

Barcode : 2990100190622

Title - sriimahaapaarataam chaan-tiparvam

Author - ma.vii.iramaanujaachaar

Language - tamil

Pages - 804

Publication Year - 1915

Barcode EAN.UCC-13



2990100190622



THE STATE OF MADRA

கு:

6352

# புரீமார்பாரதம்

சாந்திபரவும்.

(மோகந்தர்மம்.)

தும்பிகோணம், அத்வைத ஸபாபண்டிதர்கள், மஹாவித்வான்,  
ப்ரம்மன், வேதாந்தகேஸரி, மஹாமஹோபாத்யாயர்,  
பைங்காநாடு,

கணபதி சாஸ்திரிகள்

அவாகளாலும்,

மஹாவித்வான், ப்ரம்மாந்,

கருங்குளம்,

கருஷ்ண சாஸ்திரிகள்

அவர்களாலும்

மோழிபேயர்க்கப்பெற்று,

தம்பகோணம் காலேஜ் தமிழ்ப்பண்டிதர்

ம. வி. இராமா ஆஜா சார்யால்

பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

விலை ரூபா - 4

தபால்சாரிஜ் அனு - 8

Madras:

PRINTED AT THE VAIJAYANTI PRESS,  
32, MOUNT ROAD.

1915

PARAKALAMBOOMALAYA

D. V. SWAMPATHI NARAYAN

ALL Rights Reserved by VAIJAYANTI PRESS



## முகவரை.

ஸ்ரீமஹாபாரதத்தின் \* ‘பெரும்பலம்’ என்று ஸ்ரீ வேதசியாஸபகவானே கூறியிருக்கிற சாந்திபர்வத்தின் தமிழ்மொழிபெயர்ப்பானது பூர்த்தியாகி வெளியான விஷயம் மாவருக்கும் பெருமகிழ்ச்சியை விளைக்குமென்பதில் ஸந்தேகமில்லை. மிகப்பெரியதும் கடினமுமான இப்பர்வத்தில் எளிதிற் பொருள்விளங்காத சோலாகங்கள் மற்றப்பர்வங்களைக் காட்டிலும் அதிகமாகவுள்ளன. ராஜதர்மமும், ஆபத்தர்மமும், மோக்ஷதர்மமுமாகிய பரமதர்மங்களைச் சொல்லுகிற பாகமானதால் இதில் விஷயமும் மிக்கடினமானது. பிரவித்திபெற்ற பெரியபண்டிதர்களே மோக்ஷதர்மத்தில் அடைகணிடங்களில் உண்மைப் பொருள் விளங்கவில்லையென்று கூறுவார்களானால் இதைப் பற்றி நான் சொல்லவும் வேண்டுமா? மஹாபாரதத்தை மொழிபெராத்து வெளியிட உத்தேசித்து, என்னிருப்பத்தை முதலில் சிலபெரியோர்களிடத்தில் விஜ்ஞாபித்தபோது, அவர்கள், ‘சாந்திபர்வத்தை மொழிபெயர்ப்பது ஸ்ரமமானகாரியம்; அதனுள்ளும் மோக்ஷதர்மமொழிபெயர்ப்பு அதிக ஸ்ரமமாயிருக்கும். ஆதலால், அதுவிறைவெறினைதான் மஹாபாரதமொழிபெயர்ப்பு நிறைவேற்றின, ராகநம்பலாம்’ என்று சொன்னார்கள். அவர்கள் சொன்னதின் உண்மை ‘அனுபவத்தில் எனக்கு நன்கு விளங்கிற்று. இந்தப்பர்வத்தினை வேலையிடுவது என்புத்திக்கும் சரீரத்துக்கும் உண்டான ஸ்ரமமும், ஏற்பட்ட பொருட்செலவும் மற்றப்பர்வங்கள் எல்லாவற்றின் வேலையினுலும் உள்ளவற்றினும் குறைந்தவையல்ல. இப்பர்வத்தைச் சீக்கிரம் பூர்த்தி செய்யவேண்டியதைப்பற்றிப் பல பெரியோர்கள் அயக்கடி கடிதங்கள் எழுதியும் விசாரித்தும் என் மனத்திற்கு மிக்க ஊக்கத்தை அளித்துவந்தார்கள். பாரதம் முழுவதுமே மொழிபெயர்த்தானதோடு கடினமான பர்வங்களும் அச்சிட்டு வெளியாகிவிட்ட படியால், வெளிவராத மற்றப்பர்வங்களும் ஸ்ரீவேஶ்வரனுடைய கிருபையாகும் பெரியோர்களுடைய அனுக்கிரகத்தாலும் இனி விரைவில் வெளிவருமென்று உறுதியாகச் சொல்லலாம்.

\* அதிபர்வம் பக்கம் கக, வரி 6

## முடிவு ரை.

இப்பர்வத்தின் பொருட்சிறப்புக்கேற்டு, தக்குபண்டிதாகளைக் கொண்டு இதனை மொழிபெயர்க்க விரும்பி, கும்பதோணம் அத்தை தஸ்பா பண்டிதாகவிருந்த மஹாவித்வான் ப்ரம்மா<sup>ரீ</sup>, வேதாந்த கேள்வி மஹாமஹோபாத்யாயர் பைங்காநாடு கணப்தி சூலீசுரிக ஸ்வர்களைக் கேட்டுக்கொண்டேன். அவர்கள் பெரிதும் மனமுவந்து மொழிபெயர்க்கத்தொடக்கி 240 - ஆவது அத்தியாயம்வரையில் மொழிபெயர்த்து உதவினார்கள்.

சிலகாலஞ்சென்றபிறகு அவர்கள் துறவறம்பூண்டு வித்தியடை ந்தமையால் எஞ்சிகின்றதும் மிக்க கடினமுமானபாகததை யாரைக் கொண்டு மொழிபெயர்ப்பதெனப் பெருங்கவலையுற்றுச் சாந்திபர்வ வேலையைப் பலாள் நிறுத்திவைக்கவும் நேர்ந்தது.

இந்திலைமையில், ஒடு அத்வைத ஸபாபண்டிதாக இப்பொழுது விளக்கும் மஹாவித்வான் ப்ரம்மா<sup>ரீ</sup> கருங்குளம் கிருஷ்ண சாஸ்திரி களவர்கள் என வேண்டுகொளுக்கின்றன, காலதாமதக்தால் எனக்கு மிகுந்த பொருள் நஷ்டமும் பலவிதமான ஸ்ரமங்களும் உண்டானதை உணர்ந்து இரவும் பகலும் ஒய்வின்றி உழைத்து 240-ஆவது அத்தியாயத்துக்கு மேலுள்ள பாகத்தை அதிவிரைவில் மொழிபெயர்த்துக்கொடுத்து எங்கவலையை நீக்கினார்கள். அவர்களுடைய பெருங்கூரையினுலேடீ, சாந்திபர்வத்தை முற்றிலும் வெளியிட நான் உக்தமுனைன்.

மஹாபாரத மொழிபெயர்ப்பானது பல சிறந்த பண்டிதர்களையும் உதவிக்காக மற்றும்பல்லையும் வைத்துக்கொண்டு பலவருடங்கள் செய்யவேண்டிய பெருங்காரியமென்பதையுப், அதாகுத் தக்க படிபொருளுதவியில்லாமல் நான் மிகவும் ஸ்ரயப்பட்டுக்கொண்டிருந்த தையும் அறிந்து கும்பகோணம் பிரம்மா<sup>ரீ</sup> Professor K. சுந்தர ராமையரவர்கள் S. A. நூபா 200-ம் ப்ரம்மா<sup>ரீ</sup> ஆனாலேன் தீவானு, பகதூர் ஜஸ்டிஸ் T. சதாசிவயரவர்கள் நூபா 100-ம் ஏங்கொடையளித்து உதவினார்கள்.

இப்பெருங்காரியதை மேல்டடந்த இயலாமல் 1914-ஆம் வருபாடு ஜனவரி மாதத்தில், ஸமாசாரப்பத்திரிகைகள் மூலமாக நான் ஒரு விண்ணப்பஞ்சயத்திருந்தேன். அதனைப்பார்த்தபிறகு சென்னை எக்ஸிக்யூடு கெளன்ஸில் மெம்பர் மஹாகணம் பொருந்திய Hon'ble Mr P. S. ஜெக்ஸ்வாமி சியரவர்கள், C. I. E., C. S. I. நூபா 100-ம்

கொழும்பிலுள்ள Hon'ble Mr. P. இராமநாத முதலியாவர்கள் ரூபா 200-ம் உதவிபுரித்து ஊக்கமளித்தார்கள்.

இண்டிபாட்டி ட்ரீமன்தாரவர்களாகிய ஸ்ரீமான், S. R.M., M. T.: பெத்தாச்சிசெட்டியார் அவர்கள், M. R. A. S. பிஷ்டிபர் வத்தை அச்சிட்டு வெளியிடச்செல்லும் ரூபா 1000ம் தாங்களே கொடுத்து உதவுவதாக வாக்களித்து முன்னதாக நல்லஸமயத்தில் ரூபா 500 அனுப்பி என் மனக்கவலையை அகற்றிப் பெரும்புண் ணியத்தைக் கைக்கொண்டார்கள்.

இதற்குமன் எனக்கு முட்டுப்பாடுகள் நேர்த் தொழில்களில் கைம்மாறுகருதாது வேண்டிய திருவிப ஸஹாயஞ்செய்து உத்ஸாகப் படுத்திய பிரபுசிகாமணிகளைப்பற்றி யான் அவ்வப்போது உரிய இடங்களில் கூறியிருப்பதை யாவரும் பார்த்திருக்கலாம்.

மேற்கூறிய தமிழ்நாட்டினரையன்றி அயல் நாட்டாராகிய ஜீராட்சிய கனவான்கள் சிலரும் என்னுடைய அஸௌகரியங்களை பறிந்து மனமிரங்கி ஆதரித்து வருகிறார்கள்

இந்தப்பமோபகாரிகளுடையபேருதவியினேலேயே இந்தமஹா இதிஹாஸமானது கமிழுலகிற்குப் பயனுள்ளதாக ஆகிறபடியால் நம தமிழ் நாட்டாரனைவரும் இவர்களிடத்து ஈன்றிபார்ட்டக் கடமை புற்றிருக்கிறார்கள்.

தேசாபிமானமும் பாஷாபிமானமும் உள்ள பல கனவான்கள் தங்கள் தங்களால் இயன்ற உதவிகளைச் செய்வதாக வாக்களித்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் பெபரையும் செய்யும் உதவிபையும் பின்னா வெளியிடுவேன். இப்பெருங்காரியத்தில் தங்கள் தங்களால் இயன்ற உதவிகளைச் செய்து எனக்குறிக்கமளித்துத் தமிழுலகிற்குப் பேருகவிபுரிந்து வரும் பிபுக்களுக்கும் கைபொப்பகாரர்களுக்கும் என் மனப்பூர்வ மீன் நன்றியைச் செலுத்துகிறேன்.

இக்கணம் :

ம. வி. இராமானுஜாசாரியன்.

ஈ:

ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

சாந்திபர்வம்.

விஷயஸ்திசை.

மோகஷதர்மம்.

பக்கடி.

அத்யாயம்.

அத்யாயம்.		பக்கடி.
173 ஒரு பிராம்மணருக்கும் ஸேனஜித்துக்கும் நடந்த ஸம்பாஷனையும் பின்களோபாக்யானமும் ...	590 - 595	
174 ஓலம் விரைந்து செல்லுதலால் ஈன்மைக்குக்கார ஜாமானதை விரைவில் செய்யவேண்டுமென்ப தைப்பற்றி ஒருபிதாவுக்கும் புத்ரனுக்கும்நடந்த ஸம்பாஷனை ... ... ...	595 . 599	
175 சம்யாகர், வறுமைமேன்மைக்கும் பொருள்துன் பத்துக்கும் காரணமென்பதைப்பற்றிப் பீஷ் மருக்குச் சொல்லியது ... ... ...	600 - 601	
176 மோகஷத்துக்காக அடையத்தக்க ஸித்துகுணங்க ஞம் மங்கியென்பவரின் வரலாறும் ... மக்கியானவர் விரக்தியே ஸாக்காரணமென்றும் ஆசையைவறுத்தும் தெய்வம் பெரிதென் றும் கூறியது ... ... ...	602	
போத்யர் ஆசையைவிடுவதே ஸாகமென்று கூறி யது ... ... ...	602 - 606	
177 விரக்தியே ஸாகத்திற்குக் காரணமென்னும் விஷயத்தில் ப்ரஹ்லாதருக்கும் அஜகாவரதமுள்ள முனிவருக்கும்நடந்த ஸம்பாஷனை ...	608 - 612	
178 அறிவே ஸாகத்திற்குக்காரணமென்னும் விஷயத்தில் இந்திரலுக்கும் காஸ்யபலுக்கும் நடந்த ஸம்பாஷனை ... ... ...	612 - 616	
179 முன்ஜன்மத்தில் செய்யும் நல்வினைத்தீவினைகள் பின்ஜன்மத்தில் பயனைத்தருதலால் தர்மமே செய்யவேண்டுமென்பது .. ...	617 - 619	
செய்வினை செய்தவனையே அடையுமென்பது ...	618	
80-190 ப்ரகுஷ்கும் பரத்வாஜருக்கும் டெந்த ஷீம்பாஷனை... ... . . .	619 - 649	

விதையாக புச்சிகை.

**ஆத்யாயம்.**

**பக்கம்**

உலகாற்பத்திமுதலையை	...	...	619 - 622
பூமிமுதலியல் ற்றின் உற்பத்திமுதலியன்	...	...	623 - 624
ஸ்தாவரங்களும் கீங்கு பூதங்களாலானவையென்	..	..	..
பதும் அவற்றிற்கும் உயிர்முதலியன் டெண்டெ	...	...	624 - 628
ந்பதும்	...	...	624 - 628
சரீரத்திலுள்ள பிராண்முதலியவற்றின் காரி	...	...	628 - 630'
யங்கள்.	...	...	628 - 630'
சரீரத்தைக்காட்டிலும் வேரூச ஜீவன் ஏதென்று	...	...	630 - 631
பரதவாஜூர் ஆகோபித்தது	...	...	630 - 631
சரீரத்தைக்காட்டிலும் ஜீவன் வேறேறன்பது	...	...	632 - 635
பிராம்மணர்கள் தம்தம் இஷ்டப்படியான நடக்கை	...	...	635 - 637
களால் குணவேறுபாடடைந்தது	...	...	635 - 637
ப்ராம்மணர்முதலியவர்களின் ஸ்காணமும் வை	...	...	638 - 639
ராக்யமே மோக்ஷத்திற்குக்காரணமென்பதும் ...	...	...	638 - 639
உண்மையின் சிறப்பு...	...	...	640
மெய் ஸ்வர்க்கத்திற்கும் பொய் நாகத்திற்கும் பரம்	...	...	640 - 641
பரைக்காரணமென்பது	...	...	640 - 641
இவ்வுலகத்துக்கும் ஸ்வர்க்கத்துக்குமுள்ள வேற்	...	...	642
றுமை	...	...	642
ஹோமம் அதயயனம் தானம் தவம் இவற்றின்	...	...	642 - 643
பயன்	...	...	642 - 643
பயன்	...	...	643 - 647
நான்கு ஆஸ்ரமத்தர்மங்கள்	...	...	643 - 647
ஹிமாசலத்துக்கு வடக்கிலுள்ள உலகம் ஸ்வர்க்கம்	...	...	648 - 649
போன்றதென்பதும் அது பண்யசாலிகளால்	...	...	648 - 649
அடையத்தக்கதென்பதும்	...	...	648 - 649
191 நல்ல ஆசாரங்கள்	...	...	650 - 653
192 ஆத்மத்தவம் பூதங்களின் கார்யங்கள் முக்குணமுத	...	...	653 - 661
வியவற்றின் செயல்கள்முதலியன்	...	...	653 - 661
193 த்யான யோகம்	...	...	661 - 664
194 ஜூபத்தின் பயன்	...	...	664 - 665
ஜூபிக்குமுறை	...	...	665 - 667
195 ஜூபத்தை முறைப்படி செய்யாதவனுக்குள்ள தாழ்	...	...	667 - 668
கதிமுதலியன்	...	..	667 - 668
196 எல்லாதேவர்களின் ஸ்தானங்களும் பரமாதமா	...	...	669 - 670
வின் ஸ்தானத்தினும் இழிந்தவையென்பதும்	...	...	669 - 670
பரமாத்மஸ்தானத்தின் சிறப்பும்	...	...	669 - 670
197 சு ஜூபப்பாம்மணருக்குக் காயத்திரி, தர்மமுதலியவர்களுடன்டாந்த ஸ்ம்வாதம் ...	...	671 - 682	

## விஷயஸ்திகீக்.

அத்யாயம்.

118

பொய்யின் இறிவும் ஸத்யத்தின் சிறப்பும் .....	676 - 677
198 ஜப்ராம்மணனும் இக்வகுவும் மோஷுடைந்த தும் ஜபத்தின் பயனும் .....	683 - 686
199-204 ப்ரஹஸ்பதிக்கும் மனுவுக்கும் ஞானமுதலியவற் நெப்பற்றிந்த ஸம்பாஷ்ணை .....	686 - 706
கர்மஞானமார்க்கங்களின் விவரணம் .....	687 - 690
ஜீவாத்மா பரமாதமாக்களின் லக்ஷணமுதலியன... பரமாத்மாவை அறியும்வகையும் அதனிடமிருந்தே எல்லாம் உண்டாகி அதனிடமே ஒடுக்குகின்றன • வென்பதும் .....	690 - 696
205 நிபந்தனர் தம்தாய்க்கு ஸம்ஸாரத்தை அரண்யமா கச் சொல்லியது .....	696 - 706
ஸம்ஸார சக்ரலக்ஷணம் .....	707 - 708
நாரதருக்கும் ஸாவித்ரிக்கும் நடந்த ஸம்வாதம் ...	709
நாரதர் தவஞ்செய்து விஷ்ணுவைத் தர்சித்தது ...	710 - 711
206 விஷ்ணு உலகங்களைப்படைத்தமுறையும் அவ ருடைய அவதாரமுதலியவையும் ..	711 - 712
207 மர்சியுதலான ஸருஷ்டிகர்த்தர்களும் ஒவ்வொரு திக்கிலுமுள்ள ரித்திகளும் .....	714 - 718
208 விஷ்ணுவின் வராகாவதாரக்கை .....	719 - 721
209 நாரதர் வாஸாடைவரின் பெருமையை அறிச்சது	722 - 726
210 விஷ்ணுவானவர் மனிதன் மரணங்காலத்தில் ஜபிக் கதக்க மந்திரத்தை நாரதருக்கு உபதேசித்தது நாரதர் விஷ்ணுவைத் துதித்தது ...	726 - 732
211 கருடன் விஷ்ணுவின் மாகாதமியத்தைப் பீஷ்ம குக்குச் சொல்லியது .....	734 - 740
212-214 ஒரு குருவானவா தம்சிஷ்யனுக்கு ஆத்மத்தவத்தை உபதேசித்தது. ....	742 - 747
215 பரமாத்மஜஞானமில்லாதவர்கள் படும்துன்பமும் அத்துன்பம் விலகத்தக்க உபாயமும் ..	748 - 760
216 ப்ரம்மசர்யமுதலியவற்றின் சிறப்பு .....	760 - 763
217 வராக்கியமுதலிய மோஷுகாரணங்கள் .....	763 - 767
218-219 பரமாத்மாவை அறியும்வகை .....	767 - 770
220 பஞ்சகிரி ஜனகருக்கு ஸாந்திகமதமுதலியவற்றை க்கண்டித்துச் சொல்லியது .....	770 - 777
222 பஞ்சகிரி கர்மபலன்களை ஜனகருக்குச் சொல்லிய து .....	779 - 782
223 மதிலையெரித்தும் ஜனகர் வெலையறிக்குத் தும் ..	782 - 789
224 மதிலையெரித்தும் ஜனகர் வெலையறிக்குத் தும் ..	789 - 791

## விடையறைக்கை.

அத்யாயம்.	பக்கி
224 இல்லறத்திலிருந்தே முக்கியபறுவதற்கு உதாரணமான ஸாவர்ச்சலையின் களத ...	791 - 800
225 அடக்கமுள்ளவனுடைய ஸ்கணமும் அடக்கத் தின் சிறப்பும் ... ...	801 - 802
226 தவம் உபவாஸமுதலியவற்றின் முறையும் பயனும்	803 - 804
227 ஸந்த்குமார் முனிவர்களுக்குப் பகவத்ஸ்வரூபத் தை உபதேசித்தது ... ...	807 - 809
229 ஞானம் மோக்ஷாதனமென்பதையும் அதைஅடையும்வகையையும்பற்றி இந்திரனுக்கும் ப்ரஹ்மாதனுக்கும் நடந்த ஸம்பாஷ்ணை ... ...	810 - 815
230 - 232 இந்திரன் பலியை இகழ்த்தும் காலத்தின்வன்மையைப்பற்றி இந்திரனுக்கும் பலிக்கும் நடந்த ஸம்பாஷ்ணையும் ... ...	817 - 828
இந்திரனுக்கும் ஸ்கமிக்கும்நடந்த ஸம்பாஷ்ணையும் ஸ்கமிவலித்தற்கும் விலகுதற்கும் காரணங்களும்... ...	824 - 827
233 மோக்ஷாதனத்தைப்பற்றி இந்திரனுக்கும் நமுசிக்கும் நடந்த ஸம்பாஷ்ணை ... ...	828 - 831
234 ஆபத்தில் ஈதர்யமே ஸாகத்துக்குக் காரணமென்பதைப்பற்றி இந்திரனுக்கும் பலிக்கும் நடந்த ஸம்பாஷ்ணை ... ...	832 - 840
235 ஸ்கமி தான் அஸ்ரரைவிட்டுவிலகியகாரணத்தை இந்திரனுக்குச்சொல்லியது ... ...	843 - 848
236 ப்ரம்மஜ்ஞானிகளின்ஸ்கணத்தைப்பற்றித் தேவலருக்கும் ஜெகிஷன்விட்டு பார்வதீபரமேஸ்வரர் ஜெகிஷவ்யரைப் பர்வதித்தது... ...	850 - 852
“	852 - 855
237 ஏற்குணவுகள் உலகைவசப்படுத்துமென்னும் விடையத்தில் நாரதரின் பெருமையைப்பற்றி உக்ர ஸேனனுக்கும் வாஸுடேவருக்கும் நடந்த ஸம்பாஷ்ணை ... ...	855 - 857
நாரதர் வாஸுடேவருக்கு உபாயங்கூறியது ...	858
238 - 260 வ்யாஸர் சுகருக்குப் பலவிடையங்களைப்பதேசித்தது உலகத்திலிருந்துமிதிமுதலியன் ... ...	860 - 923
ப்ரளயமுதலியன் ... ...	860 - 867
ப்ராம்மணதர்மமுதலியன் ... ...	868 - 869
ப்ராம்மணதர்மமுதலியன் ... ...	869 - 871
ப்ராம்மணதர்மப்பூஜித்து மேன்மையெற்றவர்கள் ...	871 - 872
ப்ராமணதர்மமும் ஞானத்தின்சிறப்பும் ...	872 - 875

அத்யாயம்.

பக்கம்.

ஞானமே மோக்ஷஸாதனமென்பதுமுதலியன ...	875 - 879
பிராணிகளின் உயர்வுதாழ்வும் ஞானத்தின்சிறப்பும்	880 - 882
மதம்யகமுதலியவற்றின் வேற்றுமைமுதலியன... ப்ரம்மஜஞானத்தை அடையும்வழிமுதலியன ...	882 - 884 885 - 888
யோகத்தின்முறை ... .	888 - 891
கர்மஞானங்களின் வேற்றுமைமுதலியன	891 - 893
ப்ரம்மசர்யத்தின்முறையும் பெருமையும்	894 - 896
க்ருஹஸ்ததர்மம்... ...	896 - 899
வானப்ரஸ்ததர்மம்... ...	899 - 902
செங்யாஸதர்மம் ... ...	902 - 906
ஆத்மாவை அறியும் வகைமுதலியன	906 - 908
பஞ்சபூதமுதலியவற்றின் குணங்கள்	908 - 910
ஆத்மாவே எல்லாமாய் எல்லாவற்றையும் செய்கிற தெண்பது ... ...	910 - 912
ஞானிகளின் பெருமை	913 - 914
ஆத்மஜஞானம் .. ...	914 - 916
வைராக்யமே மோக்ஷஸாதனமென்பது	917 - 918
பஞ்சபூதங்கள் மனம் புத்திஇலுவற்றின் குணங்கள்	919 - 920
யோகதர்மம் ... ...	920 - 921
காமமுதலியவற்றை வெல்வது அடையுமென்பது	921 - 923
261 பஞ்சபூதங்கள் மனம் புத்திஇலுவற்றின் குணங்கள்	923 - 924
262-264 நாரதர் ம்ருத்யுவின் வரலாற்றை அகம்பணானுக்குச் சொல்லியது ... ...	- 925 - 932
ப்ரம்மதேவர் கோபத்தீயால் பிரஜைகளை எரித்த தும் அதனைத்தனிப்பதற்காக ருதர் அவரிடம் சென்றதும் .. ...	925 - 926
ருதர் ப்ரம்மதேவரைக் கோபத்தையடக்கவேண் தியதும் அவர் அடக்கியதும் ... ...	926 - 927
ம்ருத்யுவின்பிறப்பு ... ...	927
பிராணிகளைக்கொல்லும் விடையத்தில் ப்ரம்மதேவ ருக்கும் ம்ருத்யுவுக்கும் டாத ஸம்வாதம் ...	928 - 931
நோய்களின் உற்பத்தியும் அவை ம்ருத்யுவுக்குத் துணியானதும் ... ...	931
265 தர்மத்தின் வகைணம்.. ..	932 - 934
266 தந்மபுதர் தர்மத்தின் பிரமாணத்தைப்பற்றி ஆகோபித்தது ... ...	934 - 935
267-270 ஜாஜுவி தர்மாயித்தமாகக் காலமடைந்து தலாதா நனிடம் சென்றது... ...	936 - 937

த்தியாயம்.	பக்க.
ஜாஜலிக்கும் துலாதாரனுக்கும் தர்மநிதித்தயாக, நடந்த ஸ்பாஷ்டீண் .. ..	940 - 951
271 கொலையையும் சர்வத்துக்குவாட்டத்தையும் செய் யாமல் தர்மத்தைச் செய்யவேண்டுமென்பது ..	952 - 953
272 காரியத்தை ஆராய்ந்து செய்யவேண்டுமென்பதும் சிரகாரியின் கதையும் .. ..	953 - 959
பிதாவின் சிறப்பு ... ...	954 - 955
மாதீவின் சிறப்பு ... ...	955 - 957
ஆராய்ந்து செய்வதன் சிறப்பு .. ..	959
273 பிரஸஜூகளைத் துன்பப்படுத்தாமல் காக்கும் விஷ யத்தில் ஸத்யவானுக்கும் சயுமத்ஸேணனுக்கும் நடந்த ஸ்பாஷ்டீண் .. ..	960 - 963
274-276 பசவைக்கொல்லாமல் யாகஞ்செய்ய வேண்டுமென் பதும் கபிலருக்கும் ஸ்யுமரஸ்மிக்கும் நடந்த ஸ்பாஷ்டீணயும் .. ..	964 - 978
277 அறம்பொருளின்பங்களுள் அறமே சிறாததென் பதைப்பற்றிய குண்டதாரன்கதை ..	979 - 983
278 கொலைக்குக் காரணமாதலரல் யாகம் இழிததென் பதைப்பற்றி நாரதர்சொல்லிய உருசவ்ருத்தி ப்ராம்மணர்க்கதை .. ..	983 - 985
279 பாவம் தர்மம் வைராக்யம் மோகாமுதலியன் ..	985 - 987
-280 மோகாத்திற்குரிய உபாயங்கள் .. ..	988 - 989
281 பிராணிகளின் பிறப்பிறப்புகளைப்பற்றி நாரதருக் கும் தேவலருக்கும் நடந்த ஸ்பாஷ்டீண் ..	989 - 992
282 ஐனகன் ஆசையை விவெதே ஸாக்காரணமென் பதை மாண்டவ்யருக்குச் சொல்லியது ..	993 - 994
283 நற்குக்குரியதை உடனே செய்யவேண்டுமென் பதைப் பற்றி ஒரு தங்கைக்கும் தயலுக்கும் நடந்த ஸ்பாஷ்டீண் .. ..	994 - 997
284 ப்ரம்மத்தை அடைவதற்குரிய ஆசாரமுதலியன் ..	998 - 1000
285 அறிவே ஸாக்துக்கங்களுக்குக் காரணமென்ப தைப்பற்றிச் சுக்ரருக்கும் வருத்தரனுக்கும் நடந்த ஸ்பாஷ்டீண் .. ..	1001 - 1003
286 வந்தகுமாரர் விஷ்ணுவின் மகிழ்ச்சையையும் பிறப் பின் கணக்கையும் ஸ்வர்க்களின் வாஸம் கதிமுத வியவற்றையும் சுக்ரருக்கும் வருத்தரனுக்கும் சொல்லியது ..	1003 - 1009
287 - 288 ஆசாரனுக்கும் வருத்திரனுக்கும் யுத்தம்	1012 - 1015

அத்யாயம்.	பக்கம்.
	வருத்தினீக்கு ஜ்வரம் வந்ததும் இந்திரன் விருத்
	திரணைக்கொன்றதும் ... ... 1013 - 1015
	இந்திரணை ப்ரம்மஹத்தி அடைந்தது ... 1016
	ப்ரம்மதேவர் ப்ரம்மஹத்தியை அக்னிமுதலிய நால்வருக்குப் பங்கிட்டது ... ... 1016 - 1018
	நீக்குவிழிகள் பருகத்தகாவென்பது ... 1019
289	சங்கர் தகூயாகத்தை அழித்தது ... 1022
	சங்கரவேர்வையிலுண்டான் தீ யாகத்தையெரி த்ததும் ப்ரம்மதேவர் கோபத்தியை அடக்கும் படி அவரை வேண்டியதும் ... ... 1022 - 1023
	ஜூவரமானது எனுதனிடத்தில் எப்படிஎப்படி அமைந்ததென்பது ... ... 1023
290	தகூயாகத்தில் சங்கரரை அழியாமைக்காத தத்சி கோபித்தது... ... ... 1025 - 1026
	தகூன் சங்கரரை அலக்ஷ்யமாகச் சொல்லியதும் உமையும் சங்கரரும் பேசிக்கொண்டதும் ... 1026 - 1027
	வீரபத்திரா உண்டாகித் தகூயாகத்தை அழித்தது வீரபத்திரர் தம்மை இன்னுரென்று தகூனுக்குத் தெரிவித்துச் சிவனைவணகசை சொல்லியது ... 1028 - 1029
	தகூன் சங்கரரை ஸஹஸர காமத்தால் துகித்தது சங்கரா தகூனுக்கு வரமளித்தது ... ... 1030 , 1042
	சிவஸஹஸராமத்தைப் படித்தல் கேட்டலகளீன் பயன்... ... ... ... 1042 - 1043
	1043 - 1044
291	ஆத்மா, புத்தி, பூஷகன், இந்திரியங்கள், குணக் ன்முதலிபவற்றின் விவரணம் ... 1045 - 1048
292	ஸூமங்கர் துக்கமுதலியன தொடராமலிருதகற் குரிய காரணத்தை ஓரதகுக்குச் சொல்லியது 1049 - 1050
293	நாரதர் மேன்மையடைதற்குரிய காரணங்களைக் காலவருக்குச் சொல்லியது ... .. 1051 - 1055
294	ஏருடன் வகரலுக்கு வகுராக்யமுதலிய மோகோர பாயங்களை உபதேசித்தது ... .. 1056 - 1059
295	உசாஸ் சுகரவென்னும் பெய்க்கர அடைத்தகைத குலம் பிளாகமானது ... ... ... 1060 - 1063
	1061
296-304	பாசார்சிதை ... .. ... 1063 - 1081
	ஷ்ட்ரையஸ்-க்குரிய காரணங்கள் ... ... 1063 - 1067
	யார் யார் துக்கிகப்படத்தக்க சிலையையை அடைவரென்பது ... ... ... 1065
	இயன்றவர தம்முடு செய்வதே பீமஞ்சலைக்கு

முத்தியாயம்.

பக்கம்.

காரணமென்னும் வீதியத்தில் சில்லர் குதா		
கரித்தது ... ... ...	1068 - 1069	
வரணதர்மங்கள் ... ... ...	1070 - 1072	
யார் யார் எந்த எந்த வகையில் ஈட்டிய பொருள்		
சிறந்ததென்பது .. ... ...	1071 - 1072	
திரிபுரவுதம் ... ... ...	1073	
தவத்தின் பெருங்கை ... ... ...	1074 - 1077	
வரணங்களின் பிரிவுகள் ... ... ...	1078	
கோத்ரங்களின் வரலாறு ... ... ...	1078 - 1079	
வரணங்களின் தனித்தனிதர்மங்களும் பொதுவா		
னதர்மங்களும் ... ... ...	1079 - 1080	
வினையே தோதித்துக்குக் காரணமென்பது ...	1080	
தற்கொலையால் வரும் தீங்குகள் ...	1082	
யார் யார் எது எதனினும் மேலானவரென்பது ...	1083	
எது எதனால்வரும் மரணம் இழிவானதென்பது...	1083	
மனிதனுக்கு அஜ்ஞானமே பகையென்பது ...	1083	
மனிதப்பிறப்பின் உயர்வு ... ...	1084	
பலவித மோக்ஷாபாயங்கள் ... ...	1085 - 1089	
305 உண்மை அடக்கமுதலியவற்றைப்பற்றி ஸாத்யர்		
களுக்கும் ஹம்ஸத்திற்குமநடந்த ஸம்பாஷணை	1089 - 1094	
306 யோகமுறையும் யோகிகளின் சிறப்பும் ..	1094 - 1099	
307 ஸாங்கியத்தின்முறையும் சிறப்பும் ..	1100 - 1109	
308 வவிஷ்டர் கூராக்கரங்களின் வகைந்தை ஜனக		
னுக்குச் சொல்லியது ... ...	1110 - 1113	
309 வவிஷ்டர் ஜீவர்கள் அஜ்ஞானத்தினால் படும்துண்		
புங்களை ஜனகனுக்குச் சொல்லியது ..	1113 - 1117	
310 வவிஷ்டர் பிராணிகளுக்குச் சரீரமும் உருவமுத		
லியலையும் உண்டாகும்வகையை ஜனகனுக்		
குச் சொல்லியது .. ...	1118 - 1121	
311 வவிஷ்டர் யோகமுறை ஸாங்கியமதமுதலியவற்		
றை ஜனகனுக்குச் சொல்லியது ..	1122 - 1126	
312 வவிஷ்டர் வித்தை அவித்தைகளைப்பற்றி ஜனக		
னுக்குச் சொல்லியது ..	1126 - 1130	
313 வவிஷ்டர் ஞானஞ்ஞானங்களையும் உபதேசம்பெற		
த்தக்கவர் தகாதவரையும் ஜனகனுக்குச் சொல்		
லியது .. ... ...	1180 - 1184	
314 மூழனிளி நன்மைக்குரியவற்றையல்லமாறுக்		
குச் சொல்லியது ... ... ...	1185 - 1187	

அத்யாயம்.

பக்கம்.

315 யாஜ்ஞவல்க்யர் பிரகிருதி விகிருதிகளையும் படை ப்புமுறையையும் ஜனகனுக்குச் சொல்லியது	1138 - 1139
316 யாஜ்ஞவல்க்யர் அவ்யக்தமுதலியவற்றின் காலக் கணக்கையும் ஸ்ருஷ்டியையும் ஜனகனுக்குச் சொல்லியது ... ... ...	1139 - 1141
317 யாஜ்ஞவல்க்யர் பிரளயத்தின்முறையை ஜனகனுக் குச் சொல்லியது ... ... ..	1141 - 1142
318 யாஜ்ஞவல்க்யர் அத்யாத்மமுதலியவற்றையும் முக் குணங்களையும் ஜனகனுக்குச் சொல்லியது ...	1143 - 1144
319 யாஜ்ஞவல்க்யர் குணங்களுக்கும் விளைகளுக்கும் உரியகதிகளை ஜனகனுக்குச் சொல்லியது ...	1145 - 1146
320 யாஜ்ஞவல்க்யர் ஸாங்க்யமத்தை ஜனகனுக்குச் சொல்லியது ... ... ...	1146 - 1148
321 யாஜ்ஞவல்க்யர் யோகத்தை ஜனகனுக்குச் சொல் வியது... ... ... ...	1148 - 1150
322 யாஜ்ஞவல்க்யர் ழீவன் வெளிப்படும் உறுப்புக்க ளால்வரும் பயளையும் மரணக்குறிகளையும் ஜன கனுக்குச் சொல்லியது ... ...	1150 - 1152
323 யாஜ்ஞவல்க்யர் விஶ்வாவஸ-வின கேள்விகளுக் குத் தாம்விடையளித்ததை ஜனகனுக்குச் சொல்லியது ... ... ...	1154 - 1160
324 பஞ்சகோ மூப்பு நீறுப்புக்களைத்தாண்டும் வணிக யை ஜனகனுக்குச் சொல்லியது ...	1162 - 1163
325 ஜனகனுக்கும் ஸாலபைக்கும் முக்தலங்களுமுத லியவற்றைப்பற்றி டட்ட ஸம்ஹாதம் ..	1165 - 1179
326 ஆஜாரி அவ்யக்தமுதலியவற்றைச் சொல்லும்படி பிலரைக்கேட்டது ... ...	1180
327 பிலர் அவ்யக்தமுதலியவற்றை ஆஸாரிக்குச் சொல்லியது ... ... ...	1180 - 1183
328 பிலர் தந்வங்களுமுதலியவற்றை ஆஸாரிக்குச் சொல்லியது ... ... ...	1183 - 1184
329 வ்யாஸர் உலகம் அந்தத்தியதைப்படையும் பங்கம் ங்குஷத்தினுல் தீமாஸும்பெறுவது அவனிய மென்படையும் சங்குக்குச் சொல்லியது ...	1184 - 1192
330 விளை, செய்தவளையே கேள்விடையுமென்பது ஞாதவியன் ... ... ...	1192 - 1194
331 வ்யாஸர் புத்ரங்களைத் தவஞ்செய்தும் சுங்கர் ஏம் அளித்ததும் ... ... ...	1195 - 1196

ந்தியாயம்.	பக்கம்.
332 சுகருடைய பிறப்பும் உபயனேழுதல்யவையுட் ..	1196 - 1198
333 வ்யாஸர் சுகரை ஜூனகனிடப் செல்லச்சொல்லியது சுகர் ஜூனகனிடம் சென்றது ... ...	1199 1199 - 1201
334 ஜூனகன் சுகரைப் பூஜித்தது ... ... சுகர் ஜூனகனிடம் மோகாதர்மங்களைச்சொல்லும் படி கேட்டது ... ... ...	1202 1203
ஜூனகன் சுகருக்கு ப்ரம்மஜ்ஞானத்தை உபதே சித்தது ... ... ...	1203 - 1206
335 ஸாப்ரம்மணயர் உலகை அவமதித்துக் கூறியது விஷ்ணு, சக்தியை அசைத்தது ... ... ஸாமந்துழுதலியோர் வ்யாஸரிடம் வேதமோதிய தும் வ்யாஸர் அவர்களுக்கு வரமளித்தும் ...	1207 1207 1208 - 1210
336 ஸாமந்துழுதலியோர் வ்யாஸரிடம் விடைபெற்ற துச் சென்றது ... ... ...	1210 - 1211
நாரதர் ஏதுதைத்து எதுஎது தோஷமென்பதையும் பிசாசின்கலைத்தயையும் சொல்லி வ்யாஸரை வேத மோதச்சொல்லியது ... ...	1212 - 1214
வ்யாஸர் பெருங்காற்றாட்க்கையில் வேதமோதக் கூடாதகாரணத்தைச் சுகருக்குச் சொல்லியது ஏழுவாயுக்களின் வரலாறு ... ...	1214 - 1216 1214 - 1216
1-339 நாரதர் சுகருக்கு உலகதியல்புகளைச்சொல்லி மோ கேள்பாயத்தை உபதேசித்தது ...	1217 - 1227
சுகர் வைராகயம் அடைந்து கைலைசென்றது ...	1227 - 1229
340 சுகர் யோகஞ்செய்துஸ்வர்க்கத்துக்குப்புறப்பட்டது சுகர் தம்பிதாஅழைத்தால் மறுமொழிசொல்லும் படி தேவர்களுக்குச் சொல்லியது ...	1229 - 1230 1231
341 வ்யாஸர் சுகரைத்தேடி வருநதியது ... சங்கரர் வ்யாஸருக்கு வரமளித்தது ...	1233 1234
342 நாராயணர் தவஞ்செய்தது ... ... நாரதர் பதரிகாஸ்ரமம்வந்தது ... ...	1235 1236
நாராயணரிடி தாம்பூஜிப்பவரை நாரதருக்குச் சொ ல்லியது ... ... ...	1237 - 1238
343 நாரதர் ஸ்வேதத்வீபஞ்சென்றது ... பாஞ்சராத்ரசாஸ்திரத்தின் வரலாறு ...	1239 1240 - 1243
344 உபரிசரவஸா யாகஞ்செய்தது .. ப்ருஹஸ்பதி ஹரியின்மேல் கோபிதது ...	1243 - 1244 1244 - 1245
ஏதார் நாராயணருடைய மஹிமமைய ப்ருஹஸ் ப்ரதிக்குச் சொல்லியது ... ...	1245 - 1248

விடியவாசிகள்.

கக

அத்யாயம்.

பக்கம்.

345 இந்திரன் யாகஞ்செய்ததும் ப்ரஹஸ்பதிக்கும் தேவர்களுக்கும் யாகபசுவைப்பற்றியவீவாதமும் உபரிசரவஸா பொய்சொன்னதும் ரிஷிகள் அவ னீச் சபித்ததும் ... ..	1249
தேவர்கள் உபரிசரவஸாவுக்குவரமளித்துச்சென்றது உபரிசரவஸா ஹரியைப் பூஜித்துச் சாபத்தி னின்று விடுபட்டது ... ..	1250 - 1251
346 நாரதர் நாராயணரைத் துதித்தது ...	1253 - 1260
347 நாராயணர் நாரதருக்குக் காட்சியளித்தது ...	1260
நாராயணர் தாம் செய்தஸ்ருஷ்டிமுதலியவற்றை நாரதருக்குச் சொல்லியது .. ..	1262 - 1266
348 நாராயணர் தம் அவதாரங்களை நாரதருக்குச் சொல் வியது ... .. ..	1266 - 1271
பாஞ்சாதர வரலாற்றைப் படித்தல் கேட்டல்முத லியவற்றின் பயன் .. ..	1272 - 1273
349 ப்ரம்மாமுதலியோர் தவம்புரிந்ததும் நாராயணர் வரமளித்ததும் ... .. ..	1277 - 1281
350 வாஸாதேவர் தமதுமகிமையையும் தமது நாமங் களின் அர்த்தவிசேஷத்தையும் அர்ஜுனனுக்கு சொல்லியது ... .. ..	1284 - 1288
351 வாஸாதேவர் உலகத்தின் படைப்புமுறையையும் ப்ராம்மணர் மஹிமையையும் அர்ஜுனனுக்குச் சொல்லியது ... .. ..	1288 - 1299
352 வாஸாதேவர் தம நாமங்களின் அர்த்தவிசேஷங்க ளையும் ருத்ரருக்கும் நாராயணருக்கும் போ , நடந்தலையும் அர்ஜுனனுக்குச் சொல்லியது... ..	1299 - 1306
353 நாரதர் ஸ்த்ரைத்தலீபததிலிருந்து திரும்பிப் பதி காஸ்ரமம் வந்ததும் அங்கு நொராயணருடன் ஸம்பாவித்ததும் ... .. ..	1309 - 1312
354 நூராயணர் பகவானுடைய மஹிமையைச் சொல் லியதும் நாரதர் தவஞ்செய்ததும் .. ..	1312 - 1314
355 நூராயணர் பிதுருகார்யம் மகச சிறந்ததென்று நாரதருக்குச் சொல்லியது ... .. ..	1315 - 1316
பிண்டங்களின் உரலாறு .. ..	1315 - 1316
356 நாரதர் தம் ஜஸ்ரமம் சென்றது ... .. ..	1317
நாராயணரின் மழுஷ்மை .. .. ..	1317 - 1319
357 நாராயணர் ப்ரமாணவைப்படைத்ததும் மாநகை பர் வேதங்கள் கவர்த்ததும் ... .. ..	1321

ஏத்மாயம்.

பக்கம்.

ப்ரம்மதேவர் வேதத்துர்காவருந்தி ஹரிஷயத்		
துதித்தது ... ... ...	1321 - 1323	
நாராயணர் மதுசைடபரைக்கொன்று வேதத்தை		
மீட்டு ப்ரம்மாவுக்குக் கொடுத்தது ...	1324	
358 ஏகாங்கிதர்மத்தின்வரலாறு ... ...	1327 - 1334	
359 வ்யாஸர் விஷ்ணுவுக்குப்புத்ரான வரலாறு ...	1335 - 1339	
60-361 பரமாத்மாவின்மஹிமையைப்பற்றி ப்ரம்மாவுக்கும்		
சட்கராக்கும்நடந்த ஸம்பாஷிணை ...	1341 - 1344	
362 நாரதர் இந்திரனிடம்வந்ததும் அவன் அவரைக்		
கதைசொல்லச்சொல்லியதும் ... ...	1345	
363 ஒருபிராம்மணர்வீட்டுக்கு ஓர்அதிதி வந்ததும் அவர்		
அவரை உபசரித்ததும் ... ...	1345 - 1346	
364 பிராம்மணர் மோகோபாயத்தைக்கேட்க, அதிதி		
தமக்கும் அது ஸந்தேகமாயிருக்கிறதாகச் சொல்		
வியது ... ... ...	1346 - 1348	
365 அதிதி, ப்ராம்மணரைப் பத்மனிடம் போகச்சொல்		
வியது ... ... ..	1348 - 1349	
366 அதிதி விடைபெற்றுச் சென்றதும் ப்ராம்மணர்		
நாகனிடம் சென்றதும் ... ...	1349 - 1350	
367 பிராம்மணர் நாகனுக்குத் தம்வரவைத் தெரிவிக்கும்		
படிசொலலி மணலதிட்டில வவித்தது ...	1351	
368 நாகனைச்சொந்தவாகள் போஜுனம்செய்யும்படி ப்ரா		
ம்மணருக்குச் சொல்லியதும் அவர் மறுத்ததும்	1352 - 1353	
369 நாகன்வந்ததும் அவன்மனைவி அவனை ப்ராம்மண		
ரிடம் போகச்சொன்னதும் ...	1353 - 1354	
370 நாகன் கோபித்ததும் அவன்மனைவி அவனை ஸமா		
தீனம்செய்து ப்ராம்மணரிடம் போகச்சொல்		
வியதும் ... ... ..	1354 - 1355	
371 நாகன் பிராம்மணரைக்கணடு பேசியது ...	1355 - 1357	
372 நாகன் ஸுர்யனிடத்துள்ள அதிசயங்களை ப்ராம		
மணருக்குச் சொல்லியது ... ...	1358 - 1359	
373 ஸுர்யன் தன்னிடம்ப்ரவேசித தேழுவின்வர		
லாற்றைச் சொல்லியது ... ...	1359	
374 ப்ராம்மணர் நாகனிடம் விடைபெற்றுச் சென்றது	1360	
375 ப்ராம்மணருக்கும் நாகனுக்கும்நடந்தஸம்வாதப் பு		
லகில்வந்தமுறை ... ... ..	1861	

சாந்திபரிவம் விடையலைச்சிகை முற்றற்று.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

சாந்திபர்வம்.

விஷயஸ்திகை.



கேமாக்ஷதர்மம்.

அத்யாயம்.

பக்கம்.

173	ஒரு பிராம்மணருக்கும் ஸெனஜித்துக்கும் நடந்த ஸம்பாதிணையும் பிங்களோபாக்யானமும் ...	590 - 595
174	காலம் விரைந்து செலதுதலால் நன்மைக்குக்காரண மானதை விரைவில் செய்யவேண்டுமென்பதைப் பற்றி ஒருபிதாங்கும் புதரனுக்கும்நடந்த ஸம்பாதிண ... ... ...	595 - 599
175	சம்யாகர், வறுமை மேங்கமக்கும் பொருள் துன் பத்துக்கும் காரணமென்பதைப்பற்றிப் பிஷம் ருக்குச் சொல்லியது ... ...	600 - 601
176	மோக்ஷத்துக்காக அடையத்தக்க ஓஞ்சுதுகுணங்களும் மங்கியென்பவரின் வரலாறும் ... ...	602
	மங்கியானவர் விரகதியே ஈக்காரணமென்றும் ஆசையைவறுத்தும் தெப்வம் பெரிதும் கூறியது ... ...	602 - 606
	போத்யர் ஆசையைப்பிழவதே ஈக்கமென்று கூறியது	607 - 608
177	ஶரக்தியே ஈக்கததிற்குக் காரணமென்றும் விடையத்தில் ப்ரமாலாதநகரும் அகரவ்ரதமுனா முஷ்வராக்கும்சட்டத் ஸம்பாதிண ...	608 - 612
178	அற்றே ஈக்கததிற்குக்காரணமென்றும் ஏதியத்தில் இந்திரலுக்கும் காஸ்ரபாலுக்கும் எந்தஸ்தலை	612 - 616
179	முஷ்வராக்கும்தில் செய்யும் கல்வினை தீவிளைகள் பிண்ணங்மத்தில் பயணத்திற்காலால் தர்மமே செய்யவேண்டுமென்றது ...	617 - 619
	செய்விளை செய்தவையே அடையமென்பது ...	618
180-190	ப்ரநக்கும் பாத்வாலூக்கும் டாத ஸம்பாதிண உலகநடந்திலுமதலியலை ...	619 - 649
	குமிழ்மதலியவற்றின் உப்பத்திமுதலியரீ ...	619 - 622
	குமிழ்மதலியவற்றின் உப்பத்திமுதலியரீ ...	623 - 624

## வீழ்யள் அசிகை.

அந்தயாயம்.		பக்கம்.
ஸ்தாவரங்களும் ஐங்குடிதங்களாலானவையென்பதும்		
அவற்றிற்கும் உயிர்முதலியன உண்டென்பதும்...		624 - 628
சரீரத்திலுள்ள பிராணன்முதலியவற்றின் காரியங்கள்		629 - 630
சரீரத்தைக்காட்டி வேறுக ஜீவன் ஏதென்று பரத்வாஜர் ஆகோபித்தது ...		630 - 631
சரீரத்தைக்காட்டி வேறுக ஜீவன் வேறென்பது ...		632 - 635
பிராம்மனர்கள் தம்தம் இஷ்டப்படியான நடக்கை களால் குணவேறுபாடடைந்தது...		635 - 637
ப்ராம்மனர்முதலியவர்களின் வகூணமும் வைராக்யமே மோகங்குத்திற்குக்காரணமென்பதும் ...		638 - 639
உண்மையின் சிறப்பு... ...		640
மெய் ஸ்வர்க்கத்திற்கும் பொய் நரகத்திற்கும் பரம் பரைக்காரணமென்பது ... ...		640 - 641
இவ்வகைத்துக்கும் ஸ்வர்க்கத்துக்குமுள்ளவேற்றுமை		642
ஹோமம் அத்யயனம் தானம் தவம் இவற்றின்பயன் நான்கு ஆப்ரமதர்மங்கள் ... ...		642 - 643
ஹிமாசலத்துக்கு வடக்கிலுள்ள உலகம் ஸ்வர்க்கம் போன்றதென்பதும், அது புண்யசாலிகளால்		
அடையத்தக்கதென்பதும் ... ...		648 - 649
191 நல்ல ஆசாரங்கள் ... ...		650 - 653
192 ஆத்மதத்வம் பூதங்களின் கார்யங்கள் முக்குணமுதலியவற்றின் செயல்கள்முதலியன ...		653 - 661
193 த்யானயோகம் ... ...		661 - 663
194 ஜபத்தின் பயன் ... ...		665
ஜபிக்குமுறை ... ...		665 - 667
195 ஜபத்தை முறைப்படி செய்யாதவனக்குள்ள தாழ்க்கதிமுதலியன ... ...		667 - 668
196 எல்லாத்தேவர்களின் ஸ்தானங்களும் பரமாத்மாவின் ஸ்தானத்தினும் இழிந்தவையென்பதும் பரமாத்மஸ்தானத்தின் சிறப்பும் ...		669 - 670
197 ஒரு ஜபப்ராம்மணருக்குக் காயத்திறி தர்மம் முதலியவர்களுடன்நடந்த ஸம்வாதம் ...		671 - 682
பொய்யின் இழிவும் ஸத்யத்தின் சிறப்பும் ...		676 - 677
198 ஜபப்ராம்மணனும் இசூவாகுவும் மோகங்மடைந்தும், ஜபத்தின் பயனும் ...		683 - 686
19-204 ப்ருஷ்மஸ்பதிக்கும் மனுவுக்கும் நானமுதலியவற்றைப்பற்றியிடந்த ஸம்பாஷணை ...		686 - 706

விடையளிக்கை:

ந.

**அத்யாயப்**

**பக்கம்.**

கர்மஞானமார்க்கங்களின் விவரங்கள் ...	687 - 690
ஜீவாத்மா பரமாத்மாக்களின் வசங்களுடெலியன்... பரமாத்மாவை அறியும்வகையும் அதனிடமிருந்தே எல்லாம் உண்டாகி அதனிடமே ஒடுங்குகின்றன வென்பதும் ...	690 - 696
205 நிபந்தனை தம்தாய்க்கு ஸம்ஸாரத்தை அரண்யமாகச் சொல்லியது ...	696 - 706
ஸம்ஸார சக்ரலங்களம் ...	707 - 708
நாரதருக்கும் ஸாவித்ரிக்கும் நடந்த ஸம்வாதம் ...	709
நாரதர் தவஞ்செய்து விஷஞ்சுவைத் தர்சித்தது ...	710 - 711
நாரதர் தவஞ்செய்து விஷஞ்சுவைத் தர்சித்தது ...	711 - 712
206 விஷஞ்சு உலகங்களைப்படைத்தமுறையும் அவருடைய அவதாரமுதலியவையும் ...	714 - 718
207 மர்சிமுதலான ஸமுஷ்டிகார்த்தர்களும் ஓவ்வொரு திக்கிலுமுள்ள ரிஷிகளும் ...	719 - 721
208 விஷஞ்சுவிள் வராகாவதாரகளை ...	722 - 726
209 நாரதர் வாஸாதேவரின் பெருமையை அறிந்தது ...	726 - 732
210 விஷஞ்சுவானவர் மனிதன் மரணகாலத்தில் ஜபிக்கத் தக்க மந்திரத்தை நாரதருக்கு உபதேசித்தது ...	734 - 740
நாரதர் விஷஞ்சுவைத் துதித்தது ...	734 - 739
211 கருடன் விஷஞ்சுவிள் மாகாத்மியத்தைப் பீஷம் ருக்குச் சொல்லியது ...	742 - 747
212-214 ஒரு குருவானவர் தம்சிவாய்பூக்கு ஆத்மதத்வத்தை உபதேசித்தது. ...	748 - 760
215 பரமாத்மஜஞானமிலலாதவர்கள் படும்தன்டமும் அத்தன்பம் விலகத்தக்க உபாயமும் ...	760 - 763
216 ப்ரம்மசர்யமுதலியவற்றிள் சிதைபடு ...	763 - 767
217 வெராக்கியழுதலிய மோகநகாரணங்கள் ...	767 - 770
218-219 பரமாத்மாவை அறியும்வகை ...	770 - 777
220 பஞ்சகிர் ஜனகருக்கு நாஸ்திகமதமுதலியவைதாக கண்டித்துச் சொல்லியது ...	779 - 782
222 பஞ்சகிர் வர்மபலன்களை ஜனகருக்குச் சொல்லியது	783 - 789
223 மிதிலூயெரிந்ததும் ஜனகர் கவலையற்றிருக்கதும் ...	789 - 791
224 இல்லாதத்திலிருந்தே முந்திபெறவதற்கு உதாரண மான ஸாவர்த்தனையின் கடை ...	791 - 800
225 அட்சமுள்ளவழுஷடய சகூனமும் அட்சம் தின் சிறப்பும் ...	801 - 802

## வீதியளவுக்கை.

நூல்யாயம்.	பக்கம்.
226 தவம் உபவாஸமுதலியவற்றின் முறையும் பயனும்	803 - 804
227 எந்தக்குமாரர் முனிவர்களுக்குப் பகவத்ஸவரூபத் தை உபதேசித்தது ... ...	807 - 809
229 ஞானம் மோக்ஷஸாதனமென்பதையும் அதை அடை யும்வகையையும்பற்றி இந்திரனுக்கும் ப்ரஹலா தனுக்கும் நடந்த ஸம்பாஷணை ... ...	810 - 815
230-232 இந்திரன் பலியை இகழ்ந்ததும் காலத்தின்வன் மையைப்பற்றி இந்திரனுக்கும் பலிக்கும் நடந்த ஸம்பாஷணையும் ... ... ...	817 - 828
இந்திரனுக்கும் லக்ஷ்மிக்கும்நடந்த ஸம்பாஷணை யும் லக்ஷ்மிவளித்தற்கும் விலகுதற்கும் காரணங் களும்... ... ... ...	824 - 827
233 மோக்ஷஸாதனத்தைப்பற்றி இந்திரனுக்கும் நமுசிக் கும் நடந்த ஸம்பாஷணை ... ...	828 - 831
234 ஆபத்திலை தைர்யமே ஸ-கத்துக்குக் காரணமென் பதைப்பற்றி இந்திரனுக்கும் பலிக்கும் நடந்த ஸம்பாஷணை ... ... ...	832 - 840
235 லக்ஷ்மி தான் அஸ-ராஜவிட்டுவீலகியகாரனத்தை இந்திரனுக்குச்சொல்லியது ... ...	843 - 848
236 ப்ரம்மஜரானிகளில் லக்ஷ்மைத்தைப்பற்றித் தேவல ருக்கும் ஜூக்கீவ்யருக்கும்நடந்த ஸம்பாஷணை பார்வதீபூரமேஸ்வரர் ஜூக்கீவ்யரைப் பரிக்கித்தது.	850 - 852 852 - 855
237 நந்தகுணங்கள் உலகைகாசப்பட்டதுமென்றும் விவு, யத்தில் காரதரின் பெருமையைப்பற்றி உக்ரனே னுக்கும் வாஸ-தேவருக்கும் நடந்த ஸம்பாஷணை,	855 - 857
நாரதர் வாஸ-தேவருக்கு உபாயங்களியது ...	858
238-260 வ்யாஸர் சகருக்குப் பலவிடையங்களோடுபதேசித்தது உலகைற்பததிமுதலியன் ... ...	860 - 923 860 - 867
ப்ரளயமுதலியன் ... ...	868 - 869
ப்ராம்மணதர்மமுதலியன் ... ...	869 - 871
ப்ராம்மணரைப்படைஜித்து மேன்மைபெற்றவர்கள்	871 - 872
ப்ராம்மணதர்மமும் ஞானத்தின்சிறப்பும் ...	872 - 875
ஞானமே மோக்ஷஸாதனமென்பது முதலியன் ...	875 - 879
பிரானிகளின் உயர்வுதாழ்வும் ஞானத்தின் சிறப்பும் மீது யுகமுதலியவற்றின் வேற்றுமைமுதலியன் ...	880 - 882 882 - 884
ப்ராம்மங்குஞானத்தை அடையும்வழி முதலியன் ...	885 - 888

வித்யா அகிலக்.

ஏ

அத்யாயம்.

6352

பக்கம்.

யோகத்தின்முறை ...	...	888 - 891
கர்மஞானங்களின் வேற்றுமைமுதலியன்	...	891 - 893
ப்ரம்மசர்யத்தின் முறையும் பெருமையும்	...	894 - 896
க்ருஹஸ்ததர்மம் ...	...	896 - 899
வான்ப்ரஸ்ததர்மம் ...	...	899 - 902
ஸந்யாஸதர்மம் ...	...	902 - 906
ஆத்மாவை அறியும் வகைமுதலியன்	..	906 - 908
பஞ்சபூதமுதலியவற்றின் குணங்கள்	...	908 - 910
ஆத்மாவே எல்லாமாய் எல்லாவற்றையும்செய்கிற தெவ்பது ...	...	910 - 912
ஞானிகளின் பெருமை	...	913 - 914
ஆத்மங்ஞானம் ...	...	914 - 916
வைராக்கியமே மோக்ஷஸாதனமென்பது	...	917 - 918
பஞ்சபூதமுதலியவற்றின் குணங்கள்	...	919 - 920
யோகதர்மம் ...	...	920 - 921
காமமுதலியவற்றை வெல்வது அசீயமென்பது	921 - 923	
261 பஞ்சபூதங்கள் மனம் புத்திடிவற்றின் குணங்கள்	923 - 924	
262-264 நாரதர் ம்ருதயவின் வரலாற்றை அகம்பளனுக்குச் சொல்லியது ...	...	925 - 932
ப்ரம்மதேவர் கோபத்தீயால் பிரகூக்ளோ எரிதத தும் அதனோத்தணிட்பதற்காக மூத்ரர் அவரிடம் சென்றதும் ...	...	925 - 926
மூத்ரர் ப்ரம்மதேவரைக் கோபத்தையடக்கமே ஸ் மியதும் அவர் அடக்கியதும் ...	...	926 - 927
ம்ருதயவின்பிறப்பு ...	...	927
ப்ராணிகளைக்கொல்லும் விலையத்திலை ப்ரம்மதேவ ருக்கும் ம்ருதயங்கும் நடந்த எம்வாதம் ...	928 - 931	
நோய்களின் உட்பத்தியும் அவை ம்ருதயங்குத துணையானதும் ...	...	929
265 தர்மத்தின் லக்ஷணம்...	...	932 - 934
266 தர்மபுதர் தர்பத்தின் பிரமாணத்தைப்பற்றி ஆகோட்டித்தது ...	...	934 - 935
267-270 ஜாஜலி தர்மங்மிததமாகக் கர்வமடைந்து தலாதா ரனிடம் சென்றது... ...	...	936 - 937
ஜாஜலிக்கும் தலாதாரனுக்கும் தர்மங்மிததமாக நடந்த ஸம்பாஷிணை	...	940 - 951

கு

## விஷயங்களினைக்.

நுட்பாயம்.

பக்கம்.

271	கோலையையும் சர்த்துக்குவாட்டத்தையும் செய்யாமல் தர்மத்தைச் செய்யவேண்டுமென்பது ...	952 - 953
272	காரியத்தை ஆராய்ந்து செய்யவேண்டுமென்பதும் சிரகாரியின் கதையும் ... ... 953 - 959	
	பிதாவின் சிறப்பு ... ... 954 - 955	
	மாதாவின் சிறப்பு ... ... 955 - 957	
	ஆர்யங்கு செய்வதன் சிறப்பு ... ... 959	
273	பிரஜைகளைத் துன்பப்படுத்தாமல் காக்கும் விலை யத்தில் ஸத்யவானுக்கும் த்புமதஸேநாஷுக்கும் நடந்த ஸம்பாஷணையும் ... ... 960 - 963	
274-276	பக்கவக்கொல்லாமல் யாகநு செய்யவேண்டுமென்பதும் கபிலருக்கும் ஸழுமரப்மிக்கும் நடந்த ஸம்பாஷணையும் ... ... 964 - 978	
277	அறம்பொருளின்பங்களுள் அறமே சிறந்ததெங்ப கதைப்பற்றிய சுண்டதாரன்கதை ... 979 - 983	
278	கோலைக்குக் காரணமாதலால் யாகம் இழிந்ததென் பதைப்பற்றி நாரதர்சொல்லிய உருசவ்ருத்தி ப்ராம்மணர்கதை ... ... 983 - 985	
279	பாவம் தர்மம் கைராக்யம் மோஷுதலியன் ... 985 - 987	
280	மோஷுத்திர்க்குரிய உபாயங்கள் ... ... 988 - 989	
281	நிராணிகளின் பிழப்பிழப்புக்களைப்பற்றி நாரதருக்கும் தேவாருக்கும் நடந்த ஸம்பாஷணை ... 989 - 992	
282	ஐங்கர் ஆசையை விடுவதே ஸக்காரனமென் புதை மாண்டவ்யருக்குச் சொல்லியது ... , 993 - 994	
283	நநகதிக்குரியதை உடனே செய்யவேண்டுமென்பதைப் பற்றி ஒருதங்கதைக்கும் தனையூங்கும் நடந்த ஸம்பாஷணை ... ... 994 - 997	
284	ந்ரம்மத்தை அடவதற்குரிய ஆசாரமுதலியன ... 998 - 1000	
285	நநவே ஸக்குக்கங்களுக்குக் காரணமென்பதைப்பற்றிச் சுக்ரருக்கும் வருத்ராங்கும் நடந்த ஸம்பாஷணை ... ... 1001 - 1003	
286	ஸந்தலமார் விளக்குவை மகிஞமையும் பிழப்பின் கணக்கையும் ஜீவர்களின் வர்களம் குதிருதல்யுவற்றையும் சுக்ரருக்கும் வருத்ராங்கும் சொல்லியது ... ... 1003 - 1009	
287-288	நிந்திரங்களும் வருத்ரங்களும் யத்தம் ... 1012 - 1016	

அதியாயம்.

பக்கம்.

	வங்குதிருக்கு ஜ்வரம் வந்ததும் இந்திரன் விருத்	
	திரனைக்கொன்றதும் ... ...	1013 - 1015
	இந்திரனை ப்ரம்மஹத்தி அடைந்தது ...	1016
	ப்ரம்மதேவர் ப்ரம்மஹத்தியை அக்கினிமுதலிய நால்வருக்குப் பங்கிட்டது ...	1016 - 1018
	நீர்க்குமிழிகள் பருகத்தகாவென்பது ...	1019
289	சங்கரர் தகூர்யாகத்தை அழித்தது ...	1022
	சங்கரர்வேர்வையிலுண்டான் நீ யாகத்தையெயிரி	
	'த்ததும் ப்ரம்மதேவர் கோபத்தியை அடக்கும்	
	படி அவரை வேண்டியதும் ...	1022 - 1023
	ஜவரமானது எதுளதனிடத்தில் எப்படி எப்படி	
	அமைந்ததென்பது ... ...	1023
290	தகூர்யாகத்தில் சங்கரரை அழையாமைக்காகத்	
	தத்தீசி கோபித்தது ...	1025 - 1026
	தகூர் சங்கரரை அலங்கரியமாகச் சொல்லியதும்	
	உமையும் சங்கரரும் பேசிக்கொண்டதும் ...	1026 - 1027
	வீரபத்திரர் உண்டாகிச் தகூர்யாகத்தை அழித்தது	1027 - 1028
	வீரபத்திரர் தம்மை இன்னூரென்று தகூருக்குத்	
	தெரிவித்துச் சங்கரரை வணக்கச் சொல்லியது	1028 - 1029
	தகூர் சங்கரரை ஸஹஸ்ராமத்தால் துதித்தது	1030 - 1042
	சங்கரர் தகூருக்கு வரபளித்தது ...	1042 - 1043
	சிவஸஹஸ்ராமத்தைப் படித்தல் கேட்டலகளின்	
	பயன் ... ...	1043 - 1044
291	ஆக்மா, புத்தி, டுதைகள், இடுதிரியங்கள், குணக்	
	கள்ளுதலியவற்றின் விவரணம் ...	1045 - 1048
292	ஸமங்கர் துக்கமுதலியன் தொராமவிழுத்தற்	
	குரிய காரணத்தை ஸாரதருக்குச் சொல்லியது...	1049 - 1050
293	நூரதர் மேன்மையைதற்குரிய காரணங்களைக்	
	காலங்களுக்குச் சொல்லியது ...	1051 - 1055
294	கருடன் ஸகராவுக்கு வைராக்யமுதலிய மேரோ	
	பாயக்களை உடதேசித்தது ...	1056 - 1059
295	உசங்குச்சர்வரன் பெயாரை அடைத்தகவத ...	1060 - 1063
	குலம் பிளாகமானது ...	1061
296-304	பராசரக்கைத் ... ...	1063 - 1081
	ஸ்ரோயலங்குரியதாரனங்கள் ...	1068 - 1067
	யார் யார் நுக்கிக்கப்பட்டத்தாக சிலையை கூடவே	
	தென்பது ... ...	1065

அத்யாயம்.

பக்கம்.

இயன்றவரை தர்மஞ் செய்வதே மேன்மைக்குக் காரணமென்னும் விதயத்தில் சிலரை உதா கரித்தது ... ... ... 1068 - 1069			
வரண்தர்மங்கள் ... ... ... 1070 - 1072			
யார் யார் எந்த எந்த வகையில் ஈட்டிய பொருள் சிறந்ததென்பது ... ... ... 1071 - 1072			
திரிபுரவதம் ... ... ... 1073			
தவத்தின் பெருமை... ... ... 1074 - 1077			
வரணங்களின் பிரிவுகள் ... ... ... 1078			
கோத்ரங்களின் வரலாறு ... ... ... 1078 - 1079			
வரணங்களின் தனித்தனிதர்மங்களும் பொதுவான தர்மங்களும் ... ... ... 1079 - 1080			
வினையே தோஷத்துக்குக் காரணமென்பது ... 1080			
தற்கொலையால் வரும் தீங்குகள் ... ... 1082			
யார் யார் எது எதனினும் மேலானவரென்பது ... 1083			
எது எதனால்வரும் மரணம் இழிவானதென்பது... 1083			
மனிதனுக்கு அஜரூனமே பகையென்பது ... 1083			
மனிதப்பிறப்பின் உயர்வு ... ... 1084			
பலவித மோக்ஷோபாயங்கள் ... ... ... 1085 - 1089			
305 உண்மை அடக்கமுதலியவற்றைப்பற்றி ஸாத்யர் களுக்கும் ஹம்ஸத்திற்கும்நடந்த ஸம்பாஷதீண			
306 யோகமுறையும் யோகிகளின் சிறப்பும் ... 1094 - 1099			
307 ஸாங்கியத்தின் முறையும் சிறப்பும் ... 1100 - 1109			
308 வவிவ்தர் ஸ்ரூஷாநங்களின் லக்ஷணத்தை ஒனக ருக்குச் சொல்லியது ... ... 1110 - 1113			
309 வவிவ்தர் ஜீவர்கள் அஜரூனத்தினால் படிமதுன் * பங்களை ஒனகருக்குச் சொல்லியது ... 1113 - 1117			
310 வவிவ்தர் பிராணிகளுக்குச் சர்வாம் உறவாடு வியவையும் உண்டாகும்யகையை ஒனகருக் குச் சொல்லியது ... ... 1117 - 1121			
311 வவிவ்தர் யோகாழறை ஸாங்க்யமதமுதலியாற் தை ஒனகருக்குச் சொல்லியது ... 1122 - 1126			
312 வவிவ்தர் வித்தை அவித்தைகளைப்பற்றி ஒனக ருக்குச் சொல்லியது ... ... 1126 - 1130			
313 வவிவ்தர் ரூஞைரூஞைங்களையும் உபதேசம்பெறத் கக்கவர் தகாதவரையும் ஒனகருக்குச் சொல் வியது ... ... ... 1130 - 1134			
314 ஒருமுனிவர் நன்மைக்குரியவற்றை யஸாமாழுக் குச் சொல்லியது... ... ... 1135 - 1137			

விடைப்பொலிகை.

கு

அந்தயாயம்.

பக்கம்.

- 315 யாஜஞாவல்க்யர் பிரகிருதி விகிருதிகளையும் படை  
ப்புமுறையையும் ஜனகருக்குச் சொல்லியது ... 1138 - 1139
- 316 யாஜஞாவல்க்யர் அவ்யக்தமுதலியவற்றின் காலக்  
கணக்கையும் ஸருஷ்டாட்டயையும் ஜனகருக்குச்  
சொல்லியது ... ... ... 1139 - 1141
- 317 யாஜஞாவல்க்யர் பிராயத்திமுறையை ஜனகருக்  
குச் சொல்லியது... ... ... 1141 - 1142
- 318 யாஜஞாவல்க்யர் அதயாத்மமுதலியவற்றையும் முக  
• குணங்களையும் ஜனகருக்குச் சொல்லியது ... 1143 - 1144
- 319 யாஜஞாவல்க்யர் குணங்கருக்கும் வினைகளுக்கும்  
உரியகதிகளை ஜனகருக்குச் சொல்லியது ... 1145 - 1146
- 320 யாஜஞாவல்க்யர் எங்கயமதத்தை ஜனகருக்குச்  
சொல்லியது ... ... ... 1146 - 1148
- 321 யாஜஞாவல்க்யர் யோகததை ஜனகருக்குச் சொல்  
வியது ... ... ... 1148 - 1150
- 322 யாஜஞாவல்க்யர் ஜீவன வெளிப்படிம் உறுப்புக்க  
ளாவரும் டய்ளோயம் மரணக்குறிகளையும் ஹனக  
ருக்குச் சொல்லியது ... ... 1150 - 1152
- 323 யாஜஞாவல்க்யா வீர்வாஸை - பால் கே விகிருக்துத  
தாம்விடையரி சத்தை ஜனகருக்குச் சொல்லியது 1154 - 1160
- 324 பாரதச்சகர் மூபாடு இரப்புக்களைத்தராணம் வகையை  
ஜனகருக்குச் சொல்லியது ... ... 1162 - 1163
- 325 ஜனகருக்கும் ஸ ஃவைட் கலும் முகதலாஷால்புதலிய  
வற்றைப்பற்றி நடத்த ஸம்வாதம் ... 1165 - 1179
- 326 ஜூஸரி அவ்யக்தமுதலியாத்தைச் சொல்லும்படி  
கபிலைரக்கேட்டது ... ... 1180
- 327 கபிலர் அவ்யக்தமுதலியாத்தை ஜூஸரிக்குச்  
சொல்லியது ... ... ... 1180 - 1183
- 328 கபிலர் தத்வங்காரைதலியாத்தை ஜூஸரிக்குச்  
சொல்லியது ... ... ... 1183 - 1184
- 329 க்யாஸர் உகைம் அத்தியமென்ட்டை, ம் டரம்  
க்கானத்திலை கோ - ம்பெருட்டு அக்டிய  
மென்பதையும் காக்குச் சொல்லியது ... 1184 - 1192
- 330 வினை, செய்தவென்மே தெரு அட்டுமெ. டா  
முதலியா ... ... ... 1192 - 1194
- 331 க்யாஸர் புத்தா சிகாகத டா செய்ததும் ஏகரா  
வரம் அளித்தும் ... ... 1195 - 1196

அத்யாயம்.

பக்கம்.

332	சுகருடைய பிறப்பும் உபயனமுதலியவையும், .	1196 - 1198
333	வ்யாஸர் சுதை ஜனகரிடம் சொல்லியது	1199
	சுகர் ஜனகரிடம் சென்றது ...	1199 - 1201
334	ஜனகர் சுகரைப் பூஜித்தது ...	1202
	சுகர் ஜனகரிடம் மோக்ஷத்தாம்களைச் சொல்லும் படி கேட்டது ... ...	1203
	ஜனகா சுகருக்கு ப்ரம்மலூரோட்டதை உட்டேஷித்தது	1203 - 1206
335	ஸ்ப்ரம்மனயர் உலகை அவமசித்ததுக் குறியது வீஷ்ணு, சுக்தியை அசைத்தது ...	1207
	ஸமநத்துமுதலியோர் வ்யாஸரிடம் வேதமோதிய தும் வ்யாஸர் அவர்களுக்கு வரமளித்ததும் ...	1208 - 1210
336	ஸமநத்துமுதலியோர் வ்யாஸரிடம் விடைபெற்றுச் சென்றது ... ...	1210 - 1211
	நாரதர் எதுவதற்கு ஏதுவது தோழைமென்பதையும் பிசாஷின்கதையையும் சொல்லி வ்யாஸரை வேத மோதச சொல்லியது ... ...	1212 - 1214
	வ்யாஸர் பெறுங்காற்றிடுக்கையில் வேதமோதக் கூடாதசாரணத்தைச் சுக்முக்குச் சொல்லியது	1214 - 1216
	ஏழுவாயுக்களின் ரெலாறு ...	1214 - 1216
337-339	நாரதர் சுகருக்கு உலக இயல்புகளைச் சொல்லி மோ சோபாயத்தை உட்டேஷித்தது... ...	1217 - 1227
	ஈகா வைராக்யம் அடைந்து கைப்பு கென்று ...	1227 - 1229
340	சுகர் யோகஞ்செய்து சுராக்ஷத்துக்குடும்பத்தை	1229 - 1230
	சுகர் தம் பிதாஅனமுத்தால் மறுமோழி சொல்லும் படி தேவாக்லாசுஞ்ச வோல்யது ...	1231
341	வ்யாஸர் சுகரத்தேஷி வருஷத்து	1233
	ஈகரர் வ்யாஸருஷ்கு வரமளித்தது	1234
342	நாராயணர் தவாடுகெய்து ...	1235
	நாரதர் பத்ரிகாப்ரமமநத்து ...	1236
	நாராயணர்வ, தாம்பிசுப்பவாசர நாரதருமஞ்ச சோ ல்யது ... ...	1237 - 1238
343	நாரதர் ஸ்ரேதத்தெழுசனமநது ...	1239
	பாஞ்சராத்ரசாஸ்திரத்தை வாலாறு	1240 - 1243
344	உபரிசரவலை யாஞ்சுகெய்தது ...	1243 - 1244
	பலுவூட்டு நூர்மூலமேல் சோத்தது ...	1244 - 1245
	ஒத்தா நூராயனங்குடைய மஹநமநய பலுவூட்டு பத்ரங்குச சொல்யது ...	1245 - 1248

**விஷயப்புள்ளிகள்**

கக

அந்யாயம்.	பக்கம்.
345 இந்திரன் யாகஞ்செய்ததும் ப்ரஹஸ்பதிக்கும் தேவர்களுக்கும் யாகபசுவைப்பற்றியவிலாதமும் உபரிசரவஸா பொய்சொன்னதும் ரிஷிகள் அவ னைச் சபித்ததும் ... ... ... 1249	
தேவர்கள் உபரிசரவஸாவுக்கு வரமளித்துச்சென்றது உபரிசரவஸா ஹரியைப் பூஜித்துச் சாபத்தினிங்கு விடுபட்டது. ... ... ... 1250	1250
1251	
346 நாரதர் நாராயணரைத் துதித்தது ... 1253 - 1260	
347 நாராயணர் நாரதருக்குக் காடசியளித்தது ... 1260	
நாராயணர் தாம் செய்த ஸுருஷ்டமுதலியவற்றை நாரதருக்குச் சொல்லியது ... ... 1262 - 1266	
348 நாராயணர் தம் அவதாரங்களை நாரதருக்குச் சொல் லியது ... ... ... 1266 - 1271	
பாஞ்சராத்ர வரலாற்றைப் படித்தலு கேட்டலமுத லியவற்றின் பயன் ... ... ... 1272 - 1273	
349 ப்ரம்மாமுதலியோர் சவம்புரித்ததும் நாராயணர் வரமளித்ததும் ... ... ... 1277 - 1281	
350 வாஸ-தேவா தமது மகிமமையையும் தமது நாமங் களின் அர்த்தவிசேஷத்தையும் அர்ஜானங்களுக குச சொல்லியது... ... ... 1284 - 1288	
351 வாஸ-தேவர் உலகத்தின் படைப்புமுறையையும் ப்ராம்மணர் மஹிமையையும் அர்ஜானங்களுக்குச் சொல்லியது ... ... ... 1288 - 1299	
352 வாஸ-தேவர் தம் நாமங்களின் அர்த்தவிசேஷத்தக ளையும் ருதராக்கும் நாராயணருக்கும் போர் நடந்ததையும் அர்ஜானங்களுக்குச் சொல்லியது ... 1299 - 1306	
353 நாரதர் ஶாஹேதத்தீபத்திலிருந்து திரும்பிப் பதரி காஸ்ரமம் வாந்ததும் அங்கு சராராயணருடன் ஸம்பாரித்ததும்... ... ... 1309 - 1312	
354 நாராயணர் பகவாலுடைய மஹிமையைச் சொல் லியதும் நாரதர் தவஞ்செய்ததும் ... 1312 - 1314	
355 நாராயணர் பிதிருகார்யம் பிகச ஓரங்ததெங்கு நாரதருக்குச் சொல்லியது ... ... 1315 - 1316	
பிண்டக்களின் வரலாறு ... ... 1315 - 1316	
356 நாரதா தம் ஆபரமம்சென்றது ... ... 1317	
நாராயணரின் மஹிமை ... ... 1317 - 1319	
357 நாராயணர் பரம்மாணவைப்பட்டலைத்ததும் முத்தைட்டார் வேதநதைக் கவர்க்கதும் ... ... 1321	

அத்யாயம்.	பக்கம்.
ப்ரம்மதேவர் வேதத்துக்காகவருந்தி ஹரிஷபத் துதித்தது ... ... ... 1321 - 1323	
நாராயணர் மதுகைடபஸரக்கொன்று வேதத்தை பிடிடு ப்ரம்மாவுக்குக் கொடுத்தது ... 1324	
358 ஏகாந்திதர்மததின்வரலாறு ... ... 1327 - 1334	
359 ல்யாஸர் விஷ்ணுவுக்குப் புத்ரரான வரலாறு ... 1335 - 1339	
360-361 பரமாத்மாவின்மஹிமையைப்பற்றி ப்ரம்மாவுக்கும் சங்கரருக்கும்நடந்த ஸம்பாஷணை ... 1341 - 1344	
362 நாரதர் இந்திரனிடம் வங்ததும் அவன் அவரைக் கதை சொல்லச் சொல்லியதும்... ... 1345	
363 ஒருபிராம்மணர்வீட்டுக்கு ஓர்அதிதி வந்ததும் அவர் அவரை உடசரித்ததும் ... ... 1345 - 1346	
364 பிராம்மணர் மோஹாபாயததைக்கேட்க, அதிதி தமக்கும் அது ஸநதேகமாயிருக்கிறதாகச் சொல் லியது ... ... ... 1346 - 1348	
365 அதிதி, ப்ராம்மணரைப் பத்மனிடம் போகச்சொல் லியது ... ... ... 1348 - 1349	
366 அதிதி விடைபெற்றுச் சொற்றும் ப்ராம்மணர் நாகனிடம் சென்றதும் ... ... 1349 - 1350	
367 பிராம்மணர் நாகஸுக்குத் தம்வரவைத் தெரிவிக்கும் படிசொல்லி மஹாலதிடில் வஸித்தது ... 1351	
368 நாகனைச் சோந்தவாகள் போருனம்செய்யும்படி ப்ரா ம்மணருக்குத் சொல்லியதும் அவா மறுத்ததும் 1352 - 1353	
369 நாகன் வந்ததும் அவன் மனைவி அவனை ப்ராம்மண ரிடம் போகச்சொன்றதும் ... ... 1353 - 1354	
370 நாகன் கோபித்ததும் அவன் மனைவி அவனை ஸமா தானம் செய்து ப்ராம்மணரிடம் போகச்சொல் லியதும் ... ... ... 1354 - 1355	
371 நாகன் பிராம்மணரைக்கண்டு பேசியது ... 1356 - 1357	
372 நாகன் ஸட்டர்யாடிடத்துள்ள அதிசயங்களை ப்ராம் மணருக்குச் சொல்லியது ... ... 1358 - 1359	
373 ஸட்டர்யாட் தன்னிடம் ப்ரவேசித்த தேஜவீன்வர ஸாரநாச் சொல்லியது ... ... 1359	
374 ப்ராம்மணர் நாகனிடம் விடைபெற்றுச்சென்றது ... 1360	
375 ப்ராம்மணருக்கும் நாகஸுக்கும் நடந்த ஸம்வாதம் உலகில் வாதமுறை ... ... 1361	

சாந்திபர்வம் மோகந்தர்மம் விடுயஸ்ருதிகை இற்றிற்று.

# ஸ்ரீமஹ்ராதம்.

## சாந்திபர்வம்:

நாற்றேழுபத்துமுன்றுவது அத்தியாயம்.

ஓ மா சங்க தர்மம்.



(பிழ்மர், ஒந்திராம்மணருக்கும் ஸெனஜித்தென் றும் அரசனுக்கும் நடந்த ஸம்பாஷணையையும் அந்தப்பெரிராம்மணர் ஸெனஜித்துக்குச் சோல்லிய (இங்களோபாக்கியானத்தையும் சோல்லியது.)

யுதிஷ்டிரர், “பூஜ்யர்களிற்கிறங்கும் பூஜ்யமான நியவைகளும் சுபங்களுமான தர்மங்கள் பிதாமஹரான உம்மால் சொல்லப்பட்டன. நீர் ஆஸ்ரமிகளுக்குரிய மிகச்சிறங்கதான் தர்மத் தையும் சொல்லவேண்டும்” என்றுசொன்னார்.

பிழ்மர், “ஸ்வர்க்கலோகத்திற்குக் காரணமானதும் ஸத்யமான பயனை உண்டுபண்ணுவதுமான தர்மமானது எல்லாவிடத்திலும் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இவ்வுலகில் பலதுவாரங்களுள்ள தர்மத் தின்செய்கையானது பயனற்றதாகிறதில்லை. பரதர்களிலுத்தமனே! எந்தளங்தமனிதன் எந்தளங்தவிஷயத்தில் நிச்சயத்தை அடைகிறுனே அவனவன் அந்தஅந்தவிஷயத்தைபே அறிவான்; வேறுவிஷயத்தில் அறியமாட்டான். உலகத்திற்கு ஸாதனமான பொருள்கள் எந்தளங்த விதமாக அஸாரமானபொருள்களாக அறியப்படுகின்றனவோ அந்த அந்தவிதமாக அந்தப்பொருள்களில் வெறுப்புண்டாகும். இதிற சங்தேகமில்லை. யுதிஷ்டிர! இவ்விதமாக உலகத்தைப் பலதோக்கமுள்ள தென்று நிச்சயம்செய்துகொண்டபின் புந்தியுள்ளமனிதன் தன் று டையமோக்குத்திறகுக்காரணமானவழியிலமுயற்சிசெய்யவேண்டும்” என்றுசொன்னார். யுதிஷ்டிரர், “பிதாமஹரே! பொருள்கஷ்டமான றும் மனைவியோ மகனாக தங்கதயோ மரணமடைந்தாலும் உண்டா கும்சோகத்தை விலக்குகொள்ள கூடிய புத்துமையை எனக்கு உபதே சிக்கவேண்டும்” என்றுகேட்க, பிழ்மர் சொல்லத்தொட்டுக்கிணார்.

“பொருள்கஷ்டமானதும் காரமோ புத்திரரே தகதையோ மரணமடைந்தாலும் மனிதன், ‘வந்தோ! (ஆக்மாவைக்குரியாமற்றது) துக்கம்’ என்று ஆலோசித்துக்கொண்டு சோகமாலகும்வழி நயச்செய்துகொள்ளவேண்டும். இவ்விஷயத்திலும் ஸெனஜித்தென்

ஒம்அரசனிடம் அவனுக்குமித்திரனை ஒருபிராம்மணர்வங்குறிய பழைய இவ்விதிஹாஸத்தை உத்தாஹரிக்கிறார்கள்.<sup>०</sup> புத்ரசோகத்தால் மிகத்தாபமடைந்தவனும் சோகத்தால் (கைகால்முதலியலை) அசை வற்றவனும் அறிவுமழுங்கியமனமுள்ளவனுமான ஸெனஜித்தென்னும் அரசனைக்கண்டு ஒருபிராம்மணர் ஒருவசனத்தைக்கச்சொல்லத்தொடங்கினார். ‘அரசனே! நீ அறிவில்லாமலா ஏன் மோஹமடைகிறோய்? உன் ஜெக்குறித்துச் சோகப்படக்கூடிய நீ ஏன்மற்றோன்றைப்பற்றிச் சோகப்படுகிறோய்?’ ஒருஸமயம் உன்னைப்பற்றிச் சோகப்படும் ஜனங்களும் சோகப்படத்தக்கவர்களாய் அந்தக்குதியை அடைவார்கள். அரசனே! நீயும் நானும் நான்குபுறத்திலும் உன்னையடுத்து உபாவிக்கும் மற்று முள்ளவர்களுமான நாம் அனைவரும் எங்கிருந்துவந்தோமோ அவ்விடத்திற்கே செல்வோம்’ என்றுசொன்னார். ஸெனஜித், ‘தவத் தைப் பொருளாகக்கொண்டபிராம்மணரே! ஏதை அடைந்து நீர் சோகப்படாமலிருக்கிறோ உம்முடைய அந்தப்புத்தி எது? ஆலோ சனை எது? ஸமாதி எது? ஜானம் எது? சாஸ்திரம் எது?’ என்று கேட்டான். பிராம்மணர் சொல்லக்கொடங்கினார். ‘இவ்வுலகில் அந்தஅந்தக்கர்மங்களுக்குத்தக்கபடி உத்தமமும் அதமமும் மக்கு யமமுமான பிராணிகள்யாவும் துக்கத்தால் நிரம்பியிருப்பதைப் பா. ‘இந்தஆதமாவும் என்னுடையதன்று; அவலது, பூரிமுழுமையும் என்னுடையது. ஏனக்குஏவ்விதமோ அவ்விதமே மற்றவர்களுக்கும்’ என்று அறிந்துகொண்ட்ராரணத்தால் எனக்குச் சோகமில்லை. நான் இந்தப்புத்தியைஅடைந்து ஸங்கோஷப்படவுமில்லை; சோகப்படவு மில்லை. எவ்விதம் பெரியசடலில் கட்டையும்சட்டையும் சேர்க்கை அடையுமோ, சோந்தபின்விலகுமோ அவ்விதம் பிராணிகளின் சேர்க்கையிருக்கிறது. புதராசனும் பெளதர்க்கநும் ஞாதிகநும் பங்குக்களும் அவ்விதமேயிருக்கிறாகள். அவர்களிடம் ஸங்கோஷத்தைச் செய்யக்கூடாது. அவர்களையிடுபடிர்வாது நச்சயமன்றோ? அறியப்படாதகாரணத்திலிருந்து வந்தபுற்றிரண் நிறும்பவும் அறியப்படாத்காரணத்தைஅடைந்தான். அவன் உன்னை அறியவில்லை. நீ அவனை அறியவில்லை. எதற்காக நீ சொகடாடுகிறோய்? நுக்கமானது ஸபகுத்தன்முடிவிலுண்டாரும். ஸபாமான டா துர்டு, நிம் முடிவிலுண்டாகும். ஸபத்திலிருந்து துர்முமும்டாகிற டா. துர்மத்திலிருந்து, ஸபமுன்டாகிறது. ஸபாத்தற்குஅடித்தது துர்மும் நுக்குத்திற்கு அடித்தது ஸபகமுமாயிருக்கும். மீணிதர்களுக்கு ஸபமும் துக்கமும் தேர்வருள்ளோபாலச் சுற்றிவருகின்றன. நீ ஸபத்திலிரு

# சுட்டிப்பாவம்.

15

ந்து துக்கத்தைஅடைந்திருக்கிறோய் ; திரும்பவும் ஸாகத்தைஅடையப்போகிறோய். எப்பொழுதும் துக்கத்தையேஅடைகிறவனுமில்லை; எப்பொழுதும் ஸாகத்தையே அடைகிறவனுமில்லை. ஸாகத்திற்குச் சரீரமே இருப்பிடமாகிறது. துக்கத்திற்கும் சரீரமேஇருப்பிடமாகிறது. ஆகையால், தேற்றியானஜீவன் சரீரமெடுத்து எந்தக்கர்மத்தைச்செய்கிறான் அந்தக்கர்மத்தின்பயணச் சரீரத்தையெடுத்தே அனுபவிக்கிறான். ஜீவனத்திற்குக்காரணமான ஸாகஷமசரீரமும் அந்தச்சரீரத்துடன் கூடவே உண்டாகிறது. ஸ்தாலமும் ஸாகஷமமும்என்கிற இரண்டுசரீரங்களும்சேர்ந்துகொண்டே பலவிதமாயிருக்கின்றன. இரண்டும்சேர்ந்து நாசமடைகின்றன. ஜனங்கள் பலவிதமான ஸ்நேஹமென்னும் கயிறுகளால் விஷயங்களை உள்ளத்தில்கட்டிக்கொண்டு விரும்பியதைச்செய்துகொள்ளாமல் மணல்களால்போட்டகரைகள் ஜலத்தால் (கரைவது) போல (ஈவ்விஷயங்களால்) துன்பப்படுகிறார்கள். ¹ ஸ்நேஹமுள்ளகாரணத்தால் எள்ளானது செக்கார்களால் ஆக்ரஹித்துப் பீழுக்கப்படுவதுபோல, உலகம்யாவும் பிறப்பென்னும்சக்கரத்தில் ² ஸ்நேஹமிருக்குக்காரணத்தால் அஜஞானத்தாலுண்டாகும்துன்பங்களால் ஆக்ரஹித்துப் பீழுக்கப்படுகிறது. மனிதன், மனைவிமுதலியவர்களைப் போதிக்கவேண்டி ஒசுபமான சர்மத்தைச் சோக்கிறான். அந்தமனிதன் ³ ஒருவனுக் கிவவுலகிலும் மேலுலகிலும் நுன்பங்களைஅடைகிறான். புதுதிர்கள்டமும் தாந்களிடமும் மற்றுக்குடும்பங்களர்டமும் ஆசைப்பறிய மனிதர்கள்யாவரும் வனத்திலுள்ள கிழியாலைகளைப்பாலச் சொகுமென்னும் சேற்றுக்கடலிலழும்கிணவர்களாகிறார்கள். ப்ரபுவ ! புதுதிரனுக்கும் பொருளுக் கும் ஜாதிகளுக்கும் எம்பந்தகளுக்கும் நாசமுண்டானால் காட்டுத்தீக்கொப்பான மிகுப்பிபரியதுக்குமாக அடைகிறார்கள். ஸாகமும்துக்கமும் ⁴பிறப்பும் இறப்பம்லூக்யயாவும் தெய்வத்தை ஆடுத்திருக்கின்றன. ⁵ ஜாதிஹருதலைஷாதவனும் ஸாதிஹரதத்துள்ளவனும், சதனுருவுள்ளவனும் மத்துப்பலாவனும், அறிவுள்ளவனும் அறிவைவழி வழும், தூப்பவத்தால் ஜாதிஹரத எடுத்துக்கொள்ள. ஜாதிக்குமிதர்கள் ஜாதிகதைச் சேய்வதுதாழைமயுள்ளவர்களால்லா. சதனுருக்கள் துக்க

1 (1630) (2) 37 II.

W. G. W. D. M. i. n. E. C. P. D.

3 ' అధ్యాత్మికాలు ' లేదా ' ప్రాణీ విషయాలు ' లేదా ' ప్రాణికి విషయాలు ' .

କାନ୍ତିରୁଦ୍ଧ ପାଇଁ, ୧୮୦ - ମାତ୍ରାମାତ୍ର ଯଥିରୁ ହେଲାଏବା.

நிகுட

## ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

கத்தைச் செய்வதற்கு ஸமர்த்தர்கள்லர். புத்தியானது பொருள் களுக்குக் காரணமாகிறதில்லை. பொருளானது ஸாக்ங்கிளுக்குக்காரணமாகிறதில்லை. புத்தியானது தன்த்தை அடைவதற்குக் காரணமன்று. மூடத்தன்மை ஸம்பத்தில்லாமற்செய்கிறதன்று. அறிவிற்கிறங்கிறவன் உலகஸ்ரஷ்ட்டியினுண்மையை அறிகிறான்; மற்றவன் அறியமாட்டான். புத்தியுள்ளவுளே மூடுளே, சூருளே பயந்தவுளே, கவியோ அசடுளே, பலமுள்ளவுளே பலவீனுளே, அடையத்தக்கபாக்யமுள்ளவைனே ஸாகமானது அடைகிறது. பசுவானது கன்றிற்கும் இடையனுக்கும் யஜமானனுக்கும் திருடனுக்கும், சொந்தமுகும். எவன் ஒருபசுவின்பாலைக்குடிக்கிறானுளே அப்பசுவானது அவனுடையதென்பது நிச்சயம். உலகில் எவர்கள் மிகவும்மூடர்களோ, எவர்கள் அறிவின்மேலானங்கிலையை அடைந்தவர்களோ அந்தமனிதர்கள் ஸாகமாகச் செழிக்கிறார்கள். இடையிலுள்ளமனிதன் கஷ்டப்படுகிறான். அறிவுள்ளவர்கள் புருஷார்த்தங்களுள் முந்தினதார்மத்திலும் கடைசியானமோக்ஷத்திலும் ஸந்தோஷமுள்ளவர்களாயிருப்பார்கள். அவர்கள் இடையிலுள்ள பொருள்காமங்களில் ஸந்தோஷப்படமாட்டார்கள். தர்மத்தையும் மோக்ஷத்தையும் அடைவது ஸாகமென்றும் இடையிலுள்ள பொருள்காமங்கள் துக்கமென்றும் (அறிவுள்ளவர்கள்) கூறுகிறார்கள். மூடனுயிருப்பவன் தன்கர்மங்களைச் சிந்தியாமல் கம்பளத்தால் மூடப்படுவதுபோல மிகுந்தஅஜ்ஞானத்தால் மூடப்பட்டு ஸாகமாகுறந்துவான். எவர்கள் மேலான அறிவை அடைந்தவர்களும் ஸாகதுக்கமுதலிய த்வந்துவங்களிலிருந்து விலகியவர்களும் மதஸரமில்லாதவர்களுமாயிருக்கிறார்களோ அவர்களை இன்பங்களும் துன்பங்களும் ஒருபொழுதும் துன்பபடுத்தமாட்டா. கல்லுறவு அறிவை அடையாமலும் மூடத்தன்மையிலிருந்து விலகியுமிருக்கிறவர்கள் கரைகடந்து ஸந்தோஷப்படுவார்கள்; தாபத்தையுமடைவார்கள். அறிவிலலாதவர்களும் மிக்க அஹங்காரத்தால் திருப்தியடைந்தவர்களுமானமூடர்கள் தேவ்லைகத்திலுள்ள தேவக்கூட்டங்கள்போல ஏப்போதும் ஸந்தோஷமுள்ளவர்களாயிருப்பார்கள். (முதலில்) ஸாகமாகத்தோற்றும் சோம்பலானது முடிசில் துக்கமாகும்; துக்கமாகத்தோற்றும் முயற்சியானது ஸாகத்தை உள்ளுபண்ணுவதற்குக் காரணமாகும். அணிமாழுதுவியலித்துயும் முயற்சியுள்ளவனிடம் ஸக்ஷமியுடன் வலவிக்கும்; சோம்பேறி யிடமராது. ஸாகமோ துக்கமோ பரியமீராப்பரியமோ வருவதையெல்லாம் மனத்திற்சோர்விலலாமல அனுபவிக்கவேண்டும். சோகது

திற்கிடமானபல்லாயிரங்களும் பயத்திற்கிடமான பலநாறுகளும் ஒவ்வொருங்களிலும் மூடனைப் பிடிக்கின்றன; அறிவுள்ளவைனைப் பிடிக்கிறதில்லை. புத்தியுள்ளவனும் அறிவையடைந்தவனும் (சாஸ்திரங்களைக்) கேட்கவிருப்பழுள்ளவனும் அஹங்காரமற்றவனும் அடக்கமுள்ளவனும் இந்திரியங்களைவென்றவனுமானமனிதனைச் சோகமானது தொடருகிறதில்லை. அறிவுள்ளவன் இந்தப்புத்தியையடைந்து பரிசுத்தமானமனத்துடன் ஸஞ்சரிக்கவேண்டும். 1சுக்லம் 2க்ருஷ்ணம் என்னும்வழிகளையறிந்தவனும் தெய்வம் ஆஸாரம்என்ற ஸ்வபாவங்களிலிருந்து வெளிப்பட்டவனும் பிறப்புஇறப்புக்களை அறிந்தவனுமானமனிதனைச் சோகமானதுதொடரத்தக்கதன்று. சோகமும்பயமும் கோபமும் சரமமும் எதைக்காரணமாகக்கொண்டு உண்டாகின்றன வோ அது தன்னுங்கங்களில்லைன்றானும் அதை விலக்கவேண்டும். ஆசைப்படத்தக்கவிஷயங்களுள் எதைவதை மனிதன் விலக்கிக்கொள்ளுகிறானே அதுஅது பூர்ணஸாகத்திற்குக் காரணமாகும். ஆசையைத் தொடர்ந்துசெல்லுந்தன்மையுள்ளமனிதன் அவ்வாசைகளை அனுஸரித்தே நாசமடைவான். மானிடங்களுக்கு இலுள்ளவிஷயஸாகமும் தேவலோகத்திலுள்ளபெரியஸாகமும் ஆசையைவிட்டதனாலுண்டாகும் ஸாகத்தின் பதினாறிலொருபாகததிற்கும்கூப்பல்ல. சுபமானதோ அசுபமானதோ முன்பிறப்பிலுள்ள சரீரத்தால்செய்யப்பட்டகர்மமானது அறிவுள்ளவனாலும் மூடனாலும் சூரனாலும் அந்தக்கர்மத்தைச் செய்தமனிதனை அஷடயும். இவ்விதமேகாணப்படும் ப்ரியங்களும் அப்ரியங்களும் துக்ககளும் ஸாகங்களும் ஜீவர்களிடம் சுற்றிக்கொண்டிருக்கின்றன. மனிதன் இந்தப்புத்தியை நன்றாகஅடைந்து நற்குணங்களுடன்கூடியவனுகிச் சோகப்படாமலிருக்கவேண்டும்; ஆசைப்படத்தக்க எல்லாவிஷயங்களையும் வெறுக்கவேண்டும்; கோபத்தைப் புறத்தில் தள்ளவேண்டும். இந்தக் கோபமானது மனத்தில்உண்டாகி வளர்ச்சிஅடைந்தால் மனத்து இன்டானமிருத்யுவாகும். பிராணிகளுக்குச் சரீரத்து இலுள்ளகோபமென்பது அறிஞர்களால் இவ்விதம் சொல்லப்படுகிறது. மனிதன், ஆமையானது தன்னுக்களை அடக்கிக்கொள்வதுபோலக்காமங்களையெல்லாம் உள்ளத்தில் எட்பிபாழுது அடக்கிக்கொள்ளுகிறானே ஆப்பிபாழுது தானாகவிளங்கும் ஆதமலாருத்தின்பாசமானது உள்ளத்து வேலேபே தெளிவாகவிளங்கும். ஓருவளத்துவானது ஈழிகாயிருந்தாலும்

1 ஈகலம் = வெள்ளம் ; முத்துக்குக்காரணமானது . •

2 கருங்கணம் = கருங்கம் ; ஸம்ஸாரத்திற்காரணமானது .

'என்னுடையது' என்ற அபிமானத்துடன் கருதப்படுமாயின், அது வே நாசத்தை அடையுங்காலத்தில் (அவனுக்குத்) தொபத்தையுண்டு பண்ணுவதற்குக் காரணமாகிறது. இந்தமனிதன் எப்பொழுது ஒன்றிலும் பயமில்லாதவனுயிருக்கிறானாலோ எப்பொழுது இவனீட்டிருந்து ஒருவரும் பயமடையாமலிருக்கிறார்களோ எப்பொழுது இவன் ஒன்றையும் விரும்பாமலும் பகையாமலுமிருக்கிறானாலே அப்பொழுது, ப்ரம்மமாகிறான். மனிதன், ஸதயம் பொய், சோகம் ஆனந்தம், பயம் அபயம், ப்ரியம் அப்ரியம் இந்தஇரட்டைகளை விலக்கிக்கொண்டின் மிகவும்சாந்தமானமனமுள்ளவனுயிருப்பான். மனிதன் எப்பொழுது அறிவுள்ளவனுகிச் செய்கையாலும் மனத்தாலும் வாக்காலும் எல்லா ப்ராணிகளிடத்திலும் துன்பத்தைச் செய்யாமலிருக்கிறானாலே அப்பொழுது ப்ரம்மமாகிறான். துஷ்டபுத்தியுள்ளவர்களுக்கு விலக்கக்கழன் மானதும் கிழத்தன்மையை அடையும் மனிதனுக்கும் குறைவடையாததும் ஆயுளின்முடிவுவரையிலுமுள்ளரோகமுமான ஆசையை விலக்கிக்கொள்ளுகிறவனுக்கு ஸாகமுண்டு. அரசனே! இந்தவிலை யத்தில் பிங்களையென்னும் வேசியானவள் கஷ்டமுள்ளகாலத்திலும் தான் ஸனுதனமானஸாகத்தை அடைந்ததைக்குறித்துப் பாடிய காதைகளைக் கேள். பிங்களையென்னும் வேசியானவள் ஸங்கேதஸ்தலத்தில் ஆசைநாயகனாலை விலக்கப்பட்டவளாயிருந்தாள். உடனே அப்பொழுது கஷ்டத்தை அடைந்த பிங்களையானவள் தன்புத்தியைச் சாந்தமாக (ஆத்மரூபத்தில்) நிலைபெறசெய்துகொண்டாள். அவள் 1 'நான் பித்துக்கொண்டவளாகிப் பித்தனல்லாதநாயகனை (விரும்புக்கொண்டு) நெடுஞ்செழியீட்டுக்கொண்டிருந்தேன். அருளிலுள்ள இந்தநாயகனை முதலில் நான் தெரிந்துகொள்ளவில்லை. ஓருநூறு ஆண்டும் ஒன்பதுத்வாரங்களுள்ளதுமானவீட்டை முடிஸ்கொள்ளுகி

1 'பிகாரமுஶாநான் நாவிகாரமானை மாதமானால் வேறுகாலம் மஹாததுக்கொண்டிருந்தேன். ஒருநூற்கோசத்தில் ஆணாதத்தைக் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கும் இவரை மூத்த நாள் அறயவூர்<sup>1</sup> எனபது பிழையல்றை.

2 இங்கு வீடெஸ் ரூபாலூபடுவது சுரம்; யெட்டியூட் ஸாவர. யத்துஞ்செனது தாங்குவதுபோலை சுரத்தைச் சாங்கிக்கொண்டிருப்பது பிராவளன்; ப்ர்லைதாரன்யார்ட்டிஸ்டுத் நால்ஸவது அதிர்யாயம் இரண்டாற்கு ப்ராம்பியைத் தூக்கி காணப்பட்டும், பிரச்சிருத்தித் தூக்கமாகாக்குப்பட்டு வேதந்தும் இது தெள்ளியிருப்பானாலும். இந்தயெட்டியூடு துவாரம்கூருண்டு; கண்ண, மேற்கூர், சுருப்பும், காய்காலுட்டும் மூடாகத்து ஜா இரண்டுமாம்....இல்லை ஒன்று சாதித்தைய சுருப்பாலும் வேறு, கூல, நா, ரூக்கு, துவக, மலி, புத்தி, காமம், காமமானதலூபட்டும் துவாரம்கூரும் பல்லும்பூரை குறிக்கிறது.

தேன். இங்குவரும் விரும்பத்தகாதவனைமனிதனை நாயகனென்று எவள் அபிமாணிப்பார்கள்? ஆசைவேஷத்துடன்கூடினவர்களும் உண் மையில் ஆசையில்லாதவர்களும்மாணிடுருவங்கோண்டவர்களுமான வஞ்சகரிகள் திரும்பவும் என்னை வருசிக்கமாட்டார்கள். நான் அறி வுள்ளவளாயிருக்கிறேன்; விழிக்குக்கொண்டிருக்கிறேன். தெய் வத்தாலும் முன்செய்தவினையாலும் துண்பமாயிருப்பதும் ஸாகமாக முடியும். நான் நல்ல அறிவுள்ளவரும் விஷயங்களிலிருந்து விலகிய வருமாயிருக்கிறேன். நான் நூப்பொழுது இந்திரியங்களீர் வெல்லாதவளாயிருக்கவில்லை. ஆசையில்லாதவன் ஸாகமாக உறங்குவான். ஆசையில்லாமை மிகவும்ஸாகமாகும் என்றுசொன்னான். பிங்களீ. யானவள் விஷயபோகத்தைப்பற்றியஆசையை நிலலாததாகச்செய்து கொண்டு ஸாகமாக உறங்கினான் என்றுசொன்னார். இவ்விதங்களும் மற்றவைகளும்யுக்தியுள்ளவைச் சூமானபிராம்மணருடையவசனங்களால்<sup>1</sup> சோகத்தைவிலக்கித் தைரியமுள்ளவருகச் செய்யப்பட்ட ஸெனாஜிச்தென்னும் அரசன் ஸாகமாக ஸங்கோஷமடைந்தான்<sup>2</sup> என்றுசொன்னார்.

நாற்றேழுபத்துநான்காவது அத்தியாயம்.

மேராக்ஷர்மம். (தொடரிச்சி.)



(பிங்கமர், காலம்வேகமாகச் சேல்லுவதால் ஸ்ரீரயஸ் - க்கு ஸாதன மாபிருப்பதைச் சீக்கிரம் சேய்துகோள்ளவேண்டுமென்கிற வ்வத்யத்தில் ஒருதகப்பறுக்கும் புத்ரருக்கும்தடந்த ஸம்பாத்தையைக் கூறியது.)

॥நீஷ்டர், “பிகாமஹோ! இங்கக்காலமானது எல்லாப்பிராணிகளுக்கும்நாசத்தைக்கொடுப்பதும் (யாவற்றையும்) ஸ்ரீசீசல்லுவதுமாயிருக்கும்பொழுது (மனிதன்) எவ்விதப்பற்றேப்பலை ஆடையவெண்டும்? அதனை எனக்கு ‘பத்துசிக்கடைவன்டும்’ என்றுகேட்க, பிங்கமர் சொல்லுக்கொடுக்கினார்.

“இவ்விஷயக்குலும் ஒருதக்கைச்சும் புத்திரனுக்கும்கடக்க ஸம்பாத்தையைப் பறையா இவ்விடிலூராஸ்தநைது தாலூரிக்கிறோர்கள். யுத்துமுறை! அதை அறிந்துகொள். ஏ! பார்த்து! வேதமோதுவதில் சிடாமுயற்சியுள்ள ஸ்ரீராம்மணருக்கு தீமதாவியென்றுபெயருள்ள அறும் நல்லபுத்துநியுள்ளவனுமான ஸ்ரீருபத்திரன் இருந்தான். மோகூ

<sup>1</sup> ‘ஆத்மத்துத்துதில் நிலைத்துத்துப்பட்ட’ என்பது டழுயாக்கார.

தர்மங்களைப்பற்றியவிஷயங்களில்ஸாமர்த்தியமுள்ளவனும்உலகநடைக்குரியதங்கிரத்தில்லமர்த்தனுமானஅந்தப்புத்திரங்வேதாத்யயனஞ்செய்வதில்மிகப்பற்றுதலுள்ளதங்கீதயைநோக்கி, 'தங்தையே! மனீதர்களின் ஆயுள் சீக்கிரமாக நாசமடைகிறது. ஆகையால், 'இதைஅறிந்தவனுணதீரபுருஷன் எதைச்செய்துகொள்ளவேண்டும்? பிதாவே! எவ்விதம் நான் தர்மத்தைச்செய்துகொள்ளுவேலே அவ்விதம் கல்லபயனுள்ளதானஅந்தத்தர்மத்தை எனக்கு முறையாக உபதேசிக்கவேண்டும்' என்றுகேட்டான். பிதா, 'மகனே! ப்ரம்மசர்யாச்ரமத்திலிருந்து வேதங்களைக்கற்றபின் (க்ருஹஸ்தாஸ்ரமம் சென்று) பரிசுத்திபெறவேண்டும் பித்ருக்கருக்காகப் புத்திரர்களைவிரும்பவேண்டும்; ஆதானவிதிப்படி முன்றுஅக்னிகளையும் உண்டு பண்ணிக்கொண்டு விதிப்படி யாகங்களைச்செய்தவனுகி அரண்யஞ்சென்று பிறகு முனியாயிருக்கவேண்டும்' என்றுசொன்னார். புத்திரன், 'உலகமானது நான்குபுறத்திலும் இவ்விதம்சூழப்பட்டும் கொல்லப்பட்டுமிருக்கவும் சில பழுதின்றிச் சென்றுகொண்டிருக்கவும் தீரபுருஷன்போல என்னபேசுகிறீர்?' என்றுகேட்டான். பிதா, 'உலகமானது எவ்விதம் கொல்லப்பட்டிருக்கிறது? எதனால் நான்குபுறத்திலும்சூழப்பட்டிருக்கிறது? எவைகள் பழுதின்றிச் சென்றுகொண்டிருக்கின்றன? என்ன எனக்குப் பயத்தையுண்டுபன்றுகிறுய்?' என்றுசொன்னார். புத்திரன் சொல்லத்தொடங்கினான். 'உலகமானது மிருக்யுவால் கொல்லப்பட்டதும் கிழுத்தனத்தால் நான்குபுறத்திலும்சூழப்பட்டதுமாயிருக்கிறது. இரவும்பகலும் ஓதோ (பிராணிகளின்ஆயுளை அபஹரித்துக்கொண்டு) செல்லுகின்றன. ஐயா! ஏன் தீதைத் தெரிக்குகொள்ளவில்லை? இரவுகளும் பழுதந்றவைகளாய் எப்பொழுதும் வந்துகொண்டும் போய்க்கொண்டுமிருக்கின்றனவே.

1 மிருத்யுவானவன்(பிராணிகளைப்படியாமல்) நிற்கிறுனென்பதில்லை, இதை நான் உள்ளபடி அறிகிறேன். வலையால்பிடிக்கப்பட்டவன் போல ஸஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கும் நான் எவ்விதம் யைமடையாமலிருக்கக்கூடும்: ஒவ்வொரு இரவும்சென்றவுடன் ஆயுளானது மிகவும் குறைவுடுகிறதாதலின், அங்காளப்யனற்றதாயிற்றன்று ஸமர்த்தனுகிறப்பவன் அந்துகொள்ளவேண்டும். இஷ்டங்கள் அடையப்படாமலிருக்கும்பொழுதே மிருத்யுவானவன் மனிதனை தொடருகிறார். அப்பொழுது ஆழமில்லாத ஜலத்திலிருக்கும்போல வவன்ஸாகத்

1 இங்கு 'பிதாசொல்துகிறார்' என்பது பொருத்தமின்றும்யால் கிடப்பட்டது.

# சு ர் ந் தி பு ர் வா.

நீதிமன

கும்பொழுது ஏன் ஒன்றுமில்லாதவர்போல் நிற்கிறீர்? சரீரமடைந்த மனிதனைப் பிறப்படைந்தபொழுதே நாசஞ்செய்யவேண்டி அந்தகன் தொடருகிறான்; கிழத்தனமும் தொடருகிறது. ஸ்தாவரஜங்கமங்களான் இப்பொருள்கள், அந்தகன் ஜரைவிவரண்டாலும் தூர்டரப் பட்டிருகின்றன. கிராமத்தில் வவிப்பவனுக்கு (பிள்ளை பெண்டிர் முதலியவற்றிலுள்ள) ஆசையென்பதுதான் மிருத்யுவின்முகமாகும்.<sup>1</sup> அரண்யமென்பதுதான் இந்திரியமென்னும் பசுக்களைக்கட்டத்தக்க கொட்டிலாகுமென்று வேதம் உபதேசிக்கிறது. (ஆகையால்) கிராமத்திலிருப்பவனுக்கு (சிற்றின்பங்களைப்பற்றிய) ஆசையானது தன் லோக்கட்டத்தக்க கயிருகும். புண்ணியசாலிகள் இக்கயிற்றை அறுத்துவிட்டுச்செல்லுகிறார்கள். பாடிகளாயிருப்பவர்கள் இக்கயிற்றை அறுக்கிறார்களில்லை. எவன் மனக்தாலும் வாக்காலும் சரீரத்தாலும் மறறக்காரணங்களாலும் பிராணிகளைத் துன்பப்படுத்தாமலிருக்கிற னே அவன் உயிரையும் பொருள்களையும் அபற்றிக்கத்தக்கபிராணிகளாலும் துன்பப்படுத்தப்படமாட்டான். (கிழத்தனம் வ்யாதிமுதலியங்குவரும் நாதாக)வரும்மிருத்யுவின்ஸேனையை உஸ்த்தியம்ஒன்று வல்லாமல் ஒருவனும் ஒருபொழுதும் தடுக்கவல்லவன்ஸ்லன். ஸத்யமல்லாததை விலக்கவேண்டும். மோக்ஷமானது ஸத்யத்தையேஅடுத்ததாயிருக்கிறது. ஆகையால், ஸத்யத்திறகுத்தக்க வ்ரதங்களைச்செய்கிறவனும் ஸத்யமானயோகத்தை மிகமுக்கியமாகக்கொண்டவனும் ஸத்யமானசாஸ்திரத்தைஅடைந்தவனுமான்பொழுதும் அடக்கமுள்ளவனுமாயிருந்துகொண்டு ஸத்யத்தாலேயே மிருத்யுவை வெல்லவேண்டும். மோக்ஷமும் மிருத்யுவமானஇரண்டும் சரீரத்தில் நிலைபெற்றிருகின்றன. மிருத்யுவானது அவிவேகத்தால் வருகிறது. ஸத்யத்தால் மோக்ஷமுண்டாகிறது. நான் ஹமிமஸைசய்யாதவனும் ஸத்யத்தைவிரும்புகிறவனும் காமக்தையும் கோபத்தையும் வெளி பில்லீக்கியவனும் ஸகத்தையும்துக்கத்தையும் ஸமமாகக்கொள்ளவனும் <sup>3</sup>கேஷமமுள்ளவனுமாயிருந்துகொண்டு <sup>4</sup>சேவைனப்போல மிருத்யுவை விலக்கிக்கொள்ளுகிறேன். நிவருத்திமார்க்கத்தில் பழக்கமென்னும்யாகத்தில் பற்றுள்ளவனும் இந்திரியநிக்ரஹமுள்ளவனும் ப்ரம்மஜ்ஞானமென்னும்யாகத்தில் நிலைபெற்றவனும் வாக்குமனம் சரீரங்களுக்குள்ள ஜபம் த்யானம் ஸநானம்வாஷ்ட யாகங்க

1 த்யானங்செய்யத்தக்க தனிமையானஇடம் அரண்யமென்றுசொல்லப்படுகிறது. 2 பிரம்மஸ்ராஸம்.

3 'பிறர்களுக்கு ஸகத்தைவிரும்புகிறவரை' என்பதும், 4 'ஹிரஸயகரப்பன்போல' என்பதும் பழையங்களார்.

ஞள்ளவனுமான முனியாயிருந்துகொண்டு உத்தராயணம் என்னும் பிரம்மலோகவழிக்குத் தக்கவனையிருக்கப்போகிறேன். அறிவுள்ளவனுள் என்போன்றவன் ஹிமஸெயுள்ளவைகளும் அழியத்தக்க பயனுள்ளவைகளும் 1 பசுக்களால்செய்யத்தக்கவைகளுமான யான்களைப் பிசாசமானது 2 தன்சரீரத்துன் நாசமென்னும்யாகங்களைச் சீர்யலுபோல எவ்விதம் செய்யத்தக்கவறுவான்? எந்தமனிதனுடைய வாக்கும் மனமும் எப்பொழுதும் நன்றாக த்யானத்துக்குத்தங்கவைகளாயிருக்கின்றனவோ எவனுக்குத் தவமும் தயாகரும் ஸத்யமுமிருக்கின்றனவோ அந்தமனிதனே யாவற்றையுமடைவான். ஞானத்திற்கொப்பானகள்னிலலை. ஸத்யத்திற்கொப்பானதவமிலலை. ஆசைக்கொப்பான துக்கமிலலை. த்யாகத்திற்கொப்பானஸாகமிலலை. ஆத்மருபத்திலிருந்தே ஆத்மருபத்துடன்ஜனித்த நான் ஆத்மருபத்தில்நிலைபெற்றவறுயிருக்கிறேன். நான் ஸந்ததியில்லாதவனையிருந்தாலும் ஆத்மருபத்திலேயே இருக்கப்போகிறேன். ப்ரஜையானது என்னை (துக்கத்திலிருந்து) மீட்டுவைக்கத்தக்கதன்று. பிராமணனுக்குத்தனிமை, ஸமாதிலை, ஸத்யம், சீலம், மர்யாதை, ஹிமஸெயில்லாமை, ருஜாவாயிருப்பது, அந்தஅந்தக்காமங்களிலிருந்து ஒழிவடைவது இவைகளுக்குச்சரியான பொருள்ளிலை. ஓ! பிராம்மணரே! மரிக்கப்போகிற உமக்குப் பொருள்களால்என்னபயன்? பந்துக்களாலும் உமக்கு என்னபயன்? தாரங்களால் உமக்கு என்னபயன்? உம்முடைய பிதாவும் பாட்ட-ஞரும் எங்கேபோரூர்கள்? ஹருதயகுகையில் ப்ரவேசிதது ருக்கும் ஆகமருபததைத் தீர்த்திக்கொள்ளும் 3ங்குசொன்னான். அரசனே! புத்திரனுடைய இந்தவசனத்தைக்கீட்டுதும், புதாவானவர் எவ்விதஞ்செய்துகொண்டாரே அவ்விதம் நீடிம் ஸதயமென்னும்தர்மத்தை மிகப் பெரிதாகக்கொண்டவறுயிரு” என்றுக்கிறான்.

நாற்றேழுபத்தைந்தாவது அத்தியாயம்.

மேராக்ஷதர்மம். (தோடர்ச்சி.)



(பிரீஷ்டர், பிராணிகளுக்கு வறுமை மீமானமக்கும், சேல்வம் துன்பத்திற்கும் காரணமாதுமீமனியும் வியத்தில் சம்யாகர் (சொல்லியதைக் கூறியது.)

புதிஷ்டரா, “பொருங்களவர்களும் ஹருமுகரும் 3துத்தமக்குத்தந்தூங்கிலாமுள்ளவாக்களாயிருந்துகொண்டு ஜூங்கிழுர்கள், புதா

1 பசுக்களின் பீஷ்டதையும் தன்சரமாக்டா. 2 இடும் பது.

2 பிசாசம், யிஷும் அகந்துமலியாத்துல் தன்சரத்தவும் எல்லாது பழையங்களை.

3 ‘ஸவதநதரினை’ எண்டதுமுலை; அதற்கு ‘தம் காலை ரத்தை அலை ததவர்கள்’ என்பது பழையவுக்கார.

மஹரே ! அவர்களுக்கு ஸாக்துக்கங்கள்வருவது எப்படி ? அஃது எத்தன்மையது ?” என்றுகேட்க, டிஷ்மர் சொல்லத் தொடங்கினார்.

“இவ்விஷயத்திலும் சாந்திமார்க்கத்தைஅடைந்து முக்கிபெற்ற 1 சம்யாகரென்னும்பிராம்மணரால் சொல்லப்பட்ட பழையிவ்விதி ஹாஸ்த்தை உதாஹரிக்கிறார்கள். முன்காலத்தில் கெட்டதாரத்தாலும் கெட்டஆடையாலும் பசியாலும் துன்பப்படுகிறவரும் வைராக்யத்தை அடைந்தவருமான ஒருபிராம்மனர் என்னோக்கிச் சொல்லத் தொடங்கினார். ‘இவ்வுலகத்தில் பிறவியலைந்தமனிதனுக்குப் பிறந்ததுமுதல் பலவிதமானஸாகவரும் ஹக்கங்களும் வந்துகொண்டிருக்கும். ஆந்தஸாகதுக்க வகைவுள்ள ஒருவழியானது இந்தமனிதனை அடைந்துகொண்டிருக்கும். (இக்கிலும்) ஸாக்ததைஅடைந்து ஸங்கோஷபடக்கூடாது. நுக்கக்கதையடைந்துந் தாபப்படக்கூடாது. நீ ஆசையறத மனமுள்ளவருயிருந்தும் ஏப்போழுதும்கமையன்றுத் துக்கொண்டு ஆதமாவுக்குரிய ச்ரோயன்ஸச் செய்துகொள்ளாமலிருக்கிறும்; ஆத்மஸங்கோஷத்தையும் அடையாமலிருக்கிறும். நீ ஒரு விதமானபொருளுமில்லாமல் ஸஞ்சாரநிசையதுகொண்டு ஸாக்ததை அனுபவிப்பாய். ஒன்றுமில்லாதவருணமனிதன் ஸாகமாகஉறங்குவான்; ஸாகமாகஎழுந்திருப்பான். உலகத்தில் ஒன்றுமில்லாதவற்று மையானது, ஸாகமும் கல்வறிவிட்டுவில்லாததும் கேடுமிழும் இடைஷுறில்லாததுமரியிருக்கிறது. இது சந்தரங்களில்லாத வழியும் (ஆசைகொண்டவர்களுக்கு) அனையங்களும் ஸாதுக்கங்க்கு எளியதுயாயிருக்கிறது. மூன்றுஷலகங்களையும் கங்டவருண நான்கு, எல்லாவிஷயங்களைலும் வைராக்கியுடையது அந்தவற்றும் பிரிசுத்தியுள்ளவனுமான ஏழூங்கு நூப்பாயிருப்பவீரா நூவ்வுலகங்களில்காணேன். ஏழூங்குத்தனத்தையும் ராஜ்யதாஸயும் நீலையில் தூக்கிப்பார்த்தேன். சிறந்தகுளமுள்ளவரே, துன்மானது ராஜ்யங்களிலிடமேலானதாயிருந்தது. வறுமைக்கும் ராஜ்ய, மக்கும் பிசப்போரி தானிஇந்தவிதமானமிருந்திருது. ஓராறுநாள்மனிதன் மருந்துவிள்ள வாயிலிருப்பவன்போல படிப்பாழுமுடும் பயறங்களவருகிபோயிருக்க வேண்டும். உபாருஷாததனர்விட்டு, ஆதாஶிருந்துவிடுபட்டவற்றும் ஆசையறதவனுமான இந்துபழங்குமாற்றுவிடும் நியும் நூதார்க்கங்களும் மிருத்தயும் வேறுநூத்துமுடும் எத்துயங்களவருவதாகமா ; ந. ஏ. ஏ. போழுதும் நூதார்ம்பாயலங்களும் பிப்பாஷாம்பாழுத்தய்யங்காவரிக்கப்படாதந்வெத்துல் யாப்பாடுவாறும் நூதார்ம்பாஷாபாத்துநூதார்ம்,

வனும் அடக்கமில்லைவனுமான அந்தவழைமனிதனைத்தான் தேவர் கள் மிகவுங்கீண்டாடுகிறார்கள். பொருளுள்ளவன், கோபத்தாலும் பேராசையாலும்பற்றப்பட்டவனும் அறிவழிக்தவனும் கோணவான பார்வையில்லைவனும் காய்ந்தமுகமுள்ளவனும் புருவக்கோணலுக்கு முகமுள்ளவனும் பாபியும் கோரக்கொண்டுகீழ்ப்போல கூக்கோக்கடிப்பிலும் க்ரந்தமாகப்பேசுகிறவனுமாயிருப்பான். அவன் பூமியைத் தானஞ்செய்யவிருப்பங்கொண்டாலும் எவன் அவனைப்பாக்க விருப்பமடைவான்? எப்பொழுதும், ஸம்பந்தங்கேர்ந்திருப்பதனு பன்னித்தனவைதமனிதனை மோகமுள்ளவனுக்கொய்யும். காற்றனது சரத்காலத்திலுள்ளமேகத்தை அபறைப்பதுபோல அந்தஸம்பதது னது அவனுடையமனத்தை அபறைக்கும். மேலும், அழகுள்ளவனைன்றும் பொருளுள்ளவனைன்றுமில்லை அமீமானமானது இந்த அவிவேகியை வந்தனையும். ‘நான் நற்குலத்திற்கிறக்கத்துவனுயிருக்கிறேன்; வித்தியுள்ளவனுயிருக்கிறேன், நான் ஸாதாரனமான மனிதனல்லேன்’ என்றும் இந்தூபன்றுகாரனங்களாலும் அந்தஅவிவேகியின்மனமானது (தர்மததிலிருந்து) தவறுதல்நடையும். (சிற்றின்பத்தில்) மிக்கபற்றுதலுள்ளமனமுள்ளவன் தந்தையால்சீர்த்துவைக்கப்பட்ட பொருள்முதலியபோகவகளை அழித்துவிட்டுக் குறைவாடுந்து பிறர்பொருள்களைப்படைத் தலைதிதன்றுக்கொடியான். மரியாதையைம்நிச்சென்றவனும் அகங்கங்கிருந்து (ப்ரஹபோருளை) ஏதிப்பவனுமான அந்தஅவிவேகியை, மிகுத்தநைத் தீவட்டுள் அட்பகளால் அடிப்பதுபோல அரசர்கள் தடித்துத்தாந்திப்பாகன. நீவ்விதமான இந்தத்துக்கங்களும் சர்வதைத்தாடாக்கவரும் டாலாக்டானாலும் அந்தத்துக்கங்களும் நிலவுலைகளை மஞ்சித்தோடு அடிடக்கூடியதுக்கிண்றன. நிலையற்றபொருள்களுடன்கூடியிருக்கும்பல்வாழ்வையும் 1 இகழ்ந்துதான்விட்டு உழையுமா வூதுப்பிப்புக்குண்டாக்குப்புத்துயால் பரிசாரத்தைச் சம்பந்தங்களைவிட்டும். (போருள்களை) கிடாயல் (மங்கிதன்) ஸாகமனையடாட்டுவன்; (போருள்களை) ஓடாமலைத்தமக்குதையைஅடையமாட்டான்; (போருள்களை) ஓடாமலையால் வாதவருக்கப்படுக்கமாட்டான்; (மங்கிதன்) யாலுறையும்விட்டபோன், ஸாகமுள்ளவனுயிருப்பான்? என்றுவேரான்றுக்கூடுதலுக்குத்தாந்துமானது (மங்காலத்தில்) அவசியமாட்டுவது, நீங்கைல, (போருள்களை) விடுதலை என்கின்றார்த்தி. நீங்கைல, (போருள்களை) விடுதலை சொல்லார்.

நாற்றேழுபத்தாருவது அத்தியாயும்

சேமா கூதர்டும். (தோடர்ச்சி.)



(பிள்ளமர், விரக்தியானது ஸாகத்திற்கு ஸாதனமேன்னும்  
விவாயத்தில் மங்கியின்உபதேசத்தையும் போத்யரின்  
உபதேசத்தையும் கூறியது.)

யுதிஷ்டிரர், “பொருளிலுள்ளபேராணையால் பிழக்கப்பட்ட  
மனிதன் பலதொழிலகளைச்செய்தும் பொருளை அடையாமல் போவா  
னாகில் எதைச்செய்து ஸாகமடையக்கூடும்?” என்றுகேட்க, பிள்ளமர்  
சொல்லத்தொடங்கினார்.

“ஓ! பாரத! யாவற்றிலும் ஸமமானபுததியும் ஆயாஸவில்லா  
மையும் ஸதயவசனமும் வைராக்யமும் கார்யத்தில்விருப்பமில்லா  
மையும் எவனுக்கிருக்கின்றனவோ அந்தமனிதன் ஸாகமுள்ளவனு  
யிருப்பான். இவ்வைந்துமே மோகஷத்திற்காக அடையத்தக்கவை  
களென்று பெரியோர்கள் கூறுகிறார்கள். ஸாதுக்களுக்கு இவைந்  
தும், ஸ்வர்க்கமும் தாமமும் மிகஉத்தமமான ஸாகமுமாகின்றன.  
இவ்விஷயத்திலும் மங்கியென்பவரால் வைராக்யத்துடன் சொல்லப்  
பட்ட பழைய இவை திறோஸத்துக் குதாலுரிக்கிறார்கள். யுதிஷ்டிர!  
அதனை அறிந்துகொள். பொருளின்விருப்பமுள்ள மங்கியானவர் பல  
முறை தொழிலகளைச்செய்து பயனடையாகவரானார். அவா பழக்கது  
தக்சதீரண்டுகள்றைச் சிறிதுபொருளைக்கொண்டு வாங்கினார். (ஒளிர  
நுக்கத்தியில்) கண்ணுக்கட்டப்பட்டவைகளும் பழக்கதீவுக்கியதற<sup>காக வெளியிலவிடப்பட்டவைகளுமான அந்ததீரண்டுகள்றுகளும்  
படுத்துக்கும் ஒருஷ்டகத்தை நடிவிலவைத்து இருபுறத்திலும்  
வேசமாகவே இருஷன். அவனிரண்டுகள்றுகளும் பிடரின்பக்கத்திற  
குச்சரியாகவந்தவுடன் ஒட்டகமானது கோபத்துடன் ஒழுங்கிருந்து  
அந்ததீரண்டுகள்றுகளையும் தூக்கிக்கொண்டு மாந்தோந்து  
ஒட்டுத்தாட்டுக்குறித்து. குஞ்பட்டுத்துக்குறித் தீவாட்டகநாலகவரப்  
பட்டங்களும் மரிக்குக்கூடியங்களும் அவன்வாட்டகநாலகவரப்  
பட்டங்களும் மரிக்குக்கூடியங்களும் அவன்வாட்டகநாலகவரப்  
பட்டங்களும் மரிக்குக்கூடியங்களும் அவன்வாட்டகநாலகவரப்  
களாக இருந்து மங்கானவா இவைகளாகவுடைய வெளியிலவிடப்பட்டவைகளை  
ஒன்றாக இருந்து மங்கானவா இவைகளாகவுடைய வெளியிலவிடப்பட்டவைகளை</sup>

“ஸயர்த்தனுணயனிதநாம் கம்பிக்கூட்டுக்கொண்டு முயற்சியுடன்  
ஒன்றாக தொழிலைச்செய்தாலும் விழியால்விடைக்காத பொருளை  
விரும்புவதற்கு ஒருபொழுதும் முடியாது. முதலில் பொருள்களில்

லாதவணும் ஜாக்ரதையுள்ளவனும் (பொருளுக்காக) வேலைசெய்கிற வனுமானங்களுக்கு ஒட்டகம் இக்கன்றுகளைத் தூக்கிக்கொண்டதால் தெய்வம்செய்த இத்துன்பத்தைப்பாருங்கள். என்னுடையகன்றுகள் ஒட்டகத்தால்தூக்கப்பட்டுவிடுகிலையடையக் கிளம்பிக்கிளம்பிக் 1சக்தாளம்போலவும் 2உன்மாதத்திலகப்பட்ட நரிபோலவும் கஷ்டத்துடனே செல்லுகின்றன. என்னுடையபிரியமானகன்றுகள் ஒட்டகத்திற்கு மணிகள்போலத் தொங்குகின்றன. இது கேவலம்தெய்வத்தாலாகிய காரியந்தான். பலாத்காரமாகச் செய்வதில் பெளருஷ்மானது பயனுள்ளதே அன்று. பெளருஷ்மென்பது ஒருஸமாத்திலிருக்கக்கூடுமானாலும் அதுவும் விசாரிக்கப்பட்டால் தெய்வத்தை அடுத்ததாகவே இருக்கும். ஆகையால், ஸாகத்தைஅடைய விருப்பமுள்ளமனிதன் இவ்வுலகில் வைராக்கியத்தையே அடையவேண்டும். பொருள்களைத் தேவீதில் ஆசையில்லாமல் வைராக்கியம்பெற்றமனிதன் ஸாகமாக உறங்குவான். ஐங்கருடையவீட்டிலிருந்து பெரிய அரண்யத்திற்குப் புறப்பட்டவரும் எல்லாவற்றிலுமிருந்து விடுபட்டவருமான சுகர், 'காமங்கள் எவற்றையும் அடைகிறவனும் இக்காமங்கள் எவற்றையும் விடுகிறவனுமாகிய (இவர்களில்) எல்லாக்காமங்களையும் அடைபவனை விட அவைகளைவிடுவன் சிறங்கவனவான்' என்று நன்றாகச்சொல்லி னர். ஆச்சர்யம்! விரும்பக்கக்க எல்லாத்தொழிலிலிருந்து மனிகனுக்குக்கூர்த்திலும் அங்கெப்பூர்வமாக இருக்கும். விரிலும் ஆசைபெருகிக்கொண்டிருங்கிறது. ஆசைபெற்ற மனமே! தொழிலாளருப்பங்களைவிருந்துவிடு; வைராக்கியம்பெறு; சும்மாஞ்சிரு; நீ பலமுறை ஆவமநக்கப்பட்டும் வைராக்கிடம் உடைய வெலையே! பொருளில் ஆங்கெகாங்டமனமே! நீ ஏவ்னைக்காலாமலிருக்கவிரும்பி என்னுடன் இவ்விதம் வாக்கொஷ்டக்குடிருப்பாயாகில் நீ என்னை வீணைப்பிப்பாரை புடன் தீர்க்கவேண்டும். கோர்த்துருசேர்த்து வைத்துபொருளான புதாங்குத் திரும்பவும் குரும்பவும் நாசமங்கிறதோ! மூடுமே! பொருளானைத்துவமே! இந்து

1 'காகதயாதாரத்தோயூடு வீரன் யகவாக செட்டுக்கு. குடும்பாதாகாயயாக்கூடு ஓயை காகம் கூர்க்கமார் அவை யகக், குடும்பாத்திரக்கூரை. குடும்பாதாரத்திரமூர் பாது காகமார்க்கூடு பூர்வாலை பூர்வதூ. கீர்த்தாம' தோர்க்கைவேண்டும். கோர்த்துருசேர்த்து வைத்துபொருளான புதாங்குத் திரும்பவும் குரும்பவும் நாசமங்கிறதோ! மூடுமே! பொருளானைத்துவமே! இந்து'

2 இரண்டுமூடுகள் ஒன்றைப்பார்த்து 'இந்தாதாது பாது குடும்பாக்காரவர்து; சிலர், 'மிருகங்காரமாக்கும்தாமான பாதுமாம்' என்றன.

காங

## ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

தப்பொருளாசையை எப்பொழுதுவிடப்போகிறுய்? அந்தோ! என் ஒடையா. இவிலேகமன்றே நான் உண் ஒடையவையோட்டிற்குத்தக்க மிருகமானேன். நீ தீயயில்லாமல்எப்பொழுதும் (என்னெப்) பலவித ட்டன காண்டங்களுடன் சேர்த்துவைக்கிறுய். மனிதன் பிறரிடம் இவ்விதமான அடிமைத்தன்மையை ஒருஸமயம் அடையாமலிருக்கமுடியாதோ? முன் ஒவ்வொர்களும் பின்னுவ்வார்களும் ஒருபொழுதும் காமங்களின்மூடிவை அடைந்தவர்கள்லர். ஆகையால், எல்லாத்தொழில்களையும் தள்ளிவிட்டு நான் அறிவுவ்வானாகிறேன்; விழித் துக்கொண்டிருக்கிறேன். என்னுடையமனமானது பலதுண்பங்களால் பிடிக்கப்பட்டும் நாறுவிதமாகச் சிதறிப்போகாமலிருக்கிறதே! இது நிச்சயமாக வஜ்ரத்தின்ஸாரத்தால் செய்யப்பட்டு மிகவும் உறுதியாயிருக்கிறது. காமமே! உண்ணையும் உனக்கு ப்ரியமாயிருக்கும்வஸ்துவையும் நான் விலக்குகிறேன். நான்உண் ஒடையபிரியத்தைத் தேடிக்கொண்டு ஆத்மாவிற்குரியஸாகத்தை அறியாமறபோனேன். ஏ! காமமே! உனக்குக் காரணத்தைத்தெரிக்குவொண்டேன். ஸங்கல்பத்திலிருங்கன்றே நீ உண்டாகிறுய். நான் உனக்குக்காரணமான ஸங்கல்பத்தைச் செய்திற்கில்லை. நீ வேருடன் கசிக்கப்போகிறுய். தனத்தை விரும்புவது ஸாகமன்று. ஆகை அடைந்தபின்னும் மிகப்பெரியசிந்தையுண்டாகிறது. அடைந்தபொருளின்காசமானது மிருதயுவுக்கு ஒப்பாகிறது. அடைப்பட்டபொருளும் இருக்குமோ இராதோ. சர்வதைசுப்பிறவுக்கு அடிமையாகத்தள்ளுவதுலும் அதைஅடைகிறதில்லை அவ்விதமான பொருளோக்காட்டிலும் மிக்க துண்பமானது யாது? அடைந்தபொருளாலும் ஸங்தோஷமடைகிறதில்லை. திரும்பவும் அதையேதிடுகிறேன். நினிமையானகங்காஜலம்போல்பொருளானது ஆசையைப் பொருந்தில்லையும். இவ்வாசையென்பது என்னைச் சொல்லுக்காகிறுக்கிறது. நான் அறிவுவ்வானாகிறேன். காமமே! என்னைகி. என்னுடைய சர்வத்தை அடைந்திருக்கிற (பரந்துவிரும்புதலைய) முதக்கட்டமானால் நீஷ்டம்போல இச்சரீரக்குதிலிருக்குப்போகட்டும்; அவைநா, ஸாகம்போல இதில்வலிக்கட்டும், காப்பதாகதும் ஓலாபதநாயும் அனுஸரித்தவைகளும் இச்சரீரக்குதிலுள்ளதவராற்றுமான உங்கள்டும் எனக்குப்ரியமில்லை. ஆகையால், நான் உருகலாஸ்வாரையும் கள்ளாகிட்டு ஸத்வரங்களத்தையீடு அடையப்போகிறேன். நான் என்னுடைய சர்வத்திலும் மனத்து ஆலும் எல்லாப்படிகாணிகளோமும் பார்க்கும்படியீட்யாகாபயாஸத்தில் புக்கு யையும்பூர்ம்மவிசாரந்தில்சிதத்தத்தையும் பரம்மத்தினிடம் மனத்தை

## சாந்திபரவும்.

காங்கி

யும் நிலைநிறுத்திக்கொண்டு திரும்பவும் நீ என்னை இ. களில் சேர்த்துவைக்காமலிருக்கும்படி பற்றுதலில்லாதவும் துக்கங் மில்லாதவனும் ஸாகமுள்ளவனுமாகி உகங்களில் விளையாட்டுப்பாடு தேன். ஒ! காமமே! உன்னல் ஏவப்படும் எனக்கு வேறுகதியூடு எப்பொழுதும் பேராசைக்கும் சோகததிற்கும் சிரமத்திற்கும் நீ. கீரணமாகிறோம். பொருள்ளசிக்குங்காலத்திலுண்டாகும் பெரிய துக்க மானது எல்லாவற்றையும்விட மிகப்பெரியதென்று நினைக்கிறேன். பொருளிலிருந்துவிலகியமனிதனை ஞாதிகளும் மித்திர்களும் அவ மதிக்கிறார்கள். பொருளிலலாதவனுக்குப் பலவாயிரம் அவமதிப்புக்களாலுண்டாகும் மிகக்கஸ்டமான தோலைங்களுண்டு. பொருளில் சிறிது ஸாகபாகமிருப்பதும் துக்கங்களாலுண்டுபண்ணப்படுகிறது. பொருளானது இவனுடையதென்றகாரனத்தால் மனிதனை முதலில் திருடர்கள் அடிக்கிறார்கள்; பலவிதமான தண்டனைகளாலும் துன் பப்படுத்துகிறார்கள்; எப்பொழுதும் பயத்தை உண்டுபண்ணுகிறார்கள். பொருளில் ஆசைபற்றியிருப்பது துக்கமென்று கெடுங்காலமாக என்னல் அறியப்பட்டது. ஏ! காமமே! நீ எதைஎதைப் பிடிக்கிறோயோ அதைஅதையே விரும்பிக்கொண்டுசெல்லுகிறோய்; உண்மையைஅறியாதவனும் ஸக்தோலப்படுத்தமுடியாத பாலகளும் தீயைப் போலத் திருப்தியடையாதவனுமாகிறாப். நீ எனிதுவில் கிடைப்பதையும் அறியவேயில்லை. கிடைக்குறிதையும் நீ அறியவேயில்லை. பாதாளம்போலப் பூர்த்தியடையக்காத நீ என்னைத் துக்கங்களுடன் சேர்த்துவைக்க விரும்புகிறோம். ஏ! காமமே! திரும்பவும் உன்னல் இப்பொழுது நான் அடையக்கூடியவனல்லன். யதிருச்சையாக நேரங்கு தீரவியாசத்தால் வெறுப்புறை நான் பெரிய நிவ்ருத்தியைஅடைந்து இப்பொழுது<sup>1</sup> நாமங்களைச் சிந்தியாதவனுயிருக்கிறேன். இவ்வலகில் மிக்கதுண்புவகை நான் பொறுத்திருக்கிறேன். புக்தியில் வாதான் தெரிச்துகொள்ளவில்லை. பொருள்நாசத்தால் அவமதிக்கப்பட்டான் எல்லா அங்கங்களிலும் தாபமிலலாமல் படித்திருக்கிறேன். ஏ! காமமே! மனச்சிலுள்ளயாவற்றையும் விலக்கவிட்டு உன்னைத்தள்ளிவிடுகிறேன். ஏ! காமமே! ஒருக்கில்கயிறுபோட்டு அடக்கிய காளையுடன் விளையாடுவதுபோல என்னுடன்கூட நீ திரும்பவும் விளையாடப்போகிறதுவில்லை. நிக்குக்கிறவர்களை நான் பொறுத்துக்கொள்ளுவேன். (பிறரால்) விம்மலிக்கப்பட்ட நான் (அவர்களை) விம்மலிக்கப்போகிறகில்லை. பகைக்கும்படி பேசப்பட்ட நான்

அந்தஅப்ரியத்தைப் பாராட்டாமல் பிரியமாகப்போசுவேன். திருப்தி யுள்ளவனும் தன்னிலையிலுள்ள இந்திரியங்களுள்ளவனும் எப்பொழுதும் கிடைத்ததுகொண்டு ஜீவிப்பவனுமான நான் எனக்குச்சத்ருவானென்னைத் திருப்தியுள்ளவனைச்செய்யப்போகிறதில்லை. வைராக்யத்தையும் ஸாகத்தையும் திருப்தியையும் இந்திரியங்களின் அடக்கத்தையும் ஸத்யத்தையும் கர்மேந்திரியங்களினாடக்கத்தையும் பொறுமையையும் எல்லாப்ராணிகளிடத்திலுமுள்ளதயையையும்சரணமென்றடைந்தவனுக் என்னை அறிந்துகொள். ஆகையால், (மோகஷத்திற்குச்) செல்லும் என்னைக் காமமும் லோபமும் த்ருஷ்ணையும் கார்ப்பண்யமும் விட்டுவிலகவேண்டும். இப்பொழுது காமத்தையும் லோபத்தையும் கோபத்தையும் க்ருரத்தனத்தையும் தள்ளிவிட்டு ஸத்வகுணத்திலிருக்கிறேன். இப்பொழுது லோபத்திறகிடானநிலைய அடைந்து புத்தியிலலாமல் நான் நுக்கத்தை அடையமாட்டேன். காமங்களுள் எவன் எதை விடுகிறோனே அவனுக்கு அது ஸாகத்தைப் பெருகச்சிரய்வதாகும். காமத்திறகிடிபட்டுச்செல்லுகிறவன் எப்பொழுதும் துக்கத்தையேஅடைவான். காமத்தைச்சேர்ந்தவற்றையும் (அதற்குக்காரணமான) ரஜோகுணத்தையும் மனிதன் விலக்கிக்கொள்ளவேண்டும். துக்கமும் வஜ்ஜையிலலாமையும் ஸந்தோஷமில்லாமையும் காமக்ரோதங்களிலிருந்து உண்டாகின்றனவாகும். முசூலேனிறகிலத்தில் குரிர்ந்தமடிவைஅடைவதுபோலப்ரம்மத்தை அடைந்த இந்தகான் கர்மங்களிலிருந்து ஒழிவையடைகிறேன் ; துக்கங்களில்லாதவனுகிறேன் ; ஒரேஸாகமாயிருக்கிறேன். இவ்வுலகத்திலுள்ள விதியஸாகம்புதுவோ தேவலோகத்திலுள்ள பேரின்பம்எதுவோ இவ்விரண்டு ஸாகங்களும் ஆரையைரிடுவதால் உண்டாகும்ஸாகத்திறகுப் பதி ஏற்றிலாருபாகத்திற்கும் ஒருபாகா. நான் உத்தமமான சதருபோன்றதும் ஸ்ராவதேஹத்திலிருந்து<sup>1</sup> வழாவதுமான காமத்தைக்கொன்று கொல்லமுடியாத ப்ரம்மமென்றும்பட்டணத்தையடைந்து அரசன்போலவவிட்கிறேன்'' என்று சொன்னார். இந்தப்புத்தியைஅடைந்து வைராக்யம்பெற்ற மங்கியானவர் எல்லாக்காமங்களையும்தள்ளிவிட்டு ப்ரம்மத்தை ஏதோ போனந்தத்தை அடைந்தார். கன்றுக்குடியள் நாசமடைந்தகாரணத்தால் மங்கியானவர் மோகஷத்தைஅடைந்தார். அவர் காமத்திறகுப்பு லமான

<sup>1</sup> 'அங்கமயம், பராயமயம், மனையம், வித்ராணமயம், ஆங்கமயம், ஶாங்கம், முறைத்தங்கம்' என்ற ஏடு; இந்த மஹத்தத்தவமே காமமென்ற பொல்லபடிம்.

அஜ்ஞானத்தை, அறுத்தார்; அதனால் உத்தமமானகதியை அடைந்தார். இவ்விஷயத்திலும் விதேஹதேசத்துக்கு அரசரும் மிக்க அடக்கமுள்ளவருமான ஜனகரால்பாடப்பட்டதும் மேற்கூத்தைப்பற்றியது மான். இந்த ச்லோகத்தையும் உதாஹரிக்கிறார்கள். அதன்பெற்று எவ்வளவுது:—‘என்னுடைய பொருளானது அளவில்லாதது போலிருப்பினும் எனக்கு ஒன்றுமில்லை. மிதிலையானது எரிக்கப்பட்டாலும் என்னுடையதொன்றும் ஏரிக்கப்படுகிறதில்லை’ என்பது. இதே விஷயத்தில் வைராக்யத்தைப்பற்றிப் போத்யால்சொல்லப்பட்ட இந்த ச்லோகத்தையும் உதாஹரிக்கிறார்கள். யுதிஷ்டிர! அதையும் அறிந்து கொள். நஹாஷன்புத்ரனுன் அரசன் வைராக்யத்தால் சாந்தியை அடைந்தவரும் சாஸ்திர அறிவால் த்ருப்தியுள்ளவரும் சாந்தருமான பேர்த்யரன்னும் ரிஷியை நோக்கி, ‘ப்ராஜ்ஞார்களிற்பெரியவரே! நீர் எந்த அறிவை அடைந்து சாந்தியுள்ளவரும் ஸாகமுள்ளவருமாய் ஸஞ்சரிக்கிறீர்? சாந்தியைப்பற்றிய உபதேசத்தை எனக்கு அறிவிக்க வேண்டும்’ என்று வினவினான். போதயர், ‘நான் உபதேசம் பெற்றிருக்கிறேன். இவ்வுலகில் ஒருவனுக்கும் நான் உபதேசங்கொள்கிறதில்லை. அவ்வுபதேசத்திற்குரிய வகையைத்தை நான் சொல்லுகிறேன். அதன் கருத்தைத் தானுகத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். பிங்களை என்னும் வேசி, அணில், ஸர்ப்பம், வனத்திலுள்ள வண்டுகளின்சமூர்சி, லக்ஷ்யத்தை அடிப்பவன், யுவதி ஓவ்வாறு பேர்களும் எனக்குக் குருக்களாகிறார்கள்’ என்று சொன்னார். அரசனே! ஆசையானது பலமுள்ளதாகும். ஆசையில்லாமை பெரிய ஸாகமாகும். பிங்களையென்னும் வேசியானவள் ஆசையை ஆசையில்லாததாகச் செய்துகொண்டு ஸாகமாக உருக்கினார்கள். மாம்ஸத்துடன்கூடிய அணிலைக்கள் மாம்ஸமில்லாதவைகள் அடிக்காட்சி நாட்காவும் அந்தமாம்ஸத்தை விட்டதால் அணிலானது ஸாகமாகவளார்ந்தது. வீட்டை உண்டுபண்ணிக்கொள்வது குந்தத்துங்பொருட்டன்றி ஒருபொழுதும் ஸாகத்தின்பொருட்டன்று. ஸர்ப்பமானது பிறங்கல் செய்யபட்ட வீட்டில்புகுந்து கொண்டு ஸாகமாகவளார்கிறது. முறிகளாயிருப்பவர்கள் வண்டுகளென்றும் பக்ஷிகள்மீலாப் பிராணிகளுக்கு தாங்களாலுமில்லாமலே பிச்சையெடுக்கும்விருத்தியை அனுந்து ஸாகமாக விச்கிரிமிக்கிறார்கள். அண்டானது வால்லாட்டுக்களிலிருந்தும் ஸாரத்தை நாடுக்கொள்வதுபோல சூறிவுள்ளமாரிதந் விரிதும் பெரிதுமான சாஸ்திரங்களை விருந்து வாரத்திலைக்கிறார்கள். வீட்டுக்கு விருந்து வாரத்திலைக்கிறார்கள் மன

கூங்கு

## ஸ்ரீ மௌலா பார்த்தம்.

முள்ளவனுகி அருகிற்செல்லும் அரசனையும் அறிகிறதில்லை. பலபேர் கஞக்கு எப்பொழுதும் கலகமுண்டு. இரண்டிபேர்களிருந்தால் பேச்சு நிச்சயமாகவர்கும். ஆகையால், 1<sup>1</sup> ஒருபெண்ணின்கையிலுள்ள ஒருத்தைவளையல்போல் ஒருவனுக ஸஞ்சிக்கப்போகிறேன்' · 'என்று சொன்னார்" என்றார்.

நாற்மேழுபத்தேழாவது அத்தியாயம்.

‘ மௌலா கஷ் தர்மம். (நோடர்ச்சி.)



(பீஷ்மர், ப்ரபஞ்சம் அந்த்யமென்றறிந்துண்டாகும் விரக்தியா னது ஸாக்த்தற்குக் காரணமென்றும் வ்வதயத்தில் ப்ர மாணமாக ப்ரஹ்லாதருக்கும் அஜகரவரதார்லூழனிவ ருக்கும் நடந்தஸம்பாஷைனயைக் கூறியது.)

யுதிஷ்டிரர், “ஓமுக்கங்களோ அறிந்தவரே ! மனிதன் எந்த நடக்கையால் சோகமில்லாமல் பூமியில் ஸஞ்சாரிக்கக்கூடும் ? மனிதன் எதைச்செய்துகொண்டு உலகத்தில் உத்தமமானகதியைப்பெறு வான்?” என்றுகேட்க, பீஷ்மர் சோலலத்தொடக்கினார்.

“ இவ்விஷயத்திலும் ப்ரஹ்லாதருக்கும் அஜகரவ்ருதநியிலுள்ள ஒருமூனிவருக்கும் நடந்தஸம்பாஷைனயான பழையானவைதிஹாஸத் தை உதாஹரிக்கிறார்கள். புத்தியுள்ளவரும் அறிவுள்ளவர்களில் மிகச்சிறந்தவருமான ப்ரஹ்லாதராஜா, உறுதியானமனமுள்ளவரும் (ராகத்வேஷங்களின்) துன்பமில்லாதவருமாய ஸஞ்சாரிக்கும் ஒரு பிராம்மணரைகோக்கி ப்ராணஞ்செய்யதற்காடகினார். ‘பிராம்மனரே ! தம்நிலையிலிருப்பவரும் சக்தியுள்ளவரும் தண்யூள்ளவரும் அடக்கமுள்ளவரும் காரியானிருப்பமில்லாதவரும் அஸுலியையில்லாத வரும் ஸத்தியவாககுள்ளவரும் வெருமானம் பெற்றவரும்கல்லறிவுள்ளவருமான நீர் உலகத்தில் பாலகன்போல் ஸஞ்சாரிக்கிறீர். நீர் லாபத்தையிரும்பவேதுலை; பொருள் நஷ்டங்கள் லும் சோகமடையவிலை. எப்பொழுதும் திருப்பிழைவாடோடு ஒன்றையும் நினையாதவராயிருக்கிறீர் ; காமத்தின்வெகத்தால் பிரலைகள் அபஹரிக்கப்படும் பொழுது மனம்லஸாதவர்டோலவும் அறமும் பொருநும் இன்பமுமா

1 ஒரு பெண்ணாலோ, ஏட்டுக்கூட்டுரைகளுக்குத் தெரியாப ஸ அத்திகங்களுட் ஓராண்டமானக்கூட்டுரைப்பாக்காலோடு, கொங்காட்டத்தும்போது கையிழுள்ளவையோயல்கா பற்றி மட்டு நான்குப்பானவாய்க்கா. அவனா தாலோ வெக்களைக்கூட்டத்துவுட்டு, ஒன்றைப்படியுல கையிழு, வெதுக்கொலைடா கோன்று ஒரு பாகவதத்தில் குறிப்புக்குறியும் ஒன்பது பழையாய்க்கா.

கியகாரியங்களில், முயற்சியில்லாதவர்போலவும் காணப்படுகிறீர். தர்மத்தையும் தனித்தையும் நீர் அடையழுயலவில்லை, காமத்திலும் நீர் இருக்கவில்லை; இந்திரியங்களுக்குரிய விஷயங்களைப் பரியமாக நினையாமல் அவைகளிலிருந்துவிடுபட்டவராய் ஸாக்ஷிபோல ஸஞ்சஸ்தீக்கிறீர். முனிவரே! உம்முடையஅறிவு எது? சாஸ்திரம் எது? வருஷ்தி எது? பிராம்ணரே! இவ்வுலகில் எதை ஶபரேயஸென்றுநினைக்கிறோ அதை எனக்குச் சொல்லவேண்டும் என்றுகேட்டார்.

இவ்விதம் கேட்கப்பட்டவரும் அறிவுள்ளவரும் உலகத்திற்குரிய தர்மவிதியைஅறிந்தவருமான் அந்தப்ராம்மணர் எனியதும் பொருளுள்ளதுமான வசனத்தால் ப்ரஹ்லாதரானோக்கிச் சொல்லத் தொடங்கினார். ‘ஓ! ப்ரஹ்லாத! காரணமின்றிப் பிராணிகளுக்குண்டாகும் பிறப்பையும் குறையையும் வளர்ச்சியையும் விநாசத்தையும் பார். நான் சந்தோஷமடைகிறதுமில்லை; துச்சமடைகிறதுமில்லை. (பிராணிகளிடம்) ப்ரவ்ருத்திகள் ஸ்வபாவத்தாலேயே இருக்கின்றன வென்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். ஸ்வபாவததைப்பற்றி உண்டாகும்ப்ரவருத்திகள்யாவும் ஒருவனுலும் செய்யத்தக்கவைகள்ல. ப்ரஹ்லாத! சேர்க்கைகள் பிரிவையே முக்கியமாகச் கொண்டவைகளென்றும்கூட்டங்கள் முடிவிலாசமடைகின்றவைகளென்றும் தெரிந்துகொள். ஒன்றிலும் மனத்தைவக்கச்சுடாது. குணக்கநடன்கூடியவைகளும் நாசமுள்ளவைகளுமான பிராணிகளைப்பார்க்கிற வனும் பிறப்பு இறப்புக்களை அறிந்தவனுமானமனிதனுக்குச் செய்யவேண்டியது என்ன இருக்கிறது? பெரியகடலிலுள்ள ஜலத்திலுள்ளனவைகளான பெரியசீரங்களுக்கும் சிறியசீரங்களுக்கும் விநாசத்தை முறையே பார்க்கிறேன். அஸ்ரவெந்தனே! பூர்ணமீல பிறந்தவைகளானஜங்கமங்களும் ஸ்காவரங்களுமானபிராணிகளைத் திறகும் நேரில் மிருத்யுவைப் பார்க்கிறேன். ஆகாமததில்லஞ்சரிக்கிற வர்களும் அதுகபலமுள்ளவர்களுமான அஸ்ரர்களுக்கும் உத்தமமானபறவைகளுக்கும் காலத்தைம் மூமல் மிருத்துப் பளம்புகிறேன். தேவலோகத்தில் ஸஞ்சாரிப்பவைகளும் சிறியாகவைகளும் பெரியவைகளுமான ஒளிகளும் காலந்தவருமலையிழுவதைத் தாங்கிக்கீரன். இவ்விதம் மிருத்யுவால் தொடரப்பட்டப்ராணிகளை கண்றுகடாரர்க்கிறவனும்<sup>1</sup> யாவற்றையும்பொதுவாக ஆற்றலுமானான்செய்ப்பவேண்டியதைச் சொன்னால்து ஸாகாமாக நூக்குகிறேன்; யாதுமானாமாது

<sup>1</sup> ‘எல்லாவற்றிற்கும் பொதுவான பரம்பத்துறையூதுவன்’ என்பது கேட்டுபாடும்.

கிடைத்த மிகப்பெரிதானாகாரத்தையும் புஜிக்கிடுறேன். திரும்பவும், போஜனமில்லாதவனுக்கேவ பலாள்களும் பிடிக்கிடுறேன். திரும்பவும், பலகுணங்க்குடன்கூடியதும் பலவகையுமான அன்னத்தை வீளக்கும் போஜனம்செய்விக்கிறார்கள். திரும்பவும் சிறிதும், திரும்ப அதிலும்சிறிதும், மஹஸமயம்ஒன்றும்கிடையாமலுமிருக்கும். ஒரு ஸமயம் நொய்யையும்தின்பேன்; பின்னைக்கையுந்தின் பேன்; <sup>1</sup> சாங்யன்னத்தையும் மாம்ஸங்களையும் புஜிப்பேன்; திரும்பவும் பலவிதமானபக்ஷியங்களையும் பக்ஷிப்பேன். ஒருஸமயம் கட்டிலில்படுப்பேன்; திரும்பவும் பூமியிலுமிறங்குவேன். ஒருஸமயத்தில் மாடியிலும் எனக்குப் படுக்கை கிடைக்கும் மரவுரிகளையும் சணலால்செய்யப்பட்டவஸ்திரகளையும் பட்டுக்களையும் தோல்களையும் தரிப்பேன்; ஒருஸமயத்தில் பெரியவிலைபற்ற ஆடைகளையும் உடுப்பேன்; தெய்விகமாய்வங்கதும் தர்மவழிவிட்டு விலகாததுமானபோக்யவஸ்துவை நான் நிராகரிப்பதிலை; கிழாடக்கமிகவரிதான இவவிதவஸதுவையிரும்புகிறதுமலை; அசைவற்றதும் அழிவில்லாததும் சபமும் சோகமில்லாததும் பரிசுத்தமும் ஒப்பில்லாததும் அறிஞர்கள்விரும்பத்தக்கிலையிலிருப்பதும் மூடர்களால்விரும்பப்படாததும் அனுஷ்டிக்கப்படாததுமான இந்த <sup>2</sup> அஜகரவரத்தைப் பரிசுத்தனுகிச் செய்து கொண்டிருக்கிறேன். உறுதியானபுத்தியுள்ளவனும் ஸ்வதர்மத்திலிருக்குநமுவாறுவறும் மிகக்குறைந்த உலகவாழ்க்கையுள்ளவனும் பராபாமானப்ரம்மததைஅறிந்தவனும்பயத்தையும் பேராசையையும் அவிவேகதையும் மற்றுமுள்ளதோஷங்களையும்போக்கியவனும் பரிசுத்தனுமாகி அந்த அஜகரவரத்தைச் செய்துகொண்டிருக்கிறேன்; ஒருவகைப்படாதகளிக்கும் பக்ஷியங்களும் போஜ்யங்களும் குடிக்கத்தக்கவைகளுமுள்ளதும் விதியின்பரிபாகத்தால் வெவவேறுன தேசகாலங்களுள்ளதும் மனதற்றகுஸமமும் லோபிகளால் அனுஷ்டிக்கப்படாததுமான இந்தஅஜகரவரத்தைப் பரிசுத்தனுகிச் செய்து கொண்டிருக்கிறேன்; ‘இதுவேண்டும் இதுவேண்டும்’ என்ற பேராசையாலபிடிக்கப்பட்டதும் பொருளீளாயதாததும் சோகப்படுவது மாணசலக்கதை நன்றாகக் கவனித்துப்பார்த்து உண்டான தத்துவ ஞானத்துடன் ஓந்துஅஜகாவாதத்தைப் பரிசுத்தனுகிச் செய்துகொண்டிருக்கிறேன்; பொருளீளாயதையீவெண்டியாகாரனத்தால் நாக்குள்ளாலும்

<sup>1</sup> சட்டாங்கல்.

<sup>2</sup> அங்கமேன்ப்பதும், பாம்பு. அது தன்அங்கிலமாதாதாக புத்ரபதைகாரத்திற்கும்கூடி ஓட்டத்திற்கும்செலவுகிறதில்லை. அதுபோன்றுப்பது அக்கரவரதமாகும்.

லாதப்ரபுவை அடித்துப் பலவிதமாகக் கஷ்டப்படும் இந்தங்கத்தை நன்றாகப்பார்த்து வைராக்யத்தில் விருப்பமுள்ளவனும் மனத்தைஜயி த்தவனும் நல்லஅடக்கமுள்ளவனும் பரிசுத்தனுமாய் இந்த அஜகரவுர தத்தைச்செய்துகொண்டிருக்கிறேன். ஸ-கழும் துக்கமும் பொருள் கஷ்டமும் பொருள்லாபமும் உத்ஸாஹமும் சோர்வும் மரணமும் ஜீவ விமும் தெய்வத்தால் நிலைபெற்றனவாயிருக்குமென்று உண்மையாகத் தெரிந்துகொண்டு நான் பரிசுத்தனுகி இந்த அஜகரவுரத்துக்கூச் செய்து கொண்டிருக்கிறேன். பயமும் ஆசையும் அவிவேகமும் அஹங்காரமும்போனவனும் தெரியத்துடனும் ஆலோசனையுடனும் நிச்சயத்தனும்கூடியவனும் நல்லஅடக்கமுள்ளவனுமானான் கிட்டவந்து கிடைத்ததைப் புஜிக்கும் மலைப்பாம்புகளைப்பார்த்து இந்த அஜகரவுரதத்தைப் பரிசுத்தனுகிச் செய்துகொண்டிருக்கிறேன். படுப்பதிலும் உட்காருவதிலும் நியமமில்லாதவனும், இயறகையில் இந்திரியங்களின் அடக்கமும் நியமமும் வரதமும் ஸத்யவசனமும் பரிசுத்தியுடையவனும், பயன்களின் சேர்க்கையைவிட்டவனும், நல்லஸக்தோஷமுள்ளவனும், பரிசுத்தனுமான நான் இந்த அஜகரவுருக்குத்தீயைச் செய்து கொண்டிருக்கிறேன். <sup>1</sup> ஆசைப்படத்தக்கவஸ்துகளைவிரும்பி முடிவில்துண்பமடைகிறதும் ஆக்மருபத்தைவிட்டுவிலக்கியதும் ஆசைகாண்டதும் வரையறையிலவாத துமானமனத்தைக்கண்டு அறிவடைந்து நான் அந்தமனத்தை ஆக்மருபத்திலமுடிவடைந்திருக்கும்படி ஆடக்கவேண்டி இந்த அஜகரவுரதத்தைப் பரிசுத்தனுகிச் செய்துகொண்டிருக்கிறேன். புத்தியையும்மனத்தையும் ஒனுஸரித்துச்செலாமல் (நிலவறக்குதீவு) விரும்பத்தக்கஸகம் அரிதாயிருப்பதும் இவ்விதவளாசம் நிலையற்றதாயிருப்பதுமாகிய அவ்விரண்டைடும் நன்றாகக்கங்டான் இந்த அஜகரவுரதத்தைப் பரிசுத்தனுகிச்செய்துகொண்டிருக்கிறேன். இந்த அஜகரவுரதமானது புத்திசாலிக்காரம் குமகீர்த்தியைவெடுக்கு கிறவர்களும் தம்மகத்தையும்பிறமதங்களையும்படியும் ஆக்மாக்கு இது இதுவன்று ரிக்கடினமாகத் தர்க்கங்களைச் சொல்லுகிறவர்களுமான காலாலும் பெரும்பாலும் கொஞ்டாட்டப்பட்டிருக்கிறது. வெவ்வேலைகள் இல் அறிவிச்சலாத மலரிதர்களால் வெவ்வேலாகக்கீர்ச்சயங்க்கப்பட்டதும் முடிவிடப்பட்டதும் நிச்சயத்தையும்தோஷங்களைன் காலாலும் அடையாத துமான இந்மதுபேருத்தை நாசத்திற்காக்காலை மென்று தெரிந்துகொண்டு நான் மீதாஷங்களையும்போராசலையும் ஷ்வர்க்கு

1 'நூர்யாசங்காலும் பலது ண்டக்காலும் ஆட்டார்' என்று பழைய தீர்மானம்

விட்டு மனிதர்களிடம் விளையாடிக்கொண்டிருக்கிறேன்' என்று சொன்னார். பெரியபுக்கியுள்ளான்தமனிதன் ஆசையைவிலக்கிக்கொண்டு இவ்வுலகில் அஜகரத்தால்செய்யப்படும்வரதத்தைச் செய்கிறுனே அவன் பயழும் பேராசையும் அவிவேகமும் கோபமுறில்லாத்வனும் ஸாகமுள்ளவனுமாக இவ்விரதத்திற்குரிய ஸந்தோஷத்துடன் ஸஞ்சரிப்பான்' என்று சொன்னார்.

### நற்றேழுபத்தேட்டாவது அத்தியாயம்.

ஓ மா சௌ தர்மம். (தோடர்ச்சி.)



(பிள்ளை, அறிவுதாச் ஸாகத்திற்குக்காரணம் என்னும் விஷயத் தீல் இந்திரனுக்கும் காஸ்யபநுக்கும் நடந்த ஸம்பா ஏதைனையைச் சோல்லியது.)

ஷுதீஷ்டர், "பிதாமஹரே! மனிதனுக்கு (அஜகரவரதத்து ஹுள்ளாநிலை மக்கு) பக்துச்சுனோ கர்மமோ பொருளோ அறிவோ இவ்வுலகில் எதுசாரணமாகும்? கேட்சப்பட்டநீர் இதைனனக்கு பதேசிச்கவேண்டும்" என்று பேட்ச, பிள்ளை சொல்லக்கொடுக்கினார்.

"அறிவானது பிராணிகளின் நிலைமைக்குக் காரணமாகிறது. அறிவே பெரியலாபம் நு கருசப்படுகிறது. அறிவு உலகக்கில மேரிசூத்திற்குக் காரணமாகும். அறிவானது ஸ்வர்ச்சமென்பது ஸாதுச்சர்ணச்சர்ண. பலியுட் ப்ரஹ்லாதரும் கழுசியுட் மங்கியும் ஜூப்ரவர்யத்திற்கு அழிவுண்டானபோது அறிவாலன்றோ பயீர அசடக்கிறுக்கிறார்கள். ஆவ்வித அறிவைவிடப் பெரி து என்னைவிருக்கிறது? இவ்விஷபத்திலும் இந்திரனுக்கும் காஸ்யபநுக்கும் நாட்கு ஸம்பாஷிஜாபான பாத்ரம் இவ்விதிகாலத்தை உதாநார்க்கிறார்கள். பத்திரி! பத்தை அறிக்குறிச்சான். அனாமுள்ளவனும் கர்வாமுள்ள வனுமானங்களைப் பண், கலாமுள்ளவனுட்பரிக்காடுகளம்பானவை கந்தா எவ்விட்டிருமா! ஸுமானகாராபாடுகளால்லைநாததன்ரத்துக்குதால்கிழீபு விழுப்பதிரைதான் கட்டுமிகுஷ்டா நன்பப்படும் உந்தக்கார்யபான் உடனே கோருகிறார்களே காத்ரியர்ஸ்ஸாமல, 'நான் மரித்துப்போகி விரும். இவ்விஷபதில் பிராருவிலைக்காலாக்கு சுமிப்ராடிருப்பதால் யாத்ராருபயாலை விடு' என்று பார்த்தார். ஆவ்விதஞ்சிரபால்லிமரியிடு விருப்பமுள்ளவருடே படிக்கிறுப்பவனும் வெர்க்கில்லாதவனும் ஆறி வில்லாதவனும் அவைங்குமாழுள்ளாலாலுமான காச்யபரைனதோக்கி, இந்தான் காலருவத்துடன்வந்து சொல்லத்தொடக்கினான்.

# சாந்திபரவு'இ.

காக்டி

காக்க

## ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

னைப் பிடுங்கித்தின்னுகின்றன. இவைகளையெடுத்தெறியத்தக்கசக்தி எனக்கில்லை. கையில்லாமையால் எனக்குள்ள இந்தஅவஸ்தையைப் பார். செய்யத்தகாதபாவமாகுமென்றும் இதையும்விட மிகவும்பாவ மான வேறுபிறப்பில் விழாமலிருக்கவேண்டுமென்றும் என்னிமட்டும் நான் இந்தச்சரீரத்தை விடாமலிருக்கிறேன். பாவப்பிறவிகளின் நடுவில் நான் நரிப்பிறவியை அடைக்கிறேன். இதைக்காட்டிலும் மிகப்பாவமுள்ளவைகளான வேறுபலகெட்டபிறவிகளிருக்கின்றன. சிலர் பிறவியிலேயே மிக்கசுபமுள்ளவர்களாயிருக்கிறார்கள். வேறு சிலர் மிகவும்துக்கழுள்ளவர்களாயிருக்கிறார்கள். இவ்வுலகில் ஒரிடத் திலும் ஒருவனுக்கும் ஸாகமேற்று தியாயிருப்பதை நான் காணேன். மனிதர்கள் பிரபுத்தன்மையை அடைந்து பின் ராஜ்யத்தைவிரும்புகிறார்கள்; பிறகு, ராஜ்யத்திலிருந்து தேவத்தன்மையைவிரும்புகிறார்கள். தேவத்தன்மையிலிருந்து இந்திரபதத்தையும் விரும்புகிறார்கள். நீ உன்னிஷ்டம்போல் ப்ரபுவாகவேயாகலாம்; ஆகிலும், ராஜாவாக மாட்டாய்; தேவதையுமாகமாட்டாய்; (ஸ்ரூஸமயம்) தேவத்தன்மையையுமடைந்து இந்திரபதவியையும் அடைந்தாலும் ஸங்தோஷமடையவே மாட்டாய். விரும்பியவஸ்துவை அடைக்கும் திருப்தியண்டா கிறதில்லை. <sup>1</sup>தாகமானது தன்னீரால் சாந்தி.அடைகிறதில்லை. தீயானது ஸமீததுக்களால் மிகவும்ஜ்வலிப்பதுபோல அந்தஆசை கிரும்பவுட் அதிகமாகஜ்வலிக்கும். உன்னிடத்திலேயே சோகமும் இருக்கிறது. அதுபோல உன்னிடகதில் ஸங்தோஷமுமிருக்கிறது. ஸாகம் துக்கம்இரண்டுமிருக்கின்றனவே; அவ்விஷயக்கில் அழகையென்ன? எல்லாவிதமான காமங்கஞக்கும் ஈர்மங்கஞக்கும் மூலமானக்குருவிக்கூட்டத்தையும்புத்தியையும் பறவைகளைக் கூட்டிலடைப்பதுபோலச் சரீரத்தில அடைத்துத்தசைந்துசொன்றிருப்பவாறுக் குப் பயாரிராது. இரண்டாவதுதலை அறுபடுமென்பது ஒரிடத்திலுமில்லை. ஏழங்கு வதுகையைஅறுப்பதென்பதுமில்லை. ஆகையால், பாயாவிலை. ருசினை அறியாத மனிதனுக்கு ஒருநாலி தெய்க்கு வூம் ஆகையான ண்டாகாது.தொடு வதாலும் பார்ப்பதாலும் கேட்டதாலுமன்றே ஆகையான ண்டாந்தா. கள்ளையும்லட்வாகமென்றபறவைகளின் மாம்ஸத்தையும் நீ நினைகிற வனல்லன். அவ்விரயன்டையும்விடச் சிறந்துதானபகுயம் சூன் வும் ஒரிடத்திலுமில்லை. காஸ்யப! முன்று ந்தூல் புதிக்கப்படாதவைகளும் மற்றுமுள்ளவைநுமானபிராணிக்காட்டுமள்ள பஞ்சியங்களும் போஜ்

<sup>1</sup> வியாதியாதுண்டாகும் வறட்சி; அதை நிவரித்திக்கும் மருத்திலைன் நித் தன்னீராக்கணிவிதில்லை.

யங்களும் வைக்கோ அவைகளின்னிழப்பே உனக்கில்லை. உண்ணு மலிருப்பதும் தொடாமலிருப்பதும் பாராமலிருப்பதுமாகிய இவ்வித நியமமானது மனிதனுக்கு ஸ்ரேய்வென்று நினைக்கிறேன். ஸந்தேஹ மில்லை. கையுள்ளவர்கள், பலமுள்ளவர்களும் தனமுள்ளவர்களுமா கிறார்களென்பதில் ஸந்தேஹமில்லை. மனிதர்கள் மனிதர்களாலேயே தீவைத்தன்மையை அடையும்படிசெய்யப்பட்டு அடித்தல் கட்டுதல் முதலிய துண்பங்களால் திரும்பவும் திரும்பவும் பீடிக்கப்படுகிறார்கள். அவ்விதமான மனிதாகளும், ஏளோயாடுகிறவர்களும் ஸந்தோஷிக்கிறவர்களும் சிரிக்கிறவர்களுமாயிருக்கிறார்கள். மற்றுஞ்சிலர், புஜபலமுள்ள வர்களும் கல்வியில்தேர்ச்சியுள்ளவர்களும் பெரிய மனமுள்ளவர்களுமாயிருந்தும் இகழ்ச்சியுள்ளதும் துண்பமுள்ளதுமான பாவவிருத்தி யை அடித்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் வேறு ஜீவனத்தையும் அடித்திருப்பதில் உதஸாஹமுள்ளவர்களாயிருக்கிறார்கள். அஃது அவர்களின் செய்கையால் அவ்விதம் ஹுதியாக உண்டாக்கத்தக்கதாகிறது. <sup>1</sup> புல்களும் <sup>2</sup> சங்டாளனுங்கூடத தன்சரீத்தை விடவிரும்புகிறதில்லை. அவன்தன்னுடையதான அந்தப்பிறவியில் ஸந்தோஷமுள்ளவனுயிருக்கிறன். மாயை எவ்விதமிருக்கிறதென்பதைப் பார். காச்யப! கையில்லாதவர்களும் ஒருபக்கம்போனவர்களும் நோயுள்ளவர்களுமான மனிதர்களைப் பார்க்கும்பொழுது நீ உண்டிறப்பில் ஸம்பூரண்னும் அடையலேன்றியலைகளை அடைந்தவனுமாயிருக்கிறோய். பயமில்லாத நும் பினியில்லாத துமான பிராம்மணசரீரமும் பூர்ணமான அங்கங்களும் உனக்குஇருந்தும் உலகங்களில் அவமதிக்கப்படாமலும் உன்஝ாதுக்குக் குறைவை ண்டுபண்ணுவதான உண்மையான ஓர் அபவாதத்தாலும் ஒந்திக்கட்படாமலுமிருந்தும் நீ சரீரத்தை விடத்துணி வது நாக்குறியன்று. பிராம்மணரிடியே! நீ தர்மத்தைச் செய்யவேண்டி எழுந்திரு. ஒ ! பிராம்மண ! என்னுடைய ஜிவ்வசனத்தை நீ கேட்டு நம்புவாயாகிலா டீவத்திருவூலை பதேசிதத்தர்மத்தின் முக்கியமான பயணமேயே அந்தாகாரம். நீ அஜாங்க ஜூயில்லாதவனும் வேதமோதுவதையும் அங்கிருந்திருப்பாலும் ரதையும் எதிர்த்தையும் இந்திரியங்களின் அடக்கத்தையும் தானாதாதையும் காப்பாற்றிக்கொள். நீ ஒருவனையும் கீழாகச் செய்யானிரும்பாய்க. நான்முல அத்துயியானுசெய்தவர்களும் யாகாந்தசெய்வது, துயும் செய்வது, படாத்துயும் அலடந்தவர்களுமாயிருக்கிற வர்கள் பொருத்த முனையாக்கன? அமல்து, அந்தமானகாரியத்தை

<sup>1</sup> குதாக்கு, தாதாயஸத்திலிடம் தமதவன்.

<sup>2</sup> குதாக்குப் பிராமணஸத்திலிடம் பிராமணவன்.

யும் சிந்திப்பார்கள்? கல்லதிதியில் நல்லக்ஷ்ணத்திரத்தில் கல்லமுகூர்த் தத்தில் பிறங்கவர்கள் நற்காரியங்களைச்செய்ய விருப்பமுள்ளவர்களாய்ப் பெரியஸாகத்தைப்பெறுவார்கள்; சக்திக்குத்தக்கபடி யாகத் தையும்தானத்தையும்செய்வதிலும் ஸந்ததி உண்டுபண்ணுவதிலும் முயலுவார்கள். ஆஸாரமான நக்ஷத்திரங்களில் கெட்டதிதியில் கெட்டமுகூர்த்தத்தில் பிறங்கவர்களான மற்றுஞ்சிலர் யாகங்களும் பிரஜைகளுமில்லாதவர்களாகி ஆஸாரப்பிறவியில் விழுகிறார்கள். ஒ! பிராம்மண! 'நான், வேதங்களைநின்திப்பவனும் யுக்திபேசுகிறவனும் பயனற்றதான் 1 ஆன்வீக்ஷிகிரையன்னும் தாக்காவித்தையில் பற்றுதலுள் எவனும் யுக்திவாதங்களேயேபேசுகிறவனும் ஸதஸாகளில் (சாஸ்தி ரத்தைவிட்டு) யுக்தியைப்பேசுகிறவனும் வேதவசனங்களைச் சொல்லும்பொழுது பிராம்மணாகளைக் கடுமையாசவும் அதிகமாகவும் பேசுகிறவனும் நாஸ்திகனும் யாவற்றிலும் ஸந்தேஷமுள்ளவனும் மூர்க்கனும் தன்னைப்பண்டிதனைன்று நினைப்பவனுமான போலிப்பண்டிதனுகியிருக்கேன். ஒ! பிராம்மண! அவ்விதமிருந்ததற்குப்பயங்கரனாக்கு இந்தங்கிப்பிறவியுண்டாயிற்று. நரியானான் திரும்பவும் மாணிடப்பிறவியைஅடைவேனே? பல நாறுகளானாட்களாலும் ஒரு ஸமயம் அஃது அவ்விதம்கேருமா? ஸந்தோஷமுள்ளவனும் அஜாக்ரதையில்லாதவனும் யாகத்திலும் தானத்திலும் தவத்திலும் பற்றுதலுள்ளவனும் தீர்யவேண்டியதை அறிந்துகொண்டவனும் அப்படியே விலக்கத்தக்கதை விலக்குக்கொள்ளுகிறவனுமாயிருப்பேனு? என்றுசொல்லிற்று. உடனே, காஸரயபனென்றும் அந்தமுனி எழுஷ் திருந்து வியப்படைந்து அந்தங்கியைப்பார்த்து, 'அந்தோ! நீ புத்தி யும் ஸாமர்ததியமுமுள்ளாயிருக்கிறோய்' என்று சொன்னேன். (பிறகு) அவன் தீர்க்கமான ஞானக்கண்ணால் அந்தங்கியைப்பார்த்து, தேவர்களின்தேவனும் சசீதேவியின் பத்யமான இந்துரனென்று கண்டு கொண்டான். உடனே, காஸரயபன அவனை மிகவும் பூஷித்தான். பிறகு, 'அந்தநூந்திரனை அவுமத்தொடர்க்கப்பெற்றதுத் தன்வீடுபோய்சேர்ந்தான்' என்றுசொன்னார்.

1 ' வேஷதூரவுக்கால' ஸாதாஶயத் தீடு பிரிடாஷ்மா, ஸாதாமாவா தீடு' என்று பழங்குடியோர்.

## சாந்திபரவும்.

சூக்க

நூற்றேழுபத்தோன்பதாவது அத்தியாயம்.

ஓ மா சௌ தர்மம். (தோடர்ச்சி.)



(பின்பார், ரண்ணீமத்தில்செய்தநல்வளையும் கீவ்ஸூயும் பின்னீமத்தில் அதற்குபயிபவன்காக்கோப்பது நிச்சயமாதலால் அப்பிரயம் தர்ம கார்யந்தையேசெய்யவன்டுமென்று சொல்லியது.)

புதிஷ்டர், “ ஏதாமஹரே ! தானமும் யாகமும் அப்படியே செய்யப்பட்டவமும் ஆசிரியர்களுக்குச்செய்யும் பணிவிடையும் (பயனுள்ளவைகளாக) ஒருங்குமாகில் அவற்றை எனக்குபதேசிக்க வேண்டும் ” என்றுகேட்க, பிழ்மா சொல்லத்தாடங்கினார்.

“ அரசர்களிலமிகச்சிறந்துவனே ! இவ்வுலகிலுள்ளதைஅறிவது போல மேலுலகிலிருப்பதையும் நான்றிவேன். இவ்வுலகில் கெட்ட கர்மங்களைச் செய்கிறவர்கள் எவ்விதம் எதைச் செய்கிறார்களோ அதையும் அவ்விதத்தையுங்கேள். துண்பத்திற்குக்காரணமான காஸ் திக்யபுத்தியால் மனமானது பாவதத்தில்செல்லுகிறது. மனிதன் பாவமானசெய்கையைச் செய்தபின் பெரியதுக்கத்தில் ப்ரவேசிக்கிறார் பாவததைச் செய்தமனிதர்கள் துர்ப்பிசூஷத்திலிருந்து துர்ப்பிசூஷத்துதையும், துண்பத்திலிருந்துதுண்பத்தையும், பயத்திலிருந்துபாபத்தையும், மரணத்திலிருந்துமரணத்தையும் அடைக்குத்துவது ஒழுச்வரிகிறார்கள். ஆவிலிகரும் திகர்களும் அடக்கமுள்ளவர்களும் வெக்லுகுண்டிலிருப்பவாகளும் புண்யத்தைச் செய்தவர்களுமானமானிடாரா உதவுவதற்கிறுந்து உதவத்தையும், ஸவர்க்கத்திலிருந்து ஸவாக்கமாதையும், ஸகதத்திலிருந்து ஸாகத்தையும் அடைகிறார்கள். காஸ்த்ரர்கள் கைவிலங்குடன் பாம்புகளாலும்திருடாகளாலும்பயமுள்ளவை+நும் துஷ்டயானைகளுள்ளவைகளுமான அரண்யங்களிடிரெலலுகிறார்கள். இதைவிட வேறுள்ளவர்களிடமிருப்பது தேவர்களை முன்புள்ளவர்களும் அதித்தகளுக்குறிப்பாக ஸாதுகங்களட்டப்பிற்குத் தாள்ளுமாலும் விட்டுவிட மாத்தாலாருப்பிரயக்கிறவர்களுமான மஹிகாகள், மஹதா கால்புத்து போகிகள், அரையாக்காக்காம் பேரூப்புமத்து, பேரூப்புக்காலாகுப் பாக்யால செய்யப்படும்தான்தால் அஞ்சலித்துக்கூடியதான் பீதிவயயானமேன்ற வழியை அனாஞ்ஜிராக்கள். எவ்விலூர்க்குத் துமே எனக்குத்துக்கூக்காரணமென்றுமானால் அவ்விலூர்க்காரன் காரணமென்றுமானால் அவ்விலூர்க்காரன் காரணம் பற்றாவிடுமானால் கோச்சுக்குத்தும் பீடால் மூற்றுக்குத்துக்குருப்புகள். எந்தாந்தமயனித்துல்ல எந்தாந்தக்கர்மம் எந்தாந்தவிதம் செய்

கூகுசு

## ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

யப்பட்டிருக்கிறதோ அந்தஅந்தமுன்செய்தவினேயானது அந்தஅந்த மனிதன்மிகவேகமாகலூடினாலும் அவ்வவைத்தொடர்ந்துவூடும்; படுத் திருந்தால்படுக்கும்; நின்றால் அருகில்நிற்கும்; சென்றால்தொடர்ந்து செல்லும்; வேலைசெய்தால் வேலைசெய்யும். முன்செய்தகாமமானது நிழல்போல மனிதனைத்தொடர்ந்தேங்கிற்கும். எந்தனங்நமனிதனால் முன்பிறப்பில எந்தனங்தக்கர்மம் எவ்விதம் விவிதம் செய்யப்பட்டதோ அந்தஅந்தமனிதன் தன்தன்னாலசெய்யப்பட்ட அந்தஅந்தக்கர்மததையே எப்பொழுதும் அப்படி அப்படி அனுபவிக்கிறான். அதீர் ஷாத்தாலபாதுகாக்கப்பட்டதும் தம்தம்மிடம்வைக்கப்பட்டதுமான அவரவர்களின் கர்மங்களுக்குரியபயனைக் காலமானது, உலகிலகாணப்படும் பிராணிக்கூட்டத்திற்கு நான்குபுறத்திலுமிருந்தும் இழுத்துச் சேர்த்துவைக்கிறது. பூக்களும் கனிகளும் ஒருவனுலேவப்படாமலிருந்தாலும் தமக்குரியகாலத்தை எவ்விதம் மீறுமலிருக்கின்றனவோ அதுபோல முன்பிறப்பிலசெய்யப்பட்ட கர்மமும் தனக்குரியகாலத்தை மீற்செல்லுகிறதில்லை. ஸம்மானமும் அவமானமும் வாபழும் நஷ்டமும் ஆபத்தும் ஸம்பத்தும் கர்மங்களின்முடிவில் திரும்பவும் திரும்பவும் செய்யப்பட்டகர்மங்களை அனுஸரித்துஉண்டாகும். முறைப்பில்தன்னாலசெய்யப்பட்டஸாகத்தையும் தன்னாலசெய்யப்பட்டதுக்கத்தையும் மனிதன் கர்ப்பமென்னும்படுக்கையை அடைந்து அனுபவிக்கிறான். இஶாமையிலோயெனத்துலோ முதுமையிலோ எந்தச் சபத்தையும் அசபத்தையும் செய்கிறானே அதை ஒவ்வொருபிறப்பிலும் அந்த அந்தப்பருவத்தில அனுபவிக்கிறான். கன்றானது ஆயிரம் பகுக்கள்னாலிலிருக்கும் தன்தாயை எவ்விதமடைகிறதோ அதுபோல முன்பிறப்பிலசெய்யப்பட்டகர்மமானது செய்தமனிதனை அடைகிறது. முதலில் நன்றாகஅழுக்கடைந்தஆடையானது பிறகு ஜலத்தால் சுதந்து அடைவதுபோல முதலில் கெட்டகர்மததைச் செய்த மனிதனும் பிறகு புண்யங்களைப்படித்தால் பரிசுத்தியை அடைவான். சரீரமானது தவத்தாபரிசுத்து அடைகிறது. தவத்தாலபெரும்மானால் நீண்டாகவைக்குறிஞ்சு ஒடுதையிடாத நீண்டாலாகமுன்டாரும். தமோவனத்துல் நீண்டாலாலாக செய்யப்பட்ட துவக்கத்தாலாலான்டாகும் புள்ளனியாத்தால் பாபங்களைவிலக்கிக் கொண்டவர்களாக்கு, எல்லாஜுழுநகரங்களும் ஈர்க்க விதத்துபெறும். ஆசாயத்துல் பறவூவகளான். அடிச்சுவடிம் நீர்ஸமீன்களான். அடிச்சுவடிம் எவ்வந்தகாலமாபடி குறிப்புவீச்யா அதும்பாலு । செரம்யானாலாதாத

## சாந்திபர்வம்.

குக்கு

அடைந்தவர்களின் வழியானது காணப்படுகிற தில்லை. வேறுள்ள ஆகோஷபங்களாலும் சூற்றுங்களைச் சொல்லுவதாலும் பயனில்லை. (ஆகையால்) ஸாமர்க்கியக்குடன்கூடியதும் கனக்குத்தகுஞ்சதும் விதமுமான கர்மத்தைச் செய்துகொள்ளவேண்டும்” என்று சொன்னார்.

நாற்றேண்பதாவது அத்தியாயம்.

ஓ மா கூதர் மார். (தோடர்ச்சி.)

(டீப்ளார், பீநதுமறைவியானார் பாக்காஜாக்கி உலகத்தில்  
ஸ்ராஷ்ட்ரமக்கதைக் கூறியததச் சோல்லியது.)

“கிஷ்டிரர், “ஸ்காவரஜங்கமங்களுள்ள இவ்வுலகமுழுதும் எதிலிருந்து உட்பக்கியடைகின்றது? ப்ரனயகாலத்தில் எந்தவஸ்துவை அடைகிறது? ஒ! பிதாமஹரே! அதை எனக்கு உபகேசிக்க வேண்டும். கடல், ஆகாயம், மலை, மேகம், புமி. அக்னி, காற்று இவைகளுடன்கூடிய இவ்வுலகமானது யாரால் படைக்கப்பட்டது? எவ்விதம் பிராணிகள் ஸ்ரஷ்டிக்கப்பட்டன? ஜாகிகளின் பிரிவுகள் எவ்விதம் ஏற்பட்டன? அந்த ஜாகிகளுக்குரியசுக்கியும் அசுக்கியும் தர்மமும் அகர்மமும் எவ்விகழுண்டாயின? உயிரோடு நுப்பவர்களின் ஜீவன் எவ்விதமிருக்கிறது? மரித்தவர்கள் எவ்விடக்கிறார்கள்? இவையாவறையும் நீர் எங்களுக்கு உபகேசிக்கவேண்டும்” என்று கேட்க, பிழ்மர் சொல்லுத்தோடு கூறு.

“இவ்விதையக்கிலும் ப்ரச்னங்கிசெய்கப்பரக்வாஜாக்கு ப்ரகுவால் சொல்லப்பட்டதும் மிகச்சிறங்கதுமான படையிடுவிதிஹாஸத்தை உகாநாரிக்கிழர்கள். கைலைமலையின்கிரகர்க்கில்” ஜாகியால்ஜூவலிப்பவர் போல் உட்கார்க்கிருந்தும் ப்ரகுமாநாரித்தையக்களுடும் பரக்வாஜரானவர், கடல், ஆகாயம், மலை, மேகம், புமி, அக்னி, காற்று இவைகளுடன் கூடிய இவ்வுலகமானது யாரால் படைக்கப்பட்டது? எவ்விதம் பிராணிகள் ஸ்ரஷ்டிக்கப்பட்டன? ஜாகிகளின் பிரிவுகள் எவ்விதம் ஏற்பட்டன? அந்த ஜாகிகளுக்குரியசுக்கியும் அசுக்கியும் கர்மமும் அகர்மமும் எவ்விகழுண்டாயின? உயிரோடு நுப்பவர்களின் ஜீவன் எவ்விதமிருக்கிறது? மரித்தவர்கள் எவ்விடக்கிறார்கள்? இஃதை கைலைக்கையும் இவ்வாகாக்கையும் மேற்வுக்கு கடிம் நீர் சொல்ல வேண்டும்” என்று கேட்டனர். இவ்விகம் ஜூயூர்ஷ பரக்வாஜரால் வினவப்பட்டவரும் பூஜ்யரும் ப்ரம்மதேவர்போன்றவருமான அந்த

ப்ரகுவன்னும் ப்ரம்மரிஷியானவர் பிறகு, அந்தப்பரத்வாஜர்பொருட்டு யாவற்றையும் சொல்லத்தாடங்கின்றனர். ‘உலக்த்தை உருவமாகக் கொண்டவரும் உள்ளிருக்கும் ஆத்மருபியும் ஸங்கநரும் விகாரமில் ஸாதவரும் அழிவில்லாதவரும் ஸுசூழமாருபியும் பற்றுதூஷில்லாத வரும் எங்கும்கிறைக்கவரும் ப்ரபுவுமான ஸ்ரீமந்காராயணரிருந்தார். ப்ரசிருதியைச்காட்டி ஒம் வேறுனவரும் எப்பொழுதும் பொறிகளுக்குப் புலப்படாதவருமான அந்தப்பிரபுவானவர் ஸ்ருஷ்டிக்கவிருப்ப மூளவராகித் தம்முடையஆயிரத்திலொருபாகத்திலிருந்து ஒருபுரு ஷனையுண்டுபன்னின்றனர். பிராணிகள் எவரிடத்திலிருந்து பிறப்படைந்தனவோ, எவரிடத்தில் லயத்தைஅடைகின்றனவோ அவ்விதக்காரணரும் அவ்யக்தரென்றுப்பரவிக்கிபெற்றவரும் எப்பொழுதுமிருப்பவரும் தமதுபிறப்புஇறப்புக்குக்காரணமானஇடமும் வேற்றுமையும் கிழத்தனமும் மரணமும் குறைவும் இல்லாதவரும் பூர்ணருமானதேவரும் மஹரிஷிகளால் அறியப்பட்டவருமாகிய இந்க மாணவரென்றுஒருவர் முரலிலிருந்தார். அந்தமானவேதவா முகவில மஹதங்களும் பெயருள்ளவரை ஸ்ருஷ்டித்தார். பிறகு, புஜ்யராண அந்தமஹாஸும் அஹங்காரத்தைப்படைத்தார். எல்லாப்பிராணிகளையும் தரிச்சும்திருமையுள்ள அஹங்காரமென்னும்ப்ரபுவானவா பிரவீர்சுமானதூகாயக்கதை ஸ்ருஷ்டித்தார். ஆகாயத்திலிருந்துஜலாஸ்திரமும் ஜலாஸ்திரமும் வாயுவும் உண்டாயினா. பிறகு, அச்சிவாயுச்சுரீஸ்சோந்தங்கமால் பூமியானது உண்டாயிற்று. அந்தப்புமிஹிலீருந்து தாஞ்செவளிவந்த(அஹங்காரமென்றப்ரபுவானவா) சூரியன் சூழ்ந்த ஸுவ்யமான தாயரைமலை உண்டுபன்னின்றனர். அந்தநாமரையலரிலிருந்து வேதஉருவமுள்ளவரும் அந்வதுசுவரியமுச்சலியவற்றின் கிருதீபான்றவருமான பிரம்மதேவர் தொன்றினார். இவ்வைக்குத்தங்களும், அஹங்காரமென்றுப்பரவித்து பெற்றவரும் 1 லஸ்ஸாஸ்கங்களையும் தன்றுவமாகக்கொண்டவிராட்புருஷனே ராபநாட்டுத்துவமுள்ளவருமானு பிரம்மதீதவருடைய உருவகாசனையாகும். மீலகள் அவருடையவை லும்பும், பூரியானது அவரந்தையெழும்களைமக்களைமாகின்றன. ஸ்ரீரயனும் சந்திரனும் அவருடையகளைப்பது ப்ரவீததும். மேலேயுள்ளதேவதேவமானது அவரந்தையாகிறானம், பூரியானது பாதங்

1 ‘ஸ்ரீஸ்ரமானா ஆரோமத்திவைக்காச ச’ரமாக்கொண்டவரும் நாலுவனக்யான பிராணிகளைப்படியத்தவரும்’ என்பது பழையங்களா.

களும், திக்குக்கள் (அவருக்குக்) கைகளுமாகின்றன. <sup>1</sup> அளவில்லாத உருவமுள்ள அவர், வீதிபெற்றவர்களாலும் அறியக்கூடாதவரென் பதில் ஸங்தேஹமில்லை. எல்லாப்பிராணிகளின்பிறப்பிற்கும் வேண்டி அஹங்காரத்தைப்படைத்தவர் எவரோ, எவரிடமிருந்து உலகமுண்டாயிற்றோ அவர் அனந்தரென்றுபிரவீதித்திபெற்றவரும் எல்லாலுக்களையும் உருவமாகக்கொண்ட அஹங்காரத்திலிருப்பவரும் மனத்தைஜயியாதவர்களால் அறியக்கூடாதவருமான ஸ்வித்தனுபகவானை கிறார். நீ எதைக்கேட்டாயோ அஃது உனக்குச்சொல்லப்பட்டது' என்றுசொன்னார். பரதவாஜர், 'இவ்வுலகில் ஆகாயத்திற்கும் திக்குக் களுக்கும் பூதலத்திற்கும் வாயுவுக்கும் அளவுகள்வை? நான் பிரார்த்திக்கிறேன். நீர் என்ஸங்தேஹமறச் சொல்லவேண்டும்' என்று கேட்க, ப்ரசு சொல்லத்தொடங்கினார்.

'வீத்தர்களாலும் சாரணர்களாலும் அடையப்பட்டதும் அழகுள்ளதும் பலாலகங்களால் நிறைந்ததுமான இவ்வாகாசமானது அளவில்லாதது. இதன்முடிவானது அறியப்படுகிறதில்லை. ஸுரிய னுடைய ஒளிசெல்லும் டெத்திறகுமேலும் ஸுரியனும்சந்திரனும் காணப்படாத இடத்திற்குக்கீழும் ஸுரியனுடைய ஒளிபோன்ற ஒளியுள்ளவர்களும் அங்கியின் தேஜஸாக்கொப்பான தேஜஸாள்ள வர்களும் தாமாகவேவிளங்குகிறவர்களுமானதேவர்களிருக்கிறார்கள். கௌரவத்தைக் கொடுப்பவனே! ப்ரவீதித்தமான தேஜஸாள்ள அந்தக்தேவர்களும் செல்லங்கூடாததும் முடிவில்லாததுமாயிருப்பதால் ஆகாயத்தின்முடிவைக் கண்டவர்களில்லையென்று அறிந்துகொள். அளவிடமுடியாததான இவ்வாகாசமானது தாமேவிளங்குகிறவர்களும் நன்றாகஜ்வலிக்கிறவர்களுமான அந்தக்தேவர்களால் மேன் மேலும் ஆக்ராமிக்கப்பட்டிருக்கிறது. (அதுபோல்) பூமியின்முடிவில் கடல்களும் கடல்காரின்முடிவில் இருந்தும் இருளின்முடிவில்ஜலமும் ஜலத்திற்குப்பிறகு அக்ணியும்இருக்கின்றனவென்று கூறுகிறார்கள். பாதாளத்தின்கடைசியிலை ஜலமும் ஜலத்திற்குப்பிறகு ஸர்ப்பங்களுக்கதுபர்களும் அவருக்குப்பிறகும்திரும்பவும் ஆகாசமும் ஆகாயத்திற்குப்பிறகு திரும்பவும் ஜலமுமிருக்கின்றன. இவ்விதமாக ஆகாயத்திற்கும் ஜலத்திற்கும் அக்ணினிக்கும் வாயுவுக்குமுள்ள அளவானது தேவர்களாலும் அறியமுடியாததாயிருக்கிறது. அக்ணி வாயு ஜலம் பூதலம் இவைகளின் ரூபங்களும் ஆகாயம்போன்றவைகள்தாம். இவைகள், உண்மையை அறியாதகாரர்க்கால் ஜேவருகத்தோன்று

1 'சிந்திக்கமுடியாத உருவமுள்ள அவர்' என்பது வேறுபாடும்.

கின்றன. மூவுகமென்னும் கடலுக்கும் விதிப்படி அளவிருப்பது போலப் பலவிதமானசாஸ்திரங்களில் முனிவர்களும் "கூறுகிறார்கள். காணமுடியாததாலும் அறியமுடியாததாலும் அளவு எவ்வளவு சொல்லக்கூடிம்? வித்தர்களும் தேவர்களும் செல்லத்தக்க ஆகாய்மானது அளவுள்ளதாயிருக்குமாகில் அப்பொழுது (இவ்வாகாயத்திற்குக்காரணரும்) அனந்தரென்று பெயருள்ளவரும் அப்பெயருக்குச்சரியானே பெரியங்குவருமின்ஸவருமான மானஸபுரங்குருக்கு ப்ரஸித்தமானஅனந்தரென்னும் பெயரானது பொருளாற்றதாகும். எப்பொழுது திவ்யமான அவ்வனந்தருடைய உருவமானது திரும்பவும் யைத்தையும் வளர்ச்சியையும் அடைகிறதோ அப்பொழுது வேறு எவன் அவ்வருவத்தை அறியத்தக்கவனவான்? எவன் அந்த அனந்தபுரங்குரு போன்றவனே அவனும் அதன் அளவை அறியத்தக்கவனல்லன். அந்தத் தாமரைமலரிலிருந்து உண்டானவரும் எல்லாமறிந்தவரும் சரீரமுள்ளவரும் ப்ரபவும் ப்ரஜைகளுக்குப்பதியும் மிக்கஉத்தமரும் தர்மம்சிறைந்தவருமான பிரம்மாவனவர் முந்தினவராயிருந்தார்' என்று சொன்னார். பரத்வாஜர், 'ப்ரம்மாவனவர் தாமரைமலரிலிருந்துஉண்டானவராயிருப்பாரானால் தாமரைமலரானது (அவருக்கும்) முந்தினதாகிறது. நீர் ப்ரம்மாவை முந்தினவராகக்கூறுகிறீர். இதில் எனக்கு ஸந்தேஹந்தான்' என்றுசொன்னார். ப்ரகு, 'இவ்வுலகில் மானஸபுரங்குருடைய எந்தங்குவும் ப்ரம்மதேவத்தன்மையை அடைந்ததோ அவ்வருவமிருக்கும் ஆஸனமுறையைக்கருதிப் பூமியானது தாமரைமலரென்று சொல்லப்படுகிறது. ஆகாயத்திற்கிளம்பிநிற்கும் மேருமலையானது அந்தப் பூமியென்னும் தாமரைமலரின்<sup>1</sup> கர்ணிகையாகும். உலகத்திற்கு ப்ரபுவான ப்ரம்மதேவர் அதன் நடுவிலிருந்துகொன்று உலசங்களையும் மானஸர்களான தேவர்களையும் பலவிதமானபிராணிகளையும் ஸ்ரஷ்டிக்கிறார்' என்றுசொன்னார்.

நாற்றேண்பத்தோராவது அத்த்யாயம்.

ஓ மா கஷ் தர் மா. (நோடர்ச்சி.)



(புகுவானவர் பரத்வாஜருக்கு மேருமலையிலிருக்கும் பிரம்மதேவர் ஜலாந்தலீயாற்றைப் படைத்துறையைச் (சோல்லியது.)

பரதவாஜர், 'மேருமலையின் அடியிலிருக்கும் அந்தப்பிரம்மதேவர் எவ்வதும் ப்ரஜைகளைஸ்ரஷ்டித்தார்? ப்ரச்னங்குசெய்யும் வனக்கு இதையெல்லாட்டுள்ளபடி சொல்லவேண்டும்' என்றுகேட்டார்.

<sup>1</sup> தாமரப்பட்டிலின் நடுவிலிருக்கும்காம்.

## சாந்திபர்வம்.

கூடா

ப்ருகு, 'மாணஸ்பூருஷரான அந்தப்ரம்மதேவர்முதலில் பிராணிகளின் படைப்பை மன்றத்தால் செய்தார். பிராணிகளை நீருகரக்கிக்கவேண்டி முதலில் ஜலமானது உண்டுபண்ணப்பட்டது. அந்தஜலமானது எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் உயிராயிருக்கிறது. ப்ரஜைகள் அந்தஜலத்தால் வளர்ச்சியைகிட்டுகின்றன. ப்ரஜைகள் அதனால்விடப்பட்டவைகளையும் நாசமடைகின்றன. இவ்வுலகம்யாவும் அதனால்சூழப்பட்டிருக்கின்றன. பூமியும் மலைகளும் மேகங்களும் உருவமுள்ளமற்றவைகளுமான யாவும் ஜலத்தாலுண்டானவையென்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். ஜலமே அந்தஉருவங்களுள்ளதாக அசைவற்றுநிற்கின்றது' என்றுசொன்னார். பரத்வாஜர், 'ஜலம் எப்படி உண்டாயிற்று? அக்கியும் வாயுவும் எப்படிஉண்டாயின? பூமியானது எவ்விதம் ஸ்ரஷ்டக்கப்பட்டது? இவ்விதையத்தில் எனக்கு ஸந்தேஹம் பெரிதாயிருக்கிறது' என்றுசொன்னார். ப்ருகு சொல்லத்தோடங்கினார்.

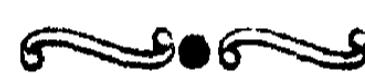
'ஓ! ப்ராம்மன! முன்காலத்தில் ஒருப்ரம்மகல்பத்தில் ப்ரம்மரிஷிகள் சேர்ந்தபொழுது மஹாத்மாக்களான அவர்களுக்கு உலகங்களின் உத்பத்தியைப்பற்றி ஸந்தேசமுண்டாயிற்று. அந்த ப்ராம்மனர்கள் மௌனத்தைஅடைந்து அசைவற்றவர்களும் ஆகாரத்தைவிட்டவர்களும் காற்றைஉண்பவர்களுமாக நூறுதேவவருஷம் ஞானாஷ்டையை அடைந்திருந்தார்கள். வேதரூபமானவாக்கானது அவர்களைவர்களின்சௌரியையும் அடைந்தது. ஆப்பொழுது ஆகோயத்திலிருந்து திவ்யமானாருவாக்கு உண்டாயிற்று. முன்காலத்தில் ஆகாசமானது அஸ்தமயத்தை அடைந்ததும், சப்தமில்லாததும், (அசையாத) மூலைபோன்றதும், சந்திரனும் ஸ்ரீயனும் வாயுவும் நாசமடைந்ததுமானால் தூக்கமடைந்ததுபோலிருக்தது. அவ்விதஆகாசத்திலிருந்து இருளிலிருந்து வேலேரூர் இருளுண்டானதுபோல ஜலமுண்டாயிற்று. அந்தஜலம்விழுக்ததால் வாயுஉண்டாயிற்று. இவ்வுக்கில் ஒட்டையில்லாதபாத்திரமானது சப்தமில்லாததாய்க்காணப்படும். ஆப்பாத்திரம் ஜலத்தால்கிறைக்கப்படும்பொழுது அதிலுள்ள வாயுவானது (கிளம்பிச்) சாந்தத்தை வைகிதமுண்டுபண்ணுமோ அதுபோல இடைவெளியில்லாமலும் ஆகாயத்தைநடுவானது ஜலத்தால்தங்கயப்படும்பொழுது நாலின்ரூட்டத்தைப்பிளகதுகொண்டு சப்தத்துடன் வாயுவானது கிளம்பிற்று. கடங்கின்மோதலாலுமிண்டான அக்காறானது வீசிக்கொண்டிருக்கிறது. அஃது ஆகாயமென்னும் இடத்தை அடைந்து வூய்வடையாமலிருக்கிறது. அந்தக்காற்றும் ஜலமும் ஒன்றோடான்றுஉரையும்பொழுது அதிலிருந்து ஜவீலிக்கும்

தேஜஸாள்ளதும் அதிகபலமுள்ளதும் நீண்டஜ்வாலைகளுள்ளது மான அக்னியானது ஆகாயத்தை இருளில்லாததாகச் செய்துகொண்டு உண்டாயிற்று. அக்னியானது காற்றுடன்சோந்துகொண்டு ஆகாயத்திலிருந்து ஜலத்தைக் 1கெட்டியாகச் செய்கிறது. அக்னிவாயுக் களின்சேர்க்கையால் அந்தஜலமானது கெட்டியாயிருக்குந்தன்மையை அடைகிறது. அந்தஆகாயத்திலிருந்துவிழுந்த ஜலத்திலுள்ள ஸ்நேஹமென்னும் குணமானது கெட்டியாயிருக்குந்தன்மையை அடைந்து பூமித்தன்மையை அடைந்திருக்கிறது. பூமியானது ரஸங்களுக்கும் எல்லாவிதமானமணங்களுக்கும் ஸ்நேஹங்களுக்கும் அட்படியே பிராணிகளுக்கும் காரணமென்றுதெரிந்துகொள்ளவேண்டும். இந்தப்பூமியில் யாவுமுண்டாகின்றன' என்றுசொன்னார்.

— — —

நாற்றேண்பத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

மேராக்ஷதர்மம். (தோடர்ச்சி.)



(மரழதலிய ஸ்தாவரங்களும் ஜந்துபூதங்களாலும் நிறைந்தனவென்றும் அவைகளுக்கும் ஜிவன்மித்தலியவை உண்டென்றும் சோல்லியது.)

'பாத்வாஜர், 'இவ்வுலகங்கள் எநத்பூதங்களால் வ்யாபிக்கப் பட்டிருக்கின்றனவோ. எவைகள் மஹா பூதங்களென்று பெயருள்ள வைகளோ, எவைகளை முன்காலத்தில் ப்ரம்மதேவர் உண்டிபண்ணிடு ரோ அந்தப்பூதங்கள் ஜூக்தென்றுசொல்லப்படுகின்றன. பெரியபுத்தியுள்ள அந்தப்ரம்மதேவர் பல்லாயிரம் பிராணிகளைப்படைத்திருக்கும் பொழுது ஜூக்தெபூதங்களைப்பது எவ்வதும் பொருத்தமுள்ளதாகும்?' என்றுகேட்டார். ப்ரகு, 'மஹத்துறைநுட்பதம் கணக்கில் வாதவைகளைச் சொல்லும். பூதமான்றபதைத்துறைபுப் பிறப்படைந்த வைகளென்று பொருளாகும். அக்காரணத்தால் மஹாபூதமென்ற ஜிப்பதம் அவைகளுக்குப்பொருத்தமுள்ளதாகும். பிராணிகளின் சரீரம் ஜந்துபூதங்களாலும்நிபந்தனப்பட்டதாகிறது. ஜிச்சரீத்து வூள்ள சேஷ்டையானது வாயுவும், ஜிடைவெர்யானது ஆகாயமும், சூடானது அக்னியும், தரவமானது ஜலமும்; கழினமானது பூமியுமாகின்றன. இவ்வதம் ஸ்தாவரஜுகங்களைல்லாம் இவ்வாவந்துபூதுக்கு ஜூடன்கூடியவையாயிருக்கின்றன. இந்துரியங்களோப் பெயர்வாய்ந்தவைகளான சீவியும் பூர்சும் நாச்சும் நவார்சும் ஈரங்குவூம் ஜூந்து

<sup>1</sup> 'ஸமுத்தங்குபதே' எட்டுத்துறை.

பூதங்களைச் சேர்ந்தவைகள்தாம்’ என்றுசொன்னார். பரத்வாஜர், ‘ஸ்தாவரங்களும் ஜங்கமங்களும் ஐந்துபூதங்களுடன்கூடியவைகளென்றால் ஸ்தாவரங்களின்சரீரத்தில் ஐந்துபூதங்கள் காணப்படவில்லையே? உண்மையில் சூடும் சேஷ்டையுமில்லாதவைகளும் கடினமுமான மரங்களின்சரீரத்தில் ஐந்துபூதங்களும் காணப்படவில்லையே? அவைகள் கேட்பதில்லை; பார்க்கிறதுமில்லை; மனததையும் ரஸத்தையும் அறிகிறதுமில்லை; ஸ்பர்சத்தையும் அறிகிறதில்லை. ஆகையால், அவைகள் எவ்விதம் ஐந்துபூதங்களுடனும் கூடியவைகளாகும்? தரவழும் சூடும் பூமியும் வாயுவுமில்லாததாலும், ஆகாயம் அவைகளில் காணப்படாததாலும் மரங்களுக்குப் பஞ்சபூதங்களின் சேர்க்கையில்லையே?’ என்றுகேட்டார்.

ப்ரகு சொல்லத்தொடங்கினார். ‘கெட்டியாயிருந்தாலும் மரங்களுக்கும் ஆகாயமிருக்கிறது; ஸந்தேஹமில்லை. (அக்காரணம்பற்றியே) அம்மரங்களுக்கு எப்பொழுதும் பூவுக் கனியும் வெளிப்படுவது பொருத்தமுள்ளதாயிருக்கிறது. உஷ்ணதால் சிறமும்வாடுகிறது. பட்டையும் கனியும் பூவும் வாடுகிறதும் உதிர்கிறதுமாயிருக்கின்றன. ஆகையால், இம்மரங்களுக்கு ஸ்பர்சமிருக்கிறது. காற்று, அக்கி, இடிஇலைகளின் அதிர்ச்சிகளால் ஈனியும் பூவும் உதிர்கின்றன. ஒலியானது செவியாலன்றே சிறந்துகூட்டும். ஆகையால் மரங்கள் செவியுள்ளவைகளாயிருக்கின்றன. கொடியானது மற்றதைச்சுறுத்துக்கொள்ளுகிறது; எல்லாவிடத்திலும் செலலுகிறது. சுன்னில்லாதவனுக்கு வழிகாணப்படுவதில்லையே? ஆகையால், மரங்கள் கனின்றனவைகளாயிருக்கின்றன. இவ்விதம் சுதாதமும் அசுதாதமான பலவிதமனங்களாலும் நூபங்களாலும் மரங்கள் கோயில்லாதவைகளும் பூக்களுள்ளவைகளுமாகின்றன. ஆகையால், மரங்கள் மூக்குள்ளவைகளாயிருக்கின்றன. வேர்களால கண்ணோரக்குடிப்பதாலும் வ்யாதிகளுக்குச் சிகித்தையிருப்பதாலும் மரங்களுக்கு நாவிருக்கிறது. மங்கிதன் தாமரைத்தலைடவாயில்வாதது நீரையரிழிமுப்பதுடோல் மரமானது காற்றுடன் கூடியதாகி வேர்களால நீரைக்குடிகிறது. எதுக்குங்களை அறிவதாலும் வெட்டப்பட்டது தனிர்ப்பதாலும் மரங்களுக்குள்ளாஜில்லை. அறிகிறோம். அவைகளுக்கு அறிவில்லையென்பதுல்லை. அந்தமத்தால் குடிக்கப்படும் அந்தநீருக்காற்றமும் அக்கிடுப் பீரியமாகும்படி செய்கின்றன. ஆகாரம் ஜீர்ணமாகும்போதுதால் 10 மக்களுக்கு ஸ்ரேஹாம் வார்சியுமின்டாகின்றன. ஆவகமகன்யாவிற்கும்

சரீரத்தில் ஜந்துபூதங்களில் ஒவ்வொன்றும் வெவ்வேறுயிருக்கின்றன. அவைகளால், சரீரம் நடைபெறுகிறது. இந்தச்சரீரத்திலுள்ள தோல் மாம்ஸம் எலும்புகள் மஜ்ஜை நரம்பு என்ற இவ்வைந்தும் பூமி யின்உருவமாகும். தேகழுள்ளவனுக்குள்ளதேஜஸாம் கோபமும் கண்ணும் சூடும் ஆஹாரத்தை ஜீரணமாகச் செய்யும் அக்னியுமாகிய ஜந்தும் அக்னியின் உருவங்களாகும். செவி, மூக்கின்த்வாரம், வாய், ஹ்ருதயம், சூடல் என்ற சரீரத்திலுள்ள இவ்வைந்துபாகங்களும் பிராணிகளுக்கு ஆகாயத்திலிருந்து உண்டாகின்றன. ஜலங்கள் பிராணிகளின்சரீரத்தில் எப்பொழுதும் ச்வேஷமம், பித்தம், வேர்வை, வளை, உதிரம் என்னும் ஜந்துவிதங்களாயிருக்கின்றன. பிராணியானது ப்ராணனென்னும்வாயுவால், அசைவுள்ளதாகிறது; வ்யான என்னும்வாயுவால் பலமாகச் செய்யும் வேலையைச் செய்கிறது; அபானனென்னும் வாயுவால் கீழாகச் செல்லுகிறது; ஸமானனென்னும் வாயுவால் ஸமமாயிருக்கிறது; உதானனென்னும்வாயுவால் மூச்சு விடுகிறது. மார்புமுதலிய (வாக்கின்) இடங்களின் வேற்றுமையால் பேசுகிறது. இவ்விதம் ஜந்துவிதமான இந்தவாயுக்கள் இவ்வுலகில் பிராணியைச் சேஷ்டையுள்ளவாகச் செய்கின்றன. சரீரியானது பூமி ரூபமான ஏதுக்கிணல் மணமென்னுங் குணங்களை அறிகிறது; ஜலரூபமான்காவால் ரஸத்தை அறிகிறது; ஜீயோதிருப்பமானகள்ளுல் ரூபங்களைப்பூர்க்கிறது; வாயுரூபமானத்வக்கால் ஸ்பர்சத்தை அறிகிறது. ப்ராணியானது ஆகாயரூபமானசெவியால் சப்தத்தைக்கேட்கிறது. கந்தம், ஸ்பர்சம், ரஸம், ரூபம், சப்தம் (இவ்வைந்தும்) இவ்வைந்து பூதங்களின் ரூபங்களைன்று சொல்லப்படுகின்றன. மணமென்றால் தக்குணத்துன்சீரிவாகச் சொல்லப்படும்பேதங்களைச் சொல்லுகிறேன். விரும்பப்படும்மணம், விரும்பத்தகாதாற்றம், இனிப்புள்ளது, உறைப்புள்ளது, மற்றவைகளை அடக்குந்திறமையுள்ளது, பலவகைவாஸைச் சேர்க்கையுள்ளது, ஸ்நேஹரூணத்துடன்கூடியது, காரமுள்ளது, சுத்தமாயிருப்பது என்று இப்படி ஒன்பதுவிதமாகப் பூமியிலுள்ள மணமென்றரூணத்துன் வேற்றுமையைத் தெரிந்துகொள்ளவேண் இம். கண்களால் (பூமியிலுள்ள) ரூபத்தைக்காண்கிறோன். வாயு ரூபமான ‘த்வக்’ என்னும்தீந்துரியத்தால் ஸ்பர்சத்தை அறிகிறார்கள். சப்தம், ஸ்பர்சம், ரூபம், ரஸம் என்றரூணங்களும் (பூமியிலுள்ளனவைக்க) கூறப்படுகின்றன. ரஸத்துன் அறிவூடியும் உபதேசிக்கிறேன். அதைச் சொல்லும்வள்ளிடமிருந்து கேள். ரஸமானது பிரஸித்த மாணபுத்தியுள்ள பண்டிதர்களால்பலவிதமாகக் கூறப்படுகிறது. ஜலத்

தின் உருவமானரஸமானது இனிப்பு, உப்பு, கசப்பு, துவர்ப்பு, புளிப்பு, உறைப்புன்று இவ்விதம் ஆறுவிதப்பிரிவுள்ளதாகச் சொல்லப்படுகிறது. அக்னியானது சப்தம், ஸ்பர்சம், ரூபம் என்ற மூன்று குணங்களுள்ளதாகச் சொல்லப்படுகிறது. அக்னிஉருவமான கண்ணு எனது ரூபங்களைப்பார்க்கிறது. ரூபமும் பலவிதமாகச் சொல்லப்படுகிறது. அக்னியின்குணமான ரூபமானது குட்டை, நீளம், பருமை, சதுரம், சிறிது, உருண்டை வடிவமுள்ளது, வெளுப்பு, கறுப்பு, சிவப்பு, மஞ்சள், <sup>1</sup> நீலச்சிவப்பு, கெட்டியாயிருப்பது, பிசக்குள்ளது, மெழுக்குள்ளது, சொரசொரப்புள்ளது, மெதுவாயுங் கெட்டியாயுமிருப்பதுள்று இவ்விதம் <sup>2</sup> பதினெட்டு விதமானவேற்றுமையுள்ளதாகக்கூறப்படுகிறது. வாயுவானது, சப்தம் ஸ்பர்சம் என்ற இரண்டு குணமுள்ளதாக அறியத்தக்கது. அவைகளில், ஸ்பர்சகுணமானது வாயுவுக்கு முக்கியமாகும். ஸ்பர்சமும் பலவிதமாகச் சொல்லப்படுகிறது. சீதம், உஷ்ணம், ஸாகம், துக்கம், <sup>3</sup> ஸ்நேஹமுள்ளது, ஸ்தீகஹமில்லாதது, <sup>4</sup> கரடிமுரடி, மிருதவானது, தீக்ஷணமானது, லகுவானது, சமிகவுங்கனமானதுள்று இவ்விதம் வாயுவின்குணமான ஸ்பர்சமானது பன்னிரண்டுவகையுள்ளதாகச் சொல்லப்படுகிறது. அவ்வைக்குபூதங்களில் ஆகாயமானது ஒரேகுணமுள்ளதாகும். அக்குணமானது சப்தமென்றே சொல்லப்படுகிறது. அந்தச்சப்தத்திற்குள்ள பலவகைப்பட்டவிரிவைச் சொல்லுகிறேன். ஷட்ஜம், ரிஷைம், காந்தாரம், மத்யமம், கைவகம், பஞ்சமம், நிதாதம் என்று ஆகாசக்திலிருங்கு <sup>5</sup> உண்டாகும்சப்தமென்றகுணம் ஏழுவகையுள்ளதாகச் சொல்லப்படுகிறது. <sup>6</sup> சப்தமானது எல்லாவிடத்திலுமிருந்தாலும் பேரிமுகவியவாத்தியங்களில் மூன்று ஸ்வரங்களுடன் கூடியதாக வெளிப்படுகிறது. மிருதங்கம், பேரி, சங்கம், மேகம், ரதம், (மற்ற) ப்ராணி, பிராணி யல்லாதது இவைகளினுடையதாகக் கேட்கப்படும் சப்கழும் ஷட்ஜமுதலிய இந்தனல்லாஸ்வரக்களையும் சேர்ந்ததென்றே சொல்லப்படுகிறது. ஆகாயத்திலிருந்து உண்டாகும் சப்தத்தை

<sup>1</sup> மயிலதோகையின் திறம்போன்றது. <sup>2</sup> வேறுபாடங்கொண்டப்பட்டது.

<sup>3</sup> மெட்டாடுள்ளது. <sup>4</sup> மெங்கமயாற்றுத்.

<sup>5</sup> இங்கு ‘குருதரஸி’ என்பதுழூஸம். இதற்கு ‘மிகைம் ஆறுவாயு’ என்பதுபொறும். ‘குருதரஸி’ என்றதால், குருவாயானதுள்ளது ஒர்றுக்கூடியதும், ஆகையால், வாயுவின் தீவிரம் என்றிரண்டெங்கும் பழுப்பாக்கரை காலுகிறது.

<sup>6</sup> ‘ஷ்யாபகமாய்’ என்பது வேறுபாடும்.

காலை

## ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

வெளியிலுள்ள காற்றின் குணமான ஸ்பர்சமானது தடைசேய்யாமலி ருக்குமாகில் மனிதன் அறிவான்; வாயுவின் ஸ்பர்சங்கள் சப்தம் தடைப் படும்படி விரோதமாயிருக்குமாகில் அதை அறியமாட்டான். சரீரத் திறகுக்காரணமான அந்த ஐந்துபூதங்களும் எப்பொழுதும் அந்த ஐந்துபூதங்களாலுமே வ்ருத்தியடைகின்றனவாகும். ஜலமும் அக்னி யும் காற்றும் எப்பொழுதும் பிராணிகளிடம் விழித்துக்கொண்டிருக்கின்றன. பிராணன்களை வ்யாபித்துக்கொண்டு இச்சரீரத்திலிருக்கும் இந்தப்பூதங்கள் சரீரத்திறகுமூலமாகின்றன' என்றுசொன்னார்.

நாற்றேண்பத்துமன்றவது அத்தியாயம்.

ஓ மா கஷ் தர்மம். (தோடர்ச்சி.)



(சரீரத்திலுர்மன் ப்ராணன்மாதலியவற்றின் காரியவிசேஷங்களைச் சொல்லியது.)

பரத்வாஜர், 'சரீரத்திலுள்ள 1 அக்னியானது பார்த்திவமான சரீரத்தை அடைந்து எவ்விதமிருக்கிறது? வாயுவானது சரீரத்தில் வெவ்வேறுள இடங்களிலிருந்துகொண்டு சரீரத்தை எவ்விதம் நடத்துகிறது?' என்றுகேட்க, ப்ருகு சொல்லத்தொடங்கினார்.

'தோட்டில்லாத ப்ராம்மன! பலமுன்னவாயுவானது பிராணிகளின் சரீரங்களை எவ்விதம் நடைபெறச் செய்கிறதோ அவ்விதம் வாயுவின்கதியையும் நான் உனக்குச் சொல்லுகிறேன். சரீரத்தை ரக்ஷித்து வரும் அக்னியானது 2 சிரலை. ஆணாந்திருச்சிறது. பிராணவாயுவானது சிரவிலும் அக்னியிலுமிருந்துகொண்டு தன்வேலையைச் செய்கிறது. அந்தப்ராணனானது பிராணியும் எல்லாப்பிராணிகளின் ஆத்மாவான ஸதைனபுரஞ்சினுமாயிருக்கிறது. அந்தப்பிராணன் மனமும் புத்தியும் அஹாராயும் பூதங்களும் மற்றங்கீழைங்களுமாயிருக்கிறது. இவ்விதம் ஒவ்வொல்லிலுள்ளபிராணிகளைல்லாம் பிராணவாயுவால் பரிபாலிக்கப்படுகின்றன. அந்தவாயுவானது ஸமானாருடியாய்க் 3 கோஷ்டத்திலிருந்துகொண்டு ஸமானனுக்குரிய வேலையைச் செய்துகொள்ள முடிருக்கிறது. முதற்காசயத்தின் அடியையும் மலாசயத்தையும் அக்னியையும் அடைந்துகொண்டிருக்கும் அபானவாயுவானது முத்து

1 இங்கு, அக்னி என்பதற்கு 'நீவாதமா' என்றும் யாழிலை.

2 இங்கு, 'சிரல்' என்றுல 'ப்ராதமா' என்பது பழையாலை.

3 குடல்; அதாவது, ஓங்கு சுரத்துள்ள மதயபாகம்.

ரத்தையும் மலத்தையும் வெளியிற்செல்லும்படி செய்துகொண்டிருக்கிறது. சரீரசாஸ்திரத்தில் ஸமர்த்தர்களான ஐனங்கள், முயற்சிதொழில் பலம்னன்றமுன்றுகாரியங்களிலும் ஒன்றுயிருப்பது எனுவோ அது உதானவாயுவென்று உபதேசிக்கிறார்கள். அதுபோல மனி தர்களின்சரீரங்களிலுள்ள எல்லாஸந்திகளிலுமிருக்கும் வாயுவானது வ்யானனென்று சொல்லப்படுகிறது. த்வக்குமுதலிய ஏழுதாதுக்களிலும் பரவியிருக்கும் அக்னியானது 1ஸமானவாயுவால் ஏவப்பட்டு அன்னரஸங்களையும் 2ஏழுதாதுக்களையும் 3தோஷங்களையும் பரிணமிக்கச்செய்துகொண்டிருக்கிறது. பிராணவாயுவுக்கும் அபானவாயுவுக்கும்நடவிலுள்ள இடத்தைஅடைந்து அவ்விரண்டுவாயுக்களுடனும் கூடிய அக்னியானது ஆகாரத்தை நன்றாகப் பாகஞ்செய்கிறது. முகமுதல் குதஸ்தானம் 4வரையிலுள்ள பிராணன்செல்லும் மார்க்கமானது கடைசியில் குதமென்றுபெயருள்ளதாகிறது. இது (பிராணன்செல்லத்தக்க) பெரியவழியாகும். அதிலிருந்து பிராணிகளுக்குச் சரீரத்திலுள்ளபிராணன் செல்லத்தக்கவழிகளான எல்லாநாடிகளும் உண்டாகின்றன. பிராணவாயுவின்சேர்க்கையிருப்பதால் (எல்லாவிடத்திலும் அக்னியின்) ஸம்பந்தமுன்டாகிறது. சூடென்பது எதுவோ அஃது அக்னியென்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். அந்த அக்னியானது பிராணிகளின் ஆகாரத்தைப் பாகஞ்செய்கிறது. பிராணனுணது அக்னியின்வேகத்தால் செல்லத்தக்கதிறமையுள்ளதாகிறது. அது குதஸ்தானத்தின்கடைசியில் தடைப்பட்டுத் திரும்புகிறது. அந்தப்ராணனுணது உயரவந்து திரும்பவும் அக்னியைப்பரவுச்செய்கிறது. நாடியின்கீழ்ப்பாகம் 5பக்வாசயம் என்றும் அதன் மேல்பாகம் 6 ஆமாசயமென்றும் சொல்லப்படும் சரீரக்திலுள்ளஎல்லாப்ராணன்

1 வேறுபாடம்.

2 ஏழுதாதுக்காவன:—‘தவக், உதிரம், மாம்ஸம், மேதஸ், எலுட்பு, மந்தை, சுக்லம்’ என்பதைகாராகும்.

3 வாதம், பித்தம், கபம், ராஸ்தாஸ்துமாம். ஜாடராக்னிய னது இல் வேறுதாதுக்களிலிருக்கிறது. அவைகளில்லாதவரையும் பாகஞ்செய்து அதிலுமிருந்துமாலுதலைதயும் ஸாரபாகத்தது, 4பிரித்தச் சரீரதைப் பிரிபாலிக்கிறது. அவைகளில் ‘தவக்’ என்றும்குதஸ்தாதுவும் உதிரமாலைது ஸாரமாகவும் மலமானது கலைணிலுள்ளமலமாகவும் கோறுபடுகின்றன. இப்படியே 5பிள்ளைகளுதாதுக்கள் முதலிலுள்ளாக்களின் ஸரமாகும். உதிரத்தின் மலம்கபமும், மாம்ஸத்தின்மலம், பித்தமும், மேதவில்மலம், வேர்வையும், எதும்பின்மலம்மயிரும், கக்ரம், மஞ்சையின் மாம் ஸ்ரோதமும் ஆகும். இதன்விவரம் சரகஸம்ஹரிதை சிகித்தஸ்தாம, 6ததொன்றதாவது ஏத்தியாயத்தில் தெளிவாக்கு நடவடிக்கை.

1 வேறு பாடம்.

5 பாகமானஆகாரமிருக்கும் இடம். 6 பாகமாகாதஆகாரமிருக்குமிடம்.

களும் நாடியின்நடுவில் இடமுள்ளவைகளாயிருக்கின்றன. ஹ்ருதயத்திலிருந்து மேலுங் கீழும் சூறுக்காகவும் வெளிப்படும்நாடிகள்யாவும் 1பத்துவிதமான ப்ராணவாயுக்களால் ஏவப்பட்டு ஆகாரத்தின் ஸாரங்களை அந்தஅந்தஇடத்தில் சேர்ப்பிக்கின்றன. 2இது மோகங்களுக்குரியவழியாகிறது. சரமத்தை ஐயித்தவர்களும் 3ஸமபுத்தியுள்ளவர்களுமான எந்தத்தீர்கள் தலையில்செல்லும்ஸாதைமீனைய்றநாடியில் மனத்தைச்செலுத்தினார்களோ அவர்கள் இந்தவழியாக ப்ரம்மபத்தைஅடைகிறார்கள். இவ்விதம் பிராணிகளுடைய எல்லாவிதமானப்ராணவாயுவிலும் அபானவாயுவிலும் அக்கியானது வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்தஅக்கியானது ஸ்தாவியில்வைக்கப்பட்டது போல அந்தப்ராணவாயுவுள்ளவிடத்தில் எப்பொழுதுமிருக்கிறது' என்றுசொன்னார்.

நாற்றேண்பத்துநான்காவது அத்தியாயம்.

ஓ மா கூத ர் ம ம். (நோடர்ச்சி.)



(‘சீரத்தக்காட்டிலும் வேறுக ஜீவன்கூ’ என்று  
பரத்வாஜர் ஆகோஷபித்தது.)

பரத்வாஜர் கேட்கத்தோடங்கினார். ‘ப்ராணவாயுவானது ஜீவிக்கச்செய்வதும் அந்தப்ராணவாயுவே சேஷ்டைகளைச்செய்வதும் முச்சுவிடுவதும் பேசுவதுமாயிருக்குமாகில் அப்பொழுது ஜீவனைப் பது பயனற்றதாகும். உங்களமாயிருப்பதென்பது அக்கியின்உருவமாயும் அவ்வர்சியே பாகஞ்செய்வதாயும் அக்கியானது ஆகீரத்தை ஜீரணங்கெய்வதாயும் இருக்குமாகில் அப்பொழுது ஜீவன் பயனற்றதாகும். மரணத்தைஅணுகிறப்ராணியின்ஜீவனங்களும் காணப்படுகிறதேயில்லை. (அச்சமயத்தில்) வாயுமட்டில் இச்சர்வத்தைவிடுகிறது. சூடென்பது நாசமடைகிறது..அன்றியும் ஜீவனங்களுமிராணவாயுவை வீட வேறுபிருதுகாண்டி பிராண்பீர முக்கியமாகக்கொண்டதா? அல்லது வேறறுமையில்லாமல் பிராணவாயுவுடன் சேர்க்கூதுஅடைந்ததா? வேறுபிருக்குமாகில் சுழல்காற்றுப் காரணமாகப்படுவதுபோலப் பிராணவாயுச்சுட்டங்களுடன் சேர்க்குமிரலாறுகிறதாகச் காணப்படும்.

1 ‘பராண, அடான, வயான, உதான, ஸ்தான, மான, தூர்ம, குருச, தேவத்த, தனஞ்சய’ என்றன.

2 ருக்மிஷ்டு (சதம்வூரமிது) ‘வர்யாஸது’ என்றும்யமூலமாக கூறுகிறார்.

3 வேறுபாடும்.

ஜீவன் வேற்றுமையின்றிச் சேர்க்கையடைந்திருக்கின் பிராணவாயு நசிக்கும்பொழுது அதனுடன்கூட ஜீவனும் நாசமடையும். கிணற்று ஜலத்தில் வேறுஜலமும் அக்னியில்தீபமும் சேர்க்கப்படுமாகில் அவ்வி ரண்டும் அவற்றுடன் நசிப்பதுபோல ஜீவனைது ப்ராணவாயு அக்னி இவைகளினுருவமுள்ளதானால் அவைகளுடன் நசிக்கும். அவைகளை விட வேறுயிருந்தால் கடலில்போட்டதண்ணீர்க்குடம் அப்பெருங் கடல்விலகியின் வேறுகக்காணப்படுவதுபோலப் பிராணவாயுவை விட வேறுகக்காணப்படும். ஐஞ்சுழுதங்களுக்கும்பொதுவான இச் சரீரத்தில் ஜீவனென்பது ஏது? அவ்வைந்துழுதங்களுள் ஒன்றில்லா விட்டால் நான்குக்குச் சேர்க்கையிருப்பதில்லை. <sup>1</sup>இருப்பிடமில்லா விட்டால் ஜம்நாசமடைகிறது. மூச்சை அடக்குவதால் வாயுநாச மடைகிறது. <sup>2</sup>குடல்பிளங்குபோவதால் ஆகாசம் நாசமடைகிறது. ஆகாரமில்லாததால் அக்னியானது நாசமடைகிறது. நோய்களாலும் உயிர்போவதாலும் பூமி சிதறிப்போகிறது. (இவ்விதம்) இவ்வைந்து பூதங்களில் ஏதாவதோன்று நாசமடையுமானால் சரீரம் மரணத்தை அடைகிறது. அச்சரீரம் மரணத்தைஅடைந்தால் ஜீவனைது எதைத் தொடர்ந்துஒடுகிறது? ஜீவன் எதை அற்கிறது? எதைக் கேட்கிறது? எதைப் பேசுகிறது? ஒருமனிதன், 'இநதப்பசவானது பரவோகததிலிருக்குமென்றோத் துன்பங்களிலிருந்துமீட்டுவைக்கப்போகிறது' என்றுகருதிப் பசவைத் தானானுசெய்துவிட்டு மரிக்கிறார்தீன்; அந்தப்பசவானது எவ்வைம் டுவைக்கப்போகிறது? பசவும் அதைப் பெற்றுக்கொண்டவரும் கொடுத்தவனும் இவ்வுலகிலேயே ஸமமாக நாசமடைகிறார்களே; அப்பொழுது அவர்களுக்கு எவகிருந்து சேர்க்கையுண்டாரும்? பறவைகளாலபுஜிக்கப்பட்டவனுக்கும் மலையின் உச்சியிலிருந்து விழுங்கவனுக்கும் தீயாலனரிக்கப்பட்டவனுக்கும் திரும்பவும் எதிலிருந்துஜீவனமுண்டாரும்? வெட்டப்பட்டமரத்தின் வேரானது முளையாமல்போனால் அந்தமரததிலுண்டானவிதைகள் முளைக்கின்றன: மரித்தவர்ன் எங்கே திரும்பவும் வருகிறான்? (ஆகையால,) விதைமட்டும் முன்காலததில் உண்டுபண்ணப்பட்டிருக்கிறது. இந்தவிதையானது சரீரமாய்டபரிணமிக்கிறது. மரித்தவர்களைவர்களும் நாசமடைகிறார்கள்: ஒருஷ்தாயிலிருந்துண்டான வேலெருரு விதை முளைத்துக்கொண்டிருக்கிறது' என்றுசொன்னார்.

1 'ஆகாரமில்லாத்தால்' என்றுமேறுமாடம்.

2 'நாயுபுதலியவற்றுல்லட்டு நாயடக்கப்படுவதால்' எப்பது பழைய உரை.

கால

## ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

நாற்றேண்பத்தைந்தாவது அத்தியாயம்.

ஓமாக்ஷதர்மம். (தோடர்ச்சி.)



(ப்ரதி, சௌரத்தைக்காட்டிலும் ஜீவன் வேறுக  
இருக்கிறதேன்று வளக்கியது.)

பிரகு, ‘ஜீவர்களுக்கும் தானத்திற்கும் செய்தகர்மத்திற்கும் நாசமில்லை. ஜீவன் வேறுசரீரத்தை அடைகிறான்; இச்சரீரமட்டும் நாசமடைகிறது. விறகுகள் எரிக்கப்பட்டனன் அக்னியானது நாசமடையாமலிருப்பதோலச் சரீரமாசமடையும்பொழுது அச்சரீத்தை அடைந்திருக்கும் ஜீவன் நாசமடைகிறதில்லை’ என்றுசொன்னார்.

பரதவாஜர், ‘அக்னிக்குநாசமில்லாததுபோல 1 அந்தஜீவனுக்கு நாசமில்லாதிருந்தால் விறகு உபயோகமடைந்தமுடிவில் அந்த அக்கினி காணப்படுகிறதில்லையே; வழியும் ப்ரமாணமும் இருப்பிடமும் காணப்படாததும் விறகில்லாமல் அவிந்துபோனதுமான அந்தஅக்ணியை நாசமடைந்ததென்றே நான்றிகிடேன்’ என்றுசொல்ல, பிரகு சொல்லத்தொடங்கினார்.

‘ஜீவனுக்கும் விறகிலிருந்த அக்ணிக்கும் எப்பொழுதும் நாசங்கிடையாது. விறகுகள் உபயோகமடைந்த பிறகும் அக்ணியானது இருந்துகொண்டே காணப்படாமலிருக்கிறது. வேறுஇடமில்லாத அந்தஅக்ணி ஆகாயத்தை அடைந்துகொண்டிருக்குங்காரணத்தால் அறியக்கூடாததாயிருக்கிறது. அதுபோலச் சரீரத்தைவிட்டபின் ஜீவன் ஆகாயத்தை அடைந்ததாயிருக்கிறது. அது ஸலிக்ஷமமாயிருப்பதால் விறகில்லாதஅக்ணிபோல அறியப்படுகிறதில்லை. அக்ணிபோல் ப்ரகாசத்தன்மையுள்ளதாக இந்திரியங்களைத் தரிப்பது எதுவோ அது ஜீவன்என்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். ப்ராணவாயுவினால் தரிக்கப்படும் அக்ணியானது அந்தவாயு நாசமடைவதால் நாசமடையும். சரீரத்திலுள்ள அந்த அக்ணியானது நாசமடைந்த வுடன் அறிவற்றஅச்சரீரமானது கீழேவிழுந்து பூமியிருவத்தையடையும். ஆங்கமங்களும் ஸ்தாவரங்களுமான எல்லாப்ராணிகளின் சரீரத்திற்கும் பூமியன்றே இடமாயிருக்கிறது? காற்றுனது ஆகாயத்தைத் தொடர்ந்துசெல்லுகிறது. அக்ணியானது அந்தக்காறஞ்சுத் தொடர்ந்துசெல்லுகிறது. அந்தஆகாயம் காற்று அக்ணிமுன்றும் ஒன்றூயிருக்குந்தன்மையுண்டு. ஜவம்பூமிலாக்க பூரண்டும் பூமியில்

1 வேறுபாடம்.

நிலைபெற்றிருக்கின்றன. ஆகாயமுள்ளவிடத்தில் காற்றும் காற்றுள்ள விடத்தில் அக்ணீயமிருக்கின்றன. 'அவை வடிவமில்லாதவைகளன்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். ஜலமும் பூமியும் மூர்த்தியுள்ளவைகளாகும்' என்றுசொன்னார்.

பரத்வாஜர் சொல்லத்தொடக்கினார். 'பாபமறவரோ! சரீரமாகப்பரினமித்த உருவங்களில் பூமியும் ஜலமும் அக்ணீயும் காற்றும் ஆகாயமும்போல ஜீவனும் இருக்குமாகில அந்து அந்தச்சரீரத்தில் என்னலக்ஷணமுள்ளதாயிருக்கிறது? இதை என்க்கு உபதேசிக்கவேண்டும். ஐந்துபூதங்களின் உருவமுழுள்ளதும் ஐந்துவிஷயங்களிலும் ஆசையுள்ளதும் அவ்விஷயங்களை அறிவிக்கத்தக்க ஐந்துபொறிகளுடன்கூடியதுமான பிராணிகளின்சரீரத்தில ஜீவன் எவ்விதமாயிருக்கிறதென்பதைத் தெரிந்துகொள்ளவிரும்புகிறேன். உதிரமாம்ஶங்களின் சேர்க்கையுள்ளதும் மேதஸ் நரம்பு எலும்புகளின் கூட்டுருள்ளதுமான சரீரமானது பின்கப்படும்பொழுது ஜீவன் காணப்படுவதேயில்லை. பஞ்சபூதங்களாலும் சரீரமானது ஜீவனில் வாததாயிருக்குமாகில் சரீரத்தைப்பற்றியதும் மனததைப்பற்றியது மான துன்பமுண்டாகும்பொழுது அந்தத்துன்பத்தை எவன் அறி கிறவனென்று கேட்கலாம். மஹரிஷியே! மனம்ஶரியாயிருந்தால் சொல்லியமாழியை ஜீவன் செய்களாலகேட்கிறது. மனம் வேறிடம்சென்றிருந்தால் அதைக்கெட்கிறதில்லை. ஆகையால், ஜீவன்பயனற்றதாகிறது; மனத்துடன்கூடிய கண்ணால் பார்க்கத்தக்கயாவற்றூறும் பார்க்கிறது. அந்தமனமானது சீக்கையுள்ளதாயிருக்கும்பொழுது (ஜீவன்) பார்த்துக்கொண்டிருந்தாலும் பார்க்கிறதில்லை. நித்திரையினீவசமடைந்தவன் பாக்கிறதில்லை; மனத்தைஅறிகிறதில்லை; கேட்கிறதில்லை; பேசுகிறதில்லை; ஸ்பர்சத்தையும் ரஸத்தையும் அறிகிறதில்லை. (ஆகையால) இச்சரீரத்தில் எது எங்கேதாஷத்தையும் கோபத்தையும் அடைகிறது? எது சோகத்தையும் பயத்தையும் அடைகிறது? எது ஃங்கம்புவதும் தயானம்செய்வதும் பகைப்பதும் வசனத்தைப்பீசுவதுமாயிருக்கிறது?' என்றுதீட்டக், ப்ரகு சொல்லத்தோடங்கினார்.

'இம்புலன்களுக்கும்பொதுவான ஒருமலைமானது இச்சரீரத்தில் முக்கியமானதன்று. உள்ளத்துறுவுள்ள ஒர்ஜுத்மாவானது சரீரத்தை வழித்துக்கொண்டிருக்கிறது. அந்தாத்மா முனைத்தலையும் 'ஸத்தையும் சட்தத்தையும் ஸ்பர்சத்தையும் ருபத்தையும் மற்றுக் குணங்களையும் அறிகிறது. ஐந்துபூதங்களாலுமாகிய இச்சரீரத்தில் ஐந்து

பூதங்களின் ஸத்வகுணத்தாலுமுண்டான மனத்தையும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் அந்தராத்மாவானது மனத்தின்வழியாக எல்லா அங்கங்களிலும் வ்யாபித்திருக்கிறது. அஃது இச்சரீரத்திலுள்ள துக்கங்களையும் ஸாகங்களையும் அறிகிறது. தேகத்திலுள்ள ஆத்மா அந்தமனத்தைவிட்டுப்பிரிக்தால் ஒன்றையும் அறிகிறதில்லை. எப்பொழுது ஐந்துபூதங்களின்சேர்க்கையானசரீரத்தில் ரூபமும் ஸ்பர்சமும் சூடும் இல்லாமற்போகுமோ அப்பொழுது சரீரத்திலுள்ள அக்னியானது அவிந்துபோனதும் ஆத்மாவானது சரீரத்தைத்தள்ளிவிட்டுநாசமடைகிறதில்லை. பிராணிகருக்குள்ள ஸுக்ஷமசரீரமானது ஜலஉருவமாயிருக்கிறது. இந்தச்சரீரமுழுமையுமே ஜலத்தை முக்கியமாக்கொண்டது. உலகத்தைப்படைத்த ப்ரம்மாவானவர் எல்லாப்ராணிகளிடத்திலும் அந்தஸுக்ஷமசரீரத்திலுள்ளமனதது ஸம்பங்தப்பட்ட ஆத்மாவாயிருக்கிறார். ப்ரகிருதியைச் சேர்ந்தஸத்வம் ரஜஸ் தமஸ்னன்றுகுணங்களுடன்கூடிய ஆத்மாவானது கேஷத்ரஜ்ஞனென்றுசொல்லப்படுகிறது. அந்தக்குணங்களிலிருந்தேவிடுபட்டாத்மாவானது பரமாத்மாவென்றுசொல்லப்படுகிறது. எல்லாஉலகங்களையும் பரிணமிக்கச்செய்யும் அதை ஆத்மாவென்று கெரிந்துகொள். அது, ஜலபிந்துவானது தாமரையிலையிலிருப்பதுபோல அந்தச்சரீரத்திலிருந்துகொண்டிருக்கிறது. கேஷத்ரஜ்ஞனையிருக்கும் அந்தஆத்மாவை எல்லாஉலகங்களுக்கும் ஏற்ததைச்செய்யும் ரமாதமருசியும் அழிவில்லாதது மாகத் தெரிந்துகொள். 'ஸத்வம் ரஜஸ் தமஸ்னன்கிறது' வைகளை ஜீவனுடையகுணங்களென்றறிந்துகொள்ளவேண்டும். புதுதியுடன்கூடிய இச்சரீரம் தீவனுலஅனுபவிக்கப்படுகிறதென்று சொல்லுகிறார்கள். அந்தல்லவன் சரீரம்யாவறறபும் சேஷ்டையுள்ளதாகச்செய்கிறதும் சேஷ்டையுள்ளதுமாயிருக்கிறது. <sup>1</sup> கேஷத்திரத்தை அறிந்தவர்கள் ஏழுஉசங்களையும்படைத்தவானல்போ அவர் அந்தஜீவனுரூபத்தைவிடவேற்றன்றுக்கிறார்கள். சரீரத்திறகுநாசமுண்டானாலும் ஜீவனுக்குநாசமல்லை. அற்யாதவர்கள் ஜீவன்மரித்ததென்றுசொல்லது பொய். ஜீவதே வீவறுசரீரத்தைஅடைந்து பிரயாணப்படுகிறது. பஞ்சபூதங்களின்டருவமான சரீரத்தையிடவதுதான் இந்தஜீவனுக்கு மாணமென்றுசொல்லபடுகிறது. இவ்வதம் ஆத்மாவானது எல்லாம்பிராணிகளிடங்கர்த்தும் மற்றக்கப்பட்டதும் காணப்பாராததுமாக ஸஞ்சாரிக்கிறது. அஃது உண்மையைக்காணத்தக்க சக்ரியுள்ளவர்களால் கூர்மையுள்ளதும் ஸ்த்ரமழுமான புத்ர்யால்மட்டும் அறியப்படுகிறது.

லகுவானாகாரமுள்ளவனும் பரிசுத்தமானபுத்தியுள்ளவனும் இரவு களின்முதலிலும்கடையிலும் எப்பொழுதும் ஸமாதியிலிருப்பவனு மான அறிவுள்ளவன் அந்தஆத்மாவைப் புத்தியில்பார்ப்பான். மனத் திற்குண்டானதெளிவால் மனிதன் சபமும் அசபமுமானகர்மத்தைத் தள்ளிவிட்டுத் தெளிந்தபுத்தியுடன் ஆக்மருபத்திலிருந்துகொண்டு அழிவற்றஸாகத்தைஅடைவான். மனத்தில்ஸம்பந்தப்பட்ட ஜ்யோதி ரூபமானது சரீரங்களில் ஜீவனென்றுசொல்லப்படுகிறது. இந்தஜீவ ரூபியான ப்ரம்மாவிடமிருந்து இந்தஸ்ருஷ்டியானது உண்டாயிற்றெ ஸ்பது ஆந்மாவை நிர்ணயங்கெய்தவர்களின் அபிப்பிராயம்.

### நாற்றேண்பத்தாருவது அத்தியாயம்.

ஓ மா சுந் தர்மம். (தோடர்ச்சி.)



(ப்ராம்மணர்கள் தம்தம்மில்டப்படியானநடக்கக்களால் வர்ண வேறுபாடடைந்ததைச் சோல்லியது.)

ஸ்ருஷ்டியின்தோடக்கத்தில் ப்ரபுவானப்ரம்மாவானவர் தம் முடைய தேஜஸாகளாலுண்டுபண்ணப்பட்டவர்களும் ஸலுர்யன், அக்நிஇவர்களின் காந்திபோன்றகாந்தியுள்ளவர்களும் 1ப்ரம்மதிஷ்டர் களுமான ப்ரஜாபதிகளையேமுகவில்படைத்தார். ஆகந்துபபிறகு ஸத்யத்தையும் தர்மத்தையும் தவக்கையும் சாப்ஸுதமானவைத்தையும் (அதன்மூலமான) ஆசாரத்தையும் சௌசத்தையும் 2 எங்கிபண்ணி னார். ப்ராம்மணர்களிலமிகச்சிறக்தவனே! தீவர்களையும் தானவர் களையும் கந்தர்வர்களையும் தைக்யர்களையும் அஸார்களையும் பெரிய உரகர்களையும் யகூர்களையும் ராக்ஷஸர்களையும் நாகர்களையும் பிசாசர் களையும் அப்படியே பிராம்மணர்கள், ஷத்திரிபர்கள், ஜவப்பிரயர்கள், சுதார்கள்ளன்கிற மலைஷ்யர்களையும் மற்றுமுள்ளபிராஹ்மிக்கூட்டக்குலீங்கரிசுத்தார். ப்ராம்மணர்களுக்கு 3வெங்னிற

1 'ப்ரா மஞ்ச' எ. 2 'ஷுஷ்ம' ; இதுதுத்யாயம் 4-ஏ. 3 லோகத்திலோடா ம்மணரை ஸ்ருஷ்டத்தாக வேறு ஸ்ரியி. 4தலால் இதற்கு பரம்மதோக கா. 5 தபோவுரகோள்ளடைத்து; 6 ஷூபாராயும் இட்டமயே யிருக்குத்து; ப்ராம்மணர்முத்தியோனரசுசொல்லுமித்தது ம. 7 ஷாரக ர. 8. 8 ஷத்திரிபதும் இதை முறைக்கும்.

2 இவ்விடத்திலிலவை, வீரமென்தால் ஈத்துக்கூலமும் கோடுமென். தால் ரமோதனையும் மராசனநிமென்டதால் தமோதுவமுக்கூடித்தர்க்காலை மும் காந்திமுங்க்கால பமோதுவமும் சொல்லப்படுகிறதோ. எதுவுடையிப் புலவர்களை இப்பிதம்பூங்குவது காலதிருக்கவில் பூரவத்தால். இவ்வருமிடங்களும் இங்கணமேகொள்க.

மும் கூத்திரியர்களுக்குச் செங்கிறமும் வைப்பியர்களுக்கு மஞ்சள்ளிற மும் சூத்ரர்களுக்குக் கருதிறமும்உண்டு<sup>1)</sup> என்றுசொன்னார். பரதவாஜர், 'நான்கு 1வர்ணங்களுக்கும் 2வர்ணமானது வர்ணத்தால்பிரிக் கப்படுமாகில் எல்லாவர்ணங்களுக்கும்வர்ணலெங்கரமிருப்பதோக்காண ப்படுகிறதே; காமமும் கோபமும் லோபமும் பயமும் சோகமும் சிங் கையும் பசியும் ஸ்ரமமும் (ப்ராம்மணர்களான) நம்மெல்லோர்களுக்கும் உண்டாகின்றன; எதனால் வர்ணம்பிரிக்கப்படுகிறது? வேர்வையையும் மூத்திரத்தையும் மலத்தையும் ஸ்ரேலேஷ்மததையும் பித்தத்தையும் உதிரத்தையும் எல்லாப்ராணிகளுடையசரீரமும்பெருகச்செய்கிறது; எதைக்கொண்டு வர்ணம் பிரிக்கப்படுகிறது? ஜங்கமங்களுள் ஞாம் ஸ்தாவரங்களுள்ளும் கணக்கிடத்தகாதவைகளானஜாதிகளிருக்கின்றனவே; பலவிதமானவர்ணமுள்ள அவைகளுக்கு எதனால்வர்ணங்கிச்சயம் ஏற்படுகிறது?'என்றுகேட்க, ப்ரகுசொல்லத்தொடங்கினார்.

'இவ்வுலகமெல்லாம் 3ப்ரம்மதேவரிடமிருக்குதல்லன்டானது. வர்ணங்களுக்குள்ளவிசேஷமில்லை. முதலில் ஸ்ரேஷ்டிக்கப்பட்டப்ராம்மணர்கள் தம்கர்மங்களால் பலவர்ணங்களை அடைந்தார்கள். விஷயபோகங்களில் பரீகியுள்ளவர்களும் க்ரூரர்களும் கோபமுள்ளவர்களும் ஸாதாஸ்தவில்பியழுள்ளவர்களும் ஸ்வதர்மத்தைவிட்டவர்களும் சிவக்தாங்கமயை அடைந்திருக்கிறார்கள். பசுக்களைக்கொண்டு நிலிப்பவர்களும் மஞ்சள்ளிறமுள்ளவர்களும் கிருவியைக்கொண்டு ஜீவிப்பவர்களும் ஸ்வதர்மங்களைஅனுஷ்டியாதவர்களுமான ப்ராம்மணர்கள் வைர்யஜாதிக்குண்மையை அடைந்திருக்கிறார்கள். விமஸைவும் பொய்யிலும் ப்ரியழுள்ளவர்களும் லோபிகளும் எல்லாத்தோறிலையும் துடிவிப்பவர்களும் கருநிறமுள்ளவர்களும் பரிசுத்தியிலிருந்துவிவரியவர்களுமான அங்கும்பிராம்மணர்கள் சூத்ர

1 ஜாதி;

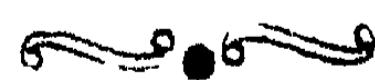
2 சுணர்.

3 இட் 1-த்தில், 'உலகமெல்லாம் ப்ராம்மணங்கால்யாகஇருந்தது' என்று சூரி பொர்சோந்தாசிரர்கா. பழந்தொழிலும் அப்பிதம்காணப்படுகிறது. அதுதொங்காது. எடுத்தில், 'ப்ராம்மம்' என்ற பதமிழுக்கிறது. அதற்கு ப்ராம்மண நாடினால்துபொர்க்கார்ந்தாவது யாகாரங்கால்லிரத்திருக்கிறோதமானா. வ்யாகரணச்சிலை, 'ப்ராம்மோர்வதோ' என்றாலுத்தோல் நாடியென்பதைத்தீர வேறுபொருட்டால்வாயித்தில்மட்டும், 'ப்ராம்ம' என்ற தமிழ்வரலாம். நாடியைக்குறியிடத்தில் 'ப்ராம்மன' என்ற நாபமல்லாம், 'ப்ராம்ம' என்ற சுபம்பொருந்தால் என்ற கூறப்படுகிறது. ஆகையால், 'ப்ராம்ம' என்ற பதத்திற்கு, ப்ரம்மாவிடமிருந்துஉண்டானதென்றே பொருள்கொள்வதுதான் வாருத்தமாகும்.

ஜாதித்தன்மையை அடைந்திருக்கிறார்கள். இவ்விதமான இந்தக்கர் மங்களால் வேற்றுமையடைந்தவர்களான பிராம்மணர்கள் வேறு வர் ணத்தூது அடைந்திருக்கிறார்கள். தர்மமும் யாகஞ்செய்வதும் இவர்களுக்கு எப்பொழுதும் தடிக்கப்படுகிறதில்லை. இவ்விதம், (ப்ராம்மணர்களுக்குக்) கர்மத்தின்வேற்றுமையால் இந்தான்குவர்ணங்களும் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. முதலில்பிரம்மதேவரால் வேதமென்றவாக்கானது இவர்களுக்கு அளிக்கப்பட்டது. இவர்கள் போசையால் (அந்தவேதத்தை) அறியக்கூடாதநிலைமையை அடைந்திருக்கிறார்கள். வேதத்தில்கூறிய தர்மத்திலிருக்கிறவர்களும் வேதத்தையும் விரதங்களையும் நியமங்களையும் எப்பொழுதும் தரிப்பவர்களுமான பிராம்மணர்களுடையதவும் நாசமடைகிறதில்லை. எந்தப்பிராம்மணர்கள் ப்ராம்மணப்பிறவியானது சிறங்ததாகப்பட்டதைக்கப்பட்டதென்று ஒத்தின்து கொள்ளவில்லையோ அவர்கள் கீழானபிராம்மணர்களுக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு அந்த அந்தப்பிறவியிலுள்ள பலவிதமான வேறுஜாதிகளுண்டாகும். அவர்கள் அறிவும் விசேஷ அறிவும் நாசமடைந்தவர்களும் தம் மித்தம்போன்றஆசாரமும் செய்கைபுழுள்ளவர்களுமாகிப்பிசாசர்களும் ராக்ஷஸர்களும் ப்ரேதர்களும் பலவிதமானமிலேச்சஜாதிகளுமாகிறார்கள். ஓவகத்தில்கூறிய ஸம்ஸ்காரங்களைப்பெற்றவர்களும் தம்ஜாதிக்குரியகர்மங்களில் நிச்சயமுள்ளவர்களுமான மனிதர்கள் முன்னேர்களானரிவிகளால் தம்தவத்தால், பின்னுள்ளரிவிகளாக ஸ்ருஷ்டிக்கப்படுகிறார்கள். கர்மானுஷ்டாவத்தை தமுக்கியகாரனமாகக் கொண்டதும் மனத்தால்செய்யப்பட்டதுமான அந்தஸ்ருஷ்டியானது ஆதிதேவானப்ரம்மதேவரிடமிருந்து உண்டானதும் பரம்மத்தை மூலமாகக் கொண்டதும் அழிவில்லாததும் குறைவில்லாதது மாயிருக்கிறது' என்றுசொன்னார்.

நாற்றேண்பத்தேழவுது அத்தியாயம்.

ஓ மா கஷ் தர்மம் (தோடர்ச்சி.)



(பெருது, பரத்வாஜருக்கு ப்ராம்மணர்ராதாயிவர்களீர் லக்ஷ்ணத் தையும் வைராக்யமானது மோக்ஷத்திற்குக்காரணமென்பதையும் சொல்லிடது.)

பரத்வாஜர், 'ப்ராம்மணர்களில்லதுத்தமரே! எந்தக்கர்மத்துடைருப்பவன் பிராம்மணரேவான்? எந்தக்கர்மத்துடைருப்பவன் கஷத்

1 'ஸுருஷாஷ்கபட்டஷ்டாத்தை ப்ரம்மநுடமூன்றியாதவர்கள்' என்பது பதில்லூரை. 2 வேறுபாடம்.

திரியனுவான்? எந்தக்கர்மக்துடனிருப்பவன் வைப்பினுவான்? எந்தக்கர்மத்துடனிருப்பவன் சூத்திரனுவான்? பேச்கிறவர்களிற்கிறங்க வரே! பிரம்மரிஷியே! அதைச்சொல்லவேண்டும்' என்று கேட்க, பருகு சொல்லத்தொடங்கினார்.

'ஆககர்மமுகலீய ஸமஸ்காரங்களைப்பெற்றவனும் பரிசுக்கனும் வேகாக்யபனங்செப்கவனும் 1. ஆரூப்ரமங்களில்கிலைபெற்றவனும் ப்ரிசுக்கியிலும் ஆசாரக்கிலும் கன்றுக இருப்ரவனும் அதிகநூக்கிடப்பிச்சத்தைப்புஜிப்பவனும் சூநக்களிடம் ப்ரீகியுள்ளவனும் எப்பொழுதும் வரதமுள்ளவனும் ஸக்ஞியக்கைப்பெரிதாகக் கொண்டவனுமாக எவனிருக்கிறேனே அவனே பிராமணனென்று சொல்லப்படுகிறான். ஸத்யமும் தானமும் த்ரோஹரின்மையும் கந்தரமின்மையும் பொறுமையும் தயையும் கவழம் எவனிடம்காணப்படுகின்றனவோ அவன் ப்ராம்மணனென்று சொல்லப்படுகிறான். காந்திரியர்களுக்குரிய யுக்கமென்னும் கர்மக்கைச்செய்கிறவனும் வேகாக்யயனநாள்ளவனும் பிராம்மணர்களுக்குக் கொடுப்படுகிறான் ப்ரஜைகளிடமிருங்கு வரியைப்பெறுவதிலும் உத்ஸாஹமுள்ளவனுமாகி எவனிருக்கிறேனே அவனே காந்திரியனென்று சொல்லப்படுகிறான். க்ரஷ்ணிலும் பசுக்காத்தலிலும் வர்த்தகத்திலும் எப்பொழுதும் பரிசுகளுகிப்புகளின்றவனும் வேதாக்யயனமுள்ளவனுமாயிருப்பவன்எவேனே அவன் வைப்பியனென்று பெயிருள்ளவனுகிறான். எப்பொழுதும் எல்லாவற்றையும் பகுப்பதில் உத்ஸாஹமுள்ளவனும் எல்லாக்கொழிலையும் செய்கிறவனும் சுத்தியில்லாகவனும் தேவகத்தைகளிடப்பவனும் ஆசாராயில்லாதவனுமாயிருப்பவனெவேனே அவனே சூக்ரனென்று சொல்லப்படுகிறான். முன்கூறிய ஸக்யா சனியவழும் சூக்ஞானீடுக்கிலும் காணக்குக்கணவாகும். இவை ப்ராம்மணன்முதலிய ஏன் முஜாதிரியானிடமும் இல்லாமலுமிருக்கும். சூக்ரன் சூக்ஞராதாலேவரிருப்பாவனன்படிக்கில்லை. பிராம்மணனும்பிராம்மணராதாலேவரிருப்பாவனன்படிக்கில்லை. ஆகையால், எல்லாஉபாயங்களாலும் ஆகையையும் தோட்டுக்கூறும் ஆட்க்கலேவாரன் இம். இவ்வடக்கமும் ஏப்பாட்டேய மனத்தை மூச்சுவதும் பரிசுத்தமென்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். பாரோயனைக்கூடுப்பாகத்தாக

1 ஸங்காஸததுட்சேர்த்துடையாரா, சும், மேரம், தேவாக்கை, அக்திசூத, கூர்வதேவம் என்று ஒய்வொட்டாலா அம் செய்யக்கூடியகர்மங்கள் ஆறு. ஸங்காஸததயும் ஸங்காஸயையும் தோட்டுக்கூடும் கூவாலைத்துதைச் சிறுப்பில்லாததாக்கி நிறுக்கலா தெர்க்கிறா முன்வாகர்; மாகம்பெய்தல், மாகம்செய்விததல், தேவம்பூதுதல், தானங்கெயல், தானம் பெறலை என்னவும் ஆறு.

வளர்ச்சியடையும் லோபத்தையும் கேபத்தையும் மிச்சமின்றி விலக்கிக்கொள்ளவேண்டும். எப்பொழுதும் ஸம்பத்தைக் கோபத்திலிருந்து ரக்ஷிக்கவேண்டும். தவத்தை மத்ஸரத்திலிருந்து ரக்ஷிக்கவேண்டும். வித்யையை மானம் அவமானம் இவ்விரண்டிலிருந்தும் காக்கவேண்டும். ஆத்மாவை அஜாக்ரதையிலிருந்து காக்கவேண்டும். ஒ! பிராம்மண! எந்தமனிதனுடையமுயறசிகள் யாவும் ஆசையென்னும் பந்தத்திலிருந்து விலகியிருக்கின்றனவோ, எவன்செய்யும் தோமம் யாவும் பயனேவிடக் காரணமாகுமோ அவன் தியாகியும் புத்தியுள்ள வனுமாகிறான். மனிதன் ஹிமஸைசெய்யும் ஸ்வபாவமில்லாமல எல்லாப்ராணிகளுக்கும் மித்திரஞ்சியிருக்கும்வழியில சௌலுகிறவனுயிருக்கவேண்டும். ஆசைப்படத்தக்க பொருளைத்தள்ளிவிட்டுப் புத்தியால் இந்திரியங்களைவன்றவனுயிருக்கவேண்டும். இவ்வுலகம் மேலுலகம் இவ்விரண்டிலும்<sup>1</sup> அதைவில்லாத பதத்தைஅடையவேண்டும். ஐயிக்கமுடியாதபதத்தை ஐயிக்கவிருப்பமுள்ளவன் எப்பொழுதும் தவமும் இந்திரியங்களைக்கமும் மனவடக்கமுழுள்ளவனும் ஆசைக்குக்காரணமானவைகளில பற்றில்லாதவனும் தயானத்திலிருக்கிறவனுமாகிறுக்கவேண்டும். எதுஎது இந்திரியங்களுக்குப்புலப்படுத்தும் விகாரீரமென்றமனத்தால அலவனு ஊறுததால அறியத்தக்கதுமா யிருப்பதை அவயக்கமெங்கு தீரிக்குவொள்ளவேண்டும். மனிதன் (வத்தத்துலும் குருவசனநாத்துலும்) கம்பிக்கையுடனிருக்கும்படி மனத்தை உறுதிப்படித்துக்கொள்ள வேண்டும். அவங்கிக்கையிற்கெல்லக்கூடாது. மனத்தைப் பிராணனில அடக்கவேண்டும். பிராணனை ப்ரம்மததை ஆடக்கவேண்டும். வேலேருன்றையும் சிங்கியாமலிருக்கவேண்டும். வை 'ாக்யததாலேயே மோக்ஷமணையவேண்டும். அவங்கிதமிருக்கும்பிராம்மனன் ஆகதவழியாலேயே ஆனநதநுபமாங்கரம்முத்தை ஆடைகிறான். எப்பொழுதும் பரிசுத்தியும் நல்லஆசாமும் பிராணி சாட்டம் தலையறும் உள்ளவனுயிருக்கவேண்டும். ஆது ப்ராம்மனாகவீ ஈல்லை கைமாகும்.

1 'ஏவன்ஸிலூத் ஆத்மாவை தூயாகவிடுவதேண்டும்' என்டது பழைய விதமா.

நாற்றேண்பத்தேட்டாவது அத்தியாயும்.  
ஓ மா சூத ர் மு ம். (தோடர்ச்சி.)



(பெருது, உண்மையானது ஸ்வர்க்கத்திற்கும் போய்யானது நரகத்திற்கும் பரம்பரையாகக்காரணமாகுமென்பதையும் போய்பாலுண்டாகும் துன்பங்களையும் இவ்வுலகத்திற்கும் ஸ்வர்க்கத்திற்குமானவேற்றுமையையும் பாத்வாஜருக்கூறியது.)

ஸத்யமானது வேதமாகிறது. ஸத்யம் தவமாகிறது. ஸத்யம் ப்ரஜைகளை உண்டுபண்ணுகிறது. ஸத்யத்தால் உலகம்பரிபாலிக்கப்படுகிறது. ஸத்யத்தால் உலகம் ஸ்வர்க்கலோகத்தை அடைகிறது. பொய்யானது அஜ்ஞானத்தின் உருவமாகும். அஜ்ஞானத்தால் உலகம் கீழேபோகும்படி செய்யப்படுகிறது. அஜ்ஞானத்தால் விழுங்கப்பட்டவர்கள் அஜ்ஞானத்தால்மறைக்கப்பட்ட ஒளியென்னுங் தர்மத்தைப் பார்க்கிறதில்லை. ப்ரகாசமென்பது ஸ்வர்க்கமென்றுசொல்லுகிறார்கள். அஜ்ஞானமென்பதே நரகமென்றும்சொல்லுகிறார்கள். ஸத்யம், பொய் இவ்விரண்டுசேர்ந்து புருஷர்களால் இரண்டுமுள்ள மனிதப்பிறவியடையப்படுகிறது. உலகத்திலுள்ள அந்தமானிடப் பிறவியில் ஸதயம், பொய், தர்மம், அதர்மம், ப்ரகாசம், அஞ்ஞானம், அப்படியே ஸாகம், துக்கம்என்ற இவ்விதமானங்கடையிருக்கும். அவைகள்ல் எதுஸத்யமோ அதுதர்மம், எதுதர்மமோ அது ப்ரகாசம், எது ப்ரகாசமோ அதுஸாகமென்றும், அவைகளில் எது பொய்யோ அதுஅதர்மம், எதுஅதர்மமோ அது அஜ்ஞானம், எது அஜ்ஞானமோ அது துக்கமென்றும்சொல்லப்படுகின்றன. இவ்வித யத்தில் சொல்லப்படுகிறதாவது, சர்ரத்திலுள்ளவைகளும் மனத்திலுள்ளவைகளுமான துக்கங்களுடனும் துக்கமாய்முடிவடையும் ஸாகங்களுடனுங்கூடிய உலகங்களின்ஸ்ருஷ்டியை நன்றாகப்பார்க்கும்பண்டிதர்கள் அவிவேகமடையமாட்டார்கள். அறிவுள்ளவுன் அவ்விதப்பிறவியிலுள்ள துக்கத்திலிருந்து விடுபடவேண்டியதற்காக முயலவேண்டும். இவ்வுலகத்திலும் மேலுலகத்திலும் பிராணிகளுக்குண்டாகும்ஸாகமானது நிலைபெற்றதேயன்று. ராஹ்வாலவிழுங்கப்பட்டசங்கிருட்டுடையவர்களைத் தூக்கத்திலிருந்து விடுபடவேண்டியதற்காக முயலவேண்டும். அவ்விதமே அஞ்ஞானத்தால்விழுங்கப்பட்டபிராணிகளின் (பரமார்த்தமான) ஸாகமானது ப்ரகாசியாமல் 1நாசமடைகிறது. அவ்வித

1 'நஸ்யதே', என்பதுவேறுபாடம்: இதற்கு 'மறைந்திருக்கிறது' என்பது பழையவரை.

மான விஷயஸாகமானது சரீரத்தைப்பற்றியதென்றும் மனத்தைப் பற்றியதென்றும் இரண்டுவிதமாகச் சொல்லப்படுகிறது. இவ்வுலகத் திலும் மேலுலகத்திலும் செய்யப்படுமால்லாமுயற்சிகளும் ஸாகத் திற்குவேண்டியென்றே சொல்லப்படுகின்றன. அறம்பொருள்இன்ப மென்ற தரிவர்க்கத்தின்பயன் இவ்விதஸாகத்தைப்படு வேறுஅதிக விசேஷமாகஇருப்பதில்லை. அவ்விதமானஇந்தப்பிஷயஸாகமானது உலகத்திற்கு விரும்பததக்கவிசேஷகுணமாகிறது. அறம்பொருள் களைப்பற்றிய முயற்சியானது அந்தஸாகத்திற்குக் காரணமாகிறது. அறம்பொருள் உண்டாவதும் அவற்றிற்குள்ளமுயற்சியும் ஸாகத் தைப்பயனுக்கொண்டவை 'என்றுசொன்னார்.

பரத்வாஜர், 'ஸாகங்களுக்கு உண்மையானநிலைமையுண்டென்று உம்மால்சொல்லப்பட்டதை நாம் அறியவில்லை. தவத்திலானிலைபெற நிருக்கும் இந்தரிஷிகளுக்கு விசேஷகுணமுள்ளதும் விரும்பத்தக்க துமான இந்தஸாகமானது அடையக்கூடாததன்றே; அவாகள் இந்த ஸாகத்தைவிரும்பவில்லையே; முன்றுஉலகங்களையும்படைத்த ப்ரபுவானப்ரம்மதேவர் தனியே தவததிலிருக்கிறவர்களுக்கேள்விப்படுகிறோம். அவர் ப்ரம்மசாரியாயிருங்கொண்டு சிற்றின்பஸாகங்களில் மனத்தைவைக்காதவராயிருக்கிறாரே; அன்றியும், உமாதீவியின்பதி யானபகவான்விப்ரவேச்வரர் அருகிலவங்காமைனச் சரீரமிலலாத்வ ஞகநாசமடையச் செய்தாரே; ஆம்.கயால், இந்தப்பயணத்து மஹாத்மாக்களால் அங்கீரிக்கப்படாவிலையென்றும் இதற்குள்ளகுரைக்கூட்டமானது அவவளவு விசேஷமுள்ளதான்றென்றும் சொல்லுகிறோம். பூஜ்யராணீர் இதை அறியவில்லையா? ஸாகங்களுக்குஉண்மையான நிலைமையுண்டென்று பூஜ்யராண உம்மால்சொல்லப்பட்டது. புண்யத்தால் ஸாகம் அடையப்படுகிறதென்றும் பாபத்தால் துக்கம் அடையப் படுகிறதென்றும் பயணந்டாவது இரண்டுவதமென்றுஉலகத்தில் ப்ரவூத்தியிருக்கிறதே' என்றுகேட்க, ப்ரஞ்சு சொல்லதொடங்கினார்.

'இவ்விஷயத்தில் சொல்லப்படுகிறதாவது, பொய்யிலிருக்கு அஜ்ஞானமுண்டாகிறது. பிறகு, அஜ்ஞானத்தால் விழுங்கப்பட்டு மனிதர்கள் அதர்மத்தையே தொடர்ந்துசெல்லுவார்கள்; தர்மத்தைச் செய்யமாட்டார்கள்; கோபம், பெராசை, அஜ்வேகம், மதமுதலிய தோஷங்களால்மறைக்கப்பட்டஜனங்கள் இந்தஉலகத்திலும் கீழ்வூலகத்திலும் ஸாகத்தைஅடையாட்டார்கள். (அவர்கள்) பலவுதமான கோய்களாலும் புண்களாலும் வலிகளாலும் தாபங்காராலும் வ்யாபகிக்கப்படுவார்கள். கொலை, கட்டி, தடை, நுண்பழுதலியலைகளாலும்

கூசு

## ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

பசி தாகம் ப்ரரமங்களாலுண்டாகும் துன்பங்களாலும் வருத்தப்படுவார்கள். பெருங்காற்று அதிகாஷ்ணம் மிகுகுளிர்இவைகளாலுண்டான பயங்களாலும் சரீரத்தைப்பற்றிய 'துன்பங்களாலும் தாபமடைவார்கள். பந்துக்களின்நாசத்தாலும் பொருள்நாசத்தாலும் அவைகளை விட்டுவிலகுவதாலும் உண்டாவனவும், ஐராமரணங்களாலுண்டாவனவும், மற்றும் ஒன்னாவனவும், ஐராமரணங்களாலும் துனைப்படைவார்கள். ஈரைத்தைப்பற்றியவைகளும் மனத்தைப்பற்றியவைகளுமான 'இந்தத்துங்கங்களாலதொடரப்படாதது எதுவோ அதை ஸாகமென்றறிந்துகொள்ளவேண்டும். இந்தத்தோஷங்கள் ஸ்வர்க்கலோகத்திலுண்டாவதில்லை. அந்தஸ்வர்க்கலோகத்திலோ கலவஸாகமானகாற்றும் கலவவாஸைனயுள்ளமனமும் உள்ளன. அவ்விடத்தில் பசியும்தாகமும்சௌப்புமில்லை; கிழத்தனமில்லை; பாதகமில்லை. எப்பொழுதும் ஸ்வர்க்கலோகத்தில் ஸாகந்தான். இவவுஸகத்தில் ஸாகம் துக்கம் இரண்டுமுண்டு. நாகத்தில் துக்கம் ஒன்றுதான் என்று சொல்லுகிறார்கள் ஸாகமானது உத்தமமானபதமாகும். (ஆனால் இவ்வுலகில்) எல்லாப்பிராணிகளையும் உண்டுபங்களத்துக்கப்படுமியும் அப்படியே ஸ்தாக்ரங்கும் இருக்கிறார்கள். அந்தலோகத்திலே, ப்ரம்யதேவரென்றபுரஷ்டரும் தேஜோயயமானப்ரீஜமும் உண்டென்றறியிக்கிறார்கள்.' இவ்விதமாக முன்காலத்தில் பரம்மதேவரால் இவ்வுலகம் நிர்மாணித்திரய்யுப்பட்டிருக்கிறது. பாலைள் தத்தம்காரமங்களால்கூழப்பட்டவைகளாயச் சுற்றவருங்களன்' என்றுசொன்னார்.

—  
நாற்றேண்பத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்.

ஓ மட ஏஷ தர்மம். (தோடர்ச்சி.)



(பிரதுவா ஏவர் தா நாதீயாந்த்ரபயணயும் நாஸ்துகூச்சா  
மங்கார்ச்சுர்யதம்மங்கலாயும் சோலையாது.)

பிரதுவாஜர், 'காரத நுக்கும் நன்றாக்செய்யாபா' - தர்மத்து  
க்குடி நன்றாக்செய்யாபா - தவச்சுக்கும் லேசாத்யயனந்துக்கும்  
தோயத்துப் பாண்ணாயன்சொல்லப்படுகிறது?' என்றுபோட்டார்.

ப்ரநாசு, 'தேவாமததால் பாய்ஞல்லதுகிறது. தேவாத்யயனந்து  
களால் உத்தமமானசாந்தி உண்டாகிறது. தானத்தால்போகமுண்டா  
கிறது. தவத்தால்யாவறதற்றாயும். அனாவானென்றும்சொல்லுகிறார்கள்.  
தானமானது பரவீலாதத்தறிகள்ரும் இவைகளத்தற்கென்றும் இர

ண்டுவிதமென்று சொல்லுகிறார்கள். ஸாதுக்களின்பொருட்டுக் கொடுக்கப்படுகிறது சிறிதானாலும் அது பரலோகத்திற்கு வந்து சேருகிறது. அஸாதுக்களிடம் ஏளிக்கப்படுகிற தானமானது இவ்வலகத்தில் புஜிக்கப்படுகிறது. எவ்விகமானதானாந்தெய்யப்படுகிறதோ அவ்விதமான பயனுண்டாகிறதென்று சொல்லப்படுகிறது' என்று சொன்னார். பரதவாஜர், 'எவ்வுக்கு எந்தத்தாமம் ஆசரிக்கவேண்டியது? கர்மத்தின் வகையைமென்ன? கர்மம் எத்தனைச்சமாயிருக்கிறது? அதை நீர் சொல்லவேண்டும்' என்று கேட்டார். பஞ்ச, 'கமக்குரியகர்மத்தைச் செய்வதில் முயற்சியுள்ளவர்களாயிருக்கிற அறினர்களுக்கு ஸ்வர்க்கமென்னும் பயன்கிடைக்கும். எவன் வேறுவிதமாயிருக்கிறதே அவன் அவிவேகமடைகிறன்' என்று சொன்னார். பாக்வாஜர், 'முன் காலத்திலுள்ளபிரம்மரிஷிகளால் விஷிக்கப்பட்டிருக்கிற நான்கு ஆபர்மங்களில் அதைக்குள்ள ஆசாரத்தை ஓளபடி நீர்சொல்லவேண்டும்' என்று கேட்க, பஞ்ச சொல்லக்கொடுக்கினார்.

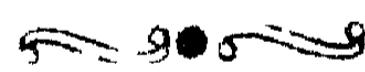
'ஒலகங்களுக்கு ஏறிகக்கைச்செய்கிறவான் பகவான் ப்ரம்மதேவரால், கர்மங்களை கண்ணாகக்காக்கவேண்டி முசுவிலேசே ஆபர்மங்கள் நான்காகமாகிறதீக்கிட்டிருக்கின்றன. வனவகரங்கள், குருகுலத்தில்வாஸங்கெய்வதே கழகலாவது ஆபர்மமென்று நான்காறாகிறதன். அந்தஆபர்மத்தில் நல்லகானசெளாசம், ஸம்பாரம், ரியாம், வரகம் இவைகளில் கண்ணாக ஆட்சியாமனாயுள்ளவனும் இந்தி ஸக்த்யாகலங்களிலும் ஸாரியையும் ஏக்னியையும் மற்றுக்கே வர்களையும் தூக்கெடுய்கு தூஶ்சக்கருயும் தோம் லைபாம்பிலுச் சிவி' இக் குருவைவணக்குவகாநிம் வேறு காப்பாஸங்கெய்வதாலும் வேறு நார்க்காரி சாரம்செய்வதாலும் பரிசுக்கமாகச்செய்யப்படு'. அந்த ராகமாவைபுஜடயவனும், முன்றுகாலங்களிலும் ஸ்தானங்களையும், பிரம்மத்தினால் உருவாக்கப்பட்டு விட்டது, ஆசார்பாருக்குப்பளிவிடை, சிக்யம் பின்கூடியிப்பது, அணகூலம் துழுகலியல்லாடியம்சுடையும் வாங்கராக்மாவிடம் அப்பினங்கெய்தல்லும், பாருளின்வாக்யங்கைச் சொன்னடிசெய்வதில் வேறு சுருக்கிலூடுவாதமாலும், ஆசார்பாருணயத்தைப் பற்றநால் கிடைக்குவேதுர்க்குப் பெரிதாக நூக்கொல்ல வாநாயிருக்கிலூன்கிம். இது பிழையக்கில் ஒருங்குமிகு போக்குவரத்து வாநாவது, 'பிராம்மானங்குதலிய ஸார் உவருங்குக்காரில் ஒருவாழ்வால் அதுவானால் குருவை நன்றாக ஆராட்டிக்கூடுதலையிடுகிறேன் அவன் ஸ்வர்ச்க்கேளாக மென்றும்பயிற்சி ஆடு கிறான். அவன்மனமும் சுக்கிடுக்குடியிடது' என்பது, 'தார்தாவஸ்த்யம்' என்பது இரண்டாவதானது ஆபர்மமென்று

சொல்லுகிறார்கள். அந்தஆஸ்ரமத்தின் கல்வதூசாரத்திற்குரியலக்ஷி ணம்யாவற்றையும், தொடர்ச்சியாகக்கூறுகிறேன். ப்ரம்மசர்யத்தை முடித்து 'ஸமாவர்த்தனம்' என்ற ஸம்ஸ்காரம் பெற்றவர்களும் நல்ல ஆசாரமுள்ளவர்களும் மீணவியுடன்சேர்க்கு செய்யத்தக்கதர்மத்தின் பயனை விரும்புகிறவர்களுமாயிருப்பவர்களுக்கு க்ருஹஸ்தாஸ்ரமம் விதிக்கப்படுகிறது. க்ருஹஸ்தனு யிருப்பவன் அறம்பொருள்இன்பங்களின்பயலுக்காக (இந்த) த்ரிவர்க்கத்திற்கு ஸாதனத்தைவிரும்பி வேதாத்யயனத்கால் கிடைத்தபெருமையாலோப்ரம்மரிவிகளால்செய்யப்பட்ட வழியாலோ சூற்றுமில்லாத கர்மத்தால் தனங்களைஸ்பாதி த்து ஹவ்யகவ்யக்களிலுள்ள நியமங்களுடனும் தேவபூஜை ஸமாதி இவைகளின் அனுக்ரஹத்தால் விதிப்படிகிடைத்தபொருளுடனும்க்ருஹஸ்தாஸ்ரமத்தை நடக்கிக்கொள்ளவேண்டும். அஃது எல்லா ஆஸ்ரமங்களுக்கும் ஏறலமென்று உதாஹரிக்கிறார்கள். எவர்கள் குருகுலத்தில் வஸிக்கிறவர்களும் ஸங்யாஸிகளும் ஸங்கல்பித்த வ்ரதங்கள் நியமங்கள் என்றக்ரமங்களைச் செய்கிறவர்களுமாயிருக்கிறார்களோ அவர்களுக்கும் இந்த க்ருஹஸ்தாஸ்ரமத்திலிருந்தே பிரைக்ஷயம் பலியும் காணங்களும்கிடைக்கின்றன. வானப்ரஸ்தாஸ்ரமத்திலிருப்பவர்களுக்கும் த்ரவ்யம் இருப்பதிலை. ஸாதுக்களான இவர்கள் பெரும்பாலும் சூற்றமற்றதும் பக்பழமான அன்னத்தைப்புஜிப்பவர்களும் வேதாப்யாஸம் செய்கிறவர்களுமாய்த் தீர்க்கங்களுக்குச்செல்லவும் நல்லதே சங்களைத் தரிசனங்செய்யவும் டூரியில் ஸஞ்சரிப்பார்கள். அவர்களுக்கு எழுந்திருப்பதும் எகிர்க்கான்டு செல்வதும் நமஸ்கரிப்பதும் அஸுபையனிறி நன்மையாறிக்கூடுதலும் இயன்றவரையில் ஸாகமான ஆஸனமும் ஸாகமானாடுசையும் உணவளித்தலும்' மர்யாதையும் க்ருஹஸ்தனல்செய்பத்துக்கவைகள். இதுவிதையத்திலும் ஒருப்போ கமிருந்திரு 'அதன்பொருளாவது:—' ஓர் ஆதிரியானவர்கள் எந்த க்ருஹஸ்தனுடைய வீட்டிலிருந்து தன் ஆஸைபங்கமடைந்தவளுகித்திரும்பிச் சொல்லுகிறார்களே அவணக்ருந்து கண்டாராய்ந்துக்கிடைத்து விட்டு அவன்புனிராத்து எடுத்துக்காண்டுசெல்லாகிறான்' என்பது. அன்றியும், ஏந்தச்சுறைள்தாஸ்ரமத்துல்யாகங்களைச் செய்வதால்தேவர்களும், கர்ப்பாண்டுசெய்வதால் பிரக்ருந்தங்களும், வேத சித்ததையைக்கற்பதாலும் கேட்டாலும் நரிபதாலும்ரிஷிதங்களும், ப்ரஜையை. என்டும் ஹுவதால் ப்ரம்மதைவரும் ஸக்தையுள்ளதாலும். இந்தக்ருஹஸ்தாஸ்ரமவிதையாறு (வேறு) இரண்டு பயலோகங்களுமிருக்கின்றன. அவற்றின்பொருளாவது:—'எல்லாப்ராணிகளுக்கும் நேரடிகளைவ

களும் செவிக்குடுனிமையுமான மொழிகளைச்சொல்லவேண்டும். இந்தக் க்ருஹஸ்தாபர்மத்தில் (பிறரைக்) குற்றஞ்சொல்லுவதும் அபவாதம் பேசுவதும் கடுஞ்சொல்லும் நிக்திக்கப்பட்டவையாகும். அவமரியாதையும் அஹங்காரமும் டம்பமும் மிகவும் நிக்திக்கப்பட்டவையாகும். ஹிம்ஶையில்லாமையும் கோபமில்லாமையும் ஸத்யவசனமும் எல்லாஆஸ்ரமங்களுக்கும் பொதுவான தவமாகும்' என்பது. அன்றியும், இந்தஆச்ரமத்தில் மாலை, ஜபரணம், ஆடை, அப்யங்கம் இவைகளின் இடைவிடாதபோகமும் கூத்தும் பாட்டும் வாத்யங்களும் செவிக்கு ஸாகமும், கண்களுக்கு அழகானவஸ்துகளின்காட்சியும்கிடைக்கும். 1 பக்ஷ்யம், 2 போஜ்யம், 3 லேஷ்யம், 4 பேயம், 5 சோஷ்யம் என்ற பல விதமான ஆஹாரங்களின்போகமும் தன்னிஷ்டப்படிஸஞ்சாரத்தால் ஸக்தோஷமும் காமஸாகலாபமும் கிடைக்கும். இந்தவிஷயத்திலும் இரண்டுபேர்லோகங்கள் இருக்கின்றன. அவற்றின்பொருளாவது:-'எந்த மனிதலுக்கு க்ருஹஸ்தாப்ரமக்தில் எப்பொழுதும் அறம் பொருள் இன்பம் என்றத்திரிவர்க்காமான துநற்சுனக்குடன்வீதிக்கிடைகிறதோ அவன் இவ்வுலகில் ஸாகஷகளை அனுபவித்துபின் சிஷ்டர்சஞ்சக்குரிய கதியை அடைவான். எங்கக்ருஹஸ்தன் உஞ்சத்தைத்தீவனமாகக்கொண்டவனும் தனக் குள்ள கர்மகந கச்செம்பவநில பற்றுள்ளவனும் காமஸாகத்திற்குள்ள முயற்சியைப்பட்டவனுமாயிருக்கிறுமே அவனுக்கு ஸ்வர்க்கம்கிடைப்பது ஒரி சன்று' என்பது.

நாற்றத்தோண்ணாறுவது அத்தீயாயம்.

ஓ மா ஷா தா மா டி. (தோடர்ச்சி.)



(பிரதுமா.ஜவார், பிரதுமா.ஏ.க்தி. கா.ஏ.பி.ஐந்தாச். மக்தும் ஸந்யாஸாச்சர மிக்திரூபியானாக வந்தாகோ ஸ்ரீப். பிள்ளை சுமவத்பர்வத்துத்திற்கு அடிக்கிறுபார்லா சம் ஸ்வர்க்கதி த்து. ஸமாகாதனமாகதென்றும் அது. பின்பாட்டுமிகுவாகாலி அதையாதுக்கீ தேவனிறுபா கோஸ்ரீயாது.)

வாணப்ரஸ்தர்க்கிலா ரிஷிகளின்கர்மத்தை அனுஸரித்துக் கொள்ளத்துக்கிழவர்கள்; 2 டுமின்பகுதானாதிர்க்கங்களையும் கடுகளையும் மூலியத்துக்கிழவர்கள்; அதனாட்சியான்கள் வாஞ்சனர்பார்கள்; அவர்கள்

1 சுக்கிருதாக வாட்டு. திரு. ராமா. ஸுபாலா.

2 அ. ஷா. தாலிகாலா.

3 தூங்கம்பால்குடலிப்பாலா.

4 மாலகி. தாலிகாலா.

5 குமந்து. குமந்துபாலா.

விசாலமானவைகளும் மாண், ஏருமை, பன்றி, புலி, 1ஸ்ருமரம், யானை இவைகளால்திறைந்தவைகளுமான அரண்யங்களில்தவஞ்செய்துகொண்டு ஸஞ்சரிப்பார்கள்; கிராமத்திற்குக்கூட்டுக்கூட்டுகளையும் ஆறாரங்களையும் போகங்களையும் விட்டவர்களும், பலவிதங்களும் களைக்குள்ள வைகளும் வனத்திலுண்டானவைகளுமான ஒத்திகளையும் கனிகளையும் கிழங்குகளையும் இலைகளையும் ॥ நுதியான ஆகாரமாகக்கொண்டவர்களும், நிற்கிறவர்களும், உட்காருகிறவர்களும், தரையிலும் கல்லிலும் புழுதியிலும் பருக்கைக்கல்லிலும் மணலிலும் சாம்பலிலும் படிப்பவர்களும், நாணலாலும் சுசுத்தாலும் கோலாலும் மறவுரியாலும் மறைக்கப்பட்ட அங்கங்களுள்ளவர்களும், சிகையையும் மீசையையும் நகங்களையும் ரோமங்களையும் கரிப்பவர்களும், காலங்களில்நியமமாக ஸ்நானங்செய்கிறவர்களும், காலங்களைருமல் பலியையும் ஹோமத்தை யுஞ்செய்கிறவர்களும், ஸமித்துக்களையம் சுசங்களையும் புஷ்பங்களையும் கொண்டுவருவது பூஜிப்பது இடங்களைச்சுத்திசெய்வது இவைகளின் மூடிவில் ப்ரமபரிஹாரங்செய்குகொள்ளுகிறவர்களும், சூளிரவெப்பம் மழை காற்றுக்களால் நன்றாகக்காய்ந்தவைகளும் வெடித்தவைகளுமான எல்லா அங்கங்களின் கோல்களையமுடிடையவர்களும், பலவிதமான நியமங்களாலும் போகாப்பாஸங்களாலும் கர்மானுஷ்டானங்களாலும் சுற்றுறைந்தபோனவைகளும் நன்றாகச்சாய்ந்தவைகளுமான மாம் ஸம்ஹதீம்தோல் எலுப்புதிவைகளை நையவர்களும், கைர்யத்தைப் பெற்றாகக்கொண்டவர்களுமாகி ஸத்வமிருத்தலால் சரீரங்களைவழி த்துக்கொண்டுமிருப்பார்கள். இங்கவானப்ரஸ்காச்சாமத்தைப்பற்றி ஒரு ஸ்லோகமுமிருக்கிறது. அதன்பொருளாவது:—‘பிரம்மரிதீகளால் விதிக்கப்பட்ட இங்கவானப்ரஸ்ததர்மக்கை எவன் நியமத்துடன் அனுஷ்டிக்கிறேனே அவன் இக்ளிடி ராவு, ரூ கோஷங்களை ரிப்பான்; ஜயிக்கத்தகாத உலகங்களையும்ஜூபிப்ரான்’ என்பது. குறளிக்கருடையதுசாரமோவன்றால்து, வரிதமாசும். அகாவாகு:—‘பொருளோயும் தூரத்தை யும் படிச்கைமுதலியவற்றைப்படிக்கினி’ ரும் ஆசைப்பிடக்குக்கவஸ் துக்களில் தமக்சன்ன யமீமானமீட்டுமாசங்களை தர்விட் ரும்ஸங்யாஸம் அடைவார்கள். மகன்னாங்காட்டியையும்கால்வையும் பொன்னையும் ஸமமாகக்கொண்டவர்களும், வுரம்பொருள்காமங்களைப்பற்றியவைகளானமுயற்சிகளில் புற்றுக்காலில்லா கடுக்கியுள்ளவர்களும், சத்ருவையும் மிக்ரனையும் உதாவரினையும் வைமுடியுமார்க்கிறவர்களும், ஸ்தாவரங்களும் ஜங்கமங்களும் ஜராயுஜாட்டுங்கள் ஜம்ஸ்வேதஜம்ஹத்தின்

ஜங்கஞ்சுமானபிராணிகஞ்சுக்கு வாக்காலும் மனத்தாலும் கர்மத்தாலும் த்ரோஹஞ்செய்யாதவர்களும், வீடில்லாதவர்களும், வவலிக்கவேண்டி மலையிலும் மணல்திட்டிலும் மரத்தடியிலும் தேவாலயங்களிலும் ஸஞ்சரிப்பவர்களுமாயிருந்துகொண்டுகரத்தையாவதுகிராமத்தையாவது அடையவேண்டும், கரத்தில்லைந்துஇரவும் கிராயத்தில்லூரவும் இருப்பவர்களாய்ப் பிரவேசித்து உயிரைத்தரிக்கவேண்டிமாறுபடாதகர்மங்களுள்ளவர்களான தவிஷாதிகளின்வீடுகளை அடையவேண்டும். யாசிக்கப்படாமல் பாத்திரத்தில்விழுந்தபிகைஷயப்புஜிப்பவர்களும் காமம் கோபம் கர்வம் லோபம் அவிவேகம் தீநத்தனம் டம்பம் நின்தை அபிமானம் ஹிம்ஸை இவைகளிலிருந்துவிலகினவர்களுமாயிருக்கவேண்டும். இந்த ஸந்யாஸாஸ்ரமத்தைப்பற்றி ஸ்லோகங்களுமிருக்கின்றன. அவற்றின்பொருளாவது:-'எவன் எல்லாப்ராணிகஞ்சுக்கும் அபயமளித்து முனியாய்ஸஞ்சரிக்கின்றானே அவனுக்கு எல்லாப்ராணிகளிடத்திலிருந்தும் எந்தச்சமயத்திலும் பயமுண்டாகிறதில்லை. எவன் ஆக்னிதோத்திரத்தைத் தன்சரீரத்து லேயேழுதிவுபெற்றதாகச்செய்துகொண்டு பிகைஷவாங்கிக்கிடைத்தத் அன்னங்களைன்னும் ஒற்சிலைகளால் சரீரத்திலுள்ள அக்னியைத் (திருப்திசெய்யவேண்டித) தன்முகத்தில் தோமஞ்செய்கிறானே அவன் அக்னிசயனமென்ற கர்மத்தைச்செய்தவனுல அடையப்படும் உலகங்களை அடைகிறான். எவன் பரிசுத்தனும் நல்லசிறுதியுள்ளேபுத்தியைடையவனுமாய் விறகில்லாத அக்னிபோல மிகவும்சாந்தமாயிருக்கும் மோகைத்துற்குரியஸங்யாஸாஸரமத்தைச் சொல்லியபடி செய்துகொள்ளுகிறானே அந்தப்ராம்மணன் ப்ரம்மலோகத்தை அடைகிறான்' என்பது' என்றுசொன்னார்.

1 பரதவாஜர், 'இந்துவகுத்தைக்டவேறுனாலகம்உண்டென்று கேட்கிறோம். அஃதுஅறியப்படுகிறதுவல்ல. அதை நான் அறிந்து கொள்ளவிரும்புகிறேன். அதேன் நீர் சொல்லவேண்டும்' என்று கேட்க, ப்ரகுதி சொல்ல, சந்தாடதுகினார்.

1 'பரதவாஜர், 'இந்துயங்கப்ரகுதிப்படும் இப்புலகத்தை' - பேரூர் பரமாத்மனபுமானது வேதங்களி, பீடகப்படிக்கிறது. அதை காள் அறிந்து கொள்ளவிரும்புகிறேன்' என்றுகேட்டு, பாலை, 'பரமாத்மாபத்தைக்காணத்துக்கூடியதால் புதியதுமிகுஷம் எல்லாக்குறைமுகப்ரடிப்பும் இமயமலையென்றும் மேரச்சாலப்பாகுகளில் சொல்லப்படும் சாலைக் கிளிக்கிறது. அதுகூடுமான புதியதுமிகுஷம் ஒக்குறியைக்கின்' எக்கிலைதாலாத்தில் புலையியசாலுகால் ஆலையத்துக்கு அதைப்ரமாதமலோகமிருக்கிறதென்று சொல்லப்படுகிறது' என்றுசொன்னார்' எப்பது பழையங்கர.

‘எல்லாக்குணங்களுடனும் கூடியதும் புண்ணியமுமான இமய மலையின்உக்தரபாகத்தில் புண்ணியமும் கேஷமமுள்ளதும் விரும்பத் தக்கதுமான அந்தலோகம் பரலோகம் என்று சொல்லப்படுகிறது. அவ்வுலகத்திலிருக்கும்மனிதர்கள் பரிசுத்தர்களும் மிகத்தெளிந்தவர்களும் லோபமோகங்களைவிட்டவர்களும் பாவச்செய்கையில்லாதவர்களும் உபத்ரவமில்லாதவர்களுமாயிருக்கிறார்கள். அந்தஉலகம் ஸாயர் க்கலோகத்திற்குச்சமமானது. சுபமானகுணங்கள் அவ்வுலகத்திலுள்ளனவென்றுசொல்லப்படுகின்றன. அவ்வுலகத்தில் ம்ருத்யுஉண்டாகிறதில்லை; வ்யாதிகளும் (மனிதனைத்) தொடுகிறதில்லை பறதாரங்களில் ஆசைஉண்டாகிறதில்லை. அங்குள்ளஜனங்கள் தம்தாரத்தில் பறநுள்ளவர்களாயிருப்பார்கள். அவ்வுலகத்திலஞ்சுருவன் அடிப்பதென்பதில்லை; தீரவியங்கள்ல் வியப்புண்டாவதில்லை; பரோக்ஷமான பயனுள்ளதர்மமேயில்லை; ஸங்கேதகமுமானங்டாகிறதில்லை; செய்தகர்மத்தின்பயனே பிரத்தியகஷமாகங்றாக்காணப்படுகிறது; சிலர் வாஹனங்களும் ஆஸனங்காரம் போஜன வகைமுள்ளவர்களும் மாடிகளுடன்கூடியவீடுகளை ஆடெந்தவர்களும் எல்லாப்போகங்களாலும் சூழப்பட்டவர்களும் ஸ்வர்ணப்பாண வகையால் அலங்கரிக்கப்பட்டவர்களுமாயிருக்கிறார்கள். சிலருக்கு உயிரைத்தரிக்கவேண்டியதற்குப் போதுமானமட்டமிருப்பதாகக்காணப்படுகிறது; சிலர் பெரியஸ்ரமத்துடன் ப்ராணதாரனாகசெய்துகொண்டிருக்கிறார்களா. இந்குலகத்தில், சிலர் தர்மத்தைப்பெரிதாகக்கொண்டவாகளாயிருக்கிறார்கள். சிலமனிதர்கள் ஹ்ம்ஸைசெய்தெநவர்களாயிருக்கிறார்கள். சிலர் ஸ்தமுள்ளவாகளும் சிலர் துக்கமுள்ளவாகசாரநும் ஸ்தாப்பாருள்ளவாகவர்களும் மற்றுஞ்சிலர் ப்பாருளுள்ளவாகசாரநமாயிருக்கிறார்கள். இதில் சரமமும் பயமும் அவீவேகமும் பசுமை உறுத்தமும் உண்டாகி ருக்கிறன; எந்தஆசையால் அறிவில்லாதவர்கள் அமர்த்துவதாகவார்களோ பொருளாலுண்டாகும் அந்தலோபமும்மனிதாக இருக்கிறது. இவுவுகில, தர்மம் அதர்மம் என்றாகமத்தைப்பற்றியவார்களிதயானதுபல விதமாயிருக்கிறது. கலவஅற்வுள்ளவர்கள் அவோர்ட்ஸ்டை. யும் அறிகுறுக்கே அவன் பாபத்தாவடிற்றப்பாடமாட்டான். வநாசகம், அவமானம், திருட்டி, ஆத்ததல, அஸ்தை, பிரதிருட்டுநோட்டுது, ஹஸ்தை, கோட்சாலலுதல, பொருட்டுவெந்தீவாராவாஸ் பிரய்வியர்த்து. ஏனுன்டயதவம் குறித்துவதை யும். அற்வுப்பார்தாவாவால் ஹஸ்தைகளீருந்தும் தியாமயிருக்கிறார்கள், அவாந்துநட்டாதவப் பாகமும் வார்த்தியதையும். தர்மத்துரப்பமன்றசர்ப்பாண்டப்பற்றியப்பாஸ்தமானாக்கிறது ஹஸ்தை

கத்திலுண்டு. இதுகர்மத்திற்குரியபூரியாகும். இவ்வுலகத்தில்சுபம் அசுபமன்றகர்மத்தைச்செய்தபின் செய்தமனிகன் சுபகர்மங்களால் கோழமத்தையும் அல்லாதகர்மங்களால் துன்பத்தையும் அடைகிறன். முன்காலத்தில் ப்ரம்மதேவரும் மறறத்தேவர்களும் ஆப்படியே ரிஷி க்ஷட்டங்களும் இவ்வுலகத்தில்செய்தயாச்சுதாலும் சுவத்தாலும் பரிசுத்திபெற்று ப்ரம்மலோகத்தை அடைந்திருக்கிறார்கள். பூரியின்வடபாகமானது எல்லாவற்றையுங்காட்டி வீரம் மிகாபுன்யமாயும் சுபமாயுமிருக்கிறது. இவ்வுலகத்தில் புண்யத்தைச்செய்தமனிதர்கள் அவரிடத்திலிருப்படைகிறார்கள். வேறுசிலா செட்டகர்மங்களைச் செய்து பசு பறவைமுதலிப்பிறநிகளில் பிறக்கிறார்கள். அதுபோல் பூதலத்திலுள்ளவேறுசிலர் ஜோபமோகநாடையவர்களும் ஒருவரையொருவர்விழுங்குவதில் ஆசைபுள்ளவர்களுமாய்துயுள்ளுமின்து நாசமடைகிறார்கள். அவர்கள் தீவ்வுலகத்திலேப சுற்றிக்கொண்டிருப்பாகள்; வடத்திசையைஅடைகிறதுவலை. எவர்கள் கீயமழுள்ளவர்களும் பரம்மசாரிகாநமாய்க் குருக்களை உபாவஸிக்கிறார்களோ அறிவுள்ளவர்களான அவர்கள் எல்லாஉலகங்களையும்பற்றியவழியை அறிகிறார்கள். தீவாசிதம் ப்ரம்மதேவராலும் ஏந்திப்பன்றப்பட்ட இந்தத்தூர்மமானது சுருந்தமாக என்னுலூப்பேசுச்சுக்கப்பட்டது. உலகத்திற்குள்ளதாமத்தையும் முதர்மத்தையும் எவன் அறிகிறானாலும் அவன் புத்தியுள்ளவருகிறான்' என்றுவரைசான்றாரா. தீவாசிதம் ப்ருஹமங்கியாலும் படைத்திக்கப்பட்ட வரும்புதாபழுள்ளவருமான பழக்கங்காலர் எடுத்திசொல்லாரா. தீவாசிதம் புத்தியுள்ளவருகிறானா. தீவாசிதம்! உலகத்திற்குப்பதூபானது உனக்குமுழுமீமட்டமங்களுக்காசொல்லாமாட்டது. அற்றுகளிறப்பரியவல்ளோ! நிரும்பவும்எந்தக் கூட்டுறவும்புகிறா?" "என்றுகேட்டனா.

நூற்றுக்கோணங்கூறுறோவது அத்தீயாயம்.

ஓ. ராமநாதர். (நோட்டிப்பு.)



(பிரத்மா, நல்லசூபங்க வகீலாட்சும்.)

பிரத்மா, "தீவாசிதாலுமாதவே?" என்றாய்ம்! தீவாசித்தின் முறையை நிர்வால்லை. நீங்கும் குறித்தன். ஸுமார் சுதாவே? ! நீர் யாவறையும் அர்க்கவையிலிருக்கிறீர்களா? ஆனால் உண்டாக்குத்து" என்றுபிக்க, பிரத்மா சொல்லத்தோடுகூடினா.

“அயோக்யர்கள் கெட்டாசாரமுள்ளவர்களும் கெட்டநடையுள்ளவர்களும் கெட்டபுத்தியுள்ளவர்களும் ஸாஹஸ்த்தில்விருப்பமுள்ளவர்களுமாயிற்பார்களென்பதும் ஸாதுக்கள் ஆசாரத்தை அடையாளமாகக்கொண்டவர்களென்பதும் ப்ரவித்தம், எந்தமனிதர்கள் ராஜமார்க்கத்திலும் பசுக்களின்நடுவிலும் தான்பகுதின் நடுவிலும் சிவாலயத்திலும் அக்னிசாலையிலும் ஜலக்கரையிலும் மலத்தையும் முத்திரத்தையும் செய்யாமலிருக்கிறார்களோ அவர்கள் நல்லவர்கள்.

1 அவர்யமர்கச்செய்துகொள்ளவேண்டிய பரிசுத்தியைச்செய்துகொண்டு ஆசமனஞ்செய்தபின் நதியில்இறங்கி ஸ்நானஞ்செய்யவேண்டும். அதன்பிறகு, தேவர்களைக்குறித்துத் தர்ப்பனஞ்செய்வது மனிதர்களுக்குத்தாமமென்று (பெரியோர்கள்) கூறுகிறார்கள். எப்பொழுதும் ஸ்ரீராமனைத் துதிசெய்யவேண்டும். ஸ்ரீராமனுக்குநகாலத்தில் உறங்காமலிருக்கவேண்டும். மாலையிலும்காலையிலும் ஸந்த்யாகாலத்திலை (காயதரியை) ஜபிக்கவேண்டும். முதலஸந்தியிலநின்றுகொண்டும் அதுபோலமாலைஸந்தியில (உட்கார்ந்துகொண்டும்) ஜபிக்கவேண்டும். 2 ஐங்குதுஅங்கங்களிலாரமுள்ளவனும் கிழக்குமுகமுள்ளவனும் மெளனத்தைஅடைக்கவனுமாகிப் போஜனத்தைச்செய்யவேண்டும். அன்னத்தையும் பக்ஷியகளையும்நிந்திக்கக்க்கூடாது. மீங்குசியுள்ளனவேன்று புழிக்கவேண்டும். 3 சரமானகையுள்ளவனுகி எழுந்திருக்கவேண்டும். 4 ரவில்காலிலாரமுள்ளவனுகிப்படுக்கக்கூடாது. தேவரிஷி யானாரதராணவர்துவிதம் ஆசாரததுனிலக்ஷணத்தைச்சொன்னார். அக்னியையும் காளையையும் தேவதையையும் பசுவிருக்குமிடத்தையும் நாறசந்தியையும் தர்மத்தைன்பராம்மானனையும் எப்பொழுதும் ப்ரதக்ஷிணஞ்செய்யவேண்டும். அத்திகளுக்கும் எல்லாவளைகளுக்கும் பந்துஜனத்திற்கும் வேலைக்காரனுக்கும் வேற்றுமையில்லாததான்போஜனம் மனிதனுக்குச் சிறந்ததாகும். மனிதர்களுக்குக்காலையிலும் மாலையிலும் போஜனம் வேதததால்விதிக்கப்படுகிறது. இடையில் போஜனம் விதிக்கப்பட்டதாகக் காலையும் அந்தவிதிப்படி இருப்பவன் உபவாஸத்தினபயனுள்ளவனுவான். அதுபோல ஹோமத்திற்குரியகாலத்தில் ஹோமஞ்செய்கிறவனும் 5 நுதுகாலத்

1 'யேக்ராஷ்ட' என்கிறவாக்கியம் இரண்டுதரம் வருததால் ஒன்று விடப்பட்டது.

2 காலதூரணம், கையிரணம், முகம்சுங்கு ஆகிறது அங்கங்கள்.

3 வேதாடம்; 'போஜுமோனமுழுவில் ஆபோசனம் செய்துசொல்ல வேண்டும்' என்பதுகூறுத்து.

4 ஸ்ரீகால்வர்ஷியார்தா ஸ்நானம் செய்தடின்டு; 5 பஞ்சாரங்களோடு கூவ விலக்குவதில்லாது கூறுமான் ஏதுகாலமென்று சொல்லப்படும்.

தில்மட்டும் (தாரத்தினிடம்) செல்லுகிறவனும் வேறு ஸ்திரீகளில்லாத வனும் கல்லாறிறிவுள்ளவனுமாயிருப்பவன் ப்ரம்மசாரிபோன்றவனை வான். பிராம்மணர்கள்உண்டு ரிச்சம்மான அன்னமானது காயின்மனம் போலவும் அமிருகம்போலவும் (ப்ரம்மாவினல்) செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அந்த அன்னத்தை எந்தஜனங்கள் அன்டாடன் அடைகிறார்களோ அந்தஸாதுக்கள் ஸத்யமானப்ரம்மத்தை அடைகிறார்கள். எங்கமனிதன் மண்கட்டிகளை கடைக்கிறவனும் புற்களைக்கிள் ளகிறவனும் நகச்தைக்கட்கிறவனும் எப்பொழுதும் எச்சிலுள்ளவனும் பேராசைகொண்டவனுமாயிருக்கிறுனே அவன் இவ்வுலகில் நீண்டஆயுளை அடைய மாட்டான். மாம்ஸத்தைப்பனிப்பதிலிருக்குவிலகி, மங்கிரத்தால்பரி சுத்திசெய்யப்பட்டமாம்ஸத்தைமட்டும் புறிக்கவேண்டும். வீணை மாம்ஸத்தைப் புறிக்கலாகாது. 1 புறக்கிலுள்ளமாம்ஸத்தை விலக்க வேண்டும். கன்கேசத்திலோ பரதேசக்கிலோ அகிகியாயிருப்பவனை ஆகாரமில்லாமலிருக்கும்படி செய்யக்கூடாது. காம்யமான கர்மங்களைச் செய்துபயனை அடைந்கால் அகைப் பெரியோர்களிடம் கொடுக்க வேண்டும். பெரியோர்களுக்கு ஆஸனமனிக்கவும் அவர்களைவணங்கி ஆசீர்வாக்கச்செய்யவும் வேண்டும். பெரியோர்களைப்புறிக்கால் ஆயுஞும் கீர்க்கியும் ஸம்பந்தமுடியிருப்பான். உகிக்குங்காலக்கிலுள்ள ஸ்திரியனிப்பார்க்கக்கூடாது. பரஸ்திரீயையும் ஆடையில்லாதஸ்திரீயையும் பார்க்கக்கூடாது. புணர்ச்சியென்பதை எட்டுப்பாழுதும் தர்ம வழிவிட்டுவிலகாமல் ரூஹஸ்யத்திலேயே செய்யவேண்டும். குருவானவர் தீர்க்கங்களுள் ரூஹஸ்பமானதீர்த்தமாவார். சுத்திகளுள் அக்னியானது உகதமமான சுத்தியாகும். பெரியோர்களால் செய்யப்படுவனைவெல்லாம் கர்மவழிபாகும். பசுவின்வாலைத்தொடுவதும் புண்யமாகும். தினங்கோறும் பார்க்கும்பொழுதெல்லாம் (பிராம்மணர்களை) ஸாகப் பர்னங்குசெய்யவேண்டும். காலையிலும்மாலையிலும் ப்ராம்மணர்களுக்கு, கமஸ்காரங்செய்யவேண்டுமென்று உபதேசிக்கப்பட்டிருக்கிறது. 2 கேவாஜாத்திலும் பசுக்களின்கடுவிலும் ப்ராம்மணர்களின்கடுவிலும் கர்மானுஷ்டானஸமயத்திலும் வேகாத்யயனகாலத்திலும் போஜனங்செய்யும்பொழுதும் வலக்கையை வெளியிலெடுத்துக்கொள்ளவேண்டும். 3 காலையிலும் மாலையிலும் ப்ராம்மணர்களை விதிப்படி பூஜிப்பாது விலையுள்ளவள்களுக்களுள் உத்தமமானவிலையுள்ள

1 ‘ப்ரதிஸ்தமாம்ஸம்’ ‘ஈங்பதாஸுலம்’ ‘ச்ராத்தத்திலை ரிச்சமாஸமாம் ஸத்தை’ என்பதுபழையங்களார்.

2 ‘யஷ்டாரோட்வீதியாயிருக்கவேண்டும்’ என்பது பழையங்களார்?

கா १२

## ஸ்ரீ மதுரை பாடத் தம்.

தாகவினங்கும்; ஸம்பத்துள்ளகிருஷிகளுள் உத்தமமானகிருஷியா யும்வினங்கும்; அதிகமாகத்தான்யங்களைசேர்ப்பதுபோலவுமாகும். எப்பொழுதும் போஜனமளிக்கும்பொழுது அளிப்பவன் ‘ஸம்பங்கம்’ என்றுசொல்லவேண்டும். பெற்றுக்கொள்பவன் ‘ஸாஸ்மபங்கம்’ என்று சொல்லவேண்டும். குடிக்கஜுமளிக்கால் அளித்தவன் ‘காப்பணம்’ என்றும் பெற்றுக்கொண்டவன் ‘ஸாதர்ப்பணம்’ என்றும் பாயஸமளிக்கும்பொழுதும் ஒதுபோல் கஞ்சியையும் சிக்ரான்னக்கையும் ’அளிக்கும்பொழுதும் அளிக்கவன் ‘ப்ரரிகம்’ என்றும் பெற்றுக்கொண்டவன் ‘ஸாப்ரரிகம்’ என்றும் சொல்லவேண்டும். கூஷலாந்திசய் காகொள்ளுகிறவைனையும் அப்படி தூம்முகிறவைனையும் ஸ்வானந்திசய்கிறவைனையும் போஜனந்திசய்கிறவைனையும் எல்லா நோயாளிகளையும் காணும்பொழுது, ‘ஆயுஷ்யம்’ என்றுசொல்வது ஸந்தோஷிக்கக்கார்தாகும். வைரிர்யாக்கிருஷமாக மூக்கிராம் விடக்கூடாது. கன்னுடையமலக்கைப்பார்க்கக்கூடாது. புத்திரர்கஞ்சுலும் ஸ்த்ரீயிலைட்டும், புதிக்கைபையாம் போஜனக்கையும்விலக்கவேண்டும். மார்த்தார்ஸானின்பிபாதோச்சோல்லுவதையும் அவர்களைப்பற்றி நீயென்றுசொல்லுவதையும் விலக்கவேண்டும். கீழானமனிகர்களைப்பற்றியும் ஸமமானமனிகர்களைப்பற்றியும் இவ்வரின்னடையும் சொல்லுவது குறஹமாகாது. சோட்டநடையுள்ளமனிகர்களின்மனத்திலுள்ள செட்டநாந்தாநதை அவர்களின்மூரக்குரி வெளியிட்டிசொல்லுப். பல்ஜனாநாசநாநாதவில் தெரிந்துகொண்டே (பாபத்தை) மறைக்கிறமனிகர்கள் நாடாமதைகிரூர்கள். பலசலவுகளைக்கல்லாதமார்தாந்தர்கள் கொந்துசெய்யப்பட்ட பாடாதை மறைக்கிறாகள். இத்தாப்பாடியை மனிதர்ஸ்ஸாநாவிட்டாலும் தேவர்கள் நிச்சயமார்த்தர்பார்கள். பாவாத்தால் மறைக்கப்பட்டபாவாதானாலும் பாவினபை சொட்டாத நாகான்திருந்தும். நாமதுஶாலமதார்ஸ்ஸாப்பாடிக்கர்மமானது தர்மாம்மாலின்தோர்த்தாகொள்திருந்துகிட. தூவுவுக்கிலமுடுவதுநான்தாந்தாவிட்டாலும் தேவர்கள் அந்தப்பாவடாந்தா, ஶாலாத்தா, துதாத்தா, வீராதமாவிடும் முறையாலும். அந்தப்பெய்துபார்த்தா, பாவாத்தாவிட்டாலும் சுந்தர்தீநார்பிடுவதும் தூவுவுக்கிலமுடுவதுமானாலும் தேவர்கள் முறையாலும் வெளிப்படித்தும். பாவாத்தாவாத்தாவிட்டாலும் தேவர்கள் துவக்குவதும் அந்தப்பார்த்தாவிடுவது.

1 'புராதாங்காமுடி. சூரியன்-கோவை' என்றும் 'கல்லூரி  
சூரிய-நெடுஞ்செழியன்' என்றும் அழைக்கப்படும்.

டாக்னிரத்தில்லை. முடினமானது (அதை), எதிர்பாராது. அறிவுள்ள வர்கள் எல்லாப்ராணிகளுக்கும் மனத்தால்செய்யப்படுவதைத் தர்ம மென்றுசொல்லுகிறார்கள். ஆகையால், எல்லாப்ராணிகளிடங்களிலும் மனத்தால்கீழ்மத்தைச் சொய்யவேண்டும். தர்மத்தை ஒருவகைவே செய்யவேண்டும். தர்மத்திற்கு வேறுஸஹாயமிருப்பதென்பதில்லை. மனத்தில்தர்மமில்லாமலிருக்கையில் வெறுவிதியைமாத்திரம் அடை ந்துகிடைக்குவைதாயமானது என்னசெய்யக்கூடும்? தர்மமானது மனி தர்களுக்குக் காரணமாகிறது; தேவலோகத்திலுள்ள தேவர்களுக்கு அம்ருதமாகிறது. மறுபிறப்பில் தர்மத்தாலுண்டான ஸாகம் அந்தத் தர்மத்தைச் செய்தமனிதர்களால் இடைவீடாமல் அனுபவிக்கப்படுகிறது" என்றுசொன்னார்.

### நாற்றுத்தோண்ணாற்றிரண்டாவது அத்தியாயம்.

ஓ மா சூத ர் ம். (நூடார்ச்சி.)



(ஓ.நீர்மர், ஆத்மந் பர்த்துக்காயும் நூல்காரியங்களையும் முக் ரண்டு ஏன்னேயும்கூடும் பர்மபந்திரி சொல்லியது.)

"புதிச்சிடு," "புதிச்சிடு" ! வெவ்வுலகில்மனிதனுக்கு ஆத்மாவைப் பாற்றிஸ் எங்கிச்சுதங்காரர் சோல்லப்படுகிற ஆக்யாத்மமென்பது எது? ஆகை எத்தாம்மாறு யூகீஜ எனக்கு படித்துக்கவேண்டும். "மத்துபிராமிகுர்வடை" ஸ்காவரம்ஜங்கமம்மன்ற விவ்வுலகம் பாவும் எக்கிருஷ்டு உபர்க்கானாகதா? ப்ராயகாலத்தில் எதில் தீர்மானிசோந்திர ப? ஆகீனடி ம் நீர் எனக்குபடகேக்கவேண்டும்" ராண்றுகோட்டு, ரீந்தம் சொல்ல விரோதங்கினார்.

"ஊர்மா! பார்க்கவேனி! கீர்த்திம் ப்ராணஞ்செய்கிறதும் தீமன்னையச் சீர்ப்பானவற்றுள் மீத்திறந்துதும் சுபழும் ஆசார்யர் களால் கண்குள்ளக்கிடுரா." பார்த்துமான ஆக்யாத்மமென்ற இந்த விஷைப்பந்தை (உலகத்தின்) பந்துகளிடப்பாட்சுநடன் கான் உணக்கு விரிவாகச் சொல்லுப்பேறார். "நான்குவை மாரிதான் அதை ஆற்றித்தால் பிரீதிப்பையும் வொள்பாதையும் அதைவுண். அவனுக்கு இஷ்டமான பாண்களின்லாருமூம் சுப்பாதும். ஆகை எல்லாப்படிராணிகளுக்கும் விதமான நாமாபிருக்கிறது. நான் நீா! உறுதியான்கூலையுள்ளதும் மாசற்றதுமான ஆநமானவை அஞ்சளைமென்றும் இருளானது எப்

காநுசா

ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

பொழுதும் இவ்விதம்மறைத்துக்கொண்டு அந்தஜுத்மருபத்தில் தோன்றுகிறது. சந்திரன் எவ்விதமோ அவ்விதமே அந்த ஆத்மருபமிருக்கிறது. அதைத்தெரிக்குகொண்டு இந்தமனிதன் பாவங்கள் நசிக்கப்பெற்று ப்ரம்மருபத்தை அடையத்தக்கவனுகிறன். அண்டத்திற்கு ஆவரணமாயிருப்பவைகளின் அப்புறத்திலுள்ளிருள்போல அஜ்ஞானமிருக்கிறது. பூமியும் வாயுவும் ஆகாயமும் ஜலமும் ஐந்தாவதானதே ஸஜாமானமாறாபூதங்களானவைகள் எல்லாப்ராணிகளுடையுத்பத்திக்கும் லயத்திற்கும்காரணமாயிருக்கின்றன. அந்தமஹாபூதங்கள் கடலினுடையஅலைகள்போல எந்தப்பூதங்களிலிருந்து உத்பத்தியடைந்தனவோ அந்தப்பூதங்களிலேயே திரும்பவும்திரும்பவும் லயப்படுகின்றன. ஆமையானது தன் அங்கங்களை வெளியில்பரவச் செய்து திரும்பவும் சுருக்கிக்கொள்ளுகிறதுபோல ஐந்துபூதங்களையும் உருவமாக்குக்கொண்ட ஆத்மாவானது அந்தப்பூதங்களை உத்பத்தி செய்து திரும்பவும் சுருக்கிக்கொள்ளுகிறது. பரதர்களிலிருந்தவனே! சரீரத்தில் அந்தப்பூதங்களின்குணங்கள் ஒன்றுசேர்ந்துகொண்டிருக்கின்றன. அந்தக்குணங்களானவை எப்பொழுதும் லயமடைகின்றவைகளும் உத்பத்தியடைகின்றவைகளுமாயிருக்கின்றன. (சரீரத்தில்) எஃதுநில்லாவிட்டால் கேட்பதும் பார்ப்பதும் ப்ரகாசிப்பது மீல்லையோ இவை எதையுத்திருக்கின்றனவோ அஃது அக்காரணம் பற்றி அத்யாத்மமென்று சொல்லப்படுகிறது. அஃது ஒரே உருவமுள்ளதன்று சொல்லப்படுவதும் பலவிதமானப்ரஜ்ஞங்களுடன்கூடியதுமான அறிவாயிருக்கிறது. அவ்விதமிருக்கும்பொழுது சொல்லுதற்காரிதான் அந்தஜுத்மாவில் உன்னுடையவாக்கானாலும் பொருத்தமுள்ளதாகாது. புஜிக்கத்தகுந்தவர்கள்வெதியமாக (சு சப்தமுதலிய) மிகப்பெரியகுணங்கள் ஆகாயத்திலிருந்தலவை உண்டாகின்றன. இவ்விதம் ஸதாவரமும் ஜங்கமழுமான இவ்வுலகம்மழுமையும் அந்த ஆத்மஉருவமாகவேயிருக்கிறது. ப்ரளயகாலத்திலும் அந்தஜுத்மாவிற்செல்லுகிறது. திரும்பவும் அதிலிருந்து உத்பீத்தியடைகிறது. பூதங்களை உருவமாக்குகொண்டபரமாத்மா மாறாபூதங்களைப்படைத்துத் திரும்பவும் லயமடையச்சிசய்கிறார். பூதங்களைப்படைத்துரமாத்மா ஐந்துமஹாபூதங்களையும் எல்லாப்ராணிகளிடத்திலும் ஒன்றிப்பன்னியேயிருக்கிறார். அந்தமஹாபூதங்களிலுள்ளவேற்றுமையை ஜீவனத்து பாக்கிறதல்லை. சப்தமும் செரியும் இடைவெளிகளுமாகிய மூன்றும் ஆகாயத்திலிருந்து உண்டானவை. ஸ்பர்சம், சேஷடை, தவக்குளன்றமூன்றும் வாயுவிலிருந்து உண்டானவையாகக்கருதப்

புகின்றன. தேஜஸ், ரூபம் கண் (உணவுமுதலியலை) பாகமாவதற்குக் காரணமானசூனென்று மூன்றுவிதமாகச் சொல்லப்படுகிறது. ரஸம், ஈரம், நாளன்றமூன்றும் ஜலத்தின் குணங்களென்று சொல்லப்படுகின்றன. மணம், மூக்கு, சரீரம் இந்தமூன்றும் பூமியின்குணங்களாகின்றன. மஹாபூதங்கள் ஐங்கே. மனம் ஆரூவதென்றுசொல்லப்படுகிறது. ஓ! பாரத! இந்திரியங்களும் மனமும் இந்தஜீவனுக்கு ஞானத்திற்குக்காரணங்களாயிருக்கின்றன. புத்தியென்பது ஏழாவதென்றும் கோத்ரஜங்குனைஜீவனே எட்டாவதென்றும்சொல்லுகிறார்கள்.

<sup>1</sup> கண்ணுணரு பார்க்கவேண்டியதறகாகவே. மனமானது ஸங்தேஹத்தை உண்டுபண்ணுகிறது. புத்தியானது நிச்சயத்தைச் சொல்லுகிறதாயிருக்கிறது. கோத்ரஜங்குனைஜீவன்ஸாக்ஷிபோவிருந்துகொண்டிருக்கிறது. புத்தியானது சைதன்யசக்தியால் வ்யாபிக்கப்பட்டுச் சேதனையென்று ப்ரவீத்திபெற்றதாயிருக்கிறது. அவ்விதமிருக்கும்பொழுது ஜீவனைதுசேதனையைவிடவேறானதாகி அறிந்துகொண்டிருக்கிறதென்றுகாணப்படுகிறது. தமோகுணமென்னும் அஜ்ஞானமானது சரீரத்தைவிடுவதும் விடாததுமாகக் காணப்படுகிறது. ஸாக்ஷியானஆத்மாவானது அவ்விதஶஜ்ஞானத்தை அறிவதும் அல்லது அதைவிலக்குவதுமாயிருக்கிறது. இரண்டுள்ளங்கால்களுக்கும்மேலுள்ள இந்தச் சரீரத்தை எது கீழும்மேலும் அறிந்துகொண்டிருக்கிறதோ இந்தஆத்மமருபத்தால் உள்ளிலுள்ளஇதுயாவும்வயாடிக்கப்பட்டிருக்கிறதென்று தெரிந்துகொள். இவ்வுலகிலுள்ளபுருஷர்கள் இந்திரியங்களைமுழுமையையும் ஜீயிக்கவேண்டும். ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ்வன்கிற குணங்களையும் வெல்லவேண்டும். அந்தமூன்றுகுணங்களும் அந்தஇந்திரியங்களை ஆச்சரியித்துக்கொயிருக்கின்றன. மனிதன் இதைஅறிந்துகொண்டு பிராணிகருக்குள்ளத்பகுதி பையும் லயத்தையும் தன்புத்தியால் பார்த்துக்கொண்டால் மென்னமென்ன உத்தமமானஆத்மானந்தத்தைப் பெறுவான். புத்தியானது, ஸத்வம்ரஜஸ்தமஸ்வன்ற முக்குணங்களாலும் பலவிதமாகஇழுக்கப்படுகிறது. இந்திரியங்கள் ஐங்கும் ஆரூவதானமனமுமாகிய யாவும் புத்தியின்றுவருமே. புத்தியில்லாவிடால் அங்குணங்கள் வாக்கிருந்துஉள்ளாரும்? இவ்விதமிருப்பதைப் பார்க்க ஸதாவரங்களும், ஜங்கமங்களமான இவ்வுலகமைனதும் புத்திமயமாகவேஆகிறது. (புத்தியானது லயமடைந்தால்) உலகம்

<sup>1</sup> இப்போலமற்றாலும்தீரியமுதலாக அதை அந்த அந்தலித்தயங்கூளை அறிவதற்காக வென்றுதெரிந்துகொள்ளவேண்டும்.

<sup>2</sup> 'அறியவேண்டும்' என்பதுவேறுபாடம்.

வயமடைகிறது.(புத்திஉத்பத்தியடைந்தால்) உலகம் உற்பத்தியிடைகிறது. அக்காரணம்பற்றியே புத்தியானது வேதங்களில் இவ்விதம் உபதேசிக்கப்படுகிறது. புத்தியானது எந்தாருவத்துடன் பார்க்கிறதோ அந்தாருவம் கண்ணுகிறது. எந்தாருவங்கொண்டு கேட்கிறதோ அந்தாருவம் செவியென்று சொல்லப்படுகிறது. மணத்தைஅறியும் பொழுது அதை மூக்கென்றுசொல்லுகிறார்கள். நாக்குவழவுமாக அது ரஸத்தைஅறிகிறது. த்வக்காருவமாக அது ஸ்பர்சத்தைத்தீரி ந்துகொள்ளுகிறது. புத்தியானது ஒரேகாலத்தில் பலஇங்கிரியங்களின் உருவமான வேற்றுமையைஅடைகிறது. எந்தாருவத்துடன் ஒருபொருளைகினிக்கிறதோ அந்தாருவம் மனமாகிறது. ஐந்துவிதமான வெவ்வேறுபொருள்கள் புத்தியின்இடங்களாகின்றன. அவைகளை ஐந்துஇங்கிரியங்களென்று சொல்லுகிறார்கள். அவ்விந்திரியங்களைப் புத்தியானது காணப்படாமல் பிடித்துக்கொண்டிருக்கிறது. புத்தியானது ஆத்மாவினைபிடிக்கப்பட்டதாய் ஸத்வமுதலிய மூன்று குணங்களிலும் இருந்துகொண்டிருக்கிறது. அஃஷுஷுருஸமயத்தில் ஸங்தோஷத்தையடைகிறது; ஒருஸமயத்தில் சோகப்படுகிறது. ஒருஸமயத்தில் ஸாக்ததுடன்கூடாமலும் துக்கத்துடன்கூடாமலுமிருக்கிறது. இவ்விதம் மனிதர்கள்மனதத்திலுள்ள மூன்றுகுணங்களிலுமிருப்பதும் எல்லாவஸ்துக்கள்கூடுமான அபபடிப்பட்டது, துப்புத்தியானது, நதிகளுக்குப்பத்தியும்பெரியதுமிகுஞ்சுள்ளான்றுமான கடலானது அந்தியின்பெரியதுமையீர்யிருப்பதுபோல ஐந்தமூன்றுகுணங்களையும்மீற ஆதமருபத்தலூருக்கும். இவ்விதம் வேற்றுமைபில்லாத ஆதமருபத்தையடைந்த புத்தியானது மனமிமன்றாருவத்துலைக்குமமாயருக்கும். பற்று, (மனதத்திலிருந்து) சுவிக்கத்தொடக்கும் ரஜோகுணமானாலும் புத்தியின் உருவத்தைத்தொடர்ந்துகொண்டிருக்கும். அப்பொழுது ராஜா(புராணத்தாஸமாதாடாப்பட்ட) அந்தப்புத்தியானது எல்லாத்துறையங்களையுடித் தவணையிற்றுமில்லைப்படி செய்யும். பற்று, தூந்துரையங்களை விதியாக நாற்றுவதற்குமிருந்து அறவும் புருஷத்தாஷ்டானாகுமாசுமாசுத்திய டா-மாசுதால்துமிமாகுமாதாதாலுண்டாரும் (பாய்யான) பிரம்யத்துரானமும்கூடாயுமாறன. பர்த்தியானது ஸதவருணமும் உசா-நமானார்த்து ரா-நாக்காருணமும் அயா-நாமானது தம்பாகுணமுமடைவது அதற்குமூலமாக புத்தியானது மூன்றுமூன்று வட்டாரங்களுமிருந்தன. தூந்துரையாலும் சா-நாந்தாவாலும் நாந்தாகுமிருந்தன விவாதாலும் அவர்வகுங்காலமா! மத்துப்புத்து நாந்தாவாயும் முடிதாய்வதாடாந்தாவாகுமான்ப்பட்டிருக்குமிருந்தன. ஒ. பா.தி! நாந்தாவாயும் டா-நாந்தாயுமிருந்து

## சாந்திபரவம்.

ଶ୍ରୀ ହରି

1 கேத்துவ = குடும்பம்

۲۰۱۷-۱۰-۰۸

## காடு பூமிமலைப்பாரதம்.

முதலியகுணங்களை உண்டுபண்ணிகிறதில்லை. கொசுவும் அத்திமரத் தின்காயும் எப்பொழுதும்சேர்ந்துகொண்டிருப்பதுபோல இந்த ஆத்மாவும் புத்தியும் ஒன்றேடோன்று சேர்ந்துகொண்டிருக்கின்றன. ஆத்மா புத்தி இவ்விரண்டுகளின்சேர்க்கையானது அத்திக்காயிக்கும் கொசுவுக்குமுள்ள சேர்க்கைபோலாகும். இயற்கையில் வேறான ஆத்மா புத்தி இவ்விரண்டும் எப்பொழுதும் சேர்க்கையை அடைந்து கொண்டிருக்கின்றன. மீனும் ஜமூம் எவ்விதம் சேர்ந்துகொண்டிருக்கின்றனவோ அதுபோலவே அந்தப்புத்தியும் ஆத்மாவும் சேர்ந்துகொண்டிருக்கின்றன. (புத்தியிலுள்ள) குணங்களானவை ஆத்மாவை அறிகிறதில்லை. அந்தஆத்மாவானது (புத்தியிலுள்ள) குணங்களை முழுதும் அறிகிறது. குணங்களுக்குஸாக்ஷியான அந்தஆத்மாவானது பார்க்கப்படுகிற குணங்களைத் தன்னுடன் சேர்ந்தவைகளாக நினைக்கிறது. தீபம்போலுள்ளபரமாத்மாவானது சேஷ்டையில்லாத வைகளும் அறியில்லாதவைகளும்புத்தியை மாலதாகக்கொண்டவை களுமான (ஆறு) இந்தரியங்களின் வழியாய்த் தீபத்தின்கார்யமான விஷயப்ரகாசத்தைச் செய்கிறது. புத்தியானது குணங்களை உண்டு பண்ணுகிறது. கேஷத்ரஜ்ஞனான ஆத்மா அவைகளைப்பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறது. புத்தி கேஷத்ரஜ்ஞனான் நும் அவ்விரண்டுக்குமுள்ள இந்தச் சேர்க்கையானது அனுதியாயிருக்கிறது. புத்துபெயன்னும் ஸத்வத் திற்கு இருப்பிடமல்லை. கேஷத்ரஜ்ஞனான ஆத்மாவிறகும் இடமாயிருப்பிதொன்றுமல்லை. புத்தியானது மனததைவளிப்படுத்துகிறது. ஒருபொழுதும் குணங்களைவளிப்படுத்துகிறதில்லை. எப்பொழுது மனதன் அந்தக்குணங்களின்கிரணங்கள்போன்ற இந்திரியங்களை மனததால் நன்கு அடக்குகிறதே அபபொழுது குடத்திலப்ரகாசிக் கும்தீபம்தீபால் இவனுடைய ஆத்மா ப்ரகாசமாகிறது. எவன் இயற்கையிலுண்டானகர்மாவைத்தள்ளிவிட்டு எப்பொழுதும் ஆத்மாவில் பரிதுயன்வனும் முனியமாயிருக்கிறதே அவன் அந்தக் கர்மத்யாகத்தால் எல்லாப்ராணிகளின் ஆத்மருப்யாயுமிருந்துகொண்டு உத்தமமானகந்தையை அடைவான். ஆலத்துவஸஞ்சரிக்கும் ஆய்வனப்பறவையானது எவ்வதம் (அந்த) ஆலத்துடன் ஒட்டுத்தலீலலாமலிருக்கிறதோ அவன் தமே ஆத்மருபத்தின் அந்வை. அடைந்தலும் ப்ராணிகளிடங்களில் பற்றுதலின்றியருப்பான். இவன் தம் பறவுதலீலலாதஸ்வபாவு முள்ள இந்தஆத்மருபத்தைத் தன்புதற்யால் தரிந்துகொண்டுமணி தன் விளையாடிக்கொண்டிருப்பான். ப்ரரிக்டா ராமலூப் ஸங்கதாஷப்படாமலூம் மாதஸ்ரயம்பஸ்வாமலூம். அவன் ஈடுசரித்துக்கொண்டிருப்ப

பான். ஆத்மநுபத்தின் ஸ்வபாவறிவுடன்கூடியஅந்தமனிதன் எப் பொழுதும் வேண்டியபொருள்களை, எட்டுக்கால் பூச்சியானது நாலை உண்டிப்பன்னுவதுபோல உண்டிப்பன்னுகிறுன். குணங்களானவைகள் நால்கள்போலென்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். (ஞானத்தால்) நாசமடைந்தகுணங்கள் நிவிருத்தி அடைவதில்லை. நிவிருத்தியானது ப்ரத்யஷத்தால் அறியப்படுகிறதில்லை. அஃது அனுமானத்தால் பரோ கூஷமாகவித்துக்கிறது என்று இவ்விதம் 1சிலவாதிகள்நிர்ணயஞ்செய்கிறார்கள். மற்றுமுள்ளசிலவாதிகள் குணங்களுக்கு நிவிருத்தியென்றேநிச்சயிக்கிறார்கள். இவ்விரண்டையும் நன்றாகவிசாரித்து (இதைத் தன்) புத்திக்குத்தக்கபடி நிச்சயஞ்செய்துகொள்ளவேண்டும். இவ்விதம் உறுதியுள்ளதும் புத்தியால்செய்யப்பட்டவேற்றுமையை முக்யமாகக் கொண்ட நாமான இந்த ஹ்ருதய 2க்ரந்தியென்னும் அனுஞானத்தைவிலக்கிக்கொண்டு வாகமாகஇருக்கவேண்டும். ஸ்தேகங்கள் அறுபட்டவறையாகச் சோகப்படாமலிருக்கவேண்டும். அழுங்குள்ளமனிதர்கள், நிறைந்தகடியில்லை உற்குச்சி ஸ்நானம்செய்து பரிசுத்தியை அடைவதுபோல இந்தஞானத்தை அடைந்தவர்கள் நல்லறிவுள்ளவர்களாகிறார்களென்று தெரிந்துகொள். ஆனால், பெரியநியில்விழுந்தவன் அதன்கரையைக்கண்டு(அதைஅடையவேண்டித்) காபமடைவான். அந்தத்

1 'ஆத்மநானத்தால் குணங்களாகசிக்கின்றன' என்றவிதயத்தில் வெவ்வேறுகொள்கைகளுண்டு. இந்தக்குணங்கள் ததவாாஸிக்குப் புலைப்படாமல் போனாலும் அவைகளில்லாமலபோவதில்லை. இலாமலபோரிமாகில் அந்தக்குணங்களைக் காரணமாகக்கொண்ட உலகம் மற்றஜீவர்களுக்கும் பலடப்படாமல் போகவேண்டும். ஆகையால், அவ்விதம் சொல்லுவது ப்ரதயங்கூத்தித்திர்கவிரோதமாகும். ஞானத்தைஅடைந்தால்வனிடமும் அந்தக்குணங்கள் இருக்குமாகில்லானம் பயன்றதாகும். ஆகையால், ஞானியானஜீவனிடமிருந்து நிலகிக்குணங்கள் மற்றாகாட்டிமிருக்கின்றனவென்று யோகமதத்தின்கொள்கை. குணங்கள் பலஆட்சங்களுள்ளனவாகையால் ஞானமுள்ளாலும் வீசேர்க்குத் தெரிவுகள் இல்லாமல்போகின்றன. மற்றும்சங்கள் ஞானமில்லாதஜீவர்களிடம் முன்போலிருக்கின்றன. குணங்களின்நாசமானது நிவிருத்தியென்றும் பாதமென்றும் இருவகைப்படும். இவைகளில், ப்ராயகாலத்தில் காாபங்களாயாகும்மலைமடைந்து ஸத்வம், ரஷஸ், தமஸ் என்றவேற்றுமையும் 'ஈகி' மிருப்புது நிவிருத்தியென்றுவரைப்பட்டும். நிவிருத்திகீழிலும் ஈகி மிருத்தாக கூடுதலாக குணங்கள் திரும்பவும் ப்ரபந்தநாதாக நிபந்திரும். காாத்தாக்ஷராகுந்தலங்களின்நாசம் பாதமென்றுசொல்லப்படுகிறது. இதில் கூலைக்கு இல்லாமலபோகின்றன. திரும்புவும் பாபநாசம் உண்டாகிறதென்றாலே பேரன் குது வேதாந்திகரிச்சொக்கை. இவைகளைத் தெளிவாக பிராந்துக்கான யஞ்செய்துகொண்டுவேண்டும் என்பதுகுற்றது.

2 'ஆத்மாவின்கூங்கள் புத்தியிலும்கூடியவையென்றும் புத்தியிலுடைய குணங்கள் ஆத்மாவிலுடையவையென்றும் மனத்திலுள்ளதீசூபும்' என்பது பழையங்களா.

தாபம்கரையைஅடைந்தாலிராது. உண்மையாகஆத்மாவைஅறிந்த மனிதனே தாபமடையமாட்டான்;முக்யப்பயனைஅத்மாவைஅறிந்த உடனோயே (ஸ்மீரத்தைத்) காண்டினவன்கிறுன். இவ்விதம் ஆக்மாவைப்பற்றி எவர்கள் தெரிந்துகொள்ளுகிறார்களோ அவர்கள் அஜ்ஞானஸம்பங்குமில்லாக உத்தமமானஞானத்தைஅடைகிறார்கள். மனிதன் இந்தஜ்ஞானத்தைஅடைந்து பிராணிகளின் உத்பத்தியையும் வயத்தையும் முழுதும் மென்னமென்னத்தன்புத்தியால்தெரிந்துகொண்டு உத்தமமானவராக்யத்தைஅடைகிறுன். அறம்பொருள் இன் பம்னன்றமுன்றும் அசித்யமென்றுஅறிந்தவன் அந்தமூன்றையும் கண்ணாகத்தெரிந்துகொண்டு மனத்தால் (ஆத்மாவை) விசாரித்து த்யானம்செய்கிறவனும் உண்மையானஅத்மாபத்தைக்கண்டவனும் உலகத்தைப்பற்றிய உத்ஸாஹத்தீவிருந்துவிலகியவனுமாய் முக்தியை அடைகிறுன். வெவ்வேறுன அந்தஅந்தவிஷயங்களில்விடப்பட்டவை களும் தடிக்கழுத்யாதவைகளுமான இந்திரியங்களை அடக்கத்தக்க புத்தியில்லாதவர்களால் ஆத்மாவானது அறியக்கூடியதாகிறதில்லை. இந்தஆத்மாவைஅறிந்தபின் அறிவுள்ளவனுவான். அறிவிற்கு வேறு என்னலகுடனமிருக்கிறது? இந்தஅறிவை அடைந்து (உலகத்தை) இல்லாமல்செய்துகொள்ளுகிறுன்;வேறுவிதமாகவும் (பிறர்களுக்குக்) காணப்படுவான் புதையால்மறைக்கப்பட்டஅக்ணியானது ஜ்வாலை யைவெளியிடக்குமோலை (புத்தினை) வெளியிடுகிறதில்லையென்றும் எல்லாவிடத்துவும் சுடைப்படுகிறதில்லையென்றும் ஏதைச்சொல்லுகிறார்களோ சர்ரத்திற்குப்படியான அந்தஆத்மாவானது தெளிவுள்ளதாகும்பொழுது மனிதன் இவ்விதமாகஷங்கிலையைப் பார்க்கிறுன். 1 இந்தியங்களுக்குப் புலப்படாதிருப்பதாலும் ஸ்ரீகண்மாயிருப்பதாலும் மேராகஷத்தின்வழியானது வெளிப்படுகிறதில்லை. 2 அந்தஆத்மாபத்தைக்குத்தெரிந்துகொண்டு அறிஞர்கள் சொய்யவேண்டியதைச் சொல்ல சர்வர்களுக்குப் புரோப்பன்டாக்கிறதில்லை. ஆதை அறிந்தவர்களுள்ள ஒருவனுக்குமட்டும் தேவைன்துவியன்பறில்லை. குணார்க்குமிடக்குவன் தேவன் தேவ வைராண்மீஸாரதி, வியன்றுக்குறிப்பிற்கிறதில்லை. குணார்க்குமிடக்குவன் பூர்வாமல கர்மத்தைச் சொல்ல வேண்டியன்பற்றிவிடுகிறார்கள்? எவன் பயனைக்குறுதாமல கர்மத்தைச் சொல்ல வேண்டியன்பற்றிவிடுகிறார்கள்? முன்னிற்கிழவேண்டியன்பற்றாடுத்தையும் சிலக்குக்கொள்ளுகிறார்கள் முன்னிற்கிழவேண்டியன்பற்றாடுத்தையும் சிலக்குக்கொள்ளுகிறார்கள்?

1 'அந்த சூரியத்' என்பது மூலம்.

2 இங்கு அரைபாரோகம் வட்பட்டது.

இப்பிறவியிலுள்ளதுமாகிய இந்தறிரண்டுகர்மஸ்களும் ஆத்மாவை அறிந்தஅவனுக்கு எவ்விதத்திலும்<sup>1</sup> அப்ரியத்தை, ண்டிபண்ணத் தக்கனவல்லு; <sup>2</sup> ப்ரியத்தெனங்கிருந்து உண்டிபண்ணும்? அறிவுள்ளாமனி தன் கோபழுதலியவற்றால் நூன்பப்படும்மனி களை நின்திப்பான். அறிவுள்ளவரை நின்திக்கப்படத்தக்க அந்தமனிதனுக்கு அவன்வினையானது இவ்வுலகில் எல்லாவிதமானபிறவியையும் உண்டுபண்ணும். பல விதமான அந்தஅந்தவிதையங்களைப்பற்றிச் சோகப்படுகிறவர்களும் கூச்சலிடுகிறவர்களுமான உலகத்திலுள்ள ஸ்மஸாரிஜனங்களைப் பார். ஸாதுக்கள்<sup>3</sup> அடையத்தக்க ஓராண்டுவிதமான அந்தப்பத்தை எவர்கள் அறிகிறார்களோ அந்தஅறிவுள்ளவர்கள் அந்தவிதையங்களில் சோகப்படாதவர்களாயிருப்பதையும் பார்.

நாற்றுத்தோண்ணாற்றுமுன்றுவகு அத்தியாயம்.

மோக்ஷதர்மம். (தோடர்ச்சி.)



(மீதமர் த்யானயோகத்தை உபதேசித்தது.)

ஓ! பார்த்த! இவ்வுலகிலுள்ளமஹரிஷிகள் எந்தத்தியானயோகத்தைஅறிந்துசாச்வதமானவிக்கியைப்பொற்றிருக்கிறார்களோநான்கு விதமான அங்கக்யானயோகத்தை இப்பொழுது உனக்குச்சொல்லுகிறேன். க்யானமானது எவ்விதம் நன்றாக ஆனுஷ்டிக்கப்படுமோ. அவ்விதம் மோக்ஷத்திற்கென்றுமனமுள்ளவர்களும்நான்த்தில்திருப்பதியள்ளவர்களும் மஹரிஷிகளாலனயோகிகள் செய்கிறார்கள். பார்த்த! பிறப்பென்னுக்கொஷம், ரிச்சுறைவடைந்தவர்களும் ஏன்மையான ஆதமருப்பத்தில் உறுதியடைந்தவர்களும் ஸ்மஸாரதோஷத்திலிருந்து விடுபாட்டவர்களுமாயிருப்பவர்கள் திரும்பவும் பிறப்படையமாட்டார்கள். மனிசர்கள் சீடம் ஷணமுதலிய ந்வக்துவங்களிலிருந்து வெளிப்பாட்டவர்களும் எரிவிரூபம் எக்வதுண்ட்திலிருப்பவர்களும் எப்பொருத்தும் தீமாக்ஷக்தை ஆச்சாயிக்கவர்களுமாய் ஸ்தீமுதலிய விதையங்களின் ஈம்பங்களில்லாத

<sup>1</sup> பந்தமெங்டுதும், <sup>2</sup> மோ. மென்டாதும் பழையவாரையின் கருத்து.

<sup>3</sup> உபாஸ்தைசெய்கிறவாச்சா. ரம்மலோகம்சென் "அடையும்தம்ஞன்று; இருக்குமிடத்திலேயே காலிகாா." அடையாப்படிம் மோக்ஷதம் ஒன்று.

<sup>4</sup> 'வ்யாதி, மனத்தித்து கஷ்டம்தோன்றமலிருப்பது, ஸுதேஜம், அஜாக்ரதை, சோம்பன், ஆசை, ப்ராந்தி, ஸமாதிக்கையானாமலிருப்பது, அடைத்தமாதியில் உறுதியில்லாமலிருப்பது' என்ற ஒன்பதும் வோக்ஷித்து விரோதி காகும். (யோகஸுத்ரம், முதல்பாதம், 30 - வது ஸமுத்ரம்.)

வைகளும் மனத்திற்குச் சாங்கியை உண்டுபண்ணுபவைகளுமான இடங்களை அடித்தலர்களாயிருக்கவேண்டும். அவ்விடங்களில் த்யானம் பண்ணத்தக்கவஸ்துவுடன் நன்றாகச்சேர்ந்தமனத்தை ஒரேஷிஷயத் தில் கிலைபெற்றதாயிருக்கச்செய்யவேண்டும். அந்தவிஷயத்தில் த்யானத்தால் மனத்தை நன்றாகத்தகைந்துளிறுத்துவதால் மனிதன் ஸான மூளவனுகிறுன். १ எப்பொழுதும்விஷயத்தில்பற்றுள்ளவன்<sup>2</sup> நான்குசிதமான பூதவஸ்துகளில் ஸமாதி அடைகிறோலே அவன் அந்தவஸ்துகளின்உண்மையை அறிந் துகொண்டு அந்தவிஷயங்களில் சுற்றிக்கொண்டிருப்பான். இந்திரியக்கூட்டத்தைமனத்தில்லூன்றாகச் சேரும்படிசெய்து கட்டைபோல (ஸமாதியிலிருப்பவனும்) யோகமறிந்தவனுமானமுனியானவன் செவியால் சப்தத்தைக்ரஹிக்கமாட்டான்; த்வக்கால் ஸ்பர்சத்தை அறியமாட்டான்; கண்ணல் ரூபத்தை அறியமாட்டான்; நாவால் ரஸங்களை அறியமாட்டான்; மூக்கால் மோக்கத்தக்கயாவற்றையும் அறியமாட்டான்; (அவற்றை) விலக்கி விடுவான். யோகபலம்பெற்றவன் ஐந்துஒருந்திரியங்களின்வகுப்பையுங் துன்பப்படுத்துகிறவைகளான சப்தமுதலிய இந்தவிஷயங்களை விரும்பக்கூடாது. பிறகு, ஸாமரத்தியமூள்ளவன் ஐந்துஒருந்திரியங்களின்கூட்டத்தையும்மனத்தில்லூன்றாகச் சேரும்படிசெய்து ஐந்துஒருந்திரியங்களை வெளியிலோடுவதானமனத்தை ஸமாதியிலிருக்கும்படிசெய்வான். தீரனைமனிதன் விஷயங்களில்லூடுஇந்தன்மையுள்ளதும், பிடிப்பற்றதும், ஐந்து இந்திரியங்களையும் வழியாகக்கொண்டதும், ஸ்திரமில்லாதவஸ்துகளிலும் ஸ்திரமாயிருப்பதுமானமனத்தை முதலில் த்யானவழியில் கிலைபெறும்படிசெய்யவேண்டும். இந்தமனிதன் எப்பொழுது இந்திரியங்களையும் மனத்தையும்தீட்டி ஒன்றாகச் சேரும்படிசெய்கிறோலே அப்பொழுது இது முதன்மையானத்யான வழியாகிறதென்று என்னலசொல்லப்பட்டது. ஓரங்கு இந்திரியங்களாடலும் ஆரூவதான ஆத்மாவுடனுங்கூடிய அந்தமனித்தலுடைய அந்தமனம் அவ்விதம் முதலில் த்யானத்தில் தலையப்பட்டும் போகக்கில்லையென்கொண்டிருப்பான்<sup>1</sup>; சமீர்க்கத்தொடங்கும். (தாமரை)இலையிலிருக்கும் ஈசுசலமானநீர்த் தாரீயானது நான்கு

<sup>1</sup> ‘எந்தமனிதன் தர்மாரத்தகாம்மோடுமிடுவதும் உள்ள கும்஭மான பார்த்தங்கள் எப்பொழுதும் ராங்கிஸ் பற்றுத்தாராய்யூவிருக்கிறானே அவன் அந்தப்புருஷதாரத்தங்களின் அவ்விதமான உண்ணாமலை அம்சத்திற்கும் பொருள்களிலேயேசுத்திக்கொண்டிருப்பான்’ என்றும்பொருள்நான்கு.

<sup>2</sup> ‘எதுவும், ஈசுசலமம், ஈசுசுமதரம், ஈசுசுமதமம்’ என்ற நான்கு விதங்கள்.

புறத்திலும் சலித்துக்கொண்டிருப்பதுபோல தயானத்திலிருக்கும் இந்தமனிதனுடையமனமானது தயானவழியில்சலித்துக்கொண்டிருக்கும். முனமானது ஒருகஷணம் தயானவழியில் நிலைபெற்றதாகி நிற்கும். திரும்பவும் பிராணவாயுவைப்போல ப்ராணவாயுவின்வழியான நாடியை நாடியதாயிருக்கும். தயானயோகத்தைத்தெரிந்துகொண்ட மனிதன் (இதில்) வெறுப்பில்லாமலும் வருத்தமில்லாமலும் சோம்ப லில்லாமலும் மத்ஸரமில்லாமலும் திரும்பவும் மனத்தை, தயானத்துடன் சேர்த்துவைக்கவேண்டும். முதலாவதான தயானவழியை அடைந்து ஸமாதியிலிருக்கும்யோகிக்கு ஆரம்பத்தில் 1விசாரஸமாதி யும் விதர்க்கஸமாதியும் வீவேகஸமாதியுமுண்டாகும். யோகியானவன் மனத்தில் துன்பமுள்ளவருளும் ஸமாதியைச் செய்துகொள்ள வேண்டும். புழுதி, சாம்பல், சாணம் இவைகளின் குவிக்கப்பட்ட குவியல்கள் நீரால்நீணக்கப்பட்டவைகளானால் உடனே ஒருவடிவஞ் செய்யக்கூடியநிலையை எவ்விதம் அடைகிறதில்லையோ, இவைகளின் காய்ந்தபொடியானது (நீணத்தும்) ஊறவைக்கப்படாமற்போனால் கொஞ்சம்பிக்குள்ளதாய்வல்விதமிருக்குமோ, க்ரமமாக அதுயாவும் மெள்ளமெள்ள ருண்டைசெய்யத்தக்கங்களையெயும் அடையுமோஆவ் விதமேழுந்துரிபங்களின்கூட்டத்தைமெல்லமெல்ல நன்றாக வயமடையச் செய்யவேண்டும். காலங்ரமத்திலூறிதைநசிக்கும்படிசெய்யவேண்டும். இவ்விதம் செய்யுமலன் மிகவும்நன்றாகச்சாந்தியைஅடைவான். பாரு! மனத்தையும் ஜக்துஜிந்திரியங்களின்வகுப்பையும் தாமாகவே இவனிதம் முங்கில தயானவழியில் கிஞ்யமானயோகத்தால் நிலைக்கும் படிசெய்து சரிக்குறைய அடையவேண்டும். அது பெளருஷ்தாலும் எவ்விதத் தேய்வுத்தாலும் அடையமுடியாது. அவனுக்கு ஸமாதி ஸாகம் உண்டாகும். துன்பங்கள் வரமாட்டா. அந்தஸமாதிஸாகத் துடன்கூடியிருப்பவர் தயானங்கிட்டையில் விளையாடிக்கொண்டிருப்பார். இவ்விதமாக யோகிகள் துன்பமில்லாததான் அந்தமோக்கத் தை அடையிருக்கவ் வான் ருசோங்குர்.

---

1. ரமாத்மாவார: ரமியஸ்ராஜி ஸாதாராத்து. அங்குமிய நிதிகாரதா நிதிய அமாத்துன்று; அயுத்திலக்கி ஸாதாமசர்மாத்தரத காட்டு. யாத்திராத்திராத்திராத்து; அயுத்திலக்கி காரணப்பத்தைப் பற்றியானாலிருண்டு. ஜிலாக்காரி பூர்வாவாதாக்களமாதியெங் அம்ரிரண்டாவது யாத்மாத்மியாதும் பூர்வாவாதாக்களமாதியெங்கும் சொல்லப் படுகின்றன.

காசூர்

## ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

நூற்றுத்தோண்ணாற்றுநான்காவது அத்தியாயம்.

ஓ மா சங்க தர்மம். (நோடர்ச்சி.)



(பின்மர், ஜபத்தின்பயனையும் அதன்அனுந்தானவிதியையும்கூறியது.)

யுதிஷ்டிரர், “பூஜ்யரே! நான் குஜுச்ரமங்களின்தர்மமும் அப்படியே ராஜதர்மங்களும் உம்மால்லுபதேசிக்கப்பட்டன. பெரியபுத்தி யுள்ளவரே! பலவிடங்களிலுள்ளவகைகளும் வெவ்வேறுவிதங்களுமான இதிஹாஸங்களும் தர்மத்துடன்கூடிய கதைகளும் உம்மிடமிருந்து கேட்கப்பட்டன. ஆனால், எனக்கு ஒருஸங்தேகமிருக்கிறது. அதை நீர் சொல்லவேண்டும். பாரதரே! ஜபஞ்செய்கிறவர்களுக்குப் பயன் கிடைப்பதைக் கேட்கவிரும்புகிறேன். ஜபஞ்செய்கிறவர்களுக்கு என்னபயன் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது? ஜபிக்கிறவர்கள் எந்தாலுகில் நிலைபெறுவார்கள்? தோழம்லலாதவரே! ஜபத்தின்விதியை முழு மையும் நீர் எனக்கு உபதேசிக்கவேண்டும். ஜபிக்கிறவர்கள் செய்யும் இந்தவிதியானது ஞானததைச்சோந்ததா? யோகத்ததைச்சேர்ந்ததா? கர்மத்தின்விதியா? அல்லது இங்கு ஒருயாகவிதிதானு? இந்தஜபமானது யாதென்றுசொல்லப்படுகிறது? இங்கினைத்தையும் நீர் எனக்கு உபதேசிக்கவேண்டும். நீர் யாவற்றையும் அறிந்தவரென்றுஎன்னுலகருதப்படுகிறீர்” என்றுகேட்க, பின்மர் சொல்லதொடங்கினார்.

“இவ்விஷயத்திலும் ஒருப்ராம்மணனுக்கும் <sup>1</sup>யமனுக்கும் காலனுக்கும் மிருத்யுவுக்கும் இகங்வாசுவுக்கும் முனகாலத்தில் தர்மகாரணத்தைப்பற்றிய வ்வாதங்கையத்திலநடந்த பழையஇங்கிதிஹாஸத்தை உதாஹரிக்கிறார்கள். வேதாந்தத்தில் ஜபத்தைவிடுவதே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. <sup>2</sup>ஞானத்யோகத்துவிருக்கும் சாந்தபுருஷர்கள் வேதங்கள்லிருந்தும் வேதாந்கங்கள்லிருந்தும் விலகி ப்ரம்மரூபத்திலிருக்கிறார்கள். ஸம்புர்த்தியுள்ளவர்களான முனிவர்களால் ஞானமென்றும் யோகமென்றும் ஏறவுகள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றனவோ அந்தஇரண்டிலுமிருந்து (ஐரவர்த்தயை) ஆச்சரியித்தனவகளும் ஆச்சரிக்காதவைச்சந்மாயிருக்கின்றன. ஆராதன! இந்தவிஷயத்தில்

1 புண்யபாபங்கள் ப்ரயாக்காக்காட்டுவதையமல்ல; ஆயுநிலை அப்பவைக்கணக்கிடும்தெய்த காலங்கள், தீஷாநாதங்கள் பூர்வாகவாய்வாலும்கூறும்தெய்த மிருத்து.

2 ‘வேதயாக்டமாக மதஶாமி, நீதிதாமாயந்தாமாய்க்காலமும் நீதிதாமாய்க்காலமான மூன்றும் பூர்யத்திலைமுக்கியதானாய்முரை, பாலமுரை என்றுமாய்விடுகின்றன’ என்பது வேறுபாடம்.

காரணத்தையும்கேள்விப்பட்டபடி சொல்லுகிறேன். அரசனே! ஜப யஜ்ஞத்தின்இந்தவீதியானது க்ரமமாகவிதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஜப யஜ்ஞமென்றைப்பானது மற்றொன்றின் பிடிப்பிடன்கூடியதென்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். இந்துஇரண்டுவழிகளிலும்மனத்திற்குள்ள ஸமாதிகிலையும், இந்திரியங்களின்ஜையமும், ஸ்த்யவசனமும், அக்னி பூஜையும், <sup>1</sup>ஜனங்களில்லாவிடங்களைவீப்பதும், தயானமும், விஷ யங்களிலுள்ளதோஷங்களைஆலோசிப்பதும், அடக்கமும், பொறுமை யும், அஸு-யையில்லாமையும், கணக்குள்ளஅகாரமும், விஷயங்களை விலக்குதலும், மிதவசனமும், இந்திரியங்களின் அடக்கமுமாகிய இந்தத்தர்மங்கள் ஜபயஜ்ஞத்திற்குரியபயணக்ரொடிக்கத்தக்க ஸஹாயங்களாகும். இனி ஜபயஜ்ஞத்தைச் செய்யும்ப்ரம்மசாரிக்து எவ்விதம் <sup>2</sup>கர்மம்விலகுகிறதோ நிர்சூத்திக்குக்காரணமான அவ்விதத்தர்மத்தைக் கேள். அரசூரோஷ்டனே! ஜபமும் தயானமும் விருப்பும் வெறுப்பும் ஸந்தோஷமும் அந்தமோக்ஷவிஷயத்தில் தகுதியானவையல்ல. ஏனெனில், அது நன்றாகஅறிந்துகொள்ளத்தக்கதாகும். எப்பொழுதும் ஜபத்தைஆவிருத்திசெய்துகொண்டும் ப்ரம்மசர்யத்திற்குரியமந்திரத்தைஜபித்துக்கொண்டுமிருபபவன் மோக்ஷமன்றபயனிலபுத்தியுள்ளமனத்துடன்ஜபிக்கிறவனுலை பரமாத்மாவைஅடைவான். ஜபிக்கிறவன்கிலையையும் ஜபத்தையும்சுறும்புத்தபடி ப்ரிணவத்துடன்சேர்க்கப்பட்டகாயத்திரியானால் சிறந்ததென்றுசொல்லப்படுகிறது. சுருதிகளிலும் ஸ்மிருதிகளிலும்சொல்லப்பட்டதும் பரிசுத்தமும் உசிதமுமான மற்றுமுள்ளமந்த்ரமும் சிறந்ததாகும். முன்கூறப்பட்ட ஸத்யவசனமுதலீய ஓந்தத்தர்மம்யாவறறையும் மசசமின்றி மோக்ஷத்திற்கு ஸாதகமாக மாற்றுக்கொள்ளவேண்டும் ஸதுவமும் ஸாக்ஷமமுமான இரங்குவத்தோகவழியையும்ஒட்டைத்துறிந்து அடைந்து <sup>3</sup>குசபுறக்டத்துவிருப்பவனும்கையில்குசபுறக்குநவளவுவனும்

1 'சுத்தமானாதுமாரககண்டஷபது' என்கிடப்பாடு முன்து.

2 வேறுபடும்.

3 'குசமென்றால் குசமென்றபுத்தகர்ப்போல அடிப்படைத்து கூடுதலைத்தாடுகளாகும். சர்வத்தாடு எாயுதமுதயமென்றும்மாப்பிழைடமானது மேலுக்கும் முன்றும்பின்றும் நான்குடுத்துத்துடும் அவ்விதங்களாலோ வ்யாபகப்பட்டிருக்கிறது. அத்துமுறிதயத்துந்திலை நூசத்தில் பரமாத்மா - ரகாஷக்கிருா. அவ்விதமானபரமாத்மாவைஅடைவதுமிகுஷத்தீவையும்' என்று இயகு பஸுமையை காரிக்குவத்து. புத்தாத்மாதயைப்படுத்தே கூடவாத இமாக்கயால் கையிடும் துவையைக்குவிடும் துவையாப்படுத்துவதும் குதமாத்மாப்பிகுத்தமானாதுமாவுதயைக்கப்படுத்துவதும் கூறவேண்டும் கூறவேண்டும்.

தலையில்குசப்புற்களுள்ளவனும் குசப்புற்களால்நான்குபுறத்திலும் சூழப்பட்டவனும் அப்படியே குசப்புற்களால்மறைக்கப்பட்டு அவற்றின் நடுவிலிருப்பவ்னுமாயிருக்கவேண்டும். வெளியிலுள்ளவிஷயங்களை நமஸ்கரித்து விலக்கவேண்டும். உள்ளிலுள்ளவிஷயங்களையும் சிந்தியாமலிருக்கவேண்டும். மனத்தால் ஸமநிலையை ண்டிபண்ணிக்கொண்டு மனதத்திலேயே மனத்தைநிலைக்கச்செய்தவனும் ஹிதமான மந்திரத்தைஜபிப்பவனுமாயிருந்துகொண்டு அந்தஸ்மபுத்தியுடனே ப்ரம்மத்தை த்யானஞ்செய்யவேண்டும். அல்லது, மந்திரத்தின்பலத்தைஅடைந்து ப்ரம்மத்தைப்பற்றிய தியானத்தை ண்டிபண்ணிக்கொள்ளவேண்டும். ஸமாதியில் நன்றாகங்கிலைபெற்றவன் பிறகு மந்திரத்தையும் விலக்கிக்கொள்ளவேண்டும். அல்லது, ஸாமர்த்திய மூள்ளமனிதன் தனக்கிஷ்டமானமந்திரத்தை முதலில்ப்ரணவமூள்ளதாக ஜபிக்கவேண்டும். <sup>1</sup>எந்தவஸ்துவிலேயேமனம்விழுந்துகொண்டிருக்கிறதோ அதில் மனத்தைநிலைக்கச்செய்யவேண்டும். அதுவும் ஸமாதிக்குக்காரணமாகும். மந்த்ரவிஷயத்திலோ, விதிப்படி <sup>2</sup>காயத்ரீ மந்த்ரத்தை ஜபிக்கவேண்டும். <sup>3</sup>தவத்தால்பரிசுத்திபெற்றமனமூள்ளவனும் <sup>4</sup>அடக்கமூள்ளவனும் <sup>5</sup>பகையும்ஸ்நேஹமும்விலகியவனும் ஆசையும் அவிவேகமுறைவனும் குளிர்வெப்பமுதலிய தவந்துவங்களீலிருந்துவிலகியவனுமாயிருப்பவன் சோகத்தையும் விஷயங்களில் பற்றுதலீயும் அடையாட்டான். அவன் செய்யுவன்டியவைகளைச் செய்கிறவனுமல்ல என்பதுதின்னம். மனத்தைஅஹங்காரத்துடன்சேர்ந்ததாய் எந்த விஷயத்திலும் ப்ரயாணப்படச்செய்யாமலிருக்கவேண்டும். <sup>6</sup>பொருளைப்பெறுவதில்முயற்சியுள்ளவனும் (பிறரை) அவமநிக்கிறவனும் காரியம்ல்லாதவனுமாயிருக்கக்கூடாது. த்யானஞ்செய்வதைப்பெற்றாகக்கொண்டவனும் அதில்முயற்சியுள்ளவனும் தயானஞ்செய்கிறவனும் தயானத்தால்நிச்சயமானஞ்சானமூள்ளவனுமாயிருப்பவன் தயானத்துல் ஸமாதிரையை ண்டிபண்ணிக்கொண்டு காலக்ராவத்தில் அந்த

<sup>1</sup> தனசிரியமானவஸ்துவை தயானஞ்செய்வதும் ஸமாதிரையை அடையத்தக்கூடாயமானஞ்சாதயோகமென்று யோகசாஸ்திரத்தில் உபதேஷக்கப்பட்டிருக்கிறது. ‘யதாமதத்யாநாத்வா’ என்பதும் தரம்.

<sup>2</sup> ‘ஸமாதிரத்வா’ என்பதுமல்ல.

<sup>3</sup> ‘ஹாரதத்வா’ என்பதுபூர்வமாகவர.

<sup>4</sup> ‘இந்திரயங்காரத்வா’ம் என்பதுமாற்றுகிறார்.

<sup>5</sup> ‘காலாபராதாநிக்ருஷ்ணத்யமனக்ரும்போக்குங்கோல் பரமமதங்கு அந்யவேண்டுமென்றுப்புராவதையும்’ என்பதுமாற்றுகிறார்.

த்யானத்தையும் வீடுவேண்டும். யாவற்றையும்விலகச்செய்துகொண்டவனும் அந்தகிலையில்ஸ-ஏக்ரஸ் வன்மான ஆங்கயோகியானவன் விருப்புமில்லாதவனும் ப்ராணன்களை விலக்குவான்; ப்ரம்மருபமான சரீரத்தை அடைவான். ஸமாதியுள்ளவன்மரணத்தை அடைவதற்காக நினைத்து 1நிர்விகல்பஸமாதியுள்ளவனுயிருக்கவேண்டும். அவன் எல்லாசிலகங்களையும்மீறிச்சென்று முறையேபரமாத்மாவை அடைவான். அல்லது, அந்தஸமாதியில்பிரம்மருபத்தின் அனுபவத்தை விரும்பாமல் போனால் தேவயானமென்னும் மார்க்கத்திலிருந்துகொண்டு (ப்ரம்ம லோகத்திற்குக்) கிளம்பிப்போவான். வேறுஒரிடத்திலும் பிறப்பை அடையவேமாட்டான். 1(ஆத்மஞானத்தை நன்றாக அடைந்து சாந்தியுள்ளவனும் துன்பமற்றவனும் ரஜோகுணமற்றவனுமாயிருப்பவன்) மோகஷருபமான சுத்தஆத்மாவை அடைகிறான் ” என்றுசொன்னார்.

நாற்றுத்தோண்ணாற்றைந்தாவது அத்தியாயம்.

மேராக்ஷதர்மம். (தோடர்ச்சி.)



(பிள்ளைமர், விதிப்படிஜூபம் சேய்யாதவற்றுக்குள்ளபயனைக் கூறியது.)

புதிச்சிரர், “ இவ்வுலகில் ஜூபம் செய்கிறவர்களுக்கு நற்கதிகளுள் ஒக்தமமானக்குகிடைக்குமென்பதுசூல்லப்பட்டது. அவர்களுக்கு இங்காலேக்குதானே? அல்லது வேறுக்கியையும் அடைகிறார்களா? ” என்றுகேட்க, பிள்ளைமர் சொல்லக்கொடக்கினார்.

“புருஷர்களில்சிறங்கவனே! ப்ராடுவே! அரசனே! ஜூபம் செய்கிறவர்களுக்குள்ள (வேறு) கடுயையும் அதாவது அவர்கள்பலகரகத்தை அடையும்முறையையும் கவனத்துடன்கேள். ஜூபம் செய்யும் எந்த மனிகள் முன்கூட்டிய இங்களியமக்கைக் கூறியபற்றுவதுக்கவில்லையோ, இனில்லாருபாகக்கைமட்டும் செய்கிறேனே. அவன் கரகத்தை அடைவான். அவமகிப்புடனும் ஸங்கோஷ/ஸில்லாமலும் பிரியரில்லாமலும் ஜூபம் செய்கிறவன் கரகத்தை அடைவானென்பதுங்கைக்கை மில்லை. அஹங்காரமாட்டுவர்களையைவர்களுடைமே சாகத்தை அடைவார்கள். பிழர்களை அம்மானான்விசய்யும்மனிகள் வருஷகாலக்கீல் கரகத்தை. அதைகிறவடைவான். அவிவேகமுள்ளாந்தமனி கன்பயைனக்கருதியே ஜூபக்கைசெய்கிறேனே அங்கமாரிதன் அவனுக்கு உங்களாந்தப்பயனில்விருப்பம்மாரிமுந்திருக்கிறதோ, அங்கு அங்குப்பயனுக்குத்

1 ‘எவ்வகைப்பற்றக்கும்துறக்கு’ என்றுமாம். 2 வேறுபோடு.

காகா

## புந் மஹாபாரதம்.

தக்கடிரவியை அடைவான். மேலும், ஜபஞ்செய்கிறவன் அணிமா முதலியலூச்வர்யக்களில் பற்றதலுடன் எந்தலூச்வர்யத்தில் ஆசை பெற்றிருக்கிறானே அங்கலூச்வர்யக்கின் ஆசையே அவனுக்கு நரகமா கும். அங்கமனிதன் அவ்வாசையிலிருந்துவிடுகிலைபெறமாட்டான். ஜபஞ்செய்யும்னங்கமனிதன் அவிவேகமுள்ளவனைகி ஆசையுடன் ஜபத் கைச்செய்கிறானே அவன் எந்தனங்களிலையத்தில் அவனுக்கு ஆசை விழுங்கிருக்கிறான். அங்க அங்கவிஷயத்திற்குக்கூக்கபடி பிறப்பான். கெட்ட பக்கியுள்ளவனும்விஷயத்களின் தோலைங்களை அறியாகவனுமா யிருப்பவன் சுஞ்சலமானமன க்கை அடிக்குதிற்பான்; பயணின் 1பெரு மையை அடைவான்; நரகத்தையும் அடைவான். கல்வி அறிவில்லாமல் ஜபஞ்செய்யும்சிறுவன் மோஹக்கை அடைவான். அவன் அவிவேகத் தால் எக்ககரகத்தில்சென் ஒருசோகப்படுவானே அந்தநரகத்தை அடைவான். ஜபம்செய்யும்வன் வைராக்யம்நிரம்பாமல் பலாத்காரமாகப் போகங்களைவிலக்கிவிட்டுப் பிடிவாதமுள்ளவனுயுச் செய்வேணன்று ஜபத்தைச்சொப்பிறானே அவன் கரகக்கை அடைகிறான். உத்பத்தி யில்லாததும் யாற்றிலும்மேலானதும் இந்திரியங்களுக்குப்புலப் படாததும் ப்ரணவர்த்திருப்பதுமான ப்ரம்மத்தை அடைந்தவனை ஜபிப்பவன் விவ்வுகில் சரீரத்தை அடையக்கக்காரணமேகா? அறி வின் குற்றக்கால் பலாகங்கள் கூறப்படுகின்றன. சிறந்ததான ஜப முறையும் அயக்கப்பற்றிப் பின்தத்தோலைங்குப் பொல்லப்பட்டன” என்று சொன்னார்.

ஊற்றுத்தோண்ணோற்றுருவது அத்தியாயம்.

ஓ மா கஷ் தர் ம. (தோடர்ச்சி.)



(.இப்புமி, எஸ்லார்த்தவர்காரின்ஸ்காஜாங்காம் ப்ரமாத்மாவின் ஸ்தாஜாத்தமிட ரிக்ஷத்தாறந்தாவென்று சோல்லிப் பரமாத்மாவன் ஸ்தாஜாத்தப் புகர்ந்தது.)

॥ சிவ்யார், “ஆசோ! ஜபிப்பவன் எவ்விதநரகக்கை அடைகிறான்? எனக்கு ஏரிவாசச்சொல்லேவன்டும், எனக்குக் குதாநல மாபிருங்கிறது. அதை நீர்சொல்லேவன்டும்” என்று சோட்டு, பின்மர் சொல்லத்தோடுங்கிறார்.

1 ‘உபஞ்சிம்’ என்று கூறுகிறார்.

2 ஈழமீர்த்தம் நாகாரியத்தைச்செய்தவன் நரகத்தை அடைகிறபோது பகுத்தேட்டு வியப்புண்டாகிறதென்பது காற்றுத்து.

“தோஷமில்லாதவனே! தர்மத்தின் அம்சத்தால் பிறவிஅடைந்த வனுயிருக்கிறோய்; ஓயற்கையில் தர்மத்தை அறிந்தவனுமாயிருக்கிறோய். தர்மத்திற்குமூலமான வேதத்தை ஆதாரமாகக்கொண்டவனத்தைக் கவனத்துடன் கேள். அப்பா! ராஜனே! மரணமில்லாதசரீரமுள்ள தேவர்களுடையவைகளும் பலவிதமான ஆகிருதியும் நிறமுமுள்ளவைகளும் பலவிதமானபயன்களுள்ளவைகளுமான இந்தஸ்தானங்களும், இஷ்டம்போல்ஸஞ்சரிப்பவைகளும் திவ்யமுமான விமானங்களும், ஸபைகளும் பலவிதமானங்களும் தெளிவானஜலமுள்ளதாம ரைக்குளங்களும், நான்குநிக்பாலகர்கள் சுக்ரன் ப்ரஹஸ்பதி மருத் துக்கள் வீஶ்வேதவர்கள் ஸாக்யர்கள் அப்ரவீனீதேவர்கள் ருத்ரர்கள் ஆதித்யர்கள் வஸுக்கள் இவர்களுடையஸ்தானங்களும், மற்றத் தேவர்களுடையஸ்தானங்களும்பரமாத்மாவின்ஸ்தானத்தைஅபேக்ஷி க்க நாகங்களென்றுசொல்லப்படும். பரமாத்மாநுபாமனது, விநாசபய மில்லாததும் ஒருகாரணத்தாலுமுண்டாகாததும் அவித்யைமுதவிய 1 ஐந்துக்லேசங்களாலுமுண்டானபயத்தால் சூழப்படாததும் விருப்பு வெறுப்புமுறையைடுரட்டைகளிலிருந்துவிடுபட்டதும் முக்குணங்களிலிருந்தும்விலகிபதும் 2புரிபஷ்டகமின்னும்எட்டுக்களாலும் விடப் பட்டதும். ஆறியப்படிவது ஆறுவு அறிகிறவன்னன்றமுன்றின்தன்மை களாலும்விடப்பட்டதும் 3நான்குவிதமான அறிவுகளுக்கும் விஷயமாகாததும் ஆந்தான்குருத்துமிழையமாவகர்க்குத்தகுங்க 4காரணங்களில்

1 அவித்யை, அவைதை, ராகம், தலையும், அவிவேசம்வீங்பன; •இவைகளில் அத்யமாயும் அத்தமாப் புத்தகமாவல்லாத வஸதுக்க பூ ரித்யமென்றும் நதகீர்த்தும் ஸகமென்றும் ஆத்மாவென்றும் தோற்றும் ராகமாலை அவையென்றும், நான்குபாலா ஆத்மாவின் கிதக்கியும் பாத்ரி, ராகராசர்யும் என்றபோல் தோற்றுவது அஸ்மிதையன்றும், விஷாரகனிடுங் ஸகத்தை அவைப்பதாவன்டாவதும் அப்ரத்பிரடிப்பியந்தூக் காடு ம்பொழுது மனத்திலிருந்துவெளிவரத் தக்கதுமானஆடு ராகம் உன்றும், ஓத்துமாநக்காரது தலேஷம் என்றும், அறிவுங்காகருக்கும் இப்பகுமின்டாகும் மரணபபம் அபிவிவேசமென்றும் சொல்லப்படும்.

2 டீக்து தயக்கும் இதிரியக்கும் மனமும் புத்தியும் ப்ராணவாயுவும் காமங்களும் அகலங்காரி, வாளையும் அதித்யயுமாக்.

3 தநுஷாஸ, சுமாஸ, மதி, வி, சாதினாஸ அறிக்கள் நான்காகும். கண்முதலீய இதிரியக்காராவன்டாகும் ராகம் த்ருக்கியாகும். சட்டத்தாலுண்டாகும் ராகம் சுற்றியாகும். அதுமானததாவன்டாகும் நானம் மதியாகும். மனத்தாலுண்டாகும் ராகம் வித்ராஷிப்பாகும்.

4 இந்தால் கூறுதலுமில்லை சுதாவது ப்ரத்யக்கூனத்திற்கு ஒப்புமுள்ளவன்து விடும்யமாகும். இரண்டாவதுநானத்துத்துக்காதி குணம் கிழையிலைவுள்ளது விடும்யமாகும். காணப்படும் ஒருவளதுவைக்கொ

லாததும் ஸங்கோஷமில்லாததும் ஆனந்தமில்லாததும் சோகமில்லாததும் ச்ரமமில்லாததுமாயிருக்கிறது. காலமானது அந்தரூபத்தில் 1 முடிவடைகிறது. காலமானது அந்தப்பரமாத்மாவினிடத்தில் ப்ரபுவாகிறதில்லை. அரசனே! அவர் காலத்திற்குப்ரபுவாயிருக்கிறார்; அது போல் யாவற்றிற்கும் ஈச்வரராயிருக்கிறார். பரமாத்மாவின் இந்தஸ்தானந்தான் ஜபத்தைச் செய்யும் மஹாத்மாவுக்குரியதாகும். அரசர் களிலுத்தமனே! அந்தஸ்தானத்திலுள்ளபரமாத்மாவை த்யானஞ்செய்கிறாரும் கல்லஸமாகிபெற்றவருமான ஹிரண்யகர்ப்பர் அதன் ஸாயுஜ்யத்தைப்பெறுவார். அந்தப்பரமாத்மரூபத்திற்சென்று ஆத்மரூபத்தைத்தவிர வேறில்லாதனிலையை அடைந்தவன் சோகப்படமாட்டான். உத்தமமானஸ்தானமானது இவ்விதமாயிருக்கிறது. அவ்விதமான அந்தத்தேவர்களின்பதங்கள் நரகங்களாகின்றன. அவ்விதமான இந்த நரகங்கள்யாவுமே உள்ளபடிசொல்லப்பட்டன. உயர்ந்ததான அந்தப்பரமாத்மஸ்தானத்திற்கு இவ்வுலகிலுள்ளமற்றங்களாம் நரகமென்றுபெயருள்ளவைகளாகின்றன.” என்றுசொன்னார்.

நாற்றுத்தோண்ணாற்றேழாவது அத்தியாயம்.

மேராக்ஷதர்மம். (தோடர்ச்சி.)



(பிழீமா, ஜபந்தேயம் ஒருப்ராம்மணனுக்குத் தர்மாதலிய வர்களுடன் நடந்த ஸம்வாதத்தைச் சொல்லியது.)

யுதிஷ்டிரர், “காலன், ம்ருத்யு, யமன்டுவர்சாருக்கும் இக்குவாகுவென்னும் அரசனுக்கும் ஒருப்ராம்மணனுக்கும் விவாதம்காந்ததாக முன்றும்மால்சொல்லப்பட்டது. அதனை நீர் சொல்லவேண்டும்” என்றுகேட்க, பிழீமர் சொல்லத்தொடங்கினார்.

“இவ்விஷயத்திலும் இவ்வாகுவென்ற அரசனுக்கும் ஸஹர்யகுமாரனுணயமனுக்கும் ஒருப்ராம்மணனுக்கும் காலங்கும் ம்ருத்யுவுக்கும் நடந்தஸம்பாஷணையான பழையஇவ்விதிஹாஸத்தை உதாண்டு அதனுடன் ஸம்பந்தப்பட்ட வேறுவஸ்துவை அந்வெதன்றும் ஆஸமான ரூணத்திற்கு ஒருவஸ்துடையஸம்பந்தரான வேறுவஸ்துவே விவரமாகும். பரமாத்மாவானது பமிஃபத்தாலும் ஈாதி, ஈாம், க்ரிஷ்ண இம்பூர்ணமுகளில் ஒன்றுமிஸ்ஸாதஶாதும் ஸம்பந்தத்தைத்துண்டியாத அஸங்க பமாஸதாகும் இந்த மூன்றுவீத அந்தசூதங்கும் விஷாமாகததக்கதன்று. தானே ப்ரகாச புமாயிருப்பதான் ராண்காவதான ரூணத்திற்கும் அதுவிஷயமன்று.

1 ‘உண்டாக்கிறதென்பது’ வேறுபாடம்.

ஹரிக்கிருர்கள், அவர்களுக்கு அந்தஸ்ம்பாக்ஷைணயானது எவ்விடத் தில் எக்காரணத்தால் எவ்விதம் தர்மவாதத்துடன்கூடி நடந்ததோ அதை, அவ்விதம் என்னிடமிருந்துதெரிக்குகொள். கெளசிக்கோத் திரந்துகில்பிறந்தவனும் பிப்பலாதருடையபுத்ரனும் அறிவுள்ளவர்களிற் சிறந்தவனும்<sup>1</sup> ஆறுஅங்கங்களையும் அறிந்தவனும் பெரிய யசஸ்வர்கள் வனும் தர்மஷமுக்கமுள்ளவனுமான அத்தகைய ஒருப்ராம்மணன் ஜபஞ்செய்துகொண்டிருந்தான். அவனுக்கு ஆறுஅங்கங்களிலும் உண்மையானஞானமிருந்தது. வேதங்களில்திறமையுள்ள அந்தப்ராம்மணன் ‘இமயமலையின்பக்கத்தைஅடைந்து அடக்கமுள்ளவனுய்க்காயத்ரிமந்திரத்தைஜபித்து வேதத்தில்சொல்லிய தவத்தைச்செய்து கொண்டிருந்தான். ஜபித்துக்கொண்டிருக்கும் அந்தப்ராம்மணனுக்கு அவ்விதங்கியமத்துடன் ஆயிரம்வருஷங்கள்சென்றன. அப்பொழுது ‘நான் ப்ரீதியுள்ளவளாயிருக்கிறேன்’ என்றுசொல்லி காயத்ரீதேவி யால் அந்தப்ராம்மணனுக்கு நேரில் தர்சனமளிக்கப்பட்டது. அந்தப்ராம்மணன் ஜபிக்கப்படும் மங்கிரத்தை மௌனத்துடன் ஆவிருத்தி செய்துகொண்டு அந்தக்காயத்ரீதேவியையோக்கிச் சிறிதும்பேசாமலிருந்தான். தேவியரனவள் அப்பொழுது அந்தப்ராம்மணனிடத்து ஹுள்ளகருணையால் மிகப்ரீதியுள்ளவளானால். பிறகு, வேதங்களின் தாயான காயத்ரீதேவி அந்தப்ராம்மணன் செய்யும் அந்தஜபத்தை மீகச் சிறந்ததாகக் கொண்டாடி வான். <sup>2</sup> அப்பொழுது, தர்மபுத்தியுள்ள அந்தப்ராம்மணன் ஜபிக்கவேல்லடியதைப்பூர்த்திசெய்தபின் எழுங்கிருந்து கடயத்ரீதேவியின்கால்களில் தலையால்வளங்கி விழுந்தான். ‘தேவி! என்பாகியத்தால் நீ ப்ரஸாதமுள்ளவளானுய்; எனக்குத்தர்சனமளிக்கவும் வந்தாய். நீ என்றீடம் அன்புள்ளவளாயிருப்பாயாகில் என்மனம் ஜபத்திலேயே விருப்பமுள்ளதாயிருக்கவேண்டும்’ என்று இவ்வசனத்தையும் சொன்னான். ஸாவித்ரீதேவியானவள், ‘அந்தணரிவியே! நீ வாதவிரும்புகிறோய்? உனக்கிஷ்டமான எதை நான் செய்யவேண்டும்? சொல்லு; ஜபிக்கிறவர்களுள் மிகச்சிறந்தவனே! ஆங்தலைத்தும் உணக்கும்டாகும்’ என்றுசொன்னான். தேவியால் ஓவ்விதம் சொல்லப்பட்டவற்றும் தர்மங்களை ஆறிந்தவனுமான அந்தப்ராம்மங்கள். ஆங்கொட்டு நீதாவிழாய்கொக்கி, ‘மங்களமுர்த்துமே! ஜபாதாது’ பாது எனக்கும்லாபுமாரிநூட்டமானது மேர்த்தேவும் வரு

<sup>1</sup> மேற்காங்கங்கள் ஆறு; இலம்பு, காந்துகம, சிரை, சிதை, காசம், பேதம், தஷ்தரம் என்று மாதறங்கள் என்று எதங்கங்கள் ஆறுமாம்.

<sup>2</sup> அந்தகாடமான ஒழுஷ்டலோகம் எட்டட்டது.

த்திஅடையவேண்டும். என்மனத்திற்குள்ளவர்மாதிரிலையானது ஒவ்வொருநாளும் வளரவேண்டும்' என்றுகேட்டுக்கொண்டான். பிறகு, தேவியானவள், அவ்விருப்பம் அவ்விதமே வித்திச்சும்' என்று இனிமையாகவிடையளித்தான். பிறகு, அந்தப்ராம்மணனுக்கு பரியத்தைச்செய்யும்விருப்பத்துடன் தேவியானவள், 'எந்த <sup>1</sup>நரகத்தை ப்ராம்மணச்ரேஷ்டர்கள் அடைந்திருக்கிறார்களோ அந்தநரகத்தை நீ அடையுவேமாட்டாய். சோம்பலில்லாமல் சாச்வதமானபரமாத்ம ஸ்தானத்தை நீ அடையப்போகிறாய். இங்கு என்னிடம் உன்னால் எது ப்ரார்த்திக்கப்பட்டதோ அதுவும் உனக்கு கன்குவீத்திக்கும். அடக்கமுள்ளவனும் ஒரேபுத்தியுள்ளவனுமாய் ஜபித்துக்கொண்டிருத்தமானது உன்னை வந்தடையும். காலனும், மருத்யுவும், யமனும் உன்னருகில்வருவார்கள். அவர்களுக்கும் உனக்கும் இவைடத்தில் தர்மத்தைப்பற்றிய வீவாதமுழுண்டாகும்' என்று வேறு இவ்வசனத்தையும்சொன்னான். இவ்விதம்சொல்லிவிட்டுப் பகவதியானகாயத்ரியானவள் தன்னிருப்பிடஞ்சென்றான். பிராம்மணனும் எப்பொழுதும் அடக்கமுள்ளவனும் கோபத்தைவன்றவனும் ஸத்யமானப்ரதிஜ்ஞையுள்ளவனும் அஸ்தியையில்லாதவனுமாய் அவ்விதமே நாறுதேவவருஷங்கள் ஜபித்துக்கொண்டிருக்கிறான். பிறகு, அக்தநியமமானதுநிறைவேறியவுடன், அந்வள்ளதாந்தப்ராம்மணனிடம்ப்ரீதியுள்ளதர்மதூரை, அப்பொழுது கேள்வக்கு அந்தப்பிராம்மணனுக்குத்தரசனமளித்து, 'ஓ! ப்ராம்மண! தர்மமானான் ஜப்பார். கான் உன்னைப்பார்க்கவிரும்பிவந்திருக்கிறேன். ஓந்தஜபத்தறஞப்பயன் எதுகோ அங்குதுஉன்னால்கன்றுகாலையப்பட்டது. அதையும்கான்னிடமிருந்துகேள். எந்தஉலகங்கள் தேவர்களுக்குரியவைகளோ எந்தஉலகங்கள் மானிடர்களுக்குரியவைகளோ அவைகளுக்கான்யாவும் ஏன்னால்ஜயிக்கப்பட்டன. ஸாகுலே! தேவர்கள் நாச்சும் ஓடிசூல்யாவற்றாற்றுந்தான்டி மேலேசெல்லப்போகிறுப். ரஷ்டியே! உமிழைப்போகுகிறோம்; உனக்கிட்டமான உலகங்களைத்தொன்றிருந்தது விலக்கிக்கொண்டு, பிறகு, கல்லை உக்கூலை நீ அடைவாய்' என்று சொல்லிற்று. ப்ராம்மணன், 'தாமியமே! உலக, நாம் உரையரு, ஜுகுவேற்றாம் டியந்தலீல. நீ ஸாகமார்த்தா, ப்ரபுரவு! பல்லும்பங்களைப்பொறுத்த சரிசுத்தை நான் வரி மாட்டேன்' என்றுபோன்றுநா. தாமமானா,

<sup>1</sup> 'ஸவர்க்காதத்தீத' என்று நியாயமா. காமபாதே. 'காமபாதே' நாம ஸவர்க்காதபாரா, துவாகாதபாரா, காமபாதே என், 'காமபாதே' நாம ஸவர்க்காதபாரா.

‘சிறந்தபுத்தியுள்ளவனே! உன் னுடையமுன்னதை உறுதியாகச் செய்து கொண்டு சரீரத்தைவிடு. உனக்கு இச்சரீரத்துடன் சேர்க்கை எதற்காகு? நீ எப்படி அவிவேகத்தைஅடைகிறோய்? ஜூயா! ரிஷிகளிற சிறந்தவனே! சரீரமானது அவச்யம் உன்னல் விடக்கூடியதாகும். ஒ! பிராம்மண! ஸ்வர்க்கத்திற்கு ஏறு. தோழமில்லாதவனே! உனக்கு எது ப்ரியமாகஇருக்கிறது?’ என்றுசொல்லிறது. பிராம்மணன், ‘தர்மமே! என்னசொல்லப்பட்டது? ஏன் (சரீரம்) வேண்டாமென்றுசொல்லுகிறோய்? எனக்கு இந்தச்சரீரமிருக்கும்பொழுது நீ என்னை, ‘ஓ! பிராம்மணே!’ என்றழைத்து, ‘சரீரத்தைவிடு’ என்று எதற்காகச்சொல்லுகிறோய்? ப்ரபுவே! சரீரமில்லாமல் ஸ்வர்க்கலோகத்தில் வலிப்பதில் நான் ப்ரியப்படவில்லை. தர்மமே! நீ போ, சரீரமில்லாமல் ஸ்வர்க்கலோகத்திற்குச் செல்ல எனக்கு விருப்பமில்லை’ என்றுசொன்னான். தர்மமானது, ‘சரீரத்தில் மனத்தைவப்பதில் பயனில்லை. சரீரத்தைத்தள்ளிவிட்டு ஸாகமுள்ளவனையிரு. ரஜோகுணமற்றவைகளான உலகங்களை அடை. அவ்வுலகங்களிறசன்று நீ சோகப்படாமலிருப்பாய்’ என்றுசொல்லிறது. ப்ராம்மணன், ‘ஓ! மிக்கபாக்யம்பெற்றவனே! நான் ஜபஞ்சேய்துகொண்டு ஸந்தோஷமாகஇருக்கிறேன். ஸாதனமானாலுகங்களேவன்டாம். நான் ஸ்வர்க்கத்தை (அடையவேண்டுமானால்) சரீரத்துடனேதடையவேண்டும். வேறுவிதமாகவேண்டாம்’ என்றுசொன்னான். தர்மமானது, ‘ரிஷிகளில்மிகச்சிறந்தவனே! உனக்கு இவைதம் சரீரத்துல அதிகப்ரியமிருக்கிறது. ஒ! ப்ராம்மண! நீ சரீரத்தை விடவிரும்பாமல்போன்றும் காலனும் மிருத்யுவும் யமனும் இதோ உன் அருகில் வந்திருக்கிறார்கள்; பார்’ என்றுசொல்லிறது. ப்ரபுவே! பிறகு, யமனும்காலனும் மிருத்யுவமாகிய மூன்றுபேர்களும் மிக்கபாக்யமுள்ள அந்தப்சாம்மணனருகிறசென்று ஓவ்வசனத்துச்சொல்லத்தோடுகிறார்கள். யமன், ‘நன்றாகச்செய்யப்பட்டதும் கலைநடையுள்ளதான ஹிந்துதலவத்திற்கு மிகச்சிறந்ததானபயன் உருக்கு வந்திருக்கிறது. யமனுன் நான் உணக்குச் சொல்லுவிறோன்’ என்றுபோன்றாலும், காலன், ‘உண்மையாகச்செய்யப்பட்ட ஹிந்துஜூதிக்குப் புதுதமயானபடியா நீ உணாந்திருக்கிறோப். ஸிவர்ப்பத்துத் துரட்சி “ஊர்கு ஹிந்துபாலம். காலங்களான் உர்வை. ஆகாந்திருக்கிறோன்” என்றுபோன்றாலும், ‘ஹிந்துவானவள், ‘தர்மமறிக்கவீலோ! என்றை ஹுமூன்வூதூர் கிழவீலோ வந்துவற்றுமான ப்ரதிஷ்டிவென்று கீழ்க்கூடுதலா. ப்ராம்மணன்! நான் ஹிப்பொழுது உண்ணோ ஹிமயீ! ஹருக்கு ஆஸ்ரூ. தாங்களோம்! நான் ஹிப்பொழுது உண்ணோ ஹிமயீ! ஹருக்கு ஆஸ்ரூ. தாங்களோம்!

போவதற்காகக் காலனுவில் ஏவுப்பட்டிருக்கிறேன்' என்றுசொன்னான். ப்ராம்மணன், 'மஹாத்மாவானயமனும் காலனும் ம்ருத்யுவும் தர்மமு மாகியஉங்களுக்கு' நல்வரவா? உங்களுக்கு என்னகார்யத்தை நான் செய்யவேண்டும்' என்றுசொல்லி, அவ்விடத்தில்சேர்ந்துகொண்டிருக்கும்பொழுது அவர்களுக்கு அர்க்யத்தையும் பாத்யத்தையும் அளித்து, 'என்சக்திக்குத்தக்கதான் எதை உங்களுக்கு நான் செய்ய வேண்டும்' என்று மிகவும் பீதியுள்ளவருகி, 'தம்கார்யங்களில் முயற்சியுள்ளவர்களும்பிறர்களுக்குபத்ரவத்தைண்டுபண்ணுகிறவர்களும் உலகத்திற்குப்பொதுவாயிருப்பவர்களும் மிக்கபூஜ்யர்களுமான நீங்கள் எதற்காக வந்தீர்கள்; சொல்லுங்கள்' என்றுகேட்டான். யமன், 'நாங்கள் இவ்விதம் மிக்குரூர்களும் ப்ரம்மதேவருடைய கட்டளையெழுன்னிட்டுச்செலலுகிறவர்களும் (அவரால்) ஏவப்பட்டுஇடுகிறவர்களும் (எங்கள்) கர்மங்களின் விதியைத்தொடர்ந்திருப்பவர்களுமாயிருக்கிறோம்' என்றுசொன்னான். ப்ரபுவே! பிறகு, அதேஸமயத்தில் தீர்த்தயாத்திரைக்குவந்தவருளையிக்குவாகுராஜன் அவர்கள்சேர்ந்திருக்கிறஇடத்திற்குவந்தான். பிறகு, அரசர்களில்மிக்கச்சிறந்தாந்தராஜரிஷியானவன் அனைவர்களையும்நமஸ்கரித்துநன்றாகப்பூஜைசெய்து எல்லாரையும் சூசலப்ரச்னங்குசெய்தான். பிறகு, அந்தப்ராம்மணன் அந்த இக்குவாகுராஜனுக்கு ஆஸனத்தையும் அதுபோலவே அர்க்யத்தையும் பாத்யத்தையும் அளித்தபின் சூசலப்ரச்னங்குசெய்து, 'ஓ! மஹாராஜனே! உனக்கு நல்வரவா? இங்கு எதைஎதை நீ விரும்புகிறோய்? சொல். என்னுடையசக்திக்குத்தக்கபடி எதை நான் இங்கேசெய்ய வேண்டும்; அதை நீ எனக்குச் சொல்' என்றவசனத்தையும்சொன்னான். அரசனுவன், 'நான் அரசன். நீர்<sup>1</sup> ஆஹுகர்மங்களிலும்உறுதி யாகஇருக்கும்பிராம்மணர். உமக்குச்சிறிதுபொருளைக்கொடுக்கிறேன். எதுவேண்டுமோ அதை எனக்குச் சொல்லும்' என்றுசொன்னான். ப்ராம்மணன், 'அரசனே! ப்ராம்மணன்ப்ரவ்ருத்தியுள்ளவனென்றும் நிவ்ருத்தியுள்ளவனென்றும் இரண்டுவிதமாவான். அன்னுடையதர்மமும் இரண்டுவிதமாகக்கருதப்படுகிறது. நான் ப்ரதிக்ரஹத்திலிருந்து நிவ்ருத்தியடைந்தவருடையிருக்கிறேன். அரசனே! எவர்கள் ப்ரவ்ருத்தியிலிருக்கிறார்களோ. அவர்கள்பொருட்டுத் தானங்களைக்கொடு. நான் தானத்தைப் பெற்றுப்பக்கொள்ளுகிறவனெல்லன். உனக்கு வேண்டுமாதென்ன? எதை நான் கொடுக்கவேண்டும்? அரசர்களில் மிகச்சிறந்து

<sup>1</sup> அத்யயனங், அத்யாபனம், யஜனம், யாஜனம், தானம், ப்ரதிகர ஹம் என்ற ஆஹுகாமங்கள்.

தவனே! நீ சொல்லு. தவத்தால் எதை நான் ஸாதிக்கவேண்டும்?" என்றுசொன்னான். அரசன், 'நான்கூத்திரியன். ஒரிடத்திலும், 'கொடு' என்றவசனத்தை நான் அறிந்தவனெல்லன். ப்ராம்மனேத்தமரே! ஆனால்,' 'யுத்தத்தைக்கொடு' என்று இவ்விதம் சொல்லுகிறவனுகி ரேன்' என்றுசொன்னான். ப்ராம்மனென், 'அரசனே! நாங்கள்எவ்விதம் ஸ்வதர்மத்தில்ஸங்தோஷமுள்ளவர்களாயிருக்கிறோமோ அது போல் நீயும் ஸ்வதர்மத்தால் ஸங்தோஷமடைகிறோய். நமக்கு ஒரு வருக்கொருவர் மறுமொழியில்லை. எது இஷ்டமோ அதைச்செய்து கொள்' என்றுசொன்னான். அரசன், 'ஓ! ப்ராம்மனரே! முதலில், 'என்சக்திக்குத்தக்கபடி நான் கொடுக்கிறேன்' என்று உம்மால் சொல்லப்பட்டது. நான் உம்மிடம் யாசிக்கிறேன். இந்தஜபத்திற்குள்ள பயனை எனக்குக்கொடுக்கவேண்டும்' என்றுகேட்டான். ப்ராம்மனென், 'நீ, 'என்னுடையவாக்கானது எப்பொழுதும் யுத்தத்தைக் கேட்கிறது' என்றுபுகழ்ந்துபேசுகிறோயே. என்னுடன்கூட யுத்தமோ கிடையாது. திரும்பவும் எதற்காக யாசிக்கிறோய்?' என்றுசொன்னான். அரசன், 'ப்ராம்மனர்கள் வாக்கை வஜ்ராயுதமாகக்கொண்டவர்களென்றுசொல்லப்படுகிறார்கள். கூத்திரியர்கள் ஜையால் ஜீவிக்கிறவர்களென்றுசொல்லப்படுகிறார்கள். ஆகையால், ஓ! ப்ராம்மன! உம்முடன் சூருமான இந்தவாக்குயுத்தம் எனக்குவேண்டும்' என்றுசொன்னான். ப்ராம்மனென், 'இப்பொழுது என்சக்திக்குத்தக்கபடி எதைக்கொடுக்கவேண்டும்? என்னுடையப்பறுஜ்ஞைஇவ்விதமிருக்கிறது. அரசர்ரேஷ்டனே! கேள். கொடுக்கிறேன். சக்தியிருக்கும்பொழுது தாமஸிக்கவேண்டாம்' என்றுசொன்னான். அரசன், 'நீர் கொடுக்கவிருப்பமுள்ளவராயிருப்போனால் ஜபம்செய்யும் உம்மால் நாறுவருஷங்கள் எதுபூர்ணமாகஜபிக்கப்பட்டதோ அடையப்பட்ட அதன்பயனை எனக்குக் கொடும்' என்றுகேட்டான். ப்ராம்மனென், 'என்னால் எதுஜபிக்கப்பட்டதோ அதன்சிறந்தபயனைப் பெற்றுக்கொள்ளலாம். நீ ஸங்தேஹமில்லாமல் அந்தஜபத்தின்பாதிப்பயனைப்பெற்றுக்கொள்; அல்லது, அரசனே! நீ இந்தஜபத்திற்குள்ளபயன்யாவற்றையும்விரும்புவாயாகில் என்னுடையஜபக்திற்குரியடயன்யாவற்றையுமே இஷ்டப்படி பெற்றுக்கொள்' என்றுசொன்னான். அரசன், 'என்னால் எந்தஜபத்தின்பயன் யாசிக்கப்பட்டதோ அஃதனைத்தும் வேண்டாம். உமக்குச் சுபமுண்டாகட்டும். நான் போகின்றேன். உமக்கு கேஷமமுண்டாகட்டும். அந்தஜபத்திற்குரியபயன் என்ன வென்பதைச் சொல்லும்' என்றுகேட்டான். பிராம்மனென், 'என்

ஞெல்ஜுபிக்கப்பட்டதும் உனக்கு அளிக்கப்பட்டதும் எதுவோ அந்த ஜபத்தின்பயன் என்னகிடைக்குமென்பதை நான் றியவில்லை. இந்தத் தர்மமும் காலனும் யமனும் ரிருத்யவும் இதற்குஸாக்ஷிகள்' என்று சொன்னான்.' அரசன், 'அறியப்படாத இந்தத்தர்மத்தின் பயனைது எனக்கு என்னசெய்யப்போகிறது? ஜபத்தாலுண்டானதர்மத்தின் பயனை நீர் எனக்குச் சொல்லாவிட்டால் அந்தப்பயனை ப்ராம்மணரான நீர் அடையும். ஸங்கேதத்துடன்கூடியதை நான்விரும்புகிறவனால் வன்' என்று சொன்னான். ப்ராம்மணன் சொல்லத்தொடங்கினான். 'பிறநுக்களித்ததை நான்பெற்றுக்கொள்ளமாட்டேன்.. ஜபத்தின் பயனைது என்னை வாக்கால்கொடுக்கப்பட்டது. ராஜரிஷியே! இப்பொழுது என்னுடையதும் உன்னுடையதுமானவசனம் ப்ரமாணந்தானே? பாகமானது ஒருதடவைகிடைக்கும். கன்னிகையானவள் ஒருதடவைதான் கொடுக்கப்படுவாள். கொடுக்கிறேனன்பது ஒரேதடவை. இம்முன்றும் ஒவ்வொருதடவைதான். ஜபிக்கும்விஷயத்தில் ஒருஸமயத்திலும் பயனைப்பற்றியன்னத்தை நான் முந்திச் செய்தவனால்லன். அரசப்புவியே! ஜபத்தின்பயனை நான் எவ்விதம் அறிவேன். 'கொடு' என்று என்னை சொல்லப்பட்டது. என்னை பயனைது வாக்கால்கொடுக்கப்பட்டது. வாக்கை நான் பொய்யாகச் செய்யமாட்டேன். ஸத்தியத்தைக்காப்பாற்று; உறுதியுள்ளவனுயிரு. அரசனே! அவ்விதம் இல்லாமல், இப்படிச் சொல்லும் என்னுடையவசனத்தை நீசெய்யாவிட்டால் உனக்குப் பொய்யால் செய்யப்பட்ட பெரியஅதர்மம் உண்டாகும். பகவர்களை அடக்குகிறவனே! பெரும்யானவசனத்தைச் சொல்லுவது உனக்கு யுக்தமன்று. அதுபோல் என்னுலும் சொல்லியதைப் பொய்யாகச் செய்யமுடியாது. 'முதலில்விசாரியாமல், 'கொடுக்கிறேன்' என்று என்னை ப்ரதிஞ்ஞைசெய்யப்பட்டது. நீ ஸத்யத்திலூறுதியுள்ளவனுள்ள அதை விசாரியாமல் பெற்றுக்கொள்ளவேண்டும். அரசனே! இவ்விடத்திற்குவங்தன்றே என்னிடம் நீ ஜபத்திற்குரியபயனை யாசித்தாய்? என்னால்கொடுக்கப்பட்ட அப்பயனைப்பெற்றுக்கொள்; ஸத்தியத்தில் உறுதியுள்ளவனுகையும் இரு. அரசனே! பொய்பேசுவதைப்பெரிதாகக்கொண்ட மனிதனுக்கு இவ்வுலகமில்லை: பரதோகமுமில்லை. அவன் தன்முன்னேர்களை (த்துண்பத்திலிருந்து) மீள்விக்கமாட்டான். மற்றவர்களை எங்கணும் மீள்விப்பான்? புருஷர்களிற்கிறங்தவனே! ஸத்யமானது இவ்வுலகத்திலும் மேலுலகத்திலும் எப்படி மனிதனை மீளச்செய்யுமோது போல யாகமும் அத்யபனமும் தானமும் நியமங்களும் மீளச்செய்

யா. நூறுவருடங்களாலும் ஆயிரம்வருடங்களாலும் எந்தத்தவங்கள் செய்யப்பட்டிருக்கின்றனவோ, எந்தத்தவத்தைச் செய்யப்போகிறார்களோ அவை ஸத்யத்தைவிட விசேஷமுள்ளனவல்ல. ஸத்யம்ஒன்றே பரமாத்மருபமாகும். ஸத்யம்ஒன்றே பெரியதவமாகும். ஸத்யம்ஒன்றே பெரியயாகமாகும். ஸத்யம்ஒன்றே பெரியசாஸ்திரமாகும். ஸத்யமானது வேதங்களில் விளங்கிக்கொண்டிருக்கிறது. சிறந்தபயனுண்டு ஸத்யத்திலிருக்கிறதென்றுங்கொண்கப்படுகிறது. தவமும் தர்மமும் தமமுமாகியயாவும் ஸத்தியத்தில்கிலைபெற்றிருக்கின்றன. ஸத்யமானது வேதங்களும் அவற்றின் அங்கங்களுமாகின்றது. ஸத்யமானது யாகங்களும் (அவைகளின்) விதியுமாகிறது. ஸத்யமானது வரதானுஷ்டானமாகிறது. ஒங்காரமானது ஸத்யமாகவேயிருக்கிறது. பிராணிகளின்பிறப்பு ஸத்யமாகவேயிருக்கிறது. ஸந்ததியும் ஸத்யமாகவேயிருக்கிறது. ஸத்யத்தால் காற்றுவீசுகிறது. ஸத்யத்தால் ஸஹியன்ப்ரகாசிக்கிறது. ஸத்யத்தால் அக்ஞியானதுள்ளிருக்கிறது. ஸ்வர்க்கமானது ஸத்யத்தால் கிலைபெற்றிருக்கிறது. ஸத்யமானது யாகமும் தவமும் வேதங்களும் <sup>1</sup>ஸ்தோபங்களும் மந்திரங்களும் ஸரஸ்வதியுமாகிறது. தர்மமும் ஸத்யமும் தராசில்லைக்கப்பட்டனவென்று எங்களுக்குக் கேள்வியுண்டு. ஸமமானகிலையில்தூக்கும்பொழுது ஏதில் ஸதயமுள்ளதோ அது <sup>2</sup>தாழ்ந்தது. எதில் தர்மமுள்ளதோ அதுஸத்யமுள்ளது. யாவும் ஸத்பத்தால்வளர்ச்சி அடைகின்றன. அரசனே! நீ எதற்காகப் பொய்யானகார்யத்தைச் செய்யவிரும்புகிறோய்? ஸத்யத்தில்லைதுதியானங்ஙாத்தைச் செய்து கொள். ‘அரசனே! பொய்யைச் செய்யாதே. ‘நீ, கொடு’ என்ற வசனத்தைப்பொய்யாகவும் ஆசுபமாகவும் ஏன் செய்கிறோய்? அரசனே! என்னுற்கொடுக்கப்பட்டஜபத்தின்பயனை நீவிரும்பாமல்போவாயாகில் ஸ்வதர்மங்களில்கின்றும் வழுவியவனுவாய்; (அதற்குள்ள) உலகங்களை அடைவாய். அங்கீகரித்தபின் கொடுக்கவிருப்பமில்லாதவனும் யாசித்துபின் பெற்றுக்கொள்ளவிருப்பமில்லாதவனுமாகிய இருவர்களும் பொய்யுள்ளவர்களாகிறார்கள். ஆகையால், நீ பொய்சொல்லத்தக்கவனல்லன்’ என்றுசொன்னான். அரசன், ‘ப்ராம்மணரே! யுத்தஞ்செய்வதும் ரக்ஷிப்பதுமன்றே கூத்திரியர்களுக்குள்ளதர்மம்: கூத்திரியர்கள் தானஞ்செய்கிறவர்களென்றுசொல்லப்படுகிறார்கள். நான் உம்மிடமிருக்கு எப்படி (தானத்தை) பெற்றுக்

1 ரிக்கில்லாமல் ஸாமவேதத்தில் இகையிலவரும் அஷ்டாங்கள்.

2 ‘அதிகம்’ என்பதுமூலம்.

காளி

## ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

கொள்வேன்?' என்றுசொன்னான். பிராம்மணன், 'அரசனே! நான் உன்னைப் பெற்றுக்கொள்ளேன்று ப்ரார்த்தித்தவனுமல்லன்: உன் நுடையவீட்டிற்கு வந்தவனுமல்லன். நீ இவ்விடத்திற்குவக்துயாசி த்துத் திரும்பவும் ஏன்பெற்றுக்கொள்ளாமலிருக்கிறோய்?' என்று சொன்னான். தர்மம், 'உங்களிருவர்களுக்கும் விவாதமில்லாமலிருக்கட்டும். என்னை இங்குவந்த தர்மமென்றுதெரிந்துகொள்ளுங்கள். ப்ராம்மனன் தானஞ்செய்தபயன்களையடையவனும் அரசன்ஸத்தியத்திற்குள்ளபயன்களையடையவனுமாயிருக்கட்டும்' என்றுசொல்லி ற்று. ஸ்வர்க்கம், 'அரசர்ரேஷ்டனே! என்னை உருவமுள்ளதாக நேரில்வந்த ஸ்வர்க்கமென்று தெரிந்துகொள். உங்களிருவர்களுக்கும் விவாதமில்லாமலிருக்கட்டும். நீங்கள் இருவர்களும் ஸமமானபயனுள்ளவர்களாயிருங்கள்' என்றுசொல்லிற்று. அரசன், 'எனக்கு ஸ்வர்க்கத்தால் செய்யவேண்டியகார்யமில்லை. ஸ்வர்க்கமே! நீ வந்த படியே திரும்பிப்போகலாம். ப்ராம்மனர் <sup>1</sup> தானஞ்செய்யவிரும்புவாராகில் என்னுற்செய்யப்பட்டகர்மங்களின்பயனைப் பெற்றுக்கொள்ளட்டும்' என்றுசொன்னான். ப்ராம்மனன், 'அறியாமையால் இளமைப்பருவத்தில் என்னால் கைநீட்டப்பட்டிருக்குமானாலும் இப்பொழுது காயத்ரியைஜபித்துக்கொண்டு நிவ்ருத்தியென்றுசொல்லப்படும்தர்மத்தை உபாவித்துக்கொண்டிருக்கிறேன். அரசனே! நெடுங்கால்மாக நிவ்ருத்தியிருக்கும்என்னை எப்படி ஆசையுள்ளவருகச் செய்வாய். நானே வேண்டியதைச் செய்துகொள்வேன். அரசனே! தவத்தையும் வேதாத்யனத்தையும் ஸ்வபாவமாகச் செய்கிறவனும் ப்ரதிக்ரஹத்திலிருந்து விலகினவனுமானான் உன்னிடமிருந்து பயனைவிரும்பவில்லை' என்றுசொன்னான். அரசன், 'ஓ! ப்ராம்மனரே! ஜபத்திற்குள்ள உத்தமமானபயனானது உம்மாவிகாடுக்கப்பட்டதாகுமானால் நம்மிருவருடைய ஜபத்திற்குமுள்ளபயனெதுவோ அது நம்மிருவர்களுக்கும் சேர்ந்ததாயிருக்கட்டும். ப்ராம்மனர்கள் ப்ரதிக்ரஹத்தில் அதிகாரமுள்ளவர்கள். ராஜகுலத்திலுதித்தவர்கள் தானஞ்செய்கிறவர்களாயிருப்பார்கள். ஓ! ப்ராம்மனரே! தர்மத்தின்பயன் கொடுப்பதாக அங்கீகரிக்கப்பட்டதானால் அந்தப்பயனானது நம்மிருவர்களுக்கும் சேர்ந்ததாகவேயிருக்கட்டும்; அல்லது நம்மிருவர்களுக்கும் சேர்ந்துபுஜிக்கத்தக்கதாயிருக்கப்பேவன்டாம். என்னுடையபயனைநீர் அண்டியும். உமக்கு என்விஷயத்தில் அணுக்ரஹமிருக்குமானால் என்றால் செய்யப்பட்டதர்மத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளும்'

<sup>1</sup> 'பெற்றுக்கொள்ள' என்பது வேறுபாடும். இதுவேபொருத்தமுள்ளது.

என்றுசொன்னான். பிறகு, விகாரமானவேஷமுள்ளவர்களும் கீழிந்த ஆடையுள்ளவர்களுமான இரண்டுபுறுத்தர்கள் ஒருவரையொருவர் கட்டிப்பிடித்துக்கொண்டு வந்தார்கள்; அவர்களில் ஒருவன், ‘எனக்கு நீடிகாடுக்கவேண்டியதில்லை’ என்றும், மற்றொருவன், ‘நான் கொடுக்கவேண்டாம்’ என்றும், இவ்விஷயத்தில் நம்மிருவர்களுக்கும் இவ்விதம் விவாதமிருக்கிறது. சிறைசெய்யத்தக்க அரசன் இதோ இருக்கிறன். நான் ஸத்யம்சொல்லுகிறேன். ‘நீ இதைனக்குக் கொடுக்கவேண்டாம்’ என்றும், ‘இவ்விஷயத்தில் நீடிடாய்சொல்லுகிறேய்; நான் உனக்குக் கடன்கொடுக்கவேண்டும்’ என்றும் பேசிக் கொண்டார்கள். அவ்விருவர்களும் மிகவும்தாபமுள்ளவர்களாய் அரசனைக்கி, ‘நாங்களிருவர்களும் இவ்விஷயத்தில் சூற்றமுள்ளவர்களாகாமலிருக்கும்படி பரிசீலிக்கத்தக்கவர்களாகிறோம்’ என்ற இவ்வசனத்தையும் சொன்னார்கள்.

விருபனுனவன், ‘புருஷப்பலியே! நான் ஒருபசவிற்குள்ள பயனை இந்தவிக்ருதனுக்குக்கொடுக்கவேண்டும். அரசனே! நான் கொடுத்தாலும் இந்தவிக்ருதன் பெற்றுக்கொள்கிறதில்லை’ என்று சொன்னான். வீக்ருதன், ‘அரசனே! இந்தவிருபனுனவன் எனக்கு ஒன்றுங்கொடுக்கவேண்டியதில்லை. அரசனே! இவன் ஸத்யம்போலத் தோன்றும்படி பொய்யை உண்ணிடம்சொல்லுகிறான்’ என்றுசொன்னான். அரசன், ‘ஓ! விருபனே! இவனுக்கு நீ என்னகொடுக்கவேண்டும்? எனக்குச் சொல்லு. நான்கேட்டு அவ்விதமீசய்கிறேன். இவ்விதம் எனக்கு மனமிருக்கிறது’ என்றுகேட்டான். விருபன் சொல்லுத்தொடங்கினான். ‘அரசனே! கவனித்துக்கேள். ராஜரிஷியே! நான் இந்தவிக்ருதனுக்கு எதை எவ்விதம் கொடுக்கவேண் டுமோ அதுமுழுமையையுங்கேள். அரசனே! குற்றமில்லாதவனே! ராஜரிஷியே! முன்னெருஸமயத்தில்தர்மத்தை அடையவேண்டி, தவத்தையும் வேதாத்யயனத்தையும் இயற்கையாக உடையவனை ஒரு ப்ராம்மணன்பொருட்டு அழகான ஒருபசவானது இந்தவிக்ருதனால் தானாருசெய்யப்பட்டது. அரசனே! அந்தப்பசவின்தானத்திற்குள்ள பயனை நான் இந்தவிக்ருதனிடம்வந்து யாசித்தேன். வீக்ருதனும் பரிசுத்தியுள்ளமனத்துடன் அறநூல் ஏனக்கு அளித்தான். பிறகு, ஆதமசுத்துக்காகப் பூர்ணரியக்கமானது ஏன்றால்செய்யப்பட்டது. ராஜனே! காந்துமாந்துடியமைவகாந்தும் அதுகமாகக்கறக்கும்தன்மையுள்ள வைக்காந்தான ஓய்யங்கிடாம்பாக்கலோ வரிலைக்குவராங்கி அப்பசுக்களை உருசுவிருத்திசெய்யும் ஒருவனுக்குக் கொடுத்தேன். ப்ரபுதீவ! நான்

இவணிடமிருந்துபெற்றுக்கொண்டு இரட்டிப்பான அந்தப்பயனை இப்பொழுது இவனுக்கு விதிப்படி ச்ரத்தையுடன் 'திருப்பிக்கொடுக்கி ரேன். புருஷப்புலியே! இவ்விதம் நடந்திருக்கிறது. இதில்யார்சுத்தி யுள்ளவன்? யார் தோஷமுள்ளவன்? அரசனே! நாங்கள் இவ்விதமான விவாதத்துடன் "இவ்விடத்திலுள்ளான்னை வந்து அடைந்திருக்கி ரேம். தர்மத்தைச்செய்வாயோ, அதர்மத்தைச்செய்வாயோ எங்க ஸிருவர்களையும் அடக்கி நீ ஸமாதானஞ்செய்யவேண்டும். இவன்கொடுத்ததைப்போல நான்கொடுப்பதை இவன்விரும்பாமற்போனால் இவ்விஷயத்தில் நீ உறுதியுள்ளவனுயிருந்துகொண்டு இப்பொழுது எங்களை கல்லவழியிலிருக்கும்படிசெய்யவேண்டும்' என்றுசொன்னான். அரசன், 'கொடுக்கப்படும்கடனை நீ ஏன் இப்பொழுது பெற்றுக்கொள்ளாமலிருக்கிறாய்? அவ்விதம் நீ தாமதியாமல் பெற்றுக்கொள். பெற்றுக்கொண்டே உன்னால் அனுமதிகொடுக்கப்படவேண்டும்' என்று சொன்னான். விக்ருதன், 'இவன் கொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டான். அப்படியே கொடுக்கிறேனன்று என்னால்சொல்லப்பட்டது. இந்தவிஷயத்தில் இவன் எனக்குக்கொடுக்கவேண்டியவன்வன். இவன்எவ்விடத்திற்குப்போகவிரும்புகிறானே அங்குபோகட்டும்' என்றுசொன்னான். அரசன், 'இவன்கொடுக்கும்பொழுது நீபெற்றுக்கொள்ளாமலிருக்கிறாய். இது சரியன்றென்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. நீ தண்டிக்கத்தக்கவனைன்றே என்னுடையஅபிப்ரொயம். இதற்சந்தேகமேயில்லை' என்றுசொன்னான். விக்ருதன், 'ராஜரிஷ்டியே! என்னால் இவனுக்குக் கொடுக்கப்பட்டது. அதைத்திரும்பவும் நான் எப்படி பெற்றுக்கொள்ளுவேன்? இந்தவிஷயத்தில் எனக்கு என்னகுற்றமிருக்கிறது? ப்ரட்டீவ! விசாரித்துஎனக்குத் தண்டனையைக்கட்டனயிடு' என்றுசொன்னான். விரூபன், 'என்னால் கொடுக்கப்படுகிறதை வவனிதத்திலும் நீ பெற்றுக்கொள்ளாமலிருப்பாயாகில் தர்மத்தைப்பரிபாலிக்கும் இந்த அரசன் உன்னை அடக்குவான்' என்றுசொன்னான். விக்ருதன் 'உன்னால் வலியயாசிக்கப்பட்டு என்னால் கொடுக்கப்பட்டது. அதனை இப்பொழுது வலிதம் பெற்றுக்கொள்வேன்? நீ போகலாட்; உனக்கு அனுமதி கொடுக்கிறேன்' என்றுசொன்னான். ப்ராம்மானன், 'அராமனே! இவர்கள் இருவர்களாலும் ஃராஸ்லப்பட்ட ஃ்ராந்தவசனம் உண்ணார்கள் கேட்சப்பட்டதா? என்றால் உணக்கு எதுவாடுபாரதாக ப்ராந்திழ்வாஸ செய்யப்பட்டதோ அதை விசாரியாமல்பாற்றுவதோன்' என்றுசொன்னான்.

அரசன், 'மிகப்பெரியதும் வடினமுயான இவ்விருவர்களின்

கார்யமும் தொடங்கப்பட்டிருப்பதைப்பார்த்தால், ஐபம்செய்யும் ப்ராம்மணருக்கு உறுதிசெய்துகொடுத்தாகிறது. இஃது எவ்வித மாகப்போகிறதோ? ஐப்ராம்மணநால்கொடுக்கப்படுவதை கான்பெற்றுக்கொள்ளாமற்போன்ற இப்பொழுது நான் பெரியபாபத்துடன் சேர்ந்தவனுக்காமலிருப்பதுங்கணம்?' என்றுநினைத்தான். அந்தராஜ ரிஷியானவன் அவ்விருவர்களையும்நோக்கி, 'நீங்கள் கார்யத்தைச் செய்துகொண்டவர்களாகவே போனீர்கள். இப்பொழுது இவ்விடத் திலுள்ள என்னை அடைந்து அரசர்களுக்குள்ள தர்மமானது பொய்யாகவேண்டாம். அரசர்களுக்குத் தம்தர்மத்தை ரக்ஷித்துக்கொள்ள வேண்டுமென்பது நிச்சயம். புத்தியில்லாதன்னைக் கடினமான ப்ராம்மண தர்மமானது பிடித்துக்கொண்டது' என்றுசொன்னான். ப்ராம்மணன், 'யாசிக்கப்பட்டதைக்கொடுப்பதாக நான் அங்கீரித்திருக்கிறேன். நான் அதைத் தரித்துக்கொண்டிருக்கிறேன். பெற்றுக்கொள். அரசனே! நீபெற்றுக்கொள்ளவிட்டால் ஸந்தேஹமில்லா மல உன்னைச் சமிப்பேன்' என்றுசொன்னான். அரசன், 'அரசர் களுக்குரிய தர்மத்தைநின்திக்கவேண்டும். அந்தத்தர்மத்தைப்பற்றிய கார்யத்தின்நிச்சயம் இவ்விஷயத்தில் இவ்விதமிருக்கிறது. (பெற்றுக்கொண்டாலும்) எவ்விதம் (ராஜதர்மத்திற்கு)ஸரியாகஇருக்குமென்று தெரிந்துகொண்டு நான் பெற்றுக்கொள்ளவேண்டும். ஒ! ப்ராம்மணரே! என்னுடைய இந்தக்கையானது நூதனமாக ப்ரதிக்ரஹத திற்காக நீட்டப்பட்டிருக்கிறது. எனக்காக வைத்ததறித்துக்கொண்டிருக்கிறோ அதை இப்பொழுது கொடுக்கலாம்' என்றுசொன்னான். ப்ராம்மணன், 'காயத்ரியைஜபிக்கும் என்னால் எந்தக்குணம் எவ்வளவுசெய்யப்பட்டிருக்குமோ அது சிறிதும் என்னிடத்திலிருக்குமானால் அதுமுழுமையும் நீபெற்றுக்கொள்' என்றுசொன்னான். அரசன், 'ஓ! பிராம்மணேத்தமரே! என்னுடையகையிலவிழுந்தஇந்த ஜலமானது நமக்கு ஸமமாயிருக்கட்டும்; சேர்ந்ததாகவே இருக்கட்டும். நீர் பெற்றுக்கொள்ளும்' என்றுசொன்னான். விருபன், 'தவி ஜர்களில்லத்தமனே! எங்களை உங்கள்மனத்திலுண்டானதை அறிய விரும்பிய காமக்ரோதங்களைத் தீர்க்குகொள். எங்களாலும் இவ்விடம் செய்யப்பட்டாய். இப்பயன் சேர்ந்திருக்கட்டுமென்று உய்வுல்சொல்லப்பட்டதாரனத்தால் உணக்கும்கூவுலனுக்கும்ஸமமானாலும் கங்கள் கூட்டக்கும். இவண்சிறிதும்கொடுக்கவேண்டியவனால்ஸான். உனக்காலப் பரிகைக்கூடுதலையப்பட்டது. காலம், தர்மம், மிஹித்ர, காமம், சீலா கீருசனரிருவர்கள் ஆகையாவரும் ஒருவறீராடெருவா பீசர்க்குருப்

குறை

# முனிம் மதுரை பாடகம்.

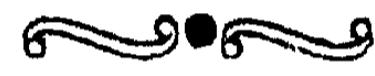
பதைப் பகுத்துப்பார்க்கும்பொழுது அறிவுள்ளூனக்குப் 1பரிசைக்கு செய்யப்பட்டதாகிறது. எல்லாவற்றிற்கும்மேல்லீரும் பிறப்பில் வாதப்ரம்மத்தினுடையதும் ஒப்புற்றதும் த்வந்துவங்களில்லாததும் அழுக்கில்லாத உருவமுள்ளதுமான ஸ்தானமானது உங்களிருவர்களுக்கும்இருக்கட்டும். நாங்கள் எல்லோர்களும் (எங்களுக்குள்ள) அந்த அந்த உலகங்களுக்குச் செல்லுகிறோம். நீ எந்தாலுகங்களை விரும்புகிறோயோ உண்கர்மக்தால் ஜயிக்கப்பட்ட அந்தாலுகங்களை அடை என்றுசொன்னான். பிறகு, தர்மம் யமன்முதலியஅவர்கள் அரசனையும் ப்ராம்மனையும் நோக்கி, ‘நீங்களிருவர்களும் எங்களுடையசிரவென்று சொல்லப்படுவதும் ப்ரம்மலோகமென்று சொல்லப்படுவதுமான பதத்திலிருக்கிறீர்கள். உங்களிருவர்களாலும் நாங்கள் ஜயிக்கப்பட்டோம். உங்களிருவர்களுடையவிருப்பமும் ஸந்தேஹமின்றி விரும்பியதை அடைந்ததாயிற்று’ என்றுசொன்னார்கள். ஜயிப்பவர்களடையும்பயனும், ஜபம்செய்பவனுல் நற்கதியும் பதவியும் உலகங்களும் ஜயிக்கப்படுகின்றமுறையும் என்னால் உனக்கு நன்றாகக் காண்பிக்கப்பட்டன. காயத்ரீமங்கிரத்தைஜயிப்பவன்உத்தமஸ்தானத்திலிருக்கும் ப்ரம்மாவை அடைவான்; அல்லது, அக்னிலோகத்தைஅடைவான்; அல்லது, ஸுரியலோகத்தைஅடைவான். அவன் அந்தாலுகங்களில் தேஜோமயமானாருவத்துடன் வினோயாழிக்கொண்டிருக்கும்பொழுது அந்தத்தேவர்களுக்குள்ளுக்கணங்களைக்கண்டு ஆசையால்மோக்மடைந்துநிதித்துக்கொண்டிருப்பான், இவ்விதமே சந்தரலோகத்திலும் வாயுலோகத்திலும் அவ்வுலகத்திலுள்ள அந்தத்தேவர்களின்குணங்களை அடையவிருப்பமுள்ளவனும் ஆசையுண்டயவனும் பூமிபோலகணமானதும் ஆகாயம்போல வகுவானதுமானசரீரத்தைஅடைந்தவனுமாகி வலிப்பான். பிறகு, அவன் அந்தக்குணங்களிலும் ஆசையில்லாமல ஸந்தேஹமின்றிப் பரமாத்மாவை அடைவான். அவன் அழிவற்றதான பரமாத்மாருபத்தைவிரும்பிக்கொண்டுதிரும்பவும் ஆதையீய ப்ரவேசிப்பான். மோக்ஷத்திலும்மோக்ஷமானரூபததை அடைந்தவனும் ஆசையடங்கியவனும் அஹங்காரமற்றவனும் ப்ரம்மானவனுமான அவன் தவந்துவங்களில்லாதவனும் ஸாகமுள்ளவனும் ராந்தனும் உபத்ரவயில்லாதவனுமாயிருப்பான்; மறுபிறப்பில்லாததும் ஒன்றாகவனும் அகஷமைன்றுபெயருள்ளதும்துக்கமிழலாததும் ஜாரையில்லாததும் சாந்தமும் ப்ரம்மத்துன்ஸ்தானமுமான அந்தப்படித்தான், அந்தப்படித்தான். உநான்பு, ஸ்ரீஷ்ணங்களையும் விட்டு

1 GAMILLU. • 2 UGULU, LUGULU, FLUID, LIQUID, LIQUID.

விலகியதும் அப்படியே 1ஆறுதோக்களில்லாததும் 2பதினாறுவஸ் துக்களிலிருங்குவிலகியதுமான அந்தப்புருஷரூபத்தை அடைந்தபின் எங்கும் நிறைஞ்சூபத்தையடைவான். அல்லது, ஆசையுள்ளடுத்தி யுடன் இதைவிரும்பாமலிருப்பானாகில் எல்லாப்போகத்தையும் அடையத்தக்கவனுவான். எதைவிரும்புகிறீரே அதை மனத்தால் அடைவான். அல்லது, எல்லாஉலகங்களையும்நரகம்போலப்பார்ப்பான். ஆசையில்லாதவனும் எல்லாவற்றிலுமிருங்கும்விடப்பட்டவனுமாய்து அந்தப்ரம்மருபத்திலேயே ஸாகமாகஸங்தோக்கிப்பான். மஹாராஜனே! இவ் விதமாக ஜிப்பவனுக்குள் இந்தக்கதி எவ்விதமிருக்கிறதோ, இது முழுதும் உனக்குச்சொல்லப்பட்டது. திரும்பவும் எதைக்கேட்க விரும்புகிறுய்?" என்றுசொன்னார்.

**நாற்றுத்தோண்ணாற்றேட்டாவது அத்தியாயம்.**

**ஓ மா ச்சீ த ர் ம ம். (தோடர்ச்சி.)**



(பிழ்மர், ஐப்ராம்மணாரும் இச்சிவாதுவும் மோக்ஷமடைந் ததையும் ஐபத்தின்பலனையும் சோல்லியது.)

புதிஷ்டர், "பிதாமஹரே! அந்தவிருபன் அவ்விதம் சொன்ன பிறகு, அந்தப்ராம்மணனும் அரசனும் அப்பொழுது என்ன மறு மொழிகூறினார்கள்? அதனை எனக்குச்சொல்லவேண்டும். அல்லது, உம்மால்சொல்லப்பட்ட உலகத்திற்கு அவர்கள் சென்றால்கோ. அவ் வுலகத்தில் அவர்களுக்கு என்னஸம்பாஷணைஉண்டாயிற்று? அவர்கள் என்னசெய்தார்கள்?" என்றுகேட்க, பிழ்மர்சொல்லத்தொடங்கினார்.

"ஐபம்செய்யும் அந்தப்ராம்மணன் (விருபனுடைய அந்தவசனம்) சரியென்று அங்கீகரித்துப் பூஜிக்கத்தக்கவர்களான தர்மத்தை யும் யமனையும் காலனையும் மிருத்யுவையும் ஸ்வர்க்கத்தையும் நன்றாகப் பூஜித்து முதலில் அவ்விடத்தில் சேர்ந்தவர்களான மற்றுமூன்ன ப்ராம்மணப்ரேஷ்டர்களைவர்களையும் தலையால்வனங்கிப் பூஜித்து அரசனைக்கி, 'ஓ! ராஜரிவிதேய! ஒந்தஜபத்தின்பயனுடன்கூடி முக்கியமானநிலையை அடைந்துகொள். கான் உன்னால் அனுமதிகொடுக்கப்பெற்றுத் திரும்பவும் ஜிபித்துக்கொண்டிருக்கிறேன். மிக்க பலமுள்ள அரசனே! எனக்கு முந்துயே காயத்ரீதேவியால், 'உனக்கு ஐபவிஷயத்தில் எப்பொழுதும் சர்த்தாக்கண்டாகட்டும்' என்று வரம்

1 பசி தாகம்என்ற ப்ராணதர்மம் இரண்டும், சோகம் மேகம் என்றமடை தர்மம் இரண்டும், ஐரை மரணம் என்ற சரீதர்மம் இரண்டுமாம்.

2 ஞானேந்திரியக்கள்கூந்து; கர்மேந்திரியக்கள்கூந்து; ப்ராணவாடுக்கள் கூந்து; மனம்ஞேன்று; ஆகப்பதினாறு.

ஈடுச

## ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது' என்றுசொன்னான். அரசன், 'ஓ ! ப்ராம்மணரே ! உமதுமங்த்ரவித்தியானதுஇவ்விதம் பயனுள்ளதாயிருந்து உமக்கும் ஜபிக்கவேண்டியதற்கு' சரத்தையிருக்குமாகில், அதை அடையும். என்னுடன்கூட ஜபத்திற்குரியபயனைப் பெற்றுக்கொள்ளும்' என்றுசொன்னான். ப்ராம்மணன், 'இவ்விடத்தில் எல்லோர்களின்ஸங்கிதியிலும் மிகப்பெரியமுயற்சி செய்யப்பட்டது. நம்மிருவர்களுக்கும் எவ்வுலகத்திற்குச் செல்லத்தக்கதோ அதில் நாமிருவரும் சேர்ந்து ஸமானபயனுள்ளவர்களாகவே செல்லுவோம்' என்று சொன்னான். அவ்விஷயத்தில் அவ்விருவர்களுக்குமுள்ளதற்கிணையத் தெரிந்துகொண்டு தேவர்களுக்குாசனைஇந்திரன் திக்பாலகர்களுடனும் மற்றத்தேவர்களுடனுங்கூட அவ்விடத்திற்கு வந்தான். ஸாத்யர்களும் விஶ்வேதேவர்களும் மருத்துக்களும் மிகப்பெரிய 1வாத்யங்களும் ஆறுகளும் மலைகளும் கடல்களும் பலவிதமானதீர்த்தங்களும் தவங்களும் 2கர்மங்களின்பயனைக்கூறும்விதியும் வேதங்களும் ஸ்தோபங்களும் ஸரஸ்வதியும் நாரதரும் பர்வதரும் விச்வாவஸாவும் ஹாஹாவும் ஹஹஹாவும் பரிவாரக்கூட்டங்களுடன்கூடிய சித்ரஸெனனென்னும் கந்தர்வனும் நாகர்களும் வித்தர்களும் முனிகளும் அங்குவந்தார்கள். தேவர்களின்தேவரும் ப்ரஜைகளுக்குப்பதியும் தேவர்களுக்கீஸ்வரரும் வேதரூபியும் அழிவற்றவருமான ப்ரம்மாவும் வந்தார். ஆயிரந்தலையுள்ளவரும் அறிவிறகெட்டாதவரும் தேவருமான ஸ்ரீவிஷ்ணுபகவானும் வந்தார். ப்ரபுவே ! ஆகாயத்தில் பேரிவாத்யங்களும் ம்ருதங்கங்களும் வாசிக்கப்பட்டன. அவ்விடத்தில் அங்தமஹாத்மாக்களுக்கு திவ்யமானபுத்பவருஷங்களுமுண்டாயின. அங்கங்கு நான்குபுறங்களிலும் அப்ஸரமட்டதைகளின்கூட்டங்களும் நாந்தனஞ்செப்தன. பிறகு, உருவமுள்ளவர்க்கமானது ப்ராம்மனையும் (அரசனையும்) நோக்கி, 'பெரியபாக்யம்பெற்ற ப்ராம்மனரே ! நீர் நல்லவீத்திணையப்பெற்றீர். அரசனே ! நீயும் அதுபோல் வித்திணையப்பெற்று' என்ற வசனத்தைச்சொல்லிற்று. ஒ ! அரசனே ! பிறகு, ஒருவருக்கொருவர் உபகாரத்தால்சேர்ந்தவர்களான அந்தப்ராம்மணன் அரசன்இருவர்களுமே விஷயங்களைவிலக்கத்தக்க பொறிகளின்லபத்தைச் செய்துகொண்டார்கள். அவர்கள் ப்ரானையும் அபானையும் வ்யானையும் உதானையும் ஸமானையும் மனத-

1 வேறுபாடம்.

2 ஜி.வலுக்கும் பூர்மத்திற்குமுள்ள அபேதததைச்சொல்லும் வேதாந்தங்கள்' என்று பழையகாலம்.

தில் நிலைக்கும்படி செய்து மனத்தை ப்ராணனில் நிலைக்கச்செய்து கொண்டார்கள். பிறகு, அவர்கள் பத்மாஸனங்கூட்டுத்தொண்டு புருவங்களுக்குமிழுள்ள மூக்குநுனியைப்பார்த்துக்கொண்டு மெள்ள மெள்ள அப்பொழுது புருவங்களுக்கும் கண்களுக்குமிழுள்ள ஸந்தி ஸ்தானத்தில்மனத்தைநிலைக்கச்செய்துகொண்டார்கள். பிறகு, அசை வற்றசரீரங்களுடன்கூடியவர்களும் உருதியானபார்வையுள்ளவர்களும் ஸமாதியிலிருப்பவர்களும் ஆஸனத்தைஜித்தவர்களுமான அவர்கள் ப்ரம்மரங்தரஸ்தானத்தில் மனத்தை ஸயிக்கும்படி செய்து கொண்டார்கள். பிறகு, மஹாத்மாவானப்ராம்மணனுடைய ப்ரம்மரங்தரத்தைப்பிளங்குதுகொண்டு மிகப்பெரிதான ஜ்யோதியின்ஜ்வாலையானது(வெளிவந்து) ஸ்வர்க்கத்திற்குச்சென்றது. அப்பொழுதுள்ளாத்திக்குக்களிலும் மிகப்பெரிதான ஹா! ஹா! வென்னும்சப்தமுண்டாயிற்று. புகழப்படும் அந்தாளியானது அப்பொழுது ப்ரம்மதேவரிடம் ப்ரவேசித்தது. அரசனே! ப்ரம்மதேவரும் உடனேந்திர்கொண்டு சென்றுவூட்டை அளவுள்ளபுருஷவடிவமான அவ்வொளியைங்வரவுகூறினர். திரும்பவும் புன்னகைசெய்து, 'ஜபிப்பவர்களுக்கும் யோகிகளுக்கும் ஸமமானபயனுண்டென்பதில் ஸந்தேஹமில்லை. யோகிகளுக்கும் ஜபிப்பவர்களுக்குமிழுள்ளடயன் ப்ரத்யக்ஷமாகக்காணப்படுகிறது. ஆகிலும், எந்திர்கொண்டழைப்பது யோகிகளைவிட ஜபிப்பவர்களுக்கு விசேஷமான பயனென்று நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கிறது' என்று இனி மையான வேறுவூருவசனத்தையும் சொன்னார். பிறகு, அந்தப்ரம்மதேவரானவர், 'என்னிடத்தில்வெளிக்கலாம்' என்றுசொல்லி வாயைத்திறந்தார். 'உடனே, ப்ராம்மணன் துன்பமில்லாமல் இந்தப்ரம்மதேவரின் வாயிற்புகுஞ்சான். ப்ராம்மணப்ரேஷ்டன் எவ்விதம்புகுஞ்தானே அவ்விதம் அதேவிதிப்படி அரசனும் அப்பொழுது பகவானுன ப்ரம்மதேவரிடம்புகுஞ்தான். பிறகு, கேவர்கள் ப்ரம்மதேவரைவணக்கி, 'ஜபிப்பவர்களுக்குவேண்டி (எந்திர்கொண்டுவருவதென்னும்) இம்முயற்சிசெய்யப்பட்டது. இதை அறியவேண்டியே நாங்கள்வந்தோம். இவ்விருவர்களும் ஸமமாகவே உம்மாலடிஜைசெய்யப்பட்டவர்களும் ஸமமானபயனுடன் கூடியவர்களுமானார்கள். யோகிக்கும் ஜபிப்பவருக்கும் ஸமமானதும் மிகப்பெரிதுமானபயனுனது இப்பொழுது காணப்பட்டது. எல்லாவுக்களையுங்காண்டிப் பிரார்த்திக்கத்தக்க ஸாகமுள்ளவிடத்திற்கு; இவர்கள் செல்லுவார்கள்' • என்றுசொன்

1 யோகத்திற்குரிய பல்கை ஆஸாங்கர்; 'ஜிதாந்மாவினா' என்பது வேறுபாடும்; அதற்கு, 'தித்தத்துவித்தவர்கள்' என்பது பழையக்கர.

## சிருதீ ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

ஞர்கள், ப்ரம்மதேவரானவர், ‘பெரியஸ்மிருதியைப்படிக்கிறவனும் அப்படியே சுபமான உபஸ்மிருதியைப்படிக்கிறவனுமாகிய அவ்விருவர்களும் இந்தவிதிப்படி என்றங்கத்தைஅடைவார்கள். யோகத்தில் பக்தியுள்ளவனுயிருக்கிறவனும் சரீரத்தின்மூடிவில் இந்தவிதிப்படி என்னுடைய உலகங்களை அடைவான்; இதில்ஸங்தேஹமில்லை. நான் போகிறேன்; கார்யவித்துக்காக அவரவர்களின் இடங்களுக்குப்போகலாம்’ என்றுசொன்னார். இவ்விதம்சொன்னபின், அந்தப்ரம்மதேவரானவர் அப்பொழுது அவ்விடத்திலேயேஅந்தர்த்தானத்தைஅடைந்தார். பிறகு, விடைபெற்றுக்கொண்டு தேவர்களும் தம்தம் இடத்திற்குச்சென்றார்கள். அரசனே! அவ்விடத்திலுள்ள அந்தமஹாத்மாக்களைவர்களும் தர்மத்தைப்புகழ்ந்துகொண்டு மிக்கஸங்தோஷமுள்ள மனத்துடன் பின்தொடர்ந்துசென்றார்கள். மஹாராஜனே! ஜபிப்பவர்களுக்குள்ள இந்தப்பயனும் இந்தக்கதியும் சாஸ்திரப்படி சொல்லப்பட்டன. திரும்பவும் எதைக்கேட்கவிரும்புகிறோய்?’ என்றுசொன்னார்.

**நாற்றுத்தோண்ணூற்றேந்பதாவது அத்தியாயம்.**

**மே மா கஷ் தர் மம். (தோடர்ச்சி.)**



(கர்மம் ரூனம் பீரம்மம் இவகளைப்பற்றி ப்ரநாஹஸ்பதி கிழும் மதுஷுக்தம் நடத்த ஸம்பாதனை.)

யுதிஷ்டிரர், “ஓதாமஹரே! ஞானயோகத்திற்கும் வேதங்களுக்கும் அக்ணிஹோத்ரமுதலியநியமத்திற்கும்ஏன்னபயன்? ஜீவனை எவ்விதம்தெரிந்துகொள்ளவேண்டும்? அதனை எனக்குச் சொல்லவேண்டும்” என்றுகேட்க, பீஷ்மர் சௌல்லத்தொடங்கினார். “இவ்விஷயத்திலும் மனுப்ரஜாபதிக்கும் மஹரிஷியானப்ருஹஸ்பதிக்கும் நடந்த ஸம்பாதனையான பழைய இவ்விதிஹாஸத்தை உதாஹரிக்கிறார்கள். தேவரிஷிக்கூட்டங்களுள் மிகச்சிறந்தவரும் மஹரிஷியுமானப்ருஹஸ்பதியானவர் சிஷ்யராகி ப்ரஜைகளுக்கு மிகவும் பூஜ்யரும் ப்ரஜைகளுக்குப்பதியுமானமனுவைக் குருவாகவணங்கிப்பழையதான இந்தப்ரச்னத்தைக் கேட்கத்தொடங்கினார்.

‘பகவானே! கர்மகாண்டமானது எதை அறியவேண்டியகாரணத்திற்காக ப்ரவருத்திருக்கிறதோ, எதை ஜானத்திற்குப்பயனன்று ப்ராம்மணர்கள் கூறுகிறார்களோ, எது மந்திரத்திலுள்ள சப்தங்களால்வெளியிடப்படாததாயிருக்கிறதோ, அதை எனக்கு உள்ள படி உபதேசிக்கவேண்டும். ஸ்தோத்திரங்களையும் சாஸ்திரங்களையும்

வேதங்களையும் மந்திரங்களையும் அறிந்தவர்களானமஹாண்களால் பல விதமானயாகங்களாலும் பசுக்களின்தானங்களாலும் எந்தப்பயன் அடையக்கருதப்படுகிறதோ அப்படின் என்ன? அஃதுளவிதமிருக்கிறது? அஃது எவ்விடத்தில்கிடைக்கும்? பகவானே! பூமியும் பூமிலுண்டானபிராணிகளும் காற்றும் ஆகாயழும் ஜலமும் ஜலத்தை இடமாகக்கொண்டப்ராணிகளும் ஸ்வர்க்கமும் ஸ்வர்க்கத்தைஇடமாகக்கொண்டப்ராணிகளும் எதிலிருந்துபிறப்படைந்தனவோ முதலிலுள்ள அந்தக்காரணத்தை எனக்குஉபதேசிக்கவேண்டும். மனிதன் எதைஅடையவேண்டி ஜ்ஞானத்தைவிரும்புகிறுனேஅந்தவஸ்து வுக்காக ஜ்ஞானத்தைப்பற்றியப்ரவிருத்தியுண்டாகிறது. நான் புராதனமான அந்தப்பரவஸ்துவை அறியவில்லை. (ஆகையால், அறியாமல்) பொய்யானப்ரவிருத்தியை நான் எவ்விதம் செய்வேன்? நான், ரிக்ஷாமங்களின்கூட்டங்களையும் யஜாஸ-களையும் சந்தஸ-களையும் 1 நகூத்ரவித்யையையும் நிருக்தத்தையும் வ்யாகரணத்தையும் கல்பஸுத்ரங்களையும் சிகைஷ்யையையும் கற்றும், உலகந்களுக்குக்காரணமானவஸ்துவை அறியவில்லை. ஆகையால், பூஜ்யராணீரோ இஃதனைத்தையும் எனக்குப் பொதுவானசப்தங்களாலும் விசேஷசப்தங்களாலும் உபதேசிக்கவேண்டும். பூஜ்யராணீர் ஜீவனங்களை சர்வத்திலிருந்து எவ்விதம் விலக்குவது திரும்பவும் வேறுசர்வத்தை எவ்விதம் அடைகிறதோ கர்மத்திற்கு என்னடயனிருக்கிறதோ ஜ்ஞானத்திற்குப்பயனைதுவோ இவற்றையெல்லாம் எனக்கு உபதேசிக்கவேண்டும்' என்றுகேட்டார். மனு, 'எவனுக்கு எதுளது ப்ரியமுள்ளதோ அவனுக்கு அதைஅதை ஸ-கமென்று சொல்லுகிறார்கள். இஷ்டமில்லாததுளதுவோ அதையே துக்கமென்றுகூறுகிறார்கள். 'இஷ்டமாயிருப்பது எனக்குக் கிடைக்கவேண்டும். இஷ்டமில்லாதது எனக்கு வேண்டாம்' என்னும் இவ்வாசசையை நிறைவேற்றவேண்டிக் கர்மங்களின்விதியானது நடைபெற்றிருக்கிறது. இஷ்டமும் அனிஷ்டமும் எனக்குவேண்டாமென்ற இந்தநிலையைஅடையவேண்டி ஞானத்தின் விதியானது நடைபெற்றிருக்கிறது. வேதத்தில்கூறியசுர்மவழி கள் ஆசையுள்ளவைனப்பற்றினவாயிருக்கின்றன. இவ்வாசசகளிலிருந்துஷ்டப்பட்டவன் பராஷானபொருளீர் அடைவான். ஸ-கத்தைவிரும்பும்மங்கிதுள்ள பலவிதமான கர்மவழியில் ப்ரவிருத்தித்து நரகத்தை அடைவிருங்' என்றுசொன்னார். ப்ரநாஹஸ்பதி, 'வேண்டியதும் வேண்டாததும், முறைறீய ஸ-கமும் ஸ-கமில்லாததுமாயிருக்கின்றன.

காலை

## ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

(ஸாகத்தைவிரும்புவதும் துக்கத்தைவெறுப்பதுமாகிய) இதுதான் (மனிதனுடைய) விருப்பம். அதைக் கர்மங்களால்டைகிருஞ்' என்று சொன்னார். மனு சொல்லத்தோடுங்கினார். 'இவ்விதஆசைக்காகக் கர்மங்களின்விதியானது நடைபெற்றிருக்கிறது. இவ்வாசைகளிலிருஞ்து விடுபட்டவன்பரமான வஸ்துவைஅடைவான். கர்மவழியானதுஆசையுள்ளபுத்தியுடையவர்களை ஸங்தோஷிக்கச் செய்யும். இவ்வாசைகளிலிருஞ்து விடுபட்டுப் பரமானவஸ்துவை அடையவேண்டும். ஆசையற்ற மனமுதலியவற்றைக்கொண்டு செய்யப்படும் கர்மங்களால் விளங்குகிறவனும் மனத்தில்ப்ரகாசமென்னும் சுற்றியைஅடைந்தவனுமாய்த் தர்மத்தில்பரவுருத்தித்தவன் மோக்ஷஸாகத்தைவிரும்பத்தக்கவனுவான். ஆசையற்றவர்கள் எந்தப்பதத்தை அடைகிருஞ்களோ பரமான அந்தப்பதமானது கர்மங்களுக்குரியபயனிலிருஞ்து வீலகியதாகும். ப்ரஜைகள் மனத்தாலும் கர்மத்தாலும் படைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. மனம் கர்மம் இவ்விரண்டுமே உலகங்களால் அனுஷ்டிக்கப்படும் நல்வழிகளாகும். கர்மமானது நிலையற்றபயனுள்ளதானாலும் சாச்வத மானபயனுள்ளதாகவும் (வேதங்களில்) காணப்படுகிறது. அதற்கு மனத்தால் கர்மங்களின்பயன்களைவுது காரணமாகிறதல்லாமல்வேறில்லை. விஷயமும் அதன்போகழும் ஆசையின்வழிவங்களாக வேதத்தில்கூறப்படுகின்றன. இவ்வாசைகளிலிருஞ்துவிடுபட்டவன் பரவஸ்துவைஅடைவான். பலவிதமானகர்மங்களின்பயனில் ஸாகத்தை அடையவிரும்பும் அவிவேகியானமனிதன் பரவஸ்துவை அடையமாட்டான். அந்தவஸ்துவானது காமங்களுக்குள்ளபயனிலிருஞ்துவிலகிய வேறுனபயனன்றே! பரமானப்ரம்மமானது ஆசையற்றவர்களுக்கன்றே அடையத்தக்கதாகிறது? தன்றுவத்தாலமனிதர்களுக்கு நாயகன்போல்வீளங்கும்கண்ணனது ஓரவுபோனவுடன் இருளால் மறைக்கப்படாதலருவமுள்ளதாய் (விலக்கத்தக்க முள்முதலியவற்றை)ப் பார்ப்பதுபோலப் புத்தியானது விவேகமென்னும்குண்த்துடன்கூடியதாய் விலக்கத்தக்க அசபமானகர்மத்தைப் பார்க்கிறது. மனிதர்கள் ஸர்ப்பங்களையும் தர்ப்பத்தின்மூலையளையும் கிளருறையும் அறிந்தபின் விலக்கிக்கொள்ளுகிறார்கள். அந்யாத காரணத்தாலுமூடார்கள் அவைகளில்விழுப்பிருஞ்கள். அறிவிறகுள்ளடையான் எவ்விதம் சிறந்ததாயிருக்கிறதென்று பார். வந்துபடி ப்ரயோகிக்கப்படுமால்லாமாதிரமும் கூறியபடிக்குள்ளாயாகக்கூறும் ஒருநுட்பமாகாதானாலும்கூறும் மிகுதியான அவளைதானமுய்(யாகுற்றவர்தாறுவர்ப்ரதாநிய)யனத்துறகுள்ளத்யானேபூர்ப்பாய்ய ஒருநுட்பமுட்டுக்கழறுமுள்ள கர்மதழைப்பய

# சுட்டிப்பவம்.

காட்டுக்கள்

னுள்ளதாகச் சொல்லுகிறார்கள். வேதங்கள் கர்மத்தை மூன்றுகுண முள்ளதாகக் கூறுகின்றன. கர்மமானது மந்திரத்தையன்றோ மூன் னிட்டதாயிருக்கிறது. அக்காரணம்பற்றி மந்திரமானது முக்குண முள்ளதாகிறது. (அதன் மூலமான) விதியானது மூன்றுகுணமுள்ளதாகிறது. கர்மமானது அதைச் செய்கிறவன்மனத்திலுள்ளருணத் தால் மூன்றுவிதமாகிறது. அந்தக்கர்மத்தின் 1பயனைப்புஜிக்கும்ஜீவ னும் அதுபோல முக்குணமுள்ளதாகிறது. அழகும் பரிசுத்திய முள்ள சப்தங்கள், ரூபங்கள், ஸ்பர்சங்கள், ரஸங்கள், கந்தங்கள் என்ற கர்மத்திற்குரியஇப்பயனைது நல்வினையாலடையத்தக்க 2மே ஹலகத்தில்வித்திக்கும். மனிதன் 3மரனத்தைஅடையாமலிருக்கும் பொழுதே ஞானத்திற்குத்திறமையுள்ளவனோன். மனிதன் சரீரத் தால் எந்தளந்தக்கர்மத்தைச் செய்கிறாலே அதனதன் பயனைச் சரீரத் துடன்கூடியவனைகியே அனுபவிப்பான். சரீரமே ஸாகததிற்கிட மாகிறது. சரீரமே துக்கத்திற்கும்டீமாகிறது. வாக்கால் ஒரு சிறிதுகர்மத்தைச் செய்யினும் அதைமுழுதும் வாக்காலேயே அனுப விக்கிறான். மனத்தால் ஒருசிறிதுகர்மத்தைச் செய்யினும் அதை அவன் மனத்தையடைந்தே அனுபவிக்கிறான். கர்மங்களின்பயணில் பறறுதலுள்ளாந்தமனிதன் பயனைவிரும்பி எந்தளந்தவிதமான குணத்துடன்கூடியகர்மத்தைச் செய்கிறாலே இவன் அந்தஅந்தவிதமான ருணத்தால் ஏவப்பட்டுச் சுபமும் அசுபமானகர்மத்தின்பயனைப் புஜிக்கிறான். மீண்டும் ப்ரவாஹத்தை அனுஸரித்து எவ்விதமில்லை நடோ அவ்விதம் மனிதன்முதலிலசெய்யப்பட்டகர்மத்தைஅனுஸரித துச் செல்லுகிறான். இந்தஜீவனைவன் சுபமானகர்மத்தின்பயணில் மிகவும்ஸங்தோஷமடைகிறான் ; பாபமானகர்மத்தின்பயணிலோ மிகவும்ஸங்தோஷமில்லாமலிருக்கிறான். இவ்வுலகமனைத்தும் எதிரிருந்து பிறப்படைகிறதோ, புத்தியுள்ளவர்கள் எதைஅறிந்து சாங்கியை அடைகிறார்களோ, எதான்து வேதவாக்குக்களாலும், வீஜங்கச் செய்ய முடியாததோ, எது பரமானபொருளோ அந்தவஸ்து சொலலப்படுவ தைக்கேள். பலவிதமானரஸங்களிலிருந்தும் வாஸனைகளிலிருக்கும் விடுபட்டதும் சப்தமில்லாததும் ஸ்பர்சமில்லாததும் ரூபமில்லாததும்

1 ஸ்வகம், துக்கம், மேற்கும்பார்த் துபயன்களும் பூத்துப்போகுவதும், சுமார்த்து பூத்துப்போகுவதும், தமிழ்நாட்டு பூத்துப்போகுவதும், காரியங்களாலாகாமங்களும் அலைக்கீடுகளும் பூத்துப்போகுவதும், திரங்களும் அவ்வாறு. விரைவு பூத்துப்போகுவதும், தூத்துக்குருவாக்காக்குருவு பூத்துப்போகுவது.

கர்மேங்கிரியங்களுக்கு விஷயமாகாததும் ஞானேங்கிரியங்களுக்குப் புலப்படாததும் ஜாதியில்லாததும் ஒன்றுமான அந்தவஸ்துவானது ப்ரஜைகளுக்குவேண்டிச் சப்தமுதலியலைக்குவிஷயங்களையும் உண்டு பண்ணிற்று. அது பெண்ணுமன்று; ஆணுமன்று; நடும்ஸகமுமன்று; ஸத்துமன்று; அஸத்துமன்று; ஸதஸத்துமன்று; ப்ரம்மத்தைஅறிந்தமனிதர்கள் எதைப்பார்க்கிறார்களோ அந்த அகாஷரவஸ்துவானது நகிக்கிறதில்லையென்று தெரிந்துகொள்.

இருநாறுவது அத்தியாயம்.

மேராக்ஷி தர்மம். (தோடர்ச்சி.)



(ப்ரநாற்றுபதி க்தும் மனுவுக்தும் ஸம்பாஷ்னைத் தோடர்ச்சி.)

அகாஷரமானபரமாத்மருபத்திலிருந்து ஆகாயமும், அவ்வாகாயத்திலிருந்துவாயும் அந்தவாயுவிலிருந்துஅக்னியும் அந்தஅக்னியிலிருக்குஜலமும் ஜலத்திலிருந்துபூமியும் உண்டாயின. பூமியிலிருந்து ஸ்தாவரஜனக்மமானங்களுக்குமன்றாகிறது. இவ்வுலகங்கள் (பார்த்திவமான) சரீரங்களால் ஜலத்தையேஅடைந்து, ஜலத்திலிருந்து அக்னியையும் அதிலிருந்து வாயுவையும் அதிலிருந்து ஆகாயத்தையும் பரமாத்மரூபத்தையும்அடைகின்றன. பரமாத்மருபத்தை அறியாதவர்கள் அதிலிருந்து திரும்புகிறார்கள். அறிந்தவர்கள் பரமாத்மாவைஅடைகிறார்கள். அந்தப்பரமாத்மாவானது சூரியன்னுமன்று; ரூளிருள்ளுமன்று; மிருதுவுமன்று; கடினமுமன்று; புளிப்புமன்று; துவர்ப்புமன்று; இனிப்புமன்று; கசப்புமன்று; சப்தமுள்ளுமன்று; மணமுள்ளுமன்று; ரூபமுள்ளுமன்று. அந்தப்பரமாத்மாவானது இவைகளைஅறியத்தக்க ஸ்வபாவமுள்ளுமன்று. சரீரமானது ஸ்பர்சத்தையும், ராவானது ரஸத்தையும், மூக்கானதுமணத்தையும், செவி சப்ததையும், கண் ரூபத்தையும்அறிகின்றன. ஆத்மாவைப்பற்றிய யோகத்தை அறியாதமனிதர்கள் அந்தப்பரமாத்மருபத்தை அறியமாட்டார்கள். ரஸத்திலிருந்துஊனவையும், மணத்திலிருந்து மூக்கையும், சப்தததுலிருந்துசெவியையும், ஸ்பர்சத்துலிருந்துத்வங்கையும், ரூபத்துலிருந்துஏந்தையும் விலக்குக்கொண்டு அதன்பிறகு, அந்தப்ரமாதமாவின்ஸ்வபாவுத்தைப்பார்க்கிறார்கள். ஏதற்காக எதைக்குறித்து எந்த ஸ்தானத்தாலும் எந்தக்கார்த்தாவானவன் எவ்விடத்தில் எந்தமுயற்சியைச்செய்கிறார்கள், ஏதுலிருந்துபிடித்துக்கொண்டு எந்தக்கார்மத்தைச்

செய்கிறுனே, அவையாவும் எதைக்காரணமாகக்கொண்டனவோ, அக்காரணத்தைத் தன்னுருவமாக அடையத்தக்க பரமாந்மாவென்று சொல்லுகிறார்கள். 1 எது வ்யாபகமான அசுவராநுபமும் அதைபாலிக் கத்தக்க ஜீவரூபமாயிற்றே, எது வேதத்தால் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிறதோ, எது உலகத்தில் நிலைபெற்றிருக்கிறதோ, எது எல்லாவற்றிற் கும் காரணமும் 2 உண்மையாகச் செய்வதுமாயிருக்கிறதோ அது காரணமாகும். இதையொழிக்குமற்றவையெல்லாம் காரியமாகும். ஒருமணி தன் நன்றாகச் செய்யப்பட்டபலகர்மங்களால் சுபத்தையும் அசுபத்தையும் விரோதமில்லாமல் எவ்விதம் அடைகிறுனே அதுபோலஇந்தஅறி வானபரமாத்மராபமானது சுபங்களும் அசுபங்களுமான சரீரங்களில் தன்கர்மங்களால்கட்டப்பட்டிருக்கிறது. (மரத்தின்நுனியில் நன்றாக விளங்கும்தீபமானது தான்விளங்கிக்கொண்டு எவ்விதம் சிரிலுள்ள வேறுபொருளுக்கும் ப்ரகாசத்தைச் செய்கிறதோ அதுபோல இச்சரீரத்தில் ஜ்ஞானமென்னும் தீபத்தால் விளக்கமடையும்ஐந்துஇந்திரியங்களென்னும்மரங்கள் தம்மைவிட வேறுனப்ரகாசமுள்ளவைகளாகியே இருக்கின்றன. ஓர் அரசனைச்சேர்ந்த திறமையுள்ளவர்களான பல அமாத்தியர்கள் யுக்தியுள்ளவர்களாய் எவ்விதம் வேறுப்ரமாணத்தைச் சொல்லுவார்களோ அப்படியே சரீரங்களில் ஐந்துஇந்திரியங்களும் ஜ்ஞானரூபியான பரமாத்மானின் அம்சங்களாயிருக்கின்றன. அந்தப்பரமாத்மாவானவர் அந்தஇந்திரியங்களைவிட மேலான வராயிருக்கிறார். அக்னிக்கு ஜ்வாலைகளும் வாயுவுக்கு வேகங்களும் ஸுமிர்யனுக்குக்கிரணங்களும் ஆறுகளுக்கு ஜலங்களும் எவ்விதம்போவதும் வருவதும் இருப்பதுமாயிருக்கின்றனவோ அப்படியே ஆத்மாக்களுக்குச் சரீரங்கள் போவதும் வருவதும் இருப்பதுமாயிக்கின்றன. ஒருமணிதன் கோடாலியை எடுத்துவெட்டுவதால் கட்டையி அங்குபுகையையும் நெருப்பையும் காணமுடியாததுபோலச் சரீரத்தையும் வயிற்றையும் கையையும் காலையும் அறுப்பதால் அச்சரீரத்தைவிட வேறுன ஆத்மாவைக் காண்கிறார்களில்லை. அந்தக்கட்டைகளையே கடைந்து அவற்றிலுள்ளபுகையையும் அக்னியையும் எவ்விதம் காணமுடியுமோ அதுபோல நல்லடுத்தியுள்ளமனிதன்ஜ்ஞானமடை

1 எது எல்லாவற்றையும் வியாபித்ததும் எல்லாவற்றிற்கும் ஆதாரமுமாயிருக்கிறதோ, எது உலகத்தில் மநதிரப்பொருளாக நிலைபெற்றிருக்கிறதோ, எது எல்லாவற்றிற்கும் மூலமோ, எது சிறந்த புருஷாரதத்தைக்கொடுப்பதோ அதுதான் காரணவஸ்து.

2 ‘பரம் ஆத்மகாரி’ என்பது வேறுபாடம்; ‘உயர்ந்ததும் தான் ஒன்றே எல்லாவற்றையுள்ளசெய்வதும்’ என்பது பழையாடர்.

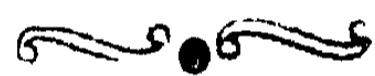
ந்து உபாயத்தால் இந்திரியங்களுக்குப்புவப்படும்விஷயங்களுடன்கூட ஒரேஸமயத்தில் அந்தப்பரமாத்மாவின் ஸ்வபாவத்தைக் காண்கிறோன். ஸ்வப்னவஸ்தையின் இடையில் 'தன்னுடையசரீரத்தைப் பூமியில் விழுந்ததாகவும் தன்னைவிடவேறானதாகவும் எவ்விதம்பார்க்கிறோன் அதுபோலச் செவிமுதலியபொறிகளுடன்கூடியதும் நல்லமனமுள்ளதும் நல்லபுத்தியுள்ளதுமான ஆத்மாவானது ஒருசரீரத்திலிருந்து அதைவிடவேறானசரீரத்திற்குச் செல்லுகிறது. சரீரத்துடன்கூடிய இந்தப்பரமாத்மாவானது பிறப்பு இறப்பு வளர்ச்சி குறைகளுடன்ஸம் பந்தப்பட்டதன்று. இந்தஆத்மாவானது 1வேறுசரீரத்தைத்தோன் றச்செய்யத்தக்க கர்மமிருப்பதால் இந்தச்சரீரம் (பின்மானதும்) காணப்படாமலே வேறுசரீரத்தை அடைகிறது. ஆத்மாவின் ஸ்வரூப த்தைக் கண்முதலியபொறிகளால் காணமுடியாது. அது போகங் ஸில் சிறிதும்பற்றுதலை அடைகிறதுமில்லை. அப்பொறிகளைக்கொண்டு தனக்குள்ளகாரியத்தைச் செய்துகொள்ளுகிறதுமில்லை. அந்தப்பொறி கள் ஆந்தஆத்மாவைக்காண்பதில்லை. ஆத்மாவானது அப்பொறிகளைப் பார்க்கிறது. (இரும்புமுதலிய) பொருள் தன்னை அடித்து ஜ்வலிக்கும் அக்னியினுடைய மிக்கதாபத்தாலுண்டாகும் அந்தஅக்னிஉருவத் தைஅடைவதும் உண்மையில், அவ்விதவேறானரூபத்தையும் குணத்தையும் அடையாததுமாயிருப்பதுபோலவே இந்தஆத்மாவினுடைய ரூபமான துடரீரத்தில்காணப்படுகிறது. அவ்விதம் மனிதன் சரீரத்தைத்தள்ளிட்டுப் பிறர்கள்காணக்கூடாத வேறுசரீரத்தில் ப்ரவேசிக்கிறன். கண்சரீரத்தை மஹாபூதங்களில்தள்ளிவிட்டு வேறுசரீரத்தை அடைக்குறுவத்தையே பொறுக்கிறார்கள். (மரணமடையும்) சரீரியான வன் கான்குபுறத்திலுமூன்ஸ ஆகாயத்தையும் வாயுவையும் அக்னியையும் ஜலத்தையும் அப்படியேபூமியையும் (தன்சரீரத்தால்) அடைகிறார்கள். செவிமுதலிய ஐம்பொறிகளோ, வேறுஇடமில்லாதவைகளாகக் கர்மங்களிலிருந்துகொண்டு ஐந்துகுணங்களையும் ஆச்சரியிக்கின்றன. அனவகரில், செவியானது ஆகாசத்தின்குணமானசப்தத்தையும், ஏதுக்கானது பூரியின்குணமானமனத்தையும், கண்ணைது அக்னியின்குணமானஞாபத்தையும், நாவானது ஜலத்தின்குணமானாலைத்தையும், வாயுவின்கூரைத்வக்கானதுஸ்பர்சமேன்னும்குணத்தையும் அடைக்குறுக்கின்றன. இவ்வைந்துகுணங்களும் மஹாபூதங்களிலிருக்கின்றன. இந்திரியங்களுக்குப்புலப்படந்தக்க ஐந்துகுணங்களும்

1 'பலவங்கபோகாத' என்பது கேற்பாடும் 'ஸாகதுக்கங்களைக்கொடுக்கும் கர்மஸ்தங்தத்தால்' என்பது பழையங்கரை.

அப்படியே இந்திரியங்களுமாகிய எல்லாம் மனத்தை அடுத்துச்செல் வுகின்றனவாம். மனமானது புத்தியையும், புத்தியானது ஆத்மா வையும், அடுத்திருக்கின்றன. (பொறிகள்) சுபமானாலும் அசுபமான அலும் எந்தக்கர்மம் இவனால்செய்யப்பட்டதாயிருக்கிறதோ அதையே மரித்தபின் வேறுசரீரத்தில் எடுத்துக்கொள்ளுகின்றன. ஜலத்தை இருப்பிடமாகக்கொண்டபிராணிகள் ப்ரவாஹம்செல்லுவதை அனு ஸரித்துச் செல்லுவதுபோலப் 1பெரியவைகளும் சிறியவைகளுமான ப்ராணிகள்மனத்தை அனுஸரித்துச்செல்லுகின்றன. நிலையற்றபொய்ப் பொருளானது எவ்விதம் உண்மைப்பொருள்போலக் கண்களுக்குப் புலப்படுகிறதோ, நுட்பமானவைக்கு எவ்விதம் பெரிய ருவமுள்ளது போலத்தோன்றுகிறதோ அவ்விதமே தீரபுருஷன் மிக்கதாபமுள்ள வன்போலிருந்தாலும் உண்மையில் மோஹத்தில்விழுமாட்டான்; அப்படியே புத்திக்குவிஷயமானபரமாத்மாவையும் அடைவான்.

### இருநாற்றேராவது அத்தியாயம்.

ஓ மா கஷ் தர்மம். (தோடர்ச்சி.)



(பீநுவுஸ்பதிக்தும் மாநாக்தும் ஸம்பாஷனைத் தோடர்ச்சி.)

வெளியிற்சென்ற இந்திரியங்களால் வெகுகாலத்திற்கு முந்தி அறியப்பட்டவிஷயகளைப் பிறகு அந்த இந்திரியங்கள் 2வயத்தை அடைந்திருக்கும்பொழுது எதுகன்றுகளைக்கிறதோ புத்தியுடன் ஸம்பக்கத்தை ஒடைந்த அது டாமாத்மாவாகும். 3வேஸமயத்திலும் வெவ்வேறுனரால்க்கிறதும் அருகிலிருந்து அநுபவிக்கப்பட்ட இந்திரியங்களுக்குரியவிஷயகளை முழுமையையும் ப்ரகாசப்படுத்திக்கொண்டும் அப்படியோ நிலையற்றவைகளும் வெவ்வேறுனவைகளுமான ஜாக்ரம் ஸ்வப்னம் வை விடாப்பினான்றுமின்று அவஸ்தைகளையும் அறிக்கு

1 'விவத்யம்புத்திமுதவியாவக' என்பது பழையகாரர்.

2 'ஷாக்ரதா ஸதையில் ஓர்இந்திரியம்நஷ்டமானாலும் முதலில் அதனால் அறுபவிச்சப்பட்டதை ஆரமாந்திரக்கிறது' என்பதுசாத்து; அல்லது, 'எவ்வாலூ இந்திரியங்களும் வயத்தை ஆலைத்தாத்துமான ஸவபஞ்சவைக்கையில் எல்லா விவத்யங்களையும் ஜூதமாஅறிக்கையால் உருக்கிறது' என்றுமாம்.

3 'யாதோஹாத்மாவானது நால்குபுறத்திலுள்ள இந்திரியங்களுக்குரிய விவத்யங்களை முழுமையையும் ஓராஸபைத்தில் அறிந்துகொள்ளாமல் முறையாகவே தகுந்தகாலத்தில் ஆலைவகளை அறிந்துகொண்டு ஸஞ்சரிக்கிறதோ அந்த ஆத்மாவானது ஆக்காரணத்தால் ஒன்றுயும் பரமாத்மாவுயுமிருக்கிறது' என்பது வேறுபாடம்.

கொண்டு அவைகளில் ஸஞ்சரித்துக்கொண்டுமிருப்பதால் அந்தஆத்மாவானது ஒன்றூயும் பரமாத்மருபியாயுமிருக்கிறது. அந்தஆத்மாவானது அந்தஷ்வேர் அவஸ்தையிலுமுள்ள ரஜஸ் தமஸ் மூன்றாவத்தனஸ்தவம்னன்று வெவ்வேறுனங்குவுள்ளாகுணங்களைப் பற்றுத் தின்றி அறிந்துகொண்டிருக்கிறது. அந்தஆத்மாவானது அந்தக்குணங்களால் கட்டப்பட்டதன்று. அஃது உலகத்தைக் கட்டின்னாகச்செய்கிறது. பரமாத்மாவானது இச்சீரத்திலுள்ளமுக்குணங்களையும் அனுஸரித்துச்செல்லுகிறதன்று. அவ்விதமே, கட்டைகளிலிருந்துகொண்டு அவைகளை ஏரிக்கும் அக்ணியை வாயுவானது ப்ரகாசிக்கும்படிசெய்வதுபோலச் சரீரியானஆத்மாவானது விஷயங்களில் பற்றுதலுள்ள இந்திரியங்களை ப்ரகாசப்படுத்திக்கொண்டிருக்கிறது. இந்திரியங்களை ப்ரகாசிக்கச்செய்யும் இந்திரியம்போன்ற ஆத்மாவின் உருவத்தைக் கண்ணால்காணமுடியாது; தவக்காலும் அறியமுடியாது. அது செவியை ஸாதனமாகக்கொண்டு அறியப்படுவதுமன்று. (எந்த வேதத்தாலும் மனத்தாலும் ஆத்மாவை அறியவேண்டுமென்று வேதம் உபதேசிக்கிறதோ) அந்தவேதமுட் மனமும் முடிவில்காசமடைகின்றன. அவ்விதம், ஆத்மாவை வேதாங்கவிசாரத்தால் இரண்டாவதில்லாததாகத் தெரிந்துகொள்ளுகிறான். செவிமுகவியகருவிகள் தாமே தம்தம்உருவத்தைக்காணத்தக்கவையல்ல. யாவற்றையும் அறிந்ததும் யாவற்றையும்பூர்க்கிறதும் ஜீவருபியமானபரமாத்மா அவ்விந்திரியங்களைப்பார்க்கிறது. இமயமலையின்பக்கமும் சந்திரமண்டலத்தின்பின்புறமும் எவ்விதமென்று மனிதர்களால்காணப்பட்டதே இல்லை. அக்காரணத்தால் அவைறில்லாதனவாயோ? அவ்வாறே எல்லாச்சரீரங்களிலும் ஹந்துபூதங்களுக்கும் ஆத்மாவுமிலையுமிழுமும் அறிவைஉருவமாகக்கொண்டதுமான இந்தப்பரமாத்மா கண்களால் ஒருஸமயத்திலும்காணப்படாததாயினும் அக்காரணத்தால் ணி்து இல்லாததாகாது. உலகமானது சந்தரமண்டலத்தில் ப்ரதிபிம்பமாகத்தோன்றும் 1ஐகத்தைக் களங்கமென்றுகள்கிடொண்டாலும் ஐகத்தென்று 2அறியாததுபோல, ஆத்மாவின் அறிவிருப்பிறது. ஆனால், உண்மையான அறிவுஉண்டாகவில்லை. அந்தஆத்மஜஞானமானதுமுக்யமானபயனில்லாததாகாது. அறிஞர்கள் ஈப்பழுவினங்களுக்குத் தூத்துபத்திகாலத்திலும் முடிவுக்காலத்திலும் உருவானில்லாததால் (அவ்வித

1 வேறுபாடம்.

2 ‘ஆத்மானானது ஜீவாபமாய்த்தோன்றுகிறது; பரமாத்மருபமாய்த்தெரிபவில்லை’ என்பது கருத்து

ரூபமில்லாததாகப்) புத்தியால் கண்டுகொள்ளுகிறார்கள். உதயாஸ்த மயங்களை அறிந்துகொண்டு ப்ரத்யக்ஷமான ரவியின் கதியையும் தெரி ந்துகொள்ளுகிறார்கள். அப்படியே கண்றுகத்தெரிந்துகொண்டவர்கள் தூரத்திலிருக்கும் ஆத்மருபத்தைப் புத்திவிளங்கும்காரணத்தால் அறிந்துகொள்ளுகிறார்கள். அருகிலிருப்பதும் அறியத்தக்கதுமான ப்ரடுஞ்சத்தை ஜ்ஞானரூபமாகச் சொல்லப்படும் ஆத்மாவில் 1 லயிக்கச் செய்யவிரும்புகிறார்கள். உபாயமில்லாமல ஒருபொருளும்வித்திக்கிற தில்லை. ஜலத்திலுள்ளவைகளைக்கொண்டு ஜீவிப்பவர்கள் ப்லகயிருக்குள்ளவைகளால் மீன்களைப்படிப்பதுபோலவும் மிருகங்களால் மிருகங்களும் பறவைகளால் பறவைகளும் யானைகளால்யானைகளும் பிடிக்கப்படுவதுபோலவும் அறியத்தக்கது அறிவால் க்ரஹிக்கப்படுகிறது. பாம்பின்கால்களைப் பாம்புஷன்றுதான் பாக்கிறதென்று காணப்படுகிறது. அதுபோல, ஸ்தூலசரீரங்களிலுள்ள ஸலிக்ஷமசரீரத்திலிருப்பதும் அறியத்தக்கதுமான ஆத்மாவை அறிவால்பார்க்கவேண்டும். இந்திரியங்களை இந்திரியங்களாலேயே அறியமுயற்சியாததுபோலவே இச்சரீரத்தில் கடைசியானபுத்தியானது தன்னை அறியத்தக்கதன்று. அந்தப்புத்தியால் (உண்மையில்) பரமாதமருாததைப் பார்க்கமுடியாது. அமாவாஸ்யாத்தியில் சக்திரனிருந்தாலும் அடையாளமில்லாமையால் காணப்படுகிறதில்லை. ஆனால், அதற்குநாசமென்பதுல்லை. அதுபோல, ஆதமாடிருப்பதாகத்தெரிந்துகொள். மண்டலம் நாசமடைந்திருப்பதாலன்றே அமாவாஸ்யையன்று சந்திரன்காணப்படுகிறதில்லை. அதுபோல, சரீரத்தைவிட்டுவிகிப் பிந்தாதுமாவானது காணப்படுகிறதில்லை. வேறுமாண்டலத்தைஅடைந்து சந்தரணங்களை திரும்பவும் விளக்குவதுபோல ஆத்மாவானது வேறுசரீரத்தை அடைந்து திரும்பவும்விளக்குகிறது. பிறப்பும் வளர்ச்சியும் நாசமும் இந்தச்சரீரத்திற்கு ப்ரத்யக்ஷமாகக்காணப்படுகின்றன. சந்தரமண்டலத்திற்குள்ளதான் அங்கவளர்ச்சியும் அழிவும் சரீரத்திற்கல்லாமல் அச்சரீரத்திலுள்ள ஆத்மாவிறுகில்லை. அமாவாஸ்யையன்று (காணப்படாமற்போன்றும்) திரும்பவும் மண்டலமுள்ளவாகிச் சந்திரன்தானென்றுகாணப்படுவதுபோலப் பிறப்பும்வளர்ச்சியும் அழிவுமிருந்தாலும் அதுதானென்றுகாணப்படும். ராகுவானது சந்திரனை உண்மையிலைதொட்டதாயும் விட்டதாயும் கணப்படாததுபோலத் தேகமானது தேவையான ஆத்மாவைவிடவிடவாம் தொடிவதுமாயிருக்கிறதில்லையென்று தெரிந்துகொள். அந்தராகுவானது சந்தரங்களும் ஸலீர்ய

நூடனும் சேர்க்கைஅடைந்தபொழுது எவ்விதம்காண்ப்படுகிறதோ அதுபோல ஜ்ஞானரூபியான அந்தஆத்மாவானது சரீரத்துடன் சேர்க்கைஅடைந்து காணப்படுகிறது. சந்திரனையும் ஸுரியனையும் விட்டு விலகியபின் அந்தராகுவானவன் எவ்விதம்காணப்படுகிறதில்லையோ அதுபோலச் சரீரத்தைவிட்டுவிலகியபின் சரீரியானஆத்மா காணப்படுகிறதில்லை. அமாவாஸ்யையன்று (ஸுரியனை) அடைந்த சந்தூரன், பிறகு, எவ்விதம் நகூத்திரங்களுடன் சேருகிறானே அதுபோல் இந்தச் சரீரத்திலிருந்து விடுபட்ட ஆத்மாவானது கர்மங்களின்பயனான வேறுசரீரங்களுடன் சேர்க்கைஅடைகிறது.

இருங்குறிரண்டாவது அத்தியாயம்.

ஓ மா கஷி தர்மம. (தோடர்ச்சி.)



(ப்ரஹஸ்பதி க்கும் மஹாவுக்கும் ஸம்பாஷணைத் தோடர்ச்சி.)

ப்ரத்யக்ஷமான இந்தஸ்தூலசரீரமானது ஸ்வப்னகாலத்தில் உறக்கமடைந்திருக்கிறது. புத்தியெனதும் ஸுரிக்ஷமசரீரமானது இச் சரீரத்தில் பற்றுதலில்லாமல் ஸஞ்சரிக்கிறது; இதுபோல ஸம்ஸாரமுண்டாகிறது. ஸ்வப்னகாலத்தில் ஸுரிக்ஷமசரீரமான இந்திரியங்களுடன்கூடிய ஜ்ஞானரூபியான ஆத்மாவானது ஸாதாப்தியில் அந்த ஸுரிக்ஷமசரீரத்தைவிட்டு விலகியிருப்பதுபோல மோகஷமுண்டாகிறது. தெளிந்தஜலத்தில் கண்ணுல்பிரதிப்பத்தைக்காண்பதுபோலத் தெளிந்த இந்திரியங்களுள்ளமனிதன் அறிவுவேண்டிய ஆத்மாபத்தை ஜ்ஞானத்தால் அறிவான். அந்தஜலமானது கலங்கியிருக்கும்பொழுது அம்மனிதனே எவ்விதம் உருவத்தைக்காண்கிறுனில்லையோ அதுபோல இந்திரியங்கள் கலக்கமுள்ளதாயிருக்கும்பொழுது அறியவேண்டிய ஆத்மாவைப் புத்தியால் அறியமுடியாது. அவைகமானது அஜ்ஞானத்தாலுண்டுபன்னப்படுகிறது. அவைகத்தால் மனம் தோஷமுள்ளதாகிறது. மனம் குற்றமுள்ளதானால் மனத்தைச்சார்ந்த ஜூந்து இந்திரியங்களும் மிகக்குற்றமுள்ளனவாகின்றன. ஆஜ்ஞானம் நிரம்பியவனும் விஷயங்களிலும்முழுகியவனுமாயிருப்பவன் ஆத்மாவை அறிய மாட்டான். அவன் பரிசுத்தமான புத்தியள்ளவனஞால் (அறிவுள்ளதோஷங்களைத்) தெளிந்துகொண்டே விஷயங்களிலிருந்து விலக்கமநூட்வான். ஜூவவுகில் மனிதனுக்குப் பாபத்தால் விஷயங்களிலுள்ள ஆசைகளுக்கு குற்றவுடன்மாவற்றால்லை. பாபமாழுது பாபமானது ஆசமடைகிறதோ அட்டோழுது விஷயங்களிலுள்ள ஆசை விலகுத்

தொடங்கும். சுபங்களையும் அசுபங்களையும் உண்டுபண்ணத்தக்கதும் உள்ளத்திலிருப்பதுமான பாபமானது ஞானத்தால்கொள்கூத்தப்படுமாகில் அந்தமனிதன் திரும்பவும் பிறப்பைஅடையமாட்டான். விஷயங்களில்பற்றுதலாலும் அதில் சாச்வத்தன்மையைஅடைந்திருப்பதாலும் அதற்குமாறுனஸாகத்தை மனத்தால்விரும்பிக்கொண்டிருப்பவன் பரமாத்மாவைஅடையமாட்டான். புருஷர்களுக்குப் பாபகர்மம்நாசமடைந்தபின் ஜானமுண்டாகும். பிறரு, கண்ணாடிபோலத் தெளிவடைந்தபுத்தியில் ஆத்மாவைப்பார்க்கிறான். மனிதன் விஷயங்களிற்சென்ற இந்திரியங்களால் துக்கமுள்ளவனுவான்; அதிலிருந்து அடக்கப்பட்ட அவ்விந்திரியங்களாலேயே ஸாக்முள்ளவனுவான். ஆகையால், இந்திரியங்களைன்னும் திருடர்களிடமிருந்து ஆத்மாவைப் புத்தியால் அடக்கி ரக்ஷித்துக்கொள்ளவேண்டும். இந்திரியங்களைவிட மனம் முந்தியதாகும். அந்தமனத்தைவிடப் புத்தியானது மிகப்பெரிது. புத்தியைவிட ஜீவன் மிகப்பரமாத்மா மிகப்பெரிது. அவ்யக்தமானபரமாத்மாவிலிருந்து ஜீவனும், அந்தஜீவனிடமிருந்து புத்தியும், அந்தப்புத்தியிலிருந்து மனமும் உண்டாகின்றன. மனமானது செனிமுதலிய இந்திரியங்ககளுடன்கூடிச்சப்தமுதலியவிஷயங்களைச் சிறந்ததென்றுபார்க்கிறது. சப்தமுதலிய அந்தவிஷயங்களையும் அவைகாரங்கிடமான எல்லாவஸ் துக்களையும் விலக்கிக்கொள்ளுகிறவனும், ஆமையானது தான் அங்கங்களை அடக்கிக்கொள்ளுகிறவனுமானவன்<sup>1</sup> ப்ரக்ருதியிலிருந்து உண்டானவைகளும் யனம்ஸஞ்சரிக்கும் கிராமங்கள்போன்றவைகளுமான அந்தவிஷயங்களை விலக்கிக்கொண்டு மோகஷததைஇடைக்கிறான். உதயமடைந்தஸ்வர்யன் கிரஶனங்களின்கூட்டத்தை வெளியிடுகிறதுபோல வும் அந்தஸ்வர்யனுஸ்தயமான்டலம் காணப்படுகிறதலாமல் மண்டலத்திலிருப்பவர் காணப்படாததுபோலவும் சர்வமானது காணத்தக்கதாயும் சர்வத்தைவிடவேறானஆத்மாவானது எப்பொழுதும் காணப்படாததாயுமிருக்கின்றன.<sup>2</sup> அந்தஸ்வர்யனே அவ்தமயத்தை அடையும்பொழுதுஅந்தக்கிரங்கள்மன்டலத்தைத் தன்னிடத்துல அடக்கிக்கொள்ளுகிறான். <sup>3</sup> அதுமிகால, உள்ளூலுள்ள ஆத்மாவாலது சர்வத்தை அடைந்து ஒருந்துரியங்களைன்னும்கிரங்களைகளால அந்த ஒருந்துரியங்கள் அதுபறிக்கத்தக்க ஜூந்துவர்விஷயங்களையும் அடைந்து பிறகு அந்த ஆத்மா வேறுபாடும். <sup>2</sup> ஜூந்து, ஆத்மபாடமால ஒருபாலோகம்படிட்டது.

<sup>1</sup> வேறுபாடும். <sup>2</sup> ஜூந்து, ஆத்மபாடமால ஒருபாலோகம்படிட்டது.

<sup>3</sup> இங்கு அதுகபாடமால அங்கப்பலோகம்படிட்டது.

மாவானது மறையும்பொழுது அந்தஇந்திரியக்கூட்டுங்களைத் தன்னி  
தத்தில்லூடக்கிக்கொண்டு செல்லுகிறது. கிரணத்தொகுதிகளில்லா  
மல்போனவுடன் அக்காரணம்பற்றி இந்தஸுர்யன் இல்லாமற்போ  
காது. ப்ரவிருத்திமார்க்கத்திற்குரிய தர்மத்தைஅடைந்தஇந்தஜீவன்  
கர்மத்தால்காண்பிக்கப்பட்டவழியில் அந்தக்கர்மத்தால் திரும்பவும்  
திரும்பவும் இழுக்கப்பட்டவனுகிக் கர்மத்திற்குரியபயனை அடைகிழுன்.  
விஷயபோகங்களிலிருந்துவிலகுகிறஜீவனுக்குஆசைவுன்றைத்  
தவிர விஷயங்கள் விலக்கமடையும். இந்தஜீவனுக்குள்ளான் அந்தஆசை  
யும்பரமாத்மாவைக்கண்டதும் விலக்கமடையும். புத்தியானது கர்மங்  
களைச்செய்யக் காரணமான விஷயதைகளைவிட்டுவிலகியதாய் எப்  
பொழுது மனத்திலிருக்கிறதோ அப்பொழுது அந்தமனமும்ப்ரம்மத்  
தைஅடைந்து அந்தப்ரம்மத்திலேயே வயத்தைஅடைகிறது. புத்தி  
யானது தொடாததும் கேளாததும் புஜியாததும் பாராததும் மோவா  
ததும் ஆலோசனையில்லாததுமானபரமாத்மாவை அடைகிறது. பரமா  
த்மாவினிடமிருந்து ஜீவனும் அந்தஜீவனிடமிருந்து புத்தியும் அந்தப்  
புத்தியிடமிருந்து மனமும்உண்டாயின. ஆத்மாவினிடமிருந்துபுத்தி  
உண்டாயிற்று. ஞானரூபியானஆத்மா அவ்யக்தமென்றுசொல்லப்படு  
கிறது. அகதஆதமாவினிடமிருந்து புத்தியுண்டாயிற்றென்று அதை  
அறிந்தவர்கள் நினைக்கிறார்கள். பிறகு, அந்தப் புத்தியிலிருந்துமனம்  
உண்டாயிற்றென்றுகருதப்படுகிறது. அந்தமனத்திலிருந்து ஐந்தான்  
இந்திரியங்களின்றுருவாக்கள் உண்டாயின. (இந்திரியங்களைவிட)  
மனம் சிறந்ததென்று நினைக்கப்படுகிறது. அந்தமனத்தைவிடப் புத்தி  
யானது மிகச்சிறந்ததாகிறது. அந்தப்புத்தியையும்பிட, ஜஞான  
ரூபியானஆத்மா சிறந்ததென்று சொல்லப்படுகிறது. ஆகையால்,  
அவைகளைவிட ஆத்மாவானது ஸல்லஷ்மமாகிறது. அந்த ஆத்மாவை  
விடச் சிறந்ததொன்றுமில்லை. இந்தஇந்திரியங்கள்யாவும் மனத்தால்  
விஷயங்களை அறிகின்றன. 1 இந்திரியங்களின்றுருவங்கள் மனத்தில்  
முழுகியிருக்கின்றன. மனமானது ஸங்கல்பத்தைஅடைந்திருக்கிறது.  
ஸங்கல்பமானது புத்தியைஅடைந்திருக்கிறது. புத்தியானது மே  
வானஆத்மநுபர்தை அடைந்திருக்கிறது. இந்திரியங்களால் மனத்  
தைக்காணமுடியாது. மனமானது புத்தியைஅறிவிற்றுவில்லை. புத்தி  
யானது ஸல்லஷ்மமானஆத்மாவைஅறிவிற்றுவில்லை. ஸல்லஷ்மமானஆத்மாவோ இவைகளைப்பார்க்கிறது.

1 'விவரங்கள் மாத்தில் முழுகியிருக்கின்றன. மனமானது புத்தியை  
அடைந்திருக்கிறது. புத்தியாதது ஜீவன் அடைந்திருக்கிறது. ஜீவனைது  
பரமாதமாவை அடைந்திருக்கிறது' என்பது பழையங்களா.

இருநூற்றுமூன்றுவது அத்தியாயம்.

ஓ மா கூ தர் மம். (தோடர்ச்சி.)

~~~

(ப்ரஹஸ்பதி கிருமி மாண்பாடுகளைத் தோடர்ச்சி.)

சரீரத்தைப்பற்றியதும் மனத்தைப்பற்றியதுமான துக்கங்களால் துன்பமுண்டாயிருக்கும்பொழுது எந்தத்துக்கத்தைவிலக்கத் தக்கமுயற்சிசெய்ய முடியவில்லையோ அந்தத்துக்கத்தைச் சிந்தியாமலிருக்கவேண்டும். சிந்தியாமலிருப்பதென்பது துக்கத்திற்குமருந்தாகும். துக்கமானது சிந்திக்கப்படுமாகில் (மனிதனைத்) தோடர்க்கு கொண்டிருக்கும்; திரும்பவும்வளர்ச்சியடையும். மனத்திலுண்டான துக்கத்தை அறிவாலும் சரீரத்திலுண்டான துக்கத்தை ஒளஷதங்களாலும் விலக்கிக்கொள்ளவேண்டும். இஃது அறிவிறகுள்ளாஸாமர்த்தியமாகும். சிறுவர்களுக்குஸமமானங்கிலையை அடையக்கூடாது. அறிவுள்ளவன் யெளவனப்பறுவதும் அழகும் ஜிவித்திருப்பதும் திரவியங்களின்சேர்க்கையும் ஆரோக்கியமும் அன்பர்களுடன்வலிப்பதும் நிலையில்லாதனவென்று தெரிந்துகொண்டு அவைகளில் ஆசைவையாமலிருக்கவேண்டும். தேசத்திறகுப்பொதுவானதுக்கத்தைப்பற்றிச் சோகப்படுவதற்கு ஒருவன் தகுதியுள்ளவனால்லன். அதை விலக்கத்தக்க உபாயத்தைப்பார்ப்பானாலில் சோகப்படாமல்பரிஹரிக்கவேண்டும். உயிரோடிருப்பதில் ஸாக்ததைக்காட்டிலுக்குக்கீழே மிகவும் அதிகமென்பதில் ஸாந்தேஷமில்லை. அவிவேகத்தால் இந்திரியங்களுக்குவிழியமானபொருள்களால் ஆசைபற்றியிருப்பவனுக்குத் துன்பமும் மரணமும் உண்டாகும். ஸாக்துக்கங்களிரண்டையும் எந்தமனிதன்விலக்கிக்கொள்ளுகிறுனே அவன் அழிவில்லாத ப்ரம்மத்தைஅடைவான். அவ்விதமானபண்டிதர்கள் சோகமடையமாட்டார்கள். பொருள்களானவை கஷ்டத்துடன் சேருகின்றன. ரக்கிப்பதிலும் அஸைகள் ஸாகாமில்லாதவை; துக்கப்பட்டாலும் கிடைக்கிறதுவில்லை; இங்குப்பொருள்களின்னாசத்தைச் சிந்தியாமலிருக்கவேண்டும். அறிவானஅத்மாவானது அறியப்படுந்தன்மையை அடைந்திருக்கிறதென்று தெரிந்துகொள். ஆகையால், மனம் ஆத்மாவைச் சேர்ந்ததாகத்தோன்றுகிறது. மனமானது அறிவிற்குக்காரணமான இந்திரியங்களுடன் சேர்ந்ததானால் அதிலிருந்து விஷயக்களைப்பற்றியதறிவு உண்டாகும். கர்மச்களைப்பற்றிய வாஸனைகளுடன்கூடிய புத்தியானது (அந்தவாஸனைகளைவிட்டு) மனனவுக்குப்பிரிவிருக்கும் பொழுது த்யானபோகவென்றும் ஸமாதிபால் பிரம்ம-அறியப்படு

கிறது. இந்தப்புத்தியானது இந்திரியங்களுடன்கூடிட்டாயிருந்துகொண்டு விஷயங்களைப்பற்றியே செல்லுகிறது. பலையின்சிகரத்திலிருந்து ஜலம்ழுவதுபோலப் புத்தியானது அஜ்ஞானத்திலிருந்து நான்கு புறத்திலும்ஒருகிறது. எல்லாவற்றிற்கும்முங்கினதும் நிர்க்குணமானதும் த்யானம்பண்ணக்தக்கதுமான ப்ரம்மரூபத்தை மனம் அடைகிற பொழுது உரைகல்லில் பொன்னின்னிறம் விளங்குவதுபோல மனத்தில் ப்ரம்மமானது நன்றாகவிளங்குகிறது. மனமானது முதலில் அதில் வியமடைந்ததாயிருக்கும். புத்தியுடன்சேர்ந்து இந்திரியங்களுக்கெதிர்லுள்ளவிஷயங்களை அறிவிப்பதும் அதற்குங்கரணமான குணங்களை அபேசுவிப்பதுமானமனமானதுகுணமில்லாதப்ரம்மத்தை அறிவிப்பதில் ஸாமர்த்யமுள்ளதன்று. மனத்திறகுவழியான இந்த இந்திரியங்கள்யாவற்றையும் மறைத்து மனேவுருத்தியிலிருந்துகொண்டு அம்மனத்தையும் ஒரேவஸ்துவைப்பார்க்கத்தக்ககூமையுள்ளதாகச் செய்துகொண்டு அந்தப்பரமாத்மாவைஅறியவேண்டும். ஸுக்ஷமமானபூதங்கள் வயமடையும்பொழுது அவைகளின்கார்யங்களான ஸ்தாலபூதங்கள் வயமடைகின்றதுபோலப் புத்தியானது தன்கார்யங்களானஇந்திரியங்களை வயப்படுத்திக்கொண்டு அஹங்காரத்தில் வயமடைகிறது. நிச்சயமென்ற தன்குணத்துடன்கூடியதும் உள்ளில்லஞ்சரிப்பதுமான அந்தப்புத்தியானது மனத்தில் வயமடைகிறபொழுது மனமாகவேஆகிறது. த்யானத்திறசென்றமனமானது விஷயத்துடன்கூட முக்குணங்களுள்ளப்ரக்ருதியில் எப்பொழுது வயமடைகிறதோ அப்பொழுது எல்லாக்குணங்களையும் விட்டுவிட்டு நிர்க்குணமானப்ரம்மத்தை அடைகிறது. ஸுக்ஷமமானப்ரம்மத்தை அறியும்தேயத்தில் இவ்வுலகில் ஸ.ரியானத்ருஷ்டாந்தி மில்லை. எந்த விஷயத்தில் சொல்லதகர்க பதப்ரயோகமில்லையோ அந்தவிஷயத்தை எவன் அறியமுடியும்? த்யானத்தாலும் மனனமென்னும்யுக்தியாலும் சமதமாக்குணங்களாலும் ஜாதிதர்மத்தாலும் வேதாந்தச்சவணத்தாலும் பரிசுத்திப்பற்றமனத்தாலும் ப்ரம்மத்தைஅடையவிரும்பவேண்டும். முக்குணங்களையுட்பிட்டுவிளகியவன் அந்தஜ்ஞானவழியைவெளி யிலுள்ளவிஷயங்களைவும் அடைந்துகொண்டிருக்கிறான். ப்ரக்ருதியிலுள்ளகுணங்கள் உள்ளையில் இல்லாததால் அறியவேண்டிய வந்த ப்ரம்மமானது யுச்சிகளுக்கெட்டாததாகும். புத்தியானதுகுணங்களில் வாமலிருந்துகொண்டு ப்ரம்மத்தைஅடையும்; குணங்களுடன்கூட யிருப்பதால் ப்ரம்மத்தினிடமிருந்துவிலக்கமடையும். அக்லியானது கட்டைகளில்லஞ்சரிப்பதுபோலப் புத்தியானது குணங்களில்லஞ்ச

சரிக்கத்தக்கசீலமுன்னதாகும். அப்பொழுது ஐந்துஇந்திரியங்களும் தம்வேலைகளிலிருந்து விடுபட்டவைகளாயிருக்கின்றனவோ அப்பொழுது (குணங்களால்) விடுபட்டதும் ப்ரக்ருதியைவிடவேறானதுமான அந்தப்பரப்ரம்மம் விளங்கும். இவ்விதம் எல்லாஜீவர்களும் ப்ரக்ருதி பிலிருந்துஉண்டாகிறார்கள்;ப்ரக்ருதினிலகியவுடன் விலக்கமடைகிறார்கள். அப்பொழுது ஸவர்க்கத்துக்கும் போகிறார்களில்லை. ஜீவன் ப்ரக்ருதி புத்தி 1விடையங்கள் இந்திரியங்கள் ஆறுங்காம் ஆபிமானம் ஆகிய இவைகளின்கூட்டம் பூதமென்னும்பெயருள்ளதாகிறது. இக் கூட்டத்தின் முதலானஸ்ருஷ்டியானது பரதானமென்றலூலகாரனது திலிருந்து உண்டாகிறது. இரண்டாவதுஸ்ருஷ்டியானது இரண்டு வஸ்துகளின்சேர்க்கையால் வெளியாகி இந்திரியமுதலிய பொது வான்பொருள்களை அடங்கிடக்கச்செய்கிறது. தர்மத்தைவிட மோகங்ம் சிறந்ததாகும்.அதுபோலத் தர்மமும் அதர்மத்தைவிடச் சிறந்த தாகும். ஆசையுள்ளவன் ப்ரச்ருதியை அடைவான். வைராக்யம் பெற்றவன் ஞானமுள்ளவருவான்.

### இருநாற்றுநான்காவது அத்தயாயம்.

ஓமா சுநிதாமம். (தோடர்ச்சி.)



(ப்ரநாற்றுஸ்பநிக்தும் மனுவுக்தும் ஸம்பாஷ.... தோட....,

ஏந்தவஸ்துவானது தருஷ்டாந்தத்துநடன் உடப்ரேதசிக்கமுடியாது<sup>1</sup>தா அஃது எப்பொழுதும் உடப்ரேதசிக்கமுடியாததென்றே நினைக்கிறேன். சரீரத்தைவிடவேறானதும் அருகிலிருக்கும்ஸாரத்தை எவ்விதத்திலும் அறியாததுமான நிழல்போன்ற இச்சரீரக்தில் இந்தஆத்மாவானது இருக்கிறது. அந்தச்சரீரத்தின்நிழலானது சரீரமில்லாமலுண்டாகிறதில்லை. சரீரமானது அந்த நிழலன்றிஇருக்கிறது. அதுபோலவே யூலகாயாரில்லாமல இச்சரீரமிருக்கமுடியாது. இந்தச்சரீரமில்லாமல காரணமானபுமாத்மாஇருக்கும். ப்ரமாத்தைவாயிட்டு இந்தச்சரீராயிராது. இந்தஆத்மாவானது ஜீவாத்மாவென்றும் ப்ரமாத்மாவென்றும் பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதனை வாஸ்தவமென்று சிலர் என்றுவகுகிறார்கள். மற்றுஞ்சிலர் பொய்யென்று சிலைக்கிறார்கள்.

1 வேறுபாடும்.

2 தன்மாததிரகளழுது, காமேந்திரியங்கள்ஜூந்து, எனோதிரியங்கள் ஜூந்து, மனம், அஸ்யங்காரம் இவைகள் பொதுவான பொருள்கள்

கள், அறிவுள்ளவனே! இரண்டுவிகழும் எனக்குலம்மதமே. மோக்ஷத்திற்குக்காரணமானஞானமுண்டானால் இது ஸமாதானமுள்ளதாகும். இந்தரியங்களை நன்றாய்த்துக்கிக்கொண்டு முக்திபெற்றவர்களால் அந்தஆத்மாவும் காணப்படுகிறது. எவர்களுக்கும்காணக்கூடியதல்லாத இந்தஆத்மாவானது மின்னல்போல்விளங்கும். ஆனால், அந்தஆத்மாவானது ப்ராம்மணனாக்கு நன்குகாணத்தக்கதாகவிருக்கிறது. ப்ரமாத்மாவானவர் சுத்தரும் ஸாக்ஷியாயிருப்பவரும் ஸூரியன்போலவிளங்குகிறவருமாயிருக்கிறாரன்று வேதம் உபதேசிக்கிறது. இந்தவேதம் அழிவில்லாதது. ஆகையால், பரமாத்மா ஒருவரென்றே தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். அந்தப்பரமாத்மாவின் (ஸ்ரூஷ்டமுதலிய) செய்கையானது பயனைக்கருதிட்டாகிறதில்லை. சிறங்கபுத்தியுள்ளவன், அவர் அவ்விதமிருக்கிறாரன்று உண்மையைத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். ப்ராணவாயுவுக்கு அஃதுஇருக்கும்இடங்களின்வேற்றுமையைக்கொண்டு பேதமிருப்பதுபோல அந்தப்பரமாத்மாவுக்குப் பேதம்இருக்கிறதென்று கூறப்படுகிறது. இடங்களின் வேற்றுமையாலுண்டான அவ்விதபேசுந்தான் அவரிடமிருக்கிறது. அறிவுள்ளவனே! அந்தஅந்தக்குணங்களின்விசேஷத்தால் பலபெயர்களுடன்கூடியவரும் அழிவில்லாதவருமான பரமாதமாவை இவ்விதம் அறிந்துகொள். அந்தப்பரமாதமா எல்லாவற்றிற்கும் காச்வரரும் எல்லாம்தாழூபிருப்பவரும் எல்லாவற்றைறயும்நடைபெறசெய்கிறவரும் எல்லாஉருவமுமுள்ளவரும் எல்லாச்சுதியுமுள்ளவரும் எல்லாவற்றிற்கும்காரணத்திற்குக்காரணரும் எல்லோர்களுக்கும் பொதுவானவரும் எல்லாமஹாத்மாக்களை அலும்பாவிக்கத்தக்கவரும் காஸாதேவரன்றுப்பவிதத்துபெற்றவருமாயிருக்கிறார். அவரைஅறிந்துமோக்ஷமடையவேண்டும். எப்பொழுது ஜூந்துவிஷயங்களுடன்கூடிய ஜூந்துத்தந்தியங்களும் மனததுடன்கூட ஆடக்கியிருக்கின்றனவோ அப்பொழுது மணியிலகோக்கப்பட்டது வீட்டிபோல அந்தப்பரமாதமாவைப் பார்ப்பான். அந்தநூலில் தங்கத்திலும் முத்துக்களிலும் பவழங்கள்லும் வெள்ளியிலும் மண்ணால்செய்யப்பட்டதுலுமிருப்பதுபோல அந்தபரம்மமானது பக்களிலும் குத்தரைகளிலும் மணிதர்கள் அலும் யானமானமுதலிய ம்ருகங்களிலும் புழுக்களிலும் பறவைகள் அலும் <sup>1</sup>தன்கர்மங்களால் பறவுதலுள்ள உருவமுள்ளதாயிருக்கிறது. இந்தஆத்மாவானது எந்தாந்தச்சரி துதிறகாக எந்தாந்தக்கர்மத்

<sup>1</sup> உண்மையில் பரம்மே ஜீவ பரமாயிருபாதால் ஜீவாகாரங்க்குள்ள காமங்களை ப்ரம்மதத்துறைக்கர்மங்களன்று சொல்ல படிக்கின்றன.

தைச்செய்கிறதோ, அந்தஅந்தச்சரீரத்தூல் அந்தஅந்தக்கர்மத்தின் பயனே அனுபவிக்கிறது. ஒரேரஸமுள்ளபூமியானது ஒஷ்திகளின் ரூபத்தை அனுஸரித்துச்செல்லுகிறதுபோல உள்ளிலுள்ளஆத்மா வை ஸாக்ஷியாகக்கொண்டபுத்தியானது கர்மங்களை அனுஸரித்துச் செல்லுகிறது. விஷயங்களின் அறிவைமுன்னிட்டு அவைகளில் ஆசை உண்டாகிறது. ஆசையைமுன்னிட்டு முயற்சியும் முயற்சியைமுன்னிட்டுக்கர்மமும் கர்மத்தைமுன்னிட்டுப் பிறகு அதன்பயனும் உண்டாகின்றன. பயனைது கர்மத்தைஉருவமுள்ளதென்றும் கர்மம் அறியப் படும் விஷயங்களினாலுருவமுள்ளதென்றும் அந்தவிஷயம் அறியும்புத்தியினாலுருவமுள்ளதென்றும் புத்தியானது ஸதது அஸத்து இவை களினாலுருவமுள்ளதென்றும் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். <sup>1</sup> அறிவு களும் பயன்களும் அறியப்படும் விஷயங்களும் அட்படியேகர்மங்களும் நாசமடைந்து முடிந்தபின்னுள்ளபயன் எதுவோ அஃது அறியத் தக்கபரமாத்மரூபத்தில் நிலைபெற்ற ஞானமென்று தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். ஸமாதியிலிருக்கும்யோகிகள் எங்குமிருப்பதும் எப்போ முதுமுள்ளதுமான பரமாத்மரூபத்தை அறிகிறார்கள். <sup>2</sup> முக்குணங்களிலும் சென்றபுத்தியுள்ளமூடர்கள் புத்தியிலிருக்கும் அந்தப்பரமாத்மாவைப் பார்க்கமாட்டார்கள். இவைகளில் பூமியின் உருவத்தை விட ஜலத்தினாலும் மிகப்பெரிது. ஜலததைவிடத் தேஜஸ் மிகப் பெரிது. தேஜஸைவிட வாயுபெரிது. வாயுவைவிட ஆகாயம் பெரிது. அந்தஆகாயத்தைவிட மனம் மிகப்பெரிது. மனத்தைவிடப் புத்தைப்பெரிது. புத்தியைவிட காலம் பெரிதென்றுசொல்லபடுகிறது. இவ்வைகிமல்லாம் எந்தவிஷதைஉருவே அந்தவிஷதை அந்தவைன் காலத்திலூயும்கூட பெரியவா. அந்தத்தேவருக்கு ஆதிய வில்லை; நடவுமில்லை; முடி வாமில்லை. ஆதியும்நடவும்முடிவுமில்லாத சாரணத்தால் அவா ஆழிவற்றவாயிருக்கிறார். அவா எல்லாத்துக்காகளையும்தாண்டிச்செல்லுகிறார். துங்கமானது முடிவுள்ளதென்று கொல்லப்படுகிறது. அவர் பராம்மமென்றும் (அடையத்தகுந்த) ஸ்தானமென்றும் பாமபதமென்றும் கூறப்படுகிறார். (மனிதர்கள்) <sup>3</sup> அந்தப்பாமபதத்தை அடைந்தபின் காலத்திற்குள்ளாகும் நிலையிலிருக்குவிடுபட்டு சேமாக்குகிறது. அடைந்தவர்களுமாகிறார்கள். இந்தமுக்கார்கள், குணமில்லாதாரணத்தால் ஒந்தக்குணங்களைவிட வேறான

<sup>1</sup> இங்கு அதிகாட்டமான அரைப்போகம்விடபாட்டு.

<sup>2</sup> 'விஷயங்களிற்கொண்ட புத்தியினாவாக ர' எண்டது எழுப்பாலோ.

<sup>3</sup> 'அவரை அறிந்தபன்' எடைது பிழைய உரை.

ப்ரம்மத்தைஅடைந்து குணங்களிலும் ப்ரம்மஞ்சுபுமாசுப் ப்ரகாசிக்கிறார்கள். நிவ்ருத்தியென்றுசொல்லப்படும் தர்மமானது முடிவில்லாத மோகஷ்த்திற்குக் காரணமாகிறது. 1ரிக்குக்களும் யஜாஸூக்களும் ஸாமங்களும் சரீரங்களைஅடைந்தவைகளாகி நாவின் நுனிகளில் கடைபெறுகின்றன. அவைகள் முயற்சியால்ஸாதிக்கத்தக்கவைகளும் அழிவுள்ளவைகளுமாயிருக்கின்றன. ப்ரம்மமானது இவ்விதம் சரீரத்தை அடைந்தபொருளாலுண்டாகிறதென்று கருதப்படுகிறதில்லை. அங்கு ப்ரம்மமானது முயற்சியால்ஸாதிக்கத்தக்கதன்று. அது ஆதியும்நடுவும்முடிவுமுள்ளதன்று. ரிக்குக்களுக்கும் ஸாமங்களுக்கும் யஜாஸூக்கும் ஆதியானது கூறப்படுகிறது. ஆதியுள்ளவைகளுக்கு முடிவும்காணப்படுகிறது. ப்ரம்மத்திற்கு ஆதியானது கூறப்படுகிறதில்லை. ஆதியில்லாததாலும்முடிவில்லாததாலும் அந்தப்ரம்மமானது அழிவில்லாததும் விகாரமில்லாததுமாயிருக்கிறது. விகாரமில்லாதிருப்பதால் பரப்ரம்மஞ்சு அவமானமுதலிய த்வந்த்வங்களில்லை. 2அது நுஷ்டத்தை அடைந்து உபாயமில்லாமல்போவதாலும் 3கர்மங்களைப்

1 'இவற்றின் அத்யயனமுதலியதாமங்கள்' என்பது பழைய உரை.

2 "முயற்சியில்லாமலே மோகஷாதனமான ஞானம் கிடைக்குமென்று நினைப்பது 'அதருத்தடத்தையடைந்து' என்றுசொல்லப்படுகிறது. இதுமான்கு விதமாகும். முதலில் பரக்ருதிவேற ஆதமாவேறுள்ளது சாஸ்த்ரவிசாரததால் பீரா<sup>4</sup> ரூானததைடுடைந்து பிறகு த்யானத்தை அபயவியாமலே பிரதயங்கமானஞானம் வாதுவிடுமென்று ஸந்தோஷமாயிருப்பது முதலாவதாகும். இது ப்ரக்ருதிதுஷ்டியென்றும் அம்பஸ்வ.. றும் சொல்லப்படுகிறது. பிறகு, இம்மட்டுலபயநுண்டாவதாயிருந்தால்ஆயாஸமின்றி அனைவரும் முத்தர்களாகக்கூடும். ஸந்யாஸவிதியும் அபபொழுது பயனற்றதாகும். ஆகையால், ஸந்யாஸமிருந்தால்போதும்; த்யானம்வேண்டாம் என்றிருப்பது இரண்டாவதாகும். இது உபாதான துஷ்டியென்றும் ஸலிலமென்றும் சொல்லப்படும். பிறகு, ஸந்யாஸமும் ஒரு காலவிசேஷத்திலமட்டும் மோகஷத்திற்குக் காரணமாகும். பரப்புடன் வீணுனவருத்தமடைவதில் பயனில்லையென்று ஸமாதானம்செய்து கொண்டு மௌனமாயிருப்பது ருண்றுவதாகும். இது காலதுஷ்டியென்றும் ஒக்மென்றும் சொல்லப்படும். பிறகு, காஸமும் முன் பிறவியிலுள்ளபாக்யவசத தால் பயனைக்கொடுக்கத்தக்கதாகும்; ஆகையால், பாக்யம்வேண்டும்; தயானம் எதற்காகளன்றானின்ப்புடனிருப்பது நாள்காவதாகும். இது பாக்யதுஷ்டியென்றும் வர்த்தமென்றும் சொல்லப்படும். இவை நான்காலும் மோகேஶாபாயத்திற்கு இடையூறுநேரும். இவைகளில் ணான்காவதான பாக்யதுஷ்டியானது மூலததில் அதருஷ்டமென்றுசொல்லப்படுகிறது. இதுகொண்டு முதலில் வூன்ரூன்றையும் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும்" என்பது பழைய உரை.

3 "கர்மங்களைப்பற்றியவிபரீத அபிப்ராயமேன்றால் உண்மையானவைராகயமில்லாமல வேழக்குத்தாலுண்டாகும்வைராகயமென்றுபொருள். அது நூந்துவாதமாகும். அவற்றில், பொருளைத்தேடுவதிலதுங்பமிருக்கிறதுள்ளது

பற்றியவிபீதத்திலிருாயத்தாலும் மனிதர்கள் அந்தப்ரம்மத்தை அடையக்கூடியவழியைப் பார்க்கிறார்களில்லை. விஷயங்களிலுள்ளபற்றுதலாலும் சர்ஸ்வதமானபதத்தில் ஸந்தேஹத்தாலும் மனத்தால்வேறு பயனைவிரும்பிக்கொண்டிருப்பவன் பரப்ரம்மத்தை அடைகிறதில்லை. குணங்களில்விருப்பமுள்ள மற்றும்சிலஜனங்கள் இங்குள்ளகுணங்களைப்பார்த்து விரும்புகிறதேயில்லை. எங்கமனிதன் (வெளியிலுள்ள) காழுந்தகுணங்களுடன் இருக்கிறதே அவன் இந்த (உதம)குணங்களைவரிதமறிவான்? பரமாத்மாவின் அம்சங்களான குணங்களைக்கொண்டு ஆனுமானத்தாலன்றே பாமாக்மாவைக் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். ஸாக்ஷமமானமனத்தால அதை அறிகிறோம். வசனத்தால அதைச் சொல்ல நாங்கள் திறமையுள்ளவர்களைலோம். மனத்தால அறியத் தக்கபொருளானது மனத்தைப்போன்ற பெளத்துக்கமாயிருக்கிறது. காணப்படும்பொருளானது அதைக்காண்கிறதான் ஆத்மஞ்சபாகிறது. ஆக்மஜஞ்சானத்தாலபுத்தியையும் புத்தியால்மனத்தையும் மனத்தால் பொறிகளின்கூட்டத்தையும் சுத்தமாகச்செய்தபின் அழிவற்றபரமாக்மாவையடைகிறுன். ஆத்மவிசாரத்தாலுண்டான அறிவால்நிறைந்த வனும் த்யானத்தால வேறுவஞ்சுத்திலெல்லாதவனும் அவ்விதமேஆசைகள் அற்றவனுமாயிருப்பவன் <sup>1</sup>நிர்க்குணாத்மாவை அடைகிறுன். வாயுவானது கட்டைகளின் உள்ளிலிருக்கும்அக்கியை வீடுகிலகுவதுபோல உலகத்திலஆசைபற்றியிருப்பவர்கள் பரமாதமாவையிடுவிலகுகிறார்கள். மனமானது விஷயங்களை ஆத்மாவில் விகிக்கச்செய்யும்பொழுது <sup>2</sup>புத்தியையிட மேலானபரமாதமாவையடைவதற்கும் தெரிந்துகொண்டு அக்காரணத்தால அதுலண்டாகும்வெறுப்பானது முதலாவகாகிறது. இதற்குப் பாரமென்றுபெயா. பிறகு, அரசன் திருடா, ஏதலியவாகளால் பொருஞ்சுக்குமேற்காசம் பெரிய துணபமாயிருக்கிறதென்றுகிணைத்து அதிலுண்டாகும்வெறுப்பானது முன்றுவதாகும். இதற்குப் பாராபாரமென்றுபெயா. பொருடசெலவாலுண்டாகும்கோக்கும் அழிவானதாயிருக்கிறதென்று நின்றத்து அதிலுண்டாகும் வெறுப்பானது நாள்காவதாகும். இதற்கு அவுத்தமாம்பஸன்றுபெயர். விராணிகளைத்துன் பபடுத்தாமல அவ்விதபோகம்உண்டாகாதாகையால் போகத்தில் அறிமலையென்ற தோக்கமிருக்கிறதென்றுகிணைத்து அதுலண்டாகும் வெறுப்பானது ஐந்தாவதாகும். இதற்கு உத்தமாம்பஸன்றுபெயர். இந்தலூந்துவைராக்கியங்களும் மோகோபாயததிற்கு விரோதமாகும். இலைகால் ஸாக்கயாஸபததி என்றும் க்ரந்தத்தில் தெளிவாய்க்கூறப்பட்டிருக்கின்றன' அம்பது பழழை உரை.

அந்தவிஷயங்களை ஆத்மாவைவிட வேறுகப்பார்க்கும்பொழுது எப்பொழுதும் புத்திக்குக்கீழான உலகவாழ்க்கையை அடைவதற்கும் தகுதியுள்ளதாகிறது. இந்தவிதியைத் தெரிந்துகொண்டு விஷயங்களை ஆத்மாவில் லயிக்கச் செய்யதெடாடுகியமனிதன் ப்ரம்மானுபத்தை அடைகிறான். புருஷன், இந்தரியங்களுக்குப்புலப்படாத உருவமுள்ளவனும் புலப்படாத கர்மங்களுள்ளவனுமாயிருக்கிறான். அவன் முடிவுக்காலத்திலும் இந்தரியங்களுக்குப்புலப்படாத நிலைமையை அடைகிறான். இந்தஆத்மாவானது அந்த இந்திரியங்களேவளர்ச்சி அடைந்தாலும் வாட்டமடைந்தாலும் காமமல்லாத உருவமுள்ளதாயிருக்கிறது. இந்தஆத்மாவானது எல்லா இந்தரியங்களாலும் நன்றா ஏவப்பட்டதும் சரீரத்தை அடைந்ததும் ஐந்துபூதங்களையும் ஆதாரமாய்க்கொண்டதுமாயிருக்கிறது; ஆகிலும், அழிவறை அந்தப்பரமாத மாவைவிட்டிலகுக் கர்மத்தாலும் தன்ஸாமர்த்தியத்தாலும் செலவத்தக்கதன்று. மனிதன் இந்துபூமியின்முடிவைப்பார்க்கிறதில்லை. ஆகிலும், இந்தப்பூமிக்கு முடிவிருக்கவேண்டும். (இவ்விதமே துக்கபரம்பரைக்கும் முடிவு இருக்கவேண்டுமென்று) தெரிந்துகொள். இவ்வுலகில் ஆசைபற்றியிருப்பவன் பரமாதமானுபத்தைபடையமாட்டான். கடலிலுள்ளாடத்தைச் காற்றுனது கரைசேரச் செய்வதுபோல(நல்லகர்மமானது) பரமாதமாவையடையச் செய்யும். ஸுரியனுணவன் ஒளிகளால்லுக்கானிரம்பச்செய்து பிறகு, கிரணங்களின்கூட்டங்களற்றவனும் குணமில்லாதவனுமாவதுபோல, இந்தஆத்மாவானது நோனமுள்ளதானாகின் 1விசேஷங்களில்லாததாய்க் குணமில்லாததும் அழிவில்லாததுமான பரம்மத்தை ஒன்றாகி முன் அடையும்படாகதுப் புண்யசாலீகளுக்குரியசிறந்தகத்தியும் ஒரு காரணத்தாலும்முன்டாகாததும் (மற்றவைகளின்) உறபத்திலயகுகளுக்குஇருப்பு மும் அழிவில்லாததும் ஸாதனமும் மோகங்களானுபமும் ரீகாரமில்லாததும் ஸ்திரமானதுமான பரமாதமாவை அறிந்தவுடன் வேதத்தில் ப்ரவளித்துபெற்றதும் உத்தமமுமானமோகங்கத்தை அடைகிறான்' என்று சொன்னார்' என்றனர்.

1 'கிர்விசேஷஷ்வாங்' என்பது மூலம். 'அஹங்காரமறந்தாய்' என்பது பழையதறை.

இருஙாற்றைந்தாவது ஆத்தியாயம்.

ஓ மா சௌ தர்ம ம். (நோடர்ச்சி.)



(பிள்ளை, யுதில்லிராக்கு நிபந்தனைரென்பவர் தமதுதாய்க்கு ஸம்ஸாரத் தை அரண்யமாகச் சோல்லியதையும் நாரதராக்கும் ஸாவித்ரிக்கும் நடந்த ஸம்வாதத்தையும் நாரதர் தவழ்சேய்து ஸ்ரீவிஷ்ணு பகவானைத் தரிசித்ததையும் சோல்லியது.) , ’

॥திஷ்டர், “ ஏதாமஹரோ ! அறிஞர்களிற்கிறந்தவரோ ! துக்கத்தாலும் சோகக்கதாலும் துண்பமுள்ளஸம்ஸாரசந்ததில் ஜனக்களுக்கு வெறுப்புண்டாகவில்லையே ; இது என்னகாரணம் ?” என்று கேட்க, பிள்ளை சொல்லத்தோடங்கினார்.

“ அரசர்களிலுத்தமனே ! இவ்விஷயத்திலும் நிபந்தனைரென்ற முனிக்கும் அவர்அன்னையானபோகவதிக்கும் நடந்த ஸம்பாத்தினையான பழையஞ்சிவி திஹாஸத்தை உதாஹரிக்கிறார்கள். புத்ரரானநிபந்தனைரென்றமுனியானவர் முயற்சியற்றவரும் ஜீவனமிலலாதவரும் வேலையில்பற்றில்லாதவரும் காய்ந்தநரம்புநிறைந்த சரீரமுள்ளவருமாகித் துண்பக்குடனிருப்பதைக்கண்டு அப்பொழுது (அவர்) காயான போகவதியானவள், ‘ஓ ! மூட ! எழுந்திரு. பொருளை அடையத்தக்க வழியிலபற்றுதலில்லாகவனும் மித்ரர்களானாறனிதர்களுட ஸ்ரீநாசமிலலாதவனுமாகி ஏன் சூங்கிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்? உனக்குத் தகட்டுவலை ஸம்பாதுக்கப்பட்டபொருள் என்ன இருக்கிறது ?’ என்றுசொன்னார். நிபந்தனை சொல்லத்தோடங்கினார். ‘அன்னையே ! எனக்குத் தந்தையால ஸம்பாதுக்கப்பட்டபொருள் என்ன இருக்கிறது. இஃது இவ்வுலகி வூள்ள துக்கங்களைலலாவற்றிற்கும் இருப்பிடமாயிருக்கிறது. அதைத் தொலைக்கவேண்டி முயற்சிசெய்யப்போகிறேன். அந்தவிஷயத்தில் நீசோகபாராதே. மிகக்குறாமான இந்தச்சரீரமானது தந்தையால் அளிக்கப்பட்டது. ஸ்ரீதஹமிலலை. அந்தத்தநைத்தயையலாடநத்காரணத்தாலேயே அழிவிலலாதபொருளிருக்கிறது. பெரிய இந்தஸம்ஸாரத்து விருக்கும்ஒருவன் பொருள்விருப்பத்துடன் கொடியங்களுக்களால் நிறைந்ததும் செலவத்தாக்கதுமான பெரியஅரண்யத்திற்குச்சென்றார்கள். அந்தமனிதன் மக்கபயங்கரமும் மிகப்புசிபபவையுமான வளிமமங்களாலும் வேங்கைகளாலும் யானைகளாலும் நான்குபுறத்துலும் சூழப்பட்டஅந்தஅரண்யத்தைக்கண்டு பயமடைந்தான். அந்தஅரண்யத்திலஸஞ்சரிக்கும் அந்தமனிதன் இங்குமங்கும்டூஷ்டிக்கரண்டு புக

விடத்தைவிரும்பித் திக்குக்களைனைத்தையும் பார்த்து, கொண்டுவிரைவாகஞ்சினான். பிறகு, அந்தஅரண்யமானது வளர்ச்சியடைந்தும் கான்குபுறத்திலும் வலையாலமறைக்கப்பட்டு, மிருப்பதைக் கண்டான். அந்தஅரண்யத்தின்கூடுவில் புறகளால்மறைக்கப்பட்டதும் நிறைந்த கொடிகளால்குழப்பட்டு நான்குபுறத்திலும் நன்றாகமறைக்கப்பட்டதுமான ஒருகிணறு இருங்கது. ஜனங்களில்லாத அந்தவனத்தில் அந்தப்ராம்மணன் அந்தக்கிணற்றில் விழுந்தான்; கொடிகளின் கூடத்தால் சூழப்பட்ட அந்தக்கிணற்றில்தொத்திக்கொண்டான். அவன் அவ்விடத்தில் அதிகபலமுள்ள ஒருமங்கையால் கைகளாலங்களுக்குஆலினாகனம்செய்யப்பட்டு, தலைக்குழம் கால்மேலுமாகத்தொங்கினான். அதே கிணற்றில் ஏற மிகக்கடினமான ஒருாவலமரம் கீழேஉண்டாயிருந்தது. அந்தக்கிணற்றின்கரையில் பலவிதமானதும் கொடிகளாலும் பூக்களாலும் நிறைந்ததும் ஆசாயத்தையளாவியதுமான அந்தமரத்தையும் (அதில்) மிகப்பெரியஒருகனியையும் கண்டான். பலங்குவங்களுள்ளவண்டுகள் அந்தமரத்திலெருந்தன. அபபொழுது அந்தவன்கூள்சேர்த்துதேன்களின்தாரையானது அதிகமாய்ப்பெருகத்தோடு கூடிற்று. தொங்கிக்கொண்டிருக்கும் அந்தமனிதன் இடைவீடாமல் அந்தத்தாரையைக்குடித்தான். ஸங்கடத்திலிருந்துகொண்டு அதைக்குடிக்கும் அந்தமனிதனுக்கு ஆசையானது ஒழுவிவடையவில்லை. திரும்பவும்திரும்பவும் திருப்தியடையாத அந்தமனிதன் பெப்பொழுதும் அந்தத்தாரைபையடைய விருப்பமுள்ளவனுயிருந்தான். இவ்விதம் அந்தப்ராம்மணன் அந்தக்கிணற்றில் மறுபடியும் மிகவும் துக்கத்துடன் வாவிததுக்கொண்டிருக்கிறான். என்னுல அந்தத்தாரமானது கொடுக்கத்தக்கதாயிருக்கிறது. நீ விரும்புவாயாகில் உனக்குக்கொடுக்கிறேன்' என்றுசொன்னார். பிறகு, அந்தப்ராம்மணர் அந்தப்பொருளைப்பற்றிப்ரார்த்திக்கப்பட்டு அதைக்கொடுத்தபின் முக்தியையடைந்தார். அவனும் பொருளைப்பற்றியஸங்கல்பத்தை விலக்கிவிட்டு உத்தமமானசதியைப்பெற்றார். அரசர்களிலுத்தமனே! ஓவ்விதம் ஸம்ஸாரமென்றஶக்ரத்தின் ஸ்வரூபத்தையறிந்தவர்கள் பெரியவெராக்கியத்தையாடந்து? த்தமமானபத்தை அடைகிறார்கள்?" என்று சொன்னார்.

யுதிஷ்டிரர், "ஸம்ஸாரமென்னும்சக்ரத்துனிஸ்வரூபம் இவ்வித மென்று எனக்கு அறியக்கூடவில்லை. அறிவுள்ளவரே! மஹாத்மாவான அந்தப்ராம்மணரால் தகப்பனுலஸம்பாதிக்கப்பட்ட பொருளை ந்று சொல்லப்பட்ட அது எது? அரண்யமென்றுசொல்லப்பட்டது

அது? யானைப்பெண்புது எது? அந்தக்கிணறு எது? பிதாமஹரே! பெரியமரமும் அதிலுள்ளதேனும்னன்ன? என்னுடைய இந்தஸங்தே ஹத்தை விலக்கவேண்டும். பொருள்ளன்றபதத்தால் என்னசொல்லப் படுகிறது? அந்தப்ராம்மணரால் பொருளானது எவ்விதமடையப்பட்டது? இந்தக்கதையிலுள்ளது என்ன?" என்றுகேட்க, பிழ்மர் சொல்லத்தொடங்கினார். "பாரத! இந்தக்கதைமுழுதும் மோக்ஷத்தை அறிந்தவர்களால் உதாஹரிச்சப்பட்டது. (மனிதன்) இந்தக்கதை யால் நல்லஅறிவையடைவான். ஸம்ஸாரபந்தமும் நசிக்கும். அரண்ய மென்றுசொல்லப்பட்டது எதுவோ அது பெரியஸம்ஸாரம்தான். அதில்நிலையுள்ளவைகளானதுஷ்டயானைகள் நோய்களென்றுசொல்லப்படுகின்றன. ரூபத்தையும் மேனியையும் நசிக்கச்செய்கிறவரும் மிக்க பயங்கரமுள்ளவருமானஸ்தீரியென்பது கிழுத்தனமென்று அறிவிற் சிறந்தவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். அந்தக்கிழுத்தனத்தால் உலகமானது ஆலிங்கனம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அந்தக்கிணறுவிரிருக்கும்பெரிய பாம்பென்பது காலம்தான். மரமென்பது மிருத்யு. அந்தமரத்தின் அந்தக்கனியானதுதன்னால்செய்யப்பட்டகர்மங்களின்பயனாகும். அரசனே! கறுத்தவைகளும் வெளுத்தவைகளுமான எவிகளென்று சொல்லப்பட்டவைகள் இரவுகளும்பகலகளுமாகும். பன்னிரண்டு கால்களுடன்கூடியதும் ஆறுமுகங்களுள்ள ரூபமுள்ளதுமானயானையானது வர்ஷமென்று சொல்லப்படுகிறது. பக்ஷங்களும்மாஸங்களும் ருதுக்களும் முகங்களாகின்றன. இது ஸம்ஸாரமென்னும் சக்ரத்தின் ஸ்வரூபமென்று என்னால்சொல்லப்பட்டது. அரசனே! இவ்விதம் அடையங்பட்ட பொருள்போன்ற அந்தஸம்ஸாரஸ்வரூபத்தை நசிக்கும்படி செய்துகொள். அரசனே! இதை அறிந்தபின் அந்தப்ராம்மணருடைய தாயானவள் பெறியவைராக்கியத்தையடைந்தாள். அந்தப்ராம்மனர்கூறிய விகிப்படி மிகவும்மேலான சிறந்தபதத்தையடைந்தார். இந்தமோக்ஷத்தையடையவேண்டியகாரணத்திற்காகப் பொருளைத்தரிக்கவும் நூரிக்கும்படி செய்யவும் செய்தார். ஆகையால், சுத்தமானமோக்ஷத்தை நீ அடையவேண்டும், ஜ்யோதிரூபமானமோக்ஷமானது தவத்தால் அடையத்தக்கது. தேவர்களிற்கிறந்தவரும் தேவகியின்புத்ரருமான பூர்ணிகிருஷ்ணபகவான் அந்தமோக்ஷரூபியாயிருக்கிறார், பெருமையைக்கொடுப்பவனே! அந்தக்ருஷ்ணபகவானுடைய அனுக்கிரஹத்தால் துக்கமில்லாதவனுவாய். அந்தக்ருஷ்ணபகவான் ஒருவரே உலகங்களுக்குக்கார்த்தாவும் ஞானிகளுக்குத்தமக்தியுமாயிருக்கிறார். தேவர்களும் தேவர்களுக்குப்பதியான இங்கினும் ருத

ங்களும் அவ்விதமேஅப்பவீனீதேவர்களும் போதத்துதயும் மோக்ஷத் தையும் அறிந்த (மற்ற) ஐனங்களும் இந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணரூபத்தைச் சரணமடைந்து தம்தம்பதத்தை அடைந்திருக்கிறார்கள். அப்படிப் பட்ட இந்தக்ருஷ்ணபகவான் ப்ராணிகளின் உள்ளிலுள்ள ஆத்மாவும் அழிவில்லாதபதத்தையுடையவருமாயிருக்கிறார். உனக்கு இவரைப்பற்றியுடன்மையான அறிவு உண்டாகும்படி, இந்தப்பகவானுடைய திறந்த நிலையைக்கேள். ப்ரபுவான் ஸ்ரீவிஷ்ணுவானவர் முன்காலத்தில் நாரத ருக்குத் தம்ஸ்வரூபத்தைக்காண்பித்துத் தாம் எதைச்சொன்னாரோ அதை நீதெரிந்துகொள். தேவரிஷியும் உண்மையுள்ளவரும் ப்ரபுவும் சோபையுள்ளவருமானநாரதரானவர் முன்காலத்தில் தீர்த்தயாத்தை செய்துகொண்டு பூமிமுழுமையும் ஸஞ்சாரித்தார். அவர் இமயமலைச்சாரலையடைந்து பலமுறைவிசாரித்து அவ்விடத்தில் தாமரைமலர்களாலும் நீலோத்பலங்களாலும் நிறைந்துள்ள ஒருகுளத்தைக்கண்டார். அரசனே! அந்தக்குளக்கரையில் எல்லா ஆபரணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டவளும் காந்தியால்விளங்குகிறவளும் நீலோத்பலங்களைக்கொண்டு விளையாடுகிறவளுமான ஒருகன்னிகையைக்கண்டார். அந்தப் பெண்ணைவள் மஹாத்மாவான நாரதரைக்கண்டு, 'ஓ! நாரத!' என்றழைத்தாள். நாரதரானவர், அந்தப்பெண்ணின் ஸமீபஞ்சென்று மனத்தில்வியப்படைந்துநின்றார். அழகான ஆடையுள்ளவளும் பெரிய பாக்யம் பெற்றவளுமான அந்தக்கன்னிகையானவள் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் அந்தநாரதரைக்கண்டு புன்னிகையுடன் பலதரம்கொட்டாவிவிட்டாள். அந்த முகத்திலிருந்து புருஷங்களும் தும் ரத்தப்புள்ளிகளால் நிறைந்த அங்கங்களுள்ளதும் எல்லா ஆபரணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டதும் ஸ்ரீரங்கிகொப்பான உருவமுள்ளதும் தலையில் ஒருமணியைத்தாங்கியதுமானாலும் உண்டாயிற்று. திரும்பவும் அதன்உருவத்திற்குச்சமமானவே ஏறுன்றும் பலவிதாயுபரணங்களுடன்கூடிய மூன்றாவதும் உண்டாயின. மஹாராஜீன்! பலவிதமான ஒலிகளுள்ள அந்தமூன்றும் அந்தக்கன்னிகையை வலஞ்செய்துவிட்டு நிற்றன. பிறகு, ப்ரம்மரிஷியான நாரதர் அழகான அந்தக்கன்னிகையைகிடைத்தி, 'மிக்கமங்களமுள்ளவளே! தாமரைமலருக்கும்சங்குரனுக்கும் ஸமமானமுகமுள்ளவளே! ஏ! மஹாதேவி! நீயார்? உன்னை நான் அறியவில்லை. குற்றமில்லாதவளே! உண்மையைச்சொல்ல என்று முற்றும் வினவினார். கன்னிகையானவள், 'ஓ! ப்ரம்மரிஷியே! கேள். நான் ஸாவித்ரியென்று பெயருள்ளவள். உனக்கு கூஷம்முண்டாகட்டும். நான் என்னசெய்யவேண்டும்?

உன்மனத்திலிருப்பதுள்ளுவோ அதைச்சொல்' என்றுசொன்னான். நாரதர், 'ஓ! ஸாவித்ரியே! உன்னைான் நமஸ்கரிக்கிறேன். குற்ற மில்லாதவுளே! நான் பயனுள்ளவனுணேன். ஓ! தேவி! அழகுள்ள வளே! நீ என்னுடைய இந்தஸுக்தேஹத்திற்கு விடையளிக்கவேண் இம். முதலிலுண்டான புருஷங்களும் இது என்ன? ஓ! மஹா தேவி! சுட்டிகள் என்ன? தலையில் ஒளி உருவமுள்ளதாயிருந்தது என்ன?' என்று கேட்டார். கன்னிகையானவள், 'முனியே! முதலில் உண்டானது ருக்வேதமும் வேறென்று யஜோர்வேதமும் மூன்றாவது ஸாமாவேதமுமாகின்றன. உனக்கு ஸங்தேஹம்விலகட்டும். யாகத்தின்பயனை அடைந்த வேதங்கள் (பின்து) புள்ளிகளுடன் கூடியிருக்கின்றன. பேரோளியாய்க் காணப்பட்டது (பரமாத்ம) ஜ்யோதியென்று அறிஞர்களால் சொல்லப்படுகிறது. ரிஷியே! அது என்னுலும் அறியத்தக்கது' என்றுசொல்லிவிட்டு அந்தர்த்தானத்தையடைந்தாள். புருஷஸ்ரைஷ்டனே! பிறகு, பெரியபுத்தியுள்ள அந்தநாரதானவர் ஆச்சர்யமடைந்து நெடுநேரம் த்யானத்துடனிருந்தும் அதைஅறியவில்லை. பிறகு, மிக்ககாந்தியுள்ளவரும் புருஷப்புலியுமான அந்தநாரதானவர் அந்தஆச்சர்யத்தையறியவிரும்பி ஸ்நானம்செய்து வாக்கையும் இந்திரியங்களையுமடக்கித் துதிசெய்யத்தொடங்கினார். பிறகு, நூறுவருஷங்கள் நிறைந்தவுடன், உலகங்களைஉண்டுபண்ணுகிறவரும் உலகங்களை உருவமாக்கொண்டவருமான விஷஞ்சுபகவான் ரிஷியினிடமுள்ள மிக்கஅன்பினால் எதிரிலதோன்றினார். அவ்விதம் வந்தவரும் உலகங்களுக்குப் பதியும் எல்லாவற்றின்காரணத்திற்கும்நாரணரும் எல்லாத்தேவர்களின்கிரீடங்களிலுமுள்ளவர் ணததால் சிவீந்த இரண்டு பாதங்களுள்ளவரும் கருடனுடையகால் பட்ட அடையாளத்தால்விளக்கும் முழங்காலுள்ளவரும் பிதாம்பரத்துடன்விளங்கும்பொன்மாலைகட்டிய இடையுள்ளவரும்பூர்வீவத்ஸமுள்ளமார்புள்ளவரும் அழகானகொஸ்துபமணியணிந்த கழுத்துள்ளவரும் புன்சிரிப்புள்ளமுககமலமுள்ளவரும் சலிக்கிறநீண்டகண்களுள்ளவரும் வில்லைப்போலவளைந்த இருபுருவங்களால்விளக்குகிறவரும் பலவிதமானசிறந்தரத்தங்களாலும் வைரங்களாலும் விளக்கும் மகரகுண்டலமுள்ளவரும் இந்தநீலமணிக்கொப்பான மேணியுள்ளவரும் தோள்வளைகளாலும் பிரீடித்தாலும்யீளாங்குகிறவரும் இந்தரன்முதலியதேவர்களாலும் ரிஷிக்கூட்டங்களாலும் துதுக்கப்படுகிறவருமான அந்தபூர்வீஹரிதைய நாரதானவர் ஜயசப்தத்துடன் தலீயாவநமஸ்கரித்தார். பிறகு, எல்லாப்ராணிகளுக்குமாப்பராரும் ஸங்காரியடன்கூடிய

எகல

## ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

வருமான அந்தவிஷ்ணுபகவான் பூமியில்விழுந்து நமஸ்கரித்த நாரதரநோக்கி மேகத்தின்தவணிபோலக் கம்பிரமானவாக்குடன், 'ரிஷி யே! உனக்கு கோமமுண்டாக! டும். நல்லங்யமமுள்ளவனே! வரத்தைப்பெற்றுக்கொள். உன்மனத்திலிருப்பதை ஸந்தேஹமின்றிக் கொடுக்கிறேன்' என்றுசொன்னார். அந்தநாரதரிஷியும் பரபரப்புடன் சங்கத்தையும் சக்ரத்தையும் கதாயுதத்தையும்தரித்தவரும் ஹ்ருதயத்தில் தோன்றியிருந்தவருமான அந்தப்பகவானோக்கி ஜயசப்தத்துடன், 'ஓ வகங்களுக்குப்பதியே! அச்சுதரே! அனுக்ரஹிக்கவேண்டும். நான்சொல்லவிரும்பியது உம்மால்லுறியப்பட்டதுதான். ஓ! ஹ்ருதீகேசரே! ஆகையால், அனுக்ரஹிக்கவேண்டும். ஹரியே! நான் அதைக்கேட்க விரும்புகிறேன்' என்றுசொன்னார். பிறகு, மஹாவிஷ்ணுவானவர் புன்னகையுடன் நாரதரநோக்கி, 'வேதங்ககளின் தலையில் உன்னால் காணப்பட்ட அந்தஒருவழுள்ள என்னை தவந்தவங்களிலிருந்துவிலகியவர்களும் அஹங்காரமற்றவர்களும் பரிசுத்தர்களும் பரிசுத்தமான த்ருஷ்டியுள்ளவர்களுமான யோகிகள் எப்பொழுதும் பார்க்கிறார்கள். இவ்விஷயத்தில் எதைவிரும்புகிறாயோ அதை அவர்களிடம் கேள். ஓ! தேவரிஷியே! எந்தயோகிகள் ப்ராஜ்ஞர்களிற்கிறந்தவர்களோ, எவர்கள் என்னுடைய அவதாரங்களென்றுநிச்சயிக்கப்பட்டவர்களோ அவர்களுடைய அனுக்ரஹத்தை என்னுடைய அனுக்கிரகமென்று தெரிந்துகொள்' என்றுசொன்னார். உலகங்களைப்படைப்பவரான அந்தவிஷ்ணுபகவான் இவ்விதம் சொல்லிவிட்டுச் சென்றார். ஆகையால், இந்திரியங்களுக்கு பார்வராமும் தேவகியின்புதரருமானபூர்வாஸூதேவரைச்சரணமடை. மஹரிஷிகள் இந்தக்கோவிந்தரை ஆராதித்து முக்குபெற்றிருக்கிறார்கள். இவர் (உலகங்களைப்) படைப்பவரும் ஸம்ஹரிப்பவரும் எல்லாவற்றின்காரணத்திற்கும் காரணருமாயிருக்கிறார். அரசனே! என்னாலும் இது நாரதரிடமிருந்தே கேட்கப்பட்டது; அதை நீதெரிந்துகொள்; பூஜ்யரான நாரதமுனிவர் தாமாகவே சொன்னார். எல்லாவிந்மானஸம்ஸாரதுக்கத்தையும் விலக்கக்காரணமான விஷ்ணுபகவானை வேறுஇடத்தில் மனத்தைச் செலுத்தாமலோ எவர்கள் ஆராதிக்கிறார்களோ அவர்கள் அடைவதற்கு மிசுமும் அரிதான ஸாயங்குதை ஏடைகிறார்களென்று எப்பொழுதும் (பெரியோர்கள்) உள்ளத்துவிழுப்பதை விரிவாய்க்கருக்கிறார்கள்.' என்றுசொன்னார்.

,இருங்குறுவது அத்தியாயம்.

மேராக்ஷதர்மும் (தோடர்ச்சி.)



(பின்மர், வின்று உலகந்களோப்பதைத்திருத்த யெயும் நாநாதால்சோல் ஸ்ட்டீட் வின்றுவின் அவதாராதலிய பெருமையெயும் சோல்லியது.)

யுதிஷ்டிரர், “பிதாமஹரே! பேரறிவுடையவர்களில்பெரியவரே! பரதர்களில்மிகச்சிறந்தவரே! தாமரைமலர்போன்றகளைகளுள்ளவரும் அழிவில்லாதவரும் கர்த்தரும் உதபத்தியில்லாதவரும் எங்கும் நிறைந்தவரும் ப்ராணிகளின் உத்பத்தியெங்களுக்குக்காரணரும் இந்தியங்களுக்கு ஈஸ்வரரும் கோவிந்தரும் வெல்லப்படாதவரும் நாராயணருமான ஸ்ரீகேசவரைப்பற்றி உண்மையாய்க்கேட்கவிரும்புகிறேன்” என்றுகேட்க, பிஷ்மர் சொல்லத்தொடங்கினார்.

“இந்தவிஷயமானது ஜமதுக்னியின்குமாரரானாமரும் தேவரிஷியானாரதரும் வ்யாஸரும் சொல்லிக்கொண்டிருக்கும்பொழுது கேட்கப்பட்டது. அப்பா! அவிதரும் தேவலரும் பெரியதவழுள்ளவால்மீகியும் மார்க்கண்டேயரும் ஸ்ரீகோவிந்தரிடத்தில் 1பெரிய ஆச்சர்யத்தைச் சொல்லுகிறார்கள். அரசனே! ஸ்ரீகேசவருடையகுணங்களன்னால்வரணிக்கக்கூடியவையல்ல.இந்திரியங்களுக்குஈஸ்வரரும் பரத்திலும்பரருமான ஸ்ரீவாஸாதேவர் இவ்வுதமானவர். பிரதர்களில் மிகச்சிறந்தவனே! ஸ்ரீகேசவர் 2பகவானென்றும் 3�ஸ்வரரென்றும் 4ஏரடுவன்றும் புருஷரென்றும் ஸர்வரென்றும் 5வீபுவன்றும்பல விதமாக் வேதத்தில் கேட்கிறோம். மஹாபாஹாவே! யுதிஷ்டிர! ஆனாலும், உலகத்திலுள்ளப்ராம்மணர்கள், மஹாத்மாவும் சார்ந்கமென்னும்வில்லுள்ளவருமான ஸ்ரீவாஸாதேவரிடத்தில் எந்தக்குணங்களைச் சொல்லுகிறார்களோ அவைகளைக்கேள். மனிதர்களுக்குஇந்திரனே! புராணங்களை அறிந்தஜனங்கள் ஸ்ரீகோவிந்தரிடத்தில் எந்தக் குணங்களைச் சொல்லுகிறார்களோ அவைகளெல்லாவறையுங்கேட்டு நான்சொல்லுகிறேன். ப்ராணிகளுக்குஆத்மாவும் மஹாத-

1 ‘ஆச்சர்யமானமாஹாதம்யத்தாத’ என்பது பழையாறா.

2 ‘நிறைந்தஜூப்பவாயமும் நூள்மும் யகஶபம் ஸ்ரீயம் யைராகயமும் தாமமுமுள்ளவர்’ என்பது பழையாறா.

3 ‘அந்தர்யாமி’ என்பது பழையாறா.

4 ‘அரசன்போல வெளியிலிழந்துரக்கிடபவர்’ என்பது பழையாறா.

5 ‘வ்யாபகர்’ என்பது பழையாறா.

எக்ஸ்

# ஸ்ரீ மஹாபுரீதம்.

மாவுமான புருதோத்தமரானவர் ஆகாயம் வாயு-ஜ்ஞோதிஸ் ஜலம் பூமினன்றமஹாபூதநங்களைப்படைத்தார். எல்லாப்பிராணிகளுக்கும்கூர்ச் வரரும் ப்ரபுவும் மஹாத்மாவுமான அந்தப்புருதோத்தமரானவர் பூமி யைப்படைத்தபின் ஜலத்திலேயே சயனம்பன்னீக்கொண்டிருந்தார். எல்லாத் தேஜஸ்களின் ருவமுமூள்ளவரும் சுபமான அந்த ஜல மென்றசயனத்தில் சயனித்திருப்பவருமான அந்தப்புருதோத்தமர் எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் முதலிலுண்டானவரும் எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் ‘இருப்பிடமுமானஸங்கர்ஷணரை மனத்தால் 1சிந்தித்தாரென்றுகேள்விப்படுகிறோம். அவர் நிகழும் வகங்களையும் சென்ற நும் வரப்போகிறதுமான இரண்டையும்தரிக்கிறார்; அந்தஸங்கர்ஷணரைப் படைத்தபின் எல்லாத்தேஜஸ்களையும் விளங்கச் செய்கிறவரான ப்ரதயம்னரைப் படைத்தார். ஏறது, எல்லாச்சக்தியுமூள்ளவரும் பெரியகாந்தியுள்ளவருமான அநிருத்தர் உண்டானார். ஆகாயத்தை அடைந்தவரும் ஜலத்தில் யோகநித்ரைசெய்பவருமான ப்ரபுங்கரோ அவரிடமிருந்து மிகப்பெரியதேஜஸ்களும் ஸ்ரஷ்டஸ்திதி ஸம்ஹாரம் என்றகார்யங்களுள்ளவர்களுமான ப்ரம்மாவித்துமதே ஸ்வர்஗ன்ற அந்த மூன்றுதேவர்களும் உண்டானார்கள்.

பிறகு, மஹாத்மாவும் மஹாபாஹாவுமான அந்தஸ்கர்ஷி  
ணர்உண்டானவுடன், நாபியில்ஸ ஸிர்யனுக்கொப்பான ஒருதிவ்யமான  
பத்மம் உண்டாயிற்று. ஆப்பா! அந்தத்தாமரமலரில் எல்லாப்ராணி  
களுக்கும்பிதாமஹரும் பூஜ்யருமான அந்தப்ரம்மதேவர் திக்குக்களை  
விளங்கச்செய்துகொண்டு உண்டானார். மஹாபாஹாவும் மஹாத்  
மாவுமான அந்தப்ரமமதேவர்உண்டானபிறகு, தமோகுணத்திலிருந்து  
முதலிலுண்டான மதுவென்னும் பெரியஅஸ்ரானுண்டானன். க்ருரனும் க்ருரமானசெய்கையுள்ளவனும் க்ருரமானபுத்தியை  
அடைந்தவனுமான அந்தஅஸ்ரனைபூர்புருதோத்தமரானவர் ப்ரம்ம  
தேவருக்குப் பெருமையைச்செய்வதற்காகக் கொண்டூர். ஆப்பா!  
மதுவென்னும் அந்த அஸ்ரனைக்கொன்ற காரணத்திலை தேவர்கள்  
அஸ்ராகள்மனிதர்களைவர்களும், பக்தர்களைவர்களையும் பாது  
காக்கும் பகவானை மதுஸ்தனரென்று கருதுகிறார்கள். பிறகு,  
ப்ரம்மதேவரானவர், மர்சி அத்ரி அங்கிரஸ் புலஸ்தியர் புலஹர் க்ரது  
தக்ஷர் ஏன்ற வழுமானஸபுதர்களைப் படைத்தார். ஆப்பா! அவர்களில் முதலிலுண்டானமர்சியானவர் மனத்திலிருந்துண்டானவரும்

1 ‘எங்கிலுத்தூர்’ என்பது வெறுபாடு.

2 மனத்தால்படிடக்கப்பட்டவர்கள்.

தோஜோருபியும் சிறந்தப்ரம்மஜஞானியும் முதலிலுண்டானவருமான கஸ்யபரென்னும்புத்ரரை உண்டுபண்ணினார். ப்ரம்மதேவரானவர் மர்சிக்கும் முதலிலுண்டானாறுவரைத் தம்பெருவிரலிலிருந்து படைத்தார். பரதர்களில்மிகச்சிறந்தவனே ! அவர் தகழுரென்றுப்ரவித்திபெற்ற ஸ்ருஷ்டிகர்த்தராயிருந்தார். பாரத ! அந்தத்தகழுப்ரஜா பதிக்கு முதலில் பதின்மூன்றுகண்ணிகைகளுண்டானார்கள். திதியென்பவன் அந்தக்கண்ணிகைகளுள் மூத்தவன். அப்பா ! எல்லாத்தர்மங்களின் விசேஷங்களையும் அறிந்தவரும் டரிசுத்தமான கீர்த்தியுள்ளவரும் பெரியபுகழுள்ளவரும் மர்சியின்புத்ரருமான கஸ்யபரானவர் அந்தக்கண்ணிகைகளைனவருக்கும் பதியாயிருந்தார். பெரியபாக்யம்பெற்றவரும் தர்மங்களை அறிந்தவருமான தகழுப்ரஜா பதியே அந்தக்கண்ணிகைகளுக்குத் தீதங்கைகளான பத்துட்பெண்களையுமுண்டுபண்ணித் தர்மதேவதையின்பொருட்டுஅளித்தார். ஒ !

ாரத ! தர்மத்திற்கு, வஸாக்களும் அளவற்றதேஜஜஸாளருத்தரர்களும் விஸ்ரவேதேவர்களும் ஸாத்யர்களும் மருதவான்களுமானபுத்ரர்கள் உண்டானார்கள். அந்தப்பத்துப்பெண்களைத்தவிர அவர்களுக்குத் தங்கையர் வேறுஇருபத்தேழுபெண்கள் பிறக்கார்கள். பெரியபாக்யம்பெற்றஸோமன் அப்பெண்களைனவருக்கும் பதியானுண். <sup>1</sup>மற்றப்பெண்கள் கந்தர்வர்களையும் குதிரைகளையும் ப்ராம்மணர்களையும் பசுக்களையும் கிம்புருஷர்களையும் மத்ஸ்யங்களையும் கொடிசேஷிகளையும் மரங்களையும் உண்டுபண்ணினார்கள். ஆதித்தியானவளதேவர்களிழுமிகச்சிறந்தவர்களும் பெரியபலமுள்ளவர்களுமான ஆதித்யர்களை உண்டுபண்ணினார்கள். கோவிந்தரானவிடினுவானவர் வாமலைதாரம்செய்து<sup>2</sup> அவர்களுக்குத்தலைவருமானார். அவருடையபராக்ரமத்தால் தேவர்களுக்குள்ள ஸம்பத்தானது மிகச்செழிப்படைந்தது. தனுவின்குமாரர்களும் திதியின்குமாரர்களுமான அஸாரஸந்ததிகளும் தோல்விஅடைந்தன. தனுவானவள் விப்ரசித்திமுதலிய அஸாரர்களை உண்டுபண்ணினார்கள். திதியோ பெரியபலமுள்ளல்லா அஸாரர்களையும் உண்டுபண்ணினார்கள். பிறகு, விடினுபகவானுனவர் உலகங்களுக்குப்பிரயத்தை உண்டுபண்ணுகிறவனும் எல்லாப்பிராணிகளையும் அபஹரிக்கிறவனுமான ம்ருத்யுவைப்படைத்தார். மதுஸ்மிதனரானவர் பகலையும் ஓரவையும் ருதுவுக்குத்தக்ககாலத்தையும் முற்பகலையும் பிற்பகலையும் யாவற்றையுமே படைக்கார். அந்தப்பகவானுனவர் <sup>2</sup>ஜலங்களையடைந்து மேகங்களையும் அவ்விதமே ஸ்தா

1 கஸ்யபரின்பதங்கள்.

2 ‘ஆஸோசித்து’ என்பது கடியுபாடம்.

எக்ஸ்

## ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

வரங்களையும் ஜங்கமங்களையும் உண்டுபண்ணினார். அவர் ! அதிகதேஜ ஸாடன்கூடிய<sup>1</sup> பூமிமுழுமையையும் படைத்தார். யுதிஷ்஠ிர ! பிறகு, பெரியபாக்கியம் பெற்றவரும் பிரபுவுமான ஸ்ரீவாஸாதேவரே திரும்ப வும் மிகச்சிறந்த<sup>2</sup> நூறுப்ராம்மணர்களைத் தம்முகத்திலிருங்தே படைத்தார். பரதர்களிற்கிறந்தவனே ! ஸ்ரீகேசவர் கைகளிலிருங்து நூறு கூத்திரியர்களையும் தொடைகளிலிருங்து நூறுவைச்யர்களையும் பாதங்களிலிருங்து நூறுகுத்தார்களையும் படைத்தார். இவ்விதம் பெரிய தவமுள்ள அந்தப்பகவான் நான்குவர்ணங்களையும் உண்டுபண்ணிய பின் தாம் வேதவித்தைகளைவளியிடத்தக்கவரும் அளவற்றகாஞ்சி யுள்ளவரும் எல்லாப்ராணிகளையும்படைப்பவரும் அதிபதியுமானப்ரம்மதேவரைப் படைத்தார். அந்தப்பகவான் பூதங்களுக்கும் 3எப்த மாதாக்களுக்கும் ப்ரமதகணங்களுக்கும் அதிபதியான ருத்ரரையும் படைத்தார் ; பாடிகளைச்சிக்கிப்பவரும் பித்ருக்களுக்குப்பதியும் ஸமமாயிருப்பவருமான தர்மராஜரையும் படைத்தார். எல்லாப்ராணிகளுக்கும் ஆத்மாவான பகவானைவர் நிதிகளுக்குப்பதியானகுபேரனையும் படைத்தார் ; ஐலங்களுக்குாசனும் ஐலத்திலுள்ளப்ராணிகளுக்குப்பதியுமானவருணனையும் படைத்தார். ப்ரபுவானைவர் எல்லாத்தேவர்களுக்கும்பதியானஇந்தரனையும் படைத்தார். மனிதர்களுக்கு எவ்வளவு எவ்வளவுகாலம் சரீரத்தைத்தரிக்கவேண்டுமென்றாலுமிருந்ததோ அவ்வளவு அவ்வளவுகாலம் அவர்கள் ஜீவிதத்திருந்தார்கள். யமன்செய்யும்பயம் உண்டாகவில்லை. பரதர்களிற்கிறந்தவனே ! இவர்களுக்கு ஆண்பெண்களுக்குரிய சேர்க்கையென்னும் தர்மமானது இல்லை. ஸங்கல்பத்தாலேயே இவர்களுக்குக் கர்ப்பமுண்டாயிற்று. பிறகு, த்ரேதாயுககாலத்தில் தொடுவதால் ப்ரஜைங்டாயிற்று. அரசனே ! அக்காலத்திலுள்ளவர்களுக்கும் ஆண்பெண்களுக்குரியசேர்க்கையென்னும்தர்மமானது இருக்கவில்லை. அரசனே ! ஆண்பெண்களின் சேர்க்கையென்னும்தர்மமானது ப்ரஜைகளுக்கு தவாபரயுக த்திலுண்டாயிற்று. அரசனே ! அப்படியே கலியுகத்திலுள்ள ஜனங்கள் தவந்தவதர்மத்தை அடைந்தார்கள். அப்பா ! இவ்விதம் உலகங்களைப்படைத்த இந்தவிஷ்ணுவானைவர் ப்ராணிகளுக்குப்பதியென்றும் அவற்றை நன்கு காப்பவரென்றும் சொல்லப்படுகிறார். கெளந்தேய!

1 'ப்ரதிஷ்டீம்' என்று மூலம் : 'பூமியிலுள்ள எல்லாப்பிராணிகளையும்' என்பது பழையதை.

2 'சதம்' என்பது மூலம் ; 'அனந்தமான' என்பது பழையதை.

3 ப்ராந்தமுதலியெழுவர்.

1 நரகத்தை தீபாட்டிப்பவர்களையும் சொல்லுகிறேன். அதைக்கேள். உனக்குக் கப்பங்கட்டுகிறவர்களும் தென்தேசத்திற்பிறந்தவர்களுமான ஆந்தர்கள், புளிந்தர்கள், சபரர்கள், சூசபர்கள். மத்ரகர்கள், ஆனைவரும் அவ்விதமாகிறார்கள். காம்போஜர்கள், காந்தாரர்கள், சிராதர்கள், பர்ப்பரர்களென்னும் வடதேசத்தில் பிறந்தவர்களையும் சொல்லுகிறேன். அப்பா! அரசனே! இவர்கள் பாபத்தைச் செய்கிறவர்களும் கொக்கு கழுகு சண்டாளன் இவர்களுக்குச்சமமானதர்மழுள்ளவர்களுமாகி இப்பூமியில் ஸஞ்சரிக்கிறார்கள். அப்பா! இவர்கள் க்ருத யுகத்தில் இப்பூமியில்ஸஞ்சரிக்கிறவர்கள்லர். பரதர்களிற் சிறந்தவனே! த்ரேதாயுகமுதல் அந்தஜனங்கள் வருத்தி அடைகிறார்கள். பிறகு, யுகத்தின்முடிவிலுண்டானதும் மிக்கபயங்கரமுமான அவ்வித ஸக்த்யாகாலம்நேர்ந்தவுடன், (அஸாரர்கள்) ஒருவரையாருவர் அடுத்து அரசர்களானார்கள். தேவரான அந்தப்பகவானே அஸாரர்களைக்கொல்லுவதற்காக இந்தராநுவத்தை இத்துக்கொண்டு பூமியில் சஞ்சரித்தார். பூமியானது (யுத்தமென்னும்யாகத்திற்கு) வேதியென்னும்நிலையை அடைந்தது. இவ்விதமிருக்கும்பொழுதே பூமியை ரக்ஷிக்கவேண்டி முறையே நரவிம்மமுதலிய ஸ்ரீவீஷ்ணுவின் அவதாரங்கள் உண்டாயினவென்றுகூறப்படுகின்றன. புருஷோத்தமரான ஸ்ரீவீஷ்ணுவானவர் பூமியிலுள்ளதுக்கத்தைவிலக்குவதற்காக, ப்ரம்மா இந்தரன்முதலியவர்களால் துதிக்கப்பட்டு, அந்த அந்தக்காரர்யங்களுக்குத்தக்க அவதாரத்தைச் செய்து ஹரிரண்யகசிபுவென்ற அஸாரனையும் ஆவ்விதமே ஹரிரண்யாகஷி னென்ற அஸாரனையும் பெரிய அஸாரனை ராவளையும்கொன்றுவிட்டு இதோ மஹாயோகியான ஸ்ரீகிருஷ்ண னையிருக்கிறா'. மஹாராஜை! பெரியதேஜஸாள்ளவரும் ஜனங்களால் விரும்பப்படுகிறவரும் கம்பீரபுத்தியுள்ளவருமான ஸ்ரீஹரியானவர் தம்முடைய அங்கத்திலிருந்து வெளுத்ததும் கறுத்ததுமான இரண்டுமயிர்களை எடுத்து எறிக்கார். உலகத்தை ஒருவமாகக்கொண்டவரும் உத்தமாகுமான இந்த ஸ்ரீவீஷ்ணுவானவர் இவவுலகில் வஸாதேவருக்குத் தேவகியிடத்திலெபிறந்து சரீரமுள்ளவராகி உனக்கு எம் பந்தியாயிருக்கிறார். ஒ! புருஷப்பலியே! யோகிகளுக்குாஸ்வரரும் மனத்துக்கெட்டாதவரும் சிந்திக்கமுடியாதவருமான ஜகத்பதியானவர் ஆவிர்ப்பவிதத்திருக்கிறார். இவர் ஸாதாரணமனிதரே அல்லர். அவ்யக்தமுதல் விசேஷம்வரையிலுள்ளதும் பல அளவும் பொருளுமுள்

1 இங்கு மூலத்தில் 'நிரபே ஶாந' என்றிருக்கிறது; பழையவரையில் 'நிரயேசங்காந' என்றிருக்கிறது; அந்தப்பாடமே கொள்ளப்பட்டு

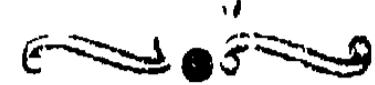
எது

## ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

வாதுமான இவ்வுலகமெல்லாம் ஸ்ரீஹரியினுடையிலீலையே. இதை நாசமுள்ளதென்றே தெரிக்குகொள்ளவேண்டும். அழிவில்லாத கும் நித்யமுமான ஸ்ரீஹரியின் அங்குறுவம் வேறுஇருக்கிறது. வெவ்வேறுஒருவமானது உலகக்கைப்பற்றியதாகும். ஒப்பற்ற தான் அங்குறுவத்தைத் தெரிக்குகொள். மோக்ஷமானது உன்னால் ஜயிக்கப்பட்டதாகும். அந்தா ருவம்தான் தசார்ஹகுலத்திலுதித்த வரும் லக்ஷ்மியுடன்கூடியவரும் ஸ்ரீவத்ஸமென்னும் அடையாளமுள்ளவருமான்ஸ்ரீகிருஷ்ணாகிறது இந்தப்பரமாத்மாவினுடையதீதவு மானது பூதங்களின்று சுபச்சியால்உண்டானா ருவமுள்ளதன்று. இவ் விடக்கில் தேஹமுள்ளவராயிருக்கிற இந்தவிஷ்ணுபசவான் மாயா மயமான ஹரியாகிறார். உன்னுடையபரலோகத்தை ரக்ஷித்துக்கொள்ளவேண்டி ஸுதானமானநித்யரூபத்தை த்யானம்பண்ணு. எவர்கள் பக்தியில்லாதவர்களோ அவர்களா நான்குவேதங்களாலும் அவைகளின் அங்கங்களாலும் மீமாம்சஸையாலும் ந்யாயசாஸ்த்ரத்தாலும் இதிஹாஸங்களாலும் புராணங்களாலும் மனுமுதலியதர்மசாஸ்த்ரங்களாலும் இவரைப்பற்றிக்கூறும்எல்லாவேதாந்தங்களாலும் எவ்விதத்திலும் நித்யரானஇந்தப்பரமாத்மாவை அடையாட்டார்கள். ப்ராணிகளின் ஆத்மருபியானபகவான் எல்லாப்ராணிகளிடங்களிலும் அவ்வெற்றின்புத்திடை அடைந்திருக்கிறார். ஆகையால், அறிவுள்ள கீஸ்டீர்மூதும் சோம்டிலில்லாதவனுடி இந்தப்பரமாத்மாவையே த்யானம்பண்ணு. சுருக்காளில்ரிகச்சிறங்கவனே ! பரமாத்மாவின் இந்த அவதாரமானது இவ்விதமானது. எல்லாவுடைகளையும்கண்ட சீதலரிஷியான நாரதரானவர் இவ்விதம்சொன்னார். அரசனே ! பிறகு, நாரதரானவர் ஸ்ரீக்ருஷ்ணானுடைய சிறந்தகான சாப்ஸுதத்தன்மையை உள்ளபடிஅறிந்தார். மஹாபாதாவே ! பாகச் சிரஷ்டனே ! இவ்விதம் இந்தவாஸாதீவர் மஹாபாதாவும் ஸுதாயாமனபராந்தமுள்ளவரும் சிங்கிர்க்கத்தகாதவரும் தாமரைமலாடீஸன்ற கண்களுள்ளவருமான ஸ்ரீகேசவராகிறார். இவர் டீவலம் மாணிடாலவர். டீவர் இவ்விதமானபுருஷராயிருக்கிறார். டீவரர ஸாபோடூதும் யார் அறியத்தக்கவன் ? அரசனே ! உனக்கு டீதீஶ் சொன்னனன். திரும்புவும் எதைக்கேட்கவிரும்புகிறாய் ?” என்று வினவியுரா.

இருங்றேநாவது அத்தியாயம்.

ஓ மாக்ஷ தர்மம். (தோடர்ச்சி.)



(பின்மர், மசீநாத லீய ஸ்ரூப்பிகார்த்தர்களையும் ஒவ்வொரு திக்கிலுறார்ஜன ரிடிகளையும் கூறியது.)

புதிஷ்டர், “பரதர்ரேஷ்டரே ! எவர்கள் முன்பு ப்ரஜைகளுக்குப்பதிகளாக இருந்தார்கள் ? திக்குக்கள் ஒவ்வொன்றிலும் பெரிய பாக்யம்பெற்ற எந்தரிஷிகள் இருந்தார்கள் ?” என்றுகேட்டு, பின்மர் சொல்லத்தொடங்கினார்.

“பரதர்களில்மிகச்சிறந்தவனே ! ‘எவர்கள் ப்ரஜைகளுக்குப்பதிகள் ? எந்தரிஷிகள் திக்குக்களிற்கூறப்படுகிறார்கள் ?’ என்று நீ என்னிடம்வினவியதைக்கேள். தாமாகஷண்டானவரும் பூஜ்யரும் ஸனுதனருமானப்ரம்மாஞ்சருவர் ஆதியிலுள்ளவர். ஸ்வயம்புவான அந்தப்ரம்மதேவருக்கு மர்சி அத்ரி அங்கிரஸ் புலஸ்த்யர் புலஹர் க்ரதுபெரியபாக்கியம் பெற்ற வஸிஷ்டர்என்ற மஹாத்மாக்களும் அந்தப்ரம்மாஞ்சரு ஒப்பானவர்களுமான ஏழூத்ரர்கள் உண்டானார்கள். இவர்கள், ஏழூப்ரம்மாஞ்களென்று புராணத்தில் நிச்சயிக்சப்பட்டிருக்கிறார்கள். இதற்குமேல் ப்ரஜாபதிகளைவர்களையுமே சொல்லுகிறேன். அத்ரிவம்சத்திலைபிறந்தவரும் ப்ரம்மதேவரைக்காரணமாகக்கொண்டவரும் ஸனுதனரும் பூஜ்யருமான ப்ராசீனபர்வி ஞென்பவர் இருந்தார். ப்ரசேதவிஞ்புத்ரான அவரிடமிருக்கு பத்துப்பெயர்கள் உண்டானார்கள். அந்தப்பத்துப்பெயர்களுள் தக்ஷரென்று ப்ரவித்தரான ஸ்ருஷ்டிகார்த்தரும் ஒருபுதரர். அவருக்கு உலகத்தில் ‘தக்ஷர்’ என்றும், ‘க’ என்றும் ஓரண்டுபெயர்களுண்டு. மர்சியின்புத்ரர்கள்யீர்பார். அவருக்கு இரண்டுபெயர்கள் கூறப்படுகின்றன. சிலர் அரிஷ்டநேமியன்றும் மற்றும்சிலர் கர்ப்பயபரென்றும் கூறுகின்றார்கள். காஞ்சியுள்ளவனும் சீர்யமுள்ளவனும் ராஜ்ஞமானஸாமன் அதரியின்ஒளாஸ்புத்ரன். அவன் தேவர்களுக்குரியயுகநகளில் ஆயிரம்யுகங்கள் விளங்கிக்கொண்டிருப்பான், பராடவே ! பூஜயனுன் அர்யமாவும் இந்த அத்ரியின்புத்ரர்களான மற்றவர்களும் உலகங்களைப் படைப்பவாக ஹன்றும் கட்டளையிடுகிறவர்களென்றும் சொல்லப்படுகிறார்கள். உதுதியுள்ளவனே ! சசபிங்குவுக்குப் பதினுயிரம்பார்யைகளுண்டு. அப்பொழுது ஒவ்வொருபொய்யீட்டத்திலும் ஒயிரிம் ஆயிரம்புத்ரர்கள் உண்டானார்கள். இவ்விதம் மஹாதமாவான அந்தச்சபீங்கு

வுக்கு<sup>1</sup> நூறுலக்ஷ்மிபுத்ரர்களிருந்தார்கள். அவர்கள் வீவறுஷருவரை யும் ப்ரஜூகனுக்குப்பதியாகவிரும்பவில்லை. முன்னேர்களான ப்ராம் மணர்கள், ப்ரஜூகள் சசபிங்குவிடமிருக்கு உண்டாயினுவென்று சொல்லுகிறார்கள். அது வருஷணியின்குலத்துக்குக்காரணமானதும் பெரியதுமானப்ரஜாபதியின் குலமாகும். கீர்த்திபெற்றஸ்ருஷ்டிகார்த்த தர்கள் இவ்விதம் கூறப்பட்டார்கள். பெரியயோகியும் பெரியமன்றமுள் எவரும் ஆத்மரூபத்தை அறிந்தவருமான சசபிங்குவென்னும் ராஜரிஷியானவர் பதினையிரம்பார்யைகளின் நடவிலிருந்துகொண்டிருந்தார். யோகியானஅவர் ஸமாதியை அடைந்து பிறகு ஸாயுஜ்யத்தைப் பெற்றார். இதற்குமேல் மூன்று வகங்களுக்கும் கார்வராக்களைதேவர்களைச் சொல்லுகிறேன். பகன் அம்சன் அர்யமா மித்ரன் வருணன் ஸவிதா தாதா பெரியபலமுள்ள விவஸ்வான் த்வஷ்டா பூஷா இந்தரன் விஷ்ணுனன்ற இந்தப்பன்னிரண்டு ஆதித்யர்களுக்கும் கஸ்யபரின்புத்ரர்களாகிறார்கள். நாஸத்யனென்றும் தஸ்ரனென்றும் அஸ்வினீதேவர்கள் இரண்டுபேர்கள். இவர்கள் எட்டாவதுப்ரஜாபதியான மார்த்தாண்டரின்புத்ரர்கள். த்வஷ்டாவின்புத்ரனும் பெரியயசஸாள்ளவனும் காந்தியுள்ளவனுமான விஸ்வரூபன் அஜூகபாத் அஹிர்ப்புதனியன் விருபாக்ஷன் ரைவதன் ஹரன் பஹாரூபன் தேவர்களுக்கு ஆசனை த்ரியம்பகன் ஸவிதாரன் ஜயந்தன் தோல்வியடையாதபினுகி என்றஇந்தப்பதினெருவரும் மூன்று வகங்களுக்கும் காசர்களான ருத்ரர்களன்று சொல்லப்படுகிறார்கள். பெரியபாக்யம் பெற்ற எட்டு வஸாக்களும் மூன்னமே சொல்லப்பட்டிருக்கிறார்கள். இவ்விதமான இந்தத்தேவர்கள் மனுப்ரஜாபதியினிடமிருந்து உண்டானவர்கள் தாம். அவர்கள் தேவர்களென்றும் பிதருக்களென்றும் இரண்டு வகையுள்ளவர்களாக மூன்பு கூறப்பட்டிருக்கிறார்கள். ஒதேவர்களின்கூட்டமானது தனித்தனியாக ரிபுக்களென்றும் மருத்துக்களென்றும் சொல்லப்படுகிறது. இவ்விதம் இந்த விஸ்வேதேவர்களும் அப்படியே அஸ்வினீதேவர்களும் சொல்லப்படுகிறார்கள். அந்தத் தேவர்களுள் ஆதித்யர்கள் கஷத்ரியர்களென்றும் அவ்வாறே மருத்துக்கள் வைப்பியர்களென்றும் உக்ரமானதவத்திலிருக்கும் அஸ்வினீதேவர்கள் சூதர்களென்றும் கூறப்படுகிறார்கள் அங்கிரஸ்என்னும் தேவர்கள் ப்ராம்மணர்களென்று கூறப்படுகிறார்களென்பது நிச்சயம். இவ்விதம் எல்லாத்தேவர்களுக்குமுள்ள இந்தநான்குவர்ணங்களும் சொல்லப்பட்டன. இந்தத்தேவர்களைக் காலையில ஏழுந்திருந்து

<sup>1</sup> 'சதஸஹஸ்ரா-ரிதா' என்பதுழுலம். <sup>2</sup> இங்கு அரைசாலோகம் விடப்பட்டது.

ஸ்தோத்ரம்செயபவுன் தன்னிடம் உண்டானதும் 1பிறரால்செய்யப் பட்டதுமான எல்லாப்பாவத்திலிருந்தும் விடுபடுகிறோன்.

அப்பா ! யவக்ரீதர் ரைப்யர் அர்வாவஸா பராவஸா உசிக்கினுடைய புத்ரரான கக்ஷீவான் ஆங்கிரஸரானபலர் பர்தூநிஷத்திதென்னும் மேதாதிதியின்புத்ரரான கண்வமுணியன்று மூன்று உலகங்களையும் படைக்கத்தக்க இந்தவழுரிஷிகளும் கிழக்குத்துக்கிலைஇருக்கிறார்கள். உன்முசர் விமுசர் வீர்யமுள்ள ஸ்வஸ்த்யாத்ரேயர் ப்ரமுசர் இத்ம வாஹர் பூஜ்யரானத்ருடவரதர் மித்ராவருணர்களின்புத்ரரும் ப்ரதாப முள்ளவருமான அகஸ்த்யர் ஆகிய இந்தப்ரம்மரிஷிகள் பொழுதும் தென்திக்கிலிருக்கிறார்கள். உதங்கு தெளம்யரானகவஷர் வீர்யமுள்ள பரிவ்யாதர் ஏகதர் த்விதர் த்ரிதர் அத்ரியின் புத்ரரும் கல்வியுள்ள ப்ரபுவுமானதுர்வாஸர் இந்தமஹாத்மாக்களான மஹரிஷிகள் மேற் குத்திக்கை அடைந்திருக்கிறார்கள். அத்ரி வவிஷ்டர் மஹரிஷியான காஸ்யபர் கெளதமர் பரத்வாஜர் குசிகருலத்திலுண்டான விப்ரவா மித்ரர் மஹாத்மாவான ரிசீகரின்புத்ரரும் பூஜ்யருமானஜமுக்கி இந்த ஏழுரிஷிகளும் வடக்குத்துக்கை அடைந்திருக்கிறார்கள். ஒவ்வொரு திக்கிலுமிருப்பவர்களும் தீஷங்நமானதேஜஸாள்ளவர்களும் உலகங்களைப்படைப்பவர்களும் மஹாத்மாக்களும் ஸாக்ஷிபூதர்களுமான இவர்களைனவர்களும் சொல்லப்பட்டார்கள். இவ்விதம் மஹாத்மாக்களான இந்தரிஷிகள் தனித்தனிதீய துக்குக்களிலிருக்கிறார்கள். இவர்களைக் சீர்த்தனம்செய்பவன் எல்லாப்பாவத்திலிருந்தும் விடுபடுகிறோன் ; அவ்விதமே கோமமுள்ளவனுமாகிறோன்' என்று சொன்னார்.

<sup>1</sup>இருநாற்றேட்டாவது அத்தியாயும்.

ஓ மா க்ஷீதரர்மம். (தோடர்ச்சி.)



(பிழ்மர், யுதிஷ்டிரருக்து ஸ்ரீவிஷ்ணுபகவானுடைய  
வராஹாவதாரத்தைச் சோல்லியது.)

யுதிஷ்டிரர், “பிதாமஹரே! ப்ராஜ்ஞர்களில்பெரியவரே! யுத்தத்தில் உண்மையானபராக்ரமமுள்ளவரே! அழிவில்லாதவரும் காஸ் வருமான் ஸ்ரீவாஸாதேவரைப்பற்றிய மிகப்பெரிதானபராக்ரமத்தை யும் அவர் முன்செய்தசெய்கையையும் முழுதும்கேட்க விரும்புகிறேன். புருஷர்களிற்கிறந்தவரே! அவையனைத்தையும் உள்ளபடி நீர் எனக்கு உபதேசிக்கவேண்டும். பெரியபலமுள்ளவரே! ப்ரபுவானவாஸாதேவர் எந்தக்கார்யத்தைநடத்தவேண்டி விலங்குகளின் ஜன்மத்தைஅடைந்து எவ்விதம் உருவத்தைத் தரித்திருந்தார்? அதைச் சொல்லவேண்டும்” என்றுகேட்க, பிழ்மர் சொல்லத்தொடங்கினார்.

“முன்காலத்தில் வேட்டைக்குச்சென்றான் மார்க்கண்டேயருடையஆஸ்ரமத்திலிருந்தேன்; அவவிடத்தில் ஆயிரக்கணக்காக உட்கார்ந்திருக்கும்ரிஷிக்கூட்டங்களைக் கண்டேன். பிறகு, அந்தரிஷி கள் எனக்கு மதுபர்க்கத்துடன் மர்யாதை செய்தார்கள். நான் அந்த மர்யாதையைப் பெற்றுக்கொண்டு ரிஷிகளைச் சந்தோஷிக்கச் செய்தேன். அவ்விடத்தில் கர்யபரென்றமஹரிஷியால் இந்தக்கதைசொல்லப்பட்டது. மனததிற்கு மிகுந்தசங்தோஷத்தை உண்டுபண்ணத் தக்க சிறந்தஅந்தக்கதையை இப்பொழுது ஒரேமனத்துடன்கேள். முன்காலத்தில் தானவர்களுள் முக்யர்களும் கோபலோபங்களுள்ள வர்களும் பலத்தாலகொழுத்தவர்களுமான நரகன்முதலிய நூற்றுக்கணக்கான பெரிய அஸாரர்களும் அவ்விதமே யுத்தத்தில் மிகக் கொழுப்புள்ள மற்றுமுள்ளபலஅஸாரர்களும் தேவர்களுடைய மிக உத்தமமான அந்தஸ்பதத்தில் பொருமையுள்ளவர்களாயிருந்தார்கள். அப்பொழுது மிகவும்பயங்கரர்களான நரகன்முதலிய அஸாரர்கள் தேவர்களை அடக்கவேண்டிலுரின்யாகஷனையடைந்து பெரியழுயறசி

1 இந்தஅதயாயத்திற்கு அந்தாபழுமிவிக்கர்டனமென்றுபெயா. ‘ப்ராணிகளின்உள்ளத்தில் உலாவிககொண்டிருக்கும் காமமுதலியவைகளை விலக்கத்தக்காலபாயத்தை உபதேசிக்கும்காரணத்தால் இப்பெயாவந்தது’ என்பது பழையங்களைத்திடுவது. ஒத்திடுவது கூடுமியைஏடுக்கவேண்டிச் செய்த பழையங்களைத்திடுவது. ஒத்திடுவது கூடுமியைக் கூறுவதால் இப்பெயா வந்ததென்று பொருள்கொள்ளலாம்.

யைச்செயதார்கள்., அப்பொழுது மிகவும்பயங்கரனானவர்யாகஷி னானவன் லக்ஷ்மிவர்த்தங்கள் காற்றைப் பலித்துக்கொண்டிருந்தான். பிறகு, புரம்மதேவரிடமிருந்து சிஂதிக்கக்தகாதனவும் ஒப்பற்றனவு மான வரங்களை நூற்றுக்கணக்காகவும் ஆயிரக்கணக்காகவும் பெற இருந்தன. அரசனே! பிறகு, தானவர்களால் பிடிக்கப்படுகிறவர்களும் ஆங்காங்குதுன்பார்படுகிறவர்களுமான தேவர்களும் அப்படியே தேவரிலிகளும் ஸாகத்தையடையவில்லை. அந்தத்தேவர்கள் பூமியானது பயங்கரமான உருவமுள்ளவர்களும் பெரியபலமுள்ளவர்களுமான அஸ்ரர்களால் நிறைந்ததும் மிகத்துன்பாறாள்தும் பாரத்தால்பீடிக் கப்படுவதும் ஸந்தோஷமில்லாததும் துக்கமுள்ளதும் கடவில் மிகவும் முழுகுவதுமாயிருப்பதைக்கண்டார்கள். அப்பொழுது பூமிதேவியானவள் யாவற்றையுமியடுத்துக்கொண்டு பாதாளத்தில் வலித்துக்கொண்டிருந்தாள். பிறகு, மூன்று லக்ஷ்களும், எங்கும்பயிர்க்கூட்டங்களும் வேதாத்யயனமும் யாகமுமில்லாதவையாயின. பிறகு, தேவர்கள் மிகவும்பயங்கு ப்ரம்மதேவரரோக்கி, ‘ப்ரம்மாவே! அஸ்ரர்களால் செய்யப்படும் துன்பத்தை நாங்கள் எப்படிப் பொறுப்போம்? பகவானே! இந்தப்பூமியானது ஹரியன்யாக்ஷினால் பிடிக்கப்பட்டது. ஜலமிருத்தலால் செல்லத்தகாத அவ்விடத்தில் செல்வதற்குகாங்கள் திறமையுள்ளவர்களாயில்லை’ என்ற இவ்வசனத்தைச் சொன்னார்கள். பூஜ்யரானப்ரம்மதேவரானவர் அந்தத்தேவர்களை நோக்கி, ‘பெரியதேஜஸாள்ள இந்தஅகஸ்த்யரானவர் அந்தஜலத்தை வேகமாக்கக்கூடிப்பார். அந்தரிவியையே க்ருபையுள்ளவராய்ச் செய்து கொள்ளவேண்டும்’ என்றுசொன்னார். அந்தத்தேவர்களும் அவ்விதமேசெய்க்கீருமென்றுசொல்லிவிட்டு ஸந்தோஷத்துடன் அகஸ்த்யமுனிவரரோக்கி, ‘ப்ரம்மரிவியே! உலகங்களை நீர் ரக்ஷிக்கவேண்டும். இந்தஜலத்தை நகிக்கும்படிசெய்யும்’ என்றுசொன்னார்கள். பூஜ்யரானஅந்தஅகஸ்த்யமுனிவர், ‘அவ்விதமே ஆகட்டும்’ என்று சொல்லிவிட்டு, ப்ரளைகாலத்திலுள்ள அக்னிக்குழப்பானகாந்தியுடன் மேகக்கூட்டத்தைத்தயானம்செய்துகொண்டு கூணத்தில் அந்தஜலத்தைக் குடித்தார். கடலானது வற்றும்படிசெய்யப்பட்டவுடன் ரிஷி ப்ரரேஷ்டர்களுடன்கூடியதேவர்கள், ப்ரம்மதேவரராநமஸ்கரித்து, ‘ப்ரபுவே! அகஸ்த்யமுனிவரால் ஜலமானது சோஷிக்கும்படி செய்யப்பட்டது. திரும்பவும் நாங்கள் என்னசெய்யவேண்டுமென்பதைச் சொல்லவேண்டும்’ என்றுகேட்டார்கள். ப்ரம்மதேவரானவர் அந்தத்தேவர்களை நோக்கி, ‘இந்தவிஷயத்தில் என்னால் ஒருவிதி உண்டு

எஉச

## ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

பண்ணப்பட்டிருக்கிறது. வழமும் பலமும் மதமும்நிறைந்தவர்களும் மிகவும்மூடர்களுமான அந்தஅஸாரர்கள், இந்தரியங்களுக்குப்புலப் படாகவரும் சேவர்களாலும் எதிர்க்கத்தகாதவரும் தேவருமான வராஹருபமுள்ள ஸ்ரீவிஷ்ணுபகவானை அறிகிறார்களில்லை. இந்தப் பகவானுனவர் எவ்விடத்தில் ச்ரூரர்களும் அதமர்களுமான அந்த அஸாரர்கள் பூமியின்உள்ளிலிருந்துகொண்டு ஆயிரக்கணக்காக வளி க்கிறார்களோ அவ்விடத்திற்கு வேகமாய்ச்சென்று (அவர்களைக்) கொல்லப்போகிறார்கள்றுக்கிறனர். அதைக்கேட்டுத் தேவஸ்ரேஷ்டர்கள் ஸந்தோஷித்தாரர்கள்.

இறகு, பெரியதேஜஸாள்ள ஸ்ரீவிஷ்ணுவானவர் வராஹருப த்தையடைந்து பூமிக்குள்புகுந்து அஸாரர்களை எதிர்த்துச்சென்றார். மனிதவடிவமல்லாது ருவத்தைக்கண்டவுடன், அஸாரர்களைனவரும் வேகமாய்ச்சேர்ந்துகொண்டு ஆலக்கூயம்செய்து<sup>1</sup> காலத்தால் மோஹமடைந்து நின்றார்கள். இறகு, அந்தஅஸாரர்கள் அருகில்லூடி வராஹத்தை ஸமமாய்ப்பிடித்தாரர்கள்; மிக்ககோபத்துடன் அந்தவராஹத்தை நான்குபுறத்திலும் பிடித்துஇழுத்தாரர்கள். ப்ரபுவே! அப் பொழுது பெரியசரீரமுள்ளவர்களும் பெரியவீர்யத்தாலும் பலத்தாலும்உயர்ந்தவர்களுமான அந்தஅஸாரஸ்ரேஷ்டர்கள் அந்தவராஹத்திற்கு ஒன்றையும்செய்பத் திறமையுள்ளவர்களாகவில்லை. இறகு, அந்த அஸாரத்தலைவர்கள் வியப்பையும் அப்படியே பயத்தையும் அடைந்தாரர்கள். ஆயிரக்கணக்கான அவர்கள் தம்மை ஸந்தேஹ நிலையைஅடைந்ததாகவும் நினைத்தாரர்கள். பரதர்களில்மிகச்சிறந்த வனே! இறகு, தேவர்களுக்குமேலானதேவரும் யோகருபியும் யோகத்தைநடத்தும்ஸாரதியுமானஅந்தப்பகவான்<sup>2</sup>தைத்தயர்களையும்<sup>3</sup>தான் வர்களையும் கலங்கச்செய்து ஆப்பொழுது யோகத்தையடைந்து பெரியகூச்சசீவியுண்டுபண்ணினார். அந்தஷ்லியால் எல்லாஉலகங்களும் பததுத்திக்குக்களும் மிக்கஷலியுள்ளனவாயின. அந்தப்பெரியகூச்ச வின் ஒலியால் உலகங்களுக்குக் கலக்கமுண்டாயிற்று, எல்லாத்திக்குக்களும்ஒன்றன்முதலீயதேவர்களும் மிகுந்தஸ்ரமமடைந்தாரர்கள். ஸ்தாவரமும் ஜங்கமமுமான உலகமானது அந்தஷ்லியால் அப் பொழுது மூச்சையடைந்து சிறிதும் அசைவில்லாததாயிருந்தது. இறகு, அந்தஅஸாரர்கள் அனைவர்களும் அந்தஷ்லியால் பயமடைந்து

1 ஒருசால் விடப்பட்டது.

2 திதியின்குமாரர்களான அஸாரர்கள்.

3 தனுவிட்சுமாரர்களான அஸாரர்கள்.

தவர்களும் ஸ்ரீவிஷ்ணுவின்தேஜஸால் 'மிகவும்மூர்ச்சையடைந்தவர்களும் உயிர்போனவர்களுமாகவே விழுந்தார்கள். பயங்தீதவர்களைப்பற்றத்துப் பிதாமஹரான் பாம்மதேவர், 'ஓ! தேவஸ்ரேஷ்டர்களே! பயமடையாதீர்கள். யோகேஸரவரரான் அந்தப்பகவானுணவர்வராஹருபத்தையடைந்து கூர்சலிட்டுக்கொண்டு இங்குவருகிறார்' என்றுசொன்னார். இவ்விதம்சொல்லிவிட்டுப் பிறகு பிதாமஹரான் ப்ரம்மதேவரும் தேவர்களும் ரிஷிகளும் முக்தியைஅடைப்பவேண்டி ஸ்ரீவிஷ்ணுவை நமஸ்கரித்தார்கள். பிறகு, பெரியதேஜஸாள்ள வரும் வராஹருபியுமான ஸ்ரீஹரியானவர் ப்ரம்மதேவரை ஸந்தோஷப்படுத்திவிட்டுப் பாதாளம்சென்று, தேவர்களுக்குவிரோதிகளான அஸாரர்களுடைய மாம்ஸங்களையும் மேதஸாகளையும் எலும்புக்கூட்டங்களையும் குளம்புகளால்பிளக்கார். பெரியயோகியும் உலகங்களைப் படைக்கிறவரும் உலகங்களுக்குஆதமாவுமான ஸ்ரீபத்மாபரானவர் பெரிய அந்தச்சப்தத்தால் 1ஸநாதனரென்றுகூறப்பட்டார். பிறகு, தேவர்களெல்லாரும் பிதாமஹரிடம் ஒடினர். அவரிடம்போய் உலகங்களுக்குப்பதியும் மஹாத்மாவுமான ப்ரம்மதேவரரோக்கி, 'தேவரே! இந்தச்சப்தம் எவ்விகம் உண்டாயிற்று? ப்ரபுவே! இதை நாங்கள் அறியவில்லை. இது என்ன? இந்தச்சப்தமானது யாருடையது? இந்தச்சப்தத்தால் உலகமானது தடுமாறினிற்கிறதே? அதனுடையதேஜஸால் தேவர்களும் அஸாரர்களும் மூர்ச்சையடைந்திருக்கிறார்களே?' என்றுகேட்டார்கள். ஓ! மஹாபாஹாவே! இவ்விதமிருக்கும்பொழுது வராஹருபத்தையடைந்துஸ்ரீவிஷ்ணுவானவர் மஹர்ஷிகளால் துக்கிக்கப்பட்டுக் கிளம்பினார். மிக்கதைர்யசாலிகளான ஹிரண்யாசஷ்ணக்கும் ஸ்ரீவிஷ்ணுவுக்கும் எல்லாவுலகங்களும் மிகவும்கலங்கக்காரனரும் சிறங்கதுமான யுத்தம் உண்டாயிற்று. பூமியின்உள்ளிலிருக்கும் ஹிரண்யாசஷ்ணை ஸ்ரீஹரியானவர் கொன்றார். அதைக்கேட்டுப் பெரியதேஜஸாள்ள ப்ரம்மதேவரானவர் (தேவர்களோக்கி) இனிமையாகச் சொல்லத்தொடங்கினா.

'அஸாரபதிகளைக்கொன்றுவிட்டுப் பெரியசரீரமுள்ளவரும் பெரியபலமுள்ளவரும் யோகிகளில்பெரியவரும் உலகங்களுக்கு ஆத்மாவும் உலகங்களைப்படைப்பவரும் எல்லாவுலகங்களுக்குமாஸ்வரரும் ஶோகியும் முனியும் ஆத்மாவுக்குஆத்மாவுமான தேவரானவர் இதோரிருக்கிறார். ஸ்திரமாயிருங்கள். எல்லா இடையூறுகளையும் விலக்கு

1 இங்கு, ஸநாதங்: என்பது, 'ஸநாதங்கி என்று ஆயிற்று' என்பது பழைய வரை.

எ உ சூ

## ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

கத்தக்கவரும் அவைற்றகாந்தியுள்ளவருமான ஸ்ரீவாஸாதேவர் மிகச் சிறந்ததும் பிறரால்செய்யமுடியாததுமான இக்கார்யத்தைச் செய்து விட்டு இதோ இருக்கிறார். பெரியபாக்யம்பெற்றவரும் - பெரிய காங்தியுள்ளவரும் பெரியயோகியும் புராணரும் புருஷர்களில்லத்த மருமான ஸ்ரீபத்மாபரானவர் தம்ஹருவத்தையடைந்திருக்கிறார். தேவேர்ரேஷ்டர்கள் தாபப்படவேண்டாம்; பயப்படவேண்டாம்; சோகப்படவேண்டாம். இந்தப்பகவானைவர், விதியும் பெருமை யுள்ளவரும் (உலகங்களுக்கு) நாசத்தைச் செய்யத்தக்க காலமுமாகி ரூர். உலகங்களைத்தரிக்கிறவரும் மஹாத்மாவுமான அந்தத்தேவ ரால் ஒருங்காதம் விடப்பட்டது: மஹாபாஹாவான அத்தகைய இந்தப்பகவான் எல்லாவுலகங்களாலும் நமஸ்கரிக்கப்பட்டவரும் அழிவில்லாதவரும் தாமரைமலர்போன்றசன்களுள்ளவரும் எல்லாப்ராணீகளுக்கும் முதன்மையானவரும் பார்வராமாகிறார்' என்றுசொன்னார்" என்றார்.

இருநாற்றேன்பதாவது அத்தியாயம்.

ஓ மா சூதர்மம். (தோடர்ச்சி.)



(பிள்ளை வாஸ-தேவரின்பேருமையைச் சோல்லியது.)

யுதிஷ்டிரர், "பிதாமஹரே! பிராஜ்ஞர்களில் பெரியவரே! திரும்பவுமே மஹாத்மாவான கேசவருடைய மஹிமையை உண்மையாய் நீர் சொல்லவேண்டும். பாரதரே! இந்தஸ்ரீவாஸாதேவரை நீவிதம் பார்த்தும் கேட்டும் நான் த்ருப்தியடையவில்லை. மஹாபாஹாவே! ஆகையால், எனக்கு இதை நீர் சொல்லவேண்டும்" என்றுகேட்க, பிள்ளை சொல்லத்தொடங்கினார்.

"அரசனே! பாவங்களைவிலக்குவதான ஸ்ரீவாஸாதேவருடைய இந்தக்கதையைக்கேள். முன்காலத்தில் நாரதர் எனக்குச் சொல்லியகதையை கான்றுனக்குச் சொல்லுகிறேன். தேவரிஷியான நாரதரானவர் முன்காலத்தில் ஸ்ரீஹரியினுடையதுத்வத்தை அறியவேண்டுமென்று சிந்தித்துக்கொண்டு சுபமும் நிவ்யமுமான நூமயமலையில் மூச்சவிடாமலும் ஆஹாரமில்லாமலும் நன்றாகமனத்தைபடக்கிக்கொண்டும் இந்தரியங்களைவென்றும் நாறுதேவவர்ஷம் ஸனதனமான ப்ரம்மத்தை க்யானம்பன்னிக்கொண்டிருந்தார். ஏறது, முனிஸ்ரேஷ்டரான அந்தாரதரைப்பற்றி ஆகாயத்தில் மேகத்தின்ஜுவிபோலக்

கம்பீரமானதும் திவ்யமானதும் வெளியிலுள்ளதும், 'முனிஸ்ரேஷ் டார்களிலுத்தமனே! நீ எதற்காக த்யான்த்தைஅடைந்துகொண்டிருக்கிறோய்? நான் உனக்கு ஞானத்தையோ தர்மமுதலியவற்றையோ அளிக்கிறேன். நீ என்னிடம் வேண்டிக்கொள்' என்றதுமான அசரீரிவாக்கானது உண்டாயிற்று. அதைக்கேட்டு அவர் ஆலோசித்துப் பரபரப்புள்ளமனமுள்ளவராகி, 'இது ஏதாயிருக்கலாம்?' என்று சிங்கித்து வேறூன் அந்தப்புருஷரைக்குறித்து, 'நீயார்? நீ நடவிலிருந்து கொண்டு என்னைப்பற்றி வார்த்தைசொல்லி அண்டத்தை பிளக்கிறோய். வேறுஒருவம் உனக்குக்காணப்படவில்லை. நீ இவ்விதமாயிருந்துகொண்டிருக்கிறோய்' என்றுசொன்னார். அந்தப்புருஷரானவர், திரும்பவும் அந்த நாரதமுனியைநோக்கி, 'நான், மிகப்பெரியவனை அணங்தன். மூடர்கள் என்னைஅறியமாட்டார்கள். ஞானிகள் மட்டில் என்னை அறிவார்கள்' என்றுசொன்னார். ஸ்ரீமானுநாரதமுனிவர் நமஸ்கரித்து வணக்கத்துடன் அந்தப்புருஷரைநோக்கி, 'நான் உம்மைத் தெரிந்துகொள்ளவிரும்புகிறேன். உம்முடையங்குமையை எனக்கு உபதேசிக்கவேண்டும்' என்றுசொன்னார். அந்த நாரதருடைய அந்தவசனத்தைக்கேட்டபின் உலகபதியானவர் நாரதரைநோக்கி, 'ஞானத்தால் என்னைத்தெரிந்துகொள். வேறுவிதமாகத் தெரிந்துகொள்ள உனக்குச் சக்திகிடையாது' என்றுசொன்னார். நாரதர், 'ஓ! அனந்தரே! உமமுடையங்குவத்தைத் தெரிந்துகொள்ளத்தக்க அந்தஞானம் எவ்விதமானது? நீர் என்னிடம் அனுக்ரஹமுள்ளவரானால் அதனை எனக்கு உபதேசிக்கவேண்டும்' என்றுகேட்டார். உலகபதியானவர், 'ஓ! முனிதீய! அந்தங்குவத்தைப்பற்றிய ஞானமானது வேற்றுமையில்லாததும் பெரியதும் <sup>1</sup>மங்களகரமும் சிறந்ததுமானது. அந்தஞானத்தைக்கொண்டு நீ உனக்குவேண்டிய ஸாதனத்தைத் தெரிந்துகொள். அந்தஞானமானது இவ்வுலகில் மறைந்துகொண்டிருக்கிறது. அது சத்தமானது. மற்றது பொய். முனிகளில்லிக்கச் சிறந்தவனே! சுருக்கமாய் இதுமுழுதும் உனக்குச் சொல்லப்பட்டது' என்றுசொன்னார். நாரதரானவர், 'லோககுருவே! உம்முடையங்குமை எதுவோ அதை நீர் எனக்கு உபதேசிக்கவேண்டும். அழிவில்லாதவரே! உம்மைத் தெரிந்துகொள்ள விரும்புகிறேன். நீர் எவ்வநமாயிருஷ்கிறீ?' என்றுகேட்டார். பிறகு, டால்லாட்டிராணிக்குந்தும்மாற்றான பகலானுள்ளவர் சிறித்துக்கொண்டு மேகத்துங்குவிடோலக் கும்பீரமானவாக்கால், 'ஓ! முனிதீய! என-

<sup>1</sup> ஒருசொல் வட்பட்டது.

எந்து

## ஸ்ரீ மஹாபாரதம்

க்கு வாயுமில்லை; செவியுமில்லை; நாவுமில்லை; முக்குமில்லை; கண்ணுமில்லை; த்வக்குமில்லை; அவ்விதமிருக்கும்பொழுது சரீரமில்லாதனான் என்னைப்பற்றி எவ்விதம்சொல்லுவேன்?' என்றுசொன்னார். அதைத்தெரிந்துகொண்டு ஆச்சர்யமடைந்த நாரதமுனியானவர் அந்தஉலகபதியை நமஸ்கரித்து, 'முதலில் நீர் உம்மைப்பற்றி, 'நான் அனந்தன்; மிகப்பெரியவன்; நான் பலவிதமாயிருப்பவன்' என்று பரிதியுடன் எனக்குச்சொன்னாது எப்படி?' என்றுகேட்டார். பகவானுனவர் திரும்பவும் அந்தரிஷ்டியோக்கி, 'ஓ! நாரத! உனக்கும்இந்திரியங்கள் இருக்கின்றன. நீ உன்ஆத்மாவைத் தெரிந்துகொள்ளத்திறமையுள்ளவனுள்ள இதை எனக்குச் சொல்லு. முனியே! உன்னுடையஆத்மா உனக்கு அறியப்பட்டதாகுமானால் அதனால் என்னையும் நீ அறிவாய். நம்மிருவர்களுக்கும்ஸாதனமொன்றே' என்றுசொன்னா. இவ்விதம் சொல்லிவிட்டுத் தேவரானபகவான் பிறகு ஒன்றும்சொல்லாமலிருந்தார்.

அந்தநாரதமுனியும், 'இந்தப்ரபுவானவர் எங்கேபோன்று?' என்று நெடுநேரம் ஆச்சர்யமுள்ளவரும் வருத்தமுள்ளவரும் மிக்கமயக்கமடைந்தமனமுள்ளவருமானார். 'தேவரானபகவான், 'நான் அனந்தன்; மிகப்பெரியவன்' என்று என்னை தோக்கிச்சொன்னார். ஆகையால், எல்லாவற்றிலும் எது அனந்தமும் மிகப்பெரிதுமாயிருக்கிறதென்று நான் அறியவேண்டும். இந்தப்பூமியானவள் யார்? இவள் அனந்தையென்ற பெயருள்ளவளாயிருக்கிறார்கள். இந்தப்பூமியில் ப்ராணிகள் உண்டாகின்றனவும் வயிச்கின்றனவுமாயிருக்கின்றன. ஆகையால், அந்தப்பூமியானவள் நிச்சயமாய்ப் பெரியவள்தான். ஆகையால், இந்தப்பூமிதீவியைக் கேட்கிறேன். இந்தப்பூமியானவள் நிச்சயமாய் எனக்குச் சொல்லுவாள்' என்று நிச்சயஞ்செய்தார். ஸ்ரீமானு அந்தநாரதமுனிவர் இவ்விதம் தமக்குள்நிச்சயம்செய்து கொண்டு பூதலத்தில் ப்ரவேசித்துப் பூமியை நமஸ்கரித்து, 'ஓ! பூமிதேவி! நீ ஆச்சர்யமாயிருக்கிறேய்; பாக்யமுள்ளவனுமாயிருக்கிறேய். நீ பெரியவள். அழகுள்ளவளே! நீ எவ்விதமிருக்கிறார்யோ அவ்விதமானால்லை இப்பொழுது நான் தெரிந்துகொள்ள விரும்புகிறேன்' என்று சொன்னார். அதைக்கேட்டுப் பூமிதேவியானவள், சிறித்துங்கொண்டு, 'ஓ! பராப்யங்கரே! நான் பெரியவனுமல்லேன். மிகப்பூஜ்யமே! அனந்தமுமல்லேன். எனக்குக்காரணமான கந்தஸ்வரூபத்தைத்தேர்க்கே எம்' என்றுகொள்ளுன். பிறகு, நாரதமுனிவர் அந்தங்கந்தபெண்ணும்ததவத்தைத் தடு நமஸ்கரித்து இதைக்

கேட்டார். அது, 'எனக்கும்காரணமானஜலமானது என்னையும்விட மிகப்பெரிது' என்றுசொல்லிற்று. அந்தநாரதமுனிவர் ஸமுத்ரத்தி னிடம்சென்று நமஸ்கரித்து, 'அழிவில்லாதஸமுத்ரமே! நீ ஆச்சர்யமாயிருக்கிறோய். நீ பாக்யமுள்ளவனும் மிகப்பெரியவனும் அனந்தனுமாயிருக்கிறோய், நீ எவ்விதமான உருவமுள்ளவன்? உன்னை நான் தெரிந்துகொள்ளவிரும்புகிறேன்' என்றுசொன்னார். நதிக வின்சாதனுஸமுத்ரமானதுஇவவசனத்தைக்கேட்டு நாரதமுனியை நோக்கி, 'எனக்குக்காரணமான ரஸஸ்வரூபமானது மிகவும் பெரி தென்று தெரிந்துகொள்ளும். வித்வானே! முனிவர்களில் மிகவும் பூஜ்யரே! ஆகையால், நீ மிகப்பெரிதான் அந்தரஸஸ்வரூபத்தைக் கேளும்' என்றுசொல்லிற்று. பிறகு, முனிவர் யோகசக்திக்குத் தக்கபடி அந்தஜலத்தின் காரணத்தைத் தெரிந்துகொண்டு ஜலத் தின் தத்வத்திலிருந்து ஜலரூபியானரஸத்தை நமஸ்கரித்து, 'அழிவில்லாத ரஸமே! நீ ஆச்சர்யமாயும் பாக்யமுள்ளதாயும் இருக்கிறோய். நீ மிகப்பெரிதும் அனந்தமுமாயிருக்கிறோய். நீ எவ்விததுருவமுள்ள தென்று உன்னைக்கேட்க விரும்புகிறேன்' என்றுசொன்னார். பிறகு, ரஸஸ்வரூபமுள்ள அந்தத்தவமானது முனிவரைநோக்கி, 'ப்ராம்மணரே! எனக்கும் காரணமும் தேஜோரூபியமான அக்னியைக் கேளும். மிகப்பூஜ்யரே! நான் மிகப்பெரிதுமல்லேன்; அனந்தமுமல்லேன்' என்று பலதரஞ்சொல்லிற்று. பிறகு, வியப்புறமனமுள்ளமுனியானவர் யஜ்ஞரூபியும் பூஜிக்கத்தக்கஸ்தானமும் எல்லாப்ராணிகளாலும் நமஸ்கரிக்கப்பட்டவருமான அக்னியை நமஸ்கரித்து, 'அழிவில்லாதவரே! நீர் ஆச்சர்யரும் பாக்யம் பெற்ற வருமாயிருக்கிறீர். நீர் அனந்தரும் மிகப்பெரியவருமாயிருக்கிறீர். நீர் எவ்விததுருவமுள்ளவரென்று உம்மைத்தெரிந்துகொள்ள விரும்புகிறேன்' என்றுகேட்டார். பிறகு, அக்னிபகவானுனவர் சிரித்துக்கொண்டு முனிவரைநோக்கி, 'ப்ராம்மணரே! நான் மிகப்பெரிய வனுமல்லேன். மிகச்சிறந்தவரே! அனந்தனுமல்லேன். முனிகளிற்கிறந்தவரே! எனக்குக் காரணமானரூபம் எனதுவே அதைக்கேளும்' என்றுசொன்னார். பிறகு, பேசுகிறவர்களிற்கிறந்தவரான அந்தநாரதரானவா, யோகமுறைப்படியே அறியப்பட்ட அந்தரூபதழில் ப்ரவேசிறது ரூபாதமாவைநமஸ்கரித்து, 'அழிவில்லாதரூபாதமாவே! நீ ஆச்சர்யமானவனும் பாக்யம் பெற்றவனுமாயிருக்கிறோய். நீ அனந்தனும் மிகப்பெரியவனுமாயிருக்கிறோய். நீ எவ்விததுருவமுள்ளவனே என்று உன்னைத் தெரிந்துகொள்ள விரும்புகிறேன்! என்றுகேட்ட

னர். ரூபாத்மாவானது சிரித்துக்கொண்டு அந்தமுனிவரேநோக்கி, 'ப்ராம்மணரே! வாயுவானது எனக்குக்காரணமாயிருக்கிறது. முனிகளிற்கிறந்தவரே! அதைக் கேளும். அந்தவாயுவானது என்னை விடமிகப்பெரிதும் அனந்தமும் அதிகபலமுள்ளதும் சக்தியுள்ளது மாயிருக்கிறது' என்று விடைஅளித்தது. முனிகளில்மிகச்சிறந்த வரும் யோகவித்திபெற்றவரும் பெரியயோகியும் ஞானம் விசேஷ ஞானம்தீவைகளின்கரைப்பையடைந்தவரும் பூஜ்யருமான அந்தநாரத ரானவர் வாயுவைநமஸ்கரித்து, 'அழிவில்லாதவாயுவே! நீ ஆச்சர்ய மாயும் பாக்யம்பெற்றவனுயமிருக்கிறோய். நீ அனந்தனும் மிகப்பெரிய வனுமாயிருக்கிறோய். நீ எவ்வித உருவமுள்ளவனைன்று உன்னைத் தெரிந்துகொள்ள விரும்புகிறேன்' என்றுகேட்டனர். பிறகு, வாயுவானது முனிகளிற்கிறந்தநாரதரைநோக்கி, 'பூஜ்யரே! இப்பொழுது எனக்குக்காரணமான ஸ்பர்சாத்மாவைக் கேளும். அது என்னைவிட மிகப்பெரிதும் அனந்தமும் சக்தியுள்ளதுமாயிருக்கிறது' என்று சொல்லிற்று. பிறகு, இந்த வாயுவின்வசனத்தைக்கேட்டு அந்தநாரத ரானவர் ஸ்பர்சாத்மாவைநோக்கி, 'அழிவில்லாத ஸ்பர்சாத்மாவே! நீ ஆச்சர்யமுள்ளவனும் பாக்யம்பெற்றவனுமாயிருக்கிறோய். நீ அனந்தனும் மிகப்பெரியவனுமாயிருக்கிறோய். நீ எவ்வித உருவமுள்ளவனைன்று உன்னைத்தெரிந்துகொள்ள விரும்புகிறேன்' என்று கேட்டனர். அந்த நாரதருடைய வசனத்தைக்கேட்டு ஸ்பர்சாத்மாவானது முனிவரேநோக்கி, 'ப்ராம்மணரே! நான் மிகப்பெரியவனுமல்லேன். மிகச்சிறந்தவரே! அனந்தனும் அல்லேன். முனிகளிற்கிறந்தவரே! என்னைவிட மிகப்பெரிதும் எல்லாவுலகங்களையும் வ்யாபித்ததும் அழிவில்லாததும் எனக்குக்காரணமுமான அந்த ஆகாசத்தைக் கேளும்' என்று சொல்லிற்று. வாக்யங்களைக்கேட்பதில் ஸமர்த்தரும் ஸ்ரீமானுமான நாரதரானவர் அந்தவசனத்தைக்கேட்டு ஆகாயத்தி னருகிறசென்று நமஸ்கரித்து அஞ்சலிசெய்துகொண்டு, 'அழிவில வாதஆகாசமே! நீ ஆச்சர்யமும் பாக்யம்பெற்றவனுமாயிருக்கிறோய். நீ அனந்தனும் மிகப்பெரியவனுமாயிருக்கிறோய். நீ எவ்வித உருவமுள்ளவனைன்று உன்னைத்தெரிந்துகொள்ள விரும்புகிறேன்' என்று ணனவினர். ஆகாசமானது சிரித்துக்கொண்டு அந்தமுனிப்பேர்ஷ்ட ரைநோக்கி, 'ஓ! ப்ராம்மணரே! நான் மிகப்பெரியவனல்லேன். சப்தமானது ஏனாக்குக்காரணமாகிறது. முனிகளிற்கிறந்தவரே! 'அது என்னைக்காப்பிலும் மிகப்பெரிது. அந்தக்கேளும்' என்று சொல்லிற்று. பிறகு, 'ஆகாயத்தில்புருந்து உயிர்மெய்யெழுத்துக்களுடன்

கூடிபதும் பலகாரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டதும் மிக்கரஹஸ்யமும் (உலகத்திற்குக்) காரணமும் அழிவில்லாததும் வேதமென்று கூறப்படுவதுமான சப்தாத்மாவைக் கண்டார். கண்டு, 'அழிவில்லாத சப்தாத்மாவே! நீ ஆச்சர்யமும் பாக்யம் பெற்றதுமாயிருக்கிறோய். நீ அனந்தமும் மிகப்பெரிதுமாயிருக்கிறோய். நீ எவ்விததானுவருமூடையாயென்று உன்னைக்கேட்க விரும்புகிறேன்' என்றுகேட்டனர். வேதாத்மாவானது முனிஸ்ரேஷ்டராணாரதரோநோக்கி, 'முனிகளிற் சிறந்தவரே! என்னைக்காரணமாகக் கொண்டு ப்ரம்மதேவரானவர் யாவையும் அறிந்திருக்கிறோர். நான் ப்ரம்மதேவரின் புத்திஸ்தானத்தை அடைந்திருக்கிறேன். ஆகையால், தாமரைமலரில்பிறந்தவரான ப்ரம்மாவானவர் என்னைவிட மிகப்பெரியவரும் பெரியபுத்தியுள்ள வருமாயிருக்கிறோர். முனிகளிற்சிறந்தவரே! எல்லாக்காரணங்களுக்கும்காரணரான அந்தப்ரம்மதேவரைக் கேளும்' என்றுசொல்லிற்று. பிறகு, முனிஸ்ரேஷ்டராணாரதர் ப்ரம்மலோகம்சென்று ரிஷிஸ்ரேஷ்டர்களால் ஸேவிக்கப்படுகிறவரும் மஹாத்மாவும் திக்பாலர்களாலும் தேவக்கூட்டங்களாலும் ஸமுத்திரங்களாலும் நகிகளாலும் ஜங்கு பூதங்களின் தத்துவங்களாலும் மலைகளாலும் கந்தர்வர்களாலும் அப்ஸரஸாகளாலும் ஜ்யோதிக்கூட்டங்களாலும் ஸ்துதிகளாலும் ஸ்தோமங்களாலும் க்ரஹங்களாலும் ஸ்தோபங்களாலும் வேதங்களாலும்<sup>1</sup> ஆராதிக்கப்படுகிறவரும் உலகங்களுக்குப்பதியும் பரத்தினும்பராரும் நான்குமுகங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டவரும் உலகங்களுக்குாஸ்வரரும் ஹிரண்யகர்ப்பருமான ப்ரம்மதேவரை நமஸ்கரித்து வீணக்கத்துடன் கைகட்டினின்று அவரைநோக்கி, 'அழிவில்லாதப்ரம்மதேவரே! நீர் ஆச்சரியராயும் பாக்கியம்பெற்றவராயுமிருக்கிறீர். நீர் அனந்தரும் மிகப்பெரியவருமாயிருக்கிறீர். நீர் எவ்விததானுவருமூடையாயும் ரக்ஷித்தீர்க்குதொன்று விரும்புகிறேன்' என்றுசொன்னார். அதைக்கேட்டு எல்லா உலகங்களுக்கும்பிதாமஹரும் பூஜ்யருமான ப்ரம்மதேவரானவர் சிரித்துக்கொண்டு நாரத முனிவரைநோக்கிக் கர்மங்களுக்குமூலமான (அஜ்ஞானத்தை) விலக்கத்தக்க இவ்வசனத்தைச் சொல்லத்தொடங்கினார். 'ப்ராம்மணரே! நான் மிகப்பெரியவனுமல்லேன். மிகப்புஜ்யரே! அனந்தனுமல்லேன். எனக்கும் எல்லாஉலகங்களுக்கும் பத்நியாயிருப்பவரும் மிகப்பெரியவரும் எல்லாஉலகங்களையும் ரக்ஷித்திறவருமாயிருப்பவர் நந்தகோபரின்குலத்தில் கோபகுமார்களால் சூழப்பட்டுக் கோபாலவேஷத்

<sup>1</sup> இரட்டத்துவருதலால் இங்கு ஒருசொல் விடப்பட்டது.

துடன் இருக்கிறார். அவர் என் உருவத்தையடைந்து உலகங்களின் ஸ்ருஷ்டியச்செய்கிறார். ஸ்ரீமானை அவர் அசானுருவத்தையடைந்து ஸம்ஹரிக்கிறார். இந்த ஸ்ரீவிஷ்ணுவானவர் தமிழருவத்துடனி ருந்துகொண்டு எப்போதும் பரிபாலிக்கிறார். அந்தஹரியானவர் எனக்குக்காரணர். ஒ ! முனிப்ரேஷ்டரே ! அந்தஹரியைக் கேளும், அவர் அனந்தரும் மிகப்பெரியவருமாகிறார்' என்றுசொன்னார்.,

பிறகு, ரிஷிகளில் பெரியவரும் பூஜ்யருமான நாரதரானவர் பிரம்மலோகத்திலிருந்து இறங்கி நக்தகோபரின்குலத்திலிருப்பவரும், உலகங்களுக்குப்பதியும், சிறுவர்களுக்குரிய வீளையாட்டில் பற்றுள்ள வரும், கன்றுக்கூட்டங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டவரும், (அவைகளை) ஊட்டவிட்டபின் கட்டுகிறவரும், புழுதிகளால் அழுக்கடைந்தமுக மூள்ளவரும், சிறந்தவரும், ஒடுகிறவர்களும் நகைக்கிறவர்களும் கூத்தாடுகிறவர்களும் கையைக்கொட்டுகிறவர்களும் வேணுகானம் செய்கிறவர்களுமான பலபேர்களால் நான்குபுறத்திலும் சூழப்பட்டவருமான இந்தக்ருஷ்ணருபியாயிருங்கும் வீஷ்ணுபகவானைக்கண்டு நமஸ்கரித்து இந்தப்பகவானைநோக்கி, 'நீர் ஆச்சர்யரும் பாக்யம்பெற்ற வருமாயிருக்கிறீர் ; அனந்தரும் மிகப்பெரியவருமாயிருக்கிறீர் ; (யாவற்றையும்) அறிகிறவரும் அழிவில்லாதவருமாயிருக்கிறீர். உம்மை எவ்விததூருவமுள்ளவரென்று தெரிந்துகொள்ள விரும்புகிறேன்' என்றுகேட்டார். பிறகு, பகவானுவர் நகைத்து நாரதரைநோக்கிச் சொல்லத்தொடங்கினார். 'என்னைவிட மிகச்சிறந்தது ஒன்றும் இல்லை. எல்லாம் என்னிடத்தில் நிலைபெற்றிருக்கின்றன. என்னைவிட மிகப்பெரியது வேறொன்றுமில்லை. நானே மிகப்பெரியவன். ஆகாயத்திலிருந்துகொண்டும் முதலில் நானே உனக்குச்சொன்னேன். ஒருமனிதனும் என்னை அறிகிறனில்லை. என்னுடையமாயையை மீண்டுமிசெல்வது கடினம். வேறிடத்தில்பற்றில்லாதபக்தியுள்ள யோகிகள் என்னை அறிகிறார்கள். நீ எனக்குப் பிரியனும் பக்தனுமாயிருக்கிறாய். நீ என்னுடையத்துத்தைப் பார். எந்தஞானத்தால் தத்வத்தை அறிவாயோ அந்தஞானத்தை உனக்கு அளிக்கிறேன். 1 என்னை அறிய உபாயமான யோகத்தில் பற்றுள்ளமனமுடையவர்களும் பக்தியுள்ளவர்களுமான மற்றவர்களுக்கும் திவ்யஜ்ஞானத்தைக் கொடுக்கிறேன். அந்தஞானத்தால் அவர்கள் என்னுடையபத்தை அடைகிறார்கள்' என்றுசொன்னார். இவ்விதம் சொல்லிவிட்டு, ஸ்ரீஹரியானக்ருஷ்ணபகவான் நக்தகோபர்நடையவீட்டில் சேர்ந்தார்.

<sup>1</sup> ஒருப்பலோகம் விடப்பட்டது.

அரசனே ! மிகவுத்தமமான விஷ்ணுவின் இந்தத்தத்வம் உனக்குச் சொல்லப்பட்டது. மிக்கபூஜ்யனே ! நீ, 'ஸ்ரீக்ருஷ்ண!' என்றுஹபித் துக்கொண்டு நீண்டகண்களுள்ள இந்தப்பகவானைப் பஜனம்பண்ணு. என்னையும் அவ்வாறே உன்னையும் மோகிச்சும்படிசெய்துகொண்டு இந்தப்பகவான் என்னால் சொல்லப்படுகின்றவைகளைக் கேட்கிறோர். மஹபாஹாவே ! தர்மாத்மாவான பகவான் பக்தர்களைரக்ஷிக்கிறோர். (இதில்) வேஹவிதமில்லை" என்று சொன்னார்.

### இருநூற்றுப்பத்தாவது அத்தியாயம்.

ஓ மா கஷ் தர் ம ம். (நோடர்ச்சி.)



(ஸ்ரீ விஷ்ணுவானவர், மனிதன் மரணகாலத்தில் ஐபிக்கத்தக்க மந்திரத்தை நாரதருக்கு உபதேசித்தது.)

“திஷ்டர், “ஏதாமஹரே ! ப்ராஜ்ஞர்களிற்பெரியவரே ! எல்லாச்சாஸ்திரங்களிலும் ஸமர்த்தரே ! தத்வத்தைவிசாரிப்பவர்களும் மோகஷத்தை விரும்புகிறவர்களுமாயிருப்பவர்களுக்கு மரணகாலத்தில் ஐபிக்கவேண்டியது எது ? குருக்களில் மிகச்சிறங்தவரே ! மரணகாலம் வரும்பொழுது எதைநினைப்பவன் உத்தமமான ஸ்திதியைப் பெறுவான் ? இதை உண்மையாய்க் கேட்கவிரும்புகிறேன்” என்று கேட்க, பிழ்மர் சொல்லத்தொடங்கினார்.

‘ “குற்றமற்றவனே ! உன்னால் கேட்கப்பட்ட கேள்வியானது நுனுக்கமானதும் நன்மையானதும் உனக்குத்தகுதியானதுமாயிருக்கிறது. அரசனே ! முன்காலத்தில் நாரதரால்கேட்கப்பட்டதைக் கவனத்துடன்கேள். நாரதரானவர் முன்காலத்தில் ஸ்ரீவத்ஸம்னன்ற ஒடையாளமுள்ளவரும் உலகத்திற்காரணரும் உலகத்திற்கு ஸாக்ஷியும் அழிவில்லாதவரும் தேவருமான ஸ்ரீநாராயணரைக் கேட்கத்தொடங்கினார். ‘அழிவில்லாததும் ப்ரகிருதியையிடவேறானதும் குணங்களில்லாததும் உத்தமமானபக்கமும் ப்ரம்மதேவருக்குக் காரணமான தாமரைமலருக்கு உற்பத்தில்தானமுமான பரப்ரம்மத் தைத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டுமென்று சொல்லுகிறார்கள். சென்ற வைகளுக்கும் வருபவைகளுக்கும் ராசரான பகவானே ! நம்பிக்கை யுள்ளவர்களும் இந்திரியங்களைவென்றவர்களும் பஞ்சியுள்ளவர்களும் மோகஷத்தை விரும்புகிறவர்களுமான யோகிகளால் நீர் எவ்விதம் த்யானம்பண்ணத்தக்கவராகிறீர்? மனிதன் ஒவ்வொருங்கும் காலை

எங்க

## ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

யில்னழுந்திருந்து எந்தஜபத்திதழிக்கவேண்டும்? பெரியதேஜஸாள் எவரே! மரிக்கும்பொழுது விசேஷமாய் எதை ஸ்மரிக்கவேண்டும்? ஸமாதியிலிருந்துகொண்டு எவ்விதம் த்யானம்செய்யவேண்டும்? ஸனுதனமானதத்வத்தை நீர் சொல்லவேண்டும்' என்று கேட்டார். நாரதர்சொல்லியதைக்கேட்டு, தேவர்களுக்குாசரும் வரங்களை அளிப்பவரும் ப்ரபுவுமான ஸ்ரீவிஷ்ணுபகவான் அவரைநோக்கிச் சொல்லத்தொடங்கினார்.

'மனிதன் மரணகாலத்தில் எதைஜித்து என்னுடையருபத்தையடையத்தக்கவனுகிறுனே அந்தத்திவ்யமான அனுஸ்மருதியை இப்பொழுது உனக்குச்சொல்லுகிறேன். நாரத! முதலில் ஒங்காரத்தையுச்சரித்துப் பிறகு என்னை நமஸ்கரித்து ஒரேமனமுள்ளவனும் பரிசுத்தனுமாயிருந்துகொண்டு, 'ஓம் நமோபகவதேவாஸாதேவாய்' என்னும் இந்தமந்திரத்தை ஜிக்கவேண்டும்' என்றுசொன்னார். இவ்விதம்சொல்லக்கேட்டநாரதரானவர்நமஸ்கரித்து அஞ்சலிசெய்துகொண்டு எல்லாத்தேவர்களுக்குமாசரும் வ்யாபகரும் ஸர்வாத்மாவும் ப்ரபுவுமான ஸ்ரீஹரியைநோக்கிச் சொல்லத்தொடங்கினார். 'அழிவில்லாதவரும் சார்வதரும் உலகங்களைப்படைக்கும்தேவரும் புருஷர்களில்லத்தமரும் குறைவில்லாதவரும் பரமபதருபியுமான ஸ்ரீஹரியை அஞ்சலிசெய்துகொண்டு சரணமடைகிறேன். புராதனரும் ப்ரபுவும் அழிவில்லாதவரும் உலகங்களுக்குஸாக்ஷி யும் தாமரைச்கண்ணரும் அடியார்களுக்கள்பரும் ாசருமான ஸ்ரீவிஷ்ணுவைச் சரணமடைகிறேன். உலகங்களுக்குநாதரும் ஆயிரம்கண்களுள்ளவரும் ஆச்சர்யரும் பரமபதருபியும் சென்றதுவருவதுகிழ்வது இவைகளுக்குப்ப்ரபுவுமான ஸ்ரீவிஷ்ணுபகவானை நான் சரணமடைகிறேன். எல்லா உலகங்களையும் படைப்பவரும் முடிவில்லாதவரும் எல்லாவிடத்திலும்முகமூள்ளவரும் இந்தரியங்களுக்குாசரும் உண்மைப்பொருளும் அழிவில்லாதவருமான ஸ்ரீபத்மாபரைச் சரணமடைகிறேன். ஹிரண்யகர்ப்பரும் பூசர்ப்பரும் அம்ருதரும் ஈரத்திலும் பராரும் ப்ரபுவுக்கும்ப்ரபுவும் ஆதியுமந்தமுமில்லாதவரும் ஸலுர்யனுடைய ஒளிபோன்றஷளியுள்ளவருமான அந்தஹரியைச் சரணமடைகிறேன். ஆயிரம்தலையுள்ளவரும் மதூரிஷியும் உண்மையாய்ப்பாவிக்கப்படுகிறவரும் ஸலுக்ஷமரும் அசைவற்றவரும் சிறந்தவரும் அபயமளிப்பவருமான புருஷரைச் சரணமடைகிறேன். புராணரிஷியும் யோகருபியும் ஸனுதனரும் எல்லாத்தத்வங்களுக்கும் இருப்பிடமும் நிலைபெற்றவரும்' ாசருமான நாராயணரைச் சரணமடைகிறேன்.

எவர் எல்லாப்ராணிகளுக்கும் ப்ரபுவோ, எவரால் இவ்வுலகெல்லாம் வ்யாபிக்கப்பட்டிருக்கிறதோ மேலானவர்களுக்கும் கீழானவர்களுக்கும் குருவும் தேவருமான அந்தவிஷ்ணுபகவான் எனக்கு அனுக்ரஹம்செய்யவேண்டும். ஸநைதனரும் தாமரைமலரைக்காரணமாகக் கொண்டவருமான ப்ரம்மதேவர் எவரிடமிருந்து உண்டானாரோ ப்ரம்மதேவருக்குக் காரணரும் விஶ்வரூபியுமான அந்தவிஷ்ணுபகவான் எனக்கு அனுக்ரஹம்செய்யவேண்டும். முன்பு ப்ரளயம் வந்தபொழுது ஸ்தாவரங்களும் ஐங்கமங்களும் நாசமடைந்து ப்ரம்மாழுதலானவர்கள் வயமடைந்து மேலானதும் கீழானதுமான உலகம் நாசமடைந்து ஐங்குபூதங்கள்வரையிலுமுள்ள வகுக்குறித்து அழிவுண்டானபொழுதும் ப்ரகிருதிஸம்பந்தமில்லாதவரும் மஹாநும் விஶ்வரூபியுமான எந்தப்பகவான் ஒருவராயிருந்தாரோ அந்தவிஷ்ணுவானவர் எனக்கு அனுக்ரஹம் செய்யவேண்டும். <sup>1</sup>நான்குகளாலும் நான்குகளாலும் இரண்டுகளாலும் ஐங்குகளாலும் திரும்பவும் இரண்டுகளாலும் எவர் ஹோமம்செய்து த்ருப்திசெய்விக்கப்படுகிறாரோ அந்த விஷ்ணுவானவர் எனக்கு அனுக்ரஹம்செய்யவேண்டும். பாஜன்யரூபியும் பூமியும் ஒத்தியும் காலமும் தர்மமும் க்ரியையும் அக்ரியையும்குணங்களுக்கு இருப்பிடமுமான அந்தப்பொன்னர்னமுள்ள வாஸ-தேவரானவர் எனக்கு அனுக்ரஹம்செய்யவேண்டும், அக்னி சந்தரன் ஸ்ரீராமன் கஷத்திரங்கள் ப்ரம்மாருத்ரர் இந்தரன் யோகிகள் இவர்களுடைய ஹோகிளை எவர் விளங்கச்செய்கிறாரோ அந்தவிஷ்ணுவானவர் எனக்கு அனுக்ரஹம்செய்யவேண்டும். யோகங்களுக்கு ஸ்தானமாயிருப்பவரே! எல்லாவற்றிற்கும் ஸ்தானமாயிருப்பவரே! வரமளிப்பவரே! உமக்கு நமஸ்காரம், ஒ! யஜ்ஞகர்ப்பரே! ஹஸ்ரண்யாங்கரே! <sup>2</sup>ஐங்கு யஜ்ஞரூபியே! உமக்கு நமஸ்காரம், <sup>3</sup>நான்குமூர்த்தியுள்ளவரே! பரந்தாமரே! லக்ஷ்மீநிவாஸரே! பெரியோர்களாலபூஜிக்கப்பட்டவரே! எல்லாவற்றிற்குமிருப்பிடமானவரே! ப்ரதானத்தையுண்டுபண்ணினவரே! வாஸ-தேவரே! உமக்கு நமஸ்காரம், பிறப்பில்லாதவரும் துன்பமில்லாதமார்க்கருப்பியும் மூர்த்தியில்லாதவரும் உலகத்தைத் திருமேனியாகவுடையவருமானவரே! விசித்திரமான உலகங்களைப்

<sup>1</sup> ஆர்ராவய, அஸ்துஸ்ரௌத, யத, யேயஜாமஹே, வஷட் என்ற ஒரு துமந்தரங்களை இவ்விடத்தில் முழுயே பொருள்களாகக்கொள்க.

<sup>2</sup> தேவயஜ்ஞம், பித்ரயஜ்ஞம், மஹாதயயஜ்ஞம், ப்ரம்மயஜ்ஞம், டுதயஜ்ஞம் என்பன.

<sup>3</sup> ஸங்கரஷனர் ப்ரத்யும்ணா வாஸ-தேவா அநிருததீ:

எங்கு

## ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

படைப்பவரே ! 1இங்குகாலங்களையும் அறிந்தவரே ! ஞானக்கடலே ! உமக்கு சமஸ்காரம். காணப்படும் உலகமானது அவ்யக்தத்து விருந்து பிறப்படைந்திருக்கிறது. அந்தஅவ்யக்தத்தைவிட எவர் மேலானவரும் அழிவில்லாதவருமாயிருக்கிறாரோ எவரைவிட வேறு பரமில்லையோ அவரை நான் சரணமடைந்தவனுயிருக்கிறேன். ப்ரதானமல்லாதவரும், மஹானும், அறிவுள்ளவனும் உத்பத்தியில்லாத வனுமான 2புருஷனல்லாதவரும், இவ்விரண்டிற்கும் மிகவும்யேலான வருமாய் எவர் இருக்கிறாரோ அவரைச் சரணமடைந்தவனுகிறேன். ப்ரம்மா சானர்முதலியவர்கள் எந்தப்ரபுவைப்பற்றி எப்போழுதும் சிந்திப்பவர்களாயிருந்தும் நிச்சயத்தைத்தெரிந்துகொள்ளவில்லையோ அவரைச் சரணமடைந்தவனுகிறேன். இந்தரியங்களைவென்றவர்களும் ஞானத்தையும் த்யானத்தையும் மிகப்பெரியனவாகக்கொண்டவர்களுமான மஹாத்மாக்கள் எவரையடைந்து திரும்புகிறார்களில்லையோ அவரைச் சரணமடைந்தவனுகிறேன். எந்தப்ரபுவானவர் உலகமைனது தையும் தமது ஓர் அம்சத்தால் வ்யாபித்துக்கொண்டிருக்கிறாரோ அறியத்தகாதவரும் சூனங்களில்லாதவரும் நிதயருமான அந்தப்ரபுவைச் சரணமடைந்தவனுகிறேன். எவர் சந்தரண் ஸுரியன் அக்னினன்ற தீஞ்ஜோருபியாயும்நக்ஷத்ரமென்றே ஜோருபியாயும்நக்ஷத்ரமென்றே ஜோருபியாயும்ஆகாயத்திலவினங்கு கிறாரோ அந்தமஹாத்மாவானவர் அனுக்ரஹிக்கவேண்டும். சூனங்களுக்குஆதியும் சூனாமில்லாதவரும் முதலிலிருப்பவரும் ஸக்ஷமியுடன்கூடியவருப் பூத்தியில்லாதவரும் அறிவுள்ளவரும் ஸக்ஷமரும் எல்லாவிடத்திலுமிருப்பவரும் யோகியுமான அந்தமஹாத்மாவானர் அனுக்ரஹிக்கவேண்டும். ஸாங்க்யர்களும் யோகிகளும் மற்று முள்ளவிததிபெற்றபெரியரிஷிகளும் எவரை அறிந்து முக்கியமாக எடுக்க ஸர்களோ அந்தமஹாத்மாவானவர் அனுக்ரஹிக்கவேண்டும். இந்தரியங்களுக்குபடிலப்படாதவரும் நியந்தாவும் சிந்தைக்குஞ்ட்டாதவரும் கார்யகாரணங்களைவிட வேறுனவரும் (ஸரிடத்திலும்) இருப்பில்லாத வரும் ப்ரக்ருதியைவிட மிகச்சிறந்தவருமான அந்தமஹாத்மாவானவர் அனுக்ரஹிக்கவேண்டும். எவர் கேஷத்ரஜஞ்சாயிருந்துகொண்டு இங்கு (இந்திரியங்களென்ற; முகங்களால்லுந்துவிதமாய் ப்ரக்ருதியை அனுபவிக்கிறாரோ, மஹானுனைவா சூனங்களையுமனுபவிக்கிறாரோ அந்தமஹாத்மாவானவர் அனுக்ரஹிக்கவேண்டும். ஸுரியனுடையமத்

1 அத்யதனம் அனதயதனம் என்று இரந்தகாலம் இரண்டு, நிகழ்காலம் ஒன்று, அதயதனம் அனதயதனம் என்று வருயகாலம் இரண்டு ஆக ஒங்கு.

2 ஜீவன்.

தியில் சந்தரணிருக்கிறான். அந்தச்சந்தரணடையாடுவில் ஜங்குபூதங்களைவிட வேறான எந்தத்தேஜஸ்வினங்குகிறதோ அந்தத்தேஜோருபியான மஹாத்மா அனுக்ரஹிக்கட்டும். ஒ ! ஸர்வாருபியே ! எல்லாவிடத்திலும் கண்களும் தலைகளும் முகங்களுமுள்ளவரே ! எல்லாவிடத்திலும் உமக்கு நமஸ்காரம். விகாரமில்லாதவரே ! உமக்கு நமஸ்காரம். நீர் ஸாக்ஷியும் கேஷத்ரம் வன்றசரீரத்தில நிலையிட்ட இருப்புள்ளவருமாயிருக்கிறீர். இந்தரியங்களின் வழியைக்கடந்த உருவமுள்ளவரே ! உமக்கு நமஸ்காரம். நீர் காணப்படும் அடையாளங்களால் ஆறியப்படுகிறவரல்லீர். உம்மை எவர்கள் ஆறியவில்லையோ அவர்கள் ஸம்ஸாரத்தில் ஸஞ்சரிப்பார்கள். காமத்திலிருந்தும்கோடத்திலிருந்தும் விடுபட்டவர்களும் நேசமும் பகையுமற்றவர்களும் பக்தர்களைப்பூஜிப்பவர்களும் மறுபிறப்பில்லாதவர்களுமான ப்ராம்மணர்கள் உம்மை அறிகிறார்கள். ஏகாந்தபக்தியுள்ளவர்களும்ஸாகம் சூக்கமுதலைய த்வந்தவங்களிலிருந்து விடுபட்டவர்களும் நிஷ்காமமாய்க்கர்மங்களைச் செய்கிறவர்களும் ஞானத்தீயால கர்மங்களைப்பிற்கு வர்களும் விசேஷமாய் த்யானம் செய்கிறவர்களுமாயிருப்பவர்கள் உம்மை அடைகிறார்கள். சரீரத்திலிருப்பவரும் சரீரமில்லாதவரும்எல்லாபராணிகளிடத்திலும் ஸமமாயிருப்பவருமானாலும்மைப் புண்யபாவக்களிலிருந்துவிடுபட்டவர்களான பக்தர்கள் அடைகிறார்கள். மாயையும் புத்தியும் அஹங்காரமும் மனமும் ஜங்குபூதங்களும் இந்திரயங்களும் உம்மிடத்திலிருக்கின்றன. அவைகளில் நீர் இருக்கின்றீர். (உண்மையில்) அவைகளில் நீர் இல்லை. அவைகளும் உம்மிடத்திலில்லை. எவர்கள் ஜங்யத்தையும் பீபத்துதையும் பலவாயிருத்தலையும் விகரிந்துகொள்ளுகிறார்களோ அவர்கள் பரதத்தைடுகிறார்கள். நீர் எல்லாப்பிராணிகளிடத்திலும் ஸமமாயிருக்கிறீர். உமக்குப்பகையுள்ளவனுமில்லை. நான் மனம்வேறிடத்தில்செல்லாத பக்தியுடன் ஸமமாயிருக்குந்தன்மையை விரும்புகிறேன். ஸதாவரமும் ஜங்கம்முமான டுந்துலகம்யாவும் நான்குவிதமானப்ராணிக்கூட்டமும் உம்மால் (உண்டுபான்னப்பட்டு)நூலில்மணிக்கூட்டகள் போல அவை உம்மிடத்துலேயே கோக்கபட்டிருக்கின்றன. நீர் படைக்கிறவரும் புஜிக்கிறவரும் கூடல்தரும் அதத்வமும் ததவமென்று பெயருள்ளவருமாயிருக்கிறீர். அகர்த்தாவும் காரணரும் அசைவில்லாதவரும் சரீரத்தில்வேறானவருமாயிருக்கிறீர். உமக்குப்பூதங்களில் ஸம்பந்தமில்லை. நீர் பூதங்களைந்தபொருள்களைஞ்சுணங்க

எந்து

## பூர்வ மஹாபாரதம்.

களைவிட மேலானவர். அஹங்காரத்துடனும் புத்தியிடனும் மூன்று குணங்களுடனும் உமக்கு ஸம்பந்தமில்லை. மோகஷத்திற்குரிய தர்ம முமிலிலை. முயற்சியுமில்லை. பிளவியுமில்லை. எங்குமிருப்பவரே! ஐரா மரணங்களிலிருந்து விடுபடவேண்டி உம்மைச் சரணமடைந்திருக்கிறேன். ஒ! ஜகங்நாதரே! நீர் பாஸ்வரராயிருக்கிறீர். ஆகையால், சிறந்தவரென்று கூறபடுகிறீர். தேவரே! தேவர்களுக்கீசரே! பக்தர்களுக்கு எதுழவிதமோ அதை நீர் சிந்திக்கவேண்டும். விஷயங்களுடனும் இந்தரியங்களுடனும் எனக்குத் திரும்பவும் சேர்க்கை வேண்டாம். மனமானது பூமியையடையட்டும். அவவிதம் ரஸமானது ஜலத்தையடையட்டும். ரூபமானது அக்னியையடையட்டும். ஸ்பர்சமானது வாயுவையடையட்டும். சப்தமானது ஆகாயத்தை அடையட்டும். மனமானது அஹங்காரத்தையடையட்டும். இந்தரியங்களும் தம்தம்காரியங்களிலசெலவட்டும். பூமியானது ஜலத்தை அடையட்டும். ஜலம் அக்னியையும், அக்னி வாயுவையும், வாயு ஆகாயத்தையும், ஆகாயம் மனத்தையும் அடையட்டும். எல்லாப்ராணிகளுக்கும் அவ்வேகத்தையுண்டு. என்னும் மனமானது அஹங்காரத்தை அடையட்டும். ஒ! அச்சதரே! பிறகு, அஹங்காரமானது புத்தியையும் புத்தியானது ப்ரதானத்தையும் அடையட்டும். ப்ரதானமானது தன் ணிலையையடைந்து குணங்களின் ஸமமானங்களிலில்லை. குருக்கும்போது எல்லா இந்திரியங்களிலிருந்தும் குணங்களிலிருந்தும் பூதகளிலிருந்தும் நான் விலகுவேன். (உலகங்களுக்குப்) பிதாவே! ப்ரகிருதிஸம் பந்தமற்றதான் உமது பரமபதத்தை நான் விரும்புகிறேன்! எனக்கு உம்முடன் ஏக்பாவமுண்டாகட்டும். எனக்குத் திரும்பவும் பிறப்பு வேண்டாம். உம்மிடத்தில புத்தியுள்ளவனும் உம்மிடத்தில்சென்ற ப்ராணனுள்ளவனும் உம்மிடத்தில பக்தியுள்ளவனும் உம்மைமிகழுக்யமாகக்கொண்டவனுமான நான் மரணம்வரும்பொழுது உம்மையே ணினைக்கவேண்டும். முன்சரீத்தால் ஸம்பாதிக்கப்பட்ட நோய்கள் என்னை அடையட்டும். துக்கங்களும்துண்பப்படுத்தட்டும். என்னுடையகடன் என்னை விடவேண்டும். தேவர்களுக்கீசரே! உம்மைத்தியானிக்கிறேன். எனக்குத் திரும்பவும் பிறவிவேண்டாம். ஆகையால், கர்மங்களைன்ற கடனைது எனக்கு வேண்டாமென்று சொல்லுகிறேன். முன்பிறவியில சேர்க்கப்பட்டவ்யாதிகள்யாவும் என்னை வந்து

1 'நிஷ்கேவம்' என்பது மூலம்.

1 அடையட்டும், நான் கடனில்லாதவனுகி ஸ்ரீ விஷ்ணுவின் அந்தப் பரமபத்ததை அடையவிரும்புகிறேன்' என்று சொன்னார்.

ஸ்ரீபகவான் சொல்லத்தொடங்கினார். 'ஐந்துகார்மேந்த்ரியங்களையும் ஐந்துஞானேந்த்ரியங்களையும் நன்றாய் அடக்கிப் பத்துஇந்திரியங்களையும் மனத்திலும் மனத்தை அஹங்காரத்திலும் அஹங்காரத்தைப் புத்தியிலும் புத்தியை ஆதமாவிலும் எவன் லயிக்கச்செய்கிற தே பூஜ்யனை அந்தப்புருஷனுக்கு நானும் எனக்கு அவனும் எப்பொழுதுமிருக்கிறவர்களாகிறோம். நான் அவனுக்குக் காணுமல் போகிறவைல்லேன். அவனும் எனக்குக் காணுமல் போகிறவனவல்லன். புத்தியையும் பொறிகளையும் அடக்கிக்கொண்டு பார்க்கவேண்டும், பாத்திலும் பரமானபொருளைப் புத்தியால் அறிந்துகொள்ளவேண்டும். இவ்வுலகமெல்லாம்வியாபித்திருக்கிற நான் எவனுச்சு, 'இவர் என்னுடையவர்' என்று புலப்படுகிறேனே அவன் தன்புத்தியால் ஆத்மாவில்பற்றுதலடைந்து பரமாத்மாவைகினைப்பான். பிறகு, புத்தியையும்விட மேலானஸ்வரூபத்தை அறிந்து சிரும்பவும் பிறவியை அடையமாட்டான். மரணஸமயம்வரும்பொழுது எவன் என்னை இவ்விதம் நினைக்கிறேனே அவன் பாவமானாழமுக்கமுள்ளவனுனும் சிறந்தகதியைப் பெறுவான். விஷ்ணுவைப்பற்றியதும் திவ்யமுமான 'ஓம்நமோபகவதேதஸ்மை தேஹிநாம்பரமாத்மநே; நாராயணைய பக்தா நாம் ஏகநிஷ்டாய சாஸவதே' என்கிற இங்க ஆனுஸ்ம்ருதியை, படுத்திருந்தாலும் எழுந்திருந்தாலும் மிகவும்கவனத்துடன் படிக்கவேண்டும்; எங்கிருந்தாலும் நன்றாய் அப்யவிக்கவேண்டும். பெளர்ணமாவியிலும் அமாவாஸ்யையிலும் துவாதசியிலும் விசேஷமாகப்படிக்கவேண்டும். ஸ்ராத்தையுள்ளவர்களான என்னுடைய பக்தர்களையும் விசேஷமாகக்கேட்கும்படி செய்யவேண்டும். அவ்விதமனிதன் யாகம் கானம் தவம் என்றகர்மங்களை அஹங்காரத்தையடைந்துசெய்தாலும் அதன்பயனையும் மறுபிறவியையும் அடையமாட்டான். பித்ருக்களையும் நேவர்களையும் பூஜிப்பவனும் ஜபிப்பவனும் ஹோமம்செய்கிறவனும் பலியைக்கொடுக்கிறவனும் அக்னியை ஜ்வாலைசெய்கிறவனுமான எவன் என்னைநினைக்கிறார்க்கு அவன் சிறந்தகதியையடைவான். பிராணிகளுக்கு யாகமும் தானமும் தவமும் பரிசுத்தமானவை; ஆதையாலை, ஆசையற்றவனுகி யாகத்தையும் தானத்தையும் தவத்தையும் செய்யவேண்டும். ஒ! நாரது! சிரத்தையுள்ளவனும் என்னுடைய

பக்தனுமான எவன் நமஸ்காரமென்றுமட்டல், சொல்லுகிறோமே சண்டாளனுண்ணும் அவனுக்கு அழிவில்லாது வகம் உண்டாகும். பராத்தையுள்ளவர்களும் அடாகிய டனமுள்ளவர்களும் என்னை அடித்த வர்களுமான எந்தப்பக்தர்கள் விதியைமுன்னிட்டு என்னைப் பூஜிக்கிறார்களோ அவர்கள் என்னை அடைகிறார்களென்பதுவில் ஸந்தேகமுண்டோ? இவ்வுலகில் கர்மங்கள் உறபத்தியும் நாசமுமுள்ளவைகளாகும். என்னிடத்தில் பக்தியுள்ளவன் மோக்ஷமடைவான். தேவரிஷியே! ஆகையால், நீ எப்பொழுதும் சோம்பலில்லாமல என்னையே த்யானம்பண்ணு; அதனால், வித்தியையடைவாய்; என்னுடைய பாதத்தையும் காண்பாய். அறிவில்லாதவனுக்கு ஞானத்தையும் தர்மோடதேசத்தையும் அளிக்கிறவனுடையபயனுக்குப் பூமிமுழுமையையும் தானம்செய்வதாலுண்டாகும் பயனும் சரியானகன்று. ஆகையால், பிறவியென்னும்பந்தத்தகாலுண்டாகும்பயத்தை விலக்கத்தக்க ஞானத்தை ஸாதுக்களுக்கு அளிக்கவேண்டும், மனிதர்களிற சிறந்தவனே! இவ்விதம் அளிப்பதால் ஸ்ரேயஸையும் வீர்யத்தையும் அடைவான். எவன் பத்துலக்ஷம் அப்வமேதயாகங்களைச் செய்கிறோமே அவனும் என்னுடையபக்தர்களால் எந்தப்பதம் அடையப்படுகிறதோ அந்தப்பதத்தை அடையமாட்டான்' என்று சொன்னார்.

நல்லவரத்தினால்வனே! இவ்விதம் முன்காலத்தில் நாரதரென்னும் அங்கத்தேவரிஷியாஸ் வினவப்பட்ட இந்தப்பகவான் எதை உபதேசித்தாரோ அது உனக்குச்சொல்லப்பட்டது. நீயும் ஒரேமனை முள்ளவனுயிருந்துகொண்டு சூணங்களைக்காட்டந்துநிற்றும், அறியச் தக்கபொருளை த்யானம்பண்ணு; அழிவில்லாதபரமாத்மாவை மூழுமனத்துடனும் பஜனம்பண்டு. ஸ்ரீநாராயணரால் சொல்லப்பட்ட திவ்யமான இந்தவசனத்தைக் கேட்டபின் நாரதரானவர் தேவரிடத்திலமிக்கபக்தியுள்ளவராகி ஒரே உறுதியானங்கையையடைந்தார். ரிஷியும் நேவருமான ஸ்ரீநாராயணரைப் பகுதுவர்தங்கள், வேறுகாரியங்களில்லாமல் பறித்துக்கொண்டு இதைஜபிப்பவன் ஸ்ரீவிஷ்ணுவி னுடைய அந்தப்பரமபதத்தையடைவான். எவனுக்கு ஸ்ரீஜனார்க்தனரிடம் பக்தியிருக்கிறதோ, அவனுக்குப் பலமாத்ரங்களால் என்ன பயன்? 'நமோ நாராயணை' என்ற மந்த்ரமானது எல்லாப்பயன்களையும்கொடுக்கத்தக்கது. ராஹஸ்யமும் சிறந்ததுமான இந்த அனுஸ்மிருதியைக்கறூர்முனிகள், நிலைபெற்ற அறிவை அடைவான். அவன் துக்கங்களைத்தள்ளிவிட்டு ஸங்கடத்திலிருந்துவிலகி ஆசையில்லாதவ

ஷும் தாபமில்லாதவினும் ஸாகமுள்ளவ்னுமாயிருப்பான் ” என்று சொன்னார்.

**இருநாற்றுப்பதினேராவது அத்தியாயம்.**

**மேராக்ஷி தர்மம். (தோடர்ச்சி.)**



(பிடிமர், கருடனுல் தமக்கு உபதேசக்கப்பட்ட ஸ்ரீவிஷ்ணுவின் மாஹாத் ரியத்தைச் சொல்லியது.)

யுதிஷ்டிரர், “ தேவர்களிலும் அஸாரர்களிலும் மனிதர்களிலும் ரிஷிஶ்ரேஷ்டர்களிலும் அறிவுள்ளவன் ஸ்ரீவிஷ்ணுவின் அந்த உண்மையைச் சொல்லியபடி அறிந்திருக்கிறான்? இவையைனத்தை யும் நீர் எனக்குச் சொல்லவேண்டும். உண்மையில் எனக்கு த்ருப்தி யுண்டாகவில்லை. பரதர்களில் மிகச்சிறங்கவரே! நீர் யாவற்றையும் அறிந்தவராயிருக்கிறீரன்பது எனது கருத்து ” என்றுகேட்க, பிழீ மர் சொல்லத்தொடங்கினார்.

“ அரசனே! உன்னால் நான் எந்தவிஷயத்தைப்பற்றிக் கேட்கப்பட்டேனே அந்தவிஷயத்தில் எனக்கு முன்காலத்தில் நடந்த தைக்கேள். அரசர்களிலுத்தமனே! முன்காலத்தில் கருடனுக்கும் எனக்கும் ஸம்வாதம் உண்டாயிற்று. ஒ! பாஷ! முன்பு நான் கங்கா நதியின்தீவிலுட்கார்ந்துகொண்டு தவத்தை படைந்து ஸ்ரீவாஸா தேவரை முக்யகதியாகக்கொண்டு பத்துவர்ஷங்கள் அவரையே த்யானித்து ஸ்தோத்திரம்செய்து நமஸ்கரித்து யாகம்செய்துவங்தேன். அழிவில்லாதவனே! உலகங்களைப்பரிசுத்திபண்ணுகிறவரும் என்னை யுண்டுபண்ணினமாதாவுமான அந்தக்கங்காதேவியும் என்னை காஷிக்க வேண்டி என்னருகில் உட்கார்ந்துகொண்டிருந்தாள். அந்தஸமயத்தில் ஆச்சர்யரும் ஸ்ரீமானும் எல்லாவேதங்களின்உருவமுமானவரும் ப்ரபுவும் பறவைகளிலீரிச்சிறங்கவரும் மேருமலையையும் மந்தரமலையையும்போன்றவரும் பரிசுத்தமானபுத்தியுள்ளவரும் பெரியபுகழுள்ளவருமான கருடபகவான் கங்கையைப்பார்க்கவேண்டி வந்தார். அப்படிவந்த மஹாத்மாவான் அவரை நான் எதிர்கொண்டுசென்று ப்ரார்த்தித்து முறைப்படி நமஸ்கரித்து அஞ்சலிசெய்துகொண்டு நின்றேன். ஸ்ரீமானுண அந்தக் கருடபகவானும் பெரியபாக்யம் பெற்ற கங்காதேவியை மகிழ்விற்கு அவளால்பூஜிக்கப்பெற்று அருகில் ஆஸனத்தில் உட்கார்ந்தார். பிறகு, பேசிக்கொண்டிருக்கையில், நான்

அந்தக்கருடனைநோக்கி, ‘ஓ ! வேதரூபியே ! வின்தையின்சுமாரே ! பெரியவீர்யமும் பலமும் பெற்றவரே ! இந்தரியங்களுக்குாஸ்வரரும் நாராயணருமான ஸ்ரீஹரியை எப்பொழுதும் வஹித்துவமும் நீர், அந்தஜனீர்த்தனர் எவ்விதஉருவமுள்ளவரன்பதைச் சொல்ல அறி வீர். மிக்கபூஜ்யரே ! அவருடையஉண்மையானிலையை நீர் எனக்கும் சொல்லவேண்டும்’ என்று ப்ரார்த்திக்க, வைனதேயர் சொல்லத்தொடங்கினார்.

‘ஓ ! பிழம் ! இவ்விஷயத்தில் முன்காலத்தில்கடந்ததை நீ முறைப்படி கேள். மிக்கபூஜ்யர்களும் மானஸஸரவின்உத்தரதீரத் தில்வவிப்பவர்களும் வித்திபெற்றவர்களும் ப்ராஜ்ஞர்களில்சிறந்தவர்களும் ஸ்ரீவாஸாதேவரமுக்யகதியாகக்கொண்டவர்களுமான பலரிஷிகள் என்னைநோக்கி, ‘ஓ ! பக்ஷீந்திரனே ! வாஸாதேவரின் உண்மையான பரமபதத்தை நீ அறிகிறோம். உனக்குஸமமாய் அவருக்கு அருகிலிருப்பவனும் பரியமாயிருப்பவனுமில்லை. ஆகையால், அதைச் சொல்ல என்று கேட்டார்கள். நான் அவர்கள்வசனத்தைக்கேட்டபின் பூஜ்யரான ஸ்ரீஹரியை நமஸ்கரித்து எனக்கும் ஸ்ரீமங்காயணருக்கும்நடந்ததை உள்ளபடி சொல்லத்தொடங்கி னேன். ‘முனிஸ்ரேஷ்டர்களே ! கேளுங்கள். முன்காலத்தில் நான் ஸோமலதையை அபறைத்துக்கொண்டு ஆகாயத்திற்செல்லும் பொழுது அவ்விடத்தில்; ‘பெரியகையுள்ளவனே ! நல்லது! நல்லது! உன்னைக்கண்டதால் நான் ஸக்தோஷமடைந்தேன். பக்ஷீந்த்ரனை கருடனே ! இப்பொழுது என்னிடக்குவிருக்கு வரததைப்பெற்றுக் கொள். நான் (உன்னுடைய) உண்மையானபக்தியைத்தெரிந்து கொண்டு உன்னைப்பற்றி உத்தமமானவசனத்தைச் சொல்லுகிறேன்’ என்றவசனத்தைக்கேட்டேன். அப்பொழுது, திரும்பவும் பகவானைவர் என்னைநோக்கி, ‘நான் பெரியவீர்யம் பெற்ற ரிஷி, என்னை நீ அறிபவில்லை. மூட ! என்னைப்பற்றி அஸுயைப்படுகிறோம்’ என்று உறுதியாய்ச்சொன்னார். முனிவர்களிற்சிறந்தவர்கள்தோ ! அதைக் கேட்டுக் கர்வமடைந்தான் தேவந்கூட்டநுகளின்நடுவில், ‘ரிஷியே ! முதலில் நீர் என்னிடத்துவிருக்கு வாத்தைப்பெற்றுக்கொள்ளும். அதன்பிறகு, நான் உம்மிடத்துவிருக்கு வரததைப்பெற்றுக்கொள்ளுகிறேன்’ என்று இவ்விதம் சொன்னேன். அதனால், பூஜ்யரும் ஸ்ரீமானும் ஸ்ரீவத்ஸமென்ற அடையாளமுள்ளவருமான தேவரானவர், ‘பக்ஷீந்த்ரனே ! இப்பொழுது<sup>1</sup> முதல் நீ எப்பொழுதும் எனக்கு

1 ‘ப்ரப்ருதி’ என்று பாடங்கொள்ளப்பட்டது.

வாகனமாயிருக்கவேண்டும். பறவைக்ஞக்கீசனே! இப்பொழுது உன்னிடத்திலிருந்து இந்தவரத்தை நான் பெற்றுக்கொள்கிறேன்' என்றுசொன்னார். நான் அவரைப்பார்த்து, 'அவ்விதமே ஆகட்டும்' என்றுசொல்லி அஹங்காரமில்லாமலிருப்பவரும் வ்யாபகரும் மாயை யுள்ளவருமான ஸ்ரீஹரியை ஜயிக்கவேண்டுமென்ற விருப்பத்துடன், 'ரிஷிஸ்ரேஷ்டர்களிலுத்தமரே! இப்பொழுது நான் உம்மிடத்தி விருந்து வாத்தைப்பெற்றுக்கொள்கிறேன். நான் உமக்கு மேலிருக்க வேண்டும். எனக்கு இந்தவரத்தைக் கொடும்' என்றுகேட்டேன். ப்ரபுவும் ஸ்ரீநாராயணருமான ஹரி சிரித்துக்கொண்டு, 'பக்ஷிஸ்வரனே! அப்படியே ஆகட்டும். எப்பொழுதும் நீயே எனக்கு தவஜ மாகவுமிரு. பக்ஷிந்தரனே! எப்பொழுதும் எனக்குமேல் நீ இருக்கலாம்' என்றுசொன்னார். இவ்விதம் சொல்லியின், பூஜ்யரான தேவரானவர், சங்கத்தையும் சக்ரத்தையும் கதாயுதத்தையும் தரிப்பவரும் ஆயிரம் கால்களுள்ளவரும் ஸ்ரீமானும் ஆயிரம்ஸஸ்யர்களுக்கு ஒப்பானவரும் ஆயிரம்தலைகளுள்ளவரும் ஆயிரம்கண்களுள்ளவரும் மஹானும் ஆயிரம்கிரீடங்களுள்ளவரும் சிந்திக்கத்தகாதவரும் ஆயிரம்முகங்களுள்ளவரும் ப்ரபுவும், மின்னலகூட்டத்திற்குஷப்பானவைகளும் திவ்யமுமான பலவிதழுபரணக்கூட்டங்களால் விளங்குகிறவருமான புருஷராக ஓரிடத்தில் தோன்றினார். அந்தஹரியானவர் ஓரிடத்தில் நான்குக்களுள்ளவராகத் தோன்றினார்; ஓரிடத்தில் சிந்திக்கத்தகாத ஜீயாதிருப்பமாய்த் தோன்றினார்; ஓரிடத்தில், என்தோளிலிருந்துசொன்றிருந்தார். இவ்விதம் எனக்கு விளங்கும் தேவரானவர் அவ்விடத்திலேயே அந்தாத்தானத்தை அடைந்தார். முனிஸ்ரேஷ்டர்களே! பிறகு, வியப்புற்றவனை நான் மிகுற்றுமான கார்யத்தைச்செய்து என்னுடன்கூட என்அன்னையை இந்தக் கத்ருவினிடத்திலிருந்துவிடுவித்துத் திரும்பவும், 'முந்தி என்னச்சொன்னவர் யார்? என்னால் சிந்திக்கக்கூடாத அவர் யார்? அந்தப்பகவான் எவ்விதமாயிருக்கிறார்?' என்று அவரையே நினைத்துக்கொண்டிருந்தேன். பிறகு, தேவர்களுக்குத் தேவரும் என்தோளில் உடனார்ந்திருப்பவருமான தாமரைக்கண்ணரை ஆச்சர்யத்துடன் நான் கண்டேன். 'இஃது என்ன!' என்ற சிந்தையுள்ளவனும் வியப்படைந்த மனமுள்ளவனுமான நான், அவர் எந்தளந்தஇடத்திற்குச் செல்லவிரும்பினாரோ' அந்தஅந்த இடத்திற்கு அவருடைய எண்ணப்படி பரவசனுகிச்சென்றேன். திரும்

பவும் பெரியபாக்யம் பெற்றவர்களும் ஒருகல்பம் ஜீவிப்பவர்களும் இந்திரனுடன்கூடியவர்களுமான ப்ரம்மாமுதலிய தேவர்களால் துதி க்கப்படுகிறவனும் அவரவர்களால் வெவ்வேறுகப்பூஜிக்கப்படுகிறவனுமான நானும் ஸர்வஞபியான அந்தப்பகவானைச் சுமங்குகொண்டு ஜலத்தினுள்சென்றேன். ரத்னமயமும் சுபமும் திவ்யமுமான பாற்கடலின் வடகரையில மஹாத்மாவான அந்தஸ்ரீஹரியினுடைய வைகர்ணமீமன்னும் ஆண்யததிற்குச் சென்றேன். அது திவ்யமும், தேஜோமயமும், செல்வம் நிரம்பியதும், தேவர்களாலும் தின்திக்கத்தகாததும், பலவிடங்களிலிருப்பவைகளும் தேஜோமயமும் வாயுமயமுமான தூண்களுள்ளதும், காந்தியுள்ளவர்ணத்தால் எங்கும் அலங்கரிக்கப்பட்டதும், திவ்யமானவீரியுள்ளதும், வாத்யங்களாலும் காணங்களாலும் விளங்குவதுமாயிருந்தது. நான் அவ்விடத்தில் சப்தத்தைக்கேட்டேனேயோழிய வேறுமனிதனையும் இடத்தையும் கால்கள்வைத்தஅடையாளத்தையும் எவ்விடத்தும் காணேன். அவ்விடத்தில் நான் நடுக்கமடைந்து அஞ்சலிசெய்துகொண்டிருந்தேன். பிறகு, ப்ரம்மாமுதலியதேவர்களும் அவ்விதமே திக்பாலர்களும் ஸனந்தனர்முதலியமுனிவர்களும் அவ்விடத்தையடுத்துப்பிழைப்பவர்களான மற்றுமுள்ளவர்களும் அந்தஆலயத்திற்கு வந்தார்கள். அப்பொழுது, தேவர்ரேஷ்டர்களும் கந்தர்வர்ரேஷ்டர்களும்ஸைபயின் வாயிற்படியில் ப்ரம்மரேவராமுனினிட்டுக்கொண்டு அஞ்சலிசெய்து கொண்டிருந்தார்கள். பிறகு, அச்சமயத்தில் பாற்கடலின் திவலை களால் விழித்துக்கொள்ளும்படி செய்யப்பட்டு விளங்குகிறவர்போல ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவானவர் அவ்விடத்தில் விளங்கினார். ஆயிரம் படங்களின் வரிசைகளையடையவனும் ஸுவிஷ்டமமாயிருப்பவனுமான ஆதி சேஷனையும், அவன்மேல் நீண்டுஇருந்தவைகளும் பருமனுள்ளவைகளும் ஸமமாயிருப்பவைகளும் தோள்வளைகளாலும் கங்கணங்களாலும் விளங்குகிறவைகளுமான நான்குகைகளையடையவரும் பீதாம் பரம்தரித்தவரும் கெள்துபமணியால்விளங்குகிறவரும் வக்ஷமீ தேவிவலிக்கிறமார்பையடையவரும் சிறிதுதிறந்தகண்ணுள்ளவரும் எல்லாவற்றின்காரணத்திற்கும் காரணருமான அந்த ஸ்ரீ ஜனார்த்தனரையும் நான் ஆகாயத்தில் ஸந்தோஷத்துடன்கண்டேன். அவர்பாற்கடலின்மேற்பாகத்திலுள்ள சிறந்தகறுத்தமேகம்போலத் தோன்றி னார். அங்கு ஒருவனும் பேசுகிறதில்லை.<sup>1</sup> ஒருவனேஒருவன்சொல்லு

<sup>1</sup> கூறியதுக்காலால், இங்கு மூன்றுசொற்கள் விடப்பட்டன.

கிறதுமில்லை. ப்ரம்மாமுதல் ஸ்தம்பபிமன்னும் ஐந்துவரையில் சப்திக்கக்கூடாதென்று கோபத்துடன் புருவங்களை நெரித்துக் கொண்டு, கோணலானகண்ணுள்ள பலவிதப்பூதக்கூட்டங்கள் அங்கு இருந்தன. பிறகு, சிந்திக்கத்தகாத ஸ்ரீமான் ஹரியானவர் ப்ரம்ம தேவரைப்பார்த்து உலகங்களுக்கு ஹிதத்தைச்செய்யும்விருப்பத் துடன், 'நீங்கள் போகலாம்' என்றுசொல்லி அவரைப்புறப்படும்படி செய்துவிட்டு, பிறகு, என்னைக்கி, 'கருட!' என்றுசொல்லி அழைத்தார். உடனே, நான் எதிரில்சென்று நமஸ்கரித்து அஞ்சலி செய்துகொண்டு நின்றேன். அவர் என்னை, 'வா' என்றுசொல்லி விட்டு வடக்கிழக்கானவழியில் செல்லத்தொடங்கினார். அவர் மிகவும் மெதுவாகவே போகிறவர்போலக் காணப்பட்டார். நான், பதினாறும் வயதில் பத்துவருடம் அப்படியே கோடியெண்ணும் யோ ஜீனதூரம் எப்பொழுதும் அங்கங்கு சென்றுகொண்டேயிருந்தேன். பிறகு, 'ஓ! தேவரே! உண்மையில் நான் பக்தன். கஷ்டப் படுகிறேன். என்னை ரக்ஷிக்கவேண்டும்' என்றுசொன்னேன். அந்த மாதவரானவர் திரும்பவும், 'கருடனே! வா' என்றுசொன்னார். பிறகு, நானும் திரும்பவும் ஆகாயத்தில் ஒடிக்கொண்டு சென்றேன். பிறகு, நூறுகோடியோஜீனதூரம் மறைவுள்ள கோரமான இடத்திற்கு வந்தார். அவ்விடத்தில் இருள்ளருவமுள்ள வைகளும் மலைபோலவிளங்குகின்றவைகளும் ஒரேஷீதமான பதமங்கள்போன்றவைகளுமான பூதங்களைக் கண்டேன். உடனே, நான் பயமடைந்தவனுணேன். பிறகு, கோராநுபியான ஒருக்கிங்கரன் நூறுயோஜீனநீளமுள்ள என்னைக் கையிலெடுத்து அவ்விடத்திலிருந்து மன்னைக்கட்டியைப்போல வீசியெறிந்தான். அப்பொழுது நான் அந்த ஒருளைவிட்டுவிலகி ஆகாயத்தையடைந்தேன். அவ்விடத்தில் இடியின் ஒசைக்கொப்பான ஹாக்காரதவனியானது செவியி னுள் கேட்கப்பட்டது. உடனே, நான் பலபூதங்களால் சூழப்பட்டேன். பிறகு, நான், 'தேவர்களின்தேவரே! தாமரைக்கண்ணரே! ஈஸ்வரரே! நீர் என்னை ரக்ஷிக்கவேண்டும்' என்று சொன்னேன். அப்பொழுது அவ்விடத்தில் ஸ்ரீவிஷ்ணுவும் என்னைப்பற்றிச் சொன்னார். பயங்கரனானஒருவன் என்னையெடுத்து ஒருக்கையின் த்வாரத்தில் ஏறிக்தான். ஒருக்கணத்தில் நான் அக்னையைவிலகிச்சென்று வாயுமண்டலத்தைக்கண்டேன். அவ்விடத்தில் ஆகாயத்தில் என்னை ஏறியவேண்டுமென்றவிருப்பத்துடன் வந்தவனைக்கண்டு நான் தூக்

கத்துடன் கதறிக்கொண்டு சின்றேன். ஒருக்கண்தில் தன்பகுத்தி லிருக்கிறவர்களை விளங்கச் செய்கிறவரும் பயங்கரருமானபரமாத்மாவி னல் கண்டு கோடிக்கப்பட்டபயங்கரனானாருவன் என்னைவிட்டெறிந் தான். அங்கு ஆயிரம்ஸ்ரீயர்களுக்கொப்பான பலகருடக்கூட்டத் தைக் கண்டேன். பிறகு, அவர்கள்என்னைக்கண்டு, 'அந்தோ! அல்ப ஆயுளுள்ளதும் மிகப்பலவீனமுள்ளதுமான பக்ஷியானது வந்திருக்கிறது' என்று என்னைக்குறித்து மனத்தில் வியப்படைந்து சொன்னார்கள். நான் அவ்விடத்தில் ஆயிரம்யோஜைனைமுள்ளவரும் ஆயிரம்ஆகுதித்யர்களுக்குழப்பான ஓளியுள்ளவரும் ஆயிரம்கருடர்களின்மேல் ஏறிக்கொண்டவருமான ஸ்ரீமங்காராயணரக்கண்டேன். பெரியபலமுள்ளவர்களான அந்தக்கருடர்கள், 'ஓ! தேவரே! இது மிகவும்விந்தை. சரீரத்தால் எங்கள்குலத்தில் உண்டானதுபோன்றதும் மிகஅல்பபலமுள்ளதும் மிகஅலபசரீரமுள்ளதுமான இது என்னபகுதி இவ்விடத்தில் வந்திருக்கிறது!' என்று சொன்னார்கள். அதைக்கேட்டு, நான் கர்வமழிந்தவனும் பயமுள்ளவனும் வஜஜையுள்ளவனும் விவேகமடைந்தவனும் நடுக்கமடைந்தவனுமானேன். பிறகு, திரும்பவும், 'கருட! வா' என்றசப்தத்தையேகூட்டேன். உடனே, நான் செல்லத்தொடங்கினேன். பிறகு, திரும்பவும் நாறுபரார்த்தயோஜைன தூரம்சென்று அவ்விடத்தில் உத்தமமானஸ்தானத்திலிருக்கும் ப்ரம்மதேவரைக்கண்டேன் அன்றியும், அவவிடத்தில் நாறுகோடிப்ரம்மதேவர்களையும் கண்டேன். ஸ்ரீவிஷ்ணுபகவானானவர் திரும்பவும் 'வா' என்று கம்பீரமாகச்சொன்னார். பிறகு, ஒரு பெரியகூட்டத்தைக் கண்டேன். விளாம்பழுததிறகொப்பானதும் இருளால் மீகச் சூழப்பட்டதுமான பலஅுண்டத்தைக்கண்டேன். ஸ்ரீமானைஹரியானவர் அந்த அண்டத்திலிருந்துகொண்டு ஓர் அண்டத்தைப் பேதித்தார். திரும்பவும் ஒருபெரியபூதமானது என்னைப்பிடித்து எடுத்தெறிந்தது. அதன்இடையில் ஏழூஸமுத்திரங்களையும் ப்ரம்மதேவரையும் அவ்விடமே தேவர்களையும் எங்கள்கருடக்கூட்டத்தையும் (எங்கள்) தாயையும் அந்தஅந்தவிடத்தில் கண்டேன். உண்மையைத்தேட விருப்பமுள்ள நான் இவ்விதம் அனுபவமிடங்கேன். முனிகளில் மிகச்சிறந்தவர்களே! என்னைப்பல்லக்குக்குழப்பாகத தெரிந்துகொள்ளங்கள்' என்று இவ்விதம் முன்காலத்தில் எனக்கு எது உண்டானதோ அதை 'ப்ராம்மணர்களுக்குச்சொன்னேன். மிகப்பூஜ்யனே!

\*1 இரண்டு சொற்கள் விடபட்டன.

ஓ ! பீஷ்ம ! அஃதீஸத்தையும் உனக்கு நியாயப்படி சொன்னேன். யோகிகள், சிறந்தனானத்தைக்கண்டு அந்த ஸ்ரீஹரியைக் காண்கிறார்கள். நான்தால் அடையத்தக்க இந்தப் பரமபுரஷரானவர் வேறு விதமாய்அடையக்கூடிய உருவமுள்ளவர்கள். பூஜ்யரான ஸ்ரீஹரியானவர் ஒரேநிலையுள்ளபக்தியால் அடையத்தக்கவராவர்' என்று சொன்னார். பூஜ்யரும் பக்ஷிகளுக்கரசரும் ப்ரபுவுமான வைன தேயர் இவ்விதம்சொல்லிவிட்டு என்தாயாரான கங்காதீஷவியைக் கேட்டுக்கொண்டு அவ்விடத்திலேயே அந்தர்த்தானத்தையடைந்தார். அரசர்ரேஷ்டனே ! ஆகையால், ஸர்வருபியும் ப்ரதானத்தை யுண்டுபண்ணினவருமான ஸ்ரீவாஸாதேவர் நான்தாலும் பக்தியாலும் எனிதில் அடையத்தக்கவர். வேறுவிதமாக அடையத்தக்க வரல்லரென்பது என் அபிப்பிராயம்" என்றுகூறினார்.

### இருநாற்றுப்பன்னிரண்டாவது அத்தியாயம்.

சௌ கூதர்மம். (தோடர்ச்சி.)



(ஒருக்குநவானவர் தம்சீஷ்யனுக்கு ஆத்மாத்வத்தை உபதேசித்தது.)

புதிஷ்டர், "தந்தையே ! பரதகுடைத்திலுதித்தவரே ! நீர் மோக்ஷத்திற்குரியமுக்யமானயோகத்தை எனக்கு உபதேசிக்கவேண்டும். பேசுகிறவர்களிற் சிறந்தவரே ! அதை நான் உண்மையாகத் தெரிந்து கொள்ளவிரும்புகிறேன். மிகப்பூஜ்யரே ! நான்த்தின்உண்மையில் நிலைபெறவேண்டித் திரும்பவும் நான் வாஸாதீவரென்று பெயர்வாய்ந்த சிந்திக்கத்தகாத பொருளைப்பற்றி உம்மிடம் கேட்கிறேன். ஆகையால், சொல்லவேண்டும்" என்றுகேட்க, பீஷ்மர் சொல்லத்தொடங்கினார்.

" இவ்விஷ்யத்திலும் மோக்ஷத்தைப்பற்றியதும் ஒருக்குருவுடன் சிஷ்யனுக்குண்டானஸம்பாதீண்யமானபழைய இவ்விதிஹாஸத்தை உதாஹரிக்கிறார்கள். மேதாவிகாரிலசிறந்தவனும் கேஷமத்தைவிரும்புகிறவனும் மிர்க அடக்கமுள்ளவனுமான ஒருசிஷ்யனுவன் இந்தரியங்களை வென்றவரும் ஸத்யவாந்தரும் மஹாத்மாவும் தேஜஸாகளின் கூட்டம்போன்றவரும் ரிஷிகளில் மிகச்சிறந்தவர்களும் உட்கார்ச்சிருப்பவரும் ப்ராம்மணருமான ஓர் ஆசார்யரையடைந்து அவர்அடிகளைவணக்கிக் கைசூப்பினின்றுகொண்டு கேட்கத்தொடங்கினான்.

எந்து

## ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

‘பூஜ்யரே ! என்னுடைய பணிவிடையால் நீர் ஸ்ரீதோஷமுள்ளவரா யிருப்பிராயின் எனக்கு இருக்கிறதற்குபிபரியஸங்கேஹத்தை நீர் விரித் துரைக்கவேண்டும். நான் எதிலிருந்து உண்டானேன் ? நீர் எதி விருந்து உண்டானீர்? இவ்விஷயத்தில் எது மேலானதோ அதை நன்றாக நீர் சொல்லவேண்டும். ப்ராம்மணர்களில் மிகச்சிறந்தவரே ! எல்லாப்ராணிகளும் ஸமமாயிருக்கும்பொழுது, கண்குநடைபெறு கின்றதுத்துக்கிணம்வினாசங்களும் வெவ்வேறுவிதமாக உண்டாகின் றனவென்பது எவ்விதம்? வேதங்களில் 1வெவ்வேறுயுள்ளாக்யமும் உலகத்திலுள்ளபொதுவான ஸ்மர்த்திவாக்யமும் எனவ்விதம்? அறிவுள்ள வரே ! இவற்றையெல்லாம் உள்ளபடி விரிவாக உரைக்கவேண்டும்’ என்றுகேட்க, சுரு சொல்லத்தொடங்கினார்.

‘ப்ராஜ்ஞர்களில்பெரியவனை ஒ ! சிஷ்ய ! வேதாஹஸ்யமும் எல்லாப்ராணிகளின்சரீரத்திலுமுள்ளதும் வேதங்களுக்குக்கிழபோன் றதுமான இப்பெரிய தத்வத்தைக் கேள். ஸ்ரீவாஸாதேவரானவர்உலகத்திலுள்ள இவ்வெல்லா உருவமுமுள்ளவரும் வேதத்தின்முகமான ப்ரணவஏந்தியும் ஸத்யம் தானம் தவம் யாகம் பொறுமை அடக்கம் நேர்மைஇவைகளால் அடையத்தக்கவருமாயிருக்கிறார். ஸஞ்சாரபுரஷ்டான ஸ்ரீவிஷ்ணுவையே(உலகங்களின்)உத்பத்தியையும் ப்ரளயத்தை யும் செய்வதும் ஈச்சமௌர்யியும்சாப்ஸதமுமானப்ரம்மமென்றுவேதமறிந்தவர்கள் கருதுகிறார்கள். இப்படிப்பட்ட இந்தப்ரம்மமானது வருஷணிகுலத்திலுதித்ததாயிருக்கிறது. அதைப்பற்றியிடுதிலூலத்தை என்னிடத்திலிருந்துகேள். பிராம்மணன் ப்ராம்மணர்களால் உபதேசம் பெறத்தக்கவனைகிறோன். கஷத்திரியன்கஷத்ரியர்களால் கேட்டிக்கத்தக்கவனைகிறோன். வைச்சன் வைச்சர்யர்களால் கேட்டிக்கத்தக்கவனைகிறோன். பெரியமனமுள்ள சூத்ரன் சூத்ரர்களால் கேட்டிக்கத்தக்கவனைகிறோன். தேவர்களுக்குத்தேவரும் ஒப்பற்றதேஜஸாள்ளவருமான ஸ்ரீவிஷ்ணுவினுடையதும் மங்களமும் உத்தமமும் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனென்னும் ரூபமுள்ளதுமான மஹிமையை நீகேட்கவேண்டும். ஸ்ரீவிஷ்ணுவின் பரமபதமானது, அழிவற்றதும் சிறந்ததும் நித்யமும் அடையாளங்களில்லாததும் அழுக்கில்லாததும் மரணமில்லாததும் சோபையுள்ளதுமானமோக்ஷமாயிருக்கிறது. ஸம்ஸாரதசையில் அதுவேற்றுமையுள்ளதுபோலிருக்கிறது. வேற்றுமையுள்ளதும் முக்குணங்களையும் உண்டுபண்ணுகிறதுமான ப்ரதானமென்றும் மாயையானது அந்தப்

1 ஒவ்வொருங்களிகளுக்குமட்டும் ஒவ்வொருக்கமத்தைப் பகுத்துக்கூறுவதாயுள்ளது என்றுபொருள்.

பரமாத்மஸ்வரூபத்தில் எப்பொழுதும் பற்றுள்ளதன்று. அதில் பற்றுள்ள இந்தஜீவனென்னும்புருஷன் வேறானவன். எப்பொழுதும் புருஷனால் அடையப்பட்டதும் வ்யாபகமும் உலகத்திற்குக்காரணமும் காலரூபமுள்ளதுமான ப்ரதானமானது, மிக்கசக்திபெற்ற ஸ்ரீவிஷ்ணுரூபத்தால் விகாரமுள்ளதாகச் செய்யப்பட்டு வெவ்வேறான பலடூதங்களை உண்டுபண்ணுகிறது. புருஷனானவன் ஸாக்ஷியா யிருந்துகாண்டு உண்மையில்லாத அந்த ப்ரதானத்தைப்பார்த்து வேற்றுமையில்லாதவனைதலும் அந்தப்ரதானத்தில்புகுந்து அதன் சேர்க்கைக்குத்தக்கபடி வேறுபட்டலக்ஷணமுள்ளவனுப் படைபெறுகிறன். ஆகியும் அந்தமுமில்லாததும் இருப்பதையும் இல்லாமல்போவதையும் தன்ஸ்கணமாகக்கொண்டதுமான ப்ரதானமென்னும் காலசக்ரமானதுமுன்று உலகத்திலுமின்னால்லாப்பிராணிகளிடங்களிலும் உருளைபோலச் சுற்றிக்கொண்டிருக்கிறது. புருஷர்களிற்கிறந்தவனே ! எந்தப்ரம்மானது அழிவில்லாததும் ஸுஉர்ஷமருபியும் மோக்ஷரூபியும் சாஸ்வதமுமாயிருக்கிறதோ அதைப் புருஷோத்தமரான ஸ்ரேச வரென்று சொல்லுகிறார்கள். அழிவில்லாததும் சிந்திக்கத்தகாதது மான அந்தரூபமானது வேற்றுமையுள்ளரூபத்துடன் காணப்படுகிறது. காலமென்றுசொல்லப்படுவதைப் பார். அஃது எப்பொழுதும் சூடுள்ளதுமன்று ; மிக்கதுளி நள்ளதுமன்று. இந்தக்குணங்கள் அதனிடத்திலில்லை. ஆகையினால், (~~அந்தக்காலம்~~), அப்படி (குளிரும்வெப்பமும் இல்லாமல) பிரவர்த்துக்கிறது. ‘இதோ சூளிர்காலம்வந்தது; இதோ உங்களகாலம் வந்தது’ என்று ஸுலிர்யோதயத்தைப்பற்றினால்லாப்பிராணிகளும் சொல்லுகின்றன. <sup>1</sup>குணங்களைன்தும் காலத்தைப்பற்றி வருவதும் போவதுமாயிருக்கின்றன. எக்காலமும் ப்ரக்ருதியிலிருப்பவனும் ராலத்துடன்கூடியவனுமான மனிதனால் (அனுபவிக்ரப்படுவதும்) குணங்களால் (உண்டுபண்ணப்படுவதுமான) ஸாகமும் துச்கமும் தக்வஜ்ஞானத்தில் ஸமர்த்தனையிருப்பவனை அடையா. மூலப்ரக்ருதியானது எப்பொழுதும் புருஷனால் ஆஸ்ரயிக்கப்பட்டு (உலகங்களை) உண்டுபண்ணுகிறது. அழிவில்லாதபரமாத்மாவானவர் பித்ருக்களையும் தேவர்களையும் ரிஷிகளையும் யகஷர்களையும் ராக்ஷஸர்களையும் நாகர்களையும் அஸ்ரர்களையும் மனிதர்களையும் மனத்தால் படைக்கிறார். அதுபோலவே வேதங்களையும் சாஸ்த்ரங்களையும் ப்ரளாயகாலந்தில் ப்ரக்ருதியையடைக்கவைக்கும்

<sup>1</sup> ‘ஸ்காலா : ’ என்று பாடங்கொள்ளப்பட்டது.,

சாப்வதமுமான உலகத்திற்குரியதர்மங்களையும் கல்பத்தின் ஆதிகாலத் தில் திரும்பவும் படைத்தார். ஒவ்வொரு வர்ஷத்திலும் ருதுக்களில் ருதுக்களுக்குத்தக்க பல ருவங்களுள்ள அடையாளங்கள் அந்த அந்தவிதங்களாகவே காணப்படுவதேபோல யுகங்களின் ஆதிகாலங்களில் வஸ்துக்கள் காணப்படுகின்றன. கல்பத்தின் ஆதிகாலங்களில் எப்பொழுது காலத்தின் சௌர்க்கையால் எதுவும் 1தோன்றுமோ அப்பொழுது அது அதுவும் வ்யவஹாரத்திற்குக் காரணமாய்விடாகும் நூனமாகும். அவ்வித அறிவை உண்டுபண்ணவேண்டி அதற்குக் காரணரூபமாக இந்தவேதம் கூறப்படுகிறது. இந்தவேதங்கள் அத்யயனம் செய்யாத காரணத்தால் மறைவடைந்தனபோலாயின. ப்ரளயகாலத்தில் எல்லாப்பிராணிகளும் நசிப்பதால் பலவிதமானசாஸ்த்ரங்களும் நாசமடைந்தனவாகும். ஆயினும், ஜீவர்களின்ஸ்வரூபம் நித்யமாகையால் வேறு அண்டம் இருக்கும்பொழுது சாஸ்த்ரங்களும் நித்யமாயிருக்கலாம். மாறாப்ரளயகாலத்தில் மறைவடைந்தவேதங்களையும் இதிலூலஸ்களையும் உலகங்கையின் ஆதிகாரத்தைவழித்த வர்களும் பெரியரிஷிகளுமான ப்ராம்மணர்கள் தவத்தால் முதலில் ப்ரம்மதேவரால் அனுக்ரஹிக்கப்பெற்று ப்ரம்மதேவரின்கட்டளையால் அடைந்தார்கள். பூஜ்யராணப்ரம்மதேவர் வேதங்களையறிந்துசொன்னார். வேதாங்கங்களை ப்ருஹஸ்பதியும் உலகத்திற்கிதமான நீதி சாஸ்த்ரத்தைச் சுக்ரரும் சூறினார்கள். ஸங்கீதசாஸ்த்ரமென்னும் காந்தர்வவேதத்தை நாரதரும் தனுவேதத்தைப் பரத்வாஜரும் 2தேவர்களுடையதும் ஸிவிகளுடையதுமான சரித்ரத்தைக் கர்க்கரும் வைத்யசாஸ்த்ரத்தை க்ருஷ்ணக்ஷீயரும் அறிந்தார்கள்! கெளதமரானவர் ந்யாயசாஸ்காரமுழுமையையும் உண்மையாய் அறிந்தார். வேதங்களையறிந்தவரும் ப்ரம்மத்தையறிந்தவரும் ப்ரபுவுமான ஸ்ரீ வ்யாஸராணவர் வேதாங்கத்தையும் கர்மயோகத்தையும் அறிந்தார். ப்ருகுவானவர் சிலபசாஸ்த்ரத்தை அறிந்தார். அந்த அந்த வாதிகளால் பலதர்க்கசாஸ்த்ரங்களும் கூறப்பட்டன. ஒது யுக்கியுடனும் ஆகமத்துடனும் ஸதாசாரத்துடனும் கூறப்பட்டதோ அஃதுஆதரிக்கப்படுகிறது. உதபத்தியில்லாத அந்தப்பற்றம்ந்தைத் தேவர்களும் ரிஷிகளும் அறிகிழர்களிலை. பூஜ்யரும் உலகத்தையுண்டுபண்ணினை வரும் ப்ரபுவுமான ஸ்ரீநாராயணராருவர் அந்தப்ரம்மத்தை அறிக்கரூர். ஸ்ரீநாராயணரிடமிருந்து ரிஷித்சாட்டங்களும் முக்யர்களான

தேவர்களும் அஸூரர்களும் முன்காலத்திலிருந்தராஜரிஷிகளும் துக்கங்களுக்கு மருந்துபோன்ற பரப்ரம்மத்தை அறிந்தார்கள். வ்யாஸமஹரிஷியிடமிருந்து என்னால் எதுதீடையப்பட்டதோ அதை நான் உனக்குச்சொல்லுகிறேன். ப்ரக்ருதியானது எப்பொழுது காரணம் நும்புருஷனால் ஆலோசிக்கப்பட்டபொருள்களை உண்டுபண்ணத் தொடங்குகிறதோ அப்பொழுது (நர்மம் அதர்மம் என்ற) காரணங்களுடன்கூடிய உ.லகமானது இநதப்ரக்ருதியினிடத்திலிருந்து முதலிலும் உண்டாகிறது. ஒருவிளக்கிலிருந்து வேறுவிளக்குக்கள் ஆயிரக்கணக்காக உண்டாவதுபோல ப்ரக்ருதியானது (உலகங்களை) உண்டுபண்ணுகிறது. தன்பெருமையிலிருந்துகுறைவடைகிறதிலை. அவ்யக்தமென்னும் ப்ரக்ருதியிலிருந்து கர்மததைக் காரணமாகக்கொண்டு புத்தியென்னும் மகத்தத்வமுண்டாகிறது.அது அகங்காரத்தையுண்டுபண்ணுகிறது. அகங்காரத்திலிருந்து ஆகாசமென்னும் சப்ததன்மாத்ரையுண்டாகிறது.அந்தச்சப்தத்திலிருந்துஸுலிக்ஷ்மமானஸ்பர்சமுன்டாகிறது.அந்தஸ்பர்சத்திலிருந்து ஸுலிக்ஷ்மரூபமும் அந்த ஸுலிக்ஷ்மரூபத்திலிருந்து ஸுலிக்ஷ்மரஸமும் ரஸதன்மாத்ரையிலிருந்து கந்ததன்மாத்ரையுமுண்டாகின்றன. இந்தனட்டும் மூலகாரணங்களாகின்றன. உ.லகமானது இவைகளில் நிலைபெற்றிருக்கிறது. இவைகளிலிருந்துஉண்டானவைகளான ஐங்குஞானேந்தரியங்கள் ஐங்குகர்மேந்தரியங்கள் ஐங்குவிஷயங்கள் மனம்ஷுண்று இதுப்பதினாறும் காரியங்களாகின்றன. செவியும் ரவக்கும்கண்களும்நாவும் மூக்கும் ஞானேந்திரியங்கள், காலங்களும் பாயுவும் உபஸ்தமும் கைகளும் வாக்கும் கரமேந்திரியங்கள். புத்தமும் ஸபர்சமும் ரூபமும் ரஸமும் கந்தமும் விஷயங்கள். அவைகள்சித்தகுருள்ளவாலடித்தாலோ உண்டாகின்றன. அவைகளில் மனமானது எல்லாவிடத்திலும்சொல்லப்பட்டன. மனமானதுஇருக்கிறதாலுல்லையான்று இந்துகிரிதமாய்ப் பற்றுதலென்னும்விகலபத்தில்இருக்கிறதென்றுசொல்லப்படுகிறது. புத்தியானது நிச்சயமென்னுங்குண்முள்ளது. அறங்காரமானது அபிமானத்துடன்கூடியது. கர்மமானதுசரீரத்தையடைவதற்குப்பாககாரணமான ஏவ்யகத்தை ப்ரவ்ருத்திக்கச்சொல்வதல்லாமல் தான் உபாதானகாரணமாகிறதி லை.இந்தாவானது ரஸந்தைபறிவதற்குடபோகப்படுகிறது. அது போலவே வாக்கானது பேசுதுதில் உப்பீயாகப்படுகிறது. மனமானது

எநு

## ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

பலவிதமான இந்தரியங்களுடன் சேர்க்கையடைவதும் எல்லா இந்திரி யங்களையும் விட்டுவிலகுவதுமாயிருக்கிறதென்று தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். வெவ்வேறுன்னேவர்களுடன்கூடிய இந்தப் 1பதினாறும் சரீரங்களில்(பரமாத்மை)உடாலிப்பவனும் அறிவுகளுக்குச் கார்த்தாவு மான ஜீவைனால் பாலிக்கின்றன. எல்லாப்ராணிகளிலுமிருள்ள அவ்விந்தரியங்களுள் எப்பொழுதும் நாவானது ஜலத்தின்கார்யமும் மனத் தையறியும்மூக்கானது பூமியின்காரியமும் செவிகள் ஆகார்யத்தின் கார்யமும்<sup>+</sup> கண்ணேனது தேஜவின்கார்யமும் த்வக்கு வாயவின்கார்யமுமாகத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். மனத்தை ஸத்வருணத்தின் காரியமென்றும் ஸத்வமானது அவ்யக்தத்தின்காரியமென்றும் கூறுகிறார்கள். ஆகையால், அறிவுள்ளவன் எல்லாப்பூதங்களுக்கும் சாரணமான அவ்யக்தத்திலிருக்கும் ராப்பரரை அறிந்துகொள்ளவேண்டும். ரஜோகுணமில்லாத எந்தத்தேவரைப் பரமபதமென்றுகூறுகிறார்களோ அவரை அடித்துநிற்கும் அவ்யக்தமுதலையீ இப்பொருள்களான வைகள் சராசரங்களுடன்கூடிய உலகமனைத்தையும் வஹிக்கின்றன. இந்தப்பொருள்களுடன்கூடியதும் ஒன்பதுத்வாரங்களுள்ளதும் புனியமுமான சரீரமென்னும்புரத்தை வயாபித்துக்கொண்டு வ்யாபகரான பரமாத்மா சயனயம்செய்கிறார் புரத்தில்சயனம்செய்கிறவர்கள் காரணத்தால் அவர் புருஷரென்றுசொல்லப்படுகிறார். அவர் ஜூரையில்லாத வரும், மரணமில்லாதது; நும், கார்யமாயியென்றும்காரணமாயியென்றும் இரண்டுவிதமாய் உபதேசிக்கப்படுகிறவரும், வ்யாபகரும், சூனங்களுடன்கூடியவரும், ஸுக்ஷமரும், எல்லாப்பூதங்களின் சூனங்களுக்கும் ஆஸ்ரயமாயிருக்கிறார். சிறிதோ ஏவ்வுதாபெரிதோ தீபமானது எவ்விதம் ப்ரகாசமாகுவதுமின்னோதோ அவ்விதம் எல்லா ராணிகளிடங்களிலும் புருஷனே ஞானமாயியென்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். செவியானது கேட்கவேண்டியதற்கு மேற்கூர்மையைச்செய்விக்கிறது. ஆந்தப்புருஷன் கேட்கிறார் ; அவன் பார்க்கிறார். இந்தச்சரீரமானது அவனுக்குஸாதகமாயிருக்கிறது. எல்லாக்கர்மங்களையும் சொய்கிறவன் அவன். கட்டையிலிருக்கும் அக்னியானது அக்கட்டைப்பிளக்கப்படுவதால் காணப்படாத துபோலவே சரீரத்திலிருக்கும் ஆத்மாவானது யோகமென்னுமுபாயமில்லாமல் காணப்படுகிறதுவிலை. உபாயத்தால் கட்டையைக்கடைந்தால் அக்னியானது காணப்படுவதுபோலவே சரீ

1 'இந்தரியங்களாபதது டுதகை ராப்புந்து மனம் ஓன்று ஆகப்படுகிறது' என்பது பழையவரை. இந்தரியங்களாபதது பராஸங்கள் ஒன்றுந்து மனம் ஓன்று என்றும் கொள்ளலாம்.

ரத்திலிருக்கும் ஆத்மாவும் யோகத்தானேயே காணப்படுகிறது. ஆறு களில்ஜலங்களும் ஸுர்யனிடத்திலகிரணங்களும் சேர்ந்துகொண்டு தொடர்ந்தவைகளாக எவ்விதம் செல்லுகின்றனவோ அவ்விதம் சரீரிகளுக்குச் சரீரங்கள் செல்லுகின்றன. ஆத்மாவானது கனுவுடன் சேர்க்கையடையும்பொழுது சரீரத்தைத்தள்ளிவிட்டு ஒந்துஇந்திரி யங்களுடனும் செல்லுவதுபோலே வேறுசரீரத்தில்செல்லுகிற தென்று அறியவேண்டும். யாவும் கர்மத்தால் வ்யாபிக்கப்படுகின்றன; கர்மத்தாலே உண்டாகின்றன. தன்னால்செய்யப்பட்டதும் மிக்கபலமுள்ளதுமான கர்மத்தால் ஆத்மாவானது வேறுசரீரத்தில் கொண்டுபோகப்படுகிறது. அந்தஆத்மாவானது ஒருசரீரத்தைத் தள்ளிவிட்டு அதிலிருந்து வேறுசரீரத்தை அடைகிறதுபோலத தன் கர்மங்களால் பிறப்படையும் அந்தப்ராணிக்கூட்டத்தைப்பற்றியும் கூறுகிறேன்.

### இருநூற்றுப்பதின்மூன்றுவது அத்தியாயம்.

ஓ மா க்ஷ தர்மம். (தோடர்ச்ச.)



(ஒந் துநுவானவர் தம்சீஷ்யாக்ரு ஆந்மதந்வத்தை  
உபதேசத்தை; தோடர்ச்ச.)

ஸ்தாவரங்களும் ஐங்கமங்களும் நான்குவிதப்ராணிகளும் ஸுக்ஷமமான பிறப்புடையவைகளென்றும் ஸுக்ஷமமான இறப்புடையவைகளென்றும் கூறுகிறார்கள். மனமானது அவ்யக்தமான வகைன்முள்ளதென்றும் ப்ரக்ருதியின்ஸ்வரூபத்தை நதன்உருவமாக்கொண்டதென்றும் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். பெரியஅரசமரமானது அரசமாத்துதின்வித்தினுள்ளிருந்ததும் அவ்யக்தமாய் உண்டானதுமாக்காண்டபடுவதுதோல் அவ்யங்கத்துக்குவிலிருந்து உலகத்தின் உத்பத்தியுண்டாகிறது. காந்தமணியின்ஸமீரத்துவிலிருக்கும் இரும்பானது (அந்தமணியை) அனுஸரித்துச் செலவதுபோல அவயங்கத்துவிலிருந்துண்டான புத்தியானது ஆத்மாவை அனுஸரித்துச் செல்லுகிறது. அதுபோல மனமானது அந்தப்புத்தியைஅனுஸரித்துச் செலவுகிறது. அறிவில்லாதிரும்பானது காந்தமணியையனுஸரித்துச் செலவதுபோலப் பூர்வவாஸையைக் காரணமாக்கொண்ட கர்மங்களாலுண்டாகும் தூர்மாதர்மங்களென்னும்பொருள்களும் இவை போன்றமற்றவையும் தேசுத்தையனுஸரித்துச் செல்லுகின்றன. அவ்வாறே அஜ்ஞானத்தாலுண்டானபொருள்கள், குத்தாவானஜீவனுக்

குக்காரணமான்றரம்மத்தைவனுஸரித்துச் செல்லுகிறவைகளும் அறி வில்லாதவைகளும் அறிவுள்ளீவனுக்குக் காரணமானப்ரம்மத்து னிடமிருந்து வெளிவந்தவைகளுமாயிருக்கின்றன. முதலில் ஜீவ னைத்தவிரப் பூவியும் ஆகாயமும் ஸ்வர்க்கமும் பிராணிகளும் <sup>1</sup> ரிஷி களும் <sup>2</sup>தேவர்களும் அஸாரர்களும் மற்றும் ஒன்றுமில்லை. அவைகள் ஜீவனையடையவுமில்லை. ஜீவனுக்கு இவைகளுடன் சேர்க்கையானது அஜ்ஞானத்தாலுண்டாகிறதென்று (வேதங்களில்) கூறப்பட்டிருக்கிறது. இந்தச் சேர்க்கை <sup>3</sup>அனுதியும் அஜ்ஞானமுள்ள வரையில் அழிவில்லாததும் எல்லாஜீவர்களிடமுள்ளிருப்பதும் மனத்தைக் காரணமாகக்கொண்டதும் உறுதியானலக்ஷணமில்லாததும் ஜன்மாந்தரவாஸைனெயன்ற காரணத்தால் வேறுபடுகிறதுமாயிருக்கிறது. அந்தஜீவரங்களும் முன்வாஸைனான்றகாரணத்துடன் கூடிக்கொண்டு கர்மங்களைச் சேரச்செய்துகொள்கிறது. அந்தக் கர்மத்தால் இந்தவாஸை தொடர்ந்துவருகிறது. இஃது முதலும் பூதிவுமில்லாத பெரியசக்ரமாயிருக்கிறது. <sup>4</sup>அவ்யக்தமானவாஸை யைக் குடமாகவும் வ்யக்தமானசரீரமுதலியவைகளை ஆர்களாகவும் ஞானம்கர்மமுதலிய கார்யங்களைச் சுற்றிலுமுள்ளவட்டையாகவும் ஆசையென்றபசையுள்ளரோகுணத்தை அச்சாகவும்கொண்ட ஸம் ஸாரசக்ரமானது கேஷ்ட்ரஜ்ஞானஜீவனால் ஏற்பட்டு <sup>5</sup> உறுதியாயிருக்கிறது. எண்ணெயென்னும் ஸ்நேகமுள்ளதாயிருப்பதால் எள்ளானது செக்கார்களால் <sup>6</sup>இடிக்கப்படுவதுபோல இவ்வுலகம்பாவும் ஆசைபென்னும்ஸ்நேகமுள்ளதாயிருப்பதனால் அஜ்ஞானத்தாலுண்டாகும்போகங்களால் ஆக்ரமித்து இந்தஸம்ஸாரசக்ரததில் பிடிக்கப்படுகிறது. <sup>7</sup>இந்தங்கமானது போகவிருப்பத்தாலுண்டான் அபிமானத்தால் பிடிக்கப்பட்டுக் கர்மத்தைச் செய்கிறது. அந்தக்கர்மமானது அஜ்ஞானத்திற்கும் சரீரத்திற்கும் சேர்க்கையுண்டாவதற்குக் காரணமென்று உபதேசிக்கப்படுகிறது. கொரணமானது கார்யத்தைப் <sup>8</sup>போய் அடைகிறதில்லை. அதுபோலக் கார்யமும் கார

1 'ப்ராணங்கள்' என்பது பழையவரை.

2 'ஸாராஸ-ரா;' என்பது ஸுலம்; 'தேவலூயற்கைக்குரிமநற்குணங்களும் அஸாரியற்கைக்குரியதாக்குவங்களும்' என்பதுபழையவரை.

3 வேறுபாடம்.

4 அதிகபாடமான ஓரப்ரலோகம் விடப்பட்டது.

5 இங்கு அதிகபாடமான ஸுலரைப்ரலோகம் விடப்பட்டன.

6 இங்கு அதிகபாடமான அஸப்ரலோகம் விடப்பட்டது.

7 'கார்யமும் காரணமும் பசுவும் குதிரையும்போல வெவ்வேறுண உருவுள்ளவைகளென்று' தாங்கிகர்கள் கருதுகிறார்கள். சிலர் கார்யகாரணங்களுக்குப் பேதமும் அபேதமும் உண்டென்று கூறகிறார்கள். இவ்விரண்டும் சாஸ்த்ரியமல்லவென்று இவ்விடத்திலுள்ள கருத்து' என்பது பழையவரை,

ணத்தையடைகிறதில்லை. இக்கார்யங்கள் காரணத்திலிருக்கின்றன. இதரகாரணங்களுடன்கூடிய காலமானது (அவைகளைவெளிபங்களக்) காரணமாகிறது. எப்பொழுதும் புருஷங்களை அடையப்பட்ட ப்ரக்ருதி களும் விகாரங்களும் கர்மாவென்ற காரணத்தால் ஏவப்பட்டவை களாகி ஒன்றையொன்று தொடர்ந்துகொண்டிருக்கின்றன. முன் சரீரத்திலிருந்து நழுவியஜீவன், ஸத்வம் ரஜஸ் தமஸ்வன்ற சூனங் களுடன்கூடின (இந்திரியம் மனமுதலீரு) பொருள்களுடன்கூடிய வனும் (மறுபிறப்புக்குக்) காரணமான கர்மம் அவித்தாது வாஸனை இவைகளின் பலத்துடன்கூடியவனுமாகிப் புழுதியானது வாயுவால் ஏவப்பட்டுச் செல்லுவதுபோல கேஷத்ரஜ்ஞங்களை பரமாத்மாவை அனுஸரித்துச் செல்லுகிறான். அந்த ஆதமாவானது மனமுதலிய அந்தப்பொருள்களுடன் சேர்க்கையடைகிறதில்லை. அந்தப் பொருள்களும் மஹாத்மாவான அந்த ஆதமாவுடன் சேர்க்கை அடைகிறதில்லை. அறிவுள்ளவன் புழுதிகளின் சேர்க்கையில்லாத அந்த வாயுவானது எவ்விதம் புழுதிகளுடன் கூடியதாயிருக்கிறதோ அதுபோல மனத்துக்கும் ஆக்மாவுக்குமுள்ள இந்தவேற்றுமை யைத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். மனமுதலியவைகளுடன்கூடிய வனுண அந்த ஜீவன் அப்யாஸத்தால் திரும்பவும் ஸவபாவமான ஆத்ம ரூபத்தை அறிபமாட்டான். ஆக்மவிஷயத்திலுண்டாகும் இந்த ஸந்தேஹத்தைச் சிறந்ததானவேதமான ஒரு அறுத்திருக்கிறது. சக்ரவர்ததிலக்ஷணத்தைச் செய்துகொண்ட அரசனுக்குத் தனக்குரிய தர்மத்தைச் செய்யுங்காலத்திலுள்ள அறிவுபோல ஸாகம்பெறவும் துக்கத்தைவிலக்கவும் உபாயங்களை உபரேதசிக்கும் கர்மவிதிகளில் அறிவிருக்கவேண்டும். தீயில் எரிக்கப்பட்ட விநைகள் திரும்பவும் மூனையாத துபோல் ஞானத்தால் எரிக்கப்பட்ட <sup>1</sup>கிளேசங்களுடன் திரும்பவும் ஆத்ம சேர்க்கையடைகிறதில்லை.

<sup>1</sup> மகுடநதாரித்த அரசனுக்குரிய ராஜஸ பியாகமென்னுங் தாமத்திலும் ப்ரவுத்தித்த விழுகிபான அரசன் அக்காலத்தில் சரீரத்திலுள்ள ராஜவஷணங்களை ஆதமாவுக்கிருப்பதுபோலப் பாவிப்பவனுள்ளும் அச்சரீம் போன்பின் உண்டாகும் அந்த யாகத்தின் பயனை அடையும்காலத்திலும் அந்தலுக்கணங்கள் ஆதமாவுக்கில்லையென்று உண்மையை முன்னமேயே தெரிந்துகொள்வது போலக் காமங்களைச்செய்யுங்காலத்திலும் ஆதமாவுக்குச் சரீராதிகளுடன்சேர்க்கையிருப்பதுபோலப்பாவிப்பதிலும் அக்காமங்களின் பயனையடையும் காலத்தில் அவித்தச்சேர்க்கை ஆதமாவுக்கில்லையென்பது உண்மையென்பதிலும் கர்மகாண்டங்களுக்குக் கருத்து, என்பதுதெரிந்துகொள்ளவேண்டும்.

<sup>2</sup> அவித்தை அகங்காரம் ராகம் தாங்கேஷம் மரணபயம் இவைகள் கிளேங்கள்.

எநுக்கா

## ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

இருங்றுப்பதினெங்காவது அத்தியாயம்.

சேமா சூதர்மம். (தோடர்ச்சி.)



(ஒரு துருவார்ஜவர் தம்சித்யாக்து ஆத்மத்வத்தைக் கூறியது; தோடர்ச்சி.)

ப்ரவ்ருத்திகாமத்திலிருப்பவர்களுக்கு (வேறுவிருப்பமின்றி) ப்ரவ்ருத்தியென்னும் தர்மம் காணப்படுவதுபோல ஞானிஷ்டை யிலுள்ளவர்களுக்கு வேறுபொருளில் விருப்பாಗிராது. "வேதங்களையறிந்தவர்களும் வேதத்தில் கூறப்பட்ட விதிகளில் நிலைபெற்ற வர்களும் துர்பார்கள். அவர்கள் மோக்ஷமென்னும் பயன் பெரிதாயிருப்பதால் அதனைக்கருதி மிகச்சிறந்த ஞானவழியை விரும்புகிறார்கள். சிலர் வேதத்தின்கருத்து ஞானவழியில் நிலைபெற்றிருப்பதை அறியவில்லை. ஸாதுக்களால் ஆசரிக்கப்பட்டிருப்பதால் இந்த ஞானவழியானது இகழுத்தக்கதன்று. எதையடைந்து பரகதியென்னும் மோக்ஷதையடைகிறுனே அஃது இந்த ஞானமாகிறது. சரீரத்தில் அடிமானமுள்ளவன் ஆவிவேகத்தால் ராஜஸ தாமஸங்களான காமம் கோபமுதலிய குணங்களுடன்கூடி எல்லாப்பொருள்களையும் அடையமுயல்வான். ஆகையால், சரீரத்தைவிட்டு விலகுவதாகிய மோக்ஷத்தை அனையவிரும்புகிறவன் அசத்தமானகர்மத்தைச் செய்யாமலிருக்கவேண்டும்; கர்மங்களாலுண்டாகும்சித்தசுத்தியென்ற மோக்ஷவழியைச் செய்துகொள்ளவேண்டி அழகான உலகங்களை அடையவிரும்பாமலிருக்கவேண்டும். புடம்போட்டபொன்னனது இரும்புடன்சேர்க்கப்பட்டால் விளங்காமல்போவது போலமனத்திலுள்ள அழுக்குப்போகாதவனிடம் உபதேசிக்கப்படும் ஞானமானது விளங்காது. ஆதமாலின்குணத்தையடைந்தசிலர் ஸம்ஸாரசக்ரமென்ற பந்தத்திலிருந்து விடுபட்டவர்களாகிறார்கள். மற்றவர்கள் கஷ்டமான தவந்தவங்களுடன்கூடியவர்களும் அப்படியே துக்கத்தையே பெரிதாயடைகிறவர்களுமாயிருப்பார்கள். அவர்கள் தம் 1கர்மத்திற்குலத்தானாறிறவியில் திரும்பவும் திரும்பவும் பிறக்கிறவர்களும் எப்பொழுதும் கோபத்தாலும் லோபத்தாலும் மதத்தாலும் பிடிக்கப்பட்டவர்களும் அறிவற்ற மனமுள்ளவர்களுமாயிருப்பார்கள். மரத்தின்நீண்டநிழலானது நிலையுள்ளதாயில்லாததுபோல் (ஸம்ஸாரத்திலுள்ள) குணங்களும் நினைக்கத்தக்கவைகளாயிருக்கின்

றனவென்று அறிஞர்கள் அறிகிறார்கள். பேராசையால் காமத்தையும் கோபத்தையும் தொடர்ந்து தர்மவழியையீறிச்சென்று அதர்மத்தைச் செய்கிறவன் மூலத்துடன் நாசமடைகிறன். சஞ்சலமான மனமுள்ள வன் உறுதியானஞானத்தையடையாமல் சஞ்சலமான பொருள்களை அடைவான். ஆகையால், சப்தமுதலியவிடையங்களை மிக்க ஆசையுடன் அடையமுயலாமலிருக்கவேண்டும். (அன்றியும்) கோபமும் ஸங் தோஷமும் துன்பமும் ஒன்றையான்று அடுத்து உண்டாரும். யாவற் றையும் அறிந்த மனிதன் சுணங்களை அடையவேண்டும். கோபம் ஸங் தோஷம் ஸாகம் துக்கம் விருப்பு வெறுப்புமுதலான த்வந்த்வந்களை வெல்லவேண்டும். ஸத்வம் ரஜஸ் தமஸ்னன்ற சுணங்களுள்ளதும் ஜங்குடுதங்களையும் உருவமாக்கக்கொண்டதுமான சரீரத்தில் இந்தமனி தன் எதைத் துதிக்கிறன்? இகழ்ச்சியாய்ப்பேசிக்கொண்டு எதை நின்திக்கிறன்? அறிவில்லாதவர்கள் ஸ்பர்சம் ரூபம் ரஸமுதலியவைகளில் பற்றுதலையடைகிறார்கள். மாறுபட்டஞானத்தால் தம் சரீரத்தைப் பூமியிலிருந்து உண்டானகார்யமென்று அறிகிறார்களில்லை. மன்னைல் செய்யப்பட்டவீடானது மன்னைலேயே எவ்விதம்பூசப்படுகிறதோ அதுபோலப் பூமியிலிருந்து உண்டான இச்சரீரமானது பூமியின்கார்யமான அன்னத்தால் நாசமின்றி ஜீவிக்கிறது. தேனும்என்னையும் பாலும் நெய்யும் மாம்ஸங்களும் உப்பும் வெல்லமும் தான்யங்களும் கனிகளும் கிழங்குகளும் ஜலத்துடன் பூசையும் பூமியின்கார்யங்கள். அரண்யத்தையடைந்தமனிதன் எவ்விதம் உத்ஸாஹத்தையடையாமலும், ருசியில்லாததும் சரீரயாத்ரைக்குரியதும் அல்பமுமான ஆஹாரத்தைப்படிஜித்துக்கொண்டு மிருப்பாலே அவ்விதமே ஸ்ம்ஸாரமென்னும் அரண்யத்தையடைந்தமனிதன் விசேஷமானப்ரமமுள்ளவனும், நோயாளியானவன் மருந்தையுண்ணுவதுபோலச் சரீரயாத்ரைக்கு மட்டில் வேண்டிய ஆஹாரத்தை உண்ணுகிறவனுமாயிருக்கவேண்டும். ஸ்ம்ஸாரமார்க்கத்தால் விஷயங்களையடையவேண்டிச்செல்பவன், வழியைவிட்டு மீறி ஸஞ்சாரம் செய்பவன் துஷ்டமிருகங்களுக்கு இரையாவதுபோலாவான். ஆகையால், விஷயஸாகத்தைக்கருதிக்கொண்டு செல்லாமலிருக்கவேண்டும்; சென்றால் தப்புவழியிற் செல்வான். ஆகையால், துன்பமில்லாத வழியையடைந்து அதைத் தொடர்ச்சியாய் ஸ்மரிக்கவேண்டும். அரண்யத்தில் பல இலைகளும் கனிகளும் வைகளான பலமரங்களிருக்கின்றன. அவற்றைப் புஜிக்கும் முனிவர்களும் இருக்கின்றனர். ஆகையால், அரண்யமானது மிகச்சிறந்ததாகிறது. சாஸ்திரங்களாலும் யுக்திகளாலும் புக

எநுஅ

## ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

மாலும் பராக்ரமத்தாலும் ஸ்த்யத்தாலும் சுத்தியாலும் நேர்மையாலும் 1த்யாகத்தாலும் தேஜஸாலும் நன்னடக்கையாலும் பொறுமையாலும் தைர்யத்தாலும் புத்தியாலும் மனத்தாலும் ஆலோசனையாலும் முறையாக எல்லாப்பொருள்களையும் கிடைத்தமட்டில் அனுபவிக்க வேண்டும். சாந்தியைவிரும்பும்மனிதன் கம்பீரமானபுத்தியுடன் இந்த்ரியங்களை நன்றாயடக்கவேண்டும். ஐந்துக்கள் ஸத்வத்தாலும் ரஜஸாலும் தமஸாலும் அவிவேகத்தையடைந்து அஜ்ஞானத்தால்உருளைபோல மிகவும் சுற்றிக்கொண்டிருங்கின்றன. ஆகையால், அஜ்ஞானத்தாலுண்டாகும் சுற்றங்களை நன்றாய்ப் பரீஷ்காசெய்யவேண்டும். அஜ்ஞானத்தாலுண்டாகும் அஹங்காரத்தை எப்பொழுதும் விலக்க வேண்டும். மஹாபுதங்களும் இந்திரியங்களும் ஸத்வம் ரஜஸ் தமஸ் என்ற குணங்களும் சரீரத்திற்குக்காரணமென்று தெரிந்துகொள். ஆகையால், இவைகள் பகவானல்ல. அந்தப்பகவானையும் அருகில் செல்லக்கடினமான ம்ருத்யுவையும் உபாயத்துடன்சொல்லுகிறேன். ராஸ்வரருடன்கூடியமூன்றுலகமும் அஹங்காரத்தில் நிலைபெற்றிருக்கின்றன. ஒரேநிலையுள்ளகாலமானது இவ்வுலகில் அந்தஅந்தருதுக்களுக்குரிய குணங்களைக்காண்பிக்கிறதுபோல ப்ராணிகளிடங்களில் அஹங்காரமானது 2கர்மங்களைசெய்விக்கக் காரணமாயிருக்கிறதென்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். ரமஸானது அவிவேகத்தை யுண்டுபண்ணுவதும் கறுக்குதும் அஜ்ஞானத்திலிருந்துண்டானதுமாயிருப்பதென்று கெரிந்துகொள்ளவேண்டும். பிறகு, பெரியஅஹங்காரமானது ப்ரக்ருத்யின்குணங்களிலிருந்து உண்டாயிற்று. அஹங்காரத்திற்குப்பிறகு திரும்பவும் ப்ரக்ருத்யின்குணங்களிலிருந்து பூதக்கூட்டமூண்டாயிற்றென்று கூறப்படுகிறது. அந்தக்குணங்களையும் கேள். அந்தமூன்றுகுணங்களை “தும் இன்பத்துடனும் துன்பத்துடனும்கூடியவைகளைன்று தெரிந்துகொள். ஸத்வம் ரஜஸ் தமஸ் என்ற குணங்களின் கார்யங்களைத் தெரிந்துகொள். தெரிவு ஸந்தோஷத்தாலுண்டாகும்பியம் ஜயமில்லாமை தைர்யம் புளினப்புஇவைகள் ஸத்வகுணத்தின்கார்யங்களைன்றறியவேண்டும். ராஜஸ்குணங்களையும் தாமஸ்குணங்களையும் கேள். ஸந்தோஷமில்லாமை பொறுமை அதைர்யம் விதையமுதலியவைகளில் த்ருப்தியில்லாமையென்ற இவைகள் ரஜோகுணத்தின்கார்யங்கள். பிறகு, தமோகுணகார்யங்களையும் கேள். அவிவேகம் மயக்கம் துக்கம் தூக்கம் சோம்பல அஜாக்ரதை வருத்தம் கார்யங்களில்தள்ளச்சியாயிருப்பது இவை

1 ‘வெராக்யம்’ என்பது பழையதர.

2 வேறுபாடம்.

தமோகுணத்தின்கார்யங்கள். காமம் கோபம் ஆஜாக்ரதை பேராசை அவிவேகம் பயம் சோர்வு வருத்தம் சோகம் ஊக்கமில்லாமை அபிமானம் கர்வம் நாஸ்திக்யம் இவைழுதலான தோஷங்களின்பலாபலத் தைப் பரீகைஷ்செய்து இவைகளில் ஒவ்வொன்றும் மற்றவைகளைத் தொடர்ந்திருப்பதையும் மனத்தில் இவைகளுக்குள்ளிலையையும் கவனித்துப்பார்க்கவேண்டும். இவ்வுலகம் எதில் நிலைபெற்றிருக்கிறதோ எதுழிருக்கும்பொழுது கல்லாறிவிவெளியில்செல்லுகிறதோ அந்த அறங்காரமானது எல்லாப்பூதங்களையும்விட மேலானதென்று எப்பொழுதும் பார்க்கவேண்டும். ஸாக்ஷமமான தன்புத்தியால் எப்பொழுது இவ்விதம்பார்க்கிறவனுகிறஞே அப்பொழுதுதான் அதன் உருவம் நிர்மலமாய்த் தாஞைத்தோன்றும்' என்றுசொன்னார்.

சிஷ்யன், '(முன்னோர்களால்) எந்தத்தோஷங்கள் மனத்தால் விலக்கப்பட்டன? எவைகள் புத்தியால் பலவீனமாக்கப்பட்டன? எவைகள் திரும்பவும் திரும்பவும் வருகின்றன? எவைகள் அவிவேகத்தால் 1அசைவற்றனபோலிருக்கின்றன? அறிவுள்ளவன் புத்தியாலும் யுக்திகளாலும் எவைகளின் பலாபலத்தைக்கவனிக்க வேண்டும்? ப்ரபுவே! இவையாவற்றையும் நான் அறிந்துகொள்ளும் படி எனக்கு உபதேசிக்கவேண்டும். அறிவுள்ளவரே! கேட்கவிருப்ப முள்ளன்பொருட்டு இதைப் புத்தியில்நிச்சயித்தபடி சொல்ல வேண்டும். அறிவுள்ளவர்கள் ஒவ்வொருதோஷத்திலும் தொடக்கத் திலும் முடிவிலும் அதன்நீக்கத்திலும் எவ்விதம் யுக்திசொல்லப் படுமோ அவ்விதம்கூறுவார்களே' என்றுகேட்க, சூருசொல்லத்தொடங்கினார் 'தோஷங்கள் மூலத்தில் அறுக்கப்படுவதால் விசேஷமாய்ச் சுத்திபெற்றமனமுள்ளவனுயிருப்பவன் முக்தியடைவான். இரும்பானதுஇரும்பாலுண்டுபண்ணப்பட்ட விலங்கை எவ்விதம் அறுத்துவிட்டுத் தானும் முனையற்றுப்போகிறதோ அதுபோல ஞானவாஸைன யுள்ளபுத்தியானது கூடப்பிறந்தவைகளும்ரஜோகுணத்தாலுண்டான வைகளுமான. தோஷங்களை நாசம்செய்து அவைகளுடன்கூடத் தானும் நாசமடைகிறது. கூடப்பிறந்தவைகளான தாமஸ தோஷங்களால் அழுக்குள்ளபுத்தியடையவன் நாசமடைவான். பரிசுத்தமானபுத்தியுள்ளப்ராம்ஶனன் ஸத்வகுணத்திலிருந்துகொண்டு ஸமயுங்களிலுண்டாகும் ராஜஸதாமஸதோஷங்களைப் புத்தியாலேயே விலக்கிக்கொள்ளவேண்டும். நல்லபுத்தியையடைந்து பரிசுத்தமான மனமுள்ளவனுயிருப்பவன் மனத்தால் அந்தப்புத்தியையும் விலக்க

1 'பயனற்றவைகள்போல' என்பது வேற்றாடம்.

வேண்டும். ராஜஸமுதலிய அந்தத்தோஷமெல்லாம் சரீரிகளுக்கு (சரீரத்தையடையக்) காரணமாகிறது. அறிவுள்ளவனுக்கு ஸத்வ குணமானது ப்ரம்மத்தையடையக் காரணமாகிறது. ஆகையால், புத்தியுள்ளவன் ரஜோகுணத்தையும் தமோகுணத்தையும் விலக்க வேண்டும். ரஜஸாலும் தமஸாலும் விடுபட்ட ஸத்வகுணமானது கசடற்றங்கிலையையடையும். ராஜஸதாமஸங்களான உணவுகளையும் எப்பொழுதும் விலக்கவேண்டும். அவிவேகத்திலிருந்து விலகசெய்யாதவைகளான அந்தஆகாரங்கள் ப்ரம்மத்தை அடையவிடத். மங்கிரத்துடன்கூடிய யாகத்திலுள்ள மாம்ஸமுதலியவைகளிலும் பாவமுண்டென்று சிலர் கூறுவார்கள். (அது சரியன்று.) அந்தமாம்ஸமுதலியவைதாம் பரிசுத்தமானதர்மத்தைப் பரிபாலிக்கவும் சித்தசுத்தி வழியாக வைராக்யத்தைப்பெறவும் காரணமாகின்றன. ரஜோகுணத்துடன்கூடிய மனிதன் போகங்களுள்ளவைகளும் பொருள்களுள்ளவைகளுமான கார்யங்களைச் செய்வான்; போகங்களைத்தையும் இடைவிடாமல் அனுபவிக்கமுயல்வான். தமோகுணத்தால் (பிறருக்குத்) நுன்பத்தையுண்டுபண்ணுவதில் உத்ஸாஹமுள்ளவனும் சோம்பலுடனும் உறக்கத்துடனும்கூடியவனுமாயிருந்துகொண்டு பேராசையுள்ளவைகளும் கோபத்தாலுண்டானவைகளுமான கார்யங்களைச் செய்வான். ஸத்வகுணத்திலிருப்பவன் ஸாத்விகமும் பரிசுத்தமுமானபொருள்களையடைவதற்குப் பார்ப்பான். ஸத்வகுணத்தையடைந்த அந்த மனிதன் பரிசுத்தனும் ஸுத்துள்ளவனும் ஸ்ரத்தையும் வித்தையுமள்ளவனுமாயிருப்பான்' என்றுசொன்றார்.

**இருங்குற்றுப்பதினெந்தாவது அத்தியாயம்.**

**மேராக்ஷ தர்மம். (தோட்டிச்சி.)**



(பரமாத்மஜ்ஞானமில்லாதவர்கள் படும்துன்பத்தையும் அத்துன்பம்விலகத்தக்க உபாயத்தையும் சோல்லியது.)

**1 பரதர்களிற்கிறந்தவனே!** ரஜோகுணத்தாலும் தமோகுணத்தாலும் **2 மோஹம் உண்டுபண்ணப்படுகிறது.** கோபம் லோபம் பயம்

1 'குருசொல்லத்தொடங்கினா' என்றபாடம் ஸரியன்று. 'பரதர்வை!' என்றுஅழைத்து, உபதேசிக்கப்படும்வசனம் குருவின்உபதேசமாதல் பொருங்தாது.

2 உணமைப்பொருளின உருவும் மறைதல, அது வேறுபொருளின் உருவமாய்த்தோற்றுதல இவ்வரண்டும் மோஹமென்றுகூறப்படும். இகைகளில் முதலிலுள்ளது ஆவரணசக்தியின்காாயமென்றும் இரண்டாவது விகேஷபசக்தியின்கார்யமென்றும் இவ்வரணசுக்திகளும் முறையே தமஸ்ரஜஸ்னன்ற பதங்களாலோ கூறப்படுகின்றனவென்றும் தெரிந்துகொள்க.

காவும் இவைகளைவலுக்கிக்கொள்வதால் மனிதன் பரிசுத்தனுவான்.பரிசுத்தர்களானவர்கள் சிறந்தவரும் பரமாத்மாவும் தேவரும் ஆழிவில்லாதவரும்குறைவில்லாதவரும் எல்லாம்மாணஸ்திதியுள்ளவரும் தேவர்களில்மிக்கப்பூஜ்யருமான அந்தவிஷ்ணுவை அறிகிறார்கள். அந்தவிஷ்ணுவின்மாயையால் மறைக்கப்பட்ட அங்கங்களுள்ளவர்களும் ஞானத்துவிருந்து நழுவினவர்களும் போகங்களில்லாதவர்களுமானமனிதர்கள், பிறகு, பத்தியிலுள்ளபெரிய அவிவேகத்தால் ஆசையை அடைகிறார்கள்; ஆடையிலிருந்து கோபத்தையடைந்து அதன்பிறகு லேபத்தையும் மோஹத்தையுமடைகிறார்கள். அவற்றிலிருந்து அபிமானத்தையும் கார்வத்தையும் அகங்காரத்தையும் அடைகிறார்கள். அந்தஅகங்காரத்திலிருந்து கார்யங்கள் உண்டாகின்றன. கார்யங்களால் ஸ்நேஹப்பற்றையும் ஸ்நேஹத்திலிருந்து பிறகு சோகத்தையும் அடைகிறார்கள். அதன்பிறகு, துக்கத்திறகுக் காரணமான முபறசியுள்ளவர்களும் பிறப்பிலும் கிழுந்தனத்திலும் முயறசிசெய்துகொண்டவர்களுமாகிறார்கள். பிறப்பில், சுக்லத்தாலும் சோணிதத்தாலும் உண்டானதும் மலமுத்திரங்களின்கசிவுள்ளதும் திரத்தின் உத்பத்தியால் கசடுள்ளதுமான கர்ப்பவாஸத்தையடைகிறார்கள். ஆசைகளுக்கு வசப்பட்டவனும் அவைகளால் கட்டப்பட்டவனும் அவைகளையேதொடர்ந்து நான்குபுறத்திலும் ஸஞ்சர்ப்பவனும் நரக்குழியிலிருப்பவனும் ஆசையென்றகயிறுகளால் கட்டப்பட்டவைகும் டுங்யாவங்களால் ஏவப்பட்ட அங்கங்களுள்ளவனுமாகி அவன் பூழைப்போலப் பிறக்கிறான். கொசுகுகளாலும் மூட்டுப்பூச்சிரளாலும் கடிக்கப்பட்டவனும் சித்ரவதைபோன்ற துன்பமுள்ளவனும் பலவிதநோய்களால் நிறைந்தவனுமாகிவருந்து பெளவனப்பருவத்தை அடைகிறான். பிறவிகளுக்குத்தக்க கர்மங்களுக்கிடுபட்டுச் செல்லுகிறவனுன் அந்தமனிதன் பெண்ணன்கிறநரகத்தைப் பெறறுக்கொண்டு தன் தன்ஸாகத்தை அடையவேண்டுமென்ற ஆசையால் திரும்பவும் கயிறுபோலக் கர்மத்தை நீளவிடுகிறான். பட்டனத்திற்கும் நிலத்திற்கும்வேண்டிப் படும்துன்பம் சொலலமுடியாது. அந்தஸமயத்தில் (அவனை) இகழுந்துபேசும் மனிதன் யார்? அவன் மிகவும் ஈரகத்தில் துபிக்கச்செய்யப்படுவான். அதிலிருந்து கிழுத்தனத்திற்குச் சென்றால் அதிலும் திரும்பவும் கர்மத்தைச் செய்யத்தொடங்குவான். பிறகும், பகவான் துதிக்கப்படுவாரோவெனில் (அஃதில்லை). உனக்கு அதிகமாய் என்னசொல்லப்போகிறேன்? ஸம்ஹாரமென்ற யந்த்ரத்தை நடைபெறச் செய்கிறவர்கள் இவன்களென்று

தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். அவர்கள் ப்ரக்ருதியென்னும் மாண்யயினுடைய கேஷத்ரங்களாயிருக்கிறார்கள். அந்தகேஷத்ரத்தில் மனிதர்கள் கேஷத்ரஜ்ஞானியாயிருக்கிறார்கள். ஆகையால்தான், மனிதன் ஸாமான்யமாடும் விசேஷமாடும் அவர்களை விலக்கவேண்டும். 1க்ருதயைபோன்ற கோரமானங்களுமிழன்கள் இந்தப்பெண்கள் அவிவேகிகளை மயக்குவார்கள். ஆகையால், ஸகாதனமாயிருக்கும் இந்திரியங்களின்உருவமானது ரஜோகுணத்தில் மூழ்கியிருக்கிறது<sup>1</sup> பெண் வடிவமுருங்களதான் ஆசையென்னும்காரணத்திலிருந்து ஸிராணிகள் ஜனிக்கின்றன. தன்தேகத்திலிருந்துஉண்டானவைகளும் மனிதனென்று பெயரில்லாதவைகளுமானகிருமிகளை அங்கத்திலிருந்து விலக்குவதுபோலத்தான்லாதவைகளும் மனிதனென்றுபெயருள்ளவைகளுமானமக்களாகியகிருமிகளையும் விலக்கவேண்டும். இயற்கையினாலோ கர்மவசத்தினாலோ சரீரத்திலுள்ளசுக்லத்திலிருந்தும் வேர்வையிலிருந்தும் ஐந்துக்கள் உண்டாகின்றன. புத்தியுள்ளவன் அவற்றைபேசுக்கவேண்டும். ரஜோகுணமானது தமோகுணத்தில் லயத்தைஅடைகிறது. ஸதவசுணமும் ரஜோகுணத்தில் லயப்பட்டிருக்கிறது. (இவ்விதமானலயஸ்தானமும்) புத்திக்கும் அகங்காரத்திற்கும் காரணமான அஞ்சானமானது ஞானஸ்வரூபத்தில் லயப்படுகிறது. சரீரிகளுக்கு (சரீரமுண்டாகும்விஷயத்தில்) அவ்விதஅஞ்சானத்தைக் காரணமானது ஜீவனென்றுபெயருள்ளதாயிருக்கிறது. காலத்துடன்கூடியகர்மத்தால் ஸம்ஸாரத்தில் சமூலதலுண்டாகிறது. இந்தஜீவன் கனவில் சரீரமுள்ளவன்போலமனததால் என்விதம் விளையாடுகிறாலே அதுபோலக் கர்மங்களைள்ளிலகொண்டகுணங்களால் (தாயின்) கர்ப்பததுல் காணப்படுகிறன். (கர்ப்பத்திலிருக்குமிவன்) காரணபூதமானகர்மத்தால் எந்தன்தாலும் இந்துரியத்தைத்தோக்கி ஆசையுற்றமனத்தினால் ஏவப்படுகிறாலே அந்தஅந்தாலும் இந்துரியமானது அகங்காரத்திலிருந்து (இவனுக்கு) உண்டாகிறது. விஷயபாவனையுடன் கூடியமனமுள்ளாலும் ஆக்குச்சுப்பதங்களிலுள்ள ஆசையால் செயி உண்டாகிறது. அதுபோல ரூபத்திலுள்ள ஆசையால் கண்ணுட்மனத்தைஅறியும் ஆசையால் முக்கும், ஸ்பர்சத்திற்காக 2த்வக்கும் அதுபோலச் சரீரம்நடைபெறவேண்டிப் பிராணன், அபா

1 துங்பம்செய்யும் ஒருபெண்தேவதை. ‘பகைவர்களைக்கொல்வதற்காக மந்திரத்தினால் படைக்கப்பட்ட ஒருசக்தி’ என்பது பழையஉரை.

னன், வியானன், உதானன், ஸமானன்னும் ஐந்துவித மானவாயுவுமுண்டாகின்றன. மனிதன் நன்றாகுண்டானவை களும் கர்மத்தாலுண்டானவைகளும் ஆதியிலும்முடிவிலும்மத்தியி லும்துக்கமுள்ளவைகளும் சரீரத்தைச் சேர்ந்தவைகளும்மனத்தைச் சேர்ந்தவைகளுமான அங்கங்களுடன் <sup>1</sup>ப்ரம்மத்தினுறைச்சூழப்பட்டுப் பிறக்கிறுன். (சரீரத்தை) அடைவதால் துக்கமுண்டாகிறதென்று தெரிக்குவோன்றைகிறும். அந்தத்துக்கமானது (சரீரத்தில்) அபிமானத்தாலும் சரீரத்தைவிடுவதன்னும்மரணத்தாலும் வளர்ச்சி அடைகிறது. அக்காரணங்களிலிருந்து உண்டாகும் துக்கத்தைத் தடைசெய்துகொள்ளவேண்டும். அதன் தடையை அறிந்தவன் முத்திபெறுவான். இந்திரியங்களுக்கு உற்பத்தி லயம்திரண்டும் ரஜோகுணத்தில்தான்னன்று பரிசைஷய்து சாஸ்திரமென்னும்கண் ணைல் உள்ளபடி அறிந்துகொண்டு ஸஞ்சரிக்கவேண்டும். ஞானேங் திரியங்கள் இந்திரியங்களுக்குரியவிஷயங்களை (அடைந்தாலும்) ஆசையற்றமனிதனைப் பற்றுகிறதில்லை. பொறிகள் <sup>2</sup>விலகிப்போ ணைல் ஜீவனைவன் திரும்பவும் சரீரத்தை அடையத்தக்கவனுக மாட்டான்.

### இநுநாற்றுப்பதினாருவது அத்தியாயம்.

ஓ மா ஈடு தர்மம். (குஷாடர்ச்சி.)



(பரமாத்மாவை அறிவதற்கு உபாயமான பிரம்மசர்யமதலீயவற்றை விளக்கியது.)

அந்திரியங்களை வெல்லும் விஷயத்தில் உபாயத்தை உள்ளபடி சொல்லுகிறேன். அரசனே! சாஸ்திரமென்னும் கண்ணைல்தத்வஜ்ஞா னத்தைஅடைந்து (சமமுதலியகுணங்களை) அனுஷ்டிப்பவன் உத்தம கதியைப்பெறுவான். எல்லாப்பிராணிகளுள்ளும் மனிதன் மிகச் சிறங்தவனென்று சொல்லப்படுகிறுன். மனிதர்களுள்பிராம்மணர்களையும் ப்ராம்மணர்களுள் மக்திரங்களைக்கண்டரிஷிகளையும் மிகச்சிறங்த வர்களென்று கூறுகிறார்கள். அந்தப்ராம்மணர்கள் எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் ஆத்மாவைப்போன்றவர்களும் எல்லாவற்றையும் அறிந்தவர்களும் எல்லாவற்றையும்கண்டவர்களும் வேதங்களையும் சாஸ்திரங்களையும் அறிந்தவர்களும் தத்வார்த்தங்களில் நிச்சயமடைந்தவர்களுமாயிருப்பார்கள். கண்ணில்லாதல்லுருவன் வழியில் கஷ்டங்களையடை

1 'சரீரத்துடன்' என்பது வேறுபாடும், 2 வேறுபாடும்.

வதுபோல ஞானமில்லாதவன் உலகத்தில் கஷ்டங்களை அடைவான். ஆகையால், <sup>1</sup>ஞானத்தையடைந்தவர்கள் மேலானவர்களாகிறார்கள். தர்மத்தில்விருப்பமுள்ளவர்கள் சாஸ்திரத்தில்சொல்லியபடி அந்த அந்தத்தர்மங்களை உபாவீக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு <sup>2</sup>மனமொழிமெய்களின் பரிசுத்தி, பொறுமை, ஸத்யம், தைர்யம் மறதியில்லாமை இந்தக்குணங்களைத்தனிர வேறு <sup>3</sup>பொதுவானபொருளில்லை. தர்மமறிந்தவர்கள் எல்லாத்தர்மங்களிலும் சுபமானங்களை, அறிவிக்கிறார்கள். <sup>4</sup>ப்ரம்மத்துனிஸ்வரூபம்போன்ற இந்தப்ரம்மசையமென்று சூறப்படுகிறதர்மமானது எல்லாத்தர்மங்களையும் விட மேலானது. அதனால் பரகதியென்னும் மொக்கைத்தை அடைகிறார்கள். அந்தப்ரம்மரூபமானது லிங்கசரீரத்தின்பற்றுதலில்லாததும், சப்தமும்ஸ்பர்சமுமில்லாததும், செவியென்னும் உபாதியால் சப்தத்தைப்பற்றியஅறிவுரூபமும், கண்ணேன்றுபாதியால் ரூபங்களின் அறிவுமாயிருக்கிறது. வாக்காலசொல்லத்தக்கவிஷயமுள்ளதும் (இந்திரியங்களின்) ஸம்பந்தமில்லாததும் மனத்திலுள்ளதும் கல்மகைவில்லாததுமானப்ரம்மசர்யத்தைப் புத்தியால் நிச்சயம்செய்யவேண்டும். (ப்ரம்மசர்யத்தில்) ஒழுங்காகநடப்பவன் ப்ரம்மலோகத்தையடைவான். நடுநிலைமையுள்ளவன் தேவர்களையடைவான். தாழ்ந்தநிலையையை அடைந்தவன் அறிவுள்ளபிராம்மணைரேஷ்டங்கப்பிறப்பான். ப்ரம்மசர்யத்தையனுஷ்டிப்பது மிகக்கடினாகும். அதற்குத்தக்கூபாயத்தை என்னிடம்கேள். பிராம்மணன் மிகக்கோபமுள்ளதும் வேகமுள்ளதுமானமனத்தை அடக்கவேண்டும்; பெண்களைப்பற்றியகதைகளைக் கேட்கக்கூடாது. ஆடையில்லாதபெண்களைப் பார்க்கக்கூடாது. <sup>5</sup> எவ்விதமாவது இந்தப்பெண்களைக்கண்டால் வன்மையற்றவர்களுக்கு ரஜோகுணத்தால் காமம் உண்டாகும். காமமுண்டானவனுணவுல் க்ருச்சமென்னும்விரதத்தைச் செய்யவேண்டும். ஒருநாளைக்குமுன்றுமுறை ஜலத்தில் முழுகவேண்டும். ஜலத்திலமுழுகிக்கொண்டேமனத்தால் அகமர்ஷனமென்னும்மங்கிரத்தை மூன்றுமுறை ஜபிக்கவேண்டும். பண்டிதருணவன் இவ்விதம் உள்ளிலாண்டான ரஜோகுணஸ்வரூபமானபாவத்தை அறிவுடன்கூடியதும் நீண்டஆலோசனையுள்ளது மாணமனத்தால் ஏறிக்கவேண்டும். மலத்தூடன்கூடிய குணபமென்

1 ‘ப்ரம்மததை அறிந்தவர்கள்’ என்பது பழையங்களார்.

2 ‘காமமில்லாமை மனததுங்குத்தி, பொய்சொல்லாமை மொழியின்சுத்தி, கொல்லாமை மெய்யின்சுத்தி’ என்பது பழையங்களார்.

3 மோக்ஷம் என்டாது பழையங்களார்.

4 ப்ரம்மததையடைய ஸாதனமான என்பது கருத்து.

ஞும்பையான தூறிகை வெளியில்லாமல்கட்டப்பட்டிருக்கிறது போலச் சரீரத்தை தைந்த ஆத்மாவானது சரீரமென்ற பந்தமுள்ளதென்று அறிந்து கொள்ளவேண்டும். நூர்க்கந்தமான மலத்துடன்கூடியதும் ஒட்டையில்லாத தூமானதன்றில் கட்டப்பட்டிருந்த ஒரு ஜங்குளப்படி யிருக்குமோ அப்படியிருப்பதாகவே தேகத்தில்புகுந்து அமைக்கப் பட்டிருக்கிற ஆத்மாவையும் அறியவேண்டும். மலங்களால்நிறைந்த தும், ஸ்ரீலேஷ்மங்களின் ஆம்சங்களால்நிறைக்கப்பட்டிருக்கிறது மான அந்தாண்டத்தை மனிதன் பார்க்கவிரும்பமாட்டான் ; தொடமுயல்வானென்பது எங்கே ? மலங்களால்நிறைந்ததும் வெளியில்வேர்வை நீரால்குழப்பட்டதும் அருவருச்கத்தக்கதூமான ஆண்பெண்களுடைய சரீரமென்னும்பாண்டமானது நரகமென்பது அறிவுள்ளவர்களுடைய கொள்கை. ஒட்டைக்குடுக்கிலுள்ளஜலமானது நிச்சயம் ஒழுகிப் போவது போலப் பிராணிகளின் சரீரங்களினுள்ளிருக்கும் ஜலமானது ஒழுகுகிறது. ஸ்ரீலேஷ்மமும் கண்ணீரும் மூத்திரத்தின்பின்துவும் மலமும் சுக்லமும் பிசுக்குள்ள கபக்கூட்டத்தின்பெருக்கமும் உண்டாகின்றன. மனமே ! (இவைகளிலிருந்து) விடுவி, ரஸங்கள், நாடிக்கூட்டங்களின்வழியாக மனிகர்களின் வாதத்தையும் பித்தத்தையும் கபத்தையும் உதிரத்தையும் தோலையும் மாம்ஸத்தையும் நரம்பையும் எலும்பையும் மஜ்ஜையையுமடைய சரீரத்தைத் திருப்திசெய்கின்றன. ஒங்குடிக்குரியக்கஞ்சிகுமுரிய சக்தியை அளிப்பதை வொன்றான 1 பத்து நாடிகள் இச்சரீரத்தில் இருக்கின்றனவென்று தெரிந்து கொள்ளவேண்டும். அந்தப் பத்து நாடிகளிலுமிருந்து ஸாக்ஷமானவே ஒன்றாடிகள் ஆயிரக்கணக்காக உண்டாகின்றன. இவ்விதம் ஆறுடன் கடலைத்திருப்திசெய்வது போல, ரஸமென்னும் ஜலமுள்ள இங்கு நாடிகள்னும்நகிகள் தேகமென்னும்கடலைக் காலத்திற்குத்தக்கபடி திருப்திசெய்கின்றன. அவைகளுள், ஹ்ருதயமென்றமாம்பிண்டத்தின்குவில் மனத்தைத்தகரிப்பதான ஒரு நாடியானது காமத்தாலுண்டாகும்மனிகர்களின்சுக்லத்தை எல்லா அங்கங்களிலிருக்கும் விடுகிறது எல்லா அங்கங்களிலும் படர்ந்தவைகளும் அந்தமீனாடியைத்தொடர்ந்தவைகளுமான நாடிகள் பிரகாசமென்னும்குணத்தைத் தூங்கிக்கொண்டு கண்களிற்செல்லுகின்றன. பாலில்மறைந்திருக்கும்கெய்யானது மததுக்களால் கடைந்து வெளியிடப்படுகிறது போலச் சுக்லமானது சரீரத்திலுள்ளவங்கல்பத்தா

<sup>1</sup> முருக்குறிய வாதமுறைய பததுப்பாங்களைத் திருப்திசெய்தவைகளான பத்து நாடிகள்.

எக்ஸ்

## ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

வுண்டானமத்துக்களால் கடைந்து வெளியிடப்படுகிறது. இவ்விதம் கனவிலும் மனத்திலுள்ள ஸங்கலபத்தாலுண்டாகும் காமமானது உண்டாகிறபொழுது இந்தமனித்துடைய மதேவறநாடிகள் (ஸ்திரீசரீரத்தின்) பற்றுதலில்லாமலே உண்டாகும்சுக்லத்தைச் சரீரத்திலிருந்து வெளியிடுகின்றன. பூஞ்சான அத்ரிமஹரிஷியானவர் அந்தச்சுக்லத்தின்உற்பத்தியை ஆறிகிறார். 1புருஷர்களின்பீஜமான சுக்லமானது இந்திரனைக் தேவதையாகக்கொண்டது. ஆகையால், அது இந்திரியமென்று சொல்லப்படுகிறது. சுக்லமானது (வேறுஇடத்திறகுச்) செல்லுவதே பிராணிகளின் ஜாதிஸங்கரத்திற்குக்காரணமென்று தெரிந்துகொள்ளுகிறவர்கள் காமமற்றவர்களும்தோഴங்களைரித்தவர்களுமாகிச்சரீரோற்பத்தியைஅடைய மாட்டார்கள். சரீரம்நடைபெறவேண்டியதற்குரிப் கர்மக்கைமட்டில் செய்கிறவனும் (யோகசக்தியுள்ள) மனத்தாலேயே முக்குணங்களும் ஸமமாயிருக்கும் நிலைமைக்கு வரும்படிசெய்து முடிவுக்காலத்தில் 2 பிராணன்களை மதேவறநாடியில் செல்லும்படி செய்கிறவனுமாயிருப்பவன் முக்குறிஅடைகிறான். மனந்தான்பலவிதமாயுண்டாகிறதென் னும்அறிவானது மனத்திற்கு உண்டாகவேண்டும். அவ்விதமஹாத்மாக்களின்மனமானது மந்திரவித்தியுள்ளதும் பிரகாசமுள்ளதும்நித்யமும் ரஜோகுணமில்லாததுமாகிறது. ஆகையால், அந்தமனத்தை நாசம்செய்யவேண்டிச் சுந்தமானகர்மத்தைச் சொய்யவேண்டும். சரீரத்திற்குக் காரணமானது இந்தக்கர்மத்திலுண்டான்தாயிருக்கிறது. அறிவுள்ளபுத்திமானுணவன் அவ்விதக்கர்மத்தைநினையாமலும் செய்யாமலுமிருக்கவேண்டும். ரஜஸையும்தமஸையும்விட்டுவிட்டு(மனிதன்) இவ்வுலகத்தில் தாழ்ந்தகநியைஅடையமாட்டான். இளமைப்பருவத்தில் அடையப்படும் அறிவானது கிழுத்தனததாலவனியில்லாதநிலையை அடைந்ததாகலாம். நன்றாகப்பக்குவமானபுத்தியுள்ளவன்முன் னுள்ள பாக்கியத்தால் மனத்திலுள்ளபலத்தை அடைகிறான். மனிதன் இவ்விதம் மக்களிடத்திலும் மனைவிகளிடத்திலும் நூத்திகளிடத்திலும் ஸம்பந்திகளிடத்திலும் உறவினர்களிடத்திலும் மனக்குல் ஆசையை அடைகிறான்; வியாதிமுறையவைகளால் பீடி கடப்பாடு அங்குரிங்கும்ஒடி அல்பஸ்கத்தையும் அடையாமல்பல துரதங்களால் கஷ்டப்பட்டுப் பிறகு வெறுப்பைஅடைந்து ஞானமென்னும்மாத்தைஅடுத்து

1 'தரிபீஜம்' என்று பாடங்கொண்டு, 'உன்னங்களிங்ரஸம், மஹேவறநாடி, காமம் இந்துமாற்றயும் காரணமாகக்கொண்ட சுக்லமானது' என்பது பழையங்களாக வெறுப்பைஅடைந்து ஞானமென்னும்மாத்தைஅடுத்து

2 வேறுபாடும்.

துப் பிறகு ஸாகத்தைப்பெறுவான். மிகவும்கஸ்டமானவழியைத் தாண்டியபின் உறுதியான நற்குணங்களுள்ள இடத்தைப்பார்ப்பது போலத் தோலங்களைவிடு விலகிச்சென்றவன் மோக்ஷத்தையடைகிறான்.

இருநாற்றுப்பட்டினேழாவது அத்தியாயம்.

ஓ மா சூதர்மம். (தோடர்ச்சி.)



(வெராக்யாரதலிய மோக்ஷகாரணங்கள்.)

பிராணிகள் முடிவில்கஸ்டமானவிழயங்களில் பற்றுதலுள்ள வைகளாயிருந்துகொண்டு கஸ்டப்படுகின்றன. இவைகளில்பற்றுத வில்லாதமஹாத்மாக்கள் உத்தமமானகதியை அடைகிறார்கள். புத்தியுள்ளவன் உலகமானது ஐனனம், மரணம், கிழத்தனம், துக்கங்கள், கோய்கள், மனத்திலுள்ளதுன்பங்கள் இவைகளால் நிரம்பியிருப்பதைக்கண்டு மோக்ஷத்துற்காக முயலவேண்டும்; வாக்காலும் மனத்தாலும் சரீரத்தாலும்பரிசுத்தனும் அகங்காரமில்லாதவனுமாயிருக்கவேண்டும்; மிக்காட்க்கமுள்ளவனும் அறிவுள்ளவனும் பிச்சை எடுப்பவனும் விருப்பமில்லாதவனுமாகி போகமாகஸஞ்சரிக்கவேண்டும். மோக்ஷத்தைப்படைந்தவர்களுக்கு ஸம்ஸாரபாசங்கள் அடங்கிய வைகளாயிருக்கின்றன. அந்தப்பாசங்களைவளியிடத்தக்க (அஜ்ஞானத்தின்) ஸ்வரூபத்தை அறிவாது கடினமென்றுதெரிந்துகொண்டிருந்தாலும் அவிவேகமுள்ளமனிகள் அந்தக்ஷணமே அபிமானத்தை அடைவான். இவ்விதம்பார்ப்பதும் பந்துக்களிடத்தில்ஸ்நேக்ஸிக்கின்தையுள்ளதும் பேதரூபத் தூடனிருப்பதுமான ஜூத்மாவை நான் உள்ள படி இல்லாததாகனினைக்கிறேன். அன்றியும், பிராணிகளிடம் தயைபாராட்டுவதாலும் மனத்திற்கு அபிமானமுண்டாகிறதென்றுதெரிந்துகொள்ளவேண்டும். உலகமானது காமத்துன்பயனென்றுதெரிந்துகொண்டு பிராணிகளிடம் தயைசெய்வதிலும் உபேக்ஷசெய்யவேண்டும். நல்வினையோ தீவிளையோ எதுசெய்யப்பட்டிருக்கிறதோ அதை உலுகம்) அடையும். ஆகையால, புத்தியாலும் செய்கைகளாலும் கல்வினைகளையே செய்யவேண்டும். ஏறிம்மையில்லாமை உண்மையுறைப்பது வல்லாப்பிராணிகளிடத்திற்குலும்நேர்மை பொறுமை அஜாக்ரதையில்லாமை இவைகள் எந்தமனிதனிடமிருக்கின்றனவோ அவன்

எசுடு

## ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

ஸாகமுள்ளவனுயிருப்பான். 1சிறந்ததும் எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் ஸாகத்தையளிப்பதுமான இந்தத்தர்மமானது தூக்கத்திலிருந்து விலகுவிப்பதென்று தெரிந்துகொள்ளுகிற உண்மையை அறிந்தவன் ஸாகமுள்ளவனுவான். ஆகையால், புத்தியால் ஸமாதானமுள்ள மனத்தைப் பிராணிகளிடம் வைக்கவேண்டும். கேடு நினைக்கக் கூடாது. ஒன்றையும் விரும்பக்கூடாது. 2தகாததையும் இகழ்ச்சியான தையும் நின்திக்கக்கூடாது. அன்றியும், பழுதில்லாதமுயற்சியடன் மனத்தை ஞானத்தில் பிரவேசிக்கச் செய்யவேண்டும். நூரமொழி கூறுவதால் அழகானஞானம் உங்டாக்கதொடங்கும். கூறத்தக்க வசனத்தைப் பகுத்தறிந்துகொண்டு தாமதத்தின்ஸுக்ஷமதையும் தெரிந்துகொண்டு உண்மையுள்ளதும் கேட்டலாததும் பிறர்குற்றத் தைவெளியிடாததுமான வசனத்தைச் சொல்லவேண்டும். வஞ்சக மில்லாததும் குரூரமில்லாததும் கீக்டில்லாததும் பிறர்குற்றத்தைவெளியிடாததும் இவைபோன்றதுமான வசனத்தைச் சலித்தவில்லாத மனத்துடன் மிதமாய்ப் பேசவேண்டும். ஸம்ஸாரதத்தின்னிலையானது சொல்லால் நிலைபெறுகிறதன்றே? வைராகயத்துடன் பேசவானுகில் நல்லபுத்தியால் அனுகராதிக்கப்பட்ட மனத்துடன் தமேமாகுணத்தா ஹுண்டான (தன்னுடைய) கர்மத்தைச் சொல்லிச்சொள்ளலாம். ரஜோகுணத்தையடைந்த கருவிகளுடன் கர்மங்களைக்கிறவன் இவ்வுலகில் துக்கத்தையடிட்டங்து நகரத்திற்குரியவனுவான். ஆகையால், மனத்தாலும் வாக்காலும் சரீரத்தாலும் தனக்குத்தைரியத்தை உண்டுபண்ணிக்கொள்ளவேண்டும். விபரீதமானதுக்கொண்டு அறிந்து கொண்டும் (அறில்செல்லுகிறவனுடைய) நிறைந்து சார மயானது திருடர்களால் அபறைரிக்கப்படுவதுபோல ஸம்ஸாரத்திற்கு அறிந்து கொண்டும் (அதில்செல்லுகிற) அறிவில்லாதவர்கள் (ஆசைகளால்) அபறைரிக்கப்படுகிறார்கள். ஸம்ஸாரமார்க்கந்துத புதைந்திருப்ப வன் விபரீதவழியைவிடவேண்டும். அவ்விதவிபரீததுக்கில (ரென்ற வனே) திருடர்களைக்கொன்றுபின் எவ்விதம் சுபமானதிக்கைஅடைகிறுனே அதுபோல (ஸம்ஸாரத்திலிருப்பவன்) ராஜஸ்தாமஸங்களான கர்மங்களைவிட்டபின் கேஷமத்தையடைவான். சேஷ்டாகளைவிட்ட வனும் ஆசைப்படத்தக்க எல்லாப்பொருள்களைவிருந்துமிருடுபட்டவனும் ஜனங்களில்லாதவிடத்தில் ஸங்கரரிப்பவனும் ஸுருவான் ஆகார

1 அதிகபாடமான இரண்டுரப்போகம் போட்டு சுதாமில்லாமயால் வீட்டப்பட்டன.

2 'தகாததை யிருப்பக்கூடாது. போன்றுமூடும் கூறுவதையும்பற்றிச் சிந்திக்கக்கூடாது' என்பது பழையான ரை.

முள்ளவனும் (மனத்தின்வகாக்ரபாவமென்ற) தவழுள்ளவனும் இந்திரியங்களையடக்கினவனும் ஞானத்தால் கிலேசங்களை வரித்தவனும் ஸமாதிக்குரியஅங்கங்களை அனுஷ்டிப்பதில் உற்சாகமுள்ளவனுமான புத்தியுள்ளமனிதன் அசைவற்றதான் மனத்தால் மேலான அந்தப்ரம்மத்தை ஸந்தேகமில்லாமல் அடைகிறான். தூரியாறுள்ளவனும் புத்தியுள்ளவனுமானமனிதன் ஸந்தேகமின்றிப் புத்தியை அடக்கிக்கொள்ளவேண்டும். புத்தியால்மனத்தையும் தன்னுடையமனத்தால் விஷயங்களையும் அடக்கிக்கொள்ளவேண்டும். அசைவற்றதான் மனத்தை அந்தப்பரமாத்மாவிடத்தில் வழிக்கும்படிசொப்பு ஸமாதியில் உற்சாகத்துடனிருப்பவனுக்கு அந்தப்ரம்மமான நு நன்கு விளங்கும். எல்லாப்பொருள்களின் உட்பொருளுமானபிரம்மத்தில் நிலைபெற்றிருப்பதை ஏகாந்தநிலைனன்று தெரிந்துகொள். காரண ஸ்வரூபமானப்ரம்மத்தின்விசேஷநிலையைக்கூட விசேஷங்களில்லாத சுத்தப்ரம்மரூபமாக (ப்பெரியோர்கள்) அறிகிறார்கள். அவ்வது, அவ்விதமானபரமாத்மரூபத்தில் நிலைபெற்றிருக்கச்சக்கியறநவனையிருப்பானாகில் ஸமாதியிலபுத்தியுள்ளவனுகி வருங்காலத்தில் தத்வத்தை வெளியிடத்தக்கயோகமுறையைச் செய்யத்தோடுங்கவேண்டும். இந்திரியங்களையடக்கிக்கொண்டவனும் மனத்தைத்தன்வரமாகச் செய்து கொண்டவனுமான இந்தயோகிக்கு அந்தஇந்திரியதேவதைகள் பிரகாசிக்கிறார்கள். அவர்கள் ஸந்தோஷமுற்றார்களாகி அந்தாஸ்வரரைப்பற்றிச் செலவுகிறார்கள். அந்தத்தேவதைகளுடன் ஒன்றுசேர்ந்தமனமுள்ளவனுக்குஅந்தப்ரம்மமானது நன்குவிளக்கும். காலக்கிரமத்தில் ஈத்வகுணமும்விலகியவுடன் அவன் ப்ரம்மாவத்திற்குத் தக்கவனுகிறான். யோகியானவன் பிறருக்குவிலவியாகும்நிலைமையிலிருக்கக்கூடாது. யோகஉபாயங்களைத் தொடந்தவேண்டும்; யோகஉபாயத்திற்குரியஆசாரம் எதுளதுவோ அதை அதைச் செய்துசொன்னவேண்டும்; அவல், சுண்டல், பிண்ணங்கு, நாய்கள், பிட்டு, மா, குழங்கு, கணி, புகைணம் இவைகளைப் பரியாயமாக உபயோகப்படுத்துக்கொள்ளவேண்டும்; ஸாத்வஷ்குறுபிருந்துகொண்டு வாடு யோகாப்யாஸத்திற்கு அனுகூலமாயிருக்கிறதோ அதைப்பர்க்கிறதுத் தேசத்திற்கும்காலத்திற்கும்தக்க ஆகாரங்கியமத்தை அனுஸரிக்கவேண்டும். கர்மத்திற்குவேண்டி (யோகத்துறது) இடையூறு செய்யக்கூடாது. அக்னியைப்போல ஞானத்தை மென்னமென்ன வளர்ச்சியையீலவேண்டும். அவ்விதம் ஞானத்தால்லாகுச் செப்பாப்படும் பிரம்மமானது ஸலர்யன்போல நன்கு பிரகாசிக்கும். ஞானருப்பாலாதுமாவை

அதித்திருக்கும் அஜ்ஞானமானது (ஜாக்ரமுதலான) மூன்று அவஸ் தைகளைப் பிடித்துக்கொண்டிருக்கிறது. ஞானரூபியான ஆதமாவானது புத்திபால்தொடரப்பட்டு அஜ்ஞானத்தாலுண்டாகும்மயக்கத் தால் பிரகாசமற்றதுபோலிருக்கிறது. மூன்று அவஸ்தைகளைவிட வேறுயிருக்கும் ஆதமாவை அந்த அவஸ்தைகளுடன் பற்றுதலுள்ளதாக சினிப்பவனும் சாப்ஸ்வதமானசத்தை ஆதமாவைத் தூஷிப்பவனுமானவன் அந்த ஆதமாவை அறியமாட்டான். மூன்று அவஸ்தைக்கார்ணவிட வேறுனடிலையும் அந்த அவஸ்தைகளுடன் பற்றுதலுள்ளன நிலையுமான அவ்விரண்டனுள் மோக்ஷத்திற்குரியங்கிலையை அறிந்தவனும் ஆசையற்றவனுமானமனிதன் முக்கியடைகிறன். காலத்தைவென்றவன்கிழுத்தனத்தையும்மரணததையும்வென்று அழிவில்லாததும் மாறுபாடற்றதும் மோக்ஷரூபமும் ஸநாதனமுமானப்ரம்மத்தை அடைகிறன்.

### இருநூற்றுப்பதினெட்டாவது அத்தியாயம்.

ஓ மா சூத ராம். (தோடர்ச்சி.)



(பரமாத்மாவை அறியும் வகை.)

கல்மதீவில்லாமல் எப்பொழுதும் பரம்மசர்யமென்றயோகத் தைச்செய்யவிரும்புகிறவூடு நித்திரையிலுள்ள குற்றத்தைக்கண்டு கொண்டு நித்திரையை முழுமையும் விலக்கிக்கொள்ளவேண்டும். மனிதன் நித்திரையில் ரஜோகுணத்தாலும் தமோகுணத்தாலும் கீழாகச்செய்யப்படுகிறன் ; தன்னினைப்பில்லாதவனுகி 'வேறுசரீரத்தையடைந்தவன்போல ஸஞ்சரிக்கிறான். ஆதமாவைவிசாரிப்பதற்காக இடைவிடாமல் ஞானப்பயிற்சியுடனிருக்தால் மனிதன் விழித்துக்கொண்டிருப்பான். விசேஷமாய் ஞானத்தில்விடாமுயற்சியிருந்தால் அந்தமனிதன் எப்பொழுதும் இரவின்றி விழித்துக்கொண்டிருப்பான். இவ்விதையத்தில், 'கனவில் விதையங்களுடன்கூடியது போலுள்ள (தேகமுதலிய) இப்பொருள் எதுவாயிருக்கலாம்? நன்றாக விதையடைந்த இந்திரியங்களையடைய மனிதன் சரீரமுள்ள வன்டிபாலிருக்கிறானே' என்று சிலர் வினவுகிறார்கள். இவ்விதையிற்கு விடை கூறப்படுகிறது. யோகிகளுக்குத்தலைவரான பூர்வைரியானவர் இவ்விதையத்தை எவ்விதம் அறிகிறாரோ அவனிதம் இதையுக்கிக்கூப்பொருத்தமானபொருளாதாக மதுரைவிகள் கூறுகிறார்கள். இந்திரியங்களுக்குண்டானஸ்ராமததால் கனவுண்டாகிறதென்று கூறு

கிரூர்கள். (அப்பொழுது) மனமானது எல்லாவிஷயங்களையும் அடைங்கதாயிருக்கிறது. இந்திரியங்கள் அந்தமேறோபங்களைன்று சொல்லுகிறூர்கள். அந்தஇந்திரியங்கள் அவ்விதமிலையை அடைங்கிருக்கின்றன. சிலர் எப்பொழுதுமுள்ள மூன்றுஅவஸ்தைகளும் உண்மையல்லவென்றுசொல்லுவது கூடாது. முதலாவதானஜாக்ராவஸ்தையிலிருக்கும் இந்தஜீவன் எப்பொழுதும் மூன்றுஅவஸ்தை யையும்<sup>1</sup> அறிகிறோன். வேறுனிரண்டிழவஸ்தைகளை அடைங்கபின் எவ்விதத்திலும் அறிவுள்ளவனுள்ளே. ஸ்வப்நாவஸ்தையை அடைங்க இந்தஜீவன் ஸ்வப்நம்நன்றுமட்டுல் தெரிந்துகொள்ளுகிறேனன்றும் சொல்லுகிறூர்கள். அது யுக்திக்ருச்சரியானதன்று. மூன்று அவஸ்தையும் மோஹரூபமானவை. ஆத்மாவானது மூன்று அவஸ்தையிலிருக்கும் எப்பொழுதுவிடுபடுகிறதோ அப்பொழுது (உண்மையில்) இல்லாத அவஸ்தைகளுள்ளதாகச் செய்யப்பட்டேனன்று தெரிந்து கொள்ளுகிறது. ஸ்வப்நத்தில் மனத்திற்கு யாரில்லாறிருப்பதால் அதில் அந்த அந்தவிஷயமிருக்கிறது. வேறுகாரியத்திலைபற்றுதலுள்ள மனமுள்ளவனுண ஜாக்ராவஸ்தையிலுள்ளமனிதனுக்கும் ஸங்கலப முன்டாகிறது. அப்பொழுது எவ்விதம் மனத்தில் விரும்பப்படும் போகுமிருக்கிறதோ அதுபோல ஸ்வப்னவஸ்தையிலுள்ள போகம் மனத்தை அடைங்கிருக்கிறதென்று திருஷ்டாந்தம் கூறுகிறூர்கள். ஆசைபற்றியமனமுள்ளவன் கணக்கில்லீத் ஜன்மக்களின்வாஸைன யால் அந்தப்போகத்தையடைவான். உத்தமபுருஷனுன அந்தஆத்மா மனத்தில் மறைங்கிருக்கும்யாவற்றையும் அறிகிறோன். ஸத்வம்ரஜஸ் குமஸன்றகுணங்களுள் எந்தக்குணமானது இந்தப்பிராணியின் கர்மத்தால் வெளியாசும்படி செய்யப்பட்டதோ, மனம் எவ்வித வாஸைனயுள்ளதாயிருக்கிறதோ அதைஅதைப் பிராணிகள் விரும்புகின்றன. பிறகு, உடனேபயனைஉண்டுபண்ணத்தக்க அவ்விஷயதாதுக்காரணத்திற்குத்தக்கபடி ரஜோகுணங்களாவது தமோகுணங்களா வது ஸத்வகுணங்களாவது தொடருகின்றன. பிறகு, ரஜோகுணத்தாலும் தமோகுணத்தாலும் உண்டானமேபோவங்களால் ஸம்பந்த மில்லாதவைகளும் வாதமும் பித்தமும் கபமும் மேலிட்டவைகளுமானசீரங்களைப் பார்க்கிறூர்கள்; அவ்விதமான சீரத்தைவிலக்குவது கடினமென்றும் சொல்லுகிறூர்கள். தெளிவுள்ள இந்திரியங்களால் எந்தாங்கவிஷயக்கை மனத்திலுள்ளதாக ஸங்கலபிக்கிற னே அதைஅதை ஸ்வப்நம்விலகியபின்றும் மனம்<sup>2</sup> ஸங்கோஷமுள்

1 'வேதத்தி' என்று பாடம் கொள்ளப்பட்டது.

2 வேறுபாடம்.

எதாகப் பார்க்கிறது. மனமானது ஆத்மாவின்மகிழையால் எல்லார்பிராணிகளிடத்திலும் தீபம்போல வியாபகமாயிருக்கிறது. எல்லாத்தேவகைகளும் ஆத்மாவினிடத்திலிருக்கின்றனவென்று அந்த ஆத்மாவைத் தெரிக்குதொன்னவேண்டும். (ஸ்வப்நத்திற்கு) வழியும் மாணிடூ ருவாழமான்தூ வசரீாததைமனத்தில்மறைந்திருக்கும்படி செய்துசொன்னுடைய வெள்ளுவையிலூமங்களுக்குக் காரணமும் இந்திரியங்களுக்குப்பலப்பாதாததுமான இந்தக்காரணசரீரத்தில் ஸாக்ஷி/நுபமாய் ஸாஷாப்புதையை அடைகிறோன். (அப்பொழுது) இந்தஆத்மீவானது தோற்றப்படும் வேற்றுமைத்தன்மையைவிட்டுவிலகி ஜ்ஞானாருபியாக மட்டும் காணப்படுகிறது. அந்த ஆத்மாவை எல்லாப்பிராணிகளுடையமனத்திலுமிருப்பதும்மனத்திற்கும் ஸத்வமுதலியகுணங்களுக்கும்மேலான சுமாக அறிகிறார்கள். எவன் ஸங்கலபத்தால்ஸர்வராக்குரிய (அணிமாருதலிய) குணத்தை மனத்தால் அடையவிரும்புகிறேனு ஹவன் மனத்தின்பரிசுத்தீயால் அந்தக்குணத்தை அடைவான். எல்லாத்தேவகைகளும் மனத்திலிருக்கிறார்கள். இவ்விதமானமனத்தைக் குவத்தால் ஸுவர்யைப்போலத் தமஸைவிட்டுவிலகி யிருப்பதாகச் சொய்யவேண்டும். மூன்றுஉலகங்களுக்கும் காரணமான ஜீவன் தமோகுணத்தின்முடிவில் மீஹூபாவரரை அடைகிறோன். தவமானது தேவர்களாலும் தவத்தைக்கெடுக்கும் தமோகுணமானது அஸாரர்களாலும் அஸாரகுணங்களாலும் மறைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்தப்ரம்மதை ஞானஸ்வரூபமென்றுசொல்லுகிறார்கள். ஸதவம், ரஜஸ், சுமஸ்னன்பவைகள் தேவாஸாரர்களின்குணங்களைன்று அறிவிக்கிறார்கள். (அவைகளில்) ஸத்வத்தைத் தேவர்களின் குணமென்றும் மற்ற இரண்டிருணங்களையும் அஸாரர்களைச் சேர்ந்தவைகளைன்றும் தெரிக்கிறது தெரிக்கிறது சொலலப்படுகின்றன. <sup>1</sup> மறைந்திருக்கும் ஆத்மாவானது கசதிகளால் நன்குவிலக்கப்பட்டால் தன்னிலையிலிருப்பதாகும். உலகங்களுக்குரிய ஸாஷாப்திமுதலியவாகச் சொல்லப்பட்டவை கசடுகளைன்று கருதப்படுகின்றன. அவைகளைவிட்டுவிலகியதும் பரிசுத்தமும் சரீரத்திலூளவிலும்வெளியிலுமிருப்பதும் எப்பொழுதும் ஆனந்தரூபம் அழிவில்லாத நமாயிருக்குதொன்னுடைய அந்தப்பரமாத்மாவை அடையவேண்டும். மிகவும் கல்மதைமற்ற ப்ரம்மசர்யமானது

1 இந்த, மூலசுந்தகத்தில் சிலசொற்களில்லாததால் ஒருப்போகம் விடப்பட்டது.

இவ்விதமுபதேசிக்கப்பட்டது. எல்லாவற்றிலும்பற்றுதலில்லாததும் விஷ்ணுவனப்பெயருள்ளதும் சிங்கதக்கெட்டாததும் உலகத்தில் ஆச்சரியமான அந்தப்பமப்பமானது அறிவால் எங்கும் விளங்குகிறது. தியானத்தினால் தெரிந்தபுத்தியுள்ளவர்களானவர்கள் ஞானரூபியும் நாசமில்லாததும் ஜோஹிரூபியும் குறைவில்லாததுமான அந்தப்பரப்பமத்தை அறிகிறார்களோ அவர்கள் சிறந்தகதியைப்பெறுகிறார்கள். யுக்தியுடன் இவ்வளவுவரையில் உபதேசிக்கமுடியும். ஞானக்கண்ணலாவது 1ப்ரதயாஹாரததாலாவது இந்திரியங்களுக்குப் புலப்படாதபிரம்மத்தைத் தெரிந்துகொள்க்கூடும்.

**இருநூற்றுப்பத்தோன்பதாவது அத்தியாயம்.**

**ஓ மா கூதர்மம். (தோடர்ச்சி.)**



(பரமாத்மாவா அறியும்வகைத்தோடர்ச்சி.)

2 ரதமராணரிவியால் வ்யக்தமென்றும் அவ்யக்தமென்றும் பதேசிக்கப்பட்ட தத்துவமாகிய 2அங்காண்கையும் எவன் அறியவில்லையோ அவன் பரப்ரம்மதை ஒறியமாட்டான். வ்யக்தத்தை மிருத்தியவின் வழியென்றும் அவ்யக்தத்தை அழிவில்லாதபதமென்றும் அறிந்து கொள்ளவேண்டும். நாராயணரென்னும் ரிவியானவர் நிவருத்தி மார்க்கத்திற்குரியதர்மத்தைக் கூறினார். ஸ்தாவரஜங்கமங்களுடன் கூடியமுன்று உலகமும் அந்தநிவருத்திதார்மத்தில்தான் நிலைபெற்றிருக்கும்: நிவருத்திமார்க்கத்திற்குரிய தர்மமானது இந்திரியங்களுக்குப் புலப்படாததும் சாஸ்வகமுமான ப்ரம்மமாகும். ப்ரவருத்திமார்க்கத்திற்குரியதர்மத்தைப் பிரம்மா கூறினார். ப்ரவருத்தியானது திரும்பவும் பிறப்புள்ளகாரும். நிவருத்தியானது உத்தமகதியான மோக்ஷமாகும். நிவருத்திமார்க்கத்தைப் பெரிதாக்கொண்டவனும் ஞானத்தின்சன்மையில் முயற்சியுள்ளவனும் எப்பொழுதும் சுபாசுபங்களைப் பருத்திப்பார்ப்பவனுமான முனியானவன் அந்தப்பரமக்குயைப் பெறுவான். அந்தவிஷயத்தில் அவ்யக்தமென்னும்பிரதானம் ஜீவன்டுவிரண்டையும் அவ்யக்தம்புருஷன் இவ்விரண்டைவிட வேறானதும்மிகப்பெரிதுமாயிருப்பது எதுவோ அந்தப்பரமாத்மாவையும்

\* 1 இந்தரியங்களை உள்ளத்தில் அடக்கி ஒரேமனுப்பமாயிருக்கும்படி செய்தல்; இந்திரியங்களை ஒருவழிப்பட்டுத்தல்.

2 ப்ரக்ருதி புருஷர்களுக்குரியதற்றுமை வேற்றுமை இரண்டும், ஜீவாத்மா, பரமாத்மாக்களுக்குரிய ஒற்றுமை வேற்றுமை இரண்டுக்கூடிய நான்கு.

அறிந்துகொள்ளவேண்டும். ஸமர்த்தனையிருப்புவன் அந்தவிசே  
ஷத்தை நன்றாகத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். ப்ரக்ருதியும் ஜீவனு  
மாகியஇவ்விரண்டும் ஆதியும் அந்தமுரில்லாதவைகள். இரண்டும்  
அடையாளமில்லாதவைகள். இரண்டும் அழிவில்லாதவைகளும்  
தொடர்ந்திருப்பவைகளும் பெரியவைகளைவிட மிகப்பெரியவைகளை  
மாயிருச்சின்றன. இரண்டுக்கும் இது இவ்விதம் பொதுவானது.  
வேறுவிசேஷமுமிருக்கிறது. பிரக்ருதியானது காரியங்களோடுண்டு  
பண்ணும் தன்மையுள்ளதும் அவ்வாறேமுன்றுகணங்களைப்பும்உருவ  
மாக்கொண்டதுமாயிருக்கிறதென்றும் புருஷங்களையடைய வகுக்காமா  
னது இதைவிடவேறானதும் பிரக்ருதியினுடையகாரியங்களுக்கு  
ஸாக்ஷியும் சுணங்களில்லாததுமாயிருக்கிறதென்றும் தெரிந்து  
கொள்ளவேண்டும். கேஷத்ரஜ்ஞனினன் ஒம்ஜீவனைக் கர்த்தாவாகவும்  
குணங்களால்மறைக்கப்பட்டவனுகவும்கூறுகிறார்கள். 1ஜீவன்மாப்பர  
னென்ற இந்தப்புருஷர்கள் பிரத்யக்ஷமாகப்பார்க்கத்தகாதவர்களும்  
அனுமானத்திற்குரிய அனையாளமில்லாததால் பற்றுதலில்லாதவர்  
களுமாயிருக்கிறார்கள். (ஜீவன்) பிரக்ருதியின்ஸம்பங்கத்தையேஅடை  
யாளமாயும் பிறப்பிற்குக்காரணமாயும் உடையவன். கர்த்தாவான  
ஜீவன் கர்மங்களையுண்டுபண்ணக்காரணமானகருவிகளால்எந்தளங்கக்  
கர்மத்தை எவ்விதம் செய்கிறோனே அந்தஅந்தக் 2கர்மத்துடன் அவ்விதம்  
காணப்படுகிறார்கள். ‘ஏன் யார்? இது என்ன? அது என்ன?’  
என்று பலபெயர்களால்கூறப்படுகிறார்கள். என்னுடையசரீரமென்று சொல்லுகிறார்கள். ஆகையால், (ஜீவன்) அறிவில்லாதவனும் எப்பொழுதும் மறைக்கப்பட்டவனுமாயிருக்கிறார்கள். தலைப்பாயையுள்ளவன் மூன்று வஸ்திரங்களால் மறைக்கப்பட்டிருப்பதுபோலஇந்தஜீவனங்கள் வன் ஸத்வம்ரஜஸ்தமஸ்னன்கிறமூன்றுகுணங்களாலும்மறைக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். அந்தப்புருஷங்களை வேறுகுற்றோன்றும்பரமாத்மவளை எப்பொழுது வேற்றுமையில்லாமலை தெரிந்துகொள்ளுகிறோனே அப்பொழுதுதான் இவன் பற்றுதலில்லாதபரமாதமாவாகவே ஆகிறார்கள். ஆதமாவானது பேதத்தைஅறிவிக்கும் கர்மயோகததில் சிலவிடத்தில் வஸாக்கள் ருத்ரர்முதலியகூட்டங்களில் தனக்குள்ள அனுபவத்தாலும் போகத்தாலும் பலவிதமாய் வேற்றுமைப்படுகிறது. இவ்விதம் பலவிதமாயிருக்கும் அந்தப்பரமாதமாவானது பிறகு சுருக்கமாய் ஒரேரூபத்துடனிருப்பதாகக் காணப்படுகிறது.

1 இங்கு அந்தபாடமான ஒருப்பரோகம் விடப்பட்டது.

2 வேறுபாடம்.

ஆகையால், இந்தக்காரணங்களால் மறைந்திருக்கும் நான்கையும் அறிந்துகொள்ளவேண்டும். இந்தஜீவன் நன்றாய்அவ்வித அறிவுள்ளவனுள்ள முடிவுக்காலத்தில் மோஹத்தையடையாமலிருப்பான். 1 தேவலோகத்திலுள்ள ஸம்பத்தை அடையாகிருப்பமுள்ள ஜீவன் பரிசுத்தனுகி மனத்தாலும் சரீரத்தைப்பற்றிய கடிமையானங்யமங்களாலும் கடார்த்தவத்தைச் செய்யவேண்டும். மூன்றுஉலகங்களும் ஒன்றிருந்துமின்முகவதானாலுமத்தால் சூழப்பட்டிருக்கின்றன. ஸமர்யனும் சந்திரனும் தவத்தால் ஆகாயத்தில் விளங்குகிறார்கள். மற்றுமுள்ளதர்மத்தின்பாதுகிலையும் தவமென்று சொல்லப்படுகிறது. பிரகாசமானாக தவத்துறுதையதாகும். உலகத்தில் ஞானமானது தவமென்று சொல்லப்படுகிறது. எநத்கர்மம் ரஜஸையும் தமஸையும் விலக்கத்தக்கதோ அது தவத்திற்குரிய முக்கியல்கூஷன் மாகும். 2 பிரம்மசர்யமும் கொல்லாமையும் சரீரத்திற்குள்ளதவமென்று சொல்லப்படுகின்றன. நாவையும்மனததையும் நன்றாகஅடக்கதலாவது மனத்தால்செய்யும்தவமென்று சொல்லப்படுகிறது. சாஸ்திரவிதிகளை அறிந்தபிராம்மணாகளிடமிருந்து ஆகாரத்தைப்பெற்றுக் கொள்வது சிறந்ததாகும். ஆகாரத்தின்நியமத்தால் இந்தஜீவனுக்கு ரஜோகுணத்தாலுண்டாகும்பாவமானது விலகும். இந்தஜீவனுடைய கருவிகளும் விஷயங்களில் வைராக்யத்தை அடையும். ஆகையால், இந்தச்சரீரத்திற்கு வேண்டியமட்டில் பீற்றுக்கொள்ளவேண்டும், முடிவுக்காலத்தில் பரபரப்பில்லாமல் மெள்ளப் பெருமுயற்சியுடன் (தவத்தைச்) செய்யவேண்டும். இவ்விதமுயற்சியுடன்கூடிய மனத்தால் ஞானமுண்டாகும். இநத ஜீவனுணவன் 3 ரஜோகுணத்து விருந்து விலகினவனுள்ள ஸமகூஷமசரீரமுள்ளவனுகிச் சப்தம் 4 போல ஸஞ்சரிப்பான். வைராக்யத்தால் பிறப்புள்ளதால்ஸுக்ஷமசரீரங்களால் தடுக்கப்படாதமனமுள்ளவன் காரணசரீரத்திலிருப்பான். சரீரமுள்ளவரையில் தவறுதலின்றித் (தவஞ்செய்வதால்) மூன்றுசரீரங்களும்விலகி மோகூமடைவான். பிராணிகளின்பிறப்பும் இறப்பும் எப்பொழுதும் (அஜஞானமென்றும்) காரணமுள்ளவையாயிருக்கும். பரமாத்மாவைப்பற்றியஞானமுண்டாகும்பொழுது தான் ஜனனமானங்யம் 5 தொடராமலிருக்கும். ஏவர்கள் சரீரமுத

•1 இங்கு அதிகபாடமான அறைப்ரலோகம் விடப்பட்டது.

2 இங்கு அதிகபாடமானாலும்தரைப்ரலோகம் விடப்பட்டது.

3 ஸதாலசரீரத்தவிட்டு விலகினவனென்றுபொருள்.

4 வேறுபாடம்.

5 வேறுபாடம்.

வியானுத்மாவில் ஆத்மாவென்ற வீபரீதனானக்திலிருக்கிறார்களோ அவர்கள் உலகப்பொருளின்ஜற்பத்தியிலும் அழிவிலும்சென்ற புத்தி யுள்ளவர்களாயிருப்பார்கள். தெரியத்தால் சரீரங்களை உறுதியுள்ள வைகளாகச் செய்துகொண்டவர்களும் புத்தியால் ஆடக்கப்பட்டமன முள்ளவர்களும் இந்திரியங்களுக்கிறுப்பிடமான ஸ்தாலசரீரத்தை விட்டுவிலகினவர்களுமானசிலர் ஸ்தாக்ஷமமாயிருப்பதால் அந்தஇந்திரியங்களை உபாவிக்கிறார்கள். அவையாவறதற்கும் சாஸ்திரப்படி அறிந்து<sup>1</sup> அவறதற்கே தியானம்செய்கிறார்கள். தியானம்பன்றும் புத்தியுள்ளவனஞ்சிருவன்பரமாத்மாவைத்துவி<sup>2</sup> வேறுஇடமிலலாமல தேகங்களின்முடிவிலுள்ளபரமாத்மாவைஅனுஸரித்துக்கொண்டிருப்பான். ஒருவன்<sup>3</sup> தாரணையுடன்கூடியவனஞ்சிருப்பான், சிலர் பிராமாத்மாவை உபாவிக்கிறார்கள். சிலர் விதுதைகளில் அகஷரமென்றுக்குப் பட்டவரும் பராருமானதேவரத்தொடர்ந்து தியானம்செய்கிறார்கள். தலத்தால் பாவங்களைரித்தசிலர் முடிவுக்காலத்தில் அவரை உபாவிக்கிறார்கள். மஹாத்மாக்களானஇவர்களைவரும் உத்தமமானக்கு யைஅடைகிறார்கள். அந்தஉபாஸனங்களுக்குள்ள ஸ்தாக்ஷமமான வேற்றுமையைச் சாஸ்திரக்கண்ணலும் அறிந்துகொள்ளவேண்டும். காரணசரீரமென்னும்பிரகிருதியைக் கடைசியிலுள்ளதாக ஆறியவேண்டும். அபிமானம்விட்டுவிலகியவனும்துறவியும்தாரணையில்பற்றுவள்ள மனமுள்ளவனுமாயிருப்பவைனை ஆகாசமென்னும்பரமாதமாவுக்குஅடுத்தபடியிலிருப்பவனுக்குத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். உபாஸதிகளில் நல்லபற்றுவள்ளமனமுள்ளவர்கள் மாணி உலகத்திலிருந்து விடுபடுகிறார்கள். பிறகு, ரஜோகுணமறவர்களும் பிரம்மமானவர்களுமாகி உத்தமமானக்குயை அடைகிறார்கள். இவ்விதம் ஒரேபிரம்மததை அடையக்காரணமானுபாஸனமுறையை வேதமறிந்தஜனங்கள்கூறுகிறார்கள். அறிவுக்குத்தக்கபடி உபாவிக்கும் அனைவரும் உத்தமக்குயை அடைகிறார்கள். அவர்களுக்குக் கட்டற்றதும் தெளிவுள்ளதுமானஞானம் உண்டாகிறது. அவர்களும் உத்தமமான உலகங்களை அடைகிறார்கள். ஞானத்தின்பலத்திற்குத்தக்கபடி சுத்திபெறுகிறார்கள். ஆசையற்றவர்களும் ஞானத்தால்பிருப்தியடைந்தவர்களுமாயிருப்பவர்கள் பரிசுத்தர்களாகி உறுப்புறுப்பிலலாதவரும் அவயக்தமென்று பெயருள்ளவரும் தேவலோத்துவிருப்பவருமான

<sup>1</sup> வேறுபாடும்.

<sup>2</sup> சாஸதிரப்படி ஓரிடத்தில் மனத்தை நிறுத்துவதைப்படு.

<sup>3</sup> ஸகுணபரம்ம்.

ஸ்ரீவிஷ்ணுபகவாளை நல்ல எண்ணக்தால் அடைகிறார்கள். அவர்கள் புத்தியிலிருக்கும் ஸ்ரீஹரியை அறிந்துகொண்டு அழிவில்லாதவர்களைகித் திரும்பவும் ஸ்ம்ஸாரத்தை அடைகிறார்களில்லை. குறைவற்ற தும் அழிவற்ற துமிசுத்தமமுமான அந்தப்பாரத்தையடைங்குமூன்து மடைகிறார்கள். இந்தநானமென்பது நிவாரணான். இவ்வுலக மானது இருப்பதும் இல்லாததுமாயிருக்கிறது. உலகமனித்தும் ஆசையால்கட்டப்பட்டு உருளைபோலச் சுற்றி வெரான்டிருக்கின்றது. நாமரைத்தன்டில் உள்ளிலிருக்கும் அகன்நாலானது எவ்விதம் வெல்லாவிடத்திலுமிருக்கிறதோ அதுபோல ஆசையென்னும் நாலானதுமுதலும் முடிவுமில்லாமல் எப்பொழுதும் சரீரத்தை அடைங்கிறது. தைக்கும்மனிகன் ஆடையில் நாலை ஊசியால எவ்விதம் ஒட்டுகிறது. அவ்விதம் ஸ்ம்ஸாரமென்னும் நாலானது ஆசையென்னும் ஊசியால் ஒட்டப்படுகிறது; அங்குமிகுமும்படுத்துச்சேர்த்து நூற்றுவததையும் உண்டுபன்னுகிறது. எவன் காரியத்தையும் காரணத்தையும் வளைதனரானபுருஷரையும் உள்ளபடிஅறிகிறுகிறேன். வன்னிசையற்று மோக்ஷமடைவான். அவன் வியாபகமும் நிலையுள்ளதுமான ஆதமாவின்னன்மையான ஸ்திதியை எப்பொழுதும் அடைகிறான். (இவ்விதம்) பகவானுனாராயணரிஷியானவர் உலகத்திற்குங்கையும் மோக்ஷத்திற்குக்காரணமுமான இந்தநிவருத்தித்தர்மத்தைப் பிராணிகாரிடத்திலுள்ள அருளால் உபதேசித்தார்" என்றுசொன்னார்.

### இருநாற்றிருபதாவது அத்தியாயம்.

ஓ. மா. கஷ் தர்மம். (நோடர்ச்சி.)



(பஞ்சசீகர் ஜனகருக்கு நாஸ்திகமதழலியவற்றைக் கண்டித்துச் சொல்லியது.)

புதிச்சிரர், "நன்னடக்கையை அறிந்தவரும் ஜனகருவத்து வுதித்துவரும் ரிதிலைக்கு அதிபதியும் மோகஷத்துமான் ஜனகரும் புத்திமானுமானஜனதீவர் போகந்களோத்தன்னிவிட்டு எவ்வித நடக்கையால் மோகஷத்தை அடைந்தார்?" என்றுதீக்க, பின்து சொல்லத்தொடங்கினா.

• "மோகஷதர்மங்களையறிந்த அந்த ஜனதீவார் எந்த நடக்கையால் பெரிய ஸ்தாகமான மோகஷத்தை அடைந்தால்கே அவ்விதயத்து வும்பழையதுவிதித்தூஸ்த்தை உதாராரிக்கிறாகள். ஆசீர்வை! ஜனதேவனென்னும் ஜனகன் மிதிலாபுரியில் சரீரம்போன புன்காலத்து

## எனது பூர்வ மஹாபாரதம்.

இல்லை விஷயங்களை நன்றாய் ஆலோசிப்பதில் முயற்சியுள்ளவனுயிருந்தான். அவனுடைய வீட்டில் பலவிதமான பாதைண்டமதங்களைக் கண்டிப்பவர்களும் வெவ்வேறுன தர்மங்களைக் காண்பிப்பவர்களுமான நாறு ஆசிரியர்கள் எப்பொழுதும் வலித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அவன் ஏந்த ஆசிரியர்கள் சொல்லுகிறபடி இறந்தபின் ஆத்மா இருக்கின்றதென்ற நிச்சயத்திலும் மறுபிறப்பைப்பற்றியநிச்சயத்து இலும் மிக்க ஸக்ரீநாஷப்படுகிறதில்லை. அவன் வேதமார்க்கத்திலிருந்து கொண்டு ஆத்மநாதவிஷபகுதில் மிகவும் விசௌதமாக ஸக்தாஷப்படுவான். ஒப்பொழுது பஞ்சசிகரென்று பெயருள்ளவரும்கபிலையின் புத்திரருமான பெரியமூனிவர் பூமிமுழுமையும் சுற்றிலுள்சரிததுக் கரோண்டு பிறகு மிகுலைக்ருச்சென்றார். அவர் ஸந்யாஸதர்மங்களைன்று நூக்கும் தத்வஜ்ஞானத்தின் நிச்சயத்திற்குமூன்ளபயீன நன்கு நிச்சயம்செய்துகொண்டவர்; த்வந்துவங்களைவிட்டு விலகியவர்; ஸந்தேகமற்றவர். ரிஷிகளுள் அவர்களுவரை மனிதர்கள் விஷயத்திலைவருப்பமற றவரென்றும் நிலைபெற்றதும் அழிவில்லாததும் அடையாளிகவரியது மான மோக்ஷஸாகத்தைத் தேடுகிறவரென்றும் சொல்லுகிறார்கள். ஸாங்கியர்கள் அவரை உத்கமரிஷியான கபிலப்பிரஜாபதியென்றுசொல்வார்கள். கபிலர் கேளில் அந்தப்பஞ்சசிகர் உருவத்துடன்வந்து ஆச்சரியத்தை உண்டுபண்ணுகிறார். அவரை ஆஸாரியின்முதல்சிஷ்யரான சிரஜீவியென்றும்கூறுகிறார்கள். அவர் 1ஐந்தாயிரவாகங்களுள்ளவிடக தில் ஆயிரம்வருஷம்செய்யத்தக்க ஸத்ரயாகத்தைச் செய்துகொண்டிருக்கிறார். ஐந்துபிரவாகமுள்ளவிடக்கு ஸ்நானம் செய்தவரும் ஐந்துஊள்செய்யவேண்டிய 2பஞ்சராத்திரமென்றயாகத்தில் ஸமர்த்தரும் ஐந்துகோசங்களைப்பற்றிய உபாஸனங்களைச் செய்தவரும் 3ஐந்து குணங்களுள்ளவரும் பஞ்சசிகரென்று சொல்லப்படுகிறவருமான அவர் கபிலமத்தைச் சேர்ந்த பெரியமூனிக்கூட்டம் உட்கார்ந்திருக்கும் இடத்தினருகில்லாத புருஷர்களிடமிருப்பதும் இந்திரியங்களுக்குப்புலப்படாததும் பரமார்த்தமுமானபிரம்மத்தை அறிவித்தார். ஸத்ரயாகம் செய்தபின் தவததால் திரும்பவும் நன்குவினவப்பட்டாலுமாரியானவர் திவ்யதிருஷ்டியால் சேஷத்ரகேஷதரங்களைப்பற்றிய பகுத்தறிவை அறிவித்தார். ஆஸாரியானவர் அந்த முனிக்கூட்டத்தில் ஒரோ அகஷரமானதும் பலங்குவருமுள்ளதாகக்காணப்படுவதும்

1 நானேம் கிரியங்களைன்றும் ஐந்துபிரவாகங்களுடன் கூடின மனம் என்ற இடத்தில் மானஸயாகம் செய்தாரென்பது பொருளா.

2 'பஞ்சராதராஷாரதः' என்று மூலம்.

3 சமம், தமம், உபரதி, திதிக்ஷை, ஸமாதானம்.

அழிவில்லாததுமானப்ரம்மத்தை அறிவித்தார். அந்தஆஸாரியி னுடையசித்யரான பஞ்சசிகமுனிவர் மானிடப்பெண்ணின்பாலால் வளர்க்கப்பட்டவர். கபிலையென்றுபிரவித்திபெற்றவரும் குடும்பத்து ஹுள்ளவருமான ஒருபிராம்மணப்பெண் இருந்தாள். அவர் அந்தப் பெண்ணுக்குப் புத்திரராயிருக்கும் தன்மையையடைந்து அவளிடம் ஸ்தன்யபானம் செய்தார். அதனால், அவர் காபிலேயரென்றுபிரவித்தி யையுட்குணானிலையுள்ளபுத்தியையும் அடைந்தார். இவ்விதம் கபிலையின் புத்ரரானபஞ்சசிகமுனிவரின்உற்பத்தியையும் அவ்வுக்குள்ள காபிலேயரென்றுபிரவித்தியையும் எல்லாவிஷயங்களையும்பற்றியமிக்க உத்தமமான அறிவையும் எனக்குப் பீகவான் சொன்னார். அந்தப் பஞ்சசிகரானவர் அருகில்வந்து தர்மமறிந்தவர்களுள் மிகச்சிறந்தவ னும் ஜனகவம்சத்தில்பிறந்தவருமான ஜனதேவன், ஆசிரியர்களிடம் ஸமானமாயிருப்பதைத்தெரிந்துகொண்டு பலயுக்திகளால் நூறுஆசிரியர்களையும் மோகிக்கும்படிசெய்தார். அரசனே! புதுகிமானுண பஞ்சசிகமுனிவர் அந்த ஆசிரியாகளைவரையும் விலக்கவேண்டுமென்று குணமுள்ளபலயுக்திகளை அவர்களுக்குச் சொல்லினார். ஜனக்குனு கபிலையின்புத்திரரான பஞ்சசிகரைக்கண்டதால் அவரிடம் மிகுந்த பக்தியுடன் நூறுஆசிரியர்களையும்தள்ளிவிட்டு அவர்ப்பிசெலல்லா னுன். தர்மப்படிநமஸ்கரித்தவனும் மிகவும் ஸமர்த்தனுமான அந்த ஜனதேவன்பொருட்டு<sup>1</sup> நூனகால்டத்தில் அற்விக்கப்படுவது எதுவோ அந்த உத்தமமானமோக்ஷத்தைஅவரும் சொன்னார். ஜன னத்துவில் ஆசையில்லாதிருக்கும் முறையைச் சொல்லியபின் அவர் கர்ம வழியைப்பற்றிய வைராக்யத்தை உபதேசித்தார். கர்மதைப்பற்றிய வைராக்யத்தை உபதேசித்தபின் எல்லாஉலகங்களைப்பற்றிய வைராக்யத்தையும் உபதேசித்தார். கர்மங்களைச் சொல்லும் கர்மங்களினாடியனுண்டாவதும் எதைக் காரணமாகக்கொண்டவேயோ அவ் விதமும் நம்பத்தகாததும் நாசமுள்ளதும் சஞ்சலமும் நிலையற்றது மான மோஹத்தையும் சொல்லத்தொடங்கினார். ‘விநாசமானது ப்ரதயக்ஷமாயிருப்பதாலும் ஏரதயகூப்பிரமானமானது உலகங்களை ஸாக்ஷியாகக்கொண்டநாயிருப்பதாலும் ஆசமப்பிரமானத்தால் சர் ரத்தைவிட வேறுஆத்தா இருக்கிறதென்று சொல்லுகிறவாறுயும் தோல்வியடைகிறுன். எப்பொழுதும் ஆத்மாவிற்குத்துன்பழும் மர

1 ஆதிகபாடமான அரைபுலோகம் விடப்பட்டது.

2 ‘மாக்கண்டேயர்: அல்லது, வந்தகுமார்’ என்பது பழையாகும்.

3 வேறுபாடம்.

ணமும் கிழக்கனமும் நோயும் இயறகையே. , ஆகையால், அவி வேகதால் (சரீரத்தைக்காட்டிலும்) ஆத்மாவை வேறாக நினைப்பால் தப்பாணமதமாகும். மேலும், எது உலகத்தில் யுக்திக்கு ஒத்ததாயிருக்கவில்லையோ அதையும் சொல்லுவதுண்டு. இந்த அரசன் கிழத்தனமில்லாதவனும் மரணமில்லாதவனுமாயிருக்கவேண்டுமென்று சொல்லுகிறார்கள். இவனும் அப்படியே நினைத்துக்கொள்ளுகிறன். அதுபொல ஆகமமும் ஆத்மாவேற்றன்று கூறுகிறது. இருக்கிறதென்றும் இல்லையென்றும் இவ்விதஸங்தேகத்திலதககாரணமில்லாதிருக்கும்பொழுது எந்தஅனுமானததைப்பற்றிக்கொண்டு உலகத்திலுள்ளவியவகாரத்திற்கு எல்லசிச்சயத்தைச் சொல்லமுடியும்? ஆகமம் அனுமானம்னன இவ்விரண்டுக்கும் பிரத்யக்ஷமன்றே மூலமாயிருக்கிறது? ஆகமமானது பிரத்யக்ஷத்தால் பாதிக்கப்படுகிறது. அனுமானத்தால் உண்டாகும்நிச்சயமோ சிறிதும் இல்லை. ஏதோ ஒருவிதமான இந்த அனுமானததில் சிந்தைப்படுகிறவனுலும் ஸாதிக்கத்தக்கதொன்றுமில்லை. ஆகையால், சரீரத்தைவிடலீவனென்பவன் வேறிலையென்று நாஸ்துகர்களின்மதத்தில்கூறப்படுகிறது. ஆலமரத்தின்வித்தில் அதற்குள்ளகாரணமும், பசுவின் ஆகாரததில் வெவ்வேறுண டாலும் நெய்யும், வாஸனையுள்ளபலவஸ்துக்களின்பாகத்தில் மதசுக்ரூயும், இரண்டுக்டட்டைகளின் சேர்க்கையால் தீயின்உற்பத்தியும், தர்கமதத்தில் ஆக்ஷமனம்இவைகளின்சேர்க்கையால் உண்டாகும்ஸ்மிருதின்ற ஞானமும், இரும்பை அசையச்செய்யும்காக்தமணியும் ரவியின்ஓரியுடன்சேர்ந்து தீயைஉண்டுபண்ணும்ஸூர்யகாங்கமென்னும்மணியும் தீயில நீரைக்குடிக்கும்திறமையுயிருப்பது போலச் சரீரமே ஆத்மாவாக இருக்கலாம். ஆனாலும், மரணத்திற்குப்பின் சரீரத்தில் நான்குடுரங்களுக்குநாசமுண்டாவதும் தேவதைகளின்பொருள்தீண்டியும் மரித்ததும்முன்செய்தகர்மங்கள்பயனற்றுப்போவதும் ஒருப்பிலசெய்யாதகர்மங்களின்பயனுண்டாவதும் சரீரத்தைவிட ஆத்மாவேற்றவிஷயத்தில் பிரமாணமென்பது நிச்சயம். கீழ்ச்சொன்ன இருஷ்டாந்தங்கள் பிரமாணங்களாகிறதில்லை. இந்தச் சிலதிருஷ்டாந்தங்களைல்லாம் ஐடவஸ்துவைப்பற்றியவைகளாயிருக்கின்றன. ஜமலலாகவஸ்துவிற்கு ஜடவஸ்துவுடன்கூட (காரியகாரணங்களுக்குள்ள) ஒற்றுமை பொருத்தமுள்ளதன்று. சிலர் அவித்தை, கர்மங்கள், சேஷ்டை, தோஷங்கள் இவைகளை ஸேவித்துவையும் வோபத்தையும் மோகத்தையும் மறுபிறப்பிற்குக்காரணமென்று கூறுகிறார்கள். அவர்கள் அவித்தையை கேட்க்கிறமென்

ஹும் அப்படியே முன்செய்யப்பட்டகர்மத்தைப் பீஜமென்றும் ஆசையை உண்டுபண்ணுவதை ஸ்கேமென்றும் சொல்லுகிறார்கள். இது ஆவர்களுடையமத்தில் மறுபிறப்பிற்குக் காரணமாகும். இந்த அவித்தைமுதலியவை 1ஸலிங்கமாயிருக்கும்பொழுது சைதன்யமற்றதும் மரணதர்மமுள்ளதுமான சரீரமானது நாசமடைந்தால் அதிலிருந்து வேறுசரீரமுண்டாகிறது. அவித்தைமுதலியவை ஞானத்தால்நாசமடைந்தால் அது அழிவில்லாத மோக்ஷமென்றும் சொல்லுகிறார்கள்; (இதுவும் ஸரியன்று.) ஸ்வரூபத்தாலும் ஜாதியாலும் 2சுபகர்மங்களாலும் அவற்றின் பயன்களாலும் இது வேறுபிருக்கிறபொழுது இதில் அதுதான் என்ற 3பிரத்யபிழ்ஞா என்றஞானம் எவ்விதம் உண்டாக்குடும்? விரும்பப்படாதபயனுண்டாலதும் எவ்விதம் கூடும்? இப்படிபிருந்தால் தானத்தாலும் கல்வியாலும் தவத்தாலும் பலத்தாலும் என்ன பிரியமுண்டாக்குடும்? எந்தளங்தக்கர்மம் செய்யப்படுகிறதோ அது அது அனைத்தும் வேறு ஒருவனை அடைகிறதே; இவ்விதமிருந்தால் இவன் இவ்விடத்திலேயே வேறு ஒருவன் செய்தகர்மங்களால் துக்கமுள்ளவனுகவும் ஸாகமுள்ளவனுகவும் ஆகக்கூடுமென்பது நிச்சயமாய்த் தெரியக்கூடுமே; கஷணிகஜ்ஞானருபியான ஆத்மாவானது தான் நசித்து மேன்மேலும் வெவ்வேறுண ஆத்மாவை உண்டுபண்ணுகிறதென்று சொன்னால் உலக்கைகளால் சரீரத்தை அடிக்கும்பொழுது வேறுசரீரம் உண்டாவதைக் காணுமே; ஆகையால், இந்தமதம் ஸரியானதன்று. திதிக்ஞம் ருதுக்கரும் வருஷமும் சீதமும் உஷ்ணமும் விருப்பும் வெறுப்பும் எவ்விதம் சென்றது காணப்படுகிறதில்லையோ அதுபோல மோக்ஷமுமாகும். கிழத்தனத்தாலும் நாசத்தையுண்டு பண்ணும் ம்ருத்யுவாலும் சூழப்பட்டவனுக்கு வீட்டினுடையவஸ்து வைப்போலப் பலவீனமாயிருப்பது முந்தி முந்தி நாசமடையும். இந்திரியங்கரும் மனமும் வாயுவும் உதிரமும் மாம்ஸமும் எலும்பும்வரி சையாகவே நாசமடைகின்றன; தம்காரணத்தையும் அடைகின்றன. உலகயாத்திரை நடப்பதும் தானதர்மங்களின் பயனுண்டாவதும் அததற்குள்ளவேதவசனங்களும் லோகவியவகாரங்களும் நசிக்குமே யென்று இவ்விதமான பல்யுக்திகள் மனத்திலுண்டாகின்றன. <sup>4</sup>இது உண்மையானது; இது'உண்மையானது' என்று யாதொன்றும்காணப்

1 வேறு பாடம்.

2 வேறு பாடம்.

3 முன்கண்டதைப் பின்னும் காணும்பொழுது முன்கண்டதாகவும் நினைப்பது.

4 வேறு பாடம்.

எழு

## ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

படிகிறதில்லை. இவ்விதம் ஆலோசிப்பவர்களும் அந்தஅந்தவிஷயத் தைப்பற்றி ஒடுகிறவர்களுமான அவர்களின்புத்தியானது ஒரிடத்தில் பிரவேசன்செய்கிறது ; மரத்தைப்போல அதில்தானே ஜீரணமடைகிறது. இவ்விதம் நன்மைகளாலும் தீமைகளாலும் கஷ்டப்படும்ஜன் துக்கள்யாவும் யானைக்காரர்களால் யானைகள் இழுக்கப்படுவதுபோல வேதங்களால் இழுக்கப்படுகின்றன. ஆசையானது ஆசைப்படும்வஸ் துக்களைப்புஜிப்பதால் ஒருபொழுதும் சமனமடையாது; அக்ணியானது நெய்யால்வளருவதுபோலத் திரும்பவுமே வளரும். ‘பெரும்பாலும் இந்தஜனங்கள் அறிவற்றுப் பொருள்களையும் மிகவும் ஸாகத்தைத்தரத்தக்க வேறுவிஷயங்களையும் விரும்புகிறார்கள். அவர்கள் ஸாகத்தைவிட்டு மிகப்பெரிதானதுன்பத்தைஅடைந்து ம்ருத்யுவின்வசம்செல்லுகிறார்கள். நிலையற்றுயிருள்ளவனும் நசிக்கிறவனுமாயிருக்கிறவனுக்குப் பஞ்சுக்களாலும் மித்திரர்களாலும் மற்றப்பொருள்களாலும் யாதுபயன்? எவன் யாவற்றையுமேவிட்டுச்செல்லுகிற னே அவன் கஷணத்தில்சென்று திரும்பாமலுமிருப்பான். பூமியும் ஆகாயமும் ஜலமும் அக்ணியும் வாயுவும் ஏப்பொழுதும் சரீரத்தைப்பாதுகாக்கின்றனன்ற இவ்விதையத்தைத் தெரிந்து கொண்டபின் ஆசைவென்றையும் கர்மம் இல்லை’ என்று சொன்னார். இவ்விதம் கபடமில்லாததும் வேறுகருத்தில்லாததும் மிகவும்ஸாகமுள்ளதும் தன்னைஸாக்கிபாகக் கொண்டதுமான வசனத்தைக்கேட்டு ஜனதேவனென்னும் அாசன் வியப்புற்றுப் பின்வருமாறு திரும்பவும்வினவத் தொடங்கினான்.

1இருநாற்றிருபத்தெரண்டாவது அத்தியாயம்.

ஓ மா கஷி தா மம். (தொடர்ச்சி.)



(பஞ்சர்கர்கர்மபலன்களை ஜனகனுக்குச் சோல்லியது.)

அரசனுண்ணுக்கள் உத்தமரானபஞ்சசிகரிஷியால் அறிவிக்கப்பட்டுத் திரும்பவும் சரீரத்தைவிட்டு விலகுயப்பொழுதுள்ள பிறப்பையும் பிறப்பில்லாத மோகஷத்தையும்பற்றிக் கேட்கத்தொடங்கினான்.

1 இருநாற்றிருபத்தோராவதுஅத்யாயம், ஒருபஸ்தகத்திலமட்டுமேகாணப்படுவதாக மூலிபுஸ்தகத்தில் கூறியிருப்பதாலும் அதிலெபரும்பாலும் முன் பின் அத்யாயங்களிலுள்ள பலர்லோகங்களே ஒருமாதிரி சேர்க்கப்பட்டதாக காணப்பட்டதாலும் விடப்பட்டது.

காந்தியரவும் மற்றும்

‘பூஜ்யரே! சரீரத்தைவிட்டபின் ஒருவனுக்கும் விசேஷமான அறிவு இல்லாமல்போனால் இவ்விதமிருக்கும்பொழுது அஜ்ஞானம்தான் என்னசெய்யக்கூடும்? ஞானம்தான் என்னசெய்யக்கூடும்? பிராம்மணப்ரேஷ்டரே! இதைப் பாரும் யாவும் விநாசத்தில் முடிவுபெறும். ஜாக்ரதையுள்ளவரே அஜாக்ரதையுள்ளவரே என்னவிசேஷத்தைச் செய்யப்போகிறேன்? பஞ்சபூதங்களிலபற்றுதலில்லாமைபோ அல்லது விநாசத்தையடையத்தக்க அவைகளில்பற்றுதலோ எதற்காகத் தத்தவஜ்ஞானத்தை உண்டுபண்ணிக்கொள்ளவேண்டும்? இதில் உண்மையானானிச்சயம் எது?’ என்று கேட்டான். அஜ்ஞானத்தால்மறைக்கப்பட்டவனும், நோயாளிபோலமயக்கங்கொண்டவனுமான ஜனதேவனைத் திரும்பவும் நன்மொழிகளால்ஸமாதானம் செய்து அறிவுள்ளபஞ்சசிகர் சொல்லத்தொடங்கினார். ‘இந்தமோக்ஷ விஷயத்தில் விநாசத்தில்முடிவென்பதில்லை; விசேஷஜ்ஞானத்தில் முடிவென்பதுமில்லை. சரீரம் இந்திரியங்கள் மனம் இவைகளின் இச் சேர்க்கையானது கர்மங்களிலூன்றைவுன்று அடுத்திருந்தாலும்வெவ்வேருகவிருக்கிறது. ஆகாயம் வாயு அக்னி ஜலம் பூமியென்றனாக்கு பூதங்களும் அந்தச்சரீரமுதலியவைகளுக்குக் காரணமாயிருக்கின்றன. அந்தஜூந்துபூதங்கள் இயறகையால்சேர்ந்து நிலைபெற்றிருக்கின்றன. ஸ்வபாவத்தால் விலகிச்செல்லுகின்றன. சரீரத்திலுள்ள இடைவெளி ஆகாயமும், பிராணன் வாயுவும், சூடு அக்னியும், ஏரமுள்ளது ஜலமும், கழனமானவை பூமியைச்சேர்ந்தனவுமாயிருக்கின்றன. இவ்விதம் ஜூந்துபூதங்களின் சேர்க்கையான இச்சரீரமும் பலவிதமாயிருக்கிறது. நான் என்றபதத்தின்பொருளும் பிராம்மணர்களுக்குஉத்தமமானதும் புத்தியின்உருவத்துடன்சோந்ததும்வாக்குக்களுக்குஎட்டாததும் நித்யமாயிருப்பதும் எதுவோ அது இவ்விதம் தெரிந்துகொள்ளத்தக்கதாகும். ஞானமானது, அறிவு அறியத்தக்கது அப்படியே அறிவிறகுக்காரணம்னன்று மூன்றுவிதமாகச் சொல்லப்படுகிறது. கர்மங்களைத்திற்கும் காரணமானவைகளின் சுருக்கம், புத்தி ஜாடராக்னி பிராணவாயுன்று மூன்றுவிதமாகும். இந்தமூன்றிலிருந்தும் இந்திரியங்களும் அவைகளுக்கு விஷயங்களானசப்தமுதலியவைகளும் அந்தவிஷயங்களின் அறிவும் சேதனையென்னும்புத்திவிருத்தியும் மனமும் பிராணனும் அபானனும் மற்றக்காரியங்களும் வெளியாகின்றன. பிராணன் முதலியவைகளின் காரியங்களும் ஞானேஞ்சிரியங்களின்காரியங்களும் ஆத்மாவில் சேர்க்கையை அடைந்தவையல்ல. அவைகள் ஆத்மாவின்புத்திரன்போன்ற

எனக்கு

## பூந்தெய் மாபாரதம்.

மனத்தைக் காரணமாகக் கொண்டவைகள், பரனான் அந்தப்புருஷன் அறிவே வழிவமாயிருக்கிறார்கள். செவி த்வக்கு நா கண் மூக்கு என்ற இந்தஜூந்து இந்திரியங்களும் மனத்தைக்காரணமாகக் கொண்டு செல்லுகின்றவைகளும் அதற்குட்பட்டவைகளுமாயிருக்கின்றன. அவைகளில் சேதனையென்னும்புத்தியானது ஆத்மசைதன்யத்துடனிருந்துகொண்டு 1மூன்றுவிதமாய் நிலைபெற்றிருக்கிறது. அந்தப் புத்தியை ஸாகமென்றும் துக்கமென்றும் ஸாகதுக்கமல்லாததென் றும் கூறுகிறார்கள். சப்தம், ஸ்பர்சம், ரூபம், ரஸம், கந்தம் என்ற ஜூக்தும் அவைகளுக்கிருப்பிடமானதிரவியங்களுமானஆறும்மரணம் வரையில் ஞானத்தை உண்டுபண்ணக்காரணமாக இருக்கின்றன. கர்மவழியும் அதைவிடுகிற ஸங்யாஸவழியும் எல்லாவற்றிலுமுள்ள தத்வப்பொருளின் நிச்சயமும் அந்தஇந்திரியங்களை அடுத்திருக்கின்றன. அவைகளில்தத்வசிச்சபமென்றதை உத்தமமென்றும்மோக்ஷத் திற்குக்காரணமென்றும் ரஜோகுணத்தைக் கடந்துநிற்கும் பிரபு வென்றும் கூறுகிறார்கள். ஏப்பொழுதும் ரஜோகுணத்தில் செல்லும் மனமானது வைராக்யத்தால் அந்த அதத்வவழியிலிருக்கும். அந்தமனமானது தெளிவடைந்தால் புத்தியானது அழிவற்றதும் வியாபகமுமான பிரம்மத்தை நன்றாய்த்தெரிந்துகொள்ளும். குணங்களின்சேர்க்கையானஇந்தச்சரீரத்தை, 'நான்' என்றவன்னத்துடன் பார்க்கிறவனும் நல்ல அறிவில்லாதவனுமாயிருக்கிறவனுக்கு முடிவில்லாத துக்கமானது குறையாமலேஇருக்கும். ஆகையால், அறி வுள்ளபுத்திமானங்கள் இந்தச்சரீரமுதலியவைகளில் பற்றுதலில் வாமலிருக்கவேண்டும். காணப்படுவன எல்லாம் ஆத்மாவல்ல. ஆகையால், அது நானென்றவஸ்துவாகவாவது என்னுடையதென்ற வஸ்துவாகவாவது இருக்கவில்லை. ஆகையால், தோன்றும்துன்பங்களின்தொடர்ச்சியானது எதை ஆதாரமாகக் கொண்டதாயிருக்கக்கூடும்? இவ்விஷயத்தில் மனத்தைச்சங்தேகமில்லாமல் தெளிவிப்பதானே 2மோக்ஷசாஸ்திரமானது மிகஉத்தமமாகும். உன்னுடையமோக்ஷத்திற்குக்காரணமாக எது சொல்லப்படப்போகிறதோ அதைக்கேள். மோக்ஷத்திற்காக முயற்சிசெய்யுமெனவருக்கும் கர்மமுதலியவற்றைவிடுவதுதான் சிறந்ததாகும். விலூகாத துன்பத்துடன் கூடியவைகளான பிரபஞ்சங்களின்சேர்க்கையானது துன்பத்தைக்

1 'வேண்டுமென்றும் வேண்டாமென்றும் இரண்டுமில்லாததென்றும் மூன்று விதமாகப் புத்திக்கு உபயோகமுண்டான்றது' என்பது பழைய உரை'. இதனுடத் பாலோகத்தில் சொல்லியபடி மூன்று விதமென்று கொள்வது நலம்.

2 வேறுபாடம்.

கொடிப்பதும் கெட்டதுமாகும். திரவியத்தை விடுவதற்காகக்கூறப் படும் கர்மங்களும் போகங்களைவிடுவதற்காக விதிக்கப்படும் விரதங்களும் ஸாக்தத்தைவிடுவதற்காக விதிக்கப்படும்தவழும் யோகழும் அனைத்தையும் விடுவதில் முடிவடைகின்றன. துக்கத்தை விலக்கிக் கொள்ளவேண்டியதற்காக இரண்டாவதில்லாமல் எல்லாவற்றையும் விடவேண்டுமென்ற தியாகவழியானது இவ்விதம் உபதேசிக்கப்பட்டது. தியாகமில்லாவிட்டால் துண்பமுண்டாகும். புண்ணியமானது நகித்துப் பாவமும் விலகித் தவச்தைக்காரணமாகக்கொண்ட உறுதியுள்ள பயனும்போன்ற கிழத்தனம் மரணம் பயம்கூவைகளிலிருந்துவிடுபட்டு மனிதன் ஆகாயம்போல விசேஷமற்றவனுகிப் பதித்திருப்பான். புத்தியிலிருப்பவைகளும் மனத்தை ஆரூவதாகக்கொண்டவைகளுமான ஐங்குநானெங்கிரியங்களைச் சொல்லியபின்<sup>1</sup> மனத்தை ஆரூவதாகக்கொண்டஐங்குந்துகர்மேங்கிரியங்களையும் சொல்லுகிறேன். கைகளைக் கர்மங்களைச் செய்யும் இந்திரியங்களைன்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். கமனத்திற்குரியஇங்கிரியம் கால்கள். கர்ப்பத்தை உண்டுபண்ணுவதற்கும் ஆனந்தத்திற்கும் உரியஇங்கிரியம் சேபஸ். விடுவதற்குள்ளஇங்கிரியம் பாயு. வெவ்வேறுஞசப்தங்களைச் சொல்லுவதற்காகவாக்கு, <sup>2</sup> இந்த ஐங்கு இந்திரியங்களுடன்கூடியிருப்பது மனமென்று அறிவிக்கிறார்கள். இவ்விதமான இந்தப்பதினேர் இந்திரியங்களையும் புத்தியால் <sup>3</sup> சீக்கிரம் விலக்கிக்கொள்ளவேண்டும். காதுகள் சப்தம் மனம் இந்தமுன்றும் கேட்கிறதற்குக்காரணமாயிருப்பன. அப்படியே தொடுவதிலும் அதுபோலப் பார்ப்பதிலும் அதுபோலவே சுவைப்பதிலும் மோப்பதிலும் மும்முன்றுண்டு. இவ்விதம் இந்த ஐங்குமுன்றுகளான ஸாதனங்கள் அந்தஅந்தஅறிவிற்குக் காரணங்களாகின்றன. மூன்றுவிதமான இந்தஸாதனமானது அந்த ஞானத்தை உண்டுபண்ணுவதற்காகவே முறையே வந்துகொண்டிருக்கிறது. ஸாத்விகம் ராஜஸம் தாமஸமென்று அந்தஸாதனங்கள் மூன்றுவிதம். அவைகளிலிருந்து எல்லாவற்றையும் ஸாதிக்கத்தக்கமுன்றுவிதமான அனுபவங்களுண்டாகின்றன. <sup>4</sup> ஸந்தோஷம், பீதி,

1 'பிராணை' என்பது வேறுபாடம்.

2 வேறுபாடம்.

3 வேறுபாடம்.

4 இஷ்டமானவஸ்துவைக் கேட்பது பார்ப்பது அடைவது அனுபவிப்பது இவைகளிலுண்டாகும் சிததவிருத்திகள் முறையே : ஸந்தோஷமுதலியநான்குமாகும். அனுபவித்ததிலும் அனுபவியாததிலும், ஒரேவிதமான மாந்தின்நிலை உபசாந்தியாகும்.

எனுசு

## ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

ஆனந்தம், ஸாகம், மனத்திற்குஉபசாந்தி இவை காரணமில்லா மலோ ஒருகாரணத்திலிருந்தோ உண்டாவது ஸாத்விககுணமாகும். ஸந்தோஷமில்லாமை பரிதாபம் பேராசை சோகம் பொருமை இவை கள் ரஜோகுணத்தின் அடையாளங்களாகும். அவைகள் ஸ்வபாவத் தாலும் சிலகாரணங்களாலும் காணப்படுகின்றன. அவிவேகமும் மோகமும் அஜாக்ரதையும் தூக்கமும் சோம்பலும் மற்றும்பலவிதமு மான தமோகுணத்திலிருந்து உண்டானகுணங்கள் இயற்கையாலும் காரணங்களாலும் உண்டாகின்றன. அவைகளில் சரீரத்திலோ மனத் திலோ ஸாகததைத்தருவதாயிருக்கிறது ஸத்வகுணத்தாலுண்டான பொருளென்று அதை அடையவிரும்பவேண்டும். தாபமுள்ளதும் தனக்கு வெறுப்பைச்செய்கிறதுமாயிருப்பதை அந்தக்காரணத்தால் ரஜோகுணம் உண்டாயிருக்கிறதென்று நினைக்கவேண்டும். அது போலச் சரீரத்திலோ மனத்திலோ எது மோகத்துடன்கூடியதும் இன்னதென்றுளகிக்கத்தகாததும் அறியத்தகாததுமாயிருக்கிறதோ அதைத் தமோகுணமென்று நிச்சயிக்கவேண்டும். ஆகாயத்தை அடைந்தசெவியும் செவியைஅடைந்திருக்கும்சப்தமும் ஆகாயமென்னும் பூதஉருவந்தாம். சப்தத்தை அறியும்பொழுது ஆகாயம் செவி இவ்விரண்டும் வேறுகஅறியப்படுகிறதில்லை; அறியப்படாமலிருப்பதுமில்லை. இதுபோல த்வக்கும் கண்களும் நாவும் ஜந்தாவதான மூக்கும் முறையே ஸ்பர்சம் ரூபம் ரஸம் மணம் இவைகள் தாம். அவைகளும் சித்தத்தைவிட வேறல்ல. அந்தச்சித்தமும் மனம் தான். ஜந்துவிஷயங்கள் ஜந்துஇந்திரியங்கள் இவைகளுக்குள்ள கேட்பதுமுதலியகாரியங்களில் ஒரேஸமயத்தில் வியாபிக்கும்திறமை சித்தத்துக்கிருப்பதால் இந்தப்பத்திலும் அதுஇருக்கிறது. சித்தத்தைப் பதிஞ்சேராவதாகத் தெரிந்துகொள். புத்தினன்பது பன்னிரண்டாவதாகும். இந்தப்பன்னிரண்டின்காரியங்களும் ஒருஸமயமில்லாமலிருப்பது (அதாவதுவிசேஷங்காணமில்லாதிருப்பது) தமோகுணத்தாலுண்டானநிதிரையாகும். அப்பொழுது ஆத்மாவிற்குநாசமில்லை. அவைகளின்காரியங்கள் ஒருஸமயத்திலிருக்கும்பொழுது உண்டாவது உலகவியவகாரமாகும். இந்திரியங்களை விலக்கிச்சென்றாலும் ஜாக்ரத்தசையில் முதலில் அனுபவிக்கப்பட்ட விஷயங்களின்வாஸை வந்திருப்பதால் அந்தவிஷயங்களைக்கண்டு சிந்தித்துக்கொண்டிருன்று குணங்களுள்ளவருக்கே சுற்றுகிறான். (இது ஸ்வப்நம்.) தமோகுணத்தால் அடிக்கப்பட்டசித்தமானது விரைவாக 1லையத்தைஅடை

## சாந்திபரவும். எனுள்

ந்து சரீரத்தில் நிலையற்றதானெந்தவழியேச்செய்கிறதோ அதைத் தமோகுணத்தாலுண்டான நித்ராஸாகமென்று சொல்லுகிறார்கள். வேதத்தாலுபதேசிக்கப்பட்டதும் துக்கத்தை <sup>1</sup>அனுபவியாததுமான அந்தமோக்ஷத்திலும் பொய்யானதும் அவ்யக்தமுமான தமஸாடன் கூடிய ஸாஷாப்தியில்போலிருக்கும். இவ்விதம் விலக்கப்பட்டதும் தம்கர்மங்களைக் காரணமாகக்கொண்டதுமான இந்தப்ரபஞ்சமானது (அஞ்ஞானமுள்ள)சிலருக்கு உறுதியாயிருக்கிறது; (ஞானமுள்ள) சிலருக்கு விலகுகிறது. நான்னன்னும் இப்பொருளானது வேறுஇடத்தில் நிலையுள்ளதன்று. எவனுக்கு இது எப்பொழுதும் உறுதியாயிருக்கிறதோ அவனே அறிவுள்ளவன்.இதைவிடவேறானசரீரதர்மமானது எல்லாப்ராணிகளிடத்திலும் எப்பொழுதும் உறுதியாயிருக்கிறது. இதேஅனுமானத்தால் அந்தத்தர்மத்தை விலக்கிக்கொள்ளவேண்டும். மனிதன் ஞானத்தால் மோக்ஷமடைகிறன். தர்மபுத்தியுள்ளவன் ஞானமுள்ளவனுவான். உலகமானது தர்மத்தால் நிலைபெற்றிருக்கச் செய்யப்படுகிறது. யாவும் தர்மத்தில் நிலைபெற்றிருக்கின்றன. தர்மமானது எல்லாஇஷ்டங்களையும் உண்டுபண்ணுவதும் யாவற்றிற்கும் காரணமுமாயிருக்கிறது. உலகில் யாவும் காணப்படுகின்றன. எவ்விதத்திலும் அது எல்லோருக்கும் இஷ்டமாகிறதில்லை. ஆகையால், யாவற்றையும்தியாகம்செய்தால் பரமாத்மாவின் அருள்உண்டாகிறது. உலகங்களில்காணப்படும் பொருளைவிடக் காணப்படாததும் ஒப்பற்றதுமான ஒருவஸ்து எங்குமிருக்கிறது. ஆத்மவிசாரம் செய்கிறவர்கள் ஜெந்துபூதங்களின் சேர்க்கையான இச்சரீரத்தை கேஷத்திரமென்று சொல்லுகிறார்கள். மனத்திலிருந்துகொண்டு விளங்கும்பொருளை வோ அது கேஷத்ரஜ்ஞனென்று சொல்லப்படுகிறது.அஜ்ஞானமென்றும் ஸ்வபாவத்தால்சேர்ந்துகொண்டிருக்கும் எல்லாப்ராணிகளிடங்களிலும் அவற்றிற்குள்ளகாரணங்களிலும் இவ்விதமிருக்கும்பொழுது (ஆத்மாவிற்கு)நாசமென்பது ஏது? (பிரபஞ்சமானது) எவ்விதம் நிலையுள்ளதாயிருக்கக்கூடும்? கடலில்சென்றநதிகளானவை தம்நிலையேறுகவைத்துகொள்ளமுடியாமல் தமிழருவங்களையும் பெயர்களையும் விடுவதுபோலப் பிரபஞ்சத்திற்கு நாசமுண்டாகிறது. எல்லாவிடத்திலும் ஜீவனுணவன் வேறுவஸ்துவடன்சேர்ந்து காணப்படுகிறன். இவ்விதமிருக்கும்பொழுது அந்த வஸ்துக்களைவிட்டு விலகியபின் திரும்பவும் விசேஷஅறிவு எவ்விதமிருக்கக்கூடும்? அஜாக்ரதையில்லாமல் ஆத்மாவைத்தேடுகிறவதும் மோக்ஷத்துக்குக்காரணமான இந்த

<sup>1</sup> வேறு பாடம்.

எஅஅ

## ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

வித்தையைத்தெரிந்துகொள்ளுகிறவனுமானவன் ஜலத்தால் நனைக் கப்பட்டதாய்கை இலையானது அதனுடன் பற்றுதலில்லாமலிருப்பது போல வேண்டாதவைகளான கர்மங்களின்பயண்களுடன் பற்றுதலில்லாமலிருப்பான். இந்தமனிதன் பிரஜைகளைக் காரணமாகக் கொண்டவைகளும் தேவர்களைப்பற்றியவைகளும் உறுதியுள்ள வைகளுமான பலபாசங்களிலிருந்து விடுபட்டு ஸாகதுக்கங்களை விடுகிறபொழுது<sup>1</sup> லிங்கசரீரமற்றவனும் முக்கிபெற்றவனுமாகி உத்தமக்குரைய அடைகிறான். வேதப்பிரமாணத்தால் வெளியான சமதமாதிகளான மோகஷஸாதனங்களால் புண்ணியம் நசித்துப்பாவழும் நீங்க அவைகளைக் காரணமாகக் கொண்டபயனும் நசிக்க, மூப்பு இறப்புப்பயங்களற்றவனுகிப் படுத்திருப்பான். இவ்விதம்மஹத்தென் னும்ஸசுணப்பிரம்மத்திலும் வைராக்யமடைந்தவர்களைப் பற்றுதலில்லாததும் லிங்கசரீரமில்லாததும் எங்கும்விளங்குவதுமான பரமாத்மாவை அடைந்து அனுபவிக்கிறார்கள். ஊர்ணாபினன் னும் (ஏட்டுக்கால்) பூச்சியானது நூலால்கட்டப்பட்டவீட்டில் சுற்றிக்கொண்டு எவ்விதம்நிற்கிறதோ அதுபோல அவித்தையால்வீழ்த்தப்பட்டஜீவன் நிற்கிறான். அந்தப்பூச்சியானது அந்த வீட்டைவுவதுபோல முக்கிபெற்றவன் துக்கத்தைவிடுகிறான். அவன் துக்கமானது மலையில்விழுந்தமன்கட்டிபோலச் சிதறுகிறது. ரூரு வென்னும் விலங்கானது பழையதானதன்கொம்பைத்தள்ளிவிட்டுப் பாராமல்செல்லுகிறதுபோலவும் பாம்பானது தன் பழையதோலைத்தள்ளிவிட்டுப் பாராமல்செல்லுகிறதுபோலவும் முக்கிபெற்றவன், துக்கத்தைவிட்டுச் செலவுகிறான். ஜலத்தில்விழுகிறமரத்தைத் தள்ளிவிட்டு அதில்பட்டுக்கொள்ளாமல் பக்ஷியானது ஒடுவதுபோல இந்த முக்கிபெற்றவன் லிங்கசரீரமற்ற ஸாகதுக்கங்களைத் தள்ளிவிட்டுச் சிறந்தக்குடியைஅடைகிறான்.<sup>2</sup> பலவிதமானங்களைங்கல்பங்களிலிருந்தும் விடுபட்டவன், 'நானே எல்லாஉருவமுமாயிருக்கிறேன். நான் எல்லாப்பொருளிலுமிருக்கிறேன். நானே உள்ளிலுமிருக்கிறேன். நானே ஜீவன்' என்ற இந்தக்கவியைப் பாடிக்கொண்டிருப்பான். அன்றியும், மதிலாபதியானஜனகளுல் தன்னகரமானது தீயால் சூழப்பட்டபோது, 'இதில் என்னுடைய உயியும் எரிக்கப்படவில்லை' என்று பாடப்பட்டிருக்கிறது. அரசனும் தானே இவ்விதம்சொன்

<sup>1</sup> பிராண்ட் சூநத, இந்திரியம் பத்து, முனம் புத்தி இரண்டு, ஆகப்பதி னேழும் சரீரமென்னப்படும்.

<sup>2</sup> அதிகபாட்டான அரைப்போகம் விடப்பட்டது.

னன்' என்றுசொன்னார். பஞ்சசிகரால்சோல்லப்பட்டதும் மோக்ஷத் தைப்பற்றியதுமான இவ்வுபதேசம்முழுமையையும் தான்நன்குகவனி த்துப்பார்த்து அதன்கருத்தை நிச்சயம்செய்துகொண்ட விதேகரா ஜன் சோகங்களைவிட்டு உத்தமமானஸாகமுள்ளவனுகிக்களிப்புற்றிருந்தான். அரசனே! மோக்ஷத்தைநிச்சயம்செய்வதான் இவ்வுபதேசத் தைப் படிக்கிறவனும் எப்பொழுதும் சிந்திக்கிறவனுமானவன் கபிலரின்சிக்ஷியரான பஞ்சசிகாசார்யரைஅடைந்த மிதிலாபதியான ஜன தேவன்போலத் துக்கங்களைஅனுபவிக்கமாட்டான்; துக்கிபில்லாதவ னகி முக்கியையும்பெறுவான்" என்றுசொன்னார்.

இருநாற்றிருபத்துமூன்றுவது அத்தியாயம்.

மேராக்ஷதர்மம். (தோடர்ச்சி.)



(மிதிலைந்ததும் ஜனகன்கவலையற்றிருந்ததும்.)

யுதிஸ்திரர், "அறிஞர்களில் பெரியவரே ! தர்மபுத்தியுள்ள மிதிலாபதியானவன் மிதிலாபுரி எரிக்கப்பட்டதைக்கண்டும் தான் எரிக்கப்படுகிறவனாலனென்று சொன்னது என்ன காரணம்?" என்றுகேட்க, பிழமர் சொல்லத்தொடங்கினார்.

"அரசப்புலியே ! மிதிலை முன்காலத்தில் எதற்காக எரிக்கப்பட்டதென்பதைக் கேள். பெரியபுத்தியுள்ளவனே ! அந்த மிதிலையானது தீயால் எரிக்கப்பட்டது. அதை என்னிடமிருந்துகேள். ஜனதேவனன்னும் அந்தஜனகன் மனத்தில் நன்றாகவிசாரித்துக்கர்மங்களைத் தியானம்பண்ணிக்கொண்டு ஸர்வபாவனைபெற்று அந்த எண்ணத்துடன் ஸஞ்சரித்துக்கொண்டிருந்தான். ஆக்மாவை அறிந்தவனும் அறிவுடையோர்களிற் சிறந்தவனுமானஜனகன் யாகம்செய்யும்பொழுதும் தானம்செய்யும்பொழுதும் ஹோமம்பண்ணும்பொழுதும் இந்தப்பூமியைப்பாதுகாக்கும்பொழுதும் பரமாத்மமயமான நிலைமையுடன் இருந்தான். எல்லாஉலகங்களுக்கும் ராசரான பிரபவானவர் தாமே அந்த ஜனகன்மனத்திலுள்ளஸங்கலபத்தை அறிய விருப்பங்கொண்டார். பெரிய புத்தியுள்ள அவர் பிராம்மணங்ரு வத்துடன் அந்தமிதிலையில் சிறிது வேண்டாதகாரியத்தைச் செய்தார். அவர் பிராம்மணப்புரேஷ்டர்களால்பிடிக்கப்பட்டு அரசனிடம் அறிவிக்கப்பட்டார். அரசன் அக்குற்றத்தைக்காரணமாகக்கருதி, 'ஓ ! பிராம்மணரே ! எவ்விதத்திலும் உமக்குத் தண்டனையை நான்

விதிக்கமாட்டேன். என்னுடையபூமியின் எல்லை எவான என்றாஜ் யத்தைவிட்டு வெளியிற்செல்லும்' என்றுசொன்னான். அதைக்கேட்டுப் பிராம்மணரும் அரசனிடம்சென்று, 'அரசனே! சொன்னபடி செய்கிறேன். எனக்குத்தெரியும்படி சொல். உன்னுடைய பூமிக்கு எல்லை எது? எனக்கு இப்பொழுது நியாயமாகச் சொல்' என்று கேட்டார். அதைக்கேட்டு மிதிலாபதியான அரசன் அதைத் தத்வ ஞானத்துடன்தெரிந்துகொண்டு வெட்கத்தால்முகம்கவிழ்ந்து பிராம்மணரைக்கோக்கி ஒருபேச்சும்பேசாமலிருந்தான். பிராம்மணரான வர், 'ராஜேங்திரனே! சொல்லு. உன்றாஜ்யத்திலிருந்து துரத்துப் பட்டவஞ்சிச் செல்லுகிறேன்' என்று பரபரப்படன் அரசனைநோக்கித் திரும்பவும் திரும்பவும் வினவினர். பிறகு, அரசன் பின்வருமாறு ஆலோசனை செய்துகொண்டு பிராம்மண ஸ்ரேஷ்டரைநோக்கி, 'ஓ! பிராம்மணரே! இந்தப்பூமியில் எனக்கு ஒருப்பிடமுமில்லை. அல்லது, பூமிமுழுமையும் என்னுடையது; நீர் சென்றாலும்செல்லும்; நின்றாலும் நில்லும். என்னுடையபுத்தி இவ்விதங்கூசயத்துடனிருக்கிறது' என்றுசொன்னான். மிதிலாபதியான அந்த அரசனால் இவ்விதம் சொல்லப்பட்டது அந்தப்பிராம்மனேத்தமர் மஹாத்மாவும் மந்திரிகளால்கூழும் ப்பட்டவனுமான அந்த அரசனைநோக்கி, 'நீ எப்பொழுதும் இவ்விதம் ஸ்ரீபத்மாபருடைய பகஷத்தில் நிலையுள்ளவன். அந்தோ! நீ மிகவும் கிருதார்த்தனையிருக்கிறோய். நான் போகிறேன். உனக்கு கேஷமமுண்டாக்டும்' என்றுசொன்னார். இவ்விதம் சொல்லிவிட்டுப்பிராம்மனர் ஜனகனுடையஎண்ணத்தைப்பிராம்மனர்ஸ்ரேஷ்டர்களுக்கு அறிவிக்க வேண்டுமென்றவிருப்பத்துடன் சென்றார். பகவானுணவர் சூம்அந்த ஜனகனுடைய மிதிலையத் தீயால் எரித்தார். மிதிலாபுரினரிக்கப் படுவதைக்கண்டும் ஜனகராஜன் சலிக்கவில்லை. ஜனங்கள் கேட்கும் பொழுது அந்த அரசன், 'அந்தோ! என்னுடையதனம் அழிவில்லாதது. எனக்கு வேண்டத்தக்கது ஒன்றுமில்லை. மிதிலாபுரி எரிக்கப் படுவதால் என்னுடையதொன்றும் எரிக்கப்படவில்லை' என்ற இவ்வசனத்தைச் சொன்னான். இவ்விதம் சொல்லுகிற அந்த அரசனுடையமனத்திலுள்ள எண்ணத்தைக்கேட்டுக்கேட்டுப் பிராம்மனேத்தமரானவர் அந்த மிதிலாபுரியைத் திரும்பவும் பிழைக்கும்படிசெய்தார்; தம் மையும்காண்பித்தார். திரும்பவும், 'ஓ! நாரதிபனே! தர்மத்தில் உண்மையான எண்ணமிருக்கட்டும், உன்னுடையபுத்தி அர்த்தத்தில் இருக்கட்டும். விதையங்களில் வைராக்யமுள்ளவனுகி ஸத்யத்திலிருந்து கேஷமமுண்டாக்டும். நான் போகிறேன்' என்றுசொல்லி

அவனுக்கு வரத்தையும் அளித்தார். இவ்விதம் அந்தஅரசனை நோக்கிச் சொல்லியபின் பகவானைவர் அவ்விடத்திலேயே அந்தர்த்தானத்தை அடைந்தார். அரசனே! இந்தஜனகன்கதையை உனக்குச் சொன்னேன். திரும்பவும் எதைக்கேட்கவிரும்புகிறுய்?" என்றுகேட்டார்.

**இருநாற்றிருபத்துநான்காவது அத்தியாயம்.**

**ஓ மா க்ஷி தார்மம். (தோடர்ச்சி.)**



(இல்லறத்தீலிந்தேமக்திபேறுவதற்கு உதாரணமான  
ஸாவர்ச்சலைகதை.)

யுதிஷ்டிரர், " ஏரடுவே! ஒருவன், மனைவியுடன் நியமமுள்ளவனுக் கூலறத்திலிருந்து எல்லாஸ்மாரங்களையும் தாண்டினவனும் துவந்துவங்களை த்தையும் விலக்கிக்கொண்டவனுமாயிருப்பானாகில் அவனை எனக்குச் சொல்லவேண்டும். ஏராஜ்ஞர்களிற்பெரியவரே! அவ்விதமஹானுபுருஷன் அரியன்" என்றுகேட்க, பிழ்மர் சொல்லத்தொடங்கினார்.

"அரசனே! நீ என்னிடம் வினவியதும் ஸம்ஸாரடயத்திற்கு மருந்துபோன்றதும் பரிசுத்தமுமான இந்தாகிஹாஸ்த்தை நடந்த படிகேள். எல்லாச்சாஸ்திரங்களின் அர்த்தத்திலும் ஸமர்த்தரும் ஆசாரமுள்ளவரும் தர்மமுள்ளவரும் எப்பொழுதும் தேவர்களையும் பிராம்மணர்களையும்பூஜிப்பவருமானதேவலரென்னும் ஒருப்பமரிஷி இருந்தார். அவருக்கு அதிகக்குள்ளமாயிராதவரும் அதிகக்கிருசமாயிராதவரும் அதிகாயரமாயிராதவரும் நல்லகீர்த்தியுள்ளவரும் அழகானலக்ஷணமுள்ளவருமான ஸாவர்ச்சலையென்னும் ஒருப்பெண் இருந்தாள். அப்பெண் விவாகத்திற்குரியஸமயத்தையடைந்ததும் தங்தையான ரிஷியானவர் அதைப்பற்றி, 'வேதத்தைக்கற்றவரும்விதவானும் குடும்பமில்லாதவரும் பிரியமாய்ப்பேசுகிறவரும் பெரியதவம் பெற்றவருமான் சிறந்தாருபிராம்மணர் இவருக்கு எங்கிருந்துபதியாகக்கிடைப்பார்?' என்று சிந்தித்துக்கொண்டிருந்தார். இவ்விதம் சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கும் அவரைப்பார்த்து ஸார்வர்ச்சலையானவள், 'அறிஞர்களிற்கிறந்ததந்தையே! பொட்டையும் பொட்டையில்லாதவருமாயிருப்பவருக்கு என்னைக்கொடுக்குவேண்டும்: அறிவுள்ளவரே! எப்போதும் இவ்விதம் நிறைத்துக்கொண்டிரும். ரிஷியே! இது என்னுடைய விருப்பம்' என்று ரஹஸ்யத்திலசொன்றுள்ளன. தங்தையானவர், 'குழந்தாய்! இப்பொழுது உன்னுடையவிருப்பமானது நிறைவேற்றக்கூடி

யதன்றென்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. பொட்டைத்தன்மையென்றும் பொட்டையில்லாமையென்றும் சொல்லும் இது எனக்குவிகாரமாயிருக்கிறது. அழகியகண்ணுள்ளவளே ! பித்துக்கொண்டவள்போல அமங்களமானவார்ததையைப் பேசுகிறோயே ! என்று சொன்னார். ஸாவர்ச்சலை, 'நான் பித்துப்பிடித்தவளவேலேன். இப்பொழுது ஸரியான புத்தியைமுன்னிட்டு உமக்குச் சொல்லுகிறேன். அவ்விதமான பதிதிருப்பாராகில வேதங்களை அறிந்த அவர் என்னைக்காக்கட்டும், நீர் என்னை ஓந்தப் பிராம்மணரூக்குக் கொடுக்கவிரும்புகிறோ அவரை இவ்விடத்திற்கு அழைத்துவாரும். அவர்களுள் என்னுடைய இஷ்டம்போல அவ்விதமானபிராம்மணரைப் பதியாக ஏற்றுக்கொள்ள கிறேன்' என்று சொன்னார். ரிஷியானவர், 'அப்படியேறுகட்டும்' என்று அக்கண்ணிகைக்குச் சொல்லிவிட்டுச்சிஷ்யர்களை நோக்கி, 'சிஷ்யர்களே ! வேதத்தையறிந்தவர்களும் பிறப்பிலும்குலத்திலும் பரிசுத்தியுள்ளவர்களும் தாய்வழியிலும் தகப்பன்வழியிலும் பரிசுத்தர்களும் ஆசாரத்துல்சுத்தியுள்ளவர்களும் அழகுள்ளவர்களும் நோயற்றவர்களும் கல்லபுத்தியுள்ளவர்களும் சீலமும் பலமும் குணமுமூள்ளவர்களும் கோத்திரங்களின்கலப்பில்லாதவர்களும் வேதாத்தியனத்திற்குரிய விரதங்களுள்ளவர்களும் பிரம்மசர்யம்முடித்தவர்களும் தாய்தங்தைகளுடன் கூடினவாகளும் என் கண்ணிகையை விவாகம் செய்யவிருப்பமூள்ளவர்களுமானபிராம்மணர்களைப்பார்த்துச்சீக்கிரம் அழைத்துவாருங்கள்' என்றுகட்டளையிட்டார். அதைக்கேட்டவுடனே, சிஷ்யர்கள் ஆஸ்ரமங்களிலும் அங்குமிகுஞ்குமூள்ள கிராமங்களிலும் விரைந்துசென்று பிராம்மணர்களிடம் தெரிவித்தார்கள். தூரசனே ! அந்தப்பிராம்மனேதத்தமாகளான பலமுனிவர்களும் ரிஷியின்பெருமையையும் கண்ணிகையின்பெருமையையும் தெரிந்துகொண்டு தேவலரின் ஆஸ்ரமத்தையடைந்தார்கள். சிறந்தவரும் (ஸாவர்ச்சலையின்) தங்தையுமானதேவலா அப்பொழுது முனிவர்களையும் முனிகுமாரர்களையும் நியாயம்போலக் கெளராயித்து விதிப்படிப்பூஜித்துக் கண்ணியை நோக்கி, 'பெண்ணே ! இங்குவந்த இந்த முனிவர்கள் ஸந்ததிகளிடத்தில் விருப்பமூள்ளவர்களும் வேதங்களும் வேதாங்கங்களும் நிறைந்தவர்களும் நற்குலத்திலுதித்தவர்களும் கொண்டாடத்தக்க குணமுள்ளவர்களுமாயிருக்கிறார்கள். கலைஞரி ! நீ இவர்களுள் பொரிய விரதமுள்ள எந்தவரையீன் வரும்புகிறோயோ அந்தக்ருமாரையீன் இப்பொழுது வரித்துக்கொள். அழகியே ! அவன்பொழுட்டு நான் உண்ணைக்கொடுக்கிறேன்' என்று சொன்னார். 'அப்படியேறுகட்டும்' என்று

சொல்லிவிட்டு அப்பொழுது அழகுள்ளவரும் உருக்கினதங்கம் போன்ற மேணியுள்ளவரும் எல்லாலகஷ்ணமும் பொருந்தியவரும் கீர்த்தியுள்ளவருமான ஸாவர்ச்சலையானவர் பிராம்மணர்களின் ஸபையெப்பாத்துத் தவத்தையே பொருளாகக்கொண்ட அவர்களை நமஸ்கரித்து, ‘இந்தஸபையில் பொட்டடையும்பொட்டடையில்லாதவருமானபிராம்மணரிருப்பாராகி, அவர் எனக்கு வரர்’ என்றவசனத் தைச் சொன்னான். அதைக்கேட்டு அங்குள்ளமுனியர்கள் ஒருவரை ஒருவர்பார்த்துக்கொண்டு ஒன்றும் பேசவில்லை. வெவ்வேறுன்தேசுங்களில்வலிப்பவர்களும் ரிஷிகளில் மிகச்சிறந்தவர்களும் பெரியபாக்கியம் பெற்றவர்களுமான பிராம்மணர்கள் கன்னிகையை அறிவில்லாதவளன்று நினைத்துத் தேவலமுனிவரை மனத்தில் இருந்துகொண்டு கோடித்து வந்தபடியே நிரும்பிச்சென்றார்கள். கன்னிகையான ஸாவர்ச்சலையென்றும் பெண்ணும் தகப்பன்வீட்டில்திருந்துகொண்டு நிருந்தான். பிறகு, ஒருஸமயத்தில் பிராம்மணர்களுக்கு நன்மைசெய்பவரும் வித்வானும் நீகுயிலஸமர்ததரும் 1ஊஹாபோஹங்களின் முறையைஅறிந்தவரும் பிரம்மசர்யமுள்ளாரும் வேதங்களைக்கற்றவரும் வேதத்தின் உண்மையைஅறிந்தவரும் துர்மானுஷ்டானத்தில் ஸமர்த்தரும் ஆத்மத்தவத்தைப்பகுத்தறிந்தவரும் தாய்தந்தையுள்ளவரும் கறகுளக்காலும் ஸ்வேதகேஸுவெனப்பிரவித்திபெற்றவருமான ரிஷியானவர் இந்தவரலாற்றைக்கேட்டு ஆத்ரவுடன்கண்னிகையை விரும்பி வேகமாக அவ்வீடத்தில் தேவலரிடம்வந்துசேர்ந்தார். உத்தாலகரின்புத்திரரும் பெரியநியமமுள்ளவருமான ஸ்வேதகேதுவைக்கண்டு நியாயப்படி நன்குபூஜித்தபின், தேவலரானவர், ‘பெரியபாக்கியம் பெற்றபெண்ணே! இதோ ரிஷிபுத்திரா வந்திருக்கிறார். அறிவுள்ளவர்களில் பெரியவரும் வேதங்களிலும்வேதாங்கங்களிலும்கரைகண்டவருமானானாவரை வரித்துக்கொள்’ என்றுசொன்னார். கன்னிகையானவள் அதைக்கேட்டுக் கோபநகொண்டு ரிஷிபுத்திரரை நிமிர்ந்துபார்த்தான். பிரம்மரிஷியானார்வேதகேது அந்தக்கண்ணிகையைநோக்கிச் சொல்லத்தொடங்கினார். ‘கல்யாணி! நான் வந்திருக்கிறேன். நான் இவ்வுலகில் உண்மையில் பொட்டடையாயிருக்கிறேன். பெப்பொழுதும் அவ்விதமே நினைத்துக்கொண்டுருக்கிறேன். அதுபோல ஸந்தீகமின்றி நீண்டகாலன்துறுப்பளவுமாக ஏன்னை அறிந்துகொள். பெண்மணியே! ஏன்றை வரித்துக்கொள். குழந்தையில் லாதவளோ! நான் உண்ணே வரிக்கிறேயான். ஒவ்வொருமானது ஏன்

தக்கண்ணல் எப்பொழுதும் பார்க்கவும் அடையவும் அதுபோலத்தொடவும் மணத்தை அறியவும் பேசவும் செய்கிறதோ, எந்தக்கண்ணல் கர்மங்கள் செய்விக்கப்படுகின்றனவோ, எந்தக்கண்ணல் மனம் ஸங்கல்பிக்கவும் புத்தியானது உண்மையை அறியவும் செய்கிறதோ அவ்வித ஆத்மஞானக்கண்ணிலாதவன் பிறவிப் ரூரூடனை நீருசால்லப்படுகிறான். எந்தஞானக்கண்ணிருக்கும்பொழுது பார்த்தும் கேட்டும் தொட்டும் மணத்தையறிந்தும் ரூசிபை அறிந்தும் இவ்வுலகம் செல்லுகிறதோ, அதுபோல எப்பொழுதும் எந்தக்கண்ணுடன்கூடியிருக்கிறதோ அந்தக்கண்ணது எனக்கில்லை. ஆகையால், நான் ரூரூடன். கல்யாணி! அக்காரணத்தால் நீ இப்பொழுது என்னைவரித்துக்கொள். உலகத்திருஷ்டியுடன் நித்யநைமித்திகமுதலியகர்மங்களை நான் செய்கிறேன். அவையாவையும் ஆத்மத்திருஷ்டியுடன் எப்பொழுதும் பற்றுதலில்லாமலிருக்கும்படி செய்துகொள்ளுகிறேன். காரியமான பிரபஞ்சத்தையும் அதற்குக்காரணமான பரமாத்மாவையும் பாவித்துக்கொண்டு நான் சமையிலாத வனும் சாந்தனுமாயிருக்கிறேன். கர்மத்தைச் செய்வதால் மிருத்யுவை விலக்கிக்கொண்டும் விதத்தையால் மோசங்குபழும் முந்தியே அடையப்பட்டதுமான அந்த ஆத்மரூபத்தைப்பார்த்துக்கொண்டும் இவ்வுலகில்பொருமையில்லாமல் வஸிக்கிறேன். கல்யாணி! உன்னுடையன்னனப்படி நீ விலைக்குவாங்கப்பட்டவள். உனக்கு நான் பர்த்தாவாகி நேன். நீ என்னை வரித்துக்கொள்' என்று சொன்னார். பிறகு, ஸாவர்ச்சலையானவள் பிராம்மமேநைத்தமரான அந்தஸ்ரவேதகேதுவைப் பார்த்து, 'அறிவுள்ளவரே! நீர் மனத்தால் வரிக்கப்பட்டவராகிறீர். மற்றக்கர்மங்களைச் செய்யவேண்டியவர் எனது பிதா. எனக்கு வேண்டி என்தந்தையைக் கேளும். இது வேதத்தில்கூறிய விதியின்முறையாகும்' என்றுசொன்னாள். அதை அறிந்து அவள்தந்தையும் முனிகளிலமிக்கிறந்தவருமானதேவலர், அவ்விதமே உத்தாலகருடன்கூட அந்தஸ்ரவேதகேதுவை நன்கூடுஜித்து முனிவர்களின் எதிரில் தாரையை முன்னிட்டுக் கண்ணிகையை அளித்தார். அவ்விடத்திலிருப்பவர்கள் அந்தஸ்ரவேதகேதுவைக்கண்டு, 'ஹருதய புண்டரீகத்துல்வஸிப்பவரும் வல்லாட்பிராணிகருக்கும்ஆத்மபூதரும் மதுவென்னும் அஸாரனைக் கொன்றவருமான பூர்வரிபானவர் ஸ்வேதகேது உருவமாகி இதோ நிறுகிறார்' என்றுசொல்லிக்கொண்டார்கள். முறைவர்களிற் சிறந்ததேவலர், 'தேவரான பூர்மாதவர் அரும் செய்யவேண்டும். என்னுடைய இந்தப்பெண்ணைவள் உமக்குப்

பத்னியாயிருக்கட்டு<sup>1</sup>. உம்முடன் சேர்ந்து தர்மங்களைச் செய்யும் பத்னியாக அழகுள்ளகள்னிகையை உமக்கு அளிக்கிறேன்' என்று சொல்லி அந்தஸ்வேதகேதுவுக்குக் கண்ணிகையைக் கொடுத்தார். பெரியகீர்த்திபெற்ற ஸ்வேதகேது அந்தக்கன்னிகையைப்பெற்றுக் கொண்டு நியாயப்படிவிவாகஞ்செய்து அதில் விதிபோலத்தொடங்கி விவாஹத்திற்குரியதும் மிகுத்தமமுமான அனுஷ்டானத்தைமுனிகளால் முடிவுபெறசெய்து கிருஹஸ்தாஸ்ரமத்தில் வலித்துக்கொண்டிருந்தார். கிருஹஸ்தாஸ்ரமத்தில் வலிப்பவரும் அறிவுள்ளவருமான அந்தஸ்வேதகேது பார்ஷயயான அந்தஸ்வர்ச்சலையைநோக்கி, 'அழகுள்ளவளே ! வேதங்களிலசொல்லப்பட்ட கர்மங்களைத்தையும் என்னுடையஸஹதர்மசாரியான நீ என்னுடன்கூட நியாயப்படிசெய். நான்னன்கிறனன்னத்துடன் நான் இருக்கிறேன். அது போலவே நீயும் இருக்கிறோம். ஆகையால், கர்மங்களைச் செய் ; நானும் உன்னுடன்செய்கிறேன். அதற்குப்பிறகு, நீ என்னுடையதன்றென்ற என்னத்துடன் அந்தக்கர்மங்களை நூனமென்னும்தீயில் லயிக்கச் செய்து பஸ்மமாகும்படிசெய்யவேண்டும். இவ்விதம் எப்பொழுதும் உன்னாலும் என்னாலும் செய்யப்படவேண்டும். 1சிறந்தமனிதன் எதைதைச் செய்கிறானேஅதைஅதையே மற்றவர்களும் செய்யத்தொடங்குவர். ஆகையால், உஸம்வித்திபெறவேண்டியும் தனக்குவித்தியுண்டாகவேண்டியும் கர்மங்களைச் செய்யவேண்டும்' என்றுசொன்னார். இவ்விதம்சொல்லியின் பிராஜ்ஞர்களிற்பெரியவரும் எல்லாஅறிவுகளுக்கும் ஒரேஇடமுமான அந்தஸ்வேதகேதுவானவர் புத்திக்கும்கோத்ரஜ்ஞங்குமுள்ள ஒற்றுமைபோலத் தமக்குச்சரியான அந்தமனைவியைஅடைந்து அவளிடத்தில் புத்திரர்களைஉண்டுபண்ணி யாகங்களால் தேவர்களுக்குத் திருப்திசெய்தபின் எப்பொழுதும் ஆத்மஜஞானத்தைப் பெரிதாகக்கொண்டவரும் துவந்துவங்களிலிருந்து விடுபட்டவரும் ஆபிமானிக்கத்தக்கபொருள்களை விட்டவருமாயிருந்தார். ஸங்தோஷத்துடன்கூட இவ்வுலகில் ஸஞ்சரிப்பவர்களும் ஸாக்ஷிபோன்றவர்களுமான அந்தப்பதியும் பாரியையும் வேறுஉலகத்தை அடைந்தவர்கள்போலிருந்தார்கள். பிறகு, ஒருஸமயத்தில் ஸாவர்ச்சலையானவள் பார்த்தாவான ஸ்வேதகேதுவைநோக்கி, 'ஓ ! பிராம்மீணத்தமரே ! நீர் யார் ? அதை எனக்குச் சொல்லவேண்டும்' என்றுவினவினள். பூஜ்யரும் பேசும் திறமையுள்ளவருமான ஸ்வேதகேது அந்தஸ்வர்ச்சலையைநோக்கி,

<sup>1</sup> ஒருசொல்லடப்பட்டது.

'நான் உன்னால் அறியப்பட்டவனுபிருக்கிறேன். சங்கேகமில்லை. 'பிராம்மனைந்தம!' என்று என்னை அழைத்துவிட்டுத் திரும்பவும் என்னகேட்கிறோய்?' என்றுசொன்னார். அந்தஸாவர்ச்சலையானவள் மஹாத்மாவான் அந்தஸ்வேதகேதுவைகோக்கி, 'மனத்தில்படுத் திருக்கும்ஆத்மாவைக் கேட்கிறேன்' என்றுசொன்னார். அதைக் கேட்டு ஸ்வேதகேது அவளைகோக்கி, 'பெண்ணே! அவர் பேச மாட்டார்' என்று விடைஅளித்தார். 'ஆத்மாவைப் பெயரும்பிறப்பு முள்ளதாக் நினைப்பாயாகில் அது பொய்யாகும். பிறப்பிருக்கும் பொழுது சரீரமென்னும்பந்தமுமிருக்கிறது. இச்சரீரத்தில், 'நான்' என்னும்இந்தங்னணமானது உன்னிடத்திலும் நிலைபெற்றிருக்கிறது. 'நீயும் நான்; நானும் நான்; யாவும் நான்' என்பதே (உண் மையில்) இருக்கிறது. உண்மையான அந்தப்பொருளானது இந்தச் சரீரத்திலில்லை. எதற்காகக் கேட்கிறோய்?' என்றும் சொன்னார். பிறகு, தர்மங்களைச்செய்யும் அந்தஸாவர்ச்சலையானவள் சிரித்துக் கொண்டு ஸந்தோஷமடைந்தாள். அரசனே! அச்சமயத்தில் சிரித்துக்கொண்டு பர்த்தாவைகோக்கி, 'பொருத்தமில்லாதபலசொற்களால் யாதுபயன்? பிரம்மரிஷியே! எப்பொழுதும் கர்மக்கூட்டங்களால் ஹானத்தைஇழுந்தவராயிருக்கிறீர். அறிவிற்பெரியவரே! நான் எவ்விதம் உம்மைத்தொடர்ந்து நியமமுள்ளவளாயிருக்கிறேனே அவ்விதம் நீர் அந்தஞானத்தை எனக்கு உபதீசிக்கவேண்டும்' என்று சொன்னார். ஸ்வேதகேது சொல்லத்தொடங்கினார். 'சிறந்தமனிதன் எதைஎதைச் செய்கிறோன்றே அதைஅதையே மற்றுமுள்ளஜனங்களும் செய்யத்தொடங்குவார்கள். அந்தக்காரணத்தால் இவ்வுலகம்நிலைபெற்றிருக்கிறது; இல்லாவிடில் ஸங்கீர்ணமாகிவிடும். தர்மமானது ஸங்கீர்ணமானால் ஜாதியும் ஸங்கரத்தையடையும் ஸங்கரமுண்டானால் (பெரியது சிறியதைவிழுங்குவதான்) மீன்களுக்குரியங்யாயம் நடைபெறும். கல்யாணி! இவ்வுலகைப்படைத்தவரும் மஹாத்மாவுமான ஸ்ரீஹரிக்கு அது அங்கீடமாகும். அழகியே! உகீங்களின் இந்தப்படைப்பானது உத்தமரானகடவுளின் விளையாட்டாகும். உகத்தில் எவ்வளவுமணல்கள் இருக்கக்கூடுமோ அவ்வளவேஇந்தஸ்ரீஹரியின் விபூதிகளும் உண்டு; மாயைகளும் அவ்வளவு உண்டு; இந்தமாயைகளின்சக்திகளும் அவ்வளவுண்டு. இவ்விதம், 'பெருங்காட்டில்ஆத்மா அக்பட்டதாயிருக்கிறது. அதில்பிறப்புஇறப்பென்னும்ஸம்ஸாரத்தை அறிவென்றக்த்தியால் வெட்டிவிட்டு எவன்செல்லுகிறோனே அவனே அறிவுள்ளவன். அவன் எனக்கு நேசமுள்ளவன். அவன்

நானே. ஸங்தேகாநில்லை' என்று அந்தபூரீஹரியின் உறுதிமொழி. மூடர்களும் கெட்டபுத்தியுள்ளவர்களும் தர்மங்களுக்குஸங்கரத்தைச் செய்கிறவர்களும் உலகமரியாதையைமாற்றுகிறவர்களுமான நீசர்கள் ஆஸ்ரப்பிறவியைப்படிடந்து நரகத்தில்செல்லுகிறார்களென்று தேவரின்கட்டளை. ஆகையால், பூஜ்யையான உன்னோலேயும் உலகத்தில் ஸங்தேகமில்லாமல் அது காப்பாற்றக்கூந்தது. உலக மரியாதையைக்காப்பாற்றவேண்டி நான் இவ்விதாரிருந்துகொள்ளிருக்கிறேன்' என்றுசொன்னார். ஸாவர்ச்சலை, 'முனிகளிற்கிறந்தாத ஹீ ! இவ்வுலகில் எது சப்தமென்றுசொல்லப்படுகிறது ? அர்த்தமென்பது எது ? இவைகளை வெவ்வேறுன வகுணத்துடனும் ஸ்வரூபத்துடனும் சொல்லவேண்டும்' என்றுகேட்டாள். ஸ்வேதகேது, 'எழுத்துக்களை மாறுதலுடனுச்சரிப்பதால் வெளியாவது எதுவோ அதைச் சப்தமென்றறியவேண்டும். அந்தச்சப்தத்தால் அறிவிக்கப்படுவது எதுவோ அது அர்த்தமென்றுசொல்லப்படுகிறது' என்று சொன்னார். ஸாவர்ச்சலை, 'இந்தச்சப்தத்திற்கும் அர்த்தத்திற்கும் ஸம்பங்தமிருக்கிறதா ? இல்லையா ? சப்தமுள்ளவிடத்தில் அர்த்தமுமிருக்குமாகில் அவைகளுக்குள்ளஸம்பந்தத்தை உள்ளபடினனக்குச் சொல்லவேண்டும்' என்றுகேட்டாள். ஸ்வேதகேது, 'சப்தத்திற்கும் அர்த்தத்திற்கும் நித்யமானஸம்பந்தமேஇல்லை. தாமரைஇலையில் நீரிருக்கிறதுபோல அந்தஸம்பந்தமிருக்கிறதென்று தெரிந்துகொள்' என்றுசொன்னார். ஸாவர்ச்சலை, 'சப்தத்தின்நிலையானது அர்த்தத்தைப்பற்றியதன்றே? அந்தநிலையானது ஸம்பந்தமில்லாமல் இராதே? அறிஞர்களில்பெரியவரே! உத்தமரே! அர்த்தத்தின்ஸம்பந்தமில்லாமலிருக்குமாகில் அதைச் சொல்லவேண்டும்' என்றுகேட்டாள். ஸ்வேதகேது, 'அந்தஸம்பந்தமானது விசேஷமாயிருக்குமானால் அர்த்தத்தைஅறிவிக்கும்தன்மைன்றஸம்பந்தம் இருக்கிறதென்று சொல்லாம். எப்பொழுதும் சப்தத்தைஉச்சரிப்பதால் அர்த்தம் அறியப்படுகிறது' என்றுசொன்னார். ஸாவர்ச்சலை, 'அர்த்தமானது சப்தத்திற்குஇருப்பிடமென்று எனக்குச் சொல்லப்பட்டது. அவ்விதமானஅர்த்தமானது சப்தத்துடன்பற்றுதலுள்ளதாயிருந்தும் பற்றுதலில்லாததாயிருக்கிறதென்று இவ்விஷயத்தில் கூறுவது விரோதமாயிருக்கிறது' என்றுசொன்னாள். ஸ்வேதகேது, 'இவ்விஷயத்தில் விரோதமாய்ச்சொல்லப்படவில்லை. உலகமானது ஆகாயமின்றி இருக்கமுடியாது. ஆகிலும், அதில் ஸம்பந்தமேயில்லை. இதுவும் அதுபோலென்றுதெரிந்துகொள்ளவேண்டும்' என்றுசொன்னார். ஸாவர்ச்சலை,

எக்டி

## ஸ்ரீ மாஹாபாரதம்.

‘நான்னன்னும் இந்தப்பதமானது எப்பொழுதும் ஆத்மாவைப் பற்றிக்கொண்டதாயிருக்கிறதென்பது தெளிவாயிருக்கிறது. சப்தங்கள் அந்தஆத்மவஸ்துவைப்பற்றியவையாயிருக்கிறதில்லையென்று கூறுவது பொய்யாகவேண்டும்’ என்றுசொன்னான். ஸ்வேதகேது, ‘கல்லவிரதமுள்ளவளே ! நான் என்றசப்தமானது அஹங்காரத்தைப் பற்றியதாகும் ; ஆத்மவஸ்துவைப் பற்றியதன்று. சுணங்கஞடன் கூடியபொருளை அறிவிக்குந்திறமையுள்ள சப்தங்கள் சிந்தைக்கெட்டாததும்’ பரமுமான ஆத்மப்பொருளைப் பற்றியவைகளால்ல ’ என்றுசொன்னார். ஸாவர்ச்சஸை, 1 ‘முனிகளிற்கிறந்தவரே ! இவ்விரண்டில் அஹங்காரமென்பது எது ? ஆத்மாவென்பது எது ? இவ்விதமிருக்குமாகில் நியாயப்படி அதை எனக்கு உபதேசிக்க வேண்டும்’ என்றுகேட்டாள். ஸ்வேதகேது, ‘மண்ணால் உண்டு பண்ணப்பட்டபொருளில் எவ்விதம் கடத்தன்மை இருக்கிறதோ அவ்விதம் இந்த ஆத்மவஸ்துவில் அஹங்காரமென்னும்பொருள் கற்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது. சிந்தைக்கெட்டாததும் பரமுமாயிருப்பது உண்மையானஅதமப்பொருளாகும். ‘நீ, நான், இது’ என்பவை எல்லாம் பரமான ஆத்மவஸ்துவில் நம்மால் கற்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஆகையால், சப்தங்கள் ஆத்மாவில் பற்றுதலுள்ளவைகளால்ல வென்பதில் விரோதமேயில்லை. பயந்தஸ்வபாவழுள்ளபெண்ணே ! ஆகையால், எல்லாவித்தாலும் மனத தூடன்கூடிய வாக்குக்கள் ஆக்மாவிலிலை. ஆகாயத்தைஅடைந்தாலும் காணப்படுவதுபோல ஆதமாவைப்பற்றியகாரியமுமிருக்கிறது. யாவும் ஆகாயத்தில் பற்றுதலுள்ளவைகளால்ல. காரியமும் எப்பொழுதும் ஆத்மாவிலபற்றுதலுள்ளதன்று. பரிசுத்தமான அந்தப்பறப்பம்மானது உபமானமில்லாப்பொருளாதலால் அறிவிக்கக்கூடியதன்று ; காணப்படுகிறதும் அன்று. ஆகிலும், அது அவ்விதம் காணப்படுகிறதென்று என்கருத்து’ என்றுசொன்னார். ஸாவர்ச்சஸை, ‘ஆகாயமானது விகாரமில்லாததும் மூர்த்தியில்லாததும் அவயவமில்லாததும் எங்குமிருப்பதுமாக எப்பொழுதும் காணப்படுகிறது. நீர்க்கறிய சைதன்ய உருவமான ஆகமாவானது காணப்படுகிறதில்லையே’ என்று கேட்டாள். ஸ்வேதகேது, ‘ஆகாயத்திலிருக்கும் வாயுவைத் துவக்கு

1 இங்கு மூலபுஸ்தகத்திலுள்ளபிழைகளைப் பழையபுஸ்தகத்திலுள்ள உதாரணத்தைப் பார்த்து, திருத்தி இவ்விதம் எழுதப்பட்டது. பாம்மலித்யா பரணமென்ற கிரந்தத்தில் 104, 105-ம் பக்கங்களில் பார்க்க.

இந்திரியத்தால் திரும்பவும் திரும்பவும் தொட்டறிகிறன். அது ஹள்ளமணத்தை மோந்துபார்க்கிறன். அதுபோல அதிலுள்ள தேஜஸையும் இருளையும் கிரணக்கூட்டத்தையும் மேகக்கூட்டத்தை யும் மழையையும் நகூத்திரக்கூட்டத்தையும் கண்ணலே காண்கிறன். ஆகாயமோ காணப்படுகிறதில்லை. ஸத்ரூபமானப்ரம்மமோ ஆகாசத் திற்சும் ஆகாசமென்று நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்தப்ரம்மத் தில்லுவைகளைல்லாம் கல்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அந்தப்பரமாத்மா ஸத்யரும் ஸ்ரீவிஷ்ணுவமாயிருக்கிறார். குணங்களைக்கூறும் பெயர்ச் சொற்களானவை பரமாத்மாவினிடத்தில் ஆரோபிக்கப்படுகின்றன. எங்கும் நிறைந்த பரமாத்மாவானவர் கண்ணலூம் மனத்தாலும் வேறு சருவிகளாலும் அறியப்படுகிறவரல்லர்; வாக்காலும் சொல்லக்கூடியவரல்லர்; ஸுக்ஷமமானபுத்தியால் சிந்திக்கப்படுகிறார். பெரிய குடமும் சிறியகுடமும் பூமியில் நிலைபெற்றவைகளாயிருப்பதுபோல காணப்படும் பிரபஞ்சமுழுதும் மிச்சவின்றி அந்தப்பரமாத்மாவினிடம் நிலைபெற்றிருக்கிறது. அது பெண்ணுமன்று; ஆணுமன்று; அலியுமன்று. அது ஞானம்ஷுண்றையே உருவமாகக்கொண்டது. அதில் எல்லாம் நிலைபெற்றிருக்கின்றன. பூமியின்சிலபாகத்தின்சேர்க்கையாலும் சிலவசூதுக்களின்பாகங்களின்சீர்க்கையாலும் ஜலத் தில ருசியின்வேற்றுமை தோன்றுகிறதுபோல ப்ரக்ருதியின்ஸம் பந்தத்தால் ஆத்மாவிற்கு வேற்றுமை தோன்றுகிறது. தண்ணீரைக் குடிப்பவன் திருப்தி அடைவதுபோல (மனிதன்) அந்தப்பரமாத்மாவை அறிவிக்கும்வேதவாக்கியங்களைத்தெரிந்துகொண்டு எப்பொழுதும் ஓல்லாஅறிவையும் அடைவான். அந்தஅறிவால் அந்த ஆத்ம ஸாகமானது பெருகும்' என்று சொன்னார். ஸவர்ச்சலை, 'சிந்தைக்குடாத்தபரமாதமா வேதத்தால் அறியத்தக்கவரென்று பெளராணிகர்கள் கூறுகிறார்கள். இந்தச்சொல்லால் என்னஸாதிக்கத்தக்கதாருமென்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. உலகத்தில் பொருளில் லாதசப்தம் எவ்விதயிருக்கிறதோ அவ்விதமே இதுவும்இருக்கலாமென்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. குறறமில்லாதவரே! இவ்விதம் பார்த்து நியாயப்படி எனக்கு நீர் உபதீசிக்கவேண்டும்' என்று சொன்னான். ஸ்வேதகேது, 'பரிசுத்தமானபரமாதமவஸ்து வேதத்தால் அறியத்தக்கதென்றுகூறும் சிறந்தவேதமானது உண்மையே. வேதமானது விரோதமாயிருப்பதால் பரமாத்மாவை, 'இது' என்று உபதேசிக்கிறதில்லை. அதற்கு அருகிலுள்ள அடையாளங்களிலிருந்துகொண்டு உபதேசிக்கிறது. உத்தமியே! உலகத்திலுள்ளசபத

மும் பொருளற்றதாயிருப்பதில்லை. ஒன்றேடூண்றுபொருத்தமில் வாதசப்தங்களைப் பொருளில்வாதவைகளென்று உலகத்திலுள்ளவர்கள் கருதுகிறார்கள். பரமாத்மாவைப்பற்றியசப்தங்கள் அப்படியிருப்பவைகள்ல. அழகுள்ளவளே ! அதுபோல (பரமாத்மாவிற்கு) வாக்குக்களுக்கு விஷயமில்லாதிருக்குந்தன்மை யுக்தமாகும். ஸாதனத்தைப்பதேசிப்பதாலும் வழியைஸ்சனஞ்செய்வதாலும் உபவகுணமுறையுடனும்மற்றவைகளைவிலக்கும்முறையுடனும்அவரை அறிவிப்பதாலும் பரிசுத்தரானபரமாத்மா வேதத்தால் அறியத்தக்க வராகிறாரென்பது என்னுடைய உறுதியானஎண்ணம். நல்ல ஆசாரமுள்ளவளே ! தெளிவானஞானமானது ஆத்மாவைப்பற்றிய தியானத்தாலுண்டாகிறதென்று தெரிந்துகொள். அந்தஞானத்தால் உத்தமகதியை அடைகிறார்கள். <sup>1</sup>இந்தப்பரமாத்மாவினுடையஜப்வர்யமானது பலங்குவரமுள்ளதாகக் காணப்படுகிறது. அழகுள்ளவளே ! வாயு அந்தப்பரமாத்மாவை அறிகிறதில்லை. சூரியனும் அவரை அறிகிறதில்லை. அக்னியும் அவரை அறிகிறதில்லை. அந்தப்பரமாத்மாவால் உலகமே நிறைந்திருக்கிறது. அந்தப்பரமாத்மாஇந்தமனத்தில்லிருந்து கொண்டு விளங்குகிறார். ஆத்மஜஞானமென்பது இவ்வளவுதான். இவ்வளவைத்தான் நான் அறிகிறேன். நம்மிருவருக்கும் அதில் வேற்றுமையில்லை. ஆகையால், வேற்றுமையானது அஜஞானத்தால் அகங்காரத்திலுண்டுபண்ணப்பட்டிருக்கிறது' என்று சொன்னார். இவ்விதம் பர்த்தா உண்மையாக உபதேசிக்கக் கேட்டு ஸந்தோஷமுற்ற ஸாவர்ச்சஸை எப்பொழுதும் (அவருக்குப்) பணிவிடைசெய்கிறவரும் தத்வஜஞானத்தை அடைந்தவருமாயிருந்தாள். ஒ ! அரசனே ! பர்த்தாவான ப்ரவேதகேதுவும் அவளைத் தவியாகக்கொண்டு நிததியநைமித்திக்கர்மங்களைநடத்தி எங்கும்நிறைந்துவிளங்குகிறவரும் மஹாத்மாவும் பரமாத்மாவுமான ஸ்ரீ கோஷந்தரிடம் கர்மங்களை அர்ப்பணம் செய்து பரமாதம மயமானபாவையுடன் நெடுங்காலமிருந்து உத்தமகதியைப்பெறரூர். அரசனே ! கிருஹஸ்தாப்ரமத்தை அடைந்து தம்பதிகள் உத்தமகதியை அடைந்தார்கள். நீகேட்டபடியால் இதனை உனக்கு உபதேசித்தேன்' என்றுசொன்னார்.

<sup>1</sup> ஒருப்ரோகம் விடப்பட்டது.

இநூற்றிருபத்தைந்தாவது அத்தியாயம்.

ஓ மா சுதார்மம். (நோடர்ச்சி.)



(அடக்க ரள்ளை அடைய லக்ஷணாரம் அடக்கத்தன் சிறப்பும்.)

“தின்டிரர், “ஓ ! பாரதரே ! எதைச் செய்கிறவன் ஸாகா<sup>1</sup>  
பெறுவான் ? எதைச் செய்கிறவன் துன்பம் அடைவான் ? எதைச்  
செய்கிறவன் வித்திபெற்று உலகில் பயமில்லாதவனுகி ஸஞ்சரிப்  
பான் ?” என்று கேட்க, பிழீமர் சொல்லத்தொடங்கினார்.

“வேதத்தைக்கண்ட பெரியோர்கள் எல்லாஜாதிகளுக்கும் வீசே  
ஷமாகப் பிராம்மணனுக்கும் <sup>1</sup>தமம் ஒன்றையே மிகச்சிறந்ததைஞக்  
கூறுகிறார்கள். தமமில்லாதவனுக்குக் கர்மங்களின் வித்தியானது  
உள்ளபடி உண்டாகிறதில்லை. கர்மமும் தவமும் தேவர்களும் யாவும்  
தமத்தில் நிலைபெற்றிருக்கின்றன. தமமானது தேஜஸைப்பெருகச்  
செய்யும். தமமானது பரிசுத்தமென்றுசொல்லப்படுகிறது. தமமுள்ள  
புருஷன் பாவமில்லாதவனும் பயமில்லாதவனுமாகிப் பெருமையை  
அடைவான். தமமுள்ளவன் ஸாகமாக உறங்குவான்; ஸாகமாகவிழித்  
துக்கொள்ளுவான்; ஸாகமாக உலகில்லாவுவான். அவன்மனமும்  
தெளிவுள்ளதாயிருக்கும். தேஜஸானது தமத்தால் நிலைபெற்றிருக்கிறது.  
கொடுமையுள்ளவன் தமத்தைமீறிச் செலவுவான். அவன்  
வெவ்வேறுன காமமுதலிய பலபகைகளை எப்பொழுதும் மனத்  
தில் காணுவான். மாம்ஸங்களை உண்ணும் கொடிய விலங்குகளிட  
மிருந்து பயம் உண்டாவதுபோலத் தமமில்லாதவர்களிடமிருந்து  
பிராணிகளுக்கு எப்பொழுதும் பயமுண்டாகும். அவர்களை அடக்க  
வேண்டியதற்காக ப்ரம்மதேவர் அரசனைப் படைத்தார். எல்லா  
ஆஸ்ரமங்களிலும் தமமேசிறந்ததாகும். <sup>2</sup> அவ்வாஸ்ரமங்களில் தர்மத்  
தால் அடையப்படும் பயன் எதுவோ அது தமமுள்ளவனிடம் அதிக  
மாக உண்டாகுமென்று உபதேசிக்கப்படுகிறது. எந்தக்குணங்களின்  
கூட்டம் தமமாகுமோ அந்தக்குணங்களுக்குரிய குறிகளைக் கூறுகிறேன்.  
அவைகளாவன:—கிருபணத்தன்மையில்லாமை, பரபரப்பில்  
வாமை, ஸந்தோஷம், ஸ்ரத்தை, கோபமில்லாமை, நேர்மை, எப்பொழுதும் அதிகவசனம் பேசாமை, கர்வமில்லாமை, பெரியோர்களைப்  
பூஜிப்பது, அஸுமையையில்லாமை, பூததயை, கோட்சொல்வாமை,

1 540-ம் பக்கம் குறிப்பிடகாணக.

2 அதிகபாடமான அரைசரலோகம் விடப்பட்டது.

ஊர்வம்பு பொய் புகழாமை இகழாமை இவற்றை விடுதல் ஆகிய இவைகளாம். 1மோகஷத்தில் விருப்பமுள்ளவனும் அனுபவஸமயங்களில் வருங்காலத்தை விரும்பாதவனும் பகையைச் செய்யாதவனும் உண்மையான உபசாரமுள்ளவனும் நின்தையிலும் ஸ்துதியிலும் ஸமமாயிருப்பவனும் நன்னாடக்கையுள்ளவனும் கல்லசீலமுள்ளவனும் தெளிந்தபுத்தியுள்ளவனும் தைரியமுள்ளவனும் பரிசுத்தனுமாயிருப்பவன் இவ்வுலகில் பூஜையைப்பெற்று இறந்தபின்னும் ஸ்வர்க்கத்தை அடைகிறுன் ; எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் அறிதான பொருளை அளிப்பவனும் ஸாகமுள்ளவனுமாகிக் களிப்பான். எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் நன்மையைச் செய்வதில் முயற்சியுள்ளவனும் மனிதரைப் பகையாதவனுமாயிருக்கிறவன் பெரியமடிவைப்போலக் கலக்கமடையாமல மிக்க அறிவுள்ளவனும் திருப்தியுள்ளவனுமாகித் தெளிந்திருப்பான். பிராணிகளிடமிருந்து எவனுக்குப்பயமில்லையோ, எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் எவனிடமிருந்து பயமில்லையோ புத்தியுள்ளவனும் தமமுள்ளவனுமான அந்தப்புருஷன் எல்லாப்பிராணிகளாலும் பூஜிக்கத்தக்கவனுகிறுன். பெரியலாபத்தில் ஸந்தோஷமடையாமலும் பெரியகஷ்டத்தில் சோகப்படாமலும் எப்பொழுதும் விசாலமான புத்தியுடனிருக்கும் பிராம்மணன் தமமுள்ளவனென்று சொல்லப்படுகிறான். நல்லகர்மங்களுள்ளவனும் சாஸ்திரஜ்ஞானமுள்ளவனும் பரிசுத்தனும் எப்பொழுதும் தமமுள்ளவனுமாயிருப்பவன் அந்தத் தமத்திற்குரியபெரியபயனை அனுபவிப்பான். அஸுஇயையில்லாமை, பொறுமை, சாந்தி, ஸந்தோஷம், ப்ரியவசனம், ஸதயம், கொடை, ஸ்ராமமில்லாமலிருப்பது இவை துஷ்டபுத்தியுள்ளவர்களுடைய வழியால். காமம், கோடம், லோபம், பிறனிடம் அஸுமை, தற்புசம்ச்சி, ஸந்தோஷமில்லாமை, பொய், அவீவுகம் இவை கெட்டபுத்தியுள்ளவர்களின் வழியாகும். பிராம்மணன் காமததையும்கோடத்தையும் தன்வசதத்தில் அடக்கிக்கொண்டு பிராம்மசாரியும் இந்துரியங்களைவென்றவனும் கொடிதான அவிவேகத்தைவென்று மிகக் கூர்ஷையான நியமமுள்ளவனுமாகிக் காலத்தை எதுர்பார்ததுக்கொண்டு அபாயமில்லாதவன் போலத் தைரியத்துடன் உலகங்களில் ஸஞ்சாரிக்கவேண்டும்” என்று சொன்னார்.

இருஞற்றிருபத்தாரூவது அத்தியாயம்.

ஸ்ரீ மாணி தர்மம். (தொடர்ச்சி.)



(தவம் உபவாஸ்ரதலீயவற்றின்றிருறையும் பயனும்.)

யுதிஷ்டிரர், “ஓ ! பிகாமநூரே ! ரோம்மணர்கள் விதிகளில் கூறிய பயனில் விருப்பங்கொண்டு விரகத்துடன் கூடியவர்களாகித் தேவதைகளுக்கு இட்டுமிச்சமான மாம்ஸமுதலியதூரத்தைப் புஜிக்கிறார்களே. அது எப்படி?” என்று கேட்க, பிஷ்மர் சொல்லவானார்.

“ யுதிஷ்டிர ! வேதமல்லாதவிடத்தில் (அதாவது தங்கிரங்களில்) கூறியவிரதமுள்ளவர்களாகிப் புஜிப்பவர்கள் தமக்கு இஷ்டமான காரியத்தைச் செய்யும் குற்றமுள்ளவர்களாவார்கள். வேதத்தில் கூறிய விரதங்களிலிருந்துகொண்டு புஜிப்பவர்கள் கர்மங்களின் பயனில் பேராசைகொண்டவர்களாகிறார்கள்” என்று சொன்னார். யுதிஷ்டிரர், “ஓ ! மஹாராஜரே ! அவிவேகிகள் உண்ணுமலிருப்பதைத்தவமென்று கூறுகிறார்கள். இது தவமா? அல்லது, எது தவமாகும்?” என்று கேட்க, பிஷ்மர் சொல்லத்தோடங்கினார். ‘ஸாதாரணஜனங்கள் ஒருமாத மாவது ஒருபகுமாவது உண்ணுமலிருப்பதைத் தவமென்று கிணைக்கிறார்கள். ஆக்மவித்தைக்குவிரோதமான உபவாஸத்தைத் தவமென்று ஸாதுக்கள் கருதுகிறதில்லை. ஸங்யாஸமென் னும்தியாகமும் ரோணிகளுக்கு உபகாரம் செய்வதும் உத்தமமான தவமென்று உபதேசிக்கப்படுகின்றன. ஓ! பாரத ! குடும்பத்திலிருப்பவனுலூம் தர்மத்தைப்பெற்றாகக்கொண்ட அந்தப்பிராம்மணனானவன் எப்பொழுதும் உபவாஸமுள்ளவனும் எப்பொழுதும்பிரம்மசாரியும் எப்பொழுதும் முனியும் எப்பொழுதும்தெய்வமும் எப்பொழுதும் தூக்கமில்லாத வனும் எப்பொழுதும் மாம்ஸத்தைப்புஜியாதவனும் எப்பொழுதும் பரிசுத்தியுள்ளவனும் எப்பொழுதும் அம்ருதத்தைப் புஜிப்பவனும் எப்பொழுதும் விதைத்தைப்புஜியாதவனும் எப்பொழுதும் விகஸத்தைப்புஜிப்பவனும் எப்பொழுதும் அதிதிகளிடம் அன்புள்ளவனும் எப்பொழுதும் சிரத்தையுள்ளவனும் எப்பொழுதும் தேவர்களையும் ரோம்மணர்களையும் பூஜிப்பவனுமாயிருப்பான்” என்று சொன்னார். யுதிஷ்டிரர், ‘எப்பொழுதும் உபவாஸமுள்ளவனுமிருப்பது எப்படி? எப்பொழுதும் ரீம்மசாரியாயிருப்பது எப்படி? விகஸத்தைப்புஜிப்பவனுமிருப்பது எப்படி? எப்பொழுதும் அதிதிகளிடத்தில் ஏரிதியுள்ளவனுமிருப்பது எப்படி?’ என்று கேட்க, பிஷ்மர்

சொல்லத் தொடங்கினார். “காலை ஆகாரத்திற்கும் மாலைஆகாரத்திற்கும் இடையிரத்தில் திரும்பவும்போஜனம்செய்யாமலிருப்பவன் எப்பொழுதும் உபவாஸமுள்ளவனுகிறுன். ருதுகாலத்தில்மட்டும் பாரியையிடம் செல்லுகிற பிராம்மணன் எப்பொழுதும் பிரம்மசாரியாகிறுன். எப்பொழுதும் ஞானமுள்ள அவன் ஸத்யவாதியாகிறுன். வீணைமாம்ஸத்தைப் புஜியாமலிருப்பவன் எப்பொழுதும் மாம்ஸத்தைபுஜியாதவனுகிறுன். எப்பொழுதும் தானம்செய்கிறவன் எப்பொழுதும் பரிசுத்தியுள்ளவனுகிறுன். பகவில் உறங்காமலிருப்பவன் எப்பொழுதும் தூக்கமில்லாதவனுகிறுன். ஓ! யுதிஷ்டிர ! வேலைக்காரர்களும் அதிதிகளும் போஜனம்செய்தபின் எப்பொழுதும் புஜிகிறவன் அம்ருதம்ஒன்றையே புஜிக்கிறவனென்று தெரிந்துகொள். அவர்கள் போஜனம்செய்யாமலிருக்கும்பொழுது புஜிக்கும்பிராம்மணன் விதீத்தைப் புஜிக்கிறுன். அதிதிகளுக்கு அன்னமளியாமல் போஜனம்செய்யாதவன் எப்பொழுதும் அதிதிகளிடம்பீரிதியுள்ளவனுகிறுன். தேவர்களுக்கு அன்னமளியாமல் புஜியாதவன் தேவதையாகிறுன். தேவர்களுக்கும் பித்ருக்களுக்கும் வேலைக்காரர்களுக்கும் அதிதிகளுக்கும் அளித்தமிச்சத்தை எவன் புஜிக்கிறானே அவனை விகஸத்தைப் புஜிக்கிறவனென்றுகூறுகிறார்கள். அவர்களுக்கு ப்ரம்மதேவருடன்கூட அவரிருக்குமிடத்தில் முடிவில்லாத உலகங்கள் உண்டாகின்றன. அப்பூரஸ்தீர்களுடன் தேவர்கள் அவனருகில்லாத சுற்றிக்கொள்வார்கள். எவர்கள் தேவர்களுடனும் பித்ருக்களுடனும் புஜிக்கிறார்களோ அவர்கள் புத்திரர்களுடனும் பெளத்திரர்களுடனும் ஸந்தோஷமடைகின்றனர். அவர்களுக்கு மிக உத்தமீமான கதி உண்டாகும்” என்று சொன்னார்.

இருநாற்றிருபத்தேழாவது அத்தியாயம்.

மேராக்ஷதர்மம். (தோடர்ச்சி.)



(ஸந்தமார்மனிவர்களுக்குப் பகவத்ஸ்வரூபத்தை உபதேசித்தது.)

யூதிஷ்டிரர், “அரசரே! உலகத்தில் சிலர் இரண்டிவிதமும் சிலர் மூன்றுவிதமும் சிலர் பலவிதமுமாகச் சொல்லுகிறார்கள். நம்பிக்கை இல்லை. வேறு வழியும் காணப்படவில்லை. அந்தப்ரம்மமும் காணப்படுகிறதில்லை. சாஸ்திரங்களும் பலவிதமாயிருக்கின்றன. சொல்லப்படுகின்றவையும் வெவ்வேறு விதமாயிருக்கின்றன. பிதாமஹரே!

நான் எதைப் பிடித்துக்கொண்டிருப்பேன்? அதை எனக்குச் சொல்ல வேண்டும்” என்றுகேட்க, பிழையாக சொல்லத்தொடங்கினார். தம் தமத்தார்மத்தில் முயற்சியுள்ளவர்களும் சாஸ்திரங்களில் விசேஷ ஸாமர்த்தியம் பெற்றவர்களும் மஹாத்மாக்களுமான பண்டிதர்கள் உலகத்திலிருக்கிறார்கள். அவர்களில் யார் வித்வான், யார் தத்வ ஜ்ஞானி என்பதில் எல்லோருடைய உண்மையையும் தெரிந்து கொண்டு எவ்விதம் விருப்பமோ அவ்விதமிருக்கவேண்டும். இவ் விஷயத்தில் முன்காலத்தில் நடந்ததும் ஞானங்களைப் புத்தியுள்ளவர்களான ரிஷிகளின் பெரியவிவாதத்துடன் கூடியதுமான பழைய இதிஹாஸமிருக்கிறது. இமயமலைச்சார்பில் மிகக் கடுமையான நியமமுள்ள பலரிஷிகள் இருந்தார்கள். அவர்களில், ஆரூபிரம்பெயர்கள் கூட்டமாகக் கூடியிருந்தார்கள். அக்கூட்டத்தில் சிலர் உலகத்தை நிலையுள்ளதென்றும் சிலர் கார்வானுடன் கூடிய தென்றும் கார்வானில்லையென்றும் மூலமானகாரணமில்லையென் றும் இவ்வுலகமெல்லாம் இவ்விதமே இல்லையென்றும் சொல்லத்தொடங்கினார்கள். சில பிராம்மணர்கள் ஸ்வபாவமென்றும் சிலர் கர்ம மென்றும் மற்றும்சிலர் மனிதர்களின் முயற்சியென்றும் சிலர் தெய்வ மென்றும் ஸ்வபாவமுதலியதே அதுதானென்றும் கூறினார்கள். அரசனே! பலவிதமாகநூறுயுக்திகளுடன் கூடியவர்களும் பலசாஸ்திரங்களை நடைபெறச் செய்தவர்களுமான பிராம்மணர்கள் ஸ்வபாவத்தால் ஒருவரை ஒருவர் வெல்லப்பேண்டுமென்ற விருப்பங்கொண்டவர்களானார்கள். பிறகு, வாதிப்ரவாதிகளுடன் கூடியதும் பாத்திரங்களையும் தண்டங்களையும் அடிக்கஸாதனமாகக்கொண்டதும் மரவுரிகளையும் தோல்களையும் வஸ்திரங்களையும் கிழிப்பதுமான பெரியசண்டையானது ரிஷிகளுள் உண்டாயிற்று. பிறகு, கோபத்தையடைந்த சிலபிராம்மனைத்தமர்கள் சாந்தர்களானார்கள். அனைவரும் வஸிஷ்டரை நோக்கி, ‘நீர் ஸஹதனமான பிரம்மத்தை எங்களுக்கு உபதேசிக்கவேண்டும்’ என்றுகேட்டார்கள். பிரபுவான் அந்த வஸி ஷ்டரும் அந்தரிஷிகளை நோக்கி, ‘பிராம்மணர்களே! நான் அறியவில்லை’ என்று விடைகூறினார். அந்தப் பிராம்மணர்களை வரும் நாரதமுனிவரை நோக்கி, ‘பெரிய பாக்யம் பெற்றவரே! நீர் எங்களுக்கு உபதேசிக்கவேண்டும். நீர் உண்மையை அறிந்தவராயிருக்கிறீர்’ என்றுகேட்டார்கள். பிறகு, பூஜ்யரான் அந்தநாரதராணவர் அந்தப்பிராம்மணர்களை நோக்கி, ‘பிராம்மணர்களே! நானும் அறியவில்லை. நாம் சேர்ந்துகொண்டு எவ்விடத்திற்குச் செல்லு

வோம்? இவ்வுலகில் யார் அறிவுள்ளவர்? எவரிடத்தில் அவிவேக மில்லாமல் ஆச்சரியமானமோக்ஷம் இருக்கிறது? என்று கேட்டார். அந்தப்பிராம்மணர்கள், 'ஓ! பிராம்மணர்களே! ஸந்தனன்னும் முனி யின்இருப்பிடம்சென்று கேளுங்கள். அவர் சொல்லுவா' என்ற அசரீரியினுடைய அந்தச்சொல்லைக் கேட்டார்கள். பிராம்மண ஸ்ரேஷ்டர்களுள் மிகப்பூஜ்யரும் வேதராசிகளால் அலங்கரிக்கப் பட்டவருமான விபாண்டகரென்னும்ஒருமுனிவர் அந்தஅசரீரிபுரு ஷரைஞ்சுக்கி, 'நீர் யார்? டலார்த்தங்களைப்பற்றிய கலகத்தினிடையில் வார்த்தைசொல்லிக்கொண்டு காணப்படாமலிருக்கிறீர்?' என்றுகேட்டார். பிறகு, அந்தப்பூஜ்யரான அசரீரியானவர் அந்தவிபாண்டகரைஞ்சுக்கி, 'ஓ! மஹாமுனிவரே! நீர் பண்டிதர். வேதமறிந்த வர்கள் எவரை எப்பொழுதும் ஒரேஉருவமுள்ளவரும் அழிவில்லாத வருமான புராணரிஷியென்றுசூறுகிறார்களே அந்தஸாத் என்னும் ரிஷியென்று என்னை அறிந்துகொள்ளும்' என்ற இவ்வசனத்தைச் சொன்னார். தர்மபுத்திர! மஹாத்மாவான இந்தவிபாண்டகரானவர் திரும்பவும் அந்தஅசரீரிபுருஷரைஞ்சுக்கி, 'ஸ்வரூபத்தைப்பற்றிய நிலையைச்சொல்லும். ரிஷிகளிற்கிறந்தவரே! எங்களுக்கு நீர் ஒருவர் இருக்கிறீர். காரணஸ்வரூபமானது ஸத்தா? இல்லையா? அல்லது வேறுஎவ்விதமிருக்கிறது?' என்றுகேட்டார். பிறகு, மஹாத்மாவும் அசரீரியமான ஆதிபுருஷரானவர் மிகவும்கம்பீரமாய்ப் பேசிக் கொண்டு சொல்லத்தொடங்கினார். மனத்தால் தம்ஸ்வரூபத்தைத் தெரிந்து அனுபவித்தவரான அந்தப்புருஷர் முனிவர்களைப்பார்க்கு, 'எனக்குச் செவிகளும் முகமும் வாயுமில்லை. கால்களும் கால்நுணிகளுமில்லை' என்று ஸத்யஸ்வரூபத்தைச் சொன்னார். பிறகு, முனிவர்கள், 'ஓ! ரிஷியே! இப்படிப்பட்ட உமக்கு நினைக்கும் திற மையுள்ள மனமும் (மற்ற அங்கங்களும்) இல்லாவிட்டால் எப்படி இவ்வசனத்தைப் போசுகிறீர்?' என்று கேட்டார்கள். பிறகு, பிராம்ம ணைத்தமர்கள் அதற்கு மறுமொழியைக் கேட்கவில்லை. ஆங்காங்கு ஆகாயத்தைப் பார்க்கிறவர்களும் நகைக்கிறவர்களுமான அந்த ரிஷிஸ்ரேஷ்டர்கள் ஆச்சரியமென்றெண்ணிக் கூட்டங்களுடன் ஸந்த்குமாரரால் விளங்குவதும் உத்தமமுமான இமாயலை யைநோக்கிச் சென்றார்கள். அந்த மலையில் ஏறி, தியானத்திலிருந்து கொண்டு வேதங்களின் முடிவிலிருப்பவரும் பூஜ்யருமான ஸந்த்குமாரதேவரைக் கண்டார்கள். அரசர்களுட்கிறந்தவனே! பிறகு, ஒரு வருஷம்கிறதெந்தபின் பிராம்மணர்கள் பிரகிருதியிலிருப்பவரும்முனி

களில் பெரியவருமான ஸந்த்ருமாரரைக்கண்டு நமஸ்கரித்துனின்றூர்கள். ஞானத்தால் பாவங்களை விலக்கினவரும் பூஜ்யருமான ஸந்த்ருமாரரானவர் வந்தமுனிகளோக்கி, 'ஓ ! முனிக்ஷட்டங்களே ! அசரீரபுருஷருடைய அந்தவசனமானது என்னை அறியப்பட்டது. முனிச்ரேஷ்டர்களே ! இப்பொழுது வேண்டியதை ஒழிஷ்டம்போலக் கேளுங்கள் என்றுசொன்னார். முனிகளிற்பெரியவரும் பிராம்ம ஞேத்தமரும் ஞானத்திற்குநிதியும் மிகப்பரிசுத்தருமான அந்தஸந்த்ருமாரரை நோக்கி முனிவர்கள் கையை அஞ்சலிபந்தம்சீய்துகொண்டு, 'ஓ ! சூமாரே ! ஞானநிதியும் சிறந்தவரும் விஶ்வருபியமான ஈசரை நாங்கள் எவ்விதம் பூஜிப்போம் ? பகவானே ! எங்களுக்குச் சிறிதுஅறிவை அனுக்ரஹிக்கவேண்டும். முனிகளிற்பெரியவரே ! ஸாதுக்கள் தேனுக்கொப்பாகவிளங்கும் மோக்ஷஸாகத்தின்பொருட்டு விஶ்வருபமான எந்தவஸ்துவை அடையவேண்டுமென்று கூறுகிறூர்களோ அந்தவஸ்துவைப்பற்றிச் சொல்லவேண்டும். மஹாநுபாவரே ! அதுஎன்ன?' என்று கேட்டார்கள். பலவாயிரம் கல்விகளுள்ளவர்களுள் ஸத்யமானகாரணவஸ்துவை அறிந்தவரும் அதில்பற்றுதலுள்ளவரும் மஹாத்மாவும் பூஜ்யருமான அந்தஸந்த்ருமாரர் அந்தமுனிகளாலவினவப்பட்டுப் பரமாத்மாவின் ஆஜ்ஞையுடன், 'பரிசுத்தவஸ்துவான அந்தப்பரமாத்மாவைப்பற்றிக்கேறுங்கள்' என்றுசொல்லத்தொடங்கினார். 'ஓ ! பிராம்மனேத்தமர்களே ! அசரீரபுருஷர் முன்பு உங்களிடத்தில் எவ்விதம் சொன்னாரோ அந்தவாக்யமானது அவ்விதம் உண்மையே. சொல்லியதை நீங்கள் அறியவில்லை. கேளுங்கள். (உலகத்திற்கு) உயர்ந்ததானகாரணம் இருக்கிறது. எவ்விதம் அறியப்படுகிறதென்றால் ஒவ்வொருங்களிலும் 1 பாகவிசேஷமானது காணப்படுகிறது. அவ்வித பாகத்துடன்கூடிய யாவற்றையும் சேர்த்துவைப்பது காரணமாகிறது. எல்லோருக்கும் கண்ணிலுள்ளபுருஷங்களைவன் இவ்விதையத்தில் 'திருஷ்டாந்தமாகி' ருன். கண்ணுள்ளவர்களுக்குக் கண்ணைடியிலகாணப்படுவது திருஷ்டாந்தமாகலாம். (மற்றவர்களுக்கும்) ஞானத்தில் அந்தஸ்வரூபம் ஸாக்ஷியாயிருக்கிறது. அந்தஆதமாவே யாவற்றையும் அறிகிறதும் பயமில்லாததும் சுலணமில்லாததுமாயிருக்கிறது. (உண்மையில) பற-

1 சரீரமுதலியவைகட்டுஞ்சாகும் சூபரஸாதகளின்வேற்றுமை பாகவிசேஷம் என்று சொல்லப்படுகிறது.

2 கண்ணிலை அதற்குஸாக்ஷியாயிருப்பது எவ்விதம் வேற்றுமை அதுபோல உலகத்தைவிட அதற்குஸாக்ஷியாயிருப்பது வேறென்று அறியவேண்டும்.

நுதலுடனில்லாமலிருந்தாலும், 'நான் எங்கு திருக்கிறேன்? நான் யாருடையவனல்லேன்? நான் எதனுடன்சேர்க்கிருக்கிறேன்?' என்று தெரிந்துகொள்ளுகிறது. அது பலயுகங்களுக்குப்பின்காலத்திலும் வியாபித்திருக்கிறது. அந்தஆத்மா வெவ்வேறிருப்பதாகத் தோன்றுகிறது. அது உண்மையன்று. ஒன்றுயிருக்கும்வாயுவானது எவ்விதம் பலவிதமாய்ச்சொல்லப்படுகிறதோ அவ்விதம் சொல்வதற்கு இடத்தின்வேற்றுமை காரணமாகிறது. அது எவ்விதமென்றால் புலியிடத்திலும் மானிடத்திலும் மனிதனிடத்திலும் பிராம்மணனிடத்திலும் மூங்கிலிலும் இருப்பதானவாயுவானது வெவ்வேறுகிறது. ஆகிலும், அது ஒன்றே. அதுபோல இந்தஆத்மாவானது பரமாத்மாவாயிருந்தும் வேறானதுபோலத் தோன்றுகிறது. இவ்விதம் அந்த ஆத்மாவே யாவற்றையும் அடைந்திருக்கிறது. பார்ப்பதும் கேட்பதுமாயிருக்கிற ஆத்மாவானது மோந்துபார்க்கிறதுமில்லை; பேசுகிறது மில்லை. சரீரமென்னும்சக்கரத்திலிருப்பதும் பெரியங்குவருமுள்ளது மான அந்தஆத்மாவிற்கு நான்குபுறத்திலுமுள்ள பத்துஇந்திரியங்களும் ஸுரியகிரணங்கள் எவ்விதம் வெளியில்வந்து அந்தஸுரியனைத் தொடர்ந்துசெலவுகின்றனவோ அவ்விதம் அந்தப்பிரபுவான ஆத்மாவைத் தொடர்ந்துசெல்லுகின்றன. ஸுரியனுணவன் ஒவ்வொருநாளும் அஸ்தமயத்தை அடைகிறான்; திரும்பவும்திக்குக்களில் உதயமாகிறான், உதயம் அஸ்தமயமன்ற அவ்விரண்டும் ரவியினிடத்திலிருப்பவைகள்ல ; அதுபோலச் சரீரியானஆத்மாவைத் தெரிந்துகொள்ளுங்கள். <sup>1</sup>பொன்போல ஜோதிரூபமாக விளங்கும் நிலையுள்ளதும் புத்தியிலிருப்பதுமான ஆத்மாவென்னும் முந்தத்தீபத்தைத் தன்மனத்தாலேயேஅறிந்து பரமபதமென்னும்மோக்ஷத்தை அடையவேண்டும். வண்டானது முந்திமுந்திக்கற்கப்பட்டசற்று தலையே அனுஸரிததிருப்பதுபோல ஆத்மாவுமிருக்கிறது. எவன் ஆத்மாவைப் பொய்யான அபிமானமுள்ளதென்றுதெரிந்துகொள்ளுகிறான் அவன் அவன் அவனேகத்தையும் குறையையும் ஒடையமட்டான். இந்தஆத்மாவைக் கண்ணுல்காண்பவன் ஒருவனுமில்லை. கறுப்புவெளுப்பில்லாததும் உண்மைப்பொருளும் புத்தியாகியகுகையிலிருப்பதும் அறிவென்னும்தேவியின்கையிலிருப்பதுமான அந்தஆத்மரூபத்தை மனத்திறகுஅடங்கியபுத்தியால் அறியவேண்டும். யாகம் செய்கிறவனும்மந்துரத்தால் பூஜைசெய்கிறவனுமானபிராம்மனேத்தமனும் பிரம்மத்தைஅறிந்தவனுக்கொப்பான நிலையிலூருப்பவனை

<sup>1</sup> ஒரு ஸ்ரோகம் விடப்பட்டது.

வன். மற்றவர்களைப்பற்றி என்ன? தர்மமுள்ளவன்லாதவதனும் அதர்மமுள்ளவன்லாதவதனும் துவங்குவங்களைவிட்டுவிலகியவனும் மாதஸர்யமில்லாதவதனும் ஞானத்தில் திருப்தியுள்ளவனுமாயிருப்ப வன் மோக்ஷத்தில் புத்திபைச்செலுத்திக்கொண்டு ஸாகமாக உறங்குவான். ஸந்தேகமில்லை. பிரபுவான் இந்தப்பரமாத்மாவானவர் இவே விதம் மாயையால் உலகங்களின்படிடப்பைச் செய்கிறார். இந்தஆத்மாவானது அவிவேகமடைந்தபுத்தியுள்ளதாகித் தனக்கும்காரணமானபரமாத்மாவை அறிகிறதில்லை. அந்தஆத்மாவானது தான் பார்ப்பதும் பார்க்கப்பட்டவைகளைத்துயானம் செய்வதும் மனனஞ் செய்வதும் அறிவுதுமாயிருக்கிறது. உலகங்களைப் படைத்தவரும் முடிவில்லாதவருமானபரமாத்மாவை அறிகிறவன் யார்? எவ்வளவு சொல்லக்கூடுமோ அவ்வளவு என்னுல சொல்லப்பட்டது. முனிஸ்ரேஷ்டர்களே! நீங்கள் போகலாம்<sup>1</sup> என்றுசொன்னார். இவ்விதம் உபதேசித்தவரும் ஞானக்கடலிலுண்டானவருமான ஸந்த்குமாரரைக்கண்டு வணங்கியின் அநத்ப்ராம்மனைத்தமர்கள் மகிழ்ச்சியுடன் திரும்பிச்சென்றார்கள். குத்தியின்குமாரனே! ஆகையால், நீயும் ஞானயோகததைப் பெறிதாகக்கொள். அரசர்களிறபெரியவனே! ஞானமானது இவ்விதம் எல்லாத் துர்க்கங்களையும் நசிக்கச் செய்யத்தக்கதாகும். இது முன்காலத்தில் பெரியமுனிவர்களுள் உத்தமரும் மஹாத்மாவும் புராணபுருஷருமான ரிஷியால் பெரியதுக்கங்களுக்கிருப்பிடமான மனிதாகளைக் காப்பாற்றவேண்டி உண்டு பண்ணப்பட்டது. அது நிச்சயம்<sup>2</sup> என்றுசொன்னார்.

<sup>1</sup> இருந்திருபத்தோன்பதாவது அத்தியாயம்.

மேராக்ஷதாமம். (தோடர்ச்சி.)



(ஞானம் மோக்ஷஸாதங்கேன்பதையும் அதைஅடையும்வகையும் பற்றி இந்தரானுக்கும் ப்ரஹ்லாதருக்கும் ஸம்பாதனை.)

யுதிஷ்டிரர், “ஓ! பாரதரே! இவ்வுலகில் சுபமானானும் அசபமானானும் கர்மமென்பது மனிதனைர் பயனுடன் சேரும்படி செய்கிறது. அந்தக் கர்மத்திற்கு மனிதன் (இன்மையில்) கர்த்தாவாகி

<sup>1</sup> இருந்திருபத்தோன்பதாவது அத்யாயமுடையையும் இருந்திருபத்தோன்காவதுஅத்தியாயத்திலுள்ளக்கையாகவே இருபத்தால் விடப்பட்டது.

ரூனு, அல்லது, இல்லையா என்பது ஸந்தோகம், பிதாமஹரே ! இதை உண்மையாக உம்மிடத்திலிருந்து கேட்கவிரும்புகிறேன் ” என்று கேட்க, பீஷ்மர் சொல்லத்தொடங்கினார்.

“ யுதிஷ்டிர ! இவ்விஷயத்திலும் ப்ரஹ்மாதருக்கும்இந்திரனுக்குமநடந்தஸம்பாஷணியான பழையஇவ்விதிஹாஸத்தை உதாஹரி க்கிறார்கள். விஷயப்பற்றிலலாதவரும் பாவங்களைவிலக்கியவரும் நற்குலத்திற்பிறந்தவரும் பலகலவிகளுள்ளவரும்சோம்பலிலலாதவரும் அகங்காரயிலலாதவரும் ஸத்வகுணத்திலிருப்பவரும் இந்திரியங்களை அடக்கியவரும் இகழ்ச்சியையும் புகழ்ச்சியையும் ஸமமாகக்கொண்டவரும் அடக்கமுள்ளவரும் சுன்யமானவீடுபோன்றசீரமுள்ளவரும் தாவரங்களும் ஜங்கமங்களுமானபிராணிகளின் பிறப்பையும் இறப்பையும் அறிந்தவரும் வெறுப்புள்ளவைகளில்கோபமிலலாதவரும் விருப்புள்ளவைகளில் ஸந்தோஷமிலலாதவரும் பொன் மண் இரண்டிலும் ஸமமானபார்வையுள்ளவரும் ஆத்மஸ்வரூபத்திலும்மோக்ஷத்திலும் ஞானத்திலும் தைரியம்கொண்டவரும் நிச்சயமடைந்தவரும்பிராணிகளுக்குமுன்னுள்ளதையும் பின்னுள்ளதையும் அறிந்தவரும் யாவற்றையும் அறிந்தவரும் எல்லாவற்றையும் கண்டவரும் இந்திரியங்களுக்குப்புலப்படாத உருவத்துடன் எங்கும் நிறைந்துவிளங்கும் மஹாத்மாவான ஸ்ரீகோவிந்தரிடம் மனத்தை நன்குசெலுத்தினவரும் எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் பிரியததைச் செய்கிறவரும் பாகவதரும் பக்தியுள்ளவரும் எப்பொழுதும் நாராயணரை மிகமேலாகக்கொண்டவரும் பரமாத்மாவைத் தியானம்செய்கிறவரும் ஹிரண்யகசிபுவின்புத்திரரும் இந்தரியங்களை அடக்கினவரும் ஒருவருமிலலாவிடத்தில் உட்கார்ந்திருப்பவருமான ப்ரஹ்மாதரிடம் சென்று அவர்புத்தியை அறியவேண்டுமென்ற விருப்பங்கொண்ட இந்திரன் இவ்விதம் சொல்லத்தொடங்கினான். ‘ எந்தக்குணங்களுள்ளமனிதன் உலகத்திலுள்ளமனிதர்களுக்கு ஸம்மதனைகளிருப்பானே அந்தக்குணங்கள் யாவும் உம்மிடத்தில் நிலைபெற்றிருப்பதைக் காண்கிறேன். ஆனால், உமதுபுத்தியானது இப்பொழுது சிறுகுழங்களுக்கு ஓப்பாகக் காணப்படுகிறது. ஆத்மாவை அறிந்து கொண்டிருக்கும் நீர் ஓவைவுகில் வதை ராடேயஸன்று நினைக்கின்றீர்? பிரஹ்மாதரே! கயிறுகளாலகட்டப்பட்டும் உமதுபதத்திலிருந்து நழுவியும் பகைவர்களுக்குவசப்பட்டும் ஸம்பதத்திலிருந்துவிலகியும் சோகப்படும்நிலைமையிலிருக்கும் நீர் சோகப்படாமலிருக்காறோ. தூது யின்வம்சத்தில்பிறந்த ப்ரஹ்மாதரே ! நல்லதுறிவைஅடைந்ததாலோ

## சாந்திபர்வம்.

அக்க

அல்லது தெரியமுள்ளவராயிருப்பதாலோ உமக்குள்ளகஷ்டத்தைக் கண்டும் துக்கமில்லாதவராயிருக்கிறீர்<sup>1</sup> என்றுகேட்டான். இவ்விதம் அந்தஇந்திரனுல்கேட்கப்பட்டவரும் தீரநும் சிச்சயமுள்ளவருமான ப்ரற்றாதும் மென்மையான சொல்லால் தம்புக்கியை கண்கு வெளி யிட்டுச் சொல்லத்தொடங்கினார். ‘ப்ராணிகளுக்குள்ளபிரவிருந்தியை யும் நிவிருத்தியையும் அறியாதவனுக்கு அவிவேகக் கால் தடைஉண்டாகும். அவற்றை அறிந்தவனுக்குத் தடை உண்டாவதில்லை. எல்லாப் பிராணிகளிடமும் ரகஸ்யமாயிருப்பதும் தியானம் ப்ளணத்தக்கதும் அழிவில்லாததும் எப்பொழுதுமிருப்பதும் தடிக்கத்தகாததும் உபமானமற்றதும் எல்லா உருவமுமுள்ளதும் பரத்திலும்பரமுமான பிரம்மானது எல்லாவிடத்திலும் மறைவுள்ளதாயிருக்கிறது. அது விருந்து இவ்வுலகம் உண்டாகிறது. அந்தப்ரம்மம் உருவமுள்ளதாயிருந்தும் உலகம் பலவகூணங்களுடன்கூடியிருப்பதைப்பார்உலகங்களைப்படைத்தவரும் விஷ்ணுவென்று சொல்லப்பட்டவருமான அந்தப்பரமாத்மா பாதுகாக்கிறார். 1எல்லாப்பொருள்களின் உண்மையும் அவ்வாறே எல்லாவற்றின் இன்மையும் இயல்பாக உண்டானவை களும் போகின்றவைகளுமாயிருக்கின்றன. மனிதன்செய்துகொள்ளத்தக்க பயன்கூன்றுமில்லை. மனிதன் செய்யத்தக்கபயன் இல்லாமலிருக்குப்பொழுது ஒருவனும் தான் ஒன்றைச் செய்கிறவனுமில்லை. தானே செய்கிறவனுயிருப்பானாகில் அவனுக்கு ஒருஸமயம் அபிமானம் உண்டாக்கும். எவன் நன்மையையோ தீமையையோ தான் செய்கிறதாக நினைக்கிறோனே அவனுடையடுத்துகுற்றமுள்ளதென்றும் உண்மையை அறியாததென்றும் என்னுடைய கருத்து. ஒ ! இந்திரனே ! மனிதன் தனக்குள்ள கோஷமத்தைச் செய்துகொள்ள நிச்சயம் கர்த்தாவாயிருப்பானாகில் அவனுடைய முயற்சிகள் பயனுள்ளவைகளாகும். ஒருஸமயத்திலும் பயனற்றவையாயிருக்கலாகா. முயற்சிசெய்பவர்களுக்கும் விருப்பமில்லாதது உண்டாகிறதும் விரும்புவது உண்டாகாமலிருப்பதும் காணப்படுகின்றன; ஆகையால், புருஷன் செய்துகொள்ளத்தக்கபயன் ஏது? முயற்சியில்லாமலே சிலருக்கு வேண்டாதது உண்டாவதையும் வேண்டுவது உண்டாகாமலிருப்பதையும் காணகிறோம். ஆகையால், அது ஸ்வபாவத்தால் உண்டாகிறது. மிக்க அழகுள்ளவர்களும் மிக்க புத்திசாலிகளுமான சிலர் குருபிகளும் அல்படுத்தியுள்ளவர்களுமாயிருப்பவர்களிடமிருந்து பொருள்வரவை விரும்புகிறவர்களா

<sup>1</sup> சிலசொற்கள் இல்லாததால் இங்கு அரைப்ளோகம் விடப்பட்டது.

அகம

## ஸ்ரீ முறூரா பாரதம்.

கக் காணப்படுகிறார்கள். சுபழும் அசபழுமான சூணங்கள்யாவும், ஸ்வபாவத்தால் ஏவப்பட்டுவருகிறபொழுது அதில் அந்த மனித னுக்கு அபிமானிக்கத்தக்க காரணம் என்னவிருக்கிறது? ஸ்வபாவத் தாலேயே 1யாவும் உண்டாகின்றனவென்று எனக்கு நிச்சயமாகத் தோன்றுகிறது. என்னுடையபுத்தியானது 2ஆத்மாவில் நிலைபெற்றிருக்கிறது அதைவிட வேறுவிதமில்லை. இவ்வுலகில் சுபாசுபமான பயனை அடைவது கர்மத்தால்உண்டாவதென்று சிலர் கருதுகிறார்கள். கர்மங்களுக்குரிய விஷயமைனத்தையும் நான் கூறுகிறேன். அதைக் கேள். 3பாயஸக்கைப் புஜிக்கும் ஒருவன் எவ்விதம் அன்னமிருப்பதை அறிவிக்கிறேனே அதுபோலக் கர்மங்கள்யாவும் ஸ்வபாவத்தையே அறிவிக்கும் அடையாளமாகும். காரியங்களையே அறிந்து காரணமும் பரமுயான ப்ரம்மத்தை அறியாதவனுக்கு அவிவேகத் தால் (மோகங்குற்குத்) தடைஉண்டாகும். பிரம்மத்தையே அறிந்த வனுக்குத் தடையில்லை. இவ்வுலகத்திலுள்ள பொருள்கள் யாவும் ஸ்வபாவத்தால் உண்டாகின்றனவென்று உறுதியாய்த் தெரிந்து கொண்டவனுக்குக் கர்வமாவது அபிமானமாவது என்ன செய்யக்கூடும்? தர்மத்தின்முறைகளையும் பிராணிகளுக்குள்ள அநித்யத்தன்மையையும் நான் அறிகிறேன். ஓ! இந்திரனே! ஆகையால், நான் சோகப் படாமலிருக்கிறேன். இவ்வுலகமைனத்துமே முடிவுள்ளதாகும். மமதையில்லாதவனும் அஹங்காரமற்றவனும் ஆசையற்றவனும் பந்தத்தி லிருந்துவிடுபட்டவனும் துண்பமில்லாதவனுமானான் விலகிடிருந்து கொண்டு பிராணிகளின் இறப்பையும் பிறப்பையும் பார்க்கிறேன். ஓ! இந்திரனே! ஞானக்கையடைந்தவனும் அடக்கமுள்ளவனும் ஆசையற்றவனும் ஸங்கல்பமில்லாதவனும் யோகநிலையை அடைந்திருப்பதால் (பிரம்மத்தைப்)பார்க்கிறவனுமான எனக்கு வருக்தயில்லை. எனக்குக் காரணத்திலும் காரியத்திலும் விருப்புமில்லை; வெறுப்புமில்லை. இப்பொழுது எனக்கு விரோதத்தைச் செய்கிறவனுண் பகைவனையும் காணேன். ஓ! இந்திரனே! ஸ்வர்க்கத்திலும் பாதாளத்தி

1 'மோகங் ஆத்மஜானம்யாவும் இயற்கையால் உண்டாவன' என்பது பழையவாரை.

2 இதைக்காட்டிலும் வேறுகத் தைரியமாவது நல்லஅறிவாவது எனக்கு இல்லைஎன்றும் கொள்ளலாம்.

3 பாயஸத்தைப் புஜித்தேன, ஏன்று ஒருவன் சொல்லுமிடத்தில் அதற்கும் மூலமாய் அன்னமிருக்கிறதென்று தோன்றுவதுபோலக் கர்மத்தால் பயன் உண்டாகிறதென்று சொல்லுமிடத்திலும் அக்கர்மத்திற்கும் மூலமான ஸ்வபாவமிருக்கிறதென்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டுமென்பது கருத்து.

ஹும் பூமியிலும், கான் விருப்பமுள்ளவன்லேன். அறியவேண்டிய திலும் அறிவிலும் அறியாமையிலும் (எனக்கு) வேற்றுமைஇல்லை' என்றுசொன்னார். இந்திரன், 'ஓ! ப்ரஹ்மாதரே! இந்தப்புத்தியானது எந்தாலும் அடையப்படுமோ, எந்தாலும் சாந்தி அடையப்படுமோ அந்தாலும் அடையதைக் கேட்கும்னக்கு நீர் நன்றாகச் சொல்லவேண்டும்' என்றுகேட்க, ப்ரஹ்மாதர் சொல்லத்தொடங்கினார். 'இந்திரனே! ருஜாவாயிருப்பதாலும் ஆஜாக்ரதையில்லாதிருப்பதாலும் மனத்தெளிவிலூலும் புத்தியுள்ளவனுயிருப்பதாலும்' ஆசாரியர்களுக்குச் செய்யும்பணிவிடையாலும் மனிதன்<sup>1</sup> பெருமையை அடைவான்; ஸ்வபாவத்தால் நல்லடுத்தியை அடைகிறான்; ஸ்வபாவத்தால் சாந்தியை அடைகிறான்; எதைனதைப்பார்க்கிறானே அவையாவும் ஸ்வபாவத்தாலேயே உண்டாகின்றன. துறவியானவன் வேற்றுமையையே அறியமாட்டான். சுருவின்முகத்திலிருந்து வேதாந்தவாக்கியத்தைக்கேட்டு அவ்வாக்கியத்தின்பொருளைப்பற்றிய அறிவை மனத்தால்பார்த்துக்கொண்டு பகுததறிவால் அடையப்பட்ட ஆத்மாவையே தொடர்ந்துபார்க்கிறான்; பிறகு, வைராக்யத்தை அடைகிறான்; பயத்தால் (தனக்கு) உண்டாகும்னல்லாத்துக்கங்களிலிருந்தும் காப்பாற்றுகிறவரானபரமாத்மாவை அடைகிறான். பிறகு, அந்தப்பரமாத்மஸாகத்தைத் தேடுகிறான்; ஸத்புருஷர்களுடன் சேர்க்கையைச் செய்து கொள்ளுகிறான். ஸத்புருஷர்கள் பரமாத்மஸாகத்தையுண்டுபண்ணுவதற்குப் போதுமானவர்களாகிறார்கள். ஸத்துக்களினருகிலிருந்து வகூஷணத்துடன் நல்லவழியைத்தெரிந்துகொண்டு எல்லாப்பற்றுதலி லிருந்தும் விடுபட்டுப் பரமாத்மாவை அடைகிறான். விஷயவிருப்பத்தால் செய்யப்படும்தர்மமானது ரஜோகுணமுள்ளதும் பயத்தைத்தருவதுமாகும். அந்தக்காரியத்தால் மனிதன் முறையே தர்மக்குறைவை அடைவான். திரும்பவும் அச்சுதரானபரமாத்மாவிடத்தில் பக்தியில்லாதவனுக்கே இருப்பான். உபதேசிக்கும் ஆசிரியரிடத்திலும் நிலையற்றவனுக்கே விடுபட்டுச் செல்லுவான். எப்பொழுதும் இவனுக்குக் கருவிகளுக்குப்புலப்படும்விஷயத்தில் பிரீதியுண்டாகும்; ஸம்ஸாரத்திலும் பிரீதியுண்டாகும். எப்பொழுதும் அறிவில்லாமையால் அவனுக்கு ஆத்மாவும் வித்திபெறாது. பித்தனுடைய நிலையுள்ளவனுயிருப்பான். கிரமமாய் இவ்விதமே செல்லுவான், எப்பொழுதும் அசுத்தி வளரும். எவ்விதத்திலும் சாந்தி உண்டாகாது. விஷயத்தைப்பற்றிச் செல்லும் இவனுக்கு மோக்ஷவிருப்புண்டாகாது.

<sup>1</sup> 'மோக்ஷத்தை' என்பது பழையங்கள்.

அகச

## ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

போலியுக்திகளில் மிக்கங்மீட்கையுடன் விஷயங்சளிலுள்ளதுணங்க ணைத் துதிப்பான். அபிமானமும்சார்வமுமுள்ளவனுகிச் சாஸ்திரங்க ணைக் கேட்கவேமாட்டான். போகமும் அவனை அடையாது. ஆழி வற்றதும் உயர்ந்தலகங்களைப்படைத்ததும் ஞானங்ருவமுள்ளதும் தானுகவேவினங்குவதுமான 1ப்ராம்மத்தையும் அவன் அறியமாட்டான். அக்காரணத்கால் தன்வினைகளால் சுற்றிவிடப்பட்ட பலபிறவி களையடைந்து ரெரிய அவிவேகத்துடன்கூடியவனுமாகி ஸம்ஸாரத் தின் கரையைக்கடந்திருப்பவரை அறியமாட்டான். ஆசாரியரை அடைவதால் வணக்கத்தையடைந்து (பிரம்மத்தை) அறியவேண் டம். பிறகு, ஆசாரியரென்றுபிரவித்திபெற்றவர் முறையாக இவனை அனுகூலமானதர்மங்களைச் சேர்க்கும்படி செய்வார். பலாஸாரனை யும் விருத்திரணையும் கொண்றுஇந்திரனே! அந்தத்தர்மத்தால் இந்த மனிதன் உறுதியுடன் நிலைபெற்றிருக்கிறான். அதனால் உண்டா கும் ஞானமென்னும்வாயுவால் முன்பிறவிகளிலுள்ள கர்மக்கூட்ட மென்னும் பஞ்சப்பொதியானது பறக்கும்படி செய்யப்படுகிறது. இவ்விதம் நன்னடக்கையில்முயற்சியுள்ளவனும் ஸம்ஸாரத்தைவிலக் கிக்கொள்ளுகிறவனுமாயிருப்பவன் எப்பொழுதும் ப்ரகுரிஷியைப் போல (உலகத்தில்) விரும்பத்தக்கவிஷயத்தையே அறுத்துவிடுகிறான். ஓ! இந்திரனே! இந்தமனிதன் வைராக்யத்தைஅடையக்கூடாத அந்தக்காமமானது உள்ளிலிருப்பதாகக் கூறபடுகிறது. அந்தக் காமத்திற்கு ஒத்தங்கீலையை விலக்கவேண்டும். அந்தக்காமத்தால் செய் யப்படும்கர்மத்தாலேயே முதலாவதான (ஸாஷ-ப்தி அவஸ்ததயை) அடைகிறான். இரண்டாவதானஸ்வப்னுவைதையையும் கர்மத்தால் அடைகிறான். இந்தஜீவன் இந்குந்திரியங்களுடன் பிரதயகஷ்மைன் னும் ஜாக்ராவஸ்தையிலிருப்பவர்கிறான். ஸாஷ-ப்தி பொன்ற பெயருள்ளதும் நான்காவதுமான இந்காலுத்மாவானது ஆவரண்பிமன்னும் மாயையுடன் கூடியதன்று. ஆகிலும், அந்தஆத்மாவானது, கிரியை யில்லாததும் பாத்திலும்பரமுமான ஏந்தப் பாமாத்மாவைப்பறறி உலகநடைப்படி மனததைஅடர்க்கத்தாக போகவழியுடன் பூஜிப்ப தும் ஹோம்மசெய்வதும் அடக்கமுள்ளதுமாயிருங்கவேண்டும். யோ கத்தின்வளர்ச்சியுண்டாகும்பொழுது பொதுவான தோற்றுமிருப்ப தால் சைதன்யங்ருவமுள்ளடுத்தியின்விருத்தியை<sup>1</sup>; பாமாத்மாவின் மாயையென்று தெரிந்துகொள்ளுகிறான். தீவிபன்னும்பொருளானது அதன்பொறிபோன்றதும் அதைவிட வேறுமாக ஓருக்கிறதுபோல

1 'ஸ்வதஸ்வித்தம்' என்பது இரண்டுமுறைவருதலால் விடப்பட்டது.

அறிவில்லாதசிறுவர்களுக்கு ஆத்மப்பொருளானது வேறாகக் கூறப் படுகிறது. உண்மையில் ஸாகிக்கத்தக்கதொன்றும் இல்லாதிருக்கும் பொழுது நட்புபகைமுதலியவைகள் எப்படி? தேவேந்திரனே! அவை களில்லாதபொழுது சோகமுதலியவைகளுமில்லை. பூஜ்யனே! இவ்விதம் தெரிந்துகொள். ஸமமானபுத்தியை அடையவேண்டும். தேவபதியே! இவ்விதம் உபாயம் உபதேசிக்கப்பட்டது. கோணல்வழியில் செல்லவேண்டாம். உன் அறிவால் பார்த்துக்கொள். கர்மமானது ஞானிகளைப் பிரவீருத்திக்கச்செய்யாது. ஆனால், இந்த<sup>1</sup> ஞானிக்கு இந்தச்சரீரத்திலுள்ள ப்ரார்ப்தம் இருக்கிறவரையில் கர்மம் அடங்காது. அந்தப்ரார்ப்தத்தின்முடிவில் ஞானியானவன் அந்தக்கர்மத்தை அடையவேமாட்டானென்பது என்னுடையகருத்து. 1வெவ்வேறுன இடங்களிலிருக்கும் இந்தவாகிந்திரியமானது<sup>2</sup> தாலுஸ்தானத்தில் நிலைபெற்றிருப்பதுபோலப் பெருள்கள் புத்தியை அடைந்திருக்கின்றன. புத்தியானது எப்பொழுதும் ஆத்மாவை அடைந்திருக்கிறது. பலவிதமானஸங்கலபங்களைத்திலுமிருங்கு விடுபட்டதும் பரங்களுக்குப்பரமான பரமாத்மருபியும் வியாபகரும் மஹாத்மாவுமான ஸ்ரீவீஷ்ணுவானவர் வேதாந்தத்தை அறிந்தவர்களால் இவ்விதம் காண்ம்பண்ணப்படுகிறார். எப்பொழுதும் அவரிடம் குணமிருப்பதில்லை. மஹாத்மாவான அந்தவீஷ்ணுவானவர் உலகங்களில் ஜாதிகளிலும் அவற்றைஅடிப்படையிலே சொல்லும்வளித்துக்கொண்டிருப்பதால் வாஸாமீதவரென்று கூறப்படுகிறார். குணங்களுக்குத்தக்கபடியும் கர்மங்களுக்குத்தக்கபடியும் எல்லாலகத்திற்கும் எல்லாப்பயணியும் அவரே அளிக்கிறார். இவருடையங்களுமானது பார்க்கத்தக்கங்கிலையில் நிறபதன்று. ஒருவனும் இவரைக் கண்ணல்பார்ப்பதில்லை. இவவுலகில் ஸமாதிபெற்றபுத்தியுள்ளவன் பக்தியாலும் தெரியத்தாலும் ஞானஸ்வருபபூங்களைவரை எங்கும் பார்க்கிறான். பெரியோகள் அதை எனக்கு அறிவிக்கிறார்கள். இந்திரனே! மஹாத்மாவான அந்தப்பகவானே மற்றவிஷயத்தையும் அளித்தார். இந்துரனே! எனக்குள்ளடாயத்தை இவைக்கும் தெரிந்துகொள். ஆகையால், எப்பொழுதும் எனக்கு உலகமேலிலை<sup>3</sup> என்று சொன்னார். அஸாபதி யானபரவுலாதர் இவ்விதம் சொல்ல இந்திரன் கேட்டு ஆச்சரியமானதான். அரசனே! அப்பொழுது அன்புமே விட்டு அவர்வசனத்தைக் கொரவிக்கவும்செய்தான். மூன்று உலகங்களிலிருக்கும் விடப்பட்டது.

1 இங்கு ஒருப்போகம் விடப்பட்டது.

2 மோவாய்.

அக்ஷ

## ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

களுக்கும்பதியான அந்தஇந்திரன் அப்பொழுது அஸாரர்களுக்கு அரசராணப்ரஹ்லாதரைப்பூஜீத்து அவரிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு தன்னிருப்பிடம்சென்றுன்” என்றுசொன்னார்.

இருநாற்றுமுப்பதாவது அத்தியாயம்.

மேராக்ஷதர்மம். (தோடர்ச்சி.)



(இந்திரன் பலியைக்கீழ்ந்ததும் காலத்தின்வான்மையைப்பற்றி இந்திர னுக்கும் பலிக்கும் ஸம்பாஷணையும்.)

யுதிஷ்஠ிரர், “எதாமஹரே ! காலதன்டத்தால்துன்பப்படுத்தப் பட்டவனும் ஸம்பத்துவிலகினவனுமான அரசன் எந்தப்புத்தியுடன் பூரியில் ஸஞ்சரிக்கவேண்டுமென்பதை எனக்கு உபதேசிக்கவேண்டும்” என்று கேட்க, பிழ்மர் சொல்லத்தொடங்கினார். ‘இவ்விஷயத்திலும் இந்திரனுக்கும் விரோசனன்புத்திரனுன பலிக்கும் நடந்த ஸம்பாஷணையான பழையஇவவிகுறைஷாஸததை உதாஹரிக்கிறார்கள். இந்திரன் எல்லா அஸாரர்களையும் வென்றபின் பிரம்மதேவரருகில் வந்து நமஸ்கரித்துக் கைகூப்பிக்கொண்டு பலியைப்பற்றிக் கேட்கத் தொடங்கினான். ‘ஓ ! பிரம்மதேவரே ! எவன் தானம்செய்யும் பொழுது ஒருகாலும்பொருள்குறைந்ததில்லையோ அந்தப் பலியை நான் அறியவில்லை. பலியை எனக்கு நீர் சொல்லவேண்டும். அந்தப் பலி வாயுவும் வருணனுமாயிருந்தான். அவனே ரவி; சந்திரனும் அவனே; அவன் அக்ஷிணியாய் உலகங்களைத்தபிக்கச்செய்தான்; அவன் ஜலமாயுமிருந்தான். அந்தப்பலியை நான் அறியவில்லை. பிரம்மதேவரே ! பலியைப்பற்றி எனக்குச் சொல்லவேண்டும். அந்தப்பலியே அஸ்தமயத்தை அடைந்தான். அவன் திக்குக்களை விளங்கச்செய்தான் அவன் சோம்பவின்றிக் காலத்துக்குத்தக்கபடி மழைகளைப் பெய்வித்தான். அந்தப்பலியை நான் அறியவில்லை. பரம்மாலே ! பலியை எனக்குச் சொல்லவேண்டும்’ என்றுகேட்டான். பிரம்மதேவர், ‘இந்திரனே ! அந்தப்பலியைப்பற்றி நீட்கெட்டது உனக்கு அழகன்று. ஆனால், கேட்டால் பொய்ணயச்சொல்க்கூடாது. ஆகையால், பலியைப்பற்றி உனக்குச் சொல்லுகிறேன். சசீபதியே ! அவன் ஓட்டகங்களிலோ பசுக்களிலோ கழுதைகளிலோ அல்லது குதிரைகளிலோ மிகஉயர்ந்த ஜந்துவாகிப்பாழானவீட்டிலிருப்பான்’ என்றுசொன்னார். இந்திரன், ‘பிரம்மதேவரே ! பலி பாழானவீட்டில் சென்றிருப்பானுகில் அந்தப்

பலியைன் கொல்லட்டுமா? அல்லது, கொல்லவேண்டாமா? பிரம்ம தேவரே! அதைப்பற்றி நீர் எனக்கு விடையளிக்கவேண்டும்<sup>1</sup> என்று கேட்டான். பிரம்மதேவர், 'இந்திரனே! நீ பலியைக் கொல்லாதே. பலியானவன் வதம்செய்யத்தக்கவனல்லன். இந்திரனே! வாஸ வனே! ஆனால், நீ இஷ்டம்போல நியாயத்தைக்கேட்கலாம்' என்று சொன்னார். பூஜ்யரான பிரம்மதேவர் இவ்விதம் சொல்லக் கேட்ட மஹேந்திரன் அப்பொழுது ஐராவதத்தின்பிடரியிலேறிக்கொண்டு காந்தியுடன் பூமியில் ஸஞ்சரிக்கத்தொடங்கினான். பிறகு, அந்திந்திரன் பூஜ்யரானபிரம்மதேவரால் சொல்லப்பட்டபடி பாழானீட்டில் குடிகொண்டவனும் கழுதைவேஷத்துடனிருப்பவனுமானபலியைக் கண்டு சொல்லத்தொடங்கினான். 'அஸாரனே! கழுதைப்பிறவியை அடைந்து உமிகளை துன்பவனுயிருக்கிறார்ய. இப்பிறவி உனக்குச் சரியானதன்று. நீ சோகப்படுகிறாயா? அல்லது, சோகப்படாமலிருக்கிறாயா? அந்தோ! சத்துருக்களுக்குவசப்பட்ட வனும் ஸம்பத்தையும் மித்திரர்களையும் விட்டுவிலகினவனும் ஜஸ்வரியத்திலிருந்தும் பராக்கிரமத்திலிருந்தும்கழுவிக் காணுமல்போனவனுமான உன்னெப்பார்க்கிறேன். நீ ஆயிரம்வாகனங்களுடன் ஞாதிகளால்சூழப்பட்டு உலகங்களைத்தபிக்கச் செய்கிறவனும் உன்னேயேதலைமையாகநீண்டது எங்களைவர்களையும் மதியாதவனுமாகச் சென்றுயே. அஸார்கள் உன்னே எதிர்பார்த்துக்கொண்டே உன்னுடையகட்டளைப்படிநடந்தார்கள். நீ அரசாளும்பொழுது பூமியானது உழப்படாமலே தான்யமுதலியவைகளைக் கொடுப்பதாயிருந்தது. இப்பொழுது உன்னுடையகஷ்டம் இவ்விதமாயிருக்கிறது. நீசோகப்படுகிறாயா? அல்லது, சோகப்படாமலிருக்கிறாயா? கடலின்முன்கரையில் விசேஷமாகப் புஜித்துக்கொண்டு ஞாதிகளுக்குப் பொருளை அளிப்பவனுயிருந்தபொழுது உன்னுடையமனம் எவ்விதமிருந்தது? வகுமியிடுன்னிளங்கும் உன்னுடையவீட்டில் ஆயிரக்கணக்கான தேவஸ்திரீகள் அனைவரும் தாமரைமாலையுள்ளவர்களும் பொன்னிறம்போன்ற மேனியுள்ளவர்களுமாகிப் பலவருத்தக்கூட்டங்கள் நாத்தனம்செய்தார்களே. அஸாரவேந்தனே! அப்பொழுதும் இப்பொழுதும் உனதுமனம் எவ்விதம் இருக்கிறது? தங்கத்தாலசெய்யப்பட்டதும் ரத்தினங்களால அலங்கரிக்கப்பட்டதும் மிகப்பெற்றுமான குடை உனக்கு இருந்தது. அவ்விடத்தில் ஆரூயிரம்கந்தர்வர்கள் ஏழுவசுப்பாகி நாத்தனம்செய்தார்கள். நீ யாகம்பண்ணும்பொழுது முழுமையும் தங்கமும் மிகப்

அகறு

## ஸ்ரீம ஹாபாரதம்,

பெரிதுமானமுடிபம் இருந்தது. ஆயிரம்லக்ஷ்மிபசுக்களைத் தானம் செய்தாய். அஸாரனே! அப்பொழுது மனம் எவ்விதமிருந்தது? யாகம்செய்கிறவனுகிச் 1சம்யையென்னும்தழியை ஏறியும்விதிப்படி பூமிமுழுமையையும் விலக்கித் தொடர்ந்துசென்றபொழுது உனது மனத்தில் என்ன இருந்தது? உன்னுடைய பொற்பாத்திரத்தைக் காணேன்; குடையையும்காணேன்; விசிறியையும் காணேன். அஸார வேந்தனே! பிரம்மதேவரால் அளிக்கப்பட்டு உன்னுடையமாலையையும் காணேன்' என்றுசொன்னான். பிறகு, வாஸவனால் சொல்லப்பட்ட மொழியைக்கேட்டு நகைத்து அந்தப்பலியானவன் ஆழங்த அபிமான மூளை தேவராஜீனாக்கிச் சொல்லத்தொடங்கினான். 'தேவக் கூட்டத்தின்தலைவனே! அந்தோ! இவ்விஷயத்தில்உனக்குளவு அவிவேகம்? தேவர்களுக்கு அரசனானானக்கு இவ்விதம்பேசுவது யுக்தமன்று. கஷ்டம். பொற்பாத்திரத்தையும்குடையையும் விசிறியை யும் நீ பார்க்கிறோயில்லை. வாஸவ! பிரம்மதேவரால் அளிக்கப்பட்டன் னுடைய மாலையையும் நீ காணப்போகிறோயில்லை. குடையில்லைவக்கப் பட்டனன்னுடையரத்தினங்களை வினவுகிறோய். எப்பொழுதுனக்கு நற்காலம் வருமோ அப்பொழுது நீ அவைகளைப் பார்ப்பாய். நற்பய னுக்குக்காரணமான உருவமூளைவித்தியை நீ அறியவில்லை. ஒ! வாஸவ! யாவும் காலத்தாலவரும்; நற்காலத்தில் போகா. மிகநிறைந்த பொருளாள்ள நீ பொருளில்லாதனன்னைப்பற்றிப்புகழவிரும்புகிறோயே. இது உன்னுடையகீர்த்திக்கும் குலததிற்கும் தக்கதன்று. ஞானத் தைக்கற்றவர்களும் ஞானத்தால் திருப்தியுள்ளவர்களும் பொறுமை யுள்ளவர்களும் ஸாதுக்கழுமான அறிஞர்கள் துக்கங்களில் சோகப் படமாட்டாகள்; ஸம்பத்துக்களிலும் ஸங்தோஷப்படமாட்டார்கள் புரந்தரனே! நீயோ அவிவேகமூளைபுத்தியால் புகழந்துகொள்ளுகிறோய். எப்பொழுது என்னைப்போல நீ ஆவாயோ அப்பொழுது நீ இவ்விதம் பேசமாட்டாய். ஜூர்வர்யக்கொழுப்பால் மதமூளை நீ என்னைப்பற்றிச் சிறிதும் தெரிந்துகொள்ளவில்லை. ராஜ்யத்திலிருந்து வெளிவத்தபதியால் நான் வெல்லப்படாதவனென்பதில்லை' என்று சொன்னான்.

1 'அடிப்படை நுனிசிறுத்து முப்பத்தாறுஅங்குலம் நீளமூளைதழி சம்யைன்று சொல்லப்படும். அது பலசாலியான ஒருவனால் எறியப்பட்டு எவ்வளவு மூட்சென்று விழுகிறதோ அவ்வளவுவரைக்கும் ஒருயாகம்செய்வ தற்குத தகுதியான இடம். இவ்விதம் பலயாகங்களைச் செய்து பூமிமுழுமையையும் யாகசாலையாக்கி அவற்றைவிட்டு விலகினன்' என்பது பழையஉரை.

## சாந்திபரவம்

அக்கி

இருநற்ஷமுப்பத்தோராவது அத்தியாயம்.

மேராக்ஷதர்மம். (தோடர்ச்சி.)



(காலத்தின்வன்மையைப்பற்றி இந்திரனுக்கும் பலிக்கும் ஸம்பாஷணத் தோடர்ச்சி.)

ஓ ! பாரத ! திரும்பவும் சீறுகின்ற அவம்போன்ற அந்தப்பலி யெநோக்கி இந்திரன் சிரித்துக்கொண்டு நன்கு<sup>1</sup> பேசுவதற்காகப் பின்வருமாறு சொல்லத்தொடங்கினான். ‘ஆயிரட்வாகனத்துடன் ஞாதிகளால்சூழப்பட்டவனும் உலகங்களை மிகத்தபிக்கச் செய்யவனும் எங்களைவரையும் பொருட்டாகச் சொன்னாதவனுமாக நீ செல்லுவாயே. ஓ!பலியே! ஞாதிகளாலும் மித்திரர்களாலும் விலக்கப்பட்ட வனுண நீ மிக்கதுன்பழுள்ள உன்னுடைய இந்தாவஸ்தையக்கண்டு சோகப்படுகிறாயா? அல்லது, சோகப்படாமலிருக்கிறாயா? முதலில் உலகங்களைத் தன்வசமாக்கிக்கொண்டு ஒப்பறறவங்தோஷத்தையடைந்து இப்பொழுது இந்தத்துன்பத்தைப்பற்றிச் சோகப்படுகிறாயா? அல்லது, சோகப்படாமலிருக்கிறாயா?’ என்றுகேட்டான். பலி சொல்லத்தொடங்கினான். ‘தேவர்களுக்கரசனே! கர்வததையும் அபிமானத்தையும் தள்ளிவிட்டு என்னால் முன்செய்யப்பட்ட பெரிய கர்மத்தையும் உன்னைப்பற்றியஸ்திதியையும் வசப்படாதகாலத்தின் வேற்றுமையையும் உலகத்தின்பெருமையையும் அறியாமல் ஜீவன் சுற்றுவதையும் என்னிடமிருந்து கேள். ஓ! இந்திரனே! இவ்வுலகில் காலத்தின்<sup>2</sup> மாறுதலில் எல்லாம் நிலையற்றனவாயிருப்பதைக் கண்டு நான் சோகப்படாமலிருக்கிறேன். இவ்வுலகமைனத்தும் முடிவுள்ளதாயிருக்கிறது. தேவாதிபனே! பிராணிகளுக்குள்ள இந்தச் சரீரங்களும் முடிவுள்ளவையாயிருக்கின்றன. ஓ! இந்திரனே! ஆகையால், நான் சோகப்படாமலிருக்கிறேன். இந்தக்கழுதைப்பிறவியானது என்னுடையகுற்றத்தாலன்று. உயிரும் சரீரமும் பிறவியில் கூடப்பிறந்தவைகளாயிருக்கின்றன. இரண்டும் சேர்ந்து வளருகின்றன. இரண்டும் சேர்ந்து நசிக்கின்றன. இவ்விதம் நான் அறிவுள்ள வனையிருக்கும்காரணத்தால் ஜீவ்விதமானசரீரத்தைஅடைந்தும் நான் பரவசலுகத் துன்பப்படாமலிருக்கிறேன். அறிவுள்ளனக்குத் துன்பமேது? பிரவாஹங்களுக்குக் கடலானது முடிவாயிருப்பது போலப் பிராணிகளுக்குநாசமானது முடிவாயிருக்கிறது. வச்சிரத்

<sup>1</sup> வேறுபாடம்.

<sup>2</sup> வேறுபாடம். . .

தைத்தரிப்பவனே! இதனை கண்கு அறிந்த மனிதர்கள் அவிவேகத்தை அடையாட்டார்கள். ரஜோகுணத்தாலுண்டாகும் அவிவேகத்தைப் பெரிதாகக்கொண்டு இவ்விதம் அறியாமல் மதிகெட்டவர்கள் துன் பத்தை அடைந்து சுஷ்டப்படுகிறார்கள். மனிதன் புத்தியை அடைவதால் எல்லாப்பாவத்தையும் விலக்கிக்கொள்ளுகிறான். பாவம் விலகியவன் ஸத்வருணம் பெறுவான். ஸத்வருணத்திலிருப்பவன் எல்லதெளிவுள்ளவனான். ஆகையால், திரும்பவும் திரும்பவும் உண்டாவனவும் நசிப்பனவுமாயிருப்பவைகளான பொருள்களால் ஏவப்பட்டுக் கிருபணர்கள் துன்பப்படுகிறார்கள். பொருள்வித்திப்பதையும் பொருள்நாசத்தையும் ஜீவிப்பதையும் மரிப்பதையும் ஸாகத்தையும் துக்கத்தையும் மற்றப்பயனையும் நான் பகைக்கவுமில்லை; விரும்பவுமில்லை. ஒருமனிதனைக்கொல்லுகிறலுருவன் தான்கொல்லப்பட்டவனுக்கே கொல்லப்பட்டவனைக் கொல்லுகிறான். எவன் கொல்லுகிறானே, எவன் கொல்லப்படுகிறானே அவ்விருவரும் அறிகிறார்களில்லை. இந்திரனே! <sup>1</sup> கொன்றபின்னும் வென்றபின்னும் பெளருஷமுள்ளவன்போலிருக்கிறமனிதன் உண்மையில் கர்த்தாவேஅல்லன். கர்த்தாவாயிருப்பதுதான் அதைச் செய்கிறது. உலகத்திற்குள்ள இறப்புபிறப்புஇவ்விரண்டையும் யார் செய்கிறார்? உண்டுபண்ணப்பட்டவஸ்துவாலேயே அந்தஉலகம் உண்டுபண்ணப்படுகிறது. அந்தவஸ்துவுக்கும் வேறுஒருவர் கர்த்தாவாயிருக்கிறார். பிராணிகள், பூமி அக்கினி ஆகாயம் ஜலம் ஐந்தாவதானவாயு இவைகளைக் காரணமாகக்கொண்டிருக்கின்றன. அவற்றில் என்னசோகமிருக்கிறது? தன்வலிமையால் பெரிதானகாலமானது அதிகப்படிப்புள்ளவனுனு லும் அலப்படிப்புள்ளவனுனு பலசாலியானுலும் பலவீனனுனு லும் அழகுள்ளவனுனு குருபியானுலும் கல்லவனுனு கெட்டவனுனும் எல்லோரையும் தன்வசமாக்கிக்கொள்ளுகிறது. அவ்வுலகம் காலக்தின்வசத்தை அடைந்தால் அறிவுள்ளனக்கு என்னசோகமிருக்கிறது? மனிதன் முதலில் எரிக்கப்பட்டதையே பிறகு எரிக்கிறான்; அடிர்கப்பட்டதையே பிறகும் அடிக்கிறான். நாசமடைந்ததே நசிக்கிறது. அடையவேண்டியதையே அடைகிறான். ஆச்சரியமானவிதியைச் சிங்கித்தால் காலமாகிறானுந்தக்கடலுக்குத்தீவு இல்லை. அக்கரை ஏது? இக்கரையும் காணப்படுகிறது தில்லை. இதன் முடிவை நான் காணேன். இந்திரனே! காலமானது நான் பார்க்கும்

<sup>1</sup> 'கொல்பவறும் வெல்பவறும் உண்மையில் ஆதமாவல்லர். ஆத்மாவானது ஒன்றையும் செய்கிறதில்லை' என்பது பழையங்கள்.

பொழுது பிராணிகளை நகிக்கும்படிசெய்யாமலிருக்குமாகில் ஸங்கோஷமும் கர்வமும் கோபமும் எனக்கு இருக்கும். ஜனங்களில் வாதவீட்டில் கழுத்துயின் உருவத்தை எடுத்து உமியைத்தின்று கொண்டிருக்கிறனன்னைத் தெரிந்துகொண்டு நீ வந்து நின்தைபேச கிறுய். விரும்பினால் நான் என்னுடையஉருவங்களைப் பலவிதமாக மாற்றிக்கொள்ளுவேன். பயங்கரமானன்னுடைய அந்த உருவங்களைக்கண்டு நீயே ஒடுவாய். காலம் யாவற்றையும் எடுத்துக்கொள்ளுகிறது. காலம் யாவற்றையும் கொடுக்கிறது. யாவும் காலத்தால் செய்யப்படுகின்றன. இந்திரனே ! பெளருஷத்தைக் கொண்டாடாதே. இந்திர ! முன்காலத்தில் நான்கோபங்கொண்டால் எல்லாம் மிக நடுங்கும். எல்லாத்தேவர்களும் உன்னுடன்கூட ஒடுவார்கள். இந்திர ! இவ்வுகத்திற்குரியஸுதனமானதர்மத்தை நான் அறிவேன். நீயும் இவ்விதம் ஆலோசித்துப் பார். நீயாகக் கர்வத்தை அடையாதே. பிரபுத்தன்மையும் பராக்கிரமமும் ஒருபொழுதும் ஆத்மாவில் நிலைபெற்றவையல்ல. உன்னுடையமனம் இளமைப்பருவத்திலேயே இருக்கிறது; முன்போலவே இப்பொழுதும் இருக்கிறது. இந்திரனே ! நன்றாகப்பார். ஞானத்திற்குரியபுத்தியை அடை. தேவர்களும் மனிதர்களும் பித்ருக்களும் கந்தர்வர்களும் உ.ரகர்களும் ராக்ஷஸர்களும் யாவர்களும் என்வசத்திலிருந்தார்கள். வாஸவனே ! அவற்றையெல்லாம் நீ அறிவாய்.புத்தியிலுள்ளமத்ஸரத்தால் அவிவேகமடைந்த வர்களானாலும், ‘விரோசனன்புத்திரனுபவி இருக்கிறதிக்குக்கே நமஸ்காரம்’ என்றுசொல்லிக்கொண்டு என்னை அடைந்தார்கள். நான் அதைப்பற்றிச் சோகப்படுகிறதில்லை. இந்திரனே ! எனக்குண்டான குறையைப்பற்றி நான் சோகப்படுகிறதில்லை. என்னுடையபுத்தியானது இவ்விதம் உறுதியுள்ளதாயிருக்கிறது. நான் தெய்வவசத்தில் நிற்கிறேன். நற்குலத்தில் பிறந்தவனும் அழகுள்ளவனும் பராக்ரமமுள்ளவனுமாயிருப்பவன் தன்னினத்தார்களுடன் துக்கப்பட்டு ஜீவிப்பவனுக்கக் காணப்படுகிறேன். அது அவ்விதமிருக்கவேண்டியதாயிருக்கிறது. இந்திரனே ! கெட்டகுலத்தில் பிறந்தவனும் மூடனும் துஷ்டனுமாயிருப்பவுன் இனத்தார்களுடன் ஸாகமாய் ஜீவிப்பவனுக்கக் காணப்படுகிறேன். அது அவ்விதம் வரவேண்டியவிதியாகிறது. இந்திர ! நிறைந்தஅழகுள்ளவரும் ஸகஷணம்பொருந்தியவருமாயிருப்பவள் பாக்கியமில்லாதவளாகக் காணப்படுகிறோள். ஸகஷணமில்லாதவளும் குழுபியுமான ஒருத்தி நல்லபாக்கியமுள்ளவளாகவும் காணப்படுகிறோள். இந்திரனே ! இது என்னால் செய்யப்பட்டதன்று.

இந்திரனே ! இது உன்னல் செய்யப்பட்டதுமன்று. வஜ்ராயதமுள்ள வனே! நீ இவ்விதனிலையை அடைஞ்திருப்பதும் நாங்கள் இவ்விதனிலையை அடைஞ்திருப்பதும் உன்னுடைய செயல்ல; மற்றவர்களுடைய செயலுமல்ல; ஒ ! இந்திரனே! என்னுடையசெய்கையென்பது ஏது? ஸம்பத்தோ விபத்தோ காலத்தின்வீற்றுமையாலேயே செய்யப்படுகின்றன. நீ தேவர்களுக்கரசனையிருந்து விளங்குகிறவனும் ஸம்பத் துள்ளவனும் காந்தியுள்ளவனும் எனக்கு மேல்கர்ஜிப்பவனுமாயிருப்பதைப் பார்க்கிறேன். காலமானது என்னை மீறிகிறபதாயில்லாவிட்டால் நான் இவ்விதமிருக்கவேமுடியாது. வஜ்ராயத்தத்துடன்கூடி யிருந்தாலும் உன்னை இப்பொழுது நான் ஒருகுத்தால் வீழ்த்திவிடுவேன். ஆனால், இது பராக்கிரமத்திற்குரியகாலமன்று. சாந்தியை அடையத்தக்காலம் இப்பொழுது வந்திருக்கிறது. காலம் எல்லா வற்றையும் நிலைபெறச் செய்கிறது. அப்படியே காலம் யாவற்றையும் பழுக்கச் செய்கிறது. அஸாரர்களுக்கரசனும் பலசாலியும் கர்ஜிப்பவனும் மிக்கபராக்கிரமமுள்ளவனுமானென்னையே காலம் வந்து அடையுமாகில் வேறு எவனிடம் வராமலிருக்கும்? தேவராஜனே! என்னுடைய ஒருதேஜஸால் மஹாத்மாக்களும் பன்னிரண்டு ஆதித் தியர்களுமான உங்களைவரின் தேஜஸாக்களும் தரிக்கப்பட்டன. ஒ! வாஸவனே! நானே ஜலங்களைப்படிப்பவனும் விடுதிறவனுமாயிருந்தேன். மூன்று உலகங்களையும் நானே தடிக்கச் செய்தேன். நானே மின்னலை உண்டுபள்ளினேன். நான் காப்பவனும் அழிப்பவனும் கொடிப்பவனும் வாங்குபவனும் அடக்குபவனும் கட்டளையிடுபவனும் உலகங்களில்பிரபுவும் அஸ்வரனுமாயிருந்தேன். அமராந்திபனே! என்னுடைய அந்தப்பிரபுத்தன்மையானது இப்பொழுது விலக்கிட்டது. காலத்தின் (பகல் இரவுமுதலியவையான) வேண்யால் ஆக்கிரமிக்கப்பட்டனக்கு யாவும் தோன்றவில்லை. சசிதேவியின்பதியே! நான் கர்த்தாவல்லேன். நீயும் கர்த்தாவல்லை. மற்றவனும் கர்த்தாவல்லன். இந்திரனே! உலகங்கள் தற்செயலாக வெவ்வேறுங்காலத்தில் அனுபவிக்கப்படுகின்றன. வேதமறிந்தஜனங்கள் காலஞ்சியானபிரம்மத்தை, மாஸத்தையும் பக்ஷத்தையும் வீடாகக் கொண்டதும் இரவாலும் பகலாலும் சூழப்பட்டதும் ருதுக்களைத் துவாரமாகக் கொண்டதும் பிராணவாயுவை முகமாகக் கொண்டதுமாகக் கூறுகிறார்கள். சில ஜனங்கள், தம்புத்தியால் இவ்வுலகம்யாவும் தியானம்பண்ணத் தக்கதெனக் கூறுகிறார்கள். <sup>1</sup>இவ்விதத்தயானத்திற்கு ஜந்து உரு

<sup>1</sup> இங்கு அரைப்போகம் விடப்பட்டது.

வந்துடன்கூடிய ஐஞ்சுகோசங்களையே விஷயங்களைன்று கருதுகிறேன். விருத்திரைக்கொன்றவனே! பிறகு, முடிவுக்காலத்தில் அவ்வைங்தையும் அவைசஞ்சன்கூடியிருப்பவனையும் காணேன். யுக்திகளுக்கெட்டாததும் சாஸ்திரங்களாலும் அறியக்கூடினமானதும்பெரியகடல்போல எங்கும் நிறைந்ததும் முதலும் முடிவுமில்லாததுமான பிரம்மத்தையே அழிவில்லாதஜீவனைன்றும் அழிவுள்ளபிரபஞ்சமே நிறும் சொல்லுகிறார்கள். அந்தப்பிரம்மமானது தான்சுபாதியின்பற்றுதலில்லாததாயினும் புத்தியின் ஸத்வகுணங்களிலிருந்துகொண்டுதன்னை அறிவிக்கிறதாகிறது. எவர்கள் உண்மையைக்கண்டவர்களோ அந்தஜனங்கள் இந்த ஆத்மாவை நித்தியமானபிரம்மமென்றே நினைக்கிறார்கள். ஐஞ்சுவிதமான இந்திரியங்கள்யாவும் எதைத் தொடர்ந்து அறிகிறதில்லையோ அதைக் காலமென்றுதெரிந்துகொள். இவ்வுலகமைனத்தும் அதன்வசத்திலிருக்கிறது. பூஜ்யமானகாலமானது பூதங்களுக்குள் வேறுமையைச்செய்கிறதென்று இவ்வளவைக்கூடத் தெரிந்துகொள்ளமுடியாது. காலத்தைக்காட்டிலும் இவ்விதசக்தியுள்ள வேறுபதார்த்தம் இல்லாததாலும் இவ்விதம் கெடுதலை அறிவிக்கக்கூடியவேறுபதார்த்தம் இல்லாததாலும் எல்லாப்பிராணிகளும் அடையத்தக்க அக்காலத்தைஅடையாமலானங்குபோகமுடியும்? ஒடுகிறவனுலும் அக்காலத்தைத் தள்ளமுடியாது. நின்றாலும் அதிலிருந்து சிலகமாட்டான். ஐஞ்சுவிதமான இந்திரியங்கள்யாவும் அதைக் காண்கிறதில்லை. சிலர் இக்காலத்தை அக்கிணியென்று சொல்லுகிறார்கள்; சிலர் பிரம்மாவென்றுசொல்லுகிறார்கள். மற்றுஞ்சிலர் ஒன்றாயிருக்குமிக்காலத்தை ருதுக்களைன்றும் மாதங்களைன்றும் பகுங்களென்றும்தினங்களென்றும்கஷணங்களென்றும் காலையென்றும் மாலையென்றும் நடிப்பகலென்றும் முகூர்த்தமென்றும் பலவிதமாகக் கூறுகிறார்கள். இவ்வுலகம்யாவும் எதன்வசத்திலிருக்கிறதோ அதைக் காலமென்று தெரிந்துகொள். சசிபதியான இந்திரனே! உண்ணெப்போல வன்மையும்பராக்கிரமமூம்பொருந்திய பலவாயிரம் இந்திரர்கள் காலஞ்சென்றார்கள். ஓ! இந்திரனே! தேவர்களுக்கரசனும் மிக்கபலமுள்ளவனும் பயங்கரமானஸேனையுள்ளவனுமானானான்னையும் காலம்வரும்பொழுது பெரியவீரியமுள்ள அக்காலமானது மிகவும் அடக்கிவைக்கும். அக்காலமானது இவ்வுலகமைனத்தையும் பெற்றுக்கொள்ளுகிறது. ஓ! இந்திரனே! ஆகையால், உறுதியுள்ளவனுயிரு. அக்காலமானது என்னாலும் உன்னாலும் முன்னோர்களாலும் மீறிச்செல்லக்கூடியதன்று. மிகஉத்தமான ஆக

## அஷ் பூி மஹாபாரதம்.

ராஜ்யலக்ஷ்மியை அடைந்து, ‘என்னிடத்தில் ஸம்பத்து இருக்கிறது’ என்று நினைப்பது பொய். இந்தலக்ஷ்மியானவள் ஓரிடத்திலும் நிலைத் திருக்கிறவள்ளல்லன். உன்னைவிடமிகச்சிறந்தவர்களான பல்லாயிரமிங் திரர்களிடத்தில் இவள் இருக்கிறுகிறார்கள். தேவர்களுக்கதிபனே! சஞ் சலமுள்ள இந்தலக்ஷ்மியானவள் என்னையும் விட்டு உன்னை அடைந்திருக்கிறார்கள். இந்திரனே! இவ்விதம் திரும்பவும் நினையாதே. நீ சாந்த னயிரு. நீயும் இவ்விதமிருப்பதைக்கண்டால் லக்ஷ்மியானவள் காலத் தால் ஏவ்பட்டு விரைவாக வேறொருவனிடம் செல்லுவாள். ஒ! இந்திரனே! உனக்குக் கர்வம் வேண்டாம். இந்திரனே! பொறுத்துக் கொள். தேவபதியே! அவ்விதமானகாலம் வந்துவிட்டதென்று தெரிந்துகொள். தேவராஜனே! நீ என் வெட்கமில்லாமல் புகழ்ந்துகொள் எங்கிறும்? எல்லா அஸாரர்களுக்குமதிபனும் எல்லாத்தேவர்களையும் நடுங்கச்செய்தவனும் பிரம்மலோகத்தையும் ஜயித்தவனுமாயிருந்த வன் இவ்விதமிருக்கிறார்கள். வருங்காலத்திலுள்ளக்குடியை எவன் கண்டான்? என்றுசொன்னான்.

இருநாற்றுமுப்பத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

மே மா கஷ் தர் மம். (தோடர்ச்சி.)

—→\*←—

(காலத்தின்வன்மையைப்பற்றி இந்திரனுக்கும் பலிக்கும் ஸம்பாஷணைத் தோடர்ச்சியும் இந்திரனுக்கும் லக்ஷ்மிக்கும் ஸம்பாஷணையும்.)

பிறகு, இந்திரனுவன் அப்பொழுது மஹாத்மாவானபலியின் சரீரத்திலிருந்து வெளியேகிளம்புகிறவளும் தேஜஸாள்ளவளும் தன் ஹருவமுள்ளவருமானலக்ஷ்மியைக் கண்டான். காந்தியால் விளங்கும் அந்த லக்ஷ்மியைக் கண்டவுடன், பாகனென்னும் அஸாரனை அடக்கி வெனும்பூஜ்யனுமான இந்திரன் வியப்பால் மலர்ந்தகண்ணுள்ளவனுகிப் பலியைநோக்கி, ‘ஓ! பலியே! தன்காந்தியால்விளங்குகிறவளும் தோள்வளையும் மகுடமும் அழகுமுள்ளவருமாக உன்னிடமிருந்து வெளியிற்செல்லுகிற இவள் யார்?’ என்றுகேட்டான். பலி, ‘இவளை அஸாரப்பெண்ணென்றும் தெய்வப்பெண்ணென்றும்மாணிடப்பெண் வெண்றும் நான் அறியவில்லை. நீ இவளைக்கேட்டாலும்ஸரி; கேளா ஷிட்டாலும் ஸரி. ஓ! இந்திரனே! இஷ்டம்போலச் செய்’ என்று சொன்னான். இந்திரன், ‘அழகுள்ளவரும் மகுடமுள்ளவருமாகிப் பலியினிடமிருந்து வெளியிற்செல்லும் நீயார்? அழகானசிரிப்புள்ள

வளே ! அறியாத எனக்கு உண்பெயரைச் சொல். நீயார் ? அஸ்ர  
ப்ரேஷ்டனை பலியைவிட்டுக் காந்தியால் விளங்கிக்கொண்டு இவ்  
விதம் என்னருகில் நிற்கிறுயே. பெண்ணே ! கேட்கும் எனக்கு  
அதைச்சொல்' என்று கேட்டான். வகுப்பி, 'விரோசனன் என்னை  
அறியவில்லை. விரோசனனுடைய புத்திரனை இந்தப்ரவியும் என்னை  
அறியவில்லை. ஒ ! வாஸவனே ! துஸ்ஸஹையன்றும் விதி  
த்தையென்றும் பூதியென்றும் வகுப்பியென்றும் பூதியன்றும் என்  
னைச் சொல்லுவார்கள். ஒ ! இந்திரனே ! நீ என்னை அறியமாட்டாய்.  
தேவர்களைவரும் என்னை அறியமாட்டார்கள்' என்றுசொன்னார்கள்.  
இந்திரன், 'ஓ ! துஸ்ஸஹையே ! நெடுங்காலம் வலித்தவாரா  
யிருந்தும் நீ இந்தப்பலியை விடுகிறேயே. இது என்ன ? நீ எனக்  
காக விடுகிறாயா ? அல்லது, பலிக்காகவா ?' என்று கேட்டான்.  
வகுப்பி, 'பிரம்மாவும் என்னை எவ்விதத்திலும் கட்டளையிடத்தக்கவ  
ரல்லர் ; விதாதாவும் கட்டளையிடத்தக்கவரல்லர். இந்திரனே ! கால  
மானது மாறிற்று. இந்திரனே ! இவ்விதம் நீ அவமதிக்கவேண்டாம்'  
என்றுசொன்னார்கள். இந்திரன், 'மகுடம்தரித்தவளே ! பலியானவன்  
உன்னை எவ்விதம் எதற்காகத் தள்ளப்பட்டான் ? என்னை  
நீ எவ்விதம் விடாமலிருப்பாய்? இனியபுன்னகையுள்ளவளே ! அதை  
எனக்குச் சொல்லவேண்டும்' என்றுகேட்டான். வகுப்பி, 'ஸத்யத்  
திலும் தானத்திலும் விரதத்திலும் தவத்திலும் பராக்கிரமத்திலும்  
தர்மத்திலும் நான் நிலைபெற்றவாயிருக்கிறேன். பலியானவன்  
அவைகளிலிருந்து விலகினவனானான். இந்தப்பலியானவன் முதலில்  
பிராம்மணர்களுக்கு நன்மைசெய்பவனும் உண்மைபேசகிறவனும்  
இந்திரியங்களை வென்றவனுமாயிருந்து பிறகு பிராம்மணர்களிடம்  
அஸுமயைப்பட்டான். அசுத்தனையிருந்துகொண்டு நெய்யைத்  
தொட்டான். எப்பொழுதும் யாகஞ்செய்யும் தன்மையுள்ளவ  
னையிருந்துகொண்டு என்னையே நேரில் பூஜித்தான். பிறகு, அதை  
விட்டு மூடபுத்தியுள்ளவனும் காலத்தால் துன்பப்படுத்தப்பட்ட  
வனுமானன். ஒ ! இந்திரனே ! ஆகையால, அவனிடமிருந்து  
விலகினேன். ஒ ! வாஸவனே ! உன்னிடத்தில் வலிக்கப்போகி  
றேன். அஜாக்ரதையின்றித் தவத்தாலும் பராக்ரமத்தாலும் நான்  
தரிக்கத்தக்கவளாகிறேன்' என்றுசொன்னார்கள். இந்திரன், 'தாம  
ரைமலரில் சூழியிருப்பவளே ! ஒருவனுக உன்னைவகிக்கச் சக்தி  
பெற்றபுருஷன் தேவர்களிலும் மனிதர்களிலும் எல்லாப்பிராணி  
களிலும் எவனிருக்கிறான்?' என்று கேட்டான். வகுப்பி, 'புரந்தர!

என்னை ஒருவனுக்ப் பொறுக்கச் சக்திபெற்றவன் ஒருதேவனு மில்லை; கந்தர்வனுமில்லை; அஸ்வரனுமில்லை; ராக்ஷஸனுமில்லை' என்று சொன்னார்கள். இந்திரன், 'அழகுள்ளவளே! நீ என்னிடத்தில் எப்படி பொழுதுமிருக்கும்விதத்தை எனக்குச் சொல்லவேண்டும். நீ சொல்ல வேண்டும்' என்றுகேட்டான். வக்ஷமி, 'தேவேந்திரனே! நான் எவ்விதம் உன்னிடத்தில்லைப்பொழுதும் சிலைபெற்றிருப்பேனன்பதைத் தெரிந்துகொள். வேதவிதிப்படி என்னை நான்குவிதமாகப்பங்கிட்டு வைத்துக்கொள்' என்றுசொன்னார்கள். இந்திரன், 'சக்திக்கும் பலத்திற்கும் துக்கபடி நான் உன்னைத்தாங்குகிறேன். ஒ! வக்ஷமி! ஆனால், உன்னருகில் எப்பொழுதும் எனக்கு அபசாரமுண்டாகாமலிருக்கவேண்டும். மனிதர்களைப் பூமிதான் வகிக்கும்திறமையுள்ளவரும் பிராணிகளை உண்டுபண்ணுகிறவருமாயிருக்கிறார்கள். அவள் உன்னுடைய ஒருபாகத்தைப் பொறுத்துக்கொள்ளட்டும். அவள் திறமையுள்ளவள் தானென்பது என்கிறத்து' என்றுசொன்னார்கள். வக்ஷமி, 'பூமியில் நிலைபெற்றதாக, என்னுடையஒருபாகமானது இதோ வைக்கப்பட்டது. ஒ! இந்திரனே! ஆகையால், என்னுடையாரண்டாவதான பாகத்தை நன்குவைக்கப்பட்டதாகச் செய்துகொள்' என்றுசொன்னார்கள். இந்திரன், 'மனிதர்களை ஒடுகின்றஜலம்தான் வளர்க்கிறது. அது உன்னுடைய ஒருபாகத்தைப் பொறுத்துக்கொள்ளட்டும். ஜலம் பொறுக்குந்திறமையுள்ளது' என்றுசொன்னார்கள். வக்ஷமி, 'ஜலத்தில் நிலைபெற்றதாக என்னுடையஒருபாகமானது இதோ வைக்கப்பட்டது. ஒ! இந்திரனே! ஆகையால், என்னுடையமூன்றுவதானானபாகத்தை நன்கு உறுதியுள்ளதாகச் செய்துகொள்' என்று சொன்னார்கள். இந்திரன், 'வேதங்களும் யாகங்களும் தேவர்களும் நிலைபெற்றிருக்கிற அக்னியானது உன்னுடைய மூன்றுவதான பாகத்தை கல்ல உறுதியுடன் தாங்கட்டும்' என்று சொன்னார்கள். வக்ஷமி, 'அக்னியில் நிலைபெற்றதாக என்னுடையஒருபாகமானது இதோ வைக்கப்பட்டது. ஒ! இந்திரனே! ஆகையால், என்னுடைய நான்காவது பாகத்தை கல்ல உறுதியுள்ளதாகச் செய்துகொள்' என்று சொன்னார்கள். இந்திரன், 'மனிதர்களுள் ஸாதுக்களும் பிராம்மணர்களுக்கு நன்மை செய்பவர்களும் ஸத்யம் பேசுகிறவர்களுமாயிருக்கிறவர்கள் உன்னுடையஒருபாகத்தைப் பொறுத்துக்கொள்ளட்டும். ஸாதுக்கள் பொறுக்குந்திறமையுள்ளவர்கள்' என்றுசொன்னார்கள். வக்ஷமி, 'ஸாதுக்களிடம் நிலைபெற்றதாக என்னுடையஒருபாகமானது இதோ உறுதிபெற்

நது. ஒ! இந்திரனே! என்னைப் பிராணிகளிடம் இவ்விதம் உறுதி பெற்றவளாக எப்பொழுதும் நீதாங்கிக்கொள்' என்று சொன்னான். இந்திரன், 'எவர்கள் பூமியின் சுத்தியைச் செய்குகொண்டு பிறகு ஜலங்களால் பிராணிகளைத் திருப்திசெய்கிறவர்களும் அக்னியில் யாகஞ் செய்கிறவர்களுமாயிருக்கிறார்களோ அவர்களுக்கு நீ அழிவில்லாதவளாயிருக்கிறாய். <sup>1</sup>இவ்விதம் என்னை உறுதிசெய்யப்பட்டவரும் பூஜிக்கத்தக்கவருமான உன்னைப் பிராணிகளுள் எவன் வீரோதிக்கிறானே அவன் எனக்குப் பகையால்வன். என் வசனத்தை யாவரும் கேட்கட்டும்' என்றுசொன்னான். 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்றுசொல்லிவிட்டு எல்லா உலகங்களாலும் நமஸ்கரிக்கப்பட்ட அந்தலக்ஷ்மியானவள் (பலியினிடமிருந்து) நழுவினான். அந்தலக்ஷ்மிதேவியானவள் இந்திரனை ரக்ஷித்தான். பிறகு, லக்ஷ்மியால் விடப்பட்டவனும் அஸாரர்களுக்கரசனுமான பலியானவன், 'ஸுரியனைவன் உகீழ்த்திசையில் எவ்வளவு பிரகாசிக்கிறானே அவ்வளவுதென்றிசையிலும் அவ்வளவே மேற்றிசையிலும் அதுபோல வடத்திசையிலும் பிரகாசிப்பான். அவ்வாறு பகல்குவில் ஸுரியன் அஸ்தமயமடையாமலிருக்கிறபொழுது தேவர்களுக்கும் அஸாரர்களுக்கும் திரும்பவும் யுத்தமுண்டாகப்போகிறது. அப்பொழுது ஆன் உங்களை வெல்லப்போகிறேன். ஸுரியன் நடுவிலிருந்துகொண்டு எல்லா உலகங்களையும் பிரகாசஞ்செய்கிறபொழுது தேவர்களுக்கும் அஸாரர்களுக்கும் உண்டாகும் சண்டையில் நான் உன்னை வெல்லப்போகிறேன்' என்று சொன்னான். இந்திரன், 'ஓ! பலியே! உன்னைக் கோல்லங்கூடாதென்று நான் பிரம்மதேவரால் கட்டளையிடப்பட்டிருக்கிறேன். ஆகையால், நான் உன்தலையில் வஜ்ராயுதத்தைப் போடாமலிருக்கிறேன். அஸாரர்களுக்கரசனே! இஷ்டம்போலப்போகலாம். பெரியஅஸாரனே! உனக்குகீழமழுங்டாகட்டும், ரவியானவன் நடுவிலிருந்துகொண்டு ஒருபொழுதும் பிரகாசிக்கப்போகிறது லிலை. மூன்னையே பிரம்மதேவரால் இந்தரவிக்கு ஸமயம் உறுதிப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. இந்த ரவியானவன் ஸத்தியமாகப் பிரஜைகளைப் பிரகாசப்படுத்துக்கொண்டு எப்பொழுதும் சுற்றிக்கொண்டிருப்பான். அவனுக்கு ஆறுமாதங்கள் உத்தராயணமும் ஆறுமாதங்கள் தக்கி

1 அதிகபாடமான ஒருப்ரலோகம் விடப்பட்டது.

2 மேருமலையின் மேற்புறத்தின் நடுவில் பிரம்மலோகமும் அதன்கிழக்கு முதலிய நான்குதிகருகளிலும் இந்திரன், யமன், வருணன், குபேரஸ் இவாகளின் பட்டணங்களுமிருக்கின்றன. இவைகள் மேருமலையைச் சுற்றிவரும் ரவியால்

ணையனமுமாகும். ரவியானவன் அந்தஅயனப்படி, உலகங்களில் குளி ரையும்வெய்சிலையும் உண்டுபண்ணிக்கொண்டு செல்லுகிறான்'என்று சொன்னான். ஓ! பாரத! இந்திரனுல் இவ்விதம் சொல்லப்பட்டவ னும் அஸ்வர்களுக்கதிப்பனுமான பலியானவன் தென்திசையைனோக் கூச்சென்றான். இந்திரனே வடதிசையை கோக்கிப்புறப்பட்டான். இவ்விதம் பலியால்பாடப்பட்டதும் அனகங்காரமென்றுபெயரிடப் பட்டதுமான இவ்வசனத்தைக் கேட்டபின் இந்திரனுவன் அப் பொழுது ஆகாயவழியில் சென்றான்" என்று சொன்னார்.

### இருநாற்றுமுப்பத்துமுன்றுவது அத்தியாயம்.

மேராக்ஷதர்மம். (தோடர்ச்சி.)



(சோகத்தைவ்டீடுப் பரமாத்மாவை த்யானிப்பது மேராக்ஷஸ்ரதன் மென்பதைப்பற்றி இந்திரனுக்கும்நழீக்கும் ஸம்பாஷணை.)

யுதிஷ்டிரர், "துயரங்களில் மூழ்கியிருப்பவனுக்கு எது என்மையைத்தருவதாகும்? அதை எனக்குச் சொல்லவேண்டும். ஓ! புஜ பலமுள்ளவரே! உறுதியாயிருக்கவேண்டித் திரும்பவும் அதனை எனக்குச் சொல்லவேண்டும்" என்றுகேட்க, பிழ்மர் சொல்லத்தொடங்கினார்.

"ஓ! யுதிஷ்டிரனே! இவ்விதையத்திலும் இந்திரனுக்கும்நழீக்கும்நடந்த ஸம்பாஷணையான பழைய இவ்விதிஹாஸத்தை உதாகரிக்கிறார்கள். வகுமியைவிட்டுவிலகியவனும் கடலைப்போக்கலக்கத்தகாதவனும் பிராணிகளின் பிறப்பிறப்புக்களை அறிந்தவனுமான நழீகைக்கள்டு இந்திரனுவன், 'ஓ! நழீகையே! கயிறுகளால்கட்டப்பட்பிரகாசிக்கின்றன. அப்பட்டணங்களிலவவிப்பவர்களுக்கு ரவியின் தரிசனம் உதயமும் அவன் காணுமலபோவது அஸ்தமயமுமாகும். அப்பட்டணங்களுள் கிழக்கில் ரவிஉதயமானால் மேற்றிசையிலுள்ளவர்களுக்கு அஸ்தமயமும் வடதிசையில் நடுப்பகலும் செற்கில் இரவின்மத்தியமமுமாக இருக்கும். இது போல மற்றத்திசைகளிலும் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். இவைகளில் பிரம்மதேவரின் ஒரு பகலுக்குரிய காலங்களைப் பதினாறுகப் பங்கிட்டு அவைகளில் ஒரு பாக்காலத்தால் இந்திரநகரத்திற்கழிவும் இரண்டு நால்கு எட்டுப்பாகங்களால் முறையே ஸம்யமன்முதலிபவைகளுக்கழிவும் உண்டாகும். அந்தஸமயத்திலே இப்பட்டணங்களில் ரவியைக் காண்பதும் காணுததும் இல்லாமல்போவதுபற்றி உதயாஸ்தமயங்களில்லை. அப்பொழுது ரவி நடுப்பகலிலிருப்பவனுகிறான். அது சிகழும் கவவள்வதமறுவின் காலஞ்சென்று ஸாவர்னிமனுவின் காலமாகும். அச்சமயத்தில் தான் இந்திரபதவியை அடையக்கூடுமென்பது பலியின் கருத்து' என்பது பழைய உரை.

டவனும் ஸ்தானத்திலிருந்துநழுவினவனும் பகைவர்களுக்குவசப் பட்டவனும் ஸம்பத்தைவிட்டுவிலகியவனுமானீ சோகப்படுகிறாயா? அல்லது, சோகப்படாமலிருக்கிறாயா?’ என்றுகேட்டான். நழுசி சொல்லத்தொடங்கினான். 1’ விலக்கத்தகாத்சோகத்தால் சரீரம் மிகவாடுகிறது. பகைவர்கள் மிகவும்களிக்கிறார்கள். சோகத்தைவிலக்கிக் கொள்ளத் துணையுமில்லை. ஒ! இந்திரனே! ஆகையால், நான் சோகப்படவில்லை. இவையாவுமே முடிவுள்ளனவாகும். தேவுர்களுக்கீசனே! சோகப்படுவதால் உருவம்கெடும். சோகப்படுவதால் ஸம்பத்தி விருந்து நழுவுவான். சோகப்படுவதால் ஆயுஞும் தர்மமும் குறையும். ஆகையால், அறிவுள்ளவன் வந்த துக்கத்தைத்தள்ளிவிட்டுமனத்திற்குஸாகமும் மனத்திலிருப்பதுமான கேஷமத்தை மனத்தால் நினைக்கவேண்டும். மனிதன் மனத்தை எப்படிடனப்படி கேஷமத்தில் செலுத்துகிறானே அப்படி அப்படியே எல்லாப்பொருள்களும் இவனுக்குங்குவித்திக்கும். இவ்விதையத்தில் ஜூயமில்லை. கட்டளையிடும் கடவுள் ஒருவரேயல்லாமல் இரண்டாம்கடவுளில்லை. கர்ப்பத்தில்படுத்திருக்கும்மனிதனைக் கடவுள்கட்டளையிடுகிறார். நான் அவரால் ஏவப்பட்டுப் பள்ளத்தைகோக்கி ஜலம்செல்வதுபோல அவர்வியபடிசெல்லுகிறேன். 2 உண்மையையும் உண்மையைல்லாததையும் அறிந்தான் 3 ஸ்ரோயஸை மிகப்பெரிதென்று தெரிந்துகொண்டிருக்கிறேன். ஆகிலும், நான் அதைச்செய்கிற நிலைல், மாடிகளிலும் குழிகளிலும் 4 திக்குக்களிலும் எவ்விதம் ஏவப்பட்டவனுகிறோனே அவ்விதம் செய்துகொண்டு செல்லுகிறேன். இந்தமனிதன் எந்தனந்தவிதம் அடையவேண்டுமோ அந்தஅந்தவிதமே அடைகிறான். எது எவ்விதம் வரவேண்டுமோ எது அவ்விதமேவருகிறது. தெய்வத்தால் எந்தனந்தக்கர்ப்பத்து வேயே திரும்பவும்திரும்பவும் ஏவப்படுகிறானே அது அதிலேயே வலிக்கிறான். எதிலிருக்கத் தான் விரும்புகிறானே அதிலிருக்கிறதில்லை. ‘எனக்குநேர்க்கிருக்கிற இந்தநிலைனக்குஇவ்விதம் வரவேண்டியதே’ என்ற எண்ணமானது எப்பொழுதும் எவனுக்கிருக்கிறதோ அவன் ஒருபொழுதும் சோகப்படமாட்டான். காலத்தின்வேற்றுமையாலுண்டாகும் ஸாகதுக்கங்களால் பிழக்கப்படுகிறவர்களுக்குத்துன் பழில்லை. ஆனால், துக்கத்திலிருப்பவனுக்கு, ‘நான் கர்த்தா’ என்

1 வேறுடாம்.

2 பந்தத்தையும் மோஸ்தத்தையும் என்பது வேறுபாடம்.

3 ‘மோஸ்ததை’ என்பது பழைய உரை.

4 ‘ஆசையைக் கொண்டு’ என்பது பழைய உரை.

நும்பன்னமே துக்கமாகும். உலகத்தில் துண்பங்களானவை, ரிஷி களையும் தேவர்களையும் பெரிய அஸூரர்களையும் மூன்று வேதங்களையும் கற்றபெரியோர்களையும் காட்டிலிருக்கும் முனிவர்களையும் மற்ற எவர்களையுந்தான் அடைகிறதில்லை? ஆனால், நன்மைதீமைகளை அறிந்த வர்கள் பரபரப்படையமாட்டார்கள். அறிவுள்ளவன் கோபத்தையும் அபிமானத்தையும் அடையமாட்டான். அவன் துக்கபூள்ளவனுமல்லன்; சந்தோஷமுள்ளவனுமல்லன்; பொருள்கஷ்டங்களிலும் துக்கங்களிலும் சோகப்படுகிறவனுமல்லன்; இமயமலைபோல அசைவற்றஸ்வபாவத்துடனிருப்பான். எவனைப் பொருள்களின் பெரியலாபமானது ஸந்தோஷப்படுத்தாமலிருக்குமோ, அப்படியே ஸமயத்திலுண்டாகுந்துண்பமும் அவிவேகத்தை அடையும்படி செய்யாமலிருக்குமோ, எவன் ஸூகத்தையும் அப்படியே துக்கத்தையும் பற்றுதலில்லாமல் அனுபவிக்கிறானே அவன் உயர்ந்தமனிதனவான். மனிதன்எந்தனந்த அவஸ்தையை அடைவதே அந்தஉங்கு அவஸ்தையிலும் தாபத்தை அடையாதவாக இருக்கவேண்டும். இவ்விதம் வளருவதும் மனத்திலுண்டாவதும்<sup>1</sup> ஸ்ரமத்தை உண்டுபண்ணுவதுமான சோகத்தைச்சரீரத்திலிருந்து தூரவிலக்கிக்கொள்ளுகிறவனுயிருக்கவேண்டும். எந்தஸ்வையை அடைவதானது எப்பொழுதும் தர்மத்தைப்பற்றிய பயத்தை உண்டுபண்ணுகிறதில்லையோ அது நல்ல<sup>2</sup> ஸ்வரையுமன்று; <sup>3</sup> பரிஷத்து மன்று; <sup>4</sup> ஸதவூமன்று. தர்மத்தின்உண்மையைத் தெரிந்துகொண்டு நடக்கும் அறிவுள்ளவன் சிறந்தமனிதனவான். அறிவிற்சிறந்தோர்களுடையகாரியங்களின்முடிவைத் தெரிந்துகொள்வது மிகுக்கடினம், கிழத்தனமடைந்த கௌதமர் ஸ்தானத்திலிருந்துகழாவி அவ்வளவு கஷ்டமானஆபத்தை அடைந்தும் அவிவேகமடையாமலிருந்தார். ஆகையால், அறிவிற்சிறந்தவன் அவிவேகமடையத்தக்காலத்திலும் அவிவேகமடையமாட்டான். மனிதன் மந்திரங்களின் பலத்தாலும் வீரியத்தாலும் புத்தியாலும் ஆஸ்தையாலும் சீலத்தாலும் நன்னடக்கையாலும் ஸம்பத்தாலும் அடையத்தாததை அடையமாட்டான். இவ்விதம் நறகுலத்தில் பிறந்தானக்கு முற்காலத்தில் தெய்வம் எதைக்கட்டளையிட்டிருக்கிறதோ அதையீநான் அனுபவிக்கிறேன். மருத்யுவானவன் எனக்கு என்னசெய்யக்கூடும்? ஸூகங்களோ

1 வேறு பாடம்.

2 லோகவியவகாரங்களை விசாரிக்கும்கூட்டம்.

3 ஸ்மருதிகளைப்பற்றி விசாரிக்கும்கூட்டம்.

4 வேதத்தைப்பற்றி விசாரிக்கும்கூட்டம்.

## சாந்திபர்வம்.

அங்கு

துக்கங்களோ அடையத்தக்கவைகளையே அடைகிறான். செல்லத் தக்கவிடங்களுக்கே செல்லுகிறான். கிடைக்கத்தக்கவைகளே கிடைக்கின்றன. இதனே முழுதும்தெரிந்துகொண்டு அவிவேக மடைபாமலிருக்கிறமனிதன் எல்லாத்துக்கங்களிலும் கேஷமமுள்ள வனும் பாக்கியமைனத்து முள்ளவனுமாயிருப்பான்' என்றுசொன்னான்' என்றார்.

இருங்குமுப்பத்துநான்காவது அத்தியாயம். ..

ஓ மா கூத் தர்மம். (தோடர்ச்சி.)



(ஆபத்தில் தைர்யமே எடுத்துக்கீச்சுக் காரணமேனிபதைப் பற்றி முந்திருவுக்கும் பலிக்கும் ஸம்பாஷணை.)

யுதிஷ்டிரர், “ அரசரே ! உறவினர்களின்நாசத்திலோ அல்லது ராஜ்யங்களின் நாசத்திலோ கஷ்டமான ஆபத்தில் மூழ்கின மனித னுக்கு ஶ்ரேயஸ் எது ? பரதர்களிறசிறந்தவரே ! இவ்வுலகத்தில் உத்தமமாக உபதீசிப்பவர் நீரன்றே ? இவ்விஷயத்தை உம்மிடம் கேட்கிறேன். அதனை நீர் எனக்குச் சொல்லவேண்டும் ” என்று கேட்க, பீஷமார் சொல்லத்தொடருகிறார்.

“ அரசனே ! மக்கள் பெண்டிர் ஸாகங்கள் பொருள்கூடவைகளை விட்டு விலாகியவனும் சுஷ்டமானவிபத்தில் மூழ்கினவனுமாயிருப்பவனுக்குத் தைரியமானது கேஷமத்தைச் செய்யத்தக்கதாகும். தைரியமுள்ளவனுக்குச் சரீரமானது அழியாது. சோகமில்லாமலிருப்பது ஸாகத்தைக்கொடுக்கும் ; மிகச்சிறந்த நோயற்றங்கீலயையுந்தரும். சரீரத்திற்கு ஆரோக்கியமிருந்தால் அந்தமனிதன்திரும்பவும் ஸம்பத்தை அடைவான். அப்பா! ஸத்லகுணம்பொருந்திய நிலையைஅடைந்திருக்கிற அறிவிற்கிறந்தவனுக்கு ஸம்பத்தும் தைரியமும் காரியங்களில் உறுதியுழன்டாரும். ஓ! யுதிஷ்டிர ! திரும்பவும் இவ்விஷயத்திலும் பலிக்கும்இந்திரனுக்கும்நடந்த ஸம்பாஷணையானபழைய இவ்விதிஹாஸத்தை உதாஹரிக்கிறார்கள். தேவர்களுக்கும் அஸாரர்களுக்கும்யுத்தமானதுமுடிவுபெறவும், தைத்தியர்களுக்கும் தானவர்களுக்கும் நாசமுண்டாகவும், உலகங்கள் விஷ்ணுவால் ஆக்ஷிரமிக்கப்படவும், இந்திரன்தேவர்களுக்கரசனாகவும், தேவர்கள் யாகங்களால் ஆராதிக்கப்படவும், நான்குஜாதிகளும் கலப்பின்றி நிலையிலிருக்கவும், மூன்று உலகங்களும் செழிப்பாயிருக்கவும், பிரம்மதேவர் பீதி யுடனிருக்கவழும் காலத்துவில் ருத்ரர்கள், வஸாக்கள், ஆதித்யர்கள்,

அங்கு

## ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

அப்பினீதேவர்கள், கந்தர்வர்கள், நாகர்ப்ரேஸ்டர்கள், வித்தாகள் இவர்களாலும் மற்றரிஷிகளாலும் சூழப்பட்டவனும் பிரபுவுமான இந்திரன் நான்குதந்தங்களுள்ளதும் நன்குபழக்கப்பட்டதும் யானைகளில் சிறந்ததும் காந்தியுள்ளதுமான ஜூராவத்திலேறிக்கொண்டு மூன்றுஉலகங்களையும் (பார்க்கவேண்டிப்) புறப்பட்டான். வஜ்ராயத் மேந்திய அவன் ஒருகால் கடலினருகில் ஒருமலையின் குகையில் விரோசனன்புத்திரனை பலியைக் கண்டு அவனருகில் சென்றான். ஜூராவத்தின் கழுத்திலிருப்பவனும் தேவக்கூட்டங்களால் சூழப்பட்டவனும் தேவர்களுக்கரசனுமான அந்த இந்திரனைக்கண்டு அஸாரபதியானபலியானவன் சோகப்படவுமில்லை; பயப்படவுமில்லை. அந்தப்பலியானவன் பயமில்லாமலும் வேறுவிகாரமில்லாமலுமிருப்பதைக்கண்டு சிறந்தயானையின்மீது ஏற்றின இந்திரனைவன் இவ்விதம் சொல்லத்தொடங்கினான்.

‘ஓ! அஸாரனே! சூரததன்மையாலா அல்லது பெரியோர்களின் ஸேவையாலா அல்லது தவஞ்செய்திருப்பதாலா நீ பயப்படாமலிருக்கிறோய்? எவ்விதத்திலும் இவ்வாறிருப்பது மிகக்கடினம். விரோசனனின் புத்திரனே! பகைவர்களுக்கு வசமானவனும் மிக உத்தமமான பதத்திலிருந்து நழுவினவனுமான நீ சோகப்படவேண்டிய நிலைமையிலும் எதைக்கொண்டு சோகப்படாமலிருக்கிறோய்? ஜாதி களுள் மிகமேன்மையை அடைந்து மிக உத்தமமானபோகங்களையும் புஜித்துக்கொண்டிருந்த நீ ரத்தினங்களும் ராஜ்யங்களும் அபகரிக்கப்பட்டும் என்னகாரணத்தால் சோகப்படாமலிருக்கிறோய்? சொல். தகப்பன்பாட்டன்பரம்பரையாகவந்த பதத்தில் முன்புாஸ்வரனையிருந்து இப்பொழுது பகைவர்களால் அந்தப்பதவி அபகரிக்கப்பட்டிருப்பதையுங்கண்டு ஏன் நீ சோகப்படாமலிருக்கிறோய்? வருணனுடைய பாசங்களால் கட்டப்பட்டும் வஜ்ராயத்தால் மிக அடிக்கப்பட்டும் தாரங்களும் தனங்களும் அபகரிக்கப்பட்டும் நீ என்னகாரணத்தால் சோகப்படாமலிருக்கிறோய்? சொல். ஸம்பத்து நசித்தும் வைபவத்து விருந்து நழுவியும் நீசோகப்படாமலிருப்பதென்பது அரிது. மூன்று உலகங்களென்னும் ராஜ்யம் அழிந்திருக்கும்பொழுது வேறு எவன் உயிரோடிருக்க விரும்புவான்?’ என்று சொன்னேன். விரோசனன் புத்திரனை பலியானவன் இவ்விதமும் வேறுவிதமுமாகத் தன்னை அவமதித்துக் கஷ்டமும் குருரமுமாகப் பேசுவதைக்கேட்டும் பரபரப்பில்லாமல் மறுமொழி கூறலானேன். ‘ஓ! இந்திரனே! நான் மிகவும் அடங்கியிருக்கும்பொழுது தறபுகழ்ச்சியால் உன

க்கு யாதுபயன்? ஒ! புரந்தரனே! நீ வஜ்ராயுதத்தை எடுத்துக் கொண்டு நிற்பதைக் காண்கிறேன். முன்பு நீ சக்தியற்றவனையிருந்தாய்; கஷ்டப்பட்டுச் சக்தியுள்ளங்கிலையை அடைந்திருக்கிறோய். உன் ணைத்தவிர வேறு எவன் மிகக்குடிமையான இவ்வதவசனத்தைப் பேசத்தக்கவன்? சத்ருவின் வசததிலிருப்பவனும் ரன் கையை அடைந்தவனுமான வீரனுக்குச் சக்தியுள்ளவனையிருந்தும் தயைசெய் கிறவைனேயே புருஷனென்று அறிந்துகொள்ளுகிறார்கள். யுத்தங்க ஸில் விவாதப்படும்முறைண்டுபேர்களுள் ஒருவனேவெற்றிஅட்டவதும் மற்றொருவனே தோல்வியடைவதும் நிச்சயமில்லையல்லவா? அஸாரார்களுள் சிறந்தவனை என்னிடத்தில் உனக்கு இந்த ஸ்வபாவம் வேண்டாம். எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் ஓசனையிருந்த நான் பராக்கிர மத்தால் பலாத்காரமாக வெல்லப்பட்டேன். வஜ்ராயுதமுள்ளவனே! நீ இவ்விதங்கிலையை அடைந்திருப்பது ஏன்? நாங்கள் இவ்விதங்கிலையை அடைந்திருப்பதும் ஏன்? இது எங்களால் செய்யப்பட்டதன்று. ஒ! இந்திர! இது உன்னால் செய்யப்பட்டதுமன்று. நான் முன்பு எவ்வித மிருக்தேனே அவ்விதம் நீ இப்பொழுது இருக்கிறோய். ஒப்பொழுது நாங்கள் எவ்விதமிருக்கிறோமோ அவ்விதம் நீயும்இருங்கப்போகிறோய். நான் கெட்டகாரியம்செய்ததாக நீ அவமதிக்கவேண்டாம். மனிதன் காலத்தின் வேற்றுமையால் ஸாக்ததையும் துக்கத்தையும் அடைகிறேன். ஒ! இந்திர! நீ கர்மத்தால் இந்திரபதவியை அடைந்தவனல்லை; காலத்தின் வேற்றுமையால் அடைந்திருக்கிறோய். காலமானது என்னை இக்காலத்தில் செல்லும்படி செய்கிறது. உன்னையும் இக்காலந்தான் செல்லச்செய்கிறது. ஆகையால், இப்பொழுது நீ இருப்பதுபோல நான் இல்லை. நாங்கள் இருப்பதுபோல நீயுமில்லை. தாய்தங்தைகளின் பணிவிடையும் தேவதைகளின் பூஜையும் வேறுநற்குணம் பொருந்தியடக்கையும் மனிதனுக்கு ஸாக்ததைத்தருவனவல்ல. காலத்தால்துன்பப்படுத்தப்பட்ட மனிதனைக் கலவீயும் தவமும் தான் மும் நன்பர்களுட் உறவினர்களும் காப்பாற்றத்திறமையுள்ளவர்களால்லர். மனிதர்கள் வருங்காலத்திலுள்ள துன்பத்தைப் புத்திவலிமை ஒன்றினுல்லாமல் பலதுறுஇடையுறுகள்செய்தும் தடுக்கச்சக்தியுள்ளவர்களால்லர். காலத்தின் வேற்றுமைகளால் நுன்பப்படுத்தப்படுகிறவர்களைக் காப்பாற்றுகிறவனில்லை. ஒ! இந்திரனே! ஆனால், ‘நான் கர்த்தா’ என்று நினைப்பது துக்கமாகும். கர்த்தாவாயிருப்பதுஉண்மையானால் கர்த்தாவானவன் ஒருபொழுதும் உண்டு பண்ணப்படமாட்டான. கர்த்தாவானவன் உரௌபண்ணப்படுகிறகார

அங்கு

## ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

ணத்தால் கர்த்தாவும் சக்திபெற்றவனால்லன். காலத்தால் நான் உன் னை ஜயித்தேன். காலத்தால் உன்னால் நான் ஜயிக்கப்பட்டேன். காலமானது போகிறவர்களைப் போகும்படிசெய்கிறது. காலமானது பிராணிகளைக் கணக்கிடுகிறது. ஒ! இந்திரனே! அவிவேகமுள்ளபுத்தி யுடன்பிதற்றுகிற நீ அறியவில்லை. சிலர் உன்னை உன்கர்மத்தால் மிகச்சிறந்ததன்மையை அடைந்தாயென்றுநன்குமதிக்கிறார்கள். உலக நடைகளை அறிந்தன் போன்றவன்காலத்தால்துன்பப்படுத்தப்பட்டு எவ்விதமிருக்கமடைவான்? அல்லது, அவிவேகமடைவான்? அல்லது, புத்திக்கேடுள்ளவனவான்? காலத்தால்குழப்பட்டனக்கோ என் போன்றவனுக்கோ புத்தியானதுதுன்பத்தை அடைந்து உடைந்த கப்பல்போல எவ்விதம் கஷ்டமடையும்? ஒ! இந்திரனே! நானும் நீயும் இனிவரப்போகிற வேறுஇந்திரர்களைவரும் பலநாறு இந்திரர்கள் சென்றவழியில செல்லப்போகிறோம். காலம் வரும்பொழுது சிறந்த ஸம்பத்துடன் இவ்விதம் விளங்குகிறவனும் எந்திரக்கத்தகாதவனுமான உன்னையும் காலமானது என்னைப்போலச் செய்யப்போகிறது. தேவர் கருக்குரியயுகந்தோறும் பலவாயிரம் இந்திரர்கள் காலஞ்சென்றிருக்கிறார்கள். காலமானது மீறிசெல்லத்தகாததன்றே? இந்தப்பத வியை அடைந்து உன்னை எல்லாப்பிராணிகளிடத்து மிருப்பவரும் அழிவில்லாதவருமான பிரம்மதேவரைப்போலக்கொண்டாடிக்கொள்ளுகிறோம். இந்தப்பதவியானது எவனுக்கும் அசைவில்லாததுமன்று; அழிவில்லாததுமன்று. ஆனால், நீ அவிவேகபுத்தியுடன், ‘எனக்கு இந்தப்பதவி வந்தது’ என்று நினைக்கிறோம். நம்பததகாததை நம்புகிறோம். உ.றுதூயில்லாததை உறுதியென்றும் நினைக்கிறோம்! ஒ! ஸாரேப்வரா! காலத்தால்குழப்பட்டபுத்தியுள்ளவன் எப்பொழுதும் இவ்விதமிருப்பான். ‘இது என்னுடையது’ என்று அவிவேகத்தால் நீ ராஜ்யல்கூமியை அடையவிரும்புகிறோம். உனக்கும் இவள் நிலைபெற்றவளவில்லை; எங்களுக்கும் அலவள்; மற்றவர்களுக்கும் அலவள். வேறு பலபேர்களை மீறிக்கொண்டு இப்பொழுது இவள் உண்ணிடத்துல் வந்திருக்கிறார்கள். ஒ! இந்திரனே! பசவானதுதன்னிருப்பிடத்தைவிட்டுத் திரும்பவும் வேறு இடத்திற்குச் செலவதுபோல உறுதூயில்லாத இந்தலக்ஷ்மியானவள் சிறிதுகாலம் உண்ணிடத்திலிருந்தபின் திரும்பவும் வேறெருருவனிடம் செல்லப்போகிறார்கள். தேவராஜர்களாயிருந்தும் காலஞ்சென்றிருக்கிறவர்களை என்ன நான் சக்தியுள்ளவனால்லேன். ஒ! இந்திரனே! உன்னைவிட வேறு பலபீர்களும் இருக்கப்போகிறார்கள். இந்தப்பழுமியானது மரங்கள் கொடிகள் செழிகள்ருவைகளுள்.

ளதும், ஆறு மலை சூழகரம் இவைகளுள்ளதுமாயிருக்கிறது. முன் காலத்தில் இந்தப்பூமியானது எவர்களாலனுபவிக்கப்பட்டதோ அவர்களை இப்பொழுது காணேன். ப்ருது, ஜூலன், மயன், பிமன், கரகன், சம்பரன், அஸ்வகீவன், புலோமா, ஸ்வர்ப்பானு, ஒப்பற்றகாங்கி யுள்ளப்ரஹ்லாதன், நமுசி, கக்ஷன், விப்ரசித்தி, ஷோரானன், ஹ்ராநிதேவன், ஸாதோத்ரன், பூரிஹா, புஷ்பவான், வ்ருஷன், ஸத்யேஷா, வ்ருஷபன், பாஹா, கபிலாஸ்வன், விஞபகன், பாணன், கார்த்தஸ்வரன், வஹநி, விர்வதம்ஷ்டரன், நைநருந்தி, ஸங்கோசன், வர்தாக்ஷன், வராகாஸ்வன், ருசிப்ராபன், விப்ரவஜித், ப்ரதிஞபன், வ்ருஷாண்டன், விஷ்ணகரன், மது, ஹிரண்யகசிபு, கைடபன்னன்ற திதி யின் குமாரர்களும் தனுவின்குமாரர்களுமான அவர்களைவரும் அஸாரார்களோடுகூட இருந்தார்கள். இன்னும், நாம்கேட்டிருக்கிற வேறுதைத்யபதிகளும் தானவபதிகளும் வேறுபலபேர்களும் முன் னுள்ளவர்களும் அதற்கு முன்னுள்ளவர்களுமான பல அஸாராஜர்கள் பூமியைவிட்டுச் சென்றார்கள். யாவரும் காலத்தால் அழக்கப்பட்டார்கள். காலமானது மிக்கவலிமையுள்ளதன்றே? யாவரும் நாறு யாகங்களைச்செய்திருக்கிறார்கள். நீ ஒருவன் தான் நாறுயாகம்செய்தவனல்லை. யாவரும் தர்மத்தைப் பெரிதாகக்கொண்டவர்களாயிருந்தார்கள். எல்லாரும் எப்பொழுதும் யாகங்செய்கிறவர்கள். எல்லாரும் ஆகாயத்தில் ஸஞ்சரிப்பவர்கள். எல்லாரும் எழிர்த்துப் போர் புரியவல்லவர்கள். எல்லாரும் நல்ல சரீரமுள்ளவர்கள். எல்லாரும் பரிகம்போன்ற கையுள்ளவர்கள். எல்லாரும் பலமாயைகளில் வல்ல வர்கள். ஆவர்களைல்லாரும் விரும்பியபடி உருவமெடுக்கத்தக்கவர்கள். எல்லாரும் யுத்தத்தை அடைந்து தோல்விஅடைந்தவர்களாகக் கேட்கப்படவில்லை. எல்லாரும் ஸத்யத்தையே பெரிய விரதமாகக் கொண்டவர்கள். எல்லாரும் இஷ்டம்போல விளையாடிக்கொண்டிருக்தவர்கள். எல்லாரும் வேதத்திலக்ரிய விரதங்களைப் பெரிதாகக் கொண்டவர்கள்.<sup>1</sup> எல்லாரும் பல சாஸ்திரங்களுள்ளவர்கள், எல்லாரும் ஈஸ்வரர்களாகி வேண்டியஜூப்பவரியத்தை அடைந்திருக்தார்கள். மஹாத்மாக்களான அவர்களுக்கு ஜஸ்வர்யமிருக்கிறதென்னும் அகங்காரமானது முன்னிருந்திருவில்லை. எல்லாரும் தக்கபடி தானமளிப்பவர்கள். எல்லாரும் மதஸரமில்லாதவர்கள். எல்லாரும் எல்லாப்பிராணிகளிடங்களிலும் நியாயப்படி இருந்தார்கள். எல்லாரும் கஸ்யபரின்புத்திரர்களும் தாக்ஷாயணியினிடமுண்டானவர்களும் பெரிய

1 தங்கம் ரத்தினமுதலியவைகளை வெட்டிடுக்குமிடம்.

அங்கு

## ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

பலமுள்ளவர்களும் விளங்குபவர்களும் மிகவும் தபிக்கச்செய்கிற வர்களுமாயிருந்கார்கள். எல்லாரும் காலத்தால் ஸம்ஹரிக்கப்பட்டார்கள். ஒ! இந்திரனே! நீயும் இப்புமியைஆண்டபின் எப்பொழுது திரும்பவும் விடப்போகிறோயோ அப்பொழுது உனக்கு உண்டாசும்சோகத்தை அடக்கிக்கொள்ளச் சக்தியற்றவனுயிருக்கப்போகிறோய். ஆசைப்படத்தக்கபோகங்களில் ஆசையைவி. ஸம்பத்தாலுண்டான இந்த மகத்தை விடு. உன்றாஜ்யத்திற்கு அழிவுண்டாகும்போழுது நீ இவ்விதமிருந்தால் சோகத்தை நன்குபொறுப்பாய். சோகம்வரும்பொழுதும் நீ சோகப்படாதே. ஸந்தோஷம் வரும்பொழுதும் ஸந்தோஷப்படாதே. சென்றதையும் வரப்போவதையும் தள்ளிவிடு நிகழுவதுடன்கூடியிரு. இந்திரனே! காலமானது சோம்பலில்லாமல் எப்பொழுதும் ஜாக்ரதையுள்ளவனுண என்னியே வந்தடையுமாகில் உன்னியும்வந்தடைய வெகுநேரமாகாது. பொறுத்துக்கொள். ஒ! தேவேந்திரனே! பயப்படுத்துகிறவன் போல வாக்குக்களால் இப்பொழுது என்னைச் சிறுமைப்படுத்துகிறோய். நான் அடங்கியிருப்பதுகொண்டு நீ உன்னைப் பெருமையுள்ளவனுக்கக்கருதுகிறோய். ஸந்தோகமில்லை. ஒ! தேவேந்திரனே! சாலமானது, முதலில் என்னை அடைந்தது. பிறகு, உன்னைத் தொடர்ந்தோடிவரப்போகிறது. ஆகையால், முதலில் காலத்தால் அடிக்கப்பட்டனன்னிடத்தில் நீ காஞ்சிக்கிறோய். யுத்தக்கில் கோபங்கொண்டன்முன் நிற்கத்திறமையுள்ளவன் உலகத்தில் ஒருவனுண்டோ? ஆனால், வன்மையுள்ளகாலமானது என்னை அடைந்தது. ஒ! வாஸவ! ஆகையால், நிற்கிறோய். பெரியபராக்கிரமம்பெற்றனன்னுடைய அங்கங்களெல்லாம் சக்தியற்றவைகளாயின. ஆயிரம்வருஷங்களின்முடிவென்பது வேகமாய்வன்டாகத்தக்கதாகும். நான் இந்திரபத்திலிருந்து நழுவி னேன். நீ இப்பொழுது தேவலோகத்தில் இந்திரனுயிருக்கிறோய். மிக ஆசர்யமானஇந்தலீவலோகத்தில் காலத்தின்வேறுபாடே உபாவிக்கதற்காதா. ஏதைச்செய்து நீ இப்பொழுது இந்திரனுணைய? அல்லது, ஏதைச்செய்து நாங்கள் நழுவினேம? செய்வதும் கெடுப்பதும் காலமே. மற்றயாவும் காரணமல்ல. இவ்விதம் அறிவுள்ளவன் கஷ்டத்தையும் மரணத்தையும் ஜூப்பவரியத்தையும் ஸாகத்தையும் துக்கத்தையும்நன்மையையும் தீமையையும் மிகவும் அடைந்தாலும் ஸந்தோஷப்படாமலும் சோகப்படாமலும் இருக்கவேண்டும். ஒ! இந்திரனே! நீயே எங்களை அறிகிறவனன்றே? ஒ! வாஸவனே! உன்னையும் நான் அறிவேன். என்னிடத்தில் ஏன் புகழ்ந்துகொள்ளுகிறோய்?

## சாந்திபரவும். அங்கு

என் காலத்தால்' வெட்கயில்லாதவனுயிருக்கிறோய்? யுத்தங்களில்என் னுடையசெளரியத்தையும் என்னால் மிகயுத்தஞ் செய்யப்பட்டதையும் நேரில் நீயே முந்திஅறிவாயன்றோ? ஒ! சீபீதோ! ஆதித்யர்களும் ரூத்திரர்களும் ஸாத்தியர்களும் வஸாக்களும் மருத்துக்களும் முந்தி என்னால் வெல்லப்பட்டார்கள். ஒ! இந்திரனே! தேவர்களுக்கும் அஸாரர்களுக்கும் வங்கயுத்துக்கில் ஒன்றுசேர்ந்துவந்ததேவர்கள் என்னால் விரைவில் பங்கப்படுத்தப்பட்டார்கள். நீயே அறிவாய், காடுகளும் காட்டிலுள்ள ஐந்துக்களும் சிகரங்களுமுள்ள பலோலைகள் பலமுறை என்னால் யுத்தத்தில் உன்தலையில் போடப்பட்டு உடைந்திருக்கின்றன. என்னால் என்னசெய்யக்கூடும்? காலமானது மீறிச் செல்லத்தகாததன்றோ? வஜ்ராயுதக்துடன்கூடியிருக்கும் உன்னையும் நான் ஒருக்குத்தால்கொல்ல மனவலியில்லாதவனல்லேன். ஆனால், இது பராக்கிரமத்திற்குரிய காலமன்று. இது பொறுமைக்குரியகாலம் வந்திருக்கிறது. ஒ! இந்திரனே! ஆகையால், உன்னால் பொறுக்கப்படாதவனுண்ணும் நான் உன்னைப் பொறுக்கிறேன். இந்திரனே! காலமுடிவடைந்ததும், காலத்தீயால் சூழப்பட்டவனும் காலபாசத்தால்கட்டப்பட்டவனுமான என்னிடம்வந்து நிச்சயமாகப் புகழ்ந்து கொள்ளுகிறோய். உலகத்தினால் தாண்டமுடியாதவனும் கறுத்தவனும் பயங்கரனுமான அந்தக்காலபுருஷன், பசவைக் கயிற்றுல் கட்டுவதுபோல என்னைக் கட்டிக்கொண்டு நிற்கிறேன். ஸாபம், நஷ்டம், ஸாகம், துக்சம், ஆசை, கோபம், பிறப்பு, இறப்பு, கொலை, பந்தம், மோசங்கம் யாவும்காலத்தால் அடையப்படுகின்றன. நான் கர்த்தாவல்லேன். நீ கர்த்தாவல்லை. எப்பொழுதும் சக்திபெற்றகாலமானது மரத்திலுண்டான கணியைப்போல என்னைப் பழுக்கச்செய்கிறது. மணிதன் எவைகளைச் செய்து காலத்தால் ஸாகங்களுடன் சேருகிறோன அவைகளைச் செய்தே திரும்பவும் காலத்தால் துக்கங்களுடன் சேருகிறேன். காலத்தைஅறிந்தவன் காலத்தால்தொடரப்பட்டாலும் சோகப்படத்தக்கவனல்லன். ஒ! இந்திரனே! ஆகையால், நான் சோகப்படாமலிருக்கிறேன். சோகம்வந்தால் (அதைவிலக்க) ஸஹாயம் கிடையாது. சோகப்படுகிறவனுடையசோகமானது எப்பொழுது துன்பத்தைக் குறைக்கவில்லையோ அப்பொழுது சோகப்படுகிறவனுக்கு ஸாமர்த்தியமில்லை. ஆகையால், நான் இப்பொழுது சோகப்படாமலிருக்கிறேன்' என்றுசொன்னான். பலி இவ்விதம் சொல்ல, ஆயிரங்கண்ணுள்ளவனும் பூஜ்யனும் நாறுயாகங்களைச் செய்தவனுமான இந்திரன் கோபத்தைக் குறைத்துக்கொண்டு பின்

அங்கு

## ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

வருமாறு சொல்லத்தோடங்கினான். ‘வஜ்ராயுதத்தை ஏந்தியகையே யும் வருணனுடைப்பாசங்களையும்கண்டு எவனுடைய புத்தியானது நடுங்காது? கொல்லவிருப்பமுள்ளயமனுடைய புத்தியும் நடுங்கும். உண்மையைக்கண்டதும் அசைவற்றதுமான ஓன்னுடைய அந்தப்புத்தியானது நடுங்காமலிருக்கிறது. ஸத்யமான பராக்கிரமமுள்ளவேனே! தெரியத்தால் நீ பேசிக்கொண்டு பயாமிலலாமலிருக்கிறோம். உலகம் பிரயாணத்துடனிருப்பதைக்கண்டால் உலகத்திலுள்ளாளங்தப்பிராணி தான் பெரிருள்களிலோ சரீரத்திலோ நம்பிக்கைவைக்க உறங்காடப் படும்? நானும் இவ்வுலகத்தை நிலையில்லாததென்றும், கோரமும் மறைந்ததும் எப்பொழுதுமிருப்பதும் அழிவில்லாததுமான காலத் தீயில்லைக்கப்பட்டதென்றும் அறிகிறேன். சிறியவைகளானுலும் பெரியவைகளானுலும் முதிர்ச்சியடையும்பிராணிகளுள் காலத்தால் தொடரப்பட்டதற்கும் இவ்வுலகில் பரிகாரமில்லை. தனக்குமேற பட்டதிலலாததும் அஜாக்ரதையில்லாததும் எப்பொழுதும் பிராணி களைப்பழுக்கச்செய்வதும் விலகாததுமானகாலத்தின்முடிவை அடைந்து விடுபடுகிறவனில்லை. பிராணிகள் அஜாக்ரதையாயிருக்கும்பொழுது காலமானது அஜாக்ரதையில்லாமல் விழித்துக்கொண்டிருக்கிறது. சென்றதானகாலமானது எவனுலும் முயற்சியாலும் இதற்கு முன் காணப்பட்டதன்று. பழையதும் நிலையுள்ளதும் எல்லாப் பிராணிகளுக்குஞ்சமமானதும் தர்மமுமானகாலமானது பரிகரிக்கத் தக்கதன்று. இக்காலத்திற்கு மீறுகலுமில்லை. வட்டிக்கிட்டுப் பிழைப்பவன் வட்டியைச்சேர்ப்பதுபோலக் காலமானது பகல், இரவு, மாஸம், கஷ்ணம், காஷ்டை, வைம், ஈலை இவைகளைச் சீசர்க்கிறது. காலம்வந்தால், ஆற்றின்வேகமானது மரத்தைப் பிடிங்குவதுபோல, ‘இதை இப்பொழுது செய்கிறேன், அதை நாளைக்குச் செய்யப் போகிறேன்’ என்றுசொல்லிக்கொண்டிருப்பவேனே அபகரிக்கிறது. ‘இப்பொழுதுதான் இவன் என்னால் பார்க்கப்பான் பான். அதற்குள் எப்படி மரித்தான்?’ என்று காலத்தால் ‘அபகரிக்கப்படும் மனிதர்களின் பயனற்றவசனம் கேட்கப்படுகிறது. வொருள்களும் போகங்களும் பதவியும் ஜூர்வர்யமும் நாசமடைகின்றன. ஜீவதோகத்தின்உயிரானது காலத்தால் வந்து கொண்டுபோகப்படுகிறது உயர்ந்தவைகள் முடிவில் விழுதலுள்ளவைகளாகும். உண்மைப்பொருளானது இன்மைப்பொருளாகும். எல்லாம் அழிவுள்ளவையும் நிலையில்லாதவைகளுமாயிருக்கின்றன. ஆகிலும், இவ்வித நிச்சயமுண்டாலது கழனம். அசைவற்றதும் உண்மைபக்கண்டதுமான உண்

ஊடைய அந்தப்புத்தியானது பயமில்லாமலிருக்கிறது. ‘நானும் முந்திடிருந்தேன்’ என்று மனத்திலும் நினைக்கிறவனில்லை. மிகவும் பலமுள்ளாலமானது பெரியவன்சிறியவனென்பது லாலாமல் இவ்வுலகத்தை ஆக்கிரமித்து நாசஞ்செய்யும்பொழுது கசிக்கிறவன் அறிகிறதில்லை. உலகமானது காம்பி, அபிமானம், லோபம், காம்பி, கோபம், பயம், பிரியம், மோஹம், கர்வம் இவைகளில்லபற்றுதலுள்ளதாகி மிகஅவிவேகமடைகிறது. நீயோ பொருள்களின்உண்மையை அறிந்தவனும் வித்வானும் ஞானமும்தவழுமுள்ளானுமாகிக்கையிலுள்ள நெல்லிக்கனியைப்போலக் காலத்தை மிகத்தெளிவாகப் பார்க்கிறோய். விரோசனன்புத்திரனே! காலம்செல்லுதலின்உண்மையை அறிந்தவனும் எல்லாச்சாஸ்திரங்களிலும்ஸமர்த்தனுமான நீகிருதார்த்தனும் அறிவுள்ளவர்களால் கொண்டாடத்தக்கவனுமாக இருக்கிறோய். இவ்வூலகமனைத்தும் உன்னால் புத்தியால் முழுதும் அறியப்பட்டதென்று நினைக்கிறேன். யாவற்றிலிருந்தும்விடுபட்டு விளையாடிக்கொண்டிருக்கும் நீ ஒன்றிலும் வருத்தப்படுகிறவனுயில்லை. இந்திரியங்களைவன்ற உன்னை ரஜோகுணமும் தமோகுணமும் தொடரவில்லை. நீ ஸாகமும் துக்கமுமற்றதான் ஆதமாலை உபாவிக்கிறோய். எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் மித்திரனும் வைரமற்றவனும் அடங்கியமனமுள்ளவனுமான உன்னைக்கண்டு என்னுடையபுத்தியானது உன்னிடத்தில் தயையுள்ளதாயிற்று. இவ்விதமான அறிவுள்ளவனை விலங்குமுதலியவைகளால் நான் துன்புறுத்தவிரும்புகிறவனெல்லேன். உன்னிடத்தில் தயையும் கொடுமையில்லாதிருப்பதும் எனக்குப் பெரியதர்மம். உன்னிடத்திலுள்ள இந்தவருணபாசங்கள் நாளைடுவிடுபட்டவைகளாகும். பூஜ்யனுண அஸாரனே! பிரஜைகளின் உபசாரததால் உனக்கு சேஷமமுண்டாகட்டும். எப்பொழுது மருமகளானவள் கிழவியானமாமியைப் பரிசாரகததொழிலில் ஏவுவளோ, மகனும் அவிவேகத்தால் தந்தையை வேலைகளில் ஏவுவளே, சூத்திரர்களும், பிராம்மணர்களைக்கொண்டு பாதசத்தியைச் செய்வித்துக்கொள்வார்களோ, அவர்கள் பயமின்றிப் பிராம்மணப்பெண்ணை மனைவியாகஅடைவார்களோ, புருஷர்கள் சேரக்கூடாதபெண்களுடன் சௌருவார்களோ, வெண்கலப்பாத்திரங்களால் குபபைகொட்டுவதையும் கெட்டபாத்திரங்களால் பலியையும் செய்வார்களோ, எப்பொழுது நான்குஜாதிகளும் முழுமையும் வரம்பற்றவையாகுமோ அப்பொழுது ஒவுவொருபாசமும் உன்னிடத்திலிருந்து முறையே விடுதல்பெறும். என்னிடத்திலிருந்து உனக்குப்

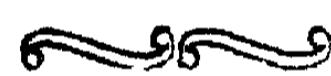
அசா

## பூநி மஹாபாரதம்.

பயமில்லை. ஸமயத்தை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிரு. துன்பமில்லாத வனும் கவலையற்றமனமுள்ளவனும் பினியற்றவனும் ஸாகமுள்ள வனுமாயிரு' என்றுசொன்னான். பூஜ்யனுணிந்திரனுனவன் அந்தப் பலியைப்பார்த்து இவ்விதம்சொல்லிவிட்டு உயர்ந்துயானையான ஜூரா வெத்தத்திலேறிக்கொண்டு திரும்பிச்சென்றான். தேவாதிபனுனவன் எல்லா அஸாரர்களையும்வென்று மிகவும்களித்தான் ; ஒரே அரசனுயு மிருந்தான். ஸ்தாவரஜங்கமங்களான எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் ராசனை அந்த இந்திரனை மஹரிஷிகள் உடனே போற்றினார்கள். அக்னியும் யாகத்தில் ஹவிஶைப் பொறுத்தான். அவ்விதம் ராசனை இந்திரனும் அளிக்கப்பட்ட ஹவிஶைப் பெற்றுக்கொண்டான். எல்லாவிடங்களிலுமிழுமுள்ள சிறந்த பிராம்மனர்களால் துதிச்கப்படுகிறவனும் மிகவும் விளங்கும் தேஜஸ்ஸாவனும் நாறுயாகங்களைச் செய்தவனும் ராசனுமான இந்திரன் மனம் மிகவடங்கிக் களிப்புற்றுத் தன்னிருப்பிடமான ஸ்வர்க்கத்தை அடைந்து ஸந்தோஷித்தான்' என்றுசொன்னார்.

இருநூற்றுமுப்பத்தெந்தாவது அத்தியாயம்.

ஓ மா சுஷ தர்மம் (தோடர்ச்சி.)



(லக்ஷ்மியானவள் தான் அஸாரனாவிடு விலக்யகாரணத்தை  
அந்தரனுக்குச் சோல்லியது.)

யுதிஷ்டிரர், “அரசரே ! புருஷன் கேஷமத்தை அடைவதற்கும் துன்பத்தை அடைவதற்குமுள்ள முன்குறிகளை எனக்குச் சொல்லவேண்டும்” என்று கேட்க, பீஷமர் சொல்லத்தொடங்கினார்.

“உனக்கு கேஷமமுண்டாகட்டும். மனிதன் கேஷமத்தை அடைவதற்கும் அவ்விதமே துன்பத்தை அடைவதற்குமுள்ள முன்குறிகளை மனமே சொல்லும். இவவிஷயத்திலும் இந்திரனுக்கும் வகைமிக்கும் நடந்த ஸம்பாஷணையான பழைய இறைவாஸத்தை உதாஹரிக்கிறார்கள். ஓ! யுதிஷ்டிரா ! அதைத் தெரிந்துகொள். பெரியதவத்தின் விருத்தியால் மேலானதும் கீழானதுமான் இரண்டு உலகங்களையும் பார்ப்பவரும், பிரம்மலோகத்தில் வலிப்பவர்களான ரிஷிகளுக்கொப்பான நிலையை அடைந்து பிரம்மதேவரைப்போல மிக்கஞியினாலும், பாவங்கள் விலகியவரும், பெரியதவழுமினாவருமான நாறத முனிவர் காலத்திறகுத்தக்கபடி மூன்றுடைய லகங்களிலும் ஸஞ்சரித்துக்

## சாந்திபர்வம்.

அசக

கொண்டிருந்தார். ஒருஸமயம் காலையில்எழுந்து பரிசுத்தமான ஜலத் தில் ஸ்நானங்செய்யவிரும்பித் துருவமண்டலத்தின் துவாரத்திலிருக்கும் கங்கைக்குச்சென்றூர். அவ்விடத்திலிறங்கி மேருமலையினருகி மூண்டான தும் ஸ்ரீநாராயணரின்பாதத்திலிருந்து கழுவியதுமான கங்கையைக்கண்ட அந்தஞாரதர் மனத்தில களிப்புறது அவ்விடத்திற்குச் சென்றூர். தேவர்களால் நிறைந்ததும் சிறியபோன்மணலுள்ள தும் ஸாலம், தாலம், அர்வகர்ணம், சந்தனம்னன்ற மரக்கூட்டங்களாலும் மற்றும்பலமரங்களாலும் பலபுத்தபங்களாலும் அலங்கரக்கப்பட்டதும் அன்னப்புட்களும் காரண்டவங்களுமின்லை துமான கங்கையில் தீவைஅடைந்து நீராடித் தேவர்களுக்குத் தரப்பணங்கெய்து தர்மபுத்தியுள்ள அவர் மணற்றுன்றை அடைந்து ப்ரம்மமயமாய்வினங்கீக்கொண்டு ஜபிக்கத்தக்கமந்திரத்தை ஜபிக்கத்தொடங்கினார். ஆயிரங்கள்னுள்ளவனும் சம்பராஸாரனையும் பாகாஸாரனையும் கொன்ற வனுமான இந்திரனும் தேவர்களாலும் ரிஷிகளாலும் அடையப்பட்ட அந்தக்கங்காந்தியின் கரையைநோக்கி வந்தான். பரிசுத்தமானபுத்தியுள்ள அவ்விருவரும் நீராடிச் சுருக்கமாக ஜபத்தைச் செய்து சிறியபொன்மணலுள்ள கங்காந்தியின் மண்முட்டிலிருந்துநல்லொழுக்கமுள்ள தேவரிஷிகளால் சொல்லப்பட்டகதைகளைப் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். ஏகாக்ரபுத்தியுடன் அவ்விதம் உட்கார்ந்த அவ்விருவரும் மஹரிஷிகளால் சொல்லப்பட்டவைகளும் முன்னேர்களால் நடத்தப்பட்டவைகளுமான கதைகளைச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார்கள். பிறகு, கிரணக்கூட்டங்கள் முன்வெளிவர நிறைந்தமண்டலத்துடன் உத்தியமாகிறவஸ்ரயனைக்கங்டு அவ்விருவரும் எழுந்துநின்று துதித்தார்கள். ஜனங்களில்லாத பரிசுத்ததேசத்தில் விளையாடிக் கொண்டு ஸங்தோஷத்துடனிருந்த அவ்விருவரும் ஸஸ்ரயன் உதித்த ஸமயத்தில் ஒளிக்கூட்டங்களாலிறந்தும்பலகிரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டதும் அந்தஸ்ரயனுக்கு காண்குபுறத்திலும் ஆகாயத்தில் வேறுஸ்ரயன் உதிப்பாதுபோன்றதுமான ஜோதியைக்காண்டார்கள். ரவியின் தேஜஸாக்கொபபானதும் மின்னலின் ஒளி போன்ற காந்தியுள்ளதுமான சோதியானது ஆகாயத்தில் காணப்பட்டது ஓ! பாரத! அதுஅவ்விருவருக்குமருகில்வருவதாகவும் காணப்பட்டது. அந்தஒளியாலும் ஸஸ்ரயனுலும் வினங்குவதானஆகாயமானது அப்பொழுது காந்திகளால் ஒட்டபில்லாததும் மூன்று உலகங்களையும் பிரகாசிக்கச் செய்வதுமாக விளங்கிறது. அந்தக்கேஜங்களைக்கண்டு கைகூப்பிக்கொண்டுநின்ற பராக்ரமசாலிகளானஅவ்விருவரும்

சிறிதுநேரத்தில் ஆச்சர்யமான ஒருதிவ்யவிமானத்தைக் கண்டார்கள். அப்பொழுது அந்தவிமானத்திலிருப்பவரும் ஒளியுள்ளவரும் உலகத்தால்விரும்பத்தக்கவரும் உயர்ந்தமங்களாருபியும் உலகத்தைப் படைத்தவரும் அழகுள்ளவரும் உலகத்திற்குத்தாயும் அழிவில்லாத வரும் அருகிலவிளங்கும் அழகுள்ளாப்ஸரஸாகளால்பூஜிக்கப்படுகிறவரும் பெரியவரும் ஸார்யன்போலவிளங்குகிறவரும் அக்னியின் ஜ்வாலைபோன்றவரும் நகூத்திரம்போன்ற ஆபரணங்களுள்ளவரும் நகூத்ரச்சுட்டம்போன்றமாலையுள்ளவரும் தாமரைமலரின் இதழில் இருப்பவருமான வகுமிதேவியை நேரில்கண்டார்கள். பெண்களுள் மிகவுத்தமியான அந்தலகுமியானவள் விமானத்தின் மேலிருந்து இறங்கி மூன்றுஷலகங்களுக்குமாசனை இந்திரனையும் நாரதமுனிவரையும் நோக்கிவந்தாள். இந்திரனும் நாரதரால்சின்தொடரப்பட்டு நேரில் அந்தலகுமியினருகில் வந்தான். எல்லாம் அறிந்த அந்த இந்திரன் அஞ்சலிசெய்துகொண்டு வகுமிதேவியினிடம் தன்னைத்தானேதெரி வித்து அந்தலகுமிக்கு ஒப்பறறபூஜையையும் செய்தான். அரசனே! தேவராஜனானவன் வகுமியை நோக்கி, ‘அழகான புனிதிர்ப்புள்ள வளே! நீயார்? என்னகாரியத்திறகாக வந்தாய்? எங்கிருந்து வருகிறோய்? அழகுள்ள பெண்ணே! உனக்கு எவ்விடத்திறகுச் செலவேண்டும்?’ என்று இவ்விதம் கேட்க, வகுமிசெலவத்தொடங்கினான். பரிசுத்தமான மூன்றுலகங்களிலுமிருள்ள ஸ்தாவராஜங்கமங்களைத்தும் நான் தங்களிடமிருக்கவேண்டுமென்று விரும்பி மிகவும் முயற்சிசெய்கின்றன. தாமரைமலர்மாலை அணிந்தவரும் பத்தையென்று பெயருள்ளவருமான அந்தலகுமியான நான் ரீவியின் கிரணங்களால்மலர்ந்த தாமரைமலரில் எல்லாப் பிராணிகளுடைய ஸம்பத்திறகாகவும் உண்டானேன். ஓ! பலாஸராணைக்கொன்ற வளே! கான் வகுமி, பூதி, பூரி, ப்ரத்தை, மேஷதி, ஸன்னதி, விஜிதி, ஸ்துதி, தருதி, வித்தி, ஸம்புதி, ஸ்வாஹா, ஸ்வதா, ஸம்ஸ்துதி, நியதி, க்ருதி என்ற உருவமுள்ளவோயிருக்கிறேன். நான், வெல்லும்துறையுள்ளவர்களும் இயற்கையில்தாமமுள்ளவர்களுமான அரசர்களின்படைமுகத்திலும் தவஜங்களிலும் தேசங்களிலும் நகரங்களிலும் வலிக்கிறேன்! பலாஸராணைக்கொன்ற வளே! ஐயிக்கும் துறையுள்ளவனும் சூரனும் போர்களில் புறங்காட்டாதவனுமான உத்தமமணிதனிடத்தில் நான் எப்பொழுதும் வலிப்பேன். எப்பொழுதும் தர்மமுள்ளவனும் பெரியபுத்தியுள்ளவனும் பிராம்மணர்களுக்குநன்மைசெய்பவனும் ஸத்யம்பேசு

கிறவனும் அடக்கமுள்ளவனும் கொடுக்கும்ஸ்வபாவமுள்ளவனுமான மனிதனிடத்தில் நான் எப்பொழுதும் வலிப்பேன். முந்திடன்மையானதர்மமிருந்தகாரணத்தாலுஸார்களிடத்தில்வலித்துக்கொண்டிருந்தேன். அவர்கள் விபரீதமாயிருப்பதைத்தெரிந்துகொண்டு உன்னிடத்தில் வலிக்கவேண்டுமென்று விருப்பங்கொண்டேன்' என்று சொன்னான். இந்திரன், 'கிறங்கமுகமுள்ளவனே! எவ்விதமானங்காசுக்கையுள்ள அஸாரர்களிடம் நீ வலித்துக்கொண்டிருந்தாய்? எதைக்கண்டபின் அஸாரர்களைத்தள்ளிவிட்டு நீ இங்குவந்தாய்?' என்று கேட்க, வகைமி சொல்லத்தொடங்கினான்.

'ஸ்வதர்மத்தைச் செய்கிறவர்களும் தைரியத்தைவிட்டுவிலகாத வர்களும் ஸ்வர்க்கத்திறகுரியவழியில் செல்லுகிறவர்களுமான பிராணிகளிடத்தில் நான் பற்றுதலுள்ளவன். அங்குஅஸாரர்களுக்குத் தானமும் அத்யயனமும் யாகமும் பூஜையும் குருக்கள், அதிதிகள், பித்ருக்கள், தேவதைகள் இவர்களின்பூஜையும் எப்பொழுதும் இருந்தன. நன்குசுத்தம்பண்ணப்பட்டசுகைகளாகிய வீடுகளுள்ள வர்களும் மாதர்களைவன்றவர்களும் அக்னியிலஹாமம்செய்கிறவர்களும் பெரியோர்களுக்குப்பணிவிடைசெய்கிறவர்களும் அடக்கமுள்ளவர்களும் பிராம்மணர்களுக்குஹிதர்களும் ஸதயம்சொல்லுகிறவர்களும் ஸ்ராத்தையுள்ளவர்களும் கோபத்தைவன்றவாக எம் கொடுக்கும்இயற்கையுள்ளவர்களும் அஸுஇயையற்றவர்களும் மக்களையும் பெண்டிரையும் இனத்தார்களையும் காப்பாற்றுகிறவர்களும் பார்ஷைஇல்லாதவர்களுமாயிருந்தார்கள். அவர்கள் பொருமையால் ஒருவரைஒருவர் ஒருபொழுதும் (அடக்க)விரும்புகிற தில்லை. தீர்களானஅவர்கள் ஒருபொழுதும் பிறர்ஸம்பத்துக்களால் நாப்படுகிறதில்லை. கொடுக்கிறவர்களும் சேர்க்கிறவர்களும் பூஜ்யர்களும் துக்கத்தை அறிகிறவர்களும் மிக்ககருணையுள்ளவர்களும் நேராயிருப்பவர்களும் உறுதியானபக்தியுள்ளவர்களும் இந்திரியங்களைவன்றவர்களும் வேலைக்காரர்களையும் மந்திரிகளையும் ஸக்தோஷப்படுகிறவாகளும் நன்றியறிவுள்ளவர்களும் பிரியமாய்ப்பேசுகிறவர்களும் யோக்யதைக்குத்தக்கபடி வெகுமதியளிப்பவர்களும் வெட்கத்துடன் நடப்பவர்களும் உறுதியானவிரதங்களுள்ளவர்களும் ஏப்பொழுதும் பரவகாலங்களில் நன்றாக ஸ்நானங்செய்கிறவர்களும் நலல பூச்சுள்ளவர்களும் நலல அலங்காரமுள்ளவர்களும் உபவாஸகதையும் தவத்தையும் செய்யும் ஸ்வபாவமுள்ளவர்களும் நம்பத்தக்கவர்களும் வேதமோதுகிறவர்களுமாயிருந்தார்கள். ரவியுதிக்கும் பொழுது இவர்கள் உறங்கினவர்களல்லர்; விடியற்காலத்தில்படுத்துத்

தூங்கினவர்களே அவ்வர்; எப்பொழுதும் இரவில் தயிரையும் ஸத்து மாலையும் (புஜியாமல்) விலக்கினர்கள்; காலையில் நெய்யைப்பார்த் துப் பரிசுத்தர்களும் வேதமோதுகிறவர்களுமாக மங்களாவஸ்துக் களைப் பார்த்தார்கள்; பிராம்மணர்களையும் பூஜித்தார்கள். எப்பொழுதும் தர்மத்தைவிட்டிவிலகாமல் கொடுக்கிறவர்களும் எப்பொழுதும் வாங்காதவர்களும் இரவிலை மாதும் நங்குகிறவர்களும் பகலிலை மாதவர்களும் ஏழைகளுக்கும் காலியறைவர்களுக்கும் முதியோர்களுக்கும் பலவீனர்களுக்கும் நோயாளிகளுக்கும் ஸ்தீர்களுக்கும் எப்பொழுதும் இரக்கமுற்றுத் தானத்தை ஸந்தோஷமாகச் செய்கிறவர்களும் தர்மமார்க்கத்தினின்று விலகாதவர்களுமாயிருந்து கொண்டு ஸாகமாகவே அவர்கள் காலத்தைப்போக்கினர்கள். பயங்தவனையும் துண்பமுள்ளவனையும் நடுக்கமுள்ளவனையும் பயத்தால் கஷ்டப்படுகிறவனையும் நோயால்துண்பப்படுகிறவனையும் பொருள்அபகரிக்கப்பட்டவனையும் விசனமுள்ளவனையும் அவர்கள் எப்பொழுதும் தேற்றினர்கள்; தர்மத்தையே தொடர்ந்துகொண்டிருப்பார்கள். ஒருவரை ஒருவர் துண்பப்படுத்துகிறதில்லை. காரியங்களில் அனுகூலர்களும் சூருக்களையும் பெரியோர்களையும் ஸேவிப்பவர்களுமாயிருந்தார்கள்; பித்ருக்களையும் தேவர்களையும் அதிதிகளையும் ஆசிரியர்களையும் பூஜித்தார்கள்; எப்பொழுதும் ஸத்தியத்திலும் தவத்திலும் உறுதியுள்ளவர்களாகி (அதிதிகளுக்கிட்ட) மிச்சத்தை உண்பார்கள்; மிகநிறைந்த அன்னத்தை ஒருவராக உண்பதில்லை; பரஸ்தீர்களிடம் செல்லுகிறதில்லை; தயைவிஷயத்தில் தம்மிடத்தில் போல எல்லாப்பிராணிகளிடத்திலுமிருந்தார்கள். ஆகாயத்திலும் பசுக்களிலும் பர்வகாலங்களிலும் தகுதியில்லாத இடத்திலும் சுக்கிலத்தைவிட அவர்கள் ஒருபொழுதும் விரும்புகிறதில்லை. எப்பொழுதும் தானமும் ஸாமர்த்யமும் எப்பொழுதும் நேர்மையும் உற்சாகமும் ஆகங்காரமில்லாமையும் மிக்கநேசமும் பொறுமையும் ஸத்யமும் 1 தவமும் சுத்தியும் தயையும் குருரமற்ற இன்செல்லும் மித்திரர்களிடம்கெட்டனன்னமில்லாமையுமாகிய யாவும் அவர்களிடமிருந்தன. பிரபுவே! தூக்கமும் சோம்பலும் ஸந்தோஷமில்லாமையும் அஸ்தியையும் அஜாக்ரதையும் உற்சாகமில்லாமையும் வருத்தமும் ஆசையும் அவர்களைத் தொடராவில்லை. இவ்விதகுணங்களுள்ள அஸாரர்களிடம் பிரஜைகளின் ஸ்ருஷ்டிகாலம்முதல் (அவர்களுக்கு) குணக்கேடுவரும்வரையில் முன்பு நான் வஸிந்துக்கொண்டிருந்தேன்.

1 இரண்டுமுறை வருதலால், ஒருசொல் விடப்பட்டது.

## சாந்திபர்வம். அசுடி

இறகு, காலத்தின் வேற்றுமையினாலும் சுணக்கேட்டாலும் காமக் குரோதங்களுக்குவசப்பட்டமனமுள்ளவர்களான அந்த அஸூரர்களுக்குக் தர்மம்போனதைக் கண்டேன். அவர்கள் ஸபையிலிருந்து கொண்டு நல்லகதைகளைச்சொல்லுகிற ஸாதுக்களானபெரியோர்களைப் பரிஹஸித்தார்கள்; எல்லாப்பெரியோர்களிடமும் சிறந்த குருக்களிடமும் அஸுமியப்பட்டார்கள். ஸாதுக்களானபெரியோர்கள் வரும்போது சிறுவர்கள் முன்போல எழுங்குபூஜியாமல் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தார்கள். தந்தையிருக்கும்பொழுதே மகன் 'ஆனநைக அடைவான். விரோதிகளுக்கு அடிமைப்பட்டும் வெட்கமில்லாமல் புகழ்ந்துகொள்ளுவார்கள். தர்மம்விட்டகன்றதும் இகழப்பட்டது மான தொழிலால் மிக்கபொருள்களை அடைகிறவர்களான அந்த அஸூரர்களுக்கு அந்தப்பொருள்களிலாதுசையானது உண்டாயிற்று. இரவில் கூச்சலிட்டுப்பேசவார்கள். அங்கு அக்ணியானது குறைந்து ஜ்வலித்தது. புத்திரர்கள் தந்தைகளை மீறிச்சென்றார்கள். பெண் களும் கணவர்களை மீறிச்சென்றார்கள். அன்னையையும் பிதாவையும் பெரியோரையும் ஆசாரியரையும் அதிதியையும் குருவையும் குருக்களென்று கொண்டாடவில்லை. சிறுவர்களைக் காப்பாறவில்லை. பிச்சையிடாமலும் பலிகொடாமலும் பூஜையில்லாமலும் திதிருக்கள், தேவர்கள், அதிதிகள், குருக்கள் இவர்களுக்குப்பங்கிடாமலும் தாங்கள் அன்னங்களைப் புஜிப்பார்கள். அவர்களுடைய சமையற்காரர்கள் மனமொழிமெய்களால் பரிசுத்தியைச் செய்துகொள்ளவில்லை. புஜிக்கத்தக்கவஸ்துவானது ரம்ப்படாமலிருந்தது. அவிவேகிகளான அவர்கள் சிறுவர்கள் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுது அன்னங்களைப்புஜிப்பார்கள். அவர்களுக்கு ஒவ்வொருவேலைக்காரனும் இரண்டுதாவியுமிருந்தார்கள். சிலஅஸூரர்கள் மூன்றுபகுக்களுள்ள வர்களும் சிலர் நான்ரூதுகளுள்ளவர்களும் சிலர் ஐந்துள்ளுமைகளுள்ளவர்களும் சிலர் ஆறுசுகுரைகளுள்ளவர்களும் சிலர்ஏழுயானைகளுள்ளவர்களும்யாயிருந்தார்கள். இரவில்தயிரையும் ஸத்துமாவையும் எப்பொழுதும் விலக்கவில்லை. புத்தியறறாவர்கள் மான்றபத்துநாள்களுள்ள பசுக்களின்பாலைக் குடிக்தார்கள். கிரமமாகக் கறக்கச் செய்வதில்லை. கன்றுக்குள்ளால்களையும் குடிப்பார்கள். கதியற்றவளும் துன்பமுள்ளவருமானமைனெயை எப்பொழுதும் அடிக்கவும்திட்டவும்செய்வார்கள். பிராம்மணர்கள் சூத்திரர்களின் அன்னத்தால்போவிக்கப்படுகிறவர்களும் வெட்கமில்லாதவர்களுமாயிருப்பார்கள். இறைந்துகிடக்கும் தான்யங்களைக் குடும்பத்திலிருப்பவள்

அசூ

## ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

கவனிப்பதில்லை. மனிதர்கள், பூனை சோழி ஈய் இவைகளுடன் விளையாடுவார்கள். கெட்டடத்தியுள்ள அவர்களுடையவீட்டில் முள்ளுள்ளமரங்களும் அவரை முதலியகொடிகளும் அப்படியே யாகத்திற் குரியமரங்களும் இருந்தன. எப்பொழுதும் கிணற்றில்முழுகுவதில் பற்றுதலுள்ளவர்களும் பர்வகாலத்தில் புணர்ச்சிசெய்கிறவர்களுமா யிருந்தார்கள். இரவில் எள்ளைப் புஜிப்பார்கள்; என்னென்றேய்தேய்த்து முழுகிக்கொண்டும் படிப்பார்கள் தான்றி புன்கு இங்கமரங்களின் அடியிலுள்ள நிழலில் வெளிப்பார்கள். அவிவேகங்கொண்ட அவர்கள் அலரிப்பூவைத் தரிப்பார்கள் தாமரைவிதைகளைத் தின்பார்கள். மோஹங்கொண்டு புஷ்டித்தை மோந்துபார்ப்பார்கள். அப்படியே அவிவேகங்கொண்ட அஸூரர்கள் எப்பொழுதும் காலத்திலுண்ண மாட்டார்கள். ஸ்ரீவிஷ்ணுவை எப்பொழுதும் பகைப்பவர்களான அஸூரஜனங்கள் அவர்பெருமையை நின்றிப்பார்கள். அங்கு ஒவ்வொருவீட்டிலும் முன்போல ரோமதூமமும் வேதங்களில்லை. அப்படியே யாகங்களும் நடப்பதில்லை. ஆசார்யசிஷ்யமுறையும் இல்லை.

1 பிராம்மணர்களுக்குநன்மைசெய்பவரும் தேவர்களுக்குத்தலைவருமான ஸ்ரீவிஷ்ணுவைத் தள்ளிவிட்டுப் பாதைண்டனே அடுத்தார்கள். ஹவ்யமும்கவ்யமுமில்லாதவர்களும் சோனமும் வக்தியனமுமில்லாதவர்களும் தேவஸ்வத்தைகளுடிப்பதிலவிருப்பரும் வளவர்களும் பிராம்மணர்களின் பொருள்களில் விருப்பமுள்ளவர்களுமானார்கள். தேவாலயங்களைல்லாம் போற்றுதலில்லாதவைகளும் மங்களவாத்யங்களில்லாதவைகளுமாயின. கான்யங்கள் சிதறிக்கிடந்தன. காகங்களும் எலிகளும் புஜிக்கின்றன. பாலானது மூடப்பாமலிருக்கின்றது. அசத்தியுள்ளவர்களும் செய்யைத்தொடுகிறார்கள். குந்தாலி, மண்வெட்டி, கூடை, இறைந்ததான்யம், வெண்கலப்பாத்திரம், மற்றும் உபகரணமாயுள்ள கிரவியம் யாவையும் குடும்பத்திலிருப்பவர் கவனிப்பதில்லை. பிராகாரங்களும் வீடிகளும் பழுதாயிருப்பவைகளை அவர்கள் நன்றாகக் கட்டுவதில்லை. அறபர்களுட் ஈம்ஸ்காரமற்றவர்களுமான ஸ்திரீகள் வயிறுவளர்க்குறவாகளும் பரிசுத்தியும் ஆசாரமுமற்றவர்களும் வெட்கமில்லாதவர்களும் போகத்தால் வஞ்சிக்கப்பட்டவர்களுமாயிருந்தார்கள். அங்குள்ளஸ்திரீகள் வீட்டின் பலகணிகளிலிருப்பவர்களும் இரண்டினைகளாலுமே தலையைச் சொறி கின்றவர்களுமாயிருந்தார்கள். நறகுலத்திலிருந்த வகைணமுள்ள ஸ்திரீகளும் மாமிக்கும்மாமனுக்கும் கடுவில்வெட்கமில்லாமல் பார்த்

<sup>1</sup> இங்கு ஒருபாதம் விடப்பட்டது.

தாவைக் கபடமாகட்பார்க்கிறார்கள். பசுக்களைக்கட்டிவைத்து அவைகளைப் புல்லாலும் தன்னீராலும் ஆகரிப்ப வேலை. சிறுவர்கள் பார்த்துக்கொண்டிருங்கும்பொழுது தின்பண்டகதைத் தாம் தின்றார்கள். அவர்கள், வேலைக்காரர்கள் யாவரையும் திருப்திசெய்யாமல் புஜித் தார்கள். பாயஸ்த்தையும் என்னனத்தையும் மாம்ஸத்தையும் அப் பங்களையும் முறக்குகளையும் தமக்கு வேண்டிப் பாகம்செய்தார்கள்.

1 வீணை மாம்ஸங்களைப் புஜித்தார்கள். ஸலூர்யன் உதித்தபிற கும் உறங்கினார்கள். அனைவரும் விடியற்காலையில் படித்திருந்தார்கள். இரவும் பகலும் ஒவ்வொருவீட்டிலும் ஒயாதகலகமுள்ளவர்களாயிருந்தார்கள். தாம் கெட்டவர்களாயிருந்தும் நன்னடக்கையுள்ளவர்களை அவ்விடத்தில் பூஜிக்கிறார்களில்லை. தீபசெயலகளைச் செய்துகொண்டு ஆஸ்மத்திலிருப்பவர்களை மிகவும்பகைத்தார்கள். ஒன்றுக்கொண்டு ஸுஷநாகரங்டாயின. பரிசுத்தியில்லை. வேதத்தை நன்குணர்ந்த பிராம்மணர்களும் வேதமில்லாதவர்களும் வெகுமானத்திலும் அவமானத்திலும் சிறிதும் விசேஷமில்லாதவர்களானார்கள். வேலைக்காரர்கள் துர்ஜனர்களால் செய்யப்படும் விதிப்படி நடை, உடை, ஆபரணம், எண்ணம், நிறபது, பார்ப்பது இவைகளைக் கொண்டாடினார்கள். ஸ்திரீகள் புருஷவேஷமும் புருஷர்கள் ஸ்திரீவேஷமும்பூண்டுகிளையாட்டுக்களிலும்போகங்களிலும்பெரியவங்தோ ஷத்தை அடைந்தாகள். பிரபுக்களால் முந்திப் பெரியோர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டபாகங்களை இவர்கள் நாஸ்திகர்களாயிருப்பதால் ஸ்ரீ மாண்களாயிருந்தும் நிறுத்திவிட்டார்கள். சிலஇடத்தில் மித்திரனால் விரும்பப்படும் திரவியத்தையும்தாமடையவிரும்பித்தொடர்ந்தார்கள். ஓரங்களோமத்தின்மூனை அளவுள்ள தம்பொருளுக்காக அந்தமித்திரன் தனத்தைக் கெடுத்தார்கள். பிராம்மணஜாதிகளிலிருப்பவர்கள் பிறர் பொருளைப்படுத்தில் ருசியுள்ளவர்களும் வர்த்தகஞ்செய்கிறவர்களுமாகக் காணப்பட்டார்கள். சூததிரர்களும் தவத்தையேதனமாகக் கொண்டவர்களானார்கள். சிலர் விரதமில்லாமல் அத்தியயனானாசெய்தார்கள். மற்றுஞ்சிலா (அத்தியயனமின்றி) வீணைக விரதத்தைச் செய்தார்கள். சிஷ்யன் குருவுக்குப் பணிவிடைசெய்யாதிருந்தான். குருவும் சிஷ்யனுக்குத் தோழுண்டிருந்தான். தாயும் தந்தையும் உதவைத்தைமுடித்தவர்களைப்போல ஶரமமுள்ளவர்களும் ஸாமர்த்தியமில்லாதங்கிலையிலிருப்பவர்களும் கிழவர்களுமாயிருந்துகொண்டு மக்களிடம் அன்னத்தைப் பிரார்த்துக்கிறார்கள். அங்கு காம்பீராயத்தில்

அசுஅ

ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

கடல்போன்றவர்களும் வேதமறிந்தவர்களுமான அறிஞர்கள் கிருஷி முதலிய தொழிலுகளில் பற்றுதலுடனவர்களாயிருந்தார்கள். மூர்க்கர்கள் சராத்தங்களில் புஜித்தார்கள். சாலையிலும் மாலையிலும் சிஷ்யர்கள் ஏவப்பட்டாலும் ஏஷிய வெளிஸ்தோயும் ஸாகப்பிரபர்னத்தையும் வேறுகாரியத்தையும் செய்யவில்லை. அதச் சிஷ்யர்களுக்குக் குருக்கள் வேலைசெய்தார்கள். மருமகள் மாமன்மாரிகளின்முன்னிலையில் ஏவலாட்களைக் கட்டினையிட்டார்கள்; பாதுதாவையும் கட்டினையிடுவார்கள்; அழைத்தும் பேசுவார்கள். புதாவானவன் ஜாக்ரதையுடன் புததிரன் மனப்படிநடந்துகொண்டிவந்தான்; மிக்கபரபரபடுடன் (தனத்தையும்) பங்கிட்டார்கள்; மிகத்துன்பமான வாஸகுதையும் செய்துவந்தான். நன்பர்களென்று வெசுமதிக்கப்பட்டவர்களும் தீப்பற்றியெரிவதாலும் திருடர்களாலும் அரசர்களாலும் பொருள்வூபகரிக்கப்படுவதைக் கண்டு துவேஷத்தால் பரிஹஸவித்தார்கள். அனைவரும் நன்றிகெட்டவர்களும் நாஸ்திகர்களும் பாடிகளும் குருவின்தாரததைத்தொடருகிறவர்களுமாயிருந்தார்கள். புத்ரராகள் தூய்தங்களைத்தள்ளி விட்டு, ‘என்கர்மததால் நான் உண்டானேன்’ என்றுசொல்லிக்கொண்டு மாமனுரை அனுஸரிப்பவர்களானார்கள். புஜிக்கத்தகாதவைகளைப் புஜிப்பதில உறசாகமுள்ளவர்களும் வரைகடந்தவர்களும் சோபைகெட்டவர்களுமானார்கள். தேவீவந்திரனே! காலம் வேறுபடவும் அந்தஅஸாரர்கள் ஒவ்வொழுகியகாரியங்களைச் செய்யவும் அவர்களிடம் நான்வைகிக்கச்சுடாதென்று எனக்குத் தோன்றிறறு. சசீபதியே! ஆகையால, வலியவந்தனன்னை நீ ஸங்தோஷமாகக் கொண்டாடி. தேவபதியே! உன்னூலூஜிக்கப்படும்என்னீத் தேவர்களும் பூஜிப்பார்கள். நான் வசிக்கிறநூட்டத்தில் என்னுடன்சூடிஇருப்பவர்களும் என்னிடம்சேமுள்ளவர்களும் என்னைஅடித்தவர்களும் எட்டாமவளானஜயாதேவியுடன்சூடியவாகளுமான ஏழுதேவிகளும் வாஸனுசெய்வார்கள். பரகாஸாரனைஅடக்கியவர்கள்! ஆசை, ஸ்ரத்தை, தருதி, கஷாங்கி, விஜிதி, ஸன்னதி, கஷமைஇவெழுவருக்கும் முன்செலலும்எட்டாமவளானவிருததி ஜுந்தாட்டுத்தேவிகளும் நானும் அஸாரர்களைத்தள்ளிப்பட்டுத் தர்மததுல்லறுதியுள்ளமனத்துடன் தேவர்களிடம் வலிப்போமென்றுஉங்களிடம்வங்தோம்’ என்று சொன்னான்.

இவ்விதவசனத்தைச்சொன்ன வகைமீதேவியைப்பற்றித் தேவரிஷியானாரதரும் விருத்திராஸாரனைக்கொன்ற வாஸவனும் பீரிதி யுடன் ஸங்தோஷத்தார்கள். உடனே அக்கிணிக்குத்தோழனுணவாயு

அழகியமனமும் ஸாகமானஸ்பர்சமுமுள்ளவனும் எல்லா இந்திரியங்களுக்கும் ஸாகத்தைக்கொடுப்பவனுமாகக் கீதவர்களின்வழியில் (ஆகாயத்தில்)வீசினுன். எஷ்மியுடனிருக்கும்இந்தெனப்பார்க்கவிருப்பக்கொண்டதேவர்கள் பெரும்பாலும்போர்க்கத்தீக்காக்கதும் பரிசுத்தமுமானவிடக்கில் கிண்றார்கள். பிறகு, வூஷியுடனும்பிரியரான நாரதமஹரிவியுடனும்கூடியதீவபதூயான ஒரு நாபச்சைக்குதிரைகட்டியதேருடன் ஸ்வாக்கத்தை அடைந்து நேவர்களால் பூஜிகப்பெற்றுஸ்பையில்சென்றான். பிறகு, இந்தீர்த்தாடயான்சுத்தையும் வகூமிதேவியினுடையான்சுத்தையும் மனகரால்செரிக்குகொண்டவரும் தேவர்களால்பார்க்கப்படும் பொருஷமுள்ளவருமான நாரதரானவர் வங்குமஹரிவிகளின்மங்களமானவர்களை வகூமிதேவிக்குக்கூறினார்த்தனே, பிரகாசிக்கும்கைவலோகமான சுபிராமணரான பிரம்மகேவரிருக்குமிடத்தில் அம்ரகதைகுப் பொழிக்கது. துந்துபிவாத்தியங்கள் அழக்கப்படாமலே சப்திரதன. அப்படியே திக்குக்களும் தெளிந்துவிளக்கின. ஓங்கிரதும் ருஷவுக்குத்தக்கபடி பயிர்களுக்கு மழைபெய்வித்தான். ஒருவனும் சர்மவழியிலிருந்து சலிக்கவில்லை. பூமியானது ரத்தினமுல்டாகும்பலவீடங்களை ஆபரணமாகக் கொண்டதாயிற்று. தேவர்களுக்குண்டாணஜயத்துவை அழகானபெரியகோஷங்களுடன்கூடியவர்களும் நறகாரியங்களால் விளங்குகிறவர்களும் பெரியமனமுள்ளவர்களுமானமனிதர்களும் புண்யசாலிகளுக்குத்தக்க நலவழியில் நிலைபெற்று விளங்கிறார்கள். மனிதர்களும் தேவர்களும் கிண்ணர்களும் யகஷர்களும் ராக்ஷஸர்களும் ஸம்பத்துநிறைக்கவாக்களும் நலவமனமுள்ளவர்களுமாயிருந்தார்கள். ஒருபொழுதும் காற்றுல்அலைக்கப்பட்ட மரதத்விருந்தும் அகாலத்தில் பூவும் விழுவத்திலை. கனிவிழுவதேது? பசுக்கள் பாலகொடுப்பவைகளும் இஷ்டப்படிகறப்பவைகளுமாயிருந்தன. ஒருவனிடமும் கடுஞ்சொல் உண்டாகவில்லை. எல்லாஇஷ்டங்களையும் அளிக்கத்தக்க இந்திரன்முதலியிதேவர்களால் வகூமிதேஷ்க்கஷ்செய்யப்பட்ட இந்தப்புஜையைப் பிராம்மணஸதவிலிருந்துகொண்டு படிக்கிறவர்கள் இஷ்டபூர்த்தியுடன் வகூமியை ஆடைகிறார்கள். குருக்களிற சிறந்தவனே! ஸம்பத்திறகும் ஆபத்திறகும் பெரியதிருஷ்டாந்தமாக உன்னேல்கேட்கப்பட்டதுமுழுதும் இப்பொழுது ஏன்னுல சொல்லப்பட்டது. பரீக்ஷைசெய்து நீ உண்மையைத் தெரிந்துகொள்ளத்தக்கவனுகிறோய். ஐனங்கள் ஞானேந்திரியங்களுக்கும் புலப்படாதநிலையிலிருப்பவரும் தமக்குவிடையமானவல்லாவிடத்திலும் வாஸஞ்செய்கிற

## அநிட ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

வரும் பெரியபாவங்களைவிலக்குகிறவருமான ஸ்ரீஹரியை மிகுதியாகத்தியானஞ்சிசும்து பூஜித்துட்பாவங்களை விலககிக்கொண்டவர்களாவார்கள். எப்பொழுதும் யமதியமங்களுடன் கூடியவர்களும் ஸ்ரீவிஷ்ணுவின்உண்மையான ரூபத்தைப்பார்க்கிறவர்களும் தேவர்களின்வழி யை அனுஸரித்து மோகஷமார்க்கத்திலசெல்லுகிறவர்களுமாயிருப்பவர்கள் உயர்ந்தபதவியை (முக்தியை) அடைகிறார்கள். அரசர்தலை வனே! எப்பொழுதும் இவ்விதம் ஜாரத்தையும்தோமத்தையும் பெரிதாகக்கொண்டவனும் ஸ்ரீவாஸ-தேவரிடம் எப்பொழுதும் பக்தியுள்ளவனும் ஞானததையும் தயானத்தையும் மிககுக்கியமாகக்கொண்டவனும் எப்பொழுதும்தானஞ்சிசய்வதிலாற்சாகமுள்ளவனுமாகநீ பிரஜெகளைப்பரிபாலனஞ்செய். நீ எப்பொழுதும் ஸ்ரீவாஸ-தேவரிடம் பறதுதலுள்ளவனுயிருந்துகொண்டு ஞானததையும் துயானத்தையும் முக்கியமாகக்கொண்டவர்களை விசேஷமாகப் பூஜைபண்ணு; எப்பொழுதும் ஆராதித்துவா” என்றுசொன்னார்

### இநாற்றுமுப்பத்தாறுவது அத்தியாயம்.

ஓ மா சூதர்மம். (நோடர்ச்சி.)



(பொம்மஜ்ஞானிகளின் லக்ஷணத்தைப்பற்றித் தேவலங்கிதும்  
ஜூக்ஷிவ்யாக்கிதும் ஸம்பாஷணையும் பார்வதிபர  
மேஶ்வரர் ஜூக்ஷிவ்யராப் பர்சுதித்ததும்.)

யுதிச்சிரர், “பிரகிருதியைக்காட்டிலும்மீலானதும் நிலையுள்ளதுமான ப்ரம்மததின்பதம் எது? அதை எவ்விதஇயறகையும் எவ்விதங்க்கையும் எவ்விதவிதத்தையும் எவ்விதபராக்கிரமமுமுள்ளவன் எடுத்தவான்?” என்றுகேட்க, பிரத்மர் சொல்லத்தொடக்கினார்.

“மோகஷதர்மங்களிலநிலையுள்ளவனும் வகுவானாகாமுள்ளவனும் இந்திரியங்களைவன்றவனுமாயிருபவன் பிரகிருதியைவிட மேலானதும் என்றும் அழியாததுமான அத்தப்ரம்மதத்தின்ஸ்தானத்தை அடைகிறான். ஒ! பாரத! இவ்விதைத்துலும் ஜூக்ஷிவ்யருக்கும் அவிகருக்கும்கடந்த ஸம்பாஷணையான பழைய இவ்விதஹாஸத்தை உதாரிக்கிறார்கள். அரசரிறகிறந்தவனே! மஹாதேவருக்கும் தேவிக்கும்நடவில்கடந்ததும் பாவங்களைவிலக்குவதும் ஞானத்தைக்கொடுப்பதுமான இவ்விதஹாஸத்தை உள்ளபடி கேள. அவிதரென் நுமதேவலர் பெரியபுத்தியுள்ளவரும் தர்மசாஸ்திரங்களை நன்குஅறிந்

தவரும் கோபமில்லைதவரும் ஸந்தோஷமில்லா கவருமான ஜூகிஷல் யரைக்கண்டு, ‘நீர் துதிக்கப்பட்டாலும் ஸந்தோஷப்படுகிறதில்லை ; நின்திக்கப்பட்டாலும் கோபிக்கிறதில்லை. உம்முடைய அறிவுள்ளன? இது எங்கிருந்துகிடைத்தது? உம்முடைய அங்காறிலிற்கு முக்கிய மானடிடம் எது?’ என்றுகேட்டார். இவ்விருப்பு அங்குகொலவரால் கேட்கப்பட்டவரும் பெரியகவாழுள்ளவருமான அங்கஜூகிஷல்யர் அந்தத்தேவலரைநோக்கி ஸந்தோகாரில்லாததும் பொருள்ளிறைந்துபது முள்ளதும் பரிசுத்தமுமான பெரியவசனக்கைச் சொல்லாத்தொடங்கினார். ‘ஓ! பிராம்மனரே! என்னிடம்கேட்கிறதும் புண்யமான கர்மங்களைச்செய்பவர்களுக்குரியகதியும் பெரியநிலையும் சாங்கியுமான அதை நான் உமக்கு உடதேசிக்கிறேன். தேவைரே! நின்திப்பவர்களிடத்திலும் கொண்டாடுகிறவர்களிடத்திலும் எப்பொழுதும் ஸமமாயிருந்துகொண்டு எவர்கள் அதை விலக்குகிறார்களோ அவர்களின் நடக்கையையும் புண்ணியத்தையும் ரொல்லுகிறேன். அவர்கள் அஹிதமான செய்கையைச்சொன்னிலும் சொல்லுகிறவைனைப்பற்றியாதொன்றும் பேசமாட்டார்கள். நல்லபுக்தியுள்ளவர்கள் அடிப்பவைனையும் திருப்பி அடிக்க விரும்புமாட்டார்கள்; கிட்டாதபொருளைப்பற்றிச் சோகப்படமாட்டார்கள்; ஸமயத்தில் கிட்டியதைச்செய்வார்கள்; சென்றவைகளைப்பற்றியும் சோகப்படமாட்டார்கள்; அவைகளை நினைக்கவுமாட்டார்கள். தேவைரே! சக்தியும் உறுதியான வீரதமுமூன்ஸவர்கள் பொருள்விருப்பத்துடன்வந்தபெரியோர்களுக்குத் தம்சக்திக்குத்தக்கடி உபகாரஞ்சிசெய்வார்கள். வித்தையில்முதிர்ச்சிஅடைந்தவர்களும் கோபத்தைஜயித்தவர்களும் இந்திரியங்களைவன்றவர்களும் பிராஜஞ்சர்களில் பெரியவர்களுமாயிருப்பவர்கள் மனத்தாலும் செய்கையாலும் வாக்காலும் ஒருவனுக்கும் விரோதத்தைச் செய்யமாட்டார்கள்; பொறுமையற்றவர்களாயிருந்துகொண்டு ஒருவரைஒருவர் ஒருபொழுதும் துண்பஞ்செய்யமாட்டார்கள். தீர்கள் பிறர்ஸம்பத்துக்களைக்கண்டு ஒருபொழுதும் தாபப்படமாட்டார்கள்; பிறளைப்பற்றியங்கிடையையும் ஸ்துதியையும் சிறிதும் பேசமாட்டார்கள்; புகழாலும் ஓகழாலும் ஒருபொழுதும் வேறுபடமாட்டார்கள். எவர்கள் எல்லாவிஷயத்திலும் அடங்கியவர்களும் எல்லாப்பிராணிகளின் ஹிதத்திலும் பிரியமுள்ளவர்களுமாயிருக்கிறார்களோ அவர்கள் ஒருவைப்பற்றியும் கோபிக்கவும் ஸந்தோஷிக்கவும் விரோதஞ்செய்யவுமாட்டார்கள். ஹருதயக்ரங்கியன்னும் அஜஞானத்தைவிலக்கிவிட்டு ஸாகமாக உலாவிக்கொண்டிருப்பார்கள். மற்றப்பிராணிகளுக்கும்

அநில

## ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

பஞ்சக்களாயிருக்கிற இவர்களுக்கு வேறுபஞ்சகளில்லை. எவர்கள் ஒருவனுக்கும் விடோதிகளல்லோ அவர்களுக்கு விடோதிகளுமில்லை. இவ்விதம் நடக்கின்றன தர்கள் எப்பொழுதும் ஸாகமாக ஜீவிப்பார்கள். தர்மங்கை ஒன்றைக்கிறவர்கள் தர்மமறிந்தவர்களும் ஏராம்மானர்களில் மிக உந்தமர்களுமானவர்கள். இந்தவழியிலிருந்து நழுவினவர்கள் ஈங்கோதீந்தையும் துக்கதையும் அடைவார்கள். அவ்வழியை ஒன்றான் எவ்வென்பதற்கு எப்படி அல்லதையப்படுவேன்? நின்திக்கால் போலும் கொண்டாடப்பட்டாலும் என்னகாரணத்திற்காக ஈங்கோதீந்தையுமில்லை? மனிதர்கள் எதைந்தை விரும்புகிறார்களோ விரும்புங்காரனத்தால் அதை அதை அடைகிறார்கள். நின்தையாலும் ஸ்ரூபியாலும் குறைவும் வளர்ச்சியும் எனக்கு உண்டாவதில்லை. உண்மையை ஒறிந்தவன் அம்ருதத்தில்போல அவமானத்தில் மிக்கத்திருப்பது அடைவான். அறிவுள்ளவன் விஷத்தில்போல எப்பொழுதும் ஸம்மானத்தில் நடுக்கமடைவான். அவமதிக்கப்படுகிறவன் எல்லாப்பாவங்களிலிருந்தும்விடுபட்டு இவ்வுலகம் மேலுலகமிரண்டிலும் ஸாக்மாய்ச் சுங்கவான். எவன் அவமதிக்கிறவனே அவன் (அதை) அறிவான். பரக்கியை விரும்புகிற அறிவுள்ள சிலஜனங்கள் இந்தவிரதத்தை அடைந்து ஸாகமாகச் செழிப்பார்கள். எல்லாவிஷயங்களிலுமிருந்கும் எல்லாஸ்கல்பங்களையும் அடக்கி இந்திரியங்களை வென்றவன் பிரகிருதியை விடமேலானதும் அழிபாததுமான பிரம்மபதத்தைக் கீழ்க்கண்ட பெறுவான். பரக்கியை அடைந்த இவனுடையபதத்தைத் தேவர்களும் கந்தர்வர்களும் பிசாசர்களும் ராக்ஷஸர்களும் அடையத்தக்கவர்களால்லர்' என்று சொன்னார். அந்தஜூகிஷ்வயமுனிவரின் இந்தவரனத்தைக் கேட்ட தேவலர் எல்லாத்வந்துவங்களிலிருந்தும் விடுபட்டு அவருக்கு அடிமையானசிஷ்யரானார். அரசனே! எல்லா அறிவையுமடைந்தான் ஒறிவுள்ளஜூகிஷ்வயமுனிவருடைய முன்னாந்தவேறுறுது நதையையும் கவனமாகக் கேள்ள.

எல்லாஉலக சுகஞ்சுமாஸரை ரூம் எல்லாஉலகங்களாலும் பூஜிக்கப்படுகிறவரும் ஜூந்துபூதங்கள், சூரியன், சந்திரன், ஆத்மா என எட்டு மூர்த்திகளுள்ளவரும் உலகங்களைச்சரீரமாகக் கொண்டவரும் எட்டுண்பர்வர்யங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டவரும் விரும்பினவற்றை யெல்லாம் அடைவதால் விளாகுகிறவருமாக எவரைக் கூறுகிறார்களோ, எவரை அடைந்தவர்களுக்குத் துண்பமும் சோகமும் பயமும் இல்லையோ ஸ்தாவரஜங்கமமான இவ்வுலகம் இயற்றகையாக எவருடைய சக்தியோ ஸ்ரவஞ்சியான அந்தப்பரமேர்வரரானவர் மேருமலையின்

வடகிழக்கில் எல்லோரத்தினங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டதும் சிஂ  
தைக்குள்டாததும் பரிசுத்தமும் எல்லாருதுகளிலுமிருள்ள புத்தங்  
களுடன்கூடியதும்மரங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டதும் எப்பொழுதும்  
தில்யமானகாற்றுல்வீசப்பட்டதுமான ஒரிடத்தில்சென்று பலழுதக்  
கூட்டங்களுடன்கூடியவரும் எல்லாக் கீதவர்களாலும் நமஸ்கரிக்கப்  
பட்டவருமாகி வீளையாடுகொண்டிருந்தார். அவ்விடத்தில் வித்தியா  
தரர் கந்தர்வர் அப்ஸரஸ்கள் இவர்களின்கூட்டங்களும், திக்பாலர்  
களும் ஸமுத்திரங்களும் ஆறுகளும் மலைகளும் சூளங்களும் ரிஷி  
களும் வாலகில்யர்களும் யாகங்களும் ஸ்தோபங்களும் ஸ்ருஷ்டிகர்த்தர்  
களும் தேவரானபரமேர்வரரை உபாவீத்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.  
அவ்விடத்தில் தேவர்களில்பெரியவரும் விருஷ்பக்கொடியுள்ளவரும்  
சந்திரன், ஸ்ரீராமன், அச்சி இவர்களைக்கணக்கொண்டவரு  
மான ஸ்ரீரத்திரரானவர் உமாதேவியுடன் இருந்தார். இவ்விதம்  
அவ்விடத்திலிருப்பவரும் மேலானாஸ்வரருமான ருத்ரரை நோக்கிப்  
பூமிருபியும் காந்தியுள்ளவருமான உமாதேவியானவள் வணக்கத்  
துடன் வினவலானான். ‘ஓ! பகவானே! பொருள் எது? பொருளின்  
சக்தி எது? நீர் இதை எனக்குச் சொல்லவேண்டும். ஏரார்த்திக்கி  
றேன்’ என்றுகேட்டான். அந்தமாதேவி இவ்விதம் கேட்க, பூஜ்ய  
ரான அந்தப்பரமேர்வர் சொல்லத்தொடங்கினார். ‘நான் பொருள்;  
பொருளின்சக்தி நீ. நான் புஜிப்பவன். புஜிக்கத்தக்கவஸ்து நீ. பெரிய  
பாக்கியம்பெற்றவளே! நீயிரகிருந்தி. நான் பான். நான் விஷ்ணு. நான்  
பிரம்மா. நான் யஜ்ஞன். பெண்ணே! ஆகையால், நம்மிருவருக்கும்  
உண்மையில் வேற்றுமையில்லை. ஆகிலும், உனக்கு வேற்றுமையை  
அறிகிறேன். நீ என்னிடம் எதைக் கேட்கிறோய்?’ என்றுகேட்டார்.  
இறகு, இவ்விதம் சொல்லக்கேட்டு மாதேவியானவள், ‘இவ்விரண்டு  
னுள் உயர்ந்ததைச் சொல்லவேண்டும். ஓ! மஹாதேவரே! உமக்கு  
நமஸ்காரம். உயர்ந்ததைச் சொல்லவேண்டும்’ என்றுகேட்டாள்.  
அவர்களுக்குடுவிலிருப்பவரும் அறிவுள்ளவரும் முனிவறித்பெரிய  
வரும் வஸாஉருவமுள்ளவருமான ஜைகீஷ்வ்யரானவர் சிரித்துக்  
கொண்டு, ‘பொருள்தான் உயர்ந்தது. அதைவிடவேறு சிறந்ததில்லை.  
வேறானசக்தியானது அந்தப்பொருளில் லயப்பட்டது. உருண்டை  
யான பூமியும் அதிலும் பலவிசேஷத்துடன் விரிவடைந்திருக்கிறது’  
என்று கர்ஜித்துக்கொண்டு சொன்னார். அவ்வசனத்தைக்கேட்டு  
உமாதேவியானவள், ‘யார் இவன்? இப்பொழுது என்னுடைய  
வசனத்தைத் தடுத்துப்பேசினான்’ என்று கோபத்துடன் சங்கங்

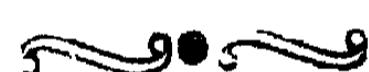
## அநிச ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

ரிடம் கேட்டாள். அதைக்கேட்டவான் புக்தியுள்ளவரும் தேவக் கூட்டத்தினுள் அறிவுள்ளவரும் யோகச்தாலுண்டானஜூர்வர்யங்க ஞடன்கூடினவரும் முனிவரிறபெரிபவருமானஜூகிஷவ்யர் அவ் செடத்திலிருந்துவளிப்பட்டுத் தம் ஜூஸ்ரமத்திற்குச் சென்றார். பிறகு, எல்லாப்பாவங்களையும் அபகரிப்பவரும் புஜ்யருமானசங்கரரானவர் உமாதேவியனோக்கி நகைத்து, ‘ஜூகிஷவ்யனென்னும்பெரியமுனிவன் மிகவும் சாங்கமானபுத்தியுள்ளவன். ஜூகிஷவ்யனென்று பிரவிக்திபெற்றபெரியமுனியானவன் என்னுடையபக்கனும் தோழ னும் சிஷ்யனுமாகிறான். ஆழூகுள்ளவளே! அவன் சொல்லிவிட்டு வெளியிற்சென்றான்’ என்று சொன்னார். அதைக்கேட்டபின் மிக்க கோபங்கொண்ட அந்த உமாதேவியானவள், ‘அந்தமுனி செய்தது நியாயமன்று. ஒ! கேவரோ! நான் உம்மால் அவமதிக்கப்பட்டேன். முனியாலும் அவ்விதம்செய்யப்பட்டேன். தேவர்களுக்குத்தலைவரே! இடையில்வந்த அம்முனிவசனம் கேட்கப்படவில்லை. ஆகையால், அதனை அறிவிக்கவேண்டும்’ என்றுகேட்டாள். பினுகத்தைத்தரிக்கும்பகவான் ஸ்ரீமஹாதேவர் அதைக்கேட்டு, ‘ஆசையறறவனும் யோகியுமான அந்தமுனிவன் என்னை அடைந்து எப்பொழுதும்துவங்குவங்களிலிருந்துவிலகியவனும் அறிவுள்ளவனும் ஒரேவிதமானஇயற்கையுள்ளவனுமாயிருக்கிறான். ஒ! கேவிட்யீ! ஆசையாலோ, அவனைப் பொறுக்கவேண்டும். அவன் உன்னைவும் ரக்ஷிக்கத்தக்கவன்’ என்று சொன்னார். இவ்விதம்சொல்லக்கேட்ட அந்தஉமாதேவியானவள், ‘அந்தகளைஅழித்தவரே! மஹாத்மாவான அந்தமுனியின் ஆசையற்ற தன்மையை நான்பார்க்கவிரும்புகிறேன்’ என்றுசொன்னார். உலகங்களுக்குப்பதியும் தேவச்சூட்டங்களாலும் கந்தர்வக்கூட்டங்களாலும் துதிக்கப்படுகிறவரும் ஜூகிஷவருமானபாமேஸ்வரர் அவளோக்கி, ‘அப்படியேஆகட்டும்’ என்றுசொல்லி விருஷ்பகதிலேறிக்கொண்டு பரிசுத்தமானபுத்தியுள்ளவரும் முனிவரிறபெரியவருமான அந்தஜூகிஷவ்யர்களுக்கிறஇடத்திற்கு வேஶமாகவந்தார். உப்பொழுது பெரிய புகழுள்ள அந்தமுனிவர் சரீரத்தைமாற்றாதுகொள்ளவேண்டி இங்கும் அங்கும் கந்தைகளைத்தேழக்கொண்டு ஸார்சரிக்கையில் ஸ்ரீமஹாதேவரைக்கண்டு எதிர்சென்று தக்கபடிபூஜித்தபின் திரும்பவும் முன்போலக் கந்தையை ஊசியாலும் நாலாலும் தைத்துக்கொண்டிருந்தார். பகவானானசம்பவும் அவரைனோக்கி, ‘முனியே! உனக்கு நான் எதைக்கொடுக்கவேண்டும்? ஜூகிஷவ்ய! நீ விரும்புகிற எல்லாவற்றையும் என்னிடமிருந்து பெற்றுக்கொள்’ என்றுசொன்

ஞா. முனீஸனிற்சிறந்தஜைகீஷவ்யரும் தேவர்களின் தேவரானசம்பு வைப்பாராமலே, ‘ஓ ! வருஷபக்கொடியுள்ளவரே ! உம்மிடமிருந்து அடையப்படாததை நான் காணேன். நான் கிருதார்த்தனும் பரிபூர் ணனுமாயிருக்கிறேன். உமக்குக் காரியமிருந்தால் போகலாம்’ என்று சொன்னார். சங்கரனேரா சிரித்துக்கொண்டு திரும்பவும் அம்முனிவரைநோக்கி, ‘வரத்தைப் பெறறுக்கொள். அவசியம் என்னிடமிருந்து வரத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளவேண்டும். ரிகஉத்தமமானவரத்தைக் கேள்’ என்றுசொன்னார். ஜைகீஷவ்யரும் அந்தச்சங்கரரை நோக்கி, ‘ஓ ! மஹாதேவ ! உள்ளியலுள்ள நூலைத்தொடர்ந்துசெல்லுகிறவனுள்ளனத்தையும் நீர்கேட்கவேண்டும்’ என்றுசொன்னார். பிறகு, சங்கரபகவானும் கொரிதேவியைப்பார்த்துச் சிரித்துக் கொண்டு ஸாக்தோஷமுள்ளவரும் எல்லாத்தேவர்களாலும்கமஸ்கர்க்கப்பட்டவருமாகித தம்மிடம்போய்ச்சேர்ந்தார். அரசனே ! நீவின வியகாரணத்தால் இக்கதை உனக்குச் சொல்லப்பட்டது. அந்த யோகிகள் துவங்குவதைவிட்டு விலகியவர்களும் நித்தியர்களும் எல்லாவிதத்தாலும் தாமே சக்திபெறறவர்களுமாயிருப்பார்கள்” என்றுசொன்னார்.

இருநாற்றுப்பத்தேழாவது அத்தியாயம்.

மேராக்ஷதாமம். (நோடர்ச்சி.)



(நற்குணங்கள் உலகை வசப்படுத்துமேன்றும் விஷயத்தில் நாரதர்ஸ்பெருமையைப்பற்றி உக்ரஸேனானுக்கும் வாஸாதேவருக்கும்நடந்த ஸம்பாஷணையும், நாரதர் வாஸாதேவருக்கு உ.பாயங்கூறியதும்.)

யுதிஷ்டிரர், “எல்லாஉலகத்திற்கும்பிரியனும் எல்லாப்பிராணிகளாலும் கொண்டாடப்படுகிறவனும் எல்லாக்குணங்களுமூள்ளவனுமாகப் பூரியில் வந்தமனிதனிருக்கிறான் ?” என்றுகேட்க, பிழ்மரசொல்லத்தொடங்கினார்.

“பரதர்களிற்கிறந்தவனே ! இவ்விஷயத்தில் கேட்கும் உனக்குநாரதரைப்பற்றி உக்ரஸேனானுக்கும் ஸ்ரீகேசவருக்கும்நடந்த ஸம்பாஷணையைச் சொல்லுகிறேன். உக்ரஸேனன், ‘உலகமானது எவரைப்பற்றிச் சொல்லுவது பிரியப்படுகிறதோ அந்தநாரதர் நற்குணம் நிறைந்தவரென்றுநினைக்கிறேன். கேட்கும் உனக்கு அதைச் சொல்லவேண்டும்’ என்றுகேட்டான். வாஸாத்தேவர் சொல்லத்தொடங்கி

அநுகூ

## ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

ஞர். 'குகுர்களுக்கு அதிபதியான அரசரே! நான் அறிந்தமட்டில் சிறந்தாரதரின்குணங்களைச் சுருக்கமாகச் சொல்லுகிறேன். என் விடமிருந்து கேளும். நன்னடக்கையிலிருக்கிறதென்ற காரணத்தால் அந்தாரதருக்குத் தேகத்தைவீழ்த்தத்தக்க அகங்காரமில்லை. அவர் உறுதியானகல்வியும் நன்னடக்கையுமின்னவர்; ஆகையால், எங்கும் பூஜிக்கப்படுகிறார். உற்சாகமில்லாமையும் கோபமும் சபலத்தன்மையும் பயமும் நாரதரிடமில்லை. அவர் தாமஸஸ்வபாவமில்லாதவரும் சூரியமானவர். ஆகையால், அவர் எங்கும் நிச்சயம் பூஜிக்கப்படுகிறார். அவர் உபாவிக்கத்தக்கவர். சாமததாலோ அலவது லோபததாலோ இவர்வாக்கில் வித்தியாஸமுண்டாகிறதில்லை. ஆகையால், எங்கும் பூஜிக்கப்படுகிறார். ஆகமாரித்தையின்உண்மையை அறிந்தவரும் பொறுமையுள்ளவரும்சக்தியுள்ளவரும்ஸ்திரியங்களைவென்றவரும் நேராயிருப்பவரும் உண்மையைப்பேசுகிறவருமாயிருக்கிறார். ஆகையால், எங்கும் பூஜிக்கப்படுகிறார். தேஜஸாலும்கீர்த்தியாலும் புத்தியாலும் ஞானத்தாலும் வணக்கத்தாலும் பிறவியாலும் தவத்தாலும் அவர் பெரியவர். ஆகையால், எங்கும் பூஜிக்கப்படுகிறார். நல்லஸ்வபாவமுள்ளவரும் ஸாகமாசப்படுபவரும் ஸாகமாகப்பூஜிப்பவரும் நலவதுண்புள்ளவரும் பரிசுத்தரும்நலவார்த்தையுள்ளவரும் பொறுமை இல்லாதவருமாயிருக்கிறார். ஆகையால், எங்கும் பூஜிக்கப்படுகிறார்; மிகவும் நன்மையைச் செய்கிறார். அவரிடத்தில் பாவமில்லை. அவர் பிறர்துங்பங்களில் பிரியப்படுகிறதில்லை. ஆகையால், எங்கும் பூஜிக்கப்படுகிறார். வேதங்களில் ஒத்ப்படும் உபாக்யானங்களிலுள்ள பொருள்களைக் காணஞ்செய்கிறார். பொறுமையுள்ளவரும் அவமதிப்பில்லாதவருமாயிருக்கிறார். ஆகையால், எங்கும் பூஜிக்கப்படுகிறார். அவரிடத்தில் பாவமில்லை. மனத்திற்கு அனுசூலமாகப் பேசுகிறார். ஆகையால், எங்கும் பூஜிக்கப்படுகிறார். பலகலவிகளுள்ளவரும் ஆச்சரியமானகதைகளுள்ளவரும் பண்டிதரும் சோம்பலில்லாதவரும்; கள்ளத்தனமில்லாதவரும் தென்யமில்லாதவரும் கோபமில்லாதவரும் லோபமில்லாதவருமாயிருக்கிறார். ஆகையால், எங்கும் பூஜிக்கப்படுகிறார். தனத்திலாவது வேறுபொருளிலாவது காமததிலாவது அவருக்கு இதுவரையில் கலசமுண்டானதில்லை. தோஷங்கள் அவரிடம் நன்கு அறுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஆகையால், எங்கும் பூஜிக்கப்படுகிறார். உறுதியானபக்தியுள்ளவரும் நிந்தக்கத்தகாத புதுதியுள்ளவரும் கல்வியுள்ளவரும் கொடுமையறவரும் அவிவேகமென்னும் தோஷமில்லாதவரு

மாயிருக்கிறார். ஆகையால், எங்கும் பூஜிக்கப்படுகிறார். பற்றத்தக்க எல்லாவற்றிலும் பற்றுதலற்றவரும் பற்றுதலுள்ள புத்தியுள்ளவர் போலக்காணத்தக்கவரும் ஸந்தேகமில்லாதவரும் நன்கு பேசுகிற வருமாயிருக்கிறார். ஆகையால், எங்கும் பூஜிக்கப்படுகிறார். அவருடைய ஸமாதியானது பயனீவேண்டியன்று. எந்தச்சமயத்திலும் தம்மைக்கொண்டாடுகிறதில்லை. பொறுமையற்றவரும் இன்சொல் சொல்லுகிறவருமாயிருக்கிறார். ஆகையால், எங்கும் பூஜி கப்படுகிறார். அவருக்கு அகங்காரத்தில் பற்றுதலில்லை. புத்தியானது 'ங்னடக்கையில் உறுதிபெற்றிருக்கிறது. வேதத்தின் அர்த்தநகளைப் பகுத்தறிந்தவரும் யாகததை அறிந்தவரும் யோகததை அறிந்தவரும் கவியும் பக்தியுள்ளவரும் எப்பொழுதும் அறிவுள்ளவருமாயிருக்கிறார். ஆகையால், எங்கும் பூஜிக்கப்படுகிறார். மூன்று குணங்களுள்ளவரும் குணங்களை அனுபவிப்பவரும்ஜினுயஜஞஞபியுமான பரமாத்மாவை உள்ளபடி அவர் அறிகிறார். ஆகையால், எங்கும் பூஜிக்கப்படுகிறார்.

1 உலகத்தின் பலவிதமானமனத்தையும் அவர் வெறுத்துக்கொள்ளாமல் பார்க்கிறார்; ஏட்புச்செய்யும்வத்தையில் திறமையுள்ளவர். ஆகையால், எங்கும் பூஜிக்கப்படுகிறார். ஒருவிதமான சாஸ்திரத்திலும் குற்றம்பேசுகிறதில்லை. தம் நீதிபாடி ஜீவிக்கிறார். பழுதில்லாதகாலமுள்ளவரும் மனத்தை அடக்கினவருமாயிருக்கிறார். ஆகையால், எங்கும் பூஜிக்கப்படுகிறார். ப்ரமப்பட்டவரும் ஞானப்பயிற்சியுள்ளவரும் ஸமாதியில்போதுமென்றெண்ணதவரும் ஷிடாமுயறசியுள்ளவரும் அஜாக்கதையில்லாதவருமாயிருக்கிறார்; ஆகையால், எங்கும் பூஜிக்கப்படுகிறார். பிறரால் நல்லகார்யத்தில் தூண்டப்பட்டால் செய்வதில் கூச்சமில்லாதவரும் அதில்ஸரத்தையுள்ளவரும் பிறர்ஹஸ்யங்களைவெளியிடாதவருமாயிருக்கிறார். ஆகையால், எங்கும் பூஜிக்கப்படுகிறார். அர்த்தலாபங்களில் ஸந்தோஷிப்பதுடில்லை. நஷ்டத்தத்துலும் துக்கப்படுகிறதில்லை. உறுதியுள்ளதும் பற்றுதலில்லாததுமான புத்தியுள்ளவராயிருக்கிறார். ஆகையால், எங்கும் பூஜிக்கப்படுகிறார். எல்லாக்குணங்களும் நிறைந்தவரும் ஸமரத்தரும் பரிசுத்தரும் துன்பமில்லாதவரும் காலத்தைஅறிந்தவரும் பிரியததை அறிந்தவருமான அந்தநாரதரையார் பிரியமாகக்கொள்ளமாட்டான்? என்று சொன்னார்.

இவ்விதம் சொல்லக்கேட்ட உகர்த்தெனன் அந்தநாரதரை மிகவும் கொண்டாடிக்கொண்டு வீட்டிலிருந்து (வெளியில்) சென்றான். வாஸாதேவர் அவ்விதமே இரத்தினங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட

கட்டிலில் வகாந்தமாயிருந்தார், ஒரு சமயம் பூஜ்யரான நாரதமகா முனிவர் ஆகாரவந்தார். ஸ்ரீஜனர்த்த ஏர் அவரை முறைப்படி பூஜித் துப் பேசாமலிருந்தார். அந்த ஸ்ரீவாஸ-தேவர் வருத்தமுள்ளவர் போலிருப்பதைக்கண்டு, ‘ஓ! ரேவரே! ஜனர்ததனரே! இது என்ன? இதுவரையிலும் இல்லாதமனவருத்தம்<sup>1</sup> மக்கு இருக்கிறது. கோவிந்தா! ஆகினை எனக்கு நீர் விவரமாகச் சொல்லவேண்டும்’ என்ற வசனத்தைச் சொன்னார். ஸ்ரீவாஸ-தேவர் சொல்லத்தொடங்கினார். ‘ஓ! நாரதர்! இப்பொழுது என்னுடைய முக்கியமான ஒரு விஷயத்தை நன்பனல்லாதவன் தெரிந்துகொள்ளத்தக்கவனல்லன். பண்டிதனல்லாகநன்பனும் நட்பில்லாதபன்டிதனும் தெரிந்துகொள்ளத்தக்கவரைலார். நன்பரும் விதவானும் மனத்தைஜயிததவருமான நீரே கேட்கத்தக்கவர். மனத்திலுள்ள துக்கத்தையும் நீர்க்கெட்கத்தக்கவர். ஜப்பவர்யமன்றசொல்லுடன் நான் ஞாதிகருக்கு அடிமை செய்துகொண்டிருக்கிறேன். ஞாதிகரும் ஸம்பந்திகரும் பந்துக்கரும் எப்பொழுதும் கோபங்கொண்டு (என்னைப்) பகைக்கிறார்கள். ஆகிலும், தேவலோகத்திலுள்ளபோகவகள் அவர்களுக்கு வெவவேருக என்னுல இளிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவ்விதமிருந்தும் என்னையும் ஒருவா மற்றிருவரையும் பகைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள்’ என்றுசொன்னார். நாரதர், ‘இரும்பல்லாதஆயுதத்தால் தடவிததுடைத்து இவர்களின்நாவை எடுத்துவிடும். அதன்பிறகு, பேசமாட்டார்கள்’ என்றுசொன்னார். பகவான், ‘சிறநதமுனிவர்களிலுத்தமரே! இவர்களின்நாவை அறுக்கத்தக்க இரும்பல்லாத ஆயுதத்தை எப்படிஅடைவேன்? அதனை எனக்கு உள்ளபடி சொல்லவேண்டும்’ என்று கேட்டார். நாரதா, ‘பச, பொன், ஆடைகள், ரத்தினமுதலியதனத்தை விசேஷமாக இவர்களின்வாயிலேபாடும். இது இரும்பல்லாத ஆயுதமாகும். <sup>1</sup>ஸ-ஷ-ருத்துக்கள், ஸம்பந்திகள், <sup>2</sup>யத்திரர்கள், குருக்கள், ஸ்வஜனங்கள் இவாகருக்கு இது ஆயுதமெலைசொல்லபடுகிறது. அவவாயுதத்தால் துரும்பவும்துரும்பவும் அறுக்கலேண்டும். இவர்களுக்கு உம்முடையபொருள்களை அளிப்பதும்நன்மொழிகரும் சிறந்தனவாகும். உம்மைஸமாதத்திரென்றுதெரிந்துகொண்டு அநதமனிதர்களும் மிகமெச்சவாகள்’ என்றுசொன்னார். பிறகு, நாரதமுனிவரின்வசனத்தாலைவப்பட்டவரும்பெரியத்துஜஸ-ளவருமான பகவான் சிரித்து, முனிவரிறபெரியவரானநாரதரை மிகவும் பூஜித்து அவ்வதமேசெய்தார். முனிவர்களிலமிகப்பூஜ்யரும்ப்ரம்மரிஷியுமானநாரதரானவர் இவ்

விதமானபிரபாவழுள்ளவர். அரசர்களிற்குறக்கவனே! நீ என்னிடம் கேட்டது சொல்லப்பட்டது. எல்லாக்கர்மங்களும் சும்சன்மையான விஷயத்தில்முயற்சியுள்ளவர்களும் ண்மையானதர்மத்தைக்குப்பெறி தாக்கொண்டவர்களும் ஞானசுதிலும்விசேஷஞானசுதிலும்ஸமர்த் தர்களுமாயிருப்பவர்கள் உலகத்திற்குப் பிரிப்பானங்கீலையை அடைவார்கள்' என்றுசொன்னார்.

### இருந்றுமுப்பத்தேட்டாவது அத்தியாயம்.

மோக்ஷதர்மா. (தோடர்ச்சி.)



(வ்யாஸர்ஜலகத்தின்மூலத்திலியவற்றைச் சுகாக்துக்கொல்லியது.)

யுதிஷ்டிரர், “ஓ! கெளரவரே! எல்லாப்பிராணிகளின்மூலபத்திக்கும் லயத்துக்கும் காரணமாயிருப்பதைத் தெரிந்துகொள்ள விரும்புகிறேன். தியானம் காமம் காலம் ஒவ்வொருயுகத்திலுமுள்ள ஆயுள் உலகத்தின்தத்வம் பிராணிகளின்ஸம்பத்து ஆயுத்து ஆகிய இவைகளை முழுநமயும் தெரிந்துகொள்ளவிரும்புகிறேன். இந்த உற்பத்தியும் முடிவும் ஏதிலிருந்து நடைபெறுகின்றன? 1ஸாதுக்களிற்கிறந்தவரே! இப்பொழுது எங்கள் விஷயத்தில் உமக்கு அனுக்ரகபுத்திஇருக்குமானால் இதை உம்மிடத்தில் கேட்கிறேன். இதை நீர் எனக்கு உபதேசிக்கவேண்டும். முதலில் சொல்லப்பட்டதும் உத்தமமுநானப்ருக்கவின்வசனத்தையும்பிறகு பிரம்மரிஷியானபரதவாஜின்வசனத்தையும் கேட்டு என்னுடையபுத்தியானது சிறந்ததும் உயர்க்குதர்மந்தைப்பற்றியதும் உத்தமமான நிலையிலிருப்பதுமாயிற்று. ஆகையால், திரும்பவும் கேட்கிறேன். அதனை நீர் சொல்லவேண்டும்” என்றுகேட்க, பின்மர் சொல்லலானார்.

“பூஜ்யராணவ்யாஸர் தம்புத்ரர்கேட்டபொழுதுசொன்ன அந்தப்பழையாகுறைஷாஸத்தை இவ்விஷயத்தில் நான் உனக்குச் சொல்லுகிறேன். வ்யாஸரின்புத்ரராணசகரானவர் அங்கங்களுடனும் உபநிஷத்துச்களுடனும் எல்லாவேதங்களையும் அத்யயனஞ்செய்தபின்தர்மங்களின் ஸுவாமத்தைத்தெரிந்து மோக்ஷநிஷ்டைக்குரிய கர்மத்தைத்தேடிக்கொண்டு அறம்பொருள்களைப்பற்றிய ஸந்தேகங்களைஅறுத்தவரான கிருஷ்ணத்வைபாயனரென்னும் வ்யாஸரிடம் சென்று ஸந்தேகமுள்ள இவ்விஷயத்தைக் கேட்கத்தொடங்கினார்.

1 அதிகபாடமான ஒருப்போகம் விடப்பட்டது.

'காலத்தின் அறிவில்கிர்சயமுள்ளவரும் 1பூதக்கூட்டங்களைப்படைத்த வருமானாப்பவரரையும் பிராம்மணன்செய்யத்தக்கதையும்குறித்து நீர்சொல்லவேண்டும்' என்றுகேட்டார். சென்றதையும்வருவதையும் அறிந்தவரும் யாவற்றையும் அறிந்தவரும் எல்லாத்தர்மங்களையும் அறிந்தவரும் பிராவுமான வ்யாஸர், கேட்பவரும் புத்ரருமான அந்தச் சுகரூக்குர் சொல்லக்கொடங்கினர். 'அருமைப்புதல்வனே! நீகேட்கிறதை உள்ளபடி சொல்லுகிறேன். கவனமாகக் கேள். முதலில் காரியமென்றும் பிறகு காரணமென்றும் அல்லது முதலில் காரணமென்றும் பிறகுகாரியமென்றும் இரண்டுவிதமாக அறியப்படுவதும் மறைக்கப்பட்டதுமான இவ்வுலகமானது விசாரித்கால் ஸத்யமும் மிகவும்மங்களமுமான பிரம்மமென்று அறிவிக்கப்படுகிறது. அதை அறிவுள்ளவர்கள் அறிகிறார்கள். ஆகிளாலத்தில் தேஜோருபியும் உற்பத்தியில்லாததும் உலகங்களுக்குக்காரணமும் ஆச்சரியமுமான பிரம்மமே இருந்தது. ஆகியிலிருக்கும் காணத்தாலேயே அதை அறிந்கவர்கள் ப்ரதானமென்றுகூறுகிறார்கள். மூன்றுகுணங்களுள்ளதும் ஸ்ரீவிஷ்ணுவினுடையதுமான அந்தமஹாமாயையை ப்ரக்ருதி என்றறிவிக்கிறார்கள். இவ்விதமான அந்தப்ரம்மமானது ஆதியும் முடிவுமில்லாததும் காணப்படாததும் விகாமில்லாததும் ஸ்திரமானதும் ஊனிக்கக்காகதும் அறியத்தகாததும் காரியங்களுக்குக்காரணமாக முடிவில்லாததும் இருந்தது. அதுதான் மூன்றுகுணங்களையும் உருவமாகக்கொண்டதும் மூன்றுகாலங்களிலும் ஸாக்ஷமாமான பிரதானமென்று சொல்லப்படுகிறது. நன்குசேர்க்கமாயையின் குணத்துடன்கூடியதும் தன்னிலையிலிருப்பதும்யாபகமுமான அந்தப்ரம்மமானது தன்னிச்சையால் மாறுதலை நீந்தது. மூன்றுசக்திகளை உருவமாகக்கொண்டதும் காரணருபியும் எப்பொழுதும் ஞானருபியான பரமாத்மாவென்னும் அதிஷ்டானத்துடன்கூடியதும் ஸ்வாதங்த்ரியமில்லாததும் ஸ்வபாவமென்னும் பெயரை அடைந்ததும் மோகங்குறுத்துத்திப்பதுமான அந்தப்ரம்மத்தின்பிரகிருதியானது பலவிதமான ஜீவனுடையபோகத்திற்கும்வேண்டி வெளிவந்தது. மனமானது ஸங்கிதமாத்திரத்தால் மணத்தைத்தநகரும் இந்திரியத்தைச் சலிக்கச் செய்வதற்குக் காரணமாயிருப்பதுபோலப் பரத்திலும் பரரான பரமாத்மாவானவர் யாவற்றுக்கும் காரணரென்று கூறப்படுகிறார். அவர் அந்தப்பிரதானத்தைஉண்டுபண்ணி அதிற்புகுந்து அத

1 அதிகபாடரான இரண்டரை ப்ரலோகங்கள் பொருநதாமையால் விடப்

ஆன்னிருந்துகொண்டு அதைச் சலிக்கச்செய்தார். பிரதானமென்ற தத்வத்திலிருந்து ஸாத்விகராஜஸதாமஸமென்னும் மூன்றுவிதமான மஹத்தானது உண்டாயிற்று. அது பெரிதாயிருப்பதால் மஹத் என்றுசொல்லப்படுகிறது. உண்டானமகத்தக்வமானது காலூரு வத்தால் மறைக்கப்பட்டு ப்ரதானதக்வத்தை நன்றாய்மறைத்துக் கொண்டது. ஆக்காலமானது பராமாந்மானின் ஆம்சமாகும். அது புருஷனென்றும் அளவிடத்தக்காக உருவமூல்ளதென்றும் சொல்லப் படுகிறது. பிரதானத்திலிருந்துஉண்டான இந்தமஹத்தான்துமூன்று குணங்களுள்ளென்று வேதம் உபரேதசிக்கிறது. அந்தமஹத்தத் வத்திலிருந்து ஸாத்விகராஜஸதாமஸமென்னும் மூன்று உருவமூல்ள தும் மூன்றுவேற்றுமையுள்ளதுமான இந்த அகங்காரமானது உண்டாயிற்று. தாமஸமான இந்த அகங்காரமானது பூதாதியென்று பெயருள்ளதாகிறது. பூதங்களுக்கு ஆறியாயிருப்பதால் தாமஸ அகங்காரமானது பூதாதியென்று சொல்லப்படுகிறது. பிறகு, அந்தப் பூதாதியானது வேற்றுமையை அடைந்து சப்ததன்மாத்திரத்தை உண்டுபண்ணிற்று. அந்தத்தன்மாதகிரையானது சப்தத்தைஉருவ மாக்கொண்ட ஆகாயத்தை உண்டுபண்ணிற்று. சப்தலக்ஷணமான ஆகாசமானது சப்கதன்மாத்திரத்தை மறைத்தது. அந்த ஆகாயத் தால் நன்றாகச் சலிக்கச்செய்யப்படும் சப்தமானது ஸ்பர்சதன்மாத்திரத்தை உண்டுபண்ணிற்று. அவ்வாகாசமானது ஸ்பர்சதன்மாதகிரையை மறைத்தது. அவ்வாகாசத்தால் சலிக் கும்படி செய்யப்பட்ட ஸ்பர்சமானது வாயுவை உண்டுபண்ணிற்று. ஸ்பர்சரூபமூல்வாயுவானது அப்பொழுது ரூபதன்மாத்திரத்தை உண்டுபண்ணிற்று. அதை மறைத்தது. அந்த ஸ்பர்சத்தால் நன்கு சலிக்கச்செய்யப்பட்டரூபமானது அங்கியை உண்டுபண்ணிற்று. பிறகு, ஸ்பர்சமானரூபமானது அக்கியைஉண்டுபண்ணிற்று. நன்குமறைத்தது. அந்தரூபத்தால் நன்கு சலிக்கச்செய்யப்பட்ட அக்கியானது ரஸதன்மாத்திரத்தை உண்டுபண்ணிற்று. ஸ்பர்சமானரூபத்தை அடைந்த அக்கியானது ரஸதன்மாத்திரத்தை மறைத்தது. அந்த அக்கியால் நன்கு சலிக்கச்செய்யப்படும் ரஸமானது ஜலத்தைஉண்டுபண்ணிற்று. ஸ்பர்சமான் ரஸமானது திரும்பவும் அந்த ஜலத்தை நன்கு மறைத்தது. அந்த ரஸத்தால் நன்குசலிக்கச்செய்யப்படும்ஜலமானது கந்ததன்மாத்திரயை உண்டுபண்ணிற்று. அந்தஜலமானது பிறகு ஸ்பர்சமானகந்தத்தை மறைத்தது. அந்த ஜலத்தால் நன்றாகச் சலிக்கச்செய்யப்படும் கந்தமானது கழனத்தன்மையை

அக்ல

## ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

உண்டுபண்ணிற்று. ஸாமாஷமானகங்கத்திலிருந்து உண்டாயிற்று. இது முழு துமே ஜலங்கரவழுமள்ள குதான். ஜலம்திரும்பவும்கடினத்தன்மையை அடைங்கது. பிறகு, புமியுதலிய இங்கப் புதங்கஞ்சனாயின வென்று வேதஞ்சோலவுகிறது. இங்கப்புதங்கஞ்சடய ரீரம் அன்னமென்றே முறிஞர்கள் கருகுகிறார்கள். அங்கப் புதங்களிலுள்ள ஸாமியாமாகங்கள் உண்மாக்திரைகவென்று சோலலப் படுகின்றன. கேஜோருபமானத்து இந்திரியங்களைக் காரியத்தன் மையை அடங்குதலேன்று தொல்லுகிறார்கள். மனமானது இவைகளில் பதினேராவதாகும். இவ்விதம் விகாரத்தன்மையை அடைங்க (இந்திரியங்களாகிற) கேவர்கள் சொல்லப்படுகிறார்கள். பலவேற்றுமையுடனிருக்கும்காலமானது அங்கஇந்திரியங்கஞ்சு மாறுபாட்டைச்செய்யக் காரணமாகிறது. புதங்கஞ்சு ஆதமாவான பரமாதமாவானவர் குணங்களின் வேற்றுமையுள்ளவராயிருக்கிறார். அவர் ஒருவராயிருந்தும் மூன்றுவிதமான வேற்றுமையுள்ளவராகிப் பலவிதமானகாரியங்களைச் செய்கிறார். பிரம்மாவாயிருந்து பிராணி களைப் படைக்கிறார். அழிவற்றநாராயனராயிருந்து பரிபாலிக்கிறார். உலகங்களைருவமாகக்கொண்டருத்தருப்பியாகி ஸம்ஹாரிக்கிறார். காரியங்களில்ஸாமர்ததியமுள்ள ஒவர் காலமாகிறா. ஈர்வராநுபியானகாலமும், சிந்தைக்குட்டாததும் மூன்றுகுணங்களை ருவமாகக்கொண்டதும் ஸுதைஞமுமாயிருக்கிறது. இது இந்திரியங்கஞ்சுப் புலப்படாதது. இது சிந்தைக்கு எட்டாதது. இது வெவ்வேறுலகங்களுள்ளதாயிருக்கிறது. வேற்றுமையில்லாததாகக் கேட்கப்படும் இவ்வுலகம் காலருபத்தால் வேற்றுமையுள்ளதாகிறது. ஆதியுமந்தமுமில்லாததும் உறபத்தியில்லாததும் இவ்வுலகம் ஸுதைஞமுமும் கிழத்தனமில்லாததும் உறுதியுள்ளதும் உள்ளவிக்கமுடியாகதும் அறியக்கூடாததுமானபிரம்மானது முதலிலிருந்தது. பக்ஞைந்துநமிஷங்கள் ஒருகாஷ்டையாகும். முப்பத்தாஷ்டைகளை ஒருக்கீலியன்று கணக்கிடவேண்டும். முப்பதுகளைகளும் ஒருக்கீலையில் பத்தில்லூருபாகமும் கொண்டது ஒருமுகூர்த்தமாகும். முப்பதுமுகூத்தங்கொண்டது ஒருபகலும் இரவுமாருமென்று முனிகளால் கணக்கிடப்பட்டிருக்கிறது. முப்பதுஒருவுபகல் ஒருமாஸமென்று கூறப்படும். பன்னிரண்டுமாதங்கொண்டது ஒருவருஷம். தக்ஷணையனம் உத்தராயணம் என்ற இரண்டுசேர்ந்து ஒருவருஷமென்று கணக்கறிந்தவர்கள் கூறுகிறார்கள். மாணிடங்களுக்குறியிருவுபகல்களை ஸ்ரீர்யன்

பகுத்துக்கொடுக்கிறீன். இரவானது உறக்கத்திறகாகவும் பகலானது வேலைகளைச்செய்வதற்காகவும் வருகின்றன. ஒருமாதமானது பெற்றுக்கொடுக்குரிய இரவும் பகலுமாகும். அவைகளின் பிரிவுகளை, சுக்லபஷ்மானதுவேலைகளைச்செய்கிறதற்குரியடகலும்கிருஷ்ணபகுதி மானது உறங்குவதற்குரியஇரவுமென்று அறியவேண்டும். ஒருவருக்கு மானது தேவர்களுக்குரிய இரவும் பகலுமாகும் அவைகளின் பிரிவோ, உத்தராயணம்பகலும் தக்ஷிணைபனம் இரவுமாகும். முதலில் தேவோகத்துக்குரிய இரவுபகல்களாலுண்டாகும் வருஷத்தின்முடிவின்கணக்கைக்கொண்டுபிரம்மதேவருக்குரிய இரவுபகல்களைச்சொல்லுகிறேன். கிருதயுகம் சூரியகம் சூவாபராயுகம்கலியுகம் இவைகளிலுள்ள தேவர்களின்வரஷங்களை முறையே கூறுகிறேன். கிருதயுகமானது நாலாயிரம்வருஷங்களென்று கூறுகிறார்கள். அந்தயுகத்தின் 1 ஸந்தியாகாலம் நானுறுவருஷங்களும் அப்படியே 2ஸந்தியாம்சம் நானுறுவருஷங்களுமாகும். அதைவிடவேறுனமுன்றுயுகங்களிலும் அவைகளின்ஸந்தியகளிலும் ஸந்தியாம்சங்களிலும் ஒவ்வொன்று குறையக் கூறியஆயிரம்வருஷங்களும் நாறுவருஷங்களுமாகும். இந்த யுகங்கள் அழிவற்றவையும் ஸந்தநமுமானங்களுக்கீத் துரிக்கின்றன. அப்பா! அழிவற்றசார்வதபிரம்மாருபியான ஒது பிரம்மததை அறந்தவர்களுக்குத் தெரியும். நான்குஅம்சங்களுடன்கூடியதும் பூரணமுமானதர்மமும் ஸதயமும் கிருதயுகத்தலிருக்கின்றன. அந்த யுகத்தில் அதர்மததுடன்நடைபெறுவதொன்றுமில்லை. வேறுயுகங்களில் தர்மமானது முறையே ஒவ்வொருபாகமாகக்குறைவடைகிற தென்று வேதத்தால் வெளியாகிறது. ஸதயமும் சௌசமும் ஆயுஞும் தர்மமும் ஒவ்வொருபாகமாகக் குறைவடைகின்றன. திருட்டு, பொய், வஞ்சகம் இவைகளால் அதர்மமும் மேலிடுகிறது. கிருதயுகத்துவிருப்பவர்கள் நோயற்றவர்களும் இஷ்டமானபொருள்களின் விதத்தியல்லாம்பெற்றவர்களும் நானுறுவருஷங்கள்லீவிப்பவர்களுமாயிருந்தார்கள்: சூரியகத்துல் இவர்களின் ஆயுள் ஒருபாகம் குறைவடைகிறது. யுகங்தோறும் வேதவாதங்களும் இவ்வுலகில் குறைவடைகின்றனவென்று எங்களுக்குக் கேள்வி. ஆயுஞும் அனுக்ரகசக்திகளும் வேதத்திற்குரியபயனும் குறைவடைகின்றன. கிருதயுகத்தில் தர்மங்கள்வேறு. சக்திக்குத்தக்கபடி செய்யப்படுவது போன்றதாமங்கள் திரேதாயுகத்திலும் நுவாபராயுகத்திலும் கலியுகத்

1 யுகத்துக்கு முன்னால்காலம்.

2 யுகத்துக்குப் பின்னால்காலம்.

அக்ஷ

## ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

திலும் வெவ்வேறுக இருக்கின்றன. கிருதயுக்த்தில் தலம் பெரிதாகும். திரேதையில ஸத்யம் உத்தமமாகும். துவாபரயுகத்தில் யாகத்தையே சொல்லுகிறார்கள். கலியில் தானமே சிறந்தது. ஓவ்விதம் யுகங்களின் கணக்குப்பன்றீராயிரம்வருஷங்களன்று கவிசன் அறிவிக்கிறார்கள். அந்தயுகங்கள் ஆயிரந்தடவை சுற்றினால் அது பிரம்மதேவருக்குரிய ஒருபகலென்று சொல்லப்படுகிறது. பிரம்மதேவரின்ராதரியும் அதே கணக்குள்ளதாகும், ராசராண அந்தபரம்மதேவர் இரவின்தொடக்கத் தில் உலக்ததைத் தம்மிடம் வயிக்கும்படிசெய்கு உறங்கியபின் இரவின்முடிவில விழிததுக்கொள்ளுகிறார். ஆயிரம் யுகங்களின் முடிவைப் பிரம்மதேவரின் பகலென்றும் ஆயிரம்யுங்களின் முடிவையே இரவென்றும் இரவுபகலகளை அறிந்தஜனங்கள் அறிவிக்கிறார்கள். விழிததுக்கொண்ட பிரம்மதேவர் இரவுசென்றதும் அழிந்தமறத் தத்துவத்தைப் படைக்கிறார். அதிலிருந்து ஸ்ராவு உருவமுள்ளமன முண்டாகிறது. மனமான சூபடைக்கட்டுவண்டுமென்ற விருப்பத்தால் ஏவப்பட்டுப் படைப்பைசெய்கிறது. அதிலிருந்து ஆகாயமுண்டாகிறது. ஆகாயத்தின்குணம் சட்டமென்று சொல்லப்படுகிறது; வேற்றுமையை அடைந்த ஆகாயத்திலிருந்து எல்லாக்கங்தங்களையும் கொணர்வதும் பரிசுத்தமும் பலமுள்ளதுமான வாயு உண்டாகிறது. அந்த வாயுவின் குணம் ஸபர்சமென்று சொல்லப்படுகிறது. வேற்றுமையை அடைந்த வாயுவினிடமிருந்தும் பிரகாசமுள்ளதும்பரிசுத்தமும் அழுகுள்ளதுமான அக்கினி உண்டாகிறது. அதன் குணம் குபமென்று சொல்லப்படுகிறது. விகாரப்பட்ட அக்ணியிடமிருந்தும் ரஸமுள்ள ஜலமுண்டாகிறது. ஜலத்திலிருந்து கந்தமென்னும் குணததைத்தரிக்கும் பூமிய ண்டாகிறது. இவாதம் முதலான பூதங்களின்றபத்தி சொல்லப்படுகிறது. <sup>1</sup> முதலாவது பூதத்தின்குணங்கள் மேன்ட்மலானபூதத்தை அடைகின்றன. அவாவகஞர்கள் ஒவ்வொன்றிலுமுள்ள குணங்களைத்தும் அதனைத்தன்காரியத்தைஅடையுமென்று சொல்லப்படுகின்றன. சிலர் அறியாமைபால மணததை (ஜலத்தில)கண்டு ஜலத்திலிருப்பதாகக் கூறுவார்களாயினும் அதைப் பூமியில்மட்டுமிருப்பதாகவும் அதிலிருந்து ஜலத்தையும் வாயுவையும் அடைந்திருப்பதாகவும் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். வழுவிதமான உருவமுள்ளவைகளும் வெவ்வேறுகப் பலவிதவீரியங்களுள்ளவைகளுமான <sup>2</sup> இவைகள் முழுமையும் ஒன்றுசேராமலபிராணி

<sup>1</sup> அதிகபாடமான ஏழூரலோகங்கள் கூறியதுக்கறலால் விடபட்டன.

<sup>2</sup> மறைத அறங்காரம் ஐந்துடூதங்கள்.

களைப் படைக்கத்திற்மையுள்ளவைகளாகவில்லை. பெரியங்குவழுள்ள அவைகள் சேர்ந்து ஒன்றேடான்று கலந்து சரீரங்கிலையை அடைந்தன. அதனால், (ஆக்மா) புருஷனென்று சொல்லப்படுகிறன். சரீரத்தை அடைந்தகாரணத்தால் சரீரியாகிறான். <sup>1</sup> புதைது ஆம்சமுள்ள ஸுக்ஷமசரீரமானது பூர்த்தியுள்ளதாயிருக்கிறது. கர்மங்களுடன் மஹாபூதங்களும் அதை அடைகின்றன. ஆகூஸாதாவாயிருட்பவர் எல்லாப்பூதங்களையும் உத்துக்கொண்டு தவஞ்செய்யவேண்டி அந்தமஹாபூதத்தைப் படைக்கிறார். அவரையே ஸருஷ்டார்க்கிறான் ருசோலவுகிறார்கள். <sup>2</sup> அவரே சிராணிகளை உண்டுபண்டுகிறார். அவரே பரமபுருஷர் பிறப்பிலலாத பிரம்மதீவர், தேவாகஞ்சும் ரிதிக ஞம் பித்ருக்களும் ஓமாணிடர்களும்மற்று வகுக்களும் நதிகளும் கடலுகளும் திக்குக்களும் மலைகளும் மரங்களும் மாணிடர்களும் கிண்ணர் களும் ராக்ஷஸர்களும் பசுக்களும் பக்ஷிகளும் மிருகங்களும் பாம்புகளுமாகிய அழிவிலலாதனவும் அழிவுள்ளனவுமான ஸதாவரஜங்கமங்களிரண்டையும் உண்டுபண்டுகிறா. அவர்களுள் வவர்கள் எந்தக்கர்மங்களை முன்ஸருஷ்டியில் அடைந்திருந்தார்களோ திரும்பவும் திரும்பவும் ஸருஷ்டிக்கப்படும் அவாகள் அந்தக் காமங்களையீடு அடையும்படி செய்யப்படுகிறார்கள். அந்த அந்தவாஸீனாயுள்ளவர்களாயிருது கொண்டு ஹிம்ஸை, அஹிம்ஸை, மெங்மை, கொடுமை, தர்மம், அதர்மம், ஸதயம், பொய்துவைகளை அடைகிறார்கள். ஆகையால், அது அவர்களுக்குப் பிரியமாகிறது. மஹாபூதங்களிலும் இந்திரியங்களுக்குரியவிஷயங்களிலும் சரீரங்களிலுமிருஷ்டுள்ள வீவற்றுமையையும் பூதங்களுக்குரிய உபயோகத்தையும் பிரம்மதீவரே படைக்கிறார். கர்மததை அறிந்தவிலர் மனிதமுயற்சியென்றும் வேறுசிலர் தெய்வமென்றும் பூதங்களைச்சிந்திப்பவர்கள் இயறகையென்றும் சொல்லுகிறார்கள். <sup>4</sup> பெளருஷமென்னும்கர்மமும் தெயவழும் இயறகையும் பயனைக்கொடுப்பதில் ஒன்றுசேர்ந்திருக்கின்றன. இம்முன்றும் வெவ்வேறுபோன்று இவைகளுக்கு எவ்விதத்திலும் பிரிதலில்லை. இவ்விதம் இநதக்கர்மமும் தெயவழும் பூதங்களின் இயற்கையும் இவ்வுலகத்தை உண்டுபண்டுகின்றன. கர்மதத்திலிருப்

<sup>1</sup> ஞானேந்தரியம் ஜநது, காமேந்தரியம் ஜநது, பிராணன்களை ஜநது, மனம் ஒன்று.

<sup>2</sup> 'அவரே சரீரத்தில பிரவேசிக்கிறா' என்பது பழையங்கர.

<sup>3</sup> இது இரண்டுமுறை வருகிறது. மஹங்களை உம் கொள்ளலாம்.

<sup>4</sup> 'முயற்சியும் தெயவழும் இயற்கையைச்சாந்து பலன்கொடுப்பவை' என்பது பழையங்கர.

அக்கா

## முந் மஹாபாரதம்.

பவர்கள் சந்தேகிக்கத்தக்கபடியே சொல்லுவார்கள். வத்வகுணத்து லிருக்கும்நூனிகள் எங்கும்ஒன்றுனிரும்மத்தைக் காரணமாகக்கண் டிருக்கிறார்கள். அந்தப்ரம்மஜ்ஞானத்தால் பிராணிகளுக்கு மோக்ஷ முண்டாகும். அந்தப்ரம்மஜ்ஞானத்திற்குச் சமமும் தமமும் ஸாதக மாகும். மனத்தால்லிரும்புகிற போகாக்களையல்லாம் அந்தப்பிரம்ம ஜ்ஞானத்தால் அடைவான். ஒலகங்களை உண்டுபண்ணுகிறப்ரம்மத தைத் தவத்தால் அடைவான். பிரம்மததன்மைபெற்றமனிதன் எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் ராசனைகிறன். ரிஷிகள் தவத்தால் இரவும்பக ஆம் வேதங்களைக் கறார்கள். ஆதியும் அந்தமுமிலலாததும் நிதி தியமூனை வேதவாக்கானது பிரம்மதேவால வெளியிடப்பட்டது. ரிஷிகளின்பெயர்களையும் வேதத்தைப்பற்றிய அவர்களின் அறிவுகளையும் முதங்களின்நாமலாபக்ரியைகளையும் வேதங்களிலிருந்தே முதலில் அந்தாஸ்வரர் உண்டுபண்ணுகிறார். ரிஷிகளுக்குள்ள பெயர்களையும் வேதங்களைப்பற்றிய அவர்களின் அறிவுகளையுமே பிரளைகாலத்திற்குப் பின் உண்டான மற்றரிஷிகளுக்கு ப்ரம்மதேவர் உண்டுபண்ணுகிறார். வேதங்களில் ஆத்மாவுக்குள்ள மோக்ஷவிதீதியானது வேதாதநிய யனம், கிருகஸ்தார்ரம்ம, வான்ப்ரஸ்தம், பொதுவானதர்மம், யாங்கங்கள், கீர்த்தியைத்தாததக்கதர்மம், கர்மாங்கங்களைப்பற்றிய உபாஸ்தியும் சரீரதநிலுள்ளமனமுதலியலைகளை ப்ரம்மமாகப பாவிததுச்செய்யப் படும் உபாஸ்தியும் ஆதமலாபமாகப் பாவிததுச்செய்யப்படும் பரமாத மோபாஸ்தியுமாகிய மூன்றுவிதங்கள், மோக்ஷம்ளன்று பதது வழிகளாக உபதேசிக்கப்படுகிறது. வேதத்தை அறிந்தவர்களால் அறியக்கூடிய மென்று வேதங்களிலூறப்படுவதும் வேதாந்தங்களிலமிக்க தெளிவாய்வுபதேசிக்கப்படுவதுமானபிரம்மம் முன்சொன்னகிரமவழி யாகவே அறியப்படும். சரீரியானஜீவனது துவங்துவங்களுடன் கூடிய இவ்வெற்றுமையானது கர்மத்தாலுண்டானது. ஆத்மவீத்தி யென்னும் மோக்ஷரூபியானபுருஷன் பிரம்மஜ்ஞானத்தால் அவ்வெற றுமையை விலக்கிக்கொள்ளுகிறான். பிரணவமென்ற சப்தப்ரம்மம் பரப்ரம்மம்ளன்ற ஓரண்டுபிரம்மங்களையும் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். சப்தப்ரம்மததைத் தியானிப்பதில் ஸமர்த்தனைவன் பரப்ரம்மததை அறிவான். கஷத்திரியாசள்ளுமிம்ஸ்யை யாகமாகக்கொண்ட வர்களென்றும், வைப்பியர்கள் ஹவிஶை யாகமாகக்கொண்டவர்களென்றும், சுத்திரர்கள் பணிவிடையை யாகமாகக்கொண்டவர்களென்றும், பிராம்மணர்கள் தவத்தை யாகமாகக்கொண்டவர்களென்றும் சொல்லப்படுகிறார்கள். யாகநகளைச்செய்வதற்குரிய இவ்விதியானது திரே

தாயுகத்தில்லென்னாது. கிருதயுகக்தில் இவ்விடியிலலாமலே பிரவ்ருத் திப்பார்கள். துவாபரயுகத்திலும் அப்படியே கலியுத்திலும் யஜ்ஞங்கள் நாசமடைகின்றன. கிருதயுத்திலுள்ளமனிதர்கள் வேறுபடாத தர்மமுள்ளவர்களாகிக் காம்யமானயாகங்களைத் துவங்களால் ஜோ  
கத்கெரிந்துகொண்டு விலக்கிவிட்டு ருக், யஜ் என், ஸாமம்ளன்ற  
வேதங்களைக் (கறபதுடன்) சுவத்தையுன்செய்கிறார்கள். சூரேதா  
யுத்திலோ, வேதங்கள்யாவும் ஸ்தாவரங்களும் ஐங்கமங்களுமான  
ப்ராணிகளோல்லாம் மிகவுமிமையுடன் அடக்குகிறவைகளாகத்  
தோன்றின. தூரேதாயுகத்தில் சேர்ந்திருந்துவேதங்களும் யாகங்க  
ளும் <sup>1</sup>வர்ணைர்ரமங்களும் ஆயுளின்குறைவால் துவாபாயுகத்தில் பிரி  
வடைகின்றன. கலியுகத்தில் தர்மம்நாசமடைவதால் யாகங்களுடன்  
வேதங்கள்யாவும் மிகவும்நாசமடையும். அவைகள் காணப்படுவனவும்  
காணப்படாதனவுமாயிருந்தும். தர்மமென்பது கிருநயுத்தில் மனத்  
தைஜித்தவர்களும் தவமுள்ளவர்களும் சாஸ்திரங்களுள்ளவர்களு  
மானாரம்மணர்களிடம் நிலைபெற்றதாகக் காணப்படுகிறது. அந்தத்  
தர்மமானது ஒவ்வொருயுகத்திலும் அதர்மத்தின்வளர்ச்சிக்குத்தக்க  
படி குறைவடைகிறது. ஸவதர்மத்தை உபதேசிப்பதற்குள்ளவேத  
வாதங்களும் சாஸ்திரத்தில்லைவியபடி நாசமடைகின்றன. ஸ்தாவ  
ரங்களும் ஐங்கமங்களுமான பிராணிகள்யாவும் மழைக்காலத்தில்  
மழைக்குத்தக்கபடி எப்படி மிகஅதிகமாகுமோ அப்படியே ஒவ்வொரு  
யுகத்திலும் தர்மங்களும் அதர்மங்களும் உண்டாகின்றன.  
ஒவ்வொரு நூதாக்களிலும் வெவ்வேறு உருவங்களுள்ள அடையாளங்  
கள் திரும்பவும்திரும்பவும் குமக்குத்தாமே காணப்படுகிறதுபோலப்  
பிரம்மா ருத்ரர்முதலானவர்களிடம் முதலும்முடிவுமில்லாதகாலத்  
தின்வேற்றுமையும் வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. முதலில் உனக்கு  
உபதேசிக்கப்பட்ட ஏந்தக்காலருப்பானபிரம்மமே பிரஹேகளை உண்டு  
பண்ணவும் ஸம்ஹாரிக்கவும்செய்கிறது. பெரும்பாலும் இயறகை  
யாந த்வங்துவங்களுடன் கூடியவைகளாயிருக்கிற பிராணிகளைப்  
போலிப்பதும் <sup>2</sup>தரிப்பதுமாயிருப்பது காலமென்றே சொல்லப்படு  
கிறது ஸ்ருஷ்டி, காலம், கர்மா, வேதங்கள், கர்மததைச் செய்பவன்,  
கர்மத்திற்குள்ளமுயறசி, கர்மத்தின்பயன் இவையாவும் காலமே.  
மகனே ! நீ என்னிடம் கேட்டதை உனக்கு உபதேசித்தேன்.

## அசுடு ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

இருநூற்றுமுப்பத்தோன்பதாவது அதிதியாயம்.

ஓமா சூதர்ம. (நோடர்ச்சி.)



(வியாஸர் இரண்யாரநல்யாற்கறப்பர்திச் சுகநக்துச்சோல்லியது.)

‘கல்லீானாகும் இயாரின் காவக்ஸக்டில் ராஸ்வரர் இவ்வுலகத் தைத் தும்ரீரத்தில் மிகவுள்ளுமாக உழிக்கச்செய்கிற பிரளயத் தைச் சொல்லுகின்றன. அப்பொழுது ஆகாயத்தில் ஸ்ரீர்யனும் அக்ஷியின் ஏழுஜ்வாலையும் வைத்ததை எரிக்கின்றன. அப்பொழுது இவ்வுலகம், ஸ்ரீர்யன் ஒக்னிதிவர்களுடைய ஒளிகளால் முழுமையும் நிறைங்கு மிகவும் ஜ்வலிக்கிறது. பூரியிலுள்ள ஜங்கமங்களும் ஸ்தாவரங்களுமான பிரானிகள் முதலில் வயப்படுகின்றன. அவைகள் பூமி யின்றுவத்தை அடைகின்றன. பிறகு, ஸ்தாவரமும் ஜங்கமமுமான யாவும்லயாமதை ந்தபொழுது மாழும்பூலுமில்லாதபூரியானது ஆமையின்முகுகுபோலக் காணப்படுகிறது. பூரியின் குணமானகந்தத்தை யும் எப்பொழுது ஜலம் பறதுகிறதோ அப்பொழுது கந்தம்போன பூரியானது வயக்கதை அடையத்தக்கதாகிறது. அப்பொழுது ஜலம் அலைகளுள்ளதும் பெரிய சத்தமுள்ளதுமாகப் பெருகுகிறது. அது இவ்வுலகமீனத்தும் நிறைத்துக்கொள்ளு நிற்கவும் ஸஞ்சரிக்கவும் செய்கிறது. அப்பா! எப்பொழுது ஜலத்தின்குணங்களையும் அக்னி எடுத்துக்கொள்ளுகிறதோ அப்பொழுது குணம்போன ஜலம் ஜோதி யில்லயப்படுகிறது. எட்பொழுது ஆகாயத்தின்குவிலிருக்கும்ரவியை அக்ணியின் ஜ்வாலைகள் சுற்றிக்கொள்ளுகின்றனவோ அப்பொழுது இவ்வுலகம்யாவும் ஆகாயமும் ஜ்வாலைகளால் நிறைந்து மிகவும் ஏரி கின்றன. ஜோதியின் குணமான ரூபத்தையும் எப்பொழுது வாயுவுடைக்கிறதோ அப்பொழுது ஜோதி மிகவும் அவிந்துபோகிறது. பெரிதானகாற்று மிகவும்வீசுகிறது பிறகு, வாயுவானது தன்பிறவிக்குக் காரணமும் மூலமுமான ஆகாயத்தை அடைந்து துஷகளிலும் கீழும் மேலும் குறுக்குமாக மிகவும் வீசுகிறது. வாயுவின் குணமான ஸ்பர் சத்தையும் எப்பொழுது ஆகாயம் விழுங்குகிறதோ அப்பொழுது காற்று மிகவும் வைப்படுகிறது. ரூபம், ரஸம், ஸ்பர்சம், கந்தம் இவை களில்லாததும் மூர்த்தியில்லாததுமான ஆகாசம் மிகவும் சப்தமுள்ளதாகி நிற்கிறது. ஆகாயத்தின்குணமான சபதத்தை ஸ்தாலமாகக் காணத்தக்க உருவமுள்ள மனமானது எப்பொழுது விழுங்கு

கிறதோ அப்பொழுது பிரளயகாலத்தில் அவ்வாகாசமும் லயப்படுகிறது. வ்யக்தமானமனத்தின்உருவம் வ்யாக்தமும் அவ்யக்தமுமாயிருக்கிறது. ஒது விராட்டென்றும் பிரம்மீசவரைப்பற்றிய பிரளயம். அங்கமனத்தை விபாபகமான சூண்டுமள்ள ஸமஷ்டிமனத்தில் பிரவேசிக் கும்பதிசய்து சுந்திரன்விழுக்கிறான். மனமானது சந்திரனிடத்தில் லயப்பட்டவுடன் இங்கு ஆகமாவுக்குப் பெருமை உண்டாகிறது; விசாரமென்றும் விருக்கியுள்ளசிகுகுக்குதூவிழுவகுகிற ஸங்கல்ப உருவமான ஆங்கு ஸமஷ்டிமனத்தை வெசுக்காலத்தால் யோகியானவன் தன் வசமாக்கிக்கொள்ளுகிறான். ஸக்கலாத்தை வசமாக்கிக்கொள்ளுவது மிக ஆத்தமமான ஞானமாகும். ஆங்கு ஞானத்தையும் காலம் விழுவதுகிறது. அங்காலத்தையும் சுந்தி விழுங்குகிறதென்று வேதம் உபதேசிக்கிறது. சுந்தியைக் காலம் விழுங்குகிறதென்பதில்லை. அங்காலத்தையும் பிரம்மஜ்ஞானமுள்ளவன் தன் வசமாக்கிக்கொள்ளுகிறான். அப்பொழுது பிரம்மஜ்ஞானமுள்ளவன் ஆகாயத்தின்சூண்மான நாதத்தையும் (ஏதாவது சப்தப்ரம்மத்தையும்) ஆதமரூபத்தில் லயிக்கச்செய்கிறான். ஆந்த ஆந்மரூபம் ஸுக்ஷமமான பரபரம்மமாகும். ஏது சாஸ்வதமும் மிக ஆத்தமமுமாகும். இவ்விதம் எல்லாவஸ்துக்களையும் பிரம்மமே லயப்படுத்திக்கொள்ளுகிறது. இது இவ்விதமே உண்மையானது. ஸங்கேதகமில்லை. பரமாத்மரூபகளான யோகிகளால் வித்தையில் மிக ஆவல்கொள்ளவானும் உபதேசிக்கத்தக்கவனுமான சிஷ்யனைக்கண்டு உள்ளபடி இது உபதேசிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இவ்விதம் ஸுருக்ஷிதப்பிரளயங்களும் சப்தப்ரம்மமென்ற பிரணவமும் ஸுக்ஷமமான பரப்ரம்மமும் திரும்பவும் திரும்பவும் ஆயிரம் யுகங்களுக்குப்பின் துவக்கத்தில் பகல் இரவுகளும் சொல்லப்பட்டன.

**இருநூற்றுநாற்பதாவது ஆத்தியாயம்.**

**சௌகந்தர்மம். (தோடர்ச்சீ.)**



(வீராம்மணர்களின் தர்மாதலியவற்றைச் சுக்ரூக்துச் சோல்லியது.)

நீ பூதக்கூட்டங்களைப்பற்றிக் கேட்டதை நான் இவ்விதம் சொன்னேன். பிராம்மனனுக்குச் செய்யத்தக்கது எதுவோ அதை இப்பொழுது உனக்கு உபதேசிக்கிறேன். இந்தப்பிராம்மனனுக்கு ஜாதகர்மமுதலிய புதினையுள்ள கர்மங்களைச் செய்யவேண்டும்.

வேதங்களின் கரைகண்ட ஆசிரியரிடம் ஸமாவர்த்தனம் வரையில் வலிக்கவேண்டும். குருவுக்ருப்பணிவிடைசெய்வதில் உறசாகமுள்ள வனுபிருந்துகொண்டு எல்லாவேதங்களையும் கற்றபின் வேதத்தின் ஓர்த்தமானயாகத்தைத் தெரிந்துகொண்டு குருவுக்ருரிய கடனைத் தீர்த்தபின்பு ஸமாவர்ததனஞ்செய்துகொள்ளவேண்டும். ஆசார்யரால் அனுமதிகொடுக்கப்பெற்றும், அவன் பிரஜைகளை உண்டுபண்ணு வதறகாகத் தாரங்களுடனே அல்லது குருவினருகில் பிரம்மசர்யத் துடனே வனத்திலோ அல்லது ஸங்யாவிதார்மத்துடனே கான்கில் ஒர் ஆஸ்ரமததை அடைந்து சரீரத்தை விடுப்பதி இருக்கவேண்டும். இந்தக்கிருக்கஸ்தனென்பவன் எல்லா ஆஸ்ரமங்களின் தர்மங்களுக்கும் மூலமென்று சொல்லப்படுகிறான். அந்தக்கிருக்கஸ்ராமத்தில் பாவங்களைப்போக்கிக்கொண்டு பரிசுத்தனைவன் எல்லா ஆஸ்ரமங்களிலும் விடுபட்டவனும் தன் கர்மங்களால் பரிசுத்தனுமாயிருப்பவன், பிறகு வேறு ஆஸ்ரமங்களை அடையவேண்டும். பூமியிலைக்குடிடத்தை மிகப்பரிசுத்தமென்று தெரிந்துகொள்ளுகிறான் அவ்விடத்தில் வலிக்கவேண்டும். அவ்விடத்தில் இருந்துகொண்டு உத்தமமானகீர்த்தியை அடைவதில் நம்பத்தக்கநிலையை அடையமுயலவேண்டும், மிகப்பரிசுத்தவத்தாலும் கலவிகளை முடிவுடைறச் செய்வதாலும் யாகத் தாலும் தானங்களாலும் பிராம்மணர்களுக்குக் கீர்த்துபெருகுகிறது. இந்தமனிதனுக்கு எதுவரையில் புகழ்ச்சியை உண்டுபண்ணத்தக்க கீர்த்து இவ்வுலகிலிருக்கிறதோ அதுவரையில் புண்ணியஞ்செய்தவர்களுக்குத்தக்கவையும் அழிவற்றவையுமானாலும் களங்களை மனிதன் அடைவான். அத்யயனம் செய்யவும் வேண்டும். அத்யயனத்தைச் செய்விக்கவும் வேண்டும். யாகங்களைச் செய்யவும் யாகங்களைச் செய்விக்கவும் வேண்டும். வீணை ப்ரதிக்ரத்தைப் பெறலாகாது. வீணை எவ்விதத்திலும் தானஞ்செய்யலாாது யாகஞ்செய்விக்கத்தக்க மனிதனிடமிருந்தோ சிஷ்யனிடமிருந்தோ கண்ணிகையிடமிருந்தோ மிக்க பொருள் வருமாகில் யாகஞ்செய்யவும் தானஞ்செய்யவும் வேண்டும். எவ்விதத்திலும் ஒருவனுக்கப் புஜிக்கக்கூடாது. கிருகத்தில் வலிப்பவனை இந்தப் பிராம்மணனுக்கு வேறு புண்யம் சொல்லப்படவில்லை. தேவர்கள், ரிஷிகள், பித்ருக்கள், குருக்கள் இவர்களுக்கும் கிழவர்கள், நோயாளிகள், பசியுள்ள வர்கள் இவர்களுக்கும் (சத்துருவுக்குப்பயந்து) மறைந்திருப்பவர்

கனும் தாபமுள்ளவர்களுமாகத தன்னிடத்திலிருக்கவிரும்புகிறவர் களுக்கும் சக்திக்குத்தக்கபடியோ சக்திக்குமீறியோ திரவியங்களையும் பக்குவமான ஆண்ணத்தையும் அளிக்கவேண்டும். தானத்துற்குத்தகு தியுள்ள பூஜ்யர்களுக்கு அளிக்கத்தகாதது ஒன்றுமிலலை. மஹாத் மாவானகாப்பயபரின்பொருட்டு ப்ரஸ்ராதன் உச்சைப்ரவமென்னும் குதிரையைக்கொடுத்துக் தேவர்களைகாண்டாடத்தக்க உலகங்களை அடைந்தான். உண்மைபேசுகிறவரும் பெரியங்கமமுள்ளவருமான சக்ராசார்யரும் நன்மொழிகூறித் தம்ஹயிரால் பிராம்மணன்றியிரைக் காப்பாற்றி ஸ்வர்க்கத்தை அடைந்தார். ஸங்க்ருதியின்புத்ரனைரங்து தேவனும் மஹாதமாவரன் வைலிஷ்டரின்பொருட்டுக் குளிர்ந்ததும் சுடுவதுமானஜலத்தைக்கொடுத்து ஸ்வர்க்கலோகத்தில் பூஜிக்கப்படுகிறோன். அறிவுள்ள ஆத்மோயனென்னும் அரசன் பூஜ்யரானஇந்த்ர த்ருமிக்குப் பலவகைப்பொருளை அளித்து அழிவில்லாத உலகங்களை அடைந்தான். உசீனரன்புதரனைசிபி பிராம்மணருக்காகத் தன் அங்கங்களையும் ப்ரியனானாலும்புத்ரனையும் அளித்ததால் இங்கிருங்கு தேவலோகத்தின்மேற்புறத்திற்குச் சென்றான். காசிராஜனை ப்ரதர்த்தனன் பிராம்மணன்பொருட்டுத் தன்களை அளித்து இவ்வுலகிலும் மேலுலகிலும் ஒப்பற்றகீர்த்துயைப் பெறறான். தேவால்குதனைவன் எட்டுக்கம்பிகளுள்ளதும் தங்கத்தால்செய்யப்பட்டதும் மிகப்பெருமையுள்ளதும் ஆச்சரியமுமான சூடையைக்கொடுத்து ராஜ்யத்துடன்கூடத் தேவலோகமடைந்தான். பெரியதேஜஸாள்ளவரும், அத்ரியின்குமாரருமானஸாங்க்ருதியானவர் சிஷ்யர்களுக்கு நிர்க்குணமானப்ரம்மததைப்பேசித்து மிகஉத்தமமான உலகங்களை அடைந்தார். பராக்ரமமுள்ள அம்பரீஷன் பநுனேர் அர்ப்புதம் என்னிக்கையுள்ளபசுக்களைப் பிராம்மணர்களுக்குக் கொடுத்து ராஜ்யத்துடன் தேவலோகமடைந்தான். பிராம்மணர்களுக்குவேண்டி ஸாவித்ரினன்பவள் திவ்யமான குண்டலங்களையும் ஜனமேஜயன் சரீரத்தையும் அளித்து உத்தமாலகத்தைப் பெற்றார்கள். எல்லாரத்தினங்களையும் அளித்த வருஷாதரப்பியும், பிரியமானஸ்திரீகளையும் அழகானகிருகத்தையும் அளித்த யுவனஞ்சப்பனும் தேவலோகஞ்சென்றார்கள். விதேகதேசத்திற்குஅதிபதியான சிமியானவன் ராஜ்யத்தையும், பரசுராமர்பூமியையும், கயன் பட்டனங்களுள்ள பூமியையும் பிராம்மணர்களுக்கு அளித்து நறகதிபெற்றார்கள். பிராணிகளைப்படைக்கத் தக்க வைலிஷ்டர், பிரம்மதேவர் பிரஜெகளைக் காப்பாறறுவதுபோல, மேகம் மழைபெய்யாதிருக்கும்பொழுது எல்லாப்பிராணிகளையும்

அனங்

## ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

ஜீவிக்கும்படிசெய்தார். கரந்தமன்புத்திரனை யருத்தனென்னும் அசன் அங்கிரஸாக்குச் கண்ணியைத்தானஞ்செய்து வேகமாகத் தேவ லோகமண்டந்தான். புத்தியுள்ளவர்களிற்கிறந்தவனும் பாஞ்சாலதேசத்திற்கு அதிபதியுமான பிரம்மததனென்னும் அரசன் பிராம்மன ஸ்ரேஷ்டர்களுக்குச் சங்கநிதியைக்கொடுத்து உத்தமலோகங்களை அடைந்தான். மித்ரஸ்ரைனென்னும் அரசனும் மதயந்தியென்னும் தன்மலைவிணய மஹாதமாவானவை விஷ்டருக்கு அளித்து அவருடன் ஸ்வர்க்கமண்டந்தான். பெரியகீர்த்துபெற்றவூஸ்ரததென்னும்ராஜரிஷியானவன் பிராம்மனருக்காகட் பிரியமான பிராணையும்கொடுத்து மிகுத்தமமானலோகங்களை அடைந்தான். சத்தயும்னென்னும் அரசன் போக்யவஸ்துக்கள்யாவும்நிறைக்கத்தும் ஸ்வர்ணமயமுமான வீட்டை முத்சலருக்கு அளித்து ஸ்வர்க்கலோகங்கூசன்றுன். த்யுதி மானென்னும்பெயருடன் பிரவித்தனும் பராக்ரமசாலியுமானஸாலவ தேசத்தரசன் ரிசீகரின்பொருட்டு ராஜ்யததைக்கொடுத்து மிகுத்தமமான உலகங்களை அடைந்தான். பிரபுவானலோமபாதனென்னும் ராஜரிஷி ரிசாயஸருங்கரின்பொருட்டுப் பெண்ணேஞ்சாங்தையை அளித்தால் பெரியபோகங்களைனததையும் அடைந்தான். மதிராஸ்வ னென்னும்ராஜரிஷி மிக அழகான இடையுள்ளகள் நிறைக்கயையுறிரண்ய ஹஸ்தருக்குக்கொடுத்துத் தேவாகளால துறுக்கப்படும் உலகங்களை அடைந்தான். பெரியதேஜஸாளா ப்ரஸேனஜிததென்னும் அரசன் கன்றுகளுடன்கூடியலக்கும்பசுக்களைத் தானஞ்செய்து மிகுத்தமான உலகங்களை அடைந்தான். இவ்விதம் அடக்கியமனமுள்ளவர்களும் இந்திரியங்களை வென்றவர்களுமானதுவாக எனும் மற்றுமுள்ளவர்களுமான பலமஶாத்மாக்கள் தானத்தாலும் தவத்தாலும் ஸ்வர்க்கத்தை அடைந்தார்கள். பூமியுள்ளவரையில் அவர்களுடையகீர்த்திநிலைபெற்றிருக்கும். தானங்களாலும் யாகங்களாலும் பிரஜைகளை உண்டு பண்ணுவதாலும் டிவாகள் தேவலோகமண்டந்தார்கள்.

இருநூறுநாற்பத்தோராவது அத்தியாயம்.

சீ மா சீ த ர் மா ம. (தோடர்ச்சீ.)



(வீயாஸர் பிராம்மனர்களின் தர்மத்தையும் நூலாத்தின் சீறப்பையும் கூக்குக்குச் சோல்லியது.)

<sup>1</sup> ஒத்தமமான நிலைமையை அடைந்தவன் வேதங்களில் கூறிய த்ரயீ என்னும் தீதையை சிசாரிக்கவேண்டும். ஆறுகர்மங்களிலும்

1 'காமகாவடைங்களை நன்கு அறிந்தவன் ஞானகாண்டததைப் பார்க்க வேண்டும்' என்றும் கொள்ளலாம்.

நிலைபெற்றவனும் பூஜியனுமாயிருப்பவன் ருக்கு, யஜாஸ், ஸாமம், அதர்வனைம் என்ற இந்த வேதாக்ஷரங்களிலேயே நிலைபெற்றிருப்பான். வேதத்தில்கூறிய விஷயங்களில் ஸமர்த்தர்களும் ஆத்மவிசாரத்தில் ஸமர்த்தர்களும் ஞானமுள்ளவர்களும் பெரியபாக்யம் பெற்றவர்களுமானவர்கள் ஸ்ரங்கடிப்பிரளயங்களை அறிகிறார்கள். இவ்விததாமத்துடனிருக்கவேண்டும். விதிப்படிகாரியங்களைச் செய்யவேண்டும். பிராம்மணன் பிராணிகளுக்குத் துன்பமின்றி ஜீவனத்தை அடையவிரும்பவேண்டும். ஸாதுக்களிடமிருந்து கலவ அறிவுவந்தவனும் சிஷ்டனும் சாஸ்திரங்களில் ஸமர்த்தனும் உலகத்தில் தன் தர்மப்படி கர்மங்களைச் செய்கிறவனும் (தர்மங்களின்) ஸங்கரமில்லாதவனுமாயிருக்கவேண்டும். கிருஹஸ்தனுயிருக்கும் அந்தப்பிராம்மணன் அந்தஆறுகர்மங்களிலும் உறுதியாயிருக்கவேண்டும். எப்பொழுதும் ஸ்ரங்கடத்தையுள்ளவருகை 1இந்துயஜ்ஞங்களையும் செய்யவேண்டும். தெரியமுள்ளவனும் அஜாக்ரதையில்லாதவனும் அடக்கமுள்ளவனும் தர்மமறிந்தவனும் புத்தியுள்ளவனும் ஸங்கோஷத்தையும் மதத்தையும் கோபத்தையும் விட்டவனுமான பிராம்மணன் துன்பமடையமாட்டான். தானம், அத்யயனம், யாகம், தவம், வெட்கம், ருஜாவாயிருப்பது, அடக்கம் இவைகளால தேஜஸ மிகவும் வளருகிறது. பாவமும் குறைகிறது. பாவத்தைவிலக்கியவனும் புத்தியுள்ளவனும் வகுவான ஆகாரமுள்ளவனும் இந்திரியங்களை வென்றவனுமாகக் காமததையும் கோபத்தையும் வசமாக்கிக்கொண்டு பரமாத்மபதத்தை அடையவிரும்பவேண்டும். அக்னிகளையும் பிராம்மணர்களையும் தேவர்களையும் பூஜிக்கவும் நமஸ்கரிக்கவும் வேண்டும் அமங்களமானவர்ததையையும் அதர்மமானஹிம்ஸையையும் விலக்கவேண்டும். பிராம்மணனுக்கு மிகவும்பழுமையான இந்தவருத்து விதிக்கப்படுகிறது. கலவநானத்தைஅடைவதுடன் கர்மங்களைச் செய்பவன்கர்மங்களில் வித்திபெறுவான். ஒங்குதுஇந்திரியங்களென்னும் ஜலமுள்ளதும் லோபமென்னுங்கரையுள்ளதும் கோபமென்னும்சேறுள்ளதும் தாண்டமிகக்கடினமானதும் எதிர்த்துச்செல்லத்தகாததும் பயங்கரமுமான நதியைப் புத்தியுள்ளவன் தாண்டுவான். மிக்காவி வேகத்தை உண்டுபண்ணத்தக்க காலம் எப்பொழுதும் ஜாக்ரதையாயிருப்பதாகத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். பெரியதும் விதிகளில் உபதேசிக்கப்படுவதும் வலிமையுள்ளதும்தடையில்லாததுமானஸ்வபாவமென்னும்பிரவாகத்தால், உண்டானஉலகம் எப்பொழுதும் இழுக்

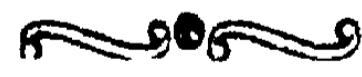
## அனச ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

கப்படுகிறது. காலமென்னும்ஜலமுள்ளதும் பெறியதும் எப்பொழுது முள்ளவருடமென்னும் சுழலுள்ளதும் மாதமென்றாலைபுள்ளதும் ருதுவென்றவேகமுள்ளதும் பக்ஷமென்னும் புற்பூண்டிகளுள்ளதும் கண்மூடுவதுதிறப்பதென்னும் நுரையுள்ளதும் இரவுகளென்றவேகமுள்ளதும் காமமென்றபூதலையுள்ளதும் பயங்கரமானதும் வேதமும் யாகமுமாகிறதெப்பமுள்ளதும் தர்மமென்றதீவுள்ளதும் போகம்பொருள் இவைகளைப்பற்றியபிராணிகளின்கூச்சலுள்ளதும்உண்மையான வேதவாங்கால்கூறிய மோக்ஷமென்னுங்கரையுள்ளதும் பலவிதமான ஹிம்ஶஸயென்னும்மரங்களைமுப்பதும் பிரம்மத்தால்செய்யப்பட்டதுமான யுகமென்னும்பிரவாகத்தால் ப்ரம்மதேவராலபடைக்கப்பட்டபிராணிகள் யமனிருப்பிடத்திற்கு இழுக்கப்படுகின்றன. அறி வுள்ளவர்களானதீர்கள் அறிவென்னும்தெப்பங்களைக்கொண்டு இந்த வெள்ளத்தைத் தாண்டிகிறார்கள். தெப்பமில்லாதவர்களான அறிவில்லாதவர்கள் என்னசெய்யப்போகிறார்கள்? அறிவுள்ளவனே தாண்டுவான். அறிவில்லாத வேறுமனிதன் தாண்டமாட்டானன்பது பொருத்தமே. அறிவிற்கிறந்தவன் எல்லாவிடத்திலும்தூரத்திலுள்ள சூன்டோஷங்களையும் பார்ப்பான். அறிவில்லாதவனே ஆசையுள்ள மனமுள்ளவனும் சஞ்சலமானசித்தமுள்ளவனும் அற்புத்தியுள்ள வனுமாக ஸந்தேகத்தால் இதைத் தாண்டமாட்டான். உட்கார்ந்து கொண்டேயிருப்பவன் செல்லமாட்டானன்றே? அவிவேகமுள்ள வன் ஞானமென்னும்தெப்பமில்லாமையால் பெருங்குற்றத்தையும் அறியமாட்டான். ஆசையென்னும்முதலையாலப்பிக்கப்பட்ட இந்த அவிவேகிக்கு ஞானமும் தெப்பமாகாது. ஆகையால், பகுத்தறிவுள்ள வன் முழுகாமல்கிளம்பவேண்டி முயற்சிசெய்யவேண்டும். பிராம்மணனுக்குரிய தர்மமுள்ளவனுயிருப்பதுவே அவனுக்குக் கிளம்பத் தக்காபாயமாகும். மூன்றுதலைமுறையாகப் பரிசுத்தமான குலத்தில் பிறந்தவனும் (அத்யயனம் யாகம் தானம்னன) மூன்றுக்கர்மங்களைவிட்டேகமுள்ளவனுமாகி ஞானத்தால் தாண்டிச்செல்லும் விதமாக அதிலிருந்து மேலேசெல்லமுயற்சிசெய்யவேண்டும். ஸம்ஸகாரங்களைப்பெற்றவனும் அடக்கமுள்ளவனும் நியமமுள்ளவனும் மனத்தைஅடக்கியவனும் அறிவுள்ளவனுமாயிருப்பவனுக்குத் தடையின்றி இவ்வுலகிலும்மேலுலகிலும் விதத்தியுண்டாகும். கிருகஸ்தனு யிருப்பவன் கோபமும் அஸுயைபுமில்லாதவனுகி அந்தத்தர்மங்களிலிருக்கவேண்டும். எப்பொழுதும் அதிகளுக்கிட்டமிச்சத்தைப்

புஜிப்பவனும் ஜூங்துயஜ்ஞங்களையும் செய்பவனுமாயிருக்கவேண்டும். பெரியோர்களின் தர்மப்படி நடக்கவேண்டும். விதிப்படி கர்மத்தைச் செய்யவேண்டும். உலகத்திறகுவிரோகமில்லாததும் இகழ்ச்சியில் லாததுமானதீவனத்தை அடைய விரும்பவேண்டும். சாஸ்திர ஞானத்தின்உண்மையைத்தெரிக்குதுடென்டவனும் பெரியோர்களின் ஆசாரங்களைங்கு அறிந்தவனும் நன்தர்மப்படிகர்மங்களைச் செய்கிற வனும் கர்மத்தில் ஸங்கரமில்லாதவனும் நாமமுள்ளவனும் ப்ரத்தை யுள்ளவனும் பெரும்பாலும் அடக்கமுள்ளவனும் அஸ்தியீயில்லாத வனும் தர்மாதர்மங்களின்விசேஷங்களை அறிந்தவனுமாயிருப்பவன் தாண்டக்கடினமானவல்லாத்துண்பங்களையும் காண்டுவான். தெரிய முள்ளவனும் அஜாக்ரதையில்லாதவனும் அடக்கமுள்ளவனும் தர் மங்களை அறிந்தவனும் புத்தியுள்ளவனும் ஸங்கோஷமும் மதமும் கோபமும் அற்றவனுமானபிராம்மணன் துண்பப்படமாட்டான். பழையதானாகிந்தலூக்கம் பிராம்மணனுக்கு விதிக்கப்படுகிறது. அறி வின்பெருமையுடன் கர்மங்களைச் செய்கிறவன் எல்லாவிதையத்திலும் வித்திபெறுவான். அறிவில்லாதவன் தர்மவிருப்பத்துடன் அதர் மத்தைச் செய்வான். தர்மத்தையோ தர்மம்போன்றதையோ அவன் சோகமுள்ளவன்போலச் செய்வான். தர்மத்தைச் செய்கிறேனன்று அதர்மத்தைச் செய்வான். அசர்மத்தில்விருப்பமுள்ளவனுகித்தர்மத்தைச் செய்வான். அறிவிற்சிறியவனுன் இரண்டுகாமங்களையும் நன்றாகத்தெரிந்துகொள்ளாமல் பிறப்பவனும் இறப்பவனுமாயிருப்பான்.

**இருநாற்றுநாற்பத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.**

**மேராக்ஷி தர்மம். (தோடர்ச்சி.)**



(வ்யாஸர், ஞானம் மேராக்ஷி காரண மேன்பததச்சுக்கருக்குச் சோல்லியது.)

மனிதன் 1 மனத்தால் மூழ்குகிறவனும் கிளம்புகிறவனுமாக இருக்கப்படுகிறுன். அவன் ஸாதனத்தை அடைந்தபின் மோக்ஷத்தை அடையவிரும்புவானுகில் ஞானமென்னும் தெப்பமுள்ளவனுமிருக்கவேண்டும். அறிவுள்ளவர்கள் ஞானத்தாலூண்டுபண்ணப்பட்டதெப்பங்களால் அறிவில்லாதவர்களைக் கரையேறச் செய்கிறார்கள். அறிவில்லாதவர்கள் தம்மையோ மற்றவர்களையோ எவ்விதத்திலும் கரையேறச் செய்யத்தக்கவர்கள்லர். காமமுதலியதோஷங்களை

1 'காலப்ரவாஹத்தால்' என்பது வேறுபாடம்.

அன்கு

## பந்த மஹாபாரதம்.

அறுத்தமுனியானவன் யோகத்தில் முயற்சியுள்ளவனுகித் \*1 தேசம், 2 கர்மா, 3 அணுராகம், 4 தூரவியம், 5 பாயம், 6 அபாயம், 7 சிச்சயம், 8 கண்முதலியாவை, 9 ஆகாரம், 10 ஸம்ஹாரம், 11 மனம், 12 தரிசனம் என்பன்னிரண்டிலொதனங்களைத் தேடிக்கொள்ளவேண்டும். உத்தம மாண்ஞானத்தைவிரும்புகிறவன் புத்தியினால் வாக்கையும் மனத்தை யும் அடக்கவேண்டும். தனக்குமோசஷத்தைவிரும்புகிறவன்ஞானத் தினால் புத்தியை அடக்கிக்கொள்ளவேண்டும். இந்தவாக்குமுதலிய வைகளை ஏடுக்கும்வழியை மனிதன் கண்டானுகில் அவன் மிகக் கொடியவனாலும், எல்லாவேதங்களையும் அறிந்தவனாலும், வேத மோதாதபிராம்மனாலும், தர்மமறிக்கு விதிப்படி யாகத்தைச் செய்தவனாலும், மிகவும் பாவத்தைச் செய்கிறவனாலும், புரு ஷப்புவியாலும், மிகவும்பயப்படுகிறவனாலும், தாண்டமிகக்கடி னமான ஜூரமானமென்னும்கடலை இவ்விதம் தாண்டிகிறன். இவ் விதயோகமுறைப்படி முழுவதும் அப்யாஸங்கெய்ப்பவனாலும் இதை அறியவிருப்பமுள்ளவாலும் அவன் முடிவில் சப்தப்ரம்மத்தை மீறிச்செல்லுவான். தர்மத்தைஇருப்பிடமாகக்கொண்டதும் வெட்கத்தை 13வருதமாகக்கொண்டதும் (முன்கூறிய) உபாபாபாயங்களை மூக்கண்யாகக்கொண்டதும் அபானமென்னும் அச்சள்ளதும் பிரான னென்னும் நுகமுள்ளதும் ப்ரஜனாயன்றஆயுஞ்சளதும் ஜீவ னென்றபிடிப்புள்ளதும் ஜாக்ரதையென்ற சேர்க்கையுள்ளதும் நன்னடக்கையோடிருப்பதென்னும் கட்டுள்ளதும் பார்ப்பது, கேட்பது, தொடுவது, மோப்பது இவைகளைக் குதிரையாகக்கொண்டதும் (நற்குணங்களைப்பற்றிய) அறிவைக் குடமாகக்கொண்டதும் எல்லாச்சாஸ் தூரங்களையும் சாட்டையாகக்கொண்டதும் ஞானத்தை ஸாரதியாகக் கொண்டதும் கேஷத்ரஜங்களென்னும் ஆத்மாவால் ஏறிக்கொள்ளப்பட்டதும் அழகுள்ளதும் உறுதியுள்ளதும் ர்ரத்தையையும் அடக்கத்தையும் முன்னிட்டதும் தியாகமென்னும் கடிவாளமுள்ளதும் கேஷமத்தைத்தருவதும் பரிசுத்தமானவழிபிலசெலவுவதும் தியான

\* வேறுபாடம். 1 முாகலமுதலியன் இல்லாதபரிசுத்தமான இடம்.

2 யோகத்தற்குவரோதமில்லாதகடை. 3 சேசத்துடன்கூடிய சிவதயன்.

4 ஜலமுதலியகை. 5 யோகத்திற்கு அங்பமானஆஸனமுதலியகை.

6 யோகத்திற்கு இடையூரங்களைகளை விலக்குதல்.

7 சாஸ்திரத்திலும் குருவின்உபதேசத்திலும் பெரியம்பிககை.

8 அவைகளின் அடக்கம். 9 பரிசுத்தமானஉணவு.

10 விவகயோகங்களிலிருந்து விலகுதல். 11 அதன் அடக்கம்.

12 பிறப்பு இறப்பு முதலியவைகளைத் தே ஏதுமனத் தெரிந்துகொள்வது.

13 ரதத்தைக் காப்பதாகிய ஓர் உறுப்பு.

மென்னும்தேசத்தோக்கிச்செல்லுவதும் (மோக்ஷவிருப்பமுள்ள) ஜீவனைவூட்டப்படுவதும் தில்யமுமான யோகரதமானது பரமாத்மா வென்னும் லோகத்தின் அருகில் விளங்குகிறது. இனி, மிகவும் சிக்கிரமாகப் பரமாத்மாவை அடையவேண்டுமென்ற மனமுள்ளவ னும் இவ்விதரதத்தைவூட்டவிரும்புகிறவனுமாயிருப்பவனுக்குவிடை வாகச்செல்லத்தக்கவிடியை உபதேசிக்கிறேன். வாக்குமுதலியவை களைஅடக்கியவனே முழுமையும் அடைகின்றவையும்<sup>1</sup> தூரத்திலும் அருகிலுமுள்ள, விஷபங்களைப்பற்றியவையுமான ஒரமுதாரணைகள் வேறுஇருக்கின்றன. ஆனால், அவைகள் தாமதமுள்ளவைகள். யோகியானவன் ப்ருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாயம் இவைகளைப்பற்றிய ஐஸ்வர்யத்தை முறையே அடைவதுபோல அகங்காரம், புத்தி, அவ்யக்தம் இவைகளைப்பற்றிய ஐஸ்வர்யத்தையும் முறையே அடைகிறேன். யுக்தியுடன் யோகத்தை அப்யவிப்பவனுக்குண்டாகத்தக்கஷனுபவக்கிரமங்களையும் அப்படியே யோகத்திலிருந்துகொண்டு தன்சரீரத்தி னுள்ளிருக்கும் தக்வத்தைப்பார்க்கிறயோகியின்வருத்தியையும் சொல்லுகிறேன். ஆத்மாவிறகுரிய இவ்விதருபங்கள் ஸ்தூலசரீரத்திலிருந்துவிடுபட்ட அவைகளை யோகாப்பியாஸத்தால் ஸ்தூலசரீரத்திலிருந்துவிடுபட்ட வனே பார்ப்பான். புகைபோன்றபனியானது எவ்விதம் ஆகாயத்தில் வியாபிக்குமோ அவ்விதம் ஸ்தூலசரீரத்திலிருந்துவிடுபட்ட யோகியின்பார்த்துவமானஸ்தூலருபம் உலகத்தைவ்யாபிப்பதாயிருக்கும். பிறகு, புகைபோன்ற அந்தரூபம் மறைந்ததும் இரண்டாவது ரூபம் தோன்றும். அப்போது ஆகாயத்திலுள்ள ஜலரூபத்தைப்போல யோகியானவன் அந்தச் சரீரத்திலேயே ஜலரூபத்தைப் பார்க்கிறேன். ஜலரூபத்தின் தோற்றத்தையும் மீறிசெல்லும்பொழுது இந்த யோகிக்குத் தேஜோரூபம் பிரகாசிக்கிறது. இந்தயோகிக்குத்தோன்றும் அந்தத்தேஜோரூபம்விலகின்னின் ஸ்தூலசமமும் அழிவிலலாததுமான வாயுவின்ரூபம் மஞ்சள்வஸ்ரதிம்போல அந்தயோகிக்குக் குறைவின் நிப் பிரகாசிக்கிறது. அந்தவாயுரூபம்விலகியின் ஆகாசரூபம் தோன்றுகிறது. ஆகாசரூபம்விலகியின் அந்தயோகிக்குப் புத்தியின்ரூபம் பிரகாசிக்கிறது. ஆந்தயோகிக்கு ஆட்டுமயிரின்ரூபத்திற்குச்சரியானங்கிறமுள்ளதாகப் புத்தியின்ரூபம் பிரகாசிக்கிறது. பிறகு, பரி

1 சரீரத்திற்கு வெளியிலுள்ளதும் உள்ளிலுள்ளதும் என்றுகருதது.

2 ஒந்துழுதங்கள் அகங்காரம் புத்தி இவைகளைப்பற்றியதாரணைகள் ஏழு. ஏழுள்ளபதற்குப் பலவிதமான தாரணைகளைன்று பொருள்கொள்ளவேண்டும். ‘தாரணைன்பது ஒருவிதயத்தில் மநத்தை நிறுத்திவைப்பது’ என்பது பழையங்கரை.

அன்று

## பூர்வ மஹாபாரதம்.

சுத்தமான ஆகாசஸ்தானத்தில் வயமடைந்து இந்த யோகியானவன் அகங்காரத்தில் பிரகாசிக்கிறார்கள். ப்ரம்மத்தை அடைகிற யோகிக்குக் 1 கறுத்ததும் அகங்காரத்தின் வயஸ்தானமுமான ஆகாயமும் உப தேசிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இவ்விதவீத்திகளுண்டானாலே உண்டா கும்பிரயோஜனங்களை என்னிடமிருந்துகேள். பூமியைஜயித்ததினு ஹுண்டானஜூப்பர்யங்களுள்ளவனுக்கு இஷ்டப்படிஸ்ருஷ்டிக்கும் சக்தி உண்டாகிறது. அந்தயோகியானவன் பிரம்மதேவரைப்போலைக் கலந்துமில்லாதவனுகித் தன்சரீரத்திலிருந்து பிரஜைகளை உண்டு பண்ணுகிறார்கள். வாயுவின்ஜூயததாஹுண்டாரும் ஜூப்பர்வர்யம்வந்தால் கையாலோ காலாலோ கட்டைவிரல்நுணிமாததிரத்தாலோ பூமியை நடிந்கச்செய்வான். ஆகாசஜூயத்தை அடைந்தவன் ஆகாயத்திற்குச் சரியான ரூபமுள்ளவனுயிருப்பதால் ஆகாயத்தில் விளங்குவான்; தன் ஆகிருதியில் 2 அந்தரத்தானசக்தியுடையவனுமாவான். ஜூலத்தை ஜூயித்தவன் இஷ்டப்படி தாகமுதலியவற்றின்ஜூலங்களைக்குடிக்கச் சக்தியுள்ளவனுவான். தேஜஸைஜயித்தால் இந்தயோகியின் தைஜஸ மானரூபமானது காணப்படுவதுமில்லை; அப்படியே அவிவதுமில்லை. அகங்காரம்நன்குஜயிக்கப்பட்டால் இந்தஜூதுபூதங்களும் இந்த யோகிக்கு வசமாகச்செலவுவனவாகவிருக்கும். இந்தஆறுக்கும் ஆத்மாவானபுத்தியானது ஜூயிக்கப்படுமானால் (அணிமாமுதலிய) ஜூப்பர்யமுடையவனுவான். தோஷமிலலாதஅறிவானது பூரணமாக இந்தயோகியை அடுத்திருக்கும். அவ்விதமே புத்திமுதலியவைகளுடன்சேர்ந்த ஸ்தாலமாகக்காணப்படும் ஆத்மரூபத்தை வ்யக்த மென்றுபெயர்கொண்ட இவ்வுலகமானது எந்தப்ரம்மத்திலிருந்து வெளிவந்ததோ அந்தஸ்ரீகஷ்மமான ப்ரம்மரூபமாகத் தெரிந்து கொள்ளுகிறார்கள். அவைகளின் ஸ்ரீகஷ்மமானப்ரம்மததைப்பற்றிய வித்தையை என்னிடமிருந்து விரிவாகக்கேள். அப்படியே 3 ஸாங்க்ய சாஸ்திரத்திலசொல்லியதும் ஸ்தாலமானபிரபஞ்சத்தைப்பற்றியது மானவிஷயத்தையும் முதலில் என்னிடமிருந்து 4 தெரிந்துகொள். யோகம், ஸாங்க்யம் இரண்டிலும் வேறுறுமையின்றி இருபத்தைந்து ததவங்கள் ஸமமாயிருக்கின்றன. அவைகளிலுள்ள விசேஷத்தை என்னிடமிருந்துகேள். உற்பத்தி, வளர்ச்சி, ஜூரை, மரணம் என்ற நான்குலகங்களுடன்கூடியதுவ்யக்தமென்றுசொல்லப்படுகிறது. இதைவிட வேறுயிருப்பது அவ்யக்தமென்று சொல்லப்படுகிறது. வேதத்தில் கூறிய வித்தாந்தங்களிலும் இரண்டு ஆத்மாக்கள் உதா

கரிக்கப்படுகின்றன. அவைகளில் முதலானதை (முன்கூறிய) நான்கு வகைணங்களுள்ளதும் அவ்யக்தத்திலிருந்து உண்டானதும் நான்கு விதமானபுருஷார்த்தங்களுக்குக்காரணமுமான புத்தியென்று சொல் வகிருர்கள். மற்றெல்லான் புத்தியென்னும்ஸத்வம் கேஷத்ரஜனு னென்னும்ஜீவன் இவ்விரண்டும் அவ்யக்தவகைணமுள்ளவையாகும். வேதங்களில்சொல்லப்படுமிரண்டுஆத்மாக்களும் விஷபகளில் பற்றுதலுள்ளவைகளாயிருக்கின்றன. விஷபங்களைவிலக்கி அவைகளிலிருந்து வேறாகஆத்மாவைஅறிவது ஞானமுள்ளவர்களின்லகைண மென்று தெரிந்துகொள். அவன் அபிமானமில்லாதவனும் அகங்காரமில்லாதவனும் துவங்துவங்களிலிருந்து விலகியவனும் ஸந்தேகங்களை அறுத்தவனுமாயிருப்பான்; கோபிக்கவும்மாட்டான்; பகைக்கவும்மாட்டான்; பொய்யானசொற்களைப் பேச மாட்டான்; நிந்திக்கப்பட்டாலும் அழிக்கப்பட்டாலும் ஸநேகத்தைப்பாவிப்பதல்லாமல கேடுகினைக்கமாட்டான்; கடினசொல், கொழியசெய்கை, மனத்தில்கெட்டனன்னம் இம்முன்றையும்விலக்கினவனும் எல்லாப்பிராணிகளிடங்களிலும் ஒரேநிலையுள்ளவனுமாயிருந்துகொண்டு ப்ரம்மதேவரைப்போன்றவனுயிருப்பான்; யிருப்பமுள்ளவனல்லாதவனும் விருப்பமில்லாதவனல்லாதவனும் சரீரயாத்ரைமட்டில் நிலையுள்ளவனும் சாபலயமில்லாதவனும் பயமற்றவனும் அடக்கமுள்ளவனும் ஒருவிதவேஷமுமில்லாதவனும் வேஷமில்லாதவனல்லாதவனுமாயிருப்பான். இவன்மனம் ஏகாக்ரத்தன்மையில்லாதிராது. புழுதில்லாத ஸங்கலபமுடையவனுயிருப்பான். எல்லாப்பிராணிகளிடமும் ஒரேவிதமானஸ்கேமுள்ளவனும் மன்கட்டியையும் கல்லையும் பொன்னையும் ஸமமாகக்கருதுபவனும் விருப்புவெறுப்புக்களில்ஸமமாயிருப்பவனும் தைரியமுள்ளவனும் தன்னைப்பற்றியநிந்தைஸ்துதிகளைமமாகக்கொண்டவனும் எல்லாப்போகங்களிலும் விருப்பமற்றவனும் உறுதியானபிரம்மசரியவரதமுள்ளவனும் எல்லாப்ராணிகளுக்கும் கேடுசெய்யாதவனுமான இவ்விதஞானியானவன் முக்தியடைகிறுன். யோகததிலிருந்து எந்தக்காரணங்களால் எவ்விதம் முக்தி அடைகிறார்களென்று தெரிந்துகொள். யோகத்தாலுண்டாகும் அணிமாழிதலிய ஜூர்வரயத்தைவிட்டு விலகினவன் முக்தி அடைகிறுன். இவ்விதம் (அங்தாங்தவித்தாங்தத்தின்) அபிப்பிராயப்படி உண்டாகும் அறிவானது ஸந்தேகமின்றி உனக்கு உபதேசிக்கப்பட்டது. இவ்விதமிருப்பவன் துவங்துவங்களிலிருந்து விடுபட்டவனான்; பரமாத்மாவையும் அடைவான்.

இருநூற்றுநாற்பத்துமூன்றுவது அத்தியாயம்.

மே மா சுகீ தர்மம். (தோடர்ச்சி.)



(வீராணார்வி களின் உயர்வுதாட்டவையும் ஞானத்தின் சீறப்பையும் கூக்ரக்துச் சோல்லியது.)

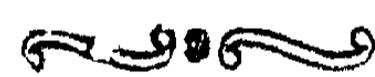
குருவின்உபதேசத்தை அடைந்தபின் தீர்புருஷன் ஞானமென்னும் தெப்பத்தைப்பெற்றுக்கொண்டு மூழ்கினாலும் கிளம்பினாலும் தன்னுட்டயமோக்ஷத்திற்குக் காரணமானவித்தை வழன்றையே அடுத்தவருயிருக்கவேண்டும்' என்று சொன்னார். சுகர், 'அந்தஞானம் எது? (ஜனனமாணங்கள்) இரண்டையும் விலக்கத்தக்கவித்தை எது? பிரவ்ருத்திருப்பமானதர்மமா? அல்லது, நிவ்ருத்தியா?' என்று கேட்க, வ்யாஸர் சொல்லத்தோடங்கினார். 'காரணத்தின் ஸத்தையில்லாமலே ஸ்வபாவத்தால்உலகம்திருக்கிறதென்றுபார்க்கும்மூடனைவன் புத்தியில்லாதவர்களும்' १ யுக்திதெரியாதவர்களுமான எல்லாச்சிஷ்யர்களையும் ஸந்தோஷிக்கச்செய்கிறான். அவன் யாதொருபயனையும் அடையமாட்டான். (ப்ரத்யக்ஷமாகக்காணப்படாததால் ஈஸ்வரன் இல்லையென்றும் அந்தஅந்த வஸ்துக்களின்) ஸ்வபாவமே காரணமென்றும் ஒரே உறுதியாக எவர்கள் கருதுகிறார்களோ அவர்கள் २ முஞ்சையென்னும் புல்லைச்சோதித்து அதனுள்ளிருக்கும் இதழையும் வேறு எதையும் அடையமாட்டார்கள். இந்தப்பகுத்தைத்தப்பிடித்துக்கொண்டு ஸ்வபாவமே காரணமென்றறிந்து விலகுகிற அற்புத்தியுள்ளவர்கள் கேஷமத்தை அடையமாட்டார்கள். மூடச்செய்கையுள்ளவர்களின் மனத்திலுதிக்கும் ஸ்வபாவவாதமானது விணுசத்திறகே காரணமாகும். ஸ்வபாவவாதம் பரிபாவவாதம் என்ற இவை விரண்டுவாதங்களிலும் ஸ்வகுற்றம் இவ்விதம் பகுத்துக்கூறப்படுகிறது. இவ்வுலகில் உழுதல் முதலியதொழில்களும் பயிர்களைச்சேர்ப்பதும் வாகனம் ஆஸனம் வீடு இவைகளும் அறிவுள்ளவர்களால் சிறந்தனவாகச் செய்யப்படுகின்றன. தோட்டங்கள், வீடுகள், நோய்கள், மருங்கு இவைகளைப் பற்றி அறிவுள்ளவர்கள் நன்றாகச் சொல்லுகிறார்கள். அறிவுள்ளவர்களால் இவைகள் செய்யப்படுகின்றன. அறிவானது பொருள்களுடன் சேரும்படிசெய்யும். அறிவுள்ளது கேஷமத்தை அடையச் செய்யும். அறிவிற்கிறந்த வகுணமுள்ள அரசர்கள் அறிவினால் ராஜ்யத்தை அனுபவிக்கின்றனர். பிராணிகளுக்குள்ளமேன்மையும் தாழ்

வும் அறிவாலேயே காணப்படுகின்றன. அப்பா! வித்தையால் உண்டு பண்ணப்பட்டபிராணிகளுக்கு இவ்வுலகில் வித்தைகளுன்றே சிறந்தகதி யாகும். பலவிதமானபிராணிகளைக் குறித்தும் ஜாராயுஜம், அண்டஜம், உத்பிஜ்ஜம், ஸ்வீவதஜம் என்று நான்கு விதமான ஜன்மமிருப்பதாகத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். ஸ்தாவரங்களைவிட ஜங்கமங்கள் சிறந்த வைகளைன்று அறியவேண்டும். சேஷ்டையென்பது (அறிவின்) விசேஷத்தை அறிவித்து ஜங்கமங்களைச் சிறந்தவைகளாகச் செய்யுமென்பது பொருத்தமுள்ளதான். இரண்டுகால்களுள்ளவைகளீன்றும் பலகால்களுள்ளவைகளைன்றும் ஜங்கமங்களை இரண்டுவிதமாகச் சொல்லுகிறார்கள். பலகால்களுள்ளபிராணிகளைவிட இரண்டுகால்களுள்ளபிராணிகளையும் பூமியிலுள்ளமானிடர்களைன்றும் ஆகாயத்தில் ஸஞ்சரிப்பவைகளைன்றும் இரண்டுவிதமாகக் கூறுகிறார்கள். அவைகளில் பூமியில் ஸஞ்சரிப்பவைகள் சிறந்தவைகள். அவைகளே அன்னங்களைப் புஜிக்கின்றன. பூமியிலிருப்பவைகளையும் மத்தியமங்களைன்றும் உத்தமங்களைன்றும் இரண்டுவிதமாகச் சொல்லுகிறார்கள். தம் ஜாதிக்குரியதர்மங்களைச் செய்யுங்காரணத்தால் மத்தியமங்களும் சிறந்தவைகளாகும். மத்தியமங்களும் தர்மத்தை அறிந்தவைகளைன்றும் அறியாதவைகளைன்றும் இரண்டுவிதமென்று சொல்லுகிறார்கள். அவைகளில், தர்மமறிந்தவைகள் காரியாகாரியங்களை அறிந்தகாரணத்தால் சிறந்தவைகளாகும். தர்மமறிந்தபிராணிகளும் வேதமறிந்தவைகளைன்றும் அறியாதவைகளைன்றும் இரண்டுவிதமென்று சொல்லுகிறார்கள். அவைகளில், வேதம் இவர்களிடம் நிலைபெற்றிருக்தலால் வேதமறிந்தவர்கள் சிறந்தவர்கள். வேதமறிந்தவர்களும் வேதத்தை ஒதுவிப்பவர்களைன்றும் அஃது ஒல்லாதவர்களைன்றும் இரண்டுவிதமென்று சொல்லுகிறார்கள். அவர்களில் எல்லாத்தர்மங்களையும் அறியுங்காரணத்தால் ஒதுவிப்பவர்கள் சிறந்தவர்கள். தர்மங்கள் அவைகளின்பயன்கள் இவைகளுடன் வேதங்கள் அவர்களைவேயே அறியப்படுகின்றன. வேதங்கள்யாவும் தர்மங்களுடன் ஒதுவிப்பவர்களிடமிருந்து வெளியாகின்றன. ஒதுவிப்பவர்களும் ஆத்மாவை அறிந்தவர்களைன்றும் அல்லாதவர்களைன்றும் இருவகையாக ஏன்று கூறுகிறார்கள். அவர்களில், பிறப்புபிறப்பில்லாமைகளை நிச்சயங்குசெய்த காரணத்தால் ஆத்மாவை அறிந்தவர்கள் உயர்ந்தவர்கள். ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தியென்னும் இரண்டுதர்மத்தை எவன் அறிகிறாரே அவன் பொதுவாக எல்லாம் அறிந்தவன். அவன் அனைத்தையும் விசேஷ

மாய் அறிந்தவன். அவன் உண்மையான அனுக்ரஹமுள்ளவனும் பழுதில்லாதஸங்கல்பமுள்ளவனும் உண்மைப்பொருளானவனும் பரிசுத்தனும் ஈர்வரனுமாகிறான். சப்தப்ரம்மத்தில் (அகாவது வேதத்தில்) எல்லஸாமர்த்தியமுள்ளவனும் பரப்ரம்மத்தில் நிச்சயம்செய்துகொண்டவனும் தர்மத்தின் அறிவில் உறுதியுள்ளவனுமான அவனைத் தேவர்கள் பிராம்மணனென்று அறிகிறார்கள். யஜ்ஞத்திலும் தேவதைகளிடத்திலுமிருப்பதும் உள்ளிலிருப்பதும் வெளியிலிருப்பதுமான ப்ரம்மத்தை அறிகிறவர்களைப் பூஜிக்கிறோம். அவர்கள் தேவர்கள், அப்பா! அவர்கள்தாம் பிராம்மணர்கள். இவ்வுலகமைனததும் காரணத்துடன் கூட அவர்களிடம் வைக்கப்பட்டதாயிருக்கிறது அவர்களுடைய பெருமைக்கு ஒப்பானது ஒன்றுமில்லை. அவர்கள், உறபத்தி இருப்பு முடிவுகளையும் கர்மங்களையும் முழுமையும் மீறிச்சென்று நான்கு விதமான பிராணிகளைத்திற்கும் ஈர்வர்களும் ஸ்வதந்த்ரமான ஸாமர்த்தியம்பெற்றவர்களுமாயிருப்பாகன்.

**இருநாற்றுநாற்பத்துநான்காவது அத்தியாயம்.**

**ஐ மா சூதா ம ம். (தோடர்ச்சி.)**



(வ்யாஸர் மதம்யகாரதலியவற்றில் வேற்றுமையைச் சூக்கித்து கோல்லியது.)

அனுதீயான இந்த (ஞானிலை பெற்றிருப்பதான) விருத்தியானது பிராம்மணனுக்கு விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஞான வான்தான் கர்மங்களைச்செய்கிறவனுக்கி எல்லாவற்றிலும் வித்தியை அடைகிறான் ஆனால், கர்மாவில் இவ்விதம் ஸங்தேகம் வற்படாமலிருக்குமோ ஆனால் கர்மாவானது <sup>1</sup>வித்தியைக்கொடுக்கும். (அந்த ஸங்தேகம் எவ்வித மென்றால்) கர்மாவானது ஸவபாவமா, அல்லது ஞானஸாதனமாவென்பதுவே. அவ்விதஸங்தேகத்தில் கர்மாவானது பாரம்மத்தையுத்தே சித்து ஞானஸாதனமென்கிறபகுத்திலை <sup>2</sup> அது வேதவிதியாகும். யுக்தியினாலும் சாஸ்திரத்தில்காணப்பட்டிருக்கிற முறையினாலும் அதை விரிவாக சொல்லப்போன்; கேள். கர்மங்களில் சிலமானுஷயர்கள் புருஷனுடைய ஸாமர்த்தியத்தைக் காரணமாகவும், சிலர் தெய்வத்தைக் காரணமாகவும், வேறுசிலர் ஸ்வபாவத்தைக் காரணமாகவும் சொல்லுகிறார்கள், பலப்ராப்தியின் ஸ்வபாவத்தையனுஸரித்துப் பெள-

<sup>1</sup> வேற்பாடம்.

<sup>2</sup> வேற்பாடம்.

ஞஷம், கர்மா, தெய்வங்களிம்மூன்றும் சேர்ந்து ஸமமானகாரணமென்று சிலர் சொல்லுகிறார்கள். இம்மூன்றிலும் ஒன்று பிரதானமென்றும் மற்றவை அப்ரதானமென்றும் சிலர் சொல்லுகிறார்கள். கர்மத்தையே முக்யமாகக்கொண்ட<sup>1</sup> ஆருகதர்கள் விஷயத்தை இதுவருஸமயமிருப்பதால் இவ்விதமென்றும், ஒருஸமயமில்லாததால் இவ்விதமில்லையென்றும், ஒரேஸமயத்தல்லிருக்கிறதென்றும் இல்லாததென்றும்வற்படாத தானிரண்டுவிதமும் இல்லையென்றும், கிரமமாக இருக்கிறதென்பதும் இல்லையென்பதும் ஏற்றபடுவதால் இரண்டுவிதமும் இல்லையென்பதில்லையென்றும் சொல்லுகிறார்கள். ஸத்வகுணம் மிகுந்தயோகிகள் ஸகலத் திற்கும் ஸமமான ப்ரம்மத்தையே காரணமாகப் பார்க்கிறார்கள். திரேதாயுகத்திலும் துவாபரயுகத்திலும் கலியுகத்திலும் ஐனித்தவர்கள் ஸந்தேகமுள்ளவர்களாயிருக்கிறார்கள். கிருதயுகத்திலுண்டானவர்கள் தவத்தில்மிகுந்தவாகஞம் ஸம்சயமற்றவர்களும் ஸத்வகுணம் பொருந்தினவர்களுமாயிருக்கிறார்கள். கிருதயுகத்தில் எல்லாரும் ருக், யஜாஸ், ஸாமமென்னும் முன்றுவீதங்களிலும் பேதத்தைப் பாராதவர்களாகிவிருப்புவெறுப்புக்களை<sup>2</sup> விலக்கித<sup>3</sup> தவத்தைச் செய்கிறார்கள். தவத்திற்குவேண்டியதர்மமுள்ளவனும் எப்பொழுதும்தவஞ் செய்பவனும் நல்லங்செய்யமுடையவனுமானமனிதன் அந்தத்தவத்தினால் மனத்திலைரும்புகிற ஸகலகாமங்களையும் அடைகிறான். ஜகத்தைஸ்ருஷ்டிக்கிறபூதவஸதுவானப்ரம்மததைத் தவத்தினால் அடைகிறான். அவ்விதமானவனுகி அதனால் எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் பிரபுவாகிறான். அந்தப்ரம்மமானது கர்மகாண்டங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ‘ஆனால், அது காமகாண்டததைமாத்துரமறிந்தவர்களுக்கு அறியமுடியாது. உபநிஷதங்களிலோவென்றால் அந்தப்ரம்மமானது தெளிவாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ’அது கர்மாகததுல் அறியப்படுகிறதில்லை. கஷத்துரியாகள் ஹம்ஸாருபமானயாகமுடையவர்களன்றும் வைபரயாகள் ஹஸாப்பாகமுடையவாகளன்றும் சூதத்ராகள்பணிவிடையீடிய யஜஞமாகவுடையவர்களன்றும் பிராம்மனர்கள் ஜபயஜஞமுள்ளவாகளன்றும் எண்ணப்படுகிறார்கள். வேதாதயனத்தினாலேயே பிராம்மனர் கிருதார்த்தராகிவிடுவார். மற்றக் கர்மங்களைச் செய்தாலும் செய்யாவிட்டாலும் (வேதார்த்தமான ப்ரம்ம

<sup>1</sup> ‘கர்மஸ்தா’ என்பது மூலம். ‘ஐஜனர்கள்’ என்பது பழையவரை.

<sup>2</sup> வேறுபாடம்.

<sup>3</sup> ‘தபஸ்’ என்பதுமூலம்; ‘ஞானம்’ என்பது பழையவரை. மேலே ‘தவம்’ என்று வருமிடங்களிலும் இங்ஙனமே கொளக்.

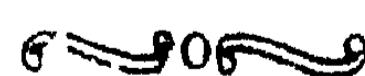
<sup>4</sup> வேறுபாடம்.

## அ�சு பூர்வ ஹாபாரதம்.

ளானத்தினால்) எல்லாப்பிராணிகளிடத்திலும் அன்பைச் செலுத் தினவன் பிராம்மணரைக்கொல்லப்படுகிறார்கள். திரேதாயுகத்தின் ஆதி யில் வேதங்களும் யாகங்களும் வர்ணைப்ரமநகளும் பிரிவற்றிருந்தன. துவாபரயுகத்தில் மனுஷ்யர்களுக்கு ஆயுள்குறைகிறபடியால் அவைகள் பிரிக்கப்படுகின்றன. துவாபரயுகத்தில் வேதங்கள் மிகவும் சிதறி விடுகின்றன; கலியுகத்திலும் அப்படியே காணப்படுகின்றன. கலியின் முடிவிலோவென்றால் வேதங்கள் (சிலவிடத்தில்) காணப்பட்டும் (சில விடத்தில்) காணப்படாமலும் இருக்கின்றன. கலியில் அவரவர்களுக்கு உரியதர்மங்களும் கோக்கள், பூமி, ஜலங்கள், ஒஷ்டிகள் இவைகளுடைய ரஸங்களும் அதர்மததினால் பிழக்கப்பட்டு நசிததுவிடுகின்றன. வேதங்களும் வைதிகதர்மங்களும் ஆஸரமங்களும் அதர்மத்தால் மறைந்துவிடுகின்றன. ஸ்வதாமங்களும் ஸ்தாவரங்களும் ஐங்கமங்களும் விகாரததையடைகின்றன. <sup>1</sup> மழையானது பூமியிலுள்ள எல்லாப்பிராணிகளையும் போஷிக்கிறதுபோல, ஒவ்வொருயுகத்திலும் வேதங்கள் யமமுதலான போகாங்கங்களைப் போஷிக்கின்றன. காலமானது நானுவிதமாகவறப்பட்டிருக்கிறது. என்னுல உனக்குமுன் சொல்லப்பட்டதும் பிரஜைகளை<sup>2</sup> உண்பிபண்ணுகிறதும்பகுக்கிறதுமான (பரமாத்மருபமான) காலமானது ஆதியந்தமற்றது. பூதங்களுடைய உறபத்தியையும் பாலனத்தையும் ஸம்ஹாரத்தையும் செய்வதும் நியந்தாவுமாயிருக்கிற அப்படிப்பட்டகாலத்தில் ஒன்றுக்கொன்று தொடர்ச்சியாக நிரம்பஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டபூதங்கள் ஸவபாவத்தோடுகூடவே இருக்கின்றன. காலமே ஸ்ருஷ்டி. அதுவே துஷ்டி. அதுவே வேதம். அதுவே கர்த்தா. அதுவே காரியம். அதுவே கர்மாவின்பயன். குழந்தாய்! நீ என்னை எந்தவிஷயத்தைக்கேட்டாயோ அந்த விஷயத்தை உனக்குச் சொன்னேன்' என்று சொன்னா.

**இருநாற்றுநாற்பத்தைத் தாவது அத்தியாயம்.**

**ஓ மா சுதா மம். (தோடர்ச்சி.)**



(வ்யாஸர் பரம்மஜ்ஞானத்தை அடையும்வடியைச் சுகருக்குச் சோல்லியது.)

**இவ்விதம் சொல்லக்கேட்ட சுகமுனிவர், ரிஷிபரேஷ்டரான வ்யாஸருடைய இந்தூபதேசத்தைச் சிலாகித்து மோக்ஷதர்மார்த்து**

<sup>1</sup> வேறுபாடம்.

<sup>2</sup> வேறுபாடம்.

தங்களுடன்கூடின இவ்விஷயத்தைக் கேட்கத்தொடங்கினார். ‘பிரஜ் ஸென்டிள்லாவனும் யாகசீலனும் ஞானத்தைச்சம்பாநித்தவனும் அஸ்ட் ஸெயில்லாதவனுமாயிருக்கிற ஸ்ரோதரியன் பிரத்யக்ஷத்தினாலும் யுக்தியினாலும் அறியப்படாததும் வேதங்களாலும் ஓவெதமென்று குறிப்பிட்டுக்காட்டமுடியாததுமான ப்ரம்மத்தைத்தவழியிலார் பிரம்மசர்யத்தினாலா ஸந்யாஸத்தினாலா புத்தியின் சக்தியில்லா ஞானமார்க்கம் அலைது யோகமாக்கத்தல் எப்படி அறிகிறார்? நான் உங்களைக்கேட்கிறேன். நீங்கள் சொல்லவேண்டும். புருஷர்கள் எந்த உபாயத்தினால் மனத்தையும் ஓந்துரியங்களையும் ஒரேவீதியத்தில் நிலைத்து நிற்கும்படி செய்கிறார்கள்? அந்த விஷயத்தையும் நீங்கள் விரிவாகச் சொல்லவேண்டும்’ என்று கேட்டார். வயாஸா, ‘வித்தை, தவம், ஜம்பொறிகளை அடக்கல, ஃலாபத்தைத்தன் நூதல ஓவைகளில் வாமல் ஒருவனும் வித்தியடையமாட்டார். ஸகலமான மஹாபூதங்களும் காப்பாற நூடைய முதலஸ்ருஷ்டியிலுண்டானவைகள். அவைகள் பிராணிகளுடைய 1கூட்டத்தில் சரீராபிமானிகளிடத்துவம் அதுக மாகப் பிரவேசித்திருக்கின்றன. அது எவ்வதமென்றால், சரீரிகளுக்குப் பூமியிலிருந்து தேகமும் ஜலதநுவிருந்து உதவமும் தந்தியங்கிருந்து கண்களுமுண்டாயினவேண்று ரிஷிகளால் கருதப்படுகின்றன. வாயுவானது பிராணுபானங்களைப்பற்றியிருக்கிறது. (நாவீ)கைமுதலான் துவாரங்களில் ஆகாயமும், பாதத்துவம், பலத்துவம் இந்துரனும் பிரவேசித்திருக்கிறார்கள். உதவத்துவம் அகனி பிரவீசத்துப் புஜிக்கவிரும்புகிறார்கள். காதுகள்ல துகம்தவதைகள் ஸர்வோத்துரேந்திரியமாகவுமிருக்கிறார்கள். மெய், வாய், கண், மூக்கு, செஸி ஓவைவந்தும் புருஷனுக்கு விஷயத்தினானுபவத்திற்குக் காரணமானதால் ஞானின்துரியங்களென்று சொல்லப்படுகின்றன. சபதம், ஸபாசம், ஏபம், ரஸம், கந்தம் இவ்வைந்தும் ஓந்துரியங்களுக்கு விஷயங்கள். ஓந்துரியங்கள் மனததுடன் ஸம்பந்தப்பட்டுத் தனித்தனித்து தங்கள் விஷயங்களைத் தெரிவிக்கின்றன. ஸாரத்யானவன் தனக்குவசபபட்ட குதுரைகளை ஏவுவதுபோல மனமானது ஓந்துரியங்களை (விஷயங்களால்) ஏவுகிறது. மனததையும், ஹஸுதயத்தைஅடைந்தல்வன் எப்போழுதும் வாவுகிறார்கள். ஆகையால், ஓந்துரியங்களையும் விஷயங்களையும் ஸமஹரிப்பதிலும் ஸ்ருஷ்டிப்பதிலும் மனமானது அதுகாரமுடையது. அதுபோல மனிதனுடைய ஸம்ஹாரத்திலும் ஸருஷ்டியிலும் புத

1 வேறுபாடம்.

2 ‘கையல்’ எனபது பழையவரை,

3 வேறுபாடம்.

## அஅக் குமாபாரதம்.

தியை உபாதியாகவுடையஜீவன் அதிகாரி. இந்திரியங்கள், விஷயங்கள், உண்ணம் சீதமுதலிய இயற்கை, புத்திவருத்தி, மனம், பிராணன், அபானன், ஜீவன் (இவைகளெல்லாம்) எப்பொழுதும் பிராணி கருடைய தேகங்களிலிருக்கின்றன. १புத்திக்குதூதாரமிலலை. இந்தப் பதினாறுக்கணங்கரும் புத்தியின் விருத்தியே. புத்தியை வாஸனையானது ஸ்ருஷ்டிக்கிறது; குணங்களை ஒருவிதக்குதாலும் ஸ்ருஷ்டிக்கிறதிலலை. இவ்விதம் பதினாறு குணங்களால் சூழப்பட்ட பதினேழாவித்தான் அந்தர்யாமியை மனத்தையடக்கியவானை வேதியன் மனத்தினால் தன்புத்தியில் பார்க்கிறான். இந்தச்சைதன்யமான ஆத்மாவானது கண்ணுக்குப்புலப்படாதது; எல்லா இந்திரியங்களாலும் அறியமுடியாதது. பெருமையுடைய ஆத்மாவானது மனமாகிற தீபத்தினால் பிரகாசிக்கிறது. ஆத்மாவானது சப்தம், ஸ்பர்சம், ரூபம், ரஸம், கந்தம் என்னும் பூதசுணங்களிலலாதது. (ஆகையால) நாசமற்றது. २அது சரீராந்திரியங்களின் றிச் சரீரங்களிலிருந்து கொண்டு பார்க்கிறது. அது வ்யக்தமிலலாதது. மரிக்கும் தன்மையுள்ள எல்லாச்சரீரங்களிலும் வைக்கப்பட்டதும் மரணமற்றுமான அவ்யக்தமான ஆத்மாவைச் சாஸ்திரத்தையனுஸரித்துப் பார்க்கிற வன் சரீராசத்தின்பிறகு பிரம்மாகவே ஆகிறதற்குத் தக்கவனுகிறான். பண்டிதர்களானவர்கள், விதவானும் நலவைம்சத்திலுதித்தவனுமாயிருக்கிற பிரம்மனனிடத்திலும் பசுஷினிடத்திலும் யானையினிடத்திலும் நாயினிடத்திலும் நாயின் மாட்ஸத்தைப் பாகம்செய்யும் நீசனிடத்திலும் ஸமமான ப்ரம்மதிருஷ்டியுடையவர்களாயிருக்கிறார்கள். இவ்வுலகத்தையெல்லாம் சூழ்ந்திருக்கிற மிகப்பெரிதான் அந்த ஒரே ஆத்மாவானது ஸ்தாவரங்களும் ஐங்கமங்களுமான ஸகல பூதங்களிலும் வலிக்கிறது. எப்பொழுது ஜீவனைவன் தன்ஸவருபத்தை எல்லாப்ராணிகளிடத்திலும் எல்லா பிராணிகளையும் தன்னிடத்திலும் பார்க்கிறார்களே அப்பொழுது ३ப்ரம்மமாகிறான். என்னுடைய

1 'அந்தர்யாமிகு இநத்தேகாநிருபமான ஓர் ஆதாரமுறிலை. இந்த ஞானாநுபியான ஜீவன் அந்த அந்தர்யாமிகு விசேஷங்களானவன். அந்தாயாமி தைசூலாஹங்காரத்திலிருந்து உண்டான இந்திரியங்களைப் படைக்கிறான். தனக்கு விசேஷங்களான ஜீவன்படிப்படைப்பதே என்பது இல்லை' என்றும் கொள்ளலாம்.

2 'அது சரீராந்திரியங்களின் றிச் இருபு'து. அந்த அந்தர்யாமியைத் தம் சரீரங்களுக்குள்ளேயே பார்க்கவேண்டும்' என்றும் கொள்ளலாம்.

3 'ப்ரம்மஸம்பதயதே' எனபது மூலம்.

ஆத்மாவில் ஆத்மாவல்வாயிருக்கிறதோ வேறு ஆத்மாவிலும் ஆத்மா அவ்வாவாயிருக்கிறது' என்று எவன் எப்பொழுதும் அறிகிறேனே அவன் முக்கியை அடையக்கூடவனான். எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் ஆத்மபூதனும் எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் ஹிதனும் மார்க்கமற்றவனும் பிரம்மாவதற்கு ஷிருப்பமுள்ளவினுமான ஞானியினுடையமார்க்கத்தில் தேவர்களும் மயக்கத்தை அடைகிறார்கள். ஆகாயத்தில் பஷ்டிகளின்குதியும் ஜலத்தில் மத்ஸ்யங்களின்கதியும் அறியப்படாமேபோலப் பிரம்மத்தை அறிந்தவர்களுடையகதியானது அறியப்படுகிறதில்லை. காலமானது ஸகலமானஷுதங்களையும் தாஞ்சகவே தன்னிடத்திலேயே ஜீரணமாகும்படிசெய்கிறது. அவ்விதகாலமும் எங்கப்பரமாக்மாவினிடத்தில் ஜீரணமாகிறதோ அநதுப்பரமாத்மாவை இவ்வுலகில் ஒருவனும் அறியமுடியாது. மேலும் கீழும் குறுக்கிலும் நடுவிலும் போகிறதல்லாததும் ஒரிடத்திலிருந்தும் ஒன்றையும் கிரகிக்காததுமான பரமாத்மாவினுள், இந்த ஸகல லோகங்களும் இருக்கின்றன. இவைகளில் யாதொன்றும் அவனுக்கு வெளியிலில்லை. ஒருவன், மனம்போன்றவேகத்துடன் நாணிலிருந்து விடுபட்டபானம்போல ஆயிரம்வருஷங்கள்நடந்தாலும் காரணமான ஆத்மாவினுடைய முடிவை அடையமாட்டான். ஸாஉச்சுமமான அந்த ஆத்மாவைக்காட்டிலும் ஸாஉச்சுமமானபொருளில்லை; அதைக்காட்டிலும் ஸ்தாலமுமில்லை. அது எங்கும் கால்களும் கைகளும் கண்களும் தலைகளும் முகங்களும் காதுகளுமூன்றாயிருக்கிறபடியால், உலகத்திலுள்ள எல்லாவற்றையும் வ்யாபித்துக்கொண்டிருக்கிறது. அது அனுவிற்கும் அனு ; பெரிதுற்கும்பெரிது. அது ஸகலபூதங்களினுள்ளேயும் கிலையாயிருந்தும் காணப்படுகிறதில்லை. ஆத்மாவிற்கு அக்ஷரமென்றும், க்ஷரமென்றும் ஓரண்டுவிதமானபிரிவுகள் ஏறபட்டிருக்கின்றன. அவைகளில் நசிக்கின்ற ஜடமான க்ஷரமானது ஸகலபூதங்களிலுமிருக்கிறது. சௌதன்யமான அக்ஷரமானது அழிவற்ற ஸ்வயம்பிரகாசமான ஸ்வரூபத்திலிருக்கிறது. அந்த அக்ஷரமானது ஸ்தாவரஜங்கமங்களான ஸகலபூதங்களுக்கும்மாசனையும் ஒன்பது துவாரங்களுடைய சரீரத்தை அடைந்து <sup>1</sup>ஹம்ஸமாயும் சலனமற்றதாயும் பரசைமில்லாததாயுமிருக்கிறது. தத்வத்தை அறிந்தவர்கள் பிறவி பில்லாததான் அக்ஷரத்திற்குச் சரீரத்தின்நாச : குறைபடுதல் மாறுதல்முதலியவைகளை அடைவதாலும் புதியசரீரங்களை அடைவதினுலும் ஹம்ஸத்கண்மையென்றுசொல்லுகிறார்கள். ஹம்ஸமாகச்சொல்

<sup>1</sup> சலனமுள்ளது.

## அஅஅ புநீ ம ஹா பா ஈ தம்.

லப்பட்டலீவனும் ராசனைஅக்ஷரமும் விகாரமதறிரம்மளுபமான அக்ஷரங்கள். அந்தக்கூடஸ்தமான பிரம்மத்தை அறிந்தவன் அதை அடைக்கு ஜனனமாணங்களை விலக்கி கொள்ளகிறான்.

இருநூற்றுநாற்பத்தாறுவது அத்தியாபம்.

போக்ஷதர்மம். (தோடர்ச்சி.)

~~~~~

(வ்யாஸர் யோகத்தன்றையெச் சுகநக்குச் சோல்லியது.)

ஸத்புக்ரா ! என்னிடம்கீட்டை னக்கு இப்பொழுது வாஸ்தவமான ஞானிகளுடையதர்மத்தை உள்ளபடி சொன்னேன். இனிமேல் யோகத்தின்காரியத்தை முழுநும் சொல்லப்போகிறேன். அதனையும் கேட்கக்கடவாய். குழந்தாய் ! புக்கி மனம் இக்கிரியங்கள்ளல்லாம் சேர்ந்து (பிரவிருக்கியறது) ஒன்றாயிருப்பதுவே கெடுதலற்ற ஆத்மாவினுடைய உத்தமமான ஞானஸ்வரூபம். அப்படிப்பட்ட இந்த ஆத்மஸ்வரூபமானது மனத்தையும் இக்கிரியங்களையும் நிக்ரகித்தவனும் ரியானசீஸ்முடையவனும் ஆத்மாவில் பற்றுதலுள்ளவனும்(யமநியமமுதலான) சுத்தகாமங்களுள்ளவனுமாயிருக்கிறவிதவானால் அறியக்கூடியது. வித்வான்கள் யோகதோஷங்களாகக்கிணக்கிற காமம், குரோதம், லோரம், பியம், ஸவப்னம் என்ற ஐங்கையும் வேருடன் அறுக்கவேண்டும். (அதெப்படியெனில்,) தீரணைபுருஷன் மதைநிக்ரஹத்தால் குரோதத்தையும் ஸங்கலபத்தையும்விலக்கிக் காமத்தையும் வெல்லுவான் ; புத்திரினுடையங்கல்லவிசாரத்தினால் நிதிதுரையைவெல்ல வல்லவற்றவான். ஈதரியத்தால் ஆண்குறியையும் உதரத்தையும் ரக்ஷிக்கவேண்டும். நேத்திரத்தால் கைகால்களைக் காக்கவேண்டும். கண்காதுஈளை மனத்தால் ரக்ஷிக்கவேண்டும் மனத்தையும் வாக்கையும் செய்கையினால் ரக்ஷிக்கவேண்டும். ஜாக்ரதையினால் பயத்தையும் பெரியோர்களின்பணிவிடையினால் லோபததையும் விலக்கவேண்டும். இவ்விதம் எப்பொழுதும் சோம்பலில்லாதவனுகி இந்தயோகமலங்களை விலக்கவேண்டும். அக்கினிகளையும் பிராம்மணர்களையும் பூஜிக்கவேண்டும். தேவதைகளையும் வணங்கவேண்டும். அசுபமும் துன்பத்துக்குக்காரணமும் மனத்தைவருத்துகிறதுமான வார்த்தையைச் சொல்லக்கூடாது. ஸ்தாவரஜங்கமமாயுள்ள இந்தவுலகமைனத்தும் எந்தஸுதராத்மாவினுடையவிரோ அப்படிப்பட்ட தேஜோ மயமான அந்தஸுதராத்மாவானது (இவ்வுலகத்துக்குக்) காரணம்.

தியானம், வேதாத்தியயனம், தானம், ஸத்கியம், லஜ்ஜை, நேர்மை, பொறுமை, சுசி, ஆகாரத்தாலுண்டானசுக்கி, இங்கிரியங்களின் சிகைசூழ இவைகளால் ஸக்வகுணம் விருத்தியடைகிறது. அது பாவத் தையும் சிவிருத்திசொய்கிறது. இப்படிப்பட்ட குணங்கள்பொருத்திய புருஷனுக்கு ஸகலார்க்கங்களும் விக்ரிக்கிண்றன. ஞானமும் விருத்தியடைகிறது. இவன் ஏல்லாப்பிராணிகளிடத்திலும் ஸமபுத்தியுள் எவனும் தாஞகக்கிடைத்துகிளாவியத் தினால் ஸக்கோவிக்கிறவனுமாயிருக்கவேண்டும். இவன் பாவனிவிருத்தியை அடைந்தவனும் ஸத்வநுணம் மேலிட்டவனும் மிதமானஆகாரமுள்ளவனும் இங்கிரியங்களை அடக்கினவனுமாயிருங்குகொண்டு காமக்கீராதங்களை வசங்செய்து மகத்தக்கவத்திற்குக் காரணமானபிராதானத்தை வசங்செய்யவேண்டும். மனத்தைபும் இங்கிரியங்களையும் விஷயங்களிலிருங்குதிருப்பி ஒருமுகபபடுத்தி முன்றுரவிலும் பின்றுரவிலும் ஸமாதியிலிருங்கு 1 புத்தியில் மனத்தை நிறுத்தவேண்டும். ஐங்கு இங்கிரியங்களுள்ள இந்தப்பிராணியினுடையபுதகுயானது, ஓர் இங்கிரியம்<sup>2</sup> துவாரமுள்ளதானால் அதன்வழியாகத் தோறபையினுடைய பாதத்தின்வழியாக ஜலம் ஒடுவதுபோல வெளியில் ஒடுகிறது. ஆகையால், யோகமறிந்த வன், செம்படவன் கெட்டதானமத்ஸ்யத்தை முதலில்பிடிப்பதுபோல மனத்தை முதலில் வசப்படுத்தவேண்டும்; பிறகு, ஸ்ரோதரத்தையும், அதன்பிறகு நேத்ரத்தையும், பிறகு ரஸனத்தையும், பிறகு க்ராணத்தையும் வசப்படுத்தவேண்டும். யதியானவன், இவ்விதம் இங்கிரியங்களை அடக்கி மனத்தில் கிலைப்பறசெய்யவேண்டும். அவ்விதமே ஸங்கல்பங்களையுந்தள்ளிட்டு மனத்தையும் புத்தியில்நிறுத்தவேண்டும். யதியானவன் ஐங்கு இங்கிரியங்களையும் சீர்த்து மனத்தில் ஸ்தாபிக்கவேண்டும். எப்பொழுது மனமுதலானஇந்தஆறும் கிலைபெற்றுப் பிறகு புத்தியில் லயித்துக் கலங்காமலுமிருக்குமோ அப்பொழுது மகத்தத்வமானது பிரகாசிக்கின்றது. அப்படியே (ஞானவடிவமான) ஆதமாவும் ஸுக்ஷமமானபுத்தியில் புகையில்லாதஅக்கினிபோலவும் மிகவும் பிரகாசிக்கிறஸுர்யன்போலவும் ஆகாயத்தில் மின்னல்லுளி போலவும் காணப்படுகிறது. அந்தஆகமா வியாபகமாயிருப்பதால் எல்லாம் ஆத்மாவிடத்திலும் ஆத்மா எல்லாப்பொருள்களிடத்திலும் காணப்படுகின்றன. எந்தப்பிராம்மணர்கள் மனத்தை வசீகரணஞ்சு

<sup>1</sup> ‘ஆதமா’ என்பது ஆலம்; இந்தஅத்யாயத்தில் ஆதமாப்பதம் வரும் இடங்கோறும், ‘புத்தி’ என்று பழையவரை கூறுகிறது.

<sup>2</sup> விஷயபெற்றுள்ளதானால் என்பது.

செய்தவர்களும் தைரியவான்களும் பேரறிவுள்ளவர்களும் ஸகலமான பிராணிகளுடைய ஹிதத்திலும் பற்றுதலுள்ளவர்களுமாயிருக்கிறார்களோ அந்த மஹாசமாக்களே அந்த ஆத்மாவைப் பார்க்கிறார்கள். இவ்விதம் 1ஒரளவுள்ளகாலம் கடுமையானவிரதத்தோடு காந்தத்தில் ஒருவனையிருந்து கொண்டு யோகத்தை ஆசரித்துவன் சுத்தமான ஆத்ம ஸ்வரூபத்திற்கு ஸமமானங்கிலையை அடைவான். தத்வவித்தானவன் யோகத்தால் லயம், விகோஷம், கலக்கம், கல்வவாஸனையின் ஆக்ராணம், கேள்வி, பார்வை, ரஸத்திலும் ஸ்பர்ச த்திலும் சீதத்திலும் உங்களத்திலும் ஆச்சரியங்கள், வாயுவுக்குச்சமானமான 2ஆக்ருதி, ஸகலசாஸ்திரங்களுடைய அர்த்தஸ்திரணம், நில்யஸ்திரீஸங்கமமுதலானவைகள் ஆகிய இவைகளை அடைந்தும் வகுயஞ்சிசய்யாமல் புத்தியிலேயே உபஸ்மோரஞ்செய்யவேண்டும். (காலை முன்ராத்திரி இன்ராத்திரி) ஏன்றுகாலங்களிலும் நியமமா மெளனியாயிருந்து யோகத்தில் அப்யாஸத்தைச் செய்யவேண்டும். பாண்டங்களில் பற்றுதலுள்ளவன் ஆவைகளை உள் அங்கணத்தில் சேர்த்துவைப்பது போல யோகாப்யாவலிபானவன் இந்திரியக்கூட்டத்தை ஹிநுதயத்தில் அடக்கிப் பர்வதத்தின்கிரத்திலோ, அல்லது ஓகாடுரத்திலோ, விருக்ஷத்தின்நுணியிலோ யோகத்தைச் செய்யவேண்டும். கிணங்தோறும் ஒரேலக்ஷ்யக்கைத்தப்படித்துக்கொள்ளுதியான வெசய்யவேண்டும். மனத்தை யோகத்தினின்றும் விலங்கமலிருக்கச் சொய்வேண்டும். யோகியானவன் எந்தன்றுபாயத்தினால் சஞ்சலமான மனத்தை அடக்கமுடியுமோ அந்த அந்துபாயத்தைக் கைக்கொள்ளவேண்டும்; அதிலிருந்தும் சலிக்கக்கூடாது ஏகாக்ரமுள்ளவன் சூன்யமானகுகைகளையும் தேவாலயங்களையும் சுன்யமானக்ருகங்களையும் தனக்கு இருப்பிடமாகச் செய்துகொள்ளவேண்டும். வாக்கினும் செய்கையினுலும் மனத்தினுலும் ஒன்றிலும் பற்றுவைக்கக்கூடாது. எல்லாவற்றிலும் உதாவீனனும் குறைவான ஆகாரமுள்ளவனுமாயிருந்துகொண்டு வாபாலாபங்களில் ஸமமாயிருக்கவேண்டும். நன்கீன கிஂதுப்பவன் துத்திப்பவன் இருவரிடத்திலும் ஸமமாயிருந்து சுபாசபங்களை நினையாமலிருக்கவேண்டும். வாபத்திலவைக்தோழிப்பதும் வாபமில்லாத காலத்தில் கவலைப்படுவதும் ஆகா. வாயுவைப்போல ஒரிடத்திலும் பற்றுதலில்லாதவனுகி ஸகலப்பிராணிகளிடத்திலும் ஸமமாயிருக்கவேண்டும். இவ்விதம் 3அடங்கினசித்தமுள்ளவனும் ஸாதுவும் எல

1 'ஆஹாதகாலம்' என்ற ஶ்ருதி கூறுகிறது.

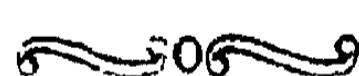
2 வேறுபாடம்.

2 ஆகாயமுதலியவற்றில் கமணம்,

லாப்பிராணிகளையும் ஒன்றுபோலப் பார்க்கிறவனும் ஆஹமாதம்ஷ்டா  
மல் யோகாப்டியாஸம் செய்கிறவனுமாயிருக்கிறவனுக்குப் பிரணவ  
மானது தன் அர்த்தச் சுடன் நன்கு எனக்குகிறது. (பொருள்விருப்  
பத்தால்) ஜனங்கள் டக்கும் வருஞ்சுவதைப் பார்த்து ஒட்டாஞ்சில்லி  
யையும் பொன்னையும் சமயாபேண்ணி தந்த யோகமார்க்குள்ள பற்  
நுதலுடன் (பொருள் விஷயத்தில்) ஒழிலையடையவேண்டும்; மோக  
த்தை அடையக்கூடாது. ஜாதியில் குறைந்தவனும் தாமததையே  
விருப்பத்துடன் செய்கிற ஸ்த்ரீயும் ஒந்த யோகமாரகத்தால் உயர்  
ந்த கதியை அடைவார்கள். மனதை ஜயித்த யோகியானவன்  
கிறவியற்றதும் அனுதயும் ஜனையறந்தும் அழிவறந்துமாயிருக்கிற  
பரமாத்மாவை அசைவற்ற ஒருச்சிரியங்களால் ஊகித்து அறிவான்.  
அனுவீற்கும் அனுவும் மஹாகந்தரும் மஹததும் <sup>1</sup>ஒலாறிலும் பற  
ஞாதுமான அந்த ஆதமாவைப் புத்துயினால் பார்க்கிறான். உள்ளபடி  
(என்னுல) சொல்லப்பட்ட மஹாதமாவான <sup>2</sup>மஹரிஷியினுடைய  
வசனத்தைக் குருவினுபடேதசத்தையனுஸரித்து மனததுனுல ஆலோ  
சித்து யுக்தியினுல நீச்சாபித்து <sup>3</sup>மனைவசமுள்ளவர்கள் பிரம்மப்பிர  
ளயம்வரையில் இந்தப் பிரம்மாவுக்கு ஒத்த நிலைமையை அடைகிறார்கள்’ என்றுசொன்னார்.

இருங்காற்றுபததேழாவது அத்தியாயம்.

ஓ மா கஷ் த ர் ம ம. (தொடர்ச்சீ.)



(வ்யாஸர், கர்மத் தாயும் ஞானத்தையும்பற்றிச்  
காகநூக்குச் சோல்லியது.)

சுகா, ‘காமாவைச்செய்யே ஸ் ரும் விடென்றும் இவ்வதம் வேத  
வசனமிருப்பதனுல மாரிதார்கள் வாதையினால் எந்தக் கதியை ஆடை  
கிறார்கள்? கர்மாதினுல எங்கூக் கதியை அடைகிறார்கள்? இதைக்  
கேட்க விரும்புகிறேன். ஸ்ரூத நீர் எனக்கு வீரிவாகச்சொல்லவேண்டும். இவைகள் ஒன்று கொன்று வேறுபட்டவையும் விரோதமான  
வையுமாயிருக்கின்றனவே? ’ என்றுகேட்டார்.

(சுகர்) இவ்விதம் கேட்க, பராசரபுத்திரரான வ்யாஸர் தம் புத  
திரரை நோக்கிப் பின்வருமாறு மறுமொழி சொல்லானார்: ‘முறையே  
அழிவதும் அழியாததுமான இந்தக் கர்மமார்க்கத்தையும் ஞான

<sup>1</sup> வேறுபாடம்.

<sup>2</sup> பதஞ்சல் மஹரிஷி.

<sup>3</sup> வேறுபாடம்.

அகூ

## ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

மார்க்கத்தையும் விரித்துச்சொல்வேன். ‘விததையினுல் மனுஷ்யர்கள் எந்தக்கதியை அடைகின்றார்கள், கர்மாவினுல் எந்தக்கதியை அடைகின்றார்கள்’ என்கிற இரண்டினுடைய வித்தியாஸமானது அறிதற்கு அருமையானது. ஆகையால, மனத்தை ஸாவதானஞ்செய்துகொல்லு கேட்கக்கடவாய். ஆனால், தர்மயிருக்கிறதென்று சொல்லிவிட்டு இங்தத்தர்மவிஷயத்திலேயே இல்லையென்று சொல்லுகிறவனுடைய பகுதி த்திற்குச்சமானமாக என்னுடைய வாக்கியாம் தோன்றும். ப்ரவிருத்திருபமான் தர்மம்வேண்டு நிவிருத்திருபமானதோன்று என வேதங்கள் நிலைபெறுவதற்குக் காரணமான இரண்டுமார்க்கங்கள் உண்டு. பிராணியானது கர்மாவினால் பந்தத்தை அடைகிறது; ஞானத்தினுலோ விடுபடுகிறது. ஆகையால, ஸம்ஸாரத்தின் கங்கயைக்கண்டவர்களான யதிகள் கர்மாவைச் செய்கிறதில்லை. காமாவினால் மனிதன் மரித்து மறுபடியும்<sup>1</sup> பதினாறு குளங்களுள்ள சரீரத்தை அடைகிறுன். விததையினுல் விகாரமற்றவானும் நாசமற்றவானுமாகி நித்தியமான பிரம்மாகிறுன். சில மனிதாகள் அலபடுத்தியினுல் கர்மாவைச் சிலாகிக்கிறார்கள். அதனால், அவர்கள் அனீகர்களோச் சந்தோஷப்படுத்துக் கொண்டு வழிபடுகிறார்கள். மிக்க அறியுபெற்றுத் தர்மத்தின் மேன் மையையறிந்தவாகள் நத்தியில் ஜலபானஞ்செய்தவன் எவ்விதம் கிணறறைச் சிலாகிக்கமாட்டானாலும் அவவிதம் கர்மத்தைச் சிலாகிக்கிறதில்லை. மனிதன் ஸாகதுக்கங்களையும் ஜனனமரணங்களையும் கர்மாவிற்குப் பலனாக அடைகிறான். எந்தப் பிரம்மதற்கு சேர்ந்து துக்கத்தை அடைகிறதில்லையோ, எதில்சேர்ந்து மரிசுகிறதில்லையோ, எதில்சேர்ந்து பிறக்கிறதில்லையோ, எதில்சேர்ந்து மூப்பை அடைகிறதில்லையோ, எதில்சேர்ந்து வளருகிறதில்லையோ, எந்த ஸவரூபத்தில்பரமாமும் வாக்குக்கும் மனத்திற்கும் எட்டாததும் சலனமற்றதும் விகாரமில்லாததும் கேடு, ஆயாஸம், மரணம் இவைகளற்றதும் பேதமில்லாததுமான அந்தப் பிரம்மானது இருக்கிறதோ, எதில் ஸாகதுக்கங்களானும் மாணஸகர்மத்தினுலும் பாதுக்கப்படுகிறதில்லையோ, எதில் சேர்ந்தவர்கள் எல்லாப்பிராணிகளிடத்திலும் ஸமமாகவும் ஜனேகமுள்ளவர்களாகவும் நன்மையையே செய்பவர்களாகவுமிருக்கிறார்களோ அந்தப்<sup>2</sup> பிரம்ம ஸவரூபத்தை விததையினுல் அடைகிறுன். குழந்தாய்! வித்யாமயனுள் புருஷன் வேறு. கர்மமயனை

1 ஞானேநதிரியம் ஜநது, கர்மேநதிரியம் ஜநது, பிராணன் ஜநது, அந்தக்கரணம் ஜநது.

2 ‘தத்’ என்பது மூலம்; ‘மோகங்கிழுமையை’ என்றும் கொள்ளலாம்.

புருஷன்வேறு, நித்யனும் நூனமென்னும் குணத்தையே உருவமாகக்கொண்டவனுமான அந்த விதயாமயனால் புருஷனை அமாவாஸ்யையில் ஸலிக்ஷமமான ஒருசலைபுடனீருக்கும் சந்தி<sup>1</sup>னென்று தெரிந்துகொள். 1மஹரிஷியினால் சொல்லப்பட்ட அவ்விசமான இந்த விதயமானது ஆகாபத்தில் வனைவான நூல்போலப பிதி தாயுண்டான சந்திரனைப்பார்த்து விஸ்தாரமாக அஜுமானிக்கப் படுகிறது. அபபா! 2அந்தச்சநந்திரனை மனத்துநீண் ஸமங்கிழாபு னும் கலைகளின்ஸமூகத்தினால் பரிபூர்ணனும் மூர்த்துமானுமா யிருக்கிறபடியால் கர்மாஸநாபஞக அறியக்கவாய். பாதுகாத்தநூல் வைக்கப்பட்டஅக்னிபோல எப்பொழுதும் அந்தச் சந்திரனைத்தில் அமைந்திருக்கிறதேவனை நிததியம ஸர்வஸங்கத்தியாகத்துநூல் மனத்தைஜித்தவனை ஆதமாவாக அறி. 3மெகத்தில ஐலத்திவல்லபோல அந்தச் 4சந்திரனைத்துவிருக்கிளரும்தவனை நிதத்தியம் சீயாகததால மனத்தைஜித்தவனைஜிவாகத தெரிந்துகொள். தமஸ்ரஜஸ் ஸத்வங்களைஜிவன்குணமாகவும் ஜிவனைப்பிரதயகாத்மானின்குணமாகவும் பிரத்யகாத்மாவைப் பரமாதமாவன்குணமாகவும் அறியக்கடவாய். கேத்ராசித்துக்களானவர்கள் அஃசநனத்தைக் ஜிவன்குணமாகவும் ஜிவனைப்பிரநுதநியுள்ளவனைன்றும் வல்லாவற்றையும்சேஷந்திக்கும்படிசெய்கிறவனென்றும் ஏழுலோகங்களையும் கற்பித்தவனை ஜிவனைக்காட்டிலும் பரவென்றும் சொல்லுகிறாகள்' என்றுசொன்னார்.

இருநாற்றுநாற்பத்தேட்டாவது அத்தியாயம்.

ஓ மா சுநீ தா ம ம். (தோடர்ச்சி.)



(வ்யாஸர் பீரம்மசர்யத்தின்பேருமையைச் சுகருக்குச் சோல்லியது.)

சுகர், 'ஸகலஸாதாரணமாகக் கடவுளிடத்திலிருந்துண்டான பிரதானம்முதற்கொண்டு ஏற்பாட்டஸ்ரஷ்டியையும் அவனவனுக்கும் தனித்தனியே வீதியங்களுடன்கூடிய இந்திரியங்களுடையநூபமான

1 'ப்ரஹதாரண்யகதாசியான யாஜநுவலகியரால்' எனபதுபடி, யவுரை.

2 'கலைகளின் ஸமூகத்தினால் நிரம்பினவனை (சந்திரனை) பதினெட்டு விகாரங்களை ஸ்வராபமாகச் சீர்த்துவாயும் சரிரியும் காமத்திற்கு, வசார்த்து வனுமான புருஷனாக அறி' என்றும் கொள்ளலாம்.

3 'புருஷனிடத்தில்' என்றும் கொள்ளலாம்.

4 'கர்மபுருஷனிடத்தில்' என்றும் கொள்ளலாம்.

5 'கர்மதேகத்தில் காமஸோகதத்தினால் உட்படுத்திக்கொள்ளபடாட்' என்றும் கொள்ளலாம்.

அங்கு

## ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

புத்தியின் ஸாமர்த்தியத்தினால் செய்யப்பட்ட 1 அஞ்சிள்ஸ்ருஷ்டியையும் கோட்டேன். இவ்வுலகில் எந்தவிருத்தியைப்பிடிக்குக்கொண்டு எத் துக்கன் பிரவிருத்திக்கிழுர்களோ அதைஅங்குக் காலததிற்குரியதான் வைத்துக்கஞ்சடைய அந்தவிருத்தியை மறுபடியும் நீங்கள் சொல்ல வேண்டுமென்று விரும்புகிறேன். சர்மங்களைச் செய்யென்றும் விட்டு விடேன்றும் வேதத்தில்சொல்லப்பட்டவசனங்கதை நான் எவ்விதம் அறிவேன்? ஆதையும் விரிவாக (மஹபடியுடு) சொல்லவேண்டும். நான் குருவான உங்குண்டபசிகைக்கூயினால் உலகவாலாற்றின் உண் மையை அறிந்தவனும் பரிசுத்தனுமானிய புத்துத் தேர்ச்சியை ந்து தேசமுடிவில் நிர்விகாரமான ஆத்மாவைப் பார்ப்பேன்' என்று சொன்னார். ச்யாஸர், 'இந்தவிருத்துயானது முன்காலதால் பிரம்மாவனால் ஸ்வயமாக உண்டாக்கப்பட்டது. ஓதுவிருத்தி மிகவும் முன்னார்க ஞம் வைத்துக்கஞ்சமானமஹரிவிளால் ஆசரிக்கப்பட்டது. பிரம்மரிவி கள் பிரம்மசரியத்தினால் உலகங்களை ஸாத்துக்கிழுர்கள். (ஆதையினால்) ஆதமாவி ஞுண்டய பர்மரயஸை மனத்துநால் ஹ்ருதயத்திலுள்ள ஆத மாவினிடத்திலதே தூக்கொண்டு வனத்திலகணிகழுங்குகளைப்பகுதித்து மிகப்பெரியதவததை அனுஸ்தித்தும், புண்ணியவைதலங்களில்லைஞ்சரி ததும், பிராணிகளுக்குத்துன்பம் செய்யாமலும், புகையில்லாததும் உலக்கைச்சத்தமில்லாததுமானபோஜனகாலததுல்பிகையைசெய்துகொண்டும், வானபரஸ்தாஸ்ரமத்துகிழுக்கிறவன் பிரம்மமாவதற்குத்தக்கவ ஞகிருன். நீயும் சுபாசபங்களை விளக்கிவிட்டு ஒருவரையும் துதியாதவனும் நமஸ்கரியாதவனும் எதனாலாவது பசிபைங்கிவருத்துசெய்கிறவனுமாயிருந்துகொண்டு வனத்தில் ஒருவரைக ஸஞ்சரிக்கக்கடவாய்' என்றுசொன்னார். சுசர், 'இசூத வேதவசனமானது லோகவியவகாரத்தில் விட்ராதுக்கிண்றதே? (கர்மாஸைச் செய்யென்றும் தள்ளன்று) சொல்லுகிறவசனங்கள் பிரமாணங்களானால் ஒன்றுக்கொன்று விட்ராதமாருப்பதால் எவ்விதம் சாஸ்திரங்களாகும்? அப்ரமாணங்களானாலும் எவ்விதம் சாஸ்தாங்களாகும்? ஆகையால், இவ்வரண்டும் எப்படி பிரமாணமாகும்? கர்மங்களுக்கு விட்ராதமில்லாமல் தேமாக்கம் எவ்விதம் ஏற்படுகிறது? இதைக்கேட்க விரும்புகிறேன்' என்றார். சுகா இவ்விதம்கேட்க, யோஜனகந்துயின் புத்திரரான வ்யாஸமுனிவர் அளவற்றதேஜஸான் புத்திரரான சுகருந்தைய வசனத்தைப்புகழ்ந்து அவரைநோக்கு மறுபடியும் பன்வருமாறு மறு மொழிகுறலானார். 'பிரம்மசாரி கிருகஸ்தன் வானப்பிரஸ்தன் ஸன்

<sup>1</sup> அவன் அவனுக்குத் தனித்தனியான ஸந்வஷய.

யாவி இவர்களெல்லாரும் சாஸ்திரத்தில் சொன்னபடி அனுஷ்டித் தாலுத்தமக்கியை அடைகிறார்கள். யாராவது ஒருவனே நான்கு ஆப்ரமங்களையும் காமக்குரோதங்களில்லாமல் விதிப்படி அனுஷ்டித் தாலும் அவன் பாலோகத்தில் பூஜிக்கப்படுகிறார்கள். இங்கான்கு ஆப்ரமங்களாகிற நான்குபடியுள்ள ஓர் ஏணியானது பிரம்மத்தினிடத்தில் சாத்தப்பட்டிருக்கிறது. இங்க ஏணியில் ஏறினவன் பிரம்மலோகத்தில் பூஜிக்கப்படுகிறார்கள் அதிகாரியானவன் பிரம்மசாரியாகித் தன் ணுயுளில் நாலிலொருபாககாலம் அஸ்தியையில்லாதானாகிறதும் தரமார்க்கங்களில் ஸமர்த்தனைவும் குருவினி த்திலாவது குருவின் புத்திரனிடத்திலாவது வாஸந்தசெய்யவேண்டும். குருவின்கிருக்த்தில் (குரு சயனம்செய்க) பிறகு பந்தது (அவருக்கு) முன்னால் எழுந்திருக்கவேண்டும். சிஷ்யஞ்ஜீலேபோ வேலைக்காரனாலேயோ எங்க எந்தக்காரியம் செய்யத்தக்கே நா அந்தஅந்தக்காரியத்தைகியல் வாம் செய்துவிட்டு, 'செய்துவிட்டேன்' என்று சொல்லிக்கொண்டு குருவின்பக்கத்தில் நிற்கவேண்டும். எல்லாக்காரியங்களிலும் ஸமர்த்தனைகி வேலைக்காரனாயிருந்து எல்லாக்காரியங்களையும் செய்பவேண்டும். முன்னுக்குவர விருப்பமுள்ள பிரம்மசாரியானவன் எல்லா வேலைகளையும் செய்தபின் குருவினிடத்தில் அகசியனாங்செய்ய வேண்டும். வலப்பக்கமாக ஸமீபத்தில் இருக்கவேண்டும். குரு அழைத்தவுடன் அவரிடம் செல்லவேண்டும். ஈததனும் ஸமர்த்தனும் குணசாலியுமாயிருந்துகொண்டு ஸமயம்பார்த்துத் தன் இஷ்டத்தைக் குறிப்பாகத் தெரிவிக்கவேண்டும். ஐதேந்துரியஞ்சிருந்துகொண்டு கேத்திரத்தினால் ஸாவதானமாகக் குருவைப் பார்க்க வேண்டும். குரு புஜியாமலிருக்கும்பொழுது (தான்) புஜிக்கக் கூடாது. அவர் தீர்த்தபானஞ்செய்யாமலிருக்கும்பொழுது (தான்) தீர்த்தபானம் செய்யக்கூடாது. அவர் நிதத்திரைசெய்யாமலிருக்க, தான் நிதத்திரை செயயவுங்கூடாது. நிமிர்ந்தகைகளால் அவர்பாதங்களை மெலலப் பிடிக்கவேண்டும். இடப்பாதத்தை இடக்கையினாலும் வலபாதத் தை வலக்கையினாலும் பிடிக்கவேண்டும். குருவை வணக்கிவிட்டு, 'ஓ! பகவானே! என்ன ஒதுவிக்கவேண்டும்' என்று சொல்லவேண்டும். 'பகவானே! ஓ! குருவே! சீங்கக் காரியத்தைச் செய்யப் போகிறேன். இதை நான் செய்துவிட்டேன். பின்னும் எதை நீங்கள் சொல்லுவீர்களோ அதையும் செய்வேன்' என்று எல்லா

அக்கரை

ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

வற்றையும்தெரிவித்து அனுமதிபெற்றுக்கொண்டு<sup>1</sup> விதிப்படிசெய்ய வேண்டும்; செய்துவிட்டு மறுபடியும் அவற்றையெல்லாம் சூருவி ஸிடும் தெரிவிக்கவேண்டும். பிரம்மசாரியானவன் அனுபவியாத சுந்தரங்களையும் "ஸங்களையும் அவன் பிரம்மசாரியவிரதக்தை முடித்து விட்டு அனுபவிக்காட்டுமென்பது சர்மங்களில் நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. பிரம்மசாரிக்கு எந்தவாந்தானியமங்கள்<sup>2</sup> விரிவாகச் சொல்லப் பட்டிருக்கின்றனவோ அவைகளெல்லாவற்றையும் ஒவ்வொருஞாளும் அனுஸ்திரக்க வேண்டும். சுருவைவிட்டு அகலவுங்கூடாது. இவ்விதம் சிஷ்டாரங்களை அந்தப்பிரம்மசாரியானவன் சூருவுக்குத் தன்சக்திக் குதக்காரடி பிரியக்தைகள்டுபண்ணி எல்லா ஆர்ரமங்களிலும் இப்படியே யோக்கியமான செய்கையுடனிருக்கவேண்டும். சிஷ்யனுணவன் வேறுவிரதம் உடலாஸம்ரிதைகளால் தனது ஆயுளில் நான்கி லொன்று சென்றபிறகு சூருவுக்குச் சுக்ஷிணைகொடுத்து விதிப்படி விரதத்தை முடிந்கவேண்டும். பிறகு, விதிப்படிகொள்ளப்பட்ட மனைவியோடு அக்கிளிகளை ஆதானங்கையென்து முயற்சியுடன் விரதங்களைச் செய்துகொண்டு ஆயுளின் இரண்டாவதுபாகத்தில் கிருகஸ்தனு யிருக்கவேண்டும்.

இருநாற்றுநாற்பத்தோண்பதாவது அத்தியாயம்.

ஓ : மா சுதா ராமம். (தோடர்ச்சி.)

~~~906~~~

(வீராஸர் சௌ஖்யஸ்தாநாதர்மத்தூரச் சூக்கநக்தச் சோல்லியது.)

அதிகாரியானவன் ஆயுளினிரண்டாவதுபாகத்தில் தர்மமாக அடைந்த தூரத்துடன் அக்கினியை ஆதானங்கையென்து நல்லவிரத முள்ள கிருஹஸ்தாநையிருந்துகொண்டு ஓலவத்தில் வலிக்கவேண்டும். கிருகஸ்தனுக்கு விதவான்களால் நான்குபிழைக்கும்வழிகள் கருதப் பட்டிருக்கின்றன. உலைவளில் சூதிரில் சான்யமுந்தயவன் முதல் விருத்தியுள்ளவன். ஒருஞ்சிருத்தியுடையவன் நான்காவதுவிருத்தியுள்ளவன். புறைன்விருத்தியுடையவன் நான்காவதுவிருத்தியுள்ளவன். இவர்களில் மேன்மேல்சொல்லப்பட்டவன் சிறந்தவனுகிறுன். அவன் தன்றர்மத்தால் எல்லாம் வசங்களையும் ஜயித்தவன். ஒருக்கிருவூஸ்தனுவன் (யாகஞ்செய்தல, யாகஞ்செய்வித்தல், அத்தியயனஞ்ச

செய்தல், அத்தியயனஞ்செய்வித்தல், தானஞ்செய்கல், தானம்வாங்குதல்) இவ்வாறுகர்மங்களையும் கடத்துகிறோன். மற்றொருவன் (யாகம் அத்தியயனம் காணம்) இம்முன்றினை பிரவிருத்திக்கிறோன். அவர்களில் மற்றவன் (அத்தியபணம், காணம்) இவ்விரண்டினாலும் பிரவிருத்திக்கிறோன். கான்காமலவன் பிரம்மஸத்திர வீமன்கிற அத்தியயன்த் தில் கிலைத்திருக்கிறான். (பொரி போர்கள்) கிருஹஸ்தகர்மங்களை மிகவும் பெரியவைகளாகச் சொல்லுகிறார்கள். கிருஹஸ்தன் தனக்காகப் பாகஞ்செய்யக்கூடாது. வீணாகப் பாசனை அவிம்விக்கவுங்கூடாது. (பசுமுதலான) பிராணியோ அல்ல மு (அரசுமுதலான) ஸ்தாவரவிருக்ஷமோ (சேதன) மந்திரத்தால் ஸம்ஸ்காரத்திற்குத்தக்கலை. ஒருநாளும் பகலிலும் முன்னிரவிலும் பின்னிரவிலும் நித்திரைசெய்யக்கூடாது. இரண்டிகாலத்தின்மத்தியில் போஜனஞ்செய்யக்கூடாது. ருதுகாலந்தவிர மற்றக்காலத்தில் மனைவியை அழைக்கவுங்கூடாது. கிருஹஸ்தனுடைய வீட்டில(வந்த)பிராம்மனன் ஒருவனும் பூஜிக்கப்படாமலும் போஜனஞ்செய்யாமலும் வலிக்கக்கூடாது. அவ்விதமே அவனுடைய ஹவ்ய கவ்பங்களை வகிக்கிற அதிதிகள் எப்பொழுதும் பூஜிக்கத்தக்கவர்கள். பிராம்மனர்கள் வேதாத்தியன விரதத்தை அனுஸ்தித்து முடித்துவிட்டு வேதங்களை ஆவ்ருத்தி செய்து கொண்டும் தங்கஞ்சுரிய சர்மாங்கினால் ஜீவித்துக்கொண்டும் இந்திரியங்களை அடக்கித் தங்கள் கர்மங்களையும் தவத்தையும் செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய ஹவ்யமும் கவ்யமும் பூஜைக்காகவே விருத்திக்கப்பட்டிருக்கின்றன இந்தக் கிருஹஸ்தாஸ்ரமத்தில் நகம்வளர்த்துக்கொண்டு அலைகிறவனுக்கும் டம்பமாகக் கர்மாவைச் செய்கிறவனுக்கும் (விருத்துமாருக) அங்கினிலோகரத்தை விட்டவனுக்கும் குருவினி-த்தீல பொய்யாக நடக்கிறவனுக்கும் (சன்டாளன்முதலான) எஸ்லாப் பிராணிகளுக்கும் விபாகமுண்டு. கிருஹஸதன் அவ்வித்தீடு சமையல் செய்யாதவர்களான பிரம்மசாரிகளுக்கும் ஸ்ன்யாவிகாரங்கும் ஆன்னமளிக்கவேண்டும். ஒவ்வொருநாளும் கிருஹஸ்தன் விகஸததைப் பூஜிக்கிறவனுக்கவும் அமிருததைப் பூஜிக்கிறவனுகவுமிருக்கவேண்டும். யாகத்தின் மிச்சம் அமிருதமாகும். அதைப் பூஜிப்பது ஹவ்யஸ-க்கொட்டாகும். வேலைக்காரர்களுக்கு அளித்த மிச்சத்தைப்பூஜிக்கிறவரை விகஸததைப் பூஜிக்கிறவனுக்குச் சொல்லுகிறார்கள். வேலைக்காரர் அருந்தினேசேஷம் விகஸம். யாகத்தின் சேஷம் அமிருதம். கிருஹஸ்தன் தன் தாரத்தினிடம் ரமித்துக்கொண்டு மனத்தை அடக்கி அலுயையின்றி

அக்டூ

## ஸ்ரீ மஹா பாரதம்.

இந்திரியங்களை ஜயித்து ரித்விக், உபாத்தியாயன், ஆசாரியன், அம்மான், அதிதி, தன்னை அடுத்தவன், பிராயமுதிர்ந்தவன், இளைஞன், ரோகி, வைத்தியன், ஞாதி, ஸம்பந்தி, பந்து, மாதா, பிதா, ஸமான கோத்ரத்தில் பிறந்தபெண், ஸகோதரன், புத்திரன், மனைவி, புத்திரி, வேலைக்காரர்கள் இவர்களுடன் கலகஞ்செய்யக்ஷடாது. இங்குக் கலகங்களை விட்டால் எல்லாப் பாவங்களாலும் விடப்படுவான். இவர்களால் (பாகவிஷயத்தில்) கலகமில்லாமல் 1ஜயிக்கப்பட்டவன்<sup>1</sup> எல்லாவுலகங்களையும் ஜயிப்பான். “ஸந்தேகமில்லை. ஆசாரியன் பிரம்மலோகத்துக்குத் தலைவன். பிதா ஸிருஷ்டிகர்த்தர் களின் ஸௌகத்திற்கு அதிபதி. அதிதி இந்திரலோகத்திற்கும் ரித்விக்குக்கள் தேவலோகத்திற்கும் தன்கோத்திரத்தில் பிறந்த பெண்கள் அப்ஸரவின்லோகத்திற்கும் ஞாதிகள் விசாவேதேவர் களின்லோகத்திற்கும் தன்னைச் சேர்ந்தபந்துக்கள் திக்குக்கஞ்சக்கும் தாயும் அம்மானும் பூலோகத்துக்கும் கிழவரும் இளையவரும் ரோகி களும் இளைத்தவரும் ஆகாசத்துக்கும் 2பிரபுக்கள். மூத்த தமையன் பிதாவுக்கு ஸமானம். மனைவியும் மகனும் தன்சரீரமே. தொண்டர் கள் தன்னுடைய நிழல். பெண்ணைவன் (தீண்போல) மிக்க கரு ணைக்குறியவன். ஆகையால், இவர்களால கடிந்துவிலக்கப்பட்டாலும் வருத்தமின்றி எப்பொழுதும் பொறுக்கவேண்டும். வித்வா ணைவன் கிருக்கிருத்தியத்தில் ஜாக்கிரதையுள்ளவனும் சிரமத்தைப் பாராட்டாதவனுமாயிருந்துகொண்டு நித்தியமாகத் தர்மத்தையே செய்யவேண்டும். தனத்தில் ஆசையைவைத்துக்கொண்டு கூர்மங்களையும் தர்மத்தையும் சிறிதும் செய்யக்ஷடாது. கிருஹஸ்தவிருத்திகள் மூவகைப்படும். அவைகளுள் மேன்மேலுள்ளதைப்பரமகதியென்று சொல்லுகிறார்கள். அவ்விதமே அங்கான்கு ஆஸ்ரமங்களையும் மேன் மேலுள்ளவைகள் உயர்ந்தகதியென்றும் சொல்லுகிறார்கள். மேலே வரவிருப்பமுள்ளவன் (சாஸ்திரத்தில்) சொல்லப்பட்ட நியமங்களை வாவற்றையும் செய்யவேண்டும். கும்பத்தில் தானியமுள்ளவர்களும் உஞ்சசிலமென்னும்கூவுவொருநாள்விருத்தியைடையவர்களும் புரூ வின்விருத்தியை அடைந்தவர்களுமான பூஜிக்கத்தக்க இவர்கள் எந்த ராஜ்யத்தில் வலிக்கிறார்களோ அந்தராஜ்யம் மிகவுஞ் செழிப்புள்ள

1 'பாகமில்லாமல் செய்யப்பட்டவன்' என்பது பழையவரை.

2 இவ்விதம் ஆசாரியன்முதலானவர்கள் அந்தஅந்த உலகத்துக்குத் தலைவர்களாயிருப்பதால் அவர்களுடன் கலகஞ்செய்யாதவன் அந்த எல்லாவுலகங்களையுமடைவான்.

தாகும். எவன் மண்த்தில வருத்தமின்றி இந்தக் கிருஹஸ்தவிருத்தி களை கடத்திவருகிறோமே அவன் தனதுபித்ருபிதாமஹர்களான முன்னேர்கள்பதின்மரையும் தன்பின்னுள்ளவர்களானபதின்மரையும் பரிசுத்தர்களாகச் செய்கிறேன். அவன் சக்கரவர்த்திகளுடைய உலகங்களுக்குஒப்பானகதியை அடைவான். அவனு, இந்திரியஜய முள்ளவர்களுக்குள்ளதீ விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. உதாரமன முள்ளகிருகஸ்தர்களுக்கு நலமுள்ள ஸ்வர்க்கம் விதிக்கப்படுகிறது. விமானத்துடன்கூடியதும் வேதத்துல்கானப்பட்டதுமான ஸ்வர்க்கம் மிகவும் அழகானது. அடக்கமுள்ள மனமுடைய கிருஹஸ்தர்களுக்கு ஸ்வர்க்கலோகத்தில் நிலையானஸ்திதி ஏற்படுகிறது. பிரம்மாவினுல இது படியாகஏற்படுத்தப்பட்டது. முறையாக (இந்த) இரண்டாவது ஆஸ்ரமத்தை அடைந்து அனுஷ்டிப்பதனால் ஸ்வர்க்கத்தில் பூஜிக்கப்படுகிறேன். இதற்குமேல் புத்திரமித்திராதிலங்கததைவிட்டவர்களும் (தவத்தால்) சரீரத்தைவாட்டுகிறவர்களுமான வனவாலிகளுடைய தும் கிருஹஸ்தாகளைக்காட்டிலும்சிறக்ததும் மிகவும் உதாரமுமான ஆஸ்ரமத்தை மூன்றாவதாகச் சொல்லுகிறீர்கள். அதைக் கேள்.

இருநாற்றைமபதாவது அத்தியாயம்.

ஓ மா கஷி தர்மம். (தோடர்ச்சி.)



(வ்யாஸர் வானப்ரஸ்த தர்மத்தைச் சூக்நக்குச் சோல்லியது.)

ஓ ! யுதிஷ்டிர ! பெரியோர்களால்சொல்லப்பட்ட கிருஹஸ்தர்களின் விருத்தியானது உனக்குச் சொல்லப்பட்டது. அதன்பிறகு சொல்லப்பட்டிருக்கிறதை அறியக்கடவாய். அது முன்காலத்தில் வ்யாஸரால் மஹாநுபாவரானதமதுபுத்திரருக்குச் சொல்லப்பட்டது. வ்யாஸர், ‘புத்திரனே ! கிரமமாக இரண்டாவதுவிருத்தியைத் தன்னி விட்டுப் பத்னிமுதலானவர்களுடன்சேர்ந்து நிறைவேற்றக்கூடிய விரதத்தினால் சிரமத்தை அடைந்தவர்களும் எல்லாடலகங்களையும்கொடுக்கிற ஆஸ்ரமஸ்வரூபர்களும் நன்கு ஆலோசித்து நிவிருத்தித்தவர்களும் புண்ணியதேசவாலிகளுமான வானப்ரஸ்தாஸ்ரமத்தை அடைந்தவாகளுடைய உத்தமமான மூன்றாவதுவிருத்தியைக் கேள். உனக்கு மங்களமுண்டாகும். கிருஹஸ்தனானவன் எப்பொழுது சரீரத்தில் தோற்சுருக்கத்தையும் நரையையும் பெளத்திரணையும் பார்ப்பானே அப்பொழுது வனததையே அடையவேண்டும். ஆயுளின்மூன்றாவது

பாகம் வானப்பிரஸ்தாஸ்ரமத்தில் வாஸிக்கவேண்டும். தேவதைகளைப் பூஜித்துக்கொண்டு அந்த அக்கினிகளைபே வழிபடவேண்டும். நியம முன்னவனும் ஒரேவிதமான ஆகாரமுன்னவனும்<sup>1</sup> ஆரூவதுகாலக்தில் அன்னத்தை அருங்குகிறவனும் தவறிலஸாதவனுமாயிருக்கவேண்டும்; இவனுக்கும் அக்கினிதோத்திரம் அதேவே; பக்சனும் உவைகளே; எல்லாயாகஸாதனங்களும் உவைகளே. உழவின்றி விளைந்தவைகளான செல, யவம், துணை, சாமை உவைகளை இந்த ஆஸ்ரமத்திலும் அக்கினிதோத்திரமுதலான ஐங்குயாகங்களிலும் ஹவிஸாகளாகக் கொடுக்கவேண்டும் இந்தவானப்பிரஸ்தாஸ்ரமத்திலும் இதனான்கு விருத்திகள் கருதப்படுகின்றன. யஜ்ஞவிதியைநடத்துகிறதற்காகவும் அதிதிபூஜைக்காகவும் சிலர் அந்தஅந்தஸமயத்தில் தேழி உடனே அலம்பிக் கவியக்கிரூர்கள். சிலர் ஒருமாஸத்திற்கும் மற்றுச்சிலர் ஒருவருத்திற்கும் சிலர் பண்ணிரண்டு வருஷத்திற்கும் தேழிவைத் துக்கொள்ளுகிறார்கள். வருஷாஸாலத்தல் ஆகாயவெளியிலும் பனிக்காலத்தில் ஜலத்திலும் வேவனிறகாலத்தல் பஞ்சாக்கினிமத்தியிலும் அடிக்கடி தவஞ்செய்கிறார்கள்; பூமியில் சயனிக்கிறார்கள்; கால்நுணிகளாலும் நிற்கிறார்கள்; நின்றுகொண்டும் (பலவகை) ஆஸனங்களைப்போட்டுக்கொண்டும் ஓருக்கிறார்கள்; மூன்றுகாலங்களிலும் ஸ்நானங்செய்கிறார்கள். சிலர் பற்களையே உரலாகவுடையவர்கள். சிலர் கவலீனுல்தேய்த்து அரிசியாக்குகிறார்கள். சிலர் சுக்கிலபக்ஷத் தில் ஒருவேளை உத்தணமுன்னகளுகியைப் பானங்செய்கிறார்கள். சிலர் கிருஷ்ணபக்ஷத்தில் அவ்விதமே பானங்செய்கிறார்கள்; அல்லது மூன்வழக்கப்படி அன்னத்தையாவது புஜிக்கிறார்கள். உவைகானஸமத்தைஅடைந்து உறுதியான விரதமுன்னசிலர் கிழங்குகளாலும் சிலர்பழங்களாலும் சிலர்புஷ்பங்களாலும் நியாயமாகக் காலத்தை நடத்துகிறார்கள். மனத்தை வசபபடுத்துகின்வர்களான அவர்களுக்கு இவைகளும் வேறு அனேகவித வ்ரதங்யமங்களும் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. உபநிஷத்திலசொல்லப்பட்ட நான்காவதாஸ்ரமிகளுக்குரிய சாந்திமுதலானதர்மங்கள் எல்லாருக்கும் பொதுவாக ஸ்மிருதிகளில் சொல்லப்படுகின்றன. அப்பா! கிருஹஸ்தர்களுக்கும் வானப்பிரஸ்தர்களுக்கும் பொதுவான சமமுதலியவற்றைக்காட்டிலும்விசேஷமாயிருக்கிறதர்மமானது தத்வத்தை உளர்ந்த பிராம்மனர்களால் இந்த யுகத்திலும் நடந்துவருகிறது. அகஸ்தியர், ஸப்தரிஷிகள்,

<sup>1</sup> பகல் பதினெட்டே - முக்கால் நாழிகைக்குமே.

<sup>2</sup> வானப்ரஸ்தாஸ்ரமம்.

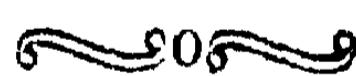
மதுச்சங்கர், அகமர்ஷணர், ஸாங்கருதி, ஸாதிவாதன்டி, முயற்சி யுள்ள யதாவாஸர், அக்ருதப்ரமர், அஹோவீர்யர், கால்யர், தான்டி யர், மேதாதிதி, புதர், பலவான், கர்ணகிர்வாஹர், சுன்யபாலர், கிருதப்ரமாஇவர்கள் கர்மத்தில மிக்கபண்டிதர்கள். அவர்கள் கர்மத் தால் ஸ்வர்க்கத்தை அடைந்தார்கள். குழந்தாப்! கூட்டமாகச் சேர்ந்த யாவரும் பிரத்யக்ஷமாகத் தர்மத்தை ஆறிக்கவர்கள். உக்கிரமான கல முடையவர்களும் தர்மத்தின் சக்தியை அறிக்கவர்களுமான ரிஷி களுள் இவர்களும் அளவற்ற வேறு இனேக பிராம்மணர்களும் வன ததை அடைந்தார்கள். அவர்களில் சிலர் வைகாநஸர்கள். சிலர் வாலகில்யர்கள். மற்றவர்கள் ஸைகதர்கள். அவர்கள் தர்மத்தையே நித்தியமாகக்கைச்கொண்டவர்களும் கர்மங்களால் விஷயாணுத்தத்தை விட்டவர்களும் இந்தி ரியங்களை ஜூபித்தவர்களுமாகிச் சென்றுவிட்டார்கள். தர்மத்தைப் பிரத்பக்ஷமாய் ஆறிந்து வளத்தை அடைந்த வர்களான அவர்களெல்லாரும் அப்ரவிணிமுதலான கக்ஷத்திரங்களைக் காட்டிலும் வேறுணவைகளும் ஒன்றினாலும் கெடுக்கமுடியாதவை களுமான ஜோதிக்கூட்டங்களாகக் காணப்படுகிறார்கள். <sup>1</sup> ஜரையினால் தளர்ச்சியடைந்து வியாதியினால் பிழிக்கப்பட்டவன் தனது ஆயுளின் நான்காவதுபாகத்தில வானப்பிரஸ்தாப்ரமத்தை விடவேண்டும். பிற கு, எல்லாப்பொருள்களையும் தகவினையாகக்கொண்டதும் (ஒருநாளில் முடிக்கக்கூடியதுமான) ஸத்யஸ்காரம் (பிராஜாபத்யம் அல்லது த்ரை தாதவி) என்னும் இஷ்டயைச்செய்துவிட்டு ஸ்திரீமுதலான யாவரையும் தியாகும்பண்ணி அக்கிணிகளை ஆதமாவில ஸமாரோபணஞ்செய்துகொண்டு தனக்கு ஜீவப்ராத்தம்முதலானவைகளைச்செய்து ஆத்மாவில் பற்றுதலுள்ளவனும் ஆத்மாவில் க்ரீடையுள்ளவனும் ஆத்மாவை ஆப்ரயித்தவனுமாயிருக்கவேண்டும். (வைராக்ஞிமக் குறைவிருந்தால்) <sup>2</sup> ஸாத்யஸ்கமென்னும் யாகங்களையும் தர்சாதி இஷ்டகளையும் எப்பொழுதும் செய்யவேண்டும். எப்பொழுது யாகசீலர்களுக்கு யாகானுஷ்டானத்தால் ஆத்மாவில யோகமானது ஏற்படுகிறதோ அப்பொழுது மூன்று அக்ஞிணிகளையும் சரீராசபரியந்தம் ஆத்மாவிலேயே கண்கு அடக்கிக்கொள்ளவேண்டும். மஞ்சிரங்களை உச்சரித்துக்கொண்டு அன்னத்தை நின்தியாமல பிராணன்களின் பொருட்டு ஒன்துஅல்லது ஆறு ஆறாதிகளைச்செய்யவேண்டும். வானப்பிரஸ்தனானமுனிவன் கேசம், ரோமம், நகம் இவைகளை வபனஞ்செய்துகொண்டு கர்மங்களினால் பரிசுத்தனகி அந்த ஆஸாரமததிலிருந்தும் பரிசுத்தமான

ஸங்யாஸப்ரமத்தை அடையவேண்டும். ஸ்கலப்பிராணிகளுக்கும் அபயத்தைக்கொடுத்துவிட்டு ஸங்யாஸத்தைஅடைந்த பிராம்மண னுக்குத் தேஜோமயமான உலகங்கள் ஏற்படுகின்றன. அவன் மரி த்தபிறகு அழிவற்றபயனையும் அடைவான். நலலசீலமும் அனுதீ டானமுமூள்ளவனும் பாவமற்றவனும் ஆத்மஜஞானமுள்ளவனுமான மனிதன் இம்மைமறுமைக்குரிய ஸாதனங்கைச் செய்யவிரும்புகிற தில்லை. கோபமும் மோகமும் நட்பும் பகையுமில்லாமல் உதாவல்ளன் போலிருக்கவேண்டும். யதியானவன் தனக்குரியவேதம், ஸுத்ரம், ஹோமம், மங்குரம் இவைகளில் சக்தியுடன் நித்தியமாய் நடந்துவருகிற யமமுதலிய யோகங்களில் மனவருத்தமடையக்கூடாது. அப்படிப்பட்ட ஆத்மயோகிக்கு இஷ்டப்படி கதிகிடைக்கும். ஜிதேந்திரி யனும் தர்மத்தில் பற்றுதலுள்ளவனுமாயிருக்கிற அவன்விஷயத்தில் (நற்கதியடைவதுல)ஸங்கோதகமில்லை. இதற்குமேல் நலல குணங்களால் மிகவும் மேலானதும் அதுக்கான நியமங்களையுடையதும் சிறந்த தும் மூன்று ஆஸ்ரமங்களுக்கும் தலைமையானதும் நான்காவதாகச் சொல்லப்பட்டதும் பரமகதிக்குரக்காரணமாகச் சொல்லப்பட்டதுமாயிருக்கிற பரமாப்ரமமென்கிற ஸங்யாஸத்தைச் சொல்லுவேன்; கேட்கக்கடவாய்' என்றுசொன்னார்.

—

இருநூற்றெழும்பத்தோராவது அத்தியாயம்.

ஓ மா ரஷி தர்மம். (தோடர்ச்சி.)



(வ்யாஸர் ஸங்யாஸத்தீர்த்தர்மத்தைச் சுகருக்குச் சோல்லியது.)

கார், 'பரமபத்தை விரும்புகிறவன், வானப்ரஸ்தாப்ரமத்தில் போலவே, ஸங்யாஸப்ரமத்திலிருக்கும் தன்னுத்மாவை எவ்விதம் தன் சக்தியால் அந்தப்பதவியை அடையும்படி செய்யக்கூடும்?' என்று கேட்க, வ்யாஸர் சொல்லலானார்.

'மூந்தன ஆப்ரமங்களிரண்டினாலும் சுதந்தியைஅடைந்துஅதன் பிறகு பாயார்த்தமான மோகஷத்திறகாக எநதக்காரியம் செய்ய வேண்டுமோ அதை ஒரேமனததுடன் கேள் (முந்தின) மூன்றுபடி களிலும் மனத்தின் மலத்தை நிவருத்துசெய்து பிறகு சிறந்ததும் தனக்குமேல் ஒரு ஸ்தானமுமில்லாததுமான ஸங்யாஸத்தை அடைய வேண்டும். ஆகையால், நீயும் ஓவ்விதமே அப்யாஸஞ்செய்யவேன் டும். அந்த ஒத்தத்தைச் சொல்லுகிறேன்; கேள். ஸங்யாஸியான

வன் வித்தியை அடையவேண்டி ஸஹாயமில்லாமல் ஒருவனுக்கவே தனக்குரிய தமத்தை ஆசரிக்கவேண்டும். எவன் ஆக்மாவைப்பார்க்கிறவனுக் குருவனுக்கவே ஸஞ்சரிக்கிறுமே அவன் ஒன்றையும் விடுகிறதில்லை; குறைவையும் அடைகிறதில்லை. அக்கினியில்லாமலும் கிருகமில்லாமலுமிருங்கொண்டு அன்னத்திற்காகக் கிராமத்தை அடையவேண்டும். மொனத்துடன் ஆக்மாவைச் சிக்தித்துக்கொண்டு அந்தத்தினத்திற்குமாத்திரம் ஆகாரம் ஸம்பாநிக்கவேண்டும். அதிலும் ஒருநாள்க்கு ஒருவேளை ஒரேவிதமாக லோன் ஆகாரஞ்செய்யவேண்டும். ஒது, மாத்தடி, கந்தை, தனிக்கிருத்தல், எலலாப்பிராணிகளிடத்திலும் உபைக்கூடு இவ்வளவும் பிக்காகணை ஸக்யாவிக்கு வகுக்கணம். எவன்விஷபத்தில் சொல்லப்பட்ட (நின்தையான) வார்த்தைகள் கிணற்றில்போடப்பட்ட கல்லுகள்போல (உள்ளேயே) போய்விடுகின்றனவோ, சொன்னவைனக்குறித்து மாறிவருகிறதில்லையோ அவன்தான்மோக்ஷாப்ரமமானஸன்யாஸாப்ரமத்தில்லவிக்கவேண்டும். (ஒன்றையும் ஆவலுடன்) பார்க்கவே கூடாது. ஒருபோதும் ஒருவனுடைய அபவாதத்தையும் கேட்கவுங்கூடாது. அதிலும் விசேஷமாகப் பிராம்மணர்களுடைய அபவாதத்தைக் கேட்கவேகூடாது; ஒருவிதத்தாலும் சொல்லவுங்கூடாது. பிராம்மணனுக்கு எது கேஷமவார்த்தையாகுமோ அதையே எப்பொழுதும் சொல்லவேண்டும். தன்னை நின்திக்கும்பொழுது அதைத் தனக்கு ஓன்றை மாகக்கொண்டு மொனமாயிருக்கவேண்டும். எந்தஒருவனுல், ஆகாசம் எப்பொழுதும் பூரணம்போலாகிறதோ, எவனுல சூன்யமான பிரதேசம் ஜனங்கள் நிறைந்ததுபோலாகிறதோ அவனைத் தேவர்கள் பிராம்மணனென்று நினைக்கிறார்கள். எதையாவது உடுத்து எதனுலாவது பசியைப் போக்கிக்கொண்டு எங்கேயாவது சயனித்துக்கொண்டிருப்பவன் எவனே அவனைத் தேவர்கள் பிராம்மணனென்று நினைக்கிறார்கள். எவன் கூட்டத்தைக்கண்டால் பாம்பைக்கண்டதுபோலவும் ஸ்திரீகளைக்கண்டால் பிரேதத்தைப்பார்க்கிறதுபோலவும் பயப்படுகிறுமே அவனைத் தேவர்கள் பிராம்மணருக் கினைக்கிறார்கள், எவன் வெகுளனிக்கப்பட்டும் ஸங்தோஷியாமலும் அவமதிக்கப்பட்டும்கோடியாமலும் எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் அபயத்தைக்கொடுக்கிறவனுயிருக்கிறானே அவனைத் தேவர்கள் பிராம்மணருக் கினைக்கிறார்கள். துறவியானவன் மரணத்தைப் பிரார்த்தியாமலும் ஜீவனத்தையும் பிரார்த்தியாமலும், வேலைக்காரன் யஜமானன்கட்டளையை

எதிர்பார்ப்பதுபோலக் காலத்தை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்க வேண்டும். யதியானவன் தோஷமற்ற சிததமுள்ளவனும் தோஷமற்ற வாக்ருள்ளவனும் எல்லாப்பாவங்களிலிருந்தும் விடுபட்டவனுமாயிருக்கவேண்டும். அதனால் பகைவனில்லாதவனை அவனுக்குப்பயிரேது? எவனுக்கு எல்லாப்பாராணிகளும் பயாரில்லையோ, ஏவனிடமிருந்து எல்லாப்பாராணிகளுக்கும் பயாரில்லையோ மோகமற்றஅவனுக்கு ஒன்றிலிருந்தும் பயாரிருக்கிறதில்லை. எப்படி யானையின் காலதி யில் மற்றப்பிராணிகளுடைய காலதிகள் அடங்குமோ அப்படியே தூறவியினுடையபதத்தில்லைக்குரிய நீருமதலானவர்களுடையஸகலபதங்களும் அடங்கினிகின்றன. இப்படியே தர்மசிமிதமான எல்லாம் கொல்லாமையில் சொல்லப்படுகின்றன. எனன் கொலைபைச் செய்யாமலிருக்கிறேன் அவன் ஒருக்காலும் நாசமண்டயமாட்டான். உயிம்ஸை செய்பாதவனும் எல்லாவற்றிலும் ஸமமானவனும் ஸத்யவாதியும் தைரியமுடையவனும் இங்குரியக்களே அடக்கனவனும் எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் ரகஷகஞ்சமாயிருக்கிறவன் உத்தமமான கதியைஅடைகிறன். இவ்விதம் பேரறிவால் திருப்புயடைந்தவனும் பயமற்றவனும் ஒன்றையும் விரும்பாதவனுமாயிருக்கிறவனை மிருத்யுவென்பது மீற கிறதில்லை. அவன் மிருத்யுவை அடைகிறதில்லை. ஸகல ஸம்பந்தங்களும் விட்டவனும் ஆகாயம்போலிருக்கிறவனும் தனாரில்லாதவனும் ஸகாயமில்லாமல் குரிகிறவனும் சாந்தங்சுமாயிருக்கிற முனியைத் தேவர்கள் பிராம்மணஞக நினைக்கிறார்கள். எவனுடைய ஜீவனம் தர்மத்திற்காகவோ, எவனுடைய தர்மம் ஏற்றியின் பீர்த்திகாகவோ, எவனுக்கு இரவுபால்கள் புண்ணியத்திற்காகவோ அவனைத் தேவர்கள் பிராம் ஸஞக நினைக்கிறார்கள். எல்லாப்பிராணிகளும் ஸகதத்தில் ஸங்தோஷமடைகின்றன; துங்கத்திற்கு விகவும் நடிங்குகின்றன. ஆகையால், பராத்தையுடன்கூடிய பதியானவன் பிராணி களுக்குப் பபத்தைஉள்ளிட்டன்னுவிற்கில் வருத்தமுள்ளவனுக்கெங்கும் கர்மங்களைச் செய்யக்கூடாதன்கிறா? இக்கீலாக்கத்தில் எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் அபயமென்ற தகைணியினுடைய தானமானது எல்லாத்தானங்களுக்கும் மேறபட்டது. ஆகையால், எவன் முதலில் கொல்லுதலென்னுமசெய்கையை விடுகிறான் அவன் பிரஜூகளிடமிருந்து அனந்தமான அபயத்தை அடைகிறான். ஆத்மயாஜியான யதியான

வன் முகக்துவாரக்கிளைல் கொடுக்கப்படும் பிராண்திக்குளிலை ஹோமம்பன்னுகிறுன். சாந்திபரவும் நூற்கு நாடுக்கு இருப்பிடமுமான 1வைப்பாரானைவன் நன்கு அவ்யாவங்களான அவனுடைய அங்கத்தையும் நல்லதும் செட்டதுமாயிருக்கிற கர்மத்தையும் ஸகலத்தையும் அடைகிறுன். 2ந்தகவைப்பாரன் ஹ்ருதயத்தில் ஓர் ஓட்டைஅளவில் நாடுக்குத்தோல் இருக்கிறுகிற அவனிடத்தில் பிராணவாயி இந்திரியமுதலானவைகளை ஆத்மயானியானவன் ஹோமம் செய்கிறுன். ஹோமம் செய்யப்பட்ட அவனுடைய அக்கிணிவீராத்மானது கேவர்கள்முதலான எல்லாப்பிராணிகளுடைய ஆத்மாவிலுமிருக்கிறது. தனிர, வெட்சூழப்படுத்தகள்மூலம் நையும்உபாதியாகவுடையவிரண்யகர்ப்பனையும் பக்ஷிபொலச் சரீரத்தில்அமர்ந்த மூன்றுக்கணங்களோடுகூடியாராவா? யும் மேலானபரமாத்மஸ்வரூபத்தையும் அறிகிறவாகள் ஏவாடு உகநாளிலும் பூஜிக்கப்படுகிறார்கள். அவர்களுக்கு ஸமர்ததர்களானகேவர்கள் அமிருதத்தை அளிக்கிறார்கள். எவன் வேதங்களையும் ஜூததையும் காமவிதியையும் அதன்பல ஞனவெர்க்கமுதலானவற்றைப்பரமாத்மஸ்வரூபத்தையும்பின்னும் எல்லாவற்றையும் தனதுபிரத்யாத்மாவினிடத்திலேயே அறிகிறுகிற அவனை எப்பொழுதும் கேவர்கள் (பூஜிக்க) விரும்புகிறார்கள். பிரகாசமாயிருக்கிறகிரணங்கள்போன்ற இந்திரியவ்யாபாரங்களுள்ள எவன் பூமியிலும் ஆசாயத்திலும் எம்பந்தமில்லாத தும் அறியமுடியாததும் நூனவடிவமுடிப்பமாண்டத்தில் ஆவிர்ப்பவித்ததும் அங்கதேவதைகளாகிய சிறகுகளுள்ளதுமான அண்டத்தின் நவீலுள்ள பக்ஷிபோன்ற பிரதயகாதம ஸ்வரூபத்தைத் தனதுசரீரத்தில் ஹ்ருதயாகாசத்தில் அறிகிறுகிற அவைத் தேவர்கள் விரும்புகிறார்கள். எந்தக்காலமாகிற சக்கரத்திலுடையவாயில் இந்த எல்லா உலகமும் விழுகிறதோ (எப்பொழுதும்) சுற்றிவருகிறதும் சிதறிப்போகாத தும் ஜனங்களுடைய ஆயுளைக்குறுக்கச் செய்கிறதும் ஆறுருதுக்களாகிற குடுக்கதையுடையதும் பண்ணிரண்டு<sup>1</sup> மாதங்களாகிற ஆரக்கால்களையுடையதும் அமாவாஸை பூர்ணிமை மாதப்பிறப்புக்களாகிற கணுக்களுடையதுமாயிருக்கிற அங்கக்காலச்சுரமான ஆத்மஸ்வரூபமானது ஹ்ருதயகுகையில் வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. <sup>2</sup>இந்தவெகத்தில் ஸாஷாப்திஸ்தானத்தை அடைந்த எந்தஜீவன் ஜகத்திற்குச் சரீரமோ அவன் ஸதூலஸ்தாமான ஸகலலோகங்களையும் வியாபித்திருக்கிறார்கள். அந்தஜீவனங்கள் தன்னுல்வியாயிக்கப்பட்ட அந்தஇரண்டு

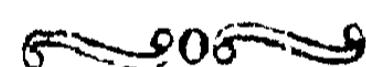
<sup>1</sup> அந்தாயாமியான ஈர்வானென்பது.

<sup>2</sup> வேறுபாடம்.

சரீரத்திலுமிருந்துகொண்டு பிராண்தீவதைகளை ஹிதமாகத்திருப்பதிசய்கிறன். ஆந்தீத்தீவதைகளும் திருப்தியடைந்து அவனுடையமுகத்தைத் திருப்பிடிய்கிறார்கள். பிரம்மத்தைப்பாவிப்பவன் தேஜோமயனும் நித்யனும் பழங்மூரானவனுமாகிப் பயமற்றவைகளும் அழிவாற்றவைகளுமாயிருக்கிற உலகங்களை அடைகிறார்கள். எவ்விடமிருந்து பிராணிகள் ஒருங்களும் பயத்தை அடைவதில்லையோ அவன் ஒரு நாம் ஒருப்பாணிக்கும் பயப்படுகிறதில்லை. எவன் மற்றவர்களால் நிக்திக்கட்பாராதவனும் மற்றவர்களைத் தானும் நிக்திக்காதவனுமாயிருக்கிறதில்லை அந்தவேதியன் பரமாத்மாவைப் பிரதயக்ஷமாகப்பார்ப்பான். (அதனால்) புஜ்ஞானமறவனும் களங்கமறவனுமாயிருக்கிறதுவன்<sup>1</sup> ரூபரங்களிலுள்ளப்பக்யத்தை அடைகிற தில்லை. இந்தப்பிசூஷாகள் குரோதமோகங்களில்லாமலானத்தானாலேயே யையும் தூக்குதையும் ஸமமாகக்கருகிச் சோகம்நஷித்துப் பற்றுத் தும் கலகமுறில்லாமல் நிக்தைஸ்துதி இரண்டும் நீங்கி விருப்புவெறுப்புக்களற்று உதாவல்னன்போல ஸங்கரிப்பான்

இருநூற்றெட்டு பத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

கோ சுந்தர ராம். (நோடர்ச்சி)



(வீராஸர் ஆத்மாவை அறியாமல் கையைச் சுகருத்துச் சோல்வேயது.)

(மனமிடுக்கிரியமுதலான) மாபாவிகாரங்களால் ஜீவன் ஸம்ஸாரியாகச் செய்யப்பட்டிருக்கிறன். அவைகள் இவேன் அறிகிறதில்லை. இவனும் அவைகளை அறிவான். ஆந்தீவீன் இந்தலோகத்தில் மனமுதலான ஆறு இடுக்கிரியங்களாலும் வசப்பட்டவைகளும் பலமுன்னவைகளுமாயிருக்கிற நலவாதிக்கூராலே ஸாதிபோல இந்தால்லாக்காரியத்தையும் செய்கிறான். இந்துகிரியங்களைக்காட்டி இலும் விஷயங்கள் மேலானவைகள். விஷயங்களைக்காட்டி இலும் மனம் மேலானது. மனத்தைக்காட்டி இலும் புத்தி மேலானது. புத்தியைக்காட்டி இலும் ஆத்மா மேலானது. ஆதைக்காட்டி இலும் மூலப்

<sup>1</sup> இவை அழியுமதன்மையை தலால், எவ்வும் அழியாத நிதியானந்தத்தை அடைவான் என்றபடி.

<sup>2</sup> ‘ஹிரண்யகர்ப்பபுத்தி’ என்பது பழையவரை.

<sup>3</sup> ‘அவ்யக்தம்’ என்பதுமூலம். ‘சரீரம்’ என்றுபொருள்கூறுவது ப்ரம்ம ஸுத்ரம் ராமானுஜபாஷ்யம்.

பிரகிருதி மேலானது. அதைக்காட்டிலும் பரமாத்மா மேலானவன். பரமாத்மாவுக்கு மேற்பட்டது வேலுதில்லை. அவன்தான் எல்லை. அவன்தான் மோக்ஷஸ்வரூபன். இவ்விதம் ஆகமா எல்லாப்பிராணிக் ஸிட்டிலும் மறைக்கிறுக்கிறபடியால் பிரகாசிக்கிறதில்லை. ஆனால், வெசுமைதர்சிகளான ஞானிகளால் மேற்கண்டும் வாரிக்கஷமமுமான புத்தியினால் பார்க்கப்படுகிறன். மனமுதலான ஆறுதின்புரியங்களையும் விஷயங்களையும் தாரணசுக்கிறிழல் ஆந்தராதமாவில் வழிக்கச் செய்து வெருவானசிந்தாபாச் செய்யப்பாமலை விதநூட்டுப்பழக்கப்பட்ட மனத்தைத் தியானத்தினால் ஒத்துக்கூச் சாந்தமானமனமுடைய வனுகி<sup>1</sup> ஆத்மாவைத்தவிர வேலுாப்பவரனத்திறுக்கிறவன் அதனால் மோக்ஷபதமடைவான். எல்லா இந்திரியங்களுக்கும்வசமானமனத்தையும் சஞ்சலமானினைவெட்டுமுடையமனி, பிடித்துவென்றால் (காமத்தில்) ஆத்மாவைக்கொடுத்தத்தினால்மிருகாயுவை அன்ட்கிறன். எல்லாவங்கள் பங்களையும்தள்ளிவிடுச் சிட்டத்தைப்புத்துபில் பிரவேசிக்கச் செய்ய வேண்டும். சித்தத்தைப்புத்துபில்ரெலுத்திவிட்டுர் ராவத்தைநிக்கூச் செய்கிறவனுயிருக்கவேண்டும். யந்யானவன் சித்தத்துநின் தெளிவிறை சுபத்தையும் அசுபத்தையும் வீடுகிறன். ஓவைலைகில் தெளிவானசித்தமுள்ளவன் ஆத்மாவிலாலைப்பறவு அழிவாற்றலைத்தை அங்கே கிறன். சித்தத்தின் தெளிவினுடைய வகைனமோவைன்றால் திருப்தியுள்ளவன் எப்படி வைக்காகநித்துரைசெய்வாலே, காற்றில்லாததீட்டத்தில் தூண்டப்பட்டதீபம் எவ்வதும் அசையாதோ அப்படி முன்னிரவிலும் பின்னிரவிலும் மனத்தை ஆத்மாவில்சேர்ப்பித்துக்கொண்டு லேசான ஆகாரமுள்ளவனும் மிகவும் சுத்தமானமனமுள்ளவருமாகித் தன்னிடத்தில் தன்னைப்பார்க்கிறுனென்பதுவே. ஒ! புத்துரனே! உபதேச ரூபமான இந்தச்சாஸ்திரமானது எல்லாவேதங்களுடைய ரகச்யமும் வேதத்தைத்தவிர மற்றச்சப்தங்களாலும் பிரத்தியக்ஷானுமானங்களாலும் அறியப்பட்டாததும் தன் அனுபவத்தினாலேயே அறியக்கூடியது மாயிருக்கிறது. திரவ்யம்போன்ற வந்தவஸ்துவானது தர்மத்தைப்பறநின எல்லாச்சரித்திரங்கள்லும் விதித்திரமான கலைகளிலும் காணப்படுகிறதோ அந்த அமிருதமானது அனேக ஈக்குக்களைக் கடைந்து எடுக்கப்பட்டது. ஒ! புத்துரனே! தயிரிலிருந்து வெண்ணெய் எடுக்கப்படுவதுபோலவும் கட்டையிலிருந்து அக்கினி எடுக்கப்படுவதுபோலவும் வித்வான்களுடைய ஞானமானது ப்ரமாணத்திலிருந்து எடுக்கப்பட்டது. குழந்தாய்! உத்தமாதிகாரிக்கு உபதேசிக்கப்பட்ட இந

தச்சாஸ்திரமானது வெஞ்சகர்களுக்குச் சொல்லக்கூடியது. அப்படிப் பட்ட இந்தச்சாஸ்திரமானது சமம், தவம், தமம், வேதாத்தியயனம், (குருவை) அனுசரித்தல் இவைகளில்லாதவனும் அஸுமையையும் ஒழுங் கிண்மையுமுள்ளவனும் சொன்னதைச் செய்யாதவனும் கர்க்கசாஸ் திரத்தால் கெடுக்கப்பட்டவனும் சொல்லவில்லை. எல்லாரையும் புகழ்பிறவனும் எல்லாராலும்புகழப்படுகிறவனும் சாந்தனும் தலமுள்ளவனும் பிரியனுமாயிருக்கிற வனுக்குச் சொல்லத்தக்கிறவில்லை. எல்லாரையும் புகழ்பிறவனும் எல்லாராலும்புகழப்படுகிறவனும் சாந்தனும் தலமுள்ளவனும் பிரியனுமாயிருக்கிற புத்திராலும் கும் தன்னை வினாவரித்து விஷ்பங்குக்கும் இது சொல்லத்தக்கது. இந்தரகஸ்யமானதாமமானது மற்றவனுக்கு ஒரு விதத்தாலும் சொல்லத்தக்கதில்லை. ஒருகால ஒருமணிதன் இந்தச்சாஸ்திரத்திற்காக ரத்தினங்களாலால்தெரந்த இநத்பூமிமுழுமையும் கொடுத்தாலும் ததவத்தை அறிந்தவன் அதைக்காட்டிலும் இதுவே பெரிதென்று நினைக்கவேண்டும் ஆகையால், மஹரிஷிகளால் வேலீக்கப்பட்ட அந்தச்சாஸத்திரமானது வேதாந்தங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. மிகவும்ரகஸ்யமானவிஷயத்துடையதைம் அந்தஆநமாவைப் பற்றியதுமான சாஸ்திரமானது ஸாதாரண மனிதர்களுக்கு எட்டாததாயிருக்கிறது. இனி எனது என்னை நீ கேட்கிறோயோ அதை உனக்கு நான் நன்குசொல்லுவேன். ஒ! குழந்தாய்! இதன்மேல் உன்மனத்தில் எது இருக்கிறதோ, எந்தவிஷயத்தில் உனக்குச் சில இடங்களில் ஸங்கேகமிருக்கிறதோ அதைக் கேட்கலாம். இதோ நான் உன்முன்னே இருக்கிறேன். உனக்கு நான் மறுபடியும் என்னசொல்லவேண்டும்? என்று எனவினர்.

இருநாற்றைபத்துமுன்றுவது அத்தியாயம்.

ஓ மா சங்க தா ம ம். (தோடர்ச்சி.)



(வ்யாஸர், ஐந்துடூதமுதலியவற்றின் கணங்களைச் சுகருக்குச் சொல்லியது.)

கூகர், 'ஓ! வெல்குணங்களும் பொருந்துப் பூநிசிகாமணியே! ஆத்மாவைப்பற்றிய சாஸத்திரத்தை அற்கந்திருக்கிறபடி அந்த அத்யாத்மராஸ்திரத்தை மறுபடியுமே எனக்கு விரிவாகச் சொல்லவேண்டும்' என்றுகேட்க, வ்யாஸர் கூறலானார்.

'குழந்தாய்! இந்தஉலகத்தில் மனிதனுடைய அறயாத்மததை நான் உனக்குச் சொல்லப்போகிறேன். அதனுடைய இந்தவிரிவைக் கேள் பிராணிகளுக்குக் கடலின் அலைகள்போலப் பூமி, அப்ப,

தேயி, வாயு, ஆகாயம் என்ற ஐங்கு மஹாபூதங்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. ஆமையானது தான் அவயவங்களை வெளியில்நீட்டி மறுடை சுருக்கிக்கொள்ளுகிறதுபோல இவ்வுலகில் அலபமாஸரீரங்களில் மஹாபூதங்கள் ஜனனாரணையிலிகாரத்தைச் செய்தின்றன இந்தக்காரணத்தால் ஸ்தாவு"ஐ ப்கமங்ஸளான இந்த உலகமீனதுதும் மஹாபூதவழிமாக்கில் இருக்கிற ஹ. ஆங்குச் சரீரத் தீவில்தீய அந்த விதமே ஸருஷ்டவிதையத்திலும் பிரளயவிதையத்திலும் ஸ்ரிவாகச் சொல்லப்படுகிறது. குழங்காய ! மஹாபூதங்கள் இந்த சாலஸாப்பிரா ணிகளிலுமிருக்கின்றன. பிராணிகளைப் படைக்கிற பரம்மாலானவர் எந்தப்பிராணியின்விதையத்தில் எதுக்கர்மத்தைப் பார்த்தாரோ ஆகத் துதக்காடி அந்தப் பிராணியிடத்திலும் பூதங்களுமாட வித்யாஸத் தைச்செய்தார் என்றுசொன்னார். சுரர், 'சரீரங்களில்செய்த வித்தியா ஸகதைப் புருஷன் எவ்விதம் அறியக்கூடும்? சில இந்திரியங்கள்; சில குணங்கள். அவைகளையும் எவ்விதம் அறியமுடியும்?' என்றுகேட்டார். வ்யாஸா, 'இதை உணக்கு, உள்ளபடி கிரமமாகச் சொல்லு வேண். அது எவ்விதமாயிருக்கிறதென்பதையும் ஆகணுஷ்டய தத் வம் எவ்விதமிருக்கிறதென்பதையும் நி ஒரே மனமாகக் கேட்கக் கடவாய். சப்தம், ஶரீராதரம், நுவாரங்கள் என்னும் மூன்றும் ஆகா யத்திலிருந்து உண்டானவை பிராணன், சேஷடை, ஸபர்சம் என மூன்றும் வாயுவினுடைய தர்மங்கள். தேயுவானது ரூபம், நேத்ரம், உதரத்திலிருக்கும் ஆக்னி என மூன்றுவிதமாகச் செய்யப்படுகிறது. ரஸம், ரஸீந்தரியம், ஸீநீகம் என மூன்றும் ஐலத்தின் தர்மங்கள். கந்தம், நாவிகை, சரீரம் என மூன்றும் பூமியின் தர்மங்கள். ஶரீரா த்ரம், த்வக், நேத்ரம், நா, நாவிகைனன ஐங்கும் இந்தரியக்கூட்டம். பஞ்சபூதங்களின் விகாரமானது இவைவிதம் விவரணம் செய்யப்பட்டது. வாயுவிலிருந்து ஸபர்சமும், அப்புவிலிருந்து ரஸமும், தேயுவி லிருந்து ரூபமும்(உண்டாயினவென்று)சொல்லப்படுகின்றன. சப்தம் ஆகாயத்திலிருந்து உண்டானது. கந்தமானது பூமியின் குணமாகக் கருதப்படுகிறது. மனம், புத்தி, வாஸீன இம்மூன்றும் மனோமயங்கள். ஸத்வரஜஸ்தமோசுஶனங்களுக்குப்பெற்று உண்டான இவைகள் அந்தக்குணங்களை விட்டிருப்பதுவில்லை. இவ்வுலகில் ஆமையானது தன் அவயவங்களை வெளியில்நீட்டி உள்ளே அடக்கிக்கொள்ளுகிறது போலவே புத்தியானது இந்திரியக் கூட்டத்தை ஸருஷ்டத்து (மறு படியும் தன்னிடத்தில்) ஓடிங்சச்செய்கிறது. பாதத்திற்குமேல் தலைக்குக் கீழுள்ளதை அறிகிறதென்கிற அந்தக்காரியத்தில் உத்தம

மான புத்தியானது இருக்கிறது. புத்தியானது சப்தமுதலான குணங்களின் ஸ்வரூபத்தை அடைகிறது. புத்தியே மனமுதலான எல்லா பூந்துரியங்களுமாகிறது. புத்தியில்லாத விஷயத்தில் குணங்கள் வருகின்றன மனிதனிடத் து விழுதிரியங்கள் ஒட்டாகவும் மனம் ஆரூவதாகவும் சொல்லப்படுகின்றன. புத்தியை ஏழாவதாகவும் ஈவனை வாட்டாவதாகவும் சொல்லுகிறார்கள். கன் ரூபத்தை அறிவதற்கே உண்டானது. மனம் ஸம்சயத்தை உண்டாக்குகிறது. புத்தியானது நிச்சயத்தைச் சேர்யுகிறது. சூழதாஜ்ஞன் ஸாக்ஷிபாகச் சொல்லப்படுகிறான். ரஜை தமை ஸத்துவம் டி. ம்லூ ஸ்ரூம் (பூர்வவாஸனையான) தன் காரணத்திற்கு உண்டாகின்றன. அந்தக் குணங்களை ஊகித்து அறியவேண்டும். ஆதைநாள்ள் எதை ஆதமாலை ப்ரீதியும் மிக்க சாந்தியும் சுதாநிமுள்ளாகப் பார்ப்பாலே அதை ஸத்துவமாக நிச்சயிக்கவேண்டும். எது சர்வதூர்வீலா மனதத்திலோ ஸந்தாபத ரூடன் ப்ரவருத்தியுள்ளதாகிறதோ அதை ரஜைக்காக்கலீடுகொள்ள வேண்டும். எது மோகத்துரூண் சுதியுமும் பிரகாசமற்றவிஷயத்தை யுடையும் ஊகிஸ்தமிழ்யாத்தும் அறியமுடிவாததுமாயிருக்கிறதோ அதைத் தமிலைண்டு நிச்சயிக்கவேண்டும் ஸக்தோதை, ப்ரீதி, ஆனந்தம், ஸமாவைனை, மனத்தின்தெளிவை இவை முதலான ஸாத்விக முனைங்களை காண நடிக்குத்தீவோ மாரணமில்லாமலோ உண்டாகின்றன. அடிமானம், பொய்யிரைத்தல, லோடம், மோடம், பொருமை இவைகள் ரஜோநுண்டத்தின் அடையாளங்கள். அவைகள் காரணத்தாலும் காரணமில்லாமலும் ஏற்படுகின்றன. அப்படியே மோகம், அஜாக்ரதை, நித்ரை, சோட்டல, அழியாமை துவைவான் எப்படியாவது அடிக்கடி உண்டாகின்றன. இவைகளை தமவீண்டிகளாக அறியத் தக்கவை.

(இருந்தைமபத்துநான்காவது அத்தியாயம்.

ஓ மா சங்க தர்மம். (ஷாடாச்சி.)

எண்டு,

(வயாஸ், ஆத்மாவை எல்லாமாய் எல்லாவற்றையும் கேயிக்கிற தேவ்பதைச் சொக்குக்கீ கோல்லியது.)

மனமானது (ஸங்கஸபத்தால்) பதார்ததத்தை உண்டாக்குகிறது. புத்தியானது அதை நிச்சயிக்கிறது. அகங்காரமானது பிரயத்தையும் அப்ரியத்தையும் அறிகிறது. இம்முன்றும் கர்மத்தினால்

உண்டானவை. இங்கிரியங்களைக்காட்டி வூர்மீதியங்கள் மேலான வைகள். வீதிபங்களைக்காட்டி வூர்மீதான கூ. மனக்ளைக் காட்டிலும் புத்தி மேலான கூ. புக்கைபாட்டிலும் ஆக்மா மேலானதென்று ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது. மணிநாங்குப் புத்தியே ஆத்மா. புத்தியே ஆர்மாவுக்கு ஸாகணம். அது எப்பொழுது பதார்தத்தை நாற்றுவோமாக்கிசெய்கிறதோ அப்பொழுது மனமாகிறது. இங்கிரியங்கள் பலவிதாமிருந்திருப்பதால் புத்தியானது அடிக்கடி விசாரக்கை அடைகிறது. புத்தியானது சப்தர்க்கைக்கீட்டிறதாக பரோத்தியாகிறது; ஸ்பரிசிக்கிறதாக த்வர்தாக்கம்சொல்லப்படுகிறது; பார்க்கிறகாக தீநாட்டாமாகிறது, ரஸ்தை விகிறதாக ரஸனமாகிறது; கங்குமை அறிகிறதாகச் சிராணமாகிறது. (இப்படி) புக்கியானது வெவ்வெறுக விசாரக்கை அடைகிறது. புத்தியின்விகாரங்களை இங்கிரியங்களென்று சொல்லுகிறார்கள். அவைகளில் புருஷனுணவன் காணப்படாதவனுக்கிறான். புருஷனிட்டந்தில் புத்தியானது இருந்துகொண்டு ஸத்திராஜஸதாமலவிருத்திகளில் இருக்கிறது. மனிதன் ஒருங்கால வீட்டிதாஷத்தை வடைகிறான். ஒரு ஸமயம் துக்கிக்கவுஞ்செய்கிறான். ஒருவூபம் ஸாதமும் துக்கமும் இல்லாமலுமிருக்கிறான். வைத்வரஜஸ்தமோகனராபமான இந்தப்புத்தியானது, கந்திகளையெல்லாம்வறபதும் அலைகளுள்ளதுமானஸமுத்திரமானது பெரியகளைய அடித்திருப்பதுபோல மூன்றுகுணங்களையும் அடித்திருக்கிறது. ஏப்பொழுது ஒருபொருளை விரும்புகிறதே அப்பொழுது அது மனமாகிறது. தனித்தனியான இந்திந்திரியங்களின் ஆதாரங்களைப் புத்தியிலேயே அறியலேன்டும். இந்தங்களை இங்கிரியங்களை ஆதாரங்களாக இருக்கிறது. புத்தியானது மனபதார்தத்தில் புத்தியானது பிரியங்காதயாததாகிறது. பிரவ்ருத்திஸ்வபாலமான ரஜனை வைத்துவழுப்பும் மனபதார்தத்தில் புத்தியானது பிரியங்காதயாததாகிறது. பதார்ததங்கள் (உலகத்தில்) இருக்கின்றனவோ அவைகளைவாம் இம்முன்றுகணங்களிலேயே ஆரக்காலகள் வண்டிசசங்கரத்தின் வட்டையை அனுஸரிப்பதுபோல அனுஸரித்துவைகளாகச் சொல்லுகின்றன. மனமால்து, உகாவீணமுள்ளவைகளும் வீதியங்களின் ஸம்பந்தத்திற்குத்தக்கபடி வெளியில் ஸஞ்சரிச்சின்றவைகளும் புத்தியை ஸாரமாகவுடையவைகளுமான இங்கிரியங்களால் தீபம்போலத்தன்னிட்டப்படி பிரகாசத்தைச்செய்கிறது. இந்தஜகத்தானது இவ்

வித ஸ்வபாவத்துடன்கூடியதென்று அறிந்தவித்வான் ஒருங்களும் மோகம், சோகம், ஸக்தோகம், மாத்ஸரயம் இவர்களை அடைகிற நில்லை. விஷயக்கிற சொல்லுகின்ற வகைஞம் பிரவ்ருத்தியுள்ளவைக் கூட்டுகிற நிதியற்றவைக் கூட்டும் மனோவசமில்லாதவர்களுக்கு அடங்காதவைக் களுமாயிருக்கிற இருக்கிடியங்களாலோ ஆத்மாவானது பார்க்கமுடிகிற நில்லை. எப்பொழுது புரோதன் இந்தியரியங்களுடைய வயாபாரங்களை மனத்திலிருந்து அடக்குகிறானாலே அப்பொழுது இவனுடையஆத்மாவானது திபத்தார்சீரகாசம்செய்யப்பட்ட உருவம்போலப் பிரகாசிக்கிறது. <sup>1</sup> இருள்நீங்கியபொழுது எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் எல்லாப் பொருள்களும் விளங்குவதுபோலவே இதையும் நிச்சயிக்கவேண்டும். எவ்விதம் ஜலத்திலஸஞ்சரிக்கின்றநாப்பறவையானது ஜலத்தின்ஸம் பந்தத்தை அடைகிற நில்லையோ அவ்விதமே முந்தனையோகியான வன் குணதோஷங்களின்ஸம்பந்தத்தை அடைகிறதுவல்லை. அப்படியே பண்டிதனுவன் விஷயங்களை அறைவிக்தாலும் எல்லாப்பொருள்களிலும் பற்றுதலறவனுயிருப்பதால் தோஷங்களை ஒருவிதத்திலும் அடைகிறதுவல்லை. எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் ஆதமஷுத்தும் விஷயங்களுடையகூட்டத்தில் பற்றுதலில்லாதவனுமாயிருங்கிற எவனுக்கு முன்செய்துவந்த கர்மாவைவிட்டு எப்பொழுதும் ஆத்மாவில் பற்றுதலிருக்கிறதோ (அவன் புரண்யபாவங்களை அடைகிறானில்லை.) ஆத்மாவானது புத்தியை வியாபிக்கிறது; ஒருங்கால விஷயங்களையும் வியாபிக்கிறது. விஷயங்கள் ஆதமாவை அறிகிறதுவல்ல. ஆத்மா விஷயங்களை எப்பொழுதும் அறிகிறது. ஆத்மாவானது விஷயங்களைப் பார்க்கிறதும் அந்தஅந்தப்படி பல க்கிறதுமாயிருக்கிறது. ஸலிக்ஷமமானஸேஷதரகேஷதரஜஞகஞ்கஞ்சைய இந்தவித்தியாசத்தை அறியக்கடவாய். இவற்றுள் ஒன்று விஷயங்களைப்படைக்கிறது. மற்றொன்று விஷயங்களைப் படைக்கிறதுவல்லை. இயறகையினுலை இவ்விரண்டும் வெவ்வேறுபடானவைகள்; எப்பொழுதும் சேர்க்கவைகளாயுமிருக்கின்றன. மத்ஸ்யமானது ஜலத்தைக்காட்டிலும் வேறான ஒன்றுடன் சேர்க்கே இருக்கிறதுபோல அவைகளும் சேர்க்கே இருக்கின்றன. அந்தப்பழுமும் கொசுவும் சேர்க்கும் வேறுமாயிருப்பதுபோலவும் கார்க்கும் முஞ்சமும் சேர்க்கும் வேறுமாயிருப்பதுபோலவும் சரீர ஆதமாக்கள் சேர்க்கிறுக்காலும் ஒன்று மற்றொன்றில் இருப்பவைகளுமாயிருக்கின்றன.

இருநூற்றெழுபத்தைந்தாவது அத்தியாயம்.

ஓமாச்சிதாமம். (தோடர்ச்சி.)



(வ்யாஸர், ரூணிகாரின் பேருதூபச் சுகநுக்துச் சோல்லியது.)

புத்தியானது ஸத்வரஜஸ்கமோகுணங்களைப் படைக்கிறது. கேஷ்டரஜ்ஞன் அவைகளை ஒட்டைகிறான். சியந்தாவான கேஷ்டரஜ்ஞனானவன் உதாவலீனன்றோல ஸகலமானகுணங்களையும் விகாரத்தை அடையும்படி செய்கிறான். விதையங்களைப் படைக்கிற அந்தப் புத்தியானது பூர்வவாஸையுடன் கூடியது. (ஊர்ணாபியென்னும்) எட்டுக்காற் பூச்சியானது எவ்விதம் நூலை ஸ்ருஷ்டிக்கிறதோ அவ் விதமே (இந்த கேஷ்டரஜ்ஞனானவன்) விதையங்களை ஸ்ருஷ்டிக்கிறான். நாசத்தை அடைந்த பதார்த்தங்கள் இல்லாமறபோவதில்லை. (பின் னையென்னவென்றால்) அவைகளுடைய பிரவிர்த்தியானது அறியப் படுகிறதில்லை. இவ்விதம் சிவர் சிச்சயிக்கிறார்கள். மறஹுஞ்சிலர் 1 நிவிருத்தி என்று தீர்மானிக்கிறார்கள். இவ்விரண்டு விதத்தையும் புத்திக்குத் தக்கபடி விசாரித்துத் தீர்மானிக்கவேண்டும். ஐனனத்தையடைந்த ஆத்மாவும் இவ்விதத்தும் ஆவான். மனிதன் ஆதியந்தமற்றதும் நித்யமுமான ஆதமாவை அறிந்து எப்பொழுதும் குரோதம், ஸங்தோஷம், மாத்ஸரியம் இவைகளை அடையாமல் ஸஞ்சஸிக்கவேண்டும். இவ்விதம் புத்தி சிந்தை ஏவைகளால் வியாபிக்கப்பட்டதும் உறுதியுள்ளதுமான ஹருதயக்ரநாயை அறுத்துவிட்டுத் துக்கமும் ஸம்சயமுமில்லாதவனுக ஸாகமாயிருக்கவேண்டும். எவ்விதம் பூம்யிலிருக்கு தவறிப் பெற்றான பிழூகமுள்ள நதியில் ஆழந்தவர்கள் துன்பத்தை அடைவாகளோ அவைக்கே இவ்வுலகில் மூழ்கின அஜ்ஞானிகள் துன்பத்தை அடைவார்களென்று அறியக்கடவாய். வித்வான் துன்பத்தை அடைவதற்கிலை. நிர்க்குணமும் ஞானவடிவமுமான தன்னுடைய ஆத்மாவை ஆஸ்தகிற தத்வஜ்ஞானியானவன் கரையில் நடக்கிறான். இவ்விதம் மனிதன் எல்லாவற்றையும் அறிந்து பிராணிதங்கடைய ஐனனமான வகளையும் வைதையத்தையும் நன்றாக ஆராய்ந்து சிறுதீ அடக்கத்தை அடைகிறான். ஆதமஜ்ஞானம் அடக்கம் ரூவ்விரண்டும் விசேஷமாகப் பிராம்மனனுக்கு

1 இல்லாமலபோவது.

\* ஆத்மாவுக்கு நாசமென்பது, அதசசர்த்தில் பிரவிரதத்திலுமாக யென்பது கருத்து.

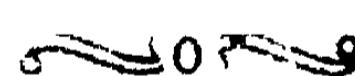
கூக்கு

## ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

ஆன்ம ஸாமர்த்தியமாயிருக்கின்றன. அவை குறைவற்ற மோக்ஷஸாத னங்கள். இதனை அறிந்தவன் வித்வானைவான். இதைத்தவிர வித்வா னுக்கு வேறு வகைணம் ஏது? வித்வான்களானவர்கள் இதை அறி ந்து கிருதார்த்தர்களாகி மோக்ஷத்தை அடைகிறார்கள். அவித் வீன்களுக்குப் பரலோகத்தில் உண்டாகிற மிகப்பெரியபயம் வித்வான்களுக்கு உண்டாகிறதில்லை. வித்வானுக்கு உண்டாகிற அழிவற்ற சிறந்தகதியானது மற்றஒருவனுக்கும் உண்டாகிறதில்லை. மனிதன் தோஷமும் ஓலகததைப்பார்த்துப் பொறுமை அடைகிறன்; அதை அதைப்பார்த்துத் துக்கிக்கவும் செய்கிறார்கள். எவாகள் சோகமானது உண்டுபண்ணப்படுகிறதென்றும் சோகமில்லாமையானது ஸ்வபாவ மாயுள்ளதென்றும் அறிகிறார்களோ ஸமர்த்தர்களான அந்தவித்வான் களை அந்தவித்வாயத்தில் துக்கததைஅடையாதவானாக அறி. வித்வானைவன் பயனில்லிருப்பமின்றி எந்தக்காமாவைச் செய்கிறாலே அந்தக்கர்மாவானது அவனுடையபூர்வகர்மாவை நாசங்கிசெய்கிறது. அந்தஇரண்டிலித்தகர்மாவும், ஈர்மாவைச் செய்கிறவனுன் அவனுக்கு இவ்வுலகில் விருப்பத்தையும் உண்டுபண்ணுகிறது லலை; வெறுப்பையும் உண்டுபண்ணுகிறதில்லை' என்று சொன்னார்.

இருநாற்றைமபத்தாருவது அத்தியாயம்.

ஓ மா சூதா மம். (தோடர்ச்சி.)



(வ்யாஸர் ஆத்மஜஞானத்தைச் சுகருக்குச் சோல்லிவதே.)

ஈகர், 'இவ்வுலகில் எந்தத்தர்மத்திற்குமேலாக ஒருதர்மமும் இல்லையோ, எல்லாத்தர்மங்களையும்காட்டிலும் சிறந்த அந்தத் தர்மத்தை நீங்கள் எனக்கு நன்றாகச் சொல்லவேண்டும்' என்றுகேட்க, வ்யாஸர் சொல்லலானார்.

"புராதனமும் ரிஷிகளால் புகழுப்பட்டதும் எல்லாத்தர்மங்களையுங்காட்டிலும் சிறந்ததுமானதர்மத்தை உனக்கு நன்றாகச் சொல்வேன் அதை இப்பொழுது ஒரேமனமாகக் கேட்கக்கடவாய். பலாத்காரமாகச் செல்லுகின்றவைகளும் எங்கும்யிழுவதையே இயல்பாகவுடையவைகளுமான இந்துரியகளைப் புத்தியினால் முயற்சிசெய்து தந்தை தனதுசிக்களை அடக்குவதுபோலஅடக்கி மனத்தையும் இந்திரியங்களையும் ஒருவழிப்படுத்துவது பெரியதவம். அது மிகவும் உயர்ந்தது. அந்தத்தர்மமானது எல்லாத்தர்மங்களையுங்காட்டிலும்

சிறந்ததாகச் சொல்லப்படுகிறது. மனத்தை ஆரூவதாகவுடைய அந்த எல்லா இந்திரியங்களையும் தூரணசக்ஞியினால் தரித்துக்கொண்டு பல விதசிந்தனைகளைச் செய்யாமல் ஆத்மாவில் திருப்தியடைந்தவன்போ விருக்கவேண்டும். எப்பொழுது விஷயங்களிலிருந்து திரும்பி இந்திரியங்கள் தம்மிருப்படிக்குதில் இருக்கப்போகின்றனவோ அப்பொழுது நீ உன்னுடையடிரதியினாலே சாஸ்வதமான பரமாத்மாவைப் பார்ப்பாய். மனோவசமுடையவர்களும் மஹாத்மாக்களுமான பிராம்மனர்கள் எல்லாவற்றிற்கும் ஆதமாவும் புகையில்லாத அக்கினியோன்றது மாயிருக்கிற அந்தப் பரமாத்மாவைப் பார்க்கிறார்கள். புஷ்பமும் பழமும் மூள்ளதும் அனேகக்களைநடையதுமான பெரியமரமானது ('எனது மலர் எங்கே? கணி எங்கே?' என்று) தன்னுடையமலர்களை அறிகிறதில்லை. அப்படியே புத்தியானது, 'எங்கிருந்து வந்தேன்?' எங்கே போகப்போகிறேன்?' என்று அறிகிறதில்லை. இந்தச்சரீரத்தில் இந்தப் புத்தியைக்காட்டிலும் வேறாக அந்தராத்மா இருக்கிறான். அவன் எல்லாவற்றையும் பாக்கிறான். அவன் தன்னுடைய ஸ்வரூபமாயும் மிகவும்பிரகாசமாயுமிருக்கிறானமாகிறதீபத்தினால் ஆத்மாவைப்பார்க்கிறான். எல்லாவற்றையும் அறிந்தவனுயிருக்கிறான் ஆதமாவினால் ஆத்மாவைப்பார்த்து உபாதியற்றவனும் சட்டைகழற்றிய ஸர்ப்பம்போல எல்லாப்பாவங்களினின்றும் வி<sup>டு</sup>பட்டவனுமாகக்கடவாய். ஓ! குழந்தாய்! இவ்வுலகில் நீ சிறந்தபுத்தியைஅடைந்து பாவமும், தூபமும் அறறவனுகி, மாயையிலிருந்து உண்டானதும், எங்கும்பெருகுவதும், உலகங்களை இழுதுக்கொண்டுசெலவதும், பயங்கரமும், பனு சேந்திரியங்களாகிற முதலைகளையும் மனமும் அதன்விருத்தியுமாகிற கரைகளையும் லோபமோகங்களாகிற நாணலகளையும் காமக்குரோதங்களாகிற நீர்ப்பாம்புகளையும் ஸத்யமாகிற தீர்த்தத்தையும் பொய்யாகிற கலகத்தையும் பெரிய கோபமாகிற சேற்றையும் காமமாகிற முதலைகளையும் மிக்க வேகத்தையுமடையதும், வாஸனையாகிற ஆழத்தால் இறங்கமுடியாததும், மனோவசமில்லாதவர்களால் தாண்டமுடியாததும், பேச்சுக்களாகிய சுழலுள்ளதும், அனுகமுடியாததும், தனது சுர்மத்தினால் உண்டானதும், நதிகளில் சிறந்ததும், ஸ்மஸாரஸாகரதநில் சேருகிறதுமான அந்த மஹாந்தியைப் புத்தியினால் தாண்டர்கடவாய். புத்திமான்களும் தைரியசாலிகளும் மனோவசமுள்ளவர்களுமானவர்கள் எந்த நதியைத் தாண்டுகிறார்களோ அதைத்தாண்டிப் பாவங்களற்று எங்கும் பற்றுவிட்டுச் சுத்தனும் ஆத்மாவை அறிந்தவனுமாகிப் பேரறிவைஅடைந்து பிரம்மமாகப்

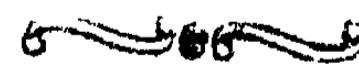
கூக்கூ

## ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

போனிருய். எல்லாத்துண்பங்களையும் தாண்டினவனும் கலக்கமற்றுத் தெளிவான மனமுள்ளவனுமாகி, மலையிலாடிருக்கிறவன் பூமியிலிருக்கிறபொருள்களைப் பார்ப்பதுபோல எல்லாப்பிராணிகளையும் பார்க்கக் கடவாய். சினமும் களிப்பும் பிறவுயிர்க்குத் துண்பம்செய்வதிற் புது திடுமில்லாதவனுக்கிப் பிறகு எல்லாடப்பிராணிகளுக்கும் பார்ப்பாய். இவைதிமான தூர்மததை எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் உயர்ந்தத்தர்மமாகத் தாமிஷ்டாகளுள் சிறந்தவர்களும் விதவான்களும் உண்மையை அறிந்தவர்களுமான மஹரிஷிகள் நினைக்கிறார்கள். புத்திரா! வியாபகனான ஆதமானுஷாய இந்தஞானேபதேசததைச் சுத்தனும் ஹிதனும் அனுசரிக்கிறவனுமானவனுக்குச் சொல்லவேண்டும். குழந்தாய்! எனது அனுபவளாக்கியானதும் மிகவிரைவாக யான் உனக்குச் சொன்னதுமான ஆதமங்ஞானமானது எல்லாரகஸ்யங்களுக்கும் மிகவும் பெரியரஹஸ்யம். இந்தப்பிரம்மமானது பெண்ணுமன்று; ஆனாமன்று; அலியுமன்று. அது துக்கமற்றதும் ஸாகமற்றதும் மூன்றுகாலத்திலுமுள்ள பொருஞமாயிருக்கிறது. இதை அறிந்தால் புருஷங்களும் ஸ்தரீயானாலும் மறுஜன்மாவை அடைகிறதில்லை. ப்ரம்மததை அடைவதற்காக இந்தத்தாமமானது சொல்லப்பட்டது. ஓ! புதரனே! இந்த எல்லாமதங்களும் இருக்கிறபடியே என்னுல உண்மையாகச் சொல்லப்பட்டன. அந்தமதங்கள் உள்ளவையுமாகின்றன; இல்லாதவையுமாகின்றன. ஓ! ஸ்தபதுரனே! ஆகையாஸ்திப்பொழுது சொல்லப்பட்ட இதைப் போர்துயினாவனும் குணசாலியும் இந்திரிய நிக்கிரகமுள்ளவனுமான புதரானால் கீக்டகப்பட்டு விருப்பமுள்ள மனத்துடன் உண்மையாக அவனுக்குச் சொல்லவேண்டும்.

இருநூற்றெட்டுத்தேழாவது அத்தியாயம்.

ஓ மா சஷ்ட ராம ம். (தூடர்ச்சி.)



(வ்யாஸர், வொராக்யமே மோதாநாதனமேன்பதைச்  
கூக்குக்குச் சொல்லியது.)

கந்தங்களையாவது ரஸங்களையாவது ஸாகத்தையாவது அனுசரிக்கவும்கூடாது; அதைஅதை மறுக்கவும்கூடாது. மானம்,<sup>2</sup> கீர்

1 'நித்யமும் அந்தத்தியருமான எல்லாம் எப்படி நீணகப்படுகின்றன கோ, (இயந்கையில) எப்படியிருக்கின்றன கோ அப்படியே என்னால் சொல்லப்பட்டன' என்றுங்கொள்ளகாம்.

2 பராக்ரமத்தால்வர்த்து.

த்தி, 1யசஸ்லைவைகளை விரும்பவும்கூடாது. அதுதான் வித்வானு யிருக்கிறபிராம்மணனுடைய ஆசாரம். பிரம்மசரியத்தோடு குருபணி விடைசெய்கிறவருகி ருக்கு, யஜாஸ், ஸாமாருப்யலான ஸகலேவதங்களையும் அத்தியயனம்செய்யவேண்டும். எவன் வேடுவேதாங்க பாரங்கதனும் எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் பந்துவைப்போலிருக்கிற வனும் எவலாவற்றைத்தும் அந்திர்வனும் காமமற்றவனுமாயிருக்கி ருக்கே அவன் ஒருப்போதும் மரிக்கிறதில்லை. அவன் அதனால் பிராம்மணனவைனெங்கிறதில்லை. பலவிதமானானால்சிடிகளையும் போகுமான தகவினையுடைய யாகங்களையும் செய்தும் ஞானமில்லாதவிஷயத்தில் பிராம்மண்யத்தை அடைகிறதில்லை. இவன் பயத்தை அடையாமலும் இவரிடந்திலிருந்தும் ஒருப்பிராணியும் பயமடையாமலும் 2; வன்விருப்பு வெறுப்பறவனுகவும் இருந்தால் பிரம்மததை அடைகிறான். ஸகலமான பிராணிகளிடத்திலும் காமாவினாலும் வாக்கினாலும் மனத்தினாலும் பாவச்செய்கை செய்யாதபோது ப்ரம்மததை அடைகிறான். இது காமத்தினாலும்டான பந்தனமீமொழிய தீவறு பந்தனம் அன்று. காமபந்தத்திலிருந்து விடுபட்டவன் ப்ரம்மமாவதற்கு உரியவனுகிறான். புதைக்கிறமுள்ள மேகத்தினின்று விடுபட்ட சந்திரன்போலக் காமத்திலிருந்து விடுபட்ட தீரன் ரஜோகுணமில்லாமல காலததை எதிர்பார்த்துத தெரியத்துடனிருக்கிறான். ஜலமானது எங்கும் நிறைந்தும் அசையாத நிலைமையுள்ளதுமான ஸமுத்திரத்தை அடைவது போல எவனிடத்தில் ஸகல காமங்களும் அடக்குகின்றனவோ அவன் மோக்ஷததை அடைகிறான். காமங்களை விரும்புகிறவன் மோக்ஷத்தை அடைகிறதில்லை. காமம் அடங்கினவன் விருப்பங்கள் கிரம்பினவனுயிருக்கிறான். காமத்தில் பற்றுதலுள்ளவன் அப்படி இருப்பதில்லை. அந்தத் தீக்கியானவன காமத்தால் ஸவர்க்கததை அடைகிறான். உலைத்ததினுடைய ரகஸ்யம்ஸதபம்; ஸத்யத்துனுடைய ரகஸ்யம் அடக்கம். அடக்கத்தின் ரகஸ்யம் தானம்; தானத்துன் ரகஸ்யம் தவம்; பிவததுன் ரகஸ்யம் ஸங்யாஸம்; ஸங்யாஸததுனின்ரகஸ்யம் ஸகம்; ஸகத்தின் ரகஸ்யம் ஸெகுணப்ரம்மபாவம்; அதன் ரகஸ்யம் நிர்க்குணப்ரம்மபாவம். ஆசை, சோகம், ஸககல்பம் இவை களாலும்டான பரமத்தூததான்டின புத்தயானது ஸங்கீதாஷத்து ணல் உத்தமமான சாந்திலஸ்தனத்தை அடைகிறது. சோகமின்மை, மமதையின்மை, இந்திரியத்துன் அடக்கம், மனத்துன் ஒழுவு, ஆதம

1 கொடையாவைந்தது.

2 வேறுபாடம்.

3 'ஸவர்க்கம்' எனபது மூலம்,

4 'சமம்' எனபது மூலம்.

கூகாலு

## ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

ஜ்ஞானம், சௌசம் இந்தஸ்யூருவகூஷணங்களுள்ள மனிதன் மறுபடியும் பூர்ணாலோன், ஸத்வகுரையுள்ள இந்த ஆறிலூலும் ப்ரவணமனன் நிதித்யாஸமென்னும் இம்மூன் நிலூலும் அறிவுடையோர்களால் அறி யப்பட்ட பரமாத்மாவை அறிகிறவர்களைப் பெறியோர்கள் இங்கேயே முக்தர்களாக நினைக்கிறார்கள். ப்ரதயகாத்மாவை அறிந்து ஞானி யானவன் உற்பத்தியற்றதும் அழிவற்றதும் ஸ்வபாவலித்தமும் ஸாதனமற்றதும் விகாரமற்றதுமாயிருக்கிற ஸாகத்தை அடைகிறான். மனத்தை ஸஞ்சரிக்கவிடாமல் ஸர்வவிதததாலும் நிலைக்கச்செய்து அதனால் அடைகிறவைக்கோஷமானது மனததுன் நிலைவில்லாவிட்டால் தனக்கு ஸம்பாதிக்கமுடியாது. எந்தப்பிரம்மத்தினால் புஜியாதவ னும் திருப்தியடைகிறுனே, எதனால் திரவயமில்லாதவனும் திருப்தி யடைகிறுனே, எதனால் சரீரத்தில் பசையற்றவனும் பலச்சைத அடைகிறுனே, அந்தப்ரம்மத்தை அறிந்தவனே வேதத்தை அறிந்தவன். எந்தச்சிஷ்டங்கள் பிராம்மனன் தன்னுடைய இந்திரியத்வாரங்களை அடைத்துப் பறவுதலில்லாதவனுகிப் பிரயமதயானஞ்செய்து கொண்டிருக்கிறுனே அவன் ஆத்மரதியென்று சொல்லப்படுகிறான். பரதத்வத்திலே ஸமாதியுள்ளவனும் காமமற்றவனும் நிலைபெற்றவனுமாயிருக்கிறவைச் சந்திரமன்டலம்போல மேன்மேலும் விருத்தி அடைகிறவைமானது அடைகிறது. ஐந்துபூதங்களின் தன்மாத்திரைகளையும் ஸதவமுதலான குணங்களையும் விட்டவனை முனிக்கு ஸளியனால் இருள்கொடுவதுபோல ஸாகத்தினால் துக்கமானது நீங்கிவிடுகிறது. கர்மாவைத் தாண்டினவனும் (ஸத்வாதி) குணங்களின் கஷ்யததைத் தாண்டினவனும் விஷயங்களால் ஸம்பந்திக்கப்படாதவனுமான பிராம்மனையை ஜராமரணங்கள் அடைகிறதுல்லை. அவன் எல்லாவற்றிலிருந்தும் விடுபட்டு (ஸமநிலையிலிருக்கிறவை) மூழு சரீரத்திலிருந்து கொண்டே இந்திரியங்களையும் விஷயங்களையும் அதிக்ரமித்துக்கொண்டிருக்கிறான். பரமசாரணத்தை அடைந்து காரியத்தன்மையை அதிக்ரமித்துவனும் பரதத்திற்கும்பரமானப்ரம்மத்தை நன்றாக அடைந்தவனுமாயிருப்பவனுக்குத் திரும்பிவருதல் இல்லை.

இருந்திரும்பத்தேட்டாவது அத்தியாயம்.

மோக்ஷ தர்மம். (தோடர்ச்சி.)

—

(வீராஸர், ஐந்துபூதங்களின்துணங்களையும் சுகருக்குச் சோல்லியது.)

<sup>1</sup>தர்மார்த்தங்களையும் (ஸாக்தக்கமுதலிய) துவங்துவங்களையும் அடைந்திருங்காலும் மோக்ஷத்தில்விருப்பமுள்ளசிஷ்யனுக்குக் குண வானையிருக்கிறழூசாரியன் முதலில் பெரிதான இந்தஅத்யாத்மவிஷயத்தைச் சொல்லவேண்டும். ஆகாயம், வாயு, தேயு, அப்பு, ஓந்தாவதான பிருதிவி, இருப்பு, இல்லாமை, காலம் இவைகளைல்லாம்பாஞ்சபெளதிகமான எல்லாப்பிராணிகளிடத்திலும் இருக்கின்றன. ஆகாசமானது இடைவெளிஸ்வரூபம். ஸ்ரோத்துரேந்திரியமானது ஆகாசத்தின்காரியம். சாஸ்திராத்தின்விதியை அறிந்தமுனியானவன் சப்தத்தை அதனுடையகுணமாக அறியவேண்டும். கமனத்தை வாயு வின்ஸ்வரூபமும் பிராண்பானங்களையும் ஸ்பாசத்தையும் துவக்கின்திரியத்தையும் வாயுமயமாக அறியவேண்டும். பிரகாசமும் தாபமும் ஜீர்ணமும் தேஜஸ். புத்திமானங்களை நேத்திரத்தைத் தேஜோமயமாகவும் ரூபத்தை அதன்குணமாகவும் அது தமஸைநாசஞ்செய்கிறதாகவும் அறியவேண்டும். வேர்வையும் திரவமும் பசையும் அப்பு வினுடையவையென்று சொல்லப்படுகின்றன. ரக்தமும் மஜ்ஜையும் மற்றும்பசையுள்ளவையும் ஜலவிகாரமென்று அறியவேண்டும். ரஸ னேந்திரியமும் நாவும் ரஸமும் அப்புவினுடையகுணமாகச் சொல்லப்படுகின்றன. கடினவஸ்துவும் எலும்பும் பறக்கும் நகங்களும் பிருதுவியின் பதார்த்தங்கள். மீசை, உரோமம், தலைமயிர், நரம்பு, ஸ்வாஸ்க்குழாய், தோல் (இவைகளும்) பிருதுவியே. கிராணமென்கிற பெயருள்ள இந்திரியமானது மூக்கென்றுசொல்லப்படுகிறது. இதன் விஷயமானகந்தமும் பிருதுவியமென்று அறியவேண்டும். மேலுள்ள பூதங்களில் கீழ்ப்புதங்களின்குணங்கள் எல்லாம் இருக்கின்றன. கீழ்க்கண்ட பூதங்களில் தீமலுள்ளபூதங்களின் குணங்கள் இல்லை. ஐந்துவிதமான பூதக்கூட்டங்களுடையபரம்பரையை முனிகள் அறிகிறார்கள். இவைகளுக்கு (எல்லாம்) மனம்ஒன்பதாவதும் புத்தியானது பத்தாவதுமாகச் சொல்லப்படுகின்றன. பத்துஞ்சாவது அந்தராதமா. அந்த ராத்மாக்களைல்லாம் உயர்ந்தனவாகச் சொல்லப்படுகின்றன. புத்தியானது நிச்சயஞ்சபமாயிருக்கிறது. மனம் ஸங்கல்பஞ்சபமாயிருக்கிறது.

சரீரத்தை அறிகிறவனுண் அந்தஜீவனங்கள் கர்மபலஞ்சுபமானகாரண த்திலை அறியத்தகுந்தவன். காலஞ்சுபமான இந்தக்கொள்கைகளைல்லா வற்றாலும் எல்லாம் வியாபிக்கப்பட்டதாகப் புத்தியினால் கலக்கமின் றிப் பார்க்கிறவன் மோகத்தை அடைகிறதில்லை.

இருநாற்றைப்பத்தோன்பதாவது அத்தியாயம்.

ஓமா சஷி தாமம். (தோடர்ச்சி.)

~~~~~

(வ்யாஸர், போகதர்மத்தைச் சுகநக்தீச் சோல்லியது.)

ஸ்தூலசரீரத்தினின்றும் விடுபட்டதும் ஸ்ரிக்ஷமமுமாயிருக் கிற (விங்க)சரீரியைச் சாஸ்திரத்தை அறிக்கவர்கள் சாஸ்திரத்தில் சொல்லப்பட்ட (யோகமுதலான) கர்மங்களால் நன்றாகப் பார்க்கிறார்கள். (நம்மால்) பார்க்கப்படுகிற ஸ்ரியகிரணங்கள் சேர்க்கு ஸஞ்சரிக்கின்றன; போகின்றன; நிறகவுஞ் செய்கின்றன. அப்படியே ஸ்தூலதேஹங்களால் விடப்பட்ட லிங்கசரீரங்கள் மனுஷ்யர்களுக்கு விஷாமில்லாதவைகளாக லோகங்களில் சஞ்சரிக்கின்றன. யோகியான சாஸ்திரவித்வாலேவன்றால் எப்படி ஜலத்தில் ஸ்ரியனுடைய பிரதிபிம்பமானது காணப்படுகிறதோ அப்படியே (தன்னுடைய) பிரதிபிம்பமான லிங்கசரீரத்தைப் பார்க்கிறார்கள். ஸ்ரிக்ஷமமான அந்தலிங்கங்கள் சரீரத்திலிருந்தும் விடப்பட்டவைகளாயிருக்கின்றன. ஆகையினால், இந்திரியவசமுள்ள தத்வஜ்ஞானிகள் (அவைகளை) உண்ணொடியாகப் பார்க்கிறார்கள். தம்மால் ஸங்கலபிக்கப்பட்டதும் கர்மத்தாலுண்டானதுமான காமமுதலானவற்றை 1விட்டவர்களும் பிரதானத்தினுடைய சேர்க்கையிலிருந்து 2விடுபட்டவர்களுமான எல்லா'ற்யாகிகளுக்கும் தூங்கும்போதும் விழித்துக்கொண்டிருக்கும்போதும் இந்தவிங்காக்மாவானது பகவிலபோலவே இரவி லும் இரவிலபோலவே பகவிலும் வசத்திலிருந்திருது. எப்போதும் 3ஷித்பனும் ஜராமாணமறவனுமாயிருக்கிற அந்த யோகியினுடையதீவன் எப்பொழுதும் (மஹந்தத்வம் அஹங்காரம் ஜங்குதன் மாதநிரைகள் என்கிற) ஏழுஸ்ரக்ஷமாசுஞ்சங்களுமூன்னதாகி நித்யம் (ஸகல லோகங்களிலும்) சஞ்சரிக்கிறது. மனம், புத்தி இவைகளால் ஜயிக்கப்பட்டவனும் களவிலும் தன்தீதம் பிறர்தேகங்களைப்பார்த்து ஸாக்துக்கங்களை அறிகிறவனுகிறார்கள். அந்த ஸ்வப்னத்திலும் துக்க

1 வெறுபாடம். 2 வேறுபாடம். 3 'அஷித்யஹும்' என்பது பழையவரை.

கத்தை அடைகிறன்; ஸாகத்தையும் அடைகிறன்; அந்தஸ்வப்நத் திலும் குரோதலோபங்களைச்செய்து விசன்த்தை அடைகிறன்; அன வற்றபொருள்களைப்பெற்று ஸக்தோஷத்தையும் அடைகிறன்; அந்த ஸ்வப்நத்திலும் புண்ணியத்தைச் செய்கிறன்; விழித்துக்கொள்ள டிருக்கிறவன்போலவும் பார்க்கிறன். இங்க ஜீவன் கர்ப்பத்தை அடைந்து எப்பொழுதும் உகரக்கணலினிடையில்இருந்து பக்து மாதம் குஷ்ணியில் வலித்துக்கொண்டிருந்தும் அன்னம்போல ஜீர்ண மாகிறதில்லை. சரீரங்களில் ஹாகயத்திலிருக்கிறவனும் பரமேஸ் வரனது அம்சமாயிருக்கிறவனுமான இங்க ஜீவாத்மாவைக் தமோ குண ரஜோகுணங்களால் வியாபிக்கப்பட்டவர்கள் பார்க்கிறதில்லை. யோகசாஸ்திரத்தில் ஸ்ரத்தையடையவர்களாகித் தம்ஆத்மாவை அடையவிருப்பமுள்ளவர்கள் தமஸ் ரஜஸ்களால்விடுபட்டு அறி வற்ற ஸ்தாவசரீரங்களும் ஸுக்ஷமசரீரங்களும் வைரம்போலுள்ள காரணசரீரங்களுமானவைகளில் அந்தஆக்மாவைப் பார்க்கிறார்கள். சாண்டில்யரானவர் தனித்தனியாக ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட நான்குஆஸ்ர மங்களின் தர்மங்களிலும் இங்க ஸமாதிதீயாகத்தையே ஸமமாகச் சொன்னார். இந்திரியம், விஷயம், மனம், புத்தி, மகத்தத்வம், அவ்யக்தம், புருஷன் இவ்வேழையும் ஸர்வஜ்ஞாயிருக்கை, திருப்தி, அனுநியானஅறிவு, தன்வசனையிருக்கை, எப்போதும் அழிவில்லாத ஞானம், அனந்தசக்தி இவ்வாறுஅங்கங்களுமில்லாத மஹேஸ்வரனையும்அறிந்து பிரதானத்தின்பரிஞ்ஞமங்களையும் அறிந்தவன் பரப்ரம் மத்தைப் பார்க்கிறன்.

இருநூற்றுபதாவது அத்தியாயம்.

மேராக்ஷதர்மம். (தோடர்ச்சி.)



(வ்யாஸர், காமாதலியவற்றை வேல்வது அவசீயமென்று  
கூறந்துச் சோல்லியது.)

ஹருதயத்தில் மேரகமான வித்தில்முளைத்ததும் குரோத மானங்களாகிற பெரியஅடிக்கீளகளுள்ளதும் உலகவிசாரமான பட்டையைடையதும் ஆச்சரியமான காமமாகிற ஒருவிருஷ்டம் இருக்கிறது. அதற்கு அஜ்ஞானமானது மூலம்; அஜாக்ரதைபானது பாத்தி. அது அஸுமையைகளாகிற இலைகளுடையது; டூர்வபாபமாகிறவைரமுள்ளது; அவா சிங்தையென்கிற பெருங்கீளாகளையுடையது.

சோகங்களாகிற வலார்களை உடையது; பயமாகிற முளையுள்ளது; மோகத்தை உண்டுபண்ணுகிற காமதாகங்களாகிற கொடிகளால் சுற்றப்பட்டது. (ரதிமுகவியவையாகிற) பலத்தை அளிக்கிற அந்தமஹாவிருஷ்டத்தைச் சூழ்த்துகொண்டு மிக்க ஆசையுள்ளவர்கள் அதன்பலனில் விருப்பமுற்று நீண்டவைகளான (வாசனைகளாகிற) பாசங்களுடன் அதனைப்பற்றுகிறார்கள். அந்தப்பாசங்களைப்பிடித்துக்கொண்டு அந்த விருஷ்டத்தை (க்கட்டி) இழுக்கிறவன் ஜரை, மரஸம் இவ்விரண்டி வூண்டான துக்கங்களுடைய முடிவை அடைவான். அறிவில்லாதவன் ஸங்கல்பத்துடன் அதில் ஏறுகிறான்; <sup>1</sup> அந்தவிருஷ்டத்தை அடிக்கிறான். அது அவனால் அடிக்கப்பட்டு, விழுங்கப்பட்ட விஷமானது ரோகியை அழிப்பதுபோல அவனையே அழிக்கிறது. முயற்சியுள்ளவன் வேறுன்றின அந்தமரத்தின்வேரையோகவித்தியாகிறபலத்துடன் ஸமடுத்தியாகிற சிறந்தகத்தியினால் அதுக்தெறிகிறான். இவ்விதமானகாமத்தின் அதிகமானபரவுதலையும் காமத்தைப்பற்றினசாஸ்திரத்தின் இந்தவிஷயத்தையும் அறிபவன் விசேஷ நுக்கங்களைத்தாண்டுவான். சரீரத்தை ஒருபாட்டணமாகச் சொல்லுகிறார்கள். அதற்குப் புத்தியானது இராணியாகக் கருதப்படுகிறது. அந்தப்பட்டணத்தில் மனமானது சரீரத்திலிருந்துகொண்டு புத்திக்குக் கார்யங்களைச்சிங்குகிற மந்திரியாக இருக்கிறது. இந்திரியங்கள் பட்டணத்தின் ஜனங்கள். அவைகளுக்காகவே மனத்திற்குப் பெரிதானபிரவிருத்தி உண்டாகிறது. அந்தப்பட்டணத்தில் தமஸென்றும் ரஜஸென்றும் கடைமயான இரண்டுதோலைங்களிருக்கின்றன. <sup>2</sup> எந்த அர்த்தத்தைப் பட்டணத்தின் அதிபதிகளுடன் பட்டணத்துஜனங்கள் அடிக்கிறார்களோ அந்தஅர்த்தத்தையே இரண்டுதோலைங்களும் தப்பவழியாக அடிக்கின்றன. புத்தியானது கெடுக்கமுடியாததாயிருந்தாலும் அர்த்தவிஷயத்தில் மனத்தோடு ஒற்றுமையை <sup>3</sup> அடைகிறது. இந்திரியங்களாகிற பட்டணவாவிகளும் மனத்தால்திருப்தியடைகின்றன. ஆதலால், அவைகளுடைய நிலைமையும் சலித்துவிடுகிறது. எந்த அர்த்தத்தைப் புத்தி ஹிதமென்று தீர்மானிக்கிறதோ அது கெடுக்கலை வித்து கசிக்கிறது. பட்டணவாவிகளுடைய மங்கிராலோசனையில்லாதபுத்தியின் அந்தஅர்த்தமானது கிரமமாகக்கூடுகிறது. எந்த அர்த்தத்தை மனம் தனியாகவெங்கற்பிக்கிறதோ அதுவும் கசித்துவிடுகிறது. மனம் புத்தியைக்காட்டிலும் வேறுகித் தனிமையாகவிடுகிறது. அந்தப்

<sup>1</sup> 'அறிவுள்ளவன் அதை அழிக்கிறன்' என்றும் கொள்ளலாம்.

<sup>2</sup> 'யத்' என்ற பாடம் கொள்ளப்பட்டது.      <sup>3</sup> வேறுபாடம்.

புத்தியில் பிரதிபீட்டித்தவனும் ஒன்றுமில்லாதவனுமான இந்த ஆத்மாவை ரஜோகுணம் சூழ்கிறது. ஆகையால், மனம் ரஜஸ்டன் சேர்ந்து ஸ்னேகன்செய்துகொள்ளுகிறது. பிறகு, அவனையும் பட்டணத்துஜனங்களையும் எடுத்து ரஜஸ்வினிடம் கொடுத்துவிடுகிறது<sup>1</sup> என்றுசொன்னார்.

இருநாற்றுபத்தோராவது அத்தியாயம்.

ஓ மா கூதா மம். (தோடர்ச்சி.)

~~~~~

(பீஷ்மர் ஐந்துபுதங்களின் குணங்களையும் சோல்லியது.)

“ஓ! புத்திரனே! குற்றமற்றவனே! த்வைபாயனருடையமுகத் திலிருந்து வெளிவந்த பூதங்களின் குணங்களுடைய அளவை மறுபடியும் மிகுதியான <sup>2</sup> ஆதாரவுடன் கேட்கக்கடவாய். ஜவலிக்கின்ற அக்கினிக்கொப்பான வ்யாஸபகவான் புகைபோன்ற அறிவீனர்களிடம் அன்புடன்சொன்னார். ஓ! புத்திர! ஆகையால், நானும் உறுதியான சாஸ்திரத்தை மறுபடியும்சொல்லேன். அசையாமை, கனம், கடினத்தன்மை, உண்டாக்குந்தன்மை, கந்தம், பாரம், (கந்தத்தைவற்றுக் கொள்ளும்) சக்தி, நெருக்கம், ஆதாரமாயிருத்தல், தரித்தல்ஆகிய இவைகள் பூமியினுடையகுணங்கள். குளிர்ச்சி, ரஸம், நீணத்தல், தரவத்வம், பசை, மென்மை, ரஸனேந்திரியம், பெருகுதல், (அரிசிமுதலியணவகளைப்) பாகஞ்செய்தல்இவைகள் நீரினுடையகுணங்கள். நெருங்கமுடியாமை, பிரகாசம், உஷ்ணம், சமைத்தல், பிரகாசிக்கச்செய்தல், சுசி, செங்கிறம், சீக்கிரகமனம், உக்கிரத்தன்மை, எப்பொழுதும் மேலேசெல்லுதல்இவைகள் தேயுவியினுடையகுணங்கள். சீதமும் உஷ்ணமும் இல்லாதஸ்பரிசம், வாகிந்தீரியஸ்தானம், (கமனத்தில்) ஸ்வதந்திரத்தன்மை, வன்மை, வேகம், மூத்திரமுதலானவற்றைவிடுதல், சலனம், சேஷ்டை, ப்ராணாயிருத்தல், உற்பத்திநாசங்கள் இவைகள் வாயுவின்குணங்கள். சப்தம், வியாபித்திருத்தல், துவாரத்தன்மை, (தான்மற்றென்றுக்கு) ஆதாரமாயில்லாமை, (தனக்கு) ஓர் ஆதாரமில்லாமை, விளக்கமில்லாதிருத்தல், விகாரமின்மை, தடுக்காமலிருத்தல், ஸ்ரோத்திரம், (சரீரங்களிலுள்ள) துவாரங்கள் இவைகள் ஆகாயத்தின் குணங்கள். (இப்படி) ஐந்துபூதங்களிலும் கண்டறியப்பட்டகுணங்கள் இருப்பது.

1 தன்னைப்பிறங்போலக் கூறியது.

2 ‘ஸ்ரலாக்யா’ என்பதுமூலம்; ‘இத்தகைய ஆத்மவித்தையை அறிவே மேன்கிற என்னத்தோடு’ என்பது பழையவரை.

கள் ஜூம்பதென்றுசொல்லப்பட்டன. பயன்விஷயத்தில் ஆராய்தல், கிணைத்தல், ப்ரமம், மனோரதம், பொறுமை, வைராக்கியழுதலியலை, விருப்பு வெறுப்புமுதலானவை, வேகம், நிலையில்லாமை இந்த ஒன்பதும் மனத்தின்குணங்கள். இஷ்டாநிஷ்டவிருத்திநாசம், உத்ஸாஹம், சித்தத்தைதிருத்தல், ஸங்தேகம், யதார்த்தமானஅறிவு இவ்வைந்தை யும் புத்தியின்குணங்களாகப் பண்டிதர்கள் நினைக்கிறார்கள்” என்றார்

யுதிஷ்டிரர், “புத்தியானது எப்படி ஜூந்துகுணங்களைடயனு?

1 இந்திரீயங்களின்ஜூந்துகுணங்கள் எப்படி? ஏதாமஹரே! ஸாக்ஷமாக அறியக்கூடிய இந்த எல்லாவிஷயத்தையும் எனக்குச் சொல்ல வேண்டும்” என்றுகேட்க, பிஷ்மர், “ஓ! புத்திரனே! பூதங்கள் புத்தியின்குணங்களைடன்சேர்ந்த அவைகளின்குணங்கள் ஆகஅறுபதையும் மூலப்பிரகிருதியினுல்ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டவைகளாகவும் பூதங்களைப்பற்றினவைகளாகவும் சொல்லுகிறார்கள். அக்ஷரப்ரம்மத்தால்படைக்கப்பட்டவைகளைப் பிரம்மத்தில்பற்றினவைகளாகச் சொல்லுகிறார்கள். ஆனால், அதை இவ்வுலகில் நித்தியமாகச் சொல்லுகிறதில்லை. புத்திரனே! அது உனக்கு<sup>2</sup> வேதவிருத்தமாகப் பிறரால் சொல்லப்பட்டது. ஆராயுமிடத்தில் அது குற்றமூள்ளது. ஆகையால் இப்பொழுது இவ்வுலகில் பிரம்மததவம் முழுமையையும் அடைந்துபிரம்மத்தின் பிரபாவத்தால் சாந்தமான புத்தியைடயவனுக்கடவாய்” என்றுசொன்னார்.

இருநூற்றுபத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

மே மா சுஷ தர் மம். (தோடர்ச்சி.)



(நாரதர், ப்ரம்மதேவர் கோபத்தியால் ப்ரஜைகளைத்தையும் நுத்ரர் அதைத்தனிப்பதற்காக அவர்டம்சன்றதையும் அகம்பனனுக்குச் சோல்லியது.)

யுதிஷ்டிரர், “ஸேனைகளின்நடுவில் உயிர்நீங்கினவர்களாகிப் பூதவத்தில்படுத்திருக்கிற மிக்கவலிமையுள்ள இந்தஅரசர்கள் ஜவ்வொருவரும் பயங்கரமானபடைகளும்பதினுயிரம்யானைபலமுழுள்ளவர்கள். இவர்கள் ஸமமான பராக்ரமமும் பலமுழுள்ளவர்களான மனிதர்

<sup>1</sup> ‘பஞ்சங்தரியாகுலை’ என்று பாடம் கொள்ளப்பட்டது.

<sup>2</sup> இங்கு, ‘அநாகமம்’ என்ற மாற்றப்பட்டது.

3 வேறுபாடம். 4 ‘வலிகமயும் புடையும்’ என்றும் கொள்ளலாம்.

களால் யுத்தத்தில் அடிக்கப்பட்டார்கள். முன்காலத்தில் யுத்தத் தில் இவ்வித மனிதர்களைக் கொல்லத்தக்கவரை நான் காணேன். இவர்கள் பராக்ரமம் நிறைந்தவர்களும் பிரதாபமும் பலமுமூல்ளவர் களுமாயிருந்தார்கள். ஆயினும் அறிவிறசிறந்தவர்களான இவர்களும் உயிரிழுங்கு படுத்திருக்கிறார்கள். உயிர்போன இவர்களைப்பற்றி மரித்த வர்களென்றும் ஒருசொல் உண்டாயிற்று. பெரும்பாலும் பயக்கர மான பராக்ரமருள்ள இவ்வரசர்கள் மரித்தார்கள். அவ்விஷயத்தில் எனக்கு ஐயமுண்டாகிறது. மரித்தவர்களென்னும் சொல் எந்தக்காரணத்தாலுண்டாகிறது. எதற்கு எதிலிருங்கு மிருத்யு உண்டாகிறது? தேவர்களுக்கொப்பானவரே! பிதாமஹரே! மிருத்யு வானவன் இவ்வுலகிலுள்ள பிரஜைகளை ஏன் அபகரிக்கிறான்? அதை எனக்குச் சொல்லவேண்டும்” என்று வினை, பீஷ்மர் சொல்லத் தொடங்கினார்.

“அப்பா! முன்காலத்திலை கிருதயுகத்தில் அகம்பனனென்னும் ஓர் அரசனிருந்தான். அவன் யுத்தத்தில் பகைவனுக்கு வசப்பாட்ட வனும் வாகனங்கள் அழிக்கவனுமானான். அவனுக்குப் பலத்தில் ஸ்ரீநாராயணருக்குச்சரியான ஹரியென்னும் ஒரு புத்திரனிருந்தான். அவன் ஸேனகளுடனும் காலாட்களுடனும் யுத்தத்தில் பகைவர்களால் கொல்லப்பட்டான். பகைவர்களுக்கு வசப்பட்டவனும் புத்திரசோகமடைந்தவனுமான அந்தஅரசன் மிக்க சாந்தியை அடைந்தான். அவன் தற்செயலாகப் பூமியில் நாரதரைக்கண்டான். அவ்வரசன் யுத்தத்தில் பகைவர்கள் தன்னைப்பிடித்துக்கொண்டதையும் புத்திரன் மரித்ததையும்முழுதும் நடந்தபடி அவரிடம் சொன்னான். பிறகு, தவத்தையே தனமாகக்கொண்ட நாரதரானவர் அவனுடைய அந்த வார்த்தையைக்கேட்டு அப்பொழுது புத்திரசோகத்தை நீக்கக் கூடிய பின்வரும் கதையைச் சொல்லலானார்.

‘அரசனே! பூவிக்குஅதிபனே! மிகவிரிவானபெரியஇக்கதையை நடந்தபடியும் நான் கேட்டபடியும் என்னிடமிருங்கு கேள். பெரிய தெஜஸ்-ள்ள பிதாமஹரானவர் படைப்புச்காலத்தில் பிரஜைகளைப் படைத்தபின் (மிகவும் கிழவர்களும் பலருமான ப்ரஜைகளைப் பார்த்துப்) பொருமையுள்ளவரானார். நிலைமைதவருதவனே! எங்கும் பிராணிகளால் மறைக்கப்படாதஇடம் சிறிதுமில்லை. அரசனே! மூன்றுஉலகங்களும் மூச்சவிட இடமில்லாதவையும் மிகக்கெருங்கியவையுமாயிருந்தன. பூத்தியே! அந்தப்பிரம்மதேவருக்கு உலகத்தின் ஸம்ஹாரத்தைப்பற்றிச் சிங்தை உண்டாயிற்று. சிங்தையை

அடைந்த பிரம்மதேவர் அழித்தற்குரியகாரணத்தை அறியவில்லை. மஹாராஜனே! அந்தப்பிரம்மதேவருடைய இந்திரியங்களிலிருஞ்து கோபத்தால் அக்கினி கிளம்பிற்று. அரசனே! அந்தப் பிரம்மதேவரானாவர் அந்த அக்கினியால் எல்லாத்திக்குக்களையும் ஏரித்தார். அரசனே! பகவானுனிபிரம்மதேவருடைய கோபத்தாலுண்டான அக்கினியானது பிறகு டூமி, அந்தரிக்ஷம், ஸ்வர்க்கம்ளன்ற சராசரங்களுடன் கூடியதைக்குத்தை ஏரித்தது. பிரம்மதேவர் கோடுங்கொண்டதும், பெரியகோபத்தின்வேகத்தால் ஸ்தாவரங்களும் ஜங்கமங்களுமான பிராணிகள் அப்பொழுது ஏரிக்கப்பட்டன. பிறகு, வேதங்களுக்கும் யாகங்களுக்கும் பதியும் ஜடையுள்ளவரும் ஸ்தானுவும் பாபத்தை அபஹரிட்டவருட் தேவருமானசிவபெருமான் ஸத்யலோகவாலியான பிரம்மதேவரைச்சரணமடைந்தார். பிரஜைகளின்நன்மையைவிரும்பி அந்தஸ்தானுவானவர் வந்ததும், ஜவலிப்பவர்போன்ற பிரம்மதேவர் அப்பொழுது அவரைநோக்கி வரனிக்கவிரும்பி, ‘சம்புவே! இப்பொழுது என்னவிருப்பத்தை நான்செய்யவேண்டும்? நீர் வரம்பெறத் தக்கவராகிறீரென்று நான் நினைக்கிறேன். உம்முடையமனத்தில் என்னவிருப்பமிருக்கிறதோ அதை நான் செய்வேன்’ என்று சொன்னார்.

இருநாற்றுபத்துமூன்றுவது அத்தியாயம்.

ஓ மா க்ஷீதர ரம்ம. (தோடர்ச்சி.)



(நாரதர், ப்ரம்மதேவர் ம் நுத்யுவைப்படைத்துப் பிரஜைகளைக் கோல்லவயதை அக்ம்பனனுக்குச் சோல்லியது.)

ஸ்தானு, ‘பிரபுவே! நான் இங்குவந்தகாரியம் பிரஜைகளின் படைப்புக்காக என்று தெரிந்துகொள்ளும். இந்தப்பிரஜைகள் உம்மால் படைக்கப்பட்டவைகளாலவா? பிதாமஹரே! இந்தப்பிரஜைகளிடத்தில் நீர் கோபிக்கவேண்டாம். தேவரே! உமது தேஜஸென்னும் தீயால் பிரஜைகள் எல்லாம் ஏரிக்கப்படுகின்றன. அவைகளைக்கண்டு எனக்குத் தயைஉண்டாகிறது. உலகத்திற்குப் பிரபுவே! இந்தப் பிரஜைகளைப்பற்றி நீர் கோபிக்கவேண்டாம்’ என்று சொன்னார். பிரம்மா, ‘நான் கோபிக்கவில்லை. பிரஜைகளிருக்கவேண்டாமென்றவிருப்பமும் எனக்கில்லை. ஆனால், பூமிக்குச் சுமையில்லாமலிருக்கவேண்டியதற்காக ஸம்ஹாரம் விரும்பப்படுகிறது. ஓ! மஹாதேவரே! எப்பொழு

தும் பாரத்தால்துன்பமடைந்து அதனால் ஜலத்தில்முழுக்கிற இங்கும் பூமிதேவியானவள் (பிரஜெக்களோ) ஆழிக்கவேண்டி என்னைத் தூண்டி வருள். புத்தியால் பலஷிதமாய் விசாரிக்கும், வளர்ந்து இந்தப்பிரஜெகளின் ஸம்ஹாரத்திற்குக்காரணக்கை நான்றியாதபொழுது எனக்குச் சினமுண்டாயிற்று' என்று சொன்னார். ஸ்தானுணி, 'தேவர்களுக்குக் கூக்கலைவரே ! நீர் அழிப்பதை விட்டிவிடும். கோபம் வேண்டாம். ஸ்தாவரங்களும் ஐங்கமங்களுமான பிரஜெக்களோ நாசங்செய்யவேண்டாம். எல்லாக்குளங்களும் புல்புண்டிகள் பாவும் ஸ்தாவரஜங்கமங்களும் நான்குவிகமான பிராணிக்கூட்டங்களுமாகிற எல்லாஜக்கும் அகாலத்தில் பற்றிக்கொண்டு சாம்பலாயின. பூஜ்யரான பகவானே ! தயைசெய்யும், என்னால் இந்தவரன் கேட்கப்படுகிறது. இந்தப்பிரஜெகள் நசித்துவிட்டால் எவ்விதத்திலும் திரும்ப வரமாட்டா. ஆகையால், இக்கோபத்தை உம்முடைய கேஜவிடையே அடக்கிக்கொள்ளும். ஒ ! பிதாமஹரே ! பிராணிகளுக்கு ஹிதத்தைச் செய்வதற்காக நன்மையில் விருப்பத்துடன் இந்தப் பிராணிகளைல்லாம் எரிக்கப்படாமலிருக்கும்படியான வேறுட்பாயத்தைக் கருதும். பிரஜெகள் வம்சமில்லாமல் நாசமடையவேண்டாம். நான் புத்திரங்கை நினைக்கப்படுகிறேன், என்னை ஸம்ஹாரத்தில் ஏவினால் நான் அஸ்ரார்களுடன் சேர்க்கப்பட்டுத் தாபத்தையடைவேன். லோகத்தின் நன்மையை விரும்பினும்மால் தேவர்களின்மத்தியில் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறேன். உலகத்துக்குக்கூத்தலைவரே ! ஸ்தாவரமும் ஜங்கம மூமான இவ்வுலகம் உம் மிடத்திலிருக்கு உண்டானதன்றே ? சிறந்ததேவரே ! பிரஜெகள் 1 திரும்பவும் உண்டாகும்படி அருள்புரிய உம்மைவேண்டிகிறேன்<sup>1</sup> என்று சொன்னார். பிரம்மதேவர் ஸ்தானுவின் வசனத்தைக்கேட்ட பின் வாக்கையும் மனத்தையும் அடக்கி அந்தஅக்கிணியைத் திரும்பவும் தும் அந்தராத்மாவில் ஒடுங்கச்செய்தார். பிறகு, உலகங்களில் பூஜிக்கப்படுகிறவரும் பகவானும் பிரபுவுமான பிரம்மதேவர் அந்தஅக்கிணியை அடக்கிக்கொண்டு பிறப்பையும் இறப்பையும் உண்டுபண்ணி னார். கோபத்தாலுண்டான அந்தஅக்கிணியைப் புவர் அடக்கும்பொழுது கறுப்பும் சிவப்புமான ஆடைஉடுத்தவளும் கண்சளின்கடுவில் கறுத்தவளும் திவ்யமானசுண்டலம் பூண்டவளும் திவ்யமான ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டவளுமான ஒருபெண் மஹாத்மாவான அவருடைய எல்லா இங்கிரியங்களினின்றும் தோன்றினார். இந்திரியங்களிலிருந்து வெளியில்வந்ததும் அவள் தென் திசையில் நின்றார்.

1 'இந்து இந்து பிறக்கவேண்டும்' என்பது பழையவரை.

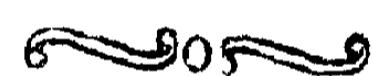
கூடு

## பந்த மஹாபாரதம்.

உலகங்களுக்குத் தலைவர்களான (பிரம்மதேவர், ஸ்தாணு) இரண்டு தேவர்களும் அந்தப்பெண்ணைக் கண்டார்கள். பூபதியே! அப்பொழுது உலகங்களுக்கு ஆகிகாரணரும் சாசநாமான ப்ரம்மதேவர் அந்தப் பெண்ணை, ‘ஓ! மிருத்யுவே!’ என்று அழைத்து, ‘இந்தப்பிரஜைகளைக் கொல். கோடாங்கிகாண்டான்னால் ஸம்ஹாரஞ்செய்யவேண்டுமென்ற புத்தியுடன் நினைக்கப்பட்டாயன்றே? ஆகையால், அறிவுள்ளவர் களும், அறிவீனர்களுமான எல்லாப்பிரஜைகளையும் நீ ஸம்ஹாரஞ்செய்யவேண்டும். பெண்ணே! வேற்றுமையின்றி நீ பிரஜைகளை ஸம்ஹாரஞ்செய், என்கட்டளையால் நீபெரியங்மையை அடைவாய்’ என்று சொன்னார். இவ்விதம் சொல்லப்பட்டவரும் தாமரைமாலைபூண் டவரும் சிறியபெண்ணுமான மிருத்யுதேவியானவள் துக்கத்துடன் கண்ணீர்விட்டுக்கொண்டு மிகவும் சிக்தித்தாள். உலகபதியான பிரம்மதேவர் மானிடர்களின் நண்மைக்காகத் தம்மைகளால் அந்தக் கண்ணீரையேந்தித் திரும்பவும் வேண்டினார்.

இருநூற்றுபத்துநான்காவது அத்தியாயம்.

ஓ மா சுதார்மம். (கோடர்ச்சி.)



(நாராதர், ப்ரம்மதேவாக்தும் மீருத்யுவுக்தும்நடந்த ஸம்வாதத்தை அகம்பனுக்ருச் சோல்லியது.)

நீண்டகண்ணுள்ள அந்தப்பெண்ணைவள் அப்பொழுது தானுகவே துக்கத்தைவிலக்கிக்கொண்டு எதிர்முகமாய்க்கைகூப்பி ப்ரம்மதேவரை நோக்கிச் சொல்லத்தோடங்கினால். ‘பேசுகிறவர்களிற் சிறந்தவரே! உம்மால்படைக்கப்பட்ட என்னைப்போன்றபெண்ணைவள் எப்படி கொடியசெய்கையுள்ளவரும் எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் பயத்தைச் செய்கிறவருமாகக்கூடும்? நான் அதர்மத்திற்குப் பயப்படுகிறேன். தர்மத்தைவிட்டு நீங்காதுதொழிலை எனக்குக் கட்டளையிடும். ஈர்வரரே! நான் பயப்படுகிறேன். நீர் இனியபார்வையால் என்னைப் பார்க்கவேண்டும். சிறுவர்களே கிழவர்களே நடுப்பிராயத்தில் இருப்பவர்களோ குற்றமில்லாதபிராணிகளோ நான் கொல்ல மாட்டேன். பிராணிகளுக்குத்தலைவரோ! உமக்குநமஸ்காரம். எனக்கு அனுக்கிரகங்கொய்யவேண்டும். பிரியர்களான மக்களையும் நேயர்களையும் உடன்பிறந்தார்களையும் தாய்களையும் தந்தைகளையும் கொல்ல மாட்டேன். இவ்விதம் மரிப்பார்களாகில் அவர்களைச் சேர்ந்தவர்கள்

என்னை வைவார்கள்! நான் அவர்களிடம் பயப்படுகிறேன். துன்பப் பட்டவர்களின் கண்ணீரின்கரைவானது அளவற்றவருதங்கள் என்னைத் தடிக்கச் செய்யும். அவர்களிடமிருந்து மிகவும்பயங்து நான் உம்மைச் சரணமடைகிறேன். தேவரோ! பாவச்செய்கையுள்ளவர்கள் யமன்வீட்டில் வீழ்த்தப்படுகிறார்கள். ஒ! வரதரோ! உமது அனுக்கிரகத்தை வேண்டுகிறேன். பிரபுவே! எனக்கு அனுக்ரஹஞ்செய்ய வேண்டும். உலகங்கருக்குப் பிதாமஹரே! உம்மிடமிருந்து நான் இந்தவரத்தை அடையவிரும்புகிறேன். மஹேஸ்வரரே! உமதினுக்கிரகத்தால் நான் தவஞ்செய்யவிரும்புகிறேன்<sup>1</sup> என்றுசொன்னான். பிதாமஹர், 'கோபங்கொண்ட என்னால் ஸம்ஹாரஞ்செய்யவேண்டுமென்றஏண்ணத்தாலன்றே நீ சிந்திக்கப்பட்டாய்? ஆகையால், எல்லாப் பிரஜைகளையும் நீ ஸம்ஹாரஞ்செய். சிந்திக்கவேண்டாம். இது அவசியம் இவ்விதமே ஆகவேண்டும். இது வேறுவிதமாகாது. குற்றமில்லாதவளே! புகழ்த்தக்க அங்கமுள்ளவளே! என்வசனத்தைச் சொன்னபடிசெய்' என்றார். ஒ! புஜபலமுடையவனே! பகைவர்களின்கரங்களை வெல்பவனே! இவ்விதம் சொல்லப்பட்டமிருத்யுவானவள் பேசாமல் பிரம்மாவுக்குத் திரில் வணக்கத்துடன் நின்றான். பிறகு, பிரம்மாவினால் அடிக்கடி சொல்லப்பட்ட அந்தப்பெண் வலிமைகுன்றி மௌனமாயிருந்தான். அதன்பிறகு, உலகங்களின் காப்பார்களுக்கும் காப்பாரான பிரம்மாவானவர் தமக்குள்ளேதாமாகவே கோபத்தை அடக்கினார். லோகாதரான அவர் புன்சிரிப்புடன் எல்லா உலகங்களையும் பார்த்தார். ஒருவராலும் ஜயிக்கமுடியாத அந்தப்பகவான் கேள்பிம் தளிந்தவுடனே அந்தக்கண்ணிகையானவள் அவருடைய ஸமீபத்திலிருந்து சென்றுள்ளன்று நமக்குக் கேள்வி. அரசர்களிற் சிறந்தவனே! அப்பொழுது பிரஜைகளின் ஸம்ஹாரத்தை ஒத்துக்கொள்ளாமல் பிரம்மாவைவிட்டுவிலகி, மிருத்யுவானவள் விரைவாகக் 1கோதீர்த்தத்தைக்குறித்துச் சென்றான். அவ்விடத்தில் அந்தத் தேவியானவள் மற்றவர்களால் செய்யமுடியாத பெருந்தவத்தைச் செய்தான். ஆயிரத்தைந்நாறுகோடி லக்கமுள்ளவருதங்கள் ஒருகாலால் நின்றான். அவ்விடத்தில் அவ்வாறு மிகவும் செய்யமுடியாத தவத்தைச் செய்கிற அவளை கோக்கி மிக்ககாந்தியுள்ள பிரம்மாவானவர் மறுபடியும், 'ஓ! மிருத்யுவே! நான் சொல்வதைச் செய்' என்று சொன்னார்.

அப்பா! கெளரவத்தை அளிப்பவனே! அதை அவள் அவக்கி யஞ்செய்து விரைவுடன் மறுபடியும் இருபது பதுமலக்கமுள்ள வரு

1 ஸ்தபுரிகளில் ஒன்றுக்கூடிய மாயாளன்னும் ஸ்தலத்தில் உள்ளது.

வெங்கள் அப்படியே ஒருகாலாலேயே நின்றாள். அப்பா! மறுபடியும் அவள் பதினையிரம்பதுமங்கள் மிருகங்களோடு சஞ்சரித்தாள். மனிதரிற் சிறந்தவனே! சிறந்தபுத்தியுள்ளவனே! அரசனே! பிறகு, மறுபடியும் இருபத்தினையிரம்பதுமங்கள் காற்றை படக்கித் துக்கொண்டு சிறந்தமென்னத்திலிருந்தாள். ஓ! அரசனே! என்னையிரம்வருஷங்கள் ஜலத்தில் தவஞ்செய்தாள். அரசர்களுள்ளிகர்சிறந்தவனே! பிறகு, அந்தக்கண்ணிகை கண்டகிடுதியை அடைந்தாள். அவ்விடத்தில் காற்றையும் ஜலத்தையும் ஆகாரமாகக்கொண்டு மீறுபடியும் தவத்தைச்செய்தாள். பிறகு, மகாபாக்கியவசியான அந்தக்கண்ணிகை கங்கையையும் மேருவையும் அடைந்தாள். அவ்விடத்தில் பிரஜைகளுக்கு நன்மையைவிரும்பிக் கட்டைபோல அசையாமல் நின்றாள். அரசரிற் சிறந்தவனே! பிறகு, இமயமலையின் கொடுமுடியில் தேவர்கள் எந்தஇடத்தில் யாகஞ்செய்தார்களோ அந்தஇடத்தில் ஒருகால் கட்டைவிரலால் நின்றுகொண்டு பதினையிரம்கோடிவருஷம் தவஞ்செய்தாள். அதில் முயற்சியினால் பிரம்மாவையும் ஸக்தோவிக்கச் செய்தாள். பிறகு, உலகங்களுக்கொல்லாம் ப்ரபிதாமஹரான ப்ரம்மாவானவர் அவளைக்கி, 'பெண்ணே! ஏன் இப்படிநிற்கிறோய்? நான்சொன்னதைச் செய்யலாம்' என்றுசொன்னார். பிறகு, மறுபடியும் ம்ருத்யுவானவள் பகவானுனிதாமஹரானோக்கி, 'ஓ! தேவரே! நான் பிரஜைகளை ஸம்ஹரிக்கமாட்டேன். திரும்பவும் நான் உம்மைத் தயைசெய்யப் பிரார்த்திக்கிறேன்' என்றுசொன்னாள். அப்பொழுது தேவர்களுக்குத்தேவரான பிதாமஹர் அதர்மத்தில்பயங்தவளும் மறுபடியும் யாசிக்கிறவர்களான அவளைத்தடுத்துப் பின்வருமாறு சொல்லலானார். 'ஓ! மிருத்யுவே! உனக்கு அதர்மமில்லை. மங்களஞ்செழுமீன்வனே! இந்தப்பிரஜைகளை அழிக்கக்கடவை. கல்யாணஞ்செழுமீன்வனே! இப்பிரபஞ்சத்தில் என்னுல்சொல்லப்பட்டதொன்றும் பொய்யாகாது. இப்பொழுதே அழிவற்றதர்மமும் உன்னை அடையப்போகிறது. நானும் தேவர்களுமே உன்றுடைய நன்மையில் எப்பொழுதும் நாட்டமுள்ளவர்களாயிருக்கிறோம். இதையோடுதைத்தவிரமற்றதையோ உன்மனத்தாலுடைச்சிக்கப்பட்டல்லாவிருப்பத்தையும் கொடுப்பேன். தோழிறுவரீஷ்கப்பட்ட பிரஜைகள் உன்மேல் குற்றஞ்சொல்லமாட்டா. நீ புருஷர்களிடத்தில் புருஷரூபமாகவும் ஸ்தீர்களிடத்தில் ஸ்தீர்ரூபமாகவும் அவிகளிடத்தில் அவிழருவமாகவும் ஆவாய் என்றார். ஓ! மஹாராஜனே! இவ்விதம் சொல்லக்கேட்ட அந்த ம்ருத்யு, அழிவில்லாதவரும் தேவர்களுக்கு அச

ரும் மஹாத்மாவுமான் பிரம்மாவைப்பார்த்து மறுபடியும் கரங்குவித் துக்கொண்டு, ‘நான் ஸம்ஹரிக்கமாட்டேன்’ என்றுசொன்னான். அப்பொழுது பிரம்மா அவளோக்கி, ‘மங்களகுணமுள்ளவளே ! ஒ ! ம்ருத்யுவே ! மானிடர்களை ஸம்ஹாரம் செய்யக்கடவாய். உனக்கு அதர்மம்ஏற்படாதபடி நான் தியானஞ்செய்வேன். பெண்ணே ! நீ இந்த (ஸம்ஹாரத்திற்குத்) திறமையுள்ளவரும் தகுதியுள்ளவரும் (அதற்காக) முன்னெண்டானவரும் கட்டளையிடப்பட்டவரும் தோஷ மற்றவருமாயிருக்கிறோய். ஆகையால், நான்கருதியதை நீ செய்யக் கடவாய். ம்ருத்யுவே ! முன்பு உன்கண்களிலிருந்துவிழுந்தனவும் என்னுல்கைகளில்வந்தப்பட்டனவுமான அந்தக்கண்ணீர்த்திவலைகள் காலம்வந்தபோது பயங்கரமான நோய்களாகி மனிதர்களைப்பீடிக்கும். எல்லாப்பிராணிகளிடத்திலும் முடிவுக்காலத்திலே நீ காமக்குரோதங் களைச் சேர்த்தனுப்பு. இப்படிச்செய்தால் பயனைக்கொடுக்குங் தர் மம் உன்னை அடையும். (எல்லாரிடமும்) ஒரேவிதமாயிருக்கிற நீ அதர்மத்தையும் அடையாட்டாய். பிறகு நீ இப்படியே தர்மத் தைக் காப்பாய். உன்னை அதர்மததில் முழுகும்படி செய்யவுமாட்டாய். நல்லவளே ! ஆகையால், நீ தானுகவந்ததான் இஷ்டத்தைத் திருப்தியாக அங்கீகரித்துக்கொள். அப்படிப்பட்டநீ இவ்வுலகில் ஜந்துக்களை ஸம்ஹாரம் செய்’ என்றுசொன்னார். அப்பொழுது ம்ருத்யுவென்றுபெயருடைய <sup>1</sup>அந்தப்பெண்ணைவன் சாபத்திற்குப் பயந்து பிரம்மாவைப்பார்த்து, ‘ஸரி’ என்று ஒப்புக்கொண்டாள். பிறகு, அவள் எப்பொழுதும் காமக்குரோதங்களை அடையும்படி செய்து முடிவுக்காலத்தில் பிராணிகளுடையபிராணன்களைக் கொல் லுகிறார்கள். மனிதர்கள் (மற்ற) ப்ராணிகள் ஆகிய எல்லாருடைய முடிவுக்காலத்திலும் சரீரங்கள் அடைகிற அந்தவியாதிகள், ம்ருத்யுவி னுடையகண்ணீர்களே. ஆகையால், புத்தியினுல்அறிந்து துக்கத்தை அடையாதே. ராஜப்ரேஷ்டனே ! பிராணிகளின் எல்லா இந்திரியங்களும் நித்திரைக்காலத்தில் பிரம்மத்தை அடைந்து மறுபடிதிரும்பும். அப்படியே எல்லாமனிதர்களும் உயிர்முடிவில் பரவோகம் சென்று இந்திரியங்கள் போலத திரும்பிவருகின்றனர். பயங்கரனும் பயங்கரமான சப்தமுள்ளவனும் மிக்க நிறமையுள்ளவனும் எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் பிரான்னுமான வாயுவானவன் பிராணிகளுடைய தேகமுடிவில் திரும்புகிறதில்லை. ஆகையால், வாயுவானவன் சிறந்தவனும்

<sup>1</sup> ‘க்ருதா’ என்னும்சொல் விடப்பட்டது.

இந்திரியங்களுக்குப்பிரபுவுமாயிருக்கிறவன். எல்லாத்தேவர்களும், 'மர்த்யர்' என்கிற பெயருள்ளவர்களாயிருக்கிறார்கள். எல்லா மர்த்யர்களும், 'தேவர்' என்கிறபெயருள்ளவர்களாயிருக்கிறார்கள். ராஜவிம்மமே! ஆகையால், புத்திரனைக்குறித்துத் தூக்கிக்காதே. உன்னுடைய புத்ரன் ஸ்வர்க்கத்தை அடைந்து ஸந்தோஷப்படுகிறான். இவ்விதம் பிரம்மதேவரால் ஸ்ரஞ்சிக்கப்பட்ட மிருத்யுவானவள் காலம்வந்த வுடன் தக்கபடி பிரஜைகளை ஸம்ஹரிக்கிறான். அவனுடைய கண்ணீரான ஷ்யாதிகளும் இவ்வுலகில் காலம்வந்தவுடன் ஜக்துக்களை ஸம்ஹரிக்கின்றன' என்றுசொன்னார்" என்றார்.

இருநாற்றுபத்தைத் தாவது அத்தியாயம்.

ஓ மா கஷ் தர் மம். (தோடர்ச்சி.)



(தாமத்தின் ஸக்ஷணம்.)

தர்மபுத்திரர், "பிதாமஹரே! இந்த மனுஸ்யர்களெல்லாரும் தர்மத்தைப்பற்றி ஸந்தேகிக்கிறார்கள். தர்மமென்பது எது? தர்மம் எங்கிருந்து உண்டாயிற்று? அதை எனக்குச் சொல்லும். இந்தத் தர்மம் இவ்வுலகில் பயனுடையதா? அல்லது பாலோகத்தில் பயனுடையதாகுமா? அல்லது இவ்விரண்டு உலகத்திலும் பயனுடையதா? பிதாமஹரே! அதையும் எனக்குச் சொல்லும்' என்றுகேட்க, பீஷ்மர் சொல்லத் தொடங்கினார்.

ஸதாசாரம், ஸ்மிருதி, வேதம் இம்முன்றும் தர்மத்தில பிரமாணம். வித்வான்கள் உபகாரத்தையும் நாலாவது தர்மலக்ஷணமாகச் சொல்லுகிறார்கள். விதியில் சொல்லப்படாதகர்மங்களை, களர்நிலத்தில்விதைக்கப்பட்டவித்தென்று நிச்சயிக்கிறார்கள். இவ்வுலகில் உலகநடைக்காகத் தர்மத்திற்கு நியமம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. தர்மமானது மன்னுலகம் விண்ணுலகம் இரண்டிலும் ஸுக்ததைக்கொடுக்கிறது. (முன்) பாவியாயுள்ளவன் சலவதர்மத்தை அடையாமல்பாவத்தில் பற்றுகிறான். பாவத்தைச் செய்கிறவர்கள் பாவத்திலிருந்து விடுபடுகிறதிலையென்று சிலர் சொல்லுகிறார்கள். தர்மத்தை அறிந்தவன் எப்படி (தர்மத்தைச் செய்தவன்) ஆக்ரூனே அப்படி (அபத்தில் அதர்மத்தைவாதிப்பவனும்) தர்மத்தைச் சொன்னவனுகிறான். தன் அடையான்னடக்கையே தர்மத்திற்குள்ளே. (ஆகையால்,) ஆசாரத

<sup>1</sup> கர்மதேவான் புண்யர்ணவிதது மனிதர்களாவதும் மனிதர்கள் புண்யத்தால் தேவர்களாவதும் கருதது.

தையேபற்றிக்கொண்டு வலிக்கவேண்டும். அதர்மத்தையுடையவனை திருடன் பிறப்பொருளைக்கவர்கிறார்கள். அந்தத்திருடன் பிறப்பொருளைக் கவர்ந்துகொண்டு அராஜகமான ஒருதீசத்தில் (அந்தத்தனத்தால்) ஸாகமடைகிறார்கள். இவனுடையதனத்தைப் பிறகவரும் பொழுது அரசனைத் தேடுகிறார்கள். ஆப்பொழுது ஏவர்கள் தம்சோந்தப்பொருள்களால் ஸங்தீதாஷிக்கிறார்களோ அவர்களோ மேலாகங்கிணைக்கிறார்கள். சுத்தனுணவன் பயமும் சூச்சமுமில்லாமல் அரங்யனொயிலை அடைகிறார்கள். தன்னுள்ளத்தில் சிறிதும் தீயசெய்கையிருப்பதாகப் பார்க்கிறதில்லை. (அப்படிப்போல்தே) உண்மையைச் சொல்லுவது நல்லது. உண்மைக்கு மேற்பட்டது இல்லை. எல்லாம் ஸுத்யத்தால் தரிக்கப்படுகின்றன. எல்லாம் ஸுத்யத்தில் நிலைபெற்றிருக்கின்றன. குரூர்களானபாவிகளும் மறைவில்செய்தபாவத்தைச் செய்தபடி வெளி யிட்டால் அந்த ஸுத்யத்தைக்கைக்கொண்டே துரோகமில்லாமலும் தம்காரியத்திற்குக்கீடில்லாமலும் ஸஞ்சரிக்கிறார்கள். அவர்கள் செய்ததை மறைத்துக்கொண்டு தைர்யத்தையடைவார்களானால் நாசத்தை அடைவார்கள். ஸங்தேகமில்லை. பிறப்பொருளைக் கவரக்கூடாதென்று தர்மத்தை உணர்ந்தோர்கள் நினைக்கிறார்கள். பலமுன்னவர்கள் அந்தத் தர்மத்தைச் சக்தியற்றவர்களால் ஏற்படுத்தப்பட்டதாக நினைக்கிறார்கள். எப்பொழுது அவர்களுக்குத்தெய்வாதீனமாகப் பலக்குறைவு உண்டாகிறதோ அப்பொழுது அந்தத்தர்மம் அவர்களுக்கே விருப்பமாகிறது. ஸாகிகளாயிருந்தாலும் (ஒருவரும்) எப்பொழுதும் பலவான்களாகிறதில்லை. ஆகையால், நீ ஒருபொழுதும் புதுதியைத் தீயவழியில் செலுத்தக்கூடாது. இப்படியிருப்பவனுக்குத் துஷ்டர்களிடமிருந்தும் பயமில்லை; திருடர்களிடமிருந்தும்பயமில்லை; அரசனிடமிருந்தும் பயமில்லை. ஆகையால், ஒருவனுக்கும் ஒருதீங்கும் செய்யாமல் சுத்தனுயிருந்துகொண்டு பயமில்லாதவருக வலிக்கவேண்டும். திருடனுவன், கிராமத்தையடைந்தமான்போல எல்லாரிடத்திலிருந்தும் பயத்தை அடைகிறார்கள். பிறவிஷயத்தில் பலவிதமாகச் செய்யப்பட்டபாவத்தை நினைத்துக்கொள்ளுகிறார்கள். சுத்தமாயுள்ளவன் எப்பொழுதும் எல்லாரிடத்திலும் பயமில்லாமலு ஸங்தோஷத்துடன் போகிறார்கள்; கண்ணால் பிறநீக்கும் செய்யப்பட்ட ஒருவிதமான தீங்கையும் நினைக்கிறதில்லை. தானானுசெய்யவேண்டுமென்ற ஓந்தத்தர்மமானது பிராணிகளுடைய நன்மையில் விருப்பமுள்ளவாகளால் சொல்லப்பட்டது. பணக்காரர்கள் அந்தத்தர்மத்தை ஏழைகளால் ஏற்படுத்தப்பட்டதாக நினைக்கிறார்கள். எப்பொழுது இவர்களுக்குத் தெய்வ

காஷ

## பூநி மஹாபாரதம்.

வசத்தால் வறுமை (வருகின்றதோ) அப்பொழுது இவர்களுக்கே (அது) விருப்பமாயிருக்கிறது ஸாகமாயிருந்தவர்களும் கடைசி வரையிலும் பொருளுள்ளவர்களாயிருக்கமாட்டார்கள். பிறரால் தனக் குச்செய்யப்பட்ட அப்ரியமான ஒருகர்மத்தைவிரும்பாதவன் அப்ரிய யாகினைத்து அந்தக்கர்மத்தைப் பிறருக்குச் செய்யக்கூடாது. எவன் பிறனுடையமைனைவிக்கு ஜாரனுவனே அவன் யாரை என்னசொல்லத்தகுதியுள்ளவன்? பிறனுருவன் தன்மைனைவிக்கு ஜாரனுகளற்படி வானுள்ள அப்பொழுது அவன் பொறுக்கமாட்டானென்பது என் எண்ணம். எவன் தான்றியிரவாழவிரும்புகிறேனே அவன் பிறனை எப்படித்துன்பம்செய்யலாம்? எதெனதைத் தனக்கு விரும்புவானே அதை அதைப் பிறனுக்கும் நினைக்கவேண்டும். மிக்க செல்வமுள்ளவன் தனது போக்யவஸ்துக்களில் தரித்திரர்களான பிறருக்கும் பாசம் கொடுக்கவேண்டும். (ஏழைகளைக் காப்பதான) இந்தக்காரணத்தால் பிரம்மதேவரால் வட்டிஜீவனமானது ஏறபடுத்தப்பட்டது. எந்தங்கள் வழியில் தேவர்கள் மகிழ்ச்சியடைவார்களோ அந்தவழியில் இருக்க வேண்டும். அல்லது, லோபமார்க்கத்திலிருந்தாலும் தர்மமான (லோபமார்க்கத்தில்) இருப்பது நலம். பிறருக்குத்துன்பமின்றிக் கிடைத்த எல்லாவற்றையும் விதவான்கள் புண்யமாகச் சொல்லுகிறார்கள். ஓ! யுதிஷ்டிர ! தர்மாதர்மங்களுடைய இந்தலக்ஷணத்தின் விதத்தைப்பார். ஸலிக்ஷமமான தர்மத்திறகாகவே ஏறபட்டதும் உத்தமமானதும் உலகத்துக்கு நன்மையைச் செய்வதுமான பெரியோர்களுடைய ஆசாரமானது முன்காலத்தில் பிரம்மதேவரால் விதிக்கப்பட்டது. ஓ! குருகுலத்தலைவனே ! இந்றத்தர்மலக்ஷணத்தை உனக்குச் சொன்னேன். ஆகையால், ஒருவிதத்தாலும் நீ உன்னுடைய புத்தியை அதர்மத்தில் செலுத்தலாகாது' என்றுசொன்னார்.

இருநூற்றாறு அத்தியாயம்.

ஓ மா சௌ தா ம ம. (தோடர்ச்சி.)



(யுதிஷ்டிரர், தர்மத்தன் பிரமாணத்தைப்பற்றிப் பிவீமரிடம் ஆகீஷ்டு. பித்தது.)

யுதிஷ்டிரர், “ஸலிக்ஷமமான தர்மலக்ஷணமானது உம்மால நன்கு உரைக்கப்பட்டது. எனக்கு ஒருவிதமான எண்ணம் உண்டாயிருக்கிறது. அதை யுக்தியுடன் எடுத்துச்சொல்லுவேன். என்

மனததிலிருந்த ஆஙேகம் கேள்விகளுக்கு உம்மால் உத்தரம் சொல்லப்பட்டது.ஓ! அரசரே! இப்பொழுது வேறொன்றினு ஒன்றைச் சொல்லப்போகிறேன். ஆக்ரகத்தினால், குகர்க்கமாகக்கேட்டவில்லை. ஓ! பாரதரே! இந்தப்பிராணிகள் தங்களைக்காங்களோயல்லவோ 1ஜிவிக்கச்செய்துகொள்ளுகின்றன; ஸ்ரூஷ்டியையும் மாண்த்தையும்செய்துகொள்ளுகின்றன. தர்மமானது வேதத்தினால்மட்டும் அறியக்கூடியதன்று. பொதுவான நிலைபிழுவுள்ளவனுக்குத் தர்மம் வேறு. ஆபத்தி அல்லவனுக்குத் தர்மம் வேறு. ஆபத்துக்களோவன்றால் எப்படி வேதத்தினால் அறியமுடியும்? பெரியோர்களின் ஆசாரம் தர்மமாக ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. பெரியோர்களோ ஆசாரத்தை அடையாளமாகவுடையவர்கள். செய்யக்கூடியதும் செய்யக்கூடாததும் எப்படி அறியமுடியும்? பெரியோர்களின் ஆசாரமானது லக்ஷணமில்லாததாயிருக்கிறது. ப்ராக்ருதனானாரூருவன் தர்மரூபமாக அதர்மத்தைச் செய்கிறவனாகக் காணப்படுகிறான். மேலான ஒருவன் அதர்மரூபமாகத் தர்மத்தைச் செய்கிறவனாகவும் காணப்படுகிறான். தவிரவும், சாஸ்திரபண்டிதர்களால் இந்தத்தர்மத்திற்குப்பிரமாணமாகச் சொல்லப்படுகிற வேதவாகங்கள் இவ்வுலகத்தில் யுகத்திற்குத்தக்கபடி. குறைகின்றனன்று நமக்குக்கேள்வி. தர்மங்கள் கிருதயுகத்தில் வேறு; திரேதாயுகத்தில் வேறு; துவாபரயுகத்தில் வேறு; கலியுகத்தில் வேறு. (ஆகையால, தர்மங்கள்) சக்திக்குத்தக்கபடி செய்யப்பீட்டவை போலிருக்கின்றன. 2ஆம்னூயவசனம் ஸத்யமென்பது ஜனங்களின் கொள்கை, ஆம்னூயங்களினின்றும் ஸகலவிஷயங்களையும்தெரிவிக்கிற வேதங்கள்வந்தன. அந்தவேதங்கள் எல்லாவிஷயத்திலும்பிரமாணமானால், இந்தத்தர்மவிஷயத்திலும் பிரமாணமாயிருக்கின்றனவன்றே? ஒருப்ரமாணம் மற்றொருப்ரமாணத்தோடு விரோதித்தால் அது எப்படி சாஸ்திரமாகும்? செய்யப்படுகிற தர்மத்தின்னிலைமையானது எப்பொழுது வலியவர்களான துஷ்டர்களால் விகாரத்தை அடையும்படி செய்யப்படுகிறதோ அப்பொழுது அந்தநிலைமையும் நிக்கிறது. இந்தத்தர்மத்தை அறியவும்செய்கிறோம்; ஒருகால் அறிகிறது மிலை. (சொன்னால்) அறியவும்முடியும்; அறியவும்முடியாது; கத்திமுளையைக்காட்டிலும் ஸுக்ஷமமாயிருக்கிறது; பர்வதத்தைக்காட்டிலும் பெரிதாயுமிருக்கிறது. 3கங்தர்வ நகரம்போன்ற

1 'அன்னத்தினால் ஜிவிகளின்றன' என்பது பழையவரையிங் கருத்து.

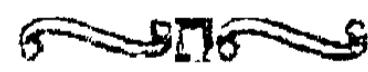
2 ப்ரத்யக்ஷமாயும் அபரதயக்ஷமாயுமிருக்கிற வேதங்கள்.

3 மாயாநகரம்.

தர்மமானது முதலில் (ஸத்யம்போலக்) காணப்படுகிறது; வித்வான் கள் நுட்பமாகப்பார்த்தால் மறுபடி காணப்படுகிறதில்லை. ஒ ! பாரதரே ! பசுமங்கையின் அருகிலிருக்கிற சிறுகுளங்களும் கழிக்குப்பாய்கிறவாய்க்காலிலிருக்கிறமுடிக்களும் குறைவதுபோல ஸ்மிருதி பில்சாப்பவதமாகச் சொல்லபாட்டு தர்மமானது, விகவும் குறைவடைந்த தாகக் காணப்படுகிறதில்லை. சிலர் காமத்தினாலும் சிலர் பயத்தினாலும் அப்படியே சிலர் வேறுகாரனங்களினாலும் தர்மத்தைச் செய்கிறார்கள்: வேறுனபலாலுமத்துக்களும் (டம்பதி துக்காக) ப்ரத்தையில்லாமல் ஆசாரத்தையடைகிறார்கள். அது விரைவில் தர்மமாகிவிடுகிறது. 1 ஸாதுக்களிடத்திலோவன்றால் அது உலகத்தால் <sup>2</sup> தூற்றப்படுகிறது. இவர்களை மூடார்கள் பித்தர்களாகச் சொல்லுகிறார்கள்; மேலும், பரிஹஸிக்கவும் செய்கிறார்கள். மறொஜனங்கள் தங்கள் தர்மத்தினின்றும்மாறி ராஜதர்மத்தை அடைந்திருக்கிறார்கள். எல்லாருக்கும் நன்மையாக ஒருவிதஆசாரமும் ஏற்படுகிறதில்லையன்றோ? அந்தஆசாரத்தினேலேயே <sup>3</sup> ஒருவன் ஸமர்த்தனாகிறான். அது <sup>4</sup> மற்ற ஏருவனுக்கு விரோதமாகிறது. அந்த <sup>5</sup> ஆசாரமுள்ளவனே ஸ்வபாவத்தினேலேயே எப்பொழுதும் ஒரேவிதமாயிருக்கிறான். எதனை வேலேயே ஒருவன் முன்னுக்குவருகிறானே அதுவே மற்றவர்களைப் பாதுக்கிறது. ஆகையால், எல்லா ஆசாரங்களுக்கும் ஒரேவிதமான நிலைமையில்லையன்று ஊகிக்கவேண்டும். முறகாலத்தில் வித்வான் களால் நெடுங்காலம் அனுஷ்டிக்கப்பட்டதர்மமானது சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. பழமையான அந்தஆசாரத்தினால் சாப்பவதமான ஒரு மர்யாதை ஏற்பட்டிருக்கிறது<sup>6</sup> என்றுசொன்னார்.

இருநாற்றுபத்தேழாவது அத்தியாயம்.

சீமா சுதா தர்மம். (ஹோடர்ச்சி.)



(ஜாஜலிமுர்சார் தர்மநாமத்தமாகச் சுர்யமாட்டுத்து  
துலாதாரண்டம் சேன்ற ய.)

பிள்ளமர், “இந்தவிஷயத்திலும் தர்மநிரித்தம் ஜாஜலிக்கும் துலாதாரனென்கிற ஒருவெப்பயனுக்கும், உண்டான ஸம்வாதஞபமான பழைய ஓர்த்துஹாஸத்தைச் சொல்லுகிறார்கள். ஒருவனத்தில் ஜாஜலியென்கிறாருவேந்தியர் இருந்தார். வனத்தில் ஸஞ்சாரிப்பவ

1 வேறுபாடம்.

2 ‘ப்ரலாபம்’ என்பது மூலம்.

3 விஶ்வாமித்ரர்.

4 பரசுராமர்.

5 வவிஷ்டர்.

ரும் மிகுந்த தவழுடையவரும் புத்திமானுமாகிய அந்த முனிவர் ஸமுத்திரப்பிரதேசத்தையடைந்து அநேக வருஷங்கள் நியமத்தோடும் மிகவும் மிதமானஆகாரததோடுமிருந்து மரவுரியையும் மாண் தோலையும்உடுத்து ஜடைகளைத்தறித்துச் சரீரத்தில் அழுக்குமிகுதி யாகப்படியத் தவஞ்செய்தார். ஒ! பூபதியே! மிகுந்த தேஜஸ்னாள் ஜலவாஸியும் ப்ரம்மரிஷியுமானஅவர் ஒருகால் உலகங்களைப் பார்ப்பதற்காக மனோவேகமாக ஸஞ்சாரித்தார். அந்த முனிவர் ஒரு ஸமயம் ஜலமத்தியிலிருந்துகொண்டு, ஸமுத்திரத்தால் சூழப்பட்ட நும் சிறிதும் பெரிதுமான காடுகளுள்ளதுமான பூமியைப் பார்த்து, 'இவ்வுலகத்தில் சராசரங்களுள் ஜலத்திலும் ஆகாயத்திலும் எனக்குச் சமானமாக என்னுடன் கூடவருபவன் ஒருவனும் இல்லை' என்று நினைத்தார். ஒ! பாரதனே! அப்பொழுது அவர் ஜலமத்தியில் சிசாசங்களால்பார்க்கப்பட்டுக்கொண்டு, 'என்னால் தர்மமானது அடையப்பட்டது' என்று ஆகாயத்தில் தோன்தட்டினார். (உடனே) சிசாசுகள் அவரைநோக்கி, 'நீர் இவ்விதம் சொலவதற்கு யோக்கியரல் வீர். வாராணஸியில் துலாதாரனென்னும் ஒருவன் வியாபாரத்தொழிலுள்ளவனும் மிக்கபுகழ்பெற்றவனுமாயிருக்கிறான். பிராம்மனேத்தமரே! அவனும் நீர் சொலவதுபோலச் சொல்லுகிறது என்றை' என்று சொல்லின. பூதங்களால் இவ்வாறுசொல்லப்பட்டவரும் மிக்கதவத்தையுடையவருமான ஜாஜலியானவர், 'ஞானவானும் புகழுடையவனுமானஅந்தத்துலாதாரனை நான் பார்க்கவேண்டும்' என்று மறுமொழி கூறினார். (உடனே,) பூதங்கள் ஸமுத்திரத்தினின்றும் கிளம்பி, இவ்விதம் சொன்ன அந்தமுனிவரைநோக்கி, 'ஓ! பிராம்மனேத்தமரே! இந்தவழியைஅடைந்து நடக்கக்கடவீர்' என்றுசொல்லின. பூதங்கள் இவ்விதஞ்சொல்லக் கேட்டஜாஜலியானவர் அப்பொழுது மனவருத்தத்துடன் நடந்தார். வாராணஸியில் துலாதாரனைஅடைந்து பின்வருமாறு சொல்லலானார்" என்றார். யுதிஷ்டிரர், "ஐயா! முன்பு ஜாஜலியினால் ஒருவராலும் செய்யமுடியாத என்னகர்மம் செய்யப்பட்டது? எந்தக்கார்மத்தால் மேலானவித்தியை அடைந்தார்? அதை எனக்கு விரிவாகச் சொல்லவேண்டும்" என்று கேட்டனர்.

பிஷ்மர், "அந்த ஜாஜலியானவர் மிகவும் கோரமான தவழுடையவரானார். மிக்கதவழுள்ளவரும் வானப்பிரஸ்தவிதியை அறிந்த வருமான ஜாஜலினன்கிறஅந்தப்பிராம்மணர் காலையிலும் மாலையிலும் நதிஸ்நானத்தில் விருப்பமுள்ளவரும் செவ்வையாகஅக்னிகளை ஆராதுக்கிறவரும் வேதாத்யயனமுள்ளவருமாயிருந்துகொண்டு பிரம்ம

கூந்து

## ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

தேஜஸால் விளங்கினார். அவர் வனத்தில் தவத்திலிருந்துகொண்டு அதர்மத்தைக் கண்ணலும் பார்க்கவில்லை. அவர் கார்காலத்தில் வெளியிலபடுத்தும் பணிக்காலத்தில் ஐலமத்தியிலிருந்தும் வேணிற்காலத்தில் காற்றையும்வெழிலையும் பொறுத்துக்கொண்டிம் அதர் மத்தை அடையாமலிருந்தார். அவர் பூமியில் அநேகவித கஷ்டமான இடங்களில் படுத்துப் புரண்டுகொண்டிருந்தார். பிறகு, ஒருகால் அந்தமுனிவர் மழைக்காலத்தில் வெளியிலிருந்துகொண்டு அடிக்கடி ஆகாயத்தில்நின்றுவிழும் மழைஜலத்தைத் தம்தலீயில் தாங்கினார். ஒ! பிரபுவே! அப்படிநென்கத்தினால் அவருடையஜடகள் நைந்து ஒன்றூயின. பாபமற்றவரானஅவர் நித்யம் வனஸஞ்சாரத்தால்கறுத்து விட்டார். ஒருகால் அவர் ஆகாரம்விட்டுக் காற்றைப்புசித்து மிகுந்த தவத்திலிருந்துகொண்டு ஜாக்ரதையுடன் கட்டைபோல நின்றார். ஒருபொழுதும் சலிக்கவில்லை. ஒ! பரதகுலத்திலுகித்தஅரசரே! கட்டைபோலாகிச் சேஷடையற்றிருக்கிற அவருடையதலையில் இரண்டுக்குருவிகள் (சேர்ந்து) ஒருகூட்டடைக் கட்டின. கருணையுள்ள அந்தப்பிராம்மணமுனிவர் அந்தஜடகளில் புல்லாலும் நூலாலும் கூடுகட்டுகிற ஆனும்பெண்ணுமான அவைகளைக் கவனியாமலே இருந்தார். அவைகள், அவர்கட்டைபோலாகி மிகுந்த தவத்துடன் அசையாமலிருந்தபொழுது, எனிதிலங்ம்பிக்கையடைந்து அந்தக்கூட்டுல் ஸாகமாகவலவித்தன. ராஜனே! பிறகு, கார்காலம்சென்று சரத்காலம்வர அந்தப்பக்ஷிகள் காமத்தால் மோகித்துக் கர்ப்பாதானவிதியினால் அவரிடம்நம்பிக்கையோடு அந்தச்சிரத்தில் முட்டைக்களை உண்டு பண்ணின. தீவ்ரமான விரதமுன்னவரும் தேஜஸால்வருமான அந்த அந்தணர் அவைகளை அறிந்தார். அறிந்தும், மிகுந்தகாந்தியுள்ள அந்தஜாஜலி சலிக்கவில்லை. எப்பொழுதும் தர்மத்தில் மனம் பற்றிய அவர் அதர்மத்தை ஈரும்பவில்லை. ஒ! பிரபுவே! அதனால் அவைகள் அபபொழுது ஒவ்வொருநாளும் வந்து அவருடையதலையில் இருப்பாறி ஸந்தோஷத்துடன் வல்லித்தன. பிறகு, முட்டைகள் முத்தர்ந்து குஞ்சுகள் உண்டாயின ; அங்கையே விருத்தியையுமடைந்தன. ஜாஜலியும் அசையாமலிருந்தார். வீரதங்கொண்டு தர்மசித்தமுடையஅவர்க்குருவிகளின்முட்டைகளைக்காப்பதற்காக ஜாக்ரதையுடன் அசைவற்று அபபடியே நின்றார். ஒ! ராஜேந்திரனே! பிறகு, அந்தக் குஞ்சுகளுக்குக் காலத்தில் சிறகுகள் உண்டாயின. அந்தமுனிவரும் அந்தக்குருவிக்குஞ்சுகளுக்குச்சிறகுகளுண்டானதை அறிந்தார். புத்திமான்களிற்கிறந்தவரும் உறுதியான விரதமுடையவருமானஜாஜலி

பிறகு ஒருகால் அந்தப்பக்ஷிகளைப்பார்த்துப் பரமஸங்தோஷமடைந்தார். அப்படியே மேன்மேலும் விருத்தியடைந்துவருகின்ற அவைகளைப்பார்த்தும் ஸந்தோஷத்தை அடைந்தார். பக்ஷிகளும் பயமில்லாமல் சூஞ்சுகளுடன் அவர்தலையில் வலிந்தன. அந்தஜாஜலியென்கிற வேதியரும் அவைகள் சிறகுமுளைத்து மாலைதோறும் ஆகாயத்தில் பறந்து திரும்பிவருவதையும் பாத்தார்; அசையாமலுமிருந்தார். ஒருகால் அவைகள் தாய்தந்தூதகளால் விடப்பட்டு அடிக்கடி வருவதும் போவதுமாயிருந்தன: ஜாஜலியும் அசையாமலே இருந்தார். ஒ ! அரசனே ! அப்படியே அந்தக்குஞ்சுகள் பகல்முழுவதும்போய் விட்டு மறுபடியும் அங்கேயேவலிப்பதற்காக ஸாயங்காலம் திரும்பி வந்தன. ஒருஸமயம் பக்ஷிகள் ஐந்துஊள் வெளியில்சுற்றிவிட்டு ஆருவதுஊள் வந்தன. ஜாஜலிஅசையவில்லை. இறகுமுளைத்த அந்தப்பக்ஷிகள் வரவர மிக அதிகாட்கள் திரும்பிவராமலே இருந்தன. அரசனே ! ஒருஸமயத்தில் பறந்துபோன அப்பறவைகள் ஒருமாதம் வரையிலும் திரும்பிவர்கிவரில்லை. பிறகு, அந்தஜாஜலியும் வேறி டம்சென்றார். அவைகள் பறந்துபோனபிற கு ஜாஜலி ஆச்சரியத்தை அடைந்து, 'நான் வித்தண்ணேன்' என்று நினைத்தார். பிறகு, அவரைக் கார்வமான நூ சூழ்ந்துகொண்டது. உறுதியான விரதமுடைய வரும்தம்மைமச்சிக்கொள்ளுகிறவருமான அவர் அப்படியேவளிக்கிளம்பின பக்ஷிகளைப்பார்த்துவிட்டு உடனே தம்மை மிகவும்புகழுந்து கொண்டு ஸந்தோஷித்தார். பிறகு, சிறந்த தவழுள்ள அவா நதியில் நீராடி அக்கினியைத் திருப்திசெய்து உதயமாகிற ஸார்யனுக்கு எதிரில்வந்தார். ஜபம்செய்கிறவர்களிலசிறந்தவரான அவர் அப்படி குருவிகளைத்தலையில் பரிபாலித்ததால், 'என்னலதர்மம் அடையப்பட்டது' என்று வெளியில்நின்றுசொல்லித்தோன்றட்டினார். பிறகு, ஆகாயத்துவ ஒருவாக்கு உண்டாயிற்று. அதையும் ஜாஜலிகேட்டார். அதென்ன வென்றால், 'ஓ ! ஜாஜலியே ! தர்மததால சீர் துலாதாரனுக்கு ஒப்பாக மாட்டார். மஹாடித்துமானுன துலாதாரன் காசியிலஇருக்கிறான். ஓ ! ப்ராம்மணரே ! அவனே நீரெப்படிசொலலுங்கிரோ அப்படிசொலலத்துக்கவனல்லன்' என்பது. ஓ ! அரசனே ! (அதைக்கேட்டு) அந்த முனிவர் பொறுமைகளுடு துலாதாரனைப்பார்க்கவேண்டுமென்கிற விருப்பத்தால் எவ்விடத்தில் ஸாயங்காலமாகுமோ அவ்விடத்தில் தாமஸித்துக்கொண்டு பூமியில் ஸஞ்சரித்தார்; வெகுகாலம்நடந்து காசிப்பட்டணத்தை அடைந்தார். (அவ்விடத்தில்) வியாபாரங்செய்கிற துலாதாரனையும் கண்டார். மூலதனத்தாலேவிக்கிற அவனும் வரு

கிறஅங்தவேதியரப்பார்த்து உடனேனமுந்து மிகுங்தஸங்தோஷத் துடன் கேழமம்விசாரித்துப் பூஜித்தனன். பிறகு, துலாதாரன், 'ஓ! பிராம்மணரே! நீர்வரும்போதே நான் அறிக்தேன். ஸங்தேகமில்லை. ஓ! பிராம்மனேத்தமரே! நான்சொல்லுகிறவார்த்தையைக் கேளும். ஸஞ்சிதிரப்பிரதேசத்தை அடைந்து நீர் பெரியதவஞ்செய்தீர். நீர் முந்தி ஒருவிதத்தாலும் தர்மத்தின்பேரையும் அறியாமலிருந்தீர். ஓ! பிராம்மணரே! பிறகு, தவத்தால் வித்தியடைந்தும் முடையதலையில் சீக்கிரம் பக்ஷிகள் உண்டாயின. பிராம்மணரே! அவைகளும் உம் மால் காக்கப்பட்டன. அவைகள் சிறகுமுளைத்து வெளியில் ஸஞ்சரிக கப் போனபொழுது நீர், அங்கக்குருவிகளாலுண்டான தர்மத்தை நினைத்தீர். பிராம்மணர்ரேஷ்டரே! பிறகு என்விஷயமாக ஆகாயத்தி ஹண்டானவார்த்தையைநீர்கேட்டோ. உடனே நீர்பொருமைஅடைந்து இங்கேவந்தீர். பிராம்மணர்ரேஷ்டரே! உமக்கு என்னவிருப்பத் தை நான் செய்யவேண்டும்? அதைச்சொல்லும்' என்றுசொன்னேன்.

இருநாற்றுபத்தேட்டாவது அத்தியாயம்.

ஓ மா கஷி தர்மம். (தோடர்ச்சி.)



'ஜாஜலிக்கும் துலாதாரனுக்கும் தர்மநிமித்தமாகநடந்த ஸம்பாஷணை.)

, புத்திமானான அங்கத்துலாதாரன் இவ்விதம்சொல்ல, புத்துசாலையான ஜாஜலியென்றமுனிவர் அபபொழுது அவனைநோக்கி ஒருவார் த்தை சொல்லவானார். 'ஓ! வைப்பியபுத்ரா! ரஸமுள்ள எல்லாவஸ்துக்களையும் எல்லாவாஸனைப்பொருள்களையும் விருக்ஷங்களையும் ஒத்தி களையும் விற்கின்றான்க்கு, சிறங்கத்தும் நிலைத்தத்துமான இங்களான மானது எதனால் உண்டாயிற்று? மிக்க அறிவுள்ளவேனே! இங்கவிஷயத்தையெல்லாம்னக்குச்சொல்' என்றுவினாவினர். புகழ்பெற்றவேதியர் இவ்விதம் கேட்க, தர்மார்த்தங்களின் உண்மையை உணர்க்க துலாதாரனைக்கிற வைப்பியன் தர்மங்களுடைய ஸெலுக்ஷமங்களைச் சொல்ல வானேன். 'ஓ! ஜாஜலியே! ஜனக்கள் எல்லாப்பிராணிகளுக்கும்நன்மையும் எல்லாரிடத்திலும் ஸ்நேகத்திற்குக்காரணமும் அதையுமாகச் சொல்லுகிறதும், ரகஸ்யமும், ஸாதனமுமான தர்மத்தை நான் அறி வேன். ஓ! ஜாஜலியே! எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் துரோகமில்லாம

லாவது அல்லது (அவ்சியமானால்) அற்பதுரோகத்துடனுவது இருக்கும்ஜீவனம்தான் சிறந்த தர்மம். அதனால் நான் ஜீவிக்கிறேன். நான் சிறியசூச்சிகளாலும் புற்களாலும் வீடுகட்டிக்கொண்டிருக்கிறேன். ஒ! பிராம்மணப்ரேஷ்டரே! நான் செம்பஞ்சு, பத்மகம், துங்கம், உயர்ந்ததும்தாழ்ந்ததுமானவாஸைப்பொருள்கள், கள் தவிரப்பல்விதமான அந்த அந்த ரஸபதார்த்தங்கள் இவைகளை எல்லாம் கபடமின்றிப் பிறரிடமிருந்து விலைக்குவாங்கி விறகிறேன். ஒ! ஜாஜவியே! செய்கையினாலும் வாக்கினாலும் மனத்தினாலும் எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் மித்திரனும் அவைகளுடைய விதத்தில் பற்றுதலுள்ளவனுமாறிருக்கிறவன்தான் தர்மத்தையறிந்தவன். ஒ! ஜாஜவியே! நான் ஒருவளையும் அனுஸரிக்கிறது மில்லை; <sup>1</sup> பிரோதிக்கிறது மில்லை; <sup>2</sup> துவேஷிக்கிறது மில்லை; விரும்புகிறது மில்லை; எல்லாப்பிராணிகளிடத்திலும் ஸமமாக இருக்கிறேன். என்னுடைய விரதத்தைப் பாரும். ஜாஜவியே! என்னுடைய தராசம் எல்லாவிஷயத்திலும் ஸமயாகவே இருக்கிறது. நான் பிறருடைய செய்கைகளைப் புகழ்கிறது மில்லை; இகழ்கிறது மில்லை; பிராம்மணப்ரேஷ்டரே! (மேகத்தாலுண்டாகும்) ஆகாயத்தினுடைய விசித்திரங்களைப்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன். ஜாஜவியே! எனக்கு எல்லாப்பிராணிகளிடத்திலும் ஸமமான அருள்இருக்கிறது. இஷ்டவஸ்து, அங்கீஷ்டவஸ்து (இரண்டும்) அறறவனுண்ணலும் விருப்புவெறுப்பு இரண்டும் வெளியில விலக்கப்பட்டன. இவ்விதம் என்னை நீர் அறியக்கடவீர். ஒ! புத்தி சாலிகளிலுத்தமரான ஜாஜவியே! என்னை எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் ஸமமாகவும் ஒட்டாஞ்சில்லியையும் பொன்னையும் ஸமமாக என்னுபவனுகவும் நினைக்கக்கடவீர். குருடரும் செவிடரும் பித்தரும் தேவர். களால் அடைக்கப்பட்ட <sup>3</sup> துவாரத்தையுடையவர்களாகப்பிழைப்புமட்டமே பயனைக்கவைடையவர்களாயிருப்பதுபோல ஞானியானங்களைமையும் இருக்கிறது., பிராயமுதிர்ந்தவர்களும் நோயாளிகளும் வலியற்றவர்களும் விஷயங்களிலவிருப்பமில்லாமலிருப்பதுபோலவேனக்கும் அர்தத்திலும் காமத்திலும் போகத்திலும் விருப்பமில்லை. ஒ! பிராம்மணரே! எப்பொழுது புருஷன் ஒன்றினின்றும் பயத்தையடைகிற தில்லையோ, எப்பொழுது இவனிடமிருந்தும் ஒன்றும் பயத்தையடைகிறதில்லையோ, எப்பொழுது ஒன்றையும் விரும்பாமலும் வெறுக்காம

1 வாக்கினாலும் செய்கையினாலும் பகைபாராட்டுவது.

2 மனத்தினால் பகைபாராட்டுவது.

3 இந்திரியங்கள்.

லும் இருக்கின்றனலே அப்பொழுது வித்தியைடுடைகிறான். எப்பொழுது காயத்தினாலும் வாக்கினாலும் மனத்தினாலும் ஒருபிராணியிடத் திலும் கெட்டவன்னைத்தைச் செய்யவில்லையோ அப்பொழுது பிரம் மத்தைஅடைகிறான். எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் பயத்தைஉண்டுபண் ண்மலிருப்பவனுடைய தர்மத்திற்குச்சரியானதர்மம் இதற்குமுன் னுப் பூப்பொழுதும் ஓரைமேலும்ஒல்லை. அவன் அபயமானஸ்தானத் தை(பரம்மத்தை)அடைவான். மூர்மானவர்த்தையும்கடினைக்கூடி யுமடைய எவனிடமிருந்து எல்லா உலகமும் மிருத்யுவின்வாயைக் கண்டுகடுங்குவதுபோல நடிநாக்கிறதோ அவன் மிக்கபயத்தை அடைவான், சீதுப்படியிருக்கிறவர்களும் முதியவர்களும் புத்தரபெளத்திரர் களுள்ளவர்களும் ஒருவரையும் துன்பட்செய்யாதவர்களுமாயிருக்கிற பெரியேர்களுடைய நடக்கையை நாம் அனுஸ்திக்கிறோம். நித்ய மானதர்மமான ஒ (சிலபாகதால்வேறுபட்ட) ஸதாசாரத்தாலபுரண்டு நஷ்டமாகிவிட்டது. அதனால் வித்வானும் தவசியும் காமக்குரோதங்களைவென்றபலவானுங்கூட மோகிக்கும்படிசெய்யப்படுகிறார்கள். ஒ! ஜாஜலியே! புதத்மான் ஆசாரதநிறுவனேயே விரைவாகது தர்மத்தை அடைவான். நல்லகர்மங்களால் அடங்கித் துரோகசிந்தனையில்லா மல் நடந்துவருபவனுக்கு, இவ்வுலகத்தில், நீதியில் தாஞ்சைவே மித ந்துவருகிற ஒருகட்டையானது தாஞ்சைவே மிதந்துவருகிற மற்றொரு கட்டையுடன் சேருகிறதும், பிறகு அநில் அங்கங்கிருந்து மற்றும் சிலகட்டைகளும் சுச்சிருப்பைகள் காஞ்சும் சேரவேண்டுமென்கிற விருப்பமில்லாமல் ஒருகால் தாமாகவேவந்துசேருகிற தும்போல(புதர மிதத்திராதிகளின்சேர்க்கையும் உண்டாகிறது,) ஒ! முனிவரே! எவனிடமிருந்து ஒருபோதும் ஒருவிதத்தாலும் ஒருபிராணியும் பயந்து நடுங்காமலிருக்கிறதோ அவன் எப்பொழுதும் எல்லாப்பிராணிகளிடமிருந்தும் பயமில்லாமையை அடைவான். ஒ! வித்வானே! குறைக்கின்ற செங்காயினிடமிருந்து எல்லாஉலகமும் நடுங்குவதுபோலவும் எல்லாஜலஜங்குகளும் கரையையடைந்து நடுங்குவதுபோலவும் எவனிடத்தில் எல்லாப்பிராணியும் நடுங்குமோ (அவன் அபயத்தை அடையாட்டான்,) ஆசாரம் இவ்விதம் ஏற்பட்டிருத்தலால், எவன் ஜனக்கட்டும் தனமுழுள்வனுயிருக்கிறான் அவனே நல்ல பாக்யமுள்ளவன். அப்படியே அவனே உத்தமன். ஆகையால், அற்பப்பயனைச் சிங்குத்தவர்களும் எல்லாம் அறிந்தவர்களும் ஸமர்த்தர்களுமானகவிகள் அவர்களையே கீர்த்திக்காகச் சாஸ்திரங்களில் வர்ணிக்கின்றார்கள். தவங்கள்லும் யாகத்தாலும் தானங்களாலும் ஞான

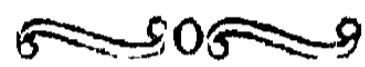
மானவார்த்தைகளாலும் இவ்வுலகில் எந்தளங்தப்பயனை அடைகிறோர் களோ அந்தப்பயனெல்லாம் அபயதானத்திற்கும் கிடைக்கும். உலகத்தில் எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் அபயதக்ஷிணையைக்கொடுக்கிறவன் ஸத்யமென்கிற யாகங்களைச்செய்கிறவனுகி அபயதக்ஷிணையைடைவான். பிராணிகளுக்குத் துன்பய்செய்யாமலிருப்பதைப்பார்க்கிறும் உயர்ந்ததாமம் ஒன்றும்இல்லை. ஒ ! மகாமுனிவரே ! எவனிடமிருந்து ஒருப்பிராணியும் ஒருகாலும் ஒருவிதச்சாலும் நடிங்குகிறதுல்லையோ அவன் எல்லாப்பிராணிகளிடமிருந்தும் அபயத்தை அடைகிறன். எவனிடமிருந்து உலகமானது வீட்டிலுள்ள பாம்பினிடம்நடிங்குவது போல நடிங்குகிறதோ அவன் இம்மையிலும் மறுமையிலும் தர்மத்தைஅடைவான். எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் ஆத்மபூதனும் எல்லாப்பிராணிகளையும் (தன்னிடத்தில்) பார்க்கிறவனும் அடையவேண்டிய கதியில்லாதவனும் பிரம்மததையைடைய விருப்பமுள்ளவனுமாயிருப்பவனுடையமார்க்கத்தில் தேவர்களும் அறியாமல் மயங்குகிறார்கள். ஸகலபூதங்களுக்கும் செய்யும் அபயதானத்தை எல்லாத்தானங்களுக்கும் உத்தமமாகச் சொல்லுகிறார்கள். ஒ ! ஜாஜியே ! உமக்கு உண்மையைச் சொல்லுகிறேன். என்னுடைய (வார்த்தையை) நம்பும். ஒருவனே செல்வமுள்ளவனுகளிருந்து பிறகு வறுமையை அடைகிறன். வினைகளுடைய நாசத்தைப்பார்த்து ஜனங்கள் எப்பொழுதும் நின்திக்கிறார்கள். காரணமின்றித் தர்மமானது இல்லையன்றே ? ஜாஜியே ! தர்மம் ஸுக்ஷமமாகவன்றே இருக்கிறது? வேதத்தில் வித்தத்திற்காக்கும் ஸாத்யத்திற்காகவும் தர்மம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. மிகவும் மறைவானதர்மமான சு ஸுக்ஷமமானதால் நன்றாக அறியமுடிகிறதில்லை. ஒருவிதமான ஆசாரத்தைக்கண்டு மற்றொரு விதமாக அறிகிறான். எருதின் விருஷணங்களைச் சேதிக்கிறவர்களும், மூக்கைக் குக்குகிறவர்களும், அதைப் பெரியசமைகளைச் சுமக்கச் செய்கிறவர்களும், கட்டுகிறவர்களும், வசப்படுத்துகிறவர்களும், பிராணிகளைக்கொன்று தின்னுகிறவர்களுமானவர்களை என் தூஷிக்கிறீரில்லை ? மனிதர்கள், மனிதர்களையே தாஸராசச்செய்துகொண்டு அனுபவிக்கின்றார்கள் ; இவும் டகலும் அடிப்பிழைலும் கட்டிலும் நிர்ப்பங்தத்தினுலும் யேலைவாங்குகிறார்கள். கன்னைஅடிப்பந்தலும் கட்டுவதிலும் என்ன நுக்கம் உண்டாலுமோ அதையும் அறிவான். ஜாந்து இந்திரியங்களோடுசடின பிராணிகளில் ஸுர்யன், சந்திரன், வாயு, பிரம்மா, பிராணன், சிரது, யமன் (முதலிய) எல்லாத்தெய்வங்களும் வலிக்கின்றன. அந்தஜீவன்களை விற்கிறவனுக்கு இறந்தபிரா

ணிகள்விஷயத்தில் ஆலோசனை ஏது? வெள்ளூடு அக்னி; செம்ம றிக்கடா வருணன்; குதிரை ஸ்ரீராமன்; பூமி விராட்; பசுவும் கன்றும் சந்திரன்; இவைகளையிற்றவன் வித்தியையடையான். ஒ! பிராம்மண்ரே! தைலத்திலும் கெய்யிலும் தேனிலும் ரஸங்களிலும் ஒவ்வொக்களிலும் என்னவிசாரம? உலங்கும்கொசுகுமில்லாதவிடத்தில் ஸாகமாகவளர்க்கப்பட்ட பசுக்களை, அவை தம்தாய்க்கு அன்பான வையென்றுதெரிந்தும், மனிதர்கள் பலவாறு பலாத்காரம்செய்து பல கொசுக்களால்நிறைந்தவையும் மிக்கசேறுள்ளவையுமான இடங்களை அடைவிக்கிறார்கள். சிலகாளைகள் விதியில்லாமலே சுமையால் வருத் தப்பட்டு நடிந்குகின்றன. அந்தச்செய்கையைவிட 1 ப்ரநுணஹத்தி யும் பெரிதென்று நான் நினைக்கவில்லை. சிலர் பயிர்த்தொழிலை நல்ல தென்று நினைக்கின்றனர். அந்தத்தொழிலும் மிக்ககொடிதாயிருப் பது. கொழுவுடன்சேர்ந்த கலப்பைகளால் பூமியையும் அதிலுள்ள ஜங்குகளையும் உழவன் துன்பம்செய்கிறுன்; அப்படியே பசு தாகம் களைப்பு இவைகளால் இனோத்தவையும் நுகத்தடியில் பூட்டப்பட்ட வையுமான ஏருதுகளையும் துன்பம்செய்கிறுன். கோக்கஞக்கு அக்ன யங்கள் (=கொல்லத்தகாதவை) என்று பெயர். எவன் இவற்றைக் கொல்லத்தக்கவன்? எவன் வீணைக்கோவைத்துன்புறுத்துகிறானே அவன் பெரியதீங்கைச் செய்தவனுவான். மோக்ஷத்தில முயற்சி யுள்ளரிஷிகள் (தங்கள் பூஜைக்காகப் பசுவையும் விருஷ்பத்தையும் ஹிம்ஸைசெய்த) நஹாஷனிடத்தில், ‘மாதாவான பசுவையும், பிதா வான விருஷ்பத்தையும் கொன்றுய. ஒ! நஹாஷனே! கெட்டகாரி யத்தைச் செய்தாய். உன்னால் நாங்கள் துக்கத்தை அடையப்போகி ரேம்’ என்னும் இதைத் தெரிவித்தார்கள். ஒ! ஜாஜியே! புகழ் பெற்றவர்களும் மஹாபாக்யவான்களுமான அந்தரிஷிகள் அந்தப் பாவத்தை நூற்றிருந்தோகங்களாகச் செய்து எல்லாப்பிராணிகளிடத் திலும் தள்ளினார்கள். உண்மையான அர்த்தத்தைக்கண்டவர்களும் மஹாத்மாக்களுமான எல்லாமுனிவர்களும் நஹாஷனே ப்ரநுண ஹத்தி செய்தவனுகச் சொல்லுகிறார்கள். ‘அவன் கிருஹத்தில் நாங்கள் போஜனம்செய்யமாட்டோம்’ என்று சொல்லிவிட்டு யதிகளும் சாந்தர்களுமான ரிஷிகள் ஞானத்தினால் நஹாஷனே ஆகேஷபித்தார்கள். ஒ! ஜாஜியே! அவ்வாறு பரம்பரையாகவந்த ஆசாரத்துடனிருப்பதால் நீர் ஸமர்த்தராயிருந்தும் இப்பொழுது அமங்களமும் கோரமுமான இப்படிப்பட்ட ஆசாரங்களை அறியவில்லை. காரணத்து

ஞல் தர்மத்தைத் தேடுவேண்டும். கேவலம்<sup>1</sup> லோகாசாரத்தை ஆசரிக்கக்கூடாது. ஜாஜலியே! எனக்குத் துன்பஞ்செய்கிறவனும் புகழ்கிறவனுமாகிய இருவர்விஷயத்திலும் கேளும். அவர்களிருவரும் எனக்கு ஸமமானவர்களே. எனக்கு விருப்பும் வெறுப்புமில்லை. இப்படிப்பட்ட இந்தத்தர்மத்தைப் புத்திமான்கள் கொண்டாடுகிறார்கள். இந்தத்தர்மம் யுக்திக்குஒத்தது; எப்பொழுதும் தர்மசீலர்களாலும் யதிகளாலும் கூரியபுத்தியால்அறியப்பெற்று அனுஷ்டக்கப்படுகிறது' என்றுசொன்னான்.

### இருநாற்றுபத்தோன்பதாவது அத்தியாயம்.

மொக்கை தர்மம். (தோடர்ச்சி.)



(ஜாஜலிக்கும் துலாதாரனுக்கும் தர்மநியித்தமாகநடந்த  
ஸம்பாஷனைத் தோடர்ச்சி.)

ஜாஜலியானவர், 'தராசுபிடிக்கிறவனுணவன்னல் நடத்தப்படுகிறதர்மமானது பிராணிகளுடைய ஸ்வர்க்கமார்க்கத்தையும் ஜீவன வியாபாரத்தையும் தடைசெய்யும். கிருஷிபினுலன்றே அன்னமுன்டாகிறது? அதனால் நீயும் ஜீவிக்கிறோய். ஒ! வைச்சர்யனே! பசுக்களாலும் பயிர்களாலும் மானிடர்கள் ஜீவிக்கிறார்கள். அவைகளால் யாகமும் உண்டாகிறது. நீங்களுக்காகவாதமேபேசுகிறோய். இந்தஉலகமானது கிருஷி ஒன்றைமட்டும் விட்டாலே ஜீவியாதே' என்றுசொன்னார்.

துலாதாரன், 'ஓ! ஜாஜலியே! (தர்மமான) பிழைப்பைச் சொல்லப்போகிறேன். ஓ! பிராம்மணரே! நான் நாஸ்திகனால்லேன். நான் யாகத்தையும் நின்திக்கவில்லை. யஜ்ஞத்தைஅறிந்தவனே மிசவும் தூர்வபன். பிராம்மணரே! யஜ்ஞத்துக்கு நமஸ்காரம். எந்தஜனங்கள் யஜ்ஞத்தை அறிந்தவர்களோ அவர்களுக்கு நமஸ்காரம். பிராம்மணர்கள் தங்கள்யஜ்ஞத்தைவிட்டு ஈத்தரியர்களுடைய யஜ்ஞத்தை அனுஷ்டிக்கிறார்கள். ஓ! பிராம்மணரே! லோபிகளும் பணத்தில் மிகவும் பற்றுவளவர்களுமானாஸ்திரிகளால் வேதவாதத்தை அறியாதவர்களுக்குப் பொய்யானது ஸுத்யம்போல ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. (அறியாதவன்) 'நீ இது கொடுக்கவேண்டும்; இது கொடுக்கவேண்டும்' என்கிறதைத்தவிர வேறொன்றையும் (அவனுக்குச்) செய்ய விரும்புகிறதில்லை. ஆகையால், (கொடாதவிஷயத்தில் பொருளுக்கு)

<sup>1</sup> வெறுபாடம்.

திருட்டு ஏற்படுகிறது. ஓ! ஜாஜிலி யே! அவனுடையகர்மங்கள் மாறு பட்ட கர்மங்களாகின்றன. முறையாகச் செய்யப்படுகிற ஹவிலினுல் தேவதைகள் ஸக்தோவிக்கிருர்கள். நமஸ்காரத்தினுலும் ஹவிலினு வூம் வேதாதபயனத்தினுலும் நான்யமு கலானவைகளினுலும் ஹவ தைகளுக்குச் சாஸ்திரப்பிரமாணப்படி பூஜையானது ஏற்படும்.<sup>1</sup> இந்தம் பூர்த்தமென்னும் இங்களாகிறது தீயோருக்குத் தீயஸக்தது உண்டாகிறது. லோபியிடமிருந்து லோபி உண்டாகிறான். ஸமபுத்தி யுள்ளவனிடமிருந்து ஸமபுத்தியுள்ளவன் உண்டாகிறான். யஜமானர்களும் ரித்விக்குக்களும் எப்படித் தங்களை (நடத்திக்கொள்ளுகிறார்களோ) அப்படியே அவர்களின்ஸக்திகளும் உண்டாகின்றன ஆகாயத்திலிருந்து சுத்தமானஜலமுண்டாவதுபோல யஜஞ்சுத்திலிருந்து பிரஜை உண்டாகிறது. ஓ! பிராம்மணர்! அக்ணியில்போடப்பட்ட ஆஹாதியானது ஆதித்யனே அடைகிறது. ஆதித்யனிடமிருந்து மழைஉண்டாகிறது. மழையினுல் அன்னயூண்டாகிறது. அன்னத்தினுல் பிரஜைகளுண்டாகின்றன. பல்ளைக்கருதாமலு யஜஞ்சுத்தைச் செய்துவந்த முன்னோர்கள் அந்தயஜஞ்சு நதிநூல் விரும்பியஅன்னத்தையும் அடைந்தாகன். பூரி உழப்படாமத்ஸ பலன்தருவதாயிருந்தது. ஆசீர்வாதங்களாலேயே கொழுகள் உண்டாயின. அந்த முன்னோர்கள் யாகங்களிலும் தங்களிடத்திலும் ஒருங்கிணியும் நினைக்கவில்லை. யாகபலூனில் ஸக்தகப்பட்டுக்கிரகான்து யாகஞ்செய்ப்பவர்கள்<sup>2</sup> அவர் துக்களும்டம்பழுடையவர்களாக லோபிகளும் தனத்தையே பிரயோஜனமாகவுடையவாராகுமாகிறார்கள். வேதப்ரமாணத்தைக் 'ஆர்க்கத்தினுல் கெடுக்கிறவன் அசுப்ரமதி, நானுல் பாவிகளுக்கூடிய லோகங்களை அடைவான். ஓ! பிராம்மணப்ர்தாஷ்டாரே! அவன் இந்தஉஸ்ததில் எப்பொழுதும் அறிவில்லாதவனும் கெட்டத்தநமுள்ளவாவுமாவான். பிராம்மனருளவான், 'இது அவர்யம் செய்யத்தகுக்கந்து' என்று செய்யவேண்டிய கமாவைச் செய்கிறார், அப்ரதிச்செய்யாவிடுவதைத் தின்னாக்கிறார்கள்; உலகத்திலே பிரம்மம் ஒன்றே நூற்குக்கிறதன்தீவில்லை. இப்படிப்பட்டவனுடைய குலரமில்லாத கர்மாவும் பெரிததனும் கேட்டிருக்கிறும். நூலாகி தால் எல்லாப்பிராணிக் குக்கும் உபகாரமும் பயணிவிரும்புவதை ஸங்கோசமுமிருக்கின்றன. ஸத்யத்தையும் தமத்தையும் யாகமாகவுடையவர்களும் லோபமற்ற

1 யாகம்.

2 குளம்வெட்டுவது முதலியா.

3 வேறுபடத்.

4 வேறுபாடம்.

வர்களும் ஆக்ம யாஸமுள்ளவர்களும் அங்கஸமயத்திற்கு வேண்டியதுபோக 1விச்சத்தை நூத்தனளிக்குகிறவாக ஏந்தாயிருக்கிற ஸகலஜன யகளும் மாஸரமில்லாதவர்களாவார்கள். சர்வம் ஆசமா இவற்றின் நூத்வத்தை அறிந்தவர்களும் கமர்க்குரிய யஜ்ஞாநால் நிஷ்டையுள்ள வர்களும் டிம்மத்தைச் சீர்க்கூத் வேதந்தூ (பிரஸ்வத்தை) தீபிக்கிறவர்களுமாயிருக்கிறவாகள் மாஸ்வர்களையும் ஸந்தோஷிக்கச்செய் வார்கள். அந்தப்பிரஸ்வம் ஸாலதேவதைகளின் ஸ்வாஸ்திரமும் பா பாங்களான ஸகலப் பிரம்மஸ்வாஸமும் பிரம்மதைப்பற்றியதுமாயிருக்கிறது. ஒ! ஜாஜலியே! அங்கப்பிரஸ்வாத்தை உபாவலிக்கிற வன் திருப்தியை அடைகிறபோது தேவர்கள் திருப்புதியை அடைகிறார்கள்; 2 ஸகல ரஸங்களாலும் திருப்புதியடைந்தவன் பின்பு ஒன்றையும் விரும்பான். ப்ரம்மஜ்ஞாநக்ருதை திருப்துயடைந்தவனுக்கு ஸாகத்தைக்கொடுக்கின்ற நித்யதிருப்தியான நூல்டாகிறது. ஆகையால், அவன் அதைத்தவிர வேது ஒன்றையும் விரும்பான். தரமத்தை ஆதாரமாகவுடையவர்கள் தர்மதாஸுண்டான ஸாகத்தை யுடையவர்களும் அப்படியே எல்லாமுயற்சியையுமுடையவர்களுமாயிருக்கிறார்கள். வீலேகிபானவர், 'உண்மையில் நமக்கு இதற்கு மேலானது ஒன்று இருக்கின்றது' என்று நினைக்கிறான். ஈஸ்திரஜ்ஞானமும் அனுபவமுமுடைய சிலர் மிகவும் புண்ணியத்தைக்கொடுக்கின்றதும் பரிசுத்தமுள்ளதும் பரிசுத்தர்களான பேரியோர்களுடைய பாம்பரையில் வைக்கப்பட்ட குமான (ஸம்பாரஸமுத்திரத்தின்) அக்கரையை அடையவிரும்புகிறார்கள். அந்தஸாத்விகர்களோ வெங்குல் ஓரில்சென்று சோகத்தை அடைகிறதில்லையோ, (மறுபடி) நழுவுகிறதில்லையோ, வருத்தத்தை அடைகிறதில்லையோ அப்படிப்பட்ட பிரம்மத்தின் பதத்தை இவ்வுலகிலேயே அடைகிறார்கள். அவர்கள் ஸ்வர்க்கத்தை விரும்புகிறதேயில்லை; அதற்காகயாகம் செய்கிறதுமில்லை. பிரம்மத்தையே பொருளாகக்கொண்டு இயன்றமட்டும் ஹ்மிட்டஸயின்றி ஸத்துக்களுடைய மார்க்கத்தையேதொடருகிறார்கள். ஆவாசன் விருக்குங்களையும் ஒங்கத்தகளையும் கணிகழுகுகளையும் அறிகிறார்கள். லோஷகளும் பயனைப்படுகிறவாகனுமான ரித்விகருக்கள் இவர்களுக்கு யாகஞ்செய்விக்கிறதில்லை. காமத்தின் முடிவையாடந, அந்தப் ப்ராம்மணாகள் ப்ரனஜகளை அனுக்கிற

1 'உதபநந்தபாகம்' என்பது மூலம் 'உள்ளதாகக்கொடுப்பவா' என்றும் கொள்ளலாம்.

2 இரண்டுசொந்கள் கூடிப்பட்டன.

கூசுறு

ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

கிப்பதில் விருப்பத்தால் தம்மையே திரவியமீகச்செய்துகொண்டு யாகத்தைச் செய்கிறார்கள். ஆகையால், லோபிகளான ரித்விக்குக்கள் ஆசைகொண்ட அவ்விதமனீதர்களுக்கு யாகஞ்செய்விக்கிறார்கள் ஒ! ஜாஜிலே! '(ஸாதுக்கள்) தம்தர்மத்தைச் செய்வதனாலேயே பிரஸீஜகளை ஸ்வர்க்கத்தை அடைவிக்கிறார்கள்' என்கிற என்னுடைய புத்தி எல்லாருடைய விஷயங்களிலும் ஸமமாகவிருக்கிறது. ஒ! மஹாமுனிவரே! மனத்தைவசம்செய்த பண்டிதர்கள் எப்பொழுதும் யஜ்ஞத்திலேயிருக்கிற காரணத்தினால் தேவயானமென்கிற மார்க்கத் தினை போகிறார்கள். ஒ! ஜாஜிலே! உள்ளபடியே இருவரும் தேவயானமென்னும் மார்க்கத்தால் போகிறார்கள். அவர்களில் ஒரு வனுக்குத் திரும்பிவருவதுஉண்டு. மனத்தை அடக்கினவனுக்குத் திரும்பி வருதலிலை. இவர்களுக்கு மனத்தின் ஸங்கற்ப வித்தி களால் ஏருதுகள் தாமாகவே வந்துசேருகின்றன; வகிக்கவும் செய்கின்றன; பசுக்களும் தாமாகவே கறக்கின்றன. அவர்கள் தூங்களே சங்கற்பத்தினால் யூபங்களைப்பெற்று வளித்திலடையப்பட்ட தக்ஷிணையுடன் யாகஞ்செய்கிறார்கள். அவ்வாறு ஆதமத்யானத்தோ டிருப்பவன் கோவை ஆலம்பனம்செய்யத் தகுதியுள்ளவன். பிராம்மணரே! ஆனாலும், அவர்கள் தானியங்களால் யாகஞ்செய்வார்கள். அப்படிப்பட்டவர்கள் பரதத்தையுடன் கோவைக்கட்டி யாகஞ்செய்ய மாட்டார்கள். அந்த உண்மையை உனக்குச் சொல்லுகிறேன். ஒன்றையும் பிரார்த்தியாதவனும் ஒன்றையும் ஆரம்பியாதவனும் ஒருவரையும் நமஸ்கரியாதவனும் துதியாதவனும் குறைவற்றவனும் கரமம் நகித்தவனுமான அவனைத் தேவர்கள் பிராம்மணங்க சினக்கிறார்கள். ஒ! ஜாஜிலே! அத்யயனம் செய்வியாமலும் யாகஞ்செய்யாமலும் பிராம்மணனிடத்தில் தானஞ்செய்யாமலும்காட்யவிருத்தியையடைய விரும்புகிறவன் என்னக்குயடைகிறான்? இந்தத் தெய்வயஜ்ஞத்தைச்செய்கிறவனேவன்றால் யஜ்ஞத்திற்குத்தக்கபடி பயனை அடைவான்' என்று சொன்னான். ஜாஜிலி, 'ஓ! வைச்ய! முனிகளுடைய தத்வத்தை நாம் கேட்டதில்லை. ஆகையால், இந்தக்கஷ்டமானவிஷயத்தை உண்ணிடங்கேட்கிறேன். முன்முன்னுள்ளவர்கள் ஆத்மலாபத்துக்குரியதும் பசுக்கள் துன்பத்தை அடையாததுமான இந்தத்தர்மத்தைக் கவனித்ததில்லை. அப்படி கவனித்தவர்களும் இந்தக்கர்மாவுக்கு மேலான அந்தயோகதர்மத்தை நடக்கும்படி செய்யவுமில்லை. இவ்விதமிருந்தால் ஆதமாவாகிற பூமியில் செய்யப்படும்யாகத்தை அறிவீனர்கள் செய்யமாட்டார்கள். அப்படியிருந்தால் எந்தக்கர்மாவினால்

ஸாகத்தை அடைவான்? ஒ! மகாபுத்திசாலியே! அதைச் சொல். உன் னுடையவார்த்தையை நான் மிகவும் கம்புகிறேன்' என்று சொன்னார். துலாதாரன், 'பஜ்ஞங்களானாலும் யஜ்ஞங்கள்லாவிட்டாலும் பசுக்கள் ஒன்றிலும் ஹிம்ஷைக்ரு. ரியவைகளில்லை. கோவான் து நெய்யினாலும் பாவினாலும் தயிரினாலும் ஏட்டி-னாலும் தோவினாலும் வாவினாலும் கொம்பினாலும் பாகக்தினாலும் உபகரித்து யாகத்தை நிறைவேற்றவேசெய்கிறது. (அவைகளை யாகத்துப்) உப்பியாகித்துப் பத்னீவிரதத்துடன் விதியோடு நன்குசெய்கிறவன் இந்தக்கீர்வயாகத் தைச்செய்து அதற்குரியபயனை அடைவான். புரோடாசயாகமானது ஸகலபசுயாகங்களுக்கும் மேலாணபரிசுத்தமாகச் சொல்லப்படுகிறது. எல்லாந்திகளும் (யாகத்திற்குரிய) ஸரஸ்வதிந்திகளாகின்றன. எல்லா மலைகளும் பரிசுத்தமே. ஒ! ஜாஜிலியே! ஆத்மாவே · யாகழுமி. இடத்தைத் தேடவேண்டாம். ஒ! ஜாஜிலியே! இப்படிப்பட்ட இந்தத்தர்மங்களை இம்மையில் அனுஷ்டிக்கிறவனும் காரணங்களினால் தர் மத்தைத்தட்டுகிறவனுமாயிருப்பவன் சுபமானலோகங்களை அடைகிறேன்' என்றான். காரணங்களோடுகூடினவையும் எப்போதும் பெரியோர்களால் வேவிக்கப்பட்டவையுமான இந்தத்தர்மங்களைத் துலாதாரன் பரலாகித்தான்.

இருங்கிழுபதாவது அத்தியாயம்.

ஓ மா கூத்தர்மம். (தோடர்ச்சி.)



(ஜாஜிலிக்கும் துலாதாரனுக்கும் தாமநிமித்தமாகநடந்த  
ஸம்பாஷனைத் தோடர்ச்சி.)

துலாதாரன், 'நல்லஸாதனங்களினாலேயோ கெட்டஸாதனங்களினாலேயோ இந்தமார்க்கத்தை அடைந்திருக்கிறீர். (அவ்விடையத்தில்) அனுபவஞானத்தை உண்டிபண்ணிக்கொள்ளும். ஏறது, அது இவ்விடமென்பதை அறிவீர். உம்முடைய தலையிலுண்டான பருந்துகளும் இதராஜாந்திகளுமாகிற பஸாதமான இந்தப்பக்ஷிகள் எங்கும் ஸஞ்சாரிக்கின்றனவல்லவா? ப்ராம்மனேத்தமரோ! அங்கங்கு குழிகொண்டிருக்கிற இந்தப்பக்ஷிகளை அழைத்துப் பாரும். உம்முடையசரீரத்தில் எங்கும் கைகளாலும் கால்களாலும் பற்றிக்கொண்டிருந்துவைகளை யோசியும். உம்மால் பரிபாவிக்கப்பட்டபக்ஷிகள் உம்மைத் தங்கையாகங்கின்றன. ஒ! ஜாஜிலியே! பிதாவான

நீர் குழங்கைகளை இவைகளைச் சாந்திகமின்றி அழையும்' என்று சொன்னார். உடனே ஏஞ்சஜாஜலி தர்மதூரிலே அந்தப்பகுதிகளை அழைச்சு, (அவை) தர்மதூர்ப்பற்றிய வார்த்தைகளால் மறுமொழி சொல்லின. துவாழான், 'ஓ ! பிராம்மணம் ! கொல்லாமைமுதலானிலையே ஓய்வைக்கும் மறுவைமாகும் போதுமானசுர்ம். கொலையானது ப்ராழரையைப் போகுக்கும் அது கெட்டால் அந்தமனிதீணக்கெடுக்கும். (வாராலாடாவாரிஸ்) ஸமமானவாசனும் ப்ரத்தையுடையவர்களும் ஆடங்கினவர்களும் சாந்தியுடையவர்களும், 'இது வீறு' என்று யாகத்தைச்செய்கிறவசூர்யாயிருப்பவாகளுடைய யஜ்ஞம் ஒருங்காலும் அங்கீரிசுக்பாடாமல் போவதுல்ல. ஓ ! பிராம்மனாதீ ! பராத்தைத்தீயாவன்றால் வாதவருணமுள்ளவனும் ஸமாய ஒடுக்கையடிப்பிரியுமானதீவதை. பராத்தையானது ஹஸி, வாக்ரு, மனாக்ரி சங்காகளை உடன்டிபண்டிருக்கிற ச ; பரிபாலனமும் செய்கிறது. ஆகையால், வாக்கிழலுக்காட்டமானமங்கிரஸ்தூர்த்தைக்கும் மனத்தூலங்கூட மான தேவதாதியானத்தையும் ப்ரத்தையானது காக்கிறது. ஓ ! ஜாதிலீயே ! ப்ரத்தைக்குத்தைவினைலங்கட்டமானதை வாக்ரும் மனமும் யஜ்ஞமும் ரக்கிக்குத்துக்கவுகவால்ல. இந்தங்கிஷியத்தில் பழமையை அறிந்தபெரிபௌர்கள் பிரம்மாவினுல்சொல்லப்பட்ட ப்ரலோகங்களைச் சொல்லுகிறார்கள். (ஒவற்றின்பொருள்,) 'ப்ரத்தையிலலாமல சுத்தனையிருப்பது' எடுத்தைப்பொருளையும் சுத்தியில்லாமல ப்ரத்தையுள்ளவனுடையபொருளையும் தேவர்கள் வெட்டாகநினே, கார்கள். சுத்தனை லோபியினுடையதுன்னதையும் வட்டுயினாலீசிப்பவருணதாவை ஆடைய அன்னத்தையும் தேவாகள் சொரித்து சிரங்கடையும் ஸமமாகச்செய்தார்கள். அந்தச்சேவர், சீனாக்கிப் பிரம்மதேவர், 'நீங்கள் விபரீதமாகசெய்தீர்கள்' என்றுசொன்னார். தாதாவினுடைய அன்னம் ப்ரத்தையினுலபரிசுத்தம். சுருபணனுடையஅன்னம் அபராத்தையினுல கெடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. வட்டியினைல் ஜீவிக்கின்ற தாதாவினுடைய அன்னம் புசிகத்துக்காதது. பாராதாக்குமில்லாதவர் ஒருவனே தேவர்களுக்கு ஹஸ்ஸைக்கொடுக்கத் தகுதியிலலாதவன். அவனுடையஅன்னங்தான் புஜிக்கத்தக்கார்லைலயூறு துர்மத்தை அறிந்தவர்கள் நினைக்கிறார்கள். அப்ரத்தையானது கொடியபாவம். ப்ரத்தையானது பாவத்தினின்றும் விடுவிக்கிறது. ப்ரத்தையுள்ளபுருஷன், ஸர்ப்பமானது ஜீர்ணமானதோலைவிலுத்தபோலப் பாவத்தை விடுகிறான். ப்ரத்தையுடன்கூடின் தோஷவிருத்தியானது பரிசுத்தம் செய்கிற கர

மங்களுக்கெல்லாம் மேலானது எவன் ஆசாரதோஷமில்லாமல் ஸ்ரத்தையுடனிருக்கிறான் அவன் பரிசுக்குனே. அவனுக்குத் தவத்தால்செப்பக்கூடியது என்னாருக்கிறது? அவனுக்குத்தினாலும் என்ன? ஆத்மாவினுல்தான் என்ன? இந்தப்புருஷன் ஸ்ரத்தையே உருவமாகவுடையவன். எவன் எந்தார்த்தையோடுமிருக்கிறான் அவன் தன்மயமாயுள்ளவன். இவ்விதம் நூர்மானது தூர்மார்த்தங்களைக்கண்ட பெரியோர்களால் நன்றாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. நாங்கள் தூர்மத்தையறியவிருப்பாகதான் தூர்மதர்சனர்என்கிற முனிவரிடமிருந்து தூர்மத்தை ஏற்றிக்கொண்டோம். ஒ! அறிவிற்கிறந்த வரே! ஸ்ரத்தைப்பைஞ்சக்கடவீர். அதனால் எதுபறமோ அதை அடைவீர்” என்றுசொல்ல, ஜாஜ்வி, ‘வைஸ்யரோ! நாங்கள் முனிவர்களுடைய தூர்மத்தைக் கேட்டதுல்லை. இந்தத்தக்குவத்தைக் குமிடம் கேட்கிறேன். முன்னேமுன்னேயுள்ளவர்கள் இதைக் கவனிக்கவில்லை. (அவனிதாலும்) அங்கமுனிவர்கள் மேலான இங்கு விளையத்தை ஸ்தாபனானுசெய்யவில்லை. ஒ! வியாபாரியே! பாங்கள் ஸாகானமான (பாலாமுதலிய) பரிசுத்த வஸ்துக்களைக்கொடுத்து வெகுத்தை அடையும். தூர்மத்தில் அவைகளை உடனியாப்பர்க்குதிறவன் பத்தியின் விரதத்தோடு விழுப்படி தூர்மத்தைக் கொட்டுவேண்டும். ஸ்ராத்தையுடைய பராத்தையுடன் அங்குஷ்டிக்குறவுடையான அவன் தூர்மாத்மாவால்லற? என்று கேட்க, குலாநாயன், ‘ஓ! ஜாஜ்விரீய! தன் ஒலைய மார்க்கத்துல் குருந்துவிட்டே வெறியவை ந்தான்’ என்றுசொன்னுன். பிறகு, ஸ்வாபாகாவத்தில் மஹாபத்துமான்களான காங்கு ஜாஜ்வியும் நாலூ காரணம் ஸ்வர்க்கத்தை ஏதோந்து நங்கள் கர்மபலாத்துறைல் உண்டபன்னாப்பட்டது தங்கள் கங்கள் ஸ்தானத்தை அடைந்து வெகுமாகக் கங்கத்தார்கள். இவ்விதம் குலாநாராலுள்ள பலவிறுமான அங்கத்துரை ன்கொடூவுலப்பட்டது; குவி. குகர் என்றாக நின்றிக்குவும்பட்டது; புறாமயான சும்மும் சொலவப்பட்டது. ஒ! குகத்திபுத்துரை! பிரவீதித்தமான வீர்யக்காரியை அந்தக் குலாநாராலுடைய வாக்கீயகாரை ஜாஜ்வியாஸர் (கீட்டுச் சாங்கிலையேயும் அவர்க்கார். 1) வீரவீரம் குலாநாராலுல எல்லோனாலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது. அந்தாலும் ஒலும் குருஷ்டாந்த பட்டிசூதுடலும் உள்ளபடி சொல்லப்பட்டது. மறுடியும் எதைக்கேட்க விரும்புகிறேயே” என்று சொன்னார்.

இருநாற்றேழுபத்தோராவது அத்தியாயம்.

ஓ மா சஷி தர்மம். (தோடர்ஸ்ட்.)

~~~~~

(கோலையையும் சீர்த்துக்கூடு வாட்டந்தையும் செய்யாமல்  
தர்மத்தைச் செய்யவேண்டுமேன்பது.)

புதிச்சிரர், “ஒருவிதமான ஹிம்ஸையையுஞ் செய்யாதவர்கள் தம் 1சீர்த்தையும் ஆபத்துக்களையும் அறிகிறதில்லை. தொழில் இல்லாதவனுக்குச் சரீரயாத்திரை எவ்விதம் காக்கும்?” என்றுகேட்க, பின்மர் சொல்லத்தொடங்கினார்.

“சரீரம் வாடாமலும் மிருத்யுவுக்கு வசப்படாமலுமிருக்கும்படி கர்மத்தில் பிரவிருக்திக்கவேண்டும். செய்யும் முறையை அறிந்து தர்மத்தை ஆசரிக்கவேண்டும் இந்த விஷயத்திலும் 2விசக்யு வென்ற அரசனால் பிராணிரவிடத்தில் தயையினால் சொல்லப்பட்ட புராதனமான இநிஹாஸமொன்று சொல்லுகிறார்கள். அந்த அரசன் யஜ்ஞசாலையில் யூபத்தை முறிக்குக்கொண்டு நிற் ரும் விருஷ்பத்தை யும் தொழுவக்கில் (துன்பத்தையாடகையில்) விருஷ்பங்களுடைய மிகுதியான சப்தத்தையும் பார்த்து, ‘கோக்குஞக்கு கேஷமருண்டாக வேண்டும்’ என்று பிரார்த்தித்தான். அது உலகங்களில் நிலையான வார்த்தையாகிவிட்டது. கோஹிம்ஸை நடந்துகொண்டிருந்தபடி யால் இது ஆசீர்வாதமாகந் கற்பிக்கப்பட்டது. வரைகடங்தவர்களும் மிசவும் மூடர்களும் பிரம்மாவில்லையென்கிறவர்களும் ஆத்மாவில் சங்கேதகமுன்னவர்களும் பிராணிஹிம்ஸையுள்ள கர்மத்தினாலேயே புகழைவிரும்புகிறவர்களுமான மனிதர்களால் (யாகத்தில்) ஹிம்ஸையானது பெரிதாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. தர்மாத்மாவான மனு ஸகல கர்மங்களிலும் கொல்லாமையைபே சொன்னார். தங்கள் இஷ்டப்படி நடக்கிற மனிதர்கள் யாசமில்லாமலும் பசுக்களை வதைக்கிறார்கள். ஆனாலும், கெரிகதவன் பிரமாணத்தைக்கொண்டு ஸ- சஷமமான தர்மத்தைச் செய்யவேண்டும். (பிரமாணத்தில்) ஸகல தர்மங்களிலும் கொல்லாமையே பெரிதாக ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. ஆனாலும், ஸன்யாஸத்துடன் கிராமஸ்மீபத்தில் வஸித்துக் கொண்டு உறுதியான நியமத்துடன் காம்சாங்டத்தில் சொல்லப்பட்ட ஹிம்ஸையைத்தள்ளிவிட்டு, ‘இது ஆசாரம்’ என்று ஆசரியாமல்

1 ‘பிறவையையும் துன்பங்களையும் அடையமாட்டார்கள்’ என்பது.

2 ‘விசக்து’ என்பது ‘வேறுபாடும்.

இருக்கவேண்டும். 'கார்மபலத்தில் விருப்பமுள்ளவர்கள் அற்பர்கள். மனுஷ்யர்கள் யூபங்களுக்காக விருஷ்டங்களை வெட்டுகிறார்கள்; வீணைக மாம்ஸங்களைப் பக்ஷிக்கிறார்கள். ஆனால், இந்தத்தர்மம் புக முப்படுகிறதில்லை. தூர்த்தர்களால் கள், மீன், தேன், மாம்ஸம், ஆஸவம் (சாராயம்,) திலாண்னம் இவை (முதலானவை) உண்ணைப் படுகின்றன. இவைகள் வேதங்களில் சொல்லப்படவில்லை. காமத் தினாலும் லோபத்தினாலும் மோகத்தினாலும் இவைகளில் விருப்பம் வைக்கப்படுகிறது. பிராம்மணர்கள் எல்லாயாகங்களிலும்<sup>1</sup> வியா பகரான பரமாத்மாவே பூஜிக்கத்தக்கவரென்று சொல்லுகிறார்கள். பாயஸங்களாலும் புஷ்பங்களாலுமே அவருடையபூஜை சொல்லப் படுகிறது. வேதத்தில் சொல்லப்பட்ட விருஷ்டங்களும், யாகத்துக்கு உரியவையென்று சொல்லப்பட்ட விருஷ்டங்களும், சிறந்திபலமுள்ள வைகளும் சுத்தியுள்ளவைகளுமான<sup>2</sup> விருஷ்பங்களால் செய்யவேண்டிய மற்றஏல்லாச் செய்கைகளும் தேவபூஜைக்குரியவையே. (ஆகையால், ஹிம்மையில்லாமல் தேவரைப் பூஜிக்கவேண்டும்)" என்று சொன்னார். தர்மபுத்திரர், "ஹிம்மைசெய்யாமலிருக்கிறவனுடைய சர்ரமும் ஆபத்துக்களும் விவாதிக்கின்றன. ப்ரவ்ருத்தியே இல்லாத வனுக்குச் சர்ரயாத்தை எவ்விதமநடக்கும்?" என்று கேட்க, பீஷமர், "சர்ரம்வாடாமலும் மரணத்தை அடையாமலும் இருக்கும்படி யான தொழில்களில் இருக்கவேண்டும். செய்யவேண்டிய மூறையை அறிந்து தர்மத்தை ஆசரிக்கவேண்டும்" என்று சொன்னார்.

இருநாற்றேமுடத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

கோர்க்கிதார்மம். (தோடர்ச்சி.)

~~~~~

(காரியத்தை ஆராய்ந்துகேய்யும் விஷயத்தில் உதாரணமான சீரகாரியின் கதை.)

தர்மபுத்திரர், "கார்யத்தை விரைவாகவோ தாமஸமாகவோ எப்படி பரிசீலிக்கவேண்டும்? எல்லாவிதத்தினாலும் நிச்சயிக்கமுடியாத இந்தக்கார்யத்தில் எங்களுக்கு நிரே உத்தமரான குரு" என்று கேட்க, பீஷமர் சொல்லலானார்.

"இந்தவிஷயத்திலும் (பண்டிதர்கள்) அங்கிரஸ்குலத்திலுதித்த சிரகாரியினுடைய பூர்வசரித்திரமாகிய பழைய இதிஹாஸத்தைச்

1 'வித்தனுமேவ' என்பது மூலம். 2 'உசைஷி' எண்டது மூலம்.

குருசு

## ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

சொல்லுகிறார்கள். கெளதமருக்கு அனேகம் புத்திரர்களுண்டானார்கள். அவர்களைவருள்ளும் இளையவரானபுத்திரர் சிரகாரினன்பவர். 1 ஒ ! சிரகாரியே ! உமக்கு மங்களமுண்டாகக்கடவது. ஒ ! சிரகாரியே ! உமக்கு மங்களமுண்டாகக்கடவது. மேதாவியான சிரகாரியானவர் கர்மங்களில் குறறத்தைச் செய்கிற தில்லை, அறிவிற்சிறந்த அந்தச்சிரகாரி கெளதமருடையபுத்ரர். அவர் ஸகலாரியங்களையும் நெடுங்காலம் நன்றாக ஆலோசித்துத் தொடங்குவார் ; விஷயங்களை நெடுநேரம் யோசிப்பார் ; நெடுநேரம் தூங்காமலிருப்பார் ; அப்படியே நித்திரைசெப்பவார் ; நெடுங்காலம் காரியத்தைச் செய்து கொண்டிருப்பார், அதனால் அவர் சிரகாரியென்று சொல்லப்படுகிறார். அதனால் அவர், தீர்க்காலோசனையில்லாத புகதிக்குறைவுள்ள ஜனங்களால் சோம்பேறிக்தனத்தை ஏடுட்டவரென்றும் தூர்ப்புத்திருக்காரரென்றும் சொல்லப்படுகிறார். அப்படியிருக்க, ஒருஸமயம் மாதாவன (அஹல்யைக்கு) வியபிசாரமேற்பட்டபொழுது கோபமடைந்த அவர்பிதா மற்றப்புத்திரர்களைவிட்டிச் சிரகாரியைப்பார்த்து, ‘உன்தாயைக் கொல்’ என்றுசொன்னார். ஐபிக்கிறவர்களுள் ஈரேஷ்டரும் மஹாபாக்கியவானுமான கெளதமரென்னும்பிராம்மனர் இவ்விதனுசொல்லிவிட்டு ஆலோசியாமல் ஓடனே வனக்திற்குச் சென்றார். ஸ்வபாவத்தினுலேயே சிரகாரியான அந்தப்புத்திரர் வெகுகாலம் தாமதித்து, ஆப்படியே யாகட்டும்’ என்று சொல்லிவிட்டிச் சிரகாரியான படியால் நெடுங்காலம் ஊன்றி ஆலோசிக்கலானார்.

‘பிதாவின் கட்டளையை எப்படி நான் செய்வேன் ? மாதாவை எப்படிக் கொல்லாமலும் இருப்பேன் ? தூர்ஜனைப்போல இந்தத் தர்மஸங்கடத்தில் எப்படி முழுகாமலிருப்பேன் ? பிதாவின்கட்டளையோ பெரியதர்மம். மாதாவைக்காப்பது ஸ்வதர்மம். ஆனால், தாய்தந்தையர்களுக்குள்ளமான புத்திரத்தன்மையானது என்னை விட்டு நீங்காமலிருக்கவேண்டும். ஸ்திரீமாத்ரமன்றித் தாயுமானவளைக்கொன்றுவிட்டு எவன்தான் ஒருபோதாவது நன்மையடைவான்? பிதாவைஅவமதித்து எவன் புகழை அடைவான்? பிதாவை அவமதியாமலிருப்பது சிதம். மாதாவைரக்ஷிப்பது ஸ்வதர்மம். உசிதமும் செய்யத்தக்கதுமான இவ்விரண்டுதர்மங்களையும் எப்படி சிறிதும் விடாமலிருப்பேன்? பிதாவானவன் தன்னுடையசீலம் ஆசாரம் <sup>1</sup>கோத்ரம்

<sup>1</sup> ஆதரவினால் பிழைமர் கதையின்தொடக்கத்தில் சிரகாரியைப்புகழுந்து அவருக்கு மங்களத்தைப் பிராததிக்கிறார்.

<sup>2</sup> ‘பெயர்’ என்பது பழையவரை.

குலம் இவைகளைத்துப்பதற்காகத் தன்மூலமான மனைவியினிடம் வைக்கிறேன். அப்படிப்பட்டநான்மாதானிலும்பிதாவினுலும்புத்திர ஞகச் செய்யப்பட்டிருக்கிறேன். ஆகையால், எனக்கு விசாரமானது ஏன் ஏற்படாது? இருவரையும் சரீரத்திற்குக் காரணமாக நினைக்கிறேன். ஜாதகர்மத்திலும் <sup>1</sup> உபகர்மத்திலும் பிதா சொல்லுகிறது பிதாவினுடைய கௌரவத்தை நிச்சயிக்கிற விஷயத்தில் போதுமான பல்லாயிருக்கிறது. சரீரத்தைப் போட்டித்து வேதக்கதை ஒதுவிப்பதால் பிதாவானவர் சிறந்தகுரு; அவரே மேலான்தர்மம். பிதாசொல்லுகிறதே வேதங்களிலும் நிச்சயிக்கப்பட்ட தர்மமாயிருக்கிறது. புத்ரன் பிதாவின் அன்பிற்குஉரியவனுயிருக்கிறேன். பிதாவே புத்திரனுக்கு எல்லாமாயுமிருக்கிறார். பிதாவுருவரே சரீரமுதலானதானஞ்செய்யக்கூடிய எல்லாப்பொருள்களையும் கொடுக்கிறார். ஆகையால், பிதாவினுடையசெனம் (அவர்யம்) செய்யத்தக்கது; ஒரு போதும் விசாரிக்கத்தக்கதில்லை. பிதாவின்கட்டளையைச் செய்கிற வனுடைய பாதகமானகாரியங்களுங்கூடப் பரிசுத்தமான காரியங்களாகின்றன. பாக்கியத்தின் அனுபவத்திலும் யாகத்திலும் ஸகலமான உலகவியவற்றாரத்திலும் <sup>2</sup> கர்ப்பாதானம் சீமங்கோணனயனமுதலான வற்றிலும் பிதாவே தர்மம்; பிதாவே ஸ்வர்க்கம்; பிதாவன்தீரு மேலானதவம்? பிதா ப்ரீதியடைந்தால் எல்லாத்தேவதைகளும் ப்ரீதியடைகிறார்கள். பிதா புத்திரனைக்குறித்துச்சொல்லுகிற ஆசீர்வாதங்களைல்லாம் அவனை அடைகின்றன. பிதா ஸங்கோஷிப்பதே புத்ரனுடைய எல்லாப்பாவங்களுக்கும் பிராயச்சித்தம்.புஷ்பமானது காம் பிலிருந்து உதிர்கிறது. பழமானது மரத்திலிருந்து உதிர்கிறது. புத்திரஸ்தீகத்தினால், கலேசத்தைஅடைந்தாலும் பிதா புத்திரனை விடுகிறது. புத்திரனுக்குப் பிதாவினிடத்திலுள்ள இந்தக்கெளரவமானது ஆலோசிக்கப்பட்டது. பிதா அற்பமான ஸ்தானமில்லை. இனி மாதாவைப்பூற்றிச் சிந்திப்பேன். நான் மனிதத்தன்மையை அடைகையிலுண்டான பஞ்சபூதவிகாரமானகூட்டத்துக்கு (சரீரத்துக்கு) என்னுடைய மாதா அக்னிக்குஅரணிபோலக் காரணமானவள். தாய், ஐனங்களுடையதீகத்திற்கு அரணிபோன்றவள். துன் பம் அடைந்த ஸகலப்பிராணிகளுக்கும் மாதா ஸாக்காரனம். மாதாவிருந்தால் புத்திரன் சீஸாதன்; இல்லாவிட்டால் ஆநாதன். தன

<sup>1</sup> ‘உபநயத்திற்குள் தந்தை தேசாந்தரம் போயிருந்து திரும்பிவந்தால் புத்ரனுடைய தலையைப்படித்துக்கொண்டு ஜபிப்பது’ எனபது பழைய உரை.

<sup>2</sup> வேறுபாடம்.

3 காபபவரையுடையவன்.

மில்லாதவனாலும், 'அம்மா!' என்று அழைத்துக்கொண்டு வீட்டிலுள்படுகிறவன் துன்பத்தை ஆடைகிறதில்லை. கிழுத்தனம் அவனுக்குக் குறைவைச்செய்யாது. மாதாவை அடுத்திருக்கிற அவன் புத்திரபௌத்திரர்களுடனிருந்தாலும் நூறுபிராயம் நிரம்பியிருந்தாலும் இரண்டுபிராயக்குழங்கதை போன்றவனே. ஸமர்த்தனாலும் ஸாமர்த்தியமில்லாதவனாலும் இளைத்தவனாலும் பருத்தவனாலும் (எப்படியிருந்தாலும்) மாதா புத்திரனை ரக்ஷிக்கிறார்கள். தாயைத் தவிர மற்றவர்கள் முறைப்படி போதிக்கமாட்டார்கள். எப்போது மாதாவின் வியோகம் உண்டாகிறதோ அப்பொழுதுதான் புத்ரன் கிழவனுகிறன்; அப்பொழுது துக்கத்தையடைந்தவனுகிறன். அப்பொழுது அவனுக்கு உலகம் (எல்லாம்) குன்யமாகிறது. மாதா வுக்குச்சமமான நிழலுமில்லை. மாதாவுக்குச்சமமான கநியுமில்லை. மாதாவுக்குச்சமமான ரக்ஷகமுமில்லை. மாதாவுக்குச்சமமான அன்புக்குரியவருமில்லை. மாதாவானவள் குக்ஷியில்தரித்ததால், 'தாத்ரீ' என்றும், ராண்றதால், 'ஜங்கீ' என்றும், அங்கங்களை விருத்திசெய்ததால், 'அம்பா' என்றும், <sup>1</sup>வீரனைப்பெற்றதால், 'வீரஸா' என்றும், சிசுவுக்குச் சுப்ர்ணதைசெய்வதால், 'சுப்ரா' என்றும் சொல்லப்படுகிறார்கள். மாதாவானவள் புத்திரனுடைய மற்றொருதேகம். (கன்முதலிய) துவாரங்களுள்ள தலையையுடையவனும் அறிவுள்ளவனுமான எவன் மாதாவைக்கொல்லுவான்? தம்பதிகளுடைய வீரியஸம் பந்தத்தில் (புத்ரனுண்டாகவேண்டுமென்கிற) விருப்பம் மாதா வுக்கும் பிதாவுக்கும் ஸமம். ஆனால், உண்மையான அர்த்தமானது மாதாவினிடத்திலிருக்கிறது. புத்திரனுடையகோத்ரத்தைத் தாய் அறிகிறார்கள். அவன் யாருடையவரே அவனை மாதா அறிகிறார்கள். மாதாவுக்குத் தான்சுமந்ததற்குலேயே சந்தோஷமும் ஸங்கேமமும் உண்டாயிருக்கின்றன. குழந்தைகள் பிதாவினுடையவைகள். புருஷர்கள் ஸ்திரீகளைத் தாமாகவேபாணிக்கிறகணம் செய்து கூடவேதர் மத்தையும் அனுஷ்டிக்கையில் வேறுஸ்திரீகளை அடைந்தால் அப்பொதும் அவாகள் <sup>2</sup>விடத்தக்கவர்களில்லை. ஸ்திரீயைப்பரிப்பதால் (போதிப்பதால்) அன்றேபர்த்தா? அப்படியேபாலனத்தினால் (காப்பதனால்) அன்றே பதி? அந்தத்தர்மங்களில்லாவிட்டால் பர்த்தாவுமல்லன்; பதியுமல்லனே. இப்படியிருக்கையில் ஸ்திரீயானவள் குற்றமுடையவளாகிறதில்லை. புருஷன்தான் குற்றமுள்ளவனுகிறார்கள். (பரதாரகமன்

<sup>1</sup> ஆண்குழந்தை.

<sup>2</sup> 'பூஜிக்கத்தக்கவர்களில்லை' என்பது வேறுபாடம்.

ரூபமான) கொடியபாவத்தைச் செய்கிறபுருஷனுக்கே தோஷம் மிகு தியாயுள்ளது. ஸ்திரீக்கோ பர்த்தாவே சிறந்தவன். அவனே பரம தெய்வமாக நினைக்கப்படுகிறான். அவனுடையருபத்திற்கு மிகவும்ஸம மானரூபத்தைக்கொண்டவனுக்குத் தன்னைக் கொடுத்தாள். ஆகையால், ஸ்திரீகளுக்குக் குற்றமில்லை. புருஷனே ஆபராதியாகிறான். வகலகாரியங்களிலும் பராதீனைகளாதலால் ஸ்திரீகள் ஆபராதமுள்ள வர்கள்லார். ஸ்திரீயினுலே இன்பவிருத்திக்காகக் கேட்கப்பட்டவத் தை நினைப்பிரத்திடுந்திரனுக்கே அதர்மம் நிச்சயம். சங்கேதமில்லை. இவ்விதம் அதிகமான கெளரவததுவிருக்கிறஸ்திரீகளை அவர்களிலும் மாதாவை வதம் செய்யக்கூடாதென்று வித்திவிலக்குக்களில்லாத பசுக்களும் அறியும். பிதாவை ஒன்றாகச் சேர்ந்த தேவதைகளுடைய ஸழு கமாகநினைக்கிறார்கள். (புத்திரன்) மாதாவை மனிதர்கள்' தேவதை கள் ஆகிய இருவரிடத்துமுள்ள ஸ்னேகததோடு அடைகிறான்' என்று ஆலோசித்தார். சிரகாரியானதால் அவர் இவ்விதம் வெகுவாக ஆலோசனைசெய்யும்பொழுது நீண்டகாலஞ் சென்றுவிட்டது. பிறகு, அவருடைய பிதாவானவர் வந்தார். அதிமேதாவியும் மிக்கஅறி வுடையவரும் தவததுவிருக்கிறவருமான கெளதமா அவ்வளவுகாலத் துறகுப்பிற்கு பத்னியினுடைய அனுசிதமான மரணத்தையோசித்துச் சாஸ்திரங்களுடைய அனுசிதமான மரணத்தையோசித்து வினால் பச்சாத்தாபத்தையடைந்து துக்கத்தால் கண்ணீர்சொரிந்து மிகவும் ஸந்தாபத்தையடைந்து புலம்பினார். 'மூன்று லோகங்களுக்கும் தலையுனை இந்திரன் பிராம்மணவேதம்பூண்டு அதிதியின் ரிரத்தைக் கைக்கொண்டு என்னுடைய ஆஸ்ரமம் வந்தான். அவன் என்னால் நல்லவார்த்தைகளால் மகிழ்விக்கப்பட்டிக் குசலப்பிரஸ்னத்தினும் பூஜிக்கப்பட்டான்; நியாயப்படி என்னால் அர்க்கியமும் பாத்தியமும் கொடுக்கப்பெற்றான். அப்படிச்சொன்னால் ப்ரீதியடைவானென்று, 'நான் உன்னைச் சேர்ந்தவன்' என்றும் சொன்னேன். இதில் அனர்த்தம் ஏறபட்டதனால் ஸ்திரீயினிடத்தில் குற்றமில்லை. ஆகையால், ஸ்திரீயும் குற்றம் செய்யவில்லை. நானும் குற்றம் செய்யவில்லை. வழிப்போக்கனை இந்திரனும் குற்றம் செய்யவில்லை. தர்மத்தினுடைய தவறுதலே குற்றம் செய்தது. முனிவர்கள், 'பொருமையாலுண்டான துக்கத்தை அஜாக்ரதையால்' என்று சொல்லுகிறார்கள். நான் பொருமையால் கெடுக்கப்பட்டு, பதிவிரதையும் ஸ்திரீயும் வீட்டுவேலைகளில் கவலையால் கிருகத்தில் வலிக்கும்படி செய்யப்பட்டவாறும் பரிக்க (போதிக்கத்) தக்கவளானதால்

கநுஅ

## ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

பாரியையாயிருப்பவளைக் கொன்றுவிட்டுத் துண்பக்கடலில் முழுகி விட்டேன். யார் என்னைக் கரையேற்றப்போகிறார்? சிரகாரி என்ற எண்ணைத்தால் ஒதாபுத்தியள்ள புத்திரன் என்னால் கட்டளையிடப் பட்டான். அவன் இப்பொழுதும் சிரகாரியாயிருப்பானாலே என் ஜெப்பாவத்திலிருந்து காப்பான். ஓ! சிரகாரியே! உனக்கு மங்கள முன்டாகட்டும். ஓ! சிரகாரியே! உனக்கு மகனாமுன்டாகட்டும். நீ இந்தவீதியத்தில் இப்பொழுது சிரகாரியாயிருந்தால் உள்ளபடி நீ சிரகாரிடான். என்னையும் ஒன் தாயையும் உன்னால் தேடப்பட்ட தவததையும் உன்னையும் பாதகங்களினின்றும் காப்பாற்று. இப்பொழுது சிரகாரியாயிருக்கக்கூடவாய். நீ மஹாபுத்துமானுகையால் உனக்குத் தாமதிகதுச்செய்வது உடன்பிறங்கதாயிருக்கிறது. உன்னுடைய அந்தத்தன்மை அப்படியே ஸபலமாகட்டும், இப்பொழுது நீ சிரகாரியாயிருக்கவேண்டும். மாதாவினால் நீ வெருகாலம் பிரார்த்திக்கப்பட்டாய்; கர்ப்பத்துலை தரிக்கப்பட்டாய். ஓ! சிரகாரியே! நீ உன்னுடைய சிரகாரித்தனத்தை ஸபலமாகச்செய். வருத்தத்தால் நம்மிட்மிருத் தாமதிக்கிறான். அவன் எங்களிருவருக்கும் நெடுங்கூண்டான துக்கத்தை நினைந்து வெருகாலம் தூங்குகிறேனே? நன்றாகப்பார்த்துத் தாமஸித்துச்செய்கிறவனே! என்றார். அரசனே! இவ்விதம் மஹரிவியான கௌதமர் அபபொழுது துக்கத்தை அடைந்தார்; சிறு பக்கத்தில் நிறகிற சிரசாரியென்கிற புத்திரரைப்பார்த்தார். சிரகாரியோ பிதாவைப்பார்த்து மிகக் குக்குடுமன் ஆயுதத்தை எறிந்துவிட்டுத் தலையால் அவரைவனங்கி ஸமாதானத்தைஅடையும் படிசெய்ய எத்தனீத்தார். பிறகு, கௌதமர், பூமியிலை ஸாஷ்டாங்கமாக விழுந்துகிடக்கிற புத்திரரையும் (எஜ்ஜூயால் சிலைபோல) அசைவற்றிருக்கின்ற மனைவியையும்பார்த்து மிகமகிழ்ச்சியை அடைந்தார். அந்த மஹாதமாவானவர் மனைவியைச் சேர்த்துக்கொள்ளவில்லை. ஜனமில்லாதவிடத்தில் ஆஸரமத்திலிருக்கிற அவரால் புத்ரனும் ஸமாதானம் செய்யப்படவில்லை. ஆயுதபாணியும் அடக்கமுள்ளவரும் செய்யவேண்டியகார்யத்தில் ஸமர்த்தனுமான புத்திரனிடத்தில், தமகாரியங்களுக்காகவெளியில்போகும் ஸமயத்தில், '(மாதாவை) கொல்லக்கடவாய்' என்று ஆஜ்ஞை செய்யப்பட்டது. தமிழ்நாட்டை பாதங்களில்வங்கினபுத்திரனைப்பார்த்துப்பயத்தினால் ஆயுதத்தைப்பிடித்திருப்பதுவுண்டான பரபரப்பை மறைக்கிறேனன்றுபிதாவுக்குவை என்னுமுன்டாயிற்று. பிறகு, பிதாவானவர் சிரகாரியை நெடுங்கேரம் புகழ்ந்து நெடுங்கேரம் உச்சமோந்து நெடுங்கேரம் இரண்டுக்களாலும்

ஆவிங்கனஞ்செய்து, 'நெடுங்காலம் ஒவிக்கக்கடவாய்' என்று சொன்னார். மிக்க அறிவுள்ளவரான அந்தக்கெளதமர் இவ்விதம் அன்பையும் சந்தோஷத்தையும் (சாந்திமுதலான) கணங்களையும் அடைந்து புத்தி ரணப்புகழ்ந்து, 'ஓ! சிரகாரி உனக்கு மங்களமுண்டாருக. வெகுநாள் சிரகாரியாயிருக்கக்கடவாய். பார்க்க இனியவனே! உங்காரியம் காமஸ மாயிருக்குமானால் வெகுநாலம்நான் துக்கத்தையடையாமலிருப்பேன்' என்றார். (இவ்விதங்கொலவியிட்டு) முனிசிகாமணியும் வித்வானுமான கெளதமர் சில ப்ரேலாகங்களையும் சொன்னார். (அவற்றி ஸ்ரீயாருள்,) 'தாமதித்துச்செய்கின்ற தீர்க்காரிடத்தில் குணங்களும் காரியங்களின் முறைகளும் இதரர்கள்வந்து அடையும் தன்மையும் இருக்கின்றன. வெகுநாள் ஆராய்ந்து (ஒருவனே) மிக் குறைக்கிக்கொள்ளவேண்டும். செய்ததை(விடுகிறதானால்) வெருநாள் எண்ணி விடவேண்டும். வெகுநாலம் ஆராய்ந்து நண்பனுகச்செய்யப்பட்டவன் வெகுநாலம் பழகுவதற்குத் தகுதியுள்ளவன். அங்பு, காவம், மானம் துரோகம், பாவச்செய்கை, அப்ரியம் இவைகளைச்செய்வதில் தாமதித்துச்செய்கிறவன் சிலாகிக்கப்படுகிறான். உறவினா, நண்பர், வேலைக்காரர்கள், ஸ்திரீஜனம் இவர்களுடைய மறைவானகுற்றங்களில் தாமதித்துச்செய்கிறவன் சிலாகிக்கப்படுகிறான்' என்பது. ஓ! பாரத! யுதிஷ்டிர ! இவ்விதம் அந்தக்கெளதமர் ஆப்பொழுது புத்திரனுடைய செய்கையினுலும் தாமவித்துச்செய்யும் தன்மையினுலும் பிரீதியை அடைந்தார். ஆகையால், இப்படியே மனிதன் எல்லாக்காரியங்களிலும் கண்குஆலோசித்துப் பொறுத்து நிச்சயித்தால் பரிதாபத்தை அடைப்பமாட்டான். தாமஸமானது ஹோபத்தை அடக்கும். தாமஸமானது, 'இது காரியம். இது அகாரியம்' என்று கர்மத்தை நிபமனஞ்செய்யும். பச்சாத் தாபத்தைச்செய்கிற ஒருகர்மமும் தக்கதன்று. வெகுநாள் பெரிதோர்களை அடுத்திருங்கவேண்டும். வெகுநாலம் இதரர்களைப் பூஜிக்கவும் வேண்டும். வெகுநாலம் தர்மத்தைச் செய்யவேண்டும். ஒருவிதைத்தைப் பலநாள் ஈராய்வேண்டும். நெடுங்காலம் வித்வான்களுடன் பழகி நெடுங்காலம் சித்தர்களை. இடுத்து நெடுங்காலம் மனத்தை அடக்கினால் நெடுங்காலம் அவமரியாதையை அடையாமலிருப்பான். தர்மமான வார்த்தையை மற்றிருந்துகூட சொன்னாலும் வெகுநாலம் பிஶரானம் செய்யப்பட்டுச் சொல்லவேண்டும். அப்படியானால் வெகுநாலம் பரிதாபத்தை அடைபாமலிருப்பான். மிகுந்த நவமுடைய கெளதமர் பலவருஷங்கள் அந்தவானப்பிரஸ்தாஸ்ரமத்தில்ஒழுகீப் பிறகு புத்திரரோடு ஸ்வர்க்கத்தை அடைந்தார்' என்று சொன்னார்.

இருநாற்றேழுபத்துமுன்றுவது அத்தியாயம்.

ஓ மா க்ஷீ தர்மம். (தோடர்ச்சி.)

—१०६—

(பிரஜைகளைத் துன்பப்படுத்தாமல் காக்கும்விஷயத்தில்  
ஸ்த்யவானுக்தும் த்யுமத்ஸெனானுக்தும்நடந்த  
ஸம்பாஷணை.)

யுதிஷ்டிரர், “ஓ ! பிதாமஹரே ! அரசனாவன் (ஹிமஸை  
யின்றி) எப்படி பிரஜைகளை ரக்ஷிப்பான் ? (பரிபாலித்தால்) எப்படி  
ஒரு ஜங்குவையும் வருத்தப்படுத்தாமலிருப்பான் ? ஓ ! ஸாதுக்களில்  
சிறந்தவரே ! உம்மைக் கேட்கிறேன் ; அதைச் சொல்லவேண்டும்”  
என்றுகேட்க, பிள்ளை சொல்லானார்.

“இந்த விஷயத்திலும் த்யுமத்ஸெனானுக்து ஸத்யவானென்கிற  
அரசனுடன் நடந்த ஸம்வாதரூபமான ஒரு பழமையான இதிஹா  
ஸகதைச் சொல்லுகிறார்கள். பிதாவான் த்யுமத்ஸெனானுடைய கட்ட  
டளையால் (கொலைக்குயோக்கியமானவர்கள்) கொலைக்குக்கொண்டுபோ  
கப்படும்பொழுது ஸத்யவானைவன் ஒருவராலும் சொல்லப்படாத  
வசனத்தைச் சொன்னுனென்று நமக்குக் கேள்வி. ஸத்யவான், ‘தர்  
மம் அதர்மமாகும். அதர்மமும் தர்மமாகும். கொலையென்பது தர்ம  
மாகுமென்னும் இது பொருந்தாது’ என்றான். த்யுமத்ஸெனன், ‘ஓ !  
ஸத்யவானே! (திருடர்களைக்) சொல்லாமை தர்மமென்றால் ஒரு ஸமய  
மாவது எது அதர்மமாகும்? திருடர்கள் கொலைசெய்யப்படாவிட  
டால் (அதுவே அதர்மமாவதால்) தர்மாதர்மங்கள் கலக்துபோகும்.  
ஓ ! ஸத்யவானே ; கலியுகத்திலை, ‘இது என்னுடையது. இது இவனு  
டையது’ என்கிற பிரவருத்தி ஏற்படாது; உலகியல் நடவாது.  
(ஞங்குவிஷயம்) உனக்குத்தெரிந்தால் எனக்குச் சொல்’ என்றான்.  
ஸத்யவான், ‘மூன்றுவர்ணங்களான எல்லோர்களுமே பிராம்  
மணாகளுக்கு அடங்கினவர்களாகச் செய்யப்படக்கவர்கள். தர்ம  
பாசத்துறைல் கட்டுள்ளவர்களுள் அற்பனுங்கட்ட அபராத்தைச்  
செய்யமாட்டான். அவர்களுள் எவனெவன் அபசாரத்தைச் செய்  
.ானே அவனெவன் அந்தணைன் அரசனிடத்தில், ‘இவன் என்சொல்  
லைக் கேட்கவில்லை’ என்று சொல்லவேண்டும். உடனே அரசன்  
அவனுக்கு (சிகைஷ்யை) வீதிக்கவேண்டும். <sup>1</sup>அதிலும் சரீராசமில்  
லாத சிகைஷ்யை செய்யத்தக்கது. குற்றங்களையும் நீதிசாஸ்திரத்தை

யும் விதிப்படி நன்கூறுவோலையியாமல் வேவாவிதமான (வதமானது) செய்யத்தக்கதன்று. அரசன் திருடர்களையும் குற்றமிலாதவர்களான பலரையும் கொல்லுகிறான். கொல்லப்பட்ட அந்தமனிதன்மூலமாக அவனுடையமனைவியும் தாயும் தந்தையும் புத்திரனும் கெடுக்கப்படுகிறார்கள். ஆகையால், பிறன் குறைம்செய்தபோது அரசன் சிகைத்தையை வியாபமாகச் செய்யவேண்டும் கெட்டானிதன்கூட ஒரு ஸமயம் நல்லவனுடைய ஒழுக்கத்தையும் அடைகிறான். நீண்யாக னிடத்தினின்றுர் நல்லஸங்குடியும் ஒண்டாகிறதன்றே? ஆகையால், மூலாசானது செயபத்தக்கதில்லை இது ஸநாதனாளனதர்மமாகாது பயமுறுத்தல், சிறைசெய்தல், அங்கபங்கமுதலானவைகளால் வதமில்லாமலே சிகைத்தையானது விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது புரோகிதர்களுடையஸைபயில அந்தத்திருடர்கள் கொலைவானும் சிகைத்தையால் கிடைவபடுத்தத்தக்கவர்களில்லை அந்தத்திருடர்கள் புரோகிதரைச் சரணமாகக்கூறி, ‘ஓ! பிரம்மணரே! இனிமேல் நாங்கள் ஒருபாவரும்செய்யவில்லை’ என்றுசொல்லிக்கொண்டு அடைகிறபொழுது அவர்களைவிட்டிவிடவேண்டுமென்று பிரம்மாவின் ஆஜ்ஞா தண்டம், மாண்தோல் இவைரைந்துவித்துக்கொண்டு முண்டிதனையிருக்கிற பிராம்மணஸங்யாவியும் (குறஞ்செய்தால்) சிகைத்துத்தக்கவாகிறான். பெரியவர்களும் அடிக்கடி குற்றஞ்செய்தால் பெரிய சிகைத்தையை அடையவேண்டும் முதல்தட்டையாறிலைபால் னிடத்தக்கவர்களல்லர்’ என்றுசொன்னான். தயுமத்தேவன். ‘எந்தனந்தஸமயத்தில் குடிகளைச் சிகித்பபகு தக்கதாகுமோ, எவ்வளவுளவுவைவுவைசூடு குற்றத்தின் அளவுக்கு அதிகப்படாமலிருக்குமோ அந்த அந்தஸமயத்தில் அவவளோ அவவளவு சிகைத்தர்மமாகச் சொல்லப்படுகிறது கொல்லத்தக்கவர்களைக் கொல்லாவிட்டால் எல்லாருமே அவாதிப்பார்கள். முன்னேர்களும் அவாகளுக்கு முன்னேர்களும், மென்மைக்குண்முள்ளவர்களும் மிகுந்தஸுத்யஸந்தாகளும் அற்பதுரோகமும் அப்போகாபமுறுள்ளவாகருமாயிருக்தமையால் எனிதில் சிகித்கக்கடியவர்களாயிருந்தார்கள் முதலில் 1‘திக்’ என்கிற சொல்லே சிகைத்தையாயிருந்தது பிறகு, வாயால்வைதல் சிகைத்தையாயிருந்தது. அதன்பிறகு, பொருளை வாங்குதல் சிகைத்தபாயிற்று. இப்பொழுது கொலையானது சிகைத்தபாயிருக்கிறது சிலஜனங்களை வதத்தினால்கூடத் திருத்தமுடிகிறதில்லை வேவதமானது, ‘திருடன் மனுஷ்யர்களுக்கும் நல்லவன்வைன்; தேவர்களுக்கும் நல்லவன்வைன்;

1 ‘சீ’ என்பதுபோன்ற நின்தைமொழி.

கந்தர்வர்களுக்கும் பித்ருக்களுக்கும் நல்லவனல்லன்' என்று சொல்லுகிறது யா பாரைச்சேர்ந்தவன்? ஒருவனும் (ஒருவளையும்) சேர்ந்தவனல்லன். திருடன் மயானத்திலிருந்து பக்குவமானபண்டத்தைக்கூட எடுத்துக்கொள்ளுகிறன்; பிசாசுகளையும் தெய்வாகக் கொண்டாடுகிறார்கள் கெட்டபுத்தியுள்ள அந்தத்திருடர்கள்விஷயத்திலே எவன் ஒருவிதங்கியமம்செய்வான்?' என்றுசொன்னான் ஸத்யவான், 'அந்தத்திருடர்களைக் கொல்லாமலே ஸாதுக்களாகச்செய்து காப்பதற்குக் கூடாவிட்டால் எதாவது ஒருபூதபவயமென்கிற யாகத்தைச் செய்யவிரும்பி அவர்களின்கொலையைச் செய்<sup>1</sup> அரசர்கள் உகம் நடப்பதற்காக மிகச்சிறந்ததவத்தைச் செய்கிறார்கள். அபபடிப் பட்டஅரசர்களிடமிருந்தும் அவர்கள் வஜ்ஜையை அடைகிறார்கள்; நடங்கும்புதிசெய்யப்பட்டு அவர்களைப்போலத் தவழுமடையவாகளுமாகிறார்கள் ஸாகிருதமுடையவாகள் காமத்தினை தீயசெய்கையுள்ளவர்களை ஹிம்ஹிக்கிறதிலை. அரசர்கள் ஸாகிருதத்தினையே மிகவும் பிரஜைகளைச் சிகித்திக்கிறார்கள். இவ்விதமிருந்தால் உகம் மேன்மேலும் நன்மையைக்கொடுக்கக்கூடிய ஒழுக்கத்தை அடையும்' என்றுசொன்னான் தயுமத்தேனா, 'தஜனை ஸமாதானஞ்செய்து கொள்ளாமல் பிறரைஸமாதானஞ்செய்யானினக்கிறவனும் விஷயங்களிற்செல்லுகிற இந்திரியங்களுக்குவசமாயிருக்கிறவனுமானவனை மனிதாகள் பரிகாஸம்செய்கிறார்கள். டம்பத்தாலுண்டான்மோஹத்தால் அரசனுக்கு அனுசிதமானகாரியத்தைச் செய்கிறவன்எல்லாஉபாயங்களாலும் சிகித்தத்தக்கவன். அபபடியானால் அவன் அந்தப்பாவத்திலிருந்தும் விடுபடுவான் கெட்டசெய்கையுள்ளவைன் அடக்கவேண்டுமென்கிற எண்ணமுடையவன் முதலில் தன்னையே அடக்கிக் கொள்ள வேண்டும். தனக்கு நெருங்கின பந்துக்களைக்கூடிப பெரிய சிகைகளால் சிகித்தவேண்டும் ஸௌபத்தாலுண்டான மோகத்தால் ஏதாவது அயோக்யத்தனத்தைச் செய்கிற அரசனும் எல்லாஉபாயங்களாலும் அடக்கத்தக்கவன். அபபடி அடக்கினால் அவன் அந்தப்பாவத்திலிருந்தும் விடுபடுவான். எந்தத்தேசத்தில் பாவத்தைச் செய்கிற இழிபுந்தவன் பெரியதுக்கத்தையடையவில்லையோ அந்தத்தேசத்தில் பாவங்கள் விருத்தியடைகின்றன தர்மமும் குறைகிறது

1 'அரசர்கள் தம்ராஜ்யத்தில் திருடர்களிருப்பதற்காக வஜ்ஜையை அடைகிறார்கள். அதற்காகவே அவர்கள் தவம்செய்கிறார்கள். அரசனிடமுள்ள பயத்தினால் குடிகள்நல்லவர்களாகிறார்கள். அரசர்கள் தீமைசெய்யவர்களைத் தம்விருப்பத்திற்காகக் கொல்வதில்லை' என்கூடு பழைய உரை.

நிச்சயம். இவ்விதம் கருணைசீலரும் வித்வானுமான ஒருபிராம்மனர் எனக்கு உபதேசித்தார் அபபா! இபபடியே முன்னோர்களான பிதாமஹர்களும் எனக்குச் சமாதானஞ்செய்து மிகவும்கருணையினால் உபதேசித்தார்கள் அரசன் இந்தபழுமண்டலத்தைக் கிருதயுகத்தில் முந்தினகல்பத்தினாலே (அதாவது திக்தண்டத்தினாலே) ஜயிக்க வேண்டும் திரைதாயுகத்தில் ஒருபாதம்குறைந்த தர்மத்தினாலேயா வது நடக்கவேண்டும் துவாபராயுகத்தில் இரண்டுபாதத்தோடு கூடின தர்மத்தோடாவது நடக்கவேண்டும் இழிவான கலியுதத்திலோ வெனில் காற்பங்குதாமத்தாலாவது நடக்கவேண்டும் கலியுகமுன்டானபிறகு அரசனுடைய கெட்டலூழுக்கத்தாலும் காலவிசேஷத்தாலும் தர்மத்தின்பதினாறிலொருபாகமிருக்கும் ஓ! ஸத்யவானே! அல்லது முதல்கலபத்தினாலும் தர்மத்திறகுக் கலபடுலண்டாகுமானாலே ஆபுளையும் சக்தியையும் காலத்தையும் பார்த்துச் சிகைத்தைய விதிக்க வேண்டும் தாமத்தின்பெரிதானபலாமானது ஸத்யத்தைக்கைவிடாத படி செய்யவேண்டுமென்று பிராணிகளிடமுள்ள அருளால் ஸ்வாயம் புவமனு சொன்னார் ‘என்றுகூறினான்’ என்றுசொன்னார்

இருந்தேழுபத்துநான்காவது அத்யாயம்.

ஓ மா கூத்ர ம ம். (நோடர்ச்சி.)



(புகவைக்கோல்லாமல் யாகம்சேயியவேண்டுமேப்பதைப்பற்றிக் கபிலநுக்தும் ஸ்யுயரஸ்மிக்தும் நடந்தலம்பாஷ்னை.)

யுதிஷ்டிரர், “ஓ! பிதாமஹரே! பிராணிகளுக்குவிரோதமில லாதஸன்யாஸமானது (ஜூஸ்வர்யம், ஞானம், கீர்த்தி, சாந்தி, வைராக்யம், தர்மம்னன்றுசொல்லப்பட்ட) ஆறுகுணங்களுடையஸமூகத்தைச் செய்கிறது (1ஹிம்ஷையுள்ள தும்ஹிம்ஷையிலலாததுமாகிய) இரண்டையும் அடைந்ததர்மங்களை எனக்குச் சொல்லும் பிதாமஹரே! (ஷரேபயனுக்குக் காரணமானதால்) ஒன்றுக்கொன்று நெருங்கினவை களாயிருக்கிற கிருகஸ்ததர்மார் யோகதர்மம் இவ்விரண்டிலும் எது கிறந்தது?“ என்றுகேட்க, பித்ரர் சொல்லலானார்.

“இரண்டுதர்மங்களும் பெரியபாக்கியத்தினால் உண்டாகின்றன. இரண்டும் அனுஷ்டிக்க ப்ரமாழுள்ளவைகள் இரண்டும் பெரும்பயனை அளிப்பவைகள். இரண்டும் பெரியீர்களால் ஆசரிக்கப்பட்டிருக்கின்

1‘ இல்லறம் துறவறம்’ என்றும்தொன்னலாம்.

ரன். அப்படிப்பட்ட இவ்விரண்டினுடையாரோமாண்யத்தையும் நீக் குச் சொல்லுகிறேன். ஓ! குந்தியின்புத்ர! தாமார்த்தங்களில்லை தேகம்நீங்கும்படி ஒரேமனத்துடன் கேட்கக்கடவாய் இந்தவிஷயத்திலும் கபிலமுனிவருக்கும் ஒருகோவுக்கும் நடந்தஸம்வாதமான பழையஇதிஹாஸத்தைச் சொல்லுகிறார்கள் ஓ! யுதிஷ்டிர! அதை அறியக்கடவாய். மூன்காலத்தில் நஹாஷனைவன் பழுமையானதும் அழிவற்றதும் உறுதியுள்ளதுமான ஆம்மையத்தைக் கவனித்துக் கொண்டு தவங்டாவுக்காகக் கோவை<sup>1</sup> ஆலம்பனம்செய்தானென்று நாம் கேட்டிருக்கிறோம் அந்தப்படி ஹிம்ஸையில் உபயோகிக்கப்பட்ட அந்தக்கோவை நலவசித்தமுடையவரும் ஸத்வாகுணம்பொருந்தியவரும் தியானத்திலபற்றுள்ளவரும் ஞானவானும் ஆஹாரங்கியமுள்ளவருமான கபிலமுனிவா பார்த்தார் சிறந்ததும் நிஷ்டைபொருந்தியதும் ஓரிடத்திலும் பயமற்றதுமான புத்தியையுடைய அந்தக்காபிலமுனிவர் அப்பொழுது, ‘வேதங்களே’ என்று தீணமானஸ்வரத் தோடுகூடிய ஸத்யமானவாத்தையை ஒருமுறை சொன்னா ஸ்துமாப்புமின்கிறமுனிவர் அந்தப்பகவினுள்புகுந்து காபிலஹரநோக்கி, ‘ஆச்சரியம்’ வேதங்கள்நிந்திக்கப்படுமானால் மற்றத்தாமங்கள் எதனால் ஒப்புக்கொள்ளப்படும்? தைரியசாலிகளும் வேதஜஞானமாகிறகண் இவுள்ளவர்களுமானமுனிவர்கள் எல்லாவேதத்தையும் எந்நாலும் ஆத்மஜஞானமுள்ள ஈச்வரருடையவசனமாக நினைக்கிறார்கள் பயனில ஆசையற்றவரும் விருப்புவெறுப்பில்லாதவரும் ஒருவிஷயத்திலும் முயற்சியில்லாதவருமான ஈச்வரருக்கு வேதங்களில் இப்படிச் சொல்லவேண்டுமென்கிற எண்ணானது ஏது? என்றுசொன்னார்காலர், ‘நான் வேதங்களை நிந்திக்கவில்லை; ஒருவிஷயத்திலும் விஷயமாகப்பேசவுமில்லை தனித்தனியாயிருக்கிற ஆஸ்ரமிகளுடையகர்மங்கள் ஒரேபயனுடையவைகளைன்று நமக்குக்கேள்வி ஸன்யாஸியும் உத்தமக்தியை அடையவேசெய்கிறன்; வானபரஸ்தனும் அடைகிறன்; கிருகஸ்தன பிரம்மசாரி இவாவிருவரும் அடைகிறார்கள் தேவயானங்களைன்கிற அழியாதமார்க்கங்கள் (இவவிதம்) நான்காக ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன இவைகளுக்குப் பயன்விஷயத்தில் பலாபலருபமான உயர்வும் தாழ்வும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன இவ்விதமறிந்துகொண்டு எல்லாவிஷயங்களையும் தொடங்கவேண்டுமோ என்று ஒருவேதவசனமிருக்கிறது மற்றேரிடத்தில் ஒன்றையும் தொடங்கவேண்டாமென்று நிஷ்டையைத்தெரிவிக்கிற வேதவாக்கிய

<sup>1</sup>தாமததிற்காக ஏற்படுகிற பசுமைமஸை.

மானது கேட்கப்படுகிறது ஆனால் ஆரம்பியாதவிடையத்தில் தோலி மில்லையென்பது வலிக்கும். ஆரம்பித்தலில் பெரியதொலை எற்படுகிறது. இவைதுமிருக்கிறசாஸ்திரத்தின்பலாபலம் அறிபக்கூடியதாயில்லை இந்தவிடையத்தில் ஶவத்சாஸ்திரங்களைவிட்டுக் கொல்லாமையைக்காட்டிலும் மேலாணதென்று பரத்யசங்கபாக ஒபாந்தெகாள்ளபாபட்டதுமாம்பூன்று இருந்து அதை அறிவிரானால் சொல்லும் என்று சொன்னார். ஸழுஷரபரமி, 'ஸவார்க்கத்திலவிருப்பாரன்வன் யாகஞ் செய்யபவேண்டுமென்று எப்பொழுதும் ஶவதும் கூறுகிறது முன் னுமீபயனீவற்படுத்தியன்றே யாகாவாது விஶதரிக்கப்பட்டிருக்கிறது? வெள்ளாடு, சூதிரை, செம்பாறியாடு, சீகா, பக்ஷிக்கூட்டங்கள், கிராமத்திலுண்டால்லுஷ்டதிகள், வனத்திலுண்டான ஒவ்வுதான் இல்லாக எனல்லாம் பிராண்ணங்கு ஆங்காரமொன்று ஶவதும் கூறுகிறது அப்படியே ஒவ்வொருநாளும் காலையிலும் மாலையிலும் அன்னமானது தேடப்படுகிறது டாக்களும் தான்யபழும் யாகத்திற்கு அங்கமென்று வேதும் சொல்லுகிறது பிரம்மா இவைகளை யஜநுத்தோடு பண்டத்தார். அநதயாகத்தினால் பிரடவான் அவா தேவர்களைப் பூஜித்தார். ஆகையால், எவ்வழாயிருக்கிற (யாகஸாதனமான) பிராணிகளை வாய் ஒவ்வொன்றும் பீமானவைகள் சீகா, ஆடு, மனிதன், நாய், சூதிரை, சீகாவீவறுகழுதை, கழுதை இந்த ஏழுபசுக்களும் ஸாதுக்களால் க்ராம்யங்களைன்று சொல்லபடுகின்றன வீம்மம், புளி, பன்றி, எருமைக்கடா, யானை, மான், முள்ளம்பன்றி இந்த ஏழும் ஆரண்யங்களாக நினைக்கப்படுகின்றன யாகங்களிலைப்போகிக்கப்பட்டவையெல்லாம் உத்தமமொன்று பெயர்பெற்றவையாகச் சொல்லுகிறார்கள் இதுதானே முன்னோராலாலும் அவர்களுக்கும் முந்தினவர்கள் லும் ஒபடுக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது தன்னுடைய சக்தியையறிந்தவனாவன் தான் பிராணிகளை ஒருப்பாதும் தொடாமலிருப்பான்? யாகத்திலைப்போகிக்கப்பட்டபாக்களும் மனுஷ்யாக நேர்ம் ஒவ்வுதிகளும் விருச்சிங்களும் ஸார்க்கத்தைப்பை : அடைகின்றன. யாகத்தைவிட்டால் உடாக்கு ஸ்வர்க்கம்பில்லை. ஒவ்வுதிகள், பசுக்கள், விருச்சிங்கள், கொடிகள், நெய், பால், தயிர், ஹவிஸ், பூமி, திக்குக்கள், ப்ரத்தை, காலம் இவைகள் பன்னிரண்டும், ருக்கு, யஜாஸ், ஸாமம், ரித்துவிக்குக்கள், இவைகள் சோந்து பதினாறு ஆகின்றன அக்னி, கிருகபதியாக அறியத்தக்கது. அது பதினேழுவதாகச் சொல்லப்படுகிறது இவைகள் யஜநுத்திற்கு அங்கங்கள் யஜநும்

\* 'அபிகாங்கூங்தே' என்பது மூலம்.

மூலமென்று வேதம் சொல்லுகிறது. கோவான்து நெய், பால், தயிர், கோமயம், ஆடை, தீநால, வால்கள், கொம்பு, கால் இவைகளால் யாகத்தை நிறைவேற்றவே செய்கிறது. இவ்விதம் யாகத்திற்கு விதிக்கப்படுகின்றவையெல்லாம் ஒவ்வொன்றும் ரித்விக்குக்களோடும் தகஷிணைகளோடும் சோந்து யஜஞ்சதை நிறைவேற்றவே செய்கின்றன இன்னமும் இவைகளைல்லாம் சோந்தும் யஜஞ்சதை நிறைவேற்றுகின்றன. யாகங்களுக்காகவன்றே இவைகள் படைக்கப்பட்டன? அந்தப்படி உண்மையாகவோ வேதம் கூறுகிறது இப்படியே முன்னேர்களுக்கும் முன்னேர்களான மனிதாகளைல்லாரும் செய்திருக்கிறார்கள். எவன் பலத்தை விருட்பாமல் யாகங்களால ஆராதிக்கவேண்டுமென்று யாகம் செய்கிறுமே அவன் ஒன்றையும் ஹிப்பிக்கிறவனும் ஆரம்பிக்கிறவனும் துரோகம் செய்கிறவனுமாகிற திலீல இவைகளைல்லாம் விதிவாக்கியத்தால் பாகாங்களாகவே உள்ளபடி சொல்லப்பட்டிருந்தாலும் விதியில் சோந்தவைகளாகி ஒன்றைன்று கரையீறச் செய்கின்றன காமகாண்டங்களை நிலீகிறத்துகின்ற மஹாவிஷயான பரமேஸ்வரரால் வெளியிடப்பட்ட ஆம்மையத்தை (பிரத்யக்ஷபாரிரத்தியக்ஷ சுருதிஸமுதாயத்தை) நான் அறிகிறேன். வித்வானகள் பிராம்மணத்தை ஆராய்ந்து பார்த்து அந்த ஆம்மையத்தைக்கண்டு நிச்சயிக்கிறாகள் யஜஞ்சம் பிராம்மணத்தில் விதிக்கப்பட்டது; பிராம்மணாகளுக்கு அாபபணம் செய்யப்பட்டது எப்பொழுதும் உலகமுழுமையும் யாகத்தை அடுத்திருக்கிறது யாகமும் உலகத்தை அடுத்திருக்கிறது வேதத்திற்குக்காரணமான ஒரு என்பதையும், நம:, ஸ்வாஹா, ஸ்வதா, வஷதி இவைகளையும் (யாகத்தை) தன் சக்திக்குத் தக்கபடி செய்தாவது அதில் பிரயோகிக்கிறவனுக்கு மூன்று உலகங்களிலும் பரலோகபயத்தைப் பெரியோர்கள் நினைக்கிறதிலீலை என்று வேதங்கள் சொல்லுகின்றன; இவவுலகத்திலை வித்தர்களான பரமாரிஷிகளும் சொல்லுகிறார்கள். எவனிடத்தில் விதிவாக்கியத்தினாலை விதிக்கப்பட்ட ருக்கு, யஜாஸ், ஸாமம், ஸ்தோத்திரம் இவைகளைல்லாமிருக்கின்றனவோ அவனே இவவுலகிலை இருப்புபடியவனுவான். ஓ! பிராம்மணரே! அக்கினியாதானத்திலை எது உண்டாகிறதென்றும் ஸோமயாகத்திலும் எது உண்டாகிறதென்றும் மற்றமஹாபாகங்களாலும் எது உண்டாகிறதென்றும் அறிவுள்ளவரான நீரே அறிகிறீர். ஓ! பிராம்மணரே! ஆகையால், யோசிக்காமல் யாகம் செய்யவும் வேண்டும்; செய்விக்கவும் வேண்டும் யாகங்மத்தினால் பூஜிக்கிறவனுக்கு மரணத்திற்

குப்பிறகு பெரிதான ஸ்வர்க்கபலம் உண்டாகிறது. யாகஞ்செய் யாதவர்களுக்கு இவவுலகமும் இல்லை; பரவோகமும் இல்லையென்பது நிச்சயம். வேதத்திலுண்டான அந்தவாதத்தை அறிந்தவனுக்கே அப்பொழுது (யாகஞ்செய்தவனுக்கு ஸ்வர்க்கபலம் யாகஞ்செய்யாத வனுக்கு ஸ்வர்க்கபலம் இல்லை என்ற) இவனிரண்டும் பிரமாணமாகும், என்றுசொன்னார்

இருநாற்றேழுபத்தைந்தாவது அத்யாயம்.

மோகூத்தரமம். (தோடர்ச்சி.)

(மஹிலாக்கும் ஸ்யுமாஸ்மிக்கும் நடந்தஸம்பாஷணைத்தோடர்ச்சி)

காலிர், ‘இவவளவையும் ஆராப்ந்து பார்க்கிற துறவிகள் ரூன மார்க்கத்தை அடைந்து (போகத்தை) அடைகிறார்கள். அவர்களுக்கு எல்லா உலகங்களிலும் ஒருதடையுமில்லை வித்வான்கள் (ஸாகதுக்கமுதலிய) தவந்துவமில்லாதவர்களும் (ஒருவரையும் ஒரு விதமான காரியத்திற்காகவும்) வணங்காதவர்களும் ஸங்கற்பங்களுடைய ஸம்பந்தமில்லாதவர்களும் உள்ளும் புறமும் சுத்தர்களும் எல்லாபயங்களிலிருந்தும் விடுபட்டவர்களுமாகி வெளுசாரிக்கிறார்கள். போகத்தையும் ஸங்கியாஸத்தையும் புத்தியில் நிச்சயம் பண்ணுகிற வர்களும் பிரம்மத்தையே தியானநுசெய்கின்றவர்களும் பிரம்மத்தையே இருபாரிடமாகவுடையவாகளும் பிரம்மானவர்களும் (அதனால் தமீர்குணத்தின் காரியமான) சோகமில்லாதவர்களும் ரஜோகுணமில்லாதவாகளுமாயிருக்கிறவர்களுக்கு நித்யவஸித்தமான உலகங்கள் ஏற்படுகின்றன உத்தமமான கதியை அடைந்த அவர்களுக்குக் கிருகஸ்ததாஸத்திலே என்னபயனிருக்கிறது? என்றுசொன்னார். ஸ்யுமரப்பி, ‘இவர்களுக்குப்பரமானிஷ்டைஇருக்குமானால் இவர்களுக்கே பரமக்தி உண்டாகுமானால்(ஒருவிதபாரிரவிருத்தியும் மற்ற ஆஸ்ரமத்திலில்லாதபடியால்) கிருகஸ்தர்களை அடுக்காமல் ஓராஆஸ்ரமமும் நடக்கிறதில்லை. எல்லாப்பிராணிகளும் தாயைபடுத்து ஒவிக்கின்றதுபோல மற்றஆஸ்ரமங்கள்கிருகஸ்தாப்பரமத்தை அடுத்துக்கொண்டிருக்கின்றன கிருகஸ்தன் தான் யாகஞ்செய்கிறா. கிருகஸ்தனே தவங்செய்கிறான். எவ்வளவு தாமங்கள் இருக்கின்றன வேவா அவவளவு தர்மாகளுக்கும் கிருகஸ்தாஸ்ரமமே மூலம் முனிவரே!

கூகு

## ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

எல்லாப்பிராணிகளும் உற்பத்திமுறையில் உண்டாயிருக்கின்றன. அதானது மற்ற ஆப்ஸ்ரமத்தில் கிறிதும்இல்லையன்றோ? ஒஷ்திகளுக்கு வெளிப்பட்டு ஒருப்பிராணியும் இல்லாத காரணத்தினால் 1புல்லுகள் ஒஷ்திகள், வெளியிலும் மலையிலுமுண்டான மற்றச செடி கொடி முதலான எல்லாவற்றிற்கும் 2கிருகஸ்தாப்ஸ்ரமமே மூலம் கிருகஸ்தாப்ஸ்ரமத்தினால் மோகஷானது கிடையாதென்கிற எவனுடைய வார்த்தைதான் ஸத்யமாகும்? ஸ்ரத்தையற்றவர்களும் அறிவீனர்களும் வௌவாசங்கமான ஆலோசனையில்லாதவர்களும் சோம்பேறிகளும் (அதனால்) ஒன்றிலும் ஆசையில்லாதவர்களும் ஸ்ரமத்தையடைந்த வர்களும் தங்கள் பாவச்செய்கையால (குன்குருடர்களாகிழ) கஷ்டத்தை அடைந்தவர்களுமான அவித்வான்களால் சாந்திக்குக்காரணமானாழிவானது ஸந்யாஸத்திலென்று நினைக்கப்பட்டிருக்கிறது. மூன்றாவது உடலுக்கஞ்சிக்குமே 3காரணமும் அனுதியும் ஸ்திரமும் எல்லையும் பகவானுமானபிராம்மணன் பிறந்ததுமுதல் பூஜிக்கப்படுகிறன். முதலிலேயே த்விஜர்களிடம் கர்ப்பாதானமந்திரங்கள் பிரவருத்திக்கின்றனவல்லவா? வேதமந்திரங்கள் வேதமின்றிநிச்சயிக்கமுடியாத வைகளான ஸ்வர்க்கமுதலானவைகளிலும் (மழைமுதலான) பிரதயக்கமானவிஷயங்களிலும் பற்றிக்கொண்டிருக்கின்றன; பித்ருக்கஞ்சன்சேர்ப்பதற்காக ஏற்பட்டசீரதகனத்திலும் சீரந்தபிறகுஉண்டான தர்ப்பணப்ராத்தங்களிலும் கோதானம், விருஷ்பத்தினுத்ஸர்ஜனம், ஜலத்தில் பிண்டங்களைக்கரைத்தல் இவைகளிலும் பிரவருத்திக்கின்றன. அர்சசிஷ்மான்கள், பர்ஹிஷத்துக்கள், கிரவயாதர்கள் முதலானபித்ருக்கஞ்சமந்திரங்களும்மரணத்தை அடைந்தவனுடைய (தகனம்முதலானவற்றை) ஸம்மதிக்கிறார்கள் அவைகளுக்கு மந்திரங்கள் காரணம். இவவிதம் வேதங்கள் முறையிடுகையில் ஒருவனுக்கு மோகஷமானது எதனாலுண்டாகிறது? மனுஷ்யர்கள், பித்ருக்கள், தேவர்கள், அதிதிகள், இவர்கள் விஷயத்தில் கடன்காரர்களாயிருப்பதால் தனமற்றவர்களும் சோம்பேறிகளுமானபண்டிதர்களால் வேதத்திலுண்டானஅாத்தவாதத்தினுடைய உண்மைஅறிவில்லாமல் ஸத்யம்போல 4ஏற்படுத்தப்பட்டமோகஷமானது பொய்யாகும். வேதசாஸ்திரங்களைக்கொண்டு யாகம்செய்கிற பிராம்மணன் பாவங்களால்

1 வேறுபாடம்.

2 கிருகஸ்ததர்மத்தால் மழைபெய்து புல்பூண்டுகள் உண்டாகின்றன என்பது கருத்து.

3 வேறுபாடம்.

4 வேறுபாடம்.

பற்றப்படுகிறதில்லை ; (நரகத்திற்கு) இழுக்கப்படுகிறதுமில்லை. யாகுஞ் செய்கிறவன் பசுக்கஞ்சன் உயர்ந்தகதியை அடைகிறான். பிறகு, மறுபடி காமங்களை நினைக்கிறதில்லை. புருஷன் வேதங்களை அவமதி த்தலினுலும் வஞ்சலையினுலும் மாயையினுலும் பெரியகதியை அடைகிறதில்லை. 1பிராம்மணன் பிரம்மத்தை அடைகிறான்' என்றுசொன்னார். கபிலர், 'புத்திமான்களுக்கு, தர்சயாகம் பூர்ணமாஸயாகம் அக்னிலோத்ரம் சாதாமாஸ்யம் இவைகளைல்லாம் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. ஆவைகளில் ஸாதனமான 2தர்மமானது இருக்கிறது'. ஒருவிதமானமுயற்சியுமில்லாதவர்களும் நல்லதைரியமுடையவர்களும் உள்ளும்புறமும் சுத்தர்களும் பிரம்மஜ்ஞானமுடையவர்களுமான அந்தப் பிராம்மணர்களே தேவதைகளை அமிருதங்கள் திருப்திசெய்வதுபோலத் திருப்திசெய்கிறார்கள். எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் ஆத்மாவானவனும் எல்லாப்பிராணிகளையும் (ஒன்றுபோலப்) பார்க்கிறவனும் சலனமில்லாதவனும் பிரம்மத்தைவிரும்புகிறவனுமான வித்வானுடையமார்க்கத்தில் தேவாகளுங்கூட மோகத்தை அடைகிறார்கள். கைகள்முதலான நான்குதுவாரங்களையுடையவனும் சரீரம், இந்திரியம், மனம், புத்தி என்கிற 3நான்குமுகங்களையுடையவனுமானபுருஷனை 4வேதவாக்யத்தால் விராட், ஹிரண்யகர்ப்பன், அந்தர்யாமி, சுத்தமென்கிற நான்குவிதமாக ஜீவன் அடைகிறான். கைகளும் வாக்குமல்தரமும்குறியும் அந்தத்தீதவர்களுக்கு வாயில்கள் அந்தவாயில்களைக் காக்கவிரும்பவேண்டும். புத்திமானுனவன் சொக்கட்டான்காய்களால்விளையாடக்கூடாது ; பிறனுடையபொருளைக் கவரக்கூடாது ; உறவினனல்லாதவனுடையஹ்விலைக் கிரகிக்கக்கூடாது ; (அதாவது, அவனுக்குயாகம் செய்விக்கக்கூடாது;) கோபத்தையடைந்து ஒருவரையும் அடிக்கவேகூடாது. அப்படியிருந்தால், இவனுடைய அந்தக்கால்கைகள் நன்கு ரகநிக்கப்பட்டனவாகும் கடுஞ்சொல் சொல்லக்கூடாது. வீணவார்த்தை சொல்லக்கூடாது கோள்சொல்லக்கூடாது. ஜனங்களைக்குறித்து அபவாதம் சொல்லக்கூடாது. ஸத்யத்தையே விரதமாகக் கொள்ளவேண்டும். அஜாக்ரதையில்லாமல் மிதமாகப் பேசவேண்டும். அப்படியானால் அவனுடையவாக்கு நன்கு காக்கப்பட்டதாகும். ஆகாரம்செய்யாமல் இருக்கக்கூடாது அதிகஆகாரம்செய்யவும் கூடாது. ஜில்வாசாப்யமில்லாமலிருக்கவேண்டும் பெரியோர்க்

1 வைதிகர்மாவைச் செய்பவன். 2 வேறுபாடம்.

3 யோகஸாதனங்களை.

4 வேறுபாடம்.

ளால் ஆகாரத்திற்காக அடையப்பட்டவனுக இருக்கவேண்டும். சரீர யாத்ரைக்குவேண்டிய ஆகாரத்தை அடையவேண்டும். அப்படியானால் அவனுடைய உதர்வாயில்நன்குகாக்கப்பட்டதாகும். பிறன்மனைவியை விரும்பக்கூடாது. ருதுவில்லாதகாலத்தில் தன்ஸ்திரீயையும் அழைக்கக்கூடாது. 1தான் பத்நிவிரதமுள்ளவனுக இருக்கவேண்டும். அவ்விதமானால் இவனுடையகுறி ரக்ஷிக்கப்பட்டதாகும். எந்தப்புத்தி சாலியினுடையகுறி உதரம் கைகள் நான்காவதானவாக்கு இந்நான்குவரியில்களும் முழுதும் நன்குரக்ஷிக்கப்படுகின்றனவோ அவன் தான் இருபிறபுடையவன். துவாரங்களைக்காப்பாற்றுதவனுக்கு எல்லாம் பயன்றிறவை ஆகிவிடும். அவனுக்குத் தவத்தினால் என்ன பயன்? யாகத்தினால் என்ன பயன்? சரீரத்தினால்தான் என்ன பயன்? உத்தரீயமில்லாமல் ஒருவஸ்திரமுடையவனும் விரிப்பில்லாமல் சயனம் செய்கிறவனும் கைகளைத்தலையீண்யாகவுடையவனும் சமனத்தை அடைகிறவனுமானவீனத் தேவர்கள் பிராம்மணனுக நினைக்கிறார்கள் எல்லாரும் சீதோஷ்ணமுகலான த்வந்துவங்களில் களித்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுது பிறருடைய (ஸாகதுக்கங்களை) நினையாமல் தனியாயிருந்து (ஆத்மாவில) ஸாகித்துக்கொண்டிருக்கும் முனிவீனத் தேவர்கள் பிராம்மணனுக நினைக்கிறார்கள். காரணமும் காரியமுமான எல்லாப்பொருள்களையும் எல்லாப்பிராணிகளுடைய கதியையும் அறிந்தவீனத் தேவர்கள் பிராம்மணனுக நினைக்கிறார்கள்: எவனுக்கு எல்லாப்பிராணிகளிடமிருந்தும் பயமில்லையோ, எவனிடமிருந்து எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் பயமில்லையோ, 'எவன் எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் ஆத்மாவாயிருக்கிறுமே அவீனத் தேவர்கள் பிராம்மணனுக நினைக்கிறார்கள். மனிதன் வேதங்களில் சொல்லப்பட்ட கர்மங்களுடைய (சித்தசுத்திருப்பமான) பயனைப்பற்றி அறிகிறதில்லை. அதை முழுதும் அறியாமல் வேறுபயனை விரும்புகிறான். தம்கர்மங்களுடன் பற்றிக்கொண்டிருப்பவர்களுடைய தவம் கோர மாகின்றது. மனிதர்கள் ஆச்சரியகரமும் அனுதியும் அவச்சயம் அனுஷ்டிக்கத்தக்கதும் நிச்சயமாய்ப்பயனைக்கொடுக்கிறதுமான அந்த ஸதாசாரத்தை அனுஷ்டிக்க இயலாதவர்களாயிருக்கிறார்கள். ஆகையால், தர்மங்களில் சிறிது குறிப்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆபத்தர்மமில்லாமலும் அஜாக்ரதையில்லாமலும் விருப்பு வேறுப்புக்களால்சூழப்படாமலுமிருக்கின்றது ஆசாரம்; கர்மங்களைப் பயனுள்

ளவைகளும் ஜஸ்வரியமுள்ளவைகளும் நிலையுள்ளவைகளும் குண மில்லாதவைகளும் அநேகங்களுமாக யார் பார்க்கமாட்டார்? அவைகளுடையகுணங்கள் ஒருவராலும் சிறிதும் அறியக்கூடாதவைகளாயிருக்கின்றன; அறியப்பட்டாலும் இப்பொழுது அனுஷ்டிக்க முடியாதவைகளாயிருக்கின்றன; அனுஷ்டிக்கப்பட்டாலும் அழிவுள்ளபயனை அளிக்கின்றனவென்று நீர் அறிகிறீர்' என்று சொன்னார். ஸ்யூமரஸ்மி, 'கர்மம் ஸன்யாஸம் என்ற இரண்டு மார்க்கங்களும் வெளிப்படையாயிருக்கின்றன. வேதம் பிரமாணமாவதும் ஸந்யாஸம் பயனுள்ளதாவதும் எவ்விதாரி பகவானே! அதை எனக்குச் சொல்லும்' என்றார். கபிலர், 'ஸன்மார்க்கத்திலிருக்கின்ற நீங்கள் பிரத்யக்ஷத்தைக் கவனியுங்கள். நீங்கள் எதை அனுஷ்டிக்கின்றீர்களோ அதில் எது பிரத்யக்ஷமாயிருக்கின்றது?' என்றார். ஸ்யூமரஸ்மி, 'ஓ! பிராம்மனரே! ஸ்யூமரஸ்மி என்கிற நான் தெரிந்துகொள்வதற்காக இவ்விடம்வந்தேன்; சேஷமத்தைவிரும்பி மனவுண்மையினால் எதிர்த்துக் கேட்டேன்; வாதுக்கவேண்டுமென்கிறனன்னத்தினால் கேட்கவில்லை. இந்த அரியஸம்சயத்தை எல்லாமறிந்தார் எனக்குச் சொல்லவேண்டும் ஸன்மார்க்கத்திலிருக்கின்றங்கள் இந்தவிஷயத்தில் பிரத்யக்ஷத்தைப் பார்க்கின்றீர்கள். நீங்கள் அனுஷ்டிக்கிறதில் மிகவும்பிரத்யக்ஷமாயுள்ளது எது? தர்க்கசாஸ்திரங்களுக்குவேறு ஆகமத்தின் அந்தத்தை ஆகமத்திலுள்ளபடி அறிகிறேன் வீவதவாதங்களும் 1ஆகமம்; தர்க்கசாஸ்திரங்களும் ஆகமம் ஆஸ்ரமத்திற்குத்தக்கடிஉபாவிக்கவேண்டும். அதில் ஆகமம் வித்திபெறுகிறது. ஆகமத்தின் சிசசயத்தினால் காரியவித்தியானது பிரத்யக்ஷம்போலக காணப்படுகிறது ஓ! வேதியரே! ஒடத்திலகட்டபபட்டதும் வெள்ளத்தால் அந்தக்கட்டுடன் அடித்துக்கொண்டு போகபபட்டதுமான மற்றொரு ஒடம்போல (குபுத்தியாகிறவெள்ளத்தால் ஆகமஞ்சயமாகிறமூலத்துடன்) இழுக்கப்படுகிறகாரியவித்தியானது (அந்தக்) கெட்டபுத்தியுள்ளவர்களை எடுப்பதி கரையேற்றப்போகிறது? எல்லாமறிந்தார் இதைச் சொல்லவேண்டும். உம்மை அடைந்தவனுக இருக்கிறேன். எனக்கு உபதேசம்செய்யும் ஒருவனும் தியாகியாகவுமில்லை ஸந்தாஷ்முடையவனுகவுமில்லை; சோகமில்லாதவனுகவுமில்லை; வியாதியில்லாதவனுகவுமில்லை; அறியவிருடபமில்லாதவனுகவுமில்லை; சோக்கையற்றவனுகவுமில்லை; ஒழுநிவுள்ளவனுகவுமில்லை. நாங்கள் எப்படிதோ

அப்படியே நீங்களும் ஸந்தோஷிக்கவும்செய்கின்றீர்கள்; துக்கிக்க வும்செய்கின்றீர்கள். உங்களுடைய இந்திரியவிஷயங்களும் எல்லா ஜந்துக்களிடமும் ஸமமாயிருக்கின்றன. இப்படிப்பட்டநான்குவர் ணங்களுடைய மார்க்கங்களிலும் நான்குஆஸ்ரமங்களுடையமார்க்கங்களிலும் சிறந்தலுண்றைஅடைகிறவர்களுக்கு முடிவில் எது குறை வற்றதாகும்? எல்லாமறிந்தார் இதை எனக்குச் சொல்லவேண்டும். உங்களை அடித்தவனுயிருக்கிறேன். ஓ! எனக்கு உபதேசம்செய்ய வேண்டும்' என்றா. கபிலர், 'இந்தவர்னைஸ்ரமாசாரங்களில் எதை எதை ஆசரிக்கின்றன அந்தஎல்லாப்பிரவிருத்திகளிலும் சாஸ்திரம் பயனுள்ளதாகிறது எந்தஆஸ்ரமத்தில் எவனுக்கு அனுஷ்டானம் ஏற்படுகிறதோ அவனுக்கு அதுவே தோஷமில்லாததாயிருக்கிறது. எவன் ஞானவழியைப் பற்றுகிறன அவனுக்கு ஞானமானது எல்லாவற்றையும் அடைவிக்கிறது. ஞானத்தைவிட்டுவிலகியிருக்கின்றவிருத்தியானது பிரஜைகளை நாசங்செய்கிறது நீங்கள் எப்பொழுதும் ஞானமுள்ளவர்களாயிருக்கிறீர்கள்; எல்லாவற்றிலும் தோஷமில்லாதவர்களாயு மிருக்கிறீர்கள் (அனைகாகளில்) ஒருவனல்லவோ ஏகாத்மாவாயிருக்கும்தன்மையை ஒருபோது அடைகிறன? சில ஜனங்கள் வாதத்தின்சாஸ்திரபலத்தினால் சாஸ்திரத்தை உள்ளபடி அறியாமல்விருப்புவெறுப்புக்களால்கவரப்பட்டு அகங்காரத்திற்கு வசமானாகள்; சாஸ்திரங்களின்உண்மையை அறியாமல் சாஸ்திரத்திருடர்களும் பிரம்மத்திருடர்களும் நன்முயற்சியில்லாதவர்களும் பக்குவமில்லாதமனமுடையவர்களும் அமங்களமுள்ளவர்களுமாகிக்குணமில்லையென்றே நினைக்கின்றாகள்; குணங்களை மற்றவர்களுக்கு உண்டுபண்ணுவதில்லை. அஜ்ஞானத்தையே சரீரமாகவுடைய அவர்களுக்கு அஜ்ஞானமே கதி. எந்த ஜந்துவானது எவ்விதஸ்வபாவமுள்ளதாயிருக்கிறதோ அது அந்தஸ்வபாவத்தினுடையவசத்தை அடையும். அதனுக்குப் பகை, விருப்பு, சினம், டம்பம், பொய், மதம் என்னும்குணங்கள் அந்தஸ்வபாவத்தினால்உண்டாகி எப்பொழுதும் அனுஸரிக்கின்றன ஸமாதியில்பற்றுதலுள்ளவர்களும் உத்தமகதியையிரும்பினவர்களுமானயதிகள் அந்தபரம்மத்தைஅறிந்து தியானங்செய்து சுபாசுபங்களை விலக்கிக்கொள்ளுகிறார்கள்' என்றுசொன்னார். ஸ்யூமரஸ்மி, 'ஓ! பிராம்மணரே! உம்மால் சாஸ்திரப்படி இவைகளெல்லாம்சொல்லப்பட்டன சாஸ்திரத்தின் அர்த்தத்தைஅறியாமல் பிரவருத்திகள் நடப்பன்னிலை. நியாயமான ஆசாரமெல்லாம் சாஸ்திர

மென்று வேதம் கூறுகிறது. எது அந்யாயமோ அது அசாஸ்திர மென்றும் வேதம் கூறுகிறது. சாஸ்திரமின்றி ஒரு செய்கையும் இல்லையென்பது நிச்சயம் வேதவாதங்களுக்குவிலக்கானது அசாஸ்திரமென்று ஶ்ருதிசொல்லுகிறது. மிகவும் அகங்காரிகளான அனேகர்கள் சாஸ்திரத்திலிருந்துவிலகினதையே பார்க்கின்றார்கள் சிலர் இத்திலும் பரத்திலும் ஏற்பட்டசாஸ்திரத்திலுள்ள தோஷங்களைப் பார்க்கிறதில்லை. இந்திரியவிஷபங்களும் உங்களுக்கும் ஸகலஜந்துக்களுக்கும் ஸழமாயிருக்கின்றன. இவ்விதம் நான்குவர்ணங்கள் நான்குஆஸ்ரமங்கள் ஆகிய இவைகளுடையபிராருத்திகளில்லூன்றை அடைகின்றவர்களுக்கு முடிவில் எல்லாவிதத்திலும் பயனுள்ளதென் பதைச்சொல்லுகிறவரும் ஸமாத்தருமானாலும்மால விஜஞானமில்லாத வர்களும் கெட்டது றிவையுடையவர்களும் குறைவான அறிவுடைய வர்களும் தமோகுணத்தால் வியாபிக்கப்பட்டவாகனுமாயிருக்கின்ற நாங்கள் சித்தத்தால் வசீகரணஞ்செய்யப்பட்டோம் தனித்திருப்ப வனும் யோகத்தோடுகூடினவனும் எல்லாவிஷயத்திலும் ஸமர்த்த னும் சிறிதும் 1பேசாதவனும் சக்தியுள்ளவனும் மனத்தைஜயித்த வனுமாயிருக்கிறவன் சரீரமாத்திரத்தை அவலம்பித்துக்கொண்டு எல்லாத்திக்கிலும் சஞ்சரிக்கவேண்டி வேதத்தின் அர்த்தவாதத்தை நம்பி மோக்ஷமானது இருக்கிறதென்று சொல்லத்தகும். நியாயம் சாஸ்திரமிவைகளைவிட்டவனும் ஸகலஜநங்களையும் தூஷிக்கின்ற வனுமாயிருக்கிறவனால் குடும்பத்தை ஆஸ்ரயித்தஇந்தக்கர்மா செய்ய முடியத்து தானம், அத்தியயனம், யஜ்ஞம், பிரஜைகளுடைய உற்பத்தி, நேராயிருத்தல் இவைமுதலானவைகளைச் செய்துங்கூட ஒருவனுக்கும் மோக்ஷமானது இல்லையென்றிருக்குமானால் (அவைகளைச் செய்கின்ற) கர்த்தாவையும் கர்மாவையும் நிந்திக்கவேண்டும். இந்தஸ்ரமமும் பயனில்லாததாகும். வேறுவிதமாக நாஸ்திக்கியம் ஏற்படும். வேதங்களும் விலக்கப்பட்டனவாகும். ஓ! ஸ்ரவண்ஞரே! இந்தக் கர்மாவின்நித்யமானபயனையளிக்கும்தன்மையை விரைவில் கேட்கவிரும்புகிறேன். பிராம்பணரே! எனக்கு உண்மையைச்சொல்லும். உம்மை நான் அடைந்தவனுயிருக்கிறேன் எனக்கு உபதேசிக்கவேண்டும். ஓ! பிராம்மணரே! உம்மைஅடித்த எனக்கு உண்மையை உபதேசிக்கவேண்டும். நீ மோக்ஷத்தை அறிந்தவன்னம் எனக்கும் கற்பிக்கவேண்டும்' என்றுசொன்னார்.

கங்க

## ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

இருநூற்றேழுபத்தாறுவது அத்யாயம்

ஓமா கஷி தர்மம். (தோடர்ச்சி.)



(கபிலரூக்தும் ஸ்யுமரஸ்மிக்தும்நடந்த ஸம்பாஷிணைத்தோடர்ச்சி.)

கபிலர், வேதங்கள் உலகங்களுக்குப் பிரமாணம் வேதங்கள் விலக்கப்படுகிறதில்லை சபதப்ரம்மம் பரப்ரம்மன்னும் இரண்டு பரம்மங்களும் அறியத்தக்கவைகள் சப்தபரம்பத்திலெல்மார்த்தனு யுள்ளவன் பரப்ரம்மத்தை அடைகின்றன 1வேதத்தில்சரீரத்தைப் போகப்படுத்துவதென்பதே இந்தச்சரீரத்தின் உபயோகம் சரீர சுத்தியுள்ளபிராம்மணனை பாத்ரஞ்சிருன் கர்மாக்கள் நித்யமான பயனளிப்பதைஆலோகித்து வேதமாத்திரத்தினால் அறியமுடியாத தும் புத்தியால் நிச்சயிக்கமுடியாததும் இந்திரியத்திற்குப்புலப் படாததும் எல்லாஜனங்களுடைய அனுபவத்தையும் ஸாக்ஷியாகக் கொண்டதுமான அப்பயனை உமக்குச் சொல்லுகிறேன் எவர்கள் பயனில்விருப்பமில்லாமல் கர்மமென்றே யஜ்ஞங்களைச் செய்கிறார்களோ அவாகள் கிடைத்ததை உடனேசெலவுசெய்கிறவர்களும் லோபமில்லாதவர்களும் விருப்புவெறுப்பற்றவர்களுமாவார்கள். ஸத்பாத்திரங்களில் தானம் செய்வதுதான் தனமுள்ளவர்களுக்கு மார்க்கம். ஒருபோதும் பாபகர்மத்தைஅடையாதவர்களும் கர்மமீயாகத் தையுடையவர்களும் மனத்தின்ஸங்கலபத்தில் வீத்தியடைந்தவர்களும் சுத்தமான அறிவின் உறுதியையுடையவர்களும் நோடம் அஸுமைய அகங்காரம் மாத்ஸரியம் இவைகளற்றவர்களும் ஜஞான ஸாதனத்தில்லிட்டைபெற்றவர்களும் (உற்பத்தி, கர்மா, வித்தை என்னும்) மூன்றாம் சுத்தமாகவுள்ளவர்களும் எல்லாப்பிராணிகளின் கேஷமத்திலும்பற்றுதலுள்ளவாகளும் தம்தர்மங்களிலாதரவுடையவர்களும் விதிபபடிநடக்கின்றவர்களுமாயிருக்கின்ற (யாஜ்ஞவல்கியர் முதலிய) பிராம்மணர்களும் (ஜனகர்முதலிய) அரசங்களுமானு அனேகர் கிருகஸ்தாகளாயிருந்தாகள் ஸமமாயிருப்பவர்களும் ஒழுங்கானதன்மையுடையவர்களும் (எபபொழுதும்) சந்தோஷத்தையடைந்தவர்களும் ஞானத்தில் உறுதியுள்ளவர்களும் பிரத்யக்ஷமாக (சித்தசித்திருப்பமான) தர்மபலத்தைப்படியிக்கிறவர்களும் சுத்தர்களும்

1 'வேதத்தில்சொல்லியபடி ஸம்காரத்துடன் சரீரத்தைண்டுபண் னுவதுதான் சரீரத்தின்சுத்தியாகும்' என்பது பழையவாறு.

பரப்ரம்மத்தில்பர்த்தயுடையவர்களும் முன்ஜன்மத்திலேயேசுத்த வாஸனையுள்ளமனத்தையுடையவாகளும் உள்ளபடிவிரதத்தை அனுஷ்டி தவர்களுமாயிருக்கின்ற அவர்கள் கஷ்டதசையிலும் அவைகளிய மாணவிடத்திலும் இருந்தாலும் தர்மத்தை அனுஷ்டிக்கின்றார்கள். அவ்விதம் சேர்ந்து தர்மத்தை அனுஷ்டித்த அவர்களுக்கு முன்காலத் தில் அது ஸாகமாகத்தானே இருந்தது? அவர்களுக்கு ஒருவிதமாக ஏம் பிராயச்சித்தமானது செய்யலேண்டியதாயிருக்கவில்லை. ஸத்ய மான தர்மத்தை அடைந்து (ஒருவராலும்) கொஞ்சமும் நெருங்கமுடியாதவர்களாக ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட அவர்கள் தம்புத்திசென்றவறி செல்லுகிறதில்லை; முடிவாகத் தர்மத்தில் கபடத்தைசெய்கிற தில்லை. தர்மத்தில் எது முதற்கற்பமோ அதையே அனுஷ்டிப்பவர் பெரியவர். இந்த நிலையிலிருப்பவர்களுக்குப் பிராயச்சித்தம் இல்லை தூர்ப்பலமானமனமுள்ளவர்களுக்குப் பிராயச்சித்தம் ஏற்படும். இவ்வித ஆசாரத்தையுடையவர்களும் யாகத்தைநடத்துகிறவாகளும் முன் நோர்களுமானஇவர்கள் பின்வருமாறு சொல்லுகிறார்கள் வேதத்தில் சிறந்தவர்களும் சுத்தர்களும் சீலமுடையவர்களும் கோத்திபெற்றவர்களுமான விதவான்கள் பயனையிரும்பாமல ஒவ்வொருநாளும் யாகங்களைச் செய்கிறார்கள் அவர்களுடையபயாகங்களும் வேதங்களும் மற்றக்காமங்களும் பொருள்வரவுக்குத்தக்கபடி ஏற்படுகின்றன வரவு ஸங்கலப்த்தையனுஸரித்தும் ஸங்கலபமும் விரதத்தையனுஸரித்தும் ஏற்படுகின்றன காமக்ரோதமற்று மற்றவர்களால் அனுஷ்டிக்க அரிய ஆசாரத்தையும் கர்மத்தையுமுடையவர்களும் தங்கள்கர்மங்களால் ப்ரவீத்திபெற்றவர்களும் ஸ்வபாவமாகவே மேலான சித்தமுடையவர்களும் ஒழுங்கானவர்களும் எப்பொழுதும் அடக்கமுள்ளவர்களும் தங்கள்கர்மங்களிலிருக்கின்றவர்களுமானவர்களுக்கு எல்லாம் அழிவற்றபயனுடையவையென்று நமக்குப் பலநாளாகக் கேள்வி. உதாரசித்தமுடையவர்களும் மற்றவர்களால் அனுஷ்டிக்கமுடியாத ஆசாரகர்மங்களையுடையவர்களும் தங்கள் கர்மங்களால் பிரவீத்திபெற்றவர்களுமாயிருக்கிறவர்களுடைய தவமானது கோரமாயிருக்குந்தன மையை அடைந்தது. ஆசசரியரமானதும் ஆதியிலேயே உண்டானதும் நிலைபெற்றதும் உறுதியுள்ளதுமான அந்தஸ்தாசாரத்தை அனுஷ்டிக்க முடியாதவர்களாலே தர்மங்களில் சிறிது அறிவிக்கப்பட்டது. ஓ! பிரபுவே! முன்காலத்தில் ஸகலஜாதிகளிலும் ஆபத்தர்மமேயில்லாத ஆசாரமும் ஜாக்கிரதையும் காமக்ரோதங்களால்

அவமானமில்லாமையுமிருந்த காரணத்தால் । அவர்களில் ஒருவித வித்தியாஸமும் இல்லாமலிருந்தது. பிறகு, மனிதர்கள் ஒரே தர்மத்தை நாலுபாதமாக அடைந்தார்கள். ஸத்துக்கள் அந்தத் தர்மத்தை விதிப்படிசெய்து உத்தமகதியை அடைகிறார்கள் சிலர் கிருகங்களிலிருந்துவெளிக்கிளம்பி வனத்தைஅடைந்து உத்தமகதியை அடைந்திருக்கிறார்கள் சிலபிரம்மசாரிகள் கிருகஸ்தாஸ்ரமத்தை ஆஸ்ரயித்து உத்தமகதியை அடைகின்றார்கள். பிராம்மணர்கள் நாலாகப் பகுக்கப்பட்ட ஆஸ்ரமத்தை ஒன்றாகவே அறிகிறார்கள். இவ்விதமான ரீதியையுடைய இந்தமுன்னோர்களான பிரம்மசாரிகள், எல்லா ஆஸ்ரமங்களிலுமுள்ள எல்லோர்களும் உத்தமகதியை அடைகிறார்களென்றுசொல்லுகின்றார்கள். அப்படிப்பட்ட இந்தப் பிராம்மணர்கள் ஸந்தோஷத்தினால் எல்லையற்ற பிரம்மபாவத்தையடைந்து ஜோதிவடிவமாகி ராசி சக்கரங்களில் அஸ்வினீமுதலான நகூத்திரங்கள்போல அனேகமான நகூத்திரக் கூட்டங்களாகி ஆகாயத்தில் காணப்படுகிறார்களென்பது வேதவசனம் அப்படிப்பட்டவர்கள் பூர்வகாமத்தினால் மறுபடியும் யோனிகளில் ஐனித்து ஸம்ஸாரத்தை அடைந்தால் ஒருபோதும் பாபகர்மத்தினால் வியாபிக்கப்படுகிறதில்லை. வேதாந்த விசாரத்தில் விருப்பமுள்ளவனும் உறுதியான நிச்சயத்தையுடைய வனுமான பிரம்மசாரியானவன் இப்படியே ஆகிறன். இவ்விதம் ஸதாசாரமுடையவன் பிராம்மணனாவன் மற்றவன் பிராம்மணப்போவியாவன். நல்லவனே, கெட்டவனே என்பதை மனிதனுடைய செய்கையே சொல்லுகிறது. இவ்விதம் பக்குவசித்தமுள்ளவர்களுக்கு வேதாந்தஸ்ரவணத்தினாலும் அதனாலுண்டான அனந்தமான பிரம்மபாவத்தினாலும் எல்லாவிதத்திலும் அழிவற்ற தன்மை உண்டாயிற்றனற்று நமக்கு அழிவற்றவேதம் கூறுகிறது. ஆசௌங்கினவர்களும் சுத்தர்களும் மோகங்கத்தில் விருப்பமுள்ள மனமுடைய வர்களுமான அவர்களுக்கு நான்காவதும் உபஞிஷத்தில் சொல்லப்பட்டதும் எல்லாவர்ணத்தார்களுக்கும் பொதுவானதுமான (சம்மதமுதலான)தர்மமான துஸ்மிருதிகளில்சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. வித்தி பெற்றவர்களும் மனத்தைவசங்கெய்தவர்களுமான பிராம்மணர்களால் நித்தியமான பிரம்மஜ்ஞானமானது ஸாதிக்கப்படுகிறது. யதியின் தர்மமானது ஸந்தோஷத்தைக் காரணமாகவுடையதும் தியாகருபமும் ஞானத்திற்குக் காரணமும் மோகங்கத்தில் புத்தியை உண்டுபண்ணுகிறதும், அழிவில்லாததும் அனுதியுமாகச் சொல்லப்

படுகிறது. அந்த யதிதர்மமானது தன்வெராக்ய பலத்திற்குத்தக்க படி இதர ஆஸ்ரமதர்மத்துடன் சேர்த்தாவது தனியாகவாவது அனுஷ்டிக்கப்படுகிறது. புத்திவண்மையுடையவர்கள் கோமத்தை அடைகிறார்கள். புத்திபலமில்லாதவன் இந்த ஸம்ஸாரத்தில் துன் பப்படுகிறான். பிரம்மபதத்தை விரும்புகின்ற சுத்தனைப்ராம்மணன் ஸம்ஸாரத்திலிருந்து விடுபடுகிறான்<sup>1</sup>, என்று சொன்னார். ஸ்யூமரஸ்மி, ‘எவர்கள் தர்மமாக 1ஸம்பாதிக்கப்பட்டபொருள்களினால் போகத்தை அடைகின்றவர்களும் தானாக்கின்றவர்களும் யாகங்கீசய்கின்ற வர்களும் அத்யயனாக்கின்றவர்களுமாயிருக்கிறார்களோ, எவர்கள் ஸன்யாஸத்தை அடைந்தார்களோ, இவர்களுள் எவர் மரணத்தின் பிறகு ஸ்வர்க்கத்தை நன்குஜயித்தவர்கள்? ஓ! பிராம்மணரே! கேட்கின்ற எனக்கு இதை உள்ளபடி சொல்லவேண்டும்’ என்று கேட்க, கபிலா, ‘ஸகலமானபிரிக்ரகத்தையுமுடையதர்மாஸ்ரமங்களும்குண்டினால் சுபகரங்களாயும் மறுமைப்பயனைத் தருபவைகளாயுமிருக்கின்றன. ஆனாலும் அவர்கள் ஸன்யாஸத்தினாலுண்டானஸகத்தை அடைந்தவர்களாகஇல்லை இதை நீரும் அறிகிறீர்’ என்று சொன்னார். ஸ்யூமரஸ்மி, ‘நீங்கள் ஞானங்கிட்டர்களும் கிருகஸ்தர்களும் தர்மங்கிசயமுடையவர்களுமாயிருக்கின்றீர்கள். எல்லா ஆஸ்ரமங்களுக்கும் முழுவில் ஒரேபயன் சொல்லப்படுகிறது. (ஆகையால் ஆஸ்ரமம்) ஒன்று யிருப்பதிலும் பலவாகப்பிரிப்பதிலும் வேறுவிசேஷம் ஒன்றும் சொல்லப்படவில்லை. ஆகையால், எல்லாமறிந்தநீர் நியாயமாக உள்ளபடி எனக்குச் சொல்லவேண்டும்’ என்றார் கபிலர், ‘கர்மங்கள் (ஸ்தாலஸுக்ஷம்) சர்சுத்தியைச் செய்கின்றன. ஞானமோ மோக்ஷஸாதனம் சித்தத்தின்<sup>2</sup> மலமானது பக்குவமான காலத்தில் விழ்ஞானமுண்டாகிறது. உண்மையான ஞானமிருக்கும்பொழுது பூத்தயை,<sup>3</sup> பொறுமை, <sup>4</sup> சாந்தி, கொல்லாமை, ஸத்யம், நேரமை, துரோகமில்லாமை, அபிமானமில்லாமை, லஜ்ஜை, சீதாஷ்ணமுதலியவற்றைப்) பொறுத்தல், ஒழிவு இவ்விதமான ப்ரம்மமார்க்கங்கள் ஏற்படுகின்றன. இவைகளால் பரப்ரம்மத்தை அடைகின்றான். ஆகையினால், வித்வானைவன் கர்மபலத்தின்கிசயத்தை மனத்தினால் உற்றுப்

1 ‘லப்தாபிஃ’ என்று பாடம் கொள்ளப்பட்டது. 2 சேர்க்கை.

3 ‘குஷாயே’ என்று பாடங்கொள்ளப்பட்டது.

4 ஒருவர் கோபம்வரும்படி செய்தாலும் கோபம்வராமலிருத்தல்.

5 மனவடக்கம்.

களஅ

## .ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

பார்க்கவேண்டும். எல்லாவற்றிலும் அடக்கமுடையவர்களும் விசுத் தர்களும் பிரம்பஜ்ஞானத்தில் உறுதிபெற்றவர்களுமாயிருக்கிறவேதி யர்கள் ஸந்தோஷத்தை அடைந்துள்ளத்தக்கதியை அடைகின்றார்களோ அதை உயர்ந்தகதியாகச் சொல்லுகின்றார்கள். இவ்விதம் வேதங்களையும் வேதத்தினால் அறியக்கூடிய கர்மப்ரம்மஸ்வரூபத்தையும் அவைகளின் அனுஷ்டானத்தின்ஸ்திதியையும் அறிந்தவன் வேதவித்தாகிறான். இதற்கு வெற்றியுள்ளவன் காற்றுநிறைந்த தோல்துருத்தியாகிறுனென்று சொல்லுகின்றார்கள். வேதத்தை அறிந்தவர்கள் எல்லாவற்றையும் அறிகின்றார்கள். வேதத்தில் எல்லாம் ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. வேதத்திலல்லவோ இப்பொழுது எதுனது இருக்கின்றனவோ, எதுனது<sup>1</sup> இல்லையோ அந்தனல்லாவற்றிற்கும் இருப்பு இருக்கிறதென்பதும் இல்லைனன்பதுமே எல்லாவஸ்துக்களுக்கும் இயற்கை<sup>2</sup> பிரம்மத்தையறிந்தவனுக்கு இது<sup>3</sup> முடிவும் ஓநடுவும் ஸத்தும் அஸத்துமாயிருக்கின்றது. (வேதமானது) ஸண்யாஸமென்று தானே முடிந்திருக்கின்றது<sup>4</sup> சமமென்றுதானே நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கின்றது<sup>5</sup>? ஸந்தோஷமொறு எங்கும் வியாபித்திருக்கின்றது. மோக்ஷத்தில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றது<sup>6</sup>? ஒருகாலமும்பாதிக்கப்படாததும் வ்யக்தாவ்யக்தமும் அறியப்பட்டதும் அறியவேண்டியதும் எல்லாவற்றிற்குமாத்மாவும் ஸ்தாவரஜங்கமருபமும் முழுதும் ஸாகமும் சிவமும் ஸ்ரோஷ்டமும் (ராகிகளுக்குப்) பிரகாசியாததும் ஜகத்தின்உற்பத்திலயகாரணமுமானப்ரம்மமானது தேஜஸ், சஷ்மை, சாந்தி, கெடுதலற்றசுபம், அப்படிப்பட்டவியோம, ஸநாதநம், <sup>4</sup>துருவமென்கிற இந்தச்சொற்களாலே ஞானக்கண்ணுடையபிராம்மணர்களால் அறியப்படுகின்றது. ஆகையால், பிரம்மரூபமான அந்தப்பிராம்மணனுக்கு நமஸ்காரம்' என்றுசொன்னார்" என்றார்

1 முன்சென்றதும் இனிவருவதும்.

2 மோக்ஷரூபமாயும். சிமத்தியில் தோன்றுகின்றஜகத்தாயும்.

4 நிலையுள்ளது.

இருநூற்றேழுபத்தேழாவது அத்யாயம்.

மோக்ஷத்ரமம். (நோடர்ச்சி.)

(அறம்போருளின்பங்களுள் அறமே சிறந்ததேன்பதைப்பற்றிய தண்டதாரன்கதை.)

யுதிஷ்டிரா<sup>१</sup>, “ஓ! பாரதரே! வேதங்கள் தர்மத்தையும் ஆர்த்தத் தையும் காமத்தையும் சொல்லுகின்றன இவைகளுள் எதை அடைவது ஸ்லாத்யம்? ஓ! பிதாமஹரே! அதை எனக்குச் சொல்லவேண்டும்” என்றுகேட்க, பிஷ்மர்சொல்லலானார். “இந்தவிஷபத்தில் முன்பு குண்டதாரன் ப்ரதியுடன் பக்தனுக்கு உபகாரப்செய்ததாகிய பழமையான கதையை உனக்குச் சொல்லப்போகிறேன். தரித்திரரான ஒரு பிராம்மனர் ஆசையினால் १தனத்தையே நோக்கினார் அகனால் அவாயாகத்திற்காகத் தனத்தைவிரும்பி உக்கிரமானதவத்தைச் சொய்தார். பிறகு, அவர் உறுதிசெய்துகொண்டு தேவதைகளைப் பூஜித்தார்; பக்தியுடன் தேவதைகளைப் பூஜித்தும் தனத்தை அடையவேயில்லை. பிறகு, அவர், மனிதர்களால் ஸ்ரமப்படுத்தப்படாததுமனனக்குச்சீக்கிரத்தில் அருள் செய்யக்கூடியதுமானதெப்பம் துரீ<sup>२</sup>வாறு சிந்தையையடைந்தார். அவர், பிறகு, தெளிவானமனத்தினால் தேவனுக்குப்பின்செல்லுகிறதும் தமதருகிலிருக்கிறதுமான குண்டதாரனென்கிற மீகத்தைப்பார்த்தார். மஹாபாஹாவான அந்தமீகத்தையைப் பார்த்த வடனே, இவன் எனக்கு மேவாமையைச்செய்தான் இந்தமீனி அபபடிப்பட்டதாயிருக்கிறது தேவனுக்குநெறுங்கிலாவனையுமிருக்கிறான்; வேறு மனிதர்களால் வரிக்கப்படவுமில்லை இந்தத்தேவன விரைவிலேயே எனக்கு அதிகமானதனத்தைக் கொடுப்பான் என்று அவருக்குப் பக்தி உண்டாயிற்று பிறகு, அவர் அந்தத்தேவனைத் தூபங்களாலும் கந்தங்களாலும் ஏற்றத்தாழ்வுள்ளமாலைகளாலும் நானுவிதமான பூஜைகளாலும் பூஜித்தார். அப்பொழுது அந்தப்பூஜையினால் அற்பகாலத்தினாலேயே அந்தமீகமானது சந்தோஷத்தையடைந்து, பிரம்மஹத்திசெய்தவனுக்கும் ஸாராபானம்செய்தவனுக்கும் திருடனுக்கும் விரதபங்கமுடையவனுக்கும் அறிஞர்களால் பரிகாரம் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது; செய்தநன்றிமறந்தவன்விஷயத்தில் பரிகாரம் விதிக்கப்படவில்லை. அதர்மம் ஆசையின்புத்திரங்கைவும் குரோதம் அலும்

<sup>1</sup> தர்மத்தை 'என்பது வேற்பாடும்.

யையின் புத்திரனுகவும் லோபம் வஞ்சலையின் புத்திரனுகவும் என்னப்படுகின்றன. நன்றிமறந்தவன் பிரஜைக்கு யோக்கியனில்லை' என்று அவருடைய உபகாரத்தில் உறுதியான இந்தவாரத்தையைச் சொல்லிற்றும். பிறகு, அந்தப்பிராம்பணர் தர்ப்பங்களில் சயனஞ் செய்துகொண்டு அப்பொழுது குண்டதாரனுடைய தேஜவீனால் ஸ்வப்னத்தில் எல்லாப்பிராணிகளையும் பார்த்தார். சமத்தினைலும் தவத்தினைலும் பக்தியினைலும் போகத்தை விட்டவரும் சுத்தமன முள்ளவருமான அந்தப் பிராம்பணர் ராத்திரியில் பக்தியின் உறுதி யைக் கண்டார் யுதிஷ்டிரி அவர் அந்தக்கூட்டத்திலிருக்கிறவனும் தேவதைகளுக்குள்ளே மிக்கவெளியுள்ளவனும் மஹாத்பாவும் பயன்களை அளிக்கிறவனுமான 1 மாணிபத்ரனென்பவனைப் பார்த்தார். அங்குள்ளதேவர்கள் சுபகர்மங்களால் முயற்சிசெய்து ராஜ்யங்களையும் தனங்களையும் கொடுக்கின்றார்கள்; அசுபகர்மங்களைச் செய்தால் அபகரிக்கின்றார்கள். பரதசிரேஷ்ட<sup>1</sup> அப்பொழுது யகஷர்களும் தேவர்களும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கையில் மிக்கதேஜஸாள்ள குண்டதாரன் ஓடிவந்து தேவர்களினமுன் பூமியில் விழுந்தான். பிறகு, பூமியில்விழுந்த குண்டதாரனை நோக்கி, நல்லமனமுள்ள மாணிபத்ரன் தேவர்களினால் வசனத்தினால், 'குண்டதார! நீ எதைவிரும்புகிறோய்?' என்று கேட்டான். குண்டதாரன், 'இந்தப்பிராம்பணர் என்னுடைய பக்தர். தேவர்கள் என்விஷயத்தில் அருள் வைப்பார்களாலை இவருக்குச் சிறிது ஸகத்தைத்தரத்தக்க அனுக்கிரகத்தைச் செய்ய விரும்புகிறோ' என்றுசொன்னான். உடனே, மாணிபத்ரன் தேவர்களுடைய வசனத்தினைலையே மறுபடியும் மிக்ககாந்திபொருந்திய இந்தக்குண்டதாரனை நோக்கி, 'எழுந்திரு; எழுந்திரு உனக்கு மங்களமுண்டாகட்டும். காரியவீதிபெற்று ஸகமுள்ளவனுவாய். இந்தப் பிராம்மணர் தனத்தைவிரும்பினால் இவருக்குத் தனம்கொடுக்கலாம். உனக்கு நண்பராயிருக்கிற இந்தப் பிராம்மணர் எவ்வளவு தனத்தை விரும்புகிறோ அளவற்ற அவ்வளவு தனத்தை யும் நான் தேவர்களுடைய கட்டளையினால் கொடுக்கிறேன்' என்றுசொன்னான். குண்டதாரன் பனிதர்களின் செல்வமானது சலிப்பதும் நிலையில்லாதது மென்று நினைத்து பசஸாள்ள பிராம்மணருடைய தவத்தில் புத்தியைச் செலுத்தினான். (அவ்விதம் நிச்சயித்து மாணிபத்ரனை நோக்கி,) 'தனத்தை அளிக்கின்றவனே!

<sup>1</sup> இது, 'மணிபத்ரன்' என்றும் காணப்படுகிறது.

பிராப்மணருக்காக நான் தனத்தை யாசிக்கவில்லை. என்பக்தருக்காக வேறுன அனுக்கிரகத்தைச் செய்யவேண்டுமென்று யாசிக்கிறேன். என்னுடைய பக்தருக்காக ரத்தினங்களால் நிறைந்த பூமியையோ பெரிய பொருட்குவியலையோ நான் யாசிக்கவில்லை. பின்னே என்ன வென்றால், இவர் தர்மிஷ்டராகவேண்டும். இவருடையபுத்தி தர்மத் தில் மகிழுவேண்டும். இவர் தர்மத்தையே அடுத்து ஜீவிக்கவேண்டும்; தர்மத்தை முதன்மையாகவுடையவராகவேண்டும். இந்த அனுக்கிரகம் எனக்கு ஸம்மதம்' என்றுசொன்னேன். மாணிபத்ரன், 'இவர் சரீரப்ரம்மில்லாமல் எப்பொழுதும் தர்மத்தின் பயனை ராஜைத்தை யும் நானைவித ஸாகங்களான பயனகளையுமே அனுபவிக்கட்டும்'என்று சொல்ல, பிறகு பெரும்புகழுள்ள குண்டதாரன் அனேகமுறை (முன் யாசிக்கப்பட்ட) தர்மவிஷயத்தில் அப்யாஸத்தைபீபே கேட்டான். தேவர்கள் அதனால் ஸந்தோஷித்தார்கள். மாணிபத்ரன், 'ஸகலதேவதைகளும் உன்னிஷயத்திலும் இந்தப்பிராப்மணர் விஷயத்திலும் பரிதியடைந்தார்கள். இவா தர்மாத்மாவாகப்போகிறோர். தர்மத்தில் புத்தியைச் செலுத்தவும் போகிறோர்' என்றான். ஓ! யுத்திஷ்டிர! அதனால் அந்தமேகம் மற்றவர்களால் அடையமுடியாத மனத்துக்கு விருப்பமான வரத்தை அடைந்து காரியசித்திபெற்றுஸந்தோஷத்தை அடைந்தது. பிறகு, அந்தப் பிராம்மணப்ரேஷ்டர் தம்முடைய பக்கத்தில் ஸமீபத்தில் வைக்கப்பட்ட ஸுக்ஷமமான மரவுரிகளைப் பார்த்தார். உடனே ஒழிவை அடைந்து, 'இந்தக்குண்டதாரன் நன்மையை அறியவில்லை. நான் செய்த ஸாகிருதத்தை வேறுயார் அறியப்போகிறோர்? இனிமேல் நான் தர்மத்தால் ஜீவிப்பதற்கு வனத்தையே அடைகிறேன்' என்றார். அப்பொழுது அந்தப்பிராம்மணப்ரேஷ்டர் ஒழிவினாலும் தேவர்களுடைய அருளினாலும் வனத்தை அடைந்து பெரியதவத்தைச் செய்யத்தொடங்கினார். ஓ! மஹாராஜனே! அந்தப் பிராம்மணர் தேவதைகளும் அதிதிகளுமருந்திய மீதியான கனிகிழுங்குகளைப் பக்ஷித்துக்கொண்டிருந்தார். தர்மத்தில் அவருக்கு உறுதியான புத்தியும் உண்டாயிற்று. பிறகு, பிராம்மணர் கனிகிழுங்குகளையெல்லாம் தள்ளிவிட்டுச் சருகுகளைப் பக்ஷித்துக்கொண்டிருந்தார் மறுபடியும் அவர் சருகுகளையும் தள்ளிவிட்டு ஜலத்தைப் பானஞ்செய்துகொண்டிருந்தார். அதன்பிறகு, பலவருஷங்கள் வாயுவைப் பக்ஷித்துக்கொண்டிருந்தார்; இவருடைய பிராணன் குறைவை அடையவில்லை. அது ஓர் ஆச்சரியமாயிற்று. தர்

கூடும்

## ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

மத்தில் நம்பிக்கையுடையவரும் உக்கிரமான தவத்திலிருக்கிறவருமான அவருக்கு நெடுங்காலத்துக்குப் பிறகு திவ்ய திருஷ்டியுண்டா யிற்று. அவருக்கு, ‘இவ்வுலகத்தில் நான் யாருக்காவது ஸந்தோ ஷத்தோடு தனத்தைக் கொடுத்தால் எனது வாக்கானது வீணோது’ என்னும் புத்தி உண்டாயிற்று. பிறகு, அவர் மஸர்ந்தமுகத்துடன் மறுபடியும் தவத்தைச் செய்ய ஆரம்பித்தாரா மறுபடியும் தவவித்து பெற்று அவர், ‘நான் ஸந்தோஷத்துடன் யாராவது ஒருவனுக்கு ராஜ்யத்தை அளித்தால் அவன் சீக்கிரத்தில் அரசனுவான். என்னு ணடயவாக்கு வீணோது’ என்று தாம்மேலான தென்றுநினைக்கிறதைப் பற்றி ஆலோசித்தார் பாரத! அப்பொழுது குண்டதாரன் அந்தப்பிராம்மணருடைப் புத்திலாஸ்யாகத்தாலும் ஸநேகத்தாலும் ஏவப்பட்டு அவருக்குப் பிரத்தியாக்ஷமானேன் அந்தப் பிராம்மணர் அந்தக்குண்டதாரனருகிற்சென்று அவனை விதிப்படி பூஜித்தார்; ஓ! அரசனே! அதனால் ஆசசரியத்தை அடைந்தவருமானார். பிறகு, குண்டதாரன் அவரைநோக்கி, ‘உமக்கு உத்தமமான ஞானக்கண் உண்டாயிருக்கிறது ஓ! பிராம்மணரே! அந்தநேத் திரத்தினால் அரசர்களுடைய கதிபையும் உலகங்களையும் பாரும்’ என்று சொன்னான். பிறகு, அந்தப்பிராம்மணர் உடனே நரகத்தில் அழுங்கின அனேக அரசர்களைத் தூரத்தில் திவ்யதிருஷ்டியினால் பார்த்தார் குண்டதாரன், ‘பக்தியுடன் என்னைப்பூஜித்து நீர் துக்கத்தை அடைவீரானால் என்னால் உமக்கு என்ன செய்யப்பட்டதாகும்? நான் என்ன அனுக்ரகம் செய்ததாகும்? மறுபடியும் நீர் நினைத்துப்பாரும்; ஆராய்ந்துபாரும் மனிதன் காமங்களை எப்படி இச்சிக்கலாம்? ஸ்வர்க்கத்துவாரமானது மனிதர்கள்விஷயத்தில் விசேஷமாக அடைக்கப்பட்டிருக்கிறது’ என்றுசொன்னான். பிறகு, அந்தப் பிராம்மணர் மனிதர்களைச் சுற்றிக்கொண்டிருக்கிற காமம், குரோதம், லோபம், பயம், மதம், நித்திரை, மயக்கம், சோம்பல் இவைகளைப்பார்த்தார். குண்டதாரன், ‘உலகங்கள் இந்தக் காமமுதலியவைகளால் சூழப்பட்டிருக்கின்றன. தேவர்களுக்கு மனிதனிடமிருந்து பயம். அந்தக் காமமுதலியவைகள் அப்படியே தேவர்களுடையவார்த்தையினால் எல்லாவிஷயங்களிலும் இடையூற்றைச்செய்கின்றன. தேவர்களால் அனுமதி கொடுக்கப்படாத ஒருவனும் தார்மிகங்கிறதில்லை. நான் தவத்தினால் ராஜ்யத்தையும் தனங்களையும் கொடுக்கச் சக்தியுள்ள வனையிருக்கிறேன்’ என்றுசொன்னான். அப்பொழுது தர்மாத்மா

வான பிராம்மணர் மேகத்தைத் தலையால் வணக்கி அதனை நோக்கி, ‘எனக்குப் பெரிய அனுக்ரகமானது செய்யப்பட்டது. காம லோ பங்களின் தொடர்ச்சியினால் ஸ்னேகத்தை அறியாமல் நான் உனிடத்தில் பொறுமைப்பட்டதை நீ பொறுக்கக்கடவாய்’ என்றும் சொன்னார். அப்பொழுது குண்டதாரன், ‘என்னை கூடுமிக்கவேபட்டது’ என்று சொல்லி, அந்தப்பிராம்மணப்பீரஷ்டரைக் கைகளால் ஆலிங்கனம்செய்துகொண்டு அவ்விடத்திலேயே மறைந்தான். உடனே, அந்தப்பிராம்மணர் குண்டதாரன் அனுக்கிரகத்தினாலும் தவத்தினாலும் வித்தியடைந்து ஸகலலோகங்களிலும் சஞ்சாரித்தார். அவருக்குத் தர்மத்தாலும் யோகத்தாலுமிழன்டான் சக்தியினால் ஆகாயத்தில் கமனமும் நினைத்தபொருள்களை அடைத்தலும் மேலான கதியும் உண்டாயின தேவதைகளும் ஸாதுக்களான பிராம்மணர் களும் யகூர்களும் மனிதர்களும் சாரணர்களும் இவ்வுலகில் தார்மிகர்களைப் பூஜிக்கின்றார்கள் ; செல்வவான்களைப் பூஜிக்கிறதில்லை ; காமகளையும் பூஜிப்பதில்லை யுதிஷ்டிர ! உனது புத்தி தர்மத்தில் பற்றியிருத்தலால் உன்னிடத்தில் தீவர்கள் மிகவும் அருங்கடையவர்களாயிருக்கிறார்கள். தனத்தில் ஸாநத்தின் ஓர் அங்கம் இருக்கிறது. தர்மத்திலோ பரமான ஸாகம் இருக்கிறது ” என்று சொன்னார்.

— —

இருநூற்றெழுபத்தேட்டாவது அத்யாயம்.

மோகாந்தரமய் (நோடர்ச்சி.)

— —

(கோலைக்குக்காணமாதலால் யாகம் இழிந்ததேன்பதைப்பற்றி நாரார் சோல்லிய உஞ்சவ்ருத்தி ப்ராம்மணர்க்கதை.)

யுதிஷ்டிரர், “ஓ ! ரிதாமஹரே ! ஒரேபயனையுடையனவும் பல வகைப்பட்டனவுமான பஜ்ஞம் தவமிவைகளுள் ஸாகத்திற்காகவும், தனத்திற்காகவுமில்லாமல் தர்மத்திற்காகலே ஏற்படுத்தப்பட்டது எவ்விதமானது ?” என்று கேட்க, பிழீமர் சொல்லத்தொடங்கினார்.

“இந்த விஷயத்தில் நாரதரால் சொல்லப்பட்ட உஞ்சவிருத்திப் பிராம்மணருடைய யஜ்ஞாமித்தமான பூர்வசரித்திரத்தை உனக்குச் சொல்லுகிறேன். நாரதர், விதர்ப்பதேசத்தில் சிறந்ததான் தர்மோத்தரமென்கிற ராஜ்யத்தில் உஞ்சவிருத்திசெய்யும் ஒரு பிராம்மணரிலி இருந்தார். அவர் பூகத்தைச் செய்வதற்கு பத்தனித்தார். அவ்

விடத்தில் 1ஆகாரம் செய்யக்கூடிய சாமைதானியமும் ஸுளியபர்ணி ஸாவர்ச்சலை என்னும் சாகங்களும் யாகத்திரவ்யமாக இருந்தன. துவர்ப்புள்ளதும் ரஸமில்லாததுமான கீரையும் தவத்தினால் சுவை யுள்ளதாயிற்று. பகைவர்களைக் காப்பவரே! வனத்தில் ஓரிடத் தை அடைந்து ஒருபிராணிக்கும் துன்பம் செய்யாமல் கிழு ந்குகளினாலும் கணிகளினாலும் செய்யப்பட்டாலும் யாகமானது ஸ்வர்க்கத்தையளிக்கும். விரதத்தினால் இளைத்தவஞும் சுசியுள்ள வஞும் மஜ்ஞத்தில் பத்னியாக அழைத்துவழப்பட்டவஞுமான அவருடைய பத்னியான புஷ்நரமாலினியென்பவள் அந்த ஸத்தியரிடத்தில் அனுஸரிப்பதில்லை அவள் சாபத்தினின் றம்நடுங்கி அவருடையஸ்வபாவத்தை அனுஸரித்தாள். அவஞ்க்கு மயில் களின் உதிர்ந்த இறகுகளால் வஸ்திரம் செய்யப்பட்டது அவஞ்க்கு விருப்பமில்லாமலிருந்தும் தீக்கிதரானபர்த்தாவின் அனுஸரணத் தினால் அவ்விடத்தில் யாகஞ்செய்யப்பட்டது. தர்மமறிந்ததும் சருகுகளைப்புஜிப்பதுமான ஒரு மிருகமானது சீசுக்ரர்பலமுறை கட்டளையிட்டதனால் அந்தவனத்தில் அவர்சமீபத்தில் வலித்துக் கொண்டிருந்தது (அப்பொழுது) அந்தமிருகமானது ஸத்தியரை நோக்கி, ‘உம்மால் இந்தத்தீயசெய்கை செய்யப்பட்டது. (பசுவில்லாத தால்) அதற்குரியமந்திரரூபமான அங்கக்குறையுள்ள இந்தயாகமானது விபரிதமாகிறது. ஐயா! ஆகையால், நீ என்னை அக்கினியில் ஆகுதிசெய்து தடையில்லாமல் ஸ்வர்க்கத்தை அடையக்கடவீர்’ என்றவார்த்தைகளைச் சொல்லிற்று. பிறகு, ஸாவித்ரியானவள் யாக விஷயத்தில் அவரைக்கண்டு நேரில்வந்து அவரைத் தூண்டினாள். அவர், ‘நான் என்னுடன்வலிக்கும்மிருகத்தைக் கொல்லமாட்டேன்’ என்று மறுமொழிசொல்லினார். யாகாக்கினியிலிருந்துகிளம்பின அந்தஸாவித்திரியானவள், ‘யஜ்ஞத்தில் என்னகெட்டகாரியம் செய்யப்பட்டது?’ என்றுசொல்லிவிட்டுப் பாதாளத்தைப்பார்க்கவிரும்பித்திரும்பிவிட்டாள். மறுபடியும், கலைமான் கைகுவித்துநிக்றஸத்தியரையாகிக்க, அவர் அதை ஆலிங்கனம்செய்துகொண்டு, ‘போகலாம்’ என்றுசொல்லினார். பிறகு, அந்தமான் எட்டுஅடி நடந்து திரும்பி

1 ‘அந்தவனத்தில் சாமைதான்ய ஆகாரமும் மிகவும் பளபளப்பான ஸுளியபர்ணின்கிற இலையும் துவர்ப்பும் ரஸமில்லாததுமானகீரையும் தவத்தினால் அவருக்குச் சுவையுள்ளனவாயிருந்தன’ என்றும் கொள்ளலாம்,

வந்து, ‘ஓ! ஸத்தியரே! என்னைத் தடையின்றிக் கொல்லும். உம்மால் கொல்லப்பட்டு நான் நல்லகதியை அடைவேன்..என்னால் கொடுக்கப் பட்டஞானக்கண்ணால் ஸ்வர்க்கத்திலுள்ள அபஸரஸாகளைப்பாரும். மஹாத்மாக்களானகந்தர்வர்களுடைய விசித்திரமான விமானங்களையும் பாரும்’ என்றுசொல்லிற்று. பிறகு, அந்தமுனிவர் விருப்பத் துடன் கண்ணால் (அவர்களை) நீண்டகாலம்பார்த்துவிட்டு மிருகத் தையும்பார்த்து, ‘ஹிம்ஸையினால் ஸ்வர்க்கவாஸம்’ என்றுதீர்மானித்தார் மிருகவடிவுமாகிப் பலவருஷங்கள் வனத்தில்வலித்துக்கொண் டிருந்த அந்தத்தர்மானது அந்தப் 1பாவத்திற்குப் பரிஹாரத்தைச் செய்துகொண்டது இது யாகததிற்கு ஏற்பட்ட நலலவிதியில்லை. அப்பொழுது மிருகஹிம்ஸைசெய்யனினைத்த அவருடைய அவ்வித அபிப்பிராயத்தால் பெரியதவம் நசித்துவிட்டது. ஆகையால், ஹிம்ஸையானது யாகததிற்கு உரியதன்று பிறகு, அந்தஸத்தியருக்குத் தர்மபகவான் தானே யாகம்செய்வித்தான். பிறகு அவர் தவத்தினால் மனீவியின்பெரியஸமாதானத்தையும் அடைந்தார்’ என்றார். கொல்லாமையானது மேலானதாமம் ஹிம்ஸாருபமானதர்மம் ஸ்வர்க்கவாதனமானது உனக்கு உண்மையைச் சொல்லுகிறேன் பிரம்மவாதிகளுக்கு இது தாமாமன்று’ என்றார்

இருநாற்றேழுபத்தோன்பதாவது அத்யாயம்.

ஓ மா கஷி தர்மம். (தோடர்ச்சி.)

(தீர்மை மேன்மைக்குக் காரணமேன்பது.)

யுதிஷ்டிரா, “ஓருவன் எப்படி பாவத்தைச் செய்தவனுகிறோன்? எப்படி தர்மத்தைச் செய்கிறோன்? எதனால் ஒழிவை அடைகிறோன்? எதனால் ஓராக்கத்தை அடைகிறோன்?” என்று கேட்க, பிழ்மர் சொல்லத்தோடங்கினார்.

“உனக்கு ஸகலதாமங்களும் தெரியும் (ஆனாலும்) மரியாதைக்காகக்கேட்கிறூய். மோக்ஷத்தையும் ஒழிவையும் பாவத்தையும் தர்மத்தையும் மூலத்துடன் கேள் ஓ! பரதப்ரேஷ்ட! புருஷனைவன்(சப்தஸ்பர்ச ரூப ரஸ கந்தங்களென்கிற) ஐந்துவிஷயங்களுடைய அனுபவத்திற்காக இச்சையைமுன்னிட்டுப் பிரவ்ருத்திக்கிறனல்லவா?

1மிருகமாயிருந்ததற்குக்காரணமானபாவம்.

காசு

## ஸ்ரீ மஹாபாரதம்

1 அவைகளில் ஒன்றைப்பற்றிக் காம்மோத்வேஷமோ உண்டாகிறது. பிறகு, அவைகளுக்காக முயற்சிசெய்கிறோன். பெரிதானாமாவையும் ஆரம்பிக்கிறோன் தன்னுலையிரும்பப்படுகிறநூபகந்தாதிகளை அடிக்கடி அனுபவிக்கவும் விரும்புகிறோன். அதனால் ராகமானது பலமாகிறது. அதுபற்றி த்வேஷமுமூண்டாகிறது அதனால் லோபம் பலமாகிறது அதன்பிறகு, மோகமும் உண்டாகிறது லோபமோகங்களால் பற்றப்பட்டவனும் விருப்பு வெறுபடுக்காண்டாவனுமானவனுக்குத் தர்மத்திலை புத்தியண்டாகிறதிலை கபடத்தினால் தர்மத்தையுஞ் செய்கிறோன். கபடமாகத் தாமத்தைப் பழக்கப்படுத்துகிறோன். கபடத்தினால் பொருளை அடையவிரும்புகிறோன் குருவம்சுத்திலுதித்த வரேன! கபடத்தினால் தனங்கள்வித்திக்கும்பொழுது அதிலேயே புத்தியைச்செலுத்துகிறான். பாரத! பிறகு, நண்பாகளாலும் பண்டிதர்களாலும் தடுக்கப்பட்டாலும் பாவத்தைச்செய்ய முயற்சிசெய்கிறோன் விதியால்வப்பட்டதாவுகம் (ஆகாரவியவகாரங்களில் வஜங்கையை விட்டவன் ஸாகியாவான் என்கிற) நியாயத்துடன்கூடினதாகவும் மறுமொழிசொல்லுகிறோன் (அபபொழுது) அவனுக்கு ராகமோகங்களாலுண்டான ஓழுன்றுவிதபாவங்கள் வளருகின்றன பாபந்மத்தை நினைக்கிறோன்; சொல்லுகிறோன்; செய்யவும்செய்கிறான் அதாமத்தில்ப்ரவருத்தித்த அவனுடையதோஷங்களை ஸாதுக்கள் கவனிக்கிறான் பாவசசெய்கையுள்ள அவனுங்கு அவனைப்போன்றநடக்கையுள்ளவர்களுரை நண்பாகளாகின்றனர். அவன் இம்மையிலேயே ஸாகத்தை அடைகிறகில்லை மறுமையில் எதனால்தான் அடையான்? இவ்விதம் மனிதன் பாவசசெய்ந்தாலும் இனி தர்மாத்மாவைக்குறித்துச் சொல்லுகிறேன்; கேளா, நல்லதர்மத்தையுடையவன் கேஷமத்தை அடைகிறோன்; குற்றாற்றதர்மத்தினாலேயே இஷ்டமானக்தியை அடைகிறோன். அவன் முன்னதாகவே கண்புத்தியினால் இந்தத்தோஷங்களைக் கவனித்துப் பார்க்கிறோன். புத்திமானங்கள் ஸாகத்திற்காக ஸாதுக்களை அடுத்துப் பணிவிட்டியும்செய்கிறோன் அவனுக்கு நல்ல ஆசாரத்தினாலும் அப்பிராஸத்தினாலும் (நல்லகர்மம்) விருத்தியடைகிறது. அந்தப்பிராஜங்கள் தர்மத்திலை விருப்பமடைகிறன்; தர்மத்தையே அடுத்துவிக்கிறோன் குருந்தன<sup>1</sup> பிறகு; அவன் தர்மத்தால்தனங்களையடையும்பொழுது நன்

1 வேறுபாடம்.

2 வேறுபாடம்.

3 மனமொழிமெய்க்கால் உண்டாவன்.

மையுண்டானதைப்பூர்த்து அதன்காரணத்தையே 1விருத்திசெப்கிறோன்; இவ்விதம் தர்மாத்மாவாகிறோன்; நல்லமித்திரணையும் அடைகிறோன் அவன், நன்னட்புதனம் இவைகளுடையலாபத்தால் இம்மையிலும் மறுஷாயிலும் ஸங்கீதாவிக்கிறோன் பாரதி ஸ்பரிசுத்திலும் சபதத்திலும் ரஸத்திலும் ரூபத்திலும் கந்தத்திலும் பராணியானது 2விரடுத்தன்மையை அடைகிறது பெரியொர்கள் இதைத் தமிபலமாக நினைக்கிறார்கள் யுதிஷ்டிர<sup>1</sup> அவர்களே தர்மபலத்தை அடைந்து திருபதி அடைகிறதில்லை. குந்தியின்புத்திர<sup>1</sup> தாமததிலிருக்கிறவர்களுடைய வெலைபோகக்கிறியைகளிலும் திருப்தியடையாமல் ஞானக்கண்ணால் ஒழிவையே அடைகிறோன். சபதத்திலும் ஸ்பர்சத்திலும் ரூபத்திலும் மனத்தைசெலுத்தாமல் ஞானக்கண்ணினால் காமத்தில் தோஷத்தைப்பார்ப்பவன் காமத்தினின்றும் விடுபடுகிறோன்; தாமத்தைவிடுகிறதுமில்லை; நசிக்கினர் உலகத்தைப்பார்த்து எல்லாவற்றையும்விடுவதிலும் முயற்சிசெப்கிறோன்; பிறகு, உபாயத்தினால் மோகந்தின் பொருட்டு முயற்சிசெப்கிறோன்; உபாயமில்லாமல் முயற்சிசெய்யான்; பிறகு, நாளைடவில் ஒழிவை அடைகிறோன்; பாபகாமததையும் தள்ளுகிறோன்; தர்மாத்மாவுமாகிறோன்; பரமானமோகந்ததையும் அடைகிறோன் அபபா! பாரத! நீ என்னிடம்கேட்ட பிரவும் தாமம் மோகந்தம் ஒழிவு என்கிற இவைகளைப்பற்றி உனக்குச் சொன்னேன் யுதிஷ்டிர<sup>1</sup> ஆகையால், எல்லாநிலைமைகளிலும் தமிழ்தில் ப்ரவருத்தி செய்யக்கடவாய் குந்தீபுத்திர<sup>1</sup> தாமத்திலிருப்பவர்களுக்கு ஆழிவில்லாதவித்தி உண்டாகின்றது” என்றுசொன்னார்.

இருநூற்றெண்பதாவது அத்பாயம்  
மோ கூத் தர்மம். (தோடர்ச்சி.)

(மோகந்திற்குரிய உபாயங்கள்.)

யுதிஷ்டிரர், “பாரதரே! விதாமஹராண நீங்கள், ‘உபாயத்தால் மோகந்தம்; உபாயமில்லார்வில்லை’ என்று சொன்னீர்கள். அந்தஉபாயத்தை முறைப்படி கேட்கவிரும்புகிறேன்” என்றுகேட்க, பின்மர் சொல்லத்தோடங்கினார்

1 ‘விஞ்சதே’ என்பது மூலம்.

2 ‘இவற்றைஅனுபவிக்கத்தக்கது’ என்றுகருத்து.

“ பிராஜ்ஞர்களிற்கிறந்தவனே ! குற்றமற்றவனே ! எப்பொழுதும் உபாயத்தினுலோயே எல்லாவிஷயபங்களையும் ஆராய்கிறுயென்னும் இந்தத்தெளிவானஞானம் உனக்கே தக்கது. சூடத்தைச்செய்கையில் எந்தப்புத்தியானது உண்டானதோ அது சூடமுண்டான பிறகு வேண்டப்படுவதில்லை. இப்படியே யஜஞாதிதர்மத்தினால் சாந்திமுதலானதர்மங்கள் ஏற்பட்டபொழுது (மோக்ஷத்திற்கு) வேறுகாரணம் வேண்டுவதில்லை. கீழ்ஸுமுத்திரத்திற்குகிறுக்கிற மார்க்கம், மேற்குஸுமுத்திரத்திற்குச் செல்லுகிறதில்லை. மோக்ஷத்திற்கு ஒரேமார்க்கமன்றோ? அதை என்னிடமிருந்து விரிவாகக்கேள். தீரனைவன் பொறுமையால் கோபத்தைத் தொலைக்கவேண்டும்; ஸங்கல்பத்தின் தியாகத்தினால் காமத்தை நாசங்கெய்யவேண்டும்; ஸத்வகுணத்தைப்பற்றிக்கொண்டு நித்ரையை விலக்கவேண்டும்; ஜாக்ரதையினால் பயத்தில்காக்கவேண்டும்; ஆத்மத்யானத்தினால் பிராணைரக்ஷி க்கவேண்டும். தைர்யத்தினால் இசசையையும் துவேஷத்தையும் காமத்தையும் மிசசமின்றி நீக்கவேண்டும்; ஐயம் திரிபு அறிபாமைகளை அப்யாஸத்தினால் நீக்கவேண்டும். தத்வத்தை அறிந்தவன் ஞானப்யாஸத்தினால் நித்திரையையும் புத்தியின்தோற்றுமையையும் நிவருத்திசெய்யவேண்டும். உபத்திரவங்களையும் ரோகங்களையும் ஹிதமாயும் ஜரிக்கக்கூடியதாயும் மிதமாயுமிருக்கிறஆகாரத்தினால் நிவருத்திசெய்யவேண்டும். ஸந்தோஷத்தினால் தேவைப்போடும் தத்வதரிணாத்தினால் விஷபங்களையும் தயையினால் அதர்மத்தையும் ஜயிக்கவேண்டும். பரிபாலனத்தினால் தர்மத்தையும் வரவினால் ஆசையையும் ஆசையைவிலக்குவதனால் அர்த்தத்தையும் அநித்தியத்தனமையினால் ஸ்னேகத்தையும் யோகத்தினால் பசியையும் கருணையினால் தன்னுடையமானத்தையும் ஸந்தோஷத்தினால் 1திருஷ்ணயையும் 2ஸஞ்சாரத்தினால் சோம்பலையும் பண்டிதன் ஜயிக்கவேண்டும். நிச்சயத்தினால் விபரீதஞானத்தை ஜயிக்கவேண்டும். மென்னத்தினால் அதிகவார்த்தையையும் சௌரியத்தினால் பயத்தையும் ஜயிக்கவேண்டும். புத்தியினால் வாக்கையும் மனத்தையும் அடக்கவேண்டும். அந்தப்புத்தியை 3ஞானக்கண்ணால் அடக்கவேண்டும். ஞானத்தை மஹானுணாத்மா அடக்கவேண்டும். மகத்தானாத்மாவை ஆத்மா

1 ஆழந்தபற்று.

2 ‘உத்தாநே’ என்பது மூலம் ; ‘முயற்சியினால்’ என்பதுபழையவூரை.

3 விருத்திஞானம்..

வினுடையஞானமானது அடக்கவேண்டும் அப்படிப்பட்ட இந்த ஆத்மா சாந்தலும் சுத்தகர்மமுடையவனுமானவனுல் அறியத்தகுந்தது. பண்டிதர்கள் யோகத்திற்குஇடையூறுகளென்று அபிப்பிராயப்படும் காமம், குரோதம், ஶலாபம், பயா, நித்திரை என்னும்ஹூந்தையும் விலக்கவேண்டும். அவற்றைவிலக்கிவிட்டுத் தியானம், அத்தியயனம், தானம், ஸத்யம், லஜஜை, கபடமின்மை, பொறுமை, சுத்தி, உணவால்லண்டாகும்சத்தி, பொறிகளின் அடக்கம் என்னும்யோகஸாதனங்களை அப்யவிக்கவேண்டும் இவைகளால தேஜஸ் விருத்தியடைகிறது; பாவமும் தொலைகிறது; இவனுடையவெங்கற்பங்களும் வித்திக்கின்றன; விஜ்ஞானமும் ஏற்படுகிறது பாவம் அகன்றவனும் தேஜஸ்வியும் லகுவான ஆகாரமுள்ளவனும் இந்திரியஜய முடையவனுமாகிக் காமக்ரோதங்களைசபபடுத்திக்கொண்டு பரம்மத்தின்பதத்தை அடையவிரும்பவேண்டும் மூடனுகாமலிருத்தல், பற்றுதலற்றிருத்தல், காமக்குரோதங்களைவிலக்குதல், தீனுகாமலிருத்தல், கரவமில்லாமலிருத்தல், பயமில்லாமா<sup>1</sup>, உறுதியாயிருத்தல், (மற்றப்பயனில்) விருப்பமின்றி மனைவாக்குக்காயங்களின் அடக்கம் ஆகியஇவைகள் மோக்ஷத்திற்குத் தெளிவும் களங்கமற்றதும் சுத்தமுமான வழி.

இருந்றேண்பத்தோராவது அத்யாயம்

மோக்ஷதர்மம். (தோடர்ச்சி.)

(பிராணிகளின் பிறப்பிறப்புக்களைப்பற்றி நாதருக்கும் தேவலருக்கும்நடந்த ஸம்வாதரூபமான பழைய சரித்திரத்தைச் சொல்லுகிறார்கள். உட்கோர்ந்திருக்கிறவரும் பிராயமுதிர்ந்தவருமான தேவலரை நூரதர் புத்திமான்களுள் சிறந்தவராக அறிந்து பிராணிகளுடைய உற்பத்தி நாசங்களைப்பற்றி, ‘ஓ! பிராம்மணரே! ஸ்தாவரஜங்கமஸ்வரூபமான இந்தப் பிரபஞ்சமானது எதினின்றும் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டது? முடிவில், எதை அடைகிறது? அதை நீங்கள் எனக்கு நன்கு சொல்லவேண்டும்’ என்று வினவ, அவிதர் சொல்லத் தொடங்கினார்.

1 'அவ்யவஸ்திதி': என்றுபிரித்து, 'வீழல்லாமை' என்பது பழைய வரை.

‘காலமானது பிராணிகளின் வாஸனையினால் ஏவப்பட்டு எவைகளால் பிராணிகளைப் படைக்கிறதோ அவைகளைப் பஞ்சமஹாபூதங்களென்று பூதவாதிகள் சொல்லுகின்றார்கள். காலமானது பரமாத்மாவால் ஏவப்பட்டு அந்தப்பூதங்களால் பிராணிகளைப் படைக்கிறது எவன் இவைகளைக்காட்டிலும் வேறுலூன்றைச் சொல்லுவானே அவன் பொய்சொன்னவனுவான் ஸந்தீதகமிலலை நாரதரே’ இந்த ஐந்தையும், எப்பொழுதுமிருபபவையும் சலியாதவையும் ஆதியந்த மற்றவையும் பெரியதீஜஸான மஹத்தத்வத்தினுடைய குவியல்களும் தீயற்கையாகவே காலத்தை ஆரூவதாகவுடையவையும் அப்பு, ஆகாயம், பிருத்தி, வாயு, அக்நிகஞ்சமாக அறியக்கடவீர். இந்தப் பூதங்களுக்கு மேற்பட்டு ஸம்சயமிலலாமல (பதாாத்தம்) வித்திக்கிற தில்லை அடாடிச் சொல்லுகிற வன் திருஷ்டாந்தத்துடனும் சொல்லமாட்டான்; யுந்தியுடனும் சொல்லமாட்டான். ஸம்சயமிலலை, அஸ்ததையே சொல்லுவான் இந்த ஆறையும் எல்லாமானவைகளாக அறியக்கடவீர். இவை எதனுடைய கார்யங்களை அபபடிப்பட்ட அஜ்ஞானத்தையும் அறியக்கடவீர் பூதங்கள் ஐந்து, காலம் ஒன்று, விஷயகுன்யங்களான வாஸனை அஜ்ஞானமிரண்டு ஆகிய நிலைபெற்ற இந்த எட்டுப் பூதங்களும் (ஸதாவரஜங்கமங்களான பிராணிகளுக்கு) உற்பத்திநாசகாரணங்கள்<sup>1</sup> அவைகளிலேல்தேய நாசத்தை அடைகின்றன. அவைகளினினரும் உண்டாகின்றன. ஐந்துவானது அவைகளை அனுஸரித்து நசித்தாலும் மறுபடி ஐந்துவிதமாகிறது. அந்த ஐந்துவினுடையதேகம் பூமியின்விகாரம் ஸ்ரோதரம் ஆகாயத்தினின்றும் உண்டானது. ஸலுர்யனிடமிருந்து தீந்த்திரமும் வாயுவினின்றும் பிராணனும் ஜலததினின்றும் ரக்தமுழுங்டாயின. கண்கள், மூக்கு, காதுகள், துவக்கு, ஐந்தாவதான நா இந்த இந்திரியங்களையும் பார்த்தல், கேட்டல், முகாதல, பரிசுத்தல, சுவையறிதல் என்கிற இந்திரியவிஷயங்களுடைய ஞானங்களையும் கவிகள் அறிகிறார்கள். ஒத்திருப்பதினுலை ஐந்துஇந்திரியங்களின் விஷயத்திலும் ஐந்து குணங்களையும் அறிவாய் ரூபம் கந்தம் ரஸம் ஸ்பரிசம் சபதம் இவைகளே அவைகளின் குணங்கள். ஐந்து இந்திரியங்களாலும் ஐந்துகுணங்கள் ஐந்துவிதமாக அறியப்படுகின்றன ரூப ரச கந்த ஸ்பரிச சப்தங்களான அவற்றின்குணங்களை இந்திரியங்கள் அறிகிற தில்லை. ஜீவனே அவைகளால் அவைகளை அறிகிறான். சித்தமானது

இந்திரியஸ்முகத்திற்கு மேலானது அதைப்பார்க்கிலும் மனம் மேலானது. மனத்தைக்காட்டிலும் புத்தி மேலானது. ஜீவன் புத்தியைக் காட்டிலும் மேலானவன். எந்தப்பிராணிபானது இந்திரியங்களோடு ஸம்பந்தப்பட்ட விஷயங்களை நினைத்துத் தீர்மானங்செய்கின்றதோ அந்தப்பிராணிபானது முதலில் இந்திரியங்களால் விஷயங்களைத் தனித்தனியாக அறிகிறது பிறகு, மனத்தால் விசாரித்து அப்பால் புத்தியால் நிச்சயிக்கிறது. ஆத்மவிசாரம் செய்கிறவாகள் சித்தம் இந்திரியக்கூட்டம் மனம் எட்டாவது புத்தி இந்தனம்டையும் ஞானெந்திரியங்களிக்குச் சொல்லுகின்றார்கள் பாணி, பாதம், பாடி, மேஹநம், ஜூந்தாலுதுமுகம் என்று சொல்லப்பட்டகார்ப்பமாந்திரியங்களையும் கேள். பேசுவதற்கும் ஆகாரம் செய்வதற்கும் உரிய இந்திரியம் முகமென்று சொல்லப்படுகிறது நடப்பதற்குரிய இந்திரியம் பாதங்களாகவும் கர்மாவைச் செய்வதற்குரிய இந்திரியம் கரங்களாகவும் புரிஷத்தை விடுவதிலும் காமத்தால் வீரியத்தை விடுவதிலும் ஸமமான தொழிலையுடைய இந்திரியங்கள் பாடிவாகவும் மேஹநமாகவும் சொல்லப்படுகின்றன. என்னால் சாஸ்திரத்தைலூத்து மனத்தை ஆரூதாகவுடையவையும் வாக்குமூதலானவைகளுடன் கூடினவையுமான ஞானெந்திரியங்களும் ஞானம் சேஷ்டையென்கிற எல்லா இந்திரியங்களின் குணங்களும் நன்கு சொல்லப்பட்டன இந்திரியங்களுக்கு எப்பொழுது ப்ரமத்தாலதம் செய்கைகளிலிருந்து ஒழிவு ஏற்படுகிறதோ அப்பொழுது மனிதன் இந்திரியங்களத்தியாகங்கெய்துவிட்டுத் தூங்குகிறா இந்திரியங்கள் ஒழிவடைந்து மனம் ஒழிவடைபாமலிருக்குமானால் விஷயங்களையே பற்றி நிற்கிறான். அதை ஸ்வடானாலுபவமாக அறியப்பேண்டும் (ஸ்வபநத்தில்) ஸாத்விகமுட்ராஜஸ்மும் தாமஸஸ்மான வாஸனைருபமாகியஸமக்தமா விஷயங்களா (புண்ணியபாப) கர்மங்களுடன் கூடிக்கொண்டு இருக்கும் (அவைகளில்) ஸாத்விகங்களைச் சிலாகிக்கின்றார்கள் அடபடி மற்றுவைகளீச் சிலாகிப்பதிலலை ஸாத்விகங்குடைய கருத்தானது ஆனந்தம், கர்மங்களின் வித்தி, ஞானம், உயர்ந்தகதிக்குக்காரணமான தர்மம் என்னும் தனக்குங்காரணங்களாகிய இநதாக்ரத்வாஸஞ்சையமான விஷயங்களைப்பற்றி நிற்கிறது. இவ்விதம் ஸாத்விக ராஜஸ தாமஸர்களில் எவன் எப்படிப்பட்ட வாஸனையை அடைக்கிறுக்கிறேனு அவனுடைய நினைவு அந்த வாஸனையைப் பற்றுகிறது ஜாக்ரத்ஸ்பநங்களிலுண்டான இரண்டு வாஸனைகளு

டைய பிரத்யச்சமான நாசமானது நித்தியம் விரும்பப்பட்டதாக இருக்கிறது (மனம் புத்தி சித்தம் பிராணன் ஞானேந்திரிய கர்மேந்திரியங்கள் ஆக) இந்திரியங்கள் (பதினெட்டு) (ஸாத்விக ராஜஸ தாமஸ) வாஸனைகள் (மூன்று) (ஆகப்) பதினேழும் குணங்களாக எண்ணப்பட்டிருக்கின்றன. இவைகளுக்குப் பதினெட்டாமவன் தேவி. எவன் சரீரத்திலிருக்கிறாலோ அவன் அழிவற்றவன் அல்லது, சரீரத்துடன் அந்தப்பதினேழும் சேர்ந்து ஆகப்பதினெட்டும் சரீரிகளானஜீவர்களுக்குக் குணங்கள். அவைகள் சரீரியைப்பற்றி நிற்பதை. சரீரியின்தபொழுது சரீரத்துடன் சேர்ந்த அவைகள் இருப்பதில்லை. அல்லது, பிரிவுபிரிவாகப் பஞ்சபூதவிகாரமானசரீரமொன்றும் கர்மேந்திரியம் அவைகளின் சேஷ்டை ஆகப்பத்தும் ஞானேந்திரியம், சித்தம், மனம், புத்தி ஆகஎட்டும் சேர்ந்து சரீரிகளுடைய குணங்கள்; அல்லது, ஜாடராக்கினியுடன் சேர்ந்து இருப்பதும் பஞ்சபூதவிகாரமான ஒருகூட்டம். இந்தவெங்கமான சரீரத்தை மஹாணை ஆத்மாவானவன் பிராணவாயுவடன்கூடநன்குதரிக்கிறான். (அந்தப்பிராணன்) உண்மையான திறமையுள்ள ஆத்மாவினுடையதேக் கீத்தை நசிக்கச்செய்வதற்குக் காரணம் ஒருபொருள் எப்படி உண்டாகிறதோ அபபடியே அழிவை அடைகிறது. இந்தஜீவன் புண்யபாவம் நசித்தவுடன் வீவறுபுண்யபாவத்தாலேவப்பட்டுக் காமாவினாலேவற்பட்டசரீரத்தைக் காலத்தால் அடைகிறான். எப்பொழுதும் ஓர் ஆதாரத்தைப்பற்றியவனை இந்தத்தேவி காலத்தினாலேவப்பட்டு, ஜீர்ணமான வீட்டைவிட்டு மறுவீட்டையடைவதுபோல, திரும்பவும் திரும்பவும் ஒருசரீரம்விட்டுமறுசரீரத்தை அடைகிறான். நிசசயஞானத்தை யுடையபண்டிதர்கள் அதைக்குறித்துப் பச்சாத்தாபப்படுகிறதில்லை; (சரீரம்) தமதெனதும் அபிமானமுள்ள எளிய அறிவுள்ளாஜனங்கள் பச்சாத்தாபப்படுகிறார்கள். இவன் ஒருவனையுஞ்சேர்ந்தவனல்லன் இவனைச்சேர்ந்தவனும் ஒருவனுமில்லை. இவன் சரீரத்தில் புண்ணிய பாபங்களைச்செய்துகொண்டு எப்பொழுதும் தனிபாகவே இருக்கிறான். பிராணியினுடைய ஆத்மாவானவன் ஒருபோதும் ஜனிக்கிறதேயில்லை; ஒருபோதும் நசிக்கிறதுமில்லை ஒருபோது' இவன் தேகத்தைவிட்டு மேலானகதியை அடைகிறான். அந்தஜீவன் புண்யபாபமயமானதேகத்தைக் கர்மாசத்தினால் கஷ்யிக்கச்செய்து அப்போது அடைந்திருக்கிறதேகத்தின்முடிவில் ப்ரம்மபாவத்தை அடைகிறான். புண்யபாவங்களுடையநாசத்திற்காகஸாங்கியம்னன்னும்ஆத்மஜஞானம் விதிக்கப்படுகிறது. புண்யபாவங்கள் நசித்தபின் ப்ரம்மத்தன்மையுண்டாகிச் சிறந்தகதியானமோக்ஷத்தை மனத்தில் அனுபவிக்கிறார்கள்' என்றுசொன்னார்' என்றுகூறினார்.

இருநூற்றெண்பத்திரண்டாவது அந்யாயம்.

மோ கூத் தர்மம் (நோடர்ச்சி.)

(ஜனார் ஆகையைவுவேதே ஸாக்காரணமேன்பதை  
மாண்டவீயநூக்குச் சோல்லியது.)

யுதிஷ்டிரர், “பாவுபுத்தியடையவர்களும் குரூர்களுமானங்களால் தனத்திற்காகப் பிராதாக்களும் தந்தைகளும் பேரர்களும் ஞாதிகளும் மித்ரர்களும் புத்ரர்களும் கொல்லப்பட்டார்கள் ஒரே பிதாமஹரே<sup>1</sup> பொருள்விஷயத்திலுண்டான அவாவை எப்படி நான் நிவிருத்திசெப்பேன்? அவாவினால் நாங்கள் பாவங்களைச் செய்யும் படி தூண்டப்பட்டோம்” என்றுசொல்ல, பிஷ்டர் சொல்லலானார்.

“இந்தவிஷயத்திலும் விதேஹராஜன் தன்னிடம்கேட்டமாண்டவ்யருக்குச் சொல்லிய புராதனமான இந்தசசரித்திரத்தைச் சொல்லுகிறார்கள். விதேஹராஜன், ‘மிகவும்ஸாகமாக ஓவிக்கின்றேன் எனக்கு ஒன்றிலும் பற்றுதலில்லை ஆகையினால், மிதிலைரிந்தாலும் என்னுடையதுஒன்றும் எரிக்கப்படவில்லை ஞானிகளுக்கு நிறைந்த பொருள்களும் அதிகமான துக்காஸலவாயா? குறைவானபொருள்களுங்கூட அறிவினர்களை எப்பொழுதும் மயக்குகின்றன இவ்வுலகில் காமத்தினுண்டாகும் ஸாகமும் தேவலோகத்திலுள்ளமஹத்தான ஸாகமும் அவாவின்நாசர்த்தினுண்டானஸாகத்தினுடைய பதினை நில் ஒருபாகத்தைக்கூட அடையயோக்யமாகிறதில்லை. பசுவானது காலத்தில் விருத்தியடையும்பொழுது அதன் கொம்பானது விருத்தியடைவதுபோதைதனம் விருத்தியடையும்பொழுது அவாவும் விருத்தியடைகிறது. ‘என்னுடையது’ என்று அபிமானிக்கப்பட்ட சிறிய பொருளும் நகிக்கும்பொழுது பெரியவருத்தத்தை உண்டுபண்ணுகிறது. விஷயங்களில் பற்றுவைக்கங்கூடாது விஷயங்களிலுண்டான பற்றுதலானது துக்கமன்றோ? அர்த்தத்தை அடைந்தால் தாமத்தை அனுஷ்டிக்கவேண்டும்; காமங்களை விலக்கவேண்டும் வித்வானைவன் எல்லாப்பிராணிகளிடத்திலும் 1தன்னிடத்திலிருப்பதுபோல இருக்கவேண்டும். பரிசுத்தமானமனமுள்ளவனும் கிருதார்த்தனுமானவிதவான் எல்லாவற்றையும் தானுகவே விடுகிறான் ஆகையினால், கீழென்பொய்க்களையும்ஸாகதுக்கங்களையும் அன்புஅன்பின்மைகளையும் பயம்

1 வேறுபாடம். 2 ‘விழிப்புஸ்வப்னங்கள்’ என்பது பழையவரை.

50

புது முறைகளின் பார்வை

பயமின்மைகளையும் தள்ளிவிட்டு மலேஷியா சியற்றுச் சாந்தராகக் கடவீர். அறிவில்லாதவர்களால்விலக்கமுடியாததும் உடையவன் ஹீர் எத்தையை அடைந்தாலும் தான் ஹீர் எத்தையடையாததும் மரண பரியந்தமுள்ளரோகமுமான ஆசையைவிட்டவனுக்கே ஸாகம். சந்திரன் போலச்சுத்தனும் குற்றமற்றவனுமான தர்மாத்மாவானவன் தன் வூடையாசாரத்தைப்பார்த்துக்கொண்டு இம்மையிலும் மறுமையிலும் கீர்த்தியையும் ஸாகத்தையும் அடைகிறான்’ என்றான். மாண்டவ்யான்கிறபிராம்மணர் இவ்விதம் அரசனுடைய அந்தவாரத்தையைக்கேட்டு பரிதியுடையவரானார்; அந்தவசனத்தைக்கொண்டாடி மோக்ஷத்தையுமடைந்தார்” என்றுசொன்னார்.

\*இருநாற்றேண்பத்துமூன்றுவது அத்யாயம்.

# சோகா தர்மம். (தொடர்ச்சி.)

(காலமிவிரைந்துசேல்லுதலால் நற்கதிக்குரியதை உடனேசேய்ய வேண்டுமென்பதைப்பற்றி ஒருதந்தைக்குப் பந்யங்குகிறும்நடந்த ஸ்ம்பாட்டினை.)

யுதிஷ்டිරා, “ජ්‍යෙෂ්ඨ! කාලමානතු එකලප්පිරාණිකුන්ක්  
කුම් පයත්තෙතක්කොටුත්තුක්කොණ්ට් රේල්ලුම්පොඩුතු නැන්න  
සර්රෝය්ස් අභියප්පටුම්? අත්තී නැක්කුස් රේල්ලුම්” නැන්තු  
කොටක, පිශ්චරා රේල්ලාත්තොටන්කිගාර්.

“ யதிஷ்டி! இந்த விஷயத்திலும் ஒருபிதாவுக்கும் புத்திரனுக்கும் நடந்த ஸம்வாதமான பழைய இவ்விதமாஸத்தை உதாகரிக்கிறார்கள். அதனை அறியக்கடவாய் குந்தீபுத்திரா! வேதாத்தியயனத்தில் மிக்கபற்றுதலுள்ள ஒரு பிராம்மணனுக்கு மேதாவியென்று பெயருடைய மேதாவியான புத்திரனெருவன் இருந்தான். மோக்ஷத்திற்குரிய தர்மங்களில்ஸமர்த்தனை அந்தப்புத்திரான், மோக்ஷத்தர்மங்களில் ஸாமர்த்தியமில்லாதவரும் தம் வேதத்தை ஒதுவதில்பற்றுதலுடையவருமான பிதாவை நோக்கி, ‘தந்தையே! மானிடர்களுடைய ஆயுள் விரைவாகச்சென் ருவிடுவதால் தீருணனவன் எதை நன்கூடனாந்து அனுஷ்டிக்கவேண்டும்? ஓ! தந்தையே! நான் செய்யவேண்டிய தும் உள்ளபடி பயனை அளிப்பதுமான தர்மத்தை எனக்கு முழையா

\*இவ்வத்யாயக்கதை முன் 174-ல் அத்யாயத்தில் சிறிதுமாறுபட்டு வந்திருக்கிறது.

கச்சொல்லும்’ என்றுகேட்க, பிதா, ‘குமாரனே! பிரம்மசரியவிரதங்களிலிருந்து வேதங்களை அத்தியயனஞ்செய்து பிறகு பித்ருக்களைப் பரிசுத்தஞ்செய்யவேண்டிப் புத்திரர்களை உண்டுபண்ணவேண்டும். அக்னிகளை ஆதானஞ்செய்து விதிப்படி யஜ்ஞங்களை அனுஷ்டித்துப் பிறகு வனத்தையடைந்து முனியாவதற்கு விரும்பவேண்டும்’ என்று சொன்னார். புத்திரன், ‘இவ்விதம் உலகமானது அடிக்கப்பட்டும் எங்கும்சூழப்பட்டும் பழுதுபடாமல்சென்றுகொண்டுமிருக்க நீர் என்ன தீர்போலப்பேசுகிறோ?’ என்று சொன்னான். பிதா, ‘உலகம் எப்படி அடிக்கப்பட்டிருக்கிறது? எதனால் சூழப்பட்டிருக்கிறது? இவ்வுலகில் பழுதற்றவைகளாக எவைகள் விழுகின்றன? என்ன என்னைப் பயப்படுத்துகிறோ?’ என்றுவிளவ, புத்திரன், ‘உலகம் மிருத்யுவானவன் நிற்கமாட்டானென்று அறிகையில் நானே ஆளுன்தால் காப்பாற்றிக்கொள்ளாமல் எங்ஙனம் காத்திருப்பேன்? ஒவ்வோர் இரவும்சென்று ஆயுள்மிகவும்குறைந்துகொண்டு வருவதால் ஆழமில்லாதஜலத்திலிருக்கும்மத்ஸ்யம்போல எவன் ஸாகத்தைஅடைவான்? எந்தமுதல்இரவிலே கர்ப்பம் மாதாவை அடைகிறதோ அந்தஔருராத்ரிதூங்கிவிட்டுப் பிறகு மரணத்திற்கு வழிப்படுகிறது. வேறுவிஷயத்தில் மனத்தைச்செலுத்திக்கொண்டு புஷ்பங்களைத்தேடுகிறவன்போலிருக்கிறமனிதனை விருப்பங்கள்நினைவேறு முன்னமே மிருத்யு அடைகிறன். நாளைசெய்யவேண்டியதை இன்றே செய்யவேண்டும். மாலையில்செய்யவேண்டியதைக் காலையிலே செய்யவேண்டும். இவனுடையகாரியம் செய்யப்பட்டதையாவது செய்யப்படாததையாவது மிருத்யு எதிர்பார்க்கமாட்டான். ஆகையால், ஸ்ரேயஸைக்கொடுக்கக்கூடியதை இப்பொழுதே செய்யக்கட்டுரீர். உம்மை மகத்தானகாலமானது கடந்துபோகவேண்டாம் யாருக்கு இன்னஸமயிம் மரணகாலம் வரப்போகிறதென்று யார் அறிவார்? காரியங்கள்செய்யப்படாமலிருக்கையிலேயே மருத்யு இழுக்கிறன். யெளவனமுள்ளபொழுதே தர்மசீலனுகவேண்டும். உயிர்வாழ்தல் நிமித்தமில்லாததாயிருக்கிறது. தர்மமானதுசெய்யப்பட்டால் இகத்திலும் பரத்திலும் அழிவில்லாதஇன்பமே உண்டாகும். மோகத்தால் மிகணியாகிக்கப்பட்டவனன்றே மனைவிமக்கள்விஷயத்தில் முயற்சி

\*‘ஆண்டுனத்தில்மறைந்து’ என்றும்கொள்ளலாம்.

செய்துசெய்யக்கூடியதையோசெய்யக்கூடாததையோசெய்து இவர்களுக்குப் பிரிதியைக் கொடுப்பான்? புத்திரர்களையும்பசுக்களையுமுடையவனும் அதிகமாக விஷயத்தில் அழுந்தினவனுமான அந்தமனி தனை மிருத்யுவானவன், தூங்குகின்றபுலியைப் பெரியவெள்ளம்போல, எடுத்துக்கொண்டுபோகிறான். காமங்களில்சிற்குதும்திருப்தியடையாமல (அவற்றைச்) சேகரிக்கின்றபோதே இவனை மிருத்யுவானவன் பெண்செந்நாய் செம்மறியாட்டைப்படிப்பதுபோலப்படித்துக்கொண்டு போகிறான் ‘இந்தக்காரியம் செய்யப்பட்டுவிட்டது. இது செய்யப்படவேண்டியதாயிருக்கிறது மற்றொன்றுசெய்யப்பட்டதும் செய்யப்படாததுமாயிருக்கிறது’ என்றதுசையுள்ளவனை மிருத்யுவானவன் எடுத்துக்கொண்டுபோய்விடுகிறான். செய்யவேண்டியவைகள்நடந்து கொண்டிருக்கையில் செய்யப்பட்டகாரியங்களின்பயனை அடையாத வனும் நிலம், கடை, ஓடுஇவைகளில்பற்றுள்ளவனுமாயிருப்பவனை மிருத்யு எடுத்துக்கொண்டு போய்விடுகிறான் பலமற்றவனையும் பலவாணையும் புத்திசாலியையும் சூரையும் மூடனையும் களியையும் எல்லாக்காமங்களையும் அர்த்தங்களையும் அடையாமலிருக்கையிலேயேமிருத்யு எடுத்துக்கொண்டுபோய்விடுகிறான் மரணமும் கிழத்தனமும் வியாதியும் அநேகவிதகாரணங்களுள்ள துக்கமும் மனிதர்களால் நாகு விலக்கமுடியாமலிருக்க ஏன்கவலையற்றவர்போலிருக்கிறீர்? பிறநாடு உடனேயே தேகியை மிருத்யுவும் ஜரையும் நாசம்பண் ஞாவதற்காந அடைகின்றன; ஸ்தாவரஜங்கமங்களான இந்தப்பிராணிகள் இரண்டினும் தொடரப்படுகின்றன மிருத்யுவின்லேனவரும்பொழுது ஒருவனுமூம் ஒருகாலும் ஸத்தியம்ஒன்றினுலல்லது டலத்தினால் தடுக்கவியலாது ஸத்தியத்திலன்றே \*அமிருதமான துநிலைபெற்றிருக்கிறது? ‘கிராமத்திலிருக்கிறவனுடையவிஷயப்பற்றுதலென்பது மிருத்யுவின்வீடு வனமென்பது தேவர்கள்கூடுமிடம்’ என்று வேதம் சொல்லுகிறது கிராமத்தில்வசிப்பவனுடையவிஷயப்பற்றுனதுகட்டுகிறபாசமாகும். புண்யசாலிகள் இந்தப்பாசத்தை அறுத்தவிட்டுப் போகிறார்கள். பாவிகள் இதை அறுப்பதில்லை மனம்மொழிசெய்கையாகியகாரணங்களால் பிராணிகளை ஹிம்மீயாதவனால்யிரையும்பொருளையும்கவரும்பிராணிகளால் கட்டப்படுவதில்லை. ஆகையால், ஸத்தியமானவிரதமும் ஆசாரமுமிழுள்ளவனும் ஸத்தியமானவரதத்தையேமுக்கியமாகக்கொண்டவனும் ஸத்யத்தில்விருப்பமுள்ளவனும் எல்லாப்

\*மேஷம், மரணமில்லாமை, அல்லது ப்ரம்மம்.

பிராணிகளிடத்திலும் ஸமமானவனும் மனவடக்கமுள்ளவனுமாகி ஸத்யத்தினாலேயே மிருத்யுவை ஜயிக்கவேண்டும். அமிருதம், மிருத்யு இரண்டும் தேஹத்திலேயே ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றன மோகத் தினால் மிருத்யு அடையப்படுகிறது ஸத்யத்தினால் அமிருதம் அடையப்படுகிறது அப்படிப்பட்டநான் கொல்லாமையைவிரும்புகிறவுனும் காமக்குரோதங்களை விலக்கியவனுமாகி ஸத்தியத்தைக்கைப்பற்றி ஸாகமாக சேஷமத்துடல் மிருத்யுவில்லாதவன்போல மிருத்யுவை விலக்கப்போகிறேன். சாந்தியாகிற யஜஞத்திலபற்றுதலுடையவனும் இந்திரியங்களைசப்செய்தவனும் ரீம்மத்தியான முடையவனும்மொனியும் ஜபம், தியானம், ஸ்னனமுதலியவற்றையஜஞமாகவுடையவனுமாகி உத்தராயணமார்க்கத்திற்குரியவனுவேன் என்னைப்போன்ற அறிஞன், பிசாசம்போலஹிம்ஸைக்குக்காரணமும் முடிவுள்ளவையும் கஷத்திரியஜாதிக்குரியயாகங்களுமான பசயாகங்களை எப்படி செய்யத்தக்கவனுவான்? பிதாவே! ஆத்மாவில்மனத்தைசெலுத்தி ஆக்மாவிலநிலைபெற்றுப் பிரஜைகளை அடையாமல் ஆத்மயஜஞமுடைய வனுகப்போகிறேன். பிரஜையானது என்னைக் கரையேற்றமாட்டாது. எவனுடையவாக்கும் மனமும் தவமும் தியாகமும் யோகமும் எப்பொழுதும் நன்கு உறுதிப்படுத்தப்பட்டவைகளாகுமோ அவன் அவைகளால் எல்லாவற்றையும் அடைவான். வித்தைக்குஸமமான நேத்திரமில்லை. வித்தைக்கு ஸமமானபயனுமில்லை. ஆசைக்கு ஸமமானதுக்கமுமில்லை. ஸன்யாஸத்திறகுசசமமான ஸாகமுமில்லை. பிராம்மணனுக்குத் தனிமை, ஸமபுத்தி, ஸத்யம், நல்லசீலம், வாக்கு மனம்காய்மில்லை இவைகளை அடக்கல், கபடமின்மை, ஸகலகாரியங்களிலிருந்தும்ஒழிவு இவைகளுக்கு ஸமமானதனம் இல்லை ஓ! பிராம்மணரே! மரிக்கப்போகின்றாலுமக்குத் தனங்களால் என்னபயன்? உறவினர்களால்தான் என்னபயன்? மனைவியினால்தான் என்னபயன்? ஹருதயகுகையில்புகுந்திருக்கின்ற ஆத்மாவைத்தீடும் உம்முடையபாட்டன் மா எங்கேபோனார்கள்? உம்முடையாதொவும் எங்கேபோனார்? என்றான் அரசனே! புத்திரனுடைய இவவிதமான வார்த்தையைக் கேட்டுத் தந்தையானவர் அப்படியேசெய்தார் ஓ! அரசர்களிலுத்தமனே! நியும் அப்படியே ஸுத்யமானதர்மத்தில் பற்றுதலுள்ளவனுக்கடவாய்” என்றுசொன்னார்

கூகுறு

## ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

இருநூற்றெண்பத்துநான்காவது அடியாயம்.

மோக்ஷதர்மம். (தோட்சிசி.)

(பரம்மத்தைவைத்துரிய ஆசாரமதலியக.)

யுதிஷ்டிரர், “எவ்வித ஸ்வபாவமும் எவ்வித நல்லஆசாரமும் எவ்விதமானவித்தையும் எவ்விதமான ஆஸ்ரயமுடும் எவன் மூலப் பிரகிருதிக்கு அப்புறமுள்ளதும் சலனமற்றதுமான ப்ரம்மத்தின் ஸ்தானத்தை அடைகிறோன்றி” என்றுகேட்க, பிஷ்மர் சொல்லத்தோடங்கினார்.

“மோக்ஷதர்மங்களில் பற்றுதலுள்ளவனும் மிதமான ஆகாரமுடையவனும் இந்திரியங்களை ஜயித்தவனுமானவன் பிரகிருதிக்கு மேற்பட்டதும் சலனமற்றதுமான பராமரான்ஸ்தானத்தைஅடைகின்றன. யுதிஷ்டிரா<sup>1</sup> இந்தவிஷயத்திலும் முன்காலத்தில் ஹாரீதரால் சொல்லப்பட்ட பழமையான ஒருசரித்திரத்தைச் சொல்லுகிறார்கள். அதை அறியக்கடவாய் இம்மைக்குரியபொருள்களை வேண்டுமட்டும் அடைந்திருக்கும்போதே ஆசையில்லாமல் தன் நுடையவீட்டினின் றும்கிளம்பிக் கிடைத்தாலும் கிடைக்காவிட்டாலும் மனவேறுபாடின்றி மௌனத்துடன் ஸன்யாஸத்தை அடையவேண்டும் நேத்திரத்தினுறையும் மனத்தினுறையும் வாக்கினுறையும் பிறனைத் தூஷிக்கக்கூடாது. நேரிலோ அல்லதுபுறத்திலோ ஓரிடத்திலும் தூஷணாத்தைச் சொல்லக்கூடாது. ஒருபிராணிக்கும் துன்பம்செய்யக்கூடாது. ஸாரியனுடையகதுமீரான்றகதியுடன் ஓரிரவுஓரிடமாய் ஸஞ்சரிக்கவேண்டும். இந்தல்லைவனத்தை அடைந்து ஒருவளைநீடும் வைரத்தைச் செலுத்தக்கூடாது எல்லைகடந்தசொற்களைப் பொறுக்கவேண்டும். ஒருவளைப்பற்றியும் அகங்காரத்தை அடையக்கூடாது கோபிக்கப்பட்டாலும் பிரியவாரத்தைசொல்லவேண்டும். வையப்பட்டாலும் நல்லவாரத்தைசொல்லவேண்டும். 1கிராமத்தின்மத்தியில் இடமும்வலமுமாகப் போகக்கூடாது. பிச்சாடனத்தைச் செய்யாமல் 2முந்தியே அழைக்கப்பட்டுப் போகக்கூடாது. 3புழுதிகளாலிறைக்கப்பட்டாலும் நன்றாக மனத்தைஅடக்கிக்கொண்டு வாக்கினுல்கூட அப்பிரியத்தைச்

1 ‘கிராமப்பொதுக்காரியங்களில் அனுகூலமாகவும் பிரதிகூலமாகவும் நடக்கூடாது’ என்பது பழையவரை.

2வேறுபாடு. , 3அவமதிகப்பட்டால்.

சொல்லாமலிருக்கவேண்டும். தயையுள்ளவனும் ப்ரதிசெய்யாதவ னும் பயமற்றவனும் தோஷமில்லாதவனுமாயிருக்கவேண்டும். புகை அடங்கி உலக்கைசார்த்தித் தணலவிந்து ஜனங்கள் புஜித்துப் பரிமாறு கிண்றவர்களுடையஸஞ்சாரம்னின்றபொழுது முனியானவன் பிழையை அடையவிரும்பவேண்டும் ஆகாரங்களின்லாபங்களில் ஆதரவு வையாமல் ப்ராண்யாத்திரைக்குமட்டும் ஆகாரமுடையவனுமிருக்க வேண்டும். சிடையாதபொழுது வருத்தமடையக்கூடாது. லாபமும் இவனைமதிழ்விக்கக்கூடாது எல்லாருக்கும்பொதுவான சந்தனம் ஆரமுதலானலாபத்தை விரும்பக்கூடாது. பூஜிக்கட்பெற்றுப் பூஜிக்கக்கூடாது. அப்படிப்பட்டவன் பூஜித்துக்கொடுப்பதை வெறுக்கவேண்டும். அன்னதோஷங்களை இகழுக்கூடாது. குணங்களையும் புகழுக்கூடாது. ஏகாந்தமானபடுக்கையையும் இருத்தலையும் எப்பொழுதும் விரும்பவேண்டும் சூன்யகிருகத்தையோ மரத்தின் அடியையோ அல்லது வனத்தையோ குகையையோ ஒன்றை ஒருவருக்கும்தெரியாமல அடைந்து மற்றொரிடத்தில்போய் வலிக்கவேண்டும். சலனமற்றவனும் நிலைபெற்றவனுமாகி (பிறர்) அனுஸரித்தாலும் விரோதித்தாலும் ஸமமாயிருக்கவேண்டும் தன்கர்மாவில 1நல்ல கார்யத்தையோ கெட்டகார்யத்தையோ இரண்டையும் நினைக்கக்கூடாது. எப்பொழுதும்திருப்தியடையவனும் மிகவும் ஸந்தோஷமுடையவனும்தெளிவானமுகமும்இந்திரியங்களுமுடையவனும் பயமற்றவனும் ஜபிக்கவேண்டிய (ப்ரணவத்) தைமுக்கியமாகக்கொண்டவனும் (மற்றவார்த்தைகளில்) மௌனமுள்ளவனும் வைராக்யத்தை உறுதியாக அடைந்தவனும் பூதவிகாரமானதேஹம்இந்திரியமுதலானவற்றையும் பிராணிகளின் போக்குவரவுகளையும் கவனித்து ஆசசரியமடைந்தவனும் எல்லாவற்றையும்பார்க்கிறவனும் பக்வபதார்த்தத்தினைலும் அபக்வபதார்த்தத்தினைலும்ஜீவிபபவனும் ஆத்மாவில்ரமிக்கிறவனும் மிகவும்சாந்தமானசித்தமுடையவனும் லோனாணவுடையவனும் இந்திரியங்களை, ஜபித்தவனுமாயிருக்கவேண்டும். தவழுமுடையவனுகிவாக்கின்வேகத்தையும் மனத்தினைலுண்டான கோபத்தின்வேகத்தையும் பிறருக்குத்துன்பம்செய்தலிலுண்டானவேகத்தையும் உதரம் குறி இவைகளின்வேகத்தையும் விலக்கவேண்டும். பிறர்செய்த சிந்தையும் இவனுடையமனத்தைக் கெடுக்கக்கூடாது. புகழ்ச்சி இகழ்ச்சிகளை ஒப்பாகக்கொண்டு மத்யஸ்தனங்கவேஇருக்கவேண்டும்.

ஸன்யாவியானவன் பரிசுத்தமாயும் மேலனதாயுமிருக்கிற இந்தஸாதனத்தை அவலம்பிக்கவேண்டும் மகத்தானசித்தமுடையவனும் ஸகலவிஷயங்களிலும் அடங்கினவனும் ஓரிடத்திலும் ஸங்கமில்லாதவனும் முன்பழகியவிடத்தில்சேராதவனும் ஸமாதியுடையவனும் மெல்லியதன்மையுள்ளவனும் தனக்காக ஓரிருப்பிடமில்லாதவனுமாயிருந்து கொண்டு ஒருபொழுதும் வானபரிரஸ்தன்கிருக்கின்தன் இவர்களுடன் சேராமலிருக்கவேண்டும் இன்னவிடமிருந்து லாபங்கிடைக்குமென்பதைக்கருதாமலே உணவு ஆடைமுதலியவைகளை அடையவிரும்பவேண்டும் (லாபத்தில்) இவனைச் சந்தோஷம் அடையக்கூடாது விதவான்களுக்கு இந்தஸன்யாஸாப்ரமம் மோக்ஷஸாதனமாகும் அவிதவான்களுக்கு இதுச்ரமமாகும் இவெல்லாவற்றையும் வித்வான்களுக்கு மோக்ஷவழியென்று ஹாரிதர் சொன்னார் எவன எல்லாப்ரிராணிகளுக்கும் அபயத்தைக்கொடுத்துவிட்டு வீட்டிலிருந்துவெளி ப்பட்டுச்செல்லுவானே அவனுக்குத் தேஜாமயமான உலகங்கள் வித்திக்கும் அவன் மோக்ஷத்தையடைபத்தகுந்தவனவான்” என்று சொன்னார்.

—  
இருநாற்றேண்பத்தைந்தாவது அத்யாயம்  
மோக்ஷதர்மம் (தோடர்ச்சி)

—  
(அறிவேலாகதுக்கங்களுக்குக் காரணமேன்பதைப்பற்றிச் சுக்ரைக்கும் வந்தானுக்கும்நடந்த ஸம்பாத்தினை.)

யுதிஷ்டிரர், “எல்லாஜனங்களும்எங்களை, ‘தன்யர்கள். தன்பர்கள்’ என்றுசொல்லுகிறார்கள். ஆனால், இவ்வுலகில் எங்களுக்கொப்பாக ஒருவனும் மிகவும்துக்கத்தைஅடைந்தவனில்லோ ஓ! குருகுலத்திற்கிறந்தவரே! ஏதாமஹரே! உலகத்தாரால்மதிக்கப்பெற்ற தேவர்களாலே மாணிடர்களிடத்தில்லற்பத்தியையடைந்தும் நாங்கள் துக்கத்தையடைந்தோம் எப்பொழுது துக்கத்திற்கு ஒன்றைதான் ஸன்யாஸத்தை நாங்கள் அடையப்போகிறோம்? ஓ! குருஶ்ரீவஷ்டரே! சரீரங்களைத் தரிப்பதென்பது துக்கரமானது. ஓ! ஏதாமஹரே! கடுமையான விரதமுடையமுனிவர்கள் (பிராணன்கள் ஐந்து, இந்திரியங்கள் பத்து, மனம் புத்தி இரண்டு ஆகப்) பதினேழாலும் ஸம்ஸாரகதியையுண்டுபண்ணுகிற (காமம் குறோதம் லோபம் பயம்

ஸ்வப்னமென்கின்ற யோகதொஷங்கள்) ஒந்தாலும் (சப்தஸ்பரிசருபரஸகந்தங்களென்கிற) இந்திரியவிஷயங்களாலும் (ஸ்வரஜஸ்தமோ) குணங்களாலும் (ஸ்தூலபூதங்கள் ஜூந்து, அவித்தை, அஹங்காரம், கர்மம் ஆகிய) எட்டாலும் விடப்பட்டு மறுஜன்மத்தை அடையாமலிருக்கிறார்கள். சத்துருக்களைத் தபிக்கச்செய்ப்பவரே! நாங்கள் ராஜ்யத்தைவிட்டுவிட்டு எப்பொழுது செல்வோம்?" என்று கேட்க, பிழ்மர் சொல்லத்தொடங்கினார்.

"ஓ! மஹாராஜனே! முடிவில்லாதது ஒன்றுமில்லை. எல்லாம் அளவில் அடங்கியதே. மறுஜன்மமும் அளவிடப்பட்டிருக்கிறது. இவ்வுகில் ஒன்றும் ஸ்திரமானதில்லை ஓ! அரசனே! அதிகப்பற்றுதலினாலே இந்த ராஜ்யதோஷம் அடையப்படுகிறதில்லையென்பதில்லை. ஆனாலும், தர்மத்தை அறிந்த நீங்கள் முயற்சியினாலேயே சிறிதுகாலத்தில் மோக்ஷத்தை அடையப்போகிறீர்கள் ஓ! அரசனே! தேவியானவன் எப்பொழுதும் புண்ணிய பாவங்களுக்குத் தக்கவனுகிறதில்லை; அவைகளாலேயே கிளம்பின மோகத்தினால் வியாபிக்கவும்படுகிறோன். (ரூபமற்ற) வாயுவானது முதலில் அஞ்சனம் பிறகு மனச்சிலையின்பொடி இவைகளின் ஸம்பந்தத்தால் அவ்வவற்றின் வர்ணமுள்ளதாகித் திசைகளை அந்தஅந்தவர்ணமுள்ளனவாகச் செய்வதாகக் காணப்படுவதுபோல ராகத்தேவாதிகளற்ற ஆத்மாவானவன் மோகத்தால் சூழப்பட்டுக் கர்மபலங்களில் ஆசையை அடைந்து விருப்புவெறுப்புமுதலியவைகளை ஆப்ரயித்துத் தேகங்களில் சுற்றிகிறோன். பிராணியானது எப்பொழுது அஜானத்தினாலுண்டான தமோகுணத்தை ஞானத்தினால் விலக்கிக்கொள்ளுகிறதோ அப்பொழுது ஸநாதனமான ப்ரம்மம் பிரகாசிக்கின்றது. முனிவர்களும் முக்தர்களும் அந்தப்பிரம்மத்தைக் கர்மாவினால் ஸாதிக்கத்தகாததாகச் சொல்லுகின்றார்கள். உன்னாலும் தேவர்களாலும் மற்ற உலகத்தார்களாலும் உபாவிக்கத்தக்க முக்தர்களான மஹரிவிக்கூட்டங்களும் அந்தப் பிரம்மோபாஸ்தியிலிருந்தும் ஒழிவை அடைவதில்லை. அரசனே! பாரத! இந்தவிஷயத்தில் தேவர்களால் ஜயிக்கப்பட்டவனும் ஸஹாயமற்றவனும் ராஜ்யத்தை இழுந்தவனும் ஸாமர்த்தியமிழுந்தவனும் சத்துருக்களுடைய மத்தியில் கேவலம் புத்தியையேகொண்டு துக்கமற்றவனுமாயிருக்கிற விருத்ராஸராண் செய்ததைப்பற்றி முன் சொல்லப்பட்ட சரித்திரத்தை ஒரே மனத்துடன் கேட்கக்கடவாய். முன்காலத்தில் ஜஸவரியாமிழுந்த விருத்ராஸராணை நோக்கி, சுக்ரர், 'தானவ! பகைவர்களால் வெல்லப்பட்ட உனக்கு இப்பொழுது

வருத்தமில்லையா?’ என்று கேட்க, விருத்ராஸாரன் ‘நான், ஸத் யத்தினைலும் தவத்தினைலும் உலகத்தின் அழிவை அறிந்து பிராணிகளுடைய வரவையும் போக்கையும்குறித்துத் துக்கிக்கிற துமில்லை; ஸந்தோஷிக்கிறதுமில்லை. ஜீவர்கள் காலத்தினைல் ஏவப்பட்டுச் தம்வசமில்லாதவர்களாகி நரகத்தில் முழுசூகிறார்கள். புத்தி மான்கள் ஸந்தோஷமுள்ள எல்லாவற்றையும் திவ்யங்களாகச் சொல்லுகிறார்கள். பிராணிகள் காலத்தினைல்ஏவப்பட்டுக் கணக்கிடப்பட்ட அந்தக்காலத்தைக்கழித்துவிட்டு மிகுந்தகாலத்தில் உலகங்களில் மாறிமாறிச் சுற்றுகின்றன ஜீவர்கள் ராலமாகிறகட்டில்கட்டப்பட்டுத் தம்வசமற்று ஆயிரம்திரியக்ஜன்மங்களையும் நரகத்தையுமடைந்து மறுபடியும் வெளியில்வருகின்றனர் நான் இவ்விதம் ஸம்ஸாரத்தில் உழலுகின்றபிராணிகளைப் பார்த்தவன் வினைக்குத்தக்கபயனுண்டாகு மென்று சாஸ்திரத்தில் காணப்படுகிறது சிலர் திரியக்ஜன்மத்தையும் சிலர் நரகத்தையும் சிலர் மனுஷ்பஜன்மத்தையும் சிலர் தேவத்தன்மையையும் அடைகின்றனர். எல்லாப்பிராணிகளும் முன்னமே நன்பர்களிடத்திலும் பகவர்களிடத்திலும் ஸாக்துகங்களைச்செய்து யமனுடையசிகைத்தையைடைந்து செல்லுகின்றன. ஸகலபபிராணிகளும் எப்பொழுதும் சென்றவழியிலேயே செல்லுகின்றன’ என்றான். காலத்தின் அளவினால் அளவிடப்பட்டதாகவும் ஸ்ருஷ்டிஸ்திதிவிஷயமாகவும் சொல்லுகின்ற அவனைகோங்கிச் சுக்ரபகவான், ‘அபபா! நீ இந்தவார்த்தைகளை என் பிதற்றுகிறேய்?’ என்று மறுத்துக்கூறினார். விருத்ரன், ‘முன்காலத்தில் நான் ஜயத்தில்விருப்பங்கொண்டு பெருந்தவம்புரிந்ததும், பூதங்களுடையபலவிதமானகந்தங்களையும்ரஸங்களையும் அனுபவித்து எனதுவலிமையினுடைலே மூவுலகங்களையும் ஆக்ரமித்து விருத்தியடைந்ததும், ஜ்வாலைகளின்ஸெழுகங்களால்வியாபிக்கப்பட்டவனும் ஆகாயத்தில்ஸஞ்சரிபபவனும் எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் வெல்லமுடியாதவனும் எப்பொழுதும்பயமில்லாதவனுமாயிருந்ததும் உங்களுக்கும் மற்றப்புத்திமான்களுக்கும் வெளிப்படையாகத் தெரியும். தவத்தினால் ஐசுவரியம் அடையப்பட்டது. அது என்கர்மங்களால் நழுவிவிட்டது ஓ! பகவானே! ஆதஙபால், நான் தைர்பத்தைஅடைந்து துக்கிக்காமலிருக்கிறேன் முன்காலத்தில் மஹாத்மாவான இந்திரனுடையுத்தம்செய்யவிருப்பமுள்ளான் அவ்விடத்தில் எல்லாப்பாவங்களையும் அபகரிக்கிறவரும் ஸமர்த்தரும் ஓரிடத்திலும் தடையில்லாதவரும் பரிபூர்ணரும் முடிவற்றவரும் சுத்தரும் வியாபகரும் அனுதீயும் பழுத்த தர்ப்பைபோலப் பொன்னிழமானகேசத்

தெய்டையவரும் மஞ்சள்ளிறமான மீசையையுடையவரும் எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் பிதாமஹரும் பகவானுமான நாராயணரைத் தரி சித்தேன். அந்தத் தவத்தின் புண்யம் என்னிடத்தில் நிச்சயமாக மிச்சமிருப்பதால் இப்பொழுது கர்மாவின் பயனைப்பற்றி உம்மிடம் கேட்க எனக்கு விருப்பமுண்டாயிற்று. ஓ! பிராம்மணரே! பெரிய ஜஸ்வரியமானது எந்த ஜாதியில் நிலைபெற்றிருக்கிறது? உத்தமான ஜஸ்வரியமானது மறுபடியும் ஏப்படி நிவருத்திக்கவுஞ்செய்கிறது? எதினின்றும் பிராணிகள் உண்டாகின்றன? எப்படி பிரவுருத்திக் கின்றன? ஜீவன் எந்த மேலான பயனை அடைந்து நிலைத்திருக்கிறான்? ஓ! பிரம்மரிவியே! அந்தப் பயனைது எந்தக் கர்மத்தினால் அடையக் கூடியது? அல்லது, எந்தானத்தினால் அடையக்கூடியது? அதை எனக்கு விவரிக்கவேண்டும் என்றான். ராஜஸ்ரோஷ்டனே! புருஷஸ்ரோஷ்டனே! இவ்விதம் இதைப்பற்றிக்கேட்க அந்த முனிவீர் அப்பொழுது சொன்னமறுமொழியை நான் சொல்லுகிறேன். அதனை, நீ சித்தத்தை வெளியில்விடாமல் தமிழகனோடு கேட்கக்கடவாய்” என்று சொன்னார்.

இருநாற்றேண்பத்தாறுவது அத்வாயம்  
மோ கஷி தி ர் ம ம். (தோடர்ச்சி.)

(ஸ்நத்தமார்விஷ்ணுவின் மகிமையையும் பிறப்பின் கணக்கையும்  
- ஜீவர்களின்வர்ணமூதலியவற்றையும் சுக்காருக்கூடும்  
வந்தானுக்கும் சோல்லியது.)

சுக்ராசாரியர், ‘ஸர்வாத்மகரும் பகவானுமான அந்தத் தேவருக்கு நமஸ்காரம். ஓ! ஜெயனே! அஸூரஸ்ரோஷ்டனே! எவருடைய பாஹாஸ்தானமானது ஆகாயத்தோடுகூடியப்ருதிவியோ, எவருடைய சிரஸ்தானமானது முடிவற்றமோசத்தீமா அப்படிப்பட்டவிஷ்ணுவி னுடைய உத்தமமான மாஹாத்மியத்தை நான் சொல்லப்போகிறேன்’ என்று சொன்னார் இவ்விதம் அவ்விருவரும் சொல்லிக்கொண்டிருக்கும்பொழுது ஸந்தேகத்தை நிவிருத்திசெய்வதற்காகத் தர்மாத்மாவான ஸந்த்குமாரமகாமுனிவர் வந்தார். ஓ! அரசனே! முனிசிகாமணியான அவர் அஸூரஸ்ரோஷ்டனை ஒம் சுக்ரரென்னும் முனிவராலும் பூஜிக்கப்பட்டு மிகச்சிறந்ததுவென்ததில் உட்கார்ந்தார். உட்கார்ந்திருப்பவரும் மகாப்ராஜங்குருமான அவரை நோக்கிச் சுக்ரா

சாரியர், ‘இந்த அஸாரஸ்ரேஷ்டனுக்கு’ விஷ்ணுவினுடைய உத்தம மான மாஹாத்மியத்தைச் சொல்லும்’ என்று சொன்னார். ஸநத்குமாரர் (அந்த) வார்த்தையைக்கேட்டுப் புத்திமானான அஸாராஜனுக்கு விஷ்ணுவினுடையமாஹாத்மியத்தோடுசூடினதும் பயனுள்ளதுமான வார்த்தையைச் சொல்லத்தோடங்கினார். ‘திதியின் புத்ரனே! உத்தமமானே இந்த விஷ்ணுவின் மாஹாத்மியத்தை முழுதும் கேட்கக்கடவாய். பகைவர்களைத் தடிக்கச்செய்ப்பவனே! எல்லாஜகத்தும் விஷ்ணுவினிடத்திலிருக்கின்றதென்று அறி ஐகத்திலுள்ளனானுவெல்லாம் இவரிடத்திலேயே லயமடைகின்றன; இவரிடமிருந்து, உண்டாகின்றன; இந்தமஹாபாஹாவானவர் ஸ்தாவராஜங்கமருபமான பிராணிவர்க்கத்தை ரக்ஷிக்கின்றார்; இவரே ஸமயத்தில் ஸம்ஹரிக்கவும் செய்கின்றார்; ஸமயத்தில் ஸ்ரஷ்டிக்கவும் செய்கின்றார். தானவ! இவர் உன் நுடைய தவத்தினுலம் யாகத்தினுலம் அடையக்கூடியவரல்லர்; ஆனால், இந்திரியங்களை அடக்குவதனுலேயே அடைபக்கூடியவா வெளியிலும் உள்ளிலுமிருந்து நிர்மலமாகச் செய்துகொள்ளுகிறவன் அபவர்க்கத்தில் அழிவில்லாமையை அடைகிறான். தட்டான் அநேகந்தடவை மிக்க முயற்சியோடு பெரிதான தன்நுடைய செய்கையினால் வெள்ளியை அக்னியில் சுத்தம் செய்வதுபோல ஜீவனைவன் சிறிது சிறிதான கார்மத்தினுல் அநேகம் ஜன்மங்களால் சுத்தியடைகிறான்; ஒருஜன்மத்தில் பெரிதான் யத்தனத்தினுலம் முழுதும் சுத்தனுகிறான் விளையாட்டி ஞெப்படிந்த அற்பமானபுழுதியைத் தன் அவயவத்திலிருந்தும் துடைப்பதுபோலப் பெரிதான அநேகம்யத்தனத்தினால் பாபநிவருந்தியைச் செய்யவேண்டும். அறபமான புஷ்பமாலையினால் வாஸனைகட்டப் பட்ட 1கடுகெண்ணையானது தன்நுடைய கந்தத்தை விடுகிறதில்லை. 2அதுபோல ஸுக்ஷ்மவஸ்துவின் தரிசனம் எளிதில் உண்டாகிறதில்லை. அந்தத் தைலமே அநேகம் புஷ்பமாலைகளால் அடிக்கடி வாஸனைகட்டப்பட்டுத் தன்வாஸனையைவிட்டுப் புஷ்பவாஸனையை அடைகிறது. 3இப்படியே முக்குணங்களால் ஸ்திரி முதலானவர்கள்

1‘திலஸர்வதபம்’ என்பது மூலம்; ‘என்னும் கடிகும்’ என்றும் கொள்ளலாம். 2அப்படியே கொஞ்சமாகச் செய்தகாரியத்தை (நிஷ்பலமாக)க் கண்டு கொள்ளுவான் என்றும் கொள்ளலாம். 3‘இப்படியே குணங்களுடன் நெருங்கின ஸம்பந்தத்தையடையவர்களிடத்தில் அநேகஜன்மங்களினால் ஏற்பட்டதோஷமானது அப்யாஸத்தினுலைண்டான ப்ரயத்தனத்தினால் தமிழுடைய புத்தியினுலையே விலக்கப்படும்’ என்றும் கொள்ளலாம்.

நிமித்தமாக ஏற்பட்ட தோஷமானது புத்தியினால் அனேகஜன் மங்களில் அப்யவிக்கப்பட்ட யத்தனத்தினால் நிவ்ருத்திக்கிண்றது. தானவ! பிராணிகள் தம்முடையகர்மத்தினாலே பற்றுள்ளவைகளும், பற்றற்றவைகளுமாகின்றன. பிராணிவர்க்கங்கள் கர்மவிசேஷங்களை அடைகின்றவிதத்தைக்கேள். १ எப்படி உண்டாகின்றனவோ எதில் எப்பொழுதுமிருக்கின்றனவோ அதை உனக்கு முறையாக விவரிக்கப் போகிறேன். அதை இப்பொழுது ஒருமனமாய்க் கேள். ஆதியந்த மற்றவரும் ஸ்ரீமானும் ஐங்களுடைய ஹ்ருதயகுகையிலிருக்கிற வரும் ப்ரபுவும் ஸ்வயம்ப்ரகாசருமான ஸ்ரீஹரியானவர் சராசரங்களான பிராணிகளை ஸ்ருஷ்டிக்கின்றார். २ இவர் ஸகலப்ராணிகளிடத் திலும் சந்தரமானதேகமும் அசந்தரமானதீவனும் பதினெட்டாவரும் களான இந்திரியங்களுடைய ரூபமுமாயிருந்துகொண்டு இந்திரிய வியாபாரங்களால் ஜகத்தை அனுபவிக்கின்றார் பூமியை அவருடைய பாதங்களாகவும் ஸ்வர்க்கத்தைச்சிரஸாகவும் அறியக்கடவாய். தைத்தியனே! அவருக்குத் திக்குக்கள் கைகள்; ஆகாயமே ஸ்ரோத்திரம்; சூரியன் நேத்திரம்; சந்திரன் மனம்; மஹத்தத்வம் எப்போதும் வருத்திஜ்ஞானம்; ஜலம் ரஸனாந்திரியம். ஒ ३ அஸ்ரப்ரஸ்டனேகிரகங்கள் அவருடையபுருவங்களுக்கருகிலிருக்கின்றன. அஸ்ரனே! நேத்திரத்தை நகஷத்திரமண்டலமாகவும் முகத்தை அக்கினியாகவும் அவரை விப்பவமானவராகவும் விப்பவத்திற்கு ஆதியாகவும் பரமானங்கள்வரராகவும் அறியக்கடவாய் ரஜஸையும்தமஸையும் ஸத்வத்தையும் நாராயணச்வரூபமாக அறியக்கடவாய். ஐயனே! அவர் ஆபர்மங்களுக்குக் காரணம். அவரைக் கர்மாவின்பயனாக நினைக்கின்றார்கள். ஸந்யாஸத்தின் சிறந்தபயனானமோசங்கமும் அழிவற்றவரான அவரே. மந்திரங்கள் எவருடையரோமங்களோ, பிரணவமானது எவருடைய வார்த்தையோ அவர் அனேகம் இருப்பிடங்களுடையவர்; அனேகம் முகங்களுடையவர். அவரே தர்மம். அவர் பிராணிகளின் ஹ்ருதயத்திலிருக்கின்றார். அவரே பரம்மம். அவரே ஞானம். தவமும் அவர். ஸத்தும் அவர். அஸத்தும் அவர். மந்திரம், பிராம்மணம்,

1 'எவ்விதம் கர்மாவில் ப்ரவிருத்திக்கிண்றனவோ, எதனால் எப்பொழுதும் ஒழிவை அடைகின்றனரோ' என்பது பழையவரை.

2 'ஸம்ஸாரிதீவஸ்வரூபரும் முக்தஸ்வரூபருமான அந்தப்பகவான் எல்லாப் பிராணிகளிலும் பதினெடு விகாரங்களுக்கு ஆக்மாவாயிருந்து தமிரணங்களான ஜீவர்கள் வழியாய் ஜகத்தை அனுபவிக்கின்றார்' என்றும் கொள்ளலாம்.

பாத்திரங்கள் இவைகளுடன்கூடியதும் 1பதினெட்டுமுறைக்குக்களுள் எதுமானயாகமும் அவரே. பிரம்மாவும் அவர். ருத்திரரும் அவர். அஸ்வினீதேவர்களும் அவர். இந்திரனும் அவர். ஸுமியனும் அவர். வருணனும் அவர் யமனும் அவர். குபோரனும் அவர். அந்தபரம்மா முதலான ரித்விக்குக்கள் இவவிதம்தனியாகப்பார்க்கின்றவர்களாயிருந்தாலும் அப்படியே நாராயணருடைய ஒரே ரூபமாயிருப்பதையும் அறிகின்றார்கள். இந்த ஸகல ஜகத்தும் அந்த ஒரே தேவருடைய வசத்தில். இருக்கிறதென்று அறி. ஓ! அஸ்ராஸ்ரேஷ்ட! பலருப மான அவரே ஒருவராயிருக்கிறென்றும் சொல்லுகின்றார்கள். பிராணிபான து விஜ்ஞானத்தினால் (அவரை எல்லாமாகப) பார்க்கிறது. பிறகு, ஒரே ஸத்தாருபமான ப்ரம்மம் பிரகாசிக்கிறது. சில பிராணிகள் ஆயிரங்கோடி கலபங்கள் ஸதாவரங்களாயிருக்கின்றன சில ஜீவங்கள் ஜீங்கமங்களாயிருக்கின்றார்கள். அஸ்ரனே! பிரஜைகளின் ஸம்ஸாரத்தின அளவைச் சொல்லுகிறேன் ஒவ்வொன்றும் ஒரு யோசனை தூரம் அகலமும் ஐந்தாறு யோசனை நீளமுழுள்ளன வும் ஒரு க்ரோசம் ஆழமாயிருப்பதால் இறங்கமுடியாதனவும் விருத்தியடைந்தனவுமான பலவாயிரம்வாயிகளிலுள்ள ஜலம் முழு மையும் ஒரு மயிரின் நுனியால் ஒருநாளுக்கு ஒரேதரமாக இறைத்தால் வற்ற எவ்வளவு காலமாகுமோ அவ்வளவு காலம் பிரஜைகளுடையமுக்கியமான ஒரு ஸ்ரங்கியும் ஸம்ஹாரமுமென்று தெரிந்து கொள் கூறுப்பு, தூம்ரம், நடுத்தரமான நீலம், மிகவும் ஸஹிக்கக் கூடிய சிவப்பு, ஸகமாயுள்ள மஞ்சள்வர்ணப், மிகவும் ஸகமாயுள்ள வெண்மைன்று ஜீவர்களின் ஆறுவர்ணங்கள் உயர்ந்தபிரமாணமாயிருக்கின்றன திதியி.குமாரனே ஜீவனைவன் ஆயிரக்கணக்காக யோனிகளில் உற்பத்திகளை அடைந்து பிறகு வித்தியை அடைகிறேன்; தேவனை இந்திரன் சுபமானசாஸ்திரத்தையே அபாயிபவித்துத் தன் அனுபவருபமாகச் சொன்னகதியையும் அடைகிறேன். கதியோவென்றால் பிரஜைகளுக்கு வாணத்தினால் செய்யப்படுகிறது. அஸ்ராஸ்ரேஷ்ட! வர்ணமானது (கிருதயுகமுதலான்) கால்த்தினால் செய்யப்படுகிறது. அஸ்ர! இகத்தில் ஜீவஸமூகத்திற்கு (க்கர்மேந்திரிய ஜ்ஞானேந்திரிய மனை) புத்தி சித்தாஹங்காரங்களைக்கிற

1 ஏல்லாவேதமுழுள்ளப்ரம்மா, ப்ராம்மண்ச்சமவீ, ஆகந்தர், போதா ஆகிய நால்வரும், ருகவேதிகளான ஹோதா, மைத்ராவருணர், அச்சாவாகர், சிராவஸ்தோதா ஆகிய நால்வரும், யஜார்வேதிகளான அத்வர்யு, ப்ரதிப்ரஸ்தாதா, சேஷ்டா, உந்நேதா ஆகிய நால்வரும், ஸாமவேதிகளான உத்காதா, ப்ரஸ்தோதா, ப்ரதிஶுரத்தா, ஸப்ரம்மண்யர் ஆகிய நால்வரும் ஆப்பதினறுவர்.

பதினேன்கினுடையவிருத்திகளின்பேதத்தினால்) பதினேன்குலச்சம்பெ  
நியகதிகள் ஏற்படுகின்றன. அந்தஜீவர்களுக்கு மேலேன்றுதலும் நடு  
வில்லிற்றலும் கீழேஇறங்குதலும் அவைகளாலே செய்யப்பட்டனவாக  
வே அறியக்கடவாய் ! ஆனால், எவன் இந்தமாணிடத்தன்மையிலிருந்து  
மூலமேயாகத்தினால் நமுவகிறுனே அவன் எல்லாவற்றிலும் கீழான  
கிருஷ்ணவர்ணத்திலிருக்கிறான் தைத்யனே ! அதில் மிகவும் பற்றினவஞ்சி நரகத்தையடைந்து ஆங்காங்கு சுற்றிக்கொண்டுமிருக்கிறான். கிருஷ்ணவர்ணத்தினுடைய கதி இழிவானது அதிலிருக்கின்றவன் நரகத்தில் பாகஞ்செய்யப்பட்டு முழுகுகிறான். அவன் கொடிய துண்பங்களுடன் அனைகம் கல்பங்கள் நரகத்திலிருப்பதாகச் சொல்லுகிறார்கள் அங்கு லக்ஷம்கலபங்கள் ஸஞ்சரித்துப்பிறகு புகைநிறமான திரியக்ஜன்மாவைக்கொடுக்கும் தூம்ரவாணனத்தை அடைகிறான் அவன் தீமாகுணம் சுழுந்த மனமுள்ளவனும் மேலேவரச்சக்தியில்லாதவனுமாயிருந்து அந்த வர்ணத்திலேயே ஒருஷுகத்தின் முடிவுவரை வலிக்கிறான் அவன் எப்பொழுது வத்வசுணத்துடன் தன்னுடைய புத்தியினால் தமோகுணத்தை விலக்கிவிட்டு (மேல பதவிக்கு) யத்தனிக்கிறுனே அப்பொழுது (தேவசரீரத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய) சிவப்புவர்ணத்தை அடைகிறான் ; நீலவர்ணத்தையடைந்து மாணிடவலகத்திலும் சுற்றுகிறான் அவன் அந்த மாணிடவலகத்தில் ஒரு கலபகாலம் தன்கர்மங்களாலுண்டான விதிநிதீதங்களாகிற நிர்ப்பந்தங்களால் (தவத்திலுண்டான கிலேசத்தை) அடைந்து பிறகு (தேவத்தன்மையை அளிக்கின்ற) மஞ்சள் வர்ணத்தை அடைகிறான் நாறுகலபமான வடன் தேவத்தன்மையைவிட்டு மனிதனாகிறன். தைத்யனே ! மஞ்சள்நிறமுடையவனை ஆயிரக்கணக்கான கலபங்கள் ஸஞ்சரித்தாலும் விஷயத்திலிருந்து விடுபடாமல் பிறகு நரகத்தில் ப்ரளயத்தினால் செய்யப்பட்ட (அவனுக்குள்ள பத்தொன்பது தத்வங்களால் ஒவ்வொன்றுக்கும் ஆயிரக் கணக்கான) பத்தொன்பதினையிராம் ஜனமங்களையும் அனுபவிக்கிறான். பிறகு, அவனை நரகத்திலிருந்தும் வேறான எல்லா ஜனமங்களிலிருந்தும் விடுபட்டவஞ்ச அறி. அவன் தேவோகத்தில் அடிக்கூடி ஸாகத்தை அனுபவிக்கிறான் அதினின்றும் நமுவி மனிதத்தன்மையை அடைகிறான். மாணிடஜனமங்களில் (ஞானேந்திரியம் ஒன்று மனம் புத்தி சித்தம் மூன்று ஆகிய இவ்வெட்டால்) ஒவ்வொன்றுக்கும் நாறு நாறுக என்னொறு ஜனமங்கள் இருந்துவிட்டுத் தேவத்தன்மையை அடைகிறான் பிறகு,

அவன் காலவசத்தினாலே இந்தத் தேவத்தன்மையிலிருந்தும் தவறுகிறன் எல்லாவற்றிலும் கீழான கறுப்புவர்ணமான ஸ்தானத்திலிருக்கிறன். ஓ! அஸாரசிகாமணியே! எப்படி இந்த ஓவராசியானது மோக்ஷத்தை அடையுமோ அதை உனக்குச் சொல்லுகிறேன். மோக்ஷத்தில் விருப்பமுள்ள ஜீவன் (முறையே சமமுதலான சுணங்களை அபிமானிக்கின்ற தேவத்தன்மையுள்ள) சிவப்புநிறமுள்ளவனும் மஞ்சள்வர்ணமுள்ளவனும் சுக்கிலவர்ணமுள்ளவனுமாகிப் புத்தியின் பிரிவுகளான ஞானேந்திரிய மௌனபுத்திகளின் செய்கைகளான எழுநூறு தேவவ்யுகங்களை ஆஸ்ரயித்து முடிவில் இந்தச் சுக்கிலவர்ணத்தையே அடைந்து 1புர்யஷ்டகத்திற்கு மேற்பட்டவையும் மிகவும் பூஜிக்கத்தக்கவையுமான (பிரம்மலோக முதலான) உலகங்களை அடைகின்றன 2ஆரூபிரத்தெண்ணூறு விருத்திகளும் சிறந்த பிரம்மஜ்ஞானிகஞடைய மனத்திற்கு விரோதமாயுள்ளவைகள். மஹானுபாவா<sup>1</sup> ஜாக்ரந் ஸ்வபந ஸாஷ்டாதி மூன்றும் தடுக்கப்பட்டால்தான் சுக்லவர்ணத்தின் சிறந்தத்தி ஏற்படும். (இவ்விதத்தன்மையுடையவள்) அந்த ஒரு பிறவியில அனிஷ்டத்தை அடைகின்றன அந்தக் கதியில் அசக்தனையிருக்கிற யோகியானவன் மற்றும் நான்கு ஜனனங்களையும் அடைகிறன் போகத்தில் அசக்தனைவான் ஆரூவது வர்ணத்தினுடைய சிறந்தகதியான வித்தியில் நிலைபெறுதவனும் ராகமுதலானக்லேசங்கள் தீங்கினவனுமாயிருப்பவனுடைய கதியும் ஞானேந்திரியமௌனபுத்திகளாகிய ஏழாலும் சிறந்தவையுமான நூறு ஜனனமாணங்கள் கர்மசேஷத்துடன் வலிக்கிறன் 3மஹானை அவன் பிறகு அதிலிருந்து திரும்பிமானிடவுகத்தில் மனிதத்தன்மையை அடைகிறன் அவன், பிறகு, அந்த மனிதத்தன்மையிலிருந்து வெளிவந்து வரிசையாக மேலே மேலே பிராணிகளின ஜனமத்தையடைய யத்தனிக்கிறன். அவன் ஸமாதியினைலும் அதிலிருந்து வெளிவருதலாலும் செய்யப்

1 669-வது பக்கம் குறிப்பிற்காண்க.

2 பூதங்கள் ஜூந்து, விஷயங்கள் ஜூந்து, ஞானேந்திரியங்கள் ஜூந்து, கர்மேந்திரியங்கள் ஜூந்து, பிராணவாயுக்கள் ஜூந்து, மனம் புத்தி சித்தம் அஹங்காரம் தேஜஸ் ஜூந்து, அவித்தை காமம் காமம் மூன்று ஆக முப்பத்துமூன்றும் ஜூக்கிரத ஸ்வப்னமிரண்டுக்குமுன்மையால் அறுபத்தாறு, ஸாஷ்டாப்தியில் அவித்தையால் சூழப்பட்ட ஸ்வரூபானந்தானுபவம், அதற்கு ஸாதனமான அவித்யாவிருத்தி ஆக அறுபத்தெட்டும் அவைகள் தினங்களின் பேதத்தினால் அனேகங்களாதலால் ஒருவிதமான கணக்கினால் ஆரூபிரத்தெண்ணாரூச் சொல்லப்பட்டன. இதிருப்பால் பலவாறுகக் கூறுவர்.

3 குறியது கூறலால் அரை ஶ்லோகம் விடப்பட்டது.

பட்ட ஸௌமர்த்தியந்தை அடைந்து ஒருலகத்திற்கு ஒருதரமாக ஏழுதரம் ப்ரம்மலோகம்வரையிலுள்ள ஏழுலகங்களிலும் ஸஞ்சரிக்கிறன். பிறகு, ஏழுவிதமான உபத்திரவங்களையுமே தள்ளிவிட்டு அவைகளைத் துக்கமாக நிச்சயித்து ஜீவலோகத்தில் நிலைத்திருக்கிறன். பிறகு, விகாரமில்லாதும் அளவற்றதும் பிரகாசனசக்தியுடையசப்வர்ணுக்கும் வயாபனசக்தியுள்ள விஷ்ணுவுக்கும் விருத்தியடையும் சக்தியுள்ள பரம்மாவுக்கும் ஆதிசேஷனுக்கும் மனிதனுக்கும் ஈசநும் விஷ்ணுவுமான மாயாசக்தியுள்ள பரமேஸ்வரருக்குமே ஸ்தானமுமான ப்ரம்மத்தை அடைகிறன் பிரஜைகளும் இந்திரியருபமான தேவஸமுகங்களும் ப்ரம்மலோகத்திலுள்ள அமர்களும் எப்போதும் ஸம்ஹாரகாலத்தில் ஈப்பவரரால் சரீரம் தெகிக்கப்பட்டவர்களாகி ப்ரம்மத்தை அடைகிறார்கள்லோ? அந்த ஜீவர்கள், ஸ்ரங்கிதாலத்திலோ, அனுபவித்து மிசசமான கர்மத்தோடு தங்கள் தங்கள் ஸ்தானங்களையே அடைகிறார்கள். (மாறிமாறி) ஸமமான நிலையுள்ள வர்களாயிருக்கும் தேவர்கள் மனிதர்கள் ஆகிய யாவரும் மறுபடியும் மிசசமின்றிக் கர்மசேஷத்தின்முடிவில் அந்த ப்ரம்மருபமான ஸ்தானத்தையே அடைகிறார்கள் எவர்கள் வித்தலோகத்திலிருந்தும் கிரமமாகநழுவினர்களோ அவாகள் மறுபடியும் அந்தக்கிரமமாக அவர்களுடைய கதியை அடைகிறார்கள். மற்ற ஜீவர்கள் அதற்கு மாறுதலாகப் பலம் கொஷம் ரூபமிவைகளை அடைந்து தங்கள் தங்கள் கர்மாவை அடைகிறார்கள் அந்த வித்தனைவன் எதுவரை சேஷமானபொகத்துடனிருக்கிறானும் அதுவரை பிரஜைகளும் சுத்தமான பராபரவித்தைகளும் அவற்றையை அங்கங்களிலையே இருக்கின்றன. பிறகு, அவன்சுத்தமானபாவனையை அடைந்துபஞ்சேந்திரியருபமான இந்த மனத்தை ஸமாதியால் வசஞ்செய்து எப்போதும் சுத்தமான மனத்தினால் ப்ரம்மத்தைத்தியானித்துச் சுத்தமும் மிகவும் உயர்ந்ததுமான ப்ரம்மஸாக்ஷாத்தாரருபமான பரவித்தையை அடைகிறன். சிறந்த புத்தியுள்ளவனே! பிறகு, அவன், விகாரமற்றதும் மற்றவனால் அடையமுடியாததும் அழிவற்றதுமானப்ரம்மஸ்வருபமானபத்தை அடைகிறன். இவ்விதம் இப்பொழுது என்னால் உனக்கு நாராயணருடைய இந்த மஹிமையானது சொல்லப்பட்டது<sup>1</sup> என்றுசொன்னார். ஸ்ருதரன், 'சிறந்தபுத்தியுள்ளவரே!' இவ்வாறு இருக்கையில் எனக்கு ஒருவிதமானவருத்தமுமில்லை. இந்தவார்த்தையை நானும் அப்படியே

நன்கு அறிகிறேன் இப்பொழுதோ உம்முடையசொல்லைக்கேட்டுக் கல்மதைமற்றவனும் பாபம் நின்கினவனுமாயிருக்கிறேன். ஓ! பகவானே! மஹரிவிஷயே! மிக்ககாந்தியுள்ளவரும் எப்பொழுதும் எங்கும் எல்லாமாயிருப்பவருமான விஷ்ணுவினுடைய அரூவற்ற வீரியமுள்ள இந்த ஆஜ்ஞாசக்ரமானது நடந்துவருகின்றது. எந்த ஸ்தானத்தில் எல்லாஸ்ருஷ்டிகளும் ஏற்பட்டிருக்கின்றனவோ அவருடைய அந்த ஸ்தானமானது அழிவற்றதாயிருக்கின்றது அவர் மஹாத்மாவும் புருஷர்க்குள்ள உத்தமருமாயிருப்பவர் அவரிடத்தில் இந்த எல்லா ஐகத்தும் நிலைபெற்றிருக்கிறது' என்றால் குந்தியின்புதலவனே! அந்த வருத்ராஸூரனைவன் இவ்விதங்கொலைவிட்டு அபபடியே தன்மனத்தைப் பரமாத்மாவான நாராயணரிடத்தில் சேரசெய்து பிராணை விட்டான்; பரமபதத்தையும் அடைந்தான்" என்றார்

யுதிஷ்டிரர், "ஓ! பிதாமஹரே! முன்காலத்தில் ஸனத்குமாரரானவர் விருத்ராஸூரனுக்கு எந்தப் பரப்பிரம்மத்தைச் சொன்னுரோ பகவானும் தேவருமான அந்த ஜனோத்தனா இதோ இருக்கிறோ" என்று சொல்ல, பிஷ்மர், "காரணஸ்தானத்திலிருக்கிறவரும் பெரிய மனமுள்ளவருமான அந்தப் பகவான் அளவற்ற தம்முடைய தேஜ ஸோடு அதிலிருந்து தம்முடைய ஸ்வரூபமான அந்த ஜீவர்களைப் படைக்கின்றார். நிலைதவருத இந்தக்கிருஷ்ணபகவானை அவருடைய நான்கிலொருபாகமாக அறியக்கடவாய். பிரம்மாவையும் மஹாத்மாவான அவருடையநான்கிலொருபாகமாக அறி புத்திமானைபகவான் நாலீலொருபாகத்தினுடைல மூன்று உலகங்களையும் உண்டுபண்ணுகிறார் கீழேஇருக்கின்ற ஸ்திரமான பகவானுடைய அம்சமானது கல்பத்தின்முடிவில் அவரை அடைந்தவிடுகின்றது. மூலத்திலிருக்கின்ற மிகுந்தபலமுடையபிரபுவான அந்தப்பகவான் அப்பொழுது ஜூலங்களில் பள்ளிகொள்ளுகிறார் பிரஸென்னமானமனத்தையுடைய வரும் எல்லாவற்றையும்ஸ்ருஷ்டிக்கின்றவருமான் அந்தப்பகவான் சாஸ்வதமான அந்தலோகங்களில் ஸஞ்சரிக்கின்றார். அளவற்றவரும் அழிவற்றவருமான பகவான் எல்லாவற்றையும் சூன்யமில்லாமல்செய்கிறார். தடையற்றவரும் மஹாத்மாவுமான அவர் திரும்பவும் ஸ்ருஷ்டிக்கிறா பற்பலவிதமான இந்தஉலகம்முழுவதும் அவரிடமிருக்கின்றது" என்றார். யுதிஷ்டிரர், "உண்மையுணர்தவரே! ஓ! பிதாமஹரே! விருத்ராஸூரனுள் கன்னுடையரக்தியானது ஸ்வாபமாகப் பார்க்கப்பட்டதென்று நினைக்கிறேன் ஆனாயால்தான், துக்கப்படாமல் ஸ்வாகமாயிருந்தான். ஓ! குற்றமற்றவரே! பிதாமஹரே! நற்குலத்

திற்பிறந்தவனும் • (ரஜஸாம்தமஸாமில்லாமல் ஸத்வகுணமான) சுக்கிலவர்ன்முடையவனும் விலங்குகதியிலிருந்தும் நரகத்திலிருந்தும்விடுபட்டு ஸாத்தியனென்கிறதேவபாவத்தைஅடைந்தவனுமான அவன் திரும்புகிறதில்லை ஒ! அரசரே! மஞ்சள்வர்ன்னத்திலாவது கிவப்புவர்ன்னத்திலாவது இருப்பவன் தாமஸமான தன்கர்மங்களால் சூழப்பட்டுத் திரியக்ஜன்மத்தையே அனுபவிக்கின்றான் மிகவும் ஆபத்தை அடைந்தவர்களும் ரக்தவர்ன்மானதால் ஸாகத்திலபற்ற ஹள்ளவர்களும் சூக்கத்தில் அழுங்கினவர்களுமான நாங்களோ(ரஜஸ் மேலிட்டுத் தமஸாம்ஸத்வமும்குறைந்த) நீலவர்ன்னத்தையோ அல்லது (தமஸ்மேலிட்டு ரஜஸாம்ஸத்வமும்குறைந்த) இழிவானகிருஷ்ண வர்ன்னத்தையோ எந்தக்கதியைஅடையப்போகின்றோமோ” என்று சொன்னார். பிழ்மர், “ஓ! பாண்டவர்களே! சுத்தமானவம்சத்தில் பிறந்தவர்களும் கடுமையானவரதமுடைவர்களுமானநின்கள் தேவ லோகத்தில் வலித்துவிட்டு மறுபடியும் மனுஷ்யஜன்மத்தை அடையப்போகின்றீர்கள் ஒருகலபகாலம் உலகத்தில் ஸாகமாக இதர தேகங்களிற்சென்று ஸாகங்களை அனுபவித்துவிட்டு ஸாகமாக வலித்தர்களின் ஸங்கத்தை அடையப்போகிறீர்கள் உங்களுக்குப் பயம் வேண்டாம் உங்களுக்குப் பாலாம் உண்டாகாமலிருக்கட்டும்” என்று சொன்னா

இருநாற்றேண்பத்தேழாவது அத்யாயம்.

மோக்ஷதர்மம். (தோடர்ச்சி.)

(இந்திரனுக்தம் வருத்ரனுக்தம் யுத்தம்.)

யுதிஷ்டிரர், “நிகரில்லாதஞானமும் விஷ்ணுபக்தியுமுள்ள அளவற்றபராக்ரம்சாலியானவிருத்ராஸாரனுடைய தர்மிஷ்டனையிருக்குந்தன்மையானது ஆச்சரியம். ஒ! அரசரிற்கிறந்தவரே! இந்த வருத்ராஸாரன் அளவற்றேதஜஸாள்ள அந்தவிஷ்ணுவினுடைய அறியமுடியாதபதத்தை எப்படித்தான் அறிந்தான்? நிலைதவரூதவரே! உம்மால்சொல்லப்பட்டிருத்தை நான் நம்பவும்செய்கிறேன். ஆனாலும், மறுபடியும் எனக்குத் தெளிவாகத்தோன்றுதலருபுத்தியானது உண்டாகிவிட்டது. ஒ! பரதச்சீரஷ்டரே! தர்மசீலனும் விஷ்ணுபக்தனும் விஷ்ணுபக்தர்களின்பறம்பரையில்தத்வத்தைணர்ந்தவனு

\*தேவமனுஷ்யலோகங்கள்.

மான' விருத்ராஸாரன் எப்படி இந்திரனுல் கொல்லப்பட்டான்? பரதரே! கேட்கின்றனக்கு இந்தஸுந்தேகத்தைச் சொல்லும். ஓ! ராஜஸ்ரேஷ்டரே! அந்தவிருத்திரன் இந்திரனுல் எப்படி வெல்லப் பட்டான்? ஓ! பிதாமஹரே! யுத்தமும் ராவ்விதம் நடந்தது? புஜபஸ்முடையவரே! எனக்குப் பெரியஉற்சாழமிருத்தலால் அதை யும் விரிவாகச் சொல்லும்' என்றுகேட்க, பீஷ்மர் சொல்லானார்.

“ஓ! பகைவர்களையடக்குபவனே! முன்காலத்தில் இந்திரனுன் வன் தேவகணங்களுடன் தேரிலேறிப் புறப்பட்டான் அப்பொழுது ஐந்தாறுபோஜனை அளவு உயர்த்தவனும் என்னாறுபோஜனை அகன்ற வனும் மலைபோல அசையாமல்நிற்பவனுமான விருத்ராஸாரனை எதிரில் கண்டான் முன்றாலும் கண்ணாலும்ஜயிக்கமுடியாத அப்படிப் பட்ட அந்தவிருத்ரனுடைய உருவத்தைப்பார்த்துத் தேவர்கள் நடுங்கித் தேறுதலடையவில்லை அரசனே! அப்பொழுது இந்திரனுக் கோவென்றால், விருத்திரனுடைய உத்தமமான அந்தரூபத்தைப்பார்த்து உடனடனேபயத்தினால் தொடைகள் அசைவற்றவைகளாயின. பிறகு, போர்தொடங்கியபொழுது ஸகலமான தேவாஸாரர்களுடையகோஷ் மும் வாத்யங்களுடையமுழுக்கமும்ஹண்டாயின குருசுலத்திற்பிறந்த வனே! அப்பொழுது எதிரில் நிற்கின்ற இந்திரனைப்பார்த்து விருத்திரனுக்குப் பரபரப்பாவது பயமாவது ஒருவிதமான எண்ணமாவது உண்டாகவில்லை. அதன்பிறகு, தேவர்கோனை இந்திரனுக்கும்பெரிய சரீரமுடைய விருத்திரனுக்கும் கத்திகள், பட்டஸங்கள், சூலங்கள், வேல்கள், தோமரங்கள், இருப்புலக்கைகள், நானுவிதமான கற்பாறைகள், பெரிய ஒலியுள்ளவில்லுகள், பலவகையான சிறந்த அஸ்திரங்கள், எரிகொள்ளிகள் இவைகளால் மூவுலகத்திற்கும்பயங்கரமான யுத்தம் ஏற்பட்டது பிறகு, தேவாஸாரசேனைகளால் எல்லாம் கலக்கமுற்றவையாயின. அப்பொழுது, பிதாமஹரைத்தலீவராகக் கொண்டஞ்செல்லாத்தேவகணங்களும் மஹாபாக்யவான்களானரிடிகளும் அந்தயுத்ததைப்பார்க்க வந்தார்கள். மஹாராஜனே! பரதரிற் சிறந்தவனே! வீத்தர்களும் தேவதாவீகளும் கந்தர்வர்களும் சிறந்த விமானத்திலேறிக்கொண்டு வந்தார்கள். தர்மத்தைவகிக்கின் றவர்களில் ஶப்ரீஷ்டனை விருத்திராஸாரன் ஆகாயத்தைஅளாவிடின் றுகல் மழையால் இந்திரன் மேல்எங்கும் இறைத்தான். பிறகு, தேவக்கூட்டத்தார்கள் கோபத்தை அடைந்து எங்கும் அம்புமழைகளால் யுத்தத்தில் விருத்திரனுல் விடப்பட்டகல்மழையெலக்கினார்கள். சுருஷரேஷ்டனே! மஹாமாயாவியும் மிக்கபலசாவியுமானவிருத்திரனே பலமுறை

மாயாயுத்தத்தினால் இந்திரனை மயங்கச்செய்தான். பிறகு, விருத்தரனால் பிடிக்கப்பட்ட அந்த இந்திரனுக்கு மயக்கம் உண்டாயிற்று. அவ் விடத்தில் வஹிஷ்டர் அவனுக்கு ரதந்தரமென்கிறஸாமத்தினால்தேறு தலைசெய்தார் வஹிஷ்டர், 'தேவீவந்திரா! நீ தேவர்களுக்கெல்லாம் ஸ்ரோத்தனையிருக்கிறேய். தைத்யாகளையும் அஸூராகளையும்கொல்லு கின்றவனே!' இந்திர! மூவுடைங்களாகிற ஸைன்யத்தோடுகூடிய நீ என் துக்கிக்கிறேயீ இதோ பிராமானும், விஷ்ணுவும், ஜகத்திற்கெல்லாம் அதிபதியும் உமாஸமேதரும் ஸாவஜ்ஞரும் தேவருமான பர மேஸ்ரரும், எல்லாப்பரமரிஷிகளும் மோகத்தை அடைந்தலன்னீப் பார்த்து உன்னுடைய ஜயத்தின்பொருட்டு, 'ஸ்வஸ்தி' என்றுசொன் னர்கள் இந்திரனே! மற்றொருவன்போல மனக்கலக்கத்தை அடையாதே ஸாராதிபனே! யுத்தத்திற்கிறந்தபுத்தியைசெய்து சத்து ருக்களை நாசம்செய் இதோ லோகரு நவும் எல்லா உலகங்களாலும் நமஸ்கரிக்கப்பட்டவருமான முக்கண்ணரான பகவான் உன்னீப் பார்க்கின்றார். ஒ! ஸாராதிபனே! மோஹத்தைவிடு இந்திரனே! இதோ விருதூஸ்பதிமுதலான பரம்மரிஷிகளும் ஜயத்திற்காக உன் னீச் சிறந்த ஸ்தோத்திரத்தினால் துதிக்கின்றார்கள்' என்றுசொன் னர் இவனிதம் மஹாத்மாவான வஹிஷ்டரால்போதிக்கபபட்டவனும் உத்தமமான பலமுடையவனுமான வாஸவனுக்கு மிக்கவலிமையுண்டாயிற்று. பிறகு, பகவானுன் இந்திரன் புத்தியை அடைந்து பெரிய யோகத்துடன்கூடி அந்தமாயையை விலக்கினான். பிறகு, ஸ்ரீமானுன் பருதூஸ்பதியும் அந்தமஹரிஷிகளும் விருத்திரனுடைய பராக்ரமத் தைப்பாரித்துப் பரமேஸ்ரவரை அடைந்து லோகங்களுடையநன்மை யைவிரும்பி விருத்திரனுடையநாசத்தைக்குறித்துத்தெரிவித்தார்கள். பிறகு, ஜகத்திற்கெல்லாம்பதியான பகவானுடையதேஜஸானது ஜவர மாகஆகி உடன் உக்கிரமாகவிருப்பவனும் லோகங்களுக்குப் பதிய மான விருத்ரனை அடைந்தது அப்பொழுது தேவரும் ஸகலலோகங்களாலும் பூஜிக்கப்பட்டவரும் பகவானுமான விஷ்ணுவானவர் லோக ரக்ஷணத்தில் விருப்பமுன்னவராகி இந்திரனுடைய வஜ்ராயுதத்தில் பிரவேசித்தார். பிறகு, புத்தமானுன்பருதூஸ்பதியும் மஹாதேஜஸ் வியானவஹிஷ்டரும் மற்றுமுன்ன எல்லாச்சிறந்தரிஷிகளும், உலகங்களால் பூஜிக்கப்பட்டவனும் வரன்களையனிப்பவனும் நூறு யாகங்களைச்செய்தவனுமான இந்திரனிடம் வந்து ஒரே மனமாக, 'பிரப வே! விருத்திரனைக்கொல்' என்று சொன்னார்கள். பரமேஸ்ரர், 'இந்திரனே! இந்த விருத்திரன் பெரியவனி; பெரிதான சேனை

கங்கா

## ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

யால் சூழப்பட்டவன்; அனேக ரூபமுண்டவன்; எங்கும் செல்லுகினறவன்; அனேக மாண்யடையவன்; பிரவித்திபெற்றவன். ஸ்ரீராமர்ஷேஷ்டா! ஆகையால், மூவுகங்களாலும் வெல்லமுடியாதவனை இந்தஅஸ்ரர்ஷேஷ்டனீ நீ யோகத்தை அவலம்பித்துக் கொல்லக்கடவாய். அலக்ஷ்யமாயிராதே! அமர்வேந்தனே! இவன் பலத்திற்காக அறுபதினையிரம் வருஷம் தவஞ்செய்தான். தேவேந்திரனே! பிரம்மாவும் இவனுக்கு யோகிகளுள் சிறந்தவனுயிருப்பதையும் பெரியமானபயுளாவனுயிருப்பதையும் பெரியபலமுள்ளவனுயிருப்பதையும் உயர்ந்துதழையையும் யரமாக அளித்தார். வாஸவனே! இதோ என்னுடைய தேஜஸானது உண்ணை அடைகிறது. இவ்விதம் கொல்லமுடியாத அந்த விருத்ராஸ்ரனை வஜ்ராயுதத்தால் கொல்லக்கடவார்' என்று சொன்னார். இந்திரன், 'பகவானே! தேவர்ஷேஷ்டரே! உம்முடைய அருளால் நெருங்கமுடியாதவனை விருத்ராஸ்ரனை நீர் பாத்திருக்கும்பொழுதே வஜ்ராயுதத்தினால் கொல்லுவேன்' என்று சொன்னான் திதியின் புத்திரனை பெரிய அஸ்ரன் வரத்தினால்பிரவேசிக்கப்பட்டஸமபத்தில் தேவர்கள் ரிஷிகள் இவர்களுடைய ஸந்தோஷத்தினால் பெரியசப்தமானது உண்டாயிற்று. பிறகு, பேரொலியுள்ள துந்துபிவாத்யங்களும் சங்கங்களும் மத்தளங்களும் டிண்டிமவாத்தியங்களும் ஆயிரக்கணக்காக முழுக்கப்பட்டன எல்லா அஸ்ரர்களுக்கும் மிகவும் ப்ரஜ்ஞாபங்கம் ஏற்பட்டது 'நிமிஷத்திற்குள்ளே பெரிதானமாண்யயும் ஒழிந்தது பிறகு, ரிஷிகளும் தேவதைகளும் அந்த அஸ்ரனிடம்ஜ்வரம்பிரவேசித்ததென்று அறிந்து ஸமர்த்தனை இந்திரனைத்துதித்து (அஸ்ரனைக் கொல்ல) ஏவினாகள் யுத்தகாலத்தில் ரதத்திலிருப்பவனும் மஹாத்மாவும் ரிஷிகளால் துதிக்கப்பட்டவனுமான இந்திரனுடைய ரூபம் பார்க்கமுடியாததாயிற்று.

இருநூற்றேண்பத்தேட்டாவது அத்யாடும்

மேஷ சூதர் மம். (நோடர்ச்சி.)

(இந்திரன் வஞ்சலைக் கொன்றதும், ஞந்திரனைத்தோடர்ந்த ப்ரம்மஹத்தியை ப்ரம்மதேவர் அக்கினிமுதலீய நால்வருக்குப் பங்கிட்டதும்.)

மஹாராஜனே! எல்லாவிதத்தாலும் ஜ்வரத்தினால் வியாபிக்கப் பட்ட விருத்திராஸ்ரனுடைய சர்வத்தில் உண்டான அடையாளங்

களைச் சொல்லுகிறேன்; கேள் அவன் ஜவலிக்கிள்றமுகத்துடன் பயங்கரனானேன் நிறம் மிகவும் சூன்றிவிட்டது அரசரோ! உடலில் மிகவும்பெரியநடுக்கமும் பெரியமேல்முச்சமுண்டாயின. தீவ்ரமான மயிர்க்கூச்சலும் பெரிதான கீழ்முச்சம் உண்டாயின. அவனுடைய முகத்துக்கெதிரில் ஏற்கவும் பயங்கரமும் மிகவும் கோரமும், அமங்கள்முரான நரியானது குதித்தது பாரத<sup>1</sup> அவனுடைய நினைவும் நசித்தது. அவனுடைய பக்கத்தில் ஜவலிக்கிள்றவையும் எரிகிள்ற வையுமான கொள்ளிகளும் விழுந்தன பருந்துகளும் கழுகுகளும் கொக்குக்களும் மிகவும் பயங்கரமாகக் கத்திக்கொண்டு அவனுடைய தலைக்குமேலே களிப்புடன்சக்கரம்போலச் சுற்றின பிறகு, அத்தத்தில் தேவர்களால் உற்சாகத்தை அடையும்படி செய்யப்பட்டிருந்திரன் வஜ் ராயுத்தலைத்தக்கையிலதாங்கி அந்தரத்தில்லாறிக்கொண்டு அந்தவிருத் ராஸூரனை எதிர்த்தான் பிறகு, அந்தப் பெரிய அஸூரன் அமானுஷ மாகச சப்தித்தான் ராஜஸ்ரேஷ்டனே! கொடியஜ்வரத்துடன் கொட்டாவிலிட்டான அவன்கொட்டாவிலிடுமொழுது இந்திரன் வஜரா முத்தைத் தெரிந்தாலே மிகவும்பெரியபலமுடையதும் காலமிருத்யுவிற் கொப்பானதுமான அந்தவழரம் உடனே பெரியசரீரமுடையவிருத்ரா ஸூரனைக் கீழேவீழ்த்தியது ஒ! பரதஸ்ரேஷ்டனே! பிறகு, கொல்லப்பட்டவிருத்ரனைப்பார்த்து மறுபடியுமே எங்கும் தேவர்களுடைய சப்தமானது உண்டாயிற்று அஸூரசத்துருவும் மிகப்புகழுப்பற் ற வனுமான இந்திரனானவன் விஷ்ணுவுடன் கூடினவஜரத்தினால் விருத் ரனைத் தொன்றுவிட்டு ஸ்வர்க்கமே சென்றுன் குருவம்சத்திலுதித் தவரேன! பாரத! பாரதஸ்ரேஷ்டனே! தாமத்தையறிந்தவரேன! பிறகு, விருத்திரனுடையசரீரத்திலிருந்தும் மஹாகாரமுள்ளதுப் ரெளத்ரா காரமானதும் உலகங்களுக்குப்பயத்தைச் செய்கின்றதும் தெற்றிப் பற்களுடையதும் (அதனுலும்) பயங்கரமானதும் விகாரமானதும் கறுத்தும்சிவங்குமிருபதும் பரட்டைத்தலையையும் கோரமானகண் களையுமுடையதும் 1கிருத்யாபோன்றதும் கபாலமாலைபூண்டதும் ரத்தத்தினால் நனைந்ததும் மரவுரியுடுத்துமான பிரம்மஹத்தியானது வெளிப்பட்டது. ஒ! அரசரிற்கிறத்தவரேன! பாரதஸ்ரேஷ்டனே! அப்போது, அவவிதாரநுவோடுத்துப் பயங்கரமாயிருக்கின்ற அந்தப் பிரம்மஹத்தியானது வெளிவந்து இந்திரனைத் தேடிற்று குருநந்தனை! பிறகு, ஒருஸமயத்தில், இந்திரன் உலகங்களுடையநன்மையை விரும்பினதனால் ஸ்வர்க்கத்தைநோக்கிச் சென்றுன் அப்பொழுது

அந்தப்பிரம்மஹத்தி வெளியில்வந்த அதிகதேஜஸாள்ள இந்திரனைப் பார்த்து அவனைக் கழுத்தில்பிடித்து உறுதியாகப்பற்றிக்கொண்டது; இந்திரன் பிரம்மஹத்தியினால் அவ்விதபயம்ஏற்பட்டபொழுது தாம ரைத்தண்டின்நடுவிலிருந்து மிகபயலவருஷங்கள் வாஸஞ்செய்தான். குருகுலத்திற்பிறந்தவனே! அப்பொழுது, இந்திரன் அந்தப்பிரம்மஹத்தியினால் முயற்சியுடன் பின்தொடர்ந்து பிடித்கப்பட்டு ஒளியிழுந்தவனான் அவன் அந்தஹத்தியைப்போக்குவதற்குப் பெரிய முயற்சியைச் செய்தான் அவன் அந்தஹத்தியைநிழ்ருத்திக்கச் சக்த னைவில்லை பரதச்சர்வேஷ்டனே! அதனால் பற்றப்பட்டபடியே தேவந் திரன் பிதாமஹரை அடைந்து தலையால் வணங்கினான். பரதர்களிற் சிறந்தவனே! அப்பொழுது அந்தப் பிரம்மதீவர் 'பிராம்மண ஶர்வேஷ்டனுடைய ஹத்தியினால்பிடிக்கப்பட்ட இந்திரனைப்பார்த்து ஆலோசித்தார் புஜபலமுள்ளவனே!' பாரத! பிறகு, பிதாமஹர் அந்தப் பிரம்மஹத்தியைநோக்கி மெல்லியகுரலோடு நன்மை சொல்லுகிறவர்போல, 'பெண்ணே' தேவர்களுக்கெல்லாம் தலைவ னன இவனை விட்டுவிடு. நான்விழும்பியதை நீ செய்யக்கடவாய். இப்பொழுது உனக்கு நான் என்னசெய்யவேண்டும்? நீ எதை விழும்புகிறோய்? சொல்' என்றுசொன்னார் 'பிரம்மஹத்தி, 'மூவு வகங்களையும்படைத்தவரும் மூவுகங்களினுலும்பூஜிக்கப்பட்டவரும் தேவருமானநீங்கள் பிரீதியடைந்தால்போதுமென்றே நினைக்கிறேன் ஆனால், எனக்கு ஓர்இருப்பிடத்தை ஏற்படுத்தும். உலகரசங்கணத்தை விழும்பினாலும்மால் இந்தமரியாதை செய்யப்பட்டது. தேவரே! உம் மால் இந்தப்பெரியமரியாதையானது நடக்கும்படியும் செய்யப்பட டது. எல்லாஉலகங்களுக்கும் ஈச்வரரே! தர்மத்தையுணர்ந்தவரே! பிரபுவே! நீர் பிரீதியை அடைந்தால் இந்திரனைவிட்டு விலகிப் போகிறேன் எனக்கு ஓர்இருப்பிடம் ஏற்படுத்தும்' என்றுசொல் விற்று. அப்பொழுது அந்தப்பிதாமஹர் உபாடத்தினால் இந்திர னுடைய பிரம்மஹத்தியைப் போக்குவதற்காக அதனை நோக்கி, 'அப்படியேதுகட்டும்' என்றுசொன்னா பிறகு, மஹாத்மாவான பரம்மதேவர் அந்த இடத்தில் அக்கினியை நினைக்க, உடனே அக்னி வந்து அவரைநோக்கி, 'பகவானே! குற்றமற்றவரே! தேவரே! உம்முடைய ஸமீபம் வந்துவிட்டேன். தேவரே! நான் செய்யத்தக் கது எதுவோ அதை நீர் சொல்லவேண்டும்' என்று சொன்னான். பிரம்மா, 'இப்பொழுது நான் இந்திரனைவிடுவிப்பதற்காக இந்தப் பிரம்மஹத்தியை அரேகமாகப் பிரிக்கப்போகிறேன். நான்கிலொரு

பாகத்தை நீ வாங்கிக்கொள்ளவேண்டும்' என்று சொன்னார் அக்கினி, 'ஓ! பிரபுவே! பிரம்மாவே! நான் விடுதலை அடைதற்கு எல்லை எது? அதை யோசியும் உலகங்களால் ஆராதிக்கப்பட்டவரே! உள்ளபடி இதை அறிய விரும்புகிறேன்' என்றுசொன்னான். பிரம்மதேவர், 'அக்கினியே! தமோகுணத்தினால் சூழப்பட்ட எந்தமனிதன் ஜ்வலிக்கின்ற உண்ணை அவனுகவே அடைந்து ஓரிடத்திலும் தானியம் ஸமித்துக்கள் ஸோமரஸம் இவைகளால் யாகஞ்செய்யவில்லையோ அவனை உடனே, இந்த ப்ரம்மஹத்தி அடையும்; அவனிடத்தி லேயே 'வவிக்கவும் போகிறது ஹவிஷைவஹிப்பவனே!' உன்னுடைய மனக்கவலை போகட்டும்' என்றார் இவ்விதம் சொல்லியதைக் கேட்டு ஹவ்யகவ்யங்களை அருந்துகிற அக்கினிபகவான் பிரம்மாவி னுடைப அந்தவார்த்தையை அங்கீகரித்தான். பிரபுவே! அதுவும் அப்படியே ஆயிற்று. மஹாராஜனே! பிறகு, பிதாமஹர் மர்ஞ்செடிபுற்களை அழைத்து இந்தவிஷயத்தைப்பற்றிச் சொல்லத்தொடங்கினார். 'மஹாபயத்தை உண்டுபண்ணுகிற இந்தப்பிரம்மஹத்தியானது ஸ்விருத்திராஸாரனிடமிருந்து உண்டாகி இந்திரனை அடைந்தது இதில்நான்கி லொருபாகத்தை நீங்கள் வாங்கிக்கொள்ளுங்கள்' என்றார். அரசனே! பிறகு, முன்போலவே உள்ளபடிசொல்லப்பட்ட மரம்கொடிபுற்பூண்டுகள் வருத்தமுற்று அக்கினிபோலவே பிரம்மாவை நோக்கிப் பின்வருமாறு சொல்லின 'உலகங்களுக்கெல்லாம்பிதாமஹரே!' எங்களுக்கும் பிரம்மஹத்தியின்முடியு எது? ஸ்வபாவத்தினாலேயேகடுக்கப்பட்டிருக்கிற எங்களை மறுபடியும் நீங்கள் கொடுப்பது தகாது ஓ! தேவரே! நாங்கள் எப்பொழுதும் அக்கினியையும் குளிரையும் மழையையும் காற்றினால் அலைக்கப்படுதலையும் வெட்டுதலையும் பின்தலையும் பொறுக்கின்றோம். மூவுலகங்களுக்கும் ஸப்ரவரரே! இப்பொழுது நாங்களும் முடையகட்டளையினால் இந்தபராம்மஹத்தியை அங்கீகரிக்கின்றோம். நீங்கள் எங்களுக்கு விடுதலை ஆலோசிக்கவேண்டும், என்றுசொல்லின். பிரம்மா, 'பர்வகாலம்ஏற்பட்டபொழுது எந்த மனிதன் மோஹத்தினால் உங்களை வெட்டுவதையும் பின்பதையும் செய்கிறேனே அவனை இந்தஹத்தி அடையும்' என்றுசொன்னார். பிறகு, மஹாத்மாவால் இவ்விதம் சொல்லப்பட்ட மரம்கொடிபுற்பூண்டுகள் பிரம்மாவைப்பூஜித்துவிட்டு உடனே வந்தபடியே சென்றன. ஓ! பாரத! பிறகு, லோகபிதாமஹரானதேவர் அப்ஸரஸாகளை அழைத்து நன்மொழிசொல்லுகிறவர்போல இன்பமான வசனத்தி

\*'வருத்ராத்' என்று பாடம் கொள்ளப்பட்டது.

கங்கள்

## ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

னல், 'ஓ! பெண்ணரசிகளே! இந்தப்பிரம்மஹத்தியானது இந்திரன் மூலமாக ஏற்பட்டிருக்கிறது. நீங்கள் எனவார்த்தைக்காக இதனுடைய நான்கிலொருபாகமான அம்சத்தை வாங்கிக்கொள்ளுங்கள், என்று சொன்னார். தேவதாவிகள், 'ஓ! தேவேசேரே! பிதாமஹரே! உம்முடைய ஆஜ்ஞையினால் கிரகிப்பதில் நிச்சயங்கொண்ட எங்களுக்கு நீவிருத்தியின் ஸமயத்தை ஆலோசிக்கக்கடவீர்' என்றுசொன்னார்கள். பிரம்மா, 'ஏவன் ரஜஸ்வலைகளான ஸ்திரிகளிடத்தில் சேருகின்றாலே அவனை உடனே இது அடையும். உங்களுக்கு மனக்கவலை போகட்டும்' என்றுசொன்னார். ஓ! பரதஸ்ரேஷ்டனே! அப்ஸரஸாகுடைய கூட்டங்கள் மனக்களிப்புடன், 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்று சொல்லிவிட்டுத் தங்களிருப்பிடமடைந்து களிப்புடனிருந்தன. பிறகு, மூன்றுஉலகங்களையும்படைத்தவரும் பெருந்தவழுமுடைய வருமான பிரம்மதேவர் மறுபடியும் ஜலங்களை நினைத்தார் உடனே, நினைக்கப்பட்ட ஜலங்களும் வந்துசேர்ந்தன அரசனே! அந்தஏல்லா ஜலங்களும் வந்து அளவற்ற ஒளியுடைய பிதாமஹரான பிரம்மதேவரைவணங்கி, 'பகைவரையடக்குபவரே! தேவரே! இதோ நாங்கள் உம்முடையகட்டளையினால் உம்முடைய ஸமீபம்வந்துவிட்டோம். உலகங்களுக்கு ஈசரே! பிரபுவே! எங்களை ஆஜ்ஞைசெய்யும்' என்னும் வசனத்தைச் சொல்லின. பிரம்மா, 'மிகவும் பயங்கரமான இந்த ப்ரம்மஹத்தியானது விருத்திராஸாரணிடமிருந்து இந்திரனை அடைந்திருக்கின்றது. இதனுடைய நான்காவது பாகத்தை நீங்கள் வாங்கிக்கொள்ளுங்கள்' என்று சொன்னார். ஜலங்கள், 'ஓ! பிரபுவே! உலகங்களுக்குத் தலைவரே! எங்களுக்குச் சொல்லுகிறபடியே ஆகட்டும் நாங்கள் விடுதலை அடையும் ஸமயத்தை ஆலோசிக்கத்தக்கவராகிறீர் தேவர்தலைவரே! நீர் எல்லா உலகத்திற்கும் பரமமான கதியல்லவா? உம்மைத்தனிர வேறு யார் எங்களைக் கஷ்டத்திலிருந்து கரையேற்றுவதற்கு வேண்டிக்கொள்ளத்தக்கவர்?' என்று சொல்லின பிரம்மா, 'கொஞ்சமாயிருக்கின்றனவென்றெண்ணி மதிமயங்கி உங்களிடத்தில் கோழையையும் மலமுத்திரத்தையும் விடுகிறவனை இது உடனே அடையும்; அவனிடத்திலேயே வலிங்கவும் செய்யும். அவ்விதம் உங்களுக்கு விடுதல் ஏற்படப்போகிறது. இவ்விதம் உங்களுக்கு உண்மையைச் சொல்லுகிறேன்' என்று சொன்னார். ஜனதிப! யுதிஷ்டிரனே! பிரம்மஹத்தியானது பிறகு தேவேந்திரனைவிட்டு நீங்கிப் பிரம்மாவினுடைய கட்டளைப்படியே அந்த வாஸத்தை அடைந்தது. அரசனே! இந்திரன் பிரம்மஹத்

தியை அடைந்தது 'இவ்விதம். இந்திரன் பிதாமஹரிடம் அனுமதி பெற்றுக்கொண்டு அஸ்வமேதத்தைச் செய்தான். ஓ! மஹாராஜனே! பிரம்மஹத்தியை அடைந்த இந்திரன் பிறகு அஸ்வமேதத்தினால் சுத்தியை அடைந்தானென்று கேள்வி. ஓ! பூதியே! தேவனை வாஸவன் ஆயிரக்கணஞ்காகப்பகைவர்களைக்கொன்றுராஜ்யலக்ஷ்மியை அடைந்து ஒப்பற்ற சந்தோஷத்தை அடைந்தான். குந்தீநந்தன! விருத்ராஸாரனுடைய ரதத்தினுலீபீ குமிழிகளுண்டாயின. ஆகையால், ஜலக்குமிழிகள் இருப்போர்களாலும் (விசேஷமாக) தீக்கிதர்களாலும் தவத்தையே செல்வமாகவுடையமுனிவர்களாலும் அருந்தத்தங்கவைதுள்ளன. நீயும் எல்லாநிலைமைகளிலும் இப்படிப்பட்ட பிராம்மணர்களுக்குப் பிரியத்தைச் செய்யக்கடவாய். குருநந்தனு! அவர்கள் பூமியிலுள்ள தேவர்களென்று பிரவெதத்தில் பெற்றவர்கள். குருகுலத்தில் பிறக்கவனே! இவ்விதம் அளவற்ற வளிமையுடைய இந்திரன் புத்தியின்கூர்மையினால் உபாயத்தை முன்னிட்டுப் பெரிய அஸாரனை விருத்திரைக் கொண்டுள்ளன. குந்தீபுத்திரா! பகைவரைக்கொல்பவனும் தேவனுமான இந்திரன்போல நீயும் பூமியில் பகைவரால் ஜயிக்கப்படாதவனா இருக்கப்போகிறோய். எவர்கள் பரவங்கள்தோறும் திவயமான இந்த இந்திரசரித்திரத்தை வேதியர்களின் மத்தியில் சொல்லுவார்களோ அவர்கள் பாவத்தை அடைய மாட்டார்கள. ஐயனே! இவ்விதம் ஆச்சரியமும் பெரிதும் விருத்திரைப்பற்றியதுமான இந்திரனுடைய செய்கையானது உனக்குச் சொல்லிப்பட்டது. மறுபடியும் எதைக் கேட்க விரும்புகிறோய்?" என்று வினவினார்.

**இருநூற்றெண்பத்தோன்பதாவது அத்யாயம்.**

**மேஷாக்ஷி தர்மம். (நோட்ச்சி.)**

(பிரமசிவன் தம்மை அழையாமையால் கோபங்கோண்டு  
தகவியாகத்தை அழித்ததும், தமதுதோபாக்நியைப் பல போருள்களில்  
ஜ்வரமென்னும் வ்யாதியாக அழைத்ததும்.)

யுதிஷ்டிரர், "பேரறிவினரே! ஸகல சாஸ்திரங்களிலும் வல்ல வரே! பிதாமஹரே! ஐயா! இந்தவிருத்ரவதத்தில் எனக்கு ஒரு வார்த்தைசொல்லவேண்டுமென்கிற விருப்பமுண்டாகிறது ஓ! நரஶ்ரேஷ்டரே! குற்றமற்றவரே! ஜ்வரத்தினால் விருத்ரன் மயக்கத்தை அடையும்படி செய்யப்பட்டானென்றும் இவ்வுலகில் இந்திரனால் வழ்ரா

யுதத்தினால் கொல்லப்பட்டானென்றும் நீங்கள்\* எனக்குச்சொன்னீர்கள். பெரிய அறிவுடையவரே! இந்த ஜ்வரம் எப்படி உண்டாயிற்று? ஓ! பிரபுவே! ஜ்வரத்தின் உற்பத்தியை நன்றாகக் கேட்க விரும்புகிறேன்” என்று வினவ, பின்மர் சொல்லத்தொடங்கினா.

“ஓ! அரசனே! உலகத்தில் பிரவித்தமாயிருக்கிற இந்த ஜ்வரத்தின் உற்பத்தியைக்கீல் பாரத! இது உண்டானவதையையும் சொல்லுகிறேன. மஹாராஜனே! பாரதனே! முன்காலத்தில் மூவுலகங்களிலும் பிரவித்திபெற்றதும் ஸமர்பணசீசர்ந்ததும் எல்லாரத்னங்களினுலும் அலங்கரிக்கப்பெற்றதும் அளவிடமுடியாததும் எல்லா உலகங்களிலும் (இருவராலும்) அசைக்கமுடியாததும் ஸ்வர்ணதாதுக்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டதுமான ஜ்யோதிஷ்கமெங்கிற மஹா மேருவினுடைய கொடுமுடியின் பிரதீதசத்தில் பரமேஸ்வரர் மஞ்சத்தில் விளங்கிக்கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தார் இவருடைய பக்கத்தில் எப்பொழுதும் பர்வதராஜகுமாரியானவள் இருந்துகொண்டு விளங்கினான். அப்படியே மஹாத்மாக்களான தேவர்களும், அளவற்ற பராக்ரமமுடைய வஸாக்களும், மஹாத்மாக்களும் வைத்தியர்வேஷ்டர்களுமான அப்பினீதேவர்களும், பக்கார்களுக்குத்தலை வனும் ஸ்ரீமானும் கைலாஸவாவியும் பிரபுவும் சங்கம் பத்மம் என்கிற நிதிகளோடு அளவற்ற செல்வமுடையவனும் குஹ்யகர்களால் சூழப்பட்டவனும் விஶ்ரவவளின் புத்திரனும் அரசனுமான குபேரனும், மஹாகவியான சுக்ராசார்யரும் மஹாத்மாவான பரமேஸ்வரரை உபாவித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். ஸனத்குமாரர்முதலான மஹரிஷிகளும் அங்கிரஸ்முதலான மற்றத் தேவரிஷிகளும் விஶ்ரவஸஸானங்கிறகந்தர்வனும் நாரதபர்வதர்களும் கூட்டம்கூட்டமாகப் பலஅப்ஸரஸஸாகளும் வந்தார்கள். நானுவித வாஸனைகளை வழிக்கிறதும் பரிசுத்தமுமான காற்றுனது ஸாகமாயும் மங்களமாயும் விசிற்று புஷ்பமுள்ள மரங்கள் எல்லாருதுக்களிலும் புஷ்பங்களுடையனவாயிருந்தன பாரதனே! வித்யாதரர்களும் வித்தர்களும் தபோதனர்களும் பசுபதியானமஹாதேவரைச் சூழ்ந்து கொண்டு உபாவித்தார்கள் ஓ! மஹாராஜனே! நானுவிதமான ரூபங்களுள்ள பூதங்களும் மிகவும் குரூர்களான ராக்ஷஸர்களும் மிக்கவலிமையுள்ள சொசங்களும் பலாருவங்களைத்தரித்தவர்களும் ஸங்தோஷத்துடன் அனேக ஆயுதங்களைக்கையிலேந்தியவர்களும் அக்கினிபோன்றவர்களுமானமஹாதேவருடையவேவகர்களும் அவ்விதத்தில் நின்றுகொண்டிருந்தார்கள். நந்திபதவானும் தம்முடைய

காந்தியினால் பளபளம்பாடும் ஜவலிக்கிறதாடுமிருக்கிற சூலத்தைவகித் துக்கொண்டுமஹாதேவருடைய அனுமதிபெற்று அவ்விடத்தில்நின்று கொண்டிருந்தார். குருநந்தன ! நதிகளுக்கெல்லாம் மேலானகங்கை யும் ஸகலகட்டங்களிலுமுள்ள தீாத்தங்களும்பிரகாசிக்க உருவ மெடுத்து அந்தமஹாதேவரை உபாவித்தாள். மிகப்பெரியதேஜ ஸ்ரீவராமம் பகவானுமான அந்தமஹாதேவர் அவ்விடத்தில் முனிப்ரீரஷ்டர்களாலும் தேவர்களாலும் இவ்விதம் பூஜிக்கப்பட்டார் பிறகு, ஒரு ஸமயத்தில் தக்ஷனெனன்கிற ஸ்ரூஷ்டிக்கர்த்தன் முன் சொல்லப்பட்ட விதிபடி பாகம் செய்பக்கருதி (தேவர்களை) அடைந்தான். பிறகு, இந்திரன் முதலான எல்லாத்தேவர்களும் அவ அடைய யாகத்திற்குப் போவதற்காக ஒன்றுசேர்ந்து அப்பொ முது நிச்சயித்தார்கள் மஹாத்மாக்களான அந்தத் தேவர்கள் சர்வராடைய அனுமதியின்மேல் அக்னிக்கும் ஸளர்யனுக்குமொப்பான காந்தியுள்ள விமானங்களில் ஏறிக்கொண்டு கங்காத்துவார மென்கிற கேஷத்திரத்தை அடைந்தார்களென்று கேள்வி. அப் போது, பதிவ்ரதையான பர்வதராஜ புத்திரியானவள் (யாகத்திற்காக) தேவர்கள் புறப்பட்டதைப்பார்த்துத் தேவரும் பசுபதியுமானதனது பதியை நோக்கி, ‘பகவானே! இந்திரன் முதலான இந்தத் தேவர்கள் எங்கே போகிறார்கள்? உண்மையை அறிந்தவரே உள்ளபடி சொல்லும். எனக்கு இதில் ஒரு பெரிய ஸந்தேகம் உண்டாகின்றது, என்றால் பரமேஸ்வரர், ‘ஓ! மஹாபாக்கியவதி! உத்தமஞ்சன தக்ஷ னென்கிற ஸ்ரூஷ்டிக்கர்த்தன் அஸ்வமேதயாகஞ்செய்கிறேன் அதற்காகத் தேவர்கள் போகின்றார்கள்’ என்றார். உமை, ‘ஓ! மகா தேவரே! இந்த யஜ்ஞத்திற்கு நீர் ஏன் போகவில்லை? எவ்விதமான தடையினால் நீங்கள் (யாகத்திற்குப்) போகவில்லை?’ என்றால். பரமேஸ்வரர், ‘மஹாபாக்கியவதி! தேவர்களாலேயே இது முன் அனுஷ்டிக்கப்பட்டது. எல்லா யாகங்களிலும் எனக்கு ஏற்பட்ட பாகமானது இப்போது கல்வீக்கப்படவில்லை சிறந்த ஸ்மணியுள்ள வளே! முந்தின கொள்கையின் முறைப்படி தேவர்கள் தர்மமாக ஏற்பட்ட யஜ்ஞத்தினுடைய பாகத்தை எனக்குக் கொடுக்கவில்லை, என்றார். உமை, ‘பகவான்! நீர் எல்லாப் பிராணிகளிலும் மிக்க பெருமை வாய்ந்தவர். சுணங்களாலும் பராங்கிரமத்தினாலும் யசவி னலும் ஸ்ரீயினாலும் பிறரால் வெல்லமுடியாதவர். குற்றமற்றவரே! உமக்குப் பாகத்திலுண்டான இந்த ஆகேஷபத்தினால் எனக்குமிகவும் துக்கமுண்டாயிற்று; நடுக்கமும் உண்டாயிற்று’ என்று சொன்னாள்.

ஓ! அரசனே! அந்தத் தேவி தேவரும் பசுபதியுமான தன் பதியை நோக்கி இவ்விதம் சொல்லிவிட்டு மனக்கொதிப்புடன் மௌனமாக இருந்தாள். பிறகு, சங்கர் எது செய்யவேண்டுமென்று தேவியின் மனத்திலிருக்கிறதோ அந்த அரிப்பிராயத்தை அறிந்து நக்தியை நோக்கி, ‘நீ (இங்கே) நில்’ என்று கட்டளையிட்டார். பிறகு, யோகத் தில் வல்லமையுள்ளவர்களுக்கெல்லாம் தலைவரும் மிக்க காந்தியுள்ளவரும் தேவர்களுக்கெல்லாம் தேவரும் பின்தமென்கிறவில்லை எந்தியவ்ருமான அந்த மகாதேவர் யோகபல்த்தைச் செய்து கொண்டு அப்பொழுதீ பயங்கரமான கணங்களால் விரைவில் அந்த யாகத்தை நாசம் செய்வித்தார். (அந்தக்கணங்களில்) சிலார்கூச்சசலிட்டார்கள்; சிலர் சிரித்தார்கள் ஓ! அரசனே! மற்றவர்கள் அந்த யாகத்தில் ரத்தத்தைவாரி அக்கிணியில் இறைத்தார்கள் சிலர் முகங்களைவிகாரப்படுத்திக்கொண்டு யூபங்களைப்பிடுங்கித் தூரத்தில் ஏறிந்தார்கள். மற்றவர்கள் பரிசாரகர்களை வாய்களால் விழுங்கினார்கள். ஓ! அரசனே! பிறகு, நான்குபக்கத்திலும் கெடுக்கப்பட்டஅந்தயஜ்ஞமானது மான்றுபத்தைத்தரித்துக்கொண்டு உடனே ஆகாயத்தை நோக்கியே சென்றது. அப்பொழுது பிரபுவான் அந்தமேஹஸ்வர் அந்தயாகம் அந்தவடிவத்துடன்போகின்றதை அறிந்து பாணத்துடன் வில்லை எடுத்துக்கொண்டு பின்தொடர்ந்தார். பிறகு, தேவர்களுக்கெல்லாம்சரும் அளவற்றபராக்ரமமுடையவருமான அவருடையினற்றி யினின்றும் கோரமான ஒருவேர்க்கூத்திவலை கோபத்தால் வெளிப்பட்டது அந்தவேர்க்கூத்திவலை பூமியில்லிமுந்தவுடனே காலர்க்கிணக்குச்சமமான மிகப்பெரிய அக்ணியானது உண்டாயிற்று. ஓ! புருஷ ஸ்ரோஷ்ட! அப்பொழுது அந்த அக்ணியில் மிகவும்குள்ளரும் சிவந்தகண்களையடையவரும் மஞ்சள்வர்ணமானமீசையடையவரும் பயங்கரரும்உயரக்கிளம்பினதலைமயிர்களுடையவரும்ரோமங்களடர்ந்த அவயவங்களுள்ளவரும் பருந்தையும்கோட்டாளையும்போன்றவரும் பயங்கரமானகரியநிறமுடையவரும் சிவந்தஆடையுடைத்தவருமான ஒருபுருஷர் உண்டானா. மிகவும்பலசாலியான அவர் அந்தயாகத்தை, தீயானதுலர்ந்தகாட்டை எரிப்பதுபோல எரித்துவிட்டார். அவர் எங்கும் சுற்றினார்; தேவர்களையும் ரிஷிகளையும் தூரத்தினார். எல்லாத்தேவர்களும் அவரிடம்பயந்து பத்துத்திக்குக்களிலும் ஒடினார்கள். ஓ! பிரஜைகளைப்பரிபாலிக்கின்றஅரசனே! பரதஸ்ரோஷ்டனே! அவ்விடத்தில்சஞ்சரிக்கிற அந்தப்புருஷரால் பூமியானது மிகவும் நடுக்கமடைந்தது. அப்பொழுது, ‘கூ, கூ’ என்றுதறுகிற வகல

ஐகத்தையும்பார்த்து ப்ரபுவானப்ரம்மதேவர், மஹாதேவரைநோக்கி நேரில்லின்றுகொண்டு சொல்லலானார். ‘ஓ ! பிரபுவே ! தேவர்களெல்லாரும் உமக்குப் பாகத்தைக் கொடுப்பார்கள். ஸகலதேவர்களுக்கும் ஈஸ்வரரே ! நீங்கள் கோபத்தையே அடக்கவேண்டும். பகைவரைவாட்டுகிறவரே ! மஹாதேவரே ! இந்த ஸகலமான தேவர்களும் முனிவர்களும் உம்முடைய கோபத்தினால் மனத்தில் கலக்கமடைகிறார்கள். தேவசிகாமணியே ! தர்மத்தை அறிந்தவரே ! உம்முடைய வேர்வையிலிருந்துண்டான ஐவரம் என்கிற பெயருள்ள இந்தப் புருஷன் உலகங்களில் ஈஞ்சரிப்பான். பிரபுவே ! ஆனால், ஒன்றூயிருக்கிற இந்தத் தேஜஸைத்தரிப்பதில் இந்தப் பூமி முழுமையும் சுகதியற்றது. ஆகையால், இது அனைகவிதமாகச் செய்யப்பட்டும்’ என்றார். பிரம்மாவினால்இவ்விதம் சொல்லப்பட்டதேவர், பாகமும் ஏற்படுத்தப்பட்டவுடன், அளவற்ற பராக்கிரமமுடையபகவானைப்பரம்மாவை நோக்கி, ‘அப்படியே ஆகட்டும்’ என்று சொன்னார். பின்கியானவர்களித்துக்கொண்டு மிகுந்த பிரீதியை அடைந்தார். அப்பொழுது, சந்கரர் பிரம்மாசொல்லியபடி பாகத்தையும் அடைந்தார். அப்பொழுது, ஸகல தர்மத்தையும் உணர்ந்த தேவரானவர் ஸகலமானபிராணி களுக்கும் நன்மையுண்டாவதற்காக ஐவரத்தையும் அநேகம் பிரிவாகச் செய்தார் குழந்தாய்! அதனையும் கேள். தர்மமறிந்தவனே ! மஹாத்மாவான தேவரால் ஐவரானது யானைகளுக்கு மன்றைக்கொதிப்பாகவும் மலைகளுக்குத் தாதுவாகவும் ஜலங்களுக்குப் பாசியாகவும் பாப்புகளுக்குச் சட்டையாகவும் விருஷ்டபங்களுக்குக்கூளம்புரோகமாகவும் பூதலத்தில் உவராகவும் பசுகளுக்கு மாலைக்கண்ணைக்கவும் குதிரைகளுக்குக் கண்டத்தில்சதையடைபாகவும்மயில்களுக்கு மன்றைவெடிப்பாகவும் சூயிலகளுக்குக் கண்ணேயாகவும் சொல்லப்பட்டது. செம்மறியாடுகளுக்கெல்லாம் பித்தவிகாரமென்று நமக்குக் கேள்வி. எல்லாக்ஜினிகளுக்கும் எவிக்கல் என்கிற ஐவரானது சொல்லப்படுகின்றது. தர்மமறிந்தவனே ! பின்னும் புலிகளிடத்தில் பர்மமென்கிற ஐவரானது இவ்வுலகில் சொல்லப்படுகின்றது. தர்மமறிந்தவனே ! மானிடர்களிடத்தில் ஐவரமென்றே இது பிரஸித்தமாயிருக்கிறது. மஹேஸ்வரருடைய இந்தத்தேஜஸாகிற மிக்க கொடிய ஐவரம் மனிதனைப் பிறப்பிலும் இறப்பிலும் அப்படியே நடவிலும் அடைகின்றது. (ஆகையால்) ஈஸ்வரானவர்ஸ்லாபபிராணிகளாலும் வணங்கவும் பூஜிக்கவும் தக்கவர் இந்த ஐவரம் உட்புகுந்த

வடன் தர்மவான்களுள்சிறந்தவனை விருத்ராஸூரன் கொட்டாவி விட்டான். பிறகு, அவனைக்குறித்து இந்திரன் வஜ்ராயத்தை ஏனினான். ஓ ! பாரதனே ! வஜ்ரமும் விருத்ரனை அடைந்து பிளந்து விட்டது. மஹாயோகியான அந்தப் பெரிய அஸூரன் வஜ்ரத்தினால் பீளக்கப்பட்டு அளவற்ற பராக்கிரமமுடைய விஷ்ணுவினுடைய சிறந்த ஸ்தானத்தை அடைந்தான். முன் விஷ்ணுபக்தியினாலன்றே அவன் இந்த உலகத்தில் வியாபித்தான்? ஆகையால், யுத்தத் தில் கொல்லப்பட்டு விஷ்ணுவினுடைய ஸ்தானத்தை அடைந்தான். இவ்விதம் விருத்ராஸூரனைப்பற்றியிருந்த பெரிய ஜ்வரத்தினுடைய இந்த விரிவான விஷயமானது என்னால் சொல்லப்பட்டது. புத்திரனே! உனக்கு வேறு என்ன சொல்லவேண்டுமா? ஜ்வரத்தினுடைய இந்த உற்பத்தியை விசாலமான மனத்தையுடைய எந்த மனிதன் மிக்க அடக்கத்துடன் எப்பொழுதும் படிப்பானே அவன் ரோகம் விலகினவனும் ஸாகசாவியும் ஸங்தோஷமுள்ளவனுமாகி விரும்பிய வைகளை அடைவான்” என்றார்” என்றுகூறினார்.

**இருந்றுத்தோண்ணூருவது அத்யாயம்.**

**ஓ மா கூதர்மம். (தோட்சிசி.)**

(பழச்வன் வீரபத்ரரைக்கோண்டு தகூரியாகத்தை அழித்ததும்,  
தகூரின் ஸஹஸ்ராநாயத்தினால் அவரைத்துதித்ததும்,அவர்  
கோபந்தணிந்து வராளித்ததும்.)

ஐனமேஜயர், “பிராம்மணரே! வைவஸ்வதமன்வந்தரத்தில் பிரசேதவின்வம்சத்தில்பிறந்த ஸ்ருஷ்டிகாத்தனை தகூரினுடைய அஸ்வமேதமானது எப்படி நாசத்தை அடைந்தது? ஓ ! பிராமணரே! ஸ்ருஷ்டிகர்த்தனுடைய அந்த அஸ்வசேதமானது எப்படி ஏற்பட்டது? எல்லாருபமாயுமிருக்கிற பிரபுவானவர் தேவியினுடைய கோபத்தைக் குறித்தன்றே தாழும் கோபத்தை அடைந்தார்? தகூரின் அவருடைய பிரஸாதத்தை அடைந்து அந்தயாகத்தை எப்படி பூர்த்திசெய்தான்? இதை அறியவிரும்புகிறேன். எனக்கு உள்ள படி சொல்லும்” என்று கேட்க, வைசம்பாயனர் சொல்லானார்.

“முற்காலத்தில் இப்பமலையின் தாழ்வரையில் ரிஷிகளாலுமவித் தர்களாலும் அடுக்கப்பட்டதும் கந்தர்வர்களாலும் அப்ஸரஸாகளாலும் சூழப்பட்டதும் அனைக்கவிதபான விருக்ஷங்களாலும் கொடிக்

ளாலும் சூழப்பட்ட துமான கங்காத்துவாரத்தில் மங்களகரமான இடத்தில் தச்சன் யாகம் செய்தான். அப்பொழுது ஆகாயத்திலும் மண்ணுலகி லும் ஸ்வர்ச்கலோகத்திலும் வளிக்கின்ற எல்லோரும் அஞ்சலிசெய்துகொண்டு, 'ரிஷிகருடைய ஸமூகங்களால் சூழப்பட்டவனும் தூர்மத்தைத் தரிக்கின்றவர்களில் சரேஷ்டதுமான தச்சினென்கிற ஸ்ரூஷ்டிகர்த்தனை ஸ்தோத்திரம் சொப்தாகள். உடனே, தேவர்கள் அஸ்ரார்கள் கந்தர்வர்கள் பிசாசாகள் உரகர்கள் ராக்ஷஸாகள் ஹாஹா ஹ-ஹ-ஹ-ஹவென்னும் கந்தர்வர்கள் தும்புரு நாரதர் விசவாவஸ- விசவலேண்ண் கந்தர்வர்களைச் சேர்ந்த அப்ஸரஸ்திரீகள் ஆதித்யர்கள் வஸ-ங்கள் ரூத்ரார்கள் மருத்துக்கருணாடய சூட்டங்களோடு கூடலாஶயர்கள் ஆகிய யாகத்தில் பாகமுண்டயவாகளான எல்லோரும் இந்துர நுடன் வந்தார்கள். ஊழுமபங்களும் ஸோமபாதனும் தாமபரகளும் ஆஜ்யபாகஞ்மான ரிஷிகரும் பிதருங்களும் பிரம்மாவுடன் வந்தார்கள். மற்றுமுள்ள அனேகமான \*ஜராயுஜம் அண்டஜம் ஸ்வேதஜம் உத்பிஜுஜம் என்கிற நான்சுவிதபிராணிகளின் ஸமூகங்களும் சீக்கிரமாய வந்தன. ஆலோசனையுடன் அழைக்கப்பட்ட எல்லாத்தேவாகளும் பத்தினிகளுடன் விமானத்திலிருந்து கொண்டு ஜ்வலிக்கின்ற அக்கினிகள் போல விளங்கினார்களோ. (அப்பொழுது) தத்தீசு மஹரிஷியானவர் அவர்களைப்பாத்துக் கோபமுண்டு ஒருவார்த்தை சொன்னார். 'ரூத்ராஜையில்லாததிது யாகமுமாகாது; தர்மமுமாகாது. எல்லோரும் மரணசம்பந்தத்தை அடைந்துவிட்டார்களே? இது'காலத்தின் வித்தியாஸமா? அல்லது 'நேரிட்ட விநாசத்தை இவர்கள்' மோகத்தினால் அறியவில்லையா? பெரிதானயாகத்தில் நேரிட்ட கோரமான பயத்தை அறியவில்லையே?' என்றார். இவ்விதம் சொல்லிவிட்டு அந்த பஹாயோகியானவர் ஞானதிருஷ்டியினால் பார்த்தார். அவர் மஹாதேவரான ஈசுவரரையும் வரத்தை அங்கிகின்றவரும் மங்கள்ஸ்வர்ணபியுமான தேவியையும் அந்தத் தேவிக்குச் சமீபத்தில் மஹாத்மாவான நாரதரையும் பாத்தார். யோகத்தை அறிந்தவரான அந்தத்தீசியானவர் இவ்விதம் நிச்சயம் செய்து மிக்க ஸங்தோஷத்தை அடைந்தார். அவாகளெல்லோரும் ஒரே ஆலோசனையுள்ளவாகளாகிறந்தார்கள். ஈசுவர அழையாத காரணத்தினால் தத்தீசியானவா அந்த இடத்தை விட்டு விலகி இருந்து கொண்டு (அவர்களை நோக்கி) மனிதன் பூஜிக்கத்தகாத்தவகளைப் பூஜிப்பதினாலும் பூஜிக்கத்தக்கவர்களைப் பூஜியாதத்தினாலும் அடிக்கடி

\* இநுசாஸனபார்வம் 771-வது பக்கம் குறிப்பிலிருக்காண்டு.

மனுஷ்யங்களுக்குச் சமமான பாவத்தை அடைகின்றன. நான் முந்தியும் பொய்யைச் சொன்னதில்லை; இனி ஒருபொழுதும் சொல்லப் போகிறதுமில்லை. தேவர்களுக்கும் ரஷிகளுக்கும் மத்தியில் நான் உண்மையைச் சொல்லுகின்றேன். தாமே வந்தவரும் பசுக்களை வகிக்கின்றவரும் ஜகத்தை ஸ்ரூஷ்டிக் கிறவரும் ரக்ஷிக்கிறவரும் யாகத்தில் எல்லாருக்கும் முதலில் புஷ்டிக்கிறவருமான பிரபுவைப் பாருக்கள்' என்று சொன்னார். தக்ஷன், \* எங்களுக்குக் கரத்தில் சூலாயுதமுடையவர்களும் ஜடாதாரி களும் பதினெட்டாண்வகளை அடைந்தவாசநும் நீ அநேக ருத்ரா களிருக்கின்றாகள். நான் மஹேசவரரை அறியவில்லை. எல்லோரும் ஆலோசித்துத்தான் இவரை அழைக்கவில்லை' என்று சொன்னான். தத்திசி, 'நான் சங்கரருக்குமேல் வேறு தெய்வத்தைப் பார்க்க வில்லை யென்பது உண்மையானால் தக்ஷனுடைய பெரிய இந்த யாகமானது (இப்போது) நிறைவேறப் போகிறதில்லை' என்று சொன்னார். தக்ஷன், 'யாகத்தின் தலைவருக்காக ஸ்வாண பாத்திரத்தில் வைக்கப் பட்டதும் விதிப்படி மந்திரத்திலே பரிசுத்தமுள்ளதுமான இந்த ஹவிலை, நிசரற்ற விஷ்ணுவினுடைய பாகமாகச் சோபபிக்கின்றேன். இவர் பிரபுவும் வியாபகரும் ஆராதிக்கத் தக்கவருமானவா' என்று சொன்னான். தேவியானவள், 'இப்பொழுது பிரபுவும் வியாபகரும் ஆராதிக்கத்தக்க ஸ்வஜஞ்சாரும் நினைக்கவும் அறியருமான இந்த என்னுடைய பதியானவர் எல்லாப் பாகத்தையுமாவது பாதிப்பாகத்தையாவது அல்லது மூன்றிலொரு பாகத்தையாவது அடையும்படியான தானத்தையோ விரதத்தையோ தவத்தையோ நான் செய்வேன்' என்று சொன்னான். இவ்விதம் சொல்லிக் கலக்கமுற்ற தம்முடைப் பத்தியை நோக்கி ஸ்வஜஞ்சாரனாசவரா அதிக ஸங்கேதாஶத்தை பாட்டந்து, 'தேவியே! மெல்லிய அங்கமும் இடையுமளவுளே! என்னை நீ அறியவில்லை. யாகத்திற்கு மாசுவன என் விதையத்தில் இந்த வசனமானது உதிதமா? நீண்ட கண்களையுடையவரோ! மான் (எல்லாவறையும்) அறிகிறேன். அறிவில்லாத அஸ்ததுக்கள் ஒன்றையும் அறிகிறதில்லை. இப்பொழுது உன்னுடைய மாயையிடுவே இந்திரனும் தேவர்களும் மூவுடைக்காகவிலுமுள்ளோரும் முழுதும் அஜ்ஞானத்தை அடைந்திருக்கின்றனர். யாகத்தில் என்னை ஹோதாக்களான ருக்வேதிகள் துதிக்கின்றார்கள். என்னைக் குறித்து ஸாமாக்களும் ரதந்தர ஸமாதைக் கானாரு செய்கின்றார்கள். என்னைப் 1 பிரம்ம

வித்துக்களான பிரம்மணர்கள் புஜிக்கின்றார்கள். எனக்கு அத்வரி யுக்களென்கிற யஜாவேதிகள் ஹஸிர்ப்பாகத்தைக் கொடுக்கின்றார்கள்' என்று சொன்னார். தேவியானவள், 'மிகவும் இழிந்தவரானு லும் எல்லாப் புருஷரும் ஸதிரீஜங்களின் மதநியில் தம்மைப் புகழுங்கு கொள்ளுகின்றனர்; காவதஷத்யும் அடைகின்றனர் ஸங்தேகமில்லை' என்றால். சுகரா, 'தீவாகனுக்கல்லாம ராசவரியே! சிறுத்த இடையுள்ளவேலோ! நான் என்னைத் துறுக்கக்கில்லை. சிறங்க மேனியுடையவரோ! உத்தமியே! இந்த யானிமிததம் நான் ஸ்ருஷ்டிபவனைப் பா' என்றார். அந்தப் பகவானை பிரணைக்காட்டி லும் பிரியமானவரும் பதநியுமான உண்மையை பாத்து இவ்விதம் சொல்லிவிடுதீச தம்முடைய முகத்திலிருந்து மிகுந்த உற்சாகமுடையதும் கோரமுயன் ஒரு புந்தாத ஸ்ருஷ்டித்தார். அவர் அவர்ணை நோக்கி, 'தக்ஷலுடைய யாகதாத அழித்துவிடு' என்று சொன்னார். பிறகு, முகத்திரிருந்து விடுபட்ட அந்த ஒப்பற்ற ஸிமம் போன்ற வீரபத்ரால் தேவியின் கோபதணிவதறகாகத் தக்ஷலுடைய யாகமானது விளையாடாக அழிக்கப்பட்டது. I (தேவியினுடைய) கோபத்தினால் மிகவும் பயங்கரமாயும் மஹாகாளியுமான மஹேசவரியானவள் உண்டாகி ஆத்மருபரான ராசவராஞ்சடய கர்மத் திற்குச் சாக்ஷியாக அவருடன் பின் தொடர்ந்தான். சௌரியத்தினால் ஆதமாவான ராசவரருக்குச் சமமான பலம் ரூபம் இவைகளுடன் கூடினவருப (ராசவராஞ்சட) சேப்பேம் வேறு உருவுமெடுத்ததுபோன்றவரும் அளவற்ற பலம் வீரபதரரென்று பிரஸித்தி பெற்றவரும் தேவியின் கோபத்தைத் தடைக்கின்றவருமான அந்தப் பகவான் தேவருடைய அபிப்ராபத்தை அறிந்து சிரஸால் வணங்கிப் பிறகு தம்மயிக்கால்களிலிருந்தும் ரெளம்மியர்களென்கிற சிறங்க கணங்களை ஸ்ருஷ்டித்தார். பிறகு, ருத்திரருக்குச் சமமானவைகளும் ருத்திரருக்குச் சமமான வீராமும் பராக்ரமமுடையவைகளும் பயங்கரமானவைகளுமான அந்தக்கணங்கள் தக்ஷலுடைய யாகத்தை அழிப்பதற்காக விரைவில் வந்தன. பிறகு பயங்கரமான ரூபமுடையவைகளும் பெரிய சர்வமுடையதைகளும் நூற்றுக்கணக்கும் ஆயிரக்கணக்குமாயிருப்பதைவருமான அவைகள் கிளகிலா சப்தங்களால்

I 'மஹேஶ்வரியும் மஹாபயங்கரமான மஹாகாளியாகித் தனக்காக உண்டான கார்பத்தை நேரில் பார்ப்பதற்காக அவருடன் பின் சென்றால்' என்றும் கொள்ளலாம்.

ஆகாயத்தை நிரம்பசெய்தன, பெரிய அந்தச் சப்தத்தினால் அங்குள்ள தேவர்கள் நடிகூகினார்கள்; மலைகளும் சிதறின; பூமியும் அசைந்தது; காற்றும் சூழன்றது; கடல் கலங்கிற்று. அக்னிகளும் ஒளி மழுங்கின; ஸ்ரோயனும் பிரகாசிக்கவில்லை; கிரகங்களும் பிரகாசிக்கவில்லை; செஷ்டத்திரங்களும் சந்திரனும் பிரகாசிக்கவில்லை; ரிஷிகளும் பிரகாசிக்கவில்லை; தேவர்களும் பிரகாசிக்கவில்லை; மனிதர்களும் பிரகாசிக்கவில்லை; இவ்விதம் இருளடைந்தபொழுது சில கணங்கள் காவத்துடன் ஏரித்தன. கோரமுள்ள பற்றவைகள் அடித்தன; யூபங்களையும் பிடுங்கின. மற்றவைகள் இடித்தன. வேறு சில கசக்கின வாடுவேகமுள்ள சில எங்கும் ஓடின. மனேவேகமுள்ள சில குதித்து ஓடின. யாகபாதரங்களும் திவ்யமான ஆபரணங்களும் பொடியாக்கப்பட்டன. ஆலைகள் வாரி இறைக்கப்பட்டு ஆகாய வெளியில் நகூத்திரங்கள் போலக் காணப்பட்டன. திவ்யமான அன்னம் பானம் பக்ஷியம் இவ்வசனுடைய குவியல்கள் மலைகளுக்குச் சமானமாயிருந்தன. அப்பொழுது நெபவிடட பாயல்வகளாகிற சேறுகளோடு கூடின பாலாறுகள் காணப்பட்டன. தயிராடைகளாகிற ஜலத்தை யுடையவையும் சிறந்த சர்க்கரைக் கட்டிகளாகிற மணல்களுடையல் வையும் அஹுசவையுள்ள வயும் மனததிறகினியனவயுமான வெல்லவாய்க்கால்கள் ஓடின. பலைவிதமான மாமஸங்களையுடைய பலவகையான பக்ஷியங்களையும் திவ்யமான பானகங்களையும் 1லேகியங்களையும் சோஷ்யங்களையும் கணங்கள் நானுவிதமான வாய்களால் புஜித்தன; அழித்தன; வாரியுமெறிந்தன. ருத்ரருடைய கோபத்தினால் பெரிய சரீரத்தை யுடையவைகளும் பிரளைகாலாக்னிக்கு ஒப்பானவைகளுமான கணங்கள் நான்கு பக்கத்திலும் தேவனளன்யங்களைப் பயப்படுத்திக் கலக்கின; அநேக வடிவங்களையெடுத்து விளையாடின; தேவஸ்தீர்களை வாரி எறிந்தன. ருதரருடைய கோபத்தினின்றும் எல்லாத் தேவர்களாலும் பிரயாசத்துடன் நன்கு காக்கப்பட்ட அங்த யாகத்தைக் கொடிய செப்பக்குளா வீரபத்ரா எங்கும் விரைவில்' ஏரித்தனர்; எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் அசசத்தை விளைவிக்கும்படி கோரமான சப்தத்தைச் செய்தனர்; யாகத்தின் சிரலைக் கொய்துவிட்டுக் காலித்தனர்; சங்தோஷித்தனர். பிறகு, நான்முகன்முதலான எல்லாத் தேவர்களும் ஸ்ருஷ்டிகர்த்தனை தங்களும் அஞ்சலி செய்துகொண்டு, 'நீர் யார்? சொல்லும்' என்று கேட்க, வீரபத்ரர், 'நான் ருத்ரருமல்லேன்; தேவியுமல்லேன். இங்கே நான் ஹவிலையருந்தவும்'

வரவில்லை. நீங்கள், தேவிக்குக் கோபம் வருப்படி செய்ததை நினைத்து ஸர்வாத்மாவான பிரபுவானவர் கேள்பதை அடைந்தார். பிராமணசரேஷ்டர்களைப்பார்க்கவும்! வரவில்லை. உத்ஸாஹத்தினாலும், வரவேஇல்லை. என்னை உன்யர்கத்தை அழிப்பதற்காக இங்கேவாந்தவனுக அறிந்துகொள். நான் ஷீரபத்திர ஜெண்று பெயாபெற்றவன்; ஈசவரருடையகோபத்தினின்றும் குதித் தவன்; இவள் டத்ரகாளி என்று பெயர்ப்பறவன்; தேவியின் கோபத்தினின்றுவெளிப்பட்டனள். நாங்களிருவரும் தேவர்களுக்கெல்லாம் தீஷவரான அவராலே அனுப்பப்பட்டு யாகஸமீபத்தை அடைந்தோம். பிராமணசரேஷ்டனே! உமாபதியானதேவதேவ ஈரச சரணம்பட. தேவருடையகோபமும் மேலானது. மற்றவிடத் திலிருந்து வரதானமும் இழிந்தது' என்றுசொன்னார். ஷீரபத்ரருடையவாாதத்தயைக்கேட்டு, தர்மத்தைத்தரிக்கிறவர்களில் சிறந்த வனுணதசுதன் பரமீசவரரைப்பணிந்து ஸ்தோத்திரத்தினால்ஸந்தோ ஷிக்கசெய்யலானன். 'தேவரும் சிகந்தகரும் சாசுவதரும் நிலையுள்ள வரும் அழிவில்லாதவரும் மஹாத்மாவும் எல்லாஉலகத்திற்கும்பதியுமான மஹாதேவரை நான் சரணமாட்கிறேன்' என்றான். நன்றாகச சேகரிக்கப்பட்ட அந்தத்திரவியாங்களோடு கூடின தசூஷனாடையயாகத் தில் எல்லாததேவர்களும் தபோதனர்களானரிஷிகளும் அழைக்கப்பட்டார்கள். தேவரும் (ஸ்ருஷ்டமுதலான) எல்லாத்தொழில்களையுமுடையவருமான மஹேஸ்வரர் அதற்கு அழைக்கப்படவில்லை. அப்பொழுது மஹாதேவியானவள் கோபத்தை அடைந்தாள். அதனி மித்தம் ஈசவரர் கணங்களை அனுப்பினார். அப்பொழுது யாகசாலை எரிக்கப்பட்டும் பிராமணர்களை ஒழியும் மஹாத்மாவும் பயங்கரரும் ஜவலிக்கிறவருமான ஷீரபதரர் நசூத்ரமண்டலத்தை வியாபித்தும் பரிசாரகர்கள் சூலத்தால் மார்புபிளைக்கப்பட்டு அலறிக்கொண்டும் யூபங்கள் அசைத்துப் பின்னுகி எங்கும் ஏறியப்பட்டும் கழுகுகள் மாம் ஸத்தில் ஆஷாசனாண்டு உயர்க்கிளையியும் கீழேஸுஞ்சரித்துக்கொண்டும் யகந்தர்களும் கந்தர்வக கூட்டங்களும் பிசாசர்களும் உரகர்களும் ராகந்தர்களும் அவற்றின் இறகுகளின்காற்றினால் தள்ளப்பட்டும் அநேகம்நரிகளால் ஊளைபிடப்பட்டும் இருக்கும்பொழுது, அனேக நேத்ரங்களையுடையவரும் சத்துருக்களை ஜயிக்கின்றவரும் தேவ தேவருமான ஈசவரர் முசஸ்தானத்திலுல் முயற்சியுடன்ப்ராணபானங்களை அடக்கிக் கண்களால் எங்கும் பார்த்துக் கொண்டு சீக்கிரமாக அக்னி குண்டத்திலிருந்தும், கிளம்பினார். ஆயிரம்

ஸ்ரூபர்சனாடைய ஒளியைவகிக்கிறவரும் . ஊழிததீப்போன்ற வருமான அவர் (தச்சனைநோக்கிப்) புண்ணகை செய்து, 'உனக்கு நான் என்னசெய்யவேண்டும்? சொல்' என்னும் வசனத்தைச் சொன்னார். பிறகு, சிருஷ்டகர்த்தனை தச்சன் யாகத்தைப்பற்றின அத்யாயத்தைத் தேவகுருவினிடமிருந்து கேட்டபொழுது, அருசலிசெய்துகொண்டு பயமும் சிங்கதயும் ஸுக்கமுமடைந்து கண்களிலும் முகத்திலும் கண்ணோபருக அந்தத்தேவரைநே க்கி, 'ஸ்ரவண்ஞரானார் அருளுள்ளவரும் எனக்குவரமாப்பவரும் நான் உமக்குப்பிரியனும் அனுக்ரஹிக்கத்தக்கவனுமாயிருந்தால் நெடுங்கள் பெருமூயற்சியால் நன்குசோக்கப்பட்டதும் எரிக்கவும் கழக்கவும் சூழக்கவும் தின்னவும் அழிக்கவும் பொழிக்கவும் ஏறியவும் பட்டது மான இவ்விதயாகஸாமக்ரியானது வீணுகவேண்டாம். நான் எனக்கு இந்தவரததை 'வரிக்கிண்றேன்' என்று சொன்னான். ஸ்ரவண்ஞரும் பகனென்கிற சூயனுடைய தேரத்தைப்படிடுகினவரும் தாமங்களுக்குப் பயனளிக்கின்றவரும் விருபமான நேத்திரங்களையுடையவரும் முக்கண்ணரும் தேவரும் பிரஜைகளுக்கெல்லாம் பதியுமான ஹரர் 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்று சொன்னார். தச்சனானவன் முழுங்காலகள் பூமியிறபடியநம்பகரிதது ஈசவரரிடமிருந்து வரததைஅடைந்த விருஷ்பத்வஜரான அவரை ஆயிரததெட்டநாமங்களிலை துதித் தான்' என்றார்.

யுதிஷ்டிரர், 'ஓயா' குற்றமற்றவரே! பிரஜைகளுக்குப்பதியான தச்சன் எந்தநாமங்களிலும் ஈசவரரைத் துதித்தான்? அவற்றிற் நீர் எனக்குச் சொல்லவேண்டும். எனக்குக் கேட்பதற்கு சரத்தை உண்டாயிருக்கிறது' என்று கேட்க, பீஷ்மர் சொல்லத்தொடங்கினார். 'பாரத! ஆசசாரியமான செய்கையையுடையவரும் ரகஸ்பமானவரத்தையுடையவருமான தேவதேவருடைய ரகஸ்யமும் பிரகாசமுமான நாமங்களைக் கேள். தச்சன், 'தேவரே! தேவாகளுக்கெல்லாம் ஈசவரரே! தேவர்களின்பைகவர்களினவன்மையை ஆழிப்பவரே! உமக்கு நமஸ்காரம். தேவேந்திரனுடைய பலத்தைஸ்தம்பங்கம்செய்த வரே! தேவாகளாலும் அஸ்ரர்களாலும் புஜிக்கப்படவரே! ஆயிரம்கண்களுள்ளவரே! (ஸ்ரூபர்சந்திராக்நிகளாகிய) விருபங்களானகண்களை யுடையவரே! மூன்றுகணக்களுள்ளவரே! யச்சாதலை வனங்குபேரனை நண்பனுகவுடையவரே! எங்கும் கைகளும்காளகளும்

<sup>1</sup> இவற்றில், அநுசாஸனபர்வத்தில் சிவஸஹஸராமம் வந்தவிடத்துப் பொருள்கூறப்படாத நாமங்களுக்குப் பொருள் கூறப்படுகிறது.

## சாந்திபார்

ஸாங்கித்யமு முள்ளவரே ! எங்கும் கண்களும் தலைகளும் முகங்களுமடையவரே ! எங்கும்காதுகளுள்ளவரே ! உலகத் தில எல்லாவற்றையும் வியாபித்திருப்பவரே ! முனோபோன்ற காதுகளுடையவரே ? பெரிய காதுகள் உடையவரே ! சூடுகளோபோன்ற காதுகளுள்ளவரே ! ஸமுத்ரத்தை இருப்பிட மாகவடையவரே ! பெரிய யானையின் காதுகளுக்கு நிகரான காதுகளுள்ளவரே ! பசுவின்காதுகளையொத்த காதுகளுள்ளவரே ! கைகளுக்கு நிகரான்காதுகளுள்ளவரே ! நூறு வயிறுகளுடையவரே ! நூறு ரோமச்சுறிகளுள்ளவரே ! நூறு நாக்களுடையவரே !<sup>1</sup> உமக்கு நமஸ்காரம். காயத்ரீ மகதிரஜப முடையவாகள் உம்மைக கானஞ் செய்கிறாகள். ஸாயனை உபாலிபபவாகள் ஸாயனுக்கு அதிஷ்டான தேவலைதயான உம்மை அஷ்சனை செய்கிறார்கள். உம்மைப் பிரம்மாவாகவும் நூறு அசவமேதமுள்ள இந்திரனுக்கும் <sup>2</sup> ஊர்தவராகவும் ஆகாயத்திற்கு நிகராகவும் வினைக்கிறாகள். பெரிய சரீரத்தையுடையவரே ! கடலுக்கும் ஆகாயத்துக்கும் நிகரானவரே ! உம்முடைய இந்தச்சரீரத்தில எல்லாத் தேவதைகளும் கொட்டிலில் பசுக்கள் இருப்பதுபோல இருக்கின்றாகள். உம்முடைய சரீரத்தில் சந்திரன் அகனி வருணன் ஆதித்யன் விஷ்ணு பிரம்மா பிருஹஸ்பதி இவர்களைப் பாக்கிறேன். நீரே பகவான் ; காரணர் ; கார்யர் ; க்ரிஷய ; கரணா ; ஸதது அஸததுக்களின் உறபத்தி நாசமாயிருப்பவா. பவரும் சர்வரும் <sup>3</sup> ருதரும் வரதருமான உமக்கு நமஸ்காரம். பிரம்மாமுதலான பசுக்களுக்குப் பதியும் அந்தகாஸரானைக் கொன்றவருமான உமக்கு எப்பொழுதும் நமஸ்காரம். மூன்று விதமான ஜடைகளை யுடையவரும் மூன்றுதலைகளுள்ளவரும் முத்தலைச் சூலத்தால யுத்தம் செய்யும் தன்மையாளவரும் சாஸ்திரம், குரு, தியானம் ஆகிய மூன்று வித நேற்றிரககளை யுடையவரும் ஸார்யன் சந்திரன் அக்னி ஆகிய மூன்று கண்களையுடையவரும் முப்புரதாஸ்யழித்தவருமான உமக்கு நமஸ்காரம். <sup>3</sup> ரண்டரும் <sup>4</sup> குண்டரும் <sup>5</sup> அண்டரும் அண்டத்தைத்தரிக்கின்றவருமான உமக்கு நமஸ்காரம். <sup>6</sup> தண்டியும் நேரும்தோணதுமாயிருப்பவரும் தண்டம் முண்டனம் இவற்றையுடைய ஈங்காஸியுமான உமக்கு நமஸ்காரம். உயரக்கிளம்பின கோரப்பற்களும் கேசங்களும் மூளவரும் <sup>7</sup> சுக்லரும் <sup>8</sup> அவ

1 எல்லாவற்றிற்கும் மேலானவர்.

2 பாவத்தைவிலக்குபவர்.

3 குருரூபி.

4 சட்டபோன்றவர்.

5 பிரப்மாண்டமாயிருப்பவர்.

6 சிக்ஷிக்கிறவர்.

7 ஸத்வதுணத்தால் வெண்மையான

8 எங்கும் வியாபித்தவர். [வர்.

ததரும் १விலேவறிதரும் २தூரரும் (ஹாலாத்தினால்) கறுத்த கண்டமுடையவருமான உமக்கு நமஸ்காரம். நிகரற்றவரும் ३விருப்பு ரும் ४சிவரும் ५ஸ்ரூபர்யரும் ஸ்ரூப்யமண்டலத்தில் சயனஞ் செய்ப வரும் ஸ்ரூப்யன் போல விளக்குகின்ற த்வஜபும் கொடி ச்சீலையு மூள்ளவருமான உமக்கு நமஸ்காரம். ப்ரமதகணங்களுக்கு நாதரும் விருஷ்பததின் தோனுக்கு நிகரான் தோனுள்ளவரும் தங்கியும் சத்ருக்களைச் சிகஷிப்பவரும் ६தண்டரும் ஸ்ரூப்பிரச்சத்தின் பட்டையை யும் மரவுரிகளையும் வஸ்திரமாகவுடையவருமான உமக்கு நமஸ்காரம். ஸ்ரவர்ணத்தைக் கர்ப்பத்திலுடையவரும் ஸ்ரவர்ணமயமான கவசமுடையவருமான உமக்கு நமஸ்காரம். ஸ்ரவர்ணத்தினால் செய்யப் பட்ட கிரீடமுள்ளவரும் ஸ்ரவர்ணங்களுக்குப் பதிபுமான உமக்கு நமஸ்காரம். ७ஸ்துதரும் ८ஸ்துதபரும் ९ஸ்தாயமானருமான உமக்கு நமஸ்காரம். ஸர்வரும் எல்லாவற்றையும் பகஷிக்கிறவரும் எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் அந்தராத்மாவுமான உமக்கு நமஸ்காரம். ஹோதா வும் மந்த்ரரும் வெண்மையான கொடி கொடி ச்சீலைகளுள்ளவருமான உமக்கு நமஸ்காரம். १०நாபரும் ११நாப்யருமான உமக்கு நமஸ்காரம். ஆவரணங்களுக்கு ஆவரணரும் க்ருசமான நாசியுள்ளவரும் க்ருசமான அங்கங்களுள்ளவரும் க்ருசருமான உமக்கு நமஸ்காரம். १२ஸம்ஹந்திருஷ்டரும் १३விழந்திருஷ்டரும் १४கிலகிலருமான உமக்கு நமஸ்காரம். १५சயமானரும் १६சயிதரும் १७உத்திதரும் १८ஸ்திதரும் १९தாவ்மானரும் முண்டரும் २०ஜிலருமான உமக்கு நமஸ்காரம். நடனத்தை ஸ்வப்ரவாகவுடையவரும் முகவாத்யம் வாசிப்பவீரும் நதியிலுண்டான தாமரை மலர்களாகிற பூஜாஸாதனத்தில ஆஶையுள்ளவரும் கான வாத்தியங்களால் விளங்குகிறவருமான உமக்கு நமஸ்காரம். २१ஒட்டேஷ்டரும் २२சரேஷ்டரும் பலத்துக்கு அபிமானி தேவதயான இந்திரனைச் சிகஷித்தவரும் காலனுக்கும் நிபந்தாவும்

- |                                     |                                           |
|-------------------------------------|-------------------------------------------|
| 1 ரஜோகுண்ததால் சிவப்பு நிறமுள்ளவர். | 13 விசேஷஸந்தோஷமுள்ளவர்.                   |
| 2 தமோகுண்ததால் புகைகிறமுள்ளவர்.     | 14 'கிலகில' என்னும் ஒலி வடிவமாயிருப்பவர். |
| 3 நானுவிதருபமுள்ளவர்.               | 15 சயனிக்கிறவர்.                          |
| 4 மங்களமூர்த்தி.                    | 16 சயனஞ்செய்தவர்.                         |
| 5 ஸ்ரூப்யமண்டல ரூபி.                | 17 ஓழுந்திருந்தவர்.                       |
| 6 நிகரகருபி.                        | 18 நிற்பவர்.                              |
| 7 துதிக்கப்பட்டவர்.                 | 19 ஓடுகிறவர்.                             |
| 8 துதிக்கத்தகவர்.                   | 20 சடைகளுள்ளவர்.                          |
| 9 துதிக்கப்படுகிறவர்.               | 21 பிராயத்தால் யெரியவர்.                  |
| 10 நாபியில் எல்லா ஜகத்தையுடையவர்.   | 22 குணங்களால் சிறந்தவர்.                  |
| 11 நாபிஸ்தானமாயிருக்கத்தந்தகவர்.    |                                           |
| 12 மிக்கமங்கிழியுள்ளவர்.            |                                           |

1 கல்யரும் 2கஷ்யரும் 3உபகஷ்யருமான உமக்கு நமஸ்காரம். அச் சத்தைத் தருவதும் துந்துபியோவிபோன்றதுமான சிரிப்புள்ளவரும் பயங்கரமான விரததைத் தரிப்பவரும் உக்ரருமான உமக்கு எப் பொழுதும் நமஸ்காரம். பத்துக்கைகளுடைய உமக்கு நமஸ்காரம், மண்டையோட்டைக் கையிலுடையவரும் சிதையிலுள்ள பஸ்மத்தில் பிரியமுள்ளவரும் 4பிழீனரும் 5பிழ்மருயான உமக்கு நமஸ்காரம், 6 பிமரே! சமமுதலான விரதங்களைத்தரிக்கின்ற உமக்கு நமஸ்காரம். விகாரமான முசமுள்ளவரும் கத்திபோன்ற நாவுள்ளவரும், 7தப்ஷ்டி யியும் யாகததில் பூக்வமாயும் சமசானத்தில் பசஞ்சயாயுமிருக்கிற மாம்ஸத்தில் ஆசையுள்ளவரும் சுரைக்காய் வீஜையில் பிரியமுள்ள வருமான உமக்கு நமஸ்காரம். 8 வ்ருஷ்டரும் 9வ்ருஷ்யரும் நந்திருபரும் 10வ்ருஷ்டரும் 11கடங்கடரும் தண்டரும் 12பசபசருமான உமக்கு நமஸ்காரம். எல்லாவற்றிற்கும் மேலானவரும் வரதருயான உமச்கு நமஸ்காரம். சிறந்தவைகளான மாலை கந்தம் வஸ்திரம் இவற்றை யுடையவரும் வரத்திறகெல்லாம் மேலான வரத்தை அளிக்கின்றவருமான உமக்கு நமஸ்காரம். ஆசையுள்ளவர் ஆசையற்றவரென்னும் இரண்டு உருவமாயிருப்பவரும் 13பாவநரும் ருத்ராக்ஷமாலையுள்ள வரும் 14ஸப்பிங்கரும் 15விபிங்கரும் 16சாயரும் 17ஆதபனருயான உமச்கு நமஸ்காரம். கோரமிலலாததும் கோரமுமான ரூபமுள்ளவரும் கோரயாயும் அதிகோரமாயுமிருப்பவருமான உமக்கு நபஸ்காரப். சிவரும் சாந்தரும் மிகவும் சாந்தரும் ஒருகாலுள்ளவரும், அநேகம் கண்களுடையவரும் ஒரு சிருளைவரும் 18ருத்ரரும் (கபாலமுதலிய) அற்பவஸ்துக்களில் ஆசையுள்ளவரும் வேறுகப் பிரிந்திருப்பதில் பிரியமுள்ளவருமான உமக்கு நமஸ்காரம். 19பஞ்சாலரும் வெளுத்த அங்கங்களுடையவரும் 20சமசமருமான உமச்கு நமஸ்காரம். உக்ரமான கண்டாமணியுள்ளவரும் 21கண்டரும் கண்டையில்லாதவராயினும்

- |                                    |                                    |
|------------------------------------|------------------------------------|
| 1 ஸமர்த்தர்.                       | செய்பவர்.                          |
| 2 மஹாப்ரளயமாயிருப்பவர்             | 13 தியானஞ்செய்கிறவர்.              |
| 3 இடையிலுள்ள பிரளயமாயிருப்பவர்.    | 14 காரணரூபமாக எங்கும் கலந்தவர்.    |
| 4 பயமற்றவர்.                       | 15 கார்யரூபமாக வெவ்வேறுயிருப்பவர். |
| 5 பயங்கரர்.                        |                                    |
| 6 பயங்கரர்.                        | 16 நிழலாயிருப்பவா.                 |
| 7 கோப்பற்களுள்ளவர்.                | 17 வெயிலாயிருப்பவர்.               |
| 8 மழையைச்செய்பவர்.                 | 18 ரோகத்தைநிவர்த்திப்பவர்.         |
| 9 தர்மத்துக்குஹிதமானவர்.           | 19 விச்வகர்மா.                     |
| 10 தர்மமாயிருப்பவர்.               | 20 எப்பொழுதும் சமகுணருள்ளவர்.      |
| 11 எப்பொழுதும் செல்லுகிறவர்.       | 21 மணியின் ஒசையாயிருப்பவர்,        |
| 12 எப்பொழுதும் பிராணிகளைப் பாகுஞ், |                                    |

காந்தி

## ஸ்ரீ மதுரபாறைத் திரு

- |                                                                 |                                                                                                       |
|-----------------------------------------------------------------|-------------------------------------------------------------------------------------------------------|
| 1 கரையேற்றுபவர்.                                                | 9 ரஜோமயர்.                                                                                            |
| 2 கரையேறக்காரணர்.                                               | 10 கரையாயிருப்பவர்.                                                                                   |
| 3 யாகஞ்சிசய்திறவர்.                                             | 11 நதியாயிருப்பவர்.                                                                                   |
| 4 பிராம்மணன்முகமாக த்ருப்தி<br>அடைகிறவர்.                       | 12 அண்ணமளிப்பவர்.                                                                                     |
| 5 அக்னிமுகமாக த்ருப்திபடை<br>கிறவர்.                            | 13 ‘இதனால் பாலகிருஷ்ணரூப<br>மாக வீலைசெய்தவர் என்பது<br>ஸ்ருசிக்கப்பட்டிருக்கிறது’<br>என்பது பழையவுரை. |
| 6 யஜ்ஞத்தை நிறைவேற்றும் ரித்<br>விக்ஞாதலானவர்களாயிருப்<br>பவர். | 14 ஆசைகாண்டவர்.                                                                                       |
| 7 ஜிதேந்திரியர்.                                                | 15 கலங்கினவர்.                                                                                        |
| 8 ஸத்வமயர்.                                                     | 16 கலக்ஞகிறவர்.                                                                                       |

களில் பற்றுதலுள்ளவருமான உமக்கு நமஸ்காரம். விதிப்படி வர்ணைசரமங்களுடைய தனித்தனி கர்மங்களிலிருக்கின்ற உமக்கு நமஸ்காரம். 1குஷ்யரும் 2கோஷ்ரும் கலகலருமான உமக்கு நமஸ்காரம். வெளுப்பாயும் பொன்னிறமாயுமுள்ள கண்களையுடையவரும் கறுப்பாயும் சிவப்பாயுமின்ன விழிகளையுடையவரும் சவாஸ்ததை ஜயித்தவரும் 3தண்டரும் 4ஸ்போடநரும் க்ருசரும் தம்ம் காமம் அர்த்தம் மோக்ஷம் இவைகளில் சொல்லக்கூடிய கதைகளையுடைய வரும் 5ஸாக்ஷிப்பரும் ஸாக்ஷியர்களில் முங்கியரும் வேதாந்தவிசாரத்தையும் தியானத்தையும் அனுக்ரஹிதது நடத்துகின்றவருமான உமக்கு நமஸ்காரம். தேர் ஏறவும் தேரிலைக்குருக்காம் தக்கவரும் நான்குமார்க்கங்களிலும் ரதமுடையவரும் மான்தோலை உத்தரீய மாகவுடையவரும் ஸாப்பயஜ்ஞோபஸீதமுடையவருமான உமக்கு நமஸ்காரம். 6சாங்ரே! வஜ்ரம்போன்ற சரீரசேர்க்கையை உடையவரே! மஞ்சள் நிறமான கேசமுடையவரே! உமக்கு நமஸ்காரம். மூன்று கண்ணுடைய அமபிளைகச்சு நாதரான உமக்கு நமஸ்காரம். வெயாகத்ரே! 7அவாயகத்ரே! உமக்கு நயஸ்காரம். காமரே! 8காமத்ரே! 9காமக்கரே! திருப்தியடைநாத பிரம்மத்தை யும் திருப்தியடையாத ஜகத்தையும் விசாரிக்கின்ற உமக்கு நமஸ்காரம் ஸர்வதே! ஸாவதார்! 10ஸாவகநரே! ஸநதியாகாலத்திலுண்டாகும் சிடப்புவாணமாய்ருபபவரே! உமக்கு நமஸ்காரம். பெரிய பலமுடையவரே! பெரியசைகளுள்ளவரே! விரிவான புத்தியையுடையவரே! பெரிய காந்தியுள்ளவரே! பெரியமேகங்களின் கூட்டத்திற்கு நிகரானவரே! மஹாகாலருடியே! ஸ்தாலரே! ஜீவனமான அங்கங்களுடையவரே! 11ஜடையுள்ளவர்போல நடிப்பவரும் மரவுரியையும் புவித தோலையும் தரிக்கிறவரும் பிரகாசிக்கின்ற ஸ-நார்யனும் அக்னியும்டோன்ற ஜடைகளுள்ளவரும் மரவுரி மான் தோல்களை ஆடையாகவுடையவருமான உமக்கு நமஸ்காரம். ஆயிரம் ஆதித்யர்களுக்குநிகரானவரே! தவத்தை நித்பமாகவுடையவரே! 12உந்மாதநரே! உமக்கு நமஸ்காரம். அநேகம் சுழிகளுள்ள கங்காஜலத்தினால் நனைந்தகேசமுடையவரே! சந்திரனை மாறி மாறி உண்டாகச்

- 1 கோஷ்டிககத்தக்கவர்.
- 2 கோஷ்ருபி.
- 3 தண்டமென்னும் ஆயுதருபி.
- 4 பிளக்கிறவா.
- 5 கபிலாயிருப்பவர்.
- 6 கார்யருபி.

- 7 காரணரூபி.
- 8 காமத்தயனிப்பவர்.
- 9 மன்மதனைக்கொன்றவர்.
- 10 எல்லாவற்றையும்ஸம்ஹரிப்பவர்.
- 11 ‘ஜடலே’ என்பது மூலம்.
- 2 மத்துக்கிறவர்.

செய்கிறவரே! யுகங்களைத்திருப்புகிறவரே! மேகங்களைத்திருப்பச் செய்கிறவரே! உமக்கு நமஸ்நாரம், நீரே அங்கம்; 1 அத்தா; 2 போக்தா; 3 அங்கதர்; அங்கபுக்; அங்கத்தைஸ்ருஷ்டிக்கிறவர்; 4 பக்தா; 5 பக்வபுக்; பவநர்; அங்கா; ஜராயுஜங்கள்; அண்டஜங்கள்; ஸ்வேதஜங்கள்; உத்பிஞ்ஜங்களாயிருக்கிறோ. தேவரே! தேவேசரே! காங்குவிதமன பிராணிகளுடைய ஸழுகமாயிருக்கிறவரும் நீரே. ஸ்தாவரஜங்கமங்களை ஸ்ருஷ்டிப்பவரும் ஸ்மஸ்ரிப்பவரும் நீரே. பிரம்மவிததுக்களுள் சிறந்தவரே! உம்மைப்பிரம்மவிததுக்கள் பிரயமமர்கச சொல்லு கின்றனர். நீரே மனத்திற்கு முக்கியமான காரணம். ஆகாயமும் வாயுவும் ஒளிகளுக்கு நிதியுமாயிருக்கிறீர். பிரம்மவிததுக்கள் உம்மை'ரிக்காகவும் ஸாமயாகவும் ஒங்காரமாகவும் சொல்லுகிறார்கள். தேவசரேஷ்டரே! உம்மை, 'ஹாயிஹாயி' என்றும், 'ஹாவாஹாயி' என்றும், 'ஹாவஹாயி' என்றும் பிரம்மவாதிகளானஸாமகர்கள் அடிக்கடி கானஞ்செய்கின்றார்கள். வேதத்திலுள்ள உபநிஷத்ஸழு கங்களான துதிகளால் நீராயாவேதமயமாயும் ருக்வேதமயமாயும் ஆகுதிமயமாயும் சொல்லப்படுகிறீர், பிராம்மணாகளும் கஷத்ரியர்களும் வைசயாகளும் சூதர்களும் ஸங்கரஜாதியாகளும் நீரே. மேகக்கூட்டங்களும் 6விதயுத்தும் 7ஸ்தநிதமும் 8காஞ்சிதமும் நீரே. ஸம்வத்ஸரமும் ருதுக்களும் மாஸமும் பக்ஷமும் யுகமும் நிமேஷங்களும் காஷ்டங்களும் நக்ஷத்திரங்களும் கிரகங்களும் கலைகளும் நீரே. 9 விருக்ஷங்களுள், முக்கிய விருக்ஷங்களும் பாவதங்களுடைய கொடுமுடிகளும் மிருகங்களுள் புலியும் பக்ஷிகளுள்கருடனும் ஸர்ப்பகளுள்சேஷனும் ஸமுத்திரங்களுள் பாற்கடலும் யந்திரங்களுள் வில்லும் ஆயுதங்களுள் வஜ்ரமும் வரதங்களுள் ஸத்யமுமாயிருக்கிறோ. தவேஷமும் இச்சையும் ராகமும் மோஹமும் கஷமமயும் அக்ஷமயையும் வ்யவஸாயமும் த்ருதியும் லோபமும் குரோதமும் ஜபமும் அஜயமும் நீரே. நீர் 9 கதி. நீர் 10 சரி; 11 சாபி; 12 கடவாங்கி; 13 ஜங்ஜரி. நீர் 14 சேத்தா; 15 பேத

1 உண்பவர்.

2 போகங்களை அனுபவிப்பவர்.

3 அங்கத்தைக்காப்பவர்.

4 சமைப்பவர்.

5 பக்வமானனவகளை உண்பவர்.

6 மின்னல்.

7 மழையுடன்கூடியமேகாவி.

8 மழையில்லாதமேகாவி.

9 கநாயுதமுள்ளவர்.

10 அப்புள்ளவர்.

11 வில்லுள்ளவர்.

12 கடவாங்கமென்னும் ஆயுதமுள்ளவர்.

13 ஜங்ஜரவாத்யமுள்ளவர்.

14 வெட்டுபவர்.

15 பிளப்பவர்.

தா; 1ப்ரஹர்த்தா; 2நேதா, 3மந்தா; பிதாவாகனினைக்கப்பட்டவர். (யமம்லூங்கு நியமம் லூங்குஆக) பத்துலக்ஷ்ணங்களுள்ள தாமும அர்த்தமும் காமமும் நீரே. கங்கைபும் ஸமுத்திரங்களும் நதுகளும் 4பல்வலக்களும் 5ஸரஸ-ஏக்காரும் நீரே ஸெதைகளும் 7வல்லிகளும் த்ருணங்களும் ஒஷ்டிக்களும் பசுக்களும் மிருகங்களும் பச்சி களும் திரவியகர்மங்களின்ஸமாரம்பழுமாபுஷ் ரங்களையும் பலங்களையும் கொடுக்குப்காலமும் நீர். தேவாகளுடைய ஆந்தியும் அந்தமும் காயத்ரியும் ஒங்காரமும் நீரே. 8ஹரிதமுரை ரோத்ரிதமும் நீலமும் கிருஷ்ணமும் ரத்தமும் அருணமும் கதருவும் கபிலமும் கபோதமும் மேசகமும் நீர். நீர் 9அவாணிரும் 10ஸ-பவாணாரும் வரணதத்ச செய்கின்றவரும் மேகததிறகுநிகரானவரும் ஸாவாணரென்றுபெயருடையவரும் ஸ-பவர்ணத்தில் பிரிபழுளவருமாயிருக்கிறோ. இந்திரனும் யமனும் வருணனும் 11தநதனும் அங்கனும் 12உபபல்வழும் சித்ரபாநவும் 13ஸ்வாபபாநவும் பாநவும் நீரே. 14ஹோத்ரமும் 15ஹோதாவும் 16ஹோம்பழும் 17ஹாதமும் 18பரபுவும் தரிஸ்ரபாணமங்குரத்தில் துதிக்கப்படவரும் யஜாவேதத்திலுள்ள சதருத்ரநாமமான வேதஞ்சியும் நீரே. நீர் பவித்ரங்களுக்குப் பவித்ரரும் மங்களாய்களுக்கெல்லாம் மங்களமும் 19கிரிகரும் 20ஹின்டிகரும் லரும் ஜீவரும் 21புத்தலமுமாயிருக்கிறோ. ப்ராணரும் ஸத்வமும் ரஜஸ-ம் தமஸ-ம் 22அபரமதரும் பிராணனும் அபாநனும் ஸமாநனும் உதாநனும் விபாநனும் நீரே. 23உந்மேஷமும்<sup>24</sup>நிமேஷமும்<sup>25</sup>கஷ-ஏதமும் 26ஐருமபிதமும் நீரே. நீர் சிவப்பாயும் உள்ளடங்கினதாயுமிருக்கிற திருஷ்டியையுடையவரும் பெரிப் முகமுடையவரும் பெரியவபித்ரடையவருமாயிருக்கிறோ. நீர் ஊசிபோன்றரோமங்க

- 1 அடிப்பவர்.
- 2 நடத்துகிறவர்.
- 3 மனனஞ்செய்ரவர்
- 4 குட்டைகள்.
- 5 எரிகள்.
- 6 பெரியகொடிகள்.
- 7 சிறுகொடிகள்.
- 8 இதுமுதல் பத்துமீமங்கள் வரணவிசேஷங்கள்.
- 9 வரணவில்லாதவர்.
- 10 நல்லவர்ணமுள்ளவர்.
- 11 குபேரன்.
- 12 கிரகணம்.
- 13 ராது.

- 14 அக்னி.
- 15 ஹோமஞ்செய்கிறவர்.
- 16 ஹோமத்துக்குத்தக்கஹுவிஸ்.
- 17 ஹோமம்செய்யப்பட்ட ஹவிஸ்.
- 18 ஹோமபலனையனிக்கும் ஈச்வர்.
- 19 யலைபோல ஜடமான சரீரத்தைச் சப்திக்கச்செய்கிறவர்.
- 20 போதல்வருதலைச் செய்பவர்.
- 21 சரீரம்.
- 22 பத்ரியில்லாதவர்.
- 23 கண்ணைத்திறப்பது.
- 24 கண்ணைமூடுவது.
- 25 தும்டுவுள்.
- 26 கொட்டாவி.

காந்தி

## ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

ஞள்ளவர்; செம்மட்டை நிறமான மீசையுள்ளவர்; உயரக்கிளம்பின் கேசத்தையுடையவர்; மிகவும் சலிக்கிறவர்; கானவாத்தியங்களின் உண்மையை அறிந்தவர்; கானம் வாத்யம்வாசித்தல் இவைகளில் பிரியமுடையவர். நீர் 1மத்ஸ்யரும் 2ஜலசராநும் 3ஜால்யரும் 4அகலரும் லீலைக்காகவே ஸம்ஸாரத்தை அடைகிறவரும் 5கலியும் 6அகலரும் 7அதிகாலரும் 8துஷ்காலரும் சாலரூமாயிருக்கிறீர். நீர் மருத்யுவும் 9கஷ்டாரமும் 10கருத்யரும் 11பக்ஷிரும் சத்துருக்களை காட்டியம்செய்கிறவரும் மேககாலரும் பெரியதெற்றிப்பற்களுடையவரும் பிரளைகால் மேகமூமாக இருக்கிறோ. நீர் 12கண்டரும் 13ஆகண்டரும் 14கடியும் கண்டியும் 15சருசேலியும் 16மிலீமீலியும் 17ப்ரம்மமும் அகங்களுடைய பாதிசசரீரமான ஸ்வாஹாருபியும் 18தண்டியும் 19முண்டரும் ஏற்றுத்தண்டமுடைய யதியுமாக இருக்கிறீர்; நான்குயுசமும் நான்கு வேதமும் அத்வர்யமுதலானவர்களுடைய நான்கு கர்மங்களை கடத்துகிறவரும் நான்கு ஆசரமங்களையும் நடச்சும்படி செய்கிறவரும் நான்கு வர்ணங்களையும் செய்கிறவருமாயிருக்கிறீர். எப்பொழுதும் சொக்கட்டானிலை பிரியமுடையவரும் 20தூர்த்தரும் கணங்களுக்குப்பிரபுவும் கணங்களை ரகஷிக்கிறவரும் சிவப்பான மாலீஸ்யயும் வஸ்திரத்தையும் தர்க்கிறவரும் 21கிரிசரும் காஷாயங்களில் பிரியமுடையவருமாயிருக்கிறீர். நீர் 22சில்பிகர்; சில்ப வேலைக்காரர்களில் மேலானவர்; எல்லாச் சில்பங்களையும் நடத்துகிறவர்; பகனெண்கிற ஸ்தூர்யனுடைய நேத்திரத்திற்கு அங்குசமாயிருக்கிறவர்; சண்டர்; பூஷாவென்கிற ஸ்தூர்யனுடைய பறக்களை உதிர்த்தவர். நீர் ஸ்வாஹா; ஸ்வதா; வஷத்காரம; நமஸ்காரம; சிஷ்டாகலால் சொல்லப்படும், ‘நமோநம:’ என்னும் நமஸ்காரமாயிருப்பவர்; ரசஸ்யமான விரதங்களையுடையவர்; ரகஸ்யமான தவத்தையுடையவர்; 23தாரகர்;

- |                                |                                                           |
|--------------------------------|-----------------------------------------------------------|
| 1 மத்ஸ்யம்போன்ற ஜீவருபி.       | 13 மாயையால் மறைக்கப்பட்டவர்.                              |
| 2 ஸம்ஸார நதி ஜலத்தில் ஸஞ்சரிப் | 14 ஜீவர்களைக் கர்மபலன்களுடன் சேர்ப்பவர்.                  |
| 3 ஸப்ஸாரவாஸனையாகியவலையில்      | 15 சராசரங்களால் விளையாடுவர்.                              |
| கட்டப்பட்டவர்.                 | 16 எப்பொழுதும் கார்யவர்க்கங்களில் அனுப்ரவேசித்திருப்பவர். |
| 4 அடக்கமுடியாதவர்.             | 17 ப்ரணவம்.                                               |
| 5 கவிருபர்.                    | 18.19 இவற்றால் பரமஹுபஸர் சொல்லப்படுகிறார்.                |
| 6 காலமற்றவர்.                  | 20 சூதாகிறவர்.                                            |
| 7 காலத்தைத்தாண்டினவர்.         | 21 மலையில் சயனிப்பவர்.                                    |
| 8 கெட்டகாலமாயிருப்பவர்.        | 22 அல்ப சில்பி.                                           |
| 9 கூரியகத்தி.                  | 23 ப்ரணவர்.                                               |
| 10 வெட்டத்தக்கவர்.             |                                                           |
| 11 மித்ரர்.                    |                                                           |
| 12 பிரகாசிப்பவர்.              |                                                           |

நகூத்திரங்களால் வியாபிக்கப்பட்ட ஆகாசம்; 1தாதா; 2விதாதா; 3ஸந்தாதா; 4விதாதா; 5தாரணர்; 6அதரர்; 7ப்ரம்மா; தபஸ்; ஸத்யம்; ப்ரம்மசர்யம்; ஆர்ஜவம்; 8பூதாத்மா; 9பூதக்ருத்; 10பூதர்; சென்றது நிகழ்கின்றது வருவது என்னும் மூன்றையும் உண்டு பண்ணும் மாயா சபலததுக்கு உற்பத்தி ஸ்தானமானவர்; \*பூ; \*புவு; \*ஸ்வ; காணப்படும் பொருள்களைக்காட்டி லும் சாசவதா; 11தாந்தா; பிரம்மாமுதலான ஈசவரர்களைக் காட்டி லும் மேலான மஹேஸ்வரர்; தீக்ஷிதர்; 12அதீஷ்விதா; 13கங்காந்தர்; மற்றவரால் அடக்கமுடியாதவர்; அடங்காதவர்களை நாசஞ்செய்கிறவர்; சந்திரனைத்திருப்புகிற மாஸமானவர்; யுகங்களைத் திருப்புகிற கல்பமானவர்; 14ஸம்வர்த்தர்; 15ஸம்பரவர்த்தகர்; 16காமர்; 17பிந்து; அனை; ஸ்தாலர்; காணிகாரமாலையில் பிரியமுடையவர்; நந்தியின் முகம்போன்ற முகபுடையவர்; பயங்கரமான முகமுடையவர்; ஸ்தமுகர்; தூர்முகர்; அமுகர்; நான்கு முகமுடையவர்; அனேக முகமுடையவர்; யுத்தங்களில் அக்ளமுகர்; ஹிரண்யகாப்பர்; 18சகுநி; பெரிய ஸர்ப்பங்களுக்குப்பதி; விராட்; அதர்மததை அழிக்கிறவர்; பெரிதான பக்கபலத்தையுடையவர்; உக்கிரமான சிகைஷ்யைத் தரிக்கிறவர்; கணங்களுக்கு அதிபா; விருஷ்பம்போலச் சப்திக்கிறவா; பசுக்களை எங்கடங்களினின்றும் காக்கின்றவா; விருஷ்பசரேஷ்டத்தை வாகனமாக உடையவர்; மூன்று உலகங்களையும் ரக்ஷிக்கின்றவரும் கோவிந்தரும் கோக்களின் மாக்கத்தில் செல்லுகின்றவரும் 19அமார்க்கரும் சரேஷ்டரும் ஸ்திரரும் ஸ்தானுவும் 20நிஷ்கய்ப்பரும் 21கம்பருமாயிருக்கிறீர்; தடுக்கமுடியாதவரும் கொடிய ஹாலாஹலவிஷத்தை யும் அபகரித்தவரும் (யுத்தத்தில்) ஒருவராலும் ஸஹிக்கமுடியாதவரும் அதிகரமிக்கமுடியாதவரும் பயமுறுத்தவுமுடியாதவரும்

1 ஆதிகர்த்தாவான விஷ்ணு.

2 பெளதிசங்களைஸ்ருஷ்டிக்கும் பிரம்மா.

3 ஒன்றுசேர்த்து நிலைநிறுத்துபவர்.

4 ஸம்ஹாரிப்பவரான மஹேஸ்வரரும் புண்யபாப ரூபமான கர்மமும்.

5 எல்லாவற்றையும் தூரிக்கும் மூலகாரணர்.

6 ஆதாரமற்ற சுத்தப்ரயம்.

7 ப்ரம்மவித்.

8 பிராணிகளுக்கு ஆத்மா.

9 பிராணிகளைப்படைப்பவர்.

10 நித்யவித்தர்.

\* வ்யாஹ்ருதிகள்.

11 ஜிதேந்தரியர்.

12 தீக்ஷிதரல்லாதவர்.

13 பொறுமையுள்ளவர்.

14 பிரளயமாயிருப்பவர்.

15 ஸ்ருஷ்டிகாரணர்.

16 பெண்ணுசையுள்ளவர்.

17 வீர்யமாயிருப்பவர்.

18 பக்ஷிபோல ஸங்கமற்றவர்.

19 மார்க்கமற்றவர்.

20 அசையாதவர்.

21 அசைபவர்.

அஶக்கமுடியாதவரும் பிரவேசிக்கமுடியாதவரும் ஜயிக்கமுடியாத வரும் ஜயருமாயிருக்கிறீர்; 2சசரும் முயலை அடையாளமாக வடைய சந்திரனும் 3சமநரும் குளிச்சி, உஷணம், பசி, ஜரை, மனோவியாதி இவைகளைச் செய்கிறவரும் ஆதிகளும் 5வ்யாதிகளும் வியாதிகளை நிவருத்திக்கின்றவரும் 6ஆவ்யாதியுமாயிருக்கிறீர்; என்னுடைய யாசமாகிய மானுக்கு வேட்டுயிருக்கிறவரும் வியாதி களின் உற்பத்திக்கு இடமானவரும் வியாதிகளின் லயஸ்தானமான வரும் 7சிகண்டியும் தாயரையலர்கள் பேன்ற நேத்திரங்களுடைய வரும் தாம்ரை ஒடையை இருப்பிடமாக உடையவருமாயிருக்கிறீர். சிலைக்கூட்டையத் தரிக்கிறவரும் வேதங்களாகிய மூன்று கண்களுடைய வரும் உக்கிரமான சிலைச் செய்கிறவரும் அண்டங்களை நாசாஞ்செய்கின்றவரும் விஷஞ்சுபமான அக்னியை உண்டவரும் தேவசரேஷ்டரும் ஸோமபானஞ்செய்பவரும் பருதபதியும் நீரே. நீர் அமிருதபானஞ்செய்தவர். ஜகத்திற்கெல்லாம் நாதரே! தேவர்களுக்குத் தேவரே! கணக்களுக்கு ஈசவரரும் விஷாக்ணியினின்று ரக்ஷித்தவரும் மிருத்யுவைப் பானஞ்செய்தவரும் கஷ்டோத்தைப்பானஞ்செய்கிறவரும் ஸோமபானம் செய்கிறவரும் ஸ்வர்க்காதி ஸாகத்திலிருங்கு நழுவின வர்களை முந்திக் காக்கின்றவரும் நீரே. தேவர்களுக்கு முந்தின வரான பிரமமாவைக் காக்கின்றவரும் நீரே. 8ஹிரண்யரேதஸாம் புருஷரும் நீரே. ஸ்திரியும் நீரே. புமானும் நீரே. அவியும் நீரே. பாலரும் யூவாவும் 9ஸ்தவிரும் தந்தம் உத்ரங்கதவரும் நீரே. ஓராவதமும் இந்திரனும் எல்லாவறைறையும் படைப்பவரும் எல்லாவற்றிற்கும் சர்த்தாவும் நீரே. விசவத்தை ஸம்ஹரிக்கின்றவரும் விசவததைச் செய்கிறவர்களான பிரமாதிகளுக்கும் பூஜ்யரும் விசவததை வாசிக்கின்றவரும் விசவாரூபியும் தேஜஸ்வியும் எக்கும் முகமுடையவரும் ஸ-ஞுபி சந்திரர்களை நேத்திரங்களாக உடைய வரும் பிரமனையே ஹ்ருஷ்யமாகவுடையவரும் நீரே. நீர் பெருவகடலும் 10ஸரஸ்வதியும் வாக்கும் 11பலமும் அங்கும் அநிலதூம் பக்கிரவுகளும் பிராணிகள் கண்களை மூடுவது திறப்பதென்னும் கர்மகாலையுடையவருமாயிருக்கிறோ. சிவபெருமானே! உம்முடைய மஹி

1 வெற்றிவடிவமானவர்

6 வியாதியற்றவர்.

2 முயல்போல வேகமாகச் செல் வெற்றிவடிவமானவர்.

7 மயில்தோகைபுங்களவர்.

3 யமன்.

8 அக்னி.

4 மனோவியாதிகளாயிருப்பவர்.

9 கிழவர்.

5 சர்வவியாதிகளாயிருப்பவர்.

10 ஸரஸ்வதின்னுப் பக்கி.

5 சர்வவியாதிகளாயிருப்பவர்.

11 வைராக்கியம்.

மையை உள்ளபடி அறிவதற்குப் பிரம்மாவும் சக்தரவல்லர்; விஷ்ணுவும் சக்தரவல்லர்; முன்னேர்களான பிரஸித்திபெற்ற ரிஷிகளும் ஸமர்த்தர்களவல்லர். மிகவும் ஸாஸ்திரமான உம்முடைய மூர்த்திகள் எனக்குத்தெரியா. என்னை ரசஷ்டியும். பிதாவானவன் ஒளாஸ்புத்தி ரனை ரசஷ்டிப்பதுபோல என்னை எப்பொழுதும் ரசஷ்டியும். மாசில்லாதவரே! என்னை ரசஷ்டியும். நான் உம்மால் காக்கப்படத்தக்கவன். உமக்கு நமஸ்காரம். பகவானுண ஸீ பக்தர்களிடம் தணையுள்ளவர். நான் உம்மிடத்தில் எப்பொழுதும் பக்தியுள்ளவனையுமிருக்கி ரேன்.. எவர் அநேகமரயிரம வருஷம் புருஷர்களை அஜ்ஞானத்தினால் மனைத்துப் பார்க்க அரியரும் ஏகருமாகி 1 ஸம்ஸார ஸமூதநிரததின் அக்கரையில் இருக்கின்றாரோ அவர் என்னை எப்பொழுதும் ரசஷ்டிக்க வேண்டும். எந்தச் சித்தோதியை நித்திரையை விட்டவர்களும் சவாஸத்தை ஜயித்தவர்களும் ஸத்வகுணத்திருப்பவாகளும் இந்திரியங்களை அடக்கியவர்களுமான யோகிகள் பாக்கின்றார்களோ யோகரூபமான அவருக்கு நமஸ்காரம். ஜனதயின்டயவர்போல நடிக்கிற ஹரும் தண்டமுள்ளவரும் தொங்குமவயிறுடைய சரீரமுள்ளவரும் கமண்டலுடையே அம்பற்றத்துணியாகக் கொண்டவரும் சதுர்முகரூபியுமான அவருக்கு எப்பொழுதும் நமஸ்காரம். எவருடைய கேசங்களில் மேகங்களும் எல்லா அயைவங்களுடைய ஸநதிகளிலும் நதிகளும் உதரத்தில் நான்கு ஸமூதநிருங்களுமிருக்கின்றனவோ ஜலரூபியான அவருக்கு நமஸ்காரம். யுகத்தின் முடிவில் எல்லாப் பிரானிகளையும் பக்தித்துவிடு எவரா ஜலசதினை நடவில் சமனஞ்செய்கிறாரோ ஜலத்தில் சயனித்த அவரை நான் சரணமடைகிறேன். எவர் ராகுஷன் வாயில புருந்து ராதரியில சநதிரணைப் பானஞ்செய்கிறாரோ, ராகுவாகி ஸாஸ்திரையும் விழுங்குகின்றாரோ அவர் என்னை ரசஷ்டிக்கட்டும். ஸ்ரூஷ்டியை அடித்து வந்தவர்களும் சிசுக்கள் போன்றவாசனங்களை எவர்கள் தமக்குரிய பாகங்களை அடைகின்றார்களோ அவாகளுக்கு நமஸ்காரம். அவர்கள், ‘ஸ்வதா, ஸ்வாஹா’ என்னும் சப்தங்களால் கொடுக்கப்படும் ஹஸ்யகவ்யங்களால் ஸந்தோஷத்தை அடையட்டும். கடடைவிரல் அளவுள்ள எந்தப் புருஷர்கள் எல்லாத் தேகிகளுடைய தேகங்களிலுமிருக்கின்றார்களோ அவர்கள் என்னை எப்பொழுதும்ரசஷ்டிக்கட்டும். எப்பொழுதும்என்னைத்திருப்தி செய்யட்டும். எவர்கள் தேகத்திலிருந்துகொண்டு தாம் அழாமல் தேகிகளை அழச்செய்துகொண்டும் அவாகளை மகிழ்வியாமல்தும்

1 ‘காமங்கள் நசித்தபொழுது பிராகாசிக்கிறாரோ’ என்பது பழையவார.

மகிழ்ந்து கொண்டுமிருக்கின்றார்களோ அவர்களுக்கு சித்யம் நமஸ்காரம். நதிகளிலும் ஸமுத்திரங்களிலும் மலைகளிலும் குகைகளிலும் மரத்தினாடுகளிலிலும் கொட்டில்களிலும் காட்டிலும் பிரவேசிக்க முடியாத இடங்களிலும் நாற்சங்கிகளிலும் ரதவிதிகளிலும் முற்றங்களிலும் கரைகளிலும் கஜாலைகளிலும் குதிரைச்சாலைகளிலும் தேர்ச்சாலைகளிலும் அழிந்த தோப்புக்களிலும் இடங்க ஆலயங்களிலும் எவர்களிலிருக்கின்றார்களோ, ஜூந்துடுதங்களிலும் சிக்குக்களிலும் விதிக்குக்களிலும் எவர்களிலிருக்கின்றார்களோ, சந்திரசூரியர்களின் இடையில் எவர்கள் அடைந்திருக்கின்றார்களோ, எவர்கள் 'சந்திர ஸ-புர்யர்களுடைய கிரணங்களிலிருக்கின்றார்களோ, எவர்கள் பாதா எத்தை அடைந்திருக்கின்றார்களோ, எவர்கள் அதற்கும் அப்புறத்தை அடைந்திருக்கிறார்களோ அவர்களுக்கு எப்பொழுதும் நமஸ்காரம். அவர்களுக்கு நமஸ்காரம். அவர்களுக்கு நமஸ்காரம். எவர்களுக்கு எண்ணிக்கையும் அளவுமில்லையோ, ரூபமுமில்லையோ, எந்த ரூபர்கள் எண்ணிக்கையாற்ற குணங்களுள்ளவர்களோ அவர்களுக்கு நித்தியம் நமஸ்காரம். நீர் எல்லாப் பிராணிகளையும் படைத்தின்றவரும் எல்லாப் பிராணிகளையும் காக்கின்றவரும் ஸம்ஹரிக்கின்றவரும் எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் அந்தராத்மாவுமாயிருத்தலால் அழைக்கப்படவில்லை. நீரே நானைவித தச்சினைகளையுடைய யாகங்களால் பூஜிக்கப்படுவதனும், எல்லாவற்றையும் செய்வதனும் நீர் அழைக்கப்படவில்லை. தேவரே! அல்லது, ஸ-புக்ஷ்யமான உம் முடைய மாயையிலை மயக்கப்பட்டேன். முன்சொன்ன காரணத்தினாலாவது இந்தக்காரணத்தினாலாவது நீர் அழைக்கப்படவில்லை. எனக்கு அருள் செய்யும். உமக்கு மங்களமுண்டு. தியானத்தை அடைந்தவனை எனக்கு நீர் (முன்) வரவேண்டும். தேவரே! என்னுடைய ஹ்ருதாரமானது உம்மிடமிருக்கவேண்டும். புத்தியும் உம்மிடமிருக்கவேண்டும். மனமும் உம்மிடமிருக்கவேண்டும்' என்றுன்.

இவ்விதம் ஸ்ருஷ்டிகர்த்தனை தச்சன் மஹாதேவரைத்துதித்து விட்டு நின்றுன். பகவானும் மிகவும் பீர்தியடைந்து மறுபடியும் தச்சனை நோக்கிச் சொல்லானார். 'நல்லவரத்தையுடைய வனே! தச்ச! உண்ணுடைய இந்த ஸ்தோத்திரத்தினால் மிகவும் சந்தோஷமடைந்தேன். இதுவிஷயத்தில் அநேகமாகச் சொல்லுவானேன்? என்னுடைய பக்கத்திலிருக்கப்போகிறேய். பிரஜைகளுக்குப் பதியே! எனதருளால் ஆபிரம் அச்வமேதங்கள் நாறுவாஜபேங்கள் ஆகிய இவற்றின் பயனை அடைவாய்' என்றார். மேலும், உலகத்திற்கு

அதிபதியான ராசவூர் இந்தத் தக்ஷனோக்கி ஆறுதலைச்செய்வதும் சொல்லக்கூடியதும் வாக்கியத்தை அறிந்தவர்களுடைய வாக்கியத் திற்கு ஸமமூழன ஒரு வசனத்தைச் சொல்லவாரோ. ‘ஓ! தக்ஷ! தக்ஷ! இந்த விக்னத்தைக் குறித்துக் கோபிக்கவேண்டும். நான்றன் நுடைய யூகத்தை ஆழிக்கிறவன். இது முன்சலபத்திலும் நடர்த்தாகக் காணப்பட்டது. நல்லவரத்துமிடையவனே! உனக்கு வேண்டியவரையில் வரத்தை அளிக்கிறேன். அதை நீ பெற்றுக்கொள். இப்பொழுது பிரஸ்னுனமான முகத்தையுடையவனும் ஒரே மனமுள்ளவனுமா யிருந்துகொண்டு அதைக் கேள அனுஷ்டிக்க அரிதாயும் விரிவாயு மிருக்கிற தவமானது தேவாகளாலும் அவர்கள் களும் ஆறு அடுக்கங்கள் வேதத்திலிருந்தும் ஸாங்கியத்திலிருந்தும் யோகத்திலிருந்தும் யுச்தியினால் எடுத்து நன்றாகச் செய்யப்பட்டது. தக்ஷனே! நாதனமும் செய்யுமகாமை முடிசகுங்காலம் ஆகிய ஏப்பொழுதும் மங்களமும் எல்லாவர்களைசரமங்களுச்சும் பொதுவும் நசமில்லாத தும் அனேகமவருஷம் யமநியமங்களபத்தாகிற யாகங்களோடு கூடியதும் ரகள்யமும் மூடர்களால் நிந்திக்கப்பட்டதும் சிலவிஷயத் தில் வானுசரமதாமங்களுச்கு மாறுபட்டதும் சிலவிஷயபத்தில் ஒத்ததும் ஸித்தாந்தத்தை அறிந்தவர்களால் தீர்மானிக்கப்பட்டது மான அத்யாசரமாகிற இந்தப் பாசுபதமென்கிற சுபமான விரதமானது முன்சாலத்தில் என்னால் உண்டுபண்ணப்பட்டது. அது நன்கு அனுஷ்டிக்கப்பட்டால் அந்தப்பலன் புஷ்கலமாக உண்டாகிறது. ஓ! மிக்கபாக்கியம் பெற்றவனே! அந்தப்பயன் உனக்கு உண்டாகட்டும். மனத்தின்காதிப்பை விடுவிடு’ என்றார். அளவற்றபராக்ரமமுள்ள மஹாதேவர் இவ்விதம் சொல்லிவிடுப் பதனி யோடும் பரிவாரங்களோடும் தக்ஷதுக்குத் தெரியாமல் மறைந்தார். தக்ஷனால் சொல்லப்பட்ட இந்த ஸ்தோத்திரத்தைப் படிப்பவனும் கேட்பவனுமான மனிதன் ஒருவிதமான அமங்களத்தையும் அடைய மாட்டான்; தீர்க்காய்ளையுமடைவான். எல்லாத்தேவர்களிலும் ஸரவஜ்ஞரான சங்கரர் மிகச்சிறந்தவராயிருப்பதுபோல வேதத்திற்குச் சமமான இந்த ஸ்தோத்திரம் எல்லாஸ்தோத்ரங்களிலும் மிகச்சிறந்தது. புகழ், ராஜ்யம், ஸ்தோத்ரம், ஜூசவரியம், போகததுச்சுரியபொருள், தனம் இலவகளை விரும்பியவாகளாலும் வித்தையை விரும்புகிறவர்களாலும் பக்தியை அடைந்து முறைச்சிடுன் சேட்கத்தக்கது. கோயுற்றவனு துக்கத்தையடைந்தவனே ஏல்முயோ திருடர்களிடம் அகப்பட்டவனு பயத்திலுல் பேர்க்கப்பட்டவனு ராஜ்ஶாரியத்தில்

பிரவ்ருத்தித்தவனே எவ்வளவும் பெரிய பயத்திலிருந்தும் விடுபடுவான். இந்தத் தேகத்தோடேயே சிவகணங்களுடைய ஸாநුப்பத் தை அடைவான் ; தேஜஸ்ஸெயும் யசஸ்ஸெயுமடைந்து நிர்மலனாவான். எந்தக்கிருக்கத்தில் இந்த ஸ்தோத்திரம் பழக்கப்படுகின்றதோ அந்தக்கிருக்கத்தில் ராக்ஷஸ் களும் பிசாசங்களும் பூதங்களும் விநாயகர்களும் விக்னத்தைச் செய்யார். பதிவ்ரதையாயிருக்கிற ஸ்திரீ சிவபக்தியுடன் (இதைக்) கேட்டால் அவள் பிதாவின்வம்சத்திலும் மாதாவின்வம்சத்திலும் ராசவராபோலப் பூஜிக்கத்தக்கவளாவாள். “ எவன் ஸ்தோத்திரம் முழுமையையும் மனமடங்கிக் கேட்பாரே, அல்லது பழப்பாரே, அவனுடைய எல்லாக்காரிபங்களும் எப்பொழுதும் வித்தி யை அடையும். இந்தத் தோத்திரத்தை அடிக்கடி பழப்பதனால் மனத்தால் நினைக்கப்பட்டதும் வாக்கிலை சொல்லப்பட்டதுமான எல்லாம் அவனுக்குக் கைகூடும். ராசவராக்கும் ஸாப்ரமண்யருக்கும் தேவிக்கும் நந்திகேசவரருக்கும் நன்றாக விதிப்பழி 1 பூஜையைச் செய்து பிறகு அடக்கத்தோடும் நியமத்தோடுமிருந்து சீக்கிரம் கிரமமாக நாமங்களை ஜபிக்கவேண்டும். அவவிதம்ஜபித்தமனிதன் விரும்பிய பொருள்களையும் போகங்களையும் காமங்களையும் அடைகிறுன் ; மரித்தபின் ஸ்வர்க்கத்தை அடைகிறுன். திர்யக்ஞாதியில் பிறக்கமாட்டான். இவவிதம் பகவானும் பராசரபுதரரும், பிரபுவுமான வேதவ்யாஸர் கூறினா” என்றனர்.

“ இருநூற்றூண்ணாற்றேராவது அத்யாயம்.

ஓ மா கூஷ தர் மம் . (தோடர்ச்சி.)

—\*—\*—\*—\*

(ஆத்மா புத்தி பூதங்கள் இந்திரியங்கள் குணங்கள் முதலியவற்றின்விவரணம்.) \*

யுதிஷ்டிரர், “ பிதாமஹரே ! இவ்வுலகில் புரஷுனுடைய ஆத்ம விஷயமாயிருக்கிற அதயாத்ம சாஸ்திரமின்பது எது? எதிலிருந்து

1 இந்தஸ்தோத்திரத்திற்காகச் செய்யவேண்டிய பூஜையின்கிரமம் :— சுகியாய்த் திருநீறிட்டு ருத்ராக்ஷங்களணிந்து நித்பீக்கடன் முடித்துப் பூதசத்தி ஸ்தலசத்தி ஆத்மசத்திமுதலியன செய்து பஞ்சாக்ஷர விதியால் நியாஸம் திபாணங்கள் செய்து குறைருமதலிய தேவதைகளைப் பூஜித்துப் பலி வைத்து அர்த்தஜ்ஞானத்துடன் ஸ்தோத்திரத்தை ஆவிருத்திசெய்து உத்தர பூஜை செய்யவேண்டும்.

2 இவ்வத்யாயம் பெரும்பாலும் ‘ நூற்றூண்ணாற்றிரண்டாவது அத்யாயத்தை ஒந்திருக்கிறது.

உண்டாயிற்று? அதை எனக்குச் சொல்ல வேண்டும்" என்று கேட்க, பின்மர் சொல்லலானார்.

"குழந்தாய்! எல்லாவற்றையும் அறிவிப்பதும் சிறந்ததுமான எதைப்பற்றி நீ புத்திசாலிதழனத்தால் என்னிடம் கேட்டாயோ அதை உனக்கு விரிவாக உசர்ட்டிபன். அதன் விரிவைக் கேள், ப்ருதிவி வாயு ஆகாயம் அடிபு ஐஞ்சாவதான தேவைவன்கிற மஹா பூதங்கள் எல்லாப் பிராணிசுடைய உற்பத்திநாசங்களுக்கும் காரணமாயிருக்கின்றன. ஓ! பரதசேஷனே! அந்தப் பூதங்கள் சுடைய அந்தக் காரியவாக்கமானது சரீரம். அந்த (ப்புத்தி முதலான) குணங்களென்று (சொல்லப்பட்ட) காரியங்கள் எப்பொழுதும் வரிக்கின்றன; ஜனிக்கவுஞ்சையகின்றன. அவைகளிலிருந்து உண்டான பிராணிகள் அவைகளிலிருப்பேய வரிக்கின்றன. அடிக்கடி ஸமுத்ரத்தில் அலைகளுண்டாவதுபோல ப்ராணிகளின் பொருட்டு மஹாபூதங்கள் உண்டாகின்றன. ஆஸமயானது தன்றுப்புக்களை வெளியில்நிடித்த திருமபச ஈருக்கிக்கொளவதுபோலப் பெரியபூதங்கள் சிறியபிராணிகளை வெளியிலபரவசசெய்து உள்ளே அடக்கிக்கொள்ளுகின்றன. சரீரத்திலருக்கிற சபதம் ஆகாயத்தின் குணமாகவும் கடினபாகம பிருதிவியின்குணமாகவும் பிராணன் வாயுவின்குணமாகவும் உதிரமுதலானதிரவபதாத்தம் அபயின்குணமாகவும் ரூபமானது தேயுவின்குணமாகவும் சொல்லப்படுகின்றன. இவ்விதம் ஸ்தாவரஜங்கமமான இவையெல்லாம் இந்தப் பூதமயமாகவேயிருக்கின்றன. இப்பூதம் பிரளயத்தில் அந்த ஆதமாவில் வரிக்கிறது. மறுபடியும் ஆத்மாவிலிருந்து உண்டாகின்றது. பராணிகளைப்படக்கும் ஆத்மாவானவா எல்லாப்பிராணிகளிடத்தும் ஐஞ்சாவதாபூதங்களையே விஷயங்களாகப் படைத்தார்; எதில் எதைப் பாக்கிரூரோ (அதைக் கேள்.) சப்தம் சரோத்ரம் த்வாராகள் மூன்றும் ஆகாயமாகிறகாரணத்தினின்று உண்டாயின. ரஸம் பசை நாஇவைகள் அப்புக்களின் குணங்களாகக் கருதப்பட்டன. தேயுவானது ராம சக்ஷாஸ் சமைத்தல் இமழுனருவிதமாகச் சொல்லப்படுகிறது. கந்தம் மூக்கு சரீரம்இவை பிருதிவியின்குணங்களாகக் கருதப்பட்டன. ப்ராணன் ஸ்பர்சம் சேஷ்டை இவைகள் வாயுவின்குணங்களாகக் கருதப்பட்டன. அரசனே! இவ்விதம் பஞ்சபூதங்களுடையஎல்லாக்குணங்களும் விரிவாய்ச் சொல்லப்பட்டன. பாரத! ஸ்தவம், ரஜஸ், தமஸ், காலம், கர்மம், மனம், புத்தி இவைகளை உசவர் இந்தக்குணங்களுள்ளன்கு அமைத்தார். உள்ளங்கால்களுக்கு மேலும் தலைக்குக் கீழும்

எதைப் பார்க்கிறோயோ இந்த இடையிலே இந்தப் புத்திமுழுதும் இருக்கிறது. மனிதனிடத்தில் இந்திரியங்களைக்கென்றும் மனம் ஆருவதென்றும் சொல்லப்படுகின்றன. புத்தியையே ஏழாவதாகச் சொல்லுகிறார்கள். கேஷ்டரஜ்ஞான ஜீவனே டாட்டாமவன். இந்தி ரியங்களும் கர்த்தாவும் பிரித்து அறியத்தக்கவை. தமஸ் ரஜஸ் ஸத்வங்களும் இந்தப் பதார்த்தங்களும் அந்தசீ கர்த்தாவை அடுத்திருக்கின்றன. நேத்ரமுதலியவை தர்சணமுதலியவற்றின் பொருட்டே. மனம் ஸம்சயததைச் செய்கிறது. புத்தியானது நிச்சயத்தின்பொருட்டாகிறது. கேஷ்டரஜ்ஞானவன் ஸாக்ஷியாகச் சொல்லப்படுகிறான். பாரதனே! தமஸ், ஸத்வம், ரஜஸ், காலம், கர்மமென் னும் குணங்களால் புத்தியானது மிகவும் விஷயங்களில் கொண்டு போகப்படுகிறது. இந்தக் குணங்களும் மனத்தை ஆருவதாகவுடைய எல்லா இந்திரியங்களும் புத்தியே. புத்தியில்லாதகாலத்தில் குணங்கள் ஏது? புத்தியானது பார்ப்பதனால் சகாராவாகவும் கேட்பதனால் சாத்ரமாகவும் சொல்லப்படுகிறது; முகாவதனால் க்ராண்மாகிறது; ரஸங்களை அறிவதனால் ரஸனீயாகிறது; ஸ்பாசங்களை உணர்வதனால் த்வக்காகிறது. புத்தியானது அடிக்கடி விகாரத்தை அடைகிறது. எப்பொழுது ஒன்றைப் பிரார்த்திக்கின்றதோ அப்பொழுது அது மனமாகிறது. ஐந்துவிதமான இவைகள் புத்தியினுடைய, தனித் தனியான ஸ்தானங்களால்லவா? அவைகளை இந்திரியங்களாகச் சொல்லுகின்றார்கள். அவைகள் தோஷத்தை அடைந்தபொழுது புத்தியும் தோஷத்தை அடைகிறது. புத்தியானது சாக்ஷியினிடமிருந்துகொண்டு (சாத்விகமுதலான) மூன்று தன்மைகளை அடைகிறது; ஒருசமயம் சந்தோஷத்தை அடைகிறது; ஒருசமயம் துக்கத்தையும் அடைகிறது; ஒரு சமயம் ஸாகமும் துக்கமுமற்றதாயிருக்கிறது. பாவளுபமான இந்தப்புத்தியானது இந்த மூன்று கொள்கைகளிலும் சுற்றிச் சுற்றி வருகிறது. ந்திகளுக்கெல்லாம் பர்த்தாவும் அலைகளுள்ளதுமான ஸமுத்ரமானது கரையில் அடங்கியிருப்பதுபோல இவ்விதம் பாவத்தை அடைந்த புத்தியானது பாவளுபமானமனத்திலிருக்கிறது. ப்ரவ்ருத்திக்கின்ற ரஜஸோவெனில் புத்தியின்தன்மையை அனுசரித்திருக்கிறது: புருஷனிடத்தில் அதிக ஸங்தோஷம், ப்ரீதி, ஆனந்தம், ஸாகம், மிகவும் அடங்கின மனமுள்ளவருடையிருக்கல் என்னும் சாத்விககுணங்கள் பெருமுயற்சியால் உண்டாகின்றன. பெரிதானதாபம், சோகம், மனக்கொதிப்பு, த்ருப்தியில்லாமை, பொறுமையில்லாமை ஆகிய இந்த ரஜோகுணத்தின்

அடையாளங்கள் காரணம்பற்றியும் காரணமில்லாமலும் காணப்படுகின்றன : அஜ்ஞானம், ராகம், மோகம், அஜாக்ரதை, கர்வம், பயம், ஸமிருத்தியில்லாமை, தீனாயிருத்தல், அதிக மோகம், ஸவப்நம், சோம்பஸ் என்னும் பலவிதமான தமஸின் குணங்கள் எப்படியாவது உண்டாகின்றன. அவைகளில் சரீரத்திலோ மனத்திலோ ப்ர்தியுடன் உண்டாகுங்காரியத்தை ஸாத்விகபாவமென்று ஊகிக்க வேண்டும். துக்கத்துடன்கூடி ஆத்மாவுக்கு அப்ரியத்தைச் செய்வதை ரஜோகுணமே ப்ரவ்ருத்தித்ததென்று பரபரப்பின்றி நினைக்க வேண்டும். மோகத்துடன்கூடிச் சரீரத்திலோ மனத்திலோ உண்டாகிற அதை ஊகிக்க முடியாததும் அறியமுடியாததுமான தமோ குணமாக நிச்சயிக்கவேண்டும். இவ்விதம் புத்தியின் கதிகள் முழு மையும் இப்பொழுது விரித்துரைக்கப்பட்டன. இதை அறிந்தால் வித்வானுவான். இதைத் தவிர வித்வானுக்கு வேறு வகைணம் ஏது? ஸ-ஏக்ஷ்ட்யான புத்திக்கும் கேஷ்க்ரஜ்ஞனுக்குமுள்ள இந்த வித்யா சத்தை அறியக்கடவாய். இவைகளில் ஒன்று குணங்களைப் படைக்கிறது ; ஒன்று குணங்களைப் படைப்பதில்லை மத்ஸ்யமானது ஜலத்தைக் காட்டிலும் வேறாகவும் அதனுடன் சேர்ந்ததாகவுமிருப்பது போல (ஆத்மாவும் புத்தியும்) இபற்கையாகவே வேறானவையும் எப்பொழுதும் ஒன்றேடொன்று சேர்ந்தவையுமாயிருக்கின்றன. குணங்கள் ஆத்மாவை அறிகிறதில்லை ஆக்மாவானது குணங்களெல்லா வற்றையும் அறிகிறது. ஆத்மாவானது குணங்களைப் பார்ப்பதாகவும் நினைக்கிறபடி அவைகளில் பற்றுள்ளதாகவுமிருக்கிறது. புத்திக்கு ஆச்சர்யமில்லை. குணங்களுடைய ஸ்ருஷ்டியினிலே இதனுடையஸ்தவமும் அறிவும் ஏற்படுகின்றன. ஒரு சமயம் மற்றவைகள் குணங்களைப் படைக்கின்றன. இந்தப்புத்தி அறிகின்றது. புத்தியானது குணங்களை ஸ்ருஷ்டிக்கின்றது. ஜீவன் அபிமானிக்கிறான். அந்தப் புத்திக்கும் ஜீவனுக்கும் இந்தச் சேர்க்கையானது நிலையுள்ளது. அசேதனங்களும் அறியாதவைகளுமான இந்திரியங்களால் விஷயத்தின் பிரகாசத்திற்காகப் புத்தியானது இடையில் ஏற்படுத்தப்படுகிறது. இந்தரியங்கள் பெரியதீபம் போன்றவை. அப்படிப்பட்ட இந்த விஷயத்தை இவ்வித இயற்கையுள்ளகாக நினைத்து சஞ்சரிக்கும் மனிதன் துக்கமில்லாதவனும் சந்தோஷியாதவனும் மத்சரமில்லாதவனுமாயிருப்பான். இது குணங்களைப்படைப்பது, சிலங்கியானது நாலீப் படைப்பதுபோல ஸ்வபாவளித்தமாகவேயுள்ளது.

## கங்க ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

குணங்கள் நால்களைப்போல அறியக்கூடியவர்களை. குணங்கள் நாசத்தை அடைகின்றன. இங்குக்கிப்பதில்லை. எனின்லில், அவைகளின் ப்ரவ்ருத்தியானது அறியப்படுகிறதில்லை. இவ்விதம் சிலர் நிச்சயிக்கின்றனர். மற்றவர்கள் குணங்களுக்கு நிவ்ருத்தியென்று நிச்சயிக்கின்றனர். இவ்விதம் புத்தியின் சிந்தாரூபமாயும் உறுதியாடுமிருக்கிற இஷ்தவர்த்தியத்தின் முடிச்சை அவிழ்த்தாவிட்டுச் சோகமில்லை வனும் ஸம்சாரமற்றவனுமானி ஸாக்ஷாத்திருக்கவேண்டும். மனிதர்கள் மோகமாறிற ஜலத்தினை நிறைந்ததும் பெரிதுமானு சப்சாரங்கியில் விழுந்து நூனோயோகமயமான மேட்டுப்பதேசத்தை அறியாமல் வாடுவது தோல் ஆத்பாஜ்ஞானமுள்ளவர்களும் தீர்க்காருமான வித்வான்கள் (மோக) ஜலத்தின் அக்கரையைத் தோணியால் அடைவதால் வாடுவதில்லை. மேலான நூனமே தோணி. அவித்வான்களுக்கு ஏற்படும் பெரிய பயமானது வித்வான்களுக்கு உண்டாகிறதில்லை. ஒருவனுக்கும் அதிகமான கதியான்துகிடையாது. வேதமானது இந்தமோக்ஷத்தில் ஒரேதரமாக ஸமமான தன்மையைத் தெரிவிக்கிறது. இந்த விதவானைவன் அந்தஜன்மத்தில் செய்கிறதும் முன்ஜன்மத்தில் செய்ததுமான மிக்க தோழமுள்ள கர்மாவை ஒரே நூனத்தினால் அழிக்கிறான். பிறன்செய்த அநிஷ்டத்தைத் தூஷிப்பது, தான் அதைச் செய்வது ஆகிய இரண்டையும் செய்யான்" என்று சொன்னார்.

(இருநூற்றெட்டாண்ணூற்றிரண்டாவது அத்யாயம்.

மோகாந்தர் ம. (தோடர்ச்சி.)

—\*—\*—\*—\*—

(துக்கமுதலியன தோடராமலிருத்தற்குரிய காரணத்தை ஸமங்கர் நாரதருக்குச் சோல்லியது.)

ஏதிஷ்டிரர், "ஓ ! பிராமஹீர ! பிராணிகள் எப்பொழுதும் மனவருத்தத்தினை உண்டான துக்கத்திலும் மாணத்திலும் நடுங்குகின்றன. அவ்விரண்டும் எங்களுக்கு உண்டாகாமலிருக்கும் விதத்தை எனக்குசொல்லும்" என்றுகேட்க, பிஷ்மர்சொல்லத் தொடங்கினார்.

"ஓ ! பாரதனே ! இந்த விஷயத்திலும் நாரதருக்கும் ஸமங்கருக்கும் நடந்த ஸம்வாதரூபமான பழைய சரித்திரதாதச் சொல்லுகின்றார்கள். நாரதர், 'மார்பினால் வணங்குகிறவர்போலவும் புஜங்க

ஶால் (ஸ்மோர நதியைத்) தாண்டுகிறவர்போலவுமிருக்கிறீர். எப் பொழுதும் மனத்தில் மிக்க சந்தோஷமடைந்து சோகமற்றவர் போலக் காணப்படுகிறீர். உம்மிடத்தில் ஒருவித பயத்தையும் சிறி தும் நான் காணவில்லை. நித்தியம் திருப்தியடைந்தவர்போல ஸ்வ ஸ்தராய்ச் சிறுவன்போல வ்யவஹரிக்கின்றீரே' என்று சொன்னார். ஸமங்கர், 'ஓ! நாரதரே!' நான் வைகலமான பிராணிகளிடத்து ஓம் நடந்ததையும் 'நடக்கின்றதையும் நடக்கப்போகின்றதையும் அவைகளின் தத்வங்களையும் அறிகின்றேன். அதனால், நான் மன வருத்தமில்லாதவனுயிருக்கிறேன். நான் உலகத்தில் கார்ய்ச்சங்களின் ஆரம்பங்களையும் மறுபடி பயன்களின் உற்பத்திகளையும் நானுவித மான பயன்களையும் அறிவேன். அதனால் நான் மனவருத்தமில்லாத வனுயிருக்கிறேன். ஓ! நாரதரே! நாதனில்லாதவர்களும் இருப்பிட மில்லாதவர்களும் (கல்விசெல்வமுதலிய) கதியுடையவர்களும் குரு டர்களும் மூடர்களும் ஜீவிக்கின்றார்கள். ஜீவிக்கிறவர்களான நம் மையும் பாரும். முன்செய்த வினையினுலேயே ரோகமில்லாத அவ யவங்களுடைய தேவர்களும் பலவான்களும் பலமில்லாதவர்களுமே ஜீவிக்கின்றார்கள். அவ்வாறே நம்மையும் மேலாக நினையும். ஆயிர மூல்ளவர்களும் ஜீவிக்கின்றார்கள். நாறுள்ளவர்களும் ஜீவிக்கின்றார்கள். சிலர் கிரையினுலும் ஜீவிக்கின்றார்கள். ஜீவிக்கின்ற நம்மை யும் பாரும். ஓ! நாரதரே! நாம் துக்கத்தை அடையாமலிருக்கும் போது நமக்குத் தர்மத்தினுலோ உலகவியாபாரத்தினுலோ என்ன பயன் ஏற்படவேண்டும்? ஸாகங்களும் துக்கங்களும் அழியும்தன் மையுள்ளனவாயிருப்பதால் அவைகள் (நம்மைத்) துன்பப்படுத்தா. 1 மேலான அறிவுடைய மனிதர்கள் இந்திரியங்கள் கலக்கமற்றிருப்பது ப்ரஜ்ஞங்குக்குக் காரணமென்று சொல்லுகின்றனர். இந்திரியங்கள் மோகத்தை அடைகின்றன; துக்கத்தையும் அடைகின்றன. இந்திரியங்கள் மயங்கியவனுக்கு அந்தப் பிரஜ்ஞங்கின் லாபமானது இல்லை. மூடனுக்கு அந்தமோகமே மறுபடி கர்வமாகின்றது. மூடனுக்கு இந்த லோகமுமில்லை; பரலோகமுமில்லை. எப்போதும் துக்கங்களே உண்டாவதில்லை. எப்பொழுதும் ஸாகத்தின் லாபமுமில்லை. மாரிமாறிக்கொண்டிருக்கின்ற வாஸனாபமான பெரிய ஜ்வரத்தை என்னைப்போன்றவன் ஒருபோதும் அடையாட்டான்; பிரியமான போகங்களையோ ஸாகத்தையோ அனுஸரிக்கமாட்டான்;

1 ஒரு சொல் விடப்பட்டது; இங்கு பழையவரை சிறிது வேறுபடுகிறது.

காடு

## ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

நேங்த துக்கத்தையும் சிந்திக்கமாட்டான்; மனத்தை ஸமாதானஞ் செய்துகொண்டு பிறருடைய ஸாகமுதவியவற்றில் ஆசைப்படாம விருப்பான். வரப்போகிற லாபத்தைக்குறித்தும் ஸந்தோஷிக்க மாட்டான். தனலாபமானது அதிகப்பட்டபொழுதும் ஸந்தோஷத்தை அடையமாட்டான்; பொருள் அழிவ்திலும் துக்கிக்கமாட்டான்; பரலோகத்தில் உறவினர், செல்வம், நல்லகுலம், கல்வி, மந்திரங்கள், பலம் ஆசிய எல்லாம் துக்கத்திலிருந்து காக்கத் திறமையுள்ளவையல்ல. ஆனால், மனிதாகள் நல்ல சீலத்தினால்தான் சாங்திய அடைகின்றார்கள். யோகமில்லாதவனுக்குப் புத்தியிராது. யோகமில்லாதவன் ஸாகத்தை அடைவதில்லை.<sup>1</sup> மனத்தை வெளியில்விடாமல் தரிப்பது துக்கத்தை விலக்குவது ஆசியு இரண்டும் ஸாகம். (விஷயத்தில்) பிரியமானது ஸந்தோஷத்தை உண்டுபண்ணுகிறது. அந்த ஸந்தோஷம் காவத்தை விருத்திசெய்கிறது. கர்வமானது நரகத்துக்கீர்க்காரணமாகிறது. ஆகையால், நான் அவைகளை முழுதும் தள்ளி இருக்கிறேன். உலகத்தில் இந்தத் தேகத்தி னுடைய சேஷ்டையினால் ஸாகதுக்கங்களில் மோகத்தையுண்டு பண்ணுகிற சோகம், பயம், கர்வம் இவைகளை ஸாக்ஷிபோல்ப்பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறேன். தனத்தையும் காமத்தையும் தள்ளி விட்டுச் சோகமில்லாதவனும் கவலையில்லாதவனுமாகி ஆசை மோகங்களையும் தள்ளிவிட்டு இந்தப் பூமியில் ஸஞ்சரிக்கிறேன். அமிருதபானஞ்செய்தவனுக்குப்போல எனக்கு இகத்திலோ பரத்திலோ மரணத்திலிருந்தோ அதாமத்திலிருந்தோ லோபத்திலிருந்தோ ஓரிடத்திலிருந்தும் சிறிதும் பயமில்லை. ப்ராம்மணரே! பெரிதும் அழிவறறதுமான தவத்தைச் செபத்தால் இலாத அறிகிறேன். ஓ! நாரதரே! அதனால் என்னைச் சோகம் வந்தடைந்து வருத்துவதில்லை என்று சொன்னா” என்றா.

இருநூற்றெட்டாண்ணாற்றமுன்றுவது அத்யாயம்.

மோ கஷ் தர் மம். (தோடர்ச்சி.)

—\*—\*—\*—\*—

(நாரதர் மேன்மையடைதற்குரிய காரணங்களைக் காலவருக்குச் சோல்லியது.)

யுதிஷ்டிரர், “ பிதாமஹரே! சாஸ்திரங்களின் தத்வத்தை அறியாதவனும் எப்பொழுதும் சந்தேகமுள்ளவனும் (ஆத்மஜங்கானத்

1 ‘ந்துப’ என்னும் பதம் விடப்பட்டது.

திற்காக) முயற்சிசெய்யாதவனுமாயிருப்பவனுக்கு சரேயஸாக்குக் காரணத்தைச் சொல்லும்' என்று கேட்க, பிழ்மர் சொல்லத் தொடங்கினார்.

"எப்பொழுதும் (மாதாழுநலான) குருக்கஞ்சைய பூஜையும் பெரியோர்கஞ்சைய ஸேவையும் குருமுகமாகச சாஸ்திரங்களைக் கேட்பதுமேநிலையான சரேயஸாக்குக் காரணமாகச சொல்லப்படுகின்றன. இவ்விஷயத்திலும் காலவருக்கும் தேவரிஷியான நாரதருக்கும் நடந்த ஸம்வாதரூபமான் பழைய இககலையைச் சொல்லுகின்றார்கள். இந்திரியங்களை ஜயித்தவரும் மோசங்கதை விரும்புகிறவருமான காலவர் மோஹமும் சரமாமறைவரும் எல்லா வேதங்களையும் ஜனர்த்தவரும் ஞானத்தினாலை திருப்தி அடைந்தவரும் மனவடக்கமுடையவருமான நாரதரை நோக்கிச் சொல்லலானார். 'உலகத்தில் ஒரு புருஷன் எவ்விதக் குணங்களாலே மனிதர்களில் நீப்புக்கொள் எப்படுகிறானே அவ்விதக் குணங்களையல்லாம உம்மிடத்தில் ஸ்திரமாகக் காண்கிறோம். இப்படிப்பட்டபண்டிதரான நீர் வெகுகாலமாக மூடர்களாயிருப்பவர்களும் உலகத்தின் ததவத்தை அறியாதவர்களுமான எங்களுடைய சங்கேதக்குதை நிவ்ருத்திசெய்யவேண்டும், பொதுவாகக் காரியங்களைத் தெரிந்துகொண்டால்லவா இவ்விதம் பிரவிருத்தி ஏற்படுமே? எது செய்யவேண்டியதோ அதை நாங்கள் உறுதியாக அறியவில்லை. அதைச் சொல்லவேண்டும். ஓ! பகவானே! எல்லா ஆச்சரமங்களும் தனித்தனி ஆசாரங்களை, வெளியிடுகின்றன. எல்லோரும், 'இது சரேயஸ்கரம்; இது சரேயஸ்கரம்' என்று போறிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். சாஸ்திரங்களைக் கொண்டாடுகின்றவர்களும் சாஸ்திரங்களாலே வெவ்வேறு மார்க்கங்களில் பிரவிருத்தித்தவர்களுமான அவர்களைப் பார்த்து எங்கள் சாஸ்திரங்களால் ஸங்கோஷத்தை மூடாதநாங்கள் சரேயஸை அறியவில்லை. சாஸ்திரமொன்றுயிருக்குமானால் அப்பொழுது சரேயஸ் ஸ்பஷ்டமாகும். அனேகமான சாஸ்திரங்களாலே சரேயஸானது மிகவும் ரகஸ்யமாக வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்தக் காரணத்தினால் சரேயஸானது எனக்கு அறியமுடியாததாகத் தோற்றுகிறது. ஆகையால், பகவானை நீர் அதை எனக்குச் சொல்லும். நான் உம்மை அடுத்தவன், உபதேசியும்' என்று கேட்க, நாரத், 'ஓ! காலவரே! ஐயா! தனித்தனியே ஏற்படுத்தப்பட்ட ஆசரமங்கள் நான்கு. அப்படியே அந்த எல்லாவற்றையும் உட்புகுங்கு நீர் கவனித்துப்பாரும். அந்த அந்த ஆசரமங்களுடைய அந்த அந்தவிடத்தில் தனித்தனியாய் விளங்கி

மாக ப்ரவிருத்தித்த பலவாறுன குணங்களுடைய உத்தேசத்தைப் பாரும். அவர்கள் ஸந்தேகமற நன்றாக இஷ்டத்தையடைகிறதில்லை. மற்றவர்கள் ஆச்சரமங்களுடைய மேலான கதியைக் கண்டுகொண்டார்கள். எது நன்றாக மோகஷ்சாதனமோ அதுதான் சந்தேக மில்லாத ஸ்வரூபத்தையுடையதாயிருக்கிறது. மிதர்களை அனுக்கிரகிப்பதையும் சத்துருக்களை நிக்ரகிப்பதையும் தர்மார்த்தகாமங்களைத் தேவேதையும் புத்திமான்கள் சரேயஸாகச் சொல்லுகிறார்கள். பாபகர்மத்தினின்றும் விலகுவது, எப்பொழுதும் புண்ணியசீலனுமிருப்பது, ஸத்துக்களோடு ஸஹவாஸம் இவைகள் ஸந்தேகமில்லாமல் சரேயஸாகின்றன. எல்லாப் பிராணிகளிடத்திலும் மிருநுவாயிருத்தல், உலக வியவஹாரங்களில் நேராயிருத்தல், 'மதுரமானவாக்கு ஆகிய இவை சம்ஸயமின்றி சரேயஸாயிருக்கின்றன. தேவதைகளுக்குப் பித்ருக்களுக்கும் அதிதிகளுக்கும் (ஹவிஸ-முதலான வற்றைக்) கொடுப்பதும் வேலைக்காரர்களைக் கைவிடாமலிருப்பதும் ஸம்சயமின்றி சரேயஸாகின்றன. ஸத்யத்தைச் சொல்வது சரேயஸ். ஸத்யத்தை அறிவதோவென்றால் லேசாயில்லை. பிராணிகளுக்கு மிதவும் ஹிதமாயிருக்கின்ற இதை நான் ஸத்யமாகச் சொல்லுகிறேன். அகங்காரத்தைத் தள்ளுவதும் அஜாகாரதையை விலக்குவதும் ஸந்தோஷமும் ஒரே விதமான நடக்கையும் நிலைபெற்ற சரேயஸாகச் சொல்லப்படுகின்றன. விதிப்படி வேதாத்யயனமும் வேதங்கங்களுடைய அத்யயனமும் ஞானஸாதனங்களை அறிய விரும்புவதும் ஸந்தேகமின்றி சரேயஸாகின்றன. சரேயஸை விரும்புகின்றவன் நிமித்தமின்றி சப்தம் ஸ்பார்சம் ரூபம் ரஸம் கந்தம் இவைகளை எவ்விதத்தினாலும் அதிகமாகப் பற்றக் கூடாது. சரேயஸை விரும்புகின்றவன் ராத்ரியில் ஸஞ்சரிப்பதையும் பகலில் நித்ரை செய்வதையும் சோம்பலையும் கோட்சொல்லுவதையும் மதத்தையும் ஆகாரமுதலையதை அதிகமாகக் கொள்ளுகிறதையும் ஆகாரம் செய்யாமலே இருப்பதையும் தள்ளவேண்டும். பிறருடைய தூஷணையினால், தன்க்கு மேன்மையைத் தேடுக்கூடாது. தன்னுடைய குணங்களாலேயே மற்றவர்களைக் காட்டி வூம் விசேஷமான மேன்மையைத் தேடுவேண்டும். அநேகமாகக் குணமில்லாமலேயிருக்கிற டினிதர்கள் தம்மைத்தாமே கொரவித்துக்கொண்டு தங்களுடைய குணங்களின் குறைவினால் குணசாசிகளான இதர்களைத் தோஷங்க்கால்வீ விலக்குகின்றார்கள். மறுபடி அவர்கள் (மற்றவர்களால், 'நீங்கள் சொல்வது ஸரிதான்' என்று) அலுவரித்துச் சொல்லப்பட்டவர்களும் தங்களுடைய

மானத்தினால் கர்வழுடையவர்களுமாகிய மற்றள்ளாஜனங்களையுங் காட்டிலும் தம்மை மிகவும் சூணமுடையவர்களாக நினைக்கின்றார்கள். சூணங்கள்நிறைந்த வித்வானுனவன் ஒருவனுடைய நின்தையையுங் சொல்லாதவனும் தன் கெளரவத்தை ச்லாகியாதவனுமாகிப் பெரி தான் புகழை அடையவேசெய்கிறான். சுத்தமும் நல்லவாஸையுள்ள விதுமான புஷ்பங்களின் வரலையானது சொல்லாமல் தானே வீசுகிறது. அப்படியே ஆகர்யத்தில் நிமலமானஸ்ராயன் சொல்லாமலிருந்து கொண்டே பிரகாசிக்கிறான். இவைழுடுதலானவைகளும் முற்றுழுங்கள் அசேதனங்களும் பேசாமலே உலகத்தில் புகழால்விளங்குகின்றன. மூடனுனவன் சூணமற்றவனுனதன்னைப் புகழ்வதனால் உலகத்தில் பிரகாசிக்கிறதில்லை. வித்வானுனவன் சூழியில் வைத்து மறைக்கப் பட்டவனுயிருந்தாலும் பிரகாசிக்கிறான். கம்பீரமாகச் சொல்லப்பட்டாலும் அவத்தான் சப்தமானது மறைந்துவிடுகிறது. மெதுவாகச் சொல்லப்பட்டாலும் நல்லவசனமானது உலகங்களில் விளங்கவே செய்கிறது. மூடர்களும் கொழுத்தவர்களுமானவர்களுடைய ஸாரமில்லாததும் அதிகமுயாயிருக்கிற வாத்தையானது ஸ்ராயன் தன்னை அக்நிருபமாகக்காண்பிப்பதுபோல அவர்களைக் கொடுமையுள்ளவர்களாகக் காண்பிக்கிறது. இந்தக் காரணத்தினால் பெரியோர்கள் வேறுவேறுயிருக்கிற ஞானத்தைத் தேடுகின்றார்கள். பிராணிகளுக்குப் பிரஜனாயின்லாபமே உத்தமமாக எனக்குத் தோன்றுகின்றது. புத்திமானுனவன் தெரிந்தவனுயிருந்தாலும் தன் ணைக்கோமலிருக்கும்பொழுது ஒருவனுக்கும் சொல்லக்கூடாது. நியாயவேரதமாய்க் கேட்கிறவனுக்கும் ம்ருமொழி சொல்லக்கூடாது; மூடன்போல உட்கார்ந்திருக்கவேண்டும். ஆகையால், கர்மத்தை நித்தியமாகக்கொண்டவர்களும் ஸாதுக்களும் கொடுப்பவர்களும் தங்களுக்குரிய தர்மங்களில் பற்றுள்ளவர்களுமான மனிதர்களிடத்தில் வாஸத்தைவிரும்பவேண்டும். ச்ரேயஸவிருந்துப் பிறவன் எந்த இடத்தில் நான்குவர்ணங்களுடைய தர்மங்களுக்கும் கலப்பு உண்டாயிருக்கிறதோ அந்த இடத்தில் எவ்விதத்தினாலும் வாஸத்தைச் செய்யக்கூடாது. இவன் ஒருப்ரயத்தனமுமில்ஸாத வனும் கிடைத்தபடி ஜீவிக்கிறவனுமாயிருந்தாலும் புண்யசாஸிகளிடத்தில் சேர்க்கையால் நிர்மலமான புண்யத்தையும் பாவிகளிடத்தில் சேர்க்கையால் பாவத்தையும் அடைவான். ஜலம் அக்னி சங்கிரன் இவற்றின் ஸ்பரிசத்தை அனுபவிக்கிறதுபோல நல்லோர் தீயோர்களுடைய ஸம்பந்தத்தை ஈாம் பார்த்திரேம். யஜ்ஞஶேஷத்

காந்தி

## ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

தைப் புஜிக்கின்றவர்கள் இதரவிஷயத்தைப்பாராமல் புஜிக்கின்றார்கள். எவர்கள் இதரவிஷயங்களை (ஆராய்ந்து) புஜிக்கின்றார்களோ அவர்களைக் கர்மங்கள் தொடருமென்று அறியும். எந்தத்தேசத் தில் சொன்னபடி நடவாதவர்களும் மரியாதயின்றிக் கேட்கிற வர்களுமாயிருக்கிறவர்களுக்குப் பிரச்மதத்வத்தை ஒருவன் சொல்லுவானே<sup>1</sup> அந்தத் தேசத்தை நல்ல சித்தமுள்ளவுன் தள்ளவேண்டும். எந்தத்தேசத்தில் குருசிஷ்யர்களுடைய செய்கையானது சாஸ்திரப்படி ஏற்பட்டதும் நன்றாக ஸ்தாபிக்கப்பட்டதுமாயிருக்குமோ அந்தத் தேசத்தை எவன் தள்ளுவான்? எந்த இடத்தில் வெளியிலுள்ள வர்கள் வித்வான்களுக்கு நிச்சயமாகத் தோழித்தைச் சொல்லுவார்களோ அந்தத் தேசத்தில் தனக்குக் கொரவத்தை விரும்புகிறவனே எந்தப்பண்டிதன் வலிப்பான்? எந்தத் தேசத்தில் லோபிகளாலே தர்மதனை அனைகள் பெருமபாலும் உடைக்கப்பட்டிருக்கின்றனவோ, அந்தத் தேசத்தை, முன்றூனை பற்றினரிகின்ற வஸ்திரத்தைப்போல, யார்தான் விடமாட்டான்? எந்தத்தேசத்தில் அசசமும் மத்ஸரமுமின்றி ஜனங்கள் தர்மதை அனுஷ்டிக்கின்றார்களோ அங்கே ஜனிககவேண்டும். புண்டிசீலர்களான ஸாதுக்களிடத்தில் வலிக்கவேண்டும். எந்த இடத்தில் ஜனங்கள் தனத்திற்காகத் தர்மதை அனுஷ்டிக்கின்றார்களோ அவர்களிருக்குமிடத்தை அடுத்து ஒருபோதும் வலிக்கக்கூடாது. அந்த ஜனங்கள் பாபம் செய்கிறவாகளால்லவா? எந்த இடத்தில் ஜனங்கள் பாவத் தொழிலால் ஜீவிக்க விரும்புகிறார்களோ அந்த இடத்திலிருந்தும், ஸர்ப்பத்தோடுகூடிய 'கிருகத்திலிருந்து ஒடுவதுபோல, வேகமாக ஓடவேண்டும். கட்டிலிலேறி வலிக்கின்றவன், தனக்கு சேந்மத்தை விரும்புவானால் பசசாத்தாபம் அடையக்கூடியகர்மானை முதலிலேயே செய்யாமலிருக்கவேண்டும். எந்தத் தேசத்தில் அரசனுப் அரசனுக்கடித்த மந்திரிமுதலான புருஷர்களும் குடும்பிகளுக்கு முந்தி ஆகாரம் செய்கின்றார்களோ மனஸ்வியானவன் அந்தராஜ்யத்தை விடவேண்டும். எந்த ராஜ்யத்தில் வேதாத்தியயனம் செய்த வர்களும் தர்மத்தை நித்யமாகவுடையவர்களும் பரம்பரையாயிருப்ப வர்களும் வேள்விசெய்வித்தலும் வேதாத்தியயனம் 'செய்வித்தலு முடையவருமாயிருக்கிறவர்கள் முந்தி போஜனம் செய்கின்றார்களோ அந்தராஜ்யத்தில் வலிக்கவேண்டும். எந்த ராஜ்யத்தில் ஸ்வாத்ராகாரமும் ஸ்வதாகாரமும் வஷ்ட்காரமும் நன்றாக அனுஷ்டிக்

கப்பட்டு எப்பொழுதும் நடந்துவருகின்றனவோ அந்த ராஜ்யத்தில் விசாரியாமல் வளிக்கவேண்டும். எந்த ராஜ்யத்தில் ஜீவனத்தினால் சரமத்தையடைந்தவர்களும் அசத்தர்களுமான பிராம்மணர்களைப் பார்ப்பானாலே விஷம் கலந்த மாம்சத்தைப்போலப் பக்கத்திலிருக்கிற அந்த ராஜ்யத்தை விடவேண்டும். எந்த ராஜ்யத்தில் மனிதர்கள் யாசிக்கப்படாமலே அன்புடன் கொடுக்கின்றார்களோ அந்த ராஜ்யத்தில் நல்ல மனமுள்ளவன் மனக்கவலையற்றுக் கிருதகிருத்தியன் போல வளிக்கவேண்டும். எந்த ராஜ்யத்தில் விநயமில்லாதவர்களிடத்தில் சிறைச்சூடும் சிற்றவசமுள்ளவர்களிடத்தில் பூஜையும் நடக்கின்றனவோ அதே ராஜ்யத்தில் ஸஞ்சரிக்கவேண்டும். அங்குள்ள புண்யசீலர்ஜான ஸாதுக்களிடத்தில் வளிக்கவும்வேண்டும். எந்த ராஜ்யத்தில் அடக்கமுள்ளவர்களைக் கோடிக்கிறவர்களும் ஸாதுக்களைத் துண்பஞ்செய்கிறவர்களும் லோடிகளுமான துஷ்டர்களுக்குப் பெரிய சிலசங் நடக்கின்றதோ அந்த ராஜ்யத்தில் வளிக்கவேண்டும். எந்த ராஜ்யத்தில் எல்லா ஸம்பத்துக்களுமிழுள்ள அரசன் காமங்களை விலக்கித் தர்மதாத நிதியமாகக் கொண்டு தர்மமாக ராஜ்யத்தைப் பரிபாலனம் செய்வானே அந்த ராஜ்பத்தில் விசாரியாமல் வளிக்க வேண்டும். அரசர்கள் சிலதுக்குத்தக்கபடியிருப்பார்கள்லவா? தமக்கு நன்மையைப்பட்டபொழுது ஶ்ரேவாஸிகளான எல்லா ஜனங்களையும் சீக்கிரம சரேயஸௌடி சேர்ப்பீப்பாகள். ஜூயா! நீ கேட்டமையால இந்த சரேயஸானது என்னால் உனக்குச் சொல்லப்பட்டது. தனக்குரிய முக்கியமான ச்ரேயஸானது அறியமுடியாதது! இந்தப்படி ஜீவனத்தை நடத்துப் பிராணிகளுடையநன்மயில் மனததுடனிருப்பவனுக்குத் தவசதினாலேயே இவ்வுலகில் மிகுதியான சரேயஸானது வெரிப்பாட்டாரா உண்டாரும்' என்று சொன்னார்" என்றார்.

இருநிற்றுத்தோண்ணூற்றுநான்காவது அத்யாயம்.

மோக்ஷத்ர்மம். (தோடர்ச்சி.)

—ஒத்துடுத்து—

(கருடன ஸகரனுக்கு வைராக்கியமுதலிய மோக்ஷாபாயங்களை  
உபதேசித்தது.)

புதுத்திரர், “எங்களைப்போன்ற அரசனீ எவ்விதமான ப்ரவிருத்தியுடன் உலகில் ஸஞ்சரிக்கவேண்டும்? எப்பொழுதும் எந்தக் குணங்களைப்போன்றும் பற்றுதலாகிற பாசத்தினீன்றும் விடுபடுவான்?’ என்று கேட்க, பிழ்மர் சொல்லத்தொடங்கினார்.

“இந்தவிஷயத்தில் வைனதேயரால் தம்மையனுஸரித்துக் கேட்ட ஸகரமகாராஜனுக்குச் சொல்லப்பட்ட பழமையான சரித்திரத்தை நான் உனக்குச் சொல்வேன். ஸகரன், ‘பிராம்மனாரே! இகத்தில் கேஷமத்தைத் தருவதும் உத்தமமுமான எந்தக்கார்யத்தைச் செய்து ஸாகத்தையடைகின்றான்? எப்படி துக்கத்தையடையாமலும் கலங்காமலுமிருப்பான்? இதை அறிவதற்கு விரும்புகிறேன்’ என்று கேட்டான். இவ்விதம் கேட்க, எல்லாச் சாஸ்திரங்களையும் அறிந்தவர்களில் சிறந்தவரான வைநதேயர் அப்பொழுது அவன் உபதேசம்பெற மிகவும் தக்கவனன்பதையறிந்து இந்த ஸாரமான வார்த்தையைச் சொல்லலானார். ‘உலகத்தில் மோக்ஷஸாகமே ஸாகம். புத்திரர்களிடத்திலும் பசுக்களிடத்திலும் மிகவும் பற்றுள்ளவற்றும் தனதான்யங்களில் கவலையுள்ளவனுமான மூடன் அதை அறிகிறதில்லை. பற்றுதலுள்ள புத்தியிடயவனும் நிலையில்லாத மனமுடையவனுமான அவன் சீர்திருத்த முடியாதவன். ஸநேகமாகிற கஷித்ரூல் கட்டுண்ட அந்த மூடனைவன் மோக்ஷத்திற்குரியவனுகிற தில்லை. ஸநேகத்தாலுண்டான பாசங்களை உனக்குச் சொல்லுகிறேன். அவைகளை என்னிடம் கேள். காதுள்ள தலையால் (கேட்டு) அறிகின்றவனால் (அவைகள்) அறுக்கக்கூடியவைகளாகின்றன. புத்திரர்களையுண்டுபண்ணிக் காலக்கிரமமாக யெளவனப்பிராயமுள்ளவர்களான அவர்களை (கிருகத்தில்) இருக்கச்செய்து (தங்கள்) ஜீவனத்தில் திறமையுள்ளவர்களாக அறிந்து அவர்களிடமிருந்து விடுபட்டு ஸாகமாக, ஸஞ்சரிக்கக்கடவாய். மனைவியைப் புத்திரவதியும் பிராயமுதிர்க்கவனாம் முன் உன்னால் லாலனை செய்யப்பட்டவனும் புத்திரர்களிடத்தில் அன்புள்ளவனுமாகத் தெரிந்து காலக்கிரமத்தால் மேலான

1 ‘சோத்துக்கு வேதாந்த சர்வனம் பயன்’ என்பது கருத்து.

மோக்ஷவிஷயத்தைக் கவனித்துப்பார்த்து அவளை விட்டுவிடு. புத்திர ஹுள்ளவனுயிருந்தாலும் இல்லாதவனுயிருந்தாலும் முக்தனைகி ஸாகமாக நட. நீ இந்திரியங்களாலே இந்திரியவிஷயங்களை விதிப்படி அனுபவித்து அந்த விஷயங்களில் உற்சாகத்தை விட்டு முக்தனைகிச் சுகமாக நட. தற்செயலாகக் 'கிடைத்த விஷயங்களில் 'விருப்பு வெறுப்பின்றி) ஸமாக இரு. மோக்ஷத்தைப் பயனாகவுடைய இந்தத் தியாகமானது உனக்கு முதலில் என்னால் சுருக்கமாகச் சொல்லப்பட்டது. ஜினி, மறுபடியும் விஸ்தாரமாகச் சொல்லுகிறேன். அதைக் கேள். விஷயத்தினின்றும் விடுபட்டவர்களும் பய்ம் நீங்கி னவர்களுமான மனிதர்கள் உலகத்தில் ஸாகமாக ஸஞ்சாரிக்கின்றார்கள் ; பற்றுள்ள மனமுடைய மனிதர்கள் நாசத்தயடைகின்றார்கள், அந்தவிஷயத்தில் சந்தேகமில்லை. கிருமிகளும் ஏறும்புசளும் ஆகாரத்தைத் தேவெதுபோல மனிதர்கள் ஆகாரத்தைத் தேவெது வேயே பற்றுள்ளவர்களாயிருக்கிறார்கள். உலகத்தில் பற்றில்லாத வர்களே ஸாகிகள் ; பற்றுள்ளவர்களே நசிக்கின்றார்கள். மோக்ஷத்தை நாடுகின்ற உன்னலே ஸ்வஜனத்தின் விஷயத்தில், 'நானில்லாமற் போனால் இவர்கள் எப்படி இருப்பார்கள்?' என்று கவலைப்படத் தக்கதில்லை. பிராணியானது தானே உண்டாகிறது ; தானே விருத்தியடைகின்றது ; தானுகவே ஸாகதுக்கங்களையும் மரணத்தையுமடைகின்றது. மனிதர்கள் உலகத்தில் போஜனத்தையும் வஸ்திரத்தையும் மாதாவினாலும் பிதாவினாலும் சேகரிச்கப்பட்டதையும் தம் கர்மத்தினாலேயே அடைகின்றனர். முன் செய்யப்படாதது ஒன்று மில்லை, உலகத்தில் எல்லாப்பிராணிகளும், தெய்வத்தால் ஏற்படுத்தப்பட்ட ஆகாரங்களையுடைவைகளும் தம் கர்மங்களாலே ரகஷிக்கப்பட்டவைகளுமாகிப் பூமியில் ஸஞ்சாரிக்கின்றன. மண்கட்டிபோன்றவனும் எப்பொழுதும் பரதந்திரனும் மனங்றுதியில்லாதவனுமான ஜீவனுக்குத் தன்னுடைய ஜனத்தைப் பகைக்கவோ அல்லது காக்கவோ என்ன காரணமிருக்கின்றது? தன் பார்த்திருக்கும்பொழுதே, பெரிய முயற்சி செய்யப்பட்டிருந்தும் தன் உறவினைப் பூமியில் மிருத்யுவானவன் கொல்லவே செய்கிறானாகையால் தானே அறிந்து கொள்ளவேண்டும். இந்த உறவினர்கள் ஜீவித்துக்கொண்டிருக்கக்கூடியிலும் அவர்களை வளர்த்தலும் காத்தலும் முடிவுபெறுமலிருக்கையிலும் அவர்களை விட்டுவிட்டுச் சாகவே போகிறோம். பிறகு, அவர்கள் மரித்தார்களென்றும் ஸாகத்தையடைந்தார்களென்றும் துக்கத்தை அடைந்தார்களென்றும் நீ அறியாட்டாய். ஆகையால், தானுகவே

அறிந்துகொள்ளத்தச்கதன்க்ரே? நீ இறந்தாலும் ஜீவித்திருந்தாலும் உண் கற்றத்தார் தம் கர்மத்தையே அனுபவிப்பார்களாகயால் இவ் விதமறிந்துகொண்டு உனக்கு ஹிதமாயுள்ளதைச் செய்யவேண்டுமன்க்ரே? இவ்விதமறிந்த நீ இவ்வுலகத்தில் எவன் எவனைச் சேர்ந்தவனைச் செய்யத்துடன் மனத்தை மோக்ஷத்தில் செலுத்து. மேலும் மேலும் மனத்தில் உறுதிசெய்துகொள். இந்த உலகத்தில் எந்தத் தேகிக்குப் பசிதாகமுதலான நிலைமைகளும் குரோதமும் லேபமும் மோகமும் ஜயிக்கப்பட்டிருக்கின்றனவோ நால்மனமுள்ள அவன் முக்தனே. சூதாட்டத்திலும் பானத்திலும் ஸ்திரீகள் விஷயத்திலும் வேட்டையிலும் மோகத்தினால் தவறியும் பற்றுதலில் வாதவன் எப்பொழுதும் முக்தனே. இரவும் பகலும் எப்பொழுதும் போஜனத்துக்காகவே சரமத்தையடைகின்றவன் தோஷபுத்தியுடையவருக்கால சொல்லப்படுகிறேன். எப்பொழுதும் ஜாக்ரதையுள்ளவருகி அடிக்கடி ஸ்திரீகளிடத்தில் உண்டாகும் ஸங்கத்தைத் தன் பிறப்புக்குக் காரணமாக உள்ளபடி அறிகிறவன் முக்தனே. இந்த உலகத்தில் எவன் பிராணிகளுடைய பிறப்பையும் இறப்பையும் செய்கையையும் உண்மையாக அறிகிறோ அவன் முக்தனே. ஆயிரம் கோடி வண்டி தானியங்களில் ஒருபடி தான்யத்தையும், உப்பரிகையில் தன் மஞ்சத்திற்குரிய இடத்தையும் தன் வாழ்ச்சைக்கும் போது மாணவயாகப் பார்க்கிறவன் மோக்ஷத்தை அடைகிறேன். எவன் உலகமானது மிருத்யுவினால் அடிக்கப்படுவதையும் வியாதியினால் பிடிக்கப்படுவதையும் கிழைப்பில்லாமையினால் வருந்துவதையும் பார்க்கிறோ அவன் முக்கியை அடைகிறேன். இவ்வுலகத்தில் எவன் இவ்விதம் பார்க்கிறோ அவன் சந்தோஷமுடையவருவான்; பாராதவன் கெடுக்கப்படுகிறேன். எவன் சிறிது கிடைப்பதாலும் ஸந்தோஷிக்கின்றோ அவனும் முக்தனே. எவன் இனவு யெல்லாம் போக்காவன அக்னி அண்மான ஸோமன் ஆகிய இவ்விரண்டேன்று பார்க்கிறோ அவன் ஆச்சரியமான பதார்த்தங்களாலே பீற்றப்படுகிறதில்லை. அவன் முக்தனே. எவனுக்கு மஞ்சசயனமும் பூஷியும் ஸமானமோ எவனுக்கு நெல்லரிசி அண்ணமும் இழிவான அண்ணமும் ஸமானமோ அவன் முக்தனே. எவனுக்கு வெண்பட்டும் தர்பையாலுண்டான ஆடையும் பிதாம்பரமும் மரவுரிகளும் ஆட்டின் ரோமக்கம்பளமும் தோலும் ஸமானமோ அவன் முக்தனே. எவன் உலகத்தைப் பஞ்சபூதங்களாலுண்டானதாக நன்றாகப் பார்க்கின்றோ பார்த்துவிட்டு ஸமாகவே இருக்கிறோ அவன் இவ்வுலகில்

முக்தனே. எவனுக்கு 'ஸாகதுக்கங்களும் லாபாலாபங்களும் ஜயா பஜயங்களும் விருப்புவெறுப்புக்களும் பயமும் கொயமும் ஸமானமா விருக்கின்றனவோ அவன் எல்லா விதத்தாலும் முக்தனே. இரத்தம், மூத்ரம், அமேத்பம் ஆகிப தோஷங்களுடைய ஸமூகங்களையும் தேர வீம் மிகுந்த சரீரத்தையும் பார்த்து (மனிதன்) தானே முக்தியை கிடைக்கிறன. எவன் கிழுத்தனத்தாலுண்டான நரை திரைகளுடைய ஸம்பங்தத்தையும் சரீரத்தின் இளைப்பையும் நிறம்குன்றிப்போவதையும் கூண லையுமே பார்க்கின்றானே அவன் முக்தனுகிடைக்கிறன. எவன் நாளையைவில் ஆண்ணமயின் கெடுதலையும் கண்஠ெதிரியாமல் போவதையும் செவிடாகப் போவதையும் பலத்தின் குறைவையும் பார்க்கின்றானே அவன் முக்தனுகிடைக்கிறன. எவன் இவ்வுலகத்திலிருந்து பரலோகத்தையடைந்த முனிவர்களையும் தேவர்களையும் சென்றவர்களான அஸ்ரார்களையும் பார்க்கின்றானே அவன் முக்தனுகிடைக்கிறன. அந்தப் பலவகைச்சிறப்புக்களையடைந்திருந்த ஆரிக்கணக்கான ராஜசரேஷ்டர்கள் மண்ணுலகவிட்டுப் போய்விட்டார்களென்றறிந்தவன் முக்தனுகிடைக்கிறன. எவன் உலகத்தில் திரவியங்களை அடைவது அரிதென்றும் துண்பங்களே அதிகமென்றும் குடும்பத்தின் நிமித்தத்தில் துக்கமே உண்டாவதென்றும் அறிகின்றானே அவன் விடுபடுகிறன். உலகத்தில் புத்திரர்களுடைய விரோதமான குணத்தையும் விரோதமானகுணமுடைய ஜனத்தையும் அதிகமாகக் கவனித்து அறிகின்றவனுண எவன்தான் மோக்ஷத்தைப் பாராட்டமாட்டான்? எந்த மனிதன் சாஸ்திரத்தினும் உலகத்தினும் எல்லாவற்றையுமறிந்து மனுஷ்யஜன்மத்தை அஸ்ரம்போலப் பார்க்கிறானே அவன் எல்லாவிதத்தாலும் முக்தனே. கிருஹஸ்தாசரமத்திலிருந்து மோக்ஷத்தில் உன்னுடைய புத்தியானது தளர்ச்சியில்லாமல் செய்பப்படுமானால் என்னுடைய இந்த வார்த்தையைக்கேட்டு முக்தன்போல நடக்கக்கடவாய்' என்று சொன்னார். அப்பொழுது அந்த ஸகரமகாராஜன் அந்தக்கருடபகவானுடைய வார்த்தையை நன்றாகக்கேட்டு 1மோக்ஷத்தையிலுள்ளான் 'குணங்களோடிருந்து பிரஜைகளையும் பரிபாலனங்கெய்தான்' என்று சொன்னார்.

இருநூற்றெண்ணொற்றைந்தாவது அத்யாயம்.

மோக்ஷதர்மம், (தோடர்ச்சி.)

—\*—\*—\*—\*—\*

(உசங்ஸுக்கிரேன்னும் பேயரை அடைந்தக்கதை.)

யுதிஷ்டிரர், “ஐபா! என்னுடைய மனத்தில் எப்பொழுதும் இந்த உற்சாகம் இருக்கிறது. கௌவர்களுக்குப் பிதாமஹரே! ஆகையால், நானும் உம்மிடமிருந்து கேட்கவிரும்புகிறேன். தேவ ரிஷியும் சவியும் மிக்க புத்திமானுமாகிய உசங்ஸு என்பவர் ஏன் எப்பொழுதும் அஸூரர்களுக்குப் பிரியத்தைச் செய்கிறவரும் தேவர் களுடைய அனிஷ்டத்தில் சந்தோஷமுடையவருமானா? அளவற்ற பராக்ரமமுடைய அஸூரர்களுக்குப் பலத்தை எதற்காக விருத்தி செய்தார்? அஸூரர்கள் ஏன் அவரால் எப்பொழுதும் தேவ சரேஷ்டர்களோடு நவரமுள்ளவர்களாகச் செய்யப்பட்டார்கள்? தேவர்களின் காந்திபோன்ற காந்தியுள்ள அந்தஉசனஸ் எப்படி சுக்ர ராயிருப்பதை அடைந்தா? அவர் எப்படி செல்வப்பெருக்கையுமன்றந்தார்? இவை எல்லாவற்றையும் எனக்குச் சொல்லும், மிக்க ஒளியுள்ள அவர் ஏன் ஆகாயத்தின் கடுவோடே போகிறதில்லை? ஓ! பிதாமஹரே! இதை முழுதும் நான் கேட்கவிரும்புகிறேன்” என்று வினாவ, பீஷ்மார் சொல்லத்தொடங்கினார்.

“குற்றமற்றவனே! அரசனே! என்னால் புத்திக்குத் தக்கபடி முன்கேட்கப்பட்ட இவையெல்லாவற்றையும் உள்ளபடி ஜாக்கிரதை யுடன் கேள். ப்ரகுவம்சத்தில் பிறந்தவரும் பூஜ்யரும் உறுதியான விரதத்தை உடையவருமான இந்தமுனிவர் முன் நடந்த ஒரு காரிய நிமித்தமாகத் தேவர்களுக்கு அப்பிரியத்தைச் செய்தார். அளவிறந்த செல்வமுடையவனும் ராஜனென்று பெயருடையவனும் யக்ஷர்களுக்கும் ராக்ஷதர்களுக்கும் அதிபதியும் எப்பொழுதும் பிரபுத் தன்மையுள்ளவனும் பொக்கசத்திற்கும் உலகத்திற்கும் பிரடிவுமான குபோனென்னிருந்துவனிருக்கிறான். ஒரு ஸயயம், யோகத்தில் ஸித்தி பெற்ற அந்த மகாமுனிவா குபோனுடைய சரீரத்தினுள்புகுஞ்சு தனபதியான அந்தத் தேவனை யோகத்தால் ஒன்றுமறியாமல் மயக்கித் தனத்தை அபகரித்தார். தனத்தைக் கவர்ந்தவுடனே குபோன் முன்போல ஸாகத்தையடையவில்லை. துக்கமுற்ற அவன் கோடங்கொண்டு தேவர்களுள் மிகச்சிறந்த ஈசவரரை அடைந்தான். அப்பொழுது அளவற்ற பராக்ரமமுடையவரும் தேவசரேஷ்டரும் ஸம்

ஸாராரோகத்தை விலக்குகிறவரும் சாந்தரும் அனேகம் ரூபங்களுடையவருமான சங்கரரிடம், 'யோகத்தையே உருவமாகக் கொண்ட கவியினுலே என்னைத்துடுத்து என்னுடைய தனம் அபகரிக்கப்பட்டது. மிக்க தவமுடைய அவர் யோகத்தினால் என்னையக்கி வசப் படுத்திக்கொண்டு வெளியிலும் போய்விட்டார்' என்று விஜ்ஞாபனம் செய்தான். ஒ! அரசனே! மகாயோகியான பரமேச்வரர் இதைக் கேட்டு உடனே கோபத்தையடைந்து கண்கள் மிகவும் செங்கிற மட்டும் சூலத்தையேந்தி நின்றார். சிறந்த ஆயுதத்தை எடுத்துக் கொண்டு, 'அவன்' எங்கே? அவன் எங்கே?' என்று சௌல்லீனர். அந்த உசநல் மகாயோகியும் மஹாத்மாவுமான அவருடைய அப்படிப்பட்ட கோபத்தையும் செய்ய நினைத்திருக்கிற காரியத்தையும் அறி ந்து அவருக்குத் தூரத்திலிருந்தார். பிறகு, பிரபுவான சங்கர் (என்னுடைய) போக்கையும் வரவையும் இருப்பபடியும் அறிவார் என்று உக்கிரமான தவத்தோடுகூடிய மஹாத்மாவான மஹேச வரரை நினைத்து யோகசித்தியடைந்த மனத்தையுடைய கவியானவர் ஈச்வரருடைய சூலத்தின் முளையில் காணப்பட்டார். அப்பொழுது தவத்தில் வித்திபெற்ற அந்தச் சுக்ரர் உடனே ஆயுதபாணியான ஈச்வரால் அறியப்பட்ட ஸ்வரூபத்தையுடையவரானார். தேவார்களுக்கெல்லாம் தலைவரான பரமேசவரர் அறிந்து சூலத்தையும் கையினுல் வளைத்தார். பிறகு, அளவற்ற பலமுடைய பாணியினுலே சூலமானது வளைக்கப்பட்டவுடன் உக்கிரமான ஆயுதத்தையுடைய பிரபுவானவர் சூலத்தைப் பார்த்து 1பினாகமென்று சொன்னார். 2தேவசரேஷ்டரும் உமாபத்தியுமான ஈசர் பாணியின் மத்தியை அடைந்த அந்தச் சுக்கிரரைப் பார்த்து வானயத்திற்கு கையினுல் (அவரை) வாயில் மெல்லப்போட்டுக்கொண்டார். பிரபுவான சுக்கிரர், உடனே பரமேச வரருடைய உதரத்தில் பிரவேசித்தார். மஹாத்மாவான இந்தப்பிரகு நந்தனர் அந்த உதரத்தில் ஸஞ்சரித்தா" என்று சொன்னார்.

யுதிஷ்டிரர், "ஓ! அரசரே! மிக்காந்தியுள்ள சுக்ரர் தேவதே வரும் புத்திமானுமான அந்த ஈசருடைய உதரத்தில் எதற்காக ஸஞ்சரித்தார்? பிறகு என்ன செய்தார்?" என்று கேட்க, பிஷ்மர் சொல் வத்தொடங்கினார். "அரசனே! முன்காலத்தில் பெரியவிரதமுடைய

1 'பாணி' என்கிறபெயரில் முதல் எழுத்தான பகாரத்தை இகாரம் சேர்த்தும், 'வளைத்தார்' என்கிற அர்த்தமுடைய, 'அநாமயத்' என்கிற பத்தின் இரண்டாவது எழுத்தான 'நா' என்பதையும் 'க' என்கிற அதிக எழுத்தையும் சேர்த்தும் பினாகம் என்பது? 2 வேறுபாடம்.

அந்த ஈசுவர் ஜலத்தின் மத்தியையடைந்து பத்துலக்ஷ்மி கோடி வருஷங்கள் கட்டைபோல அசையாமலிருந்தார்; செய்யவரிய தவத் தைச் செய்துவிட்டுப் பெரிதான மடுவிலிருந்தும் வெளியில்வந்தார். அப்பொழுது தேவர் ஞாக்கெல்லாம் மேலான தேவரான பிரப்மா அவரிடம் வந்தார். அழிவற்ற ப்ரம்மா தவத்தின் விருத்தியையும் சேஷமந்தையும் வினவினார். விருஷ்பத்துவஜரான ஈசுவரரும், ‘தவ மானது நன்றாக அனுஷ்டிக்கப்பட்டது’ என்று சொன்னார். பிறகு, அந்தச் சங்கர் அவருடைய சேர்க்கையினால் மேண்மயேந்திரம் நினைத்தார். மகாராஜனே! சிறந்த அறிவுள்ளவரும் அறிபழுத்யாத ஸ்வரூபத்தையுடையவரும் எப்பொழுதும் ஸத்யத்திலும் தர்மத்திலும் பற்றுள்ளவரும் மகாயோகியும் வீரியமுள்ளவருமான அந்த ஈசுவர் அப்படிப்பட்ட தவத்தினை நிறைந்து மூவுலகங்களிலும் விளக்கினார். பிறகு, யோகத்தையே உருவமாகக் கொண்ட பிரகியானவா நியானயோகத்தை அடைந்தார். அப்பொழுது சுக்கிரர் மிகவும் வருத்தமுற்று உதரத்தில் மறைந்தார். மகாயோகியான அவர் அங்கிருந்துகொண்டே தேவரான ஈசுவர ஸ்தோத்ரமும் செய்தார். அவர் வெளியில் வர விருப்பியும் அந்த ஈசுவர் ஸ்துகப்பட்டார். பரகவர்களை நாசம் செய்பவனே! பிறகு, மாபுனிவரான சுக்ரர் அப்படி உதரத்திலிருந்துகொண்டே, ‘எனக்கு அனுக்ரகம் செய்யவேண்டும்’ என்று அடிச்சடி சொன்னார். தேவச்ரேஷ்டராகிய மஹாதேவர், எல்லாத்துவாரங்களையுமடைத்துக்கொண்டு அவரை நோக்கி, ‘சிசனத்தால் வெளியில்போ’ என்று சொன்னார். எங்கும் மறைக்கப்பட்ட அந்த முனிவர் அந்தத்துவாரத்தைக் காண்மல் தேஜஸினால் ஏரிக்கப்பட்டு இருக்கும் அங்கும் சுற்றினார். (முடியில்) அவர் சிசனத்தால் வெளிவந்து சுக்கிரத்தன்மனைய அடைந்தார். அந்தக்காரியத்தால் ஆகாயத்தின் நடிவால் போசவில்லை. அதனுலேயே மஹாமுனிவரான சுக்ரர் தேவர்களிற்கோமல் இந்திரனுடையபலத்தின் சூழறவிற்காக அஸ்தரர்களுக்குப் புரோகிதரானார். வெளியில் வந்தவரும் தேஜஸினால் ஜ்வலிக்கிறவருமான துவரைப் பாரத்துவிட்டு ஈசுவரர் கோபம்மேலிட்டுச் சூலத்தைக்கையிலேந்திக் கொண்டு நின்றார். (அப்பொழுது) தேவியானவள் கோபத்தையடைந்தவரும் தனக்குப் பதியுமான அந்தப்பசுபதீஸ்யத் தடுத்தாள். தேவியினாலே சங்கரரானவர் தடுக்கப்பட்டபெழுது சுக்ராசாரியர் தேவிக்குப் புத்திரத்தன்மனைய அடைந்தார். தேவியானவள், ‘எனக்குப் புத்திரத்தன்மனைய அடைந்த இவன் உம்மால் கேள்வத்தக்கவனே

அல்லன். தேவராண் உம்முடைய உதரத்திலிருந்து வெளிவந்த ஒரு வனும் நாசத்தையடையத் தக்கவனல்லன்' என்று சொன்னார். அரசனே! பிறகு, சங்கர் தேவியினால் சந்தே. வித்தையடைந்து கிரி த்துக்கொண்டு, 'இவன் இஷ்டப்படி போகட்டும்' என்று பலமுறை தொன்னார். பிறகு, புத்திமானும் மாருனிவருமாகிய சுக்ஷ்சாரியர் வரத்தையளிக்கின்றவரான தேவரையும் தேவியான உன்மண்டியும் நமஸ்கரித்து விரும்பிய இடத்தை அடந்தார். ஓயா! பரதச்ரேஷ்டனே!, நீ என்னிடம்கேட்ட மஹாத்மாவான பார்க்குவருடைய இந்தச் சரித்திரபார்ன்று உன்குச் சொல்லப்பட்டது" என்று சொன்னார்,

இருங்குறுத்தோண்ணுற்றுருவது அத்யாயம்.

மோக்ஷதூர்மம். (தோடர்ச்சி)

-•• டி டி டி ••-

(பராசரகிதை; ச்ரேயஸாக்குரியகாரணங்கள்.)

யுதிஷ்டிரர், "நீண்ட ஏககளையுடையவரே! இனி எது சுரே  
யலோஅதை உனக்குச் சொல்லும். ஒ! பிதாமஹரே! அமிருதத்  
தைப்போல உம்முடைய வார்த்தையைக் கேட்பதில் போதுமென்ற  
எண்ணை உண்டாகவில்லை. ஒ! புருஷர்களில் மிகவும் சிறந்தவரே!  
புருஷனாவன் எந்தச் சுபகம்மத்தைச் செய்து இகந்திலும் பரத்தி  
லும் சிறந்த சுரே. ஸையைடவாயே அதைச் சொல்லும்" என்று  
கேட்க, பிழையர் சொல்லத் தொடங்கினார்.

"இந்த விஷயத்தில் முன் நடந்தபடி உனக்குச் சொல்லுவேன்.  
பெரும்புசமுள்ள ஜனசராஜர் மஹாத்மாவான பராசரரை நோக்கி,  
'இகலோகத்திலும் பரலோகத்திலும் ஸலப்பிராணிசருக்கும் எது  
நன்மையைத் தருவதோ, எது அறியவேண்டியதாகுமோ அதை நீர்  
வனக்குச் சொல்லும்' என்று கேட்டார். அட்பொழுது தவத்தை  
யுடையவரும் எல்லாத்தர்மானுஷ்டானத்தையுமறிந்தவருமான அந்த  
முனிவர் அரசரிடம் அனுசரிபுத்தியுடன் பின்வருமாறு சொல்ல  
வானார். '(தன்னால்) செய்யப்பட்ட தர்மமே இந்தலோகத்திலும்  
பரலோகத்திலும் நன்மையைத் தருவது. வித்வான்கள் சொல்லிய  
படி அதைப்பார்க்கிலும் மேலாண்து இல்லை. "மனிதன் தர்மத்  
ஈயனுஷ்டத்து ஸ்வர்க்கலோகத்தில் பூஜிக்கப்படுகிறன்" என்று

வித்வான்கள் சொல்லுகின்றனர், ஓ! அரசர்களில் மிகச்சிறந்தவனே! தேகிகளுக்குத் தர்மரூபமான கர்மவிதியானது (ஏற்பட்டிருக்கிறது) அதனிமித்தம் இவ்வுலகத்தில் அவர்கள் ஆச்சமத்தோடு கூடியவர்களாகித் தங்கள் கர்மங்களைச் செய்கின்றார்கள். ஜூயா! இந்த உலகத்தில் நான்குவிதமான ஜீவநேபோய்யம் விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. மனிதர்கள் எந்த ஜீவநேபோயத்திலிருக்கின்றார்களோ அதுவும் காமத்தால் நடக்கின்றது. நானுவிதமான முறைகளால் புண்ணிய பாபகர்மத்தைச் செய்து பாஞ்சபெளதிகமான சர்வங்களில் தீர்க்கப்பட்ட பிராணிகளுக்குப் பலவிதமான கதியானது' ஏற்படுகிறது. பாத்திரமானது ஸ்வர்ணமயமாகவும் வெள்ளிமயமாகவும் பூசப்படுகிறது. போலப் பிராணியானது பூர்வகர்மங்களின் வசத்தையடைந்து (அவைகளால்) பூசப்படுகிறது. விதையில்லாமல் ஒன்றும் உண்டாகிறதில்லை. (கர்மாவைச்) செய்யாமல் ஸாகமானது உண்டாகிறதில்லை. மனிதன் தேகாசத்தையடைந்தபிறகு, ஸாகிருதங்களால் ஸாகத்தை அடைகிறான். ஜூயா! 1தெய்வத்தை நான் பார்க்கவில்லை. தெய்வத்திற்குப் பிரமாணமில்லை. தேவர்களும் ஏந்தர்வர்களும் தானவர்களும் பூர்வகர்மவாஸனையினுலன்றே மிகவும் ஸித்தியை அடந்திருக்கின்றார்கள்? ஜனங்கள் இறந்துவிடுகிறார்கள். செய்யப்படாதகர்மத்தை எப்பொழுதும் நினைக்கிறதில்லை. அவர்களோ அந்தக்கர்மாவினுடைய பயனையடையும்பொழுது நான்குவிதமான கர்மாவையும் நினைக்கிறார்கள். உலகில்யவஹாரத்தையடுத்த சப்தமே மனத்தின் சமாதானத்திற்காக வேதத்தையாத்தைக்கூட செய்யப்பட்டிருக்கிறது. ஜூயா! இது பெரியோர்களுடைய சினச்சூயில்லை. (மனிதன்) 2நேத்திரத்தி னலும் மனத்தினுலும் வாக்கினுலும் கிரியையினுலும் செய்கிற நான்குவிதமான கர்மாவின்பயனை (மறுபடி) அடைகிறான். ஓ! அரசனே! (மனிதன்) புண்யத்தையோ பாவத்தையோ இடைவிடாமலும் கலந்ததாகவும் அடைகிறான். இந்தக்கர்மத்திற்கு 3சம் இல்லை. அப்பா! ஒருஸமயம் ஸம்ஸாரத்தில் முழுகின மனிதனுடைய புண்யமானது (அவன்) துக்கத்தையனுபவித்து விடுபடும் வரையில் 3அசைவற்றது போலிருக்கின்றது. பிறகு, (அனுபவத்தால்) துக்காசஸ்தைச் செய்து விட்டுப் புண்யகர்மத்தின் பயனை அனுபவிக்கின்றான். புண்ணியத்

1 மீமாய்ஸுகமதம்.

2 மற்ற இந்திரியங்களையும் உபவகுணமாகக் கொள்ளவேண்டும்.

3 பயனை அளியாமல் உலைக்கும்போலிருப்பது கடல்தம். அதுபோல இருப்பதென்றால் பயனளியாமலிருக்கின்றது.

தின் பலன் முடிந்தபிறகு பாவத்தை அனுபவிக்கின்றான். ஓ! அரசனே! அதை அறியக்கடவாய். அடக்கம், பொறுமை, தொர்யம், பலம், ஸக்தோஷம், உண்மையுரைத்தல், வஜ்ஜை, கொல்லாமை, சோகமில்லாமை, ஸாமர்த்தியம் என் நுமிவைகள் ஸாக்ஷதைக் கொடுக்கின்றன. புண்யத்திலும் பாவத்திலும் பிராணியானது நிலைத்திராது. (ஆகையால்) வித்வானுணவன் எப்பொழுதும் மனத்தை ஸமர்தானஞ் செய்வதில் முயற்சிசெய்யவேண்டும். இவன் வேறொருவனுடைய புண்யத்தையும் ப்ராபத்தையும் அடைகிறதில்லை. எவ்விதக் கர்மத்தைச் செய்கிறானே அவ்விதக்கர்மபலனை அடைகிறான். மனிதன் ஸாக்துக்கங்கருக்குக் காரணமான புண்ணிய பாவங்களைச் செய்துவிட்டு வேறு வழியில் செல்லுகின்றான். பூமியில் இவனுடன் சோந்த ஜனங்களெல்லாரும் வேறுவழியினாலேயே போகின்றனர். மனிதன் பிறருடைய எந்தக்காரியத்தை வேறுப்பானே அதைத் தான் செய்யக்கூடாது. அப்படி வேறுப்பவன் அவ்விதக் காமத்தைச் செய்தால் பரிஹாஸத்தை அடைவான். ஓ! அரசனே! பயமுள்ளவனுள் சூத்ரியனும் எல்லாவற்றையும் பக்ஷிக்கின்ற பிராம்மனைனும் (தனவூபத்தில) இசைசயில்லாத வைசியனும் சோமபேறியான சூத்ரனும் ஒழுக்கமில்லாத விதவானும் ஆசாரக்குறைவுள்ள உயாகுலத்தவனும் ஸத்தியத்திலிருந்து தவறினவனும் உதலாகபூளன பிராம்மனைச்சிரீயும் ஆசையுள்ளோகியும் தனக்காகச் சமையல் செய்கின்றவனும் (ஸபையில்) பேசும்மூடனும் அரசனில்லாத ராஜ்யமும் யோகமில்லாமல் பிரஜைகளிடம் ஸனைகத்தைவிட்டவிரக்தனும் ஆகிய இவர்களெல்லோரும் துக்கிக்கப்படத்தக்க நிலைமையை அடைகின்றார்கள்.

இருங்றுத்தோண்ணுற்றோவது அத்யாயம்.

மோக்ஷி தர்மம். (தோடர்ச்சி.)

—ஃ—

(ப்ராசர்க்கைத்; ச்ரேயஸாக்குரிப் காரணமுதலியன.)

2 எந்த மனிதன் இந்திரியவிஷயங்களாகிற குதிரைகளையுடைய மனத்தின் சங்கற்பமாகிய தேரையடைந்து ஞானத்தாலுண்டான்

1 ஓரிடத்திலேயே நிலைக்கச் செய்தல்.

2 'விஷயங்களாகிற குதிரைகள் சங்கற்பமாகிற தேரிவிருக்கிற மனிதனைக் கண்டபடி இழுத்தக்கொண்டு போய்விடும். அறிவாகிறகடிவாளத்தைக் கையிற்பிடித்துக்கொண்டு ஸாவதானமாகச் செல்லவேண்டும்' என்பது.

நூவானங்களால் செல்லுகின்றாலே அவன் புத்திமான். இல்லை வில்லாதவரும் (ஸேவையை) அடுத்த மனமுள்ளவனுமாயிருப்பவருக்குப் பிராம்மணன் கையால் நிறைவேறின ஸேவையானது புகழுப்பதீடுமிக்கது. ஸமானமாயிருக்கிற ஒருவருக்கொருவரிடத்திலிருந்து உண்டாவது சிலாகிக்கப்படுகிறதில்லை. ஓ! அரசனே! மனிதருள்ளவன் அடையிருந்தாரத ஆயுளை அடைந்து (வீட்டுக்கக்) கழிக்கக்கூடாது. புண்ணியதர்மத்தினால் மேன்மையின் பொருட்டு முயற்சிசெய்யவேண்டும். வர்ணங்களினின்றும் நழுவின்வன் மேன்மையையடைகிற தில்லை. மேன்மையையடைந்து ராஜஸமான கர்மத்தையறைக்கிற மனிதன் புண்ணிய கர்மத்தாலுண்டாகின்ற வர்ணத்தின் மேன்மையை அடைகிறதில்லை. துர்லபமான வர்ணமேன்மையை அடையாமல் பாவச் செய்கையால் தன்னைக் கெடுத்துக்கொள்வானல்லவா? அறி மாறுமோல் செய்யப்பட்ட பாவத்தைத் தவத்தினாலேயே போக்க வேண்டும். தன்னால் (அறிந்து) செய்யப்பட்ட பாவச் செய்கையா அது பாவத்தையே கொடுக்கின்றது. ஆகையால், துக்கமாகிறப்பயனை அளிக்கின்ற தீவினையைப் பற்றக்கூடாது. புத்திமானுள்ளவன் பெரிய முயனுள்ளதாயினும் பாவஸம்பந்தமுள்ள காரியத்தை, பரிசுத்தம் யிருப்பவன் ராஜஸஸையிருப்பவனை எப்படி ஆச்சரியிக்கக்கூடாதோ அப்படி ஆச்சரியிக்கூடாது. பாவசசெய்கைக்குப் பெரியகஷ் டத்தைப் பயனாக நினைக்கிறேன். அந்தப் பாவத்திலிருந்து திரும் பினவனுக்குச் சரீரமே விருப்பமாயிருப்பதில்லை. ஒழிவுண்டாகாத அற்புத்தியுள்ள மனிதனுக்கும் மரணகாலத்தில் மிகப்பெரியு பசு சாத்தாபமானது உண்டாகிறது. ஓ! அரசனே! சுத்தமானவஸ்திரமானது (அசுத்தமானல்) முயற்சியால் சுத்தம் செய்யப்படுகிறது. கறுப்பு வஸ்திரமோ சுத்தம் பண்ணப்படுகிறதில்லை. 3பாவமும் இவ் விதமென்பதை என்னிடமிருந்து அறியக்கடவாய். புத்திபூர்வமாகவே பாவத்தைச் செய்துவிட்டுப் பிராயச்சித்தத்தைச், செய்வதற்குச் சுப்புமத்தையே அனுஷ்டிக்கின்ற மனிதன் இரண்டையும் தனித்தனி

1 ‘தலை! யோகத்தை அவலம்பிக்காத’ மனமுன்னவரும் விருத்தியற்ற ஆனுமானவருக்கு ஞானியிடத்திலிருந்து ஏற்பட்டபக்திமார்க்கமானது புழைப்படுகிறது. தனக்குச் சமமானவரிடத்திலிருந்து உண்டாலும் புழைப்படுகிறதில்லை’ என்பது பழையவுரை.

2 'குசலிநம்' என்பது மூலம்; 'ஒருவிதசண்டாளன்' என்பது பழைய ஒன்றி; 'வீட்டினை' ஏன்பதற்கில்லை.

3 ‘அழ்ஞானத்தால் செய்து பச்சாத்தாபமுள்ளவருக்குப் பரிகாரமுண்டு’  
என்பது

யாக அனுபவிப்பான். சாஸ்திரத்தின் வசனத்தினுலே பிரம்மவித் துக்களான பிராம்மணர்கள், 'அறியாமையால் செய்யப்பட்ட ஹிம் ஸையை 1அஹிம்ஸையானது விலக்குகிறது' என்று சொல்லுகிறார்கள். அப்படிப்போல, 'இவன் விரும்பிச்செய்த ஹிம்ஸையை அஹிம்ஸையானது விலக்குகிறதேயில்லை' என்று பிரம்மசாஸ்திரத்தை அறிச் த்வர்களும் பிரம்மவாதிகளுமான பிராம்மணர்கள் சொல்லுகின்றார்கள். நானே பாவமில்லாமல் அறிந்து செய்யுங் காரியத்தைக் குண மூன்றாதாகக் கருதுகிறேன். ஏனெனில், ஸ-அக்ஷமமாயிருந்தாலும் மனத்துடன் விசாரித்துப் புத்தி பூர்வமாகச் செய்யப்பட்டி கர்மங்கள் அதற்குத்தக்கபடி பயனையளிக்கின்றன. ஓ! தர்மத்தை யுணர்ந்தவீனே! கர்மமானது அறியாமல் நித்தியமாக அனுஷ்டிக்கப்பட்டு விருத்தியடைந்ததாயிருந்தாலும் அற்பப்பயனுள்ளதாகின்றது. ஆகையால், உக்கிரமானகர்மம் வேண்டாம். தேவ்தைகளாலும் முனிவர்களாலும் செய்யப்பட்ட கர்மங்களைத் தர்மாத்மாவானவன் செய்யக்கூடாது; கேட்டு நின்திக்கவும் கூடாது. ஓ! அரசனே! சிவன் தன்னுடைய சக்தியை மனத்தினுல் ஆலோசித்துத் தெரிந்து கூபகர்மத்தைச் செய்கின்றாரே அவன் மங்களங்களைப் பார்க்கின்றன. புதுக்கலயத்தில் வைக்கப்பட்ட ஜலமானது குறைந்துவிடுகின்றது. பழையகலயத்தில் வைக்கப்பட்டால் முன்போலவே குறை விண்றியிருக்கிறது. ஜலத்தோடுகூடிய அதிலேயே விடப்பட்ட வேறு ஜலம் 2விருத்தியை அடைகின்றது. ஓ! அரசனே! அதுபோல இவ்விலாத்தில் புத்தி பூர்வமாகச் செய்யப்பட்ட கர்மங்கள் (குறையாமல்) ஸமமும் அதிகப் புண்ணியமுமாகின்றன. அரசன் பணகவர்களையும் வணங்காதவர்களையும் ஜயிக்கவேண்டும். மன்னுயிர்களை ஈன்றுக்கக் காக்கவேண்டும். அநேக யஜ்ஞங்களால் அக்னியைப் பூஜிக்கவேண்டும். முடிவிலாவது நடிவிலாவது வனத்தையடைந்து வளிக்கவும் வேண்டும். மனிதன் அடக்கமுள்ளவனும் தர்மசீலனுமாயிருந்து மற்றப் பிராணிகளையும் தன்னைப்போலப் பார்க்கவேண்டும். ஓ! அரசனே! பெரியோர்களைச் சத்தியத்தோடும் ஒழுக்கத் தோடும் தன் சக்திக்குத் தக்கடி ஸ-ாகமாகப் பூஜிக்கவேண்டும்.

1. இனி ஹிம்ஸை செய்யக்கூடாதுநன்கிற நிச்சயத்துடனிருந்தல்,

2 மூன்று சொற்கள் விடப்பட்டன்.

கர்க்கா

ஸ்ரீ மஹாபாரதம்

இருங்றுத்தோண்ணாற்றேட்டாவது அத்யாயம்.

மோக்ஷதர்மம். (தோடர்ச்சி.)

—\*—\*—\*—\*—

(பூரசர்க்கைத்; இயன்றவரை தர்ம்ப்ரசேய்வதே மேன்மைக்குக் காரணமென்னும் விஷயத்தில் சிலரை உதாக்கித்தது.)

யார் யாருக்கு உபகரிக்கிறோன்? யா யாருக்கு (எதை)க்கொடுக்கிறோன்? மனிதன் தனக்காகத் தாலுகவே எல்லாக் கர்மத்தையும் செய்கிறோன். கௌரவமிழுந்தவனை ஒரே உதரத்தில் பிறந்த ப்ராதாவாயிருந்தாலும் ஸ்நேகத்தைப் பாராட்டாமல் தள்ளிவிடுவான். தன்னைச்சேராத மற்றவனைத் தள்ளக்கேட்பானேன்? சிறந்தவனுக்குத் தானமிசைய்வதும் சிறந்தவனிடத்திலிருந்து பெற்றுக்கொள்வதும் சமானமாயிருக்கின்றன. அவைகளில் பிராம்மணனுக்குக்கொடுப்பவனுடைய அநத்த தானமானது மிகவும் புண்ணியமாயுள்ளது. நான்குவர்ணங்களும் நியாயமாகக்கிடைத்தத் தனத்தை நியாயமாகவே விருத்திசைய்து தாமத்திற்காக முயற்சியுடன் நன்கு காக்கவேண்டுமென்பது உறுதி. தர்மத்தைவிரும்புகிறவன் ஹிம்ஶைஸ்துள் கர்மத்தினால் தனத்தைத் தேடக்கூடாது. தனவிருத்தியைக்கருதாமல் சக்திக்குத்தக்கபடி எல்லாக்கார்யங்களையும் செய்யவேண்டும். சுத்தமான சூளிர்ந்தஜலத்தையாவது அக்னியில்சுடவைத்த ஜலத்தைபாவது பசீயால்வருந்தின அதிதிக்குச் சக்திக்குத்தக்கபடிகொடுப்பவன் பயனையடைகிறோன். மகாதமாவான ரந்திதேவன் உலகத்தில் விரும்பினசித்தியை அடைந்தான். அவன் கனிகளாலும் இலைகளாலும் கிழங்குகளாலும் முனிவர்களைப் பூஜித்துவந்தான். அவ்விதமான பழங்களாலும் இலைகளாலுமே சைப்பினன்னும் அரசனும் <sup>1</sup>மாடா னுடன்கூடின சூரியனைச் சங்கோஷிக்கசெய்தான். அதனால் அவன் மேலானஸ்தானத்தை அடைந்தான். மனிதன், தேவதைகள் அதிதிகள் வேலைக்காராகள் பிதருக்கள் தான் ஆகிய இவர்களுக்குக் கடனுள்ளவனுக்கப் பிறக்கிறோன். ஆகையால், தன்னுடையவேதத்தை ஒதுவதால் மகரிஷிகளிடமிருந்தும் யாகத்தினால் தேயர்களிடமிருந்தும் சராததானத்தினால் பிதருக்களிடமிருந்தும் புஜையினால் அதிதிகளிடமிருந்தும் யாகத்தில்மீதியான ஆகாரத்தினாலும் பாலனத்துறையும் தன்னிடமிருந்தும் கடனில்லாமலிருத்தலே அடையவேண்டும்.

1 ஸ்ரீயனுடையபக்கத்திலுள்ளவன்.

பிருத்யவர்க்கத்திற்குமுதலிலிருந்து முறையாக எல்லாக் காரியத்தை யும் செய்யவேண்டும். தனமில்லாதவர்களும் முயற்சியால் நன்கு வித்தியடந்திருக்கின்றனர். முனிவர்கள் அக்கினியில் நன்குஹோ மம்செய்து வித்தியடந்தார்கள். ஓ! மஹாபாஹமாவே! பிசிகரின் புத்திரனை சுங்கசேபன் யஜ்ஞத்திலபாகமுடையவர்களான தேவர் களை ரிக்குக்களால்துதித்து விசவாமித்ரரூக்குப் புத்திரனுதலீ அடைந்தான். வீரியமாயிருப்பதையடைந்த உசநஸ் தேவியைத்துதித் துதீ தேவதேவரூக்கு அருள்வரசெய்து ஒளி நிரம்பப்பெற்று ஆகாயத்தில் சங்தோஷிக்கிறார். அலிதர், தேவலர், நாரதபாவீதர்கள், கூஷ்வான், ஜமதகனியின் புத்திரரான பரசுராமர், மனோவசமுள்ள தாண்டியர், வஸிஷ்டர், ஜமதகனி, விசவாமித்ரா, அத்ரி, பாத்வாஜர், ஹரிசமசரு, ருண்டாதாரர், சருதச்ரவஸ் இந்தமஹரிஷிகள் ஸமாதி யடைந்து ரிக்குக்களாலே விஷ்ணுவைத்துதித்துத் தேவத்தினாலே புத்திமானை அவருடைய அருளைப்பெற்று வித்தியை அடைந்தார்கள். தாழ்ந்தவர்களும் சிறந்த அவரையே துதித்து மேன்மையை அடைந்தாகள். இவ்வுலகில் கெட்ட செய்கையைச் செய்து மேன்மையைத் தேடக்கூடாது. தாமத்துல வந்த அர்த்தங்கள் ஸத்யமான கை. அதாமததால வந்தவைகளை நிழந்திக்கவேண்டும். உலகத்தில் சாசவதமான தாமதத்தை தனத்தில் விருப்பத்தால் தளளக்கூடாது. ஓ! ராஜசரேஷ்டனே! பிரபுவே! எல்லாவேதங்களும் மூன்றுஅக்னி களிலிருக்கின்றன. ஆதலால அக்னியை ஆதானஞ்செய்தாதர்மாதமாவே பீண்ணியஞ்செய்கின்றவாகளில் உத்தமன், அனுஷ்டானம் குறையாமலிருக்கிற அந்தப் பிராமணங்தான் ஆஹிதாகனியாயுள்ளவன். அனுஷ்டானமில்லாதவன் அநாஹிதாகனியாயிருப்பது சிறந்தது. அனுஷ்டானமில்லாத அக்னிஹோத்ரம சிறந்ததன்று. ஓ! நரசிரேஷ்டனே! அக்னியும் ஆத்மாவும் பெறற மாதாவும் பிதாவும் குருவும் அவரவர்களுக்குத் தக்கபடி உபசரிக்கத்தக்கவர்கள். எவன் அபிமானத்தைவிட்டுப் பெரியோகளை வேவித்து வித்வானும் காமமற்ற வனுமாகி பரீதியுடன் (உலகத்தைப்) பார்க்கின்றாலே, ஸாமர்த்திய மில்லாமல் தர்மத்துடன்கூடி (ஓரு பிராணிக்கும்) நுன்பஞ் செய்யாமலிருக்கிறாலே அந்த ஆரியன் நல்லோர்களால் பூஜிக்கப்படுகிறான்.

இருநாற்றுத்தோண்ணாற்றுள்ளும்பதாவது அத்யாயம்.

மோ கூதர்மம். (தோடர்ச்சி.)

—குதித்தித்தித்தித்தித்—

(பராசரகீதை ; வர்ணதர்மங்கள்.)

அந்தர்ஜாதிக்கு மூன்றுவர்ணங்களிலிருந்தும் பீதியடன்கீட்டு க்கப்பட்ட ஜீவனயானது சிறந்ததென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. (அது அவர்களை) எப்பொழுதும் தர்மத்திற்கிறந்தவர்களாகச் சீய்கின்றது. சுத்ரனுக்குத் தன்னுடைய தாதை முதாதைதொட்டு விலைத்த ஜீவனமில்லையானால் (முன்வர்ணத்தோர்களுடைய) பணி. விடையையே செய்யவேண்டும். வேறுவழியாக ஜீவனத்தைத் தேடக் கூடாது. எப்பொழுதும் எல்லாநிலைமைகளிலும் தர்மத்தையறி ந்த ஸாதுக்களோடு சேர்ந்திருப்பதே சோபிக்கின்றது. அவத் துக்களோடு சேர்க்கையானது விளங்காதென்பது என் எண்ணம். உதயபருவத்திலுள்ள திரவியமானது (ஸார்ய) ஸம்பந்தத்தால் விளங்குவதுபோலத் தாழ்ந்த ஜாதியிற்பிறந்தவனும் ஸத்துக்களின் சேர்க்கையால் விளங்குகிறான். வெளுப்பான வஸ்திரமானது எந்த வர்ணத்தினுலே சாயமேற்றப்படுகின்றதோ அந்த ரூபத்தை அடைகின்றது. அப்படியே இதையும் என்னிடமிருந்து அறியக்கூடவாய். ஆகையால், குணங்களில் நீ பற்றுதல் செய்யவேண்டும்; ஒருபோதும் தோஷங்களில் பற்றக்கூடாது. இவ்வுலகில் மரிக்கும் தன்மையுள்ள ஜனங்களுடைய மிகவும் சஞ்சலமாயிருக்கிற உயிரானது அங்கியமன் ரே? ஸாகத்திலேயோ துக்கத்திலேயோ இருந்துகொண்டு ஸமர்த்தனுகிச் சுபகரமங்களையே தேடுகின்றவன் இவ்விடத்தில் மங்களங்களைப் பார்க்கிறான். பெரியபயனையுடையதாயினும் தர்மத்தினின்றும் விலகிய கர்மத்தைப் புத்திசாலியானவன் செய்யக்கூடாது. அது இம்மையில் ஹிதமாகச் சொல்லப்படுகிறதில்லை. சிறுபயனையளிப்பதாயினும் தர்மமூர்ள கர்மமானது சந்தேகமில்லாமல் செய்யத்தக்கது, அது மிகவும் ஸாகத்தைத் தராம். எந்த அரசன் ஆயிரம் பகுக்களையபகரி த்து ரக்ஷிக்கமாட்டாமல் தானம் செய்வானே அந்த அரசன் (கோதா னஞ்சு செய்தவனென்கிற) சப்தமாத்திரமான பயனையடைந்து திருடனுகிறான். பிரம்மாவானவர் முதலில் உலகங்களால் பூஜிக்கப்பட்டதாதா வைச் சிருஷ்டத்தார். தாதாவானவர் உலகங்களைத் தரிப்பதில் ஸமர்த்தரான (பாஜங்யரன்கிற) ஒரு புத்ரரைச் சிருஷ்டத்தார். வைச்யர் அவரைப் பூஜித்து மிகவும் செல்வப் பெருக்கைத்தரும் கிருஷ்டமுதலை

வற்றைச் செய்யவேண்டும்; கூத்ரியர்கள் காக்கவேண்டும்; பிராம் மணர்கள் டம்பலும் கபடமும் கோபமுமில்லாமல் ஹவ்யகவ்யங்களைச் செய்துகொண்டு அனுபவிக்கவேண்டும்; சூத்ரர் (பூமியின்) சுத்தி முதலானவற்றைச் செய்யவேண்டும். இப்படியானால் தர்மம் நகிக்கிற தில்லை. ஓ! அரசரிற்கிறந்தவனே! தர்மம் நகியாமலிருந்தால் பிரஸஜ் கள் ஸாகமுடையவைகளாகின்றன. பிரஜைகளுடைய ஸாகித்தால் ஸ்வர்க்கத்தில் தேவர்கள் ஸந்தோஷிக்கிறார்கள். ஆகையால், இவ் விதம் தர்மத்தால் ரக்ஷிக்கின்ற அரசனும், அத்தியயனஞ்செய்கின்ற வேதியனும், பொருள்தேடுவதில் முபற்சியுள்ள வைசியனும், இங்கிரியங்களை ஜயித்து எப்பொழுதும் பணிவிடைசெய்கின்ற சூத்ரனும் பூஜிக்கப்படுகின்றார்கள். அரசனே! இதற்கு வேறுவிதமாக நடப்பவன் தன்னுடைய தர்மத்திலிருந்தும் குறைவையடைகின்றன. மனவருத்தத்தோடு கொடுக்கப்பட்ட சோகிகளும் பொரும்பலனுடையவைகள். நியாபமாகச் சம்பாதிக்கப்பட்டவைகளும் ஆயிரக்கணக்காகக் கொடுக்கப்பட்டவைகளுமான மற்றத்திரவியங்களைப்பற்றிச் சொல்லவும் வேண்டுமா? பிராம்மணர்களைத் தினங்தோறும் பூஜித்து அவர்களுக்குத் தானஞ்செப்பும் அரசன் அதற்குத்தக்கபடி நிலைத்தபயனை அனுபவிப்பான். (ஏற்பவர்களின்) இருப்பிடம் சென்று கொடுப்பதைத் தர்மமானதும் சிலாக்யமுமாகச் சொல்லுகின்றார்கள். கேட்டபின் கொடுப்பதை மத்திய பலனுகச் சொல்லுகின்றார்கள். அவமதிப்போடும் அச்சரத்தையோடும் கொடுக்கும் தானத்தை ஸத்யவாதிகளான முனிவர்கள் அதமமாகச் சொல்லுகின்றார்கள். (ஸம்ஸாரஸாகரத்தில்) முழுகுகின்ற மனிதன் எப்பொழுதும் பலவித (உபாய) த்தால் தாண்டவேண்டும். (முக்கி கிடைக்குமோ கிடைக்காதோவென்கிற) ஸம்சயத்தினின்றும் விடுபடுமாறு முயற்சிசெய்யவேண்டும். பிராம்மணன் அடக்கத்திலை விளங்குகிறான். கூத்ரியன் வெற்றியினால் விளங்குகிறான். வைச்யன் தனத்திலை விளங்குகிறான். சூத்திரன் நித்யம் வேலைத்திறமையினால் விளங்குகிறான்.

முந்நாருவது அத்யாயும்.

மோக்ஷ தர்மம். (தோடர்ச்சி.)

—\*—\*—\*—\*—

(பாரசரகிதை; முப்புரமேரித்த கதை.)

ப்ரதிக்ரஹத்தால் ஸம்பாதிக்கப்பட்ட தனங்கள் பிராம்மணனிடத்திலும் யுத்தத்தில் ஜயத்தால் ஸம்பாதிக்கப்பட்ட தனங்கள்

சூத்ரியனிடத்திலும் நியாயத்தால் ஸம்பாதிக்கப்பட்ட தனங்கள் வைச்யனிடத்திலும் பணிசெய்தலால் சம்பாதிக்கப்பட்ட தனங்கள் சூத்ரனிடத்திலும் அற்பமாயிருந்தாலும் தர்மத்தில் உபயோகித்தால் பெரும்பயனுள்ளவைகளாக ச்லாகிக்கப்படுகின்றன. நித்யம் மூன்று வர்ணங்தார்களுக்கும் ஏவினங்கதச் செய்வோன் சூத்திரங்கச் சொல் லப்படுகிறன். பிழையில்லாத பிராம்மணன் சூத்ரிய தர்மத்தை யடைந்தும் வைச்யதர்மத்தை யடைந்தும் இழிவையடையான். எப்பொழுது பிராம்மணன் சூத்ர தர்மத்தை யுடையுவனுவானே அப்பொழுது இழிவையடக்கின்றன. எப்பொழுது ஜீவனமாக்கம் ஏற்படவில்லையோ அப்பொழுது சூத்ரனுக்கும் நியாபாரம் பசு மேய்த்தல் (கொல்லுதசசு முதலான) சில்பவேலையால் ஜீவனம் ஆகிய இம்மூன்றும் விதிக்கப்படுகின்றன. உலகில் நின்திக்கப்பட்ட வையான நாடுகத்தில் வேஷந்தரித்தலும் 1பதுமையாட்டலும் மது மாமிசங்களை “விற்பதும் உலோஹம் தோல் இவற்றை விற்றலும் (நன் முன்னோகளால் செய்யப்படாமல்) புதிதாகத் தான் செய்யக் கூடாது. முன்னோர்களால் செய்யப்பட்ட இந்தக் கர்மத்தையுடைய வமசத்திலிருந்தும் இதைத் தள்ளுகிறவனுக்குப் பெரிதான தர்மம் என்று கேள்வி. உலகத்தில் வித்தியடைந்த புருஷன் செருக்குற்ற மனத்துடன் எந்தப் பாவசர்மத்தைச் செய்கிறானே அதுவும் (பிற ரால) கொள்ளத்தகாததாகச் சொல்லப்படுகின்றது. (அப்படியுமேற் படுமோவென்றால்) அடங்கினவர்களும் தர்மத்தைப் பிரதானமாக வடையவர்களும் நியாயமான தர்மத்தை அனுஸரித்தவர்களுமான ப்ரஜைகள் (குறையைத் தெரிவிக்கிற) திக்தண்ட ரூபமான சிசைஷ் யுடையவர்களாகப் புராணங்களில் சொல்லப்படுகிறார்களல்லவா? ஓ! அரசனே! மனிதர்களுக்கு எப்பொழுதும் இவ்வுலகில் தர்மந்தான் சிலாகிக்கப்படுகின்றது. உலகத்தில் தர்மத்தால் பெரியோர்களான மனிதர்கள் குணங்களையே அனுஷ்டிக்கின்றார்களல்லவா? ஓ! நரபதி யே! அஸ்வர்கள் அந்தத் தர்மத்தைப் பொறுக்கவில்லை. அப்பொழுது அவர்கள் வரவர விருத்தியடைந்து பிரணஜகளுள் புகுந்தார்கள். அந்தப் பிரணஜகளுக்குத் தர்மத்தை நாசஞ்செய்கின்ற கொழுப்பானது உண்டாயிற்று. அதன்பிறகு, கொழுத்தமனமுகைய அந்தப்பிரணஜகளுக்குக் கோபம் உண்டாயிற்று. குரோத்தாலாக்ரமிக்கப்பட்ட பிரணஜகளுடைய நடக்கை வஜ்ஜையைக் கொடுக்கக் கூடியதாயிற்று. அரசனே! பிறகு, வஜ்ஜையும் நசித்தது. மோகம் உண்டாயிற்று. பிறகு,

மோகத்தால் சூழப்பட்ட அந்தப்பிரணஜகள் ஒன்றையொன்றுவருத்தி (மோகத்தை) விருத்திசெய்துகொண்டு முன்போல ஸாகமாக (த்தர் மத்தை) ப்பார்க்கவில்லை. பிறகு, அந்தப் பிரணஜகளையடைந்து அந்தத் திக்தண்டமானது (அடக்குவதில்) காரணமாகவில்லை. பிறகு, பிரணஜகள் பிராம்மணர்களையும் தேவர்களையும் அவமதித்து விஷயங்களை அனுபவித்தன. இந்தச் சமயத்திலேயே தேவர்கள் தேவர்களுக்கெல்லாம் சிரேஷ்டரும் தீரரும் அனேக ரூபமுடையவரும் குணங்களால் மேலாண்வருமான பரமேசவரரைச் சரணமடைந்தார்கள். பட்டஸௌத்தோடு ஆகாயத்தில் செல்லுகிறவர்களான அந்த அஸாரர்கள் மூவராயிருந்தும் அந்தப் பரமேசவரரால் தேவர்களால் விருத்தி செய்யப்பட்ட தேஜஸையுடைய ஒரேபாணத்தினாலே (அஹத்துப்) பூமியில் தள்ளப்பட்டார்கள். பயங்கரனும் பயங்கரமான பராக்ரம முடையவனுமான அந்த அஸாரர்களுடைய தலைவன் மாத்திரம் இருந்தான். தேவர்களுக்குப் பயத்தையுண்டுபண் னுகிற அவன் சூலபாணியான பரமேசவரரால் கொல்லப்பட்டான். அவன் கொல்லப்பட்டபிறகு, மனிதர்கள் தங்கள் நிலைமையை அடைந்தார்கள். வேதங்களும் சாஸ்திரங்களும் பூவும்போலப் பிரவிருத்தித்தன. பிறகு, ஸ்வர்க்கத்தில் தேவர்களுடைய ராஜ்யத்தில் இந்திரனுக்கு அபிஷேகம்செய்து ஸப்தரிஷிகளும் மனிதர்களுடைய சிகைத்தையாடத்துவதில் சோந்துகொண்டாகள். பிறகு, ஸப்தரிஷிகளுக்கு மேலே விப்ருதுவென்கிற அரசனும் சேர்ந்துகொண்டான். பிறகு, சூத்ரியர்களும் ராஜ்யங்களில் தனித்தனி அரசாகளானார்கள். பெரிய சூலங்களில் பிறந்தவர்களுக்கும் மிகவும் பூண்டோர்களான முதியோர்களுக்கும் இருதயத்திலிருந்து அஸாரத்தன்மையானது விலகவில்லை. ஆகையால், தொடர்ச்சியாய் வந்த அந்த அஸாரத்தன்மையினாலேயே பயங்கரமான பராக்ரமத்தையுடைய அரசர்கள் அஸாரர்களுக்குரிய காரியங்களையே செய்தார்கள். அவைகள் அவர்களிடத்திலேயே இருந்தன. அவர்கள் அவைகளையே நிலைபெறவும் செய்தார்கள். இப்பொழுதும் மிகவும் புத்தியில்லாத மலிதர்கள் அவைகளைச் செய்கின்றார்கள். ஓ! அரசனே! ஆகைபால், நான் உனக்குச் சொல்லுகின்றேன். வித்வானை ஆருஷின் சாஸ்திரத்தாலாராய்ந்து அநாதி வித்தமான பிரம்மஜ்ஞானத்தையடையவேண்டும்; ஹிம்ஸாரூபமான கர்மானவ விடவேண்டும். தர்மத்திற்காக முறைதவறிக் கலப்பாகத்திரவியத்தைச் சம்பாதிக்கக்கூடாது. அது கேதமாகச் சொல்லப்படுகிறதில்லை. அடக்கமுடையவனும் சூத்ரியனும் இஷ்டர்களாக

கங்கா

## ஸ்ரீ மஹாயாரதம்.

உறுதினர்களைப்படையவனுமான நீ அடக்கத்துடன் இவ்வர்ஹிருந்து பிரகாஜகளையும் வேலைக்காரர்களையும் புத்திரர்களையும் உண்ணுடைய தர்மத்தோடு கவனித்து ரசூவி. இஷ்டர்களுடையவும் பகவர்களுடையவும் சேர்க்கையில் ஸ்ரேகழும் வைரமும் உண்டாகின்றன. அதனால் அனேகமாயிரம் பிறவிகளில் சமூலுகின்றன. ஆகையால், குணங்களில் பற்றுதல் வைக்கக்கடவாய். ஒரு விதத்தாலும் தோஷங்களில் பற்றுதல் வைக்காதே. 1குணமில்லாதவனுயிருந்தாலும் எவன் துப்புத்தியுள்ளவனே அவன் 2தனக்கு அதிகஞையிருக்கிறான். ஓ! மஹாராஜனே! தர்மாதர்மங்கள் மனிதர்கள் விஷயத்தில் பிரவ்ருத்திக் கின்றன. மனிதர்களல்லாத மற்றப் பிராணிகள் விஷயத்தில், அப்படிப் பிரவிருத்திக்கிறதில்லை. மனிதனுணவன் ஆசையுள்ளவனுயிருந்தாலும் ஆசையற்றவனுயிருந்தாலும் தாமசீலனுயும் வித்வானுயும் எப்பொழுதும் உலகத்தில் 3ஆகமபூதனுயுமிருந்துகொண்டு பிராணிகளுக்கு ஹிம்மையில்லாமல் நடக்கவேண்டும். எப்பொழுது அவனுடைய மனமானது சங்கற்பம் நீங்கினதாகின்றதோ அப்பொழுது அஸ்தப் மே ஏற்படாது. சேஷமத்தையுமண்டவான்.

முந்நாற்றேராவது அத்யாயம்.

மோ ஈஷ தர்மம். (தோடர்ச்சி.)

—•• டு டு டு ••—

(பராசருகீதை; தவத்தின் பேருமை.)

ஓயா! கிருஹஸ்தனுடைய இந்தத் தர்மவிதியானது சொல்லப் பட்டது. (இனி) தவத்தின் விதியைச் சொல்லப்போகிறேன். தெளி வாகச் சொல்லுகின்ற என்னுடைய அந்த வர்த்தனையைக் கேள். அரசனே! பெரும்பாலும் கிருகஸ்தனுக்கு ராஜஸூதாமஸ விருத்திகளாலும் ஸங்கத்தாலும் வரும் மயமைதயென்பது உண்டாகிறது. இம்மையில் மனிதனுக்கு விடுகளையடுத்துக் கோக்களும் சேஷத்ரங்களும் தனங்களும் பத்னிகளும் புத்திரர்களும் வேலைக்காரர்களும் உண்டாகின்றனர். இவ்விதம் பிரவிருத்தித்து அவைகளை நித்யமாக

1 ‘அறிவீனன் நற்குணமற்றவனுயிருந்தாலும் தன்னிடம் மிக்க அன்புள்ளவனுயிருக்கிறான்’ என்பது வேறுபாடம்.

2 தன் எண்ணத்தில் (அதாவது) தன்னை அதிகாரத் தானே நினைக்கிறான்.

3 எல்லா ஐந்துக்களையும் தன்னைப்போலப் பாக்கிறவன்.

வே னினைக்கின்றவனும் அநித்யமாக னினையாதவனுமான அவனுத்கு ராகமும் தவேஷமும் விருத்தியடைகின்றன. அரசனே! ராகத்வே ஷங்களாலாக்கிரமிக்கப்பட்டவனும் தனத்துன் வசத்தையடைந்த வனுமான மனிதனை மோகத்தாலுண்டான பற்றுதலென்பதும் அடைகின்றது. சிற்றின்பத்தை முக்ஞியமாகக்கொண்ட எல்லாரும் போகத்தீத அனுபவிக்கிறவுனைக் கிருதார்த்தங்கை னினைத்துக் காத்திலிலே சிற்றின்பத்தைக்காட்டிலும் வேறு ஸாபத்தைச் சிந்திக்கிறதில்லை. பிறகு, அவாவினால் பற்றப்பட்ட மனத்தையடைந்து ஏங்கத்தால் (தன்) குடும்பத்தை விருத்திசெய்கிறான். அநதக குடும்பத்தைப் பாதுகாப்பதற்காகத் தனத்தைத் தேடவிரும்புகிறான். அவன் தெரி ந்தே தனத்திறகாக அகாரியத்தைப் பற்றுகிறான். இனமைமுதல் உண்டான ஸ்ரேகம யனத்தில் அதிகரித்தால் அந்த ஐந்தின் நாசத்தால் அனுதாபமுமடைகிறான். பிறகு, அகங்காரம் நிரம்பித்தனக்கு அபஜயம் வராமல காக்க யிரும்பி, 'எதனால் ஸாகியாவோம்' என்று கருதி அதைச் செய்கின்றான். அதனால் நாசத்தையடைகின்றான். ஓ! அரசனே! அஃது அப்படியன்றே? புத்தியுள்ளவர்களும் சாசவதமான பிரம்மத்தைச் சொல்லுகின்றவாகளும் சுபகர்மத்தைத் தேடுகின்றவர்களும் விஷயத்தை வெறுத்தவர்களுமான மனிதர்களுக்கே ஸாகம். மனிதன் அன்புக்குரியவர்களுடைய நாசத்தாலும் தன நாசத்தாலும் ஆதி வியாதிகளாலுண்டான தாபத்தாலும் ஒழிவை அடைகின்றான். ஒழிவினால் ஆதமாநிச்சயமுண்டாகிறது. ஆதமாநிச்சயத்தால் ஆதம்பரதயச்சும் உண்டாகிறது. அரசனே! சாஸ்திரார்த்தமான ஆதமாவினுடைய ப்ரதபச்சூத்தினால் தவத்தையே கருதுகிறான். மனிதர்க்கிறநாதவனே! பிரியமானவிஷய ஸாகம் நசித்தகாலத்தில் தவத்தைச் செய்வதற்கு முபற்சிசெய்கின்ற வனும் ஸாராஸார விவேகமூடையவனுமானமனிதன் துர்லபனால் வரே? எல்லார்க்கும் ஸாதாரணமானதும் ஸ்வர்க்கமாக்கத்தை அடைவிக்கிறதுமானால் தவமானது ஓதேந்திரியனும் அடக்கமூடைய வனுமான சூத்ரனுக்குக்கூட விதிக்கப்படுகிறது. முன்காலத்தில் பிரபுவும் விரதத்தில்ஜாகாருகருமான ஹரிரண்யகர்ப்பர் சிற்சிலவிடத்தில் விரதங்களையனுஷ்டித்துத் தவத்தால் பிரஜைகளைச்சிருஷ்டித்தார். ஓயனே! ஆதித்பர்களும் வஸாக்களும் ருத்ரர்களும் அக்னி யும் அச்வனீதேவர்களும் மாருதர்களும் விசவேதேவர்களும் ஸாத்யர்களும் பித்ருக்களும் மருத்துக்களுடையகணங்களும் யசங்களும் ராக்ஷஸர்களும் கங்தரவர்களும் ஸித்தர்களும் மற்றத்தேவர்களும் மற்ற

ஹமுள்ளவர்க்கவாஸிகளும் தவத்தால் ஸித்திஷை அடைந்தார்கள். முன்காலத்தில் பிரம்மாவினுல் முதலில் தவத்தால்படைக்கப்பட்ட பிராம்மணர்கள் தவத்தைசெய்துகொண்டு பூமியிலும் தேவலோகத் திலும் ஸஞ்சாரிக்கின்றார்கள். பூலோகத்தில் அரசர்களாகவும் பெரிய குலங்களில் மற்றக்கிருக்கின்றார்களாகவும் பிறப்பதெல்லாம் தவத்தின் பயனே. பட்டாடைகளும் சோபனமான ஆபூரணங்களும் வாகனங்களும் ஆஸனங்களும் பானங்களுமாகிய இவையெல்லாம் தவத்தின் பயனே. மனத்திற்கொத்தவர்களும் அழகுள்ளவர்களும் ஆயிரக்கணக்குள்ளவர்களுமான ஸ்திரீகளும் உப்பரிசையின்மேல் வொஸமூ மாகிய இவையெல்லாம் தவத்தின்பயன். உயர்ந்தவைகளான படுக்கைகளும் பலவகையான ஆகாரங்களும் விரும்பப்படும்மற்றவைகளும் நல்வினைசெய்தவாகளுக்கு உண்டாகின்றன. பகவர்களை வாட்டுகின்ற வனே! மூவுல்கங்களிலும் தவத்தாலடையக்கூடாதது ஒன்றுமில்லை. நல்வினைசெய்யாதவர்களுக்கு ஸாகங்களில்லாமற்போவதே பயன். ஓ! ராஜசரேஷ்டனே! ஸாகியாயிருந்தாலும் துக்கமுடையவனுயிருந்தாலும் மனிதன் மனத்திலை சாஸ்திரத்தை ஆராய்ந்து பார்த்து அஸந்தோஷமானது அஸாகத்தின்பொருட்டென்னும் நிச்சயத்தால் ஆசையைத்தளவேண்டும். லோபத்தால் இந்திரியங்களுக்கு மயக்கமுண்டாகும். அதனால் இவனுடையபிரஜனாயானது அப்யாஸமில்லாத வித்தைபோல நசித்துவிடும். ப்ரஜனா நசித்தவுடன் நியாயத்தைக் கருதமாட்டான். ஆகையால், ஸாகத்திற்கு நாசம் வந்தபொழுது மனிதன் கடுந்தவுத்தைச் செய்யவேண்டும். இம்மையில் எது இஷ்டமோ அதை ஸாகமாகச் சொல்லுகின்றார்கள். வெறுக்கப்படுவது துக்கமாகச் சொல்லப்படுகின்றது. தவம் செய்வதற்கும் தவம் செய்யாமலிருப்பதற்கும் பயன் எவ்விதமாயிருக்கிறதென்பதைப் பார், மனிதர்கள் குற்றமற்றதவத்தைச் செய்து நித்யம் மங்களங்களையும் பார்க்கின்றார்கள்; விஷயஸாகங்களையும் அஹுபவிக்கின்றார்கள்; பிரஸித்தியையும் அடைகின்றார்கள். துக்கமானது, அப்ரியமாயும் அவமானமாயும் அனேகவிதமான ஏந்பமுடையதாயிருக்கிறது, பயனை விரும்புகிறவன் ஸ்ல வழியைவிட்டு விஷயஏந்பமான வழியை அடைகின்றன. அவனுக்குத் தாமததிலும் தவத்திலும் தானத்திலும் ஸங்தேகமுண்டாகின்றது. அவன் கொடியபாவங்களைபேசெய்து நாகத்தை அடைகிறன். ஓ! அரசனே! ஸாகத்திலிருந்தாலும் துக்கத்திலிருந்தாலும் நல்லெலாமுக்கத்திலிருந்து சலியாத மனிதன் சாஸ்திரத்தை நேத்திரமாய்டையவன்!, ஓ! அரசனே! ஸ்திரீஸங்கத்திலும்

உணவிலும் காட்சியிலும் மோப்பதிலும் கேட்பதிலும் (வில்லிலிருந்து விடப்பட்ட) ஓர் அம்பு பூமியில் விழுங்காலம்வரையில் ஸ-ஏகமானது கருதப்படுகிறது. பிறகு, அதனுடைய நாசத்தினால் இவனுக்கு மிகுதி யான துக்கம் உண்டாகின்றது. ஆகையால், வித்வான்கள் மிகவும் மேலான ஸ-ஏகரூபமான மோஷத்தைச் சிலாகிக்கின்றார்கள். அதனில், விவேகமுடையு எல்லாருக்கும் பெரிதான ஸ-ஏகத்தின் பொருட் இச் சமமுதலான குணங்கள் உண்டாகின்றன. தர்மம் விருத்தியடை வீதால் எப்பொழுதும் பொருள் இன்பங்களால் குறைவை அடையான்.' முயற்சியின்றிக்கிடைத்தவை கிருகஸ்தர்களால் 'எப்பொழுதும் அனுபவிக்கத்தக்கவை. தன் தர்மமானது முயற்சியால் அடையத்தக்கதென்பது என் எண்ணை. மானிகளும் நல்லகுலத்திற்பிறந்த வர்களும் எப்பொழுதும் சாஸ்திரத்தினர்த்தத்தில் திருஷ்டியுள்ள வர்களுமாயிருக்கிறவர்களுடைய செய்கையானது தர்மத்தினின்றும் விடுபட்டமுடசித்தர்களால்<sup>1</sup> செய்யமுடியாது. உலகத்தில் மனித முயற்சியால் செய்யப்பட்ட கர்மமானது நாசத்தையடைகின்றபொழுது அவர்களுக்குத் தவத்தைத்தவிர வேறுகர்மமானது இல்லை. ஓ! அரசனே! கிருகஸ்தனுணவன் ஸாமர்த்தியத்தோடு ஹவ்யகவ்யத்தின் பொருட்டு ஸ்வதர்மத்தில் நடந்து கொண்டு மனோவாக்காயங்களால் கர்மத்தின் நிச்சயத்தை அனுஸரிக்கவேண்டும். நதீ நதங்களான எல்லா ஆறுகளும் ஸமுத்திரத்தில் நிலைபெறுவதுபோல எல்லா ஆசாமிகளும் கிருஹஸ்தனிடத்தில் நிலைபெறுகின்றார்கள்' என்று சொன்னார்.

முந்நாற்றிரண்டாவது அத்யாயம்.

மேரா-கஷி தர்மம். (தோடர்ச்சி.)

—ஃதிடிடிடிடஃத—

(பராசரக்கை; வர்ணங்களின் பிரிவுகளும் விசேஷத்துரைகளும் போதுவான தர்மங்களும்.)

ஜீனகர், 'ஓ! மஹரிஷியே! ஜாதி விசேஷங்களிலிருந்து வேறு ஜாதியானது எப்படி உண்டாகிறது? இதை அறிய சிரும்புகின்றேன்.'

1 'அக்யா' என்ற மாற்றப்பட்டது.

2 பிராமண கூத்ரிய வைச்ச குந்தர ஜாதிகளைக்காட்டி ஒரு வேரூன் அனுலோம பிரதிலோமஜாதிகள் இங்கு விசேஷவர்ணங்களென்று கொல்லப் பட்டன. '286-வது அத்யாயத்தில் சூல்லப்பட்ட கிருஷ்ணவர்ணங்கள்' என்பது பழையவரை.

:கன்று

## ஸ்ரீ மஹராபர்ஷதம்.

மேண். சொல்லுகிறவருள்கிறந்தவரே! அதைச் சொல்லும். ‘பிறங்கும் ஜிக்தக் குழங்கை<sup>1</sup> அவனே’ என்று வேதம் சொல்லுகிறது. பிராம்பணனிடத்திலிருந்தும் உண்டானவன் எப்படி வேறுஜாத்யாகக் கொன்னப்படுகிறான்? என்று கேட்க, பராசரர் சொல்லலானார்.

‘ஓ! மகாராஜனே! இது இப்படியே எவன் எவனுலுண்டா என்னே அவன் அவனே. தவத்தின் குறைவினாலே ஜாதிபேதத்தை அடைந்தான். நல்ல கோத்திரத்தினாலும் நல்ல பீஜத்தினாலும் பரிசுத்தமான பிறப்பு உண்டாகிறது. இனவகள் இரண்டிலூன்று தாழ்ந்ததானால் தாழ்ந்தவன் உண்டாகின்றான். உலகங்களைப்படைக்கின்ற ஹிரண்யகர்ப்பனுடைய முகத்திலும் புஜா. ஸிலும் தொடைகளிலும் பாதங்களிலுமிருந்தே (வாணங்கள்) உண்டாகினவென்று தர்மத்தையறிந்தவர்கள் அறிகின்றார்கள். ஓயா! அரசனே! ‘முகத்திலிருந்து உண்டானவர்கள் பிராம்பணர்களாகவும் புஜத்திலிருந்து உண்டானவாகள் சூத்தரியர்களாகவும் தொடையிலிருந்து உண்டானவர்கள் தனவாங்களான வைசயர்களுக்கும் பாதத்திலிருந்து உண்டானவர்கள் பணிசெய்யும் சூத்திரர்களுக்கும் நினைக்கப்படுகின்றார்கள். ஓ! புருஷசரேஷ்டனே! நான்கு வர்ணங்களுக்குத்தான் ஹிரண்யகர்ப்பனிடமிருந்து உற்பத்தி. இவைகளைக்காட்டிலும் வேறூக அதிகமான அவர்கள் ஸங்கரஜாதிகளாக நினைக்கப்பட்டனர். சூத்தரியாதிரதர், அம்பஷ்டா, உக்கிரர், வைதேஷர், சுவபாகர், புல்கஸர், ஸ்தோதர், நிஷாதர், ஸ-ஸுதர், மாகதர், அயோகா, காரணர், விராததியா, சண்டாளர் ஆகிய இவர்கள் நான்கு வர்ணங்களிலிருந்தும் ஒன்றேருடோன்று கலந்து உண்டாகிறார்கள்’ என்று சொன்னார். ஜனகர், ‘ஓ! முனிசரேஷ்டரே! ஒரே பரம்மாவினால் உண்டானவர்கள் கோத்திரத்தினால் எப்படி அநேகர்களானார்கள்? இவவுலகில் கோத்ரங்கள் அநேகங்களல்லவா? எங்கே வேண்டுமோ அங்கே உண்டான முனிவர்கள் எப்படித் தம்ஜாதியை அடைந்தார்கள்? சிலர் சூத்திர ஜாதியிலுண்டானவர்கள்.’ மற்றவர்கள் அயோநிஜர்கள்’ என்று கேட்க, பராசரா, ‘ஓ! அரசனே! தவத்தால் சுத்தமாகச் செய்யப்பட்ட மனத்தையுடைய மகாதமாக்களின் பிறப்பானது இழிவானபிறப்புடன் சேர்க்கக்கூடியதாகாது. அரசனே! முனிவர்கள் எங்கேவேண்டுமோ அங்கே புத்திராகளையுண்டுபண்ணி

1 தந்தையே.

2 மூலத்தில் வேறு சொல்லிருக்கிறது. சூதர ஸ்திரீயினிடம் பிறங்குவன் என்பதுபொருள்.

அங்கீட்டிர்களுக்கு மறுபடியும் தங்கள் தவத்தாலேயே ரிஷித்தன் கூம்பைச் செய்கின்றார்கள். அரசனே! வைதேஹ! முன்காலத்தில் என்னுடையபிதாமஹராஜவலிஷ்டர், ரிசயசருங்கர், காச்யபர், வேதர், தாண்தியர், சிருபர், கஸ்திவான், கமடர்முதனியவர்கள், யங்கரீதர், பேசுகிறவர்களுள் சார்ஷ்டரான த்ரோனர், ஆடி, மதங்கர், தத்தர், த்ருமதர், மாதஸ்யர் ஆகிய இவர்கள் தவத்தின்வன்மையால் ரிஷித்தன்மையை அடைந்தார்கள். வேதத்தை ஒதியுணர்ந்தவர்களும் தமத்தோகிக்கூடிய, தவத்தினுலேயே பிரதிஷ்டையை அடைந்தார்கள். அங்கிரஸ், கச்யபர், வலிஷ்டர், ப்ரகு என்ற மூலகோத்ரங்கள் நான்கு உண்டாயின. அரசனே! கமத்தால் இதர கோத்திரங்கள் உண்டாயின. தவத்தாலுண்டான ஸத்துக்களுடையதுந்தப்பெயர்களும் கிரகிக்கமோக்யமானவகள்' என்று சொன்னார். ஜனகர், 'ஓ! பகவானே! எனக்குவரணங்களுடையதனித்தனிதர்மங்களைச் சொல்லும். பிறகு, பொதுவானதர்மங்களையும் சொல்லும். எல்லாவற்றிலும் ஸமரத்தராயிருக்கிறோ' என்று சேட்க, பராசரர், 'அரசனே! தானம்வாங்குதலும் யாகம்சய்வித்தலும் அத்தியயனம்சய்வித்தலும் பிராம்மணர்களுக்கு விசேஷமானதர்மங்கள். சந்தர்மியனுக்கு நன்றாகவிப்பது உரியதர்மம். வைசயர்களுக்கு உழவும், மாடுமேயத்தலும், வாணிபமும் உரியதர்மம். அரசனே! இருபிறப்போகளான மூவருக்கும்பணிசய்தல் குத்திரனுக்கு உரிய தர்மம். அரசனே! வர்ணங்களுடைய விசேஷதர்மங்கள் சொல்லுப்பட்டன. ஐயனே! பொதுவானதர்மங்களை என்னிடமிருந்து விரிவாகக்கேள். அரசனே! குரூத்தன்மையில்லாமை, கொல்லாமை, தவறுதலில்லாமை, (உலகத்தில்சேர்ந்தும்) விலகியிருத்தல், ச்ராத்தகர்பம், அதிகதளைப்படுத்தல், ஸத்தியம், குரோதமில்லாமை, தங்கர்பத்தியுடன் யகிழ்ந்திருத்தல், சுகியாயிருத்தல், எப்பொழுதும் அஸுடுயயின்மை, ஆத்மஜ்ஞானம், பொறுமை ஆகிய இவைகள் பொதுவானதர்மங்கள். பிராம்பணர்கள், சந்தர்மியர்கள், வைசயர்கள் இம்மூன்று ஜாதிகளும் துவிஜாதிகள். ஓ! மனிதர்களியசிறந்தவனே! இந்தத்தர்மங்களில் அவர்களுக்கு அதிகாரம். ஓ! அரசனே! இம்மையில் ஸ்வகர்மங்களைப்பற்றிப்பெறியோர்கள் மேலேபோவதுபோலத் தமக்குத்தகாதகர்மங்களிலிருக்கின்றமூன்றுவர்ணத்தார்களும் கீழ்மையடைகின்றார்கள். குத்திரனுவன் பதனத்தையடைகிறதில்லையென்பதும் இம்மையில் ஸம்ஸ்காரத்தையடைய யோக்கியனில்லையென்பதும் சிச்சயம், (வர்ணன்றுல்) வேதத்தால்சொல்லுப்பட்ட தூர்மம் அவனுக்கு இல்லை,

அவனுக்குத் 'தர்மத்தின் நிஷேதமுமில்லை. மஹாராஜனே!' வேதாத்தியயனத்துடன்கூடின தவிஜர்கள் சூத்திரனை (தர்மத்திற்கு உபயோக மில்லாததுபற்றி ஸ்தூலசரீரமிருந்தும் இல்லாததுபோலானபடியால்\*) வைதேஹகளுக்குச் சொல்லுகின்றார்கள். ஸகலஜகத்திற்கும்தேவரும் காரணருமான விஷ்ணுவாக நான் நினைக்கிறேன். (ஆகையால்) தம்மை உயர்த்திக்கொள்ளவேண்டுமென்கிறதுத்திரர்கள் ஸத்துக்கூட்டுடைய (சம்பந்தமிய) ஒழுக்கத்தையடைந்து மஞ்சிரமில்லாமல் புஷ்டியைச் செய்கின்ற கிரியைகளைச் செய்கிறவர்களாகிட் தோஷங்களை அடையார். இதராஜனங்கள் நல்ஸந்டக்கையைப்பற்றிந்தப்பதற்கு 3வத்துறையிலைக்குத்தையடைந்து இகத்திலும்பரத்திலும் ஸங்தோஷங்களின்றார்கள்' என்று சொன்னார். ஐங்கர், 'ஓ! மகாருணிவரே! ஒருவனைத்தோஷமுள்ளவனுக்குச் செய்வது கர்மமா? அல்லது ஜாதியா? எனக்குச் சந்தேகமுண்டாகிவிட்டது. ஆகையால், எனக்கு விவரித்துச் சொல்ல வேண்டும்' என்றுகேடக, பராசரர், 'ஓ! மகாராஜனே! கர்மா ஜாதி இரண்டும் ஸம்சயமின்றித் தோஷத்தைச் செய்யும். ஆனால், விசேஷத்தைக் கேள். ஜாதியினால் தோஷத்தையடைந்து பாவத்தைச் செய்யாமல் விருப்பவன் ஜாதியினாலும் கர்மாவினாலும் துஷ்டகர்மத்தைப் பற்று கிறதில்லை. மேலானஜாதியில் பிறந்தவனாலும் நின்திக்கப்பட்டகர்மத்தைச் செய்தால் அவனை அந்தக்கர்மமானது தோஷமுள்ளவனுக்குச் செய்கிறது. ஆகையால் கர்மாவானது நல்லதன்று' என்றுசொன்னார். ஐங்கர், 'ஓ! பிராம்மணச்ரேஷ்டரே! இந்த உலகத்தில் எந்தக் கர்மங்கள் தர்மத்திலிருந்துவிலகாதவைச்சார்க்கும் செய்தால் பிராணி களுக்கு எப்போதும் துன்பமுண்டாகாதவைகளுமாயிருக்கும்?' என்று கேட்க, பராசரர் சொல்லத்தொடங்கினார். 'ஓ! மகாராஜனே! என்னை நேர்க்கி எதைப்பற்றி நீ கேட்டாயோ அதுவிஷயத்தில் ஹிம்ஸஸயில்லாமல் எப்பொழுதும் மனிதனைக் காக்கக்கூடிய கர்மங்களை என்னிடமிருந்து கேள். அக்னிக்னைத் தள்ளிவிட்டு உத்தாஸினர்களாயும் மனக்கவலை நீங்கினவர்களாயுமிருக்கின்றவர்கள் கிரமமாகக் கர்மமார்க்கத்திலேறி மோசங்கமார்க்கத்தைப் பார்க்கின்றார்கள். சரத்தையுள்ளவர்களும் வணக்கமுள்ளவர்களும் எப்போதும் அடங்கினவர்களும் கூரிய: புத்தியுள்ளவர்களும் எல்லாக்கர்மங்களில்

1 'குருரத்தன்மையில்லாமைமுதலிய பொதுவானதர்மங்கள்' என்பது பழையவுரை.

2 'குத்திரியனுக்கு உப்பானவன்' என்பது பழையவரையின் கருத்து.

3 வேறுபாடம்,

வீருந்தும் விலகினவர்களுமான (அவர்கள்) ஜரையற்றஸ்தானமான மோசத்தை அடைகின்றார்கள். ஓ! அரசனே! ஜீவலோகத்தில் எல்லாஜாதிகளும் தர்மநாரியங்களை நன்றாகச்செய்து ஸத்யவாரத்தை களையும் சொல்லிக் கொடிய அதர்மத்தையும்விட்டு ஸ்வர்க்கத்தை ஆடைகின்றன. இந்த விஷயத்தில் ஆலோசிக்கவேண்டா.

முந்நாற்றமுன்றுவது அத்யாயம்.

மேஷ தர்மம். (தோடர்ச்சி.)

(பராசரகீத; மனிதப்பிறப்பிக் கூயிலும் அதற்குரிய பல தர்மங்களும்.)

ஓ! அரசனே! உலகத்தில் குணமில்லாதவர்களுக்குத் தந்தை யும் நண்பர்களும் குருக்களும் மனைவிகளும் மிக்க அன்புள்ளவர்களும் இன்சொற்கூறுகிறவர்களும் நன்மைசெய்கிறவர்களும் வசப்பட்டவர்களும் பயன்படுகிறதில்லை. மனிதர்களுக்குப் பிதா மேலானதெய் வீம். பிதாவை மாதாவினும் சிறந்தவருக்குச் சொல்லுகின்றார்கள். ஞானத்தினுடைய லாபத்தைச் சிறந்ததாகுச் சொல்லுகின்றார்கள். இந்திரியங்களையும் விஷயங்களையும் ஜயித்தவர்கள் பரமானபிரம் மத்தை அடைகின்றார்கள். ராஜகுமாரருளவன் எப்பொழுது பாணக்கினிபரவினயுத்தகளத்தில் வதத்தையடைந்து கொளுத்தப்படுகின்றன அப்பொழுது தேவர்களாலடையமுடியாதலோகங்களை அடைகிறான்; ஸாகமாக ஸ்வர்க்கபலத்தையும் அனுபவிக்கின்றான். ஓ! அரசனே! களைப்பையனாந்தவணையும் பயந்தவணையும் ஆயுதமநடு வினவணையும் அழுகின்றவணையும் புறங்காட்டி ஒடுகின்றவணையும் (தேர் கவசமுதலிய) யுத்தஸாதனம் குறைந்தவணையும் யுத்தஸள்ளு ஹம்செய்யாதவணையும் ரோகியையும் யாசிக்கின்றவணையும் இளையவணையும் முதியவணையும் ஹரிமஹிக்கக்கூடாது. அரசன் யுத்தத்திற்குரிய நல்லஸர்தனங்களையடையவனும் நன்றாகக்கூடினவனும் யுத்தமுயற்சியுள்ளவனும் தனக்குச் சமநிலையை அடைந்தவனுமான ராஜகுமாரனை வெல்லவேண்டும். இவ்வுலகில் ஸமமாயுள்ளவனிடமிருந்தும் மேலானவனிடமிருந்தும் வதமானது ஸ்ரேயஸ்கரமென்பது நிச்சயம். தனக்குக் குறைவானவனிடமிருந்தும் பயந்தவனிடமிருந்தும் தீனனிடமிருந்தும் வதமானது நிந்திக்கப்பட்டிருக்கின்றது. ஓ! நரபதியே! பாவியினிடமிருந்தும் பாவழூழுக்கமுள்ள கீழோரிடமிருந்துமுன்

டான இந்தவுதமானது பாவமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அது நரகத்திற்குக் காரணமாகுமென்பது நிச்சயம், ஓ! அரசனே! யமன் வசத்தையடைந்தவேன் ஒருவனும் காப்படேயில்லை. ஆயுள்மிச்ச மூள்ளவேனையும் ஒருவனும் இழுக்கிறதேயில்லை. இவ்வுலகில் தன் னிடம், ஸ்நேகமூள்ளவர்களால் தனக்காகச் செய்யப்பட்ட ஹிமஸை யைக்கொடுக்கின்ற எல்லாக்கர்மங்களையும் விழக்கவேண்டும். பிற ஆடையபிராணனால் தன்பிராணனைக் காக்கவிரும்பக்கூடாது. அப்பா! மரணத்தை எதிர்பார்க்கின்ற எல்லாக்கிருக்கஸ்தர்களுக்கும் தழுக்குரிய கர்மத்துடன் மனல்திட்டோடுகூடின நதிதீரங்களில் மரிப்பது சோப னம். ஆயுளானது நகித்தகாலத்தில் மரணமானது (தானே) வருகின்றது. அப்படியானால் காரணமில்லாமல் ஏற்பட்டதாகின்றது. தேகத்தை அடைந்து பலாத்காரமாகச் சரீரத்தைவிடுகிறவனுக்கு ஆத்மஹத்தி முதலியகாரணங்களால் யாதனூசரீரம் உண்டாகின்றது. அவன் மோக்ஷமார்க்கத்தைப்பற்றினவனானாலும் இழுந்தவேனே. அவன் ஒரு வீட்டைவிட்டு மற்றொரு வீட்டையடைந்தவன்போலாகின்றான். அந்த விஷயத்தில் இரண்டாவதான வேறு ஒருகாரணமுமில்லை. தேகிக ஞாடைய அந்தயாதனுதேகமானது மோக்ஷத்தைக் கொடுப்பதற்காக ஏற்பட்ட ருத்திரஞாடைய பிசாசங்களிடத்தில் சேர்க்கப்பட்டதாயிருக்கிறது. ஆத்மவிஷயமான சிந்தனையுள்ள வித்வான்கள், 'தேகமானது பெருநரம்பு, சிறுநரம்பு, எலும்பு இவைகளுடைய கூட்டம்; நிந்திக்கத்தக்க அமேந்யங்களால் வியாபிக்கப்பட்டது; பஞ்சபூதங்கள் இந்திரியங்கள் விஷயவாஸைனகள் இவற்றின்சேர்க்கை; தோலை மூடிவிலுடையது' என்றுசொல்லுகிறார்கள். மரிக்குந்தன்மையையடைந்த சரீரமானது ஸௌந்தரியமுதலான சூணங்களழிந்து ஜீவனால்தள்ளப்பட்டுச் செயலற்றும் அறிவற்றும் ஆகிவிடுகின்றது. பூதங்கள் தம்காரணத்தையடைந்து உடனே பூமியில் அழிந்துவிடுகின்றன. ஓ! விதேஹகுலத்தரசனே! இந்தச்சரீரம் எந்தனாந்த நினைவிலிருந்துகொண்டு மரிக்கின்றதோ அதில் அதில் கர்மயோகத்தால் வாஸையுடையதாகச் செய்யப்பட்டு ஜனிக்கின்றது.. அந்தச்சரீரம் விழுந்தகாலத்தில் கர்மாங்களை அப்படிப்போல வேறுசிருஷ்டியானது காணப்பட்டிருக்கின்றது. ஓ! நரபதியே! இவன் மறுபடி சிலகாலம் ஜனிக்காமலுமிருக்கின்றான். மகாணனஜீவன் ஆகாயத்தில் மேகம் சுழலுவதுபோலச் சுழலுகின்றான். 'ஓ! ராஜனே! அவன் மறுபடியும் இகலோகத்தில் ஸ்தானத்தையடைந்து ஜனிக்கின்றான். ஓ! நரபதியே! ஆத்மாவோ

மனத்தைக்காட்டிலும் ஸ்ரோத்டன் ; மனம்இந்திரியங்களைக்காட்டிலும் ஸ்ரோத்டம். ஓ ! அரசனே ! அனேகவிதமான பிராணிகளுள் ஜங்கமங்கள் மேற்பட்டவைகள். ஜங்கமங்களுள்ளும் இரண்டுகாலுள்ள ஜீவர்கள் மேலானவர்களாக ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றார்கள். இரண்டு பாதமுடையவர்களுள்ளும் பிராம்மணர்கள் மேலானவர்களாகக் கருதப்பட்டிருக்கின்றார்கள். ஓ ! ராஜஸ்ரோத்டனே ! வேதியர்களுள்ளும் பிரஜஞ்சுயடையவர்கள் மேலாக ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறார்கள். அறிஞர்களுள்ளே ஆத்மஞானிகள் மேலானவர்கள் ; ஆத்மஞானிகளுள் அபிமானம்விட்டவர்கள் மேலோர்கள். மனிதர்களுடைய விஷயத்தில், பிறந்தவனை மரணம் பின்தொடருகிறதென்பது உறுதி. பிரஜூகளோவன்றுல் அழிவுள்ளவைகளான கர்மங்களைக் குணமாகச் செய்கின்றன. ஓ ! அரசனே ! எவன் இஹலோகத்தில் ஜனத்தைத் துன்பப்படுத்தாமல் தன்னுடைய சக்திக்குத்தக்கபடி தர்மத்தைச் செய்து இயற்கையாக உண்டான மரணத்தினால் பாவத்தை அலம்பிவிட்டு ஆதித்யன் வடக்குத்திக்கையடைந்தகாலத்தில் புண்யநஷ்டத்திரீத்திலும் புண்யமுகூர்த்தத்திலும் மரணத்தைபடைவானே அவன் புண்யம் செய்தவன். விஷத்தாலும் தூக்கினாலும் தீயினாலும் திருடன்கையினாலும் கோரப்பற்களுள்ள பிராணிகளாலும் பசுக்களினாலும்மண்டான மரணங்கள் இழிவானவையென்று சொல்லப்படுகின்றன. புண்ணியகர்மமுடையவர்கள் இவைகளோடும் ஒருவித எண்ணத்தாலுண்டான இவற்றைப்போன்றனவாகிய வேறு அநேகிதமானப்ராகிருதவதங்களோடும் கூடுகிறதில்லை. ஓ ! நரபதியே ! யே லான புண்யவான்களுடைய பிராணன்கள் சிரத்தைப்பிளங்குதொண்டு போகின்றன. நடுநிலையான புண்யசாலைகளுடைய பிராணன்கள் நடுவாலும் பாவிகளுடைய பிராணன்கள் கீழாலும் பேதித்துக்கொண்டு போகின்றன. ஓ ! அரசனே ! புருஷலுங்கு அஜ்ஞானமொன்றே பகை. அஜ்ஞானத்திற்குநிகராக இரண்டாவதுபகை இல்லை. அந்த அஜ்ஞானத்தால் சூழப்பட்டவன் மிகவும்பிரவிருத்தித்துக் கோரமும் மிகவும் ஹிம்ஶையுள்ளதுமான கர்மங்களைச் செய்கின்றன. ராஜகுமாரனே ! ஏருஷனாவன் ஞானத்தைத் தனக்கு உண்டுபண்ணுவதற்காக (வேதத்திற்சொன்ன குருச்ப்ரஞ்சைஷமுதலான) தர்மத்தோடே பெரியோர்களை உபாவித்து எந்த அஜ்ஞானசத்துருவின்விஷயத்தில் ஸமர்த்தனவானே அந்த அஜ்ஞானசத்துரு பிரயாஸத்தால் வெல்லக்கூடியவன். பிரஜஞ்சுபாகிறசரத்தினாலே அடிக்கப்பட்டு நசிக்கின்றன. தர்மத்தை விரும்புகிறபுருஷன் இவ்வுலகத்தில் பிரம்ம

சாரியாகி நியமத்துடன் வேதத்தைதூதிச், சக்தியினால் ஐஞ்சுமகா  
யஜஞ்சக்ளையும்செய்து தன்னுடையவம்சதை ஸ்தாபிதது ப்ரே  
யஸைவிரும்பி வனத்தையடையவேண்டும். ஸ்திரீமுதலான உபபோ  
கங்களாலே விடுபட்டும் சரீரத்தை, மனிதனானவன் நாசஞ்செய்யக்  
கூடாது. அப்பா! சண்டாளஜாதியாயிருந்தாலும் மாணிடத்தன்மை  
யானது எல்லாவிதத்தாலும் மேலானது. ஓ! பூபதியே! எந்தப்  
பிறப்பையடைந்து சுபமானகர்மங்களாலே ஆத்மாவானது ரஷிக்க  
முடிகின்றதோ அப்படிப்பட்ட மாணிடப்பிறப்பானது மேலானது.  
ஓ! பிரபுவே! மனிதர்கள், ‘இந்தப்பிறவியிலிருந்து எப்படி மிகவும்  
நஷ்டமாகாமலிருப்போம்’ என்று வேதம் பிரமாணமென்கிற உறுதியில்  
ஏல் தர்மத்தைச் செய்கின்றார்கள். எந்தமனிதன் மிகவும்கிடைக்காத  
தான் மனுஷ்யஜாதியையடைந்து (தர்மத்தை) த்வேஷிக்கின்றாலே  
தர்மத்தை அவமதிக்கின்ற அவன் காமத்தையே உருவமாகவுடைய  
வனுவான். அவன் காமத்தால் வஞ்சிக்கப்பட்டவனுகிறானல்லவா?  
ஐயனே! தீபத்துக்கு ஒப்பான பிராணிகளை நேயத்தையுடைய  
கண்ணினால் பார்ப்பவனும் அவைகளிலுள்ள (குணதோஷங்களாகிய)  
எல்லாவிஷயங்களையும் பாராதவனும் ஸமாதான வார்த்தையினாலும்  
தானத்தினாலும் பிரியமான வார்த்தையினாலும் அனுசரிக்கின்றவனு  
மான மனிதன் ஸமமான ஸாக்துக்கங்களையுடையவனுகிப் ப்ரலோகத்  
தில் பூஜிக்கப்படுகின்றன. மந்திரபூர்வகமானகொடையும் ஸாதாரண  
மானகொடையும் மனிதனுக்கு மங்களாகரமான 1சரீரம். மனித  
ஏல் ஸரஸ்வதி நைமீசம் புஷ்கரம் இவைகளிலும், பூமியிலுள்ளவேறு  
புண்யப்ரதேசங்களிலும் தவத்துடன் தீர்த்தங்களாலே சரீரமானது  
அடிக்கடி நீராட்டத்தக்கது. கிருகங்களில் எவர்களுடைய பிராணன்  
கள் விழுகின்றனவோ அவர்களை உடனே வெளிப்படுத்தலும் ப்ரம  
சானத்திற்கு வானத்தால் கொண்டிபோதலும் சித்தமானவிடத்தில்  
விதிப்படி தகணமும் சிறந்த தர்மம் இஷ்டியும் புஷ்டிக்காவும்  
யாகமும் யாநம் செய்வித்தலும் தானமும் புண்யகர்மங்களின் அனுஷ்ட  
டானமும் சுத்திக்குத்தநப்படி பித்ரர்மமும் மேலானவை. இவைக  
ளைவாவற்றைபும் இந்தமனிதன் தனக்காகவே செய்கிறான். ஓ!  
நரபதியே! தர்மசாஸ்திரங்களும் வேதங்களும் (சிகைஷமுதலான)  
ஆறு வேதங்கங்களும் கர்மாவைத் துன்பமென்றுநினையாத மனித  
னுக்கு ஸ்ரேயவின்பொருட்டு விதிக்கப்படுகின்றன’ என்றா. நரா

தீப ! இந்த எல்லாவிஷயமும் மிகவும் மகாத்மாவான பராசரமுனிவராலே முன்காலத்தில் பிதேஹராஜனுக்கு ஸ்ரோயவினிமித்தத்தில் சொல்லப்பட்டது.

முந்நாற்றுநான்காவது அத்யாயம்.

மேராக்ஷதரமம். (தோட்சீசி.)

—:0:—

(பராசரகீத ; பலவிதமோக்ஷபாயங்கள்.)

மிதிலாதிபனை ஜனகன் மறுபடியும் தர்மத்தில் பெரிய நிச்சய மூலமஹாத்மாவான பராசரரை நோக்கி, ‘ஓ ! ப்ராம்மணரே ! ஸ்ரோயஸாக்குக்காரணம் எது ? கதியாவது எது ? எதைச்செய்தால் நசியாமலிருக்கும் ? எங்கே சென்றவன் திருப்பாமலிருக்கிறான் ? விஶாலமான புத்தியுள்ளவரே ! அவற்றை எனக்குச் சொல்லும் ’ என்று கேட்க, பராசரர் சொல்லானார்.

பற்றற்றிருப்பது ஸ்ரோயஸாக்குக் காரணம். ஞானரூபமான வனே ! ஞானமானது பிரமானகதி அனுஷ்டிக்கப்பட்டதவாமானது, உத்பாத்திரத்தில் செய்யப்பட்ட தானம்போல நசியாது. எப்பொழுது அதர்மமயமான பாசத்தை அறுத்துத் தர்மத்தில் பற்றுகின்றாலே அப்பொழுது அபயதான மென்னும் ஸன்யாஸத்தைச் செய்து வித்தியை அடைகின்றான். எவன் ஆயிரம் கோக்களையும் நூறு குதிரைகளையும் எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் அபயத்தையும் கொடுக்கின்றாலே அவனை எப்பொழுதும் எல்லாப்பிராணிகளிடமிருந்தும் அபயமானது சுழ்கிறது புத்திசாலியானவன் விஷயங்களின் மத்தியில் வலித்தாலும் வலிக்கின்றவனுகிறதில்லை. (பற்றறுதலுள்ள) தூர்ப்புத்திபுல்லாவன் விஷயங்களில்லாதபோதும் விஷயங்களிலேயே வலிக்கிறான். ஜலமானது தாமரைஇலையைப்பற்றுத்துபோல அதர்மமானது அறிவுள்ளவனைப் பற்றாகிறதில்லை. அரக்கானது கட்டையில்பற்றுவதுபோலப் பாவமானது புத்தியில்லாதவனை அதிகமாகப்பற்றுகிறது. பயணியனிக்கவித்தமாயிருக்கிற அதர்மமானது செப்தவனை விடுகிறதில்லை. ஆகையால், கார்த்தாவானவன் காலத்தை அனுஸரித்து அந்த அதர்மத்தாலுண்டானபயனை அடைகின்றான்.

1 'நல்லவிலத்தில் விதைக்கப்பட்ட 'விதைபேல்' என்றும் கொள்ளலாம்.

2 மோக்ஷம்.

ஆத்மாவின் நிச்சயத்தையுணர்ந்தமனோவசமுள்ளவர்கள் அன்பத்தை அடைகிறதில்லை. மிகவும் மதத்தையடைந்த ஞானேந்திரிய கர்மேந் தீரியங்களுடைய (சேஷ்டடைய) அறியாதவன் சுபாசுபங்களில்பற் றினமனத்துடன் மிகப்பெரியபயத்தை அடைகின்றன. எப்பொழுதும் மூற்றும் ஆசைநிக்கினவனும் கோபத்தை வென்றவனுமாயிருப்பு வன் விஷயத்திலிருந்தாலும் பாவத்தை அடைகிறதில்லை. வரம்பிலே கட்டப்பட்ட தர்மமாகிற அணையானது உடைபடுகிறதில்லை. அணையி னுலே பெருகின வெளம்போலத் தர்மஸமூஹமானது. தானாக விருத்திய்தைந்ததாகின்றது ஓ! ராஜர்ரேஷ்டனே! சுத்தமானகுரிய காந்தமணியானது குரியனிடத்துள்ளதேஜஸை நியமமாகக்கீர்க்கிக் கூடுபோல யோகியானவன் தியானத்தினால் பிரம்மஸேஜஸை அடைகின்றன. என்னின்குணமானது இவ்வுலகில் பரிசுத்தமானபதார்த்தங்களுடைய் சேர்க்கையினால் தனித்தனியாக அவையவைகளுடைய நூப்புமையை மிகுதியும் அடைகின்றதுபோல யோகிகளானமனிதர்களுடைய ஸத்வகுணமானது ஆப்ரயத்திற்குத்தக்கபடி பிரவிருத்திக்கின்றது. மனிதன் மோக்ஷத்தில்விருப்பமுள்ளவனுகி மனைவியையும் பலவிதமானசெல்வங்களையும் இருப்பிடத்தையும் வாகனத்தையும் பலவிதமானசுபகர்மங்களையும் தன்னுகின்றபொழுது இவனுடைய புத்தியானது விஷயங்களினின்றும் விலகுகின்றது. அரசனே!, விஷயங்களிற்பற்றினபுத்தியுடன் ஒருவிதத்தினாலும் தன்னுடைய நன்மையை அறியாமலிருப்பவன் எல்லா விஷயவாஸனையையுமடைந்த சித்தத்தால் (துண்டிலிலுள்ள) இறைச்சியால் மீன் இழுக்கப்படுதல்போல இழுக்கப்படுகிறன். ஒன்றையொன்று ஆப்ரயித்ததும் வாழுத்தண்டுபோல் பலமில்லாததும் சரிரேந்திரியங்களுடைய கூட்டத்தோடுகூடியது மான மானிடஜன்மானது வெள்ளத்தில் முழுகுகிறதோனிபோல முழுகுகின்றது. மனிதனுக்குத் தர்மத்திற்குக்காலமானது (இதுதானென்று) நிச்சயிக்கப்படவில்லை. மிருத்யுவும் மனிதனை எதிர்பார்க்கிற தில்லை. எப்பொழுதும் தர்மத்தைச் செய்வதே நன்மையானது. அப்பொழுதுதான் மனிதன் மிருத்யுவின்வாயிலிருந்து திரும்புவான். குருடன் தன்வீட்டில் ஜாக்ரதையுடன் அப்யாஸத்தினுடேயே நடக்கின்றதுபோல அறிஞனாவன் யோகத்துடன்கூடிய மனத்தினால் அந்த மோக்ஷத்தியை அடைகின்றன. பிறந்தால்இறப்பதும் இறந்தால் இறப்பதும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. மோக்ஷதர்மங்களை அறியாதவன் பந்தத்தைஅடைந்து சக்கரம்போலச் சுழலுகின்றன. ஞானவழியில் சென்றவனுக்கு இம்மையிலும் மறுமையிலும் ஸகமே.

விரிவாயுள்ளவைகள்<sup>1</sup> துண்பத்தைத் தருகின்றன. சுருங்கினவை கலோ ஸாகத்தையளிக்கின்றன. விரிவானவையெல்லாம் ஆத்மா வைத்தவிர மற்றவைகளுக்காகவென்றும் சுருக்கபென்றதியாகத்தை ஆத்மாவுக்கு நன்மையானதென்றும் (அறிஞர்கள்) அறிகின்றார்கள். இவ்வுலகில் தாமரைத்தண்டில் ஓட்டினசேறு சீக்கிரம் விட்டிப்போ கிறதுபோலப் புருஷனுடைய ஆத்மாவானது மனத்தால் விடுபடு கிறது. மனமானது ஆத்மாவை இழுக்கிறது. ஆத்மா மனத்துடன் சேருகிறது. அது யோகத்துடன் கூடுகிறபொழுது அந்தப் பரமாத்மா வைப் பார்க்கிறது. இந்திரியவிஷயங்களில் பற்றாள் எவன் ஆத்மா ஏன்கு வேறேனவைகளின் காரியத்திலிருந்துகொண்டு அதைத் தன் காரியமாக நினைக்கிறானே அவன் தன் காரியக்ருறைவை அடைகின்றன. ப்ராஜ்ஞனுடைய ஆத்மாவும் மற்றவனுடைய ஆத்மாவும் பல மாகச்செய்யப்பட்ட புண்யபாபங்களாலே ஸ்வர்க்கத்தில் மேலான கதியையும் சீழானதிரியக்கதியையும் அடைகின்றன சுட்டமண்பாண் டத்திலுள்ள ஈரம் சுண்டிப்போவதுபோலத் தவத்தால் வாட்டப்பட்ட சீரம் விஷயங்களில் அழுந்தாது. எவன் விஷயங்களை அதிகர மிக்கிறானே அவன் அவற்றை அனுபவியான்; ஸந்தேகமில்லை. ஆத்மாவை அறியாதவன் பனிபோன்ற அஞ்ஜானத்தால் சூழப் பட்டு ஆகாரத்திலும் சிற்றின்பத்திலும் பற்றினவனுகிப் பிறவிக் குருடன்போல வழியை அறிகிறதில்லை வணிகனுணவன் ஸமுத் திரத்திலிருந்தும் மூலதனத்திற்குத் தக்கபடி தனத்தையனக்கின்றது போலீவே ஐந்துவுக்கு மார்த்தியலோகமாகிற ஸமுத்திரத்திலிருந்து கர்மத்திற்கும் ஞானத்திற்கும் தக்கபடி கதி ஏற்படுகின்றது. இரவு பகல்களுடைய விகாரமான உலகத்தில் மிருத்யுவானவன் ஜரையின் உருவமாகி ஸஞ்சரித்துக்கொண்டு ஸர்பபம் காற்றைப்புசிப்பது போலப் பிராணிகளோப் புசிக்கின்றன பிறந்த பிராணியானது தன் ணல் செய்யப்பட்ட கர்மங்களை அடைகின்றது. இவ்வுலகத்தில் ஒரு வனும் தன்றுல் செய்யப்படாத பிரியம் அப்ரியமொன்றையும் அடை கிறதில்லை. சுபாசபங்களான கர்மங்கள் மனிதனைப் படுத்திருக்கை யிலும் நடக்கையிலும் இருக்கையிலும் தொழிலைச்செய்கையிலும் எப்பொழுதும் வந்தடைகின்றன. புருஷன் அக்கரையை அடைந்து மறுபடியும் அடைய் யத்தனிக்கிறதில்லை. இந்த ஐந்துவுக்கு ஸ்வரமா மகாஸமுத்திரத்தில் தாங்கமுடியாதகெடுதல் காணப்படுகிறதன்றே ? பெரிய பிரவாகத்தில் மரச்கலமானது கயிற்றினால் மீகாமனுடைய

<sup>1</sup> 'யாகமுதவானவை' என்பது பண்டியவரை.

## காசு ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

அபிப்பிராயப்படி செல்லுகின்றதுபோலச் சர்வமானது மனத்தின் அபிப்பிராயப்படி காரியத்தைச் செய்கிறது, ஸமுத்திரத்தைச் சுற்றி இம் அதற்கு வேறுன் நதிகள் வந்துவிடுவதுபோல மனத்தின் வாஸனையால் எப்பொழுதும் (ஜங்குவைத்) தன்னியற்கைக்கு வேறுன் ஸ்வபாவமானது சுற்றிவளைகின்றது. பலவிதமான ஸ்நேகபாசங் களாலே பற்றுதலுள்ளமனமுடைய மலிதர்கள் ப்ரகிருதியிலிருந்து கொண்டு, ஜலத்தில் மணலால் கட்டப்பட்ட வீடுபோலச் சிதறு கிண்றார்கள். சர்வமாகிற கிருகத்திலிருப்பவனும் சௌசமாகிற தீர்த் தத்தையிடையவனும் ஞானவழியில் நடப்பவழுமாயிருக்கிற தேகி க்கு இறைத்திலும் பரத்திலும் ஸாகம். விரிவாயுள்ளனவெல்லாட்டுன்பத்தைத் தருகின்றன. சுருக்காமானவைகளோ? ஸாகத்தைக் கொடுக்கின்றன விரிவானவைகளெல்லாம் தன்னித்தவிர மற்றவை களுக்காகவென்றும் தியாகத்தை ஆத்மஹிதமாகவும் விதவான்கள் அறிகின்றார்கள். தோழர்களின் கூட்டமானது சங்கற்பத்தால் உண்டாகின்றது. ஞாதிகள் காரணத்தை முன்னிட்டு ஏற்பட்டவர்கள். பத்தினியும் புத்திரனும் வேலைக்காரனும் தம்முடைய பிரயோஜனத்தை<sup>1</sup> அனுபவிக்கின்றார்கள். தாயும் தந்தையும் எவனிடமிருந்தும் எதையும் அடைகிறதில்லை ஜங்குவானது தான் செய்த தானத்தைக் கட்டமுதாகக்கொண்டு தன் விணைப்பயனை அடைகின்றது. மாதாவும் பிதாவும் புத்திரனும் பிராதாவும் மனைவியும் மித்ரர்களின் கூட்டமும், ஸாவர்ணார் வைத்திருக்கும் பெட்டியில்<sup>2</sup> அரக்குமுத்திரைபோலக் காணப்படுகின்றார்கள் முன்செய்த நல்விணை தீவிண்களெல்லாம் செய்தவனை அடைகின்றன. அந்தராத்மாவான ஈர்வர் அப்பொழுது நேரிட்ட கர்மபலனையறிந்து அதற்குத்தக்கபடி புத்தியை ஏவுகின்றார். எவன் முயற்சிசெய்து உதவிகளையடைகின்றுள்ள அவனுடைய ஒரு கார்யமும் ஒருபோதும் கெட்டுப்போகிறதில்லை. சலனமற்றமனமுடையவனும் கார்யத்தில் முயற்சிசெய்தவனும் சக்தியுள்ளவனும் மனைதூர்யமுடையவனும் பண்டிதனுமாயிருப்பவனை ஸம்பத்தானது எந்நானும் கிரணங்கள் சூரியனை விடாததுபோல விடுகிறதில்லை. பரலோகநம்பிக்கை, முயற்சி, உபாயத்துடன்கூடிய புத்தி இவற்றோடு காரியத்தை ஆரம்பிக்கிற குற்றமற்றஸ்வபாவமுடையவன் காரியத்தி லிருந்தும் கெடுதலடையான். எல்லாப்பிராணிகளும் முன்பு சபாசப

<sup>1</sup> வேறுடாடம்.

<sup>2</sup> விருப்பப்படிவளிவரவிடாமல் தடுத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள்' என்பது கருத்து.

மானகர்மங்களைச் செய்தமையால் காப்பமுதல் தாமாகவே தம்முடைய சுபாசுபகர்மங்களைத் தவறுமல் அடைகின்றன. பரிகரிக்கமுடியாத வனும் (கர்மாவுக்குச்)<sup>1</sup> சமமான கதியையுடையவனுமான மிருத்யுவும் ஆயுளின் முடிவைச் செய்கின்ற தூலத்துடன்சேர்ந்து, வாயு வாளால் அறபட்ட மரப்பொடியைப்போல, (பிராணிகளை) முடிவை அடையச் செய்வான். எல்லா மீனிதனும் தனக்குரறபட்ட ஜாதிஆசாரத்தையும் தன்னுல்செய்யப்பட்ட புத்திரன்முதலானவிஸ்தாரத்தையும் நல்லகுடிப் பிறப்பையும் தனக்குஷியலைச் சேர்ப்பதையும் தன்னுல்செய்யப்பட்ட சுபாசுபகர்மத்தால் அதற்குத்தக்கபடி அடைகின்றன' என்றார். அரசனே! 'தர்மத்தையுணர்ந்தவர்களில் ஸ்ரோஷ்டனஞ்ஜனகன், மனே வசமுடைய பராசரர் இவ்விதம் சொல்லக்கேட்டு, உண்மையை அறிந்து மிகுதியானஸந்தோஷத்தை அடைந்தான்' என்று சொன்னார்.

முந்நற்றைந்தாவது அத்யாயம்.

மோ காதர் மம். (தோட்டிச்சி.)

(உண்மைஅடக்கமுதலியவற்றைப்பற்றி ஸாத்யர்களுக்குத் தமிழ் ஹம்ஸத்திற்கும்நடந்த ஸம்பாஷனை )

யுதிஷ்டிரர், "ஓ! பிதாமஹரே! உலகத்திலுள்ளவித்வான்களானமனிதர்கள் உண்மையையும் அடக்கத்தையும் பொறுமையையும் ஞானத்தையும் புதழ்கின்றார்கள். இதில் உம்முடைய அபிப்பிராயம் என்ன?" என்றுகேட்க, பிஷ்மர் சொல்லத்தொடங்கினார்.

"யுதிஷ்டிரா! இந்தவிஷயத்தில் ஸாத்யர்களுக்கும் ஹம்ஸத்திற்கும்நடந்த ஸம்வாதரூபமான பழையசரித்திரத்தை இப்பொழுது உனக்குச் சொல்லுகிறேன். ஒருகாலத்தில் ஆதியுமாந்தமுமற்றபிரம்ம தேவர் பொன்மயமான ஹம்ஸவேஷங்களைடு மூன்றுலகங்களிலும் ஸஞ்சரித்துவந்தார்; அப்பொழுது ஸாத்யர்களிடம் வந்துசேர்ந்தார். ஸாத்யர்கள், 'பக்ஷியே! நாங்கள் ஸாத்யர்களென்றதேவர்கள். உன்னை ஒன்று கேட்கின்றோம். (அதிலும்) மோசங்கர்மத்தைப்பற்றி உன்னிடம் வினவுகின்றோம். நீயோ மோசங்கத்தையறிந்தவனும். நீ பண்டிதனென்றும் தெரியமாகச் சொல்லுகின்றவனென்றும் நாங்கள் கேட்டிருக்கிறோம். பக்ஷியே! உன்னுடைய இனிய

<sup>1</sup> 'ஸமக்கி' என்பதற்குமல்ல; 'தர்மம்யமின்றி யாரிடத்தும் ஒருவிடையிருப்பவன்' என்றும் கொள்ளலாம்.

சப்தமானது எங்கும் கேட்கிறது. ஓ! பக்ஷியே! நீ எதை மிகவும் சிறந்ததாக நினைக்கினாலும்? ஓ? மஹாத்மாவே! உன்மனம் எதில் பற்றுகின்றது? எந்தக் காரியத்தை எல்லாக்காரியங்களுள்ளும் சிறந்ததும் நிகரற்றதுமாக நினைக்கின்றுயோ, !இவ்வுலகில் மனிதன் எதைச் செய்து ஸகலபந்தங்களினின்றும் விரைவில் விடுபடுகின்றுள்ள அந்தக் காரியத்தை எங்களுக்கு உபதேசம்பண்ணு' என்று வினவ, ஹம்ஸமானது சொல்லதொடங்கிற்று. 'அமிருதத்தை அருந்தும் தேவர்களே! அந்தக் காரியத்தைக் கேளுங்கள். <sup>2</sup>தவம், <sup>3</sup>தமம், ஸத்யம், மனத்தை அடக்குதல் இவைகள் செய்யத்தக்கவை. மனத் தினுடைய ஆசைமுதலான எல்லா முடிர்ச்சக்களையும் விடுத்துப் பிரியம் அப்பிரியம் (இரண்டையும்) <sup>4</sup>தன்வசமாகச் செய்யவேண்டும். ரகஸ்யமான குற்றத்தை வெளிப்படுத்தி வருத்தத்தை உண்டாக்கவும் கடுஞ்சொல்சொல்லவும்கூடாது கீழ்ப்பட்டவனிடமிருந்து <sup>5</sup>உயர்ந்த விஷயத்தைக் கிரகிக்கக்கூடாது. பிறருக்கு அசுத்தையுண்டாக்கு வதும் அமங்களமும் நரத்தைக்கொடுப்பதுமான வார்த்தையைச் சொல்லக்கூடாது. வாயினின்றும் சொற்களாகிற பாணங்கள் விழுகின்றன. அவைகளாலடிக்கப்பட்டவன் இரவும் பகலும் துக்கிக்கின்றன. அவைகள் பிறனுடைய மர்மங்களுக்கு வேறான இடங்களில் விழுகிறதில்லை அவற்றைப்பண்டிதனுணவன் பிறரிடத்தில் விடக்கூடாது. பிறன் இவ்னை அதிவார்த்தைகளான பாணங்களால் மிகவும் அடிப்பாடுள்ள அதைப்பொறுத்தல்லை செய்யத்தக்கது. எவன் கோபமுட்ப்பட்டும் சந்தோஷத்தையே அடைகிறுமே அவன் இதரனுடைய புண்யத்தை அடைகிறான். வசையையுண்டுபண்ணுவதும் ஆங்கிரகத்தால் அப்பிரியத்தைச் செய்வதும் ஜ்வலிக்கிறது மான கோபத்தை அடக்குகிறவனும் கெட்டங்னணமில்லாதவனும் சந்தோஷமுடையவனும் ஆஸுமியைற்றவனுமாயிருப்பவன் பிறருடைய புண்யத்தை அடைகின்றான். நான் எப்பொழுதும் வையப்பட்டாலும் ஒன்றும் சொல்லுகிறதில்லை; அடிக்கப்பட்டாலும் பெறுத்துக்கொண்டிருக்கிறேன் பெரியோர்கள் பொறுமையைச் சிறந்ததாகச் சொல்லுகின்றார்கள்; அபபடியே ஸத்யதையும் கபடமின்மை

1 இங்கு ஒருசொல் விடப்பட்டது.

2 தன் தாமத்தையனுஷ்டிப்பது.

3 ஜம்பொறியடக்கம்.

4 அவற்றின்வழியில் தான் செல்லக்கூடாது.

5 'பாம்' என்பது மூலம் 'சாஸ்திர' ரஹஸ்யம் 'என்பது பழையானார்.

யையும் குரூரத்தனமில்லாமையையும் சிறந்தனவாகச் சொல்லுகின் ரூர்கள். வேதத்திட்டைய ரஹஸ்யம் ஸத்யம். ஸத்யத்தின் ரஹஸ்யம் அடக்கம். கூடக்கத்தின்ரகஸ்யம் மோக்ஷம். இதுவே எல்லா ருடையுபதேசமும். எவன் வாக்கின்வேகம் மனத்தின்கோபத்தி னுடைய வேகம் அதிக ஆசையின்வேகம் உதரத்தின் வேகம் காமத் தின்வேகம் ஆகிய மிகுகின் றவைகளான இந்தவேகங்களை ஸகிப பானே அவணையே நான் பிராம்மணாகவும் முனியாகவும்; நினைக்கின் ரேன். கோபத்தையடையாதவன், கோபிக்கின்றவனுக்கு மேலானவன். பொறுமையுள்ளவன் பொறுமையில்லாதவனுக்கு மேலானவன். மனிதன் விலங்குகளுக்கு மேலானவன் அப்படியே, ஞானவான் ஞானமில்லாதவணைக்காட்டி ஒம் மேலானவன் தன்னை ஒருவன் வைதாலும் தான் திரும்ப அவணை வையங்கூடாது. இவ்விதம் பொறுமையுள்ளவனுடைய சினமானது வைதவணை எரிக்கின்றது இவனுடைய புண்யத்தையும் அவன் அடைகின்றான். எவன் அதிகமாகாகின்திக்கப்பட்டாலும் கழனவார்த்தையையும் அதிகமாகத் துதிக்கப்பட்டாலும் பிரியமானவார்த்தையையும் சொல்லுகிறதில்லையோ, எவன் அடிக்கப்பட்டாலும் தனக்கு வன்மையிருந்தும் பதில் அடியாமலும் அடித்தவரை அவனுக்குக் கெடுதலைப்பிரார்த்தியாமலுமிருக்கின்றாலே அவணை இவ்வுலகில் தேவர்கள் அடையவிரும்புகிறார்கள்.  
<sup>1</sup>கீழானவணையும் மேலானவணையும் ஸமமானவணையும் அவர்கள் தன்னை அவமதித்தாலும் அடித்தாலும் தான் அவர்களைக் கோபியாமல் பொறுக்கவேண்டும் இப்படியிருந்தால் மோக்ஷவித்தியை அடைவான் நான் (எல்லாவற்றை) பூர்ணாகியிருந்தாலும் எப்பொழுதும் பெரியோர்களை உபாவிக்கின்றேன் எனக்கு ஆசையும் கோபமும் மேலோங்குகிறதில்லை. நான் எதையும் அடையவிரும்பித் தர்மத்தை விட்டு விலகுகிறதில்லை. ஒன்றையும் தீயவழியில் அடைகிறதில்லை. என்னை ஒருவன் சபித்தாலும் நான் திரும்ப அவணைச் சபிக்கிற தில்லை. இவ்வுலகத்தில் அடக்கத்தை மோக்ஷத்திற்கு வாயிலாக நினைக்கின்றேன். 'அப்படிப்பட்ட இந்த அடக்கத்தை ரஹஸ்யமான பிரம்மமாகச் சொல்லுகிறேன்' மாணிடஜன்மாத்தைக் காட்டி ஒம் மிகவும்மேலான்து ஒன்றுமில்லையன்றே? தீரனைவன் மேகங்களிலிருந்தும் சந்திரன்விடுபடுவதுபோலப் பாவங்களினின்றும்விடுபட்டுக் களங்கமற்றவனும் காலத்தை எதிர்பார்க்கிறவனுமாயிருந்து

1 'பாபீயன்' என்பது மூலம்; 'பிக்க பாபமுள்ளவன்' என்பது பொருள்.

2 'குஹ்யம் ப்ரம்ம' என்பது மூலம்; 'பெரியறஹஸ்யம்' என்பது பழையவுரை.

தெரியத்தினால் வித்தியையடைகின்றன. எல்லாராலும் பூஜிக்கத் தக்கவதும் கர்வித்தற்குரியகாலத்திலும் தூண்போசிருப்பவதும், தன்னிஷயத்தில் ஜனங்களால் சிறிதும் அபிஷீதம் சொல்லப்படாதவ னும் அடங்கின மனமுடையவனுமாயிருப்பவன் தேவர்களை அடைகின்றன. உலகத்தில் விரோதிகளாண்ஜனங்கள் ஒருவனிடத்திலுள்ள கெட்ட குணத்தைச் சொல்ல விரும்புவதுபோல நல்லகுணங்களைச் சொல்லவிரும்புவதில்லை. எவனுடையவாக்கும் மனமும் எப்பொழுதும்காக்கப்பட்டு நன்றாகநிலைஇறுத்தப்படுகின்றனவோ அவன் வேதங்களும் தவழும் தியாகமுமாகிய <sup>1</sup>எல்லாவற்றையும் ஆடைவான். அறிவுள்ளவன் அறிவில்லாதவர்களை நிந்தையினாலும் அவமானத்துடையும் அறிவிக்கக்கூடாது; அதனால், அவர்களை <sup>2</sup>விருத்திசெய்யவும்கூடாது. தனக்குத் துன்பம்விளைத்துக்கொள்ளவும் கூடாது. பண்டிதனுணவன் அமிருதத்தினால்திருப்திஅடைவதுபோல அவமானத்தால் திருப்தியடையவேண்டும். (அப்படிச்செய்தால்) அவமானிக்கப்பட்டவன் ஸாகமாகத் தூங்குவான்; அவமானம்செய்தவன் நசிக்கின்றன. கோபமுடையவன் செய்கிற யாகத்தையும் தான்தையும் தவத்தையும் ஹோமத்தையும் முழுதும் யமன் கொண்டு போய்விடுகிறன். கோபமுடையவனதுசிரமமானது வீணுகிவிடுகிறது. ஓ! அமர்களிலுத்தமர்களே! குறிகள், உதரம், கைகள், நான்காவதானவாக்கு ஆகியஇந்நான்கையும் நன்குகாப்பவனே தர்மமுணர்ந்தவன். உண்மை, அடக்கம், நோயிருத்தல், க்ரூரமில்லாமை, ஸங்தோஷம், பொறுமை இவைகளையடையவனும் வேதாத்தியயனத்தைநித்யமாகவுடையவனும் பிறரை விரும்பாதவனும் தவரூதால்ல சீலமுடையவனுமாயிருப்பவன் உயர்வானகதியடையவனுவான். கன்றுனது தாயின் நான்குமூலைகளையும் பார்ப்பதுபோல எல்லாவேதங்களையும் விசாரித்ததில் ஒரு வேதத்திலும் சத்தியத்தைக்காட்டி னும் மிகவும் பரிசுத்தமானதொன்றையும் நான் அறிபவில்லை. நான் ஸஞ்சாரித்துக்கொண்டு தேவர்களுக்கும் மனிதர்களுக்கும் ஸமுத்திரத்திறகுத்தோணிபோல ஸ்வர்கத்திற்கு ஸத்தியத்தைப் படியாகச் சொல்லுகின்றேன். ஒருவன் எப்படிப்பட்டவர்களுடன் வியவஹாரம் செய்கின்றாலே, எப்படிப்பட்டவர்களை ஸெவிக்கின்றாலே, எட்படிப்பட்டவனுவதற்கு விரும்புகின்றாலே அப்படிப்பட்டவனுகின்றன.

1 ‘இவற்றின்பயனை’ என்பது பழையவங்கள்.

2 அதனால் அவர்களுக்கு அதிககோபமுண்டால் இவனுக்குத் தன்பமான ஏற்றுமென்பது கருத்து.

நல்லவனை அடுத்தாலும் கெட்டவனை அடுத்தாலும் தவழுடையவனை ஆடுத்தாலும் திருடனை அடுத்தாலும் ஆடையானது சாயத்தின் வசத் தைஅடைவதுபோல அவன் அவர்களுடையவசத்தை அடைகின்றன. எப்பொழுதும் தேவர்கள் ஸாதுக்களுடன் ஒற்றுமையாயிருக்கின் றார்கள். மானுஷவிடையத்தை விரும்பவில்லை. சந்திரன் ஒரேவிதமாயிருப்பதில்லை. வாயுவும் ஸமமாயிருப்பதில்லை வளர்வதும் தேய்வது மான விடையத்தை எவன் அறிந்தானே அவனே அறிந்தவன் இருதயத்தினுள்ளிருக்கின்ற புருஷன் தோஷமில்லாமலிருந்தால் ஸததுக்களுடைய மார்க்கத்திலிருக்கின்ற அவனுதோன் தேவர்கள்' பீஞ்சி அடைகின்றார்கள் எப்பொழுதும் குறியிலும் வயிற்றிலும் மிகவும் பற்றள்ளவர்களும் திருடர்களும் எந்நாளும் கடுஞ்சொல்லுடையவர்களுமாயிருப்பவர்களைத் தர்மமிழுந்தவர்களென்றாற்றின்து தேவர்கள் தூரத்தில் விலக்குகின்றார்கள் தேவர்கள், இழிவான புத்தியுடைய வனும் (வர்ஜ்யாவர்ஜ்யம் இல்லாமல்) எல்லாவற்றையுமருந்துகிறவனுமாயிருக்கிற பாபகர்மமுடையவனால் சந்தோஷத்தையடைவதில்லை. எந்தமனிதர்கள் ஸத்தியத்தையேவிரதமாகக்கொண்டவர்களும் நன்றியறிவுடையவர்களும் தர்மத்தில்பற்றுள்ளவர்களுமாயிருக்கின்றார்களோ அவர்களோடுகூடத் தேவர்கள் ஸாகத்தைப் பங்கிட்டடைகின்றார்கள். பேசுவதைக்காட்டிலும் பேசாமலிருப்பதைச் சிறந்ததாகச் சொல்லுகின்றார்கள். (பேசினால்) ஸத்தியமானவார்த்தையைச் சொல்ல வேண்டும். அதை இரண்டாவதாகவும், தர்மத்தினின்றுடிவிலகாத வார்த்தையைச் சொல்லுவானேயானால் அதைமுன்றுவதாகவும், பிரியமான வார்த்தையைச் சொல்லுவானால் அதை நான்காவதாகவும் சொல்லுகின்றார்கள்' என்றது. ஸாத்யர்கள், 'இந்தலகம் எதனால் சூழப்பட்டிருக்கிறது? எதனால் பிரகாசிக்கிறதில்லை? எதனால் நட்பின காவிடுகின்றது? எதனால் ஸ்வர்க்கத்தையடைகிறதில்லை?' என்று கேட்டார்கள். ஹம்ஸம், 'உலகமானது அஜ்ஞானத்தால் சூழப்பட்டிருக்கிறது; மத்ஸரத்தால் பிரகாசிக்கிறதில்லை; லோபத்தால் நண்பர்களைவிடுகிறது. ஸங்கத்தால் ஸ்வர்க்கத்தையடைகிறதில்லை' என்றது. ஸாத்யர்கள், 'பிராம்மணர்களில் எவன் ஸந்தோஷத்தை அடைகிறான்? எவன் அனேகர்களுடனிருந்தும் மெளவுமாயிருக்கின்றான்? எவன் வலிமையற்ற வனுயிருந்தாலும் நிலிமையுள்ளவனுயிருக்கிறான்? எவன் மனிதர்களுடையசண்டையில் சேராமலிருக்கிறான்? என்றுகேட்டார்கள். ஹம்ஸம், 'பிராம்மணர்களுள் பேரறிவுள்ளவனைருவனே ஸந்தோஷத் துக்கொண்டிருக்கிறான். பேரறிவுள்ளருவன் அநேகர்களுடனிருந்து

குருக்கு

## ஸ்ரீ மஹாபாரதம்

தும் மௌனமாயிருக்கிறேன். பேரறிவுள்ளவன்ஓருவன் தூர்ப்பலனுயிருந்தாலும் பலவானுயிருக்கிறேன். சூரியுள்ளவன் இவர்களுடையகலைத்தை அனுஸரிக்காமலிருக்கிறேன் ॥ என்றுசொல்லிற்று ஸாத்யர்கள், ‘பிராம்மணர்களுக்கு எது தேவத்தன்மையாகவும் எது ஸாதுத்தன்மையாகவும் சொல்லப்படுகின்றன? எது அவர்களுடையஅஸாதுத்தன்மையாகக் கருதப்பட்டிருக்கிறது? எது அவர்களுக்குமனிதத்தன்மையாகக் கருதப்பட்டிருக்கிறது’ என்றனர். ஹம்ஸம், ‘இவர்களுக்கு வேதாத்யயனமானது தேவத்தன்மையாகவும் விரதமானது ஸாதுத்தன்மையாகவும் சொல்லப்படுகின்றன பரநின்தையானது அஸாதுத்தன்மையாகவும் மரணமானது யனோத்தன்மையாகவும் சொல்லப்படுகின்றன’ என்று சொல்லிற்று. பரமரும் தேவரும் கவானும் நித்யரும் விகாரமில்லாதவருமாயிருக்கிற (ஹம்ஸஞ்சிபியான) ப்ரம்மவானவர் இவ்விதம் சொல்லிவிட்டு ஸாத்யர்களான தேவகணங்களோடு ஸ்வர்க்கத்தையடைந்தார் புகழுக்குக்காரணமும் ஆயுஞருக்குக்காரணமும் ஸ்வர்க்கத்தைத் தூத்தக்க நிலைத்துபுண்ணியமுமாயிருக்கிற இது தேவதேவரும் மேலானவரும் அழிவறறவருமான ப்ரம்மதேவரால் காண்பிக்கப்பட்டது இவ்விதம் ஸாத்யர்களுக்கும் ஹம்ஸத்திற்கும் நடந்த சிறந்த ஸம்வாதமானது சொல்லப்பட்டது. சரீரமானது கர்மங்களுக்குக் காரணம் (அதில்) ஸாதுத்தன்மையானது ஸத்யமாகச் சொல்லப்படுகின்றது” என்று சொன்னார்.

முந்நாற்றுரூவது அத்யாயம்.

சே மா கஷி தர்மம். (தோடர்ச்சி.)

(யோகஷிரையும் யோகிகளின் சிறப்பும்.)

யுதிஷ்டிரர், “ஐயா! எனக்கு ஸாங்கியத்திலும் யோகத்திலுமிருக்கிறவிசேஷத்தைச் சொல்லவேண்டும். தர்மத்தையறிந்தவரே! ருருக்களுள் சிறந்தவரே! நீர் எல்லாமறிந்தவரன்டே? என்று வினவ, பிரேமர் சொல்லத்தொடங்கினார்

“ஸாங்கியர்களான பிராம்மணர்கள் ஸாங்கியத்தைச் சிலாகிக்கின்றார்கள். யோகிகளான பிராம்மணர்கள் யோகத்தைச் சிலாகிக்கின்றார்கள். தங்கள் மதத்தின் உத்கர்ஷத்தின்பொருட்டு மேலானகாரணத்தைச் சொல்லுகின்றார்கள் ‘சத்துருக்களை வழைக்கிறவனே! புத்தி

மாங்களான யோகிகள் ஈப்பவரனில்லாத விஷயத்தில் எப்படி முக்தியை யடைவானென்று இவ்விதம் (தங்கள்) காரணத்திற்கு நன்றாக உத்கர் ஷத்தைச் சொல்லுகின்றார்கள் ஸாங்கியர்களான ப்ராம்மணர்களும் நன்றாக இந்தக்காரணத்தைச் சொல்லுகின்றார்கள் ‘இவ்வுலகில் (போனிகளுடைய) எல்லாக்கத்திகளைப்பறிந்து விஷயங்களில் விரக்தனாயிருப்பவன் சரீரம் நிங்கியிருக்கும் மிகவும் செவ்வையாக முக்தியடைவான்; வேறுவிதமானால் முக்தியடையான்’ என்கிற இந்த ஸாங்கியத்தை மகாப்ராஜஞ்ஜர்களான அவர்கள் (மோகஷத்திற்குரிய) ஞானமாகச் சொல்லுகின்றார்கள். தன்னுடைய பசுநித்தில் உறுதி யும் கூறும் நன்மையைத்தரத்துக்கதுமான வசனமானது காரணமாகக் கொள்ளத்தக்கது சிஷ்டர்களால்ஸம்மதிக்கப்பட்ட உன்னைப் போன்றவர்களாலே சிஷ்டர்களுடையமத்துமானது கொள்ளத்தக்கதன்றே? யோகிகள் ப்ரத்யக்ஷத்தைக் காரணமாகவுடையவர்கள். ஸாங்கியர்கள் சாஸ்திரத்திலுறுதியுடையவர்கள். அப்பா! யுதிஷ்டிர! இந்த இரண்டு சாஸ்திரங்களும் எனக்கு ஸம்மதங்களே. அரசனே! இவைகளாலுண்டாகிற இரண்டுஞானங்களும் சிஷ்டர்களுக்குச் சம்மதவாக ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டவை அவைகள், சாஸ்திரப்படி அனுஷ்டிக்கப்பட்டால் மேலானகதியை அடையும்படி செய்கின்றன குற்றமற்றவனே! இருவருக்கும்சத்தியானது ஒரேவிதம்தான் பிராணி கள் விஷயத்தில் தயையும் ஒன்றே. விரதங்களைத்தரிப்பதும் ஒன்றே. அவர்களுக்குச் சாஸ்திரமானது ஸமாயில்லை. அவர்களுக்கு மிகவும் ஸமச்சீலிசாரமில்லாத விஷயத்தில் ஒரேசாஸ்திரமேற்படும்” என்று சொன்னார். யுதிஷ்டிரர், “ஓ! பிதாமஹரே! இவர்களுக்கு விரதமும் செளசமும் பிராணிதயையும் அப்படியே பயனும் ஸமமேயானால் சாஸ்திரமாத்திரம் என்னகாரணத்தினால் ஸமமில்லை? அதை எனக்குச் சொல்லும்” என்றுகேட்டார். பிஷ்மர், “அந்தயோகிகள் ராகம், மோகம், ஸநேகம், காமம், க்ரோதம் இவ்வைந்துதோஷங்களைப்படியோகத்தால் நன்றாக அறுத்துவிட்டு மோகஷபத்தை அடைகின்றார்கள். பருத்தமத்ஸ்யங்கள் வலையையறுத்துவிட்டு மறுபடியிம் ஜலத்தையடைவதுபோலத் தோஷங்களைத் தொலைத்துவிட்டு யோகிகளான வர்கள் அந்தமோகஷபத்தை அடைகின்றார்கள் வேந்தே! பலமுடையமிருகங்கள் வலையையறுத்து எல்லாக்கட்டுகளிலிருந்தும் விடுபட்டுத் தடையில்லாதமார்க்கத்தை ஏடைவதுபோல யோகபலமுடைய வர்கள் வோபத்தாலுண்டானபந்தங்களை யோகத்தாலறுத்துவிட்டு நிர்மலமாயும் மங்களமாயுமிருக்கிற மேலானமார்க்கத்தை அடைகின்றார்

காக்கா

## ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

கள். அரசனே! பலமில்லாதமற்றமிருக்கன் வலைகளில் (சிக்கிக் கொண்டு) நசிப்பதுபோல யோகபலமில்லாதவர்கள் நசிப்பார்கள். ஸெங் தேகமிலலை. குந்திபுத்திர! ராஜஸ்ரேஷ்ட! பலமில்லாதமீன்களா வலையில் அகப்பட்டு நாசத்தை அடைவதுபோலச் சிறிதும்பலவில்லாத யோகிக நூம் நாசத்தை அடைவார்கள். பகைவர்களை அடக்குகிறவனே! பகஷிகள் நுண்ணியவலையை அடைந்து அதில்சிக்கிக்கொண்டு நாசத்தை அடைவதுபோலவும் பலமுள்ளவைகள்விடுபடுவதுபோலவும் கர்மத்தாலுண்டானபந்தங்களால்கட்டுண்ட பலமில்லாதயோகிகள் நசிக்கின்றார்கள். பலமுடையவர்கள் விடுபடுகின்றார்கள். அரசனே! பிரபுவே! அற்புமும் பலமில்லாததுமான அப்னியானது பருத்தவிற்குகளால் நிரப்பப் பெற்றால் அவிந்துபோவதுபோலப் பலமில்லாதயோகியானவன் நசித்துவிடுகிறான். அரசனே! அந்த அக்கினியே திரும்பவும்பலமடைந்து வாயுவுடன் சேர்ந்துகொண்டு பூமிமுழுமையும் சீக்கிரத்தில் எரித்துவிடுவதுபோலப் பலத்தையடைந்தயோகியானவன் பிரகாசிக்கின்றதேஜஸையும் பெரியபலத்தையுமடைந்து பிரளயகால ஆதித்தயன்போல உலகமணித்தையும் எரியசெய்வான். அரசனே! பலமில்லாதமணிதன் வெள்ளத்தாலிமுக்கப்படுவதுபோலப் பலமற்றவனுண யோகியானவன் நன்வசமின்றி விஷயங்களாலே இமுக்கப்படுகிறான். அதேபெரியவெள்ளத்தை யானையானது தடுத்துவிடுவதுபோல யோகபலத்தை அடைந்து பலவிஷயங்களை யோகியானவன் விலக்கிவிடுகிறான். குந்தியின்புத்திரனே! யோகபலத்தையடையவர்கள் சக்தியுடையவர்களும் பிறருக்குவசமாகாதவர்களுமாகி யோகத்தினாலே பிரஜைகளுக்குப்பதிகளான (மர்சிமுதலிய) வர்களிடத்திலும் ரிஷிகளிடத்திலும் தேவர்களிடத்திலும் மஹாபூதங்களிடத்திலும் பிரவேசிக்கின்றார்கள். ஒ! அரசனே! அளவற்றபலமுடையயோகியை அடக்கயமனும் கோபத்தையடைந்த அந்தகளும் பயங்கரமான பராக்ரமமுடையமிருத்தியுமாகிய எல்லோரும் வல்லவர்களால்லர். பரதர்ரேஷ்டனே! யோகியானவன் யோகபலத்தையடைந்து அநேகமாயிரம் சரீரங்களை உண்டாக்கிக்கொள்வான்; அந்த எல்லாச்சரீரங்களாலும் பூமியில் ஸஞ்சரிப்பான். ஐயனே! அவைகளில் ஒன்றுவிஷயங்களை அனுபவிக்கும். (ஒன்று) மறுபடியும் உக்கிரமானதுவத்தைச் செய்யும். சூரியன் தன் கிரணக்கூட்டங்களைச் சுருங்கச்செய்வதுபோல அவன் மறுபடியும் (அந்தச்சரீரங்களைக்) கிரகித்துவிடவான். அரசனே! பலமுள்ளவனும் பந்துத்தையறாக்கவல்லவனுமான யோகிக்கு மோசங்கிஷயத்தில் வல்லம்யானது ஸந்தேகமின்றி உண்

டாகும். அரசனே! நன்கு தெரிவிக்கிறதற்காக யோகத்தா வடையப்பட்ட பலங்களை நான் சொன்னேன். மறுபடியும், உனக்கு உதாரணத்திற்காக ஸ்ரீஸ்ரீமங்களைச் சொல்லுவேன். தலைவனே! பரதப்ரேரஷ்டனே! மனத்தை ஒருவழிப்படுத்தும் விஷயத்திலும் ஒரே இடத்தில் நிற்கச் செய்கின்ற விஷயத்திலும் ஸ்ரீஸ்ரீமானான் என் ஞுடைய திருஷ்டாந்தங்களைக் கேள். வில்லாளியானவன் அஜாக்ர வைதயின்றி மனத்தை ஒருவழிப்படுத்தி ஸ்ரீயத்தை அடிப்பதுபோல யோகியானவன் மனத்தை நன்கு ஒருவழிப்படுத்தி ஸ்ரீயமின்றி மோகஷத்தை அடைகிறேன். அரசனே! ஒருவன் (தலையிலிருக்கிற) ஸ்ரீணாய்ச்சிரைந்தசூடத்தில் மனத்தைச் சலியாமல்வைத்துக்கொண்டு ஊன்றியமனத்துடன் ஜாக்கிரதையுள்ளவனுமாகிப் படியில் ஏறுவதுபோலவே இந்த யோகியும் சலியாத்தானமனத்தை அடைந்து (தன்ஞுடைய) ஆத்மாவை நிர்மலமும் ஸ்ரீயனுக்குச்சமான தரிசனத்தையடையதுமாகச் செய்கின்றேன். குந்தீபுத்திரனே! அரசனே! நரபதியே! ஓடக்காரனுள்ளவன் மனத்தை ஒருமுகமாகவே செய்துகொண்டு பெரிய ஸமுத்திரத்தைஅடைந்தலூடத்தை விரைவில் பட்டணம் கொண்டுவந்து சேர்ப்பதுபோலத் தத்வஜ்ஞானியானவன் யோகத்தினால் மனத்தை ஒருவழிப்படுத்திக்கொண்டு இந்தத் தேக்தைத்தள்ளிவிட்டு அடைதற்காிய ஸ்தானத்தை அடைகின்றேன். புருஷப்ரேரஷ்டனே! ஸாரதியானவன் நல்லகுதிரைகளைப் பூட்டி ஜாக்ரதையுடன் வில்லாளியை அவனுக்கு இஷ்டஶான இடத்தில் சேர்ப்பிப்பதுபோல யோகியானவன் ஸ்ரீயங்களில் மனத்தை ஜாக்கிரதையுடன் ஊன்றச்செய்து விடப்பட்டபாணம் ஸ்ரீயத்தை அடைவதுபோலப் பரமானஸ்தானத்தை விரைவில் அடைகின்றேன். எந்த யோகியானவன் மனத்தை ஆத்மாவில் பற்றச்செய்து சலிக்காமலிருக்கிறேன் அவன் தனது பாவத்தை நாசம் செய்கிறேன்; பரிசுத்தமுள்ளவர்களைடகின்ற அழிவற்றபதத்தையும் அடைகின்றேன். அளவற்ற பராக்கிரமமுடையவனே! அரசனே! எந்த யோகியானவன்<sup>1</sup> மஹாவிரதமென்கிற விரதத்தில்பற்றினின்று ஈடி, கண்டம், சிரம், ஹ்ருதயம், மார்பு, விலாப்புறங்கள்; நேத்திரம், ப்ரோத்திரம், க்ராணம் இந்தஸ்தானங்களிலே தானுகவே ஸ்ரீஸ்ரீமானு (தனது) மனத்தை நன்கு<sup>2</sup> சேர்ப்பிக்கிறேன் அவன் மலைபோன்ற புண்ணிய

1 சாஸ்திர விழிதமான ஜாதிவிம்மை தேவவிசேஷத்தில் விம்மை காலவிசேஷத்தில் விம்மை காரியவிசேஷத்தில் விம்மை ஸ்ரீமாத்தலவியலைகளைக் கூட விட்டிருத்தல்.

பூடகர்மங்களைச் சீக்கிரமாக எரித்துவிட்டு மேலான யோகத்தை ஆடைந்து தான் விரும்பும்போது முக்தியடைகிறுன்" என்று சொன்னார்.

ஏது யுதிஷ்டிரர், "ஓ! பாரதரே! யோகியானவன் எப்படிப்பட்ட ஆகாரங்களை அருந்தி எவைகளை ஜயித்து (யோக) பலத்தை அடைகின்றான்? அதை நீர் எனக்குச் சொல்லுக்கூடியீர்," என்று கேட்டார். யித்தீர், "ஓ! பாரதனே! யோகியானவன் பின்னைக்கையும் நொட்களையும்பத்திப்பவனும் தைலங்களைத் தன்ஸுபாவனுமாகி யோகடலத்தை அடைவான். பகைவரைப்படக்குபலனே! யோகியானவன் உண்ண முடியாத யவபிஷ்டத்தை நெடுங்காலம் ஒருவீலை உண்பவனும் மிகவும் சுத்தமான மனமுடையவனுமாயிருந்கால் யோகத்தின் வலி மௌனம் அடைவான். யோகியானவன் பாதங்களோ மாஸங்க நீளா ருதுக்களோ வருதங்களோ பகலில் மாத்திரம் பால்கலந்த ஜலத்தை அருந்து போகபலத்தை அடைவான அரசனே<sup>1</sup> மிகவும் சுத்தமான மனமுடைய யோகியானவன் எப்பொழுதாம் எல்லாமாம்ஸத்தையும் தன்னிவிட்டால் யோகபலத்தைப்படைவான் மன்னாருட் சிறந்தவேந்தனே! ஆசைபற்றவர்களும் மிக்க அறிவுடையவர்களும் மகாத்மாக்களுமான யோகிகள் தியானம் பிரவாவஜபம் இவற்றின் மிகுதியினால் காபத்தையும் முரோற்றதையும் தீர்தாவுட்ணங்களையும் மழுமண்யாம் பயந்தையும் சோகத்தையும் சவாஸத்தையும் மரணிடமுயற்சியால்கொட்டக்கூடிய விஷயங்களையும் ஜயிக்க முடியாதபனச்சோர்வையும் கோரான ஆசையையும் ஸ்திரஸங்கத்தையும் கிழுதிரையையும் ஜயிக்க முடியாத சோங்பலையும் ஜயித்துவிட வேப் புத்தியினாலே ஸமங்கமான ஆக்மாவைப் பிரக்கிக்கூர்கள். பாஷ்டிதாகளான பிராப்மஸர்களுடைய இந்த மார்க்கம் செல்வதற்கு முடியாதகாக் கருதப்பட்டிருந்திருது. பரதப்ரேஷ்டனே<sup>1</sup> இந்த மார்க்கத்தில் ஒருவனும் சேஷமத்தோடு செல்லுகிறதில்லை, பெளவன்றதைய ஒருவன் பயங்கரமானானும் அனேக நல்லபாம்புகளுடும் ப்பாம்புகளுமுடையதும் (ரா'க்ரீவாடுகூடினாதும் ஜலமற்றதும் பிரவேசிக்கமுடியாததும் சேகமுள்ளுக்களோடுகூடின்தும் ஆகாரவன்துவில்லாததும் கொடிகள்நிற்றந்ததும் காட்டுத்தீயால் கருகினவிருங்கஞ்களுள்ளதும் திருடர்கள் நிறைந்ததுமாயிருக்கிற வனமார்க்கத்தில் பங்கமாகச் செல்லுதல்போல யோகமார்க்கத்தை படைந்து செல்லுகிற பிராம்மணன், சேஷமத்தோடு அந்த மார்க்கத்தி

விருந்தும் முடிவடைவான் அந்த மார்க்கமானது வெகுதோஷங்க எடுப்பதாகக் கருதப்பட்டது அரசனே! கூர்மையான கத்தி முனைகளிலும் ஸாகமாக இருக்கமுடியும். மேலுவசமில்லாதவர்களாலே யோகத்தினுடைய தாரணைகளிலே இருக்கமுடியாது. ஐயா! அரசனே! ஒடக்காரனில்லாத ஓடங்கள் அவைகளிலிருக்கும் மனி தர்களை ஸமுத்திரத்தில் கெட்டகதியை அடையசெய்கிறதுபோல ஆபத்துள்ளதாரணைகள் கெட்டகதியை அடையசெய்கின்றன. குந்தீ புத்திர! விதிப்படி தாரணைகளிலிருக்கின்றவன் மரணத்தையும் ஜனனத்தையும் துக்கத்தையும் ஸாத்தையும் விட்டு விலகுகின்றன. திரு அநேக சாஸ்திரங்களிலுமுள்ள தும் போகசால்திரங்களில் சொல்லப்பட்டதுமாயிருக்கின்றது. யோகத்தினுடைய சிறந்தபய ணனது பிராம்மார்க்களிடத்தில் சிசசயிக்கப்பட்டதாயிருக்கிறது. நல்ல ஸ்வபாவழுள்ளவனே! சிறந்த அந்த யோகபலமானது ப்ரம்மலூபம். மஹானும் பௌரியமதியடையவனுமான யோகியான வன் சிக்கிரமாக விடுபட்டுப் பரத்திற்கும் பராமான (சுத்த) ப்ரம்மத்தைஅடைந்து ஸ்வதந்திரரான ப்ரம்மாவையும் வேண்டும்வரத்தை அளிக்கின்ற விஷ்ணுவையும் ராப்ரவரையும் தர்மராஜனையும் தென் முகங்கூரையும் (கபிலர்முதலாகிய) மஹானுாவாவாகனான ஆறு ப்ரம்ம புத்திரர்களையும் கஷ்டமான தீபாகுநாத்தையும் மிகப் பெரிரான ரத்ஜோருநாத்தையும் சுத்தமான ஸுத்தகுநாத்தையும் பரமான மூலபரகிருதியையும் வருணனுக்குப் பத்நியான வித்திதேவி யையும் 1எல்லாதேஜங்களையும் மிகவும் பெரிதான தைரியத்தையும் நிர்மலமானவனும் நஷ்டத்திரங்களோடுகூடினீவனுமான ஆகாயத்தி லுள்ள சந்திரனையும் விப்ரவேதவர்களையும் உரகர்களையும் பித்ர பீதவதைகளையும் எல்லாமலைகளையும் பயங்கரான ஸமுத்திரங்களையும் எல்லாநதிகளையும் ஜலத்தோடுகூடிய தீமகங்களையும் நாகர்களையும் விருஶந்தங்களையும் யாஷ்ரகளின் கூட்டங்களையும் திக்குக்களையும் கந்தர் வர்களின்கூட்டங்களையும் புருஷர்களையும் ஸ்தீர்களையும் அடைவான். அரசனே! மகாத்மாவான யோகியானவன், எல்லாமனிதர்களுக்கும் மேலாகி நாராயணஸ்வரூபத்தையடைந்து. சிறந்தசக்தியும் ஞானமுமுள்ள அந்தத்தேவுடைத்தில் ஏற்பட்ட சுபமான ஸ்ரூஷ்டமுதலானவற்றைச் செய்கிறேன்" என்றுசொன்னார்.

—:0:—

(ஸாங்கியத்தின்முறையும் சிறப்பும்.)

யுதிஷ்டிரர், “ஓ! அரசரே! இப்பொழுது சிவ்யனுக்குநன்மை யைவிரும்புகிற உம்மால் சிவ்டர்களுக்கு ஸம்மத்மான இந்தயோக மார்க்கமானது முறைப்படி நன்கு சொல்லப்பட்டது. இப்பொழுது, ஸாங்கியத்திலிருக்கிறவிதியைக் கேட்பவனை எனக்கு முழுதும் சூர ஸ்தலும். மூவுலகங்களிலுமிருள்ள சாஸ்தரங்களெல்லாம் உம்மால் அறியப்பட்டனவல்லவா?” என்றுகேட்க, பிழ்மர் சொல்லானார்.

“அரசனே! எவ்விதத்தவறுதலானஞானங்களும் காணப்படாத தும் பலகுணங்களையுடையதும் சிறிதும்பேதாஷமில்லாததும் எல்லா யதிகளாலும் ஸ்வதந்திரர்களான கபிலர்முதலானவர்களாலும் அறியப் பட்டதுமான ஆத்மஜங்ஞானிகளான ஸாங்க்யர்களுடைய இந்தவிஷயத்தை முழுதும் நீ என்னிடம் கேள். அரசனே! பேசுகிறவர்களுள் சிறந்தவனே! பாரத! தோஷமுள்ளவையும் ஜயிக்கமுடியாதவையுமான மனிதர்களுடைய எல்லாவிஷயங்களையும் பிசாசங்களுடையவிஷயங்களையும் ஞானத்தினுல்லிச்சயித்து ராசஷ்டர்கள், யகஷர்கள், உரகர்கள், கந்தர்லர்கள், <sup>1</sup>பித்ருக்கள், விலங்குஜாதிகளில் ஸஞ்சரிப்பவர்கள், கருடர்கள், மருத்துக்கள், ராஜரிஷிகள், ப்ரம்மரிஷிகள், அஸூரர்கள், விஶ்வேதவர்கள், தேவரிஷிகள், யோகிப்ரவர்கள், ப்ரஜைகளுக்குப் பதிகள், ப்ரம்மா இவர்களின்விஷயங்களையும் உலகத்தில் ஆயுளின் பரமமானவாலத்தையும் ஸாகத்தின்மேலானதத்வத்தையும் எப்பொழுதும் விஷயத்தில்பற்றுள்ளவர்களுக்குக் காலம் நேரிட்டபோது உண்டாகும் துக்கத்தையும் விலங்குப்பிறவிகளில் விமுந்தவர்களின் துக்கத்தையும் நரகத்தில் விமுந்தவர்களின் துக்கத்தையும் ஸ்வர்க்கத்தி லுள்ள எல்லாக்குணங்களையும் எல்லாத்தோஷங்களையும் வேதவாதத்திலுள்ள குணதோஷங்களையும் ஞானயோகத்திலும் கேவலயோகத்திலுமிருள்ள குணதோஷங்களையும் ஸாங்க்யஞானத்திலுள்ள குணதோஷங்களையும் பின்னும் மற்றவைகளிலுள்ள குண

1 ஒருசொல் விடப்பட்டது.

2 அதிகபாடமான அரைப்ரோக்ஸி விடப்பட்டது.

தோஷங்களையும் <sup>1</sup>பத்துக்குணங்களுள்ள ஸத்வகுணத்தையும் <sup>2</sup>ஒன்  
பது குணங்களுள்ள 'ராஜாகுணத்தையும் <sup>3</sup>எட்டுக்குணங்களுள்ள  
தமோகுணத்தையும் <sup>4</sup>ஏழுகுணங்களுள்ள புத்தியையும் <sup>5</sup>ஆறுகுண  
ங்களுள்ள மனத்தையும் <sup>6</sup>ஐந்துகுணங்களுள்ள ஆநாயமுதலியவற்  
றையும் மறுபடியும் <sup>7</sup>நான்குகுணங்களுள்ள புத்தியையும் <sup>8</sup>மூன்று  
குணங்களுள்ள தமோகுணத்தையும் <sup>9</sup>இரண்டுகுணங்களுள்ள ரஜ  
ஸையும் <sup>10</sup>ஒரேகுணமுள்ள ஸத்வத்தையும் ஆத்மாவினுடையஸ்ருஷ்  
டியையும் உண்மையாக அறிந்து ப்ரளயவிஷயத்திலும் நன்றாகப்பார்  
த்துச் சாஸ்திரத்தாலுண்டானானம் ஸாக்ஷாத்காரம் இவற்றுடன்  
ஏற்றுவர்களும் மோஷ்ணாதனங்களால் ஸத்வாஸையுடையவர்க  
ளமாயிருக்கிற நல்லோர்கள், ஸமீக்ஷமவஸ்துக்கள் மேலானஆகா  
யத்தை அடைவதுபோலசு சுபமான மோஷ்ணத்தை அடைகின்றார்  
கள். ராஜனே! பகவவரைத்தபிக்கசெய்கிறவனே! • ஜனங்களைக்  
காப்பவனே! பூபதியே! நரபதியே! பரதப்ரேஷ்டனே! ரூபத்  
தோடுசேர்ந்த நேத்ரத்தையும் கந்தமென்னும் குணத்தையுடைய  
கிராணத்தையும் சப்தத்தில்பற்றின ஸ்ரோதரத்தையும் ரஸங்களா  
கிற குணங்களில்பற்றின ஜிஹவவையையும் ஸ்பர்சத்தில்பற்றினத்வ  
கிந்திரியத்தையும் ஆகாயத்தில ஆப்ராயித்தவாயுவையும் தமவில்சேர்  
ந்த மோகத்தையும் அர்த்தங்களில்பற்றின லோபத்தையும் விஷ  
ஞுவினிடம் ஸஞ்சாரத்தையும் இந்திரனிடம்சேர்ந்த பலத்தையும்  
உதரத்தில் சேர்ந்த அக்நியையும் ஜலததில்சேர்ந்த பூதேவியை

<sup>1</sup> ஆனந்தம், பர்தி, கெட்டவிஷயத்தில்கூடுக்கம, மனத்தின் பிரகாசம்,  
புண்யத்தையொடுதல், ஸங்தோஷம், ப்ரத்தை, நேராயிருத்தல், தயாகத்தில்  
நாட்டம், ஜூர்வர்யம்.

<sup>2</sup> ஆஸ்திகத்தன்மை, சுயாதவாயிராமை, ஸாகதுக்கங்களை வேவித்தல்,  
பேதப்படுத்தல், புருஷாரம், காமம், க்ரோதம், மதம், கர்வத்தினுலும் தவே  
ஷத்தினுலும்உட்டருகும் அதிகப்பேச்சு.

<sup>3</sup> தமஸ், மோகம், மகாமோகம், தாமிஸ்ரம், அந்தாமிஸ்ரம், நித்ரை,  
அஜாக்ரைத, சோப்பல்.

<sup>4</sup> மஹத்தவம், அஹங்காரம், ஸமீக்ஷமாதங்களான தன்மாத்திரைகள்  
ஐங்கு.

<sup>5</sup> வெளிடபுலன்களின் செய்கைஜூந்து, ஸங்கல்பம்.

<sup>6</sup> சப்தமுதலியவை.

<sup>7</sup> ஸப்சயம், சீச்சயம், அகங்காரம், ஸ்மரணம்.

<sup>8</sup> ஜூயம், திரடு, அறியாமை.

<sup>9</sup> ப்ரவருத்தி, துக்கம்.

<sup>10</sup> ப்ரகாசம்

யும் தேயுவில் சேர்ந்த ஜலத்தையும் வாயுவில்சேர்ந்த தேயுவையும் ஆகாயத்தில்சேர்ந்த வாயுவையும் மகத்தத்துவத்தில் சேர்ந்த ஆகாயத்தையும் புத்தியில்சேர்ந்த மகத்தத்துவத்தையும் துமவில்பற்றின புத்தியையும் ரஜவில்பற்றின தமஸையும் ஸத்வத்தில் பற்றின ரஜஸையும் ஆத்மாவில் பற்றின ஸத்வத்தையும் ஈசநுப் தேவருமாயிருக்கிற நாராயணரிடத்தில் பற்றின ஆத்மாவையும் மோகஷத்துதிலபற்றின தேவரான நாராயணரையும், ஒன்றையுமபற்றுத் தேயாகஷத்தையும் புத்தியுடன்கூடினதும் பதினூறு குணங்களால் சூழப்பட்டதுமான தேகத்தையும் தேகத்தை ஆப்ரயித்த பூர்வவா ஸெண்டையையும் பரஞ்சென்றையையும் மானவிகமான ஸ்வபநத்திலுண்டன பாபஸம்பந்தமில்லாததால் உதாவீனனும் விஷயங்களை விரும்புகின்ற இந்திரியங்களைச்சேர்ந்த இரண்டாவதான ஜாக்ரத்திலுண்டான காமமில்லாதவனும் ஒருவனுமாயிருக்கிற அந்த ஆத்மாவையும் விஷயத்தைவிரும்புகிறவர்களுடைய இரண்டாவதான கர்மத்தையும் புத்தியில் ஆப்ரயித்த எல்லாஇந்திரியங்களையும் இந்திரியவிஷயங்களையும் வேதத்தைமுன்னிட்டு மோகஷத்தின் அடைய அரிதானதன்மையையும் பராணன் அடைனன் ஸமானன் வயானன் உதானன் என்னும் வாயுகளையும் ஆவறைன் பரவறைன் என்றவராக்களையும் எழுந்து விதாகசசெய்யப்பட்ட மாற்ற ஸட்கமருந்துக்களையும் பரவைக்குறைப்புப் பதிகளையும் ரிஷிகளையும் சிறந்தபலவழிகளையும் ஸப்தரிஷிகளையும் பலராஜரிஷிகளையும் மகான்களான மற்றுத் தேவரிஷிகளையும் ஸுர்யனுக்கு ஸமமான பரம்மரிஷிகளையும் பெரியஞ்சாலந்தினால் ஐருப்பாயத்திலிருந்து நமுவும்படி செய்யப்பட்டவர்களையும் மகத்துக்களான டூதஸெழுகங்களுடைய நாசத்தையும் பாபகர்மதுதோடுகூடியவர்களுடைய கஷ்டமானகதியையும் யமனுடைய கிழுகுத்தில் பதிதர்களுக்கு வைதரணி நதியிலுள்ள துக்கத்தையும் அநேகவிதமான பிறவிகளிலுண்டான கெட்டஸம்ஸாரங்களையும் உதிரமாகிற ஜலத்துக்கு இருப்பிடமான அசுபமான குக்கியிலும் கொடிய துர்க்கந்தமுள்ள கபத்திலும் மூத்ரங்கிலும் மலத்திலும் வாஸத்தையும் வீர்யம் உதிரம் இவற்றின்சேர்க்கையாலுண்டானதும் மஜ்ஜைநரம்புகளின் ஸம்பந்தமுள்ளதும் அனேக மெல்லிய நரம்புகளால் நிரம்பியதும் ஒன்பது த்வாரங்களுடையதும் அசத்தமுள்ளது மானசரீரமாகிய புரத்தில் வைக்கப்பட்ட ஆத்மாவையும் தமோகுணமுள்ளவைக்கும் அழகானவஸ்துக்கள் நிறைந்தவைகளுமான பிராணிகளுடைய அவனிகளுடைய கூட்டங்களையும் ஸாத்திகமான பிராணிகளுடைய அவ

மதிப்பையும் மகாவிலூரும் ஆக்மவித்துக்களுமான ஸாங்ப்பர்களுக்குத் தனத்தினாலும்பொடும் நிச்சத்தையையும் சந்திரனுக்கும் ஸளர்ப்புக்குமுள்ள கோரமாண்டகுவின் உபதரவங்களையும் சிறநாஷத்தாங்கள் விழுவதையும் பெரியநாஷத்திரங்களின் (ஐஸ்விலலாத) சலனத்தையும்<sup>1</sup> துக்கிக்கத்தக்கான ஸ்தீபுருஷ்களின் பிரிவையும் பிராஸிகள் ஒன்றை ஒன்றை கொடுமையாகப் பகவி பைதையும் இனமையிலுள்ளோகத்தையும் தீகத்தின் அசபாமானங்கையத்தையும் ராகமும் சீமாகமுமின்டானபொழுது ஸத்வகுவாஸானது ஒருமீலாலீல் ஒதுங்குவதையும் அறிந்து ஆயிரவர்களில் ஒரு மனிகண் போகந்தினைய அடைந்தவனைகிருன் அரசனே! சுந்திபுத்ர! பாரத! புதிச்சிர!

வேதத்தைமுன்னிடு போகந்தின் அடைய அரிதானதன்மையையும் அடையப்பட்டாதால்துக்களில் அதில் ஆதரவையும் அடையப்பட்டவஸ்துவில் உதாவலீனத்தன்மையையும் விஷயங்களுடைப் புத்தன்வாநபதையும் இறந்தவர்களின் அசபாமான தேகங்களையும் வீடுகளில் ஜந்துக்களின் கஷ்டமான வாஸத்தையும் பிரப்ரஹத்திசெய்துபதி தீர்களின் மிகக்குருநாரமான கதிபையும் ஸாராபானத்தில் பற்றள்ள வர்களும் தூஷ்டசித்தமுன்னவர்களுமான பிராப்மணர்கள் சூருபத்தியிப் பும் சிருபாம்வைத்தவர்கள் இவர்களுடைய அசபாமானத்தையும் தாய்விஷபத்திலை ஒழுங்காயிராதவர்கள், தேவர்கள் விஷயத்திலும் மனிதர்கள் விஷயத்திலும் சரியாயிராதவர்கள் ஆகிய கொடுங்செய்கைச்சாரர்களின் சதியையும் விலங்குப்பிறவியை அடைந்தவர்களுடையதனிபானகதியையும் பலவிதமான வேதவாதங்களையும் ருதுக்களின் மாறுதல்களையும் வர்ஷங்களுடைய நாசத்தையும் மதங்களுடைய நாசத்தையும் பக்ஷங்களுடையானாசத்தையும் தனங்களுடைய நாசத்தையும் சந்திரனுடைய சஷபத்தையும் விருத்திபையையும் ஸமுத்ரங்களுடைய வருத்திபையையும் மறுபடியையும் அவைகளின் சஷயத்தையும் தனங்களின் சஷயத்தையும் மறுபடியையும் வருத்திபையையும் கூட்டங்களுடையானாசத்தையும் வர்ஷாங்களுடைய நாசத்தையும் அடிக்கடி வருத்திபையையும் ஜரை, ம்ருத்யு ஆனாம்இவைகளையும் துக்கங்களையும் தேகந்தோஷங்களையும் தேகங்களின் துக்கத்தையும் தேகத்தின்தளர்ச்சியையும் ஆத்மாவில்லூர்யித்த எல்லா ஆட்டதோஷங்களையும் தன்தேகத்திலிருந்துண்டாகும் தீயநாற்றங்களையும் மூத்ரம் கபம் மலமுதலியவைகளையும் வேர்வையிலிருந்துண்டாகும் மிகக்கெட்ட

<sup>1</sup> குருசௌல் வீடப்பட்டது.

பதார்த்தங்களையும் உண்மையாக அறிந்து ஆபிரத்தில் ஒருவன் மோகஷி புத்தியை அடைகிறான் " என்றுசொன்னார்."

யுதிஷ்டிரர், " அளவற்றபராக்ரமமுள்ளவே ! பிராணிகளின் சரீரத்திலுள்ள எந்தத்தோஷங்களைப் பார்க்கிறீர் ? எனக்கு இந்த ஸங்தேகத்தையெல்லாம் உண்மையாகசொல்லவேண்டும் " என்று கேட்க, பீஷ்மர், " ஓ ! பிரபுவே ! புத்திமான்களும் மார்க்கத்தையறிந்தவர்களும் கபிலருடையமத்தைப் பற்றினவர்களுமான ஸாங்கிபர்கள், தேகத்தில் ஒருந்துதோஷங்களைச் சொல்லுகின்றார்கள். பகைவர்களைவதைக்கின்றவனே ! அவைகளைக் கேள். ' காமம், க்ரோதம், பயம், நித்ரை, ஐந்தாவதாகச் சொல்லப்படும் அதிகழுச்ச ஆகை இந்தத்தோஷங்கள் எல்லாத்தேகிகளின் சரீரங்களிலும் காணப்படுகின்றன. அரசனே ! (வித்வான்கள்) பொறுமையால் கோபத்தையும் சங்கற்பங்களைத்தள்ளுவதால் காமத்தையும் அறுக்கின்றார்கள். ஸத்வருணத்தைப்பறறுவதால் நித்ரையையும் ஜாக்ரதையால் பயத்தையும். அற்பமான ஆகாரத்தால் ஐந்தாவதான சவாஸத்தையும் அறுக்கின்றார்கள். அரசனே ! மனிதர்களைக்காப்பவனே ! பாரத ! மகாப்ராஜ் ஞார்களானஸாங்க்யர்கள் அநேகசூணங்களால் சூணங்களையும் அநேகதோஷங்களால் தோஷங்களையும் பலவிதமான அநேகநாரணங்களால் பலவிதமானகாரணங்களையும் உண்மையாகஅறிந்து உலகத்தை ஜலத்தின் நுரைக்குச்சமமாகவும் விஷ்ணுவினுடைய அநேகமாயைகளாலுண்டுபண்ணப்பட்டதாகவும் சித்திரச்சவருக்குச்சமமாகவும் நளமென்கிறபுல்லின்பலம்போன்ற பலமுள்ளதாகவும் பயனற்றதாகவும் இருளடைந்தகுழிக்குச்சமமாகவும்பார்த்து மழையாலுண்டானகுழிழிபோன்றதும் கிலேசத்தால்நிறைந்ததும் ஸாகமில்லாததும் முடிவில்நகிப்பதும் ஸ்வாதீனமில்லாததும் ரஜவிலும் தமவிலும்மூழ்கிச்சேற்றில்மூழ்கினயாணையைப்போலப் பரவசமானதும் பிரஜைகளுக்காகச்செய்யப்பட்டதுமான தேகத்தை எங்கும்வியரித்ததாயும் பெரிதாயுமிருக்கிற ஸாங்க்யமென்கிற ஞானயோகத்தினுல்தளளிவிட்டு அசபமானரஜோகுநாத்தின் வாஸனைகளையும் அவ்விதமான தாமஸவாஸனைகளையும் ஸ்பர்சத்தாலுண்டானவைகளும் தேகத்தையட்டந்தவைகளும் பரிசுத்தமுள்ளவைகளுமான ஸாத்விகவாஸனைகளையும் தவமாகிறதண்டமுள்ள ஞானமாகிறகத்தியினுல் சீக்ரமாக அறுத்துவிட்டுப் பிறகு பயங்கரமானதும் கவலைசோகமாகிறபெரியமடுவுள்ளதும் வ்யாதிமரணங்களாகிற பெரியமுதலைகளுள்ளதும் மிகுந்தபயமாகிற பெரிய நீர்ப்பாம்பையுடையதும் தமோகுணமாகிற ஆமையையுடைய

தும் ரஜோகுணமாகிற மீன்களுள்ளதுமான துக்கமாகிற ஸமுத்ரத் தை நல்ல ஞானத்தினாலே தாண்டுகின்றார்கள். பகைவர்களையடக்குபவனே! பாரத! தவிரவும் வித்தர்களானமுனிவர்கள் ஸ்நேகமாகிற சேறுள்ளதும் ஜரையாகிற செல்லமுடியாத இடமுள்ளதும் ஞானமாகிறதீபமுள்ளதும் கர்மமாகிற ஆழமுள்ளதும் ஸத்யமாகிறகளையுள்ளதும் விரதங்களாகிற இருக்குமிடங்களுள்ளதும் ஹரிமஸையாகிற சிக்கிரமான பெரியவேகமுள்ளதும் பலவித ரஸங்களுக்கிருப்பிடமும் பலவிதமான பிரதிகளாகிறபெரிய ரத்னங்களுள்ளதும் துக்கமும் ஜவரமுமாகிறகாற்றையுடையதும் சோகமும் ஆசையுமாகிற பெருஞ்சுழல்களுள்ளதும் கொடியவியாதிகளாகிற பெரியயானைகளுள்ளதும் எலும்புகளுடைய கூட்டங்களாகிற <sup>1</sup>பார்களுள்ளதும் கபமாகிறநுரையுள்ளதும் தானங்களாகிற முத்துக்களுக்கு இருப்பிடமானதும் பயங்கரமும் உதிரமடுவாகிற பவழமுள்ளதும் சிரிப்பினுடைய பெரியசப்தமாகிற ஒலியுள்ளதும் அநேகவித அஜ்ஞானங்களாகிற தாண்டமுடியாத இடங்களுள்ளதும் கண்ணீராலுண்டான மலமாகிற உப்புகளுள்ளதும் ஸங்கத்தை விடுவதாகிற பெரியமார்க்கமுள்ளதும் புத்ரர்களும் பத்நிகளுமாகிற அட்டைகளின் கூட்டங்களுள்ளதும் நண்பர்களும் உறவினர்களுமாகிற பட்டணங்களுள்ளதும் அஹிம்ஸையும் ஸத்யமுமாகிறன்றலைகளுள்ளதும் ப்ராணத்யாகமாகிற பெரிய அலைகளுள்ளதும் வேதாந்தவிசாரமாகிற திட்டங்களும் எல்லாப்பிராணிகளிடத்திலும் தயையாகிற (நல்ல) ஜலத்துக்கிருப்பிடமும் மோசங்கமாகிற அடைதற்கரியபொருளுள்ளதுமான ஸம்ஸாரமாகிற கொடிய சமுத்திரத்தை ஞானமாகிற ஓடத்தினால் தாண்டுகிறார்கள். தாண்ட மிகவும் அரிதான ஜன்மத்தைத்தாண்டி நிர்மலமான ஆகாயத்தை அடைகின்றார்கள். அரசனே! அந்த ஆகாயத்தில் ஸமர்யனைவன் தாமரைத்தண்டினுள் நூல்போலக் கிரணங்களால் பிரவேசித்து அந்தப்புண்யசாலிகளான் ஞானிகளைச் (செல்லவேண்டிய) இடங்களுக்குப்பலாதாரமாகக் கொண்டுபோகிறான். பாரதனே! அவ்விடத்தில் ஆசையற்றவர்களும் வித்தியடைந்தவர்களும் வீரியமுள்ளவர்களும் தவத்தையே, தனமாகவுடையவர்களுமான. அந்த யதிகளை ஸமங்கமமானவனும் குளிர்ந்தவனும் நல்லகந்தமுள்ளவனும் ஸகமானஸ்பர்சமுடையவனுமான ப்ரவஹனென்கிறவாயுவானவன் பிடித்துக்கொள்ளுகிறான். பாரத! குந்தீபுத்ர! ஏழுமருத்துக்களுள்ளும் சிறந்தவனும் சுபமானலோகங்களில் செல்லுகின்றவனுமான அவன் அவர்

<sup>1</sup> 'ஸங்கட்ட': என்பது மூலம் 'தெப்பங்கள்' என்றும் கொள்ளலாம்

கோரி

## ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

கனை ஆகாயத்தின் பரமானமார்க்கத்தை அடையச்செய்கிறுன். பூபதி யே! ஆகாயமானது ரஜலீன்பரமகதியான் (அகங்காரதத்வத்தை) அடையச்செய்கிறது. ராஜஸ்ரேஷ்டனே! ஸ்ரீஸானது ஸத்வத்தின் பரமகதியான (சுத்தலீவஸ்வரூபத்தை) அடையச்செய்கிறது சுத்த ஸ்வரூபமான ஸத்வமானது பராமரும் ப்ரபுவுமானாராயணரை அடையச்செய்கிறது. சுத்தஸ்வரூபரானப்ரபுவானவர் ஈகம்முடையஸ்வரூபத்தின்வழியாய்ப் பரமாத்மாவை அடையச்செய்கிறார். உவிடுவே! களங்க மற்றயதிகள் பரமாத்மாவை அடைந்து பரமாத்மாவாகி மோக்ஷத்துக் குரியவர்களாகிறார்கள். அவர்கள் திரும்புகிறதில்லை. குந்தீபுத்ர!

அது ஸாகதுக்கமுதலிய த்வந்தவமற்றவர்களும் மஹாத்மாக்களும் ஸத்யத்திலும் நேர்மையிலும் பற்றாள்ளவர்களும் எல்லாப்பிராணிகளிடத்திலும் தயையுள்ளவர்களுமான யதிகஞ்சைய மேலானகது” என்று சொன்னார்.

யுதிஷ்டிரர், “குற்றமற்றவரே! நிலைத்த விரதமுள்ள அந்தயதி கள் ஸர்வஜ்ஞராகிய பரமாத்மஸ்வரூபமான உத்தபஸ்தானத்தை அடைந்துபின் பிறப்பிறப்பு முதலானவிஷயத்தை நினைகின்றார்களா? இல்லையா? இதில் உண்மையை எனக்கு நீர் உள்ளபடிசொல்லவேண்டும். குருவம்சத்திலுதித்தவரே! உம்மைத் தவிர வேறு ஒருவரையும் இதைக்குறித்துக் கேட்கமாட்டேன். வித்தியடைந்தமுனிவர்யளைக் குறித்து மோக்ஷவிஷயத்தில் இந்தப் பெரிய தோஷமானது (தோன்றுகிறது.) ஆரசனே! மேலானயதிகள் பரமான அந்த மோக்ஷத்திலும் விசேஷஞ்சானத்திலிருப்பார்களானால் அவர்களிடத்தில் மிகவும்ப்ரவ்ருத்திலிருப்பமான தர்மமிருப்பதாக நினைக்கிறேன். பரமானஞ்சானத்தில் முழுகினவனுக்கு எது மிகுந்த துக்கமாகாது?“ என்று கேட்க, பிழ்மர், “அப்பா! உன்னால் நியாயப்படி மிகவும் ஸங்கடமானகேள்வி கேட்கப்பட்டது. பரதர்ஸ்ரேஷ்டனே! இந்தக்கேள்வியில் வித்வான்களுக்கும் பெரியமயக்கம் ஏற்பட்டிருக்கிறது, மகாத்மாக்களான ஸாங்க்யர்களும் மிகமேலாகமதிக்கின்ற இந்த விஷயத்திலும் என்னால் ரண்குசொல்லப்பட்ட பரமமானத்துவத்தைக் கீல்கள். அரசனே! தேவைகளுக்குத் தம்தேகத்தில் இந்திரியங்களே அறியப்படுகின்றன. அவைகள் ஆத்மாவுக்குச்சாதனங்கள். ஸுவிஷ்ட்மனன், ஆவலேவனில், அவைகளால் பார்க்கிறான். ஆத்மா இல்லாவிடில் அவை கட்டைக்கும் சுவருக்கும் ஒப்பாகப் பெரியஸ்வமுத்ரத்திலுண்டாகும் நுரைகள்போல நகிக்கின்றன. ஸங்தேகமில்லை. புகைவர்களை வாட்டுபவனே! இந்திரியங்களோடு தேவையானவன் நித்திரை செய்யுங்கள் (ஆத்மாவானவன்)

ஸுங்கமனைகி ஆகாயத்தில் வாயுவைப்போல எங்கும் ஸுஞ்சரிக்கி ருன். விடுவே! பாரத! அவன் விழித்துக்கொண்டால் முன்போல இவ்வுலகில் எல்லாவற்றும் நியாயப்படி பார்க்கிறோன். ஸ்பர்சங்களை ஸ்பர்சிக்கிறோன். இப்பொழுது எல்லா இந்திரியங்களும் விஷயில்லாத ஸர்பபங்கள்போலச் சக்தியில்லாமையால் தம்தம்ஸ்தானத்தில் விதிப் பிடி லயிக்கின்றன. தர்மபுத்தியுள்ளவனே! சுந்திபுதர்! யதிஷ்டிர!

ஆத்மாவானவன், தங்கள்ஸ்தானங்களிலேயேயிருக்கிற எல்லா இந்திரியங்களுடைய ஸுங்கமமான எல்லாக்கத்திகளையும் ஸத்வத்தின் எல்லாக்குணங்களையும் ரஜவின்குணங்களையும் தமவின் எல்லீக்குணங்களையும் புத்தியின்குணங்களையும் மனத்தின்குணங்களையும் ஆகாயத்தின் குணங்களையும் வாயுவின்குணங்களையும் தேஜவின்குணங்களையும் அபாவின்குணங்களையும் பருதிவியின்குணங்களையும் ஆக்ரமித்துக்கொண்டு ஸுஞ்சரிக்கிறோன். ஜீவர்களிடத்திலிருக்கிறகுணங்கள் எல்லாவற்றும் வியாபிக்கப்பட்ட ஆத்மாவும் சேஷ்டரஜ்ஞனை ஜீவனை அடைகிறோன்; புண்யபாபங்களான கர்மங்களும் அடைகின்றன. ப்ரடவே! மசாத்மாவான அந்தரேஷ்டரஜ்ஞனை இந்திரியங்களும் சிவ்யர்கள்போல அடைகின்றன அந்த ஜீவனைவன் ப்ரக்ருதியையும் அதிகரமித்து அழிவற்றவரும் தன்னுடைய ஆத்மஸ்வரூபரும் பரும் ஸ்வயம்ப்ரகாரரும் ஸாகதுக்கங்களானத்வந்த்வமற்றவரும் ப்ரகிருதிக்கு அதீதருமான நாராயணரை அடைகிறோன்; பாரதனே! எல்லாப்பாவங்களிலிருந்தும் விடுபட்டவனும் நாசமற்ற நிர்க்குணனை அந்தப்பரமாத்மாவை அடைந்தவனுமாகி மறுபடி திரும்பான். அப்பா! பாரத! அவனிடத்தில் மிசசமுள்ளமனமும் இந்திரியங்களும் காலத்தை அனுஸரித்து ஈப்பவராநுடைய ஆஜ்ஞையைச்செய்து கொண்டுவருகின்றன. சுந்திபுதர்! சுணத்தை விரும்புகிறவனும் இவ்விதம் சொல்லாப்பட்டவனும் உசிதமானஞானமுள்ளவனுமாகிய மோகஷத்தையடைந்தவனுல் (பராராத நாசத்தில்) அற்பகாலத்தினுலேயே, சாந்தியை • (விதீதகமுக்தியை) அடையமுடியும். அரசனே! பெரிய அறிவுள்ளவாங்க்யர்கள் பரமானத்தையை அடைகின்றார்கள். சுந்திபுதரனே! இந்த ஞானத்துக்கு ஒப்பானஞானம் இல்லை. இந்த விஷயத்தில் உனக்கு ஒங்கீதகம்போன்டார். ஸாங்க்பஞானமானது சிறந்ததாக ஜீப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. சாந்தமனமுள்ளவர்கள் எந்தப்ரம்மததை நாசமில்லாததும் சௌனமில்லாததும் வ்யக்தமில்லாததும் எங்கும் நிறைந்ததும் அனுதியும் ஆகிமத்யாந்தமில்லாததும் ஸாகதுக்கமுதலிய தவந்த்வமற்றதும் காந்தாவும் ஏ...

பொழுதுமிருப்பதும் விகாரமில்லாததும் நித்யமுமாகச் சொல்லுகிறார்களோ, எதனிடமிருந்து எல்லாஸ்ருவ்யுப்ரனயங்களானவிகாரங்களும் நடக்கின்றனவோ, எதைப் பரமாற்றுகிறுகளும் எல்லாவேதியர்களும் தேவர்களும் சாந்தியையடைந்தஜனங்களும் ஸ்லாகிக்கின்றார்களோ,, சாஸ்திரங்களிலும் சொல்லுகின்றார்களோ பிராம்மணர்களுக்குஹிதரும் ஸ்ரேஷ்டரானதேவரும் வ்யாபகருந்த சிறந்தவரும் அச்சதருமான அந்தப்பரமாத்மாவைப் பிரார்த்தித்துக்கிளாண்டு குணங்களில் புத்தியுள்ளப்ராம்மணர்களும் அப்படியே யோகத்திழுதேர்ந்த யோகிகளும் அளவற்ற அறிவுள்ளவாங்க்யர்களும் சொல்லுகிறார்கள். குந்தீபுதர்! சரீரமில்லாத அந்தப்பரமாத்மாவுக்கு ஸாங்க்யானானம் சரீரமென்று வேதம் சொல்லுகிறது பரதஸ்ரேஷ்ட! பதார்த்தஞானங்களை அவருடைய ஞானமாகச் சொல்லுகிறார்கள். அரசனே! இந்தப் பூமியில் ஜங்கமஸ்தாவரங்களென்று பெயருள்ளவைகளாகப் பிராணிகள் இரண்டுவிதமாயிருக்கின்றன. (அவைகளில்) ஜங்கம் சிறந்தது. அரசனே! மகாண்களிடத்திலும் வேதங்களிலும் ஸாங்க்யங்களிலும் யோகத்திலும் காணப்படுவனவும் புராணத்தில் அநேகவிதமாகக்காணப்படுவனவுமாகிய ஞானங்களெல்லாம் ஸாங்க்யத்திலிருந்து வந்தன. அரசனே! பெரியஇதிஹாஸங்களில் காணப்படுவதும் சிவ்டர்களால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட அர்த்தசாஸ்திரத்திலுள்ளதும் இந்தஉலகத்திலுள்ள மற்றவையுமான பெரியஞானமெல்லாம் ஸாங்க்யத்திலிருந்தும் வந்தன. அரசனே! ஸாங்க்யத்தில் அடக்கமும் காணப்படுகிறது. ஸாங்க்யத்திலுள்ளபரமமானவன்மையும் ஞானமும் உள்ளபடி சொல்லப்பட்டன. ஸ-அங்மமான தவங்களும் ஸாகங்களும் உள்ளபடி விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. குந்தீபுதரனே! ஸாங்க்யர்கள் ஞானம்வீத்திக்காவிடில் எப்பொழுதும் ஸாகமாகத்தேவர்களை அடைகின்றார்கள். அந்தத்தேவர்களுக்கு அதிகாரிகளாயிருந்துவிட்டுப் பிறகு க்ருதார்த்தர்களாகி மறுபடியும் முயற்சியுள்ளப்ராம்மணர்களிடத்தில் பிறங்கிறார்கள். குந்தீபுதரனே! ராஜனே! ஸாங்க்யர்களான அந்தப்ராம்மணர்கள் பெரிய அர்த்தத்தையுடையதும் சிவ்டர்களால் அங்கீகரிக்கப்பட்டதுமான ஸாங்க்யத்தில் இதைக்காட்டிலும் அதிகப் பற்றாளவர்களாகித் தேநத்தைவிட்டு விட்டுத் தேவர்கள் ஸ்வர்க்கத்தில் பிரவேசிப்பதுபோல் மோகநித்தில் பிரவேசிக்கின்றார்கள். அரசனே! இந்த ஞானத்தில்பற்றாளவர்களுக்குப் பாவஞ்செய்தவர்களுக்கிருப்பிடமான திர்யக்ஞாதியில் பிரவேசம் காணப்படவில்லை. தீழானதுயும் இல்லை. அந்தப்பிராம்மணர்

## சாந்திபரவும்.

ககங்கூ

கள் அறிவில்லாதவர்களுடைய கதியையும் அன்டபார். ஸாங்க்யஞான த்தை சிரிவாகவும் சிறந்தாகவும் அனைதியாகவும் பெரியஸ்முத்ரம் போன்றதாவும் நிர்மலாகவும் சொல்லுகிறார்கள். அரசனே! மகாத மாவான நாராயணர் அறியமுடியாததான ஸாங்க்யமனைத்தையும் ஆறிகிறார். மானவர்வேந்தனே! இந்தத்தத்தாவமானது ஒன்றில் சொல்லப்பட்டது. பூராதனமான இந்தபரப்ளார் நாரயணரோ. அவர் படைப்புக்காலத்தில் படைப்பைசெய்கின்றார்; ஸம்ஹாரகாலத்தில் அதைத் திரும்பப் பணிக்கின்றார். ஜகந்தர் குஅந்தராத்மாவாயிருக் கிறஅவர் எல்லாவற்றையும்ஸம்ஹரித்துத் தாமுடையப்ரதக்திலிருக் கட்செய்து ஜலத்தில் சயனிக்கிறார்” என்றுமொன்றார்.

முந்நாற்றேட்டாவது அத்யயம்.

மோக்ஷதர்மம். (தே.ட.ஏ.சி.சி.)

— + + ♪ ♪ + + —

(வளிஷ்டர் கந்தாரகந்திகளின் வர்த்ததை  
ஜனகருக்துச் சோல்லியது.)

யுதிஷ்டர், “ஓவன், அடைந்தானின் மறுபடியும் திரும்புவதில் வாத அசங்கமென்று சொல்லப்படுவது எது? அடைந்து மறுபடியும் திரும்புகின்றசங்கமென்று சொல்லப்பட்ட அதுவும் எது? பகவர்களைக் கொல்லுகின்றவரே! சிறந்த கைகளையடையவரே! குருவும் சத்தைச் சுந்தோவிக்கச் செய்கின்றவரே! அசங்கம் கந்தாரம் இவைகளுடைய பேதத்தை உண்மையாக அறிவதற்காகக் கேட்கின்றேன். நீரோ வேதந்தின் கரையை அடைந்த வேதியர்களாலும் மஹாபாக்கியவான்களான ரிஷிகளாலும் மஹாத்மார்களான யதிகளாலும் ஞான நிதியாகச் சொல்லப்படுகிறீர். உம்முடைய நாள்காலில் மிச்சம் சொற்பிமாயிருக்கின்றது. தக்ஷிணமார்க்கத்தில் பிரகாசிஃபின்றகுரிய பகவான் திரும்பினவுடன் மேலான கதியை ஒடையப்பட்டோகிறீர். நீர் சென்றபிறகு நாங்கள் யாரிடமிருந்து ப்ரிரோபாஸைக் கேட்கப்போகி ரேம்? குருகுலத்தை விளங்கசெய்யும் சீர் ஞானதீபத்தால் விளங்குகின்றீர். குருகுலத்தைத் தாங்குகின்றவரே! ஆகையால், இதை உம்மிடமிருந்து கேட்கவிரும்புகின்றேன். ஓ! ராஜேந்தியரே! இப்படிப்பட்ட அமிருதத்தைக்கேட்டு நான் இப்பொழுது திருப்புபடைய வில்லை” என்று சொல்ல, பிழீஷ்மர் சொல்லலானார்.

“இந்தவிஷயத்தில் வெளிஷ்டருக்கும் கராளாஜனகனுக்கும் நடந்த ஸம்வாதரூபமான பறைய சரித்திரத்தை உரோக்குச் சொல்லப்போகின்றேன். ஜனகராஜன், ரிஷிகளுள் சிறந்தவர்க்கும் சூரியனுடைய ஒளி போன்ற ஒளியுடையவரும் உட்ஹார்ந்துகொண்டிருக்கின்றவருமான வெளிஷ்டரை அடைந்து, மோஷஷ்திற்கு ஸாதனமும் சிறந்ததுமான ஞானத்தைக்குறித்து வினவினை முன்காலத்தில் கராளாஜனகளென்ன் கிறஅரசன் ஆக்மலிஷபதத்தில் மிதவும் குரலரும் ஆக்மானுபவத்தால் நிச்சயமுடையவரும் முனிசிகாமணிபுர் உட்காந்துகொண்டிருப்பவருமான வெளிஷ்டரை வானாக்கி அந்தசீடைப்பதுகொண்டு ‘மெஸஙிய சூரலோடும் மதுரமாயும் எனக்குத்துடனுமானலை அஷ்வங்கரீயுடைய வாக்கியத்துடனும், ‘ஓ! பங்கானே’ எதை அடைந்த அறிஞருக்குத் திரும்பவும் பிறவிலிலீலோ அஷ்வமென்று கூறப்பட்டதும் ஆனந்த ரூபமும் கேழுமத்தைத் தருவதும் தோஷமற்றதும் ஸஞ்சனமுமான அந்தப்பறமாத்தையும் அதில் லயிக்கும் சஷ்ரமென்று சொல்லப் பட்ட ஜகத்தையும் கேட்கவிரும்புகிறேன்’ என்று வினவ, வெளிஷ்டர் சொல்லத்தொடங்கினார். ‘பூபதிபே! உலகமூழியும் விதத்தையும் முன்னும் மற்ற எக்காலத்திலும் நசியாத அஷ்வரத்தையும் கேள். பன்னராயிரம் தேவவருஷங்கொண்டதும் மனுஷ்பர்களுடைய நான்கு யகங்களுமான யுகந்தைக் கற்பமாக அறியக்கடவாய். ஆயிரம் கற்பம் திரும்பிய அது பரம்பாருடைய பகலாகச் சொல்லப் படுகின்றது ஓ! அரசனே! எதன முடிவில ப்ரம்மா விழித்துக் கொள்ளுகிறோ அப்படிப்பட்டாத்ரியும் இவ்வளவுள்ளது. வடிவ மில்லாத ஸ்வரூபத்தையுடைய சம்பவானவர் அவைற்ற கர்மாவை யுடையவரும் மஹாஸ்தமூர்த்தை எல்லாவற்றிற்கும் முன்னுண்டானவரும் மூர்த்தியுடன்கூடினவரும் எல்லா பரப்ர்சமூமாயிருக்கிற ப்ரம்மாவைச் சிருஷ்டிக்கின்றார். <sup>1</sup> இபற்கையிலாவாந்த அணிமா, லகிமா, ப்ராப்தி இவைகளைப்படியதும் எல்லா வற்றிற்கும் சியங்காவும் ஜோதி ரூபமும் விகாரமாற்றுமான அந்த ஸ்வரூபானது எங்கும் இரகால்களுடையதும் எங்கும் கண்ணும் தீஸ்தர் ராதமுழுடையதும் எங்கும் காதுள்ளதுமாகி உலகத்தில் எல்லாவற்றையும் வியாபித்துக்கொண்டிருக்கின்றது. ஒன்றன அஷ்வரமென்று கருதப்பட்டவரும் பலவிதமான ஸ்வரூபமுடையவரும் பலவிதமான சீராமடி எரும் பரப்ர்சமூரும் உண்மையிலை ஜனவரைற்றவரும் ஸகலஜூப்ரவரியங்கரூபமுடைய புத்தியென்று கருதப்பட்டவருமான இந்த <sup>2</sup> ஹிரண்யகர்ப்பர் யோக

## சாந்திபரவும்.

கக்கக்

சாஸ்திரங்களிலும் ஸௌங்கிபுசாஸ்திரத்திலும் மஹத்தத்துவம் விரிஞ்சி என்னும்பெயர்களால் சொல்லப்படுகிறார். எவரால் தம்மாலே அநேக ரூபமாகவிருக்கிற மூன்று வகைமும் படைக்கப்பட்டனவும் சூழப்பட்ட நவமாயிருக்கின்றனவோ அவர், எல்லாம் அவருக்கு ரூபமாயிருப்பதால், விர்வாருபரென்று கருதப்பட்டார். விகாரத்தை அடைந்த வரும் பெரிய தேஜஸ்தான்ஜாருமான இந்த ஹரிரங்பாபபர் தாமாக வே தம்மைபீய அஹங்காரமாகவும் அஹங்காரத்தைச் செய்கின்ற விராட்டரகவும் ஸ்ரூஷ்டிக்கின்றார் (பிரகாசமில்லாததான) அவ்யக்தத் திலிருந்தும் பிரகாசமுடைபதான மஹத்தத்வமென்னும் அந்த ஸயஷ்டி அஹங்காரத்தையும் வ்பஷ்டி அஹங்காரத்தையும் வித்யா ஸ்ரூஷ்டிபாகவும் அவித்யாஸ்ரூஷ்டிபாகவுமே சொல்லுகின்றார்கள். ஓரிடத்திலுண்டான அபரமென்கிறஜமான உபாதியும் பரம்னகிற சைதன்யமும் வேதசாஸ்திரங்களின் அர்ததத்தை விசாரிக்கின்றவர்களால் வித்தை அவிரதையென்று சொல்லப்படுகின்றன. அரசனே! அஹங்காரத்திலிருந்துமுண்டான ஸமூக்ஷம் பூதங்களின் ஸ்ரூஷ்டியை மூன்றுவதாக அறிபக்கவாப் ஸாதவிகராஜஸதாரஸங்களாயிருக்கிற எல்லாஅகங்காரங்களிலுமுண்டான ஸ்தாலபூதஸ்ரூஷ்டியை நான்காவதாக அறியக்கடவாய். (அந்தப் பூதஸ்ரூஷ்டி வெங்கிதமென்றால் :—) வாயுவும் தீதயும் ஆகாயமும் ஜலமும் பிருதிவியும் சபதமும் ஸ்பரிசமும் ரூபமும் ரஸமும் கந்தமும் ஆகிய இவ்விதமானபத்தின்ஸமூகமும் ஒரே காலத்திலுண்டாயின ஸந்தேகமில்லை. ராஜஸ்ரேஷ்டனே! ஸ்தாலபூதங்களிலிருந்துண்டானதும் பயனுடையதுமான ஸ்ரூஷ்டியை ஓந்தாவதாக அறியக்காவாய் ராஜனே! சுரோததிரம், தவக்கு, சகந்தஸ், ஜிற்றவை, ஓந்தாவதானகிராணம், வாக்கு, கைகள், பாதங்கள், பாடு, குறி இந்த ஞானேந்திரியங்களுர் கர்மேந்திரியங்களும் இவ்வுலகில்மனததுடன் கூட ஒரேகாலத்தில் உண்டாயின. எந்தத் தத்வங்களின் கூட்டத்தையறிந்து தத்வவித்துக்களான ப்ராம்மணர்கள் தீக்கிக்கவில்லோ அபாடிபபட்ட அந்த இருபத்துநான்கு தத்வங்களின்கூட்டமும் எல்லாவடிவங்களிலுமிருக்கிறது: அரசனே! இது தேவர்கள், அஸூரர்கள், நரர்கள், யகஷர்கள், பூதங்கள், கந்தர்வர்கள், கிண்ணரர்கள், மகனாகர்கள், சாரணர்கள், பிசாசர்கள், தேவரிஷிகள், ராகந்தஸர்கள், தேவகள், கொசுங்கள், தூர்க்கந்தமுள்ள புழுகள், எலிகள், நாய்கள் அதைப் பாகம் செய்கின்ற புலையர்கள், மான்களைத்தின்கின்றாசர்கள், சண்டாளர்கள், புல்வஸர்கள், யாணைகள், குதிரைகள், கழுதைகள், புளிகள், தெங்நாங்கள், கோக்கள்முத

வியவைகளுடன்கூடிய மூன்று உலகங்களிலுமுள்ள எல்லாத் தேகைகளிடத்திலுமிருக்கின்ற தேகமென்று சொல்லப்பட்டதாக அறிய வேண்டும். வடிவமாக, 'இருப்பதெல்லாவற்றிலும் இந்தத்தத்வக்கூட்டம் இருக்கிறதென்று காணக்கூடியது. ' தேகமுடையவர்களுக்கு ஜலத்திலும் பூமியிலும் ஆகாயத்திலும் இருப்பு; மற்றவிடத்திலிலே' யென்பது உறுதியென்று கேட்டிருக்கிறோம். 'அப்பா! வ்யக்தமென்கிற பெயருடைய இவையெல்லாம் ஒவ்வொருநாணம் விகாரத்தை அடைகின்றன. ஆகையால், (இந்தப்) பூதங்களுக்கு ஆத்மாவான ஜீவன் சூதரினென்று கருதப்பட்டான். இந்த ஜூதத்து விகாரத்தை அடைவதால்லவா சூதரிமென்று சொல்லப்பட்டது? வ்யக்தமென்று பெயரடைந்த அவ்யக்தத்தை மோஹமயமான உலகமாகச் சொல்லுகின்றனர். (இந்த வ்யக்தங்களில்) எப்பொழுதும் மஹதத்வம் முந்தி உண்டாகிறது. ஓ! மஹாராஜனே! இந்த சூதரத்தின் உதாரணமானது உனக்குச் சொல்லப்பட்டது. எதை அடைந்து மறுபடி திரும்புகிறதில்லையோ தத்வமில்லாதவரும் தத்வமென்றுபெயருள்ள வருமான அந்தவிஷ்ணு இருபத்தைந்தாமவர். வித்வான்கள் இந்த விஷ்ணுவை இருபத்துநான்கு தத்வங்களுக்கும் அதிஷ்டாதாவாக இருப்பதால் தத்வமாகச் சொல்லுகின்றனர் வ்யக்தத்தைப்படைத்ததும் நசிப்பதுமான அது அந்தஅந்தமூர்த்தியை அடைகிறது. அது இருபத்துநான்காவதான அவ்யக்தம். இருபத்தைந்தாமவன் சரீரமில்லாதவன்; எல்லா மூர்த்திகளுமில்லாவனும் (உண்மையில்) மூர்த்தியில்லாதவனுமான அவனே சேதனவஸ்துக்களுக்கெல்லாம் "அறிவைக்கொடுத்து எப்பொழுதும் எல்லாமூர்த்திகளிலும் ஹ்ருதயத்தில் ஆத்மாவாக இருக்கிறோம்; ஸ்ருஷ்டிப்ரளயமென்கிற தர்மத்தோடுகூடின பிரகிருதியினாலே ஸ்ருஷ்டிப்ரளய தர்மத்தையடையவனுகவும் இருக்கிறோன். குணமில்லாதவனுயிருந்தும் குணமுள்ளவனென்கிற பெயருடன் எப்பொழுதும் விஷயமாகிறோன். இவ்விதம் இந்த மஹானுபரமாத்மா ஸ்ருஷ்டிப்ரளயங்களில் ஸமர்த்தனையிருக்கிறோன். அவனே பிரகிருதியுடன் கூடி 'விகாரத்தையடைகிறோன். அறிந்துகொள்ளுதலில்லாமல் (அந்த விகாரத்தை) ஆபிமானிக்கின்றனன். தமஸ், ஸத்வம், ரஜஸ் இவைகளுடன்கூடி அந்த அந்தப் பிறப்புக்களில் அழுங்குகின்றனன். அஜ்ஞானிகளான ஜனங்களுடைய பழக்கத்தினால் ஆத்மாவையறியாமல் ஸகவாஸம் இருப்பிடமான சரீரம் இவைகளின்மயமாகி, 'நான் வேறு' என்று அறிய

வில்லை. 'நான் இப்படிப்பட்டவன் ; அப்படிப்பட்டவன்' என்றுசொல்லிக்கொண்டு (பிராண்முதலான) குணங்களையே அனுஸரித்தி ருக்கிறார்கள். தமோகுருத்தினால் பலவகையானதாமஸ்விருத்திகளையும் ரஜோகுணத்தால் ராஜஸவிருத்திகளையும் ஸத்வத்தின் ஆப்ரயத்தால் ஸாத்விகவிருத்திகளையும் அடைகிறார்கள். பிரகிருதியைச்சேர்ந்த இந்தரூபங்களைல்லாம், வெளுப்பு, சிவப்பு, கறுப்பு ஆகிய இம் மூன்றாறாறுபங்களே, தமோகுணமுள்ளவர்கள் நரகத்தையடைகின்றார்கள். ரஜோகுணமுள்ளவர்கள் மானிடப்பிறப்பை அடைகின்றார்கள். ஸத்வகுணமுள்ளவர்கள் ஸாகத்தையடைந்து தேவலோகத்தைக்குறித்துச் செல்லுகின்றார்கள். பாபமாத்ரத்தினால் விலங்கு ஜன்மத்தை அடைவான். புண்ணியபாபங்களின் சேர்க்கையால் மானிட ஜன்மத்தையும் புண்ணியமாத்திரத்தினால் தேவத்தன்மையையும் அடைவான் இவ்விதமான அவ்யக்தத்தின் விஷயத்தை வித்வான்கள் சங்கமாகச் சொல்லுகின்றார்கள். இருபத்தெந்தாமவரான இவர் ஞானத்தினுலேதான் பிரவிருத்திக்கின்றார்.

---

முந்நாற்றுண்பதாவது அத்யாயம்.

மோக்ஷதர்மம். (தோடர்ச்சி.)

—:0:—

(வளிஷ்டர், ஜீவர்கள் அஜ்ஞானத்தினுல்புமீதுக்பங்களை  
ஜனகனுக்துச் சோல்லியது.)

இவ்விதம், ஆத்மபோதமின்மையினாலும் அறிவீனரை அனுஸரித்திருப்பதாலும் ஒருதேகம்பிட்டு ஆயிரம்தேகங்களை அடைகின்றார்கள். குணங்களுடைய குறைவினால் ஆயிரம் விலங்குப் பிறவிகளிலும், ஒருகால் குணங்களுடையசேர்க்கையினால் தேவதைகளிடத்திலும் உண்டாகிறார்கள். மனிதப்பிறவியிலிருந்தும் ஸ்வர்க்கத்தையடைகிறார்கள். ஸ்வர்கத்திலிருந்தும் மனிதப்பிறவியையடைகிறார்கள். மனிதப்பிறவியிலிருந்தும் அளவுற்ற நரகஸ்தானத்தை அடைகிறார்கள். கூட டைக்கட்டும்பூச்சியானது நித்தியம் நூல்களால் தன்னைக்கட்டிக் கொள்ளுகிறது ஓரளவே குணமில்லாதஇந்தஜீவன் குணங்களால் தன்னைக் கட்டிக்கொள்ளுகிறார்கள். துவந்துவமில்லாதவனையிருந்தும் அந்தஅந்தப்பிறப்புக்களில் தலைவழியிலும் கண்வலீயிலும் பல்குத்திலும் கழுத்துப்பிடிப்பிலும் ஜலோதரத்திலும் அதிகதாகரூபமான

கீகக்கா

## ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

போகத்திலும் ஜவரகண்டத்திலும் ஷஷ்மிஷ்யாலும் வெண்குஷ்டத்திலும் அக்கினிதக்தமென்கிறபோகத்திலும் காகரோகத்திலும் அபஸ்மாரத்திலும் த்வந்துவத்தை அடைகிறான். (இவைகளைத்தவிரத்) தேசிகளிடத்திலுண்டாகிற பிராகிருதங்களான நானூவிதமானவேறுத்வந்து வங்களையும் இவன் அனுபவிக்கின்றான். அபிமானத்தால் அப்படியே நல்லகர்மங்களையும் அபிமானிக்கிறான். அறிவில்லாதவனுண ஜீவனைவன் வெளுத்த வஸ்திரமுடையவனும் கெட்ட வஸ்திரமுடையவனும் நித்தியம் கீழே சயனம்செய்கிறவனும் தவளைபோலச் சயனிக்கிறவனும் வீராஸனத்தை அடைந்தவனும் மரவுரியைத்தரித்தலும் ஆவரணமில்லாதவிடத்திற்படுக்கையும் இருப்புமுடையவனும் செங்கற்பரப்பினவிடத்திலும் முள்ளங்கள்பரந்தவிடத்திலும் சாம்பல்பரப்பினவிடத்திலும் படுக்கிறவனும் பூமியில் படுக்கையால் புழுதிபுரண்டவனும் வீரஸ்தானத்திலும் ஜலத்திலும் சேற்றிலும் பலகைகளிலும் சயனத்தைச் செய்கிறவனும் பயனில் விருப்பத்துடன் அனேக விதமான சயனங்களில் சயனிப்பவனும் தர்ப்பையாலுண்டான கழிலைத்திரமுள்ளவனும் வஸ்திரமில்லாமலிருப்பவனும் வெண்பட்டுக்கள்கூடமான்தோல்கள், சணல், ரோம், புலித்தோல், வீம்மத்தின்தோல், பட்டாடை, பூர்ஜவிருஷ்டத்தின் தோல், இலவுமுதலான முள்ளுமரத்தின் பருத்தியால் உண்டான வஸ்திரம், பட்டுப்பூச்சியாலான பட்டுவஸ்திரம், சீரவஸ்திரம் இவற்றை உடுப்பவனுமாகி (இவைகளைத்தவிர) வேறு அனேக வஸ்திரங்களையும் விசித்திரமான போஜனங்களையும் அனேகவித ரத்தினங்களையும் அபிமானிக்கின்றான். ஒரு வஸ்திரம் அரையில் தரிப்பதையும் ஒருவேளை ஆகாரத்தையும் அபிமானிக்கின்றான். ஒருநாளில் நான்காவது காலத்திலோ எட்டாவது காலத்திலோ ஆருவது காலத்திலோ புஜிக்கிறவனும் ஆறு ராத்ரிக்கொருவேளை புஜிக்கிறவனும் எட்டுப் பகலுக்கு ஒரு வேளை புஜிக்கிறவனும் ஏழு ராத்ரிக்கொருவேளை புஜிக்கிறவனும் பத்துப்பகலுக்கு ஒருவேளை புஜிக்கிறவனும் பன்னிரண்டு பகலுக்கொருவேளை புஜிக்கிறவனும் ஒருமாதமுபாஸமுடையவனும் வேர்கள், கனிகள், வாயு, ஜலம், பிண்ணங்க்கு, தயிர், கோமயம், ரோமுத்திரம், சாகம், புஷ்பம், பாசிக்கொத்து, வடித்தகஞ்சி, உதிர்ந்த சக்ரகள், உதிர்ந்தகனிகள் ஆகிய இவற்றைப் புஜிக்கிறவனுமாகி வித்தியில் விருப்பத்தால் நானூவிதமான கிருஷ்சிரமென்கிறவிரதங்களை அனுஷ்டிக்கிறான். விதிப்படி சாந்திராயணவிரதங்களையும் நானூவிதமான (ஆடமுதலில்) அடையாளங்களையும் நான்குழுப்பரமங்களுடைய மார்க்கத்தை

யும் விருத்தமான காபாலிக முதலானமார்க்கங்களையும் வேறேன <sup>1</sup> உபா  
ஸ்ரமங்களையும் பலவிதடானபால்கண்டமதங்களையும் ஆஸ்ரயிக்கின்றன்.  
ஏகாந்தமான சூன்றுகளீன் நிமுல்களையும் அருவிகளையும் ஏகாந்த  
மான மணற்சுன்றுகளையும் ஏகாந்தமான காடுகளையும் பரிசுத்தமான  
தேவாலயங்களையும் ஏகாந்தமான தடாகங்களையும் ஏகாந்தமும்திவ்ய  
முமான கிருகங்களுக்கு நிகராயிருக்கிறமலைகளின் சுகைகளையும் ஆஸ்  
ரயிக்கின்றன். கஸ்யமான மந்திரங்களையும் பலவிதமான விரதங்  
களையும் பலவிதமான நியமங்களையும் அநேகவிதமான துவங்களை  
யும் அநேகவிதயர்கங்களையும் (மூன்றுகாலமும் ஸ்நானமுதலான)  
பல்கித விதிகளையும் வணிகர்களின் வழியையும் பிராம்மணச்சத்த்  
ரியவைப்யசுத்ரஜாதியையும் தீனர்களிடத்தும் சூருடர்களிடத்தும்  
ஏழூகளிடத்தும் பலவகையான தானத்தையும் ஸத்வம்ரஜஸ்தம  
ஸென்கிற மூன்று குணங்களையும் தர்மார்த்தகாமங்களையும் அறிவில்  
லாமையால் அபிமானிக்கிறன். ஆத்மாவானவன் தன்னையே அவித்  
தையினால் இவ்விதம் விபாகஞ்செய்கிறன். தவிரவும், ஸ்வதாகாரம்,  
வெஷ்ட்காரம், ஸ்வாஹாகாரம், நமஸ்காரம், அத்யயனம் செய்வித்தல்,  
யாகம்செய்வித்தல், சதல், ஏற்றல், வேள்விசெய்தல், வேதமோதல்  
ஆகியஇவற்றையும் அபிமானிக்கிறனன்று சொல்லுகின்றார்கள்.  
ஜனனத்திலும் மரணத்திலும் விவாதத்திலும் ஹிம்ஸையிலும் மங்  
களமும் அமங்களமுமானகர்மாவின் பயனை எல்லாவற்றையும் அபி  
மானிக்கின்றனன்று சொல்லுகின்றார்கள். மூலப்ரகிருதியான தேவி  
யானவள் ஸ்ருஷ்டியையும் ஸம்ஹாரத்தையும், செய்கின்றார்கள். காலத்  
தின்முடிவிலே ஆத்மாவானவன் இந்தக்குணங்களைத் தன்னிடம்  
ஒடுக்கிக்கொண்டு ஒருவனுயிருக்கின்றன். சூரியன் கிரணக்கூட  
தத்தை ஒடுக்கிக்கொள்வதுபோல அந்த அந்தக்காலத்தில் ஒடுக்கிக்  
கொள்ளுகிறன் இப்படியே இந்த ஆத்மா அடிக்கடி விளையாட  
கூக்காகத் தன்னுடையஞ்சபமாயும் அநேகவிதமாயும் மனத்திற்குப்  
பிரியமாயுமிருக்கிற இந்தக்குணங்களெல்லாவற்றையும் அபிமானிக்  
கின்றன். இவ்விதம் வீகாரத்தையடைகின்றவனும் கர்மமார்க்கத்தில்  
பற்றினவனும் முக்குணங்களுக்கும் அதிபதியுமான இவன் உற்பத்தி  
நாசம்னன்கிற தர்மத்துடன்கூடின கர்மத்தையும் மூன்று குணங்களை  
யும் அபிமானிக்கிறன். கர்மமார்க்கத்தையடைந்து கர்மத்தை, 'அது  
அப்படிப்பட்டது' என்றும் அபிமானிக்கின்றன். அரசனே! இந்த  
உலகமெல்லாம் பிரகிருதியினாலே சூருடாகச் செய்யப்பட்டது. எல்

<sup>1</sup> 'பாசுபதபாஞ்சாத்ராதிகள்' என்பது பழையவார.

கககக

## ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

லாம் ரஜாகுணத்தாலும் தமோகுணத்தாலும் அநேகவிதமாக வியாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ராஜனே! பிறகு, இவ்விதம், ‘என்னிடத்தில் எந்நாளும் இந்த ஸாகதுக்கமுக்களான த்வந்துவங்கள் இருக்கின்றன. இவைகள் எனக்கே உண்டாயிருக்கின்றன. என்ஜோ அவைகள் அதிக்கிரமிக்கின்றன’ என்றும், ‘ஆனால் இவைகளெல்லாம் அதிக்கிரமிக்கத்தக்கவைகள்’ என்றும் இவன் அறிவில்லாமையால் நினைக்கின்றான். அப்படியே, ஸாகிருதங்களையும், ‘என்னால் தேவ லோகத்தையடைந்து இவைகள் அனுபவிக்கத்தக்கவைகள். சுபா சுபமான’ பயணியளிக்கின்ற இதை இம்மையிலேயே அனுபவிக்கப்போகிறேன். புண்ணியமே செய்யத்தக்கது. அதைச்செய்து எனக்கு நல்ல ஸாகமுண்டாகவேண்டும். ஒவ்வொரு ஐஞ்மத்திலும் எனக்கு முடிவுவரை வெளக்கியமே உண்டாகும். இம்மையிலும் கர்மத்தினால் ‘எனக்கு அளவற்ற துக்கம் உண்டாகப்போகிறது. மனுஷ்யஜன்மமானது பெரிய துக்கம். நரகத்திலமுந்துவதும் உண்டாகப்போகிறது. சில காலத்தினால் நான் மறுபடியும் நரகத்திலிருந்தும் மனுஷ்யஜன்மத்தையுமடைவேன்’ என்றும் நினைக்கிறான். மனிதன் மனிதத்தன்மையிலிருந்து தேவத்தன்மையையும் தேவத்தன்மையிலிருந்தும் மறுபடியும் மனிதத்தன்மையையும் மனிதத்தன்மையிலிருந்தும் நரகத்தையும் கிரமமாக அடைகிறான். ஸ்வரூபமில்லாதவ ஆம் ஆத்மாவினுடைய (ஸத்தைமுதலிய) தர்மங்களால்சூழப்பட்டவ ஆம் இவ்விதம் எப்பொழுதும்நினைக்கிறவனுமான ஜீவனால் தேவரி டத்திலும் மனிதர்களிடத்திலும் நரகத்திலும் ஐஞ்மமானது அடையப்படுகிறது. எப்பொழுதும் மதையினால் சூழப்பட்டு அவைகளிலேயே மரணத்தைமுடிவாகவுடைய பிறவிகளில் ஆயிரம்கோடிஸ்ரு ஷ்டிகாலம் சூழலுகிறான். சுபாசுபமான பயணியளிக்கின்ற இவ்விதமானகர்மத்தைச் செய்கின்றவன் மூவுலகங்களிலும் சர்ரமுடையவனுகி இவ்விதமானபயணை அடைகின்றான். சுபமும் அசுபமுமாயிருக்கின்றபயணையே ஸ்வரூபமாகவுடையகர்மத்தை ப்ரகிருதியானது செய்கிறது. ஆசையை அடைந்ததான ப்ரகிருதியே மூன்று உலகங்களிலும் அந்தக்கர்மத்தை அனுபவிக்கவும் செய்கின்றது, விலங்குப் பிறவியிலும் மனுஷ்யராதியிலும் தேவலோகத்திலுமூண்டான இந்த மூன்று ஸ்தானங்களையும் பிரகிருதியாலுண்டானவைகளாக அறியவேண்டும். பிரகிருதியை அடையாளமற்றதாகச் சொல்லுகின்றார்கள். (காரியங்களாகிற) அடையாளங்களால் நாம் அனுமானிக்கின்றேம். அப்படிப்போலவே புருஷனைச்சேர்ந்த (அறிவு ரூபமான)

அடையாளமுமிருக்கின்றது. அனுமானத்தால்லவா புருஷன் அறி யப்படுகிறன்? அவன் கார்யரூபமானவிங்கத்தின்மத்தியை அடை ந்து ப்ரகிருதியைச் சோந்தவிகாரமில்லாத விந்சமாகின்றன. அவன் விகாரத்திற்குவழிகளாயிருக்கின்ற (சுரோத்ரமுதலான) எல்லாவற் றையுமடைந்து கர்மத்தினால் தன்னிடத்தில் பார்க்கிறன். பிறகு, ஸ்ரோத்ர முதலானயாவும் வாக்குமுதலான ஐந்துகர்மேந்திரியங்க ஞம் இவ்வுகில் குணங்களோடு குணங்களில் ப்ரவிருத்திக்கின்றன. இந்திரியங்களில்லாதவனையிருந்தும், 'இவைகளொல்லாம் நான்' என்றும், 'இந்த இந்திரியங்கள் என்னிடத்திலுள்ளன' என்றும்; விகார மில்லாதவனையிருந்தும், 'விகாரமுடையவனையிருங்கிறேன்' என்றும் நினைக்கிறன். ஆத்மாவை விங்கசீரமில்லாததாயினும் விங்கசீரமுள் எதாகவும் காலமில்லாததாயினும் காலமுள்ளதாகவும் (புத்தியாகிற) ஸத்வமில்லாததாயினும் (புத்தியாகிற) ஸத்வமுள்ளதாகவும் தத்வமாகாததாயினும் தத்வமாகவும் மரணமில்லாததாயினும் மரணமுள்ளதாகவும் ஸஞ்சாரமில்லாததாயினும் ஸஞ்சாரிப்பதாகவும் சரீரமில்லாத தாயினும் சரீரமுள்ளதாகவும் உற்பத்தியில்லாததாயினும் உற்பத்தியுள்ளதாகவும் தவமில்லாததாயினும் தவமுள்ளதாகவும் கதியில்லாத தாயினும் கதியுள்ளதாகவும் ஸம்ஸாரமில்லாததாயினும் ஸம்ஸாரமுள்ளதாகவும் பயமில்லாததாயினும் பயமுள்ளதாகவும் கர்த்தாவா காததாயினும் கர்த்தாவாகவும் காரணமில்லாததாயினும் காரணமுள்ளதாகவும் நாசமில்லாததாயினும் நாசமுள்ளதாகவும் அவித்வான் அபிமானிக்கிறார்கள்.

### முந்நாற்றுப்பத்தாவது அத்யாயம்.

மோக்தர்மம். (தோடர்ச்சி.)

—:0:—

(வஸிஷ்டர் பிராணிகளுக்குச் சரீரமும் உருவழதலியவையும்  
உண்டாதும் வகுக்கையை ஜனகருக்குச் சோல்லியது.)

இவ்விதம், அறிவின்மையினாலும் அஜ்ஞானிகளான ஜனங்களுடைய, ஸஹவாஸத்தானும் மரணத்தை முடிவிலுடைய ஆயிரம் கோடி ஜனமங்களை அடைகின்றன. தாமாவினாலே திரியக்ஞாதி யிலும் மனுஷ்யஜாதியிலும் தேவலோகத்திலும் பதனத்தை முடிவாகவுடைய ஆயிரம் ஸ்தானங்களை, அடைகிறார்கள். இவ்விதம் இந்த அவித்வானானவன் அறிவின்மையினால் பிராணிகளுடைய ஆயிரக்

கணக்கான ஸ்தானங்களில் மறுபடியும் சந்திரன்போல வயத்தை அடைகிறுன். (பதினாறு கலைகளையுடைய புருஷனது) பதினெட்டாவது கலையானது உத்பத்திகாரணமென்கிற ப்ரகிருதி. அது தாமாவென்று சொல்லப்படுகிறது. பதினாறுவதான கலையை அழிவில்லாத இந்தச் சந்திரஸ்தானமாக அறியக்கடவாய். புத்தியில் லாதப்ராணியானது அடிக்கடி பதினாறுவது கலையுடன் உண்டாகின்றது. அதனுடைய தாமாவைப் பிராணிகள் உபயோகிக்கின்றன. மறுபடியும் அது உண்டாகின்றது. பதினாறுவது கலையோவென்றால் ஸ்ரீஷ்டம்மாயுள்ளது. அது சந்திரஸ்தானமாக நீச்சயிக்கப்படவேண்டும். அது <sup>1</sup> தேவர்களாலே உபயோகிக்கப்படுகிறதில்லை. அதற்குப் பதினாறுவது கலையானது <sup>2</sup>தேவர்களை உபயோகிக்கின்றது. ராஜஸ்ரேஷ்டனே! இந்தப் பதினாறுவது கலையை கூட்டினிக்கச் செய்யாமல் பிராணியானது ஜனிக்கின்றது. பதினாறுவதான அந்தக்கலையானது இவனுக்குப் பிரகிருதியாகக் காணப்படுகின்றது. அதனுடைய நாசத் தால் மோஷமானது சொல்லப்படுகிறது. இருபத்தெட்டாமவருண ஆத்மாவானவன் அவனுடைய அஜஞானத்தினாலேதானே இவ்விதம் பதினாறு கலைகளுடையதும் அவ்யக்தமென்று சொல்லப்பட்டதுமான அந்தத்தேகத்தை, ‘இது என்னுடையது’ என்று நினைத்து அதிலேயே சமூலுகிறுன். அரசனே! ஆத்மாவானவன் சுத்தியுடையவர்களையும் அசத்தியில்லாதவர்களையும் அடுப்பதால் சுத்தியுடையவனும் அசத்தியில்லாதவனுமாகிறுன். சுத்தமான ஆத்மாவையுடையவன் அசத்தனையடுப்பதால் அவணைப்போல அசத்தனாகவே ஆகிறுன். வித்வானுயிருந்தும் அவித்வான்களை அடுப்பதனாலே அவித்வானுவான். ராஜஸ்ரேஷ்டனே! ஆத்மஞானமில்லாதவனும் <sup>3</sup>அப்படியே அறியத்தக்கவன். மூன்று குணங்களுடைய ப்ரகிருதியை அடைவதால் ப்ராகிருதனவான்’ என்று சொன்னார். கராளஜனகன், ‘பகவானே! அசதூரம் கூதரம் இரண்டிற்கும் இந்தச் சம்பந்தமானது சொல்லப்படுகிறது. அதுபோல ஸ்திரீபுருஷர்களுக்கும் ஸ்ம்பந்தமானது சொல்லப்படுகிறது. இவ்வுலகத்தில் புருஷனில்லாமல் ஸ்திரீயானவள் கர்ப்பத்தைத் த்ரிப்பதில்லை. அப்படியே புருஷன் ஸ்திரீயில்லாமல் ஒருருபத்தை உண்டுபண்ணமாட்டான். ஒருவரோடோ

<sup>1</sup> ‘ஆத்மகலையின் விஷயத்தில் இந்திரியங்களால் அல்லது பிராணிகளால்’ என்று கொள்க.

<sup>2</sup> இந்திரியங்களை.

<sup>3</sup> ‘அப்படிப்போலவே ஆத்மவித்தூக்கனின் ஸேவையிலே ஆத்மவித்தாகிறுன்’ என்பது வேறுபாடும்.

ருவர் சேர்வதாலும் ஒருவர் ஒருவருடைய குணங்களை அடிப்பதாலும் இந்த ரூபத்தை உண்டுபண் எனுகிறார்கள். எல்லாப்பிறவிகளிலும் இப்படியே ஆண்டிபுவன்களுடைய சேர்க்கொடி எனும் ஒன்றுக்கொன்று குணங்களுடைய ஆஸ்ரபத்தினும் ருதாலத்தில் ரூபமானது உண்டுபண்ணப்படுகின்றது அதன் உதாரணத்தைச் சொல்லுகிறேன். வேதியரே! பிதாவினுடைய குணங்களிலும் மாதாவின் குணங்களிலும் எலும்பு நரம்பு ஊன் இவைகளைப் பிராவின் குணங்களாகவும் தோல் மாமிசம் உதிரம் என்பவைகளை மாதாவினிடமிருந்துண்டானவைகளாகவும் கேட்டு அறிகிறோம் ஓ! ப்ராம்மணப்பர்கே வஷ்டரே! இது இவ்விதம் வேதத்திலும் சாஸ்திரத்திலும் சொல்லப்படுகின்றது. வேதத்தில் சொல்லப்பட்டதும் சாஸ்திரத்தில் சொல்லப்பட்டதும் பிரமாணமாகச் சொல்லப்படுகின்றன. அந்த ஜோசம் சாஸ்திர<sup>1</sup> மிரண்டுமே அனுதியான பிரமாணம். இப்படியே பிரகிருதியும் புருஷனும் அன்னியோன்ய குணங்களின் தடையினுடையும் அன்னியோன்னிய குணங்களை ஆஸ்ரயித்ததினுடையும் எப்பொழுதும் சேர்ந்திருக்கிறார்கள். பகவானே! ஆகையால், மோகஷதார்மமானது இல்லையென்று நினைக்கின்றேன். இல்லாவிடில் ஏதாவது மோகஷத்தில் திருஷ்டாந்தமானது உம்மால் நேரில் பார்க்கப்படாதிருந்தால் அதை உண்மையாக எனக்குச் சொல்லும். எல்லாவிதத்தாலும் நீர் ப்ரத்தியங்கமாகப் பார்த்திருப்பீரல்லவா? மோகஷத்தில் விருப்பமுடையவர்களான நாங்களும் நாசமற்றதும் தேகமற்றதும் ஜரையற்றதும்<sup>2</sup> நித்தியமும் இந்திரியத்திற்குப்புலப்படாததும் தனக்குஞர்ச்சப்பவரனில்லாததுமாயிருப்பது எதாவோ அதை அறிபவிரும்புகிறோம்' என்றுவினவினான்.

வஹிஷ்டர், 'நீசொல்லிய வேதசாஸ்திரங்களிலுள்ள உதாரணமானது இப்படித்தான் ஆனாலும், அதை நீ உள்ளபடி அறியவில்லை. அரசனே! நீ வேதம் சாஸ்திரமிரண்டு ஹடுள்ளகிரந்தங்களைப் படித்து மிருக்கிறோய். நீ கிரந்தத்தினுடையத்தவத்தை உள்ளபடி உள்ள வில்லை வேதத்தினுட்சாஸ்திரத்திலுமிருந்தும் கிரந்தத்தைப் படித்தில் மாத்திரம் பற்றுள்ளதனாலும் கிரந்தத்தின் அர்த்தத்தின் உண்மையை அறியாதவனுமாயிருப்பவனுடைய அந்தப்படிப்பானது வீண் கிரந்தத்தினுடைய அர்த்தத்தையறியாதவன் அதனுடையசமைப்பசுமக்கின்றவன். கிரந்தத்தினுடைய அர்த்தத்தின் உண்மையை அறிந்தவனுடைய கிரந்தத்தைப்படிப்பதாலுண்டான குணமானது வீணன்று.

கேட்பவன் கேட்டவுடன் தத்வத்தையறிந்து “அதனுடையபயனை அடையும்படி சொல்லவல்லவனே சொல்லுதாக்குத்தக்கவன். ஸ்தால புத்தியுடையவனும் நுண்ணாறிவில்லாதவனுடையவன், கிரந்தத்தினர்த் தத்தை ஸபைகளில் எங்கனம் உறுதியாகச் சொல்லுவான்? அந்தக் கிரந்தநிச்சயத்தை உள்ளபடி சொல்லமீட்டாதமற்றிடுவன் எவனும் அவனுக்குநூல்களைக்கற்பித்தவனும் பரிஹவிக்கத்தக்கபுத்தியையுடைய வர்களாகிறார்கள் ராஜஸ்ரேஷ்டனே! ஆகையால், ஸாங்கியர்களிடத் திலும் மஹான்களான மோகிகனிடத்திலும் உண்மையாகக்காணப் படுகிறதை உள்ளபடி கேள். போகிகள் எதைப்பார்க்கின்றார்களோ அதையே ஸாங்கியர்களும் பார்க்கிறார்கள். ஸாங்கியத்தையும் மேநக் தையும் ஒன்றுக்கப்பார்ப்பவன் புத்திமான். ஐயா! தோலும் மாம்ஸும் உதிரமும் மேதையும் பித்தமும் மஜ்ஜையும் நரம்பும் இந்திரிய ஸமூகம். இதை அப்பொழுது நீ என்னிடம் சொன்னைய். திரவ்யத்தி விருந்தும் திரவியத்திற்குற்றபத்தி. ஆகையால், இந்திரியத்திலிருந்தும் இந்திரியத்தையும் தேகத்திலிருந்துதேகத்தையும் பிஜத்திலிருந்து பிஜத்தையும் அடைகிறோன். இந்திரியமில்லாதவரும் பிஜமில்லாதவரும் திரவ்யமில்லாதவரும் தேகமில்லாதவருமான மகானுன ஆத்மா நிர்க்குணராயிருப்பதால் எப்படி சூணங்கருண்டாகும்? சூணங்கள் சூணங்களிலுண்டாகின்றன; அவைகளிலேயே ஒடுங்குகின்றன. இப்படியிருக்க, சூணங்கள் ப்ரகிருதியிலிருந்துண்டாகின்றன; அங்கேயே ஒடுங்குகின்றன. தோல், மாம்ஸம், உதிரம், மேதை, மஜ்ஜை, பித்தம், எலும்பு, நரம்பு இந்தனட்டையும் வீரியத்தினுலுண்டான்வைகளாகவும் பிரகிருதியாலுண்டானவைகளாகவும் அறி. புருஷன், புருஷனைக்காட்டி இம்வேறுன்றி, அவி ஆகியமுன்றுவிங்கங்களும் பிரகிருதியைச் சேர்ந்தவைகளாகக் கருதப்பட்டன புருஷனைகாதவனும், ஸ்தீரியும் அவியுமாகாதவனுமாயிருக்கிற அந்த ஆத்மாவானவன் விங்கத்துடன்கூடியவனைச் சொல்லப்படுகிறோன் விங்கமற்றவனை ஆத்மாவையடைந்து பிரகிருதியானது தன்னிடமிருண்டானகாரியலிங்கங்களாலே அறியப்படுகின்றது. அப்பா! சீரமில்லாத ருதுக்கள் புஷ்பங்களாலும் பழங்களாலும் எப்பொழுதும் அறியப்படுவதுபோல விங்கமில்லாததும் அனுபானத்தினுடைய அறியப்படுகிறது. இருபத்தைந்தாமவனும் விங்கங்களின்மத்தியில்நிலையான ஸ்தீருபத்தையுடையவனும் ஆதியந்தமற்றவனும் அளவற்றவனும் கெடுதலற்றவனும் எல்லாவற்றையும்பார்க்கிறவனுமான, ஆத்மாவானவன் சூணங்களில்

அபிமானியாகமாத்திரமிருப்பதால் நிர்க்குணங்குச் சொல்லப்படுகிறன். குணமுடையதறுக்குக் குணங்களிருக்கின்றன. நிர்க்குணங்கள் ஆத்மாவுக்குக் குணங்கள் எப்படிஉண்டாகும்? ஆகையால், குணங்களைப்பார்க்கின்றஜனங்கள் இப்படி அறிகின்றார்கள். இவன் குணங்களைப் பிரகிருதியினிடத்திலேபே<sup>1</sup> உகித்தறிகிறபொழுது<sup>2</sup> குணங்களுடையாசத்தால் ஸாங்கியர்களும் யோகிகளும் ஜடங்களை விலக்கியுதால் மஹாபிராஜ்ஞானம் எல்லாவற்றையுமறிகின்றவனும் புத்திக்குமேற்பட்டவனுமாகச் சொல்லுகிற பரமாத்மாவைப் பார்க்கின்றன. சாங்கியமென்கிறஞானத்திலும் போகத்திலும்ஸமர்த்தர்களும் மோஷ்டத்தைவிரும்புகிறவர்களுமான வித்வான்கள் குணத்தை ஜடமாகவும் பிரகாசமில்லாததாகவும் ஸ்வதந்திரமில்லாததாகவும் ஈப்பவரரை நிர்க்குணராகவும் நித்யாகவும் பிரகிருதிக்கும் குணங்களுக்கும் நியந்தாவாகவும் இருபத்தைந்தாமவராகவும் சொல்லுகிறார்கள். (இளமைமுதலாகவும் ஜாகரணமுதலாகவுமிருக்கின்ற) நிலைமைகளி லும் ஜன்மத்திலும் பயந்தவர்கள் பிரகிருதியை அறிந்தபொழுது அறிகின்றவனுண ஆத்மாவை ஞானத்தினாலே ஸமமானப்ரம்மத்தை அடையச் செய்கின்றார்கள். பகைவர்களைக்கொல்லபவனே! நல்லஞானமானதிதுவும் கெட்டதானவிடபஞானமும் ஞானிகளுக்கும் அஞ்ஞானிகளுக்கும் தனித்தனியான திருஷ்டாந்தம் (வாதிகளுள்) ஒருவருக்கொருவரால் சூநாத்தையும் அசூநாத்தையும்பற்றிய இந்த<sup>3</sup> உதாரணமானது சொல்லப்பட்டது. வித்வான்கள் அபேதத்தை அசூநாரமாகச் சொல்லுகின்றார்கள். <sup>4</sup>பேதமானது சூநாரமாகச் சொல்லப்படுகின்றது. இவன் இருபத்தைந்துதத்துவங்களிலும் நிலைபெற்று நன்றாகப் பிரவிருத்திகிறபொழுது, இவனுக்கு அபேதமானது ஞானமும் பேதமானது அஜஞானமுமாகின்றன. தத்வத்திற்கும் நிஸ்தத்வத்திற்கும் இது தனித்தனியான உதாரணம். வித்வான்கள் இருபத்தைந்துதத்வத்தையும் தத்வமாகச் சொல்லுகின்றார்கள். தத்வமில்லாததன்கிற நிஸ்தத்வத்தை இருபத்தைந்தாவதற்குமேலானதும் (இருபத்தைந்தானலூந்துவர்க்கங்களில்) ஸஞ்சாரிப்பதும் (அதனால்) வர்க்கத்திற்குவர்க்கமும் ஸஞ்சானமும் (அதனால்) தத்வத்தைக்காட்டிலும் (மேலான) தத்வமுமானஉதாரணமாகச் சொல்லுகின்றார்கள்' என்றார்.

1 வேறுபாடம். 2 'சாந்திரமானது' என்பது பழையவரை.

3 'ஏத்வம்' என்பது மூலம். 4 'நாநாத்வம்' என்பது மூலம்.

5 வேறுபாடும்.

முந்நாற்றுப்பதினேராவது ஆத்யாயம்.

மேராக்ஷதர்மம். (தொடர்ச்சி.)

— அடுத்து —

(வளிஷ்டி யோகமுறை ஓங்கியமதமுதலீயவற்றை  
ஜனகருக்குச் சேல்லியது.)

ஐனகர், ‘ஓ! முனிசிகாமணியே! உம்மால் இது பேதாபேத  
மென்று சொல்லப்பட்டது. இந்தப்பேதாபேதங்களுடைய திருங்  
டாந்தத்தை நான் சந்தேகமாகவே பார்க்கிறேன். ஓ! குற்றமறை  
வரே! அஜ்ஞானியினாலும் ஞானியினாலும் அறியப்பட்ட ஆத்மாவினு.  
டைய தத்வத்தையும் நான் ஸ்தூலபுத்தியினால் அறியவில்லை. இது  
உண்மை. ஓ! மாசில்லாதவரே! உம்மால்சொல்லப்பட்ட கந்தராகந்தரங்க  
ஞைடையகாரணமும் சஞ்சலபுத்தியடைமையால் எனக்கு நகித்தது  
போன்றதே ஓ! பகவானே! ஆகையால், இந்தப்பேதாபேதங்களு  
டைய ஞானத்தையும் ஞானியையும் அஜ்ஞானியையும் உண்மையாக  
அறியப்படுகிறவஸ்துவையும் வித்தையையும் அவித்தையையும் சந்தா  
தையும் அசந்தாதையும் ஸாங்கியத்தையும் யோகத்தையும் பேதத்  
தையும் அபேதத்தையும் முழுதும் கேட்க விரும்புகிறேன்’ என்று  
சொல்ல, வவிஷ்டர் சொல்லலானார்.

‘ஓ! மஹாராஜனே! கஷ்டம். நீ கேட்கிற இதை உனக்குச்  
சொல்லுகிறேன். யோகத்தின் காரியத்தை என்னிடம் தனியாகக்  
கேள். பியாகிகளுக்கு யோகத்தில் செய்யவேண்டியதியானமே சிறந்த  
வன்மை. வேதவித்துக்களான ஜனங்கள் அந்தத்தியானத்தையும்  
இரண்டுவிதமாகச் சொல்லுகின்றார்கள். (அவைகள்) மனத்தை ஒரு  
முகமாகச் செய்வதும் பிராண்யாமமுமாம். பிராண்யாமம் மனத்தின்  
¹ குணத்தோடுகூடினதுப் ²குணமில்லாததுமாக இருக்கிறது. ஓ!  
அரசனே! ஜலமலம் விடுத்தலும் போஜனம் செய்தலுமாகிய இவ்  
விரண்டுகாலத்திலும் யோகம் செய்யக்கூடாது. ³ மற்றக்காலமில்லாம்  
ஜாக்கிரதையுடன் யோகத்தைச் செய்யவேண்டும். புத்திமானுன  
முனிவன் இந்திரிய விஷயங்களிலிருந்தும் இந்திரியங்களை மூன்து  
ஞல் திருப்பிப் பிறகு ⁴ இருபத்திரண்டு ஏழுதல்களாலும் நிலைத்திருப்ப

1 தியான யோகம்.

2 ஹட யோகம்.

3 கால்கருதல் தலைவரையிலுள்ள ஆகாயத்தில் பிசாணவாயுவை முத  
வில் வியாபித்திருக்கச் செய்து பிறகு, அதிவிருந்து நெற்றி, புருவங்களின்  
நடு, நேத்திரஸ்தானம், நாவிகாழுமலம், ஜில்வாழுமலம், எண்டம், தூருதயமத்யம்,  
நாபிமத்யம், விங்கம், மூலர்தாரம், அபானம், அடித்தொடைகள், நடித்தொடை

வனும் ஜரையில்லாதவனும் வித்வான்களால் இந்த ஏவுதலுக்கு உரிய வனுகச் சொல்லப்பட்டனனுமான அந்த ஓவைனை இருபத்துநான்காவதைக்காட்டி மூட்டும் மேலானா, பரமாத்தவைக் குறித்து ஏவேண்டும். மாசற்றமனமுடையவனுக்கு விரைவிலை ஏவுதல்களால் எட்பொழுதும் ஆத்மா (பரனுடன்) சேர்ப்பிக்கக்கூடியவன் அப்படியில்லாவிட்டால் முடியாதென்பது திண்ணமென்று கேட்டிருக்கிறோம் எல்லா ஸங்கங்களிலிருந்தும் விடுபட்டவனும் லகுவான ஆகாரமுடையவனும் இந்திரியங்களை ஜயித்தவனுமாயிருந்துகொண்டு முன்ராத்ரியிலும் பின்ராத்திரியிலும் ஆத்மாவில் மனத்தை நிறுத்தவேண்டும். ஒ! மிதினேபதியே! மனத்தால் இந்திரியக் கூட்டத்தை நிலைக்கச்செய்து புத்தியினால் மனத்தை ஸ்திரமாகச்செய்து கல்லுப்போலவும் <sup>1</sup>கட்டை போலவும் <sup>2</sup>மரம்போலவும் அசையாமலிருபபவைனை (யோக) விதிகளின் அனுஷ்டானத்தையுணர்ந்த வித்வான்கள் யோகத்தை அடைந்த வனுகச் சொல்லுகிறார்கள். (சப்தத்தைக்) கேளாதவனும் (கந்தத்தை) முகராதவனும் (ரஸத்தைச்) சுவையாதவனும் (ரூபத்தைப்) பாராதவனும் (ஸ்பரிசத்தை) அறியாதவனும் மனத்தில் சங்கற்பமில்லாதவனும் ஒன்றையுமபிமானியாதவனும் கட்டைபோல ஒன்றையும் அறியாதவனுமாயிருக்கிற யோகியை வித்வான்கள் பிரகிருதியை அடைந்தவனுகச் சொல்லுகிறார்கள். ஓயா! லிங்கசரீரமில்லாதவனும் அசைவுற்ற வனுமாகிக் காற்றில்லாதனிடத்தில் ஜ்வலிக்கின்றதீபம்போல மேலே பிரகாகிக்கின்றவனும் சலனகதியை அடையாதவனுமாயிருப்பவன் பரமாத்மாவைப் பார்ப்பான். பார்த்து, ‘அப்பா! என்னைப்போன்றவர்களால் அறியவேண்டியவனும் (எல்லாவற்றையும்) அறிகிறவனுமான பரமாத்மா இருதயத்திலிருக்கிறான்’ என்றுசொல்லுவான். அப்படியே, ஆத்மாவானவன் புகையில்லாத அக்கினிபோலவும் கிரணங்களுள்ள ஸ-மர்யன்போலவும், ஆகாயத்தில் மின்னலுடைய ஜோதிபோலவும் தன்னிடத்தில் காணப்படுவான். மஹாத்மாக்களும் தெரியமுடைய வர்களும் வித்வான்களும் ப்ரம்மத்தைத் தெரிவிக்கின்ற சாஸ்திரத்தில்கள், மூழங்கால்கள், கணைக்கால் மதயங்கள், குதிகால்கள், காந்கட்டை விரல்கள், பாதங்கள் இவைகளில் ஒன்றினின்றும் ஒன்றில் இழுத்து நிறுத்தல் ப்ரத்யாஹாரம், இவைப்பதினெட்டுச்சோதனைகள் (ஏவுதல்கள்) எனப்படும். இவற்றுடைய தாரணை, தியானப், ஸமாதி, பிரகிருதி புருஷர்களின் விவேகங்களும் இவைகளைச் சேர்க்க ஏவுதல்கள் இருபத்திரண்டாகும்.

<sup>1</sup> ‘ஸ்தானு’ என்பது மூலம்.

<sup>2</sup> ‘நானு’ என்பது மூலம்; ‘கிரி’ என்பது வேறுபாடம்.

<sup>3</sup> ‘திர்யக்கதி’ என்பது மூலம்.

கூடுசு

## ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

நிஷ்டையுள்ளவர்களுமான பிராம்மணர்கள் ஸ்த்ரீன்னமரணமற்ற ஆத்மாவை நன்றாகப் பார்க்கின்றார்கள். அதனையே, அனுக்களைக்காட்டி வூம் அனுவாகவும் மகத்துக்களைக்காட்டி வூம் (மகத்தாகவும் சொல்லுகின்றார்கள். அந்தப்பிரம்மத்தவரானது எல்லாப் பிராணிகளிடத்திலும் பூர்ணமான காணப்படுகிறதில்லை. உதந்தைப் படைக்கிற அவர் புத்தியாகிற நெங்குள்ள மனமாகிறதீபத்தால் பார்க்கப்படுவார் ; பெரிதான (அஜ்ஞான) இருஞக்கு அப்புறப் பட்டிருப்பதால் தமோகுணமில்லாதவர். அவர் வேதத்தின்கரையடைந்தத்தவஜ்ஞானிகளால் <sup>1</sup> மானஸவென்றும் விமலராயிருப்பதால் விதமஸ்கரென்றும் விங்கமில்லாதவராயிருப்பதால் அவிங்கரென்றும் பெயர்கொண்டாரென்றும் சொல்லப்பட்டார். யோகிகளுடைய இந்த யோகத்தைப்பே யோகத்தினுடைய சூழணமாக நினைக்கிறேன். யோகிகள் இவ்விதம் ஆத்மஸ்வரூபத்திலிருக்கின்றவனும் ஜரையில்லாத வனும் சிறந்தவனுமான த்ரஷ்டாவைப் பார்க்கின்றார்கள். உனக்கு என்னல் இதுவரையில் யோகஞானமானது உள்ளபடி சொல்லப்பட்டது. இனி, பரிஸங்கியானமென்கிற பிரகிருதிபுருஷர்களை வேறுகப்பார்ப்பதான ஸாங்கியஞானத்தைச் சொல்லுகிறேன். ஓ ! ராஜஸ்ரேஷ்டனே ! பிரகிருதியைச் சொல்லுகின்றவர்கள் அவ்யக்தத்தை மேலானகாரணமாகச் சொல்லுகின்றார்கள். அதிலிருந்தும் இரண்டாவதான, மகத்தத்வம் உண்டாயிற்று. மகத்தத்வத்திலிருந்தும் மூன்றாவதான அஹங்காரம் உண்பானதென்று நமக்குக்கேள்வி. ஸாங்கியஞானமுடையவர்கள் அஹங்காரத்திலிருந்தும் பஞ்சஸ்வரூபமாதாயினவென்று சொல்லுகின்றார்கள். இந்தனட்டும் பிரகிருதிகள். ஒருந்துமஹாபூதங்களும் தம்விஷயங்களைப் பிரகாசம் செய்கின்ற இந்திரியங்கள்பதினெண்றுமாக விகாரங்கள் பதினை. புத்திமான்களும் ஸாங்கிய சாஸ்திரத்திலுள்ளவிதியின் தாத்பரியத்தையறிந்தவர்களும் ஸாங்கியமார்க்கத்தில்பற்றுள்ளவர்களுமாயிருக்கிற ஸாங்கியர்கள் தத்வங்களை இவ்வளவாகவே சொல்லுகின்றார்கள். எதிலிருந்து எது உண்டாகின்றதோ அது அதிலேயே வயிக்கின்றது. சிருஷ்டி மூறைக்குவிபரீதமாக வயிக்கின்றன. அந்தராத்மாவினுல் ஸ்ரூஷ்டிக்கப்படுகின்றன. ஸமுத்திரத்தினுடைய அலைகள்போலக் குணங்கள் குணங்களிலே, கிரமமாக உண்டாகின்றன ; விபரீதமாக வயிக்கின்றன. ஓ ! ராஜசிகியமணியே ! பிரகிருதியினுடைய ஸ்ரூஷ்டியும் பிரளயமும் இவ்வளவே. இதற்குப் பிரளயத்தில் ஒன்றாயிருக்கும் தன்மையும் ஸ்ரூஷ்டிகாலத்தில் அனேகமா

யிருக்கும்தன்மையும் இப்படியேன்று அறியத்தக்கதை அறிபவர்கள் அறியவேண்டும். அதிஷ்டாதாவென்று சொல்லப்பட்ட அவருக்கும் <sup>1</sup> இதுவே உதாரணம். அவர் பிரகிருதியினுடைய அபேதத்தையும் பேதத்தையும் அனுஸரித்துத் தத்வத்தோடு கூடினவராயிருக்கிறார். அவருக்குப் பிரனயத்தில் ஒன்றுயிருக்கும் தன்மையும் பிரவிருத்தி யினால் அநேகமாயிருக்குங் தன்மையும் ஏற்படுகின்றன. ஸ்ரூஷ்டிஸ்வ யாவத்தையுடைய பிரகிருதியானது தன்னை அநேகமாகச் செய்தது. அந்த சேஷ்டத்திரத்தில், மகானும் இருபந்தைந்தாமவருமான் ஆத்மாவானவர் தலைவராயிருக்கிறார். ராஜஸ்ரேஷ்டனே! அதனால், யதிஸ்ரேஷ்டர்க்கோலே அதிஷ்டாதாவென்று சொல்லப்படுகிறார். சேஷ்டத்திரங்களை ஆள்வதனால் அதிஷ்டாதாவென்று நமக்குக்கேள்வி. ஜடமான சேஷ்டத்திரத்தையறிவதால் சேஷ்டர்ஜ்ஞனென்று சொல்லப்படுகிறார். வியக்தமில்லாத (சரீரமாகிற) புரத்தில்சயனித்திருத்தலால் புருஷரென்று சொல்லப்படுகிறார். சேஷ்டரம் வேறும் சேஷ்டர்ஜ்ஞன் வேறுமாகச் சொல்லப்படுகின்றன. சேஷ்டரமானது அவ்யக்தமென்று சொல்லப்பட்டது. ஞாதா இருபத்தைந்தாமவன் <sup>2</sup> ஞானமும் வேறேயாகும். ஞேயமானது வேறாகச் சொல்லப்படுகிறது. ஞானமானது அவ்யக்தமென்று சொல்லப்படுகின்றது. ஞேயன் இருபத்தைந்தாமவன். சேஷ்டரமென்றுசொல்லப்பட்ட அவ்யக்தமானது ஸத்வத்திற்குத்தக்கடி சக்தியுள்ளது. இருபத்தைந்தாவதான (ஆத்ம) தத்வமானது (கரியா), சக்தியில்லாததும் தத்வமில்லாததுமாயிருக்கிறது. ஸாங்கியஞானம் இவ்வளவே. ஸாங்கியர்கள் பரிஸங்கியானமென்கிற பிரகிருதி புருஷர்களைப் பிரித்து அறிகின்றார்கள். பிரகிருதியையும் ஜகத்காரணமாகச் சொல்லுகின்றார்கள் ஸாங்கியர்கள் பிரகிருதியுடன் கூடத் தத்வங்களைக்கணக்கிட்டு இருபத்துநான்கு தத்வங்களாகவும் சொல்லுகின்றார்கள். அவன் <sup>3</sup> தத்வமில்லாதவன். இருபத்தைந்தாமவன் ஆத்மாவை அறியாதவனும் அறிகிறவனென்று கருதப்பட்டான். அவன் எப்பொழுது தன்னை அறிகிறோமோ அப்பொழுது ஈவல்யத்தையடைந்தவனுகிறான். இதுவீர உனக்கு யத்ராத்தமாக நல்லை ஞானத்தைச் சொன்னேன். இவ்விதம் இதை அறிகின்றவர்கள் பிரம்மபாவத்தை அடைகின்றார்கள். நல்லஞானமென்பது <sup>4</sup> பிரகிருதியை உள்ளபடி யேபார்ப்பது. காணப்பட்ட இந்தப்பொருள்கள் குணத்தன்மையிருப்

1. சிருஷ்டியில் பேதமும் பிரளயத்தில் அபேதமும். 2. வேறு பாடம்.

3. தத்வமென்றால் அதுவாயிருத்தில்; அதாவது பிரத்யக்ஷமாகாமை.

4. 'ப்ரம்மத்தை' என்பது பழையவை.

ககுசு

## ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

பதால் எப்படி (நிர்க்குணனுக்கு வேறோ) ஆப்படியே நிர்க்குணனும் (இவற்றிற்கு) வேறுவான். இவ்விதமிருட்டவர்களுக்கு மறுபடி ஜனனம் இல்லை. அந்த நிர்க்குணன் அழிவுற்ற பராத்பரமாய் அகஷ ரத்தன்மையிலேயே இருக்கிறான். பிரகிருதிபுருஷர்களை ஒன்றாக நினைத்துப்பார்ப்பவர்களுக்கு நல்லதரிசீனம் ஏற்படாது. பகைவர்களை வாட்டுபவனே! அவர்கள் அடிக்கடி அவயக்தத்தை அடைகின்றார்கள். இந்த ஸர்வத்தையுமறிந்து அஸர்வீன அறியஷ்டவர்கள் வ்பக்காரர்களாகி வ்யக்தங்களின் வசத்திலிருப்பவர்களாவார்கள். ஸர்வம் அவயக்தமென்று சொல்லபட்டது. அஸர்வன் இருபத்தைந்தாமவன்; இவீன அறிகின்றவர்களுக்குப் பயம் உண்டாவதில்லை.

முந்நாற்றுப்பன்னிரண்டாவது அத்யாயம்.

‘மோகா தர்மம். (தோடர்ச்சி.)

(வளிஷ்டி, வித்தை அவித்தைகளைப்பற்றி  
ஜனகருக்குச் சோல்லியது.)

அரசனே! இதுவரையில் உனக்கு ஸாங்கியஞானமானது சொல்லப்பட்டது. இனி, வித்தை அவித்தைகளைக் கிரமமாக என்னிட மிருந்து தெரிந்துகொள். ஸ்ருஷ்டிப்ரளயமென்கிற தார்மங்களையுடைய அவித்தையை அவ்யக்தமாகச் சொல்லுகிறார்கள். ஸ்ருஷ்டிப்ரளயமற்றவித்யாருபனீ இருபத்தைந்தாமவனென்று சொல்லுகிறார்கள். <sup>1</sup>வெவ்வேறுன வித்தையை நீ கிரமமாக அறியக்கடவாய். ஐயா! முனிவர்களாலே இந்த ஸாங்கியஞானத்தினுடைய திருஷ்டாந்தமானது உண்மையாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது <sup>2</sup>ஞானேந்திரியமானது எல்லாக்கர்மேந்திரியங்களுடைய வித்தையாகவும் கருதப்பட்டது. அப்படியே ஸ்தாலபூதங்கள் <sup>3</sup>ஞானேந்திரியங்களுடைய வித்தையென்று நமக்குக்கேள்வி. <sup>4</sup>புத்திமான்கள் மனத்தை ஸ்தாலபூதங்களுடைய வித்தையாகச் சொல்லுகின்றார்கள். ஐந்து ஸுக்ஷ்மபூதங்களையும் மனத்தினுடைய <sup>5</sup>வித்தையென்று சொல்லுகின்றார்

1 அதிகபாடமான அரைப்ரோகம் விடப்பட்டது.

2 கர்மேந்திரிய வியாபாரம் விட்டு ஞானேந்திரியங்களையே தாழை பிமானித்திருத்தல். இது இந்திரியோபாஸ்தி.

3 ஞானேந்திரியங்களை விட்டு ஸ்தாலபூதங்களைத் தாஞ்சத் தியானித்திருத்தல். இது விசேஷபூதோபாஸ்தி.

4 மடேமாத்திரமாயிருத்தல். மஞ்சத்தின் உபாஸ்தி.

5 ஸுக்ஷ்மபூதந்தின் டபாஸ்தி.

கள். அஹங்காரமானது ஐந்து பூதங்களுடைய <sup>1</sup>வித்தை. இந்த விஷயத்திற்கந்தேகமில்லை. ஓ! ராஜனே! அப்படியே <sup>2</sup>புத்தியானது அகங்காரத்தினுடைய வித்தை. தத்வங்களும்கெல்லாம் மேலானதும் காரணமுமாயிருக்கிற அவயக்குமானது <sup>3</sup>புத்தியின் வித்தையாக ஆறியத்தக்கது. ஓ! அரசனே! இது பரமான விதிபாகவும் நினைக்கப்பட்டது. இருபுத்தைந்தாவதும் பரமுபான ஆத்மாவை அவ்யக்தத்தினுடைய வித்தையாகச் சொல்லுகின்றார்கள் அரசனே! எல்லா ஞானத்திற்கும் விஷபான எல்லாம் அவ்யக்தமென்று சொல்லப்பட்டன. ஞானோனது அவ்யக்தமென்று சொல்லப்பட்டது.

<sup>4</sup> ஞேயம் இருபுத்தைந்தாவதான் ஆத்மா. ஓயிடியே, ஞானம் அவ்யக்தமென்று சொல்லப்பட்டது அறிகிறைன் இருபழாவதந்தாமலன். விரும்பியபடியால் வித்தையும் அவித்தையும் என்னை உனக்கு வசூத்துச்சொல்லப்பட்டன. அசத்தமென்றும் சத்தமென்றும் சொல்லப்பட்டதை என்னிடமிருந்து அறி. <sup>5</sup>இராநும் அசத்தங்களாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறார்கள். இவ்விருவரும் சத்தங்களாகவும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறார்கள். இந்த விஷபாத்தில் நாராயாத்தைச் சொல்லுகிறேன். உண்மையானது ஞானத்தினுடைலே வெளியாகும். இவர்கள் உற்பத்திநாசமற்றவர்கள் இருவருமே ஸப்வரர்களாக அங்கீகரிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள் இவ்விருவரும் பிரம்மவித்துக்களாலே தத்வமென்று பெயருடையவர்களாகச் சொல்லபடுகிறார்கள் ஸ்ரஷ்டிப்பிரளயமென்கிற தர்மங்களையுடையதாயிருப்பதால் அவ்யக்தத்தை அசத்தாமாகச் சொல்லுகிறார்கள் அபபடிப்பட்ட இந்த அவ்யக்தமானது (மகதாதி) குணங்களுடைய ஸ்ரஷ்டிக்காக அடிக்கடி விகாரத்தை அடைகின்றது. மஹத்தத்வபூதலிய குணங்களுடைய பரம்பரைகள் உறுபுத்தியடைகின்றன அப்படிப்பட்ட இந்த இருபுத்தைந்தாவதால் ஆத்மாவை ஆதாரமானசேஷ்டத்திரமாகச் சொல்லுகிறார்கள். (இரண்டுக்கும் சத்தந்தனமை எப்படியென்றால் போகியானவன்) அந்தக் குணஸ்மூகத்தை அகம்புத்திங்கு விஷயாராது <sup>6</sup>சத்தப்பிரம்மத்தில் லயம் செய்யும்பொழுது அந்த இரு துதந்தாவ

1 அஹங்காரோபாஸ்தி.

2 புத்தி மகத்தத்தவம். தன்மாத்ரமாயிருபடது மகத்தத்வோபாஸ்தி.

3 அவ்யக்தோபாஸ்தி.

4 புத்திவிருத்திமால் பிரகாசிக்கின்ற போதருளை ஆத்மா.

5 வேறுபாடம்; பிரகிருதியும் ஜீவாத்மாவும்

6 'அவ்யக்தாத்மனி' என்பது மூலம்.

ககை

ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

தான் <sup>1</sup>ஜீவன் அந்தக் <sup>2</sup>குணங்களோடு ஷபத்தை அடைகின்றன. ஓயனே! (காரிய) குணங்கள் (காரண) குணங்களில் வயத்தை அடைகின்றபொழுது பிரகிருதியில்லே இருக்கும். அதுபோல சேஷ்டர்ஜ் ஞான ஜீவனும் அவனுக்கு அதிஷ்டானமான ப்ரம்மத்தில் வயத்தை அடைகிறபொழுது குணமென்றுபொய்பெற்ற மூலப்பிரகிருதியும் (மகதாதிகுணங்களுடன் சேர்ந்து) நாசத்தை அடைகின்றது. ஓ! விதேஹராஜனே! குணங்களிலேயிருப்பில்லாததினால் பிரகிருதிக்கு நிர்க்குணத்தன்மை ஏற்படுகிறது இவ்விதமே, சேஷ்டர்ஜஞான ஜீவனும் சேஷ்டதிரத்தின் ஞானமநிதித்தபொழுது சங்கரத்தன்மையை அடைகிறன் இவன் ஸ்வபாவத்தில் நிர்க்குணனென்று கேட்டிருக்கிறோம். இவன் சங்கருகிறபொழுது குணத்துடன்கூடின் பிரகிருதியைக் கலந்து அபிமானிக்கிறார்கள். அப்படியே, ஆத்மாவுக்கு நிர்க்குணத்தன்மை உண்டாகிறபொழுது, பிரகிருதியைப்பந்தத்தை விடுதலினால் சுத்தனாகிறார்கள். அறிவுள்ளவன், 'நான் வேறு. இது வேறு' என்று அறிகிறபொழுது இந்தப்பிரகிருதி வேறுகின்றது. கலந்து ருக்கும் தன்மையை அடையமாட்டாது. ஓ! ராஜஸ்ரேஷ்டனே! பிரகிருதியோடுகலந்தவனும் வேறில்லாதவனுமாகக் காணப்படுகிறார்கள். பிரகிருதியைச் சேர்ந்த அந்தக்குணாஸமூகத்தை நிந்திந்துப் பிரகிருதிக்குவேறான தரங்டாவைப்பார்க்கும்பொழுது பார்க்கிறவனை அவன் மற்றுப்படி ஸம்பந்திக்கமாட்டான். 'நான் என்ன இவ்விதம் செய்தேன்?' இவ்வளவு காலம் மத்ஸ்யஜலாநானத்தை அனுஸரித்து இந்த ஜனத்தை அடுத்திருந்தேனே இவ்விலகில் மத்ஸ்யமானது (ஜலத்தையும் வலையையும்) பிரிததறியாமையால் வலையை அடுத்திருந்தது. நானும் மிகுந்தமோகத்தால் ஒரு ஜனத்தைவிட்டு மற்றொரு ஜனத்தை அடுத்திருந்தேன். மத்ஸ்யம் ஜலமென்கிறானத்தினால் அடுத்திருந்ததுபோல நானும் அடுத்திருந்தேன். மத்ஸ்யமானது ஜலத்தைக்காட்டிலும் வேறு பிரித்தலே அறிந்து அபிமானியாததுபோலவே 'நானும் அதனானத்தினாலே ஆத்மாவையும் வேறுயிருத்தலையும் அறியவில்லை. அடிக்கடி போகத்தினால் ஒரு ஜனத்தைப்பற்றி வெவ்வேறுன இந்த ஜனத்தை

1 ஜீவனுக்குக் குணங்களாலுண்டான ஜீவத்தன்மை நகிக்கின்றது; அதுவே வயம்; ஸ்வரூப நாசமில்லை. பிரம்ம ஸ்வரூபமாயிருந்து சேஷ்டத்து நிற்கிறார்கள்.

2 பிரகிருதிக்கு மகதாதிகளுடன்கூட ஸ்வரூப நாசம் வயம்.

3 'ஜனம்' என்பது மூலம்; 'சரீரம்' என்பது பழையவரை,

அனுஸரித்திருந்த அறிவீனானென்னை நிந்திக்கவேண்டும். இவன் இந்தவிஷயத்தில் பந்தவாவான். இவனுடு எனக்கு ஸமமானதன் மையானது தகுதி. நானும் இவனைப்போன்ற தன்மையுள்ளவனுகி இவனுடன் ஸமமாயிருக்குந்தன்மையை அடைவேன். இவனுடோப்பான நான் இவன்விஷயத்தில் ஸமபாவத்தைப் பார்க்கிறேன். இவனே க்படமற்றவனுயிருக்கிறேன். நானும் ஸ்பஷ்டமாக இவன்போலவே யிருக்கிறேன். ஜம்மானிரகிருதியுடன்சேர்ந்து அஜங்கானத்தாலுண்டானமோகத்தினுலே பிரவிருத்தித்தவனும் அஸங்கஞமான நான் ஸங்கத்துடன்கூடிய பிரகிருதியுடன் இவ்வளவு காலம்வரையில் இருந்தேன். இந்தப்பிரகிருதியினுலே நான் வசம்செய்யப்பட்டு இவ்வளவு காலமாக அறியவில்லை. நான் உயர்வானதேவர்களையும் நடுவானமனி தர்களையும் இழிவானபசுபசுஷிகளையும்சேர்ந்த அந்தப்பிரகிருதியில் ஏன் வலிக்கிறேன்? (எனக்கு) ஸமானமாயிருக்கிற இதனுடன் அறிவீனத் தன்மையால் நான் ஏன் ஸகவாஸத்தைச் செய்கிறேன்? இப்பொழுது நான் ஸ்திரரைகிறேன். இந்தஸமயமோ வஞ்சனைக்குட்பட்டு (நான் இதனுடன்) ஸகவாஸத்தை செய்யமாட்டேன் விகாரமற்றநான் விகாரமுடைய இதனைவஞ்சிக்கப்பட்டேன்பது இதனுடையகுற்றமன்று. இது என்னுடைய குற்றம்தான். சரீரமற்றநான் பராமுகனுயிருந்து இதனிடம்பற்றியிருந்ததனால் அனேகவிதமானசரீரங்களிலிருந்துவனுகிறேன். நான் சரீரமில்லாதவனுயிருந்தும் பிரகிருதியினுடைய அவிநயத்தினால் இகத்தில் அந்தஅந்தப் பிறவிகளில்விழுந்து எனதெங்கிறமமதைக்குவசப்பட்டுச் சரீரமே நானேன். மமதையில்லாதவனைனைக்கு அறிவழிந்ததாயிருக்கிற சித்தத்தினுலே அந்த அந்தப்பிறவிகளில் மமதையையுண்டுபண்ணி என்னகாரியம் செய்யப்பட்டது? தன்னை அனேகமாகச் செய்துகொண்டு என்னை மறுபடியும் அவைகளில்சேர்ப்பிக்கிறதும் (என்னுடைய) ஆத்மாவை அகங்காரத்திலுட்படுத்தியதுமான இந்தப்பிரகிருதியினுலே இகத்தில் எனக்கு ஒன்றும் செய்யவேண்டியதில்லை மமதையில்லாதவனும் அகங்காரமில்லாதவனுமானநான் இப்பொழுது விழித்துக்கொண்டேன். இந்தப்பிரகிருதியினுலே எப்பொழுதும் மமதையானது அகங்காரத்தை முன்னிட்டுச் செய்யப்பட்ட ஸ்வரூபத்தையுடையதாயிருக்கிறது. நான் இந்தப்பிரகிருதியைவிட்டுவிலகி நாசமற்றதான் பரமாதமாவை ஆஸ்ரயிப்பேன். நான் இந்தப்பரமாதமாவுடன் ஸமபாவத்தையடைவேன். ஜம்மான இந்தப்பிரகிருதியுடன், ஸமபாவத்தையடையமாட்டேன். எனக்கு இந்தப்பரமாத்மாவுடன் ஜூக்யமானது மங்களம்; இந்தப்பிர

கிருதியுடன்ஜூக்யம் சேஷமமன்று' என்று இருந்தைந்தாவதான் ஆக்மா பரமாத்மஞானத்தினாலே இவ்விதமறிந்து சங்கரமானபிரகிருதியை விட்டுநீட்டு அழிவற்றதான் 'அசங்கரத்தன்மையை ஸ்தாபித்துக் கொள்ளவேண்டும். ஓ! மதிலாதிப! அவைக்தமும் வயக்தமுமா யிருக்கிற (ஸ்ரூஷ்டிமுதலிய) கர்மத்தையுடையவனும் ஸ்ரூணனும் சிர்க்குணனுமானபரமனீ நிர்க்குணனைக்களாகநாத்கரித்து அத்தன்மையாகலுகிறோன். இப்பொழுது, என்னால் வேதத்தில்சொல்லியபடி ஞானத்துடன்கூட சங்கராசங்கஞாடைய தத்வத்தின் நிதர்சனமானது சொல்லப்பட்டது. ஸந்தேகமில்லாமலும் நுனுக்கமாகவும் தெளிவாகவும் நன்கு அறியப்பட்டதாகும்படி நான் கேட்டங்கமே திரும்பு உனக்குச் சொல்லுகிறேன். அதை அறிந்துகொள். என்னாலே ஸாங்கியமும் யோகமும் அந்தஇரண்டின் சாஸ்திரங்களின் உதாரணத்துடன் சொல்லப்பட்டன. ஸாங்கியர்களாலே சொல்லப்பட்ட சாஸ்திரமானது யோகசாஸ்திரமே. ஓ! பூபதியே! ஸாங்கியர்களுடைய சாஸ்திரமானது நன்றாக அறிவையுண்டுபண்ணுகிறது. அது அந்தச் சாஸ்திரத்தில் சிவ்யர்களுடைய நன்மையைக்கருதி மிகவும்தெளிவாகச் சொல்லப்படுகிறது ஸமர்த்தர்களான ஐனங்கள் இவ்விதமான இந்தச்சாஸ்திரத்தை வேறுதானென்றும் சொல்லுகிறார்கள். அரசனே! யோகிகளுக்கு இந்தச்சாஸ்திரத்திலும் வேதத்திலும் ஆதரவிருக்கிறது. (அவைகளில் பிரவிருத்தித்தவன்) இருபத்தைந்தாவதற்குமேலானதத்வத்தைக் காண்கிறதில்லை. ஜடமான அவ்யக்தமும் அறிகிறவனை ஜீவத்தவமும் உள்ளபடி ஸாங்கியர்களுடைய போதிருப்பானபரத்வமும் எடுத்துரைக்கப்பட்டன. (யோகிகள்) அறிகிறவனைஜீவனையும் அறிவான ஆத்மாவையும் யோகத்தின் உதாரணமாகச் சொல்லுகின்றார்கள்.

— மூங்நாற்றுப்பதின்மூன்றுவது அத்யாயம்.

ஓ மா கஷி தர்மம். (தோடர்ச்சி.)

—:0:—

(வலிஷ்டரி, ஞானஜ்ஞானங்களையும் உபதேசம் பேற்றக்கூடியவர் தங்களவரையும் ஜனகருக்கூச் சொல்லியது.)

இனி, ஜடமான அவ்யக்தத்தையும் இந்தக்குணவிதியையும் கேள். இந்தப்பிரகிருதி குணங்களைப் போவிக்கிறது; படைக்கிறது; அழிக்கிறது. அரசனே! எப்பொழுதும் இவ்வுலகில் விளையாட்டிற்

## சாந்திபரவும்.

கக்ஞக்

காகத் தண்ணீப் பலவாகச் செய்து விகாரத்தையடைகின்றது. ஜீவ மூன்வன் அவைகளோடே பார்க்கிறோன். இவ்விதம் வேறுபாட்டை யடைவதான் இதை அறிகிறதில்லை. வயக்தமில்லாமல் அறிவுதினுலே தான் அறிகிறவனுக்கவும் சொல்லுகிறார்கள் அவ்யக்தம் ஒருபோதும் குணத்துடன் கூடின விகாரத்தையும் நிர்க்குணமான பரமாத்மாவையும் அறிகிறதேயில்லை. அதனுலேதான், இதை அறிவில்லாத ஜடமாகச் சொல்லுகின்றார்கள். ஒருகால் அவ்யக்தமானது அறிகிறதானாலும் வன் சித்தஜஸங்களுப்புறையிருக்கிறனன்று வேதம் சொல்லுகிறது. ஸங்கரப்புறையிருக்கும் காரணத்தால் அவ்யக்தனும் அச்சதனும் இருபு அகிறார்கள் அவ்யக்தமாக அறிவுதினுலேயும் அறிகிறவனுக்காகச் சொல்லுகின்றார்கள். இவன் களங்கமற்றவனும் ஞானஸ்வர்ந்தும் எப்பொழுதுமிருப்பவனும் அறியமுடியாதவனுமான இருபத்தாறுமவைன் அறிகிறதில்லை. அவன் அந்த இருபத்தைந்தாமவைனையும் இருபத்துநான்காமவைனையும் அறிகிறார்கள் ஐயா! பார்க்கப்படுகின்றவர்களும் பார்க்கப்படாதவர்களுமான பிரகிருதிப்புருஷர்கள் இருவருமே அவன் வியாபிக்கப்பட்டுப் பெரியகாந்தியுடையவர்களாயிருக்கிறார்கள். ஆகையால், அவ்யக்தமும் கேவலமுமான அந்தப்ரம்மம் அறிகின்றது. கேவலமானது இருபத்தைந்தாமவைனையும் இருபத்துநான்காவதையும் பார்க்கிறது. ஆகையால், திரஷ்டாவானவன் எப்பொழுது தண்ணீ, ‘நான் வேறுனவன்’, என்று அறிகிறானே அப்பொழுது பிரகிருதியுடன் கூடின அவன் அவ்யக்தத்தை அறிகிறவனுகிறார்கள். ராஜஸ்ரேஷ்டனே! எப்பொழுது விஷயங்களாலும் ஸ்வர்ந்தாலும் களங்கமற்ற மேலான அறிவை (அடைந்து) இருபத்தாறுமவைன் அறிகின்றானே அப்பொழுது அப்படியே ஞானரூபஞ்சிருப்பதை அடைகிறார்கள். பிறகு, அவன் ஸ்ரஷ்டிப்பிரளயதர்மங்களையுடைய அவ்யக்தத்தை விடுகிறார்கள். எப்பொழுது நிர்க்குணனுய்க் குணங்களோடு சூடியதும் ஜடமுமாயிருக்கிற பிரகிருதியை அறிந்தானே அப்பொழுது அவ்யக்தத்தைப் பார்த்ததினால் கேவலத்திலுடைய தர்மத்தை யுடையவனுகிறார்கள் கேவலத்துடன் கலந்து விமுக்தனாகி ஆத்மாவை அடைவான். இருணத் தத்வமற்றதும் ஐரைமரணமற்றதுமான; தத்வமாகவும் சொல்லுகிறார்கள். 1(‘கைவர்களுடைய) கொரவத்தைக் கெடுப்பவனே! தத்வங்களையடுத்ததினால் இவன் தத்வங்களையுடைய

1 'ஸத்துக்களுக்கு மரியாதையளிப்பவனே' என்றும் கொள்ளலாம்.

வனுகமாட்டான். வித்வான்கள் இருபத்தைந்து தத்வங்களைச் சொல்லுகிறார்கள். ஐயா! இவன் தத்வமுடையவனே ஆல்லன். புத்திமானை இவன் தத்வமற்றவனே. ப்ராஜ்ஞனும் ஜரைமரணமற்றவனும், 'இருபத்தாரூமவன் நான்' என்று கொள்ளப்பட்டவனுமான இவன் புத்திவிருத்திக்கு விஷயமாயிருக்கும் தண்மையானதத்வத்தைச் சீக்கிரம் விடுகிறுன். புத்திவிருத்தியுடன் கூடாத திருத்டாவானவன் கேவல ஸ்வபாவமான பலத்தினாலேயே பேரறிவுவடிவமான இருபத்தாரூம வனுடன் ஸம்பாவத்தை அடைகிறுன். ஸாங்கியம் சுருதி இவைகளின் உதாரணத்தைக்கொண்டு இவ்விதம் பலவாயிருத்தலென்று சொல்லப்பட்டது. புத்தியினால் அறியாதபொழுது சேதனனுடன் சேர்ந்த இருபத்தைந்தாமவனுக்கு ஒருவனுயிருக்கும் தண்மை ஏற்படுகிறது. மிதிலாதிபனே! இவன் அறிகிறவனுகி ஜடத்துடன் ஸம்பாவத்தை அடைகிறபொழுது சேர்ச்கையைத் தர்மமாகவுடையவனுகிறுன். அரசனே! சேர்க்கையற்ற ஸ்வரூபத்தையுடையவனும் ஜனன மில்லாதவனும் வியாபகனுமான இருபத்தாரூமவனை அடைந்து சேர்க்கையில்லாதஸ்வரூபமுடையவனுகிறுன். ஓ! பெரியபாக்கியமுடைய வனே! வியாபகனை ஜீவன் இருபத்துநான்காவதான இந்த அவ்யக்தத்தை அறிகிறபொழுது இருபத்தாரூமவனை நன்றாக அறிந்து அவ்யக்தத்தை விட்டுவிடுகிறுன். ஓ! குற்றமற்றவனே! உனக்குச் சுருதியின் உதாரணத்தினாலே இந்த ஜடமான பிரகிருதியும் ஞாதாவானஜீவனும் ஞானரூபமான பிரம்மமும் உள்ளபடி சொல்லப்பட்டன. சாஸ்திரத்தில் திருஷ்டியுள்ளவர்களால் அநேகத்தன்மையும் ஐக்யமும் இவ்வளவாகப் பார்க்கத்தக்கன அத்திப்பழமும் அதனுள்ளிருக்கும் கீடமும்போலவே இருபத்துநான்காவதற்கும் இருபத்தைந்தாவதற்கும் பேதம். மத்ஸ்யத்துக்கும் ஜலத்துக்கும்போலவே இவைகளுக்கும் பேதமானது அறியப்படுகிறது. இப்படிப்போலவே இவைகளுக்கு அனேகத்தன்மையும் ஏகத்தன்மையும் அறியத்தக்கன. அவ்யக்தஞானமென்றுபெயருடைய இதுதான் 'இருபத்தைந்தாமவனுக்கு மோச்சமென்று சொல்லப்பட்டது. தேகங்களிலிருக்கிற இவன் அவ்யக்தவிஷயத்திலிருந்தும் விடுவிக்கத்தக்கவனென்று சொல்லுகிறார்கள். அப்படிப்பட்ட இவன் இவ்விதம் விடுபடுவன். வேறுவிதமானால் விடுபடானென்பது உறுதி. இவன் பரமாத்மாவோடு சேர்ந்து பரமாத்மாவினுடைய தர்மத்தையுடையவனுகிறுன்; சுத்த ஹுடன் சேர்ந்து விசுத்தனுடைய தர்மமுடையவனுகிறுன். அவன் ஞானரூபனுடன் சேர்ந்து ஞானரூபனுகிறுன். ஓ! புருஷர்ரேஷ்

டனே! முக்தனுடன்சேர்ந்து முக்தனுடையதர்மத்தையுடையவனுகிறோன். தவிர, வியீகத்தைத்தர்மமாகவுடையவனுடன் சேர்ந்து வியோகதர்மமுடையவனுகிறோன். இத்தில் மோக்ஷமுடையவனுடன் சேர்ந்து மோக்ஷமுடையவனும் சுத்ததர்மமுடையவனும் சுகியும் அளவற்றபிரகாசமுடையவனுமாகிறோன். நிர்மலமான ஆத்மாவுடன் சேர்ந்து நிர்மலமான ஆத்மாவாகிறோன் கேவலனுடன்சேர்ந்து கேவலாத்மாவாகிறோன். சுதந்திரனேடு சேர்ந்து சுதந்திரத்தன்மையை அடைந்து சுதந்திரனுகிறோன் மகாராஜனே! யதார்த்தமான தத்வத்தையும் சொல்வதிலுண்டான பயனீயும் மாத்ஸரியமில்லாமல், தெரிந்துகொண்டு உண்மையானதும் எப்பொழுதுமிருப்பதும் மிகவும் சுத்தமும் எல்லாவற்றிற்கும் ஆதியுமான இந்தப் பிரம்மானது என்னுல் உனக்குசொல்லப்பட்டது ஒ!

அரசனே! பரமமும் அறிபவிருப்பமுள்ளவனுக்கு • விசேஷமான அறிவிற்குக்காரணமும் நல்லபோதுமித்தம் வணங்கினவனுக்குச் சொல்லப்பட்டதுமான இதை நீ<sup>1</sup> வேதத்தில் நிவ்டையில்லாதவனுக்குச் சொல்லக்கூடாது அப்படியே இது அஸ்த்யபுத்தியுடையவனுக்கும் சொல்லத்தக்கதில்லை. ரகஸ்யமாக வஞ்சிக்கிறவனுக்கும் மனந்தளர்ந்தவனுக்கும் கோணலானபுத்தியுள்ளவனுக்கும் சொல்லக்கூடாது. தான் பண்டிதனென்கிற எண்ணத்தால் பிறருக்குத்தாபத்தைச் செய்கிறவனுக்கும் சொல்லக்கூடாது உன்னோலே உபதேசிக்கப்படத்தக்கவனைத் தெரிந்துகொள் மனுஷ்யர்களுள் எப்பொழுதும் உரத்தையுள்ளவனும் நற்குணங்களுள்ளவனும் பிறரை அபவாதம் சொல்லாதவனும் சுத்தமானவோகமுடையவனும் அறிவுடையவனும் <sup>2</sup> விஹிதகர்மத்தைச் செய்கிறவனும் (ஸாகதுக்கங்களை) ஸஹிபபவனும் ஹிதனும் சுத்தமான சீலமுடையவனும் விஹிதகர்மத்தில் பிரியமுடையவனும் விசேஷமாக வாதம் செய்யாதவனும் அதிகமாக அத்யயனம் செய்தவனும் அறிகிறவனும் அடக்கமும் பொறுமையுமுடையவனும் ஓரிடத்தில் மனத்தையடக்குவதில் ஸமர்த்தனுமாயிருப்பவனுக்கே சொல்லத்தக்கது இந்தக்குணங்கள் மிகவும் குறைந்தவனிடத்தில் மிகவும் சுத்தமான. இந்தப்பரப்ரம்மானது கொடுக்கத்தக்கதில்லையென்று சொல்லுகின்றார்கள். அப்படிப்பட்டவனிடம் செய்யப்பட்டது அபாத்திரதானமானதால் தர்மத்தைச் சொன்னவனுக்கு ப்ரீரயலைக்கொடாது ஒருவன் ரத்தினங்களால்

1 வேதார்த்தானுஷ்டானம். 2 'கலீபாய்' என்பது மூலம்.

3 'குருசொல்லியபடிசெய்கிறவன்' என்றும் கொள்ளலாம்.

ககங்கு

## ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

நிறைந்த இந்தப்பூமிமுழுமையும் கொடுப்பானாலும் விரதமில்லாத வனுக்கு இது கொடுக்கத்தக்கதில்லை. ஓ! அரசனே! ஸ்ரேஷ்டமான இது இந்திரியங்களை ஜயித்தவனுக்கு நீ கொடுக்கக்கூடியது. ஓ! கராளனே! உனக்குச் சிறிதும் பயம்வேண்டாம். நீ இப்பொழுது இந்தப்பரப்ரம்மத்தைக் கேட்டாய். ஓ! அரசனே! உள்ள படி என்னால் சொல்லப்பட்டது. ஸ்ரேஷ்டமும் பரிசுத்தமும் சிறிதும்சோகமில்லாததும் ஆதிநடுவில்லாததும்` ஜனனமரணமற்றதும் கெடுதலில்லாததும் பயமில்லாததும் மங்களமும் எல்லா ஞானத்திற்கும் உண்மையான விஷயமுமான இந்தப்பிரம்மத்தை அறிந்து பிரத்யக்ஷமாகப்பார்த்து இப்பொழுதாவது மோகத்தை விடு. ஓ! நரஸ்ரேஷ்டனே! இப்பொழுது உன்னால் என்னிடமிருந்து அடையப்பட்டதுபோலவே நான் ஸநாதனரும் ப்ரம்மத்தை ஆராதிக்கிறவரும் உக்ரமானதேஜஸையுடையவருமான ஹிரண்யகர்ப்பரை முயற்சியுடன்யசிழ்வித்து அவரிடமிருந்து ஸநாதனமான இந்தப்பிரம்மத்தை அடைந்தேன். ஓ! நரஸ்ரேஷ்டனே! நீ என்னைக்கேட்டபடியே நான் இதனை உனக்குச்சொன்னேன். ஓ! அரசனே! மோகங்கித்துக்கெல்லாம் பரமஸாதனமான பெரியஞானமானது என்னால் பிரம்மாவினிடமிருந்து அடையப்பட்டது' என்று சொன்னார். மஹாராஜனே! இருபத்தெந்தாமவன் எதைஅடைந்து மறுபடி திரும்புகிற தில்லையோ அந்தப்பரப்ரம்மானது பரமாத்மியானவெளிஷ்டருடைய உதாரணத்தைக்கொண்டு சொல்லப்பட்டது. மேலானப்ரம்மஞானத்தையடைந்து மறுபடி திரும்புவானாலே ஞாதாவானவன் ஜராஷரணமற்றபிரம்மத்தை உள்ளபடி அறியவில்லை. ஜூயா! அரசனே! தேவரிவியான நாரதரிடமிருந்துகேட்டு மோகங்கித்தையளிக்கின்ற சிறந்தஇந்தஞானமானது என்னால் உனக்கு உள்ளபடி சொல்லப்பட்டது. ஹிரண்யகர்ப்பரிடமிருந்தும் மஹாத்மாவான வெளிஷ்டமுனிவரால் அடையப்பட்டது. முனிசிகாமணியாகியவெளிஷ்டரிடமிருந்து இதை நாரதரடைந்தார். நாரதரிடமிருந்தும் ஸநாதனமான இந்தப்பிரம்மானது என்னால் அறியப்பட்டது. கௌரவர்களிற்சிறந்தவனே! நீ இந்தப்பரமபத்தைக்கேட்டு இனி சோகத்தையடையாதே. சக்தராக்ஷரங்களை அறிந்தவனுக்குப் பயமில்லை. ஈரசனே! இதைஅறியாத வனுக்குப் பயமுண்டு. மூடபுத்தியுடையவன் அறியாமையினாலே அடிக்கடி துன்பத்தை அடைவான். மரித்தபின் மரணத்தைமுடி. வாகவுடைய அநேகமாயிரம்ஜன்மங்களை அடைகின்றன். தேவலோகத்தையும் (பசுமுதலான) விலங்குஜாதியையும் மனிதஜன்மத்தையும்

அடைகிறேன். நாள்டெவில் சுத்தியை அடைந்தால் அந்தச்சுத்தியை ஒலே அவன் அகாதயன் இந்தாஜ்ஞானமாகிற ஸமுத்திரத்தினின் றம் கறையேறி மேலானமங்களாத்தை அடைகின்றேன். பாரதனே! பிராணிகள் ஒவ்வொருநாளும் முழுகுகின்ற அந்தஅஜ்ஞானக்கடலானது கோரமும், அகாதமும், ஸ்பஷ்டமில்லாததுமாகச் சொல்லப்படுகிறது. வேந்தனே! அநாதமும் ஸ்பஷ்டமில்லாததும் ஸநாதனமுமான அஜ்ஞானஸமுத்திரத்திலிருந்து வரையேறிவிட்டமையால் நீரஜவில்லாதவனும் காவலில்லாதவனுமாயிருக்கிறும்

முந்நாற்றுப்பதினேங்காவத அத்யாயம்.

மோக்ஷதர்மம். (தொடர்ச்சி.)

—:0:—

(ஒருசிவர் நன்மைக்குரியவற்றை வஸ்மானுக்குச் சோங்கியது.)

ஐனகருடைய புத்திரனை ஒருவன் வேட்டையாடிக்கொண்டு நிர்ஜனமான ஒருவனத்தில் ப்ரக்ருவினுடைய வம்சத்திற்கிறந்த பிராம்மாப்ரேஷ்டரான ஒருமுனிவரைக் கண்டான் வஸ்மானன்கிற (அவன்) உட்காரங்கிற அந்த முனிவஸாத தலையால்வணங்கி அருகிலிருந்து அவரால் அனுமதிகொடுக்கப்பெற்று, ‘ஓ! பகவானே! நிலையில்லாததேகத்தில் காமததின்வசத்திலிருக்கின்றபுருஷனுக்கு இவ்வுலகிலும் பரவோகத்திலும் எது 1நன்மையாகும்?’ என்றுவினாவினை. பெரியதவழுமுடையமகாத்மாவானவர் பூஜ்யது ப்ரப்ரனஞ்செய்யிப்பட்டுப் பிறகு அவனுக்கு நன்மைக்குக்காரணமான பின்வரும் வார்த்தையைச் சொல்லானார்

‘இசத்திலும் பரததிலும் மனத்துக்கு விபரீதமாயுள்ளவைகளை விரும்பாமலிருப்பாயாலேல் இந்திரியங்களை அடக்கிப் பிராணிகளுக்குப் பிரதிகங்களாயிருக்கிறகார்யங்களிலிருந்தும் ஒழிவை அடை. எப்பொழுதும் தர்மம் புருஷர்களுக்கு நன்மையானது. ஸத்துக்களுக்குத் தர்மமே ஆதாரம். ஐயா! ஸ்தாவரஜங்கமங்களோடு கூடிய மூன்றாலகங்களும் தர்மத்தினால் பிரவிருத்தித்தவைகளா ருசியாயுள்ளதில் ஆசையுள்ளவேனே! காமங்களில்வெறுப்பை ஏன் அடையவில்லை? துர்புத்தி கொண்டவேனே! தேனைப்பார்க்கிறோமே தனிரத்தை விழுவதை கவனிக்கவில்லையே? ஞானத்தின் பயனை விரும்புகிறவன் ஞானத்தில் அப்யாஸம் செய்யவேண்டுவதுபோலத்

1 'ப்ரேயஸ்' என்பது மூஸம்; 'நன்மை' என்று வருமிடம்தோறும் இங்கனமே கொள்க.

தர்மத்தின்பயனை விரும்புகிறவன் தர்மத்திலே அப்யாஸஞ்செய்யவேண் டும். தர்மத்தைவிரும்புகிற அஸத்தினாலே மிகவும் சுத்தமானகர்மமானது செய்யஇயலாது. தர்மத்தில்விருப்புமுள்ளத்தினால் செய்யஇயலாதநர்மமும் எளிதிற்செய்யஇயலும். விஷயஸாகத்தில் ஆசையுள்ளங்காட்டிலிருந்தாலும் நோட்டிலுள்ளவனே. விஷயஸாகத்தை விட்டவன் நாட்டிலிருந்தும் காட்டில்வழிப்பவனே. நிவிருத்தியிலும் பிரவிருத்தியிலுமிருந்தும் குணதோஷங்களை நன்றாகத்தெரிச்து மனமொழிமெய்களின் தர்மத்தில் உறுதியுடன் ஸ்ராத்தைவக்கக்கடவாய், எப்பொழுதும் புண்ணியதேசத்திலும் புண்ணியகாலத்திலும் அஸுமியையில்லாமல் ஸாதுக்களான பிராம்மணர்களுக்குப் பிரார்த்தித்து மரியாதைசெய்து மிகுதியாகத் தானம் செய்யக்கடவாய். நல்ல வழியில் அடையப்பட்டதைத் தக்கோர்களுக்குக் கொடுக்கவேண்டும். கோபமில்லாமல்கொடுத்துப் பிறகு பச்சாத்தாபத்தை அடையாமலிருக்கவேண்டும் கொடுத்ததைச் சொல்லக்கூடாது. துன்பம் செய்யாதவனும் சுசியும் அடக்கமுடையவனும் உண்மைஉரைக்கின்றவனும் நேர்வழியிலிருக்கின்றவனும் <sup>1</sup>பிறப்பினுலும் செய்கையினுலும் மிகவும் சுத்தனும் வேதவித்துமாயிருக்கிறப்ராம்மணன் தக்கபாத்திரமாவான். ஸம்ஸ்கரிக்கப்பட்டவரும் ஒருவனுக்கே பத்நியும் (ஸமான) ஜாதியளவஞ்சமாயிருப்பவள் இவ்விடத்தில் சுத்தமானபிறப்புக்கிடமானவள் என்று ஒப்புக்கொள்ளபடுகிறோன். ரிக்குயஜஸ் ஸாமங்களையுடையவனும் வித்வானும் (யஜனமுதலான) ஆறுங்மங்களையுடையவனுமானவன் பாத்ரமாகச் சொல்லபடுகிறோன். <sup>2</sup>பாத்ரவிசேஷத்தினுலும் <sup>3</sup>அகர்மவிசேஷத்தினுலும் தேசகாலங்களைப்பார்த்தும் அந்த அந்த மனிதனைக் குறித்து அதுவே தர்மமாகும்; அதுவே அதர்மமுமாகும். ஒருமனிதன் விளையாட்டினால் (உண்டான) அற்பமான தூளியைத் (தன்னுடைய) சரீரத்திலிருந்து துடைப்பதுபோல மிகுந்த முயற்சியினால் பெரியபாவநிவிருத்தியைச் செய்யவேண்டும். <sup>3</sup>விரேசனம்செய்தவனுக்கு நெய் நல்ல மருந்தாவதுபோலத் <sup>4</sup>தோஷத்தைப் பரிகரித்துக்கொண்டவனுக்குத் தர்மமானது மரணத்திற்குப் பிறகு ஸாதத்தைப் கொடுக்கும். எல்லாப்பிராணிகளிடத்திலும் மனம் சுபமாயும் அசுபமாயுமிருக்கிறது. (ஆகையில்,) மனத்தை அசுபங்களி விருந்தும்திருப்பிச சுபங்களிலேயே நிலைக்கச்செய் <sup>5</sup> எல்லாவிஷயத்தி

1 'யோகிரமவிசேஷத்' என்பது மூலம்.

2 தனக்கு விதிகப்படாத கர்மம்.

3 என்னையையுண்டாலே மல்சோதனம்.

இும் எல்லாராலும்சீயப்படும் எல்லாவற்றையும் கொரவிக்கக்கடவாய். உனக்குவிருப்பமான ஸ்வதர்மத்தை விரும்பியவண்ணமே செய். நிலையில்லாத மனமுடையவனே! நிலையில் நில்லு. தூர்ப்புத்திகொண்ட வனே! புத்திமானுக் கிருக்கக்கடவாய். சாந்தகுணமில்லாதவனே! நீ சாந்தகுணமுள்ளவனுயிருக்கக்கடவாய். பிரஜ்ஞாயில்லாதவனே! பிராஜ்ஞன்போல நடு. கூடவேஸுஞ்சரிக்கிற ஞானங்கியினால் இகத்தி இும் பரத்திலும் நன்மையைத்தரத்தக்காலபாயத்தை அடையலாம். அதற்குமூலம் பரமானமனோதைரியம். தைரியமில்லாத மஹாபிஷ னென்கிறராஜரிஷி ஸ்வர்க்கத்திலிருந்து விழுந்தான். புண்ணியம் நகித தும் யயாதி தைரியத்தினால் லோகங்களை அடைந்தான். தவமுடைய வர்களும் தர்மவான்களுமான வித்வான்களுடையசேர்க்கைபால் விரிவானபுத்தியை அடைவாய். அப்படியே நன்மையையும் அடைவாய்' என்றுசொன்னார். அந்தவஸாமான் முனிவருடைய 'அந்தவார்த்தை யைக்கேட்டு நல்லஸ்வபாவத்தையடைந்து காமத்திலிருந்து மனத்தைத்திருப்பித் தர்மத்தில் புத்தியைச் செலுத்தினான்" என்று சொன்னார்.

முந்நாற்றுப்பத்தினெந்தாவது அத்யாயம்.

மோக்தர்மம். (தோடர்ச்சி.)

—:0:—

(யாஜ்ஞவல்கியர் பிரகிருதிகளையும் படைப்புழறையையும்  
ஜனகருக்குச் சோல்லியது)

யுதிஷ்டிரர், "தர்மாதர்மங்களினின்றும்விடுபட்டதும் ஸகலஸங் தேகத்திலிருந்தும் விடுபட்டதும் ஜனனமாணங்களிலிருந்தும் விடுபட்டதும் புண்ணியபாபங்களிலிருந்தும் விடுபட்டதும் மங்களமான தும் எப்பொழுதும் பயமில்லாததும் எப்பொழுதுமிகாரமில்லாத தும் அறிவற்றதும் சுசியானதும் எப்பொழுதும் ஆயாஸமில்லாதது மானது எதுவோ அதை நீர் சொல்லவேண்டும்" என்றுகேட்க, பிழ்றார் சொல்லலானார்.

"பாரதனே! இந்தவிஷபத்தில் யாஜ்ஞவல்கியருக்கும் ஜனகருக்கும் நடந்த ஸம்வாதரூபமான பழையரித்திரத்தை உனக்குச் சொல் அவேன். பெரியபுகழ்பெற்றவரும் கோவிகளை அறிந்தவர்களுக்கெல்லாம் மேலானவரும் நேவராதனுடைய புத்திரருமான ஜனகராஜர் முனிஸ்ரேஷ்டரான யாஜ்ஞவல்கியரைநோக்கி, 'ஓ! பிரம்மிவியே!

ககநா

ஸ்ரீ மஹாபாரம்.

இந்திரியங்கள் எத்தனை? பிரகிருதிகள் எவ்வளவு? அவ்யக்தமென்பது எது? அதைக்காட்டிலும் மேலான பரப்பம்மும் எது? ஓ! ப்ராம்மணப்ரேஷ்டோ! உம்முடைய அனுக்ரகத்தூதவிரும்புகிற எனக்கு (இவைகளையும்) உற்பத்தியையும் நாசத்தையும் காலத்தின்கணக்கையும் சொல்லவேண்டும். அறியாமையினால் கேட்கிறேன். நீர் ஞானமயமானானிதி. ஆகையால், நான் இந்த எல்லாவற்றையும் சந்தேகமறக்கேட்கவிரும்புகிறேன்' என்று வினவ, யாஜ்ஞவல்கிபர் சொல்லவர் ஸேர். 'நீ, வெளிய யோகிராணையானத்தையும் ஸாங்கியார்காரணையானத்தையும் விசேஷமாகக் சொல்லுகிறேன்; 'கேள். உனக்குத் தெரியாதது ஒன்றுமில்லை. நீ என்னை(பரிக்கித்து)அறியவிரும்புகிறோய். ஆனாலும், கேட்டால் சொல்லவேண்டுமென்பது பழையான தர்மம். எட்டுப்பிரகிருதிகளும் பதினைவிராரங்களும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. இந்த எட்டுப்பிரகிருதிகளுள் ஆத்மவிஷயத்தில் சிந்தையுள்ள வர்கள் ஏழுகளை வ்யக்தங்காரச ரொல்லுகின்றார்கள். 1 அவ்யக்தம், மஹத்தத்வம், அஹங்காரம், பிருதிவி, வாயு, ஆகாயம், அப்பு, ஐந்தாவதானதேயு இந்த எட்டும் பிரகிருதிகள். விகாரங்களையும் என்னிடமிருந்து கேள் ராஜேந்திரனே! ப்ரேராத்திரம், த்வக்கு, சக்ஷாஸ், ரஸனம், ஐந்தாவதானகிராணம், சப்தம், ஸ்பரிசம், ரூபம், ரஸம், கந்தம், வாக்கு, பாணிகர், பாதங்கள், பாயு, சூறி ஆகிய இவை ஐந்து மஹாபூதங்களிலுண்டான விசேஷங்கள். ஓ! மிதிலாபதிலே! ஆனால், ஆத்மாவின்கதியைச் சிந்திக்கின்றவர்களும் தத்வபுத்தியில்லைமாத்தாக்களுமான நீயும் மற்றவர்களுமான வித்வீன்கள் 2 விசேஷங்களுடன்கூடிய ஞானேந்திரியங்களையும் பதினைவுதான மனத்தையும் (விகாரங்களாகச) சொல்லுகின்றீர்கள். ஓ! அரசனே! அவ்யக்தத்தினின்றும் 3 மஹானை ஆதமாவானது உண்டாயிருக்கின்றது. பண்டிதர்கள் இந்த முதல்ஸ்ருஷ்டியைப் பிராதானிகமென்று சொல்லுகிறார்கள். அரசனே! பின்னும் மஹத்திலிருந்தும் அஹங்காரம் உண்டாகிறது. இரண்டாவதுஸ்ருஷ்டியான இது புத்திஸவராமாகக் கருதப்பட்டதென்று சொல்லுகிறார்கள். அஹங்காரத்திலிருந்தும் பூதங்களுடைய குணமயமானமனம் உண்டாயிற்று இந்தமூன்றுவது ஸ்ருஷ்டியானது ஆங்காரிகமென்று சொல்லப்படுகிறது ஓ! அரசனோ! மனத்திலிருந்து மஹாபூதங்களுண்டாயின. இந்த நான்காவதுஸ்ருஷ்டியை ஸங்

1 ப்ரதானம்

2 காரியங்கள்.

3 ஹிரண்யங்கரப்பரிசு யாதியான மஹத்தத்வம்.

## சாந்திபரவம்.

கக்ஞக்

கல்பருபமான மாண்ஸெமன்று சொல்லுகின்றார்கள். சப்தஸ்பரிச ருபரஸகந்தம் என்கிற ஐந்தாவதுஸ்ருஷ்டியைப் பூதங்களைச் சிங்கிகின்றவர்கள் பெளத்திகமென்று சொல்லுகின்றார்கள். ஸ்ரோதம், த்வக்கு, சக்தாஸ், ரஸனம், கிராணம் என்கிற ஆறுவது ஸ்ருஷ்டி அனேகசிங்தைகளின் ரூபமாகக் கருதப்பட்டதென்று சொல்லுகிறார்கள். ஒ! அரசனே! ஸ்ரோதரமுதலிப் (ஞானேந்திரியங்களுக்குக்) கீழிருக்கிறஇந்திரியஸ்முகமானது உண்டாயிற்று. ஏழாவது ஸ்ருஷ்டி ஐந்திரியமாகக் கருதப்படுகிறதென்று சொல்லுகிறார்கள் வேந்தனே! பிறகு, மேலேசெல்லும்பிராணவாயுவும் குறுக்காகசசெல்லும் வியான உதனை ஸ்மானனும் உண்டாயின. எட்டாவது ஸ்ருஷ்டியான இது (விசேஷமில்லாமல் ருஜாவான விருத்தியுடன் கூடியிருப்பதால்) ஆர்ஜுவமாகக் கருதப்படுகிறதென்று சொல்லுகின்றார்கள். அரசனே! பிறகு, கீழேயுள்ள பிரவாகமான அபானவாயுவும் கீழே குறுக்கேசெல்லும் வியானஸ்மானஉதானனும் உண்டாயின ஒன்பதாவது ஸ்ருஷ்டியானஇதுவும் ஆர்ஜுவகமென்று வித்வான்கள் கொல்லுகின்றனர். பூபால! இந்த ஒன்பதுஸ்ருஷ்டிகளும் இருபத்துநான்கு தத்வங்களும் வேதத்தில்சொன்னபடி சொல்லப்பட்டன. மஹாராஜனே! இதற்கு மேல் உள்ளபடி மஹாத்மாக்களால் கிரமமாகசசொல்லப்பட்ட இந்தக் குணத்திலுடைய காலக்கணக்கை என்னிடமிருந்து அறி.

முந்நாற்றுப்பதிலூவது அத்யாயம்.

மோ கா தர்மம். (தோடர்ச்சி.)

(யாஜ்ஞவல்கியர் அவ்யக்தமதலியவர்களீர் காலக்கணக்கையும்  
ஸ்ருஷ்டியையும் ஜனகருக்குச் சோல்லியது )

அரசனே! '(உபாஸனத்தினால்) அவ்யக்தத்தன்மையடைந்தவருடையகாலத்தின்கணக்கை என்னிடமிருந்து அறி.. அவ்யக்தருக்குப் பதினாறிரம்கல்பங்கள் பகலாகச் சொல்லப்படுகின்றன. ராத்திரியும் இவ்வளவே. ஒ! அரசனே (பிறகு) அவர் விழித்துக்கொண்டு முதலில் எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் ஓவனமாயிருக்கிற 1 ஓவதியையே படைக்கிறார், பிறகு, ஸாவர்ணமயமான 2 அண்டத்திலிருந்தும் உண்டான பிரம்மாவைப் படைத்தார் அவர் எல்லாப்பிராணிகளுக்

1 அண்ணத்தின்காரியமான மனம் கண்பது பழையவுரை.

2 பிரம்மாண்டம்.

கும்சரிமென்று கேட்டிருக்கிறோம். அரசனே! 'பிரஜைகளுக்குப் பதியும் மகாமுனியுமான பிரம்மாவானவர் ஒருவருஷம் அண்டத்தில் வலித்து வெளியில்வந்து ஸ்வர்க்கம்பிருதிவி இவைகளுள் முழுதும் பிருதிவியான ஒருபாதியையும் ஸ்வர்க்கமான ஒருபாதியையும் சேர்த்தார்' என்று வேதங்கள் கூறுகின்றன. பிரபுவான பிரம்மா அவ்விரண்டு பாதிகளுடையநடுவை ஆகாயமாகச் செய்தார். இவருடைய கணக்கையும் வேதவேதங்கங்களின் கரைகள்டவீகள் பகல் நாலே லொருபாகம் சூறைவான பதினையிரம் கல்பங்களென்று சொல்லுகிறார்கள். ஆத்மத்யானஞ்செயகின்றவர்கள் இவருடைய ராத்திரியையும் இவ்வளவாகச் சொல்லுகின்றார்கள். ஞானவானை அவர் முதலில் தேஜோமயான அஹங்காரமென்கிற <sup>1</sup>பூதத்தைப் படைக்கிறார். மகரிஷியான அவர் முதலில் தம் சரீரத்திலிருந்தும் வேறான்கு புத்திரர்களையும் படைக்கிறார். ஓ! ராஜப்ரேஷ்டனே! அவர்கள் பித்ருக்களுக்கும் பித்ருக்களாகக் கேட்கப்படுகிறார்கள். தேவர்கள் பிதிருக்களுடைய புத்திரர்கள். ஓ! அரசனே! சராசரங்களான பிராணிகள் தேவர்களால் சூழப்பட்டனவென்று கேட்டிருக்கிறோம். மேலான ஸ்தானத்திலிருக்கிற அஹங்காரம் பிருதிவி, வாயு, ஆகாயம், அப்பு, ஐந்தாவதானதேயு என்னும் ஐந்துவித பூதங்களையும் படைத்தது. மூன்றாவதான ஸ்ரூஷ்டியைச் செய்கின்ற இந்த அஹங்காரத்தினுடைய ராத்திரியையும் ஐயாயிரம் கற்பங்களாகச் சொல்லுகின்றார்கள்; பகலும் அவ்வளவாகவே சொல்லப்படுகிறது. ஓ! ராஜப்ரேஷ்டனே! சடாதம், ஸ்பரிசம், ரூபம், ரஸம், ஐந்தாவதான கந்தம் ஆகிய இவை ஐந்து மஹாபூதங்களிலுமிருந்து குணங்கள். ஓ! அரசனே! நாசமற்றவைகளான பிராணிகள் தங்களைச் சூழ்ந்து தங்கள்மனததை அபகரிக்கின்ற அந்தக்குணங்களால் தினந்தோறும் ஒன்றைஒன்று விரும்புகின்றன; ஒன்றற்கொன்று தீங்கு செய்தலில் பற்றுள்ளவைகளாகின்றன; ஒன்றுக்கொன்று மேலேபோகின்றன; ஒன்றோடான்று சண்டைசெய்கின்றன; ஒன்றைஒன்று கொல்லுகின்றன; இவ்வுல்கிலேயே பசுபக்ஷி முதலான பிற்விகளிலகப்பட்டுச் சுழலுகின்றன. ஓ! அரசனே! <sup>2</sup>இவைகளுக்கும் மனத்திற்கும் பகல் மூலாயிரம் கல்பங்களாகச் சொல்லுகிறார்கள். ராத்திரியும் இவ்வளவே. ஓ! ராஜப்ரேஷ்டனே! இந்திரியங்களாலே செய்யப்பட்ட

<sup>1</sup> ஐந்து பூதங்களுக்கும் காரணமானதால் அஹங்காரமென்கிற பூதம் என்றது.

<sup>2</sup> இவைகள் 'என்பது பூதங்கள்' அல்லது குணங்கள்.

## சாந்திபரவம்.

ககசுக

எல்லாவற்றையும் மன்று செய்கின்றது இவைகளில் இந்திரியங்கள் யார்க்கிறதில்லை. மனமே பார்க்கின்றது நேத்திரமானது ஏபங்களை மனத்தினாலேதான் பார்க்கின்றது. (மனம்) நேத்திரத்தாலே பார்க்கின்றதில்லை. மனம் 'கலங்கியிருக்கும்பொழுது நேத்திரம் பார்க்கிறதாயிருந்தாலும் பார்க்கிறதில்லை' ஆனால், எல்லாஇந்திரியங்களும் பார்க்கின்றனவென்று சொல்லுகின்றார்கள் ஒ! அரசனே! மனம் ஒழிவடைந்தபொழுது இந்திரியங்களுக்கு ஒழிலை ஏற்படும் இந்திரியங்கள் ஒழிவடைந்தபொழுது மனத்திற்கு ஒழிவு ஏற்படாது. இவ்விதம் இந்திரியங்கள் மனத்தைப்பிரதானமாகவுடையவைகளென்று கருதவேண்டும். எல்லா இந்திரியங்களுக்கும் மனம் தலைமையாகச் சொல்லப்படுகின்றது மிக்கபுகழுள்ளவனே! இவவுலகத்தில் எல்லாபடிதங்களும் இந்தமனத்தில் பிரவேசிக்கின்றன.

---

முந்நாற்றுப்பதினேழாவது அத்யாயம்.

ஓமா கஷ்தர்மம். (தோடர்ச்சி.)

—:0:—

(யாஜ்ஞவல்கியர் பிரஸயத்தின்முறையை  
ஜனகநக்துச் சோல்லீயது.)

தத்வங்களுடையஸ்ருஷ்டியின்ரணக்கும் காலத்தின்கணக்கும் என்றால் கிரமமாகச் சொல்லப்பட்டன. ஸம்ஹாரத்தையும் என்னிட மிருந்து கேள். ஆதியந்தமற்றவரும் நித்யரும் விகாரமேயில்லாத வருமான பிரம்மதேவர் பிராணிகளை அடிக்கடி ஸ்ருஷ்டிக்கவும் ஸம்ஹரிக்கவும்செய்தார். பகலின்முடிவை அறிந்து ராத்திரியில்நித்திரை செய்யன்னிருப்பது பகவானும் அவ்யக்தருமானஅவர் அஹங்காரா பிமானியாரிருக்கிற (காலாக்னி) ருத்திரரை அவவிதம் (ஸம்ஹரிக்கும் படி) ஏவினார். பிறகு, ஹிரண்யகர்ப்பரால்ரவபபட்ட ஆதித்யஞ்சியான அவர் நூரூயிரம்கிரணங்களுடன் தம்முருவத்தைப் பன்னிரண்டுவித மாகச்செய்து அக்னிபோல ஜவலித்தார். ஒ! அரசனே! அவர் ஜராயு ஜம், அண்டஜம், ஸ்ரீவதஜம், உத்பிஜ்ஜம்னங்கிற நான்குவிதமானபிர ஜைகளின்ஸமூகத்தைத் தம்முடையதேஜவினால்விரைவில் எரித்தார். இவர் நேத்திரத்தைத்திறந்தவுடன் ஸ்தாவரமும் ஜங்கமமும் நசித்து விட்டன. பிறகு, பூரியானது நான்குபக்கத்திலும் ஆமைமுதுகிற்கு நிகராய்விடுகிறது. அவற்றைப்பலமுள்ள ருத்திரர் ஜகத்தைளரித்து

விட்டு வெறுமையான பூமியைப் பிறகு வேகமுடிட்டை ஜலத்தினால் சீக்கி ரமாக எங்கும் நிரப்புகிறார். பிறகு, அந்தஜலமானது பிரளாயகாலக்கனை அடைந்து நாசத்தை அடைகிறது. ராஜப்ரேரணே! ஜலமானது நாசத்தையடைந்தபொழுது அக்னியானது 'வோர்ந்து மிகவும்ஜ்வலிக் கின்றது. அளவற்ற அதிகபலத்தையிடையதும் ஜ்வலிக்கிறதும் எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் உஷ்ணமானதும் ஏழுஜ்வாலைகளையிடையது மான அந்தஅக்னியைப் பிறகு<sup>1</sup> எட்டுவிதமானஞ்சுபடிம் பலமும் அளவற்றவேதமுழுடைய வாயுபகவான் கீழும் மேலும் சூறக்குமாக ஸஞ்சரித்துக்கொண்டு சீக்கிரம்பகவித்துவிட்டான். 'நிகரற்றபலமுழுடைய வனும் பயங்கரனுமான அந்தவாயுவை ஆகாயம் விழுங்கியுது. ஆகாயத்தையும் எங்கும்சஞ்சரிக்கின்ற ஸ்வபாவழுடையமனமானது பெரியசப்தத்தைசெய்துகொண்டு விழுங்குகின்றது எல்லாஞ்சுமாயும் பிரஜைகளுக்குப்பதியாயுமிருக்கிற அஹங்காரமானது மனத்தை விழுங்குகிறது. அஹங்காரமானது சென்றவைநிகழ்பவைவருபவைகளை அறிந்தவனும் மஹானுமான ஆதமாவாகிறது. நிகரற்ற ஸ்வஞ்சுபழுடையவனும் எல்லாமாயிருப்பவனும் மஹானுமான அந்தஆத்மாவையும் பிரஜைகளுக்குப்பதியானசம்பவானவர் விழுங்குகிறார். அணிமா, லகிமா, ப்ராப்திமுதலானவீத்திருப்பரும் நியமனசக்தியுடையவரும் ஜ்யோதிஸ்வஞ்சுபரும் நாசமற்றவரும் எங்கும்கைகால்களுடையவரும் எங்கும் நேத்திரமும் தலையும் முகமுழுடையவரும் எங்கும்காதுகளுடையவரும் எங்கும்வியாபித்திருக்கிறவரும் எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் ஹிருதயத்திருவிப்பவரும் ஒருபாகத்தினால்கட்டைவிரலளவுடையவரும் அனுவாயிருப்பவரும் அளவற்றவரும் மஹாத்மாவுமான அந்தஸ்ரவர் எல்லாவற்றையும் விழுங்குகிறார். பிறகு, சுறைவும் நாசமும் விகாரமற்றவரும் சென்றவையும் இருக்கின்றவையும் வருபவையுமான பிராணிகளைஸ்ருஷ்டிக்கிறவரும் தோஷமில்லாதவருமான அவரை அடைந்து எல்லாம் தன்மயமாகின்றன. ராஜப்ரேரணே! ஸம்ஹாரமானது உள்ளபடி உனக்கு நன்கு சொல்லப்பட்டது. அத்யாதமத்தையும் அதிபூதத்தையும் அதிதெய்வத்தையும் கேள்

1 எட்டுத்திக்குகளிலுமிருந்து எட்டுக்குவங்கொண்டு.

2 'மஹாத்மாவென்கிறது' ரீதியகர்ப்பரிடம் வயிக்கிறது' என்றாருத்து.

முங்கூற்றுப்பதினேட்டாவது அத்யாயம்.

சோல்லையது.

—:0: —

(யாஜ்ஞவஸ்கியா அத்யாத்மா சீயவற்றையும் மாந்திரங்களையும்  
ஐநாட்டு சோல்லையது.)

தத்வங்களைத் தெரிவிக்கின்றவேதபதியர்கள், ‘பாதங்கள் அத்யாத்மம் ; மார்க்கம் அதிபூதம் ; விஷ்ணு அதிதெப்பாம்’ என்றுசொல்லு கின்றனர் உள்ளபடி தத்துவார்ததங்களைத் தெரிவிக்கிறவர்கள், ‘வாயு அத்யாத்மம் ; விடுதல் அதிபூதம் ; மிதத்திரன் அகிரதப்வம்’ என்று சொல்லுகின்றனர் உள்ளபடி யோகத்தைச் சூரிவிக்கின்றவர்கள், ‘குறி அத்யாத்மம் ; ஆணந்தம் அதிபூதம் ; பிரபா அதிரைப்வம்’ என்று சொல்லுகின்றனர். ஸாங்கியபபடி தெரிவிக்கின்றவர்கள், ‘கைகள் அத்யாத்மம் ; செய்யக்கூடியது அதிபூதம் ; இந்திரன் அதிதெப்வம்’ என்றனர். வேதத்தை அனுஸரித்துத் தெரிவிக்கின்றவர்கள், ‘வாக்கு அத்யாத்மம் ; சொல்லவேண்டிய விஷயம் அதிபூதம் ; அக்னி அதிதெப்வம்’ என்றனர். வேதத்தை அனுஸரித்துத் தெரிவிக்கின்றவர்கள், ‘நேத்திரம் அத்யாத்மம் ; ஏபம் அதிபூதம் ; ஸமீயன் அதிதெப்வம்’ என்றுசொல்லுகின்றவர்கள். வேதத்தை அனுஸரித்துச் சொல்லுகின்றவர்கள், ‘ப்ரோத்ரம் அத்யாத்மம் ; சபதம் அதிபூதம் ; திக்குக்கள் அதிதெப்வம்’ என்று சொல்லுகின்றவர்கள். வேதத்தை அனுஸரித்துச் சொல்லுகின்றவர்கள், ‘ரஸைன அத்யாத்மம் ; ரஸம் அதிபூதம் ; அப்பு அதிதெப்வம்’ என்றுசொல்லுகிறார்கள் வேதத்தை யனுஸரித்துச் சொல்லுகிறவர்கள், ‘சௌரத்தில் கிராணம் அத்யாத்மம் ; கந்தம் அதிபூதம் ; பிருதிவி அதிரைப்வம்’ என்றுகூறுகிறார்கள். தத்வஞானத்தில்லைப்பதிகள், ‘தூவக்கு அத்யாத்மம் ; ஸ்பரிசம் அகிபூதம் ; வாயு அதிதெப்வம்’ என்று சொல்லுகிறார்கள். உள்ளபடி சாஸ்திரத்தில் ஸமர்த்தர்கள், ‘மனம் அத்யாத்மம் ; நின்னக்கூடியவிஷயம் அதிபூதம், ரந்திரன் அதிரைப்வம்’ என்றுசொல்லுகிறார்கள். தத்வங்களைத் தெரிவிக்கின்றவர்கள், ‘அஹங்காரம் அத்யாத்மம் ; காங்கம் அதிபூதம் ; புத்தி அதிரைப்வம்’ என்றுசொல்லுகிறார்கள். உள்ளபடி தெரிவிக்கின்றவர்கள், ‘புத்தி அத்பாதம் ; அறியக்கூடியவிஷயம் அதிபூதம் ; சேஷத்ரங்கள் அதிதெப்வம்’ என்றுசொல்லுகிறார்கள். தத்வங்களையுணர்ந்த அரசனே ! ஸ்ருஷ்டியிலும் ஸ்திதியிலும் முடிவிலும் உள்ளபடி ஸ்பஷ்டமாக

உனக்கு இந்த (தத்வங்களின்) விபூதியானது தெரிவிக்கப்பட்டது. பிரகிருதியானது இஷ்டப்படி ஆத்மாவின் விருப்பத்தினால் கீடைக் காகக் குணங்களை நாற்றுக்கணக்காகவும், ஆயிரக்கணக்காகவும் மிகவும் படைக்கிறது. மானிடர்கள் ஒருதீபத்திலிருந்தும் ஆயிரந்தீபங்களை ‘உண்டுபண்ணுவதுபோலவே’ பிரகிருதியானது மனிதனுக்கு அநேக குணங்களைச் செய்கிறது. தைரியம், ஆணந்தம், அபிவிருத்தி, பிரீதி, மேலாணவிஷயத்தில் விருப்பம், ஸகம், மனத்தின்சத்தி, ஆரோக்ஷியம், ஸந்தோஷம், ப்ரத்தை, எளிமையில்லாமை, பரபரப் பில்லாமை, பொறுமை, ஞாபகசக்தி, ஹரிம்ஸெய்யாமலிருத்தல், ஸமமாயிருத்தல், உண்மைப்பரத்தல், கடனில்லாமை, நேராயிருத்தல், வஜ்ஜை, சபலமில்லாமை, சரீரசத்தி, மேன்மை, ஆசாரம், விஷயத்தி லாசையில்லாமை, மனத்தில் பரபரப்பில்லாமை, இஷ்டபராபதிகளையும் அநிஷ்டநிவிருத்திகளையும் செய்தகர்மங்களையும் புகழாமலிருத்தல், தானத்தால் பிராணியளை வசப்படுத்தல், வைராக்கியம், பரோபகாரம், எல்லாப் பிராணிகளிடத்திலும் தயை இவைகள் ஸத்வத்தின் குணங்களாகக் கருதப்பட்டன. <sup>1</sup> அழகு, செல்வம், கலகம், ஈயாமை, தணபயில்லாமை, ஸகதுக்கங்களை அடுத்து ஸேவித்தல், பிறர்தூஷீணயில் விருப்பம், விவாதங்களைச் செய்தல், அகங்காரம், பெரியோர்களைப் பூஜியாமலிருத்தல், கவலீ, விரோதத்தைப்பாராட்டல், புரிதாபம், எல்லாவற்றையும் கிரகித்தல், வஜ்ஜையில்லாமை, ஒழுங்கில்லாமை, பேதப்படுத்தல், கடுமையாயிருத்தல், காமம், குரோதம், மதம், கர்வம், துவேஷம், ஆபிழானம் இவைகளை ரஜவின்குணங்களாகச் சொல்லப்பட்டன. தாமஸகுணங்கஞடைய ஸழுகங்களைச் சொல்லுகிறேன்; ஞாபகத்தில் வைக்கக்கடவாய். அவை மோகம், பிரகாசமில்லாமை, தாமிஸ்ரம், அந்ததாமிஸ்ரம் என்பன. மரணம் அந்ததாமிஸ்ரமாகவும் குரோதம் தாமிஸ்ரமாகவும் சொல்லப்படுகின்றன. தமவின் அடையாளங்களாவன: பரஷாணமுதலானவைகளில் அபிருசி, போஜனங்களில் திருப்தியடையாமை, பாங்களில் திருப்திபடையாமை, எப்பொழுதும் வஸ்திரந்திலும் கந்தத்திலும் கேளிகளிலும் சயனங்களிலும் ஆஸனங்களிலும் பகல்தூக்கத்திலும் விவாதத்திலும் அஜாக்ரதைகளிலும் பற்றுதலுடனிருத்தல், விசேஷமானதர்மங்களில் துவேஷம் ஆகிய தமவின் குணங்களான இவைகளோ.

சாந்திபர்வம்.

ககசு

முங்காற்றப்பத்தோன்பதாவது அத்யாயம்.

மேராக்ஷதர்மம். (தோடர்ச்சி.)

—:0:—

(யாஜ்ஞவல்கியர் தணங்களுக்கும் வினைகளுக்கும் உரியகதிகளை  
ஜனகருக்குச் சொல்லியது.)

புருஷர்ஷேஷ்டனே! பிரகிருதியினுடைய இந்தமுன்றாகுவாங்களும் எப்பொழுதும் எல்லாஉலைத்தையும்விட்டு விளாமலிருக்கின்றன. அவ்யுக்தர்நுபமானபகவான் பிரகிருதியினாலை நூற்றுவிதமும் ஆயிரம் விதமுமாகிறார். இவர் பிரகிருதியினாலே நூற்றொரு காமாக்ஷீலை நூறு விதமாகவும் ஆயிரம் விதமாகவும் நூற்றுரிமீதமாகவருப் போடுக்கனாக்காகவும் செய்கிறார். ஆத்மவிசாரம் ரெய்கின்றவர்கள் ஸதவருண முடையவனும்கு உத்தமமானஸ்தானத்தையும் ரஜோருணமுடையவனுக்கு இம்மையில் நடுவானஸ்தானத்தையும் தமோருணமுடையவனுக்குக் கீழானஸ்தானத்தையும் சொல்லுகின்றார்கள். இதில் மனிதன் புண்யமாத்ரத்தினால் மேலானகத்திப்படிம் புண்யபாபங்கள் கலந்ததினால் மாணிடஜன்மத்தையும் பாவாத்திரத்தினாலை சாம்ந்தகதியையும் அடைவான். ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ்ஸன்கிற இம்முன்றனுள் இரண்டின்சேர்க்கையையும் மூன்றின்சேர்க்கையையும் உண்மையாக என்னிடம் கேள். ஸத்வத்தில் ரஜஸம் ரஜவில் தமஸம் தமஷில் ஸத்வமும் ஸத்வத்தில் அவ்யக்தமும் காணப்படுகின்றன. அவ்யக்தனை. ஜீவன் ஸத்வத்தோடுகூடிய தேவலோகத்தை அடைவான் ரஜஸ்ஸதவமிவைகளோடுகூடினவன் மனிதர்களிடத்தில் பிறக்கிறன். ரஜஸ்தமஸ் இவைகளையடிடையவன் விலங்குப்பிறவிரவிரவில் பிறக்கின்றான் ராஜஸதாமஸ குவங்களோடுகூடிய ஸத்வங்களால் மனுஷ்யஜன்மத்தை அடைவான் புண்யபாவங்கள் விலகினபெரியோர்களுக்கு நிலைத்தும் விகாரமில்லாததும் குறைவில்லாததும் மரணாற்றதுமான அப்படிப்பட்டஸ்தானத்தைச் சொல்லுகிறார்கள். சூரியகளுக்கு ஏற்படுகிற ஸ்தானமானது சிறந்ததும் கெடிசீல்லாததும் நமுவாததும் இந்திரியங்களுக்குப்புலப்படாததும் காரணமற்றதும் ஐனனத்தையும் மரணத்தையும் அஜ்ஞானத்தையும் போக்குகின்றதுமாயிருக்கிறது. ஓ! அரசனே! நீ என்னைக்கேட்ட அவ்யக்ததிலிருக்கிற பரம்பொருளான பிரம்மம் பிரகிருதியிலிருந்தாலும் அவ்யக்தத்திலிருப்பதாகச் சொல்லுகிறார்கள். ஓ! அரசனே! பிரவிருதியானது அசேதன

ககசார்

## ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

மென்று ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது. இந்தப்பூர்மாத்மாவினுலே வியா  
பிக்கப்பட்டு ஸ்ரூஷ்டிக்கவும் ஸம்ஹரிக்கவும்செய்கிறது' என்று  
சொன்னார்.

ஜனகர், 'சிறந்தஅறிவுள்ள நிஷிப்ரேஷ்டரே! இவ்விரண்டுமே  
ஆதியங்கூமற்றவைகளும் சரீரமற்றவைகளும் அசைவற்றவைகளும்  
அசைக்கமுடியாத அஸங்கமென்கிறகுணமும், ஸங்கமென்கிறதோடு  
முழுள்ளவைகளும் அறியமுடியாதவைகளுமாயிருக்கின்றன. (அப்  
படியிருக்க) ஒன்று ஜடமென்றும் மற்றொன்று அறிவுடன்கூடின  
சேஷித்ரஜ்ஞனென்றும் எப்படி சொல்லப்பட்டன? ஓ! பிராம்மண  
ப்ரேஷ்டரே! நீரோ மோக்ஷதர்மத்தை முழுதும் அனுஷ்டிக்கின்றீர்.  
நான் மோக்ஷதர்மமுழுமையையும் உள்ளபடி கேட்கவிரும்புகிறேன்.  
(ஆகையால்) தத்வமில்லாமலிருப்பவைனையும் நிர்க்குணத்தன்மையை  
யும் பிரகிருதியைவிட்டிருப்பதையும் தேகத்தை அடைந்திருக்கின்ற  
தேவதைகளையும் எனக்கு நன்றாகச் சொல்லும். மரணத்தைஅடைந்து  
சரீரம்விட்டுக்கிளம்பினதேகிக்கு நாளடையில் அடையக்கூடியஸ்தா  
னத்தை எனக்குச் செவ்வையாகச் சொல்லும். உள்ளபடி ஸாங்கிய  
ஞானத்தையும் தனிமையாகபோகத்தையும் மரணத்தைத்தெரிவிக்  
கின்ற குறிகளையும் எனக்குச் சொல்லவேண்டும். ஓ! சிறந்தவரே!  
இவற்றைல்லாம் உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல அறிந்திருக்கிறீர்'  
என்று கேட்டார்.

முந்நாற்றிதுபதாவது அத்யாயம்

சே மா கஷ தர் மம். (தோடரிச்சி.)

—:0:—

(யாஜ்ஞவல்கியர் ஸாங்கியமத்தை ஜனகருக்குச் சொல்லியது.)

பாஜ்ஞவல்கியர் சொல்லத்தொடங்கினார். 'ஐயா! அரசனே!  
நிர்க்குணனுவன் குணமுள்ளவனுகச் செய்யப்படான். குணவானுயிருப்பவனும் குணமில்லாதவனுகச் செய்யப்படான். உள்ளபடி என்னிடமிருந்து தெரிந்துகொள். தத்வத்தையுணர்ந்தவர்களும் மகாத்மாக்களுமானமுனிவர்கள், 'குணங்களையுடையவன்' குணவானுகவே இருக்கின்றன. அப்படியே நிர்க்குணனும் குணமற்றவனுகவே இருக்கின்றன' என்று இவ்விதம் சொல்லுகின்றார்கள். குணங்களைஇயற்கையாகவுடையபிராகிருதன் குணங்களிலேயே கழுதுகின்றன. இயற்கையாகவே அறிவீனானுயிருக்கிற அவனே குணங்களை

படயோகிக்கிறேன். 'இற்கையாகவே அறிவீனான பிராகிருதபுருஷன் தன் ஆத்மாவை அறிகிறதில்லை. 'என்னைக்காட்டி ஒம் மேலானவளில்லை' என்று எப்பொழுதும் அபிரானிக்கின்றேன். (பிரகிருதியடங்கூடினவன் அறிவதில்லை) என்கிற இந்தக்காரணத்தினால் பிரகிருதி ஜடமாகும். (பிரகிருதியைச்சேர்ந்தபுருஷன்) நித்தியனும் நாசமில்லாதவனுமாயிருப்பதாலும் (பிரகிருதி) நாசமுடையதாயிருப்பதாலும் அது ஜடத்தன்மைக்கு வேறுகிறதில்லை. அஜ்ஞானத்தால் அடிக்கடி, குணங்களுடைய படைப்பைச்செய்து ஆத்மாவை அறியாமலிருக்கும்பொழுது ஆத்மாவானது விடுபடுகிறதில்லை. ஸ்ரூஷ்டிகளுக்குக் கூர்த்தாவாயிருப்பதால் ஸ்ரூஷ்டிதர்மமுடையவனுகச் சொல்லப்படுகிறேன்; யோகங்களுக்குக்கர்த்தாவாயிருப்பதால் யோகதர்மமுடையவனுகச் சொல்லப்படுகிறேன்; <sup>1</sup>பிரகிருதிகளையுண்டுபண்ணுவதால் பிரகிருதிதர்மமுடையவனுகச் சொல்லப்படுகிறேன்; பிஜங்களுக்குக் கர்த்தாவாயிருப்பதால் பிஜதர்மமுடையவனுகவும் சொல்லப்படுகிறேன். வித்திபெற்றவர்களும் ஆத்மஜஞானிகளும் மனக்கவலைநிங்கினவர்களுமானயதிகள் குணங்களுக்கு உற்பத்திஸ்தானமும் லயஸ்தானமுமாயிருப்பதாலும் <sup>2</sup>உதாவீணானயிருப்பதாலும் இரண்டற்றவனுயிருப்பதாலும் குணங்களில் அபிமானமாத்திர ஸம்பந்தமுடையவனுயிருப்பதாலும் ஆத்மாவை நிர்க்குணானக நினைக்கின்றார்கள். இந்தப்பிரகிருதியை (ஞானமில்லாதவரையில்) நித்தியமாயும் (ஞானத்தால்) நசிப்பதாயும் (காரணரூபத்தால்) அவ்யக்தமாயும் (கார்யரூபத்தால்) வியக்தமாயும் இருப்பதாகக் கேட்டிருக்கிறோம். எல்லாப்பிராணிகளிடத்திலும் தயையுடையவர்களும் ஞானத்தையே அடைந்தவர்களுமான புருஷர்கள் (இவ்விதம் அபிமானத்தால்) அவ்யக்தத்துடன் ஐக்யத்தையும் (ஸ்வபாவமாக) பேதத்தையும் சொல்லுகிறார்கள். நிலையுள்ளவனென்று பெயருடைய அந்தப்புருஷன் வேறு. நிலையற்றபிரகிருதி வேறு, நடுவிலிருக்கிற நானைற்குச்சிகளுக்குத் <sup>3</sup>தர்ப்பை போலவே இது ஏற்படுகிறது. தர்ப்பத்தின் சேர்க்கையினால் குருத்தானது அதைச் சேர்ந்தாகவே அறியப்படுகிறதில்லை. மசகத்தை வேறுக்கும் அத்திப்பழுத்தை வேறுக்கும் அறியவேண்டும். அத்திப்பழுத்தின் சேர்க்கையினால் மசகம் அதில் சேருகிறதில்லை. அப்படியே,

1 'பிரஜூதீ' என்பது பழையவூரை.

2 இங்கு அதிகபாடமான ஒன்றைச்சோகங்கள் பொருத்தமில்லாமையால் விடப்பட்டன.

3 'முஞ்சம்' என்பது மூலம்.

ககசுடு

ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

மத்ஸ்யம்வேறுகவும் ஜலம் அதைக்காட்டிலும், வேறாகவும் கருதப்பட்டன. ஜலத்தின் ஸம்பந்தத்தினால் மத்ஸ்யம் ஓந்தவிதத்திலும் பற்றப் படுகிறதில்லை. எப்பொழுதும் அக்னி வேறு; <sup>1</sup> உகை வேறு. இவ்விதம் அறியக்கடவாய். அந்த அக்கினியானது உண்ணயின் சம்பந்தத்தினால் பற்றப்படுகிறதில்லை. தாமரையிலே வேறாகவும் ஜலம் வேறாகவும் கருதப்பட்டன. ஜலத்தின்ஸம்பந்தத்தினால் தாமரையிலே அதில் ஸம்பந்திக்கிறதில்லை. பிராகிருதஜனங்கள் நித்யமாயிருக்கிற இந்தக் குணங்களுடைய ஸஹவாஸத்தையும் அவைகளினிருப்பிடத்தையும் எந்நானும் உண்மையாகப் பார்க்கிறதில்லை வேறுவிதமாகப் பார்க்கிறவர்களுக்கு நல்லஞானமில்லை. அவர்கள் அடிக்கடி நிச்சயாகக் கோரமானநரகததை அடைகிறார்கள் குணங்களைப்பிரித்து அறியப் படுவதும் உத்தமமுமான இந்த ஸாங்கியஞானமானது உனக்குச் சொல்லப்பட்டது. ஸாங்கியர்கள் இவ்விதம் குணங்களைப்பிரித்தறிந்து கைவலபத்தை அடைந்தாகள். தசுவங்களில் ஸமர்த்தர்களான மற்ற வர்களுடைய உறுதியும் இதுவே இகற்குமீல் யோகிகளுடைய ஞானத்தைச் சொல்லப்போகிறேன்.

முந்நாற்றிருபத்தோராவது அத்யாயம்.

மோ கூ தர் மம். (தோடர்ச்சி.)

(யாஜ்ஞவல்மீயர் யோகத்தை ஜனகருக்குச் சொல்லியது.)

ஓ! ராஜப்ரீராஷ்டிரே! என்னால் ஸாங்கியஞானமானது சொல்லப்பட்டது. (இனி) நான் கேட்டறிந்தபடி யோகஞானத்தை என்னிடமிருந்து அறி. ஸாங்கியத்திற்கு நிகரான ஞானமில்லை. யோகத்திற்கு நிகரான பலமுமில்லை. அவ்விரண்டும் ஒரே அனுஷ்டானத்தை யுடையவைகளாகவும் இரண்டும் மரணத்தைநியிருத்திக்கின்றவைகளாகவும் கருதப்பட்டன. ஞானத்தில பற்றில்லாமலிருக்கிற மனிதர்கள் அவைகளைத் தனித்தனியாகப் பார்க்கின்றார்கள். ஓ! அரசனே! நாம் உறுதியினால் ஒன்றாகவே பார்க்கின்றோம். யோகிகள் எதைப் பார்க்கிறார்களோ அதையே ஸாங்கியர்களும், பார்க்கிறார்கள். யோகத்தையும் ஸாங்கியத்தையும் ஒன்றாகப் பார்க்கிறவன் தத்வமுணர்ந்தவன். சத்துருக்களைச் சிறைக்கிறவனே! பிராணன்பூதலிபவைகளைப்பிராதானமாய்வுறாய மற்றுப்போகிகளையும் அறியக்கடவாய். அவர்

1 உலோகங்களை உருக்குத்தற்குரிய ஒருவகைப்பாதநிரம்.

கள் அந்தச்சீரத்தோடே<sup>1</sup> பத்துத்திக்குக்களிலும் ஸஞ்சாரிக்கிறார்கள். ஓ! குற்றமற்றவனே! அப்பா! பிரளையகாலம்வரையில் அணிமாதிகளான எட்டுக்குணங்களுடைய ஸுஷஷ்மீயாகத்தால் (ஸ்தாலதேகத்தை) விட்டுவிட்டு ஸாக்மாக<sup>2</sup> உலகங்களில் ஸஞ்சாரித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். புத்திமான்கள் எட்டுஅங்கங்களுள்ளோயோகத்தைச் சொல்லுகின்றார்கள் ராஜப்ரேஷ்டனே! எட்டுஅங்கங்களுள்ளோயோகத்தை ஸுஷஷ்மமாகச் சொல்லுகின்றார்கள் மற்றதைச் சொல்லுகிறதில்லை. யோகிகளுடைய உத்தமமானயோககார்யத்தைச் சாஸ்திரவசனப்படி ஸகுணம் நிர்க்குணமின்ன இரண்டுவிதமாகச் சொல்லுகிறார்கள். ஓ! அரசனே! மனத்தை (மூலாதாரமுதலானவிடத்தில்) தரிப்பதும் பிராணவாயுநிரோதமும் மனம்லீரமுகமாயிருப்பதும் இந்திரியாகிக் ரகமும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன பிராணநிரோதமானது ஸகுண யோகமாகும் ஆகையால், மனத்தை <sup>1</sup>நிர்க்குணமாயிருக்கும்படி நிலைக்கச் செய்யவேண்டும் சிறந்தயிதிலாதிபனே! (தியானததால் இஷ்டபீதவதையைப்) பாராமலிருக்கும்போது (கேவலீயாகத்தைச் செய்து) பிராணன்களைவெளியிலவிட்டால் வாதரோகம் அதிகரிக்கவே செய்யும் ஆகையால், அதை அனுஷ்டிக்கக்கூடாது ராத்ரியின் முதல்யாமத்தில பன்னிரண்டு (மனத்தின்) ஏவுதலகள் கருதப்பட்டன. நுரோதரியில நித்திரைசெய்து பின்யாமத்திலும் பன்னிரண்டுவுதல்களை கருதப்பட்டன. ஆகையால், இவ்விதம் மனத்தின் சமனத்தையடைந்தவனும் வெளிப்புலன்கள் அடங்கினவனும் தனித்திருக்குந்தன்மையுள்ளவனும் ஆத்மாவில் பற்றாள்ளவனும் ஞானியுமாயிருப்பவனுல் மனமானது சோப்பிக்கத்தக்கது ஸந்தேகமில்லை. மதிலாதிருணை அரசனே! (யோகிகள்) சப்தம், ஸ்பரிசம், ரூபம், ரஸம், கந்தம் என்கிற ஐந்துஇந்திரியங்களுடைய ஐந்துவிதமான தோஷங்களையும் விலக்கி <sup>2</sup>விசேஷநடத்தையும் <sup>3</sup>ஸ்தாத்தையும் நிவிருத்தி செய்து எல்லாஇந்திரபஸமூகத்தையும் மனத்திலடக்கி மனத்தை அஹங்காரத்தில்ஸ்தாபித்து அஹங்காரத்தைப் புத்தியென்கிறங்கத் தத்வத்திலும் புத்தியைப் பிரகிருதியிலும் இவ்விதம்விலக்கி, பிறகு, கேவஸமும் ரஜோகுணம்சிறிதுமில்லாததும் நித்தியமும் அளவற்றும் சுத்தமும் கெநிதவில்லாததும் ஸ்திரமும் பூர்ணமும் எப்பொழுதும்பேதிங்கமுடியாததும் மூர்பிறப்பற்றதும் அஞ்சியும் விகாரமில்லாததும் (எல்லாவற்றிற்கும்) நிபந்தாவும் நாசமில்லாததுமான

1 செய்கையற்றிருக்கும்படி.

2 வெளிக்கினம்பல்.

3 தாஞ்சுவண்டான வயம்.

பிரம்மத்தைத் தியானம்செய்கின்றார்கள். டூற்றாஜனே! யோக முள்ளவனுடைய வசந்தனங்களை மனத்தில் தரித்துக்கொள். யோகப் பிரஸாதத்தின் வசந்தனம் திருப்தியடைந்தவன் ஸாகமாக நித்தி ரைசெய்வதுபோன்றது. காற்றில்லாதவிடத்தில் எண்ணெய்நிரம் பிய தீழுமானது அசையாமல் உயரக்கிளம்பினஜ்வாலையுடன் ஜ்வலிப்பதுவோல யோகியும்இருப்பானென்று புத்திமான்கள் சொல்லுகிறார்கள். மேகத்திலிருந்துண்டானஜலத்திவலைகளாலே அடிக்கம் பட்டும் சிலையானது சிறிதும் அசைக்கப்படாது அதுபோலிருப்பது யோகியினுடைய வசந்தனம். ஊதபபட்டசங்கம், துந்துபிழிவைக ஞடைய பெரியசப்தங்களாலும் பலவிதமானானவாத்தியுங்களாலும் (மனம்) சலியாமலிருப்பது யோகியின்லவசந்தனம். ஒருவன் எண்ணெய்நிறைந்தபாத்திரத்தைக் கைகளாலெடுத்துக்கொண்டு, கையில் கத்தியடையவர்கள் அதட்ட அவர்களிடமிருந்துண்டானபயத்தினால் மனத்தைச் சலியாமல்வைத்துக்கொண்டு, ஒருதுளியும் பாத்திரத்திலிருந்துசிதறவிடாமல் படியில்லறவதுபோல, யோகியானவன் மிகவும் சிறந்தயோகத்தையடைக்கு இந்திரியங்கஞடைய நிலையினுலும் அப்படியே (மனத்தின்) நிலையினுலும் ஒருமுகப்பட்டமனமுடையவனுமிருப்பான். இவ்விதம் யோகியானமுனிவனுடைய வசந்தனங்களைக் கண்டுகொள்ளவேண்டும். ஆத்மயோகத்தோடுகூடினவன், மிகவும் சிறந்ததும் அழிவற்றதும் பெரிய அஜ்ஞானத்தின் இடையிலிருந்ததும் அக்ரீக்கோப்பானதுமான அந்தப்பிரம்மத்தைப் பார்க்கின்றான். ஒ! அரசனே! அவன் இந்தஞானத்தினால் ஸாக்ஷியானஜ்வலைகிணதாயிருக்கிற தேகத்தைவிட்டுவிட்டு நாளடைவில் கைவல்யத்தை அடைகிறான். இந்தப்படி அதுதியானவேதம் கூறகிறது இதுவே யோககஞடையயோகம். யோகத்தின் வசந்தனம் வேறில்லை. புத்திமான்கள் அதையறிந்து (தங்களை) கிருதார்த்தர்களாக நினைக்கின்றார்கள்.

முஞ்சாற்றிருபத்தீரண்டாவது அத்யாயம்.

மே மா கஷ் தர் மம். (தோடர்ச்சி.)

—:0:—

(யாஜ்ஞவல்கியரி ஜீவன்வெளிப்படுமேலுப்புக்கவால்வநும்பயனையும் மரணக்குறிகளையும் ஜகநாக்துக்கோல்லியது.)

ஓ! அரசனே! அப்படியே, சர்வத்திலிருந்துமேலேகிளம்புகிற வர்களின்ஸ்தானத்தையும், ஜாக்கிரதையுடன் கேள். பாதங்களின்

வழியே · முரித்துச்செல்லுகிறவனுக்கு விஷ்ணுவின் ஸ்தானமானது சொல்லப்படுகிறது கணுக்கால்களால் முரித்துச்செல்லுகிறவன் வஸாக்களென்கிறதேவர்களை அடைவானென்று நமக்குக் கேள்வி. முழுங்கால் களால், மஹாபாக்கியம் பெற்றஸாத்யாகளென்கிற தேவர்களை அடைவான். பாயுவினால் மேலேகளோம்புகிறவன் மிகுர னுடைய ஸ்தானத்தை அடைவான். பின்தட்டுவழிபாய் உத்கிரமிக்கிறவன் பிருதிவியையும் தொடைகளால்செல்லுகிறவன் பிரம்மாவையும் அடைவார்கள். பார்ப்ப வங்களால் மருத்துக்களென்கிற தேவாகளையும் நாவினைகளால் சந்திர ஜீயும் கைகளால் இந்திரஜீயும் மாரால் முந்திரரையும் அடைவா னென்றுசொல்லுகிறார்கள் கழுத்திலை, மாவும் சிறந்தவானும் முனி ப்ரேஷ்ட னுமானநரஜீ அடைகின்றன முக, தினால் விர்வேதேவர்களையும் காதிலை திக்குக்களையுபடைவான். கிராணத்தால் வாயுவையும் நேத்திரங்களால் ஸமர்யஜீயும் புருவங்களால் அசவினிதேவதைகளையும் நெற்றியினால் பிதிருக்களையும் அடைவான் தலையினால் தேவர்களுக்கெல்லாம் முன்னுண்டானவரும் விபுவாயிருக்கிற பிரம்மாவை அடைகின்றன. மிதிலாதிபனே! இந்தஉத்கிராந்தி ஸ்தானங்கள் சொல்லப்பட்டன வித்வான்களாலவிதிக்கப்பட்ட <sup>1</sup> அரிஷ்டங்களைச் சொல்வேன். முன்பார்க்கப்பட்ட அருந்தத்தீநகஷத்திரத்தையும் துருவநகஷத்திரத்தையும் பிறகு ஒருபொழுதும்பாராமலிருந்தால் அந்தச்சரீரிக்கு ஒருவருஷத்தில் சரீரவிழியாகம் ஏற்படுமென்று சொல்லுகிறார்கள். பூரணசந்திரஜீயும் தென்பாகத்தில் தீபத்தையும் இரண்டு பிரிவான்பிரகாசமுடையனவாகப் பார்க்கிறவர்களும் ஒருவருஷம் ஆயுஞ்சையவர்கள். ஒ! அரசனே! பிறருடைப் நேத்திரத்தில் தம் முடையசாயாரூபத்தைக் காணுதவர்களும் ஒருவருஷம் ஆயுஞ்சையவர்கள். அதிககாந்தியும் அதிகப்ரஜ்ஞாயும் பிரஜ்ஞாயிலலாமையும் காந்தியில்லாமையும் ஸ்வபாவாமாறி விகாரத்தையடைதலும் ஆறுமாதத்திலேற்படும் மரணத்திற்கு வகையாம தேவதைகளை அவம்திப்பதும் பிராம்மணர்களைவிரோதிப்பதும் புறவரீரான்றகாந்தியும் ஆறுமாதத்திலேற்படும் மரணத்தின் அடையாளம் சூடம்சிதறின உருளைபோலச் சந்திரஜீயும் சூரியஜீயும் துவாரமுடையனவாகப் பார்க்கின்றவன் ஏழூராத்திரியில் மரணத்தையடைவான். தேவாலயத்திலிருக்கிறவன் நல்லவாஸைனையை அடைந்தும் சவத்தின் வாஸைன்யாகங் கிரகித்தால் ஏழூராத்திரியில் மரணத்தையடைவான். காதுமுக்குக்கள் வளைதலும் பற்களிடும் நேத்திரங்களிடும் பசையற்றுப்போவதும்

1 மரணஸுசமான தீர்க்கிமித்தங்கள்.

கக்ரு

ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

விரஜனங்கின்நாசமும் உஷ்ணமில்லாமையுடி, உடனே உண்டாகும் மரணத்திற்கு வரச்சனம். ஒ ! அரசனே ! இடக்கண் காரணமில்லாமல் கண்ணீர்விடுகிறதும் தலையிலிருந்தும் புகைளைம்புகிறதுமாகிய இவ்விரண்டும் உடனே உண்டாகும் மரணத்திற்கு அடையாளம். நல்ல மனமுழுடயமனிதன் இவவளவு அரிஷ்டங்களையும் அறிந்து எந்தக் காலம் மரணத்திற்கற்பட்டதாகுமோ அந்தக்காலத்தை எதிர்பார்த்து இரணிலும் பகலிலும் மனத்தைப் பரமாத்மாவிடம் சேர்ப் பிக்கவேண்டும். ஆனால், இவன் மரணத்தில் இஷ்டமில்லாமல் உயிருடனிருக்கவிரும்புவானானால் இந்தங்கிளியையைச் செய்யவிரும்பவேண்டும். எல்லாக்கந்தங்களையும் ரஸங்களையும் ஸமாதியுடன் ஜயிக்கவேண்டும். ஒ ! அரசனே ! ஸாங்கியபோகங்களுடன் (ஆத்மாவை) அறிந்து ப்ரம்மத்தில்பற்றினமனத்துடன் போகத்தினால் மரணத்தை ஜயிக்கவேண்டும். அவன் சங்கமில்லாததும் ஜனனமில்லாததும் ஸர்வமும் நாசமில்லாததுமான மங்களாவஸ்துவையடைந்து ராப்ரவதமும் சலனமற்றதும் மனைவசமில்லாதவர்களாலடைய அபியதுமான ஸ்தானத்தை அடைவான்.

முந்நாற்றிருபத்தமூன்றுவது அத்யாயம்.

சே மா கஷ் தர் மம். (தோடர்ச்சி.)

—:0:—

(யாஜ்ஞவல்கியர் விபரவஸாயின் கேள்விகளுக்குத் தாம்விடை யளித்ததை ஜனகருக்குச் சொல்லியது.)

அரசனே ! அவ்யக்தத்திலிருக்கிறதும் பரமுமான ஒன்றை நீ என்னிடம் கேட்டாய் அரசனே ! பரமும் ரகசியமுமான இந்தக் கேள்வியை ஜாக்கிரதையுடன் கேள் ஒ ! மிதிலாதிபதியே ! இவ்வலகில் ரிஷியருக்குரியவிதிப்படி<sup>1</sup> ஸஞ்சரிக்கிறவனும் குருவினால் அவமதிக்கப்பட்டவருமான நான் ஆதிதியனிடமிருந்தும் பஜாஸாகளை அடைந்தேன்<sup>2</sup> நான் தாபத்தைப் பேலுமாகவுடைய தேவரைப் பெரியதவத்தினால் ஆராதித்தேன். குற்றமற்றவனே ! அப்பொழுது, பிரதியடைந்தவரும் பிரபுவுமான ஸமர்யர் என்னை நோக்கி, ‘ஓ ! பிரம்மரிஷியே ! உனக்கு எது இஷ்டமோ அந்தவரத்தைக்கேள். நான், அடையமிகவுடுரிதாயிருப்பினும் அதனை உனக்குப்

1 இங்கு அதிபாடமான அரைப்ரோகம் விடப்பட்டது.

பிரியத்துடன் கொடுப்பேன். என்னுடையஅருள் அடையமிகுவரி யது' என்று சொன்னார். தபிக்கசெய்பவருட்சிறந்துவரை நான் தலையால்வணங்கி, 'இதற்குமுன் ஒருவராலும்) உபயோகிக்கப் படாதயஜாஸ்களை விழீர்வில் அறியவிரும்புகிறேன்' என்று சொன்னேன். பிறகு, அந்தப்பகவான் என்னை நோக்கி, 'ஓ! பிராம்மண! உனக்கு (அப்படியே) கொடுப்பேன். இப்போது ஸரஸ்வதியானவள் சுப்தரூபத்துடன் உன்னுடையசீரத்தில்புகுவான்' என்றுசொன்னார். பிறகு, என்னை நோக்கிப் பகவானுனைஅவர், 'உன் வாயைத்திற' என்று சொன்னார். 'அப்பொழுது, திறக்கப்பட்ட என்னுடையவாயில் ஸரஸ்வதியானவள் புகுந்தாள். குற்றமற்றவனே! அதனால், எரிக்கப் படுகிறவனுன் நான் மஹாத்மாவான ஆதித்யரை அறியாமையினாலும் (அவருடையதாபத்தைப்) பொறுமையினாலும் உடனே, ஜலத்தில் விழுந்தேன். பிறகு, சூரியபகவான், எரிக்கப்படுகிறவனுன் என்னை நோக்கி, 'ஒருமுகார்த்தம் தாபத்தைப் பொறுத்துக்கொண்டிரு. பிறகு குளிர்ந்துவிடும்' என்று சொன்னார். குளிர்ச்சியடைந்தவனுன் என்னைப்பார்த்துவிட்டு ஸார்யபகவான், 'ஓ! பிராம்மண! உனக்குக் <sup>1</sup>கில மந்திரங்களுடன்கூடியதும் உபநிஷத்துக்களுடன்கூடியதுமான வேதமானது தோன்றும். ஓ! பிராம்மணப்ரேஷ்ட! சதபதமென்கிற பிராம்மணம் முழுமையும் வெளியிடப்போகிறோய். அதன்முடிவில் உன்னுடையடுத்தியானது மோகஷத்தை நாடப்போகிறது. ஸாங்கியர்களாலும் யோகிகளாலும் விரும்பப்பட்டதும் உனக்கு இஷ்டமானதுமான அந்த (ப்ரம்ம) பதத்தை அயடையவும்போகிறோய்' என்று சொன்னார். இவ்வளவு சொல்லிவிட்டுப் பகவானுனை அவர் அஸ்தமனத்தை அடைந்தார். தேவரான ஆதித்யர் சென்றபிறகு, நான் அவருடையவார்த்தையைக்கேட்டு வீட்டுக்கு வந்து ஸந்தோஷத்துடன் ஸரஸ்வதியைத் தியானித்தேன். அப்போது, எனக்கு அதிமங்களையும் 'உயிரெழுத்து மெய்யெழுத்துக்களாலல்லங்களிக்கப் பட்டவீருமான ஸரஸ்வதிதேவியானவள் ஒங்காரத்தை முன்னதாகச் செய்துகொண்டு வெளிப்பட்டாள். உடனே, நான் ஸரஸ்வதிக்கு விதிப்படி அர்க்கியத்தையளித்தேன். சிறந்த முயற்சியைச் செய்து அந்த ஸரஸ்வதியையே, முக்கிய ஆதாரமாய்க்கொண்டு உட்கார்ந்தி ருந்தேன். பிறகு, மிக்க சந்தோஷத்துடன் உபநிஷத்துக்களோடும் சுருக்கமான வாக்கியங்களோடும் சேஷவாக்கியங்களோடும் கூடின சதபதம் முழுமையும் செப்தேன். , மஹாராஜனே! சிவ்யர்களுடன்

1 விரும்பியபயோகிக்கப்படும் வேறுசாக்களின்மந்திரங்கள்.

கக்ருசு

## ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

கூடினவரும் மகாத்மாவுமான <sup>1</sup>மாமாவினுடைய விரோதத்திற்காகச் சிறந்தவர்களான நாறுசிவ்பர்களுக்கு அத்யயனம் செய்வித்துப் பிறகு கிரணங்களோடுகூடின ஸுவர்யன்போன்ற சிவ்யர்களுடன் கூடினங்னுலே மகாத்மாவான உன் நுடையுடிதாவின் யாகமானது விபாகிக்கப்பட்டது. பிறகு, மாதுலரோடுகலகம்வற்பட (அவரைச் சேர்ந்த) தேவலர் பார்த்திருக்கையில் என் நுடைய வேதத்தூணீஸ் யின்னிமித்தம் பாதிப்பணத்தை அபகரித்தேன். 'பிறகு, நான் அத னால் ஸமார்த்துவினாலும் பைலராலும் ஜைமினியினாலும் உன் நுடைய பிதாவினாலும் முனிவர்களாலும் வெசுமானிக்கப்பட்டேன். ஒ! குற்றமற்றவனே! என்னால் ஸுவர்யரிடமிருந்து <sup>2</sup>பதினைந்துயஜா ஸாகள் அடையப்பட்டன. அப்படியே ஸுதராலே (இந்தவேதத்திற்குரிய) புராணம் தெரிந்துகொள்ளப்பட்டது ஒ! அரசனே! இந்தக் காரணத்தைக்கொண்டு ஆதித்யருடைய பிரபாவத்தாலும் ஸரஸ்வதி தேவியைமுன்னிட்டும் நான் சதபதப்ராம்மணத்தைச் செய்யத் தொடங்கினேன் என்னால் புதிதானதிது <sup>3</sup>செய்யவும்பட்டது. அப்படியே, இஷ்டமானமார்க்கப்படி அது கொடுக்கப்பட்டது. சிவ்யர்களை ஸ்லோரும் ஸுத்ரவாக்பங்களோடுகூடின சதபதமுழுமையும் உபதே சிக்கப்பெற்றார்கள். எல்லாச்சிவ்யர்களும் பரிசுத்தர்களாயும் மிகுந்த ஸந்தோஷமடைந்தவர்களாயும் சென்றார்கள். ஸுவர்யரால்உபதேசிக்கப்பட்ட பதினைந்து சாகைகளான இந்த வித்தைகளை இஷ்டப்படி நிலைக்கக் கூட்டுவிட்டு அதன்பிறகு பொருளைச் சிந்தித்தேன். அரசனே! 'இதில் பிராம்மணர்களுக்கு ஹிதமும் ஸத்யமுமாயுள்ளது எது? மேலானபொருளும் எது?' என்று சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கும் பொழுது, வேதாந்தஞானத்தில்வல்லவனுன விப்ரவாவஸாவென் கிற கந்தர்வன் அவ்விடம் வந்து என்னை நோக்கி, வேதத்தைச் சேர்ந்த இருபத்துநான்கு கேள்விகளைக் கேட்டான். அரசனே! அப்பொழுது மனஸமென்கிற யுக்திவிஷயமாய் இருபத்தைந்தாவதுகேள்வியைக் கேட்டான் ஒ! அரசனே! புருஷர்ஷேஷ்ட! விப்ரவாவிப்ரவம், புருஷன், பிரகிருதி, மித்திரன், வருணன், ஞானம், <sup>4</sup>ஞேயம், <sup>5</sup>ஞன், <sup>6</sup>அஜஞன், <sup>7</sup>கம், <sup>8</sup>தபஸ், <sup>9</sup>அதபஸ், ஸுவர்யாதிஸுவர்யர்கள்,

1 வைசபபாயனா.

6 அறியாதவன்.

2 சாவககள்.

7 ஆனந்தப்.

3 வெளியிடப்பட்டது.

8 ஸ்லோசனை.

4 ஞானவிஷயம்.

9 ஸ்லோசியாவம்.

5 அறிகின்றவன்.

வித்யாவித்யைகள், 'வேதயாவேதயம், சலம், அசலம், ³ அவ்யயம்,  
 ⁴ அசூரம், சேஷமயம் ஆகிய இவற்றைப்பற்றி மிகவும் சிறந்த கேள்  
 வியைக் கேட்டான் முஹாராஜனே! பிறகு, கந்தர்வஸ்ரேஷ்டனுன்  
 அரசனைப்பார்த்து நான், 'நீ கிரமமாக அர்த்தமுள்ளதும் உத்தமமுமான  
 கேள்வியைக் கேட்டாய் ஒரு முகூர்த்தகாலம் இருக்கவேண்டும்.  
 இதைப்பற்றி ஆலோசிக்கிறேன்' என்று சொன்னேன் அந்தக்கந்தர்  
 வன், 'ஆகட்டும்' என்று சொல்லிவிட்டு மெளனமாயிருந்தான் பிறகு,  
 மறுபடியும் நான் ஸூஸ்வதிதேவியைத் தியானித்தேன் என்னுடைய  
 மனத்தினாலே 'அந்தக்கேள்வியானது தயிரிலிருந்து நெய்போல எடுக்  
 கப்பட்டது'. ஓ! அரசனே! அப்பொழுது, உபநிஷத்தையும் பரிசேஷ  
 மென்கிற மிசசவாக்கியத்தையும் மனத்தால ஆராய்ந்துதன். ஓ! ராஜ  
 ஸ்ரேஷ்டனே! ஐயா! சிறந்தயுக்திரூபமான வித்தையைப்பாச்ததுவிட்டு  
 மோசூத்திற்கு நன்மையும் இருபத்தைந்தாவதான ஆத்மாவை அடைந்  
 தவனுன் நான் உனக்குச்சொல்லியதும் (வேதம்வார்த்தைத்தண்டாநிதி  
 இவைகளை அபேக்ஷித்து) நான்காவதுமாயிருக்கிற இந்த வித்தையைச்  
 சொன்னேன். அரசனே! பிறகு, உடனே நான் விப்ரவாவஸாவென்  
 கிற கந்தர்வராஜனைப்பார்த்து, 'நீ என்னிடம் இப்பொழுது கேட்ட  
 கேள்வியைச்சொல்லுகிறேன்; கேள். ஓ! கந்தர்வஸ்ரேஷ்டனே! நீ கேட்ட  
 விப்ரவாவிப்ரவமென்பதில் விசவத்தைப் பரமாயும் சென்றதும் இனி  
 வருவதுமான ஸம்ஸாரபயத்தைச் செய்கிறதாயும் குணங்களைச் செய்  
 கிறடியால் மூன்றாகுணங்களையதொயுமுள்ள அவ்யக்தமாக அறிய  
 வேண்டும். அவிப்ரவம் நிஷ்களனுன ஆத்மா., விசவாவிசவமென்கிற  
 இரட்டையானது இப்படியே காணப்படுகிறது அவ்யக்தத்தைப் பிர  
 கிருதியென்றும் நிர்க்குணத்தைப் புருஷனென்றும் சொல்லுகிறார்  
 கள். வருணனைப்பிரகிருதியாகவும் மித்திரனைப்புருஷனைகவும் ஞானத்  
 தைப்பிரகிருதியாகவும் ஞேயத்தைப்புருஷனைகவும் சொல்லுகிறார்கள்.  
 ④ அஜ்ஞாமானது அவ்யக்தமென்று சொல்லப்பட்டது. ஞேயே நிஷ்  
 களனுகச் சொல்லப்படுகிறன். கமென்றும் தபலென்றும் அதபலென்  
 றும் ஒம்மால் சொல்லப்பட்டவற்றில் இந்தப் புருஷன் 'க' என்று  
 சொல்லப்படுகிறார். தபலைப் பிரகிருதியாகச் சொல்லுகின்றார்கள்.  
 அதபலென்பவன் நிஷ்களனுகக் கருதப்பட்டான். ⑤ ஸுவீர்யம் அவ்

1 அறியக்கூடியது அறியக்கூடாதது.

2 ஒருசொல் விடப்பட்டது.

3 நாசமற்றது.

4 குறைவற்றது.

5 அறியாதது.

6 ஸாக்ரூபன்.

7 ஜனங்களை விஷ்யத்தில் ஏங்கின்றது.

ககுஞ்சி

## ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

யக்தமென்று சொல்லப்பட்டது. <sup>1</sup> அதிலூர்யன் <sup>2</sup> நிஷ்டகளன். அவ்யக்தமானது அவித்தையாகச் சொல்லப்பட்டது. புருஷன் வித்தையாகச் சொல்லப்படுகிறான். அவ்யக்தம் <sup>3</sup> அவேத்யமாகவும் புருஷன் <sup>4</sup> வேத்யஞகவும் சொல்லப்படுகிறார்கள். நீ சௌல்லிய சலாசலம் என்பதையும் என்னிடம்கேள். ஸ்ரூஷ்டிப்ரளயங்களுக்குக்காரணமானபிரகிருதியைச் <sup>5</sup> சலமாகச் சொல்லுகிறார்கள். ஸ்ரூஷ்டிப்ரளயங்களுக்குக்கார்த்தாவாகாத புருஷன் <sup>6</sup> அசலைக நினைக்கப்பட்டான். இருவரும் <sup>7</sup> அஜ்ஞர்கள். <sup>8</sup> நிலையுள்ளவர்கள். இருவரும் <sup>9</sup> சஷ்யமில்லாதவர்கள். இருவரும் ஜனனமில்லாதவர்கள். நாசமுமில்லாதவர்களென்று ஆத்மாவின்கதியில் உறுதியுள்ளவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். இவ்வுகைல் கீலர் ஸ்ரூஷ்டியில் ஜனியாததை சஷ்யமில்லாததால் அவ்யயமாகச் சொல்லுகிறார்கள். வித்வான்கள் இவனுக்கு சஷ்யமில்லை என்கிற காரணத்தால் புருஷன் அசஷ்யஞகவும் (அவ்யக்தத்தைக்) குணங்களுக்கு சஷ்யமேற்படுவதால் பிரகிருதியாகவும் கார்த்தாவாயிருப்பதால் அசஷ்யமாகவும் சொல்லுகிறார்கள். உனக்கு மோசஷ்த்திற்குரிய நான்காவதான இந்த நியாயவித்தை சொல்லப்பட்டது. ஓ! விப்வாவஸ-வே! வேதவாதிகளெல்லாரும் <sup>10</sup> கர்மாவினாலே வித்தையோடுகூடத் தனத்தைத்தேடி நித்யமான கர்மத்தில் ஒரே திருஷ்டியுடையவர்களாக நினைக்கப்படுகிறார்கள். கந்தருவர்ஷேஷ்டனே! இந்தப்பிராணிகள் இருப்பதற்கு இடமும் அவைகளால் நழுவாப்பெற்றதும் வேதத்தின் பொருளுமான (அந்த) வேத்யத்தை எவர்கள் அறியவில்லையோ அவர்கள் பிறப்பதும் இறப்பதுமாக இருக்கின்றார்களா. அங்கங்களுடலும் உபாங்கங்களுடலும் வேதங்களை அத்தியயனம் செய்தும் வேதத்தாலறியவேண்டியதை அறியாதவன் வேதங்களாகிற சமைகளைச் சுமக்கிறவனே. ஓ! கந்தருவர்ஷேஷ்ட! நெய்யில் விருப்பத்துடன் கழுதைப்பாலைக்கடைபவன் அதில் அசத்தமான

1 குரியனை அதிகரமித்தவன்.

4 அறியக்கூடியவன்.

2 நிக்குணன்.

5 சலிக்கிறதாக.

3 அறியக்கூடாதது.

6 சலிக்காதவஞக.

7 ஒன்று ஜடம்; மற்றவன் ஞானருப்பீனயன்றி ஞானமுள்ளவனால்லன்.

8 அனுதிகள்.

9 ஒன்று பரிஞ்ஞமத்தால்; மற்றவன் ஸ்வபாவத்தால்.

10 [வேதவித்தையாகிற] தனத்தை நியாய சாஸ்திரத்துடன் சேர்த்து [குருவேலை முதலிய] கர்மத்தினால் எல்லா வேதங்களும் நித்ய கர்மத்திலேயே திருஷ்டியுள்ளவைகளாக நினைக்கப்பட்டவைகள் என்ற அறியத்தக்கண என்பது பழையவுரை.

பொருளீபேயல்லாமல் 'ஆடையையாவது நெய்யையாவது காணத்து போல வேதங்களையுணர்ந்து வேத்யத்தையும் அவேத்யத்தையும் அறியாதமூடப்பத்தியுள்ளவன் கேவலம் வேதமாகிறசமையைச்சுமக்கிறவனுக்க் கருதப்படுகிறேன். தனக்கு அடிக்கடி ஐனனமரணங்களேற்படாதபடி இந்தவேதபாவேத்யங்களை அவைகளிலேயே மனத்தைநிலைக்கச்செய்து எப்போதும் பார்க்கவேண்டும் ஒ! காசியப்! நித்யமானஜனனமரணங்களை ஆலோசித்து இந்தவேதத்தையும் (விசாரித்து) இதில் நசிக்கிறதானதாமத்தைத்தள்ளிவிட்டு அழிவில்லாது (மோசங்க) தாமத்தைப்பற்றிக்கொண்டு ஒவ்வொருநாளும் இடைவிடாமல் (வேத்யாவேத்யங்களை) நன்றாகபபார்த்தால் அவன் கேவலங்கி இருபத்தாறுவதானபரமாத்மாவைப் பார்க்கின்றேன். சாசுவதனுண அவ்யக்தன் வேறு. இருபத்தைந்தீமவனுண ஜீவன் வேறு. ஸாதுக்கள் அந்தஜீவஸ்வருபத்திலிருக்கிற அந்தசனை ஒருவனென்று பார்க்கிறார்கள் ஆகையால், பரமபதத்தை விரும்புகின்றயோகிகரும் சூனிகரும் ஜனனமரணபயத்தினுலே அழிவில்லாதவனுயிருந்தும் இருபத்தைந்தாமவனுணஜீவனைச் சிலாகிக்கிறதில்லை' என்றுசொன்னேன் விசவாவஸா, 'ஓ! பிராம்ம ணைத்தமரே! உம்மால்சொல்லப்பட்ட இந்தஇருபத்தைந்தாமதை நான் அப்பீடிஅறியவில்லை. அதை நீர் சொல்லவேண்டும். ஜூகிஷவ்யர், அவலிதர், தேவலர், பிரம்மாவிஷியானபராசரர், புத்திமானனவார் ஷகண்யர், ஸந்யாவியானபஞ்சசிகர், கபிலர், சுகர், கௌதமா, ஆர்வஷி ஷேணர், மஹாத்மாவான கர்க்கர், நாரதர், ஆஸாரி, புத்திமானன புலஸ்தியர், ஸநத்குமாரர், மகாத்மாவானசுக்கிரர் இவர்களிடம் நான் கேட்டேன். பிதாவானகசியபரிடமும் முன்னமேகேட்டிருக்கிறேன். அதன்பிறகு, விசவருபரும் புத்திமானுமான ருத்ரர், தேவர்கள், பிதி ருக்கள், அஸாரர்கள் இவர்களிடமிருந்தும் முழுதும் தெரிந்து கொண்டேன். அவர்களும் வேத்யத்தை நித்தியமாகசொல்லுகிறார்கள். ஓ! பிராம்மணரே! ஆகையால், அதை உம்முடையபுத்தியால் கேட்கவிரும்புகிறேன். நீர் சாங்கிரங்களில் தேர்ந்தவர்; சொல்லவல்லமையுள்ளவர்; மிக்கபுத்திமான். உமக்குத்தெரியாதது ஒன்றுமில்லை. நீர் வேதநிதியாக நினைக்கப்படுகிறீர். ஓ! பிராம்மணரே! நீர் தேவலோகத்திலும் பித்ருலோகத்திலும் புகழுப்படுகிறீர். பிரம்மலோகத்தையடைந்த முகரிஷிகளுமே உம்மைக் கொண்டாடுகிறார்கள். ஜோதிகளுக்கெல்லாம்பதியான ஆதித்யர் உமக்குப் பலமுறை சொன்னவர். ஓ! பிராம்மணரே! ஸாங்கிய

கக்ருஅ

ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

<sup>1</sup> ஞானம்முழுதும் நீர் கேட்டிருக்கிறீர். யாஜங்குவல்கியரே! அப்படி யே விரோதமாக யோகசாஸ்திரத்தையும் அறிந்திருக்கிறீர். நீர் ஓய மற உணர்ந்தவர்; சராசரங்களையறிகின்றவர். <sup>2</sup> தயிரிலிருந்து வெண் ணையைக் திரட்டினுட்பதுபோல அந்தஞ்ஞானத்தைக் கேட்கவிரும்புகிறேன்' என்றுசொன்னான் நான், 'கந்தருவப்ரேரஷ்டனே! நான் உன்னை எல்லாவற்றையுமறிந்தவனுகவே நினைக்கிறேன். ஒ! அரசனே!

என்னைப் பரீக்ஷிக்கவிரும்புகிறேய். ஆகையால், நான் கேட்டபடி (சொல்லுகிறேன்;) தெரிந்துகொள். அறிகிறவனுயிருப்பதால் இருபத்தைந்தாமவன் பிரகிருதியை அறிகிறேன் ஒ! கந்தருவ! பிரகிருதியோ இருபத்தைந்தாமவனை அறிகிறதில்லை ஸாங்கியபோகங்களைடைய அர்த்தத்தின்தத்தையுணர்ந்தவர்கள் வேதத்தில்சொன்ன படி ஞானம்பீரதிபலிபபதால் அதைப் பிரதானமாகசொல்லுகிறோர்கள். குற்றமற்றவனே! இவன் எப்பொழுதும் பார்க்கிறவனும் பாராதவனுமாயிருந்துகொண்டு பார்க்கிறேன். வேறொருவன் எப்பொழுதும் இருபத்தாறுமவனைதன்னையும் இருப்பத்தைந்தாமவனையும் இருபத்துநான்காவதையும் பார்க்கிறேன். இவனை அடுத்துப் பார்க்கிறவீரன் பார்க்கிறவனுயிருந்தும் (இவைகளைப்) பார்க்கிறதில்லை. இருபத்தைந்தாமவனை ஓவன், 'எனக்குமேலே வேறு ஒருவனுமில்லை' என்று அபிமானிப்பான். ஞானக்கண்ணுடையவர்களாலே இருபத்துநான்காவது (தாமென்று) பார்க்கத்தக்கதில்லை. மத்ஸ்யமானது ஜலத்தைஅனுஸரித்துசசெல்வதுபோல ஓவனாவன் செலுத்தபடுகிறபடி (பிரகிருதியை அனுஸரித்து) பிரவிருத்திபான். மத்ஸ்யம் அறிவதுபோல ஓவனும் எப்பொழுதுமுள்ளஸ்னேகத்தாலும் ஸூறவாஸத்தாலும் அபிமானத்தாலும் பிரகிருதியையும் தன்னையும் ஒன்றாகவேஅறிகிறேன். ஒருவனுயிருந்தலே அறியாதவரையில் ஸம்ஸாரத்தில் முழுகுகிறேன். <sup>3</sup>பிரம்மபாவத்தை அடையும்போது ஸம்ஸாரத்திலிருந்தும் வெளிப்படுகிறேன். ஒருபீராம்மணன், 'நான் வேறு; இந்தப்பிரகிருதி வேறு' என்று நினைக்கிறபொழுது கேவலாகி இருபத்தாறுவதான பரமாத்மாவைப் பார்க்கிறேன். ஒ! அரசனே! பரமன் வேறு. இருபத்தைந்தாழுவன் வேறு! அந்த ஓவனிடத்திலிருப்பதால் ஸாதுக்கள் அவனை ஒருவன்னன்றே அறிகிறார்கள். ஒ! காசியபா! அதனால் ஜனமரணத்துக்குப் பயந்தவர்களும் இருபத்தாறுமவனைப்பார்க்கிறவர்களும் அவனையே பற்றியிருப்பவர்களும் சுத்தர்களும் ஸாங்கியுர்களும் யோகிகளும், அச்சதனு

யிருந்தும் இந்த இருபத்தைந்தாமவீனைச் சிலாகிக்கிறதில்லை. அவன் கேவலஞகிப் பிரம்மத்தைப் பார்க்கும்பொழுது எல்லாவற்றையும் அறிந்த வித்வானை மறுஜன்மத்தை அடைகிறதில்லை ஒ! களங்க மில்லாதவேனே! இவ்விதம் ஜடமான பிரகிருதியையும் அறிகிறவனை ஜீவீனையும் 1ஞானரூபமானபரம்மத்தையும் வேதத்தினதிருஷ்டாந்தத்தைக்கொண்டு உள்ளபடி சொன்னேன் ஒ! காசயப! பார்க்கிற தும் பாராததும் சேஷமத்திற்கு ஹிதானதத்வத்தைப் பாராததும் ஜடமற்றானகத்தமும் ஜடத்துடன்கூடியதுமான இருபத்தைந்தாவதும் பரமானஇருத்தாருவதும் சொல்லப்பட்டன' என்று சொன்னேன், விப்ரவாஸா, 'ஓ! பிரடவே! உபாஸல் உண்மையும் சபமும் சேஷமத்திற்குரியதும் தேவதைகளுக்கு ஆதியமான இவ்விஷயம் உள்ளபடி நன்கு சொல்லப்பட்டது உமக்கு எப்பொழுதும் அழிவில்லாதயேநைம் உண்டாகட்டும் அறிவிழசிறந்தும் மூம் எப்பொழுதும் புத்திபூர்வமாக நமஸ்கரிப்பேன்' என்று சொன்னான். இவ்விதம் சொல்லிவிட்டு, 2சோபைபொருந்தியருபத்தால்வினக்குகின்றவனும் பூரம் ஸந்தோஷமுள்ளவனைக் காணப்படவனும் மகாத்மாவுமான அந்தக்கந்தருவன் புகழ்ந்து என்னைப் பிரதக்கினாம் செய்துவிட்டு ஸ்வர்க்கத்தை நோக்கிச் சென்றான் ஒ! அரசனே! பிரம்மாமுதலான தேவர்களுக்கும் பூமியிலும் பாதாளத்திலும்வலிக்கிறவர்களுக்கும் சேஷமத்திற்குரியமாக்கத்தை அடைந்திருக்கின்றவர்களுக்குமே அந்தச் சாஸ்திரத்தை நன்றாகவெளியிட்டான் ஞானத்தால் காந்திப்பட்டு இந்தசசாஸ்திரம் ஸாங்கியதர்மத்தில் பற்றுள்ள எல்லாஸாங்கியர்களுக்கும் யோகதர்மத்தில்பற்றுள்ள யோகிகளுக்கும் மோக்ஷத்தில் விருப்பமுள்ள மற்றமனிதர்களுக்கும் உரியது. ராஜஸ்ரேஷ்டனே! 'ஞானத்தால் மோக்ஷமுண்டாகிறது; அஜஞானத்தாலுண்டாகிறதில்லை' என்று இவ்விதம் சொல்லுகின்றார்கள. ஆகையினால், ஆக்மாவை ஐனனமரணங்களிலிருந்தும் விடுவிட்டக்கூடியஞானத்தை உண்மையாக்கி தேடுவேண்டும் ப்ரத்தையுள்ளவன் பிராம்மணனிடமிருந்தோ சுத்தரியனிடமிருந்தோ வைர்யனிடமிருந்தோ சூத்ரனிடமிருந்தோ சீசநிடமிருந்தோ எப்போதும் ஞானத்தையடைந்து ப்ரத்தையைக்கவேண்டும் ப்ரத்தையையுடையவீனாஜனனமரணங்கள் தொடருகிறதில்லை. பிரம்மத்திலிடமிருந்துண்டான் எல்லா வர்ணத்தார்களும் பிராம்மணர்களே. எல்லாரும்

1 வேறு பாடம்.

2 'சிநந்தசாஸ்திர ஞானத்தால்' என்றும் கொள்ளலாம்.

எங்கானும் பிரம்மத்தைச் சொல்லுகிறார்கள் । 'பிரம்மஞானத்தினால் உண்மையானசாஸ்திரத்தைச் சொல்லுகிறேன். ஸகலஜகத்தும் எல்லாமாயிருக்கிற இந்தப்பிரம்மமே. பிரம்மாவின்முகத்திலிருந்தும் பிராம்மணர்களுண்டானார்கள்; கைகளிலிருந்தும் அரசர்களுண்டானார்கள்; நாடியிலிருந்தும் வைப்பியர்களுண்டானார்கள்; பாதங்களிலிருந்தும் சூதர்களுண்டானார்கள். எல்லாவர்ணாங்களையும் வேறுவிதமாக அறியக்கூடாது. அரசனே! அவர்கள் அஜ்ஞானத்தால் அந்தஅந்த வினைக்குரியபிறவியைஅடைந்து கெட்டுப்போகிறார்கள். அப்படியே அறிவின்மானவர்ணாங்கள் மிகுந்த அஜ்ஞானத்தால் பிராகிருதமான பலபிறவிகளில் விழுகின்றன. ஆகையால், ஞானமானது <sup>2</sup>அவ்விதமாகவாவது தேடத்தக்கது இந்தப் 'பிரம்மமானது எங்குமிருக்கிறதென்பது என்னால் உனக்குச் சொல்லப்பட்டது. ஓ! அரசனே! 'பிரம்மவான்தும் மற்றவனுடைதும் அந்தப்பிரம்மத்திலிருக்கிறவனுக்கு நிலைபெற்ற மோக்ஷமுண்டென்று சொல்லுகிறார்கள். அரசனே! நீகேட்டதை நான் உனக்கு உண்மையாக உபதேசித்தேன். சோகமற்றவனுகி அதை அடையக்கடவாய். இந்தஅர்த்தத்தினுடைய முடிவை அடையக்கடவாய் நன்றாகச் சொன்னேன். உனக்கு எப்பொழுதும் சேஷமமுண்டாகுக' என்றுசொன்னார். இவ்விதம் புத்திமானுனயாஜ்ஞவல்கியரால் மிதிலாதிபதியான அரசர் உபதேசிக்கப்பட்டு உடனே பிரதியுள்ளவரானார். தேவராதனுடைய புத்திரரும் மோக்ஷத்தைஅறிந்தவருமான ஜனகராஜர் முனிவரிற்கிறந்துஅந்தயாஜ்ஞவல்கியரை ப்ரதக்ஷிணம்செய்ய, அவர் சென்றனர். 'பிறகு, அந்தஅரசர் அவ்விடத்திலிருந்து கோடிப்பக்களையும் கோடி ஸவர்ணாங்களையும் தானஞ்செய்தார். அப்பொழுது, வேதியர்களுக்கு ரத்னங்களைக் கையினால் அள்ளிக்கொடுத்தார். உடனே, அவர் புத்திரனிடம் ராஜ்யத்தை வைத்துவிட்டு யதிகருடையதார்மத்தை அஞ்சித்துக்கொண்டு வவித்தார். 'ராஜர்ரேஷ்டனே! அவர் ஸாங்கியசாஸ்திரத்தையும் யோகசாஸ்திரத்தையும் முழுதும் அத்பயனம் செய்துகொண்டு 'பிராகிருதமான தர்மா

1 அதிகபாடமானஅரைப்ர்லோகம் விடப்பட்டது.

2 'யாரிடத்திலிருந்துய' என்றும் கொள்ளலாம்

3 'ஞானம்' என்றும் கொள்ளலாம்.

4 'அந்தஞானங்கூடியுள்ளவனே ப்ராம்மணன். ' எவ்வெயிருந்தாலும் ஞானங்கூடியுள்ளவனுக்கு நித்யமானமோக்ஷமுண்டென்று சொல்லுகிறார்கள்' என்றும் கொள்ளலாம்.

5 அவித்தையாலுண்டான.

தர்மங்களோ, நிந்தித்து 1 நித்யனும் கேவலனுமாயிருக்கிற தன்னை அனந்தனென்றுகருதித் தர்மாதர்மங்களையும் புண்ணியபாபங்களையும் ஸத்யாஸத்யங்களையும் ஜனனமரணங்களையும் பிராகிருதமாகநிச்சயித்து அந்தப்பிரம்மத்தையே சிந்தித்தான், ஒ! மன்னரிற்கிறந்த அரசனே! தங்கள்சாஸ்திரத்தில்பிரவித்தர்களான ஸாங்கிஷர்களும் யோகிகளும் இந்தத்தர்மமுதலானவை அவித்தையின் காரியமென்று எப்பொழுதும் பார்க்கிறார்கள். பரததிற்கும் பரமானபிரம்யமானது இஷ்டாநிஷ்டங்களால்விடுபட்டு (அவனிடம்ஸ்திரமாய்) இருந்ததல்லவா? அந்தப்ரம்மத்தை விதவான்கள் எப்பொழுதும் சுத்தமுள்ளதாகச் சொல்லுகின்றார்கள். ஆகையால், நீ சுசியுள்ளவனுக்கடவாய். அரசனே! கொடுக்கப்படுவதும் அடையப்படுவதும் கொடுக்கப்பட்டதைஸம்மதிப்பதும் அவ்யக்ததாலென்று நினை. வேறு விதமாக நினையாதே. கொடுப்பதும் வாங்குவதும் அவ்யக்தமே. ‘அவ்யக்தன் கொடுக்கிறான் அவ்யக்தன் கிரகிக்கிறானன்றிருப்பதால் ஆதமாவைச்சேர்ந்தவன் ஆத்மாஒருவனே அவனைக்காட்டிலும் வேறானவன் சிறந்தவனுவான?’ என்று எப்பொழுதும் நினை. வேறுவிதமாக நினையாதே ஸகுணமான அவ்யக்தத்தையும் நிர்க்குணத்தையும் அறியாதவனும் பண்டிதனுமானவன் புண்ணியதீர்த்தஸ்நானங்களையும் யாகங்களையும் செய்யவேண்டும். குருவம்சத்திலுதித்தவனே! ஒருவன் தன்னுடைய வேதங்களாலும் தவங்களாலும் யாகங்களாலும் அவ்யக்தஸ்தானத்தை அடைகிறதில்லை. அவ்யக்தத்தை அறிந்தவன் பூஜிக்கப்படுகிறான்; அப்படியே, மகத்தத்வத்தின் ஸ்தானத்தையும் அஹங்காரத்தின் ஸ்தானத்தையும் அஹங்காரத்திற்குமேலுள்ள ஸ்தானங்களையும் அடைவான். சாஸ்திரத்தில் பற்றுதலுடையவர்களும் அவ்யக்தத்தைக்காட்டிலும் வேறாதும் நித்யமுமாயிருக்கிற புரம்மத்தை அறிகிறவர்களுமானவர்கள் ஜனனமரணமற்றும் எப்பொழுதும்நந்தமற்றும் ஸதஸ்தரூபமான பிரபஞ்சமுமாயிருக்கிற (அதையடைகிறார்கள்.) ஒ! அரசனே! நான் இந்தப் பிரம்மஜ்ஞானத்தை முன்காலத்தில் ஜனகரிடமிருந்து அடைந்தேன். அவரும் யாஜ்ஞவல்யியரிடமிருந்து அடைந்தார். ஞானமானது சிறந்தது. யாகங்கள் அப்படியல்ல (மனிதன்) ஞானத்தினால் தூர்க்கத்தைத் தாண்டுகிறான்; யாகங்களால் தாண்டுகிறதில்லை. ஒ! அரசனே! ஞானத்தை அறிந்தவர்கள் ஜனனத்தையும் மரணத்தையும்

1 இடம் காலம் பொருள்முன்றுவும் அவ்விடற்கரியவன்.

2 தாண்டுவதற்கு அரியது.

துர்க்கமாகச் சொல்லுகின்றார்கள். १பெள்திக்மான தூர்க்கத்தைத் துர்க்கமாகச் சொல்லுகிறதில்லை. (மனீதர்கள்) யாகங்களாலும் தவங்களாலும் நியமங்களாலும் விரதங்களாலும் ஸ்வர்க்கத்தையடைந்து (திரும்பவும்) பூமியில் விழுகின்றார்கள். ஆவ்கயால், மகத்தும் சுத்தமும் முங்களமும் மோஷங்கரூபமும் நீர்மலமும் பரிசுத்தமுமான படம் பொருளை உபாவிக்கக்கடவாய். ஓ! அரசனே! “கேத்ரத்தை அறிந்து உண்மையானஞானமாகிற யாகத்தை உபாவித்து ரிஷியாவாய். முன்காலத்தில் அந்தயாஜ்ஞவல்கியர் ப்ரம்மத்தைப்பற்றிய உபநிஷத்தை ஜனகராஜருக்கு உபதேசித்தார். அந்தஜனதார் (வித்வாங்களால்) தியானம்பண்ணப்பட்டதும் அனுதியும் அழிவற்றதும் சபமும் சோகமற்றதும் மோஷங்கரூபமுமான அந்தப்பிரம்மத்தை அடைந்தார்” என்று சொன்னார்.

முந்நாற்றிருபத்துநான்காவது அத்யாயம்.

சே மா கஷ தர் மம். (தோடர்ச்சி.)

(பஞ்சசிகி மூப்பு இறப்புக்களைத்தான்டும் வகையை ஜனகநுக்துச் சோல்லியது.)

யுதிஷ்டிரர், “ஓ! பரதர்ஸ்ரேஷ்டரே! மிகுந்த வல்லமையை அடைந்தோ, அதிகமானதவத்தையடைந்தோ அல்லது நீண்டஆயுளையடைந்தோ எப்படி மிருத்யுவைத்தாண்டலாம்? பெரிதானதவத்தினுலேயா? அல்லது கர்மாவினுலேயா? அத்தியயனத்தினுலேயா? ரஸாயனங்களைஉண்பதினுலேயா? எந்த உபாயங்களால் ஜராமரணங்களை அடையாமலிருப்பான்?” என்று கேட்க, பிஷ்மர் செல்லலானார்.

“இவ்விஷாத்திலும் பஞ்சசிகரென்கிற ஸன்பாவிக்கும் ஜனகருக்கும் நடந்த ஸம்வாதரூபமான பழையசரித்திரத்தைச் சொல்லுகிறார்கள். விதேஹசுலத்திலுதித்த ஜனகாஹாராஜர், வேதத்தை நன்றாய் அறிந்தவரும் தர்மார்த்தங்களில் ஸம்சயமற்றவருமான, பஞ்சசிகரென்கிற மஹரிஷியைநோக்கி, ‘ஓ! பகவானே! ஒருமனிதன் தவத்தினுலேயா அல்லது வேதாத்தியயனத்தினுலேயா மதியினுலேயா அல்லது கர்மாவினுலேயா எந்த நடக்கையினுலே ஜராமரணங்களைத்தாண்டவேண்டும்?’ என்று வினவினர். இவ்விதம் வினவ, (எல்லாவற்

## சாந்திபர்வம்.

கக்காங்

றையும்). புரத்யஸ்வமாய்களார்ந்த அந்தப் பஞ்சசிகர் விதேஹராஜரை நோக்கி, ‘இந்தஜராமரணங்களுக்கு நிவிருத்தியில்லை. ஒருவிதத்தாலும் இவைகளை மீறிச்செல்லமுடியாது. சென்றபகல்கள் மறுபடியும் திரும்புகிறதில்லை. மாண்களும் திரும்புகிறதில்லை. ராத்ரிகளும் திரும்புகிறதில்லை. எல்லாப்பிராணிகளையும் நாசந்செய்வதும் நிலையாதது மான இந்தக்காலமானது நெடுநாளாக நிலையானமார்க்கத்தை அடைகின்றது. (அதனால்) பிராணியானது பிரவாஹத்தாலிமுக்கப்படுவது போல இழுக்கப்படுகிறது. (இவ்விதம்) இழுக்கப்பட்டவனும் ஜராமரணங்களாகிற பெரியிமுதலைகளைடிடையதும் ஒடமில்லாததுமான் காலமாகிற ஸமுத்திரத்தில் முழுகுகின்றவனுமான ஒருவனும் மீறகிறது மில்லை. ஒருவனும் இவணைச் சேர்ந்தவனில்லை; இவனும் ஒருவணையும் சேர்ந்தவனுகிறதில்லை. மனைவியோடும் மற்றும் றவினர்களோடுமுன்டான சேர்க்கையானது மார்க்கத்திலுண்டானசேர்க்கைபோன்றது. ஒருவனுலும் இது நெடுநாள் ஸஹவாஸமாக முன்னமே அடையப் பட்டதில்லை. அடிக்கடி அதனேடு சேர்ந்தும் விடப்படுகிறார்கள். காலத்தால்சென்றுகொண்டிருக்கிற பிராணியர், காஷிக்கின்ற மேகங்கள் காற்றினால் பிரிக்கப்படுவதுபோல, அந்தஅந்தக்காரணங்களால் ஆடிக்கடி பிரிக்கப்படுகின்றன. ஜராமரணங்கள் செந்நாய்கள்போல வசி மையுள்ளவைகளும் சிறியவைகளும், பெரியவைகளுமான எல்லாப்பிராணிகளையும் விழுங்குகின்றன. எப்பொழுதுமுள்ளவைகளும் நிலையில்லாதவைகளுமாயிருக்கிற இவ்விதப்பிராணிகள் பிறக்கும்போது எப்படி ‘ஸந்தோஷிக்கலாம்?’ மரிச்கும்காலத்திலும் வருத்தத்தை அடையக்கூடாது. ‘நான் எங்கிருந்துவந்தேன்? நான் யார்? எங்கே போகப்போகிறேன்? எவனைச்சேர்ந்தவன்? எவ்விடத்திலிருந்தேன்? எதனால் எங்கே உண்டாகப்போகிறேன்?’ என்று ஏன் வருத்தப்படுகிறும்? ஸ்வர்க்கத்தைப் பார்த்தவனுமில்லை. அப்படியே நரகத்தைப்பார்த்தவனுமில்லை. வேதங்களை அதிக்ரமியாமல் தானஞ்செய்யவும் ‘வேண்டும்; யாகஞ்செய்யவும் வேண்டும்’ என்று மறுமொழிக்கிறார்கள்’ என்று சொன்னார்.

கக்காசு

ஸ்ரீ மஹரபாரதம்.

முந்தூற்றிருபத்தெந்தாவது அந்யாயம்.

மோக்ஷதர்மம். (தோட்டிச்சி.)

(ஜனகருக்கும் ஸாலபைப்பக்கும் முக்கூலக்கணமுதலியவற்றைப்பற்றி  
நடந்த ஸம்வாதம்.)

ஏதிஷ்டர், “ஓ! குருவம்சத்திய ராஜரிவிகளிற்கிறந்தவரே! கிருகஸ்தாப்ரமத்தைவிடாமல் எந்த அரசன் வித்தியை அடைந்தான்? மோக்ஷதத்வத்தை எனக்குச் சொல்லும். ஓ! பிதாமஹரே! இந்த விங்கசரீரமும் வ்யக்தமான ஸ்தூலசரீரமும் எப்படிவிலக்கப்படுகின் றனவென்பதையும் மோக்ஷத்தின் பரமானதத்வத்தையும் எனக்குச் சொல்லும்” என்றாலேட்க, பிஷ்மர் சொல்லத்தொடங்கினார். “பாரத! இங்கவிஷயத்திலும் ஜனகருக்கும் ஸாலபைனன்பவருக்கும் நடந்தஸம்வாதரூபமான ஒரு பழையசரித்திரத்தைச் சொல்லுகின்றார்கள். முன்காலத்தில், ஸன்யாஸத்தின்பயணை அடைந்தவரும் மிதிலாதிபதியும் தர்மத்வஜரென்று பிரவித்திபெற்ற வருமான ஜனகரென்கிற ஓர் அரசர் இருந்தார். <sup>1</sup>வேதத்திலும் மோக்ஷசாஸ்திரத்திலும் தம்முடையசாஸ்திரமான ராஜநிதியிலும் தேர்ச்சிபெற்றஅவர் இந்திரியங்களை அடக்கிக்கொண்டு இந்தப்பூமியை ஆண்டுவந்தார். உலகங்களிலுள்ள வேதவித்துக்களும் பிராஜ்ஞர்களுமான மற்றமனிதர்கள் அவருடைய அந்தநல்லநடக்கையைக்கேட்டுப் புருஷர்களிற்கிறந்த அந்தஜனகரை விரும்பினார்களா. பிறகு, தர்மத்தைப்பிரதானமாகவுடைய அந்தயுகத்தில் யோகதர்மத்தைஅனுஷ்டிக்கின்ற ஸாலபையென்கிற ஒருபிரஷ்டாகியானவள் (பூமிமுழுமையும்) ஸஞ்சரித்தாள். இந்தஉலகமுழுமையும்ஸஞ்சரிக்கின்ற அந்தஸாலபையானவள் அங்கங்கே திரிதண்டிகளானயதிகள், ‘மிதிலாதிபதி மேஷஷ்சாஸ்திரத்திலிருந்து’ என்றுசொல்வதைக்கேட்டாள். அவள், மிகவும்ஸ்திரமான ஜனகருடையசரித்திரத்தைக்கேட்டு உண்மையா அன்றாவென்று ஸந்தேகத்து அவரைப் பார்க்க விரும்பினாள். அப்பொழுது, குற்றமுற்ற அங்கங்களுடையஅவள், உடனே யோகசக்தியினால் தன்னுடையபழையரூபத்தைத்தள்ளிவிட்டு மிகவும்உத்தமமானவேறுரூபத்தை எடுத்தாள். அழகானபுருவங்களும் தாமரைமலர்கள்போன்றகண்களுமுடைய அந்தஸாலபையானவள் வேகமுள்ள அஸ்திரத்தின்கதிபோல நடந்து இமைப்பொழுதில்

1 தர்மகாண்டத்திலும்.

விதேக அரசர்களுடைய புத்தனத்தை அடைந்தாள். அவள் செல்வ வாண்களால் நிரம்பியதும் அழகுள்ளதுமான மிதிலையை அடைந்து பிச்சாடனமென்கிற வியாஜத்தினால் மிதிலாதிபதியான ஐனக்ரைக் கண்டாள். அப்பொழுது, அரசர் அவளுடைய சிறந்த அழகைப் பார்த்து, ‘இவள் யார்? யாரைச்சேர்ந்தவள்? எங்கிருந்து வருகிறாள்?’ என்று ஆச்சரியத்தை அடைந்தார்; பிறகு, அவளுக்கு நல்வரவுக்குறி உத்தமமான ஆஸனங்கொடுத்துப் பாதபராஷாளனம் செய்து பூஜித்துச் சிறந்த அன்னத்தினால் திருப்தியடையும்படி செய்தார். பிறகு, அரசர் மந்திரிகளால் குழப்பட்டுப் போஜனம் செய்தவளும் பிரீதியடைந்தவளுமான அந்தப்பிச்சாகியை ஸர்வபாஷ்யங்களுமுணர்ந்த பண்டிதர்களின் கடுவில் சிலகேள்விகளைக் கேட்டார் ஒ! அரசனே! யோகத்தை அறிந்தஸாலபை, ‘யோகதர்மங்களில் இவன் முக்தனே அல்லனே’ என்றஸம்சயத்துடன் அவருடைய புத்தியிலூ தன்னுடைய புத்தியினால் பிரவேசித்தவளானாள். அந்த ஸாலபையானவள் இவருடைய நயனங்களின் கிரணங்களைத் தனது கிரணங்களோடு சேரச் செய்து நேத்ரங்களால் அவரை ஏவி யோகத்தினாலுண்டான (மனே) பந்தங்களால் கட்டினார். ராஜப்ரேஷ்டனே! ஐனக்ராஜரும் சிரித் துக்கொண்டு இவளுடைய அபிப்பிராயத்தை (தம் அபிப்பிராயத்துடன் கலவாமல்) வேறுபடுத்தித் தம்முடைய அபிப்பிராயத்தினால் அவளுடைய அபிப்பிராயத்தைத் தாம் கிரகித்தார். அப்பொழுது, குடைமுதலானவைகளில்லாத ஐனக்ராஜருக்கும் திரிதண்டமுதலானவையில்லாத ஸாலைபைக்கும் ஒரு சர்த்தில் ஒருஸம்வாதம் உண்டாயிற்றி. அதனைச் சொல்லுகிறேன்; கேள். பூபதியானஐன்கர், ‘பூஜிக்கத்தக்கவளான (உன்னுடைய) இந்தயோகானுஷ்டானமானது எவ்விடத்தில் அப்யவிக்கப்பட்டது? எங்கே போகிறோம்? நீ யாரைச்சேர்ந்தவள்? எங்கிருந்துவருகிறோம்? சாஸ்திரவிஷயத்திலும் பிராயத்தின்விஷயத்திலும்’ ஜாதிவிஷயத்திலும் உண்மையானது அறியப்படவில்லை. ஆகையால், இந்தவிஷயங்களில் என்னுடன் சேர்க்கையின் நிமித்தம் விடைக்கறவேண்டும். என்னை நீ குடைமுதலான (போக்ய) விசேஷங்களில் முக்தனென்று உண்மையாக அறியக்கூடவாய். நீ என்னால் பூஜிக்கப்படத்தக்கவளென்று தோன்றுவதனால் நான் உன்னை நன்றாய் அறியவிரும்புகிறேன். முற்காலத்தில் வைசேஷிகசாஸ்திர ஐனானத்தை ஸினக்கு உபதேசித்தவரும் மோசங்காஸ்திரத்தை நன்றா

<sup>1</sup> இதனால் தன்னுடையபுத்தி அவளுடைய புத்தியினால்பிரவேசிக்கப்படவில்லை என்று காணப்பித்தார்

கச்சொல்வதில் ஒப்பற்றவருமான எனது ஶூஷார்யர் யார், என்பதைக் கேள். நான், பராசரமஹரிஷிக்கு ஸமானகோத்ரமுடையவரும் பிராய முதிர்ந்தவரும் மஹாத்மாவும் ஸன்யாவியுமான பஞ்சசிகருக்கு மிக்க ப்ரியனுணசிவ்யன். நான் ஸாங்கியஞானம் (பீர்க்கம் ராஜநிதி ஆகிய (ஞானம் உபாஸனம் கர்மம் என்கிற) இந்தமூன்றாவதிதமான மோக்ஷத்துமத்திலும் வெகுதூரஞ்சென்று ஸந்தேகந்தெளிந்தவன். அந்தப் பஞ்சசிகர் (ஸன்யாவியானதால்) சாஸ்திரத்தில்கண்டபடியான மார்க்கத்தினால் இவ்வுலகத்தில் ஸஞ்சரிச்கையில் முன்னெருகாலத்தில் என்னிடத்தில் மழைக்காலமான நான்குமாதங்கள் ஸாகமாக வலித்தார். ஸாங்கியர்களில் சிறந்தவரும் அர்த்தத்தை நன்றாகப் பார்த்தவருமான அவர் மூன்றாவதிதமான மோக்ஷத்தமத்தையும் எனக்கு உண்மையாக உபதேசித்தார். ராஜ்யத்திலிருந்து விலகும்படி செய்யவுமில்லை நான் மேல்னபதத்திலிருந்துகொண்டு மோக்ஷத்தை அடுத்த மூன்றாவதிதமான அந்த எல்லாவிருத்தியையும் ஆசையற்றவனும் ஒரு வனுமாயிருந்து அலுஷ்டிக்கின்றேன் வைராக்யமோ இந்த மோக்ஷத்திற்கு உயர்ந்தஸாதனம் முக்திபெறுவதற்குக்காரணமான வைராக்யமும் ஞானத்தினால்தான்உண்டாகிறது. ஞானத்தினால் <sup>1</sup>யத்னத்தைச் செய்கின்றன. யத்னத்தினால் <sup>2</sup>பெரியஅறிவு அடையப்படுகிறது. மஹத்தான ஞானம் ஸாகதுக்கமுதலான இரட்டைக்குருடைய நாசத்திற்குக் காரணமாகின்றது. அந்த இம்மூன்றின் வித்தியானது, <sup>3</sup>பிராயத்தை அதிக்ரமித்தது. துவங்துவமில்லாத இந்த மேலான வித்தியானது இவ்வுலகத்திலேயே ஸங்கம்விட்டு மோஹம் நீங்கி ஸஞ்சரிக்கிறவனுண என்னால் அடையப்பட்டது. (உழவு முதலியவற்றால்) மிருதுவானதும் ஜலத்தினால் நசைக்கப்பட்டதுமான பூமியானது முளையை உண்டாகச்செய்வதுபோல மனிதர்களுடைய கர்மமானது மறுஜன்மத்தை உண்டாகச்செய்கின்றது. ஒட்டிலாவது அல்லது வேறு எதிலாவது நன்றாக வறுக்கப்பட்ட வித்தான்து முளைக்குக்காரணமாயிருந்தும் முளைக்குந்தன்மையில்லாமையால் முளைக்கிறதில்லை. சிளையன்கிறவார்த்தையுடன் கூடின பெயரெடுடையவரும் பிச்சாவுமான அந்தப்பகவானுலே (வாஸனையாகிற) வித்தில்லாமல், செய்யப்பட்டமையால் என்னுடையஞானமானது விஷயங்களில் சேல்லுகிறதில்லை;

1 முயந்தி; 'யோகாப்யாஸம்' என்பது பழையக்காரர்.

2 'மஹத்' என்பது மூலம்; 'ஆத்மஜாஞம்' என்பது பழையக்காரர்.

3 மிருத்யுவலஜயித்தது.

திலும் பற்றுகிறதில்லை ; <sup>1</sup> ஸ்திரமுதலானஇடத்திலும் பற்றுகிறதில்லை. பீயனில்லாமையால் இவற்றின் விஷயத்திலுண்டான விருப்புவெறுப்புக்களிலும் பற்றுகிறதில்லை. என்னுடைய வலக்கையை சந்தனத் தினால்நன்னீப்பவனும் இடத்தையை வாஜாவெட்டுவனுமாகிய இவ்விருவரும் எனக்குசரமானவர்கள் அப்படிப்பட்டான், ஸாகியும் பயணியடைந்தவனும் ஒட்டாஞ்சில்லீரும் கல்லும் பொன்னும் ஸமமானவனும் பற்றற்றவனும் மற்றுபதிகளோடுகூடியவனுமாகி ராஜ்யத்திலிருக்கின்றேன் மோகஷர்மததில் மூன்றாவிதமானங்களைக் களால மோகஷர்மததில் மூன்றாவிதமானங்களைக் காணப்படுகின்றன. மோகஷர்ஸ்திரத்தையறிந்தவர்களான சிலஜனங்கள் உலகத்தில் உத்தமமானஞானத்தையும் எல்லாக்கர்மங்களையும்விடுவதையும் ஞானங்கடையாகச் சொல்லுகின்றனர் ரொல்லுகின்றார்கள் நானுக்கமாகப்பார்க்கின்றவர்களான மற்றயதிகள் கர்மநிவ்டையைச் சொல்லுகின்றார்கள் மஹாத்மாவான அந்தப்பஞைசிகர் கேவலஞானமும் கேவலகர்மமுமாயிருக்கிற அந்தஇரங்கடையுமே தன்னிவிட்டு இந்தமூன்றுவது நிவ்டையை நன்றாகச் சொல்லியிருக்கிறார் பயமும் நியமும் காமமும் துவேஷமும் ஸ்திரமுதலான பரிச்சிரகமும் காவமும் டம்பமும் ஸ்நேகமும் துகிய இவைகளில் இருக்கும் விஷயத்தில் அந்தயதிகள் கிருகஸ்தர்களோடொப்பானவர்களே. திரிதண்டமுதலானவையிருக்கையில் ஒருஞானத்தினால் மோகஷமிருக்குமேயானால் குடுமுதலானவைகளிருந்தால் என்மோகஷமேற்படாது ? , பற்றிதலானது இருவருக்கும் ஸமம்தானே இவ்வுலகத்தில் எவனுக்கு எந்தன்றக்காரணத்தால் கர்மத்தில் பயன் ஏற்படுகின்றதோ அவன் தன்னுடையாயனுக்காகக் கொள்ளப்பட்ட எல்லாத் திரவியத்திலும். அதைஅதைப் பற்றுகின்றன் கிருகஸ்தார்மதத்தில் தோஷத்தைப் பார்த்து வேறு ஆஸ்ரமத்தில் பிரவேசிக்கின்றவன் ஒன்றைவிட்டு மற்றொன்றைக்கிரகிக்குவனுறைலும் <sup>1</sup>ஸங்நத்தினின்றும் விடுபடுவதில்லை. அப்படியே, (சிஷ்யர்கள்முதலானவர்கள் விஷயத்தில்) நிக்ரஹானுக்ரஹநிருபமான அதிகாரமானது ஸமானமாயிருந்தலால் அரசர்களுக்கொட்டுவான பிரச்சாரர்கள் எந்தங்கீரணத்தினாலை விடுபடுகிறார்கள் ? இத்தில் யஜமானத்தன்மையானது இருந்தாலும் கேவலம் ஞானத்தினாலேயே விடுபடுகிறார்களென்றால் மேலான ராஜ்யஸ்தானத்திலிருப்பவர்கள் ஏன் விடுபடுகிறதில்லை ? நாஷாயந்தரித்தல் முன்டனஞ்செய்துகொள்ளுதல் மூன்றாதண்டம்சேர்த்துத்தரித்தல் கமன்

<sup>1</sup> 'ஸங்பைந்தலால்' என்றும் கொள்ளலாம்; ஸங்கம்சாதபிமானம்.

—வூதுகிய மோசங்காரர்க்கத்திற்குரிய வெளிப்படையான (இந்த) அடையாளங்கள் மோசங்கத்திற்குக்காரணமாகவென்பது என்னுடைய எண்ணம் இந்த அடையாளமிருந்தாலும் இந்தவுலகத்தில் துக்கத்தின் நிவிருத்திக்கு ஞானமேகாரணமானால் அடையாளம் மாத்திரம் பயன்றது “அல்லது,” துக்கத்தின்குறைவை ஆலோசித்து அடையாளத்தில் புத்திவைங்கப்பட்டதேயானால் குடைமுதலானராஜலக்ஷணங்களிலும் அந்தப் <sup>1</sup>பொதுவானப்பயன்தானே காணப்படுகிறது? ஒன்றுமில்லாமலிருப்பதில் மோசங்கமிருக்கிறதென்பதில்லை. ஏதாவதிருப்பதில் பந்தமிருக்கிறதென்பதுமில்லை. செல்வமிருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும் பிராணிபானது ஞானத்தினால் முக்கியை அடைகிறது. ஆகையால், பந்தத்துக்கிருப்பிடமான தர்மார்த்தகாமங்களும் ராஜ்யபாரமும் இருக்கையிலும் பந்தமற்ற ஸ்தானத்திலிருப்பவருகே என்னை அறியக்கடவாய் இவ்வுலகில் ராஜ்யம் அதிகாரமிவைகளின்ஸ்வரூபமும் ஸ்நேகத்திற்கிருப்பிடமான (ஸ்திரமுதலானவர்களிடத்தில்) கட்டுகிறதுமான பாசாளானது என்னாலே மோசங்கமிறபாறையில்தீட்டப்பட்ட தியாகமென்கிற கத்திபால அறுக்கப்பட்டது. பிரஸ்தாகியே! இவ்விதமானதன்மையை அடைந்தவனும் முக்தனுமானான் உன் விஷயத்தில் ஆதரவுடையவருடையிருக்கிறேன். உன் நுடைய ரூபமோ உண்மையானதன்று. அதைச் சொல்லப்போகி ரேன். என்னிடம் கேள். உனக்கு மார்த்தவம் அழகு மேன்மை பொருந்தியசீரம் (தருண) வயது இவையைனத்துமிருந்தும் நியமமும் உண்டென்பதில் சுந்தேகம் உண்டாயிருக்கிறது. உன்னுடைய செய்கையும் இந்தவேஷத்திற்குப் பொருந்தாதது. ‘இவன் முக்தனுமிருப்பானா? இராணே? ’ என்ற என்னுடையசரீரமானது அவமதிக்கப்பட்டதாகும். மூன்றுதாண்டமுடையவேலோ! யோகியாயிருந்தாலும் ஆசையுள்ளவனிடத்தில் (முந்தனுடையலக்ஷணமானது) இருக்கிறதுமில்லை. இந்தமுக்கலக்ஷணாபானது ஒன்னால் ராணுக்கப்படவுமில்லை. முந்தனுக்கு ‘மறைவானவ்யவறூரா’மில்லை என்னுடையசரீத்தை உன்னுடைய இச்சையினாலே அடைந்தாய். அபபடி. என்னுடைய <sup>2</sup>பச்சீத்தை அடைந்ததால் உனத்குண்டானதோஷத்தைக் கேள். நீ என்னகாரணத்தினால் என்னுடையராஜ்யத்திலும் பட்டணத்திலும் பிரவேசித்தாய்? யாருடையஸம்பந்தத்திற்கும் நீ என்னு

1 தாரித்ரியத்தாலுண்டானதுக்கம்குறைதல்.

2 ‘பிறனையிக்கிறவெயறும் வேண்டுவதில்லை’ என்றும் கொள்ளலாம்.

3 சரீத்தை.

டையமனத்தில் புகுந்தாப்? நீ வரணங்களுள் சிறந்த ப்ராம்மணஸ்தீ<sup>1</sup> யாயிருக்கிறுய். நானே சஷ்டரியன். நம்மிருவருக்கும் ஒரு சேர்க்கையுமில்லை. நீ வரணங்களுடைய <sup>2</sup>ஸங்கரத்தைச் செய்யாதே. நீ மோசஷ்டர்மழுள்ளவளாயிருக்கிறுய். நான் கிருகஸ்தாப்ரமத்தி விருக்கிறேன். ஆப்ரமஸங்கரமன இதுவும் உன்கு இரண்டாவது தோஷம். நீ ஸமானகோத்ரமுடையவனோ வேறுகோத்ரமுடைய ஓளோவன்று நான் அறியவில்லை. நீயும் என்னை அறியவில்லை. (ஒருபோது) ஸமான கோத்திரமுடைய என்னை அடைந்தவளானால் உன்கு மூன்றாவதான கோத்திரஸங்கரம் ஏற்படுகிறது. தவிரவும், உன்னுடையப்தியானவர் ஜிவித்திருக்கிறாரோ; அல்லது எங்கோ வது போயிருக்கிறாரோ பிறநுடைய மனைவி சேரக்கூடாதவளென்றி ரூபபதால் நான்காவதானதர்மஸங்கரம் ஏற்படுகின்றது. அப்படிப் பட்ட நீ காரியத்தை அபேக்ஷித்து இந்தக் கெட்டகாரியங்களைச் செய்கிறாயா? அல்லது, அறியாமையினுலா? அல்லது, பிராந்தியி னுலா? அல்லது, இப்பொழுது ஏதாவது உன்னுடையதோஷத்தி னால் ஸ்வதந்திரையாயிருக்கிறாயா? அபபடியானால், உனக்குஇருக்கிற சிறிது சாஸ்திரஞானமும் முழுதும் பயனற்றாகிவிட்டது உன் சித்தத்தை என்கித்தத்துடன் சேர்த்ததென்பது மூன்றாவதுதோ ஷம் இது துஷ்டைபென்பதற்கு அடையாளமாக உன்னால் வெளி யிடப்பட்டதென்று தெரிகிறது. ஐயத்தை விரும்புகிறவளான நீ என்னைமாத்திரம் ஐயிக்கவிரும்பவில்லை. என்னுடைய இந்தவையை அஷ்டத்தையும் ஐயிக்கவிரும்புகிறுய். அப்படியே, பூஜ்யர்களையும் ஐயிக்கவிரும்புகிறுய். ஆகையினுலேதான், நீ என்பஷ்டத்தைக்கெடுப்பதற்கும் உன்பஷ்டத்தை மேன்மைப்படுத்துவதற்கும் (உன்னுடைய) பார்வையை ஒவ்வொருவரிடத்திலும் செலுத்துகிறார்கள். அப்படிப் பட்ட நீ பொறுமையாலும் யோகவித்தியின் மோகத்தாலும் மயங்கி மறபடியும் விஷத்தையும் அமிருதத்தையும் சேர்ப்பதுபோல (என் புத்தியுடன் உன்புத்தியைச்) சேர்க்கிறார்கள். இவ்வுலகில், (பரஸ்பரப்) ஆசையுள்ள ஸ்தீபருஷர்களுடைய சேர்க்கையானது அமிருதத்திற்கொப்பாகும். ‘தன்னைவிரும்புகிற புருஷனைப்படவில்லை’ என்கிற அந்தத்தேஷஷமும், விஷத்திற்கொப்பாகும். (ஸ்வதர்மத்தை) <sup>3</sup> விடாதே. நன்றாக ஆராய்ந்துபார். <sup>4</sup> உனக்குரிய (யதி) சாஸ்தி

1 தலப்பு.

2 ‘மாத்யாக்ஷி:’ என்பது மூலம்; ‘என்னைவிட்டுவிடு’ என்றும் கொள்ள

3 யதிகளுக்குரிய உன்னுடைய சாஸ்திரத்துத்.

[லாம்.

ஈத்தைக் காப்பாற்று. ‘(இவன்) முக்தனீ? ’ என்று என்னை அறியவேண்டுமென்னும் விருப்பத்தை நிறைவேற்றினால். உன் னுடைய மறைவான செய்கைகளை எல்லாம் நீ என்னிடம் மறைக்கக் கூடியவள்ளை. அப்படிப்பட்ட நீ உன்காரிப்புதிற்காகவாவது வேறு அரசனுடைய கார்யத்திற்காகவாவது’ <sup>1</sup> வேதம்மாறிக்கொண்டு என்னிடம் உண்மையை மறைக்கத்தக்கவள்ளை. அரசனைக் கள்ளத்தன் மாக அனுகக்கூடாது. பிராம்மணனை எவ்விதத்திலும் அப்படி அடையக்கூடாது. பெண்களுக்குரிய சூணங்களையுடைய மனைவிகளை யும் கள்ளத்தால் அடையக்கூடாது. இவர்களைக் கபடமாக அனுகு கிறவர்கள் நாசமடைவார்கள். அரசர்களுக்கு ஐப்ரவரியம் பலம் பிராம்மணர்களுக்கு வேதம் பலம். பெண்டிர்களுக்கு அழகும் யென வனமும் கற்பும் மிகச்சிறந்தபலம் ஆகையால், தன் னுடையசேஷமத் தைவிரும்புகிறமனிதன் இந்தமுன்றையுமே பலமாகக்கொண்ட இவர்களை நேர்வழியால் அடையவேண்டும். கோணலானவழியானது கெடுதலுக்குக்காரணமாகும். (ஆகையால்,) நீ உன்ஜாதி, வித்தை, ஆசாரம், அபிப்பிராயம், ஸ்வபாவம், வரவின்நோக்கம் இவ்வளவையும் உள்ளபடி சொல்லவேண்டும்’ என்றுகேட்டார். இவ்விதம் ஸாகமில் லாதவைகளும் யோக்யமில்லாதவைகளும் பொருந்தாதவைகளுமான வார்த்தைகளைக்கூறி அரசர் விலக்கவும் ஸாலபை சலிக்கவில்லை. அரசர்சொல்லிமுடித்தபிறகு, அழகானஞ்சமூடையஸாலபை அவரை நோக்கித் தன் சர்ரத்தைக்காட்டிலும் அழகான வார்த்தையைச் சொல்லத்தொடங்கினான்.

‘ஓ! அரசனே! சொல்லின்குற்றம் ஒன்பதும் புத்தியின்குற்றம் ஒன்பதுமில்லாததும் உசிதமான அர்த்தத்தையுடையதும் பதினெட்டுக்குணங்களுள்ளதும் ஸுக்ஷமம், ஸாங்கியம், கிரமம், நிரணயம், பிரயோஜனம் இவ்வைந்துவிஷயங்களுள்ளதுமான சொற்றெடுத் வாக்கையமென்று சொல்லப்படுகிறது’ பதுத்தின்பொருள், பதம், வாக்கியறிவைகளைக் கொண்டு <sup>2</sup> பிரவிருத்திக்கும்படிசெய்யப்பட்ட ஸுக்ஷமத்தன்மைமுதலிய இந்த விஷயங்களின் லக்ஷணத்தைக்கேள். வெவ்வேறுவாவிஷயங்களில் ஞானமானது, வெவ்வேறு கப்பிரவிருத்திக்க அவைகளில் புத்தியைப்படுகுவிப்பது ஸுக்ஷமத்தன்மையாகும். ஓர் அர்த்தத்தைக்கருதிக் குணங்களையும் தோதங்களையும் அளவிட்டுப் பிரித்தறிவது ஸாங்கியமாகும். ‘இது முன் சொல்லத்தக்கது. இது பின்சொல்லத்தக்கது’ என்றுபொருள்தோன்

றச்சொல்லப்பட்ட வாக்கியம் கிரமமுள்ளதன்று வாக்கியலச்சினம் தெரிந்தவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். தாமம், அர்த்தம், காமம், மோ சூதம் இவைகளில் ஒன்றைப்பிரதிஜ்ஞங்கொய்து வாக்யத்தின் முடிவில், 'இதுதான் அது' என்று சொல்லப்பட்டது நிர்ணயமாகும். ஓ! அரசனே! இச்சையாலுண்டாகிற துக்கத்திலும் தவேஷத்தாலுண்டாகிறதுக்கத்திலும் (முறையே இதை அவசியம் செய்தேவன்கிற) ப்ரவிருத்தியும் (இந்த அவசியம் விலக்குவேனன்கிற) நிவருத்தியும் பிரயோஜனமாகும். ஓ! அரசனே! ஒரே அர்த்தத்தில் இப்படிப்பட்ட ஸுக்ஷமத்தன்மை<sup>1</sup> முதலானவைகள் சேர்ந்திருப்பதே வாக்கியம் என்று நான் சொல்வதைக்கேள். தொடர்ந்த அர்த்தங்களையுடையதும் அநேக அர்த்தமில்லாததும் யுக்தியுள்ளதும் சுருக்கமுள்ளதும்<sup>2</sup> பொருத்தமுள்ளதும் ஸங்தேகமில்லாததும் சிறந்த பொருளுள்ளதுமான வாக்யத்தைச் சொல்லப்போகிறேன். கடினமான அச்சாங்களில்லாததும் (அர்த்தத்தைத் தெரிவிப்பதில்) வெறுப்பைத் தரும் பதங்களில்லாததும் பொய்யில்லாததும் தாமார்த்தகாமங்களுக்கு, விரோதமில்லாததும் (வியாகரண சாஸ்திரப்படி) ஸம்ஸ்காரமில்லையென்பதில்லாததும் வாக்கியக்குறைவில்லாததும் பதக்குறைவில்லாததும் முறைத்தவருக்கச் சொல்லப்படாததும்<sup>3</sup> வகையினாலில்லாததும் பயனற்றதாகாததும் யுக்தியில்லாததாகாததுமான வாக்கியத்தைச் சொல்லப்போகிறேன். காமத்தினும் குரோத்தினும் பயத்தினும் லோபத்தினும் ஏழைத்தன்மையாலும் அயோக்யதையாலும் ஜெஜையாலும் தனையினும் கர்வத்தினும் ஒருங்கித்தத்திலும் சொல்லமாட்டேன். ஓ! அரசனே! சொல்லவிரும்புங்கால் சொல்லுகிறிவனும் கேட்கிறவனும் வாக்கியமும் முழுதும் ஒத்திருந்தால் அந்த அர்த்தம் பிரகாசிக்கும். வார்த்தை சொல்லுகிறவிடயத்தில் சொல்லுகிறவன் எப்பொழுது கேட்கிறவனை அவமதிக்கிறோம் அபபொழுது அந்தவார்த்தை தனக்குமாத்திரம் 'விளங்குவதேயன்றி' (அது எவ்வளவுகிறந்ததானும்) பிறரால் ஏற்றுக்கொள்ளப்படுவதில்லை. தவிரவும், தன் விடயத்தைவிட்டுப் பிறர் விடயத்தைச் சொல்லும் மனிதனிடம் சங்கையுண்டாகிறது. ஆகையால், அந்த வாக்கியமும் தேஷமுடையது. ஓ! அரசனே! கேட்கிறவனும் சொல்லுகிறவனுமான இருவருக்கும் விரோதமில்லாத அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறவனே சொல்லுகிறவன். மற்ற

1 'ப்ரவேஷ முதலிய எட்டுக்குணங்களையுடையது', என்பது பழைய ஏரா; 'கடுஞ்சொந்களில்லாதது' என்றும் கொள்ளலாம்.

2 பரம்பரையாக அர்த்தத்தைத் தெரிவிக்கும் சப்த விருத்தி.

வன் சொல்லுகிறவனால்வன். ஒ! அரசனோ! ஆகையால், அர்த்த முள்ளதும் வாக்கியலக்ஷணம் நிரம்பியதுமான இந்தவாக்கியத்தை மனத்தைவெளியில்விடாமலும் மனத்தை ஒருவழிப்படுத்தியுமிருந்து கேட்கவேண்டும். ஒ! அரசனே! 'நீ யார்?' யாரைசேர்ந்தவன்? எங்கிருந்து வருகிறோம்? என்று உண்ணே நீ கேட்டாய். அதற்கு விடையான இந்தவார்த்தையை ஒரேமனத்துடன் கேள். அரசனே! அரக்கும் கட்டையும் புழுதிகளும் ஜலத்திவ்லைகளும் நன்குசேர்ந்தி ருப்பதுபோன்றது இவ்வுலகில் பிராணிகளின் இருப்பு. சப்தம், ஸ்பரிசம், ரஸம், ரூபம், கந்தம், ஐந்து இந்திரியங்கள் ஆகிய வெவ்வேறுன இந்தப்பத்தும் அரக்கும்கட்டையும்போல ஒரு சரீரத்தில் பொருந்தி யிருக்கின்றன. இவைகளைக்குறித்து, 'நீ யார்?' என்று கேட்பவரில்லை என்பது உறுதி. அப்படிப்பட்ட தோஷமிருந்தலால் இவைகளுள் ஒவ்வொன்றும் தன்னையும் அறிகிறதில்லை; மற்றவற்றையும் அறிகிறதில்லை. நேத்திரம் தன்னைப்பார்க்கிறதில்லை. ஸ்ரோத்திரம் தன்னை அறிகிறதில்லை. ஜலமும் புழுதியும் சேர்ந்திருந்தும் ஒன்றையொன்று அறியாததுபோல இவைகளும் சேர்ந்திருந்தும் அறிகிறதில்லை. வெளியிலுள்ள மற்றக்குணங்களையே அபேக்ஷிக்கின்றன. அவைகளையும் என்னிடம் கேள். ரூபம் நேத்திரம் பிரகாசம் மூன்றும் பார்க்கும் விஷயத்தில் காரணங்கள். இதில்போலவே மற்றஞானஞேயங்களிலும் காரணங்களிருக்கின்றன. ஒருமனிதன் நன்மைதீமைகளை ஆராய்ந்துபார்க்கிறதற்குரியமனம் இந்தஞானஞேயங்களுக்கிடையிலிருக்கிறது. 'முதலில் சந்தேகிக்கப்பட்ட விஷயங்களில் உறுதிஃயச செய்வதற்குரிய புத்தி என்கிற பன்னிரண்டாவதான வேறுகுணமும் கொள்ளப்படுகிறது. பன்னிரண்டாவதான அதில் ஸத்யமென்கிற வேறுகுணமிருக்கிறது. அதனால், அவன் மஹாஸ்தவமுள்ளவனென்றும் அற்பஸ்தவமுள்ளவனென்றும் ஊகிக்கப்படுகிறான். 'இவன் என்னைச்சேர்ந்தவீன்; இவன் என்னைச்சேராதவன்' என்று அபிமானிக்கிற <sup>1</sup>அகங்காரமென்னும் பதினான்காவதுகுணம் வேறு இருக்கிறது. ஒ! அரசனே! அந்த அகங்காரத்தில் பதினைந்தாவதான (<sup>2</sup>ஷுரவாஸனை என்கிற) வேறுகுணமானது சூரதப்பட்டிருக்கிறது. இவ்வுலகில் அது தனித்தனியான (<sup>3</sup>ரூபமுதலான) சூரதனின் ஸமூகத்தினுடைய சேர்க்கையாகச் சொல்லப்படுகிறது. அதில் <sup>3</sup>ஸங்காதமென்னும் பதினாறுவது வேறொருகுணமானது இருப்பதாகக் கருதப்படுகிறது.

1 வேறு பாடம்.

2 வேறு பாடம்.

3 ஸத்வமுதலானவற்றின் ஸமூதாயம் அவித்தை.

அதை <sup>1</sup>ஜாதிவயக்தினாலும்இரண்டுக்குணக்கும் ஆஸ்ரயித்திருக்கின்றன. ஸாகதுக்கங்கள் ஜனனமரணங்கள் லாபாலாபங்கள் பிரியாப்ரியங்கள் என்பவை <sup>2</sup>துவந்துவயோகமென்னும்பத்தொன்பதாவதான் குணமென்று நினைக்கப்படுகின்றன <sup>3</sup>பத்தொன்பதிற்குமேல்காலமென்றுவேறூருக்குணம் உண்டு. இவ்விதம் பிராணிகளுடையதற்பத்தினாசங்கள் இந்ததிருபத்தினான்குமென்று அறியக்கடவாய். இந்தக்கூட்டமான இருப்பது, மகாடூதங்கள்லைந்து, இருப்பது இல்லாதது இவைகளுடைய ஸம்பந்தமுடையவைகளும் பிரகாசராபங்களுமான (யதார்த்தஞானம், பிராமென்கிற) வேறுஇரண்டுக்குணங்கள் ஆக இவ்விதம் குணங்கள் இருபத்தேழு. புண்ணியபாபங்கள், வீரியம், பலமென்று இவைகள்வேறுமூன்றாகுணங்கள் இவ்விதம் முப்பதென்று கணக்கிடப்பட்ட கலைகள் பூரணமாகநிரம்பியது சரீரமென்று நினைக்கப்பட்டது. இந்தக்கலைகளுக்கு அவ்யக்தமானது காரணமென்று ஒருவன் கருதுகிறுன். ஸ்தூலபுத்தியான மற்றொருவன் <sup>4</sup>வியக்தமென்கிற ஸ்பஷ்டமானவஸ்துவைக் காரணமாகப் பார்க்கிறுன். ஆத்மவிசாரம்செய்கிறவர்கள் அவ்யக்தமோ வ்யக்தமோ இரண்டோ அல்லது <sup>5</sup>நான்கோ எல்லாப்பிராணிகளுக்கும்நாரணமென்று நினைக்கிறார்கள். ஸ்பஷ்டமில்லாதஇந்தப்பிரகிருதி கலைநால் ஸ்பஷ்டமாயிற்று. ராஜஸ்ரௌஷ்டனே! நானும் நீடும் மற்றசசரீரிகளும் அவைகளிலிருந்து வந்தோம். வீரியமின்துவைக்காப்பத்திலவைத்தல் முதலான அவஸ்தைகள் வீரியம் உதிரமிவைகளிலிருந்து உண்டாகின்றன. அவைகளுடைய் சேர்க்கையினால் கலலமென்பது உண்டாகிறது. கலலத்திலிருந்து புத்புதமென்பது உண்டாகிறது. புத்புதத்திலிருந்தும் பேசி (என்கிறமாம்ஸபிண்டமானது) உண்டாகிறது பேசியிலிருந்தும் அவயவங்கள் உண்டாகின்றன அவயவத்திலிருந்தும் நகங்களும் ரோமங்களும் உண்டாகின்றன ஓ! மிதிலாதிபனே! ஒன்பதாவதுமாதமநிறைந்தபின் பிறந்ததானஜந்துவுக்கு அடையாளத்தைக்கொண்டு ஸ்திரீயென்றே புருஷனென்றே பெயரும் ரூபமும் உண்டாகின்றன. பிறந்தவுடன், (சிசுவானதி) சிவந்தநகங்களும் விரல்களுமுடையதாகக் காணப்படுகிறது. பிறகு, குமரனுக்குரியருபத்தை அடைந்ததும் அதைவிட்டு வேறுருபமுடையவருகி யெளவனத்தையும் யெளவனம்

1 'ஆக்லதி', என்பது மூலம்; 'ஜாதிக்குஆதாமான சரீய' என்பது

2 இட்டடைவின் சேர்க்கை.

[போருள்,

3 'பரமானு' என்பது பழையவாரி.

4 அவ்யகதி, வ்யக்தம், ஜீவன், ஸ்ரீவரன்.

ககனசு

## ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

விட்டுக் கிழுத்தன்மையையும் அடைகிறேன். ஓந்தமுறையாக முன் முன்உண்டானாருபம் காணப்படுகிறதில்லை. எல்லாப்பிழாணிகளிடத் திலும் சஷ்ணங்தோறும் தனித்தனிப்பயனுள்ளகலைகளுடையமாறுத் வானது இருக்கிறது. ஸுக்ஷ்மாயிருப்ப்ரால் அறியப்படுவதில்லை. அரசனே! ஒவ்வொருநிலைமையிலும் இந்தக்கலைகளுடைய உற்பத்தியும் நாசமும் தீபஜ்வலையினுடையத்திபோலக் காணப்படுகிறதில்லை. இவ்விதமான தன்மையைடையர்எல்லால்கழும் நல்ல குதிரைபோல எப்பொழுதும் ஒடிக்கொண்டிருக்கையில் ‘யார் எங்கிருந்துவந்தவன்? எங்கிருந்துவரவில்லை? இது பாருடையது? இது பாருடையதில்லை? இது எங்கிருந்துவந்தது? இது எங்கிருந்து வரவில்லை? இத்தில் பிராணிகளுக்குத் தம்மவயவங்களோடுதான் என்ன ஸம்பந்தமிருக்கிறது? ஸுமர்யன், ஸுமர்யகாந்தமணி, கொடி இவை களிலிருந்து அக்கினிஉண்டாகிறதுபோல இவ்வுலகத்தில் கலைகளுடையகூட்டத்திலிருந்தும் பிராணிகள் உண்டாகின்றன நீ உன்னுடையசீரத்தில் மனத்தினால் ஆத்மாவைப் பார்ப்பதுபோலவே பிற னிடத்தில் நீயே ஆத்மாவை ஏன் பார்க்கவில்லை உன்னிடத்திலும் பிறனிடத்திலும் ஸமானதன்மையை நிச்சயிக்கிறாயானால் அப்பொழுது என்னை, ‘நீ யார்? யாரைசேர்ந்தவள்?’ என்று ஏன் கேட்கிறேய்? ஓ! மதிலாதிப! இது எனக்கு வேண்டும்; இது வேண்டாம்’ எங்கிற விருப்புவெறுப்புக்களான துவந்துவங்களால் விடப்பட்டவனுக்கு, ‘நீ யார்? யாரைசேர்ந்தவள்? எங்கிருந்துவருகிறேய்?’ எங்கிறகேள்விகளால் என்னபயன்? சத்துருவினிடத்திலும் மிததிரனிடத்திலும் ரதாவலீனனிடத்திலும் ஜயத்திலும் ஸந்தியிலும் கலகத்திலும் (அதற்குஉசிதமான) செய்கையுள்ள பூபதியினிடத்தில் முக்தனுக்குரியலங்களைம் ஏது? இவ்வுலகத்தில் கர்மங்களில் தர்மமும், அர்த்தமும், காமமும், (தர்மமும் அர்த்தமும், தர்மமும் காமமும், அர்த்தமும் காமமும், தர்மம் அர்த்தம் காமம் மூன்றும்) ஆக ஏழுவிதமாகவைக்கப்பட்ட தர்மார்த்தகாமங்களை அறியாமல் ஆவகளில் பற்றுள்ளவனுயிருப்பவனிடத்தில் முக்தனுடையலங்களைம் ஏது? எவனுடையபார்வை பீரியனிடத்திலும் அப்ரியனிடத்திலும் பலமில்லாதவனிடத்திலும் பலவாளிடத்திலும் ஸமாயில்லை யோ அவனிடத்தில் முக்தனுக்குரியலங்களைம் ஏது? அரசனே! ஆகையால், யோகமில்லாதஉனக்கு மோகஷத்தில் ஆபிமானம் ஏற்படுவது பத்தியமில்லாதவனுக்கு முருந்தைவிலக்குவதுபோல நண்பர்களால் தடுக்கத்தக்கது. ஓ! சத்துருக்களைச்சிகிப்பனே! (ஸ்திரீ

முதலான.) அந்தஅந்த<sup>1</sup> ஸங்கத்திற்குரிய ஸ்தானங்களை நன்றாக ஆராய்ந்து ஆத்மாவினிடத்திலே நீடிய பார் இதைத்தவிர முக்த னுக்குரியலச்சணம் வேறுயாது? மோக்ஷத்தைாடுத்து ஸாயக்ஷமங்களும் சயனம், மற்றஸ்தானுபவங்கள், போஜனர், வஸ்திரமென்கிற நான்கு அங்கங்களிலுண்டானலாகஞ்சான /வேறுஇந்தச் <sup>1</sup>சிலாஸங்க ஸ்தானங்களைச் சொல்லுகிறேன் கேள். இந்தப்பூமிமுழுணையும் ஒரேகுடையின்கீழிருந்துஆங்கிறஅரசன் ஒரேபட்டாத்தில் வவிக்கிறேன்; அந்தப்பட்டணத்திலும் ஒரேகிருந்து வவிக்கிறேன்; அந்தக்கிருக்ததிலும் இரவில ஒரேசயனத்தில் படித்துக்கொள்ளுகிறேன். அதிலும் ஸ்திரீயுடன்சயனித்தால் டிரிப்பையின்பாதிதான் அவனைச்சேர்ந்தது. ஆகையால, இந்தஸம்பந்தத்தினாலே அரசன் போகஸாதனங்களிலும் போஜனம் வஸ்திரமுதலை அளவற்றஞ்சானுக்களிலும் அற்பப்பயனுள்ளவனுகிறேன். சிமைக்காதனவிட்பததிலும் அரசன் எப்பொழுதும் தன்வசமற்றவன்; அவ்விதமிருந்தும் மிகவும் அற்பத்திலும் பற்றுதல்வைக்கிறேன். ஸமாதானப் பகுதம் இவைகளின் ஸம்பந்தத்தில் அவனுக்கு ஸ்வாதந்திரியாம் எது? ஸ்திரீயனிடம் போகம்லைஇவைகளிலும் இவன் எப்பொழுதும் ஸ்வதந்திரமில்லாத வன். மந்திரிகளுடன் சேர்ந்து ஆலோசிப்பதில் இவனுக்கு ஸ்வதந்திரம் ஏது? இதரர்களை ஆஜங்குசெய்கிறதிலமாத்திரம் இவனுக்கு ஸ்வதந்திரம் இருக்கிறது அந்தஅந்த <sup>2</sup>சௌகண்த்திலும் அவசன யிருந்து கார்யங்களைச் செய்கிறேன் நித்திரைசெய்யவிருப்பமுள்ள வனுபிருந்தும் தன்னிடம் காரியநிமித்தம் ஜனம்வருதலால் நித்திரை செய்ய அவகாசம் அடைவதில்லை சயனத்தில்தூங்கினாலும் தன் ஏவலால் அவசனங்களும் எழுபப்படுகிறேன். ‘ஸ்நானம்’செய். பூசிக் கொள். பானம்’செய். போஜனம்’செய் ஹேராமம்’செய். யாகம் ’செய்’ என்றும், ‘சொல்லு, கேளு’ என்றும் பிறர்சொல்ல அவசனக்கக் கார்யங்களைச் செய்கிறேன் இப்படியே ஜனங்கள் வாந்துவாந்து எப்பொழுதும் யாசிக்கிறார்கள். தனத்தைக்காபாற்றுகிற அரசனும் அந்த ஜனக்கூட்டத்திற்குத் தானம்’செய்ய உத்ஸாஹபடுகிறதின்கீ. கொடுத்தால், இவனுடைய பொக்கரமும், நகிழ்துவிடும். கொடுப்ப வனுணிவனுக்கு’ (சேர்ந்தவர்களுடைய) விரோதமும் ஏற்படும். சௌகண்த்திற்குள் இவனுக்கு வெறுப்பையுண்டுபண்ணுகிற தோஷங்களும் நேரிடுகின்றன.) ஒரே இடத்திலிருக்கிறவர்களானும் பிராஜங்களையும் குராக்களையும் வைத்தியர்களையும் சங்கிக்கிறேன். தன்

ககளை

## ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

வேலைக்காரர்களிடத்திலும் பயத்துக்குக்காட்டணமில்லாமலே பயப்படுகிறன். அரசனே! அப்படியிருப்பதால் முன் என்னுல்சொல்லுப் பட்டவிவர்கள் தோஷமுள்ளவர்களாகிறார்கள். அப்படியானால் இவனுக்கு அவர்களிடமிருந்து எவ்வளவுபழுமண்டாகுமென்பதைப்பார். எவனும் தன்தாகிறநத்தில் அரசனே. ஜனக! தமதம் கிருகத்தில் சிவைஷாரங்களைசெய்கிற கிருகஸ்தரணீவரும் அர்சர்களுக்கு நிகரே. புத்திரர்கள், பத்னிரவர், சரீரம், பொக்கசம், மிரர்கள், ஸாதனங்கள் முதலிய இவைகள் அந்தஅந்தக்காரணங்களால் அரசனுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் பொதுவாயிருக்கின்றன. ' 'தேசம் கெட்டுவிட்டது. பட்டணம் எரிந்துவிட்டது. பட்டத்துயானை இறந்துவிட்டது' என்று உலகங்களுக்குப்பொதுவான இவைகளில், 'எனது' என்கிற அபிமானத்தால் தாபத்தை அடைகிறன். இச்சை, துவேஷம், புபயமிவைகளாலுண்டான மனோதுக்கங்களாலே விடுபடாதவனும் சிரோரோகமுதலிய ரோகங்களாலும் தீங்கைவிளைவிக்கிற அந்தஅந்தத்வந்துவங்களாலும் கெடுக்கப்பட்டவனும் எங்கும் சங்கையுடையவனுமாயிருந்து அநேகர்களால் விரும்பப்பட்ட ராஜயத்தை ராத்திரிகள் முழுதும் கணக்கிட்டுக்கொண்டு ஆளுகிறன். ஆகையால், அற்பஸாகமுடையதும் மிகுந்த துக்கமுடையதும் கிறிதும்ஸாரமில்லாததும் வைக்கோலில்பற்றிய தீக்குழுப்பானதும் நுரைக்கும் குமிழிக்கும் நிகரானதுமான ராஜயத்தை எவன் அடைவான்? அடைந்தும் (எவன்) சாந்தியை அடைவான்? ஒ! அரசனே! இந்தப்பட்டணத்தையும் ராஜயத்தையும் பொக்கசத்தையும் சேனையையும் மந்திரிகளையும் உன்னுடையவையென்று நினைக்கிறேயே. இவைகள் யாருடையவைகளால்ல? மித்திரர்கள், மந்திரிகள், பட்டணம், தேசம், ஸௌன்யம், பொக்கசம், அரசன்னையும் அங்கங்களுடைய இந்தக்கூட்டபானது ராஜ்யமென்று சொல்லப்படுகிறது. ஏழு அங்கங்களையுமூடிய இந்தராஜயம், ஒன்றேடைஞ்று கயிற்றினால் சேர்ந்ததாக நிற்கின்றமுக்காலிபோல ஒன்றுக்கொன்று ஸகாபமுடியதாயிருக்க, குவாத்தினால் யார் பாஷாக்காட்டி லும் அதிகம்? அந்தஅந்தக்காலங்களில் ஆந்த அந்த அங்கம் அதிகமாகிறது. ஒன்றி னால் ஒரு காரியம் நிறைவேற்றப்படுகிறபோது அதுடையிரதானாமாகிறது. ஏழு அங்கங்களுமுள்ள ஸங்காடமும் (அபிவிருத்தி, ஏஷயம், இரண்டுமில்

## சாந்திபாடு

ககளள

லாமையென்கிற) வேறுமுன்றுசேர்ந்து 1 பத்தும்அடங்கியஇந்தக் கூட்டபானது ராஜ்யத்தை ஆளுகிறது. மிகுந்துத்ஸாஹத்துடன் ராஜதர்மத்தில் பற்றாளவனையிருக்கிறஅரசன் பத்துப்பாகத்தாலும் ஸந்தோஷிப்பான். அவனித்தவிர வேறுவன் சூறைந்தபாகங்களால் ஸந்தோஷிப்பான். அரசனென்று தனியே ஒருவனில்லை. அரசனில் லாமல் ராஜ்யமில்லை. ராஜ்யமில்லாவிட்டு தர்மமேது? தர்மமில்லாவிட்டால் பரவோக்மேது? இவ்விடத்தில் அரசனுக்கும் ராஜ்யத்திற் கும் பரிசுத்தத்தைத்தருவதும் சிறந்ததும் டூமியைத் தகவினையாக வடையதுமான அப்வமேதமென்கிற தர்மமுமில்லை. ஓ! மிதி லாதிபதியே! நான் அரசர்களுக்குக் துக்கத்தவிளைவிக்கக்கூடிய செய்கைகளை நூற்றுக்கணக்காகவும் ஆயிரக்கணக்காகவும் சொல்லத்திற்மையுள்ளவன். எனக்கு என்சீரத்தில் அபிமானமில்லை; பிற சீரத்தில் அபிமானமேது? இப்படிப்பட்டவஞ்சும் யோகமுடைய வஞ்சான என்னோக்கி நீ இவ்விதம் சொல்லத்தகாது. நீ (தியானமாகிற) உபாயம் 2 உபநிஷத்து (பமமுதலான) தியா ணிங்கங்கள் வித்தாந்தம் இவற்றேறுகூடிய மோகஷ்தைப பஞ்சகி கரிடமிருந்து முழுதும் கேட்டிருக்கிறாயன்றே? அரசனே! ஸம் பந்தம்விட்டவனும் (காமமுதலான) பாசங்போஜயித்தவனுமான உனக்குக் குடைப்புதலானவிசேஷவஸ்துகளில் மறுபடியும் அபிமானம் எதற்கு? 3 உன்னுடையசாஸ்திரவிசாரத்தை நான் விசாரமாக நினைக்கவில்லை. அல்லது, டம்பத்துக்காக ஸ்ரவணம்செய்திருக்க வாம். 4 இல்லாவிட்டால், சாஸ்திரம்போன்ற வேறுசாஸ்திரத்தை ஸ்ரவணம்செய்திருக்கவேண்டும். நீ ஸ்ரவணம்செய்திருந்தும் ஸாதா ரணமனிதனைப்போல விருப்புவெறுப்புக்களால்கட்டப்பட்டு இம்மைக்குரியஇந்தஞானங்களிலேயே பிரவ்ருத்திக்கிறும் நீ எல்லாவிதயத்திலும் பற்றில்லாதவனுணல் நான் உன்னிடத்தில் புத்தியினுல்பிரவே சித்ததில் உனக்கு என்ன அபகாரம்செய்ததாகும்? குன்யமானவிடத்தில்வலிப்பது யதிதர்மங்களுள் நியமமல்லவா? 4 குன்யமான உன்னுடையற்றுதயத்தில் நான் வலிப்பதினுல் யாருக்கு என்னதீந்து செய்யப்பட்டதாகும்? ஓ! மறுவற்றுமன்னவை கைகளாலும் புஜங்களாலும் பாதங்களாலும் தொட்டகளாலும் மற்ற அவபவங்களாலும் நான்

1 தசவர்க்கம்.

2 ஸ்ரவணமனனங்கள், அல்லது ரகஸ்யம்.

3 துதனால் அரசனுல்சொல்லப்பட்ட ஞானகர்பங்களின் சேர்க்கை துவிக்கப்பட்டது

4 குறிப்பால் இகழ்ந்தபடி.

ககன்

## ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

உன்னைத்தொடவில்லை. பெரியகுலத்திற்பிழந்தவனும் வஜ்ஜீஜ்யர்ஸ் எனும் கீர்ம்காலோசனையாளர்வனுமாயிருப்பவன் நூல்தானுலும் தீதானுலும் ரகஸ்பத்தில்செய்ததை ஸபையில் சொல்லவாகாது. இந்தப்பிராம்மணர்ஸ் உளக்குக் குருக்களும், குருக்களிலும்சிறந்தவர்களும் டூஜ்யாகஞ்சாயிருக்கின்றனர். நீயோ (சிரைஷரங்களைம்செய்வதால்) இவர்களுக்கும் குருவாயிருக்கிறும். ஒருவருக்கொருவருடைய மீண்ணை இவ்விதமிருக்கிறது. அதை இவ்விதம் நன்குஆராய்ந்து பார்த்துச் சொல்லுக்கூடி யதைபும் சொல்லக்கூடாததையும் பரீக்ஷிக் கிறவனுணர்வுள்ள ஸ்கீபுருஷ்களுடைப்பதிற்கஶசேர்க்கையானது ஸஹாயில் ரொல்லத்தக்கதில்லை ஓ! மிதிலையெந்தனே ! நாமரை இலையிலிருக்கிறநன்றீர் அந்த இலையைப்பற்றுமலிருப்பதுபோல நான் உன்னைத்தொடாமலே உன்னிடத்தில் வவிட்டேன். (அல்லது,) இப்பொழுது என்னுடைப்பன்பிசத்தை நீ அறிகிறுபானால் அந்தப் பஞ்சகிதாரிசங்களில் உன்னுடையஞானமானது ஸம்ஸாரகாரனா மற்றதாக ஏடுபடுச் செய்யப்பட்டதாகும்? அப்படிப்பட்ட நீ கிருகள் தார்பரமத்திலிருந்தும் தவறி அடைய அரிதான மோகங்க்கையும் அடைபாமல் மோகங்வார்த்தையைப்பேசிக்கொண்டு இரண்டிற்கும் நடுவிலிருக்கிறுப் பூக்காவின்னன்றுயிருக்கும் தன்மையையும் சாராதிகளின் பிரிவையுமொர்க்கமுக்கதனுக்கு மற்றொருமுக்கதனேடு ஆத்மாவுக்கும் பிரகிருதிக்குமுண்டாகிறசேர்க்கையில் வர்ணத்தின் கலை உண்டாகிறதில்லை சீரமும் ஆத்மாவும்னன்றுயிருப்பதால் நனித்தன்பாக விடபங்களைப்பார்க்கிறவனுக்கு வர்ணங்களும் ஆப்ரமங்களும் ஏற்பட்டன ஒன்று மற்றொன்றுகிறதில்லையென்று அறிந்தால் ஒன்று மற்றொன்றிலிருக்கிறதில்லை. கையில்தாழியும் தாழியில் பாலும் பாலில்லாமாக ஆசாராட்துபலம்பந்தத்தால் வேறுகிறுந்து கொண்டே ஆபாரயித்திருக்கின்றன தாழியில் பாலின் தன்மையில்லை. பால ஈயாகிறதில்லை இந்தப்பதார்த்தங்கள் தம்தன்மையை அடையுமெயன்றி மற்றொன்றின்தன்மையை அடைகிறதில்லை ஆப்ரமங்கள் தேவையிலிருப்பதாலும் வர்ணங்கள் தேவையிலிருப்பதாலும் உனக்கு வர்ணத்தின்கூலப்பு எப்படிவரும்? நான் ஜாதியினால் உனக்கு மேலானவர்ணமல்லேன்; வைப்ரயஜாதியுமல்லேன்; சூத்திரஜாதியுமல்லேன் அரசனே! உனக்குஸமானஜாதியும் சுத்தமானபிறப்புமுடையானாட்ட தோஷமில்லாத வளுமாயிருக்கிறேன். பிரதானவென்கிற ராஜரிவிஷை நீ நன்குக்கேட்டிருப்பாய். அவருடைய சுலத்திற்பிழந்தவனும் ஸாலைடப

என்றபெயருடையவர்யாக (என்னை) தெரிந்துகொள் துரோண பாவதமும் சூதப்ரங்கபர்வதமும் <sup>1</sup> வக்ரத்வாரமென்கிற பாவதமும் மஹாந்திரமும் என்னுடைய முன்னேர்களால பாகங்களில் <sup>2</sup> அங்கி சயங்களாகச் செய்யப்பட்டன. அந்தக் ரூலத்திலுண்டான நான் எனக்குச்சரியான கணவனில்லாமையால் மோசத்தர்மங்களில் கற் பிக்கப்பட்டுத் தனியே முனிவிரத்தித்தை அனுஷ்டிக்கிறேன். நான் கேவறு வேஷம்தரிக்கவில்லை; பிறப்பொருளில் பற்றாலாவனுமில்லை; தர்மஸங்கரத்தைச் செய்யவுமில்லை ஸ்வதர்மத்தில் உறுதியால விரதமுடையவராயிருக்கிறேன் என்னுடைய பிரதிழூநூரிலை உறுதியிலை லாமலில்லை. நான் ஆலோசியாமல் சொல்லுகிறவனாலேன். ஜனங்கு ஞக்கதிருதியே! இப்பொழுது நான் ஆலோசியாமல் உண்ணிடம் வார வில்லை. உன்னுடையபுத்தி மோசத்தபார்ஜ்ஞாயுடையதென்று கேள்வி யுற்று சேதமத்தைவிரும்பின நான் உன்னுடைய மீமாநிதித்துப் பார்ஷவித்துத் தெரிந்துகொள்ளும் விருப்பத்தால் இங்கு வந்தேன். தன் பாஷம்பிற்பசூங்களுள் ஒரு கூட்டத்தில் சேர்ந்துமொன்று இதூங் சொல்லவில்லை. பற்றுக்களோ அறாத்து அடுக்கத்தைகளிடாமலிருப்பாவனே முக்தன். யதியானவன் பட்டணத்தில் குண்பான கிருநத்தில் ஒரு ராத்திரிவவாயிப்பதுபோல உன்னுடைய இந்தச்சர்வத்தில் இந்த ஒருராத்திரி வைக்கப்போகிறேன். மதிலாதிபனே! மொரவத்துதயனித்தலாலும் இன்சொலமொலலுதலாலும் அதிதிபூஜையெப்புலாலும் பூஜிக்கப்பட்டவரான நான் நலைகிருநத்தில் நிதிக்கிரசெய்து பிதியடைந்து நாளைப்போய்விடுகிறேன்' என்று சொன்னால் அந்த அரசர் இவ்விதம் யுக்தியுள்ளவைகளும் பியனுள்ளவைகளுமான வாரத்தைக் கொக்கேட்டு இதற்குமேல் வேறாலுன்றையும் சொல்ல அறியவில்லை' என்று சொன்னார்.

1 'சக்ரத்வாகம்' என்பது வேறுபட்டம்.

2 மலைகளே குல்லுக்களாயின என்பது.

ககா/0

## ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

<sup>1</sup> முங்கூற்றிருபத்தாறுவது அத்யாயம்.

ஓமா கூதர்மம். (தோடர்ச்சி.)

(ஆஸாரி அவ்யக்தமுதலியவற்றைச் சொல்லும்படி கபிலரைக் கேட்டது.)

யுதிஷ்டிரர், “ஓ! பரதர்ரேஷ்டரே! அவ்யக்தம் வ்யக்தம் தத்வம் இவைகளுடைய உறுதியையும் ஜனனமற்ற தேவருடைய கர்மாவையும் சொல்லவேண்டும்” என்று கேட்க, பிழ்மர் சொல்லலானார். “இந்த விஷயத்திலும் குருசிவ்யார்களான கபிலருக்கும் ஆஸாரிக்கும் நடந்த தும் துக்கத்தை எல்லாம் நிவிருத்திக்கிண்றதுமான ஸம்வாத்ததைச் சொல்லுகின்றார்களா. ஆஸாரியானவர், ‘ஓ! அளவற்ற அறிவுடைய பகவானே! நான் உம்மைப் பிரார்த்திக்கிறேன். நீர் எனக்கு அவ்யக்தம் வ்யக்தம் தத்வாரிவைகளில் உறுதியான உமது புத்தியின் நிசயத்தைச் சொல்லவேண்டும் வியக்தமென்பது எது? அவ்யக்தமென்பது எது? அவ்யக்தமும் வ்யக்தமூமாயிருப்பது எது? தத்வங்கள் யாவை? தத்வங்களுடைய ஆதியும் நடவும் எவை? அத்யாத்மம் அதிபூதம் அதிதெய்வமென்பவை யாவை? ஸ்ரூஷ்டிப்பிரளயமென்பவை யாவை? ஸ்ரூஷ்டிகள் எத்தனை? பூதம் எது? பவ்யம் எது? பவிஷ்யம் எது? ஞானம் எது? ஞாதா யார்? அறியப்பட்டது எது? ஜடம் எது? அறியப்படுகிறது எது? கணுக்கள் எத்தனை? பிரவாகங்கள் எத்தனை? கர்மஜன்மங்கள் எத்தனை? ஏகத்தன்மை எது? அநேகத்தன்மை எது? ஸஹவாஸம் எது? வவிக்கும்ஸ்தானம் எது? வித்தை எது? அவித்தை எது? என்று கேட்டனர்.

முங்கூற்றிருபத்தேழாவது அத்யாயம்.

ஓமா கூதர்மம். (தோடர்ச்சி.)

(கபில் அவ்யக்தமுதலிபவற்றை ஆஸாரிக்குச் சொல்லியது.)

கபிலர், ‘நீர், வ்யக்தமென்பது எது? அவ்யக்தமென்பது எது?’ என்று கேட்டாரன்றோ? அதைச் சொல்லுகிறேன். அவ்யக்தமானது (கர்மேந்திரியங்களால்) கிரகிக்கமுடியாததும் (புத்தியினால்)

1 இதமுதல் மூன்று அத்யாயங்கள் அதிகபாடம்.

ஷாரிக்கமுடியாததும் (ஞானேந்திரியங்களால்) யதார்த்தமாக அறிய முடியாததுாயிருக்கிறது. அவ்யக்தம் வ்யக்தமாகக் காணப்படுகிறது. ருதுகள் சரீரமில்லாதவைகளாயிருந்தும் அவைகளிலுண்டாகும்புஷ்பங்களாலும் பலங்களாலும் அவற்றின்ஸ்வரூபம் அறியப்படுகிறதுபோல வியக்தமான குணங்களால் அறியக்தம் அறியப்படுகிறது. கீழ்த்திசையை அடைந்ததும் மேற்றிசையை அடைந்ததும் மேலேயுள்ளதும் கீழேயுள்ளதும்<sup>1</sup> குறுக்கேடுள்ளதுமாக அறியக்கூடியதாயிருப்பதால் கிருதி, <sup>2</sup>வியக்தம், உத்தமம், ரஜஸ், ஸத்வம், தத், பிரதானம், தத்வம், <sup>3</sup>அசந்தம், <sup>4</sup>அஜரம் இவைமுதலானவை அவ்யக்தத்திற்குப் பெயங்கள், <sup>5</sup>இப்படி (ஆசார்யர்) சொல்லுகிறார். அதாவது, <sup>6</sup>அவ்யக்தமானது வித்தின்தன்மையுடையது; <sup>7</sup>பெரிதான முதலைபோன்றது; ஜடமானது அதிலிருந்து ஒருக்குமுடையது பிறந்தது. அது வ்யக்தத்தவமான ஈர்வரண்<sup>8</sup> என்பது. அபபடிப்பட்ட இந்த அவ்யக்தம் பெருகுதல், தரித்தல், கொடுத்தல்இவைகளை ஸ்வப்பாவமாக வடைப்பது பெருக்கால் அபடுக்களாகிறது. குணங்களைத்தரிப்பதி லும் உண்டுபண்ணுவதிலும் கொடுப்பதிலும் அது மூலகாரணம். அப்படிப்பட்ட இந்த அவ்யக்தம் இந்தக்காரியங்களைசெய்வதில் மிக வும்ஜாக்ரதையுள்ளது வயக்தமென்பதைச் சொல்லுகிறேன். ஒ! ஆஸாரியே! முதலில் அவ்யக்தத்திலிருந்துண்டானதும் நியமனசக்தியுள்ளதும் அறியப்படாத குணங்களுள்ளதுமானது வ்யக்தம். இது புருஷனென்று பெயருடையது; மகத்தென்றும் புத்தியென்றும் சொல்லப்பட்டது. <sup>9</sup>ஸத்தை, ஸ்மிருதி, <sup>10</sup>த்ருதி, <sup>11</sup>மேதை, <sup>12</sup>வியவஸாயம், <sup>13</sup>ஸமாதிப்ராப்தி முதலானபெயர்களை வயக்தசப்தத்திற்குப் பரியாயமாகச் சொல்லுகிறார்கள் இப்படி (ஆசார்யர்) சொல்லுகிறார். பெரியஸமாதியும் மேலான ஸ்ருஷ்டியும் (ஆத்ம) பிரகாசத்திற்காக மிக்கஉற்சாகமுமுண்டாயிருந்தலால் மேன்மேலும் (ஸ்ருஷ்டிப்) பெருக்குக்களால் பெரிதாயிருப்பதினாலும் ஜடமாயிருப்பதினாலும் அவ்யக்தமாயும் அவ்யக்தரமாயுமிருக்கிற அகங்காரத்தை ஆத்மாவுக்கு உண்டுபண்ணுகிற வியக்தத்திலிருந்துமுண்டான வித்தி ஏன்கு வந்துவிட்டது. இப்படி ஆசார்யர் சொல்லுகிறார். வியக்தாவ்யக்ததா

1 வியக்தத்தில் கிணம்புகிறது.

2 முதலைபோல கல்லாவற்றையும் கிரகிக்கிறது.

3 இருத்த, 4 நினைத்தல். 5 தங்தல். 6 புத்தியில்வழித்தல். 7 முயற்சி.

8 ஸமாதிபெதல்.

ககஅு

## ஸ்ரீ மஹா பாரம்.

மென்பதைச் சொல்லுகிறேன். 1 ‘வியக்தாவியக்ததரமென்பது மூன்றாவது புருஷனென்று பெயர்கொண்டது அப்படிப்பட்டது விரிஞ்சன், வைரிஞ்சம் என்னும் இவ்விரண்டினுடைய ஒவ்வொன்றில் உற்பத்தி. (என்னவென்றால்) விரிஞ்சம், அபிமானியினிடமிருக்கிற அவைகம், பொருமை, காலம், குரோதம், லோபம், மதம், கர்வம், மமதை இவைகள் அஹங்காரசபதத்திற்குப் பரிபாயநாமங்கள்; இவ்விதம் (ஆசாரியர்) சொல்லுகிறோர் ‘நான் கர்த்தா’ என்று அஹங்காரமடைந்து ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டித்தார். அபிமானமாகிறகுண முடைய இவ்வை மூன்றாவதுபுருஷராக அறிகிறோர்கள் அஹங்காரத்தி லிருந்து ஒரேஸமயத்தில் சப்தஸ்பரிசலூபரஸகந்தங்களோ வைக்கான எாகவுடைய ஐந்துமஹாபூதங்களோ 2 உண்டுபண்ணிறோர். 3 அவைகள் தாம் அறியப்படுகின்றன இவ்விதம் (ஆசாரியர்) சொல்லுகிறோர். பூத ஸமூகத்தை அஹங்காரத்திலிருந்தும் உண்டானதாக அறிகிறவித வான் அபிமானத்தைக்கடந்து மாறத்தக்கவத்தில் நிலைத்திருக்கிறோன். பூதங்களிலும் அஹங்காரத்தைச் செலுத்துகிறவன் 4 குதிரையின் ஸ்வரூபம்போன்ற ஸ்வரூபமுடையவனுகச் சொல்லப்படுகிறோன். திரும்பி வும் அவன் விஷபத்தையறிவதில் ஹேதுவாவதால் மனமென்றுபெய ருடையவனுக்க் கருதப்படுகிறோன். அகங்காரி விகரனென்கிற அப்பவரூபத்தினிடமிருந்தும் வைகரணை இந்திரியங்களுடன் ஒரேஸமயத்தில் உண்டுபண்ணுகிறோன் சுரோத்திரம், கிராணம், நேதுதிரம், ரஸனை, த்வக்கு என்கிற இவைகளைச் சப்தஸ்பரிசலூபரஸகந்தங்களை அறிகிறதி ஏல் ஐந்துஞானெந்திரியங்களாகச் சொல்லுகிறோர்கள் இவ்விதம் (ஆசாரியர்கள்) சொல்லுகிறோர்கள் வாக்கு, பாணி, பாதம், பாடி, குறி என்னும் ஐந்தும் இந்திரியங்கள். விசேஷங், ஆதித்யம், அச வினிகள், நயக்குத்திரங்கள் என்கிற இவைகளை இந்திரியங்களுக்கு வேறுபெபராதச் சொல்லுகிறோர்கள். இவ்விதம் (ஆசாரியர்) சொல்லுகிறோர். அஹங்காரத்திலிருந்தும் பூதங்களை உண்டுபண்ணிப் புத்தி ஆத்மா இவைகளுக்கு வைகரத்தன்மை வந்தது. அந்தவைகரனிடமிருந்தும் விஷபாமிமானியான வைகுரியனென்கிற 5 ராஜன் உண்டா

1 ‘வியக்தாவியக்ததரம்’ என்ற பாடம் கொள்ளப்பட்டது.

2 ‘உத்பாதயாமாஸ்’ என்ற பாடம் கொள்ளப்பட்டது.

3 எது அறியப்படுகிறதென்கிற வினாவுக்கு விடை.

4 குதிரைபோல வேகமுடையவன்.

5 ‘ராஜஞா’ என்பது மூலம்! ‘ராஜா’ என்ற பாடம் கொள்ளப்பட்டது: சரீரத்தையும் விஷபாமிமானியும் அபிமானித்தியனிதன்.

ஒன். அகங்காரத்தீடு<sup>1</sup> விகாரத்திலிருப்பதாக அறிந்தமனிதன் சந்திர ஆம் நக்கக்திரங்களுமுள்ளவரவும் பேரியலூப்பவியத்தை அடைகின்றன.

முநாற்றுபத்தேட்டால்து அச்சாயம்.

மோக்கநிமம். (ஸ்ட்ரீ.)

—:0.—

(கபிலி தந்வங்கள்மத்தியவற்றை ஆஸாரி ஆகி கோல்ஸியது.)

‘தத்வநகவ் வெவ்வாவி’ என்று நீர் பேர்மர் மஹாராஜாகச் சொல்லப்பட்டவைபே தக்குதுவங்கள். இவனிடர் ஆசார்பா சொல்லுகிறார். சொல்லப்பட்டதத்வங்மீள ஆதாராடி போற்றிந்து (சண்ணக்காட்டிலுப்பேரூக) நிராமாய்அறிக்கீறான் வல்லாவுற்றினுடைய சேர்க்கையிலிருந்தும் விடிபட்டுப் பாவதங்கைப் பற்றப்பர்ட்டான். இப்பொழுது, ‘ததவங்களுடைய முதலிலும் இடையிலும் உண்டானவை எவை?’ என்றுகேட்டவிஷயத்திலும் சோல்லாகிறேன். ‘புத்தியை முதலிலுடையவைகளும் ஸ்தாலபூதங்மீள மாஷவிலுடையவைகளுமான இருபத்துமூன்றுத்தாங்கள் அறியவேண்டியவைகளைகின்றன’ என்று என் ஆசாரிபரால் சொல்லப்பட்டது ஆலையால், இந்த விஷயத்தில் விரிவாக நான் ரொன்னென் தத்தாானது அந்தப் பிரதானமே (தேவ)தத்தன், பிராம்மணன், சங்கத்ரியன், வைசுராபன், சூத்திரன், சண்டாளன், புல்களன்முதலானவர்கள் உண்டாகும்போம்பூது புத்தமுதல் ஸ்தாலபூதம்வைரயிலுள்ள தத்வங்களும் (வோருக) அறியத்தக்கவைகளாகவும், மனமாப்பண்ணத்தக்கவைகளாகவும் த்யானிக்கத்தக்கவைகளாகவும் சொல்லாபட்டன இது ஆக்பமும் மத்யமுமாம் இந்தப்பிரதானத்திலிருந்தும் தத்வங்களுடைய உற்பத்தி உண்டாகிறது. இதில், தத்வங்கள் ஸபத்தையடை கீன்றன. சில ஆசாரியர்கள் சொல்வதாலுது, ‘நான்னன்கிறீர்ஸ்வராந்தாடையதும் சரீரத்தோடுகூடினதுமான தத்வஸங்நாதானது மூவுலகங்களிலும் வ்யங்கமாயும் அவ்யக்தத்திலிருப்பதாப்படுமன்றது. இது தேவத்தனென்கிறவேயருடையது’ என்பது. போகம் தசமடிருவி (திருஷ்ட

1 ‘யானி’ என்று கொள்ளப்பட்டது.

2 ‘ஆந்தில் பத்துமனிதர்கள் இறங்கிக்கையேறி வெவ்வொருவனும் தன்னைவிட்டுவிட்டு ஒன்பதுபோதோகீஸ்னிப்பார்த்து எவ்வாருபவருத்தமுற அப்பொழுது அவ்விடமவந்தால்னுடைய உபதேசத்தால் தன்னைஅறிந்து கொண்டதுபோல ஆசாரியனுபதேசத்தீல் தன்னைத்தெரிந்துகொள்ளுகிறான்; என்பது; உபதேசத்தால் ஆத்மஸாக்ஷாத்காரப்பறுவதற்கு இது திருஷ்டாந்தம்.

ககாசு

ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

டாந்தத்தாலுண்டான) அறிவு இவைகளையுண்டயவர்களுக்கு இருபத் தெந்துத்தங்களுள் அறியப்பட்ட (பிரதானபுருஷர்கள்விஷயத்தில் ஒன்றுக்கொன்று) சுத்தமாயும் மிகவும்மிலகினதாயுமிருக்கிற பேத புத்திப்பாடாகிறதென்று ஆசார்யர் சௌஷ்஠ுவிகிறார். இருபத்து நான்குத்தங்களையறிந்தவன் அவீயக்தக்தில் நிலைத்திருக்கிறான் இருபத்தெந்துத்தங்களையுணர்ந்தவனும் அவ்யக்தத்திற்குமேலான வனுயிருக்கிறனென்று (ஆசார்யர்) சொல்லுகிறார்' என்றுசொன்னார்" என்றார்.

முந்நாற்றிருபத்தோன்பதாலது அத்யாயம்.

மோக்ஷதர்மம் (தோடரிச்சி.)

—:0:—

(வீயாஸ් உலகம் அந்தியமென்பதையும் பாம்மஜ்ஞானத் தினால் மோக்ஷபேறுவது அவசியமென்பதையும் சுக்ரூக்தச் சோல்லியது.)

புதிச்சிரர், "முன்காலத்தில் வ்யாஸருடையபுத்திரரான சுகமுனிவர் எப்படி வைராக்யதையடைந்தார்? இதை நான் கேட்கவிரும்புகிறேன். எனக்குக்கேட்பதில் மிக்காலுவலிருக்கிறது" என்று கேட்க, பிழ்மர் சொல்லுத்தொடங்கினார்

"பிதாவானவ்யாஸர், உலகத்துக்கொத்தநல்லழுமுக்கத்துடன் ஸஞ்சரிக்கிறவரும் ஒன்றிலிருந்தும்பயமில்லாதவருமான புத்திஸ்ருக்குத் தமக்குரியவேதம்முழுமையும் அத்யயனம்செய்வித்து உபதேசிக்கலானார். 'புத்திரா! தர்மததை அனுஷ்டிக்கக்கடவாய். இந்திரியங்களைஜயித்து மிகவும்முழுமையானபனிவெய்யில்களையும் பசிதாகங்களையும் காற்றையும் எப்பொழுதும் ஜயிக்கக்கடவாய். ஸத்யம், ருஜாவாடிருத்தல், குரோதமில்லாமை, அஸுமனையிலலாமை, தமம், தவம், துன்பம்செய்பாமை, குரூரத்தனமில்லாமைஇவைகளை' விதிப்படி காப்பாற்று. கபடத்ரையெலாட்னிட்டுத் தர்மததைப்பற்றி உண்மைவழியில் நில். தேவதைகளையும் அதிதிகளையும் ஆராதித்துச் சேஷத்தால் பிராண்யாத்திரையானஆகாரத்தை அருந்து. குழந்தாய்! நீ நுரைக்குஞ்சிகானதேஹத்தில் ஓவன் பக்ஷிபோலிருக்கையி அம் இஷ்டர்களுடையஸகாயம் அநித்யமாபிருக்கையிலும் எப்படி நித்திரைசெய்கிறோ?" (காமமுதலான) பகைகள் மிக்கஜாக்ரதை

1 மோக்ஷத்திற்கு யத்தனியாமவிருக்கிறோய் என்பது.

யுள் எவைகளும் எப்பொழுதும் (தர்மகார்யத்தில்) முயற்சியுள்ள வைகளும் ஸமயத்தையடையவிரும்புகிறவைகளுமாயிருப்பதைச் சிறு வளைன நீ அறியாமலிருக்கிறோய். நாள்கள் கணக்கிடப்படுகின்றன. அபராடியே, ஆயுள் குதிரையாகிறது வாழ்நாள் (இவ்வாலைவன்று) எழுதப்படுகிறது. ஏன் எழுந்திருந்து ஒருாமலிருக்கிறோய்? மிகவும் நாஸ்திகர்களாயுள்ளவர்கள் பறலோரத்திற்குரியகார்யங்களில் தூங்கு கிறவர்களாகி மாம்ஸம் உதிரமிவைகளை வளர்த்தற்குவேண்டிய இம் மைக்குரியகார்யங்களை விரும்புகிறார்கள் புத்திமோகத்தையடைந்து தர்மத்தில் அஸுமையையடைகிறவர்களும் கெட்டமார்க்கத்தில் ரெல்லுகின்றவர்களுமானமனிதாகளை அனுஸரிக்கிறவனும் துன்பத்தையடைகிறன். மிக்கவலிமையுடையவர்களும் வேதத்தையேழுக்கிப்பாகக்கொண்டவர்களும் ஸங்கேதாசித்தையடைந்தவர்களும் தர்மத்திலிருந்தும் விலகாதமார்க்கத்தையடைந்திருக்கிறவர்களுமான பெரியோர்களை உபாவித்துக் கேட்கக்கடவாய் வித்வாண்களும் தர்மத்தைப்பார்க்கிறவர்களுமான அவர்களுடையகொள்ளக்கையை (மனத்தில்) கூரித்து மேலானபுத்தியினுலை மார்க்கத்திலிருந்துவிலகிசசெல்லுகின்றமனத்தை அடக்கக்கடவாய் நிகழ்காலத்தைமாத்திரம் பார்க்கிறடுத்தியினுலை நாளையென்பது தூரத்திலென்றுடினத்துப் பயமற்றவர்களும் எல்லாவற்றையும் பகஷிக்கிறவர்களும் அறிவில்லாதவர்களுமாயிருப்பவர்கள் கர்மாவுக்குரியடிமியைப் பார்க்கிறதில்லை தர்மமாகிற ஏனியைஅடைந்து சிறிதுசிறிதாகஏற தன்னைசுற்றிக்கூடுகட்டுகிறபூச்சிபோல ஆத்மாவை (காமாதிகளால்) சுற்றுச்செய்து அறியாமலிருக்கிறோய் நாஸ்திகனும் மர்யாதையைமீறினவனும் <sup>1</sup>கரையையிடிக்கிறபிரவாகம்போலிருப்பவனுமான மனிதனைத் தடையற்றவனுகி (வழியில்) ஏடுங்கப்பட்ட <sup>2</sup>மூங்கிலைப்போல இடப்பக்கத்தில்செய் தைரியமாகிற ஓடத்தைச்செய்து, காமக்ரோதங்களாகிறமுதலோகளையுடையதும் ஜூந்துஇந்திரியங்களாகிறஜலத்தையடையதுமான (ஸம்ஸார) நதியையும் (அதிலுள்ள). ஐனாங்களாகிறமுக்களையும் தங்கட்கடவாய். உடைம் மிருத்யுவினுல்கொல்லப்பட்டும் ஐரைனுல் துன்பப்படுத்தப்பட்டுமிருந்தலாலும் (ஆயுளை

1 'தியவத்தையாவது குருவையாவது அடையாமலிருக்கிறோய்' என்பது கருத்து.

2 'வெள்ளத்தால்கூக்கப்படும் கரையின்மேலே கட்டப்பட்டவீபோன்றவனும்' என்பது,

3 'மூங்கிலைபோலவனங்காதவனும்' என்பதும் சிலர்களுத்து.

4 'விலக்கவீடு' என்பது கருத்து.

## ககாசு ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

யபஹரிப்பதால்) வீணாகாதழிரவுகள் வந்துகொண்டிருத்தலாலும் (ஸம்ஸாரமாகிறந்தியைத்) தர்மமாகிற 1இடத்தால் தாண்டிக்கடவாய். நிற்கிறவென்றும் படித்திருக்கிறவென்றும் மிருத்யுவானவன் அகாரண மாகக்கொலலுகையில் (எவன்) எப்படி ஸாகந்தையடைவான்? ஒரு வன் கருமங்களில் திருப்படையாமல் அவைகளைத் தேடிக்கொண்டு சிருக்கையிலே பெண்செங்காய் செம்மறிக்கிடாயை எடுத்துக்கொண்டு போவதுபோல மிருத்யு அவனை எடுத்துக்கொண்டு போய்விடுகிறன். அந்தகாரத்தில் பிரவேசிக்கவேண்டியிருக்கையிலே, வளர்க்கப்பட்ட ஜ்வாலையையுடையதும் தர்மபுத்திமயமும் பெரிதுமானதீபத்தை நாளைடவில் முயற்சியுடன் தரிக்கவேண்டும். பிராணியானது அநேக ஜன்மங்களையெடுத்து ஒருஸமயம் இந்தமனுஷ்யஜன்மத்தில் பிராம் மணத்தன்மையை அடைகிறது புத்திரனே! அதைக் காப்பாற்று இவ்வூலகில் பிராம்மணனுக்கு இந்தசசீரம் காமத்திற்கும் அர்த்தத் திற்குமாக உண்டாகிறதில்லை; கிலேசத்திற்கும் தவத்திற்குமே உண்டாகிறது. மரிதத்திற்கு நிகரற்றஸாகமுண்டாகிறது. பிராம்மண ஜன்மமானது அநேகமானதவங்களால் அடையப்படுகிறது. அதனை அடைந்து கிரீடையில்பற்றுவைத்து விளையாடக்கூடாது. தன்வேதத் திலும் தவத்திலும் இந்திரியங்களையடக்குவதிலும் எப்பொழுதும் பிரவிருத்தித்து மோஷித்தைவிரும்பி நல்லகார்யங்களில்பற்றுடன் எப்பொழுதும் முயற்சிசெய் அவ்யக்ததைக்காரணமாகவுடையதும் கலீக்லோசரீரமாகவுடையதும் ஸுவர்ணபழுமையதும் சுதங்களும் த்ருடிகளும் இமைப்பொழுதுகளுமாகிற ரோமங்களுடையதும் 3ஸமமானசந்தியுள்ள சுக்லகிருஷ்ணபக்தங்களான கணக்ஞடையதும் மாஸங்களாகிற உறபடுக்களுடையதுமான மனிதர்களுடைய பிராபமாகிற இந்தக்குதிரையானது ஒடுகிறது. எப்பொழுதும் புறட்டதும், சுடியவேகத்துடன்போகிறதுமான அதைப்பார்த்து எப்பொழுதும் இம்மூரியில நன்றாகப்பார்க்கிற உண்கண்ணுது மற் றெருவன்வழிகாட்டி அழைத்துக்கொண்டுபோகவேண்டாததாயிருந்தால் பரலேர்கத்தைக்கருதி உண்மைம் தர்மத்தில் பற்றிநிற்கட்டும். தர்மமும் காமமும் சிலமும்குன்றியழிவார்கள் எப்பொழுதும் அனிவிடத்தின் ஸம்பந்தத்தால் அலறகிறவர்களும்” அதர்மங்களாகிற அநேக கவலைகளாலே மிகவும் கிலேசத்தையடைந்தவர்களுமாகி யாதனைச்

1 வேறு பாடம்.

[வரம்.

2 களையென்கிறகாலும்; ‘பிராணன்முதலங்களைச்’ ராந்றும் கொள்ள

3 இங்கு இரண்டுதொந்தன் விடப்பிட்டன,

ரத்தை அடைகின்றார்ஸ். எப்பொழுதும் தாமத்தில் பற்றினவனும் உத்தமாத்மீஜாதியை நன்றாகப்பார்த்துக் காப்பவனுமான அரசன் புண் ணியவான்களடைகிற உலகங்களை அடைகிறான்; அவைகளில் பலவிதமாகவும் ஸஞ்சாரிக்கிறான்; இதற்குமேன் அடையப்படாததும் குற்றமற்றுமான (மோசந்) ஸாகத்தையும் அடைகிறான் குருக்களுடைய வார்த்தையைக்கொள்ளாதவன் மரணத்தையடைந்தபொழுது, <sup>1</sup> நரகத்தில் பயங்கரமான சீரமுடைய நாய்களும் இரும்போன்ற மூக்குக்களையடைய பகுதிகளும் வலியகமுகு குராமுதலான பகுதிகளுடைய கூட்டமுழான உதிரத்தை அருந்தும் துஷ்டஜந்துக்கள் வந்து சூழுகின்றன: இவ்வுலகத்தில், மனம்போனவழியேசன்று <sup>2</sup> பிரம்மானி னை நியமிக்கப்பட்டவைகளும் (சுசியாபிருத்தல், ஸந்தோஷம், தவம், வேதாத்தியயனம், ஈர்வரத்தியானம், கொலலாமை, பொய்சொல்லாமை, திருடாமை, ப்ரம்மசர்யம், பிரதிக்ரஹம்செய்யாமையென்கிற) பத்துக்குணங்களுடையவைகளுமான இந்தமரிபாதைகளைப் பேதிக்கிற பாபியானவன் யமனுடையராஜ்யத்திலுள்ள (அவிபத்திர) வனத்தையடைந்து மிகவும் கஷ்டத்துடன் வைகிக்கிறான். லோபமுடையவனும் பொய்சொல்லுவதில் மிக்கபிரியமுள்ளவனும் எப்பொழுதும் அவமானத்திலும் வஞ்சனையிலும் பற்றுதலுடையவனும் வியாஜநர்மங்களால் பிறகுக்கஷ்டத்தைச் செய்தவனும் பாபகர்மமுடையவனுமான மனிதன் கொடிய நரகத்தையடைந்து மிக்கதுக்கத்தை அனுபவிக்கிறான்; (தவிரவும்,) கொதிக்கின்ற வைதரணியென்கிற ரேராற்றில் முழுகினவனும் அவிபத்திரவனத்தாலறக்கப்பட்ட சீரமுடையவனும் கோடாவிக்காட்டில் படுத்தவனுமாகிப் பெரியநரகத்தில்விழுந்து துன்பத்துடன் வைகிக்கின்றான், (பிரம்மலோகமுதலான) பெரியஸ்தானங்களைப் புகழ்கிறுப்; பரப்ரம்மத்தைச் சிந்திக்கவில்லையே? சிலகாலத்தில் மரணத்தை விளைவிக்கிற கிழுத்தனம் வருவதை நீ அறியவில்லையே. புறப்படு. ஏன், இருக்கிறுப்? பெரிதும் மிகவும் வருத்துகிறதும் கொடியதுமான பியம் உண்டாகிவிட்டது. ஸாகத்திற்கு வழியைத் தேடு. நீ மரித்து யமனுடைய கட்டளையினுலே கொடியவர்களான யாமபடர்களால் யமனிடம் கொண்டுபோகப்படுவாய். (ஆகையால்,) நீ நல்வழியில் முயற்சிசெய். பிறர் துக்கத்தையறியாத பிரபுவானவன் பந்துக்களோடு ஸமூலமாக அபகரிப்பான். உன்னுடைய இந்த உயிர் எவ்வளவு? யமனைவிலக்குகிறவன் இல்லை. யமன் வருவதற்கு முன்

1 'நாகவும்' என்பது மூலம்; 'நார்களுக்கு வருத்தத்தைக்கொடுப்பது', என்பது.

2 'வேதத்தினால்' என்பது பழையவுடை.

ககாசு

ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

வீசுங்காற்றுன்று உண்டாகப்போகிறது. நீ ஓருவனுகவே கொண்டு போகப்படுவாய். பரலோகத்திற்குரிய ஸாதனத்தைச் செய்துகொள். முடிவைச் செய்கிற காற்று ஒன்றே உனக்கு வீசப்போகிறது. பெரிய பயம்வரும்பொழுது உளக்குத் திசைமயக்கம், உண்டாகப்போகிறது. குழந்தாய்! இகத்தில் கலக்ஷுத்தை அடைந்த உனக்குக் காதும் அடைக் கப்படப்போகிறது (ஆகையால்,) உத்தமமான ஸமாதியைச் செய். அஜாக்கிரதையாலுண்டான கர்மத்தினால் சித்ரின் பூர்வபுண்ணியபாவங்களை நினைத்துப் பச்சாத்தாபத்தை அடையப்போகிறோய். தனி மையான (தர்மமாகிற) நிதியையே தேடக்கடவாய்' பலம், அங்கம், அழகு இவைகளைக்குறைக்கிற ஜரையானது உன்னுடைய சரீரத்தைத் தளர்ச்சியுள்ளதாகச் செய்யப்போகிறது. கேவலம் புண்ணியநிதியைத் தேடக்கடவாய்' அந்த அந்தகளுனவன் உயிர்நீங்கும்போது ரோகங்களாகிற பாணங்களாலே பலாத்காரமாகச் சரீரத்தைப் பிளக்கப்போகிறன். பெரியதவுத்தைசொப்பு யத்தனம் செய் மனுஷ்யதேகங்களில் விருப்பமுள்ள பயங்கரமான 1 செந்நாய்கள் எங்கும் ஒழிவரப்போகின்றன. புண்ணியத்தைவிடாமல் அனுஷ்டிப்பதில் யத்னம் செய். ஒருவஞ்ச இருளைப் பார்க்கப்போகிறோய் (ஆகையால்,) விரைந்து செய். 2 மலையினுச்சியில் ஸ்வர்ணாமையான விருஷந்களைப் பார்க்கப்போகிறோய். உன்னுடைய கெட்ட சேர்க்கைகளும் நண்பர்கள் போன்ற பகை வர்களும் உன்னை ஞானத்திலிருந்தும் சலிக்கச் செய்வார்கள். புத்திர! (ஆகையால்,) பிரம்மத்தையடைய முயற்சிசெய். அரசனிடமிருந்தும் பயமில்லாததும் திருடனிடமிருந்தும் பயமில்லாததும் மரித்தவணக்கூடவிடாததுமான அந்த வித்யாதனத்தை ஸம்பாதனம் செய். அந்த யமலோகத்தில் தங்கள் கர்மங்களாலுண்டான கர்மப்பயணகிற தனமானது ஒருவரோடொருவர் விபாகம் செய்துகொள்ளப்படுகிறதில்லை. எவனுக்கு எது விவாகத்தில் கொடுக்கப்பட்ட 3 யெளதகம்போலுள்ளதோ அதையே' அவ்விடத்தில் அவன் அனுபவிக்கிறுன். புத்தனே! பரலோகத்தில் எந்தத்தனத்தினால் ஜீவிக்கலாமோ அதனையே தேடு. எந்தத்தனம் நசியாமல் நிலைத்ததாயிருக்குமோ அதனையே தேடு. ஜனங்கள் யவைமாவைப் பூக்குவஞ்செய்கிற அளவுக்குள் விரைவாக நசிப்பாய் மரணவெங்கடத்திடு 'ஒருவஞ்செய்கிற

1 'காமமுதலானவை' என்பது பழையவரை.

2 இது மரணக்குறிப்பு

3 விவாக காலத்தில் கண்ணிகையேடு கொடுக்கப்படுவது; இதில் மற்று வர்களுக்குப் பாகமில்லை

வீன அண்ணெயும் புத்திரங்களும் உறவினர்களும் தொடர்ந்து செல்வதில்லை. நன்கூடுபசரிக்கப்பெற்ற அன்பர்களும் தொடர்ந்து செல்லுவதில்லை. புத்திரனே! முன்ஜன்மத்தில செய்யப்பட்டபுண்ணியாபாகர்மாத்திரம் போகிறவனுக்குப் பரலோகத்தில் யெளதகம்போலாகி ரது. நல்வினைதீவினைகளால் ஸம்பாதிக்கப்பட்ட பொன் மணி இவைகளுடையகுவியல்கள் அவனுக்குச் சரீரநாசம் நேரிடும்போது ஒருகாரியத்தையும் ஸாதிக்கிறதில்லை புத்திரா! உன்னுடையபுண்ணியபாபகர்மத்திற்கு <sup>1</sup> முடிவுஇல்லை மனுஷ்யர்களுக்கு இந்தப்புண்ணியபாபகர்மத்தில் ஆத்மீவுக்குச்சமமான ஒருசாக்ரீயும் இல்லை. பரலோகத்தில் செல்லுகிறவனுக்கு மனுஷ்யத்தை சூன்யமாப்பிடுகிறது. (பரலோகத்திற்குச் செல்லுகிற ஆகமா ஞானியினாலை) புத்திபாகிற நேத்திரத்தினால் பிரவேசித்து முழுதும்பார்க்கபடுகிறது. இகத்தில் அக்னி, ஸமர்யன், வாயுமூவரும் சீரத்தை ஆர்ப்பாயித்திருக்கிறார்கள். தர்மத்தைப்பார்க்கின்றஅவர்களை அதற்குஸாக்கிகளாகின்றனர். அவர்கள் இரவும்பகலும் எல்லா ரிடங்களிலும் ஸ்பரிசிக்கிறவர்களும் ஸஞ்சரிக்கிறவர்களுமாயிருத்தலால் வெளிப்படையும் ரதஸ்யமுமானசெய்நைகளிலை உன்தர்மத்தையே காப்பாற்றி பரலோகமானது அநேக சத்ருக்களையுடையதும் விகாரரூபமுள்ள பயங்கரமான ஈக்களையுடையதுமாயிருத்தலால் தனக்குரியகர்மமே ரக்கிக்கப்படவேண்டும். தான்செய்தகர்மம் பரலோகத்தில்வரும் அவ்விடத்தில் தங்கள்கர்மங்களை ஒருவருக்கொருவர் பிரித்துக்கொள்வதில்லை. தான்செய்தகர்மத்தாலுண்டானபயனை அபபடியே அனுபவிக்கவேண்டும். அப்ஸரஸாகளுடையகூட்டங்கள் மகரிஷிகளுடன் விமானத்திலேறி இஷ்டமானவிடம்சென்று தம்கர்மத்தாலுண்டான இன்பப்பயனை அனுபவிப்பதோல, இவவுலகில் பாவமில்லாதவர்களும் சரீரத்தாலாகும் பயனியுடையவர்களும் சுத்தமான பிறப்புள்ளவர்களுமானமனிதர்கள், எந்தசூபநாமம் எவ்விதம் செய்யப்பட்டதோ அதை அவ்விதமே அடைகிறார்கள் அவர்கள், கிருகஸ்ததர்மங்களாகிற அணைகளாலே பிரம்மா, பிரஹஸ்பதி, இந்திரன் இவர்களுடைய சிறந்தலோகங்களை, அடைகிறார்கள். திரும்பவும் மதிமயக்கத்தைச் செய்யாதவிஷபத்தை, ஆயிரம்விதமாகவர்ம் அநேகவிதமாகவும் சொல்லுவதற்கு உத்ஸாஹப்படுகிறேன். ஆகையால், ஸிபரிசுத்தமாகச் செய்கிற சர்மமே உனக்குப் பிரபு. இருபத்துநான்கு பிராபங்கள் ஹன்றுவிட்டன. நிச்சயமாக இருபத்தைந்தாவது

கக்கூ

## ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

பிராயம் நடக்கிறது. தர்மத்தை ஸம்பாதிப்பாய். உனக்குப் பிராயம் சென்றுவிடுகிறதே. அந்தயமன் உஞ்சவறுதழித் தன்சே ணைக்குக் 1கோமுகமாகச் செய்யப்போகிறான். (ஆகையால்,) 2முயற்கியுடன் தர்மத்தைக்கப்பதில் விரைவாய்ர் முன்னும்பின்னும் ஒரு வருமின்றித் தனியேசூல்லப்போகிறானக்குரை சரீரத்தாலும் பிறஞை லும் என்னாலுபயோகம்? பரலோகத்தில் தனித்துச்செல்லுகிறவர் கருக்குப் பயகாலங்களில் நன்றாகிரப்பயக்கூடிய அந்தனிதியைமாத்தி ரம் தேடக்கடவாய். ஒருவரிடத்திலும் அபிமானமில்லாதவனும் யாரா லுமதுக்கமுடியாதவனும் பிரபுவுமானமிருத்யுவானவன்' 3நுனிமுதல் அடிவரையுமுள்ளபந்துக்கருடன் அபகரிப்பான். (ஆகையால்,) தர்மமாகிறநல்லாதியைத் தேடு. புத்திரா! நான் இம்மையில் (எல்லா ராலும்) ஸம்மதிக்கப்பட்டால்லத்தை எனது அனுபவத்தாலும் அனுமானத்தாலும் உனக்கு எடுத்துரைத்தேன் அவ்விதம் செய். தனதுகர்மத்தால்ஸமபாதிக்கப்பட்ட தனங்களைக்கொடுப்பவன் ஒருவானே புத்திமோகத்தாலுண்டாகாத சுணங்களையுடையவன். அவன் சுபகர்மங்களைச் செய்கிறவனுக்குள்ள எல்லா நன்மைகளையும் அடைகிறான். அப்படிப்பட்ட இந்தஅர்த்தஞானமானது கிருதஜஞ னுக்குப் பயன்தரத்தக்கதாயிருக்கிறது கிராமத்தில்வலிப்பவனுக்குப் பற்றுதலென்பது கட்டும்கயிறு. புண்ணியராலிகள் இதை அறுத்துவிட்டுச் செலவுகிறார்கள் பாவிநர் இதை அறப்பதில்லை. புத்திரனே! மரிக்கப்போகிறானக்குத் தனத்தாலும் உறவினர்களாலும் புத்திரர்களாலும் என்னபயன்? ஹருதயகுகையைஅடைந்த ஆத்மாவைத்தேடு. 'உன்னுடையாறிதாமஹர்களெல்லாரும் எங்கே போன்றார்கள்?' நாளைச் செய்வதை இன்றுசெய்யவேண்டும். சாயங்காலத்தில்செய்வதை முற்பகலிலே செய்யவேண்டும் மிருத்யுவானவன் இவனுடையகாரியம்முடிந்ததையும் முடியாததையும் எதிர்பார்க்கமாட்டான். மரித்தவுடன் பந்துக்கரும் ஞாதிகரும் ஸாகிருத்துக்கரும் பின்தொடர்ந்துவந்து மனிதனை அக்னியில்மோட்டுவிட்டுத்திரும்பிவிடுகிறார்கள் (ஆகையால்,) புமாத்தாவை அடையவிருப்பமுடையவனும் சோம்பலில்லாதவனுமாகி நாஸ்திகர்களும் தயையில்லாதவர்களும் பாபபுத்திரவாவர்களுமானமீரிதார்களைத் தடையின்றி இடப்பக்கமாகச் செய். இவ்விதம், உலகம் கெடுக்கப்பட்டும் காலத்தால்பிடிக்கப்பட்டுமிருத்தலால் மிகுந்த ஈரியத்தையடைந்து

1 ஒருவிதவாத்யம்.

2 ஒருசௌல் விடபபட்டது.

3 வேறுபாடம்.

## சாந்திபரவும்.

கககை

எல்லாவித்தாலும் தர்மத்துச் செய். ஆனால், இந்தஞானேபா யத்தை நன்றாக அறிகிறானிதன் இம்மையில் நவ்தர்மத்தை நன்றாகச் செய்து பரவோகத்தில் வாகத்தை அனுபவிக்கிறான் அறிந்தவர் களுக்குத் தேவம்வெற்றுத்தும் மரணமிலை நன்றாகக்காட்கப்பட்ட (தர்ம) மார்க்கத்தில் நாசமுமிலை. தர்மத்தைவிருந்திசெய்கின்ற வனை பண்டிதன் தாமததிலிருந்துமாறு ஏதிறவன் தூபத்தை அடைகிறன். கம்மார்மதததிலிருந்து தன்புணவியடாபகாமங்களைச் செய்தால் அவற்றைச் செய்தவன் முறைப்படி பொன் அடைகிறன். இழிந்தார்மததைச் செய்தவன் நரமத்தை அடைகிறன் தர்மத்தின் கரைவையங்டுந்தவன் ஸ்வர்க்கத்தை அடைகிறன். ஸ்வர்க்கத்திற்குப் படிபோன்றதும் அடைபவரியதுமான பறவீச்யஜன்மததயடைந் தவன் தன்னத் திரும்பவும் நழுவாமலிருக்குப்படி செய்துகொள்ள வேண்டும் ஸ்வர்க்கமார்க்கத்தை அனுஸ்திதுத் தாமததமீறும் விருக்கிற புதுதியையுடையவீணப் புணவியடாமுடையவானென்றும் மித்திர்களாலும் பந்துக்களாலும் நுக்கிறந் தகாதவனென்றும் சொல்லுகிறார்கள். விஷயங்களால் கெடுக்கப்படாததும் உறுதியில் பற்றிநிற்பதுமான புதுதியையுடையவனும் ஸ்வாம்கத்திலை இடத்தைத் தேடிக்கொண்டவனுமானவனுக்குப் பெரிப்பமில்லை தடிபாவனங்களில் இறந்தவர்களும் அவ்விடத்திலேயே மரணத்தையடைந்தவர்களும் காமபோகங்களையறிபாதவர்களுமான அவர்களுடையதர்மானது மிகவும்<sup>1</sup> சிறிதாகும் போகங்களைத் தள்ளிவிட்டுச் சரீரத்தினால்தவத்தைச் செய்பவனால் அடைப்பட்டாதது ஒன்றுமில்லை. அந்தப் பயனைத்தான் நான் நன்குமதிக்கிறேன் அபேங்மாயிராம் தாய்தந்தை களும் பெண்டுவிளைக்கிறும் உண்டானார்கள் ; இனியும் உண்டாவார்கள். அவர்கள் யாரைச் சேர்ந்தவர்கள்? நாம் யாரைச் சேர்ந்தவர்கள்? நான் ஒருவனேன. எனக்கு ஒருவருமில்லை நான் வேறு ஒருவனையும் சேர்ந்தவனில்லை. நான் எவ்வளச் சேர்ந்தவனே அவனைப் பார்க்க வில்லை. எவன் என்னைச் சேர்ந்தவனே அவனையும் பார்க்கவில்லை. அவர்களுங்கு உன்னால் செய்யக்கூடியதுமில்லை. உனக்கு அவர்களால் செய்யப்பட்டதுமில்லை. தங்கள் கர்மகால அவர்களுடையானால் கள் நீயும் தீபிராப்ரோகிறும் இந்த உலகத்தில் தலமுள்ளவர்களுக்குப் பிறனும் தம் ஜனம்போலாகிவிடுகிறன். உபிருடனிருக்கையிலும் தாந்திரங்களுக்கு ஸ்வஜனங்களிருந்தும் இல்லாதவர்

1 ‘அவைகளால்மாத்திரம் புண்மியுண்டாகாது’ என்றபடி; ‘அதர்ம:’ என்ற பதம்பிரித்து, ‘அதர்மம் மிகச்சிறிதாகும்’ என்றும் கொள்ளலாம்,

கக்கூ

## ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

களாகிறார்கள். மனிதன் கனத்திரத்தை அடிப்பஷ்டித்துத் தீவினைகளைச் செய்கிறான் ; அதனால், இம்மையிலும் மறுமையிலும், துன்பத்தை அடைகிறான் ; தன் நர்மத்தினிலே பந்துஜனங்கள் வலகினவர்களாயிருப்பதைப் பார்ப்பான் டுத்திரனே ! சொல்லியவற்றையெல்லாம் சொல்லிப்படிபே செய்வாய். இதை நன்குதெரிந்துகொண்டு பூமியைக் கர்மாவுக்குரியதென்று கண்டவன் பரவோகத்தைவிரும்பிச் சுபம்னாகர்மங்களைச் செய்யவேண்டும். மாதங்களாகுதுக்களைன்னும் பெயருள்ள தூண்டுகோலுடையதும் இரவுரக்கல்காகிற விறகுகளுள்ளதும் அவரவர்களுக்குடைய கர்மாங்களையின் பயனுக்குஸர்க்கிப்பமாகிற ஸுமர்யனுக்கிற அங்கினியினால் காலமானது பிராணிகளை வலிந்து பாகம்செப்கிறது கொடாததும் அனுபவியாததுமான தனத்தால் என்ன பயன் ? பணகவர்களைவருக்காத வன்மையால் என்னபயன் ? தர்மத்தை ஆலுஷ்டியாத ராஸ்திரங்களுடையதால் என்ன பயன் ? இந்தியங்களை ஜயியாததும் மனேவசமற்றதுமான அந்த ஆக்மாவினால் என்னபயன் ?' என்றுசொன்னார். வ்யாஸருடைப் பந்மையைத்தரத் தக்க இந்த வார்த்தையைக்கேட்டு, சுகர் மோகங்கத்தை உபதேசித்த பிதாவைவிட்டு நீங்கிச் சென்று 'என்று சொன்னார்.' .

முந்நாற்றுமுப்பதாவது அத்யாயம்.

மே மா கஷ தர் மம். (தோட்ச்சி.)

—:0:—

(வீனை செய்தவளையே சேன்றடையுமேன்பது முதலியன.)

யுதிஷ்டிரர், "பிதாமஹரே ! தானம், பாகம், செய்யப்பட்டதவும், குருபணியிடை இவற்றின் பயனை எனக்குச் சொல்லும்" என்று கேட்க, பிஷ்மர் சொல்லலானார்

"அனர்த்தத்தோடுகூடியபடுத்திபால மனம் பாவத்தில் செல்லுகிறது. அவன் தீவினையைச் செய்து பெரியதுன்பத்தை அடைகிறான். தீவினைசெய்தவர்கள் தரித்திரர்களும் பிரேதங்களேக்காட்டிலும் பெரிய பிரேதங்களுமாகித் துர்ப்பிக்கத்திலிருந்தும் அதிக தூர்ப்பிரியாகத்தையும் துன்பத்திலிருந்தும் அதிகத் துன்புத்தையும் பயத்திலிருந்தும் அதிகப்பயத்தையும் அடைகிறார்கள். புண்ணியகர்மமுடையவர்கள் ஸ்ராத்தையுடையவர்களும் அடக்கமுடையவர்களும் தனமுடையவர்களுமாகி <sup>1</sup> உத்ஸவத்திலிருந்தும் உத்ஸவத்தையும் ஸ்வர்க்கத்திலிருந

1 ஸங்தோஷத்தை விழிவிக்கக்கூடிய கார்யம்,

தும் ஸ்வர்க்கத்தையும் ஸௌகத்திலிருந்தும் ஸாந்தஷ்டையும் அடைகிறார்கள் தயானைகளிருப்பதால் உட்டகமுடியாதவைகளும் ஸாப்பபயமும் சோரபயமுமுள்ளவைகளுமான இடங்களில் நாஸ்திகர்கள் கைவிலங்குடன் செலவுகிறார்கள் இதைக்காட்டி ஒம் வேறு என்னவேண்டும்? தான்த்திலசிறந்தவர்களும் தேவர்களிடம் பிதி யிடையவர்களும் விருந்தினர்க்கிணியவர்களும் ஸாதுக்களிடம் பிரியமுடையவர்களும் கைகளிலத்தூணினைடுடையவர்களுமான மனிதர்கள் சேஷமத்திற்குக்காரணமும் மனத்தைஜயித்தயோகிகளுக்குரியதுமான மார்க்கத்தை அடைந்தவர்களாவார்கள எவர்களுக்குத் தர்மம் காரணமாகத் தோற்றவில்லையோ அவர்களை, தான்யங்களில் பதர்களும் பக்கிமுட்டைகளுள் அழுகினமுட்டைகளும்போல மனிதர்களில் இருக்கிறார்கள் அதிகவேகமாகலூடுகிறவனுயிருந்தாலும் செய்தகர்மம் அவனைப் பின்தொடருகிறது எவன்எவனுல் எந்தனந்தவிதம் எந்தனந்தக்கர்மம் செய்யப்பட்டதோ அவன் அவனை அந்தஅந்தவிதம் அந்தஅந்தக்கர்மம் படுக்கையில படுத்தும் நிற்கையில் நின்றும் ஒடுகையில் ஒடியும் ஒருதொழிலைசெய்கையில தொழிலைசெய்துரம் நிழல்லோலஅனுஸரிக்கிறது எவன்எவனுல் எப்படிஎப்படி எந்தனந்தக்கர்மம் முன்செய்யப்பட்டதோ அவன் அவரூல அப்படி அப்படி அதுஅதுவே எப்பொழுதும் அனுபவிக்கபடுகிறதென்பது நிச்சயம் காலமானது அதிருஷ்டத்தால்காக்கப்பட்ட பொதுவானகர்ம நிதியைக்குறித்து இந்தப்பிராணிகளின் ஸமூகத்தை நான்குபுக்கத்திருந்தும் இழுக்கிறது மலர்களும் ரணிகளும் பிறர்தாண்டுதலின்றியே தங்களுக்குரியகாலத்தை அதிகரமியாததுபோல முன்செய்யப்பட்டகர்மமும் தனிக்குரியகாலத்தை அதிகிரமிக்கிறதில்லை ஸம்மானமும் அவமானமும் லாபமும் நஷ்டமும் ஜபமும் அபஜயமும் அடிக்கடிஉண்டாகிப் பயனைக்கொடுப்பதில தவறாகிறதில்லை. ஒருவன் முன்சரீரத்தில் தன்னை செய்யப்பட்டதுங்கத்தையும் ஸாந்ததையும் கூப்பமாகிறச்சனத்தை அடைந்ததுமுதல் அனுபவிக்கிறுன் பாலனாவும் தருணாகவும் விருத்தனாவுமிருந்து எந்தனந்தப்புண்பு பாவத்தைச் செய்கிறேனே அதைஅதை அந்தஅந்த நிலைமையில் ஜன்மந்தோறும் அஹபவிக்கிறேன். ஆயிரம்பகக்களுள் கண்றுனது தன்னுடையதாயைத்தேடி அடைவதுபோலவே முன் ஜன்மத்தில் செய்யப்பட்டார்மமுனது செய்தவைச் சென்றடைகின்றது. அழுக்கான வஸ்திரானது பிறரு ஐலத்தினால் சுத்தமாகிறதுபோல உபவாஸங்களாலே தாபத்தையடைந்தவர்கள் நீண்டதும் அழிவற்றது

கக்கை

## ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

மான ஸாகத்தை அடைகிறார்கள் நீண்டகாலம் தபோவனத்தில் அனுஷ்டிக்கப்பட்டதவத்தினால் தர்மத்தால்பாவங்களைத் தாலைத்தவர்கள் தங்கள்மனோதங்களை அடைகிறார்கள். ஆகாபத்தில் பஷ்விகளும் ஜலத்தில் மீன்களும் சென்றவழியானது, காணப்படாததுபோலப் புண்ணியசாலிகளுடைய ததியும் காலைப்படுகிறதில்லை பிறரை நிந்திப பதும் அவர்களுடைய தவறுகளைசொல்லுவதும் வேண்டா. நல்ல தும் தகுதியுள்ளதும் ஆத்மாவுக்குஹித்முள்ளதுமானவினையைச் செய்யவேண்டும்” என்று சொன்னார்.

—  
முங்காற்றுமுப்பத்தோராவது அத்யாயம்.

ஓ மா கஷ தர்மம். (தோடர்ச்சி)

—:0:—

(வ்யாஸ் புத்தாலுக்காகத் தவநீசேயீததும், சங்கரர் வரமளித்ததும்.)

யுதிஷ்டிரர், “ஓதாமஹரோ! வ்யாஸருக்குத் தர்மாத்மாவும் மிக்கதவழுமடையவருமான சுகர் பிறந்தவரலாற்றறையும் அவர் மேலான வளித்தியை அடைந்ததறையும் எனக்குச் சொல்லும். தவத்தையே தன மாகவுடைய வ்பாஸமுனிவர் சுகரை எந்த ஸ்திரீயினிடத்தில் உண்டு பண்ணினார்? மஹாத்மாவான இந்தச் சுகருடைய மாதாவை நாங்கள் தெரிந்துகொள்ளவில்லை; உத்தமமான இவருடையஜன்மத்தையும் அறி யவில்லை. ‘இவர் பாலராயிருந்தபோதே இவருடைய புத்தியானது ஸுமங்கிமான ஞானத்தில் எவ்விதம் பற்றியது? இவ்வுலகத்தில் வேறொருவருக்கும் இவ்விதம்சுண்டானதில்லை’ப. விசாலமானபுத்தியுடையவரே! இதை நான் விரிவாகக் கேட்கவிரும்புகிறேன். இப்பொழுது, உத்தமமான நூலாமிருந்தத்தைக்கேட்டு எனக்குப் போது மென்கிற திருப்தியானது உண்டாகவில்லை. ஓ! பிதாமஹரோ! ஆகையால், சுகருடையபெருமையைம் ஆக்மீயோகத்தையும் பிரம்மஞானத்தையும் உள்ளபடி வரிசையாகச் சொல்லும் ஏன்றுவினவ, பிவ்தமர் சொல்லத்தொடங்கினார்.

“ ரிவிகள் பிராயங்கனால் தர்மத்தூச செய்வதில்லை; நரைகளாலேயுமில்லை; தனங்களாலேயுமில்லை; பந்துங்களாலேயுமில்லை. எவர் கற்றுணர்ந்தவரோ அவர் நமக்குப் பெரியார். பிராண்டுபுத்திரா! நீ என்னைக்கேட்டவையெல்லாம் துவத்தையே காரணமாகவுடையன. அந்தத்தவமானது இந்திரியங்களை அடக்குவதால் உண்டாகிறது;

வேறுவிதத்தால் உண்டாகிறதில்லை. மனிதன் இந்திரியங்களுடைய ம்ரவிருத்தியிலுல் சந்தேகமில்லாமல் தோஷத்தையடைவான் ; அந்த இந்திரியங்களை அடக்கியே வித்தியை அடைகிறான். ஐயா ! ஆயிரம் அஸ்வமேதங்களுக்கும் ஸ்ரீ வாஜபேயங்களுக்கும் யோகத்திலுடைய வீசத்திற்குள் பயனைது இல்லை. இந்துவிஷயத்தில் உனக்குச் சுகருடைய பிறப்பையும் யோகபயயனையும் மனத்தை வசம் செய்யாதவர்களால் அடையமுடியாத மேலானதியையும் சொல்லப்போகிறேன். முன்காலத்தில் நான்கு பக்கமும் கொன்றை வனங்களோடுகூடிய மேருவின் சிகர்த்தில் மகாதேவர் பயங்கரமான பூதகணங்களால் சூழப்பட்டு விளையாடிக்கொண்டிருந்தார். மலைபாசன்மநான் தேவியும் அங்கேயே இருந்தாள். அவ்விடத்தில், பிரபுவான் கிருஷ்ணத்தைபாயனரானவர் சிறந்த தவத்தைச் செய்துகொண்டிருந்தார் சுருங்ரோஷ்டனே ! யோகத்திலும் தர்மத்திலும் பற்றுடையவரான அவர் யோகத்தால் ஆத்மாவான ஸப்ரவரி டம் பிரவேசித்துத் தாரையைச்செய்து புத்திரனுக்காகத் தவம் செப்தார் ஓ ! விபுவே ! ‘அக்னிக்கும் பூமிக்கும் அப்புக்கும் வாயுவுக்கும் ஆகாயத்திற்கும் ஒப்பான வீர்யமுள்ள புத்திரன் எனக்கு உண்டாகவேண்டிம்’ என்கிற ஸங்கற்பத்தோடும் மௌனத்தோடும் மனைவசமில்லாதவர்களால் அடையவரியதும் உத்தமமுமானதவத்தை மேற்கொண்டு தேவர்களுக்குத்தலைவரான மகாதேவரைப் பிரார்த்தித்தார். ஸமர்த்தரான அவர் வாயுவை ஆகாரமாகக்கொண்டு, அநேக ரூபங்களுடையவரும் உமாபதியுமான மகாதேவீர ஆராதித்துவந்தார் அவ்விடத்தில், ப்ரம்மரிஷிகளைவரும் தேவரிஷிகளும் லோகபாலர்களும் வஸாக்களும் ஸாத்யர்களும் ஆதித்யர்களும் ருத்ரர்களும் ஸுரியசந்திரர்களும் வாயுவும் ஸப்தமுருத்துக்களும் ஸமுத்திரங்களும் நதிகளும் அப்ரவிஞ்சேவர்களும் தேவகந்தர்வர்களும் நாரதபர்வதர்களும் விப்ரவாவஸாவென்கிறகந்தர்வனும் வித்தர்களும் அப்ஸரஸாகளுடைய கூட்டங்களும் லோகேசரான அவரை ஆராதித்தார்கள். அவ்விடத்தில் ருத்ரரான மஹாதேவர் கொன்றைமலர்களால் கட்டப்பட்டதும் மங்களகரமுமான மாலைநூபத்தித்துச் சந்திரன் சந்திரிகையோடு விளங்குவது போல விளங்கினார். திவ்யமும் பார்ப்போர் மனத்தைக் கவர்வதும் தேவர்களாலும் தேவரிஷிகளாலும் நிரம்பியதுமான அந்த வனத்தில் வ்யாஸமுனிவர் புத்திரனுக்காகச் சலியாமல் மேலான யோகத்திலிருந்தார். இவருக்குச் சக்தி குறையவில்லை ; களைப்பும் உண்டாகவில்லை. முவலகங்களுக்கும் ஆச்சரியமாயிருந்தது. யோகத்தைச் செய்பவரும்

கக்கூ

## ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

அளவற்ற தேஜஸால்ளவருமான அவருடைய ஜடைகள், ஒளியால் அக்னிஜ்வாலைகள்போல மிகவும் ஜவலித்துக்கொண்டு / விளங்கின பகவானுன மார்க்கண்டேயர் எனக்கு இதைச் சொல்லினர். அவர், அப்பொழுது இவ்விடையத்தில் எனக்குத், தேவசரித்திரங்களைச் சொன்னார். ஐயா! மஹாத்மாவான 'வ்யாஸருடைய அந்தத்தவத்தால் ஜவலிக்கும்படி செய்யப்பட்ட அவருடைய ஜடைகள் இப்பொழுதும் அக்னிக்குச் சமமான வர்ணமுடையவைகளாகப்' பிரகாசிக்கின்றன. பாரத! அவருடைய இவ்விதத்தவத்தாலும் பக்தியினாலும் மஹேஸ் வரர் மனத்தில் திருப்தியிற்று அனுக்ரகம் செய்யல்லார். பிறகு, மகா தேவர் அவருக்கு அம்பிகையோடு பிரத்யஷத்மானார், பகவானுன முக்கண்ணர் புன்னையடிடன் அவரைநோக்கி, 'த்வைபாயனரே! உமக்கு இப்படிப்பட்ட புத்திரன் உண்டாகப்போகிறீன் அக்கினி யும் வாயுவும் ஸுமியும் ஜலமும் ஆகாயமும்போலச் சுத்தனும் மஹானு மான புத்திரன் உண்டாவான். உம்முடைய புத்திரன் 'பிரம்மபாவத் தைத்யானிக்கிறவனும் ப்ரப்ரத்தில் உறுதியிடையவனும் பிரம்மத்தி னிடம் ஆதரவுள்ளவனும் ப்ரம்மத்தை ஆஸ்ரபமாகவுடையவனும் மாகித் தேஜஸால் மூவுலகங்களையும் வியாபிக்கசெய்து கீர்த்தியை அடையப்போகிறீன்' என்று சொன்னார்.

—————  
முந்நாற்றுமுப்பத்திரண்டாவது அத்யாயம்.

மேரா கஷி தர்மம். (தோடர்ச்சி)

—————

(சுகருடையபிறப்பும் உபநயனமுதலியனவும்.)

ஸுத்யவதியின் புத்திரரான அந்தவ்யாஸர், சங்கரரிடமிருந்து உத்திரமானவரதநைதயடைந்து, பிறகு, அக்னியையுண்டுபண்ணவேண்டு மென்கிறவிருப்பத்தால் அரணியை எடுத்துக் கடைந்தார் அரசனே! பிறகு, பகவானுன வ்யாஸமுனிவர், தன்னுடைய தேஜவினால் உத்தம மானஞ்சித்தத்தரிக்கின்ற கிருதாசியென்று<sup>1</sup> பெய்ருடைய அப்ஸ ரஸைக் கண்டார். யுதிஷ்டிரனே! பகவானு ஆவர், அந்தவனத் தில் அந்த அப்ஸரஸைப்பார்த்து உடனே காமத்தால் மேற்றத்தை அடைந்தவரானார். மஹாராஜனே! அப்பொழுது, அந்தக்கிருதாசியும், காமத்தால் வருத்தமுற்ற மனத்தையுடைய வ்யாஸரைப்பார்த்துப்

1. 'தத்பாவபாவி' என்பது மூலம்; 'நான் ப்ரமமம் என்னும் தியானம்' என்பது பழையவரை. 'பரம்மத்தினிடத்தில் பக்தியுள்ளவர்' என்பர் சிலா.

## சாந்திபரவும்.

கக்கள்

பெண்கிளியாகிக் கிட்டவந்தாள். அவர் வேறுருபத்தால்மறைக்கப் பட்ட அந்த ஆப்ஸரஸைப் பார்த்துச் சீரமூழுதும் காமத்தினால் வியா பிக்கப்பட்டா அந்த வ்யாஸமுனிவர், மிக்ரதைரியத்தால் காமத் தை அடக்கியும், மிகவும்பற்றின அந்தமனத்தை அடக்கக்கூட வில்லை. வருவதுவந்தேவிடுமானதினால், அவர் கிருதாசியினுடைய வடிவத்தின் அழகினால் இழுஷ்டப்பட்டார் அந்தமுனிவர் அக்கினியை உண்டிபண்ணவிருப்பத்தால் முயற்சிரெப்து மனததையடக்கும் பொழுது, உடனே அவருடைய வீரியமானது அரணியிலேயே விழுந்தது. அரசனே ! சிராம்மணசிரேஷ்டரான அந்தபாரிம்மரிஷியானவர் சங்கைவிலைதுமனததுடன் அப்படிட்டா அரணியைப் கடைந்தார். அந்த அரணியில் சுகர்உண்டானார் சுக்கிரமானது கடையப்படும் போது, பெருந்தலாறுடையவரும் பராமரிஷியும் மஹாதீயாகியும் அரணியின் காப்பாத்தில் உற்பத்தியையுடையவாருமான அந்தச் சுகர் பிறந்தார் ; யாகத்திலே விருத்திரெப்பப்பட்டவனும் ஹவிலைத்தாங்கு கிறவனுமான அக்னியானவன் விளங்குவதுபோலது தேஜவினால் விளங்கினார். சுருவம்சந்தரசனே ! அப்பொழுது, அவர் பிதாவினுடைய மிகசுகிறந்தருபத்தையும் நிற்றதையுழுடையவரும் ஆத்ம ஸ்வருபத்தை தயாணம்செய்கிறவரும் புதையிலலாத அக்கினிபோல ஜவலிக்கிறவருமாக விளங்கினார் அரசனே ! அப்பொழுது, மகா மேருவின் சிகரத்தில் அவரை நதிகருள்சிறந்த கங்காதேவியா னவன் தன் வடிவத்துடன் வந்தங்கூடந்து ஜலத்தினால் நீராடினான். சுருவம்சந்திலுதித்த ராஜப்ரேரஷ்டனே ! மஹாத்மாவான சுகருடைய நிமித்தத்தில் ஆராயத்திலிருந்தும் தண்டமும் கிருஷ்ணஜினமும் பூமியில் விழுந்தன. (அப்பொழுது,) கந்தர்வர்கள் கானம் செய்தார்கள் ; அபஸரஸாகளின் கூட்டங்களும் நடனம் செய்தன ; தேவதுந்துபிகளும் ஆயிரக்கணக்காக வாசிக்கப்பட்டன. விஸ்ரவாவஸாவென்கிற கந்தருவனும் தும்புருநாரதர்களும் ஹ்ராஹு ஹுமஹுவென்கிற கந்தர்வர்களும் சுகருடைய உற்பத்தியைத் துதித்தார்கள். அவ்விடத்தில் இந்திரன்முதலான லோகபாலர்களும் தேவர்களும், தேவரிஷிகளும் பிரம்மரிஷிகளும் வந்தார்கள். வாயுவும் தேவலோகத்திலுள்ள எல்லாப்புத்தங்களையும் வருஷித்தான். ஐங்கம மும் ஸ்தாவரமுமான ஜகத்தானது மிகவும் ஸங்தோஷத்தையடைந்தது. மிக்காந்தியுடையவரும் மஹாத்மாவுமான (ஸப்ரவர்) தேவி

1 சுகரெண்றுல் வீரியம் சுக்கமென்கிறபத்தில் ரகாதைத்தள்ளிச் சுகரெண்று பெயர்கொண்டா

கக்கா

## ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

யோடுகூடச் தாமாகவே பிரீதியுடன் அந்தவ்யாஸமுனிவருடையபுத் திரருக்குப் பிறந்தவுடனே விதிபபடி உபநயனம் செய்வித்தார். தேவர் களுக்கெல்லாம் தலைவனான இந்திரன் பிரீதியுடன் அவருக்குத் தேவ லோகத்திலுள்ளதும் ஸார்க்க ஆசசரியமுமான கமண்டலுவையும் தேவர்களுக்குரிய வஸ்திரங்களையும் கொடுத்தான் பாரதனே! அநேக மாயிரம் ஹம்ஸங்களும் ஸாரஸ்பக்கிரூம் நூற்றுக்களுடைய ஹம் ஸவிசேஷங்களும் கிளிகளும் அவரை வலம்வந்தன. திவ்யமான ஜன் மததையடைந்து மாகாந்திமானும் பீமதாவியும் பிரம்மசாரியும் அர ணியிலுண்டானவருமான சுகாானவர் ஸாதின்யயடைந்து' அப்பொ முது அவ்விடத்திலேயே வழித்தார் மஹாராஜனே! வேதங்கள் உபநிஷத்துக்களுடனும் ஸதிரங்களுடனும் அவருடையபிதாவை வந்தடைந்ததுபோலவே பிறந்தவுடனேயே அவரை வந்தடைந்தன. மகாராஜனே! வேதங்களையும் வேதாங்களையும் அவற்றின்பாஷ்யங் களையும் அறிந்தவராயிருந்தும் அந்தச்சகர் தர்மத்தையே ஆலோசித் துக்கொண்டு பிருக்கஸ்பதிபை உபாத்தியாயராக வரித்தார் மகாமுனிவரான அவர் உபநிஷத்துக்களோடும் ஸதிரங்களோடும்கூடிய என்லாவேதங்களையும் இதிஹாஸத்தையும் தர்மசாஸ்திரங்களையும் முழு தும் அத்யபனம் செய்துவிட்டுக் குருவுக்குத் தகவினைகொடுத்து ஸமாவர்த்தனமென்கிற வித்தையின்முடிவைச் செய்துகொண்டு பிரம்மசாரியும் ஸமாதிபுடையவருமாயிருந்து உக்கிரமான தவம்செய்ய யத்தனித்தார். சிறு பிராயத்திலேயே பெரியதவத்தையடைய அவர் ஞானத்திற்கும் தவத்தினும் தேவர்களுக்கும் ரிஷிகளுக்கும் ஆலோசிக்கத்தக்கவரும்' பூஜிக்கத்தக்கவருமானார். அரசனே! மோக்ஷ தர்மங்களை ஆராய்ந்து பார்க்கின்ற அவருடைய' புத்தியானது கிருக்கஸ்தாப்ரமமுதலான மூன்று ஆஸ்ராமங்களிலும் பற்றவில்லை.

முந்நாற்றுமுப்பத்துமுன்றுவது அத்யர்யம்.

ஓமாக்ஷதர்மம். (தூட்டச்சி.)

—:0:—

(குகரி பிதாவனகட்டளையால் ஜனத்தை அண்டந்தது.)

அந்தச் சகர் 1 மோக்ஷத்தை ஆலோசித்துக்கொண்டே பிதாவை வந்தடைந்தார். மோக்ஷத்தை விரும்புகிற ஆவர் 2 விநயத்துடன்

1 'மோக்ஷசாஸ்திரத்தை உபதேசம் பெறவேண்டுமென்றெண்ணி' என்பது பழையங்கள்.

## சாந்திபரவும்.

கக்கூகு

பிதாவைவணங்கி, ‘ஓ! பிரபுவ! என்னுடைய மனத்திற்கு மேலான சகந்தியானது உண்டாகும்படி மோக்ஷர்மங்களில் ஸமர்ததரும் பகவானுமான நீர் எனக்குர்சொல்லவே ஸ்திம் என்றுசிந்தார் பரம ரிதிப்பானவ்யாஸர் புத்திரருந்தா வார்த்தைபக்ஞெட (அ) அவரை நோக்கி, ‘புத்திர! மேர குத்தும் அபைந்தானதுமங்களையும் அத்யயனம் செய்யக்கடவாய்’ என்ற சொல்லும் பாநவம்சத்தா சென! தாமத்தை வகிக்கிறாயா நளில் திருந்தாரானங்கர் பிதாவினுடைய கட்டீளாயினுல் போகசாஸ்திரத்தைபா ஸாங்கியராஜதிரத்தையும் முழுமையும் அறிந்தார் அந்தவாபாஸர் விஸ்தீதஜேஸ்து பிரம் மாலக்குச்சாரான பாக்கிரமாட்டையாராயிருந்து அந்தப்புத்திரரை மோக்ஷர்மங்களில் ஸமர்த்தாக நினைத்து காட்டு, ‘மிதிலாதிபதி யானஜனகன் அடையக்கடவாய் அந்தப்பிதிலை நிபந் துவாய்நீர்மாக்க விதாரம் எல்லாவற்றையும் சொல்லுவான்’ என்று சென்னர். (அப் பொழுது,) ஈகர் பிதாவினுடைய கட்டீளாயினுலை தர்மத்தினுடைய நித்தை யையும் மோக்ஷத்தினுடைய பாமாஸ்தானத்தையும் கோப புத்தர்கு மிதிலாதிபரான ஜனகராஜரை அடைந்தா (தவிரவும்,) யாபாஸர், ‘நீ மனிதாகன செல்லுகின்றவரியில் கர்வாயில்லாமல போக வேவன்டும். (யோக) பரப்ராவத்தாலுடைான ஆநாயகானத்தால் போகவுடாது. ருஜாவாதச்செலவைவன்டும் ஸாக்தாததுதேடிக்கொண்டு போகக் கூடாது விசீசந்தபதார்த்தங்களோத தேடக்கூடாது விசீசந்தபதார்த்தங்கள் பறந்துகூக்காரணம் என்னுடைய சிவ்யான அந்த அரசனிடத்தில் அங்கு அரசன தர்மத்தில் ஸார்த்தன்; பீமாக்ஷசாஸ்திரத்தில் வல்லவன்; எனக்குரசிவ்யன் அவன்சொல்லுவது சங்கை யின்றிசெய்யத்தக்கது’ என்று சொல்லினா இவளிதும் சொல்லக் கேட்ட தர்மபுத்திப்படைய அந்தமுனிவர் கடல்சூழ்ந்தடிமையை ஆகாயத்தால்தாண்டுவதற்கு ஸாத்தாயிருந்தாலும் மிதிலாத்துநாலால் நடந்து சென்றூர் அவர் மலைகளையும் ஆகூக்கூடியும் புல்ளிபுத்தாகங்களையும் அநேகமதயானகளாலும் மிருங்கங்களாலும் நிஃப்பியதாடுகளையும் மாச்சோலைகளையும், கடந்து, பிரகு, போருவை ரார்த்தலீளாவிருதவருஷம் ஹரிவருஷமிரவ்படையும், பிறகு இமயமலைப்பரசேர்த்து கிம்புருஷவருஷத்தையும் இவ்விதம் கிரமமாததாண்டிப் பாரதவருஷத்தை அடைந்தார். அந்தமகாமுனிவர் சீனர்களாலும் ஹம்மார்களாலும் வசிக்கப்பெற்ற அநேகவிதமான தேசங்களைப் பார்த்துக்

கொண்டே ஆரியாவர்த்தமென்கிற இந்தத்தேசம் வந்தார். அவர் பிதாவின் வசனத்தைபறிந்து அந்த அர்தத்தத்தையே ஷலோகித்துக் கொண்டு ஆகாயத்தில்செல்லுகின்றபகுதிப்பொல மார்க்கத்தைத்தாண் டினர்; ரமணீயமானப்பட்டணங்களையும் ரெரழிப்புள்ள நகரங்களையும் விசித்திரமான ரத்தினங்களையும் பார்த்தும் பாராதவரானார். பிறகு, மார்க்கத்தில்செல்லுகிற அந்தாசுகர் அடுகிய டுந்தொட்டங்களையும் தேவாலயங்களையும் புண்ணியதீர்த்தங்களையும் தூண்டிச் சென்றார். அவர் சிறிதுகாலத்தில் தர்மமாக ராஜயம்வகிஞ்கிறவரும் மகாத்மாவுமானங்கராலே பரிபாலிஞ்சப்பட்ட விதேஹத்தேசத்தை அடைந்தார் அவா அந்தத்தேசத்தில் பலாவகை அன்னங்களும் சுவைபொருந்திய உணவுகளுமுள்ள கிராமங்களையும் மிகவும் செழிப் புள்ளவைகளும் அநேகம்பசக்கூட்டங்களால் நிரம்பியவைகளுமான இடைச்சேரிகளையும் பார்த்துக்கொண்டு, நெறபயிர்களாலும் யவர் பயிர்களாலும்செழித்ததும் ஹம்ஸங்களும் ஸாரஸபகுதிகளும்வைலிக்கப் பெற்றதும் சோபபொருந்திய அநேகங்காமராஜைதைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டதும் மிகவும்செழிப்புடையஜனங்களால் ஸேவிக்கப் பட்டதுமான விதேகநீரசத்தைக் கடந்து அழுகுபொருந்தியதும் செழிப்புடையதுான மிதிலையின் உபவனத்தை அடைந்தார் யான் களாலுமகுதிரகாாலும் தேர்களாலும் நிறைந்ததும் ஆடவர்மகளிர்கள்நிரம்பியதுமான அதை அவர் பார்க்கிறவராயிருந்தும் பாராதவர்போலச் சலியாதவராய்த் தாண்டிசென்றார். மனத்தினாலே (பிதாவின்வசனமாகிற) அந்தப்பாரத்தைத்தாங்கிக்கொண்டு (கோசத்விஷயமான) அந்தஅர்த்தத்தையே சிந்திக்கிறவரும் ஆத்மாவில் ரமிக்கிறவரும் தெளிவான மனத்தைடுடையாருமாகி மிதிலைய அடைந்தார் அந்தமிதிலையின்வாயிலையடைந்து வாயில்காப்பவரால் தடுக்கப்பட்டுத் தியானம்செய்துகொண்டுநிர்ர, இன்னுரென்று அறிந்தபின்விடப்பட்டு) உள்ளேயிரவேசித்தார் அவர், 'செல்வவான்களாள ஜனங்களால் நிரம்பிய ராஜமார்க்கத்தின் வழியே ராஜகிருக்கத்தையும் அடைந்து சங்கையிலாமல் பிரவேசித்தார். அவ்விடத்திலும் தூவாரபாலகர்கள் கடிஞ்சொல்லினால் அவனாத்தடுத்தார்கள் அவ்விடத்தில் சுகர் முன்போலவே கோபமில்லாமல் நின்றார். வெய்யிலால் வழியில் மிகவும் தாபத்தையடைந்தவரும் பசிதாகங்களாலுண்டான் சிரமத்தையடையவருமாகியும் களைப்பும் வாட்டமும் ஆடையவில்லை; வெய்யிலினின்றும் விலகவுமில்லை. அந்தத்துவாரபாலகாகளில் ஒருவன் (ஆகாய) மத்தியையடைந்த ஆதித்யங்போலாகிற்கிற சுகரைப்பார்த்துச்

சோகமடைந்து முறைப்படி வணங்கிப் பூஜித்து அஞ்சலிசெய்து கொண்டு<sup>1</sup> அவ்விடமிருந்து ராஜகிருகத்தினுடைய முதற்கட்டில் ஏரவேஷிக்கசெய்தான். ஐயா! நிழலிலும் வெயிலிலும் ஸமமான பார்வையும் ஸமமானது<sup>2</sup>தியுமுடைய சுகர் சீமோசங்கத்தையே சிந்தித்துக்கொண்டு அவ்விடத்திலேயே நின்றார் பிறகு, ஒருமூகார்த்தத் திற்குள் அரசனுடையமந்திரி வந்து அஞ்சலிசெய்துகொண்டு அவரை அங்கிருந்தும் ராஜகிருகத்தின் இரண்டாவதுகட்டில் கொண்டுவந்துவிட்டான். அவ்விடத்தில் அந்தப்புரத்திலிருப்பதும் பெரியதும் சைத்ரரதமென்கிற குபீரானுடைய உத்யானத்திற்கு நிகரானதும் அழகானதும் பூத்தமரங்களையடையதும் நன்குஅமைக்கப்பட்டஜலமுன்னதுமான உத்யானத்தை அந்தமந்திரியானவன் அந்தசக்கருங்குக்காண்பித்து உத்தமனை அந்தஜனகரையும் காண்பித்துத் தகுதியான ஆஸனமும்கொடுத்துவிட்டுத் திரும்ப்வும் அங்கிருந்து வெளியிலசென்றான் (அப்பொழுது,) அழகான வேஷமுடைய வர்களும் <sup>1</sup>தருணவயதுள்ளவர்களும் பிரியான தோற்றமுடைய வர்களும் மெலலியசிவபைவுவஸ்திரந்தாரித்தவர்களும் <sup>2</sup>புடம்வைத்த பொன்னைபரணமுடையவர்களும் <sup>3</sup>சலலாபம் ஆலாபமிவைகளில் ஸாமார்த்தியமுடையவர்களும் நாட்டியம் கானம் இவைகளில் தேர்ச்சிபெற்றவர்களும் சிரித்துக்கொண்டேபேசுகிறவர்களும் அழகிய அப்ஸரஸூகளுக்கொப்பானவர்களும் அந்தரங்கத்துடன் உபசரிப்பதில் சக்தியுள்ளவர்களும் அபிப்ராயத்தை அறிகிறவர்களும் ஸ்ரங்காரசேஷ்டைகளில் தேர்ந்தவர்களும் தாலிகளிற்கிறந்தவர்களுமான ஐம்பதற்கு மேற்பட்டஸ்திரீகள் அவரிடம் வந்தார்கள்; பாத்யமுதலானவைகள் கொடுத்துச் சிறந்த பூஜையிலூல் உபசரித்தார்கள்; அப்பொழுது, அந்தஸ்மயத்துக்குத்தகுந்த ருசியான அன்னத்திலூல் திருப்தியும் அடைவித்தார்கள். ஐயா! பாரத! அவர் போஜனம்செய்திருந்து, ஒவ்வொருத்தியாக மிக்கஅழகான அந்தப்புரத்தோட்டத்தைக் கால்பித்தார்கள். (பிறர்) மனத்தைஅறிகின்றவர்களான ஸ்திரீகள் விளையாடுகிறவர்களும், நகைக்கிறவர்களும் இனிமையாகக் கானம் செய்கிறவர்களுமாகி உதாரமனமுடைய அவருங்குப் பணிவிடைசெய்தார்கள். சுத்தமனமுடையவரும் ஸந்தேகமற்றவரும் பரவணமனன்றித்தியாஸனமென்கிற மூன்றுகர்மங்களும்செய்தவரும் இங்

1 ஒருசூல் விடப்பட்டது.

2 ஒருவரோடொருவர் மனங்களுக்கு பேசுதல்.

3 ஒருவரே கதைமுதலியன சொல்லுதல்.

திரியவசமுடையவரும் கோபத்தைஜயித்தவரும்<sup>1</sup> அரணியிலுண் டானவருமானசுகர் ஸந்தோஷிக்கவுமில்லை; கோபிக்கவுமில்லை. சிறந்தவர்களான அந்தஸ்தீர்கள் அவருக்குச் சிறந்ததும் சிறந்தவர்களுக்குரியதும் ரத்னங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டதும் உயர்ந்ததான் விரிப்புவிரித்ததும் படுக்கேயோக்கியமுடான ஆஸனத்தைக்கொடுத்தார்கள். சுகர் பாதசுத்திசெய்துகொண்டு ஸந்தியை உபாவித்து விட்டு அந்தஅர்த்தத்தையே சிந்தித்துக்கொண்டு<sup>2</sup> பரிசுத்தமான ஆஸனத்தில் உட்கார்ந்தார் ஸமர்த்தரான அந்தசுகர் அதில் முன் ராத்ரியில் தியானத்திற்பற்றி<sup>3</sup> யிருந்துவிட்டு நடுராததிரியில் 'முறைப்படி' நித்திரைசெய்தார் பிறகு, ஒருமுகூர்த்தம் சென்று எழுந்திருந்து சுத்திசெய்துகொண்டு புத்திமானுண அவர் ஸ்தீர்களால்குழுப்பட்டும் தியானத்தையே அடைந்தார். பாரத! (மனம்) சலியாதவரான வ்யாஸபுத்திரர் இந்த விதியுடன் ராஜக்ருகத்தில் அந்தமீதிப்பகலையும் அந்தராத்ரியையும் போக்கினார்.

முந்நாற்றுமுப்பத்துநான்காவது அத்யாயம்.

மோ கஷ தர் மம். (தோடரிச்சி.)

—:0:—

(ஜனதர் சுகரைப்புஜித்து அவருக்கு பரம்மஜ்ஞானத்தை உபதேசித்தது.)

பாரத! பிறகு, அந்தஜனகராஜர் மந்திரிகளுடன் புரோஷி தரைமுன்னிட்டுக்கொண்டும் எல்லா அந்தப்புரஸ்தீர்களாலும் ஆஸனத்தையும் பலவிதமான ரத்தினங்களையும் எடுப்பித்துக்கொண்டும் சிரஸால் அர்க்கியத்தை ஏந்திக்கொண்டும் குருபுத்ரரைவாந்தடைந்தார். அப்பொழுது, அந்தஅரசர் அநேகரத்தினங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டதும் உயர்ந்தவிரிப்பால் விரிக்கப்பட்டதும் எல்லாவிஷயத்திலும் மங்களகரமும் செழிப்புடையதும் புரோகிதரால்கிரகிக்கப்பட்டதும் சிறந்ததும் பூஜித்கப்பட்டதுமான ஆஸனத்தைவாங்கிக் கையால் துடைத்துக் குருபுத்திரராணுசகருக்குக்கொடுத்தார். அந்தஆஸனத்திலுட்கார்ந்த வ்யாஸபுத்திரரான அந்தச்சுக்கரைச் சாஸ்திரப்படி பூஜி த்து முதலில்<sup>4</sup> பாத்தியத்தைக்கொடுத்துப் பிறகு அர்க்கியத்தையும் கோவையும்<sup>5</sup> கொடுத்தார். அவரும் மந்திரத்தைடைய பூஜையை

1 வேறு பாடம்.

2 கால் கழுவ நீர்.

3 'ந்யவேதபத்' என்பது மூலம்.

விதிப்படி ஏற்றுக்கொண்டார். ராஜஸ்ரேஷ்டனே ! பிராம்மணப்ரேஷ் டரும் மிக்கதேஜஸாள் எவருமான சுகர் ஜனகரிடமிருந்தும் அந்தப் பூஜையை ஏற்றுக்கொண்டு பரவைக் (கொண்டுபோகும்படி) கட்டளையிட்டு அரசரையும் கோரவாப்படுத்திப் பரிவாரங்களையுடைய அரசரிடம் அழிவில்லாத சேஷமத்தையும் ஆட்ராக்கியத்தையும் வினவினார். பிறகு, உதாரமான மனமும் வம்சமுழுடைய அந்த அரசர் அவரால் அனுமதி செய்யப்பட்டுப் பரிவாரங்களுடன் அஞ்சலி செய்துகொண்டு மூழியிலுட்கார்ந்தார். மூபதிபான அரசர் வ்பாஸ்புத்திரரைக்கிக் குசலத்தையும் குறைவில்லாமையையும் வினவி, ‘வந்ததென்ன ?’ என்றும் பிரப்ரனம் செய்தார். சுகர், உமக்கு மங்களாம். ‘மோசந்தர்மங்களின் விஷயத்தை அறிந்தவனும் விதேறை தேசத்து அரசனும் என்னால் யாகம் செய்விக்கத்தக்கவனுமான ஜனகனென்பவன், பிரவலித்தனு யிருக்கிறான். பிரவிருத்தியிலோ நிவிருத்தியிலோ உனக்கு மனத்தில் ஸந்தேகமிருக்குமானால் சீக்கிரம் அவனிடம் செல்லு. அவன் உன் னுடைய ஸந்தேகத்தை நிவிருத்திசெய்வான்’ என்று என்பிதா எனக்குச் சொன்னார். நான் பிதாவின் கட்டளைப்படி உம்பைப் பிரப்ரனம் செய்ய இங்கு வந்தேன். தர்மிஷ்டர்களில் சிறந்தவரே ! அதனை உள்ளபடி எனக்குச் சொல்லவேண்டும். இவ்வுலகில் பிராம்மணால் எது செய்யுத்தங்கது ? மோசந்தருபமான புருஷார்த்தமானது என்ன ஸ்வருபமுடையது ? மோசந்தமானது எப்படி அடையத்தக்கது ? ஞானத்தினுலேயா ? தவத்தினுலேயா ?’ என்று கேட்டார். ஜனகன், ‘பிராம்மணாலே ஜன்மம் தொடங்கி எது செய்யத்தக்கதோ அதைக்கேளும். ஐயா ! உபநயனம் செய்யப்பட்டு வேதத்தில் பற்றாதலுடையவனுயிருக்க வேண்டும். பிராம்மனரே ! தவத்தோடும் குருசப்ரநாஷயோடும் பிரம்மசரியத்தோடும் தேவதைகளுடைய கடனும் ரிஷிகளுடைய கடனும் தீர்ந்தவனும் அஸும்யயில்லாதவனும் நிபமமுடையவனுமா’ ஆனந்து வேதங்களை அத்யயனம்செய்து குருவுக்குத் தக்கினைகொடுத்து விட்டு (அவருடைய) அனுமதிபெற்றுக்கொண்டு பிறகு ஸமாவர்த்தனம் செய்யவேண்டும். ஸமாவர்த்தனம் செய்துகொண்டு கிருகஸ்தாப்ரமத்தில் தன்னுடைய பத்னியிடமேபற்றாள்ளவனும் வலிக்கவேண்டும். அஸும்யயில்லாதவனும் நியாபப்படி அக்கினியை ஆதானம் செய்தவனும் கபடமற்றவனுமாகிப் புத்திரபெளத்திரர்களை உண்டு பண்ணிப் பிறகு வருனப்பிரஸ்தாப்ரமத்தில் சாஸ்திரப்படி அந்த அக்கினிகளையே ஆராதித்துக்கொண்டு அதிதிரளிடம் பிரியமுடையவனுகை வலிக்கவேண்டும். தர்மத்தையுணர்ந்த அந்த வானப்பிரஸ்தன்

வனத்தில் அக்கினிகளை முறைப்படி ஆத்மாவில் ஸமாரோபணம் செய்துகொண்டு துவந்துவமில்லாதவனும் ஆசையொழிந்தமனமு. டையவனுமாகி ப்ரம்மாப்ரமைன்கிற ஸந்யாஸாப்ரமபதத்தில் வலி க்கவேண்டும்' என்று சொன்னார். சுகர், 'சாஸ்திரஞ்சானமும் அனுபவ முழுண்டாகி இருதயத்தில் சாப்ரவதமான ப்ரம்மம் பிரத்யசங்கமாயிருக்கையில் அவசியமாக <sup>1</sup>ஆப்ரமங்களிலாவது வனங்களிலாவது இருக்க வேண்டுமா? அதனை உம்மிடம் கேட்கிறேன். அதனை ஸீர் சொல்லவேண்டும். அரசரே! வேதார்த்தத்தின் உண்மையை அனுசரித்து ஸீர் எனக்குச் சொல்லவேண்டும்' என்று கேட்டார். (அப்பொழுது) <sup>2</sup>ஜனகர், <sup>3</sup>'ஞானமும் <sup>4</sup>'விஜ்ஞானமுமில்லாமல் மோகஷப்ராப்தி உண்டாக்காது. குருவின்ஸம்பந்தமில்லாமல் ஞானலாபமில்லையென்று கருதப்படுகிறது. இவ்வுலகில் குருவை ஓடக்காரனாகவும் அவனுடைய ஞானத்தை ஓடமாகவும் சொல்லுகிறார்கள் விஜ்ஞானத்தையடைந்து கிருதகிருதயனும் (ஸம்ஸாரஸாகரத்தைத்) தாண்டினவனுமாகி அந்த <sup>4</sup>இரண்டையும் தள்ளவேண்டும். உலகங்களும் கர்மங்களும் நசியாமலிருப்பதற்காக முன்னேர்களாலே நான்கு ஆப்ரமங்களையும் பற்றியதர்மமானது அனுஷ்டிக்கப்பட்டது இம்மையில, இந்தக்கிரமப்படி கர்மங்களுக்குரிய அநேகம் பிறபடுக்களில், புண்யபாபகர்மங்களை விட்டு மோகஷமென்பது அடையப்படுகிறது. இந்த ஜீவன் அநேக ஸம்ஸார ஜனமங்களிலே சுத்திசெய்யப்பட்ட (புத்தமுதலான) கரணங்களாலே சுத்தமீனமுடையவனுகி முதலாப்ரமத்திலேயே மோகஷத்தையடைகிறேன். அந்தமுதலாப்ரமத்தையடைந்தே முக்தனும் அனுபவிக்கப்பட்ட புருஷார்த்தத்தையடையவனும் பரமாத்மாவையே அடையவிருப்பமுள்ளவனுமாயிருக்கும் பண்டிதனுக்கு மூன்று ஆப்ரமங்களி ழும் என்ன பயன் உண்டாகும்? எப்பொழுதும், ரஜோகுணத்தாலும், தமோகுணத்தாலுமின்டான தோஷங்களை விலக்கவேண்டும். ஸாத்விகமார்க்கத்தையடைந்து புத்தியினால் தன் ஆத்மாவைப் பார்க்கவேண்டும். தன் ஆத்மாவை எல்லாப்பிராணிகளிடத்திலும், எல்லாப்பிராணிகளையும் தன்னுத்மாவிடத்திலும் பார்க்கிறவன் ஜலத்தில் ஹம் ஸமிருப்பதுபோல ஸட்பந்நப்படமாட்டான். சமனத்தை அடைந்த வனும் துவந்துவமற்றவனுமான அவன், (ஸ்தூலஸ்மிகஷமாரண)

1 'ஆப்ரமேஷாத்ரிஷா' என்பது வேறு பாடம்; 'மூன்று ஆப்ரமங்களிலும்' என்பது பொருள்.

2 சாஸ்திரத்தினாலுண்டானது.

3 அனுபவ ஞானம்.

4 ஓடத்தையும் ஓடக்காரனையும்.

5 வேறு பாடம்.

தேகங்களைவிட்டுத் தாழ்ந்தகதியிலிருந்து பக்ஷிபோல ஊர்த்வ கதியை அடைந்து முக்தனைகி மோசங்கத்தில் அளவற்றதன்மையை அடைகிறேன்! ஐயா! இந்த விஷயத்தில் முன் யபாதிராஜனுல் சொல் லப்பட்டவையும் மோசங்காஸ்திரத்தில தெளிந்தவர்களான பிராம் மணர்களாலே தாரிக்கப்படுகின்றவையுமான ஸ்ரோகங்களைக் கேளும். (அவற்றின்பொருள்,) ‘ஜோதியானது ஆத்மாவிலிருங்கிறது. மற்ற விடத்திலில்லை அது எல்லாப்பிராணிகளிடத்திலும் ஸமமாயிருக்கிறது. மிகவும் ஸமாதியுடன் கூடிய சித்தமுடையவனுல அது நேரில் பார்ப்பதற்குத்தக்கது எவனிடமிருந்து மற்றவன் பயப்படவில் லையோ, எவன் மற்றவனிடமிருந்து சப்படுகிறதுமிலையோ, எவன் (ஒன்றையும்) விரும்புகிறதில்லையோ, வெறுக்கிறதுமிலையோ அவனே பரம்மாகிறுன் எப்பொழுது, எல்லாப்பிராணிகளின் விஷயத்திலும் செய்கையினுலும் மனத்தினுலும் சொல்லினுலும் கேட்டாண்ணத் தைசெய்யவில்லையோ அப்பொழுது பரம்மாகிறுன் மனத்துடன் ஆத்மாவைச்சேர்த்து மோகத்தையுண்டுபண்ணுகிற பொறுமையை விட்டுக் காமத்தையும் மோகத்தையும் விட்டுவிட்டுப் பிறகு பிரம்மாயிருப்பதை அடைகிறுன். எப்பொழுது, இவன் கேட்கத்தக்கதிலும் பார்க்கத்தக்கதிலும் எல்லாப்பிராணிகளிடத்திலும் ஸமமாகிறுனே அப்பொழுது துவந்துவமற்ற ப்ரம்மாகிறுன். எப்பொழுது, துதியையும் நிந்தையையும் தங்கத்தையும் இரும்பையும் ஸாகத்தையும் துக்கத்தையும் குளிர்ச்சியையும் உஷ்ணத்தையும் அர்த்தத்தையும் அனந்தத்தையும் பிரியத்தையும் அபரியத்தையும் பிரஸூப்பையும் இறப்பையும் ஸமமாகவேபார்க்கிறோம் அப்பொழுது பிரம்மாகிறுன். இவ்வுலகில் ஆகையானது (தன்னுடைய) உறுபுக்களை வெளியில் நீட்டித் திரும்பவும் சுருக்கிக்கொள்வதுபோல யதியானவன் மனத்தால் இந்திரியங்களை அடக்கிக்கொள்ளவேண்டும். இருட்டால் நிரம்பியவீடு தீபத்தால் பார்க்கப்படுவதுபோல அஜஞ்சனத்தால் நிரம்பிய ஆத்மாவானது புத்தியாகிற தீரத்தைக்கொண்டு பார்க்கக் கூடியது’ என்பது, புத்திமான்களில் சிறந்தவரே! உம்மிடத்தில் இந்த எல்லாவற்றையும் பார்க்கிறேன். என்னால் சொல்லப்படாமலிருக்கிறதையும் நீர் உண்மையாக அறிவீர். ஓ! பிரம்மாவிடியே! நீர் உம் முடைய பிதாவின் அருளாலும் உம்முடையசிராந்தயினுலும் விஷயங்களின்முடிவையுடுத்தவராக அறியப்பட்டார். அந்தமகாத்மாவினுடைய அனுக்ரகத்தினுலேயே எனக்கும், இந்தத்திவ்யஞானமானது உண்

டாயிற்று. அதனால், நான் உம்மை அறிந்தேன். உமக்கு விஜ்ஞா னம் அதிகமாயிருக்கிறது. உம்முடையகதியும் அதிகமாயிருக்கிறது. உம்முடையயோகைப்பவரியமும் அதிகமாகவிருக்கிறது. அதனை நீர் அறியவில்லை. இனாமையினுலேயோ ஸங்கீதகத்தினுலேயோ பயத்தி விருந்தும்விடுபடாமையினுலேயோ அனுபவமுண்டாயிருந்தும் அந்தக்கதியை அறியவில்லை. என்னைப்போன்றவர்களாலே ஸம்சயமறாக்கப்பட்டுச் சுத்தமானமுயற்சியுடன் இருதயமுடிச்சுக்களைவிட்டுவிட்டு அந்தக்கதியை அடைகிறேன் ஒ! பிராம்மணரே! நீர் அனுபவமுண்டானவரும் ஸ்திரபுத்தியுடையவரும் ஆசையீழிந்தவருமாகி முயற்சியில்லாமலே அந்தப்பரப்ரம்மத்தை அடைகிறீர். உமக்கு ஸகதுக்கங்களில் வேறுபாடில்லை. அவாவுடையவராகவில்லை. ஆடல்பாடல்களில் உத்ஸாகமில்லை. ஸ்திரீகளிடத்தில் இச்சை உண்டாகிறதில்லை. பந்துக்களிடத்தில் உமக்குப் பற்றாதலில்லை. பயங்கருண்டாகும்பொழுது உமக்குப் பயமில்லை மஹாபாக்கியமுள்ளவரே! நான் உம்மை ஓட்டாஞ்சில்லியிலும் ஸ்வர்ணத்திலும் ஸமாராயிருக்கிற வராகப் பார்க்கிறேன். நானும் மற்றபுத்திமான்களும் உம்மை நீசமற்றும் கெடுதலற்றதும் பரமான அந்தமார்க்கத்தை அடைந்தவராகப் பார்க்கிறோம். இவ்வுலகில் பிராம்மணனுக்குரிய பயனை மோசங்குருஷார்த்தத்தில் நீர் இருக்கிறீர். வேறு எதைக் கேட்கிறீர்? என்று சொன்னார்.

முந்னாற்றுமுப்பத்தைந்தாவது அத்யாயம்.

ஸ்ரீ மஹாபாரதம். (நோட்டிச்சி.)

—:0:—

(ஸ்ரீபரம்மண்யர் உடைக அவமதித்துக்கூறியதும், விட்கணு கக்கியை அசைத்ததும், ஸமந்துழதலியோர் வீராலிட்டு வேதமோதியதும்.)

மனத்தை ஜயித்தகர் இந்த வார்த்தையைக்கேட்டு உறுதிசெய்துகொண்டு மனத்தை ஆத்மாவினிடம் செலுத்திவ புத்தியினால் ஆத்மாவைப்பார்த்துச் செய்யவேண்டியதைச் செய்தவரும், ஸகியும் சாந்தருமாகி இமயமலையைநோக்கி வாய்வுக்குச் சமமாக மௌனத்துடன் வடக்குமுகமாகச் சென்றார். இந்தஸமாபத்திலேயே தேவரிவி யானாரதரும் வித்தர்களாலும் சாரணர்களாலும் அடுக்கப்பட்டதும், அப்ஸரஸ்தாஞ்சுடைய கூட்டங்களால் சூழப்பட்டதும், கானசபத்தால் நாதமுடையதும், அநேகமாயிரம்கின்னர்களாலும் சிறந்த

வண்டுகளாலும் நீர்க்காரகரைளாலும் கருங்குருவிகளாலும் பலவிதமான சகோரபக்ஷிகளாலும் விசித்திரவர்ணமுடையவைகளும் அநேககேகாசப்தங்களில் விளங்குகின்றவைகளுமான மயில்களாலும் ராஜநூல்ஸெலமுகங்களாலும் வேந்தோதீதாதையாடந்த சூயில்களாலும் விபாபிக்கப்பட்டதுமான ஆந்தி இதுபொலையைப் பார்ப்பதற்குப் புறப்பட்டார். பக்ஷிகளுக்கெல்லாம் அரசனுரைநூல்க்குருட்டும் நித்தியம் வவிக்கிற அந்தமலையில் நான்குலோகபாலர்களும் நிதிகணக்களோடு கூடினதேவர்களும் உலகத்தினுடைய ஹித்தில் விருப்பத்தால் நித்தியம் வருகின்றார்கள். மஹாதமாவானவிடைத்துவினாலே புத்திரனி மித்தம் அந்தமலையில் தவம்செய்யப்படத்து. அந்தமலையில்லையைப் பாப்ரம்மண்யரால் பால்யத்தில் தேவர்கள் அவமதி<sup>1</sup>ப்பட்டார்கள் மூன்று உலகத்தையும் அவானம் செய்து சக்தியானது பூதலத்தில் வைகுப்பட்டது அந்தஇடத்தில் அப்பொழுது ஸமந்தரானவர் ஜநத்தைநிந்தித்து, ‘என்னவிடமேளானவனும் அந்தணிடம் அதிரஅன்புள்ளவனும் அவருக்குநன்மைசெய்யபவனும் மூவுடுமுங்களுள்ளும்பீரனுமான வேறுஇரண்டாமவனிருந்தால் அவன் இந்தாத்தியைத் தூக்கட்டும்; அல்லது அசைக்கவாவதுசெய்யட்டும்’ என்றுசொன்னார். அதைப் பேட்டு உலகத்திலுள்ளவர்கள், ‘எவன் இதைத் தூக்குவான்’ என்று மனவருத்தமடைந்தார்கள். பிறகு, பகவானை விஷ்ணுவானவர்<sup>2</sup>பிரமத்தைப்படைந்த இந்திரியங்களையும் மனத்தூரைமுடையதும் அஸாரர்கள் இராக்ஷஸர்கள் இவர்களுடன்கூடினதுமான எல்லாத்தேவங்களும் அவமதிக்கப்பட்டதைப் பார்த்தார்; இந்தவிஷயத்தில் எது நல்லகாரியமாகுமென்று ஆலோசித்து அவரிடமிருந்து அவமானத்தைப்பொறுக்காமல் ஸ்ரங்கரையும் பார்த்தார் மிவும்சுத்தமான மனமுடையடிருவோத்தமர் அபபொழுது மிவும்ஜவலிக்கிறதான் சக்தியை இடக்கையால் பிடித்து அசைத்தார் ஸ்ரங்கரையான விஷ்ணுவினைலே சக்தியானது அசைக்கப்பட்டபோது மலைகளும் தோப்புக்களும் காடுகளும் நிரம்பினபூமிமுழுமையும் நடுங்கியது நாங்கச்சக்தியடையவராயிருந்தும் அவரால் அப்பொழுது அது அசைக்கப்பட்டதாயிற்று, ஸமந்தரானவிஷ்ணுவினைலே குமாரராஜனுங்கு அவமதி ப்புவராமல் ரக்ஷிக்கப்பட்டது. பகவானைவர் அதைஅசைத்துவிட்டு ப்ரஹ்லாதனைநாக்கி, ‘குமாரனுடையவீரியதைப் பார் மற்றவன் இதைச் செய்யமாட்டான்’ என்று சொன்னார். அப்பொழுது, அவன்

1 சுழலுன்ற

2 ஸ்ரங்கரைஅவமதிக்கடைதன்று அவ்விதமுடிசெய்தார்.

அந்தவார்த்தையைப்பொறுமல் அந்தத்தூக்க நிச்சயம் செய்து அந்தச் சக்தியைப்படித்தூக்க அதை அசைக்குமுடியவில்லை ஹரிரண்யகசிட்டி வி னுடையபுத்திரனை அவன் பெரியசடத்தைக்கவெளியிட்டு மலைபினுச்சி யில் மூர்ச்சையை உந்து தனர்க்குசியுற்றுக் கூட தக்குருயில் விழுந்தான் மனத் தைஜயிக்காதவர்களாலே அடையபுடியாததும் ஆதித்யபர்வதமென்று பெயருடையதுமான ஈப்பவாருடைய ஆஸ்ரமங்களது ஜ்வலிக்கிற அக்னி யினால் சூழப்பட்டிருக்கிறது ஜூபா! விருஷ்டபதவஜரான அந்தஸ்ப்பவர் அந்தவிடத்தில் வடத்திங்கையடைந்து இமயமலையினுடையபக்கத் தில் மாற்றமுடிபாததுவத்தை எப்பொழுதும் செய்தார். அவனிடத்தில், யசநார்களாலும் ராஷ்டிரர்களாலும் தானவர்களாலும் செல்லத்தில்லை. அவனிடத்திலீரியமுள்ள அக்னிபகவான் தானே ஆபிரம்தேவவாரு ஷம்ஞாருதாலால்விற்பவரும் புத்திமானுமாகியமகாதேவருடையளவை விக்னங்களையும் நிவிருத்திசெய்துகொண்டு பத்துயோஜனவிஸ்தாரம் அக்னிஜ்வாலைகளால் சூழப்பட்டதாயிருக்கும்படி நிற்கிறன். அந்த விடத்தில் பெரியப்ரதமுடையமஹாதேவர் தேவர்களைத் (தவத்தால்) தபிக்கும்படி செய்தார். புத்திமானுனைஹிமவானுடைய கீழ்த்திசையை அடைந்து ஏகாந்தமானதாழ்வரையில் பெரியதவமுடையவரும் ப்ராசரபுத்திரருமான வ்யாஸமுனிவா மஹாபாக்கியவானை ஸாமங்து, வைசட்பாயனர், மகாப்பிராஜஞ்சுரானஜைமினி, தவமுடையவரானபை வர்ணன்னும்சிவ்யாஸர்களுக்கு வேதங்களை அத்தியயனம் செய்வித்தார். மிக்கதவமுடையவ்யாஸர் இந்தசிவ்யார்களால் சூழப்பெற்றிருந்தார். ஆகாயத்தில்சூரியன்போலச் சுத்தஸ்வரூபமுடையவரும் அரணியி னுண்டானவருமான சுகர் அவனிடத்தில் ரமணீயமும் உத்தமுமான பிதாவின் ஆஸ்ரமத்தைக்கண்டார். அப்பொழுது, வ்யாஸர் அசைக்கப் பட்டதும் ஜ்வலிக்கின்றதுமான அக்னிக்குஞிகரானவரும் ஸுமர்யனுக் கூசுமமானதேஜஸ்லூடையவரும் யோநத்துடன்கூடினவரும் மஹாத்மாவுமானபுத்திரர் நாணிலிருந்துவிடப்பட்டபாணம்போல விருஷ்டங்களிலும் மலைகளிலும் தேசங்களிலும் பற்றுமல் வருகிறதெட்டப் பார்த்தார். அந்தசகார் ஸமீபம்வந்து இதாவின்பாதங்களில் வணங்கினார். மகாமுனியான அவர் டீதியுடன் அந்தசிவ்யார்களுடன் சேர்ந்து கொண்டார். பிறகு, அவர் மனத்திலூகிழிச்சுசியடைந்து இதாவினிடம் ஜனகராஜருடன்நடந்தஸநலஸம்வாதத்தையும் சுறைவின்றித் தெரி வித்தார். இவ்விதம் பராசரர்புத்திரரும் வீரியவானுமான வ்யாஸமகாமுனிவர் சிவ்யார்களுக்கும் புத்திரருக்கும் அத்தியயனம் செய்வித்துக்கொண்டு ஹரிமயமலையின்மேலே வலித்தார். பிறகு, ஒருஸமயம்

பேவதாத்தியனத்தில்தேர்ந்தவர்களும் சாந்தமானமனமுடையவர்களும் இந்திரியங்களைஜயித்தவர்களுமான அந்தச்சிஷ்டபங்கள் அவரைச் சுற்றிஇருந்தார்கள். அப்பொழுது, உடனே தவமுடையவர்களாயிருக்கிற அந்தச்சிஷ்டபங்கள், வேதங்களிலும் வேதாங்கங்களிலும்தேர்ச்சி அடைந்து குருவானவ்யாஸரோக்கி, அஞ்சலிசெய்துகொண்டு, ‘மிகதேஜஸையுடையவர்களும் யசவிலைவிருத்திசெய்னிக்கப்பட்டவர்களுமாயிருக்கிறோம். இப்பொழுது, குருவான நீர் ஓர்அனுக்ரகம் செய்யவேண்டுமென்றுவிரும்புகிறோம்’ என்றுசொன்னார்கள். பிரம்மிஷியான் வ்யாஸர் இவ்விதமான அவர்களுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு அவர்களோக்கி, ‘குழந்தைகளே! உங்களுக்கு நான் செய்யக்கூடியவிருப்பத்தைச் சொல்லுங்கள்’ என்று சொன்னார். ராஜனே! அந்தச்சிஷ்டபங்கள் குருவினுடைய அந்தவார்த்தையைக் கேட்டு மனத்தில் சந்தோஷத்தையடைந்து திரும்பவும் அஞ்சலி செய்துகொண்டு குருவைச் சிரத்தால்வணங்கி எல்லாரும்சேர்ந்து, ‘ஓ! முனிசிகாமணியே! உராத்தியாயரானார் பிரீதியுள்ளவராலேல் நாங்கள் தன்யர்களாகிறோம். ஆனாலும், நாங்களேல்லாரும் குருவான உம்மால் வரம் கொடுக்கப்பட விரும்புகிறோம். உம் முடைய ஆருவதுசிஷ்டயன் கியாதியை அடையக்கூடாது. இந்த விஷயத்தில் எங்களுக்குக் கிருபைசெய்யவேண்டும். உமக்கு நாங்கள் நாலுசிஷ்டபங்கள்; ஐந்தாமவர் குருவான உமதுபுத்திரர். இந்தஜூவரிடத்திலும் வேதங்கள் நிலைத்திருக்கவேண்டும். இது எங்களால் விரும்பப்பட்டவரம்’ என்று இந்தலத்தமானவார்த்தையைச் சொன்னார்கள். சிஷ்டபங்களுடையவார்த்தையைக்கேட்டு வேதார்த்தத்தின் உண்மையையுணர்ந்தவரும் பராசரரின்புத்திரரும் புத்தி வாலும் பரலோகவிஷயத்தைச் சிந்திக்கிறவரும் தர்மாத்மாவுமாகிய வ்யாஸமுனிவர் சிஷ்டபங்களோக்கித் தர்மத்தைவிட்டுவிலகாத்தும் மோகங்குற்குஸாதனமுமான ஒரு வசனம் சொல்லானார். ‘(இந்த வேதமானது) பிரம்மலோகத்தில்நிலைத்ததானவாஸத்தை நன்குவிரும்புகிறவனும் பரப்ரம்மத்தைவிசாரிக்கவிருப்பமுடையவனுமான பிராம்மணனுக்கு எப்பொழுதும் உடுதேசிக்கத்தக்கது. நீங்கள் (சிஷ்டபங்களால்) பிபருகக்கடவீர்கள், இந்தவேதத்தைப் பரவும்படிசெய்யுங்கள். சிஷ்டயனைகாதவனிடத்திலும் விரதமில்லாதவனிடத்திலும் மனத்தைவெல்லாதவனிடத்திலும் (இதைக்) கொடுக்கக்கூடாது. சிஷ்டயனுக்குரியல்லாக்குணங்களும் உண்மையாத அறியத்தக்கன. நடக்கையைப்பரீஷ்வியாமல் ஒருஷித்தாலும் வித்தையை உபடேசிக்கக்

கூடு

## ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

கூடாது. சுத்தமானஸ்வர்ணத்தைக், காயசசுதலாலும் வெட்டிதலாலும் உரைத்தலாலும் பரீஷ்விப்பதுபோலச் சிஷ்யர்களையும் குலங்குண்முதலியவைகளால் பரீஷ்விக்கவேண்டும். நீங்கள் சிஷ்யர்களை ஏவக்கூடாதமிக்கபயமுள்ளகாரியத்தில் ஏவத்கூடாது. புத்திக்கும் பழிப்புக்கும்தக்கபடி வித்தை பயன்படும். எல்லாரும் ஸங்கடங்களைத் தாண்டட்டும். எல்லாரும் மங்களங்களைப் பார்க்கட்டும். பிராம்மணர்ளை முன்னேவைத்துக்கொண்டு நாலுவர்ணங்களையும் கேட்கும்படிசெய்ய வேண்டும். இது வேதத்தின் அத்யயனமன்றே? அதுவோ பெரிய காரியமாகக் கருதப்பட்டது. பிரம்மாவினுலே தேவதைகளுடைய ஸ்துதியின்பொருட்டு இவ்வுலகில் வேதங்கள் ஸ்ரூஷ்டிக்கப்பட்டன. வேதத்தினகரையஅடைந்தவனுணபிராம்மணர்ளை மதிமயங்கி நிந்தி, பவன் பிராம்மனுவமானத்தால் ஐயமற அவமானத்தையடைவான். அதர்மமாக உடாதேசம்செய்பவனும் அதர்மமாக ப்ரஸ்னம் செய்பவனுமான அவர்களில் ஒவ்வொருவனும் மரிப்பான்; அதிகாரன பகையையும் அடைவான். வேதாத்யயனத்தின்விதியைப்பற்றின இதுள்ள லாம் உங்களுக்குச் சொல்லப்பட்டது. சிஷ்யர்களுக்கு உபகரிக்கவும் வேண்டும். இது உங்களுடையஇருதயத்தில் இருக்கவும்வேண்டும், என்றுசொன்னார்.

முஞ்சாற்றுமுப்பத்தாறுவது அத்யாயம்.

ஓ மா க்ஷ தர் மம். (தோடர்ச்சி.)

(ஸாமந்துமுதலியோர் வ்யாஸிடம் விடைபேற்றுச் சேன்றது, நாரதி எதுவதற்கு எதுவது தோஷமேன்பதையும் பிசாசின்கதையையும் சோல்லி வ்யாஸரை வேதமோதச்சோல்லியதும், வ்யாஸர் பேருங்காற்றுதிக்கையில் வேதமோதச்கூடாதகாரணத்தைச் சூநக்குச்சோல்லியதும்.)

மிக்கதேஜஸாள்ள வ்பாஸருடையசிஷ்யர்கள் குருவினுடைய இந்தவார்த்தையைக்கேட்டு உடனே மனத்தில் ஸங்தோஷத்தையடைந்து ஒருவரைஒருவர் ஆலிங்கனம் செய்துகொண்டார்கள் ‘புகவாருளை குரு அந்தஸமயத்திற்கும் வருங்காலத்திற்கும் மிகவும்தீரிதமான ஒன்றைச் சொல்ல நாம் கேட்டோம். அது நம்முடையமனத்தில் நன்றாகப் பதிங்துவிட்டது. அதை அப்படியே செய்வோம்’ என்று இவ்விதம் ஒருவரோடாருவர் ஸம்பாத்ஜனம் செய்துகொண்டு மனத்

தில் மிகவும் பீர்தியட்டந்து மறுமிமூழியில் ஸமர்த்தர்களான அவர்கள் கிரும்பவும் குருவை நோக்கி, ‘பிரடவே! உமக்கு இஷ்டமிருக்குமானால் வேதங்களைப்பாவச்செய்வதற்கு இந்தமலையிலிருந்து பூமிக்குச்செல்ல நாங்கள் விரும்புகிறோம்’ என்று தெரிவித்தார்கள். ஸமர்த்தரான பராசரபுத்திரர் சிவ்யர்களுடைய வார்த்தையைக்கேட்டு, பிறகு, ‘இஷ்டமிருக்குமானால் பூமிக்கோ தேவலோகத்துக்கோ போகலாம். வேதத் திற்குப் பலகெடுதிக்கொண்டு. நீங்கள் ஜாக்கிரதையாயிருக்கவேண்டும்’ என்று அறம்பொருள்களுடன் கூடினதும் ஹிதமுமான வார்த்தையைசொன்னார். பிறகு, அவர்களைல்லாரும் ஸத்யவாதியானகுருவி ணலே அனுமதிகொடுக்கப்பெற்று அவரைப்பிரதக்ஷிணம் செய்து தலையால்வணங்கிவிட்டுச் சென்றார்கள். உடனே, அவர்கள் பூமியிலிறங்கிப் பிராம்மணர்களையும் அரசர்களையும் வைசியர்களையும் யாகம் செய்யும் யடி செய்து அக்னிவோத்ரமுதல் ஸோமயாபரியந்தமான நான்குகார்மாவைச் செய்வித்தார்கள்; எப்பொழுதும் இருபிறப்போர்களாலே பூஜிக்கப்பட்டவர்களும் ஸந்தோஷிக்கிறவர்களும் கிருகஸ்தாஶ்ரமத்தில் பற்றுதலுள்ளவர்களும் வேள்விசெய்வித்தலிலும் ஒதுவிததலிலும் பற்றுதலுள்ளவர்களும் ஸம்பந்ததையுடையவர்களும் உலகத்தில் பிரவௌத்திபெற்றவர்களுமாயிருந்தார்கள். சிவ்யர்கள், (பூமியில) இறங்கியவுடன், புத்திமானும் புத்திரரை ஸஹாயமாட்டையவருமானவ்யாஸர் மௌனமாகத் தியானஞ்செய்துகொண்டு ஏகாந்தத்திலிருந்தார். இந்தசசமயத்தில், தேவரிவதியான நாரதர் ஹித்தராலும் சாரணராலும் ஆஸ்ரயிக்கப்பட்ட இப்பமலையைப் பார்க்கவந்தார். (அப்பொழுது,) மிகப்பெரிய தவத்தையுடைய நாரதரானவர் ஆஸ்ரமஸ்தானத்தில் அந்தவ்யாஸரைக் கண்டார். பிறகு, அவரை ஸமயத்தில் மதுரமான அஷ்டரங்களையுடைய வார்த்தையினால், ‘ஓ! மகாரிவியே! வவிஷ்டகுலத்தில் பிறந்தனரே! வேதகோஷமானது இல்லையே. ஒருவராகத் தியானம்செய்துகொண்டு ஆலோசிக்கிறவர்போல ஓன் மௌனமாகவிருக்கிறீர்? வேதகோஷங்களில்லாத இந்தப்பர்வதமானது ரஜவினாலும் தமவினாலும், ராகுவினால் பிழிக்கப்பட்டசந்திரன்போலச் சோபிக்கவில்லை. வேதகோஷமில்லாமையால் தேவர்களின் கூட்டங்களாலும் ரிஷிகளின் கூட்டங்களாலும் அடையப்பட்டிருந்தும் முன்விளங்கியதுபோலில்லாமல் வேடர்களுடைய கிருகம்போலிருக்கிறது. ரிஷிகளும் தேவர்களும் பெரியகாந்தியுடைய கந்தருவர்களும் வேதகோஷமில்லாதவர்களாகி முன்போல விளங்கவில்லை’ என்று சொன்னார். (அப்பொழுது,) வ்யாஸர் நாரதருடைய

கூகு

## ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

வார்த்தையைக்கேட்டு அவரை நோக்கி, ‘வேதத்தைச்சொல்வதில் ஸமர்த்தரான மகரிஷியே! நீர் சொல்லிய இது என்மனத்திற்கு அனுகூலமானதே. நீர் எனக்குச்சொல்லவேண்டும். நீர் (எனக்குச்) சொல்லத்தக்கவராகிறீர். நீர் ஓல்லாம் அறிந்தவர்; ஓல்லாவற்றையும் பார்த்தவர்; எல்லாவற்றிலும் உறசாகமுடையவர். மூவுலகங்களிலுமின்னா ஆசாரமும் உம்முடைய கொள்கையிலிருக்கிறது. பிரம்மரிஷியே! ஆகையால், நான் உமக்கு என்ன செய்யவேண்டும்? அதைக்கட்டளையிடும். பிரம்மரிஷியே! நான் அனுஷ்டிக்கவேண்டியதைச் சொல்லும். இவ்விடத்தில் சிஷ்யர்களைவிட்டுப் பிரிந்திருப்பவரேன என்னுடைய மனமானது சிறிதும் ஸந்தோஷத்தையடையவில்லை’ என்று சூசான் ஞர். நாரதர், ‘வேதங்களுக்கு ஆவிருத்தியில்லாமை தோஷம். பிராம்மணலுக்கு, விரதமில்லாமை தோஷம். பிருதிவிக்குப் பாஹ்லீக தேசத்து ஐனங்கள் தோஷம். ஸ்திர்களுக்கு உத்ஸாஹம் தோஷம். (ஆகையால்,) நீர் புத்திமானுண புத்திரரோடு ராக்ஷஸ பயத்தாலுண்டான தமஸை வேதகோஷத்தால் விலக்கிக்கொண்டு வேதங்களை அதயனம் செய்யவேண்டும்’ என்று சொன்னார். பிரம்மான தர்மத்தை, உணர்ந்தவ்யாஸர் நாரதருடைய வசனத்தைக்கேட்டு, ‘அப்படியே ஆகட்டும்’ என்று சொல்லிவிட்டு ஸந்தோஷத்தையடைந்தவரும் வேதாப்பியாஸத்தில் உறுதியான விரததையுடையவருமாகித் திரும்பும் மஹாப்பிராஜ்ஞரான நாரதரை நோக்கி, ‘பேசுகிறவர்களுள் சிறந்தவரே! உம்மால் இப்பொழுது பிருதிவிக்குப் பாஹ்லீகதேசம் தோஷமென்று சொல்லப்பட்டது. பாஹ்லீகர்கள் எப்படிப்பட்டவர்கள்? எனக்குச் சொல்லும்’ என்று கேட்டார். நாரதர், ‘இந்தப்பூமியில் நான்குதேசங்கள் பாவிகளான ஐனங்களால்’ சூழப்பட்டவைகள். அவைகளில் முதலாவது யுகந்தரம். பூதிலகமென்பது (இரண்டாலுதாக்கு) கருதப்படுகிறது.<sup>1</sup> மூன்றாவது அச்சுதச்சலமென்று சொல்லப்படுகிறது. அது மிகவும் பாவமுள்ளது. நான்காவது கொடியபாவமுள்ளதும் பாஹ்லீகமென்று பெயரூள்ளதுமானது. இந்த யுகந்தரத்திலுள்ள ஐனங்கள் மான் ஒட்டகம் கழுதை இவற்றின் பாலைப் பானம் செய்கிறார்கள். அச்சுதசாலத்திலுள்ள ஐனங்கள் ஒரேசெவியுள்ளவர்களாகக் காணப்படுகிறார்கள். பூதிலகத்திலுள்ள பாவிகள், ஜலத்தில் மலமூத்திரங்களை விடுகிறார்கள். தினெந்தோறும் அதிகமான ஆஹாரத்தையும் அந்த ஜலத்தையுமே அருந்துகிறார்கள். பாஹ்லீகதேசத்திலு

1 ‘வாஹ்கா:’ என்பது வேறுபாடும்; ‘மூட்டைதூக்குபவர்’ என்பது பொருள்.

ள்ளஜனங்கள் ஹரியைப்பட்டுவில்லினவர்களாகி ஒருபொழுதும் ஹரி  
யை நினைக்கிறதில்லை. பாஹ்லீகர்களென்றுபிரவீத்திபெற்ற அவர்கள்  
இவ்வுலக்ஸாக்ததையே மோக்ஷமாகக்கொண்டவர்களும் மாம்ஸத்  
தையும் ரக்தத்தையும் விருத்திசெய்கிறவர்களுமாகி வீணைப்பிறந்தவ  
ர்களாவார்கள். ஓ! மஹாமுனிவரீ. புஷ்கரசேஷத்திரத்தில் ஆகாரத்  
தில் ஆவலுள்ள ஒரு பெண்போனது கீழியல்லக்கையவைத்துக்  
கொண்டு என்னசொல்லிற்றென்பதைக் கேளும். தீர்த்தத்தைக் காத்  
துக்கொண்டிருக்கிற (அந்தப்) பெண்போனது அனேகம்புத்திரர்க  
ளுடையவளும் புஷ்கரத்தில் ஸ்னைம்செய்யவந்தவளுமான ஒரு  
.பிராம்மணஸ்திரீயைனாக்கி, 'நீ யுகந்தரத்தில் ஜபானம்செய்து அச்  
சுதச்சலத்தில் வாஸம்செய்து பூதிலகத்தில்ஸ்னைம்செய்து பாஹ்  
லீகர்களைப்பார்த்துவிட்டு அப்படியே ஸ்னைம்செய்வதற்கு வந்திருக்  
கிறோம். ஏன் ஸ்வர்க்கத்தை அடையாட்டாய்?' என்று (ப்ரிஹாஸமா  
கச) சொல்லி இருப்புலக்கையினால் பிராம்மணஸ்திரீயின் பாத்திரத்  
தைஉடைத்துத்தளிவிட்டுக் கோபத்தால் கண்கிவாந்து, 'உனக்  
குப் பகலில் இந்தவேலை. பிறகு, இரவில் வேறுவிதமான வேலை. போ.  
நீ பாஹ்லீகர்களுடைய சேர்க்கையால் அசுத்தமானவள். சுந்தேக  
மில்லை. மஹாத்மாவான அசுசுதரை தவேஷிக்கிறவர்களுக்கும் நினையா  
தவர்களுக்கும் அவர்களுடையசேர்க்கையுடையவர்களுக்கும் புண்ய  
தீர்த்தங்களில் <sup>1</sup>கதி கிடையாது' என்று சொல்லிற்று. இவ்விதம் அந்  
தப்பேய்சொல்லப் பிராம்மணஸ்திரீயானவள் பயமடைந்து புத்திரர்  
களுடன்திரும்பிசென்று தன்தேசத்திலிருந்து தியானித்தில்பற்றி  
நின்றுமுடிவில்லாதவரான ஹரியினுடைய சுத்தமூம் பன்னிரண்டு அங்கீ  
ரங்களுள்ளதுமானாயத்தைப் புத்திரர்களுடனே ஜபம்செய்தாள்.  
மூன்றுவருடம்சென்றபிறகு, அந்தப்பிராம்மணஸ்திரீ மீண்டும் புத்தி  
ரர்களோடு புஷ்கரசேஷத்திரத்தின்வாயிலில் வந்தாள். அப்படிவந்த  
அவளோக்கிப் சிசாசமானது, 'மங்களகுணமுள்ளபிராம்மணியே!  
உனக்கு நயஸ்காரம்!' உன் னுடைய தரிசனத்தினால் நான் பரிசுத்தமா  
னேன். பாபமறவளான நீ புத்திரர்களுடன் தீர்த்தத்தில் ஸ்நானத்  
தையும் செய்யக்கடவாய். பதிவரதையான நீ ஹரிநாமத்துடன் என்  
னையும் ஜலத்தினால் புரோக்ஷிக்கவேண்டுமா' என்றுசொல்லிற்று. இவ்  
விதம் சொல்லக்கேட்டவளும் கடமானவிரதமுடையவளுமான பிராம்  
மணஸ்திரீயானவள் புத்திரர்களோடு ஸந்தோஷத்தை அடைந்து பன்  
னிரண்டு அங்கீரங்கொண்டநாமத்துடன் ஜலத்தினால் புரோக்ஷித்தாள்.

குக்கச

## ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

அந்தக்ஷணத்திலேயே பிசாசானது பழிசுத்தமாகிவிட்டது; திவ்யமான ரூபமுடைய அப்ஸரவென்னும் தெய்வப்பெண்வடிவத்துடன் உத்தம மானவர்க்கலோகத்தை அடைந்தது. வாஸாதேவரைப்பரகதியாகக் கொண்டபிராம்மணியும் காலக்கிரமத்தில் யுத்திரர்களுடன் சுபமும் பரமுமான அச்சுதருடையஸ்தானத்தை அடைந்தான் ஒ! வித்துவா ஞகியமுனிவரே! இந்தவிஷயம் உமக்குச்சொல்லப்பட்டது. (புறப்பட வேண்டிய) நேரமாகிவிட்டது. ஒ! பேரறிவாளரே! நான் போகி ரேன். மறுபடியும் வருகிறேன்' என்றாசொன்னார். பேசுகிறவர்களுள்கிறந்தவரான அந்தநாரதர் இவ்விதம் சொல்லிவிட்டு உடனே சென்றார். பகவானுணவ்யாஸர் முனிஸ்ரேஷ்டரிடமிருந்தும் அந்தவார்த்தையைக்கேட்டு, பிறகு புத்திரராணசுகரோடு சிரைஷ்யுடன் கூடினதும் உயர்ந்ததுமான ஸ்வரத்தினால் உலகங்களைநிரப்புகிறவர் போல வேதாப்பியாஸத்தைச்செய்தார் அவர்கள் நானுவிதமான தர்மங்களைவிசாரிக்கிறவர்களும் வேதாப்பியாஸம் செய்கிறவர்களுமாயிருக்கையில், ஒருபெருங்காற்று ஸமுத்திரக்காற்றுடன் வேகமாக அடித்தது. உடனே, யாஸர் அத்தியயனம்செய்யக்கூடாதால் மென்று அந்தப்புத்திரரைத் தடுத்தார். தடுக்கப்பட்டவுடன், சுகர், குதாஹலத்துடன் பிதாவைநோக்கி, 'ஓ! பிராம்மணரே! இந்தவாயு எங்கிருந்து உண்டாயிற்று? நீர் வாயுவினுடைய செய்கைனல்லாவற்றையும் சொல்லவேண்டும்' என்று கேட்டார் மேலான தர்மத்தை அறிந்த யாஸமுனிவர் சுகருடையஇந்தவார்த்தையைக்கேட்டு அத்தியயனம் ' இல்லாமைக்குநிமித்தான் இந்தவிஷயத்தில் பிச்வருமாறு சொல்லலானார்.' 'உனக்குத் திவ்யநேத்திரமுண்டாகிவிட்டது. உன்னுடையமனம் நிச்சலமாகக் கவலையற்றிருக்கிறது. தமோகுணத்தாலும் ரஜோகுணத்தாலும்விடுபட்டு ஸத்வகுணத்திலிருக்கிறோய். குண்ணூடியில் தன்னுடைய பிரதிமிபத்தைப்பார்ப்பதுபோலப் புத்தியினால் ஆத்மாவைப் பார்க்கிறோய். ஆத்மாவில் நீண்டவே மனத்தை வைத்துப் புத்தியால் நன்றாக ஆலோசித்துப்பார். தேவயர்னமார்க்கத்திலிருப்பவர் விஷ்ணு. பித்ருயானமார்ஷகத்திலிருப்பவன் ஸுமர்யன். இந்தஇரண்டு மாங்கங்களையும் அடைந்து தேவலோகத்திலும் கீழேயும் செல்லுகிறார்கள். பிருதிவியிலும், ஆகாயத்திலும் வீசுகிற வாயுவின்மார்க்கங்கள் ஏழு. அவைகளைக் கிரமமாக அறியக்கடவாய். அவ்விடத்தில் மிக்கபலசாலிகளான ஸாத்தியர்களென்கிறதேவகணங்கள் உண்டாயின. ஜயிக்நமுடியாதவனை ஸமானென்கிறபுத்

திரன் அவைகளுக்கு உண்டானே. அவனுக்கு உதானனென்கிற புத்திரனுண்டானேன். அவனுக்கு வியானன் என்கிற புத்திரனுண்டானேன். அவனிடமிருந்து அபானன் உண்டாயினல் அவனுக்கும் பிராண னென்கிறபுத்திரன உண்டானேன் வெலஸ்ரூடியாதவனும் பஞ்சவர்களோவாட்டுகிறவனுமானபிராணன் புத்திரனிலாதவனைன். அந்தவாயுக்களுடைய தனிசுநியானசெய்கைகளையும் உண்மையாகச் சொல்லுகிறேன். வாயுவானது பிராணிகளுக்கு எங்குமியக்கத்தை உண்டுபண்ணுகிறது முதல் மார்க்கத்தில் புதானாலும் உஷ்ணங்களாலுமுண்டான மேகங்கூட்டங்களைச் சுடிப்புசெய்வதும் முதலாவதுமான ஆவற்றென்கிறவாயு பிராணிகளைப்பழுத்தால் பிராணனென்று சொல்லப்படுகிறது. அடிஃப்பி சந்திரன் முதலான சோதிகளுக்கு உதயத்தைச் செய்கிறதும் புத்திமான்களால் சர்வங்களில் உதானன்ன்று ஹாலாபபடுவது<sup>1</sup> இரண்டாவதுமான பிரவறை னென்பது மேகங்களின்று ஸ்னேகத்தை<sup>2</sup>ம் மின்னல்நளிலிருந்து பெரியகாந்தியையும் அடைந்து ஜலத்தைவருஷிங்கிற மேகங்களுடன் கூடிக்கொண்டு ஆகாயத்தில் வீசுகிறது நான் சூஸமுத்திரங்களிலிருந்தும் ஜலத்தைனடுப்பதும் ஜலத்தை எடுத்து ஆகாயத்தில் மேகங்களுக்குக்கொடுப்பதும் மேகங்களை ஜலத்துடன்சேர்த்துப் பர்ஜன்யனுப்குக்கொடுப்பதும் மிகவிருத்தியடைந்ததுமான உதவறை னென்பது மூன்றாவதுவாயு அந்தமேகங்களை வறுப்பதும் அபௌரவிதமாகத் தனித்தனியாக (அங்கங்கு) கொண்டு போவதும் ஜலங்களைவிடுவதில் ஆரம்பம்செய்விப்பதும் கனமுன்ளவையும் லேசானவையுமாகச் செய்வதும் அடிக்கப்பட்டவையும் சேர்க்கப்பட்டவையும் குழுறலைள்ளே உடையவையுமாகச் செய்வது<sup>3</sup> (உலக) ராஷ்ணத்தின்பொருட்டுச் சேர்ந்து ஜலத்தைவருஷிங்கும் தன்மையை அடையச் செய்வதும் ஆகாயத்தால் தேவர்களுடைய விமானங்களைத்தாங்குவதும் பரவதங்களையும் உடைப்பதுமான ஸிம்வறைன்னன்பது நான்காலது வாயு. விரைந்துசெல்வதும் கொடிதும் ரஸங்களைவற்றசெய்வதும் மேகங்களை அடித்துவலாறுகங்களாகசெய்யாததும் ஆகாயத்தில் பயங்கரமும் ஆபத்திற்கு நிமித்தமுமான ஸஞ்சாரத்தையடையதும் மேகங்களோடு கூடியதும் பெரியவேகமுள்ளதுமான விவறை னென்பது ஜந்தாவதுவாயு. தேவ லோகத்திலுள்ள ஜலங்களை ஆகாயத்தில் ஓடிய்ரடிசெய்வதும், பரிசுத்தமான ஆகாசகங்கையின் ஜலத்தைத் தாங்கிக்கொண்டிருப்பதும், பூமியைப் பிரகாசிக்கச் செய்வதும் ஆபிரம்கிரணங்களுக்கு ஆதாரனுமான

ஸ்ரீயனைத் தூரத்தில் அடித்து ஒரே கிரணமுள்ளவன்போலச் செய்வதும், அமிர்தத்திற்குக்காரணமும் பிரகாசமுடையவழுமான சந்திரனைப் பூரணம்செய்வதுமான பரிவஹ்னென்பது<sup>1</sup> வெற்றியடைகிறவர்களில்சிறந்த ஆரைவதுவாயு. ‘ஆத்மவிசாரம்’ செய்கிறவரே! கல்பத்தின்முடிவில் எல்லாம் பிராணிகளுடைய பிராணன்களையும் வெளியாக்குவதும் மிருத்யு யமன் இருவரும் அனுஸரித்திருக்கும் மார்க்கமுள்ளதும் சாந்தமான புத்தியினுலே நன்றாகதூலோகிக்கிறவர்களும் தீயானத்தின் அப்பாஸுத்தில் பற்றாள்வர்களுமாயிருப்பவர்களுக்கு மோசநீத்தைச் செய்வதும் தன்னிடம் அகப்பட்டவர்களும் ஸ்ருஷ்டிகர்த்தனான தசநீதனுடைய புத்திரர்களுமான பதினையிரவரை வேகத்தினால் திக்குக்களின் முடிவை அடையச் செய்வதும் தன்னால்தொடப்பட்டவனை அவமானத்தையடைவித்துத் திரும்பாமலே போகச் செய்வதுமான பராவஹ்னென்பது (ஒருவராலும்) அதிக்ரமிக்கமுடியாத மேலான (எழுவது) வாயு. இவ்விதம் மிகவும் ஆச்சரியமான இந்தவாயுக்கள் அதிதியின்புத்திரர்கள். அவர்கள், எப்பொழுதும் எங்கும் செல்லுகிறவர்களும் எல்லாவற்றையும் தரிக்கிறவர்களுமாகி வீசுகிறார்கள். அதிகமாக வீசுகிற அந்தவாயுவினாலே மலைகளுட்கிறந்த இந்தமலையானது சீக்கிரமாக அலைச்சப்பட்டதென்பது பெரிய ஆச்சரியம். குழந்தாய்! இந்தவேதமானது விஷ்ணுவினுடைய மூச்சக்காற்றூயிருக்கிறது. காற்றுனது வேகத்தால் தூண்டப்பட்டுச் சீக்ரமாகக் கிளம்பும்பொழுது உலகம் பிடையடைகிறது. ஆகையால், அதிகக்காற்றாடிக்கையில் வேதவித்துக்கள் வேதத்தை அத்தியயனஞ்செய்வதில்லை. வாயுவுக்கு வாயுவினிடமிருந்து பயமானது சொல்லப்பட்டதல்லவா? ஆகையால், வேதமானது பிடிகநப்பட்டதாகும்<sup>2</sup> என்றார். இவ்வளவு வார்த்தையைப் பிரபுவான பராசரபுத்திரர் சொல்லிப் புத்திரரை ‘(காற்றுவின்றவின்) தேத்தஞ்சை அத்தியயனம்செய்’ என்றும் சொல்லிவிட்டு, அப்பொழுது தேவகங்கையை அடைந்தார்.

1 பலசாலிகளில்.

2 ‘சுகரிடத்துள்ள மயர்வினால் இங்ஙனம் பன்றமயாகவித்தார்’ என்பது பழையவரை.

முங்ஞற்றமுப்பதேழாவது அத்யாயம்.

மோக்ஷதர்மம். (தோடாக்ஷி.)

(நாரத் சுகருக்கு உலக்கியல்புதனைச்சேல்லி மேசோபாயத்தை உபதேசித்தது.)\*

இந்தஅவகாசம்விற்பட்டபொழுது, நாரதரானவர் வேதாத்திய யனத்தில் . பற்றினவராயிருக்கிறசுகரிடம் வேதார்த்தங்களைக்கேட்ட சூம்விருப்பத்தால் திரும்பவும் வந்தார். அப்பொழுது, சுகர் தம் ஸமீபத்தையப்பட்டந்த தேவரிஷ்டியான நாரதரைப்பார்த்து, வேதத்தில் சொல்லப்பட்ட அர்க்கியமுதலான விதியினால் பூஜித்தார். பிறகு, நாரதர் பிரீதியடைந்து (சுகரரோக்கி) ஸங்கோஷத்துடன், ‘ஓ! பிரம்மவித்துக்களுள் சிறந்தவனே! குழந்தாய்! நான் உனக்கு என்னான்மையைச் செய்யவேண்டும். சொல்’ என்று கேட்டார். ஓ! பாரதனே! சுகர் நாரதருடையவார்த்தையைக்கேட்டு (அவரோக்கி) இந்தஉலகத்தில் எது ஹிதமோ அதை எனக்குச் செய்யும்’ என்றுசொன்னார். நாரதர், ‘முன்காலத்தில் தத்வத்தை அறிய விருப்பமுடையவர்களும் ஆத்மத்யானமுள்ளவர்களுமான முனிவர்களுக்குப் பகவானைஸந்த்ரமாரார் பின்வருமாறு சொன்னார். ‘வித்தைக்குச்சமமான நேத்திரமில்லை. ஸத்தியத்திற்குநிகரான தவ மில்லை. ஆசைக்குநிகரான துக்கமில்லை. தியாகத்திற்கு நிகரான ஸாகம் இல்லை. பாபச்செய்கையிலிருந்து விலகுதல், எப்பொழுதும் புண்ணியசீலனுயிருத்தல், நல்லலீவனம், நல்லஆசாரம் ஆகியஇவைகள் மிகச்சிறந்தப்ரேயஸ். ஸாகமற்ற மனுஷ்யஜன்மத்தையைடந்து எவன் (விஷயங்களில்) பற்றுதலுற்று விடுபடவில்லையோ அவன் துக்கத்திலிருந்து விடுதலடைவதற்கு ஸமர்த்தனான்’ சேர்க்கையானது. துக்கத்திற்குந் காரணம். (விஷயத்தில்) பற்றுள்ளவனுக்கு மோக மாகிறவிலையைவிருத்திசெய்து புத்தியானது சலிக்கிறது. மோகவீயால் சூழப்பட்டாவன். இவ்வுலகத்திலும் பரலோகத்திலும் துக்கத்தை அனுபவிக்கிறான். சிரேயஸைவிரும்புகிறவன் எல்லால்பாயத்து னாலும் காம்க்குரோதங்களை அடக்கவேண்டும். அவைகள் நன்மையைக்கெடுப்பதற்கு முயற்சிசெய்பவைகள். எப்பொழுதும் குரோதத்து விருந்து தவத்தைக்காங்கவேண்டும். மாற்சரியத்திலிருந்தும் தனத் தைக் காக்கவேண்டும். மானுவமானங்களிலிருந்தும் வித்தையைக்

1 'கிடைக்க அரிதான்' என்றும் கொள்ளலாம்.

காக்கவேண்டும். அஜாக்ரதையிலிருந்தும் ஆத்மாவை ரக்ஷிக்கவேண்டும். ஹிம்ஸைசெய்யாமலிருப்பது மேலானதர்மம். பொறுமை மேலானுபலம், ஆத்மஜஞானம் மேலானஞானம். ஸத்தியத்திற்குமேலானது ஒன்றுமில்லை. உண்மையை உரைத்தலே சிறந்தது. ஸத்தியத்தைக் காட்டிலும் ஹிதத்தைச் சொல்லவேண்டும். பிராணிகளுக்கு மிக வும் ஹிதமாயுள்ளதே ஸ்த்யமாக நான் நினைக்கிறேன். எல்லீப் பொருள்களையும் அவற்றிற்காக எல்லாப்பிரவிருத்திகளையும் தள்ளின வனும் பிரார்ததனையில்லாதவனும் ஒன்றையும் தனதாதக்கருதாத வனுமான அவன் வித்வான். அவனே பண்டிதன். இவ்வுலகில், இந்திரியங்களைத் தன்வசப்படுத்திக்கொண்டு இந்திரியவிஷயங்களில் ஸஞ்சரிப்பவனும் <sup>1</sup>பற்றுதலில்லாதவனும் சாந்தமான மனமுள்ள வனும் விகாரமற்றவனும் ஸமாதியுடையவனும் தான் இந்திரியங்களாகாதவுமோட் தானேனி இந்திரியங்களோடு கூடியும்கூடாமலுமிருப்ப வனுமான அவன் விடுபட்டு விரைவில் பரமானங்ரேயனை அடைகிறேன். எப்பொழுதும், பிராணிகளுடன் கலந்து பார்த்தலும் தொடுதலும் ஸம்பாஷித்தலும் செய்யாதவன் மேலானங்ரேயனை அடைகிறேன். எந்தப்பிராணிகளுக்கும் துன்பஞ்செய்யக்கூடாது. மித்திரத்தன்மையை அடைந்து ஸஞ்சரிக்கவேண்டும். இந்தஜன்மத்தை அடைந்து ஒருவனேடுப் பகைகொள்ளக்கூடாது. மனத்தைஜயித்த ஆத்மஜஞானிக்கு ஒன்றுமில்லாமலிருத்தல், மிகுந்தஸந்தோஷம், ஒன்றையும்பிரார்த்தியாமலிருத்தல், சபலகர்மமில்லாமலிருத்தல் இவை களை மேல்னங்ரேயஸாகச் சொல்லுகிறோர்கள். ஐயா! எனதென்கிற எண்ணத்தைவிட்டு இந்திரியங்களை ஜயிக்கக்கூடவாய். சோகமற்ற தும் இத்திலும் பரத்திலும்பயமற்றதுமான்தானத்தை அடையக்கடவாய். பண்டமில்லாதவர்கள் சோகத்தையடைவதில்லை. தன்னுடையபண்டத்தைத் தூர்ணவேண்டும். பார்க்கப்பிரியமாயுள்ளவனே! பண்டத்தைத்தன்றிவிட்டால் துக்கம் தாபமிவைனவிலிருந்தும் விட வீடுவாய் முனியானவன் தவத்தைக்கித்தியமாகக்கொண்டவனும் பொறிகளைவன்றவனும் மனத்தைஅடக்கினவனும் ஜயிக்கப்படாததைஜயிக்கவிரும்பிவாவனும் (விஷய) ஸம்பந்தங்களில்ஸட்பந்திக்காதவனுமாயிருக்கவேண்டும். சுண்களுடையஸப்பந்தங்களில்பற்றி ஸ்லாதவனும் எப்பொழுதும் ஒருவனுக்கஸஞ்சரிப்பதில்பற்றுள்ளவனுமானபிராம்மணன் விரைவில் மிகச்சிறந்த ஸாகத்தை அடைகிறேன். பிராணிகள் சேர்ந்து களித்துக்கொண்டிருக்கையில் எந்தமுனிவன்

## சாந்திபரவும்.

கூடக்கூ

ஒருவனுக்கேவியிருந்து 'ஸந்தோஷக்கிருடை அவனை உத்தமமானஞான த்தால்திருப்தியடைந்தவனுக அறியக்கடவாய். ஞானத்தால் திருப்தி யடைந்தவன் சோகத்தையடைகிறதில்லை. (ஜீவனுணவன்) தன்வசமற ருச்சுபகர்மங்களால்தேவுத்தன்மையையும் சுபர்சுபகர்மங்களால் மனு ஷ்பஜன்மத்தையும் அசுபகர்மங்களால் கீழானஜன்மத்தையும் அடைகிறன். அவைகளில், ஜந்துவானது மிருத்துவின்வசத்தை அடைந்ததும் துக்கங்களாலே எப்பொழுதும் தூரத்தப்பட்டதுமாகி ஸம்ஸாரத்தில் தஹிக்கப்படுகிறது. அதை ஏன் நீ அறியவில்லை? நீ அஹிதத்தில் ஹிதபுத்தியடையவனும் நிலையில்லாததில் நிலையுள்ளதென்கிறபுத்தி யடையவனும் அனாத்தத்திலை அங்குமென்கிறபுத்தியடையவனுமாகி ஏன் அறியாமலிருக்கிறோய்? தன்னிடமிருந்துமுண்டானபலரால்களால் சுற்றப்பட்ட தன்னை மோகத்தால் அறியாத பட்டுபடிச்சிபோல ஆசாபாசங்களால்சுற்றிக்கொண்டு உன்னை அறியாமலிருக்கிறோய். இவ்வுலகத்தில் (எனதென்கிற) அபிமானம் வேண்டாம். அபிமானமானது தோஷமுள்ளதன்றே? கோசகாரமென்கிறபுசசி அபிமானததினால் கட்டப்படுகிறதன்றே? மக்கள் பெண்டிர்ளன் னும்குடும்பங்கள்பற்றினால் சுளத்தின் மிக்கசேற்றில் முழுகினவைகளும் முதியவைகளுமானகாட்டியானைகள்போலக் கஷ்டத்தை அடைகின்றன. பெரிதானுவலையினுவிழுக்கப்பட்டவைகளும் கரையில்தூக்கியெறியப்பட்டவைகளுமானமீன்களைப்போல மோகவலையினால் இழுக்கப்பட்டவைகளும் மிகவும் துக்கத்தை அடைந்தவைகளுமான ஜந்துக்களைப்பார். குடும்பம், மக்கள், மனைவி, சரீரம், பண்டங்கள் ஆகியன்லாம் பிறரைச்சேர்ந்தவையும் நிலையில்லாதவையுமானவை இவற்றால் என்ன பயன்? புண்ணியமும் பாவமும் தன்னைச்சேர்ந்தவை எல்லாவற் றையும்விட்டுத் தன்வசமில்லாமல் போகவேண்டியதாயிருத்தலால் நீ தீயசெய்கையில் ஏன்பற்றுகிறோய்? நல்லகார்யத்தை ஏன் அனுஷ்டிக்கில்லை? சிரமபரிழாரமில்லாததும் ஆதாரமற்றதும் தேசத்தைஅடையாததும் கட்டுசோற்றதும் இருளடைந்தகாடுகளுள்ளதுமான மார்க்கத்தில் எப்படி தனியே போகப்போகிறோய்? செல்லுகின்ற உன்னைப்பின்தொடர்ந்து ஒருவனும் வரப்போகிறதில்லை. புண்ணியமும் பாவமும், செல்லுகின்றால்னீங் பின்தொடர்ந்துவரும். வித்தை, கர்மம், சுசியாயிருத்தல், மிசவிரிவானஞானம் ஆகிய இவைகள் பயனுக்காக அனுஸரிக்கப்படுகின்றன. அர்த்தவீத்தியடையவன் விடுபடுகிறன். (கிராமத்தில்வலீப்பவனுக்குப்) பற்றுதலானது கட்டுகிறகாயிருகும். புண்ணியம்செய்தவர் இதை அறுத்துவிட்டுச் செல்லுகின்றனர். துஷ

கர்மத்தைச்செய்தவர்கள் இதை அறிப்பதில்லை. ரூபமாகிறகரையும் மனமாகிறபிரவாஹமும் ஸ்பர்சமாகிறதிட்டும் ரஸமாகிறபெருக்கும் கந்தமாகிறசேறும் சப்தமாகிறஜலமும் ஸ்வர்க்கமார்க்கத் தைஅடைவியாததுமான் ஸம்ஸாரமாகிறநநியைப் பொறுமையாகிற துடுப்புக்களுடையதும் ஸத்யஸ்வரூபமும் தர்மமும் ஸ்திரபுத்தியுமாகிற கயிறுகளுள்ளதும் ஸன்யாஸமாகிறகாற்றின்மார்க்கத்தால் செல்லு கிறதும் (வெகழுடையதுமான தோணியால் 'தாண்டவேண்டும். தர்மம் அதர்மம் இரண்டையும்தள்ளு. ஸத்தியம் அஸத்தியம் இரண்டையும் தள்ளு. ஸத்தியம் அஸத்தியம் இரண்டையும் எதனால் தள்ளினுயோ அதையும் தள்ளு. சூங்கற்பத்தைத்தள்ளின்தனால், தர்மத், தைத் தள்ளு. பயணிவிரும்பாததால் அதர்மத்தைத் தள்ளு. மெய் பொய் இரண்டையும் புத்தியினால் தள்ளு. புத்தியைப் பரமமான (ஆத்ம) நிச்சயத்தால் தள்ளு. எலும்பாகிறதூ ஞானின்லூதும் நரம் புகளுள்ளதும் மாம்ஸரக்தங்களால் பூசப்பட்டதும் தோலினால்கட்டப்பட்டதும் துர்க்கந்தழுள்ளதும் ஜலமலங்களால்நிரம்பியதும் ஜரையாலும் சோகத்தாலும் அடையப்பட்டதும் நோய்களுக்கு இருடி டிடமும் மனோவியாதியுள்ளதும் மலினமும் அநித்தியமும் பிராணியாகிறபிசாசத்திற்கு இருப்பிடமுமான இந்தச்சரீரயாகிறகிருக்கத்தை விட்டுவிடு. ஜங்கமமும் ஸ்தாவரமுமான எல்லாலகழும் மஹத்தும் ஆகிய எல்லாம் பஞ்சபூதஸ்வரூபம். ஆகாயம், வாயு, அக்ணி, அப்பு, பிரிநுதிவின்பவை மஹாபூதங்கள். சித்தமென்பது ஆரூவது. அகங்காரமான்து ஏழாவதாகச் சொல்லப்படுகிறது. எட்டாவது மனமென்று அறியவேண்டும். புத்தி ஒன்பதாவதாகக் கருதப்பட்டது. இந்திரியங்கள் ஜூந்து, ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ், ஆகப்பதினேமுசேர்ந்த இந்தக்கூட்டமானது அவ்யக்தமென்று பெயருடையது. வ்யக்தங்களும் அவ்யக்தங்களும் இந்திரியவிஷயங்களைன்ததும் சேர்ந்து இருபத்துநான்கு என்கிற இந்தக்கூட்டமானது வ்யக்தம் அவ்யக்தம் இவைகளின் ஸ்வரூபமாயிருக்கிறது. இவைகளெல்லாவற்றாட ஜும்கூடினவன் புருஷ ஸேன்று சொல்லப்படுகிறான். தர்மார்த்தகாமங்கள், ஸாகம், துக்கம், ஜீவனம், மரணம் இவைகளை உள்ளபடி அறிந்தவன் ஸ்ரூஷ்டிப்பிரளயங்களை 'அறிந்தவனைவான்.' இவ்வுலகில் உள்ளவற்றையெல்லாம் ஞானங்களுடைய பரம்பரையால் அறியவேண்டும். எது எது இந்திரியங்களால் கிரகிக்கப்படுகிறதோ

1 மூலப்பிரக்கு, முறைத்தவம், "மனம், ஸுக்ஷ்மபூதம்" ஜூந்து, இந்திரியங்கள் பத்து, ஸ்தாவரம் ஜூந்து, பிராணன்.

அது அது வ்யக்தமென்பது உறுதி. இந்திரியங்களுக்கெட்டாமல் ஏது வினால் அறியத்தக்கதானது அவ்யக்தமென்று அறியத்தக்கது. தேக முடையவன்லைம்பொறிகளை அடக்குவதனால் தண்ணீரினால் திருப்தி யடைவதுபோலத் திருப்தியடைகிறோன். ஆத்மாவை உலகத்தில் வியா பித்ததாகவும் உலகங்களை ஆத்மாவினிடத்தில் வியாபித்தவையாகவும் பர்த்துப் <sup>1</sup>பராவரத்தை அறிந்தவனுடைய ஞானமூலமான சக்தியா னது நகிக்கிறதில்லை<sup>2</sup>. எல்லா நிலைமைகளிலும் எப்பொழுதும் எல்லாப் பிராணிகளையும் பார்ப்பவனும் பிரம்மமானவனுக்கு அசுபத்துடன் ஸம்பந்தம் ஏற்படுகிறதில்லை. உலகத்தில், புத்தியின் தெளிவாலுண் டான் ஞானத்தினால் மோகத்தாலுண்டான பலவிதமான கிளேசங்களை விலக்கிக்கொண்டு நடப்பவனுக்கு உலகங்களுடைய மார்க்கமானது நகிக்கிறதில்லை. <sup>3</sup>சாஸ்திரத்தை அறிந்த பகவானாவர் ஆதியந்தமற்ற ஹதயறிந்தவனுண அவனை ஆத்மாவிலிருக்கிறவனுகவும் நீசமில்லாத வனுகவும் கர்த்தாவாகாதவனுகவும் சரீரமில்லாதவனுகவும் சொன் னர். தான் செய்த வினையினால் எப்பொழுதும் துக்கத்தையடைந்த பிராணியானது தன் துக்கத்தை விலக்கிக்கொள்வதற்குப் பலஜந்துக்களைக்கொல்லுகிறது ; அதனால், வேறு பல புதியவினைகளை அடைகிறது ; பிறகு, நோயாளி அபத்தியத்தால் வருத்தமடைவதுபோல அந்த வினையினால் திரும்பவும் வருத்தமடைகிறது. எப்பொழுதும் மோகத்தால் அந்தனும் துக்கங்களை ஸாகமென்று நினைப்பவனுமானவன் (கயிற்றினால்) மத்துக் கட்டுப்படுவதுபோல வினைகளாலே கட்டப்படுகிறோன் ; கடையவும்படுகிறோன். பிறகு, கர்மங்களின் உதயத்தினாலே இம்மையில் தனக்குண்டான பிறவியில் கட்டப்பட்டுப் பல துன்பங்களையடைந்து ஸம்ஸாரத்தில் சக்கரம்போலச் சூழலுகிறோன். அப்படிப்பட்ட நீ பந்தநிலிருத்தியடையவனும் வினையினின்றும் நீங்கியவனும் எல்லாவற்றையுமறிந்தவனும் எல்லாவற்றையும் ஜயித்தவனும் (ஒன்றிலும்) விருப்பமில்லாதவனுமாகி வித்தியிலிருக்கக்கூடாய். •அனேகர்கள் (இந்திரியங்களுடைய) அடக்கத்தால் புதிதான பந்தத்தை நிவிருக்தித்துவிட்டுத் தவத்தின்வன்மையினால் கெடுத வில்லாததும் ஸாகத்தை விளைவிப்பதுமான வித்தியை அடைந்திருக்கிறார்கள்.

1 ப்ரம்மம்.

2 'தீர்த்தவித்' என்பது மூலம் 'மோகோபாயத்தை அறிந்வன்' என்பது பழையவரை.

முந்னாற்றமுப்பத்தேட்டாவது அத்யாயம்.

(மொசௌதர் மும். (தோடரிச்சி.)

—:0:—

(நாரதி சுகநுக்கு உலகஇயல்புகளைச் சோல்லி மோகேஷாபாயத்தை  
உபதேசித்தது. (தோடரிச்சி.)

மனிதன், சோகமற்றதும் சோகநாசத்தைப் பயனுக்குடையதும் சாந்தியைச் செய்வதும் மங்களாகரமுடான சாஸ்திரத்தைக்கேட்டுப் புத்தியை அடைகிறோன் ; புத்தியை அடைந்து 'ஸாகமாக' விருத்தி யை அடைகிறோன் அனேகமாயிற்கும் சோககாரணங்களும் அனேகபயகாரணங்களும் தினந்தோறும் மூடனை வந்தடைகின்றன ; பண்டிதனை அடைவதில்லை. ஆகையால், அனிஷ்டநாசத்திற்காக என்னிடமிருந்து இதிஹாஸத்தை அறியக்கூடவாய். புத்தியானது வசத்திலிருக்குமானால் (புருஷன்) சோகநாசத்தை அடைகிறோன். புத்திக்குறைவுள்ள வர்கள் அனிஷ்டத்தின் சேர்க்கையாலும் இஷ்ட வஸ்துவின் பிரிவாலும் மனத்தில் துக்கத்தை அடைகிறார்கள். திரவியங்கள் நஷ்டமான பொருது அவற்றின்குணங்களைச் சிந்திக்கக்கூடாது. அவைகளை ஆதரிக்கிறவனுக்கு ஸ்நேகபந்தம் விடுகிறதில்லை. ஆசைபற்றியிருப்பதில் தோகத்தைப் பார்க்கவேண்டும் ஹிதத்தை அனிஷ்டம்போலும் பார்க்கவேண்டும். அப்படியிருந்தால், விரைவில் வைராக்கியத்தை அடைவான். சென்றதைக்குறித்துத் துக்கிப்பவனுக்கு அர்த்தமுமில்லை ; தர்மமுமில்லை ; புகழுமில்லை. (அவன்) வறுமையையும் அடைகிறார்கள். அவனுக்கு அது திரும்பி வாருவதுமில்லை. எல்லாப்பிராணிகளும் விரும்பியவற்றை அடைவதும் உண்டு ; பிரிவதும் உண்டு இந்தச்சோககாரணம் ஒருவனுக்குமாத்திரம் உண்டாகுமென்பதில்லை. இறங்கு வழிக்குறித்தோ நஷ்டவீஸ்துவைக்குறித்தோ அல்லது சென்றதைக்குறித்தோ பச்சாத்தாபமடைகிறவன் துக்கத்தினால் துக்கத்தையடைகிறார்கள். (ஆகையால்,) இரண்டுஅனர்த்தங்களை அடைகிறார்கள். உலகங்களில் ஜனபரம்பரையைப் பார்த்துப் புத்தியைப் போட்டாகுமென்பதில்லை. எல்லாவற்றையும் நன்றாகப் பூர்க்கிறவனுக்குக்கண்ணீருக்குரிய செய்கை ஏற்படுகிறதில்லை . சரீரத்தைப் பற்றியவையும் மனத்தைப்பற்றியவையுமான துக்கங்கள் உண்டானால் பரிகாரிக்கக்கூடாத விஷயத்தில் கவலையடையக்கூடாது. இந்தத்துக்கத்தை நினையாமலிருப்பது அதற்கு முருந்தாகும். நினைப்பதனால் துக்கம் விலகுகிறதில்லை ; அதிகமாகவும் விருத்தியடைகிறது. புத்தியினால் மனத்

தின் துக்கத்தை விலக்கவேண்டும். மருந்துகளால் சீர்த்தைப்பற்றின துக்கத்தை நிவிருத்திக்கவேண்டும் இதுவே ஆறிவின்திறம். இளைஞர்க்ஞஞசுசு சமமாயிருப்பதை அடையக்கூடாது. யெனவனமும் அழகும் உயிரும் பொருங்குவியலும் ஆரோக்ஷியமும் விரும்பியதையடைதலும் நிலையற்றவை அறிவுள்ளவன் அவைகளில் ஆசைவைக்கக்கூடாது தேசத்திற்குண்டான துக்கத்தைக் குறித்து ஒருவன் துக்கிக்கக்கூடாது. (நிவிருத்திக்கும்) உபாயத்தை ஆறிவானாலும் துக்கப்படாமல் அதை விலக்கவேண்டும் ஜீவித்திருப்பதில் ஸாகத்தைக்காட்டிலும் துக்கமே மிகுதியாயுள்ளது. இந்தவிடுயத்தில் ஸந்தேகமில்லை. மோகத்தால் இந்திரியவிஷயங்களில் விருப்பமும் மரணத்தில் வெறுப்பும் உண்டாகின்றன ஸாகம்துக்கம் இராவடையும் தன்னுகிறவன் திரும்புதலில்லாத பிரம்பத்தை அடைகிறன் அவைக்குறித்துப் பண்டிதர்கள் துக்கிக்கிறதில்லை அர்ததங்களைவிடும் துக்கம். அவைகளைக்காப்பதும் துக்கம் அவைகளை அடைவதும் துக்கமே. (ஆகையால்,) அவைகளின் நாசத்தைக்குறித்துக் கவலைப்படையக்கூடாது. மனிதர்கள் வேறு வேறுயிருக்கிற பெருங்கௌல்வத்தையடைந்தும் திருப்பதையாமல்ல நாசத்தைப்படைகிறார்கள். பண்டிதர்கள் ஸந்தோஷத்தை அடைகிறார்கள். கூட்டங்களெல்லாம் அழிவை முடிவாகவுடையன. மிகமேலேயர்கள் விழுதிலை முடிவாகவுடையது. சேர்க்கைகள் பிரிவை முடிவாகவுடையன உயிர் மரணத்தை முடிவாகவுடையது. ஆசைக்கோ முடிவென்பது இல்லை. ஸந்தோஷம் மேலான ஸாகம் ஆகையால், அறிஞர்கள் இம்மையில் ஸந்தோஷத்தையே தனமாக்கருதுகின்றார்கள் நடந்துரொண்டிருக்கிற பிராயமானது இமையளவும் நிற்குதில்லை. நிலையில்லாத சீரங்களில் எதை நிலையுள்ளதாகங்களாம்? பிராணிகளின் தன்மையை ஆலோசித்து மனத்திற்கெட்டாத ஆத்மாவை அறிந்தவர்களும் (ஸும்ஹார) மார்க்கத்தைக்கடந்தவர்களுமானவர்கள் துப்பநிறப்படையார் காமங்களைத் தேடுகிறவனும் திருப்பதையாதவனுமாரிருக்கிறாரில் புலியானது டாவை எடுத்துக்கொண்டு போவதுபொல அவைன பிருதயவானது எடுத்துக்கொண்டுபோகிறது. அப்படியிருந்தாலும், துக்கத்தைவிலக்குவதற்குரிய உறுயத்தைத் தேடுவேண்டும் துக்கியாமலே ஆரம்பிக்கவேண்டும். முயற்சிசெய்வதனால் வியஸனமில்லாதவனுக்கவேண்டும். சப்தத்திலும் ஸ்பரிசத்திலும் ரூபத்திலும் கந்தத்திலும் ரஸத்திலும் தனவானுக்கும் தனமில்லாதவனுக்கும் அனுரவிப்பதைப் பார்க்கிலும் வேறுவன்றும்இல்லை. பிராணிகளுக்குச் சேர்க்கையில்லாவிட்டால்

கூடுசு

## ஸ்ரீ மஹா பாரதம்.

துக்கமென்றதில்லை. (ஆகைபால்,) நீல்லாவற்றினுடைய பிரிவிலும் இயற்கைமாறுயல் துக்கியாமலிருக்கவேண்டும். தெரியத்தால் சூற யையும் வயிற்றையும் காக்கவேண்டும்: கண்ணால் கைகளில்களைக் காக்க வேண்டும். கண்ணோம் காதையும் மனத்தால் காக்கவேண்டும். மனத்தையும் வாக்கையும் வித்தையால் காக்கவேண்டும் மித்திரர்களிடத் திலும் மற்றவர்களிடத்திலும் ஸ்நேகத்தை விலக்கிக்கொண்டு கர்வ மில்லாமல் ஸஞ்சரிப்பவீன ஸாகமடைவான். அவீன பண்டிதன். ஆத்மாவில் பற்றுதலுடையவனும் விருப்பமற்றவனும் ஒருபொருளு மில்லாதவனுமாகி ஆத்மாவாகிற துணையோடு ஸஞ்சரிப்பவன் ஸாகம் அடைவான்.

— — —

முங்குற்றமுப்பத்தோன்பதாவது அத்யாயம்.

“ மோ குதர்மம். (தோட்சி.) ”

— :0: —

(குதர்வொகிகியமடைந்து கைலை சேன்றது.)

ஒருவனுக்கு ஸாகதுக்கங்களில் வேறுபாடான புத்தியானது உண்டாகுமானால் அவனை ப்ரஜ்ஞாயாவது அல்லது நல்லாதியாவது ரக்ஷிக்கிறதில்லை; சக்தியும் ரக்ஷிக்கிறதில்லை (அவன்) இயற்கையால் முயற்சியைச் செய்யவேண்டும். முயற்சியிடையவன் கெடுதலையடைய மாட்டான். பிரியமான ஆத்மாவை ஜரை மரணம் நோய்கள் இவற்றி னின்றும் காப்பாற்றவேண்டும். சரீரத்தைச் சேர்ந்தவைகளும் மனத்தைச் சேர்ந்தவைகளுமான நோய்கள் கூரியமுனையடையவைகளும் வலியவில்லாளிகளால் விடப்பட்டவைகளுமான பாணங்கள் போலச் சரீரங்களைப் பிளக்கின்றன. ஆசைகளாலே வருத்தமுற்றவனும் நிக்கத்தை அடைந்தவனும் ஓவித்திருப்பதில் ஆசையுள்ளவனும் தன்வசமில்லாதவனுமாயிருப்பவனுடைய சரீரமானது நாசத்திற்கு இழுக்கப்படுகிறது. இராப்பகல்கள் மனிதர்களுடைய ஆயுளையெடுத்துக் கொண்டு மேலேமேலே நதிகளுடைய பிரவாகங்கள்போலப் போகின்றன; திரும்புவதில்லை ‘ சுக்லகிருஷ்ணபாஷங்களுடைய இந்தமாறுதலானது பிறந்தவர்களானமனிதர்களோ ’ மிகவும் ஓர்ண்மாகச்செய்கிறது. ஒருநிமிடமும் நிற்கிறதில்லை. ஸுமர்யன் ஜரையில்லாதவனைகி உதித்தும் அஸ்தமித்தும் பிராணிகளுடைய ஸாகதுக்கங்களை ஓர்ண்மாகச்செய்கிறான். முன்பார்க்கப்படாதவைகளும் (போய்விடுமோ வென்று) சங்கிக்கப்படாதவைகளும் நீமனிதர்களுடைய இந்டங்

களும் அனோதாங்களுமான பொருள்களை இரவுகள் எடுத்துக்கொண்டுபோய்விடுகின்றன. புருஷங்களுக்கு விளையின்பயன்களும் பராதினமாக இல்லாமலிருந்தால் எவன் எதை விரும்புவானே அதை முயற்சி வில்லாமல் விரும்பியபடி அடைவான். மிக்கமுயற்சியுள்ளவர்களும் ஸாமர்த்தியமுள்ளவர்களும் புத்திமான்களுமான மனிதர்களும் எல்லாக்கர்மங்களாலும்குறைவடைந்து பயனடையாதவர்களாகக் காணப்படுகிறார்கள். மற்றவர்களானபுருஷாதமர்கள் புத்திவீணர்களும் குண வில்லாதவர்களும் மற்றத்தீமைகளையடையவர்களுமாயிருந்தும் விரும்பினவற்றையெல்லாம் அடைந்தவர்களாகக் காணப்படுகிறார்கள். மற்ற மூரூரிவன் பிராணிகளுக்குத்துன்றுஞ்செய்வதிலும் உலகத்தைவஞ்சிப்பதிலும் எப்பொழுதும் முயற்சியுள்ளவனுயிருக்கிறார்கள். அவன்(விஷய) ஸாகங்களிலேபே ஜரித்துவிடுகிறார்கள். ஒருவிதமானபிரவிருத்தியுமில்லாமல் உட்கார்ந்திருக்கிறார்வனை ஸம்பத்தானது (தானே) வந்தடைகிறது. வேறொருவன் வேலைகளைச்செய்தும் அடைபழுதியாததை அடைகிறதில்லை. மனிதனிடத்தில் இயற்கையாயுள்ளகுற்றத்தைச் சொல்லு. ஓரிடத்திலுண்டானவீராயம் திரும்ப வேறிடம்போகிறது. கருப்பையில்விடப்பட்டவீர்யத்திற்குக் காப்பம் உண்டாகிறதோ, இல்லையோ. வீர்யத்தினுடையபரிணமமானது மாம்புவுக்குஞிகாகக் காணப்படுகிறது. புத்திரனைவிரும்புகிறவர்களும் பின்ஸந்ததியைவிரும்புகிறவர்களும் (கார்ய) வித்தியில்முயற்சிசெய்கிறவர்களுமான சிலருக்குக் காப்பம் உண்டாகிறதேஇல்லை. கோபமுள்ள ஸர்ப்பத்தினிடம் கடுங்குவதுபோலக் காப்பத்தினிடம்நடுங்குகிறவர்களுக்கு மரித்தவனை அவர்களுடையதந்தை திரும்பிவந்ததுபோல ஆயுளோடுகூடிய புத்திரன் உண்டாகிறார்கள். தேவர்களைப்படுத்தித்துத் தவத்தைச் செய்து அத்திரனைவிரும்புகிறதீனர்களர்லே பத்துமாஸங்கள் சுமக்கப்பட்டுக் குலத்தைக்கெடுக்கின்றபுத்திரர்கள் பிறக்கிறார்கள். தேவஷுஜையுஷலானமங்களாகர்யங்களாலே அடையப்பட்டசிலபுத்திரர்கள் பிதாவால்ஸம்பாதிக்கப்பட்ட மிகுந்ததனதான்யங்களோடும் போகங்களோடும் பிறக்கின்றனர். ஒன்றுக்கொன்றுஸம்மதித்துப் போகத்திற்காகச்சீர்ந்து காப்பமானது கருவில் உடாத்திரவம்பிரவேசிப்பது போலப் பிரவேசிக்கிறது. வேறுசரீரங்களில்சிதறினதும் (ஸ்வர்க்கரகங்களுக்குக்) காரணமற்றும் சரீரத்தோடுகூடியதும் பிராண இங்குத் தடைஉண்டாகுங்காலத்தில் மாம்ஸசிலேஷ்மங்களோடு புரங்கின்றதுமானபிராணியை வேறுசரீரங்கள் அடைகின்றன. சேர்க்

1 'அண்டம்' என்பது மூலம். 2 கருப்பேசும் விடப்பட்டது.

கையினுல் வயிற்றில்லவக்கப்பட்டதும் அசேதனமுமான, பின்துவானது எந்தாலும் ஜீவதுணர்ளகர்ப்பமாயிருக்கிறதென்று நீ அறி கிறோம்? இன்னபானங்களும் பக்ஷிக்கப்பட்டபசுதணங்களும் ஜீர்ணமாகிறஅந்தாலதரத்திலேயே கர்ப்பமானது ஏன், அன்னம்போல ஜீர்ணமாகிறதில்லோ? உதரத்திலிருக்கிறமலழுத்திரங்களுக்கு (வெளியில்) போக்கானது ஸ்வபாவத்தாலே அமைந்திருக்கிறது., ஸ்வாதீனமற்ற ஜீவன் தரிப்பதற்கும் விடுவதற்கும் கர்த்தாவாகிறதில்லை. சிலகர்ப்பங்கள் உதரத்திலிருந்தும் கரைந்துவிடுகின்றன. சில வெளியில் வரும்போது மரிக்கின்றன. சில (பூர்ணமாகவே) ஜனிக்கின்றன. இந்தக்கருவின்ஸம்பந்தத்திலிருந்தும் விடுபடுகிறஜீவன் ஒருபிரஜை யையும் அடைகிறன். (அப்படியிருந்தும்) மறுபடியும் துவந்துவங்களில் பற்றகிறன். அவன் ஒருவதுணக்குப்பிறகு கூடப்பிறந்த மையால் அவனிடமிருந்து உண்டான் <sup>1</sup> ஓந்தும், <sup>2</sup> ஏழாவதான அவஸ்தையையும் ஒன்பதாவதான அவஸ்தையையும் அடைகின்றன ; நூறு பிராயம் இருப்பதில்லை மனிதர்களுடைய சேர்க்கைகள் மேல்வருவதற்கு நிமித்தமாகா. இதில் ஸந்தேகமில்லை வேடர்களாலே அற்பமிருகங்கள் துண்பமடைவதுபோல மனிதர்கள் வியாதிகளாலே பீடிக்கப்படுகிறார்கள். வியாதிகளால் துண்பப்படுகிறவர்களும் அதிகமான தனத்தைக்கொடுப்பவர்களுமாயிருப்பவர்களுடைய துண்பத்தை, வைத்தியர்கள் முயற்சிசெய்தும் போக்குவதில்லை. மிக்கஸமர்த்தர்களும் பூர்ணமான மருந்துகளையடையவர்களுமான அந்தவைத்தியர்களும் வேடர்களாலே மிருகங்கள் துண்பமடைவதுபோல வியாதிகளால் துண்பமடைகிறார்கள். அவர்கள் கவுயங்களையும் பலவிதமான கிருதங்களையும் பானம்செய்தும் பெரிய யானைகளால் மரங்கள் முறிக்கப்படுதல்போல ஜரையிழுல் முறிக்கப்படுகிறவர்களாகக் காணப்படுகின்றார். முழியில் சோயினுல் பிடையடைந்தமான்களுக்கும் பறவைகளுக்கும் கொடியவிலங்குகளுக்கும் தரித்ரர்களுக்கும் எவர்கள் வைத்தியம்செய்கிறார்கள்? அனேகமாக அவர்கள் (வியாதியால்) துண்பமடைவதில்லை. பட்டணத்திலிருப்பவர்களும் (ஒருங்ராஹும்) நெருங்கழுதியாதவர்களும் உக்கிரமானபராத்திரமழுடையவர்களுமாயினும்

1 'பூதங்கள்' என்பது பழையவுறை

2 ஜீவதுணக்கள் பத்து அவஸ்தங்களாவன;—கர்ப்பவாஸம், ஜன்மம், பால்யம், கெனமாரம், பெளகண்டம், யெளவனம், ஸ்தாவிர்யம், ஜரை, பிராண்சோதம், நாசம் என்பதை.

3 'யோகா;' என்பது மூலம்; 'ஸாமர்த்தியங்கள்' என்பது பழையவுறை,

அரசர்களை நோய்கள் வியாடிந்துப் புலையர் விலங்குகளைப் பக்ஷிப்பது போலுப் பக்ஷிக்கின்றன. இவ்விதம், வேதணையால்அறிவற்றதும் சோக மோகங்களை விரம்பியதுமான உலகம் வலிய (ஸம்ஸாரப்) பிரவாஹத் தர்ல் சிதறஅடித்து, விரைவில்லீழுக்கப்படுவதைப் பார். விதியிலகப்பட்டவர்கள் தனத்தாலும் ராஜ்யத்தாலும் உக்கிரமானதவத்தாலும் அமைப்பை, மீறுகிறதில்லை முயற்சிக்கேற்றபயன் கிடைக்குமானால் எல்லாரும் மிக்கமாட்டார்கள்; மூப்படையமாட்டார்கள்; விரும்பியவற்றையெல்லாம் அடைந்தவர்களுமாவார்கள்; அப்பிரியத்தைப் பார்த்தமரிட்டார்கள் எல்லாரும் உலகில் மேலே மேலே இருங்பதற்கே ஆசைப்படுகிறார்கள்; சக்திக்குத்தக்கபடி மூபற்சியும் செய்கிறார்கள். அது அப்படியே ஆகிறதில்லை. தனமதத்தால் மயக்கமடைந்தவர்களையும் மதுபானத்தால் மயக்கமடைந்தவர்களையும் சூராகனாரும் பராக்கிரமமுடையவர்களும் தவறுதலில்லாதவர்களும் உபாவிங்கிறார்கள். சிலருக்கு நன்றாகப்பார்க்கப்படாமலே துன்பங்கள் விலகி விடுகின்றன மற்றவர்களுக்குத் தம்முடையபொருளும் அடையப்படுகிறதில்லை. கர்மவித்திகளில் பயன்கள் வெவ்வேறுக்கக் காணப்படுகின்றன. எல்லாரும் செல்வத்தைவிரும்புகையில் சிலர் பல்லக்குச் சமக்கின்றனர்; சிலர் பல்லக்கேறிச் செல்லுகின்றனர்; சிலர் தேருக்கு முன் போகின்றனர். சேர்ந்துமகிழும்மனிதர்களில் அநேகர்கள் ஸ்திரீயை இழுந்தவர்களாயிருக்கின்றனர். அநேகமனிதர்கள் தனித்தனி பலவிதமானஸ்தீர்களை அடைகின்றனர். (இதற்கு) வேறுனிதப்பரவளிதுவைப் பார். இவைகளில் மோகத்தை அடையாதே; தர்மம் அதர்மம் இரண்டையும் விடு. ஸத்தியம் அஸத்தியம் இரண்டையும் விடு. ஸத்தியம் அஸத்தியம் இரண்டையும்விட்டு எதனால்விட்டாயோ அதையும் விடு. ரிஷிகளில் சிறந்தவனே! தேவர்கள் பூலோகத்தை விட்டு ஸ்வர்க்கத்தையடையக்காரணமானதும் மிகச்சிறந்ததும் உழை ஸ்யமுமானதீர்கள் உனக்குச்சொன்னேன்' என்றுசொன்னார்.

‘சிறந்தபுத்திமானும் தீராருமான சுகர் நாடுதருடையவார்த்தையைக்கேட்டு மனத்தில்லூலோசித்து நிச்சயத்தையடையவில்லை. ‘புத்திரர்களாலும் மனைவிகளாலும் பெரியகிசேம் உண்டாகும். வித்தையைக்கற்றதில் பெரியசிரமமிருக்கிறது. அற்பமானவருத்தமுடையதும் பெரிய பயனுடையதும் சார்வதமானஸ்தானத்திற்குஸாதனமுமாயிருப்பது எதுவாகும்?’ என்று எண்ணினார். பிறகு, ‘மிகவும் மேலானதர்மத்தையுணர்ந்தஅவர் ஆத்மாவுக்குக்கதியாகநிச்சயிக்கப்

## கங்கி ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

பட்டும் மேலானதும் மோகந்திச்சார்ந்ததுமானகதியை ஒரு முகர்த்தகாலம்தூலோசித்து, 'நான் எப்படி பந்தமற்றவனுகி உத்தம் மானகதியை அடைவேன்? மறுபடியும் பிறவிக்கடலில் திரும்பாமலி ருப்பேன்? மறுபடியும் திரும்புதல்லீது மேலானதன்மையை விரும்புகிறேன். எல்லாஸங்கங்களையும்விட்டு மனத்தினால் கதியெநிச் சயித்து எவ்விடத்தில் என்னுடைய ஆத்மாவானது ஸாகத்தை அடையுமோ அவ்விடத்தில் செல்லுவேன். எதில் குறைவில்லாதவ னும் நாசமில்லாதவனும் விகாரமில்லாதவனுமாயிருப்பேனே அந்த மேலானகதியை என்னால் யோகமின்றிச் சக்தியினால் அடையமுடியாதே. எந்தயோகத்தால் முக்தியடைந்தவனுக்குக் கர்மஸம்பந்த முண்டாகிறதில்லையோ அப்படிப்பட்ட யோகத்தையடைந்து கிருகத்தையும் சர்வத்தையும் விட்டுவிட்டு வாயுரூபமாகித் தேஜஸாகஞ்சைய ஸமூகமாயிருக்கிறஸுமர்யனிடம் பிரவேசிப்பேன். சந்திரன் தேவகணங்களால் சந்தியத்தை அடைவதுயோல இந்த ஸுமர்யன் சந்தியத்தை அடைவதில்லை. சந்திரலோகத்தையடைந்தவன் நடுக்கத்துடன் பூமியில் விழுகிறான்; திரும்பவுமே ஏறுகிறான். சந்திரன் எப்பொழுதும் குறைவையடைகிறான்; திரும்பவும் நிரம்பதல் அடைகிறான். அடிக்கடி (உண்டான) இந்தவிருத்திசந்தியங்களை அறிந்து (இந்தச்சந்திரனுகிறபிதிருலோகத்தை) நான் விரும்ப மாட்டேன். ஸுமர்யனேவன்றுல், உக்கிரமானகிரணங்களால் உலகங்களைத் தடிக்கசெய்கிறான். எந்நானும் குறைவற்றமண்டலமுடையவனுகி மற்றவற்றின்றுள்ளியைக் கவர்கின்றான். ஆகையினால், எனக்கு மிகவிளங்குகின்றாலுள்ளியையுடைய ஸுமர்யனை அடைவதில் விருப்பமிருக்கிறது. (ஒன்றினும்) ஆக்கிரமிக்கமுடியாமல் ஸம்பந்தமற்ற அந்தராத்மாவடின் இந்த ஸுமர்யனிடம் வலிப்பேன். ஸுமர்ய, ஆடையூஸ்தானத்திட் இந்தசசரீரத்தைவைத்துவிட்டு ரிஷிகளோடு நான் மிகவும்பொறுக்கமுடியாத ஸுமர்யனுடைய (அந்தர்யாமியான) தேஜவில் 1வலிப்பேன். விருஷ்ணங்கள், மலைகள், பூமி, பத்துத்திக்குக்கள், தேவர்கள், அஸூரர்கள், கந்தர்வர்கள், பிசாசங்கள், உரகர்கள், ராசங்கள் ஆகியஇவர்களைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். உலகங்களில் எல்லாப்பிராணிகளிடத்திலும் பிரவேசிக்கப்போகின்றேன்; ஸங்தேகமில்லை. எல்லாத்தேவர்களும் ரிஷிகளோடுகூட என்னுடைய யோகத்தின்வீர்யத்தைப் பார்க்கட்டும்' என்றுசொல்லிவிட்டு, உடனே, உலகங்களில் பிரவலித்திபெற்ற அந்தந்தராதமுனிவருக்கு அனுமதிகொடு

1 'யாஸ்யாயி' என்பது வேறுபாடும்; 'அடைவேன்' என்பது பொருள்.

த்து அவரிடமிருந்து அனுமதிபெற்றுக்கொண்டு பிதானினிடம் சென்றார். அந்தச்சுகமுனிவர் மஹாத்மாவான கிருஷ்ணத்ஸுபாயனரென் கிற (வ்யாஸ) முனிவரை நமஸ்கரித்துப் பிரதக்ஷிணம் செய்து அவரிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டார். (அப்பொழுது,) மஹாத்மாவான (அந்த) முனிவரும் சுகருடைய அந்தவார்த்தையைக் கேட்டுக் கீர்தியடைந்து திரும்பவும் அவரைநோக்கி, ‘ஓ! புத்திர! இப்பொழுது, உன்னிஷயத்தில் நேத்திரத்தைத் திருப்திசெய்விக்கும் அளவு நில்’ என்று சொன்னார். சுகர் அபேக்ஷையில்லாதவரும் ஸ்ரோதுமில்லாதவருமாகி ஸங்தேஹமில்லாமல் மோகந்தையே நினைத்துப் போவதற்கே அன்தைச் செலுத்தினார் முனிவர்களில் கிறந்தவரான அந்தச்சுகர் பிதாவைவிட்டுவிட்டு வித்தர்களுடைய ஸங்கங்களால் அடையப்பட்ட விசாலமான கைலைமலையின் உரசியை அடைந்தார்.

முந்நாற்றுநாற்பதாவது அத்யாயம்.

ஓ மா கூதர் மம். (தோடர்ச்சி.)

(சுகர் யோகந்தேயேது ஸ்வர்க்கத்துக்குத்துப்புறப்பட்டதும், தம்பிதா அழைத்தால் மறுமோழி சோல்லும்படி தேவரிகளுக்குச் சோல்லியதும்.)

ஓ! பாரத! அந்த வ்யாஸருடைய புத்திரரானவர் கைலைமலையின்கொடுமுடியிலேறி ஸமமும் ஏகாந்தமும் புற்களில்லாததுமான் இடத்தில் உட்கார்ந்தார். முறைப்படி யோகத்தை அறிந்த அவர் சாஸ்திரப்படியும் அனுஷ்டானப்படியும் பாதமுதலான் அங்கங்களில் கிரமமாக ஆத்மாவை நிறுத்தினார். பிறகு, வித்வானை அவர் ஸ-மர்பன் நன்றாக உதயமாயிருக்கையில கிழக்கு முகமாகக் கைகளை மடக்கிக் கொண்டு வணக்கத்துடன் உட்கார்ந்திருந்தார். புத்திமானான அவர் யோகத்தைச் செய்ய முயற்சிசெய்தவிடத்தில், பக்ஷிலஞ்சாரம் இல்லை; ஒலி இல்லை; கண்ணேல்பார்க்கக்கூடியதுலன்றும் இல்லை. அப்பொழுது, அவர் எல்லாஸ்மபந்தமும்விட்டுவிலகின ஆத்மாவைப் பார்த்தார். அவர் பிரமாண அந்த ஆத்மஸ்வரூபத்தைப் பொர்த்துவிட்டுப் பிறகு மிகவும் மகிழ்ச்சியடைந்தார். அவர் திரும்ப மோகந்தமார்க்கத்தையடைவதின்பொருட்டு யோகத்தையடைந்து பெரியயோகியாகி ஆகாயத்தை அதிக்கிரமித்தார். அதன்பிறகு, தேவரிஷியான நாரதரைப்பிரதக்ஷிணம் செய்து ப்ராமரிஷியான அளருக்குத் தம்முடையயோகத்தைத் தெரிவிக்கலானார். ‘தவத்தையே தனமாக்குவதோ! மார்க்

கத்தைத் தெரிந்துகொண்டேன். பிரவிருத்தித்துவிட்டேன். உமக்கு சேஷமுண்டாகட்டும். மக்காந்தியுள்ளவரே ! உம்முடைய அனுக்கிரகந்தால் இஷ்டமானத்தியை ‘அடையப்போகிறேன்’ என்றார். வயாஸ்புத்திரராகைக்கார் நாரதரால் அனுமதிசெய்யப்பட்டு (அவரை) ஏவணங்கி மறுபடியும் யோகத்தையடைந்து ஆகாயத்தில் சென்றார். கைலாஸத்தின் பின்பாகத்திலிருந்துகிளம்பி ஆகாயத்தில் ஸஞ்சரிக்கிறவரும் காந்தியுள்ளவரும் நல்ல நிச்சயமுடையவருமான அந்த வ்யாஸபுத்திரர் அப்பொழுது ஸ்வர்ஹ்கத்தைக்குறித்துக் கிளம்பினார். மேலேகிளம்பினவரும் கருடனுக்குச் சம்மான் காந்தியுடையவரும் மனத்துக்கும் வாயுவுக்கும் சம்மான வேகமுடைபவரும் பிராங் மணப்ரேஷ்டருமான அவரை எல்லாப்பிராணிகளும் பார்த்தன. பிறகு, அக்சினிக்கும் ஸ்வர்யனுக்கும் நிகரான காந்தியுடைய அவர் எல்லாம் தாமாயிருக்கிற நிச்சயத்தால் மூன்றாலைகங்களிலுமில்லை எல்லாவற் றையும் நினைத்துத் தேவலோகத்தைச்சேர்ந்த மார்க்கத்தைத் த அடைந்தார். ஓரேமனமாகப்போகிறவரும் பற்றில்லாதவரும் ஓரிடத்திலிருந்தும் பயமில்லாதவருமான அவரை ஐங்கமஸ்தாவரங்களான எல்லைப்பிராணிகளும் பார்த்தன ; அப்பொழுது, சக்திக்குத்தக்கபடி நியாயமாகப் பூஜிக்கவும்செய்தன. தேவர்கள் அவரைத் தேவலோகத்திலுள்ள புஷ்டவர்ஷங்களாலே அலங்கரித்தார்கள். அவரைப்பார்த்துக் கந்தர்வர்கள் அப்ஸரஸ்கள் இவர்களுடைய எல்லாக்கூட்டங்களும் ஆச்சரியத்தையடைந்தன. வித்தியை அடைந்தரிஷிகளும், ‘தவத்தால் வித்தியைப்பெற்றவரும் ஆகாயத்தையடைந்தவருமான’ இவர்யார் ? கீழேட்டும்’ மேலே நிமிர்ந்தமுகமுடையவராய் நேத்திரங்களாலே நன்றாக ‘வகிக்கப்படுகிறோர்’ என்று மிகுந்தஆச்சரியத்தை அடைந்தார்கள். பிறகு, சிறந்ததர்மத்தில் மனமுடையவரும் மூவுடைங்களிலும் பிரவித்திபெற்றவருமான அவர் ஆதித்தியனை நன்றாகப்பார்த்து மௌனமாக (வேகத்தாலுண்டான) சப்தக்கால் அகண்டமான ஆகாயமுழுமையும் பூர்ணம்செய்கிறவர்போலக் கிழக்குமுகமாகச் சென்றார். ஒ ! அரசனே ! அவர்வருகிறாதப் பிஞ்சகுடைமுதலான எல்லா அப்ஸரஸ்களுடைய கூட்டங்களும் பார்த்து ஒட்டங்கேபரபரப் புளாமனமுடையவைகளும் மிகவும் மலர்ந்த கண்களுடையவைகளும், ‘இது எந்தத்தைய்வதம் உத்தமகத்தியையடைந்ததும் பலமானநிச்சயமுடையதும் ஆசையற்றதும் முக்கியடைந்ததுபோன்றதுமாகி இங்கேவருகிறது?’ என்று மிக்க ஆச்சரியமுடையவைகளுமாயின. பிறகு,

அவர் ஊர்வசியும் பூர்வசித்தியும் எப்பொழுதும் வலிப்பதாகிய மலை மென்கிற பர்வதத்தைத் தாண்டினார். அவர்களும் பிரம்மாரிஷிபுத்திரரான அவர்விஷயத்தில் மிக்க ஆசசரியத்தை அடைந்தார்கள். ‘புத்திரி னுடைய நிலைமையானது ஆசசரியாக வேதியராணவயாஸர் வேதாப்பி யாஸத்தில் பற்றினவராயிருார், இவர் சிறபிராக்திலேயே காந்திரன் போல ஆகாயத்தில் ஸுஞ்சுபிங்கிறார்’ இவர் பிதாவின் டானிவிடையினால் மிகவும் சிறந்தபுத்தியை அடைந்தார் பிதாவினிடம் பக்தியுடையவரும் பலமான தவமுடையவரும் பிதாவுங்கு இஷ்டாரான புத்திரருமான இவர். (இவரைத்தவிர) மற்றவிடத்தில் மனமில்லாதவரான அந்தப்பிதாவினாலே எப்படிவிடப்பட்டார்?’ என்கிற ஊர்வசியினுடைய வார்த்தையை மேலான தூமத்தையறிந்த சகா பேட்டு அந்த வார்த்தையில் மனம் பற்றினவராய் எல்லாத்திக்குக்களோடும் பார்த்தார். அவர், அப்பொழுது ஆகாயத்தையும் மலைகளும் ஶோபடுக்களும் நாடுகளும் மூன்றாண்டு பூமியையும் தடாகங்களையும் ஆறுகளையும் பார்த்தார். அவ்விடத்தில் அவரைச் சுற்றி எல்லாத்தேவாரங்கள் வெசுமானித்து அஞ்சலிசெய்துகொண்டு பார்த்தார்கள். அப்பொழுது, பரமதர்மத்தையறிந்தசுகர் அந்தத்தேவதைகளை நோக்கி, ‘பிதாவானவர், ‘சகா’ என்று கூபடிட்டுக்கொண்டு என்னைப் பின்தொடர்ந்து வருவாரானால் நீங்களெல்லாருமே ஜாக்கிரதையடன் அவருக்கு விடைக்குறவேண்டும். நீங்களெல்லாரும் ஸ்நேகத்தால் என்னுடைய சொற்படி செய்யவேண்டும்’ என்று சொன்னார் சுகருடைய வார்த்தையைக்கேட்டு ஜிலமும் காடும் நிரம்பிய திக்குக்களும் ஸமுத்திரங்களும் நதிகளும் ரைலைகளும், ‘ஓ! வேதியரே! அப்படியே நீர் கட்டளையிடுகிற்படி ஆகட்டும். (‘சகா’ என்று) அழைக்கிற வ்யாஸமுனிவருக்கு நாங்கள் மறுமொழி சொல்லுகிறோம்’ என்று நாலுபக்கத்திலும் சுகரை நோக்கிச் சொல்லின.

முந்தூற்றுநாற்பத்தோராவது அத்யாயம்.

சே மா கஷ்தர்மம். (தோட்சிசி.)

—:0:— .

(சுதர் சேற்றபின் வ்யாஸர்வந்தியதும், பரமசிவன் வரயளித்ததும்).

பிரம்மாரிஷியும் மிகப்பெரியதவமுடையவருமான சகர் இவ்விதமான வார்த்தையைச் சொல்லி ‘நான்குவிதமான தோஷங்களையும்

1 ஸத்வகுணத்தாலுண்டானவைகளும் மோக்ததிற்குத் தடையாயுள்ளவைகளுமான தர்மம், ஞானம், வைராசியம், ஜப்ரஷ்யம் என்பவைகள்.

தள்ளினிட்டு யோகவித்தியில் நிலையடைந்தார் ; <sup>1</sup> எட்டுக்குணமுள்ள தமஸையும்விட்டு <sup>2</sup> ஐந்துவிதமான ரஜஸையும் விட்டார். பிறகு, புத்தி மானுண அவர் ஸத்வசுணத்தையும் விட்டார். அது ஆச்சரியமா யிருந்தது. பிறகு, அவர் நித்தியமும் ஸாந்த்ருணமும் விங்கசீரமற்ற தும் பூர்ம்மனுபழுமான அந்தப்பதீத்தில் புகையில்லாத அக்னிபோல ஜ்வலித்துக்கொண்டிருந்தார். (அப்பொழுது) அந்தக்ஷணத்தில் <sup>3</sup> கொள்ளிகள் விழுந்தன ; திக்குக்கள் எரிந்தன ; பூமி நடுங்கிற்று ; அஃது ஆச்சரியமாயிருந்தது ; மரங்களின்கிளைகள் ஒடிந்துவிழுந்தன ; மலைகளின் கொடுமுடிகள் சரிந்தன ; பேரிடிகளுடைய சப்தங்களாலே பூமி பிளந்ததுபோலாயிற்று ; <sup>4</sup> ஸு-மர்யன் பிரகாசிக்கவில்லை ; <sup>5</sup> அக்னி ஜ்வலீக்கவில்லை ; சூரங்களும் ஆறுகளும் ஸமுத்திரங்களும் கலங்கின ; இந்திரன் சுவையும் நல்லமணமுழுள்ள ஜலத்தை வருஷித்தான் ; திவ்யமானங்தத்தை வகிப்பதும் சுசியுள்ளதுமான காற்று விசியது. ஓ ! பாரத ! அந்தச்சகர் வடதிக்கையடைந்து நிகரற்றவை களும் திவ்யங்களும் இமயமலைக்கும் மேருவுக்கும் ஒப்பானவைகளும் மிகநெருங்கினவைகளும் வெளுத்தவைகளும் பொன்னிறமானவைகளும் ரஜதமயமானவைகளும் ஸாவர்ணமயமானவைகளும் சுபமானவைகளும் உயரத்திலும் குறுக்கிலும் நூறுயோசனை விரிவுள்ளவைகளும் அழகுபொருந்தியவைகளுமான இரண்டுகொடுமுடிகளைக் கண்டார். அவர், சங்கையற்றமனத்துடன் அப்படியே பாய்ந்தார். ஓ ! மஹாராஜனே ! பிறகு, மலையினுடைய இரண்டு முடிகளும் சீக்கிரமாகவே இரண்டாகப் பிளக்கப்பட்டவைகளாகக் காணப்பட்டன. அஃது ஆச்சரியமாயிருந்தது. பிறகு, பரவதத்தின் கொடுமுடிகளிலிருந்தும் விரைவில் வெளியில்வந்தார். அந்த உத்தமமான மலையானது இவருடையக்கிணியுத் தடுக்கவில்லை. பிறகு, ஆகாயத்தில் தேவர்கள், குந்தர்வர்கள், முனிவர்கள், மலையில் வசிக்கிற மற்றவர்கள் ஆகிய இவர்களுடைய பேரொலியானது உண்டாயிற்று. ஓ ! பாரத ! (மலையைக்) கடந்து சென்றசுகரையும் இரண்டாகச் செய்யப்பட்ட மலையையும்பாச்த்து அப்பொழுது எங்கும், 'நல்லது, நல்லது' என்ற சப்தமானது உண்டாயிற்று. அவர், தேவர்களாலும் குந்தர்வர்களாலும் முனிவர்களாலும் யசந்தர்களாலும் ராக்ஷஸர்களாலும் வித்பாதர்களுடைய கணங்களாலும் பூஜிக்கப்பட்டார். ஓ ! மஹாராஜனே ! சுகர்சென்ற

1 புர்யஷ்டகருபம் ; 669-ம் பக்கம் குறிப்பிற்காணக்.

2 ஐந்து விஷயங்களில் பிரவிருத்திக்கச் செய்வன.

3 மகாபுராஷார் பூமியில் விட்டமையால் துர்விமித்தங்கள் உண்டாயின.

போது, ஆகாயமான்து நான்குபக்கத்திலும் திவ்யமானபுஷ்பங்களால் நிறைந்ததாயிற்று. அங்கிருந்தும் மேலேகிளம்பித் தர்மாத்மாவான சுகர் ரமணீபும் புஷ்பித்தவிருச்சங்களோடுகூடிய வனங்களையடையதுமான தேவகங்கையைக் கண்டார் அந்தக்கங்கையில் (ஜலக்கிரையில்) பற்றுதலுடையவர்களும் வஸ்திரமில்லாதவர்களுமான அப்ஸெரஸாகஞ்சுடையகூட்டங்கள் மனத்தில்விகிள்ளமில்லாத சுகரைப்பார்த்தும் விகல்பமில்லாமல் விளையாடின; ஸ்நானமும்செய்தன. சுகர் போகிறதைஅறிந்து ஸ்நேகத்தோடுகூடியபிதாவானவர் வேகமான நடையுடன் பின்னேல் தொடர்ந்தார் சுகரோ வாயுவைக்காட்டிலும் ஹேலான ஆக்யகமனத்தைச்செய்து தம்முடையபெருமையைக்காண்டித்துக்கொண்டு அப்பொழுது எல்லாமாகிளிட்டார் மிக்கதவ முடையவ்பாஸர் மகாயோகத்தாலுண்டாகிய சிறந்தகதியையடைந்து அடுத்தநிமிடத்தில் சுகர்புறப்பட்ட இடத்தை அடைந்தார். சுகர் பர்வதத்தின், கொடுமுடியை இரண்டாகச்செய்துவிட்டுப்போனதை அவர் பார்த்தார். அப்பொழுது, அவ்விடத்திலுள்ள ரிஷிகள் (வ்யாஸ) புத்திரஞ்சைய (அந்தர்) செய்கையைப்பற்றிப் புகழ்ந்தார்கள். பிறகு, பிதா பெரியகுரலோடு மூவுகைங்களும் எதிரொலியிடும் படி, ‘சுகா!’ என்கிறநீண்டலூலியால் அழைத்தார் தர்மாத்மாவான சுகர் அப்போது எங்கும் வியாபாரித்து எல்லாஸ்வருபமுமாகி எங்கும் பிரவிருத்தித்தவராயிருந்து, ‘போः’ என்கிறசப்தத்தினால் (எல்லா வற்றையும்) சப்திக்கச்செய்துகொண்டு விடைசொன்னார் பிறகு, ‘போः’ என்று ஒரேஅச்சரத்தையுடைய உயர்ந்ததான் நாதத்தைச்சொல்லி ஸ்தாவரஜங்கமமானஎல்லாஜகத்தையும் ஒன்றுசேர்த்தார். <sup>2</sup> அதுமுதல் இப்பொழுதும் மலைகள்குகைகள் இவைகளுடைய பூக்கங்களில் தனித்தனியாகஉச்சரிக்கப்பட்டசப்தங்களைச் சுகர்விஷயத்தில் (அவைகள்) சொல்லுகின்றன. அப்பொழுது, சுகர் மறைந்திருந்து தமதுபிராபுத்தைக்காண்பித்துச் சப்தமுதலான குணங்களைத் தள்ளியிட்டுப் பரமபத்தை அடைந்தார் அவைற்றுதேஜஸாள்ள ஆத்திரஞ்சைய அப்படிப்பட்டமஹிமையைப்பார்த்து (வ்யாஸமுனிவர்) பர்வதத்தின்தாழ்வரையில் புத்திரரையே சிந்தித்துக்கொண்டிருந்த கார்ந்தார். பிறகு, தேவைங்கையின்கரையில்விளையாடிக்கொண்டிருந்த அப்ஸெரஸாகஞ்சைய கூட்டங்கள் அந்தரிஷியையடைந்து எல்லாரும்

1 மரியாதையாகவிலிப்பது

2 ‘சுகருக்காகச்சப்தித்துமுதல் அவருடைய கீர்த்தியின்தொடர்ச்சிக்காக இப்பொழுதும் வார்த்தைக்கு விடைக்குகின்றன’ என்பது.

பிரபரப்பையடைந்தவர்களும் பிரஜனங்களும் தவறினவர்களுடோன்றுகள். முனிஸ்ரேஷ்டரன் அவரைப்பார்த்துவிட்டுச் சிலர் நீரில் அழுங்கினார்கள் ; சிலர் புதர்களில் நூழைந்தார்கள் ; சிலர் வஸ்திரங்களைத் தரித்தார்கள். அப்பொழுது, வ்யாஸமுனிவர் புத்திரருடையமுக்குடையெயும் தம்முடையபற்றுதலையுமறிந்து ஸந்தோஷத்தையும் வஜ்ஜையெயும் அடைந்தார். தேவர்களாலும் கந்தர்வர்களாலும், சூழப்பட்டவரும் மகரிஷிகளுடையஸங்கங்களால்பூஜிக்கப்பட்டவரும் பிநாகமென்கிற வில்லைக்கையிலுடையவருமாகிய பகவான்சங்கரர் அவரை அடைந்தார். அப்பொழுது, மஹாதேவர், புத்திரசோகத்தால்தாபத்தையடைந்த அந்தவ்யாஸரோக்கி, ‘முனிகாலத்தில் நீர் வீரியத்தால் அக்ளி, சூழி, அப்பு, வாயு, ஆகாயமிவைகளுக்குநிகரானபுத்திரரை என்னிடம் வரித்தீர். அப்படிப்பட்ட வைத்துடன் உமக்குப்பிறந்தவனை அந்தப்புத்திரன் உம்முடையதவத்தினாலும் என்னுடைய அனுக்கிரகத்தினாலும் நன்றாக நிரம்பினவனும் பிரம்மதேஜோயைலும் சுசியுளவனுமானான். அவன், தேவர்களாலும் இந்திரியங்களை ஜயிக்காமல் அடையமுடியாத பரமமானத்தையே அடைந்தான். ஓ! பிரம்மரிஷ்டியே! அவனைக்குறித்து நீர் ஏன் துக்கிக்கிறீர்? எவ்வளவுகாலம் பரவதங்களிருக்குமோ, எவ்வளவுகாலம் ஸமுத்திரங்களிருக்குமோ அவ்வளவுகாலம் உமக்கும்புத்திரனுக்கும் அழிவறறகிர்த்தியானது உண்டாகும். ஓ! மகாமுனிவரே! நீரும் என்னுடையஅனுக்கிரஹத்தால் இந்தாலகத்தில் எங்கும் எப்பொழுதும் (உம்மைவிட்டு) விலகாத உம்முடையபுத்திரனுக்குச்சமமான நிழலைப் பார்ப்பீர் என்று ஸமாதர்ன்பூர்வமாக இந்தவ்சனத்தைச் சொன்னார். ஓ! பாரத! அந்த முனிவர் பகவானை ருத்திரரால் நேரில்ஸமாதானம்செய்யப்பட்டுச் சாயாயைப்பார்த்துக்கொண்டே பரமஸந்தோஷத்தோடு திரும்பி வார். புரதரேஷ்டனே! இவ்விதம், சுகருடைய பிறப்பையும் கதியையும், நீ என்னைக்கேட்டமையால், விரிவாகச் சொன்னேன். அரசனே! இதனை எனக்கு முன்காலத்தில் தேவரிஷ்யானாரதர் சொன்னார். மகாயோகியானவ்யாஸரும் அடிக்கடி ஸல்லாபங்களில் சொல்லியிருக்கிறார். பரிசுத்தமும் மோசங்கரமத்தைச் சேர்ந்த அர்த்தங்களோடு கூடினதுமான இந்தஇதிஹாஸத்தைச் சூர்தியில்பற்றுடன் சிந்திப்பவன் பரமகதியை அடைவான் ” என்று சொன்னார்.

முந்நூற்றுநாற்பத்திரண்டாவது அத்யாயம்.

ஓமாக்ஷதர்மம். (தோடர்ச்சி)

—:0:—

(நாராயணரிசி தார்பூஜிப்பவரை நாரதநுக்துச் சேல்லியது.)

யுதிஷ்டிரர், “ ஏதாமஹரே ! கிருங்கஸ்தனானாலும் பூரம்மசாரி யானாலும் வானப்பிரஸ்தனானாலும் அல்லது ஸங்யாவீயானாலும் வீத் தியை அடையவிரும்புகிறவன் எந்தத்தேவதையை ஆராதிக்க வேண்டும் ? இவனுக்கு எதனால் நிலைத்ததான் ஸ்வர்க்கம் ஏற்படும் ? எதனால் பழமான மேரங்கமுண்டாகும் ? எந்தவிதியினால் தேவகர்மத்திலும் பிதிருகர்மத்திலும் ஹோமம் செய்யவேண்டும் ? முக்தன் எந்தக்கதி யை அடைவான் ? மோகங்கமதான் என்ன தனமையுடையது ? ஸ்வர்க்கத்தையடைந்தவனும் தான் அதினின்றம் நமுவூமலிருப்பதற்கு எதைச் செய்யவேண்டும் ? தேவர்களுக்குத்தேவரும் பித்ருக்களுக்குப்பிதாவுமாயுள்ளவர் எவர் ? அவரைக்காட்டிலும் எது மிகவும் சிறந்ததோ அதையும் எனக்குச் சொல்லும் ” என்றுகேட்க, பிஷ்டம் சொல்லத்தொடங்கினார்.

“ ஒ ! குற்றமற்றவனே ! கேள்வியை அறிந்த நீ என்னைநோக்கி இப்பொழுது ரகஸ்யமானகேள்வியைக் கேட்கிறேய். அரசனே ! இது தேவருடைய அருளில்லாமலும் ஞானப்ராப்தியில்லாமலும் தர்க்கத்தினால் நாறவர்ஷங்களானாலும் சொல்லுவதற்கு இயலாது, சத்ருக்களைஸ்தூரம் செய்பவனே ! அறிதற்குஅருமையான இந்தச் சரித்திரமானது உனக்கு விவரணம் செய்யத்தக்கது. இந்தவிதையத்திலும் நாரதருக்கும் ரிஷியான நாராயணருக்கும்நடந்த ஸம்வாத நூபமான இந்தப்பழையசரித்திரத்தைச் சொல்லுகின்றார்கள். மஹாராஜனே ! எல்லாவற்றிற்கும் ஆத்மாவும் ஸநாதனருமானநாராயணர் முன்காலத்தில் ஸ்வாயம்புவமன்வந்தரத்தில் கிருதயுதத்தில் தர்மருக்குப்புத்திரராகி நரரென்றும் நாராயணரென்றும் ஹரியென்றும்கிருஷ்ணரென்றும் நான்குமுச்த்திகளுடையவரானார். இவ்விதம் பிதாவான வர் எனக்குச் சொன்னார். அவர்களுள்ளே, அழிவற்றவர்களானநரநாராயணர்களிருவரும் பதரிகாப்ரமித்தையடைந்து ஸ்வர்ணமையானவன் யூயிலிருந்துகொண்டு தவத்தைச் செய்தார்கள். அந்தவாகனம் எட்டுச் சக்ரங்களுள்ளதும் பூதங்கள்கட்டியதும் மனத்திற்குஇனியதுமானது. அதில், ஆதியிலுண்டாள்ளவர்களும் உலகங்களுக்குநாதர்களுமான அவர்கள் (தவத்தால்) இளைத்தவர்களும் • நரம்புகளால்வியாபித்தவர்

கடந்து

## ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

கஞ்சம் தவத்தாலும் தேஜஸாலும் தேவர்களுக்கும்பார்க்கமுடியாத வர்களுமாயிருந்தார்கள். (அவர்கள்)<sup>1</sup> எவ்னுக்கு அனுக்ரஹத்தைச் செய்கிறார்களோ அவனே அவர்களைப்பார்க்கத்தகுதியுள்ளோவனுகிறன். ராஜனே! நிச்சயமாக அவர்களுடைய ஸங்கல்பத்தினால் நாரதரானவர் இருதயத்தில் அந்தர்யாமியால்ஏவந்பட்டு மஹாமேருபர்வதத்தினுடைய கொடுமுடியினின்றும் மிகப்பெரிதான்கந்தமாதனபர்வதத்தைக்குறித்துக்கிளம்பி விரைவாக எல்லா உலகங்களிலும் ஸஞ்சாரித்தார். அவர் அவர்களுடைய அனுஷ்டானகாலத்தில் அந்தப்பதரிகாப்ரமதீசத்தை அடைந்தார். அபபொழுது, அவருக்குக் குதூஹலமுண்டாயிற்று. ‘இது, எவரிடத்தில் தேவர்கள், அஸூரர்கள், கந்தர்வர்கள், கிண்ணர்கள், பெரியாரகர்கள் இவர்களுடன் கூடியாலகங்களெல்லாம் ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றனவோ அவருடைய இருப்பிடம். முன் ஒன்றுயிருந்த இந்தமூர்த்தியானது தர்மருடையகுலபரம்பரையையிருத்திசெய்வதற்காகத் தர்மரிடமிருந்து நான்குவிதமாயுண்டாயிற்று. இவர்களால் தர்மர் விருத்திசெய்யப்பட்டார். ஆச்சர்யம்! இவ்விடத்தில் இபபொழுது தர்மரானவர், நரநாராயணர்கள் கிருஷ்ணர் ஹரியென்கிற இந்தத்தேவர்களால் அனுக்கிரஹிக்கப்பட்டார். இந்தவிடத்தில் தர்மரின்புத்திரர்களான ஹரியும் கிருஷ்ணரும் வேறு ஒருகாரணத்திற்காகத் தவத்தில் நிலைத்திருந்தார்கள் அவர்கள் பரமமானஸ்தானம். அவர்களுக்கு ஆண்ணிகங்களின் அனுஷ்டானம் ஏது? எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் தந்தைகளும் தேவர்களும் புகழுள்ளவர்களும் மிக்கபுத்திமான்களுமான இவர்கள் எந்தத்தேவதையை ஆராதிக்கிறார்கள்? எந்தப்படித்ருக்களைத்தான் பூஜிக்கிறார்கள்? என்று மனத்தினால் ஆலோசித்து நாராயணரிடத்தில் பக்தியோடு சீக்கிராக அப்பொழுது அந்தத்தேவர்களுடையஸமீபம்வந்தார். தேவூதர்மாவையும் பித்ரங்கர்மாவையும் செய்தபிறகு அவர்கள் பார்த்துச் சாஸ்திரத்தில்சொல்லியவிதிப்படி பூஜித்தார்கள். பகவானைநாரதருளிவர் பெரியஆச்சரியமும் அபூர்வமான அந்தஅனுஷ்டானத்தின் விஸ்தாரத்தைப்பார்த்து ஸமீபத்திலுட்கார்ந்து மீகப்பிரீதியடைந்து தெளிந்தமனத்துடன் மதாதேவரானநாராயணரத்துரிசித்து ஏந்மஸ்கரித்துப் பின்வருமாறு சொல்லானார்:

‘புராணங்களோடும் அங்கங்களோடும் உபாங்கங்களோடும்கூடிய வேதங்களில் நீர் உற்பத்தியில்லாதவரும் சாப்ரவதரும் உலகங்களைச் சிருஷ்டிக்கிறவரும் உலகங்களுக்கும்தாவும் உத்தமமான போர்ஜி ஸ்வரூபமாகச் சொல்லப்படுகிறீர். உண்டானதும் உண்டாவதுமான

இந்த எல்லா உலகமும் உம்மிடத்தில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஓ! தேவரே! கிருகஸ்தாப்ரமத்தைமூலமாகவுடைய நான்குஆற்ரமத்தார்களும் பழுமர்த்திகளிலிருக்கிறதும்மை ஒவ்வொருநாளும் பூஜிக்கின்றனர். நீர் எல்லா உலகத்துக்கும் தந்தையும் தாயும் சாப்ரவதரானகுருவுமாயிருக்கிறீர் இப்பொழுது, நீர் எந்தத்தீவரை ஆராதிக்கிறீர்? எந்தப்பீத்ருதேவதையை ஆராதிக்கிறீர்? எனக்குத் தெரியவில்லை. ஓ! மஹாபாக்கியமுடையவரோ! யாரைப் பூஜிக்கிறீர்? கேட்கிறவனுணனக்கு அதனைச் சொல்லும் என்றாக்டார் பகவான், ‘ஓ! பிராம்மணரே! தண்ணிடத்திலேயே ரகஸ்டாகனிருக்கவேண்டுவதும் ஸாதனமுமான்து சொல்வகூடாதது ஆனாலும், பக்தியுள்ள உமக்கு உண்மையாகச் சொல்லுகிறேன் அந்தவஸ்துவானது ஸுஶஷ்மமும், அறியவரிதும், காரியமற்றதும், சலிபாததும், நிலைத்ததும், இந்திரியங்களும் இந்திரியவிஷயங்களும் எல்லாபடிதங்களும் இல்லாத துமாயிருக்கிறது. அது, (எல்லாப)பிராணிகளுக்கும் அந்தராத்மாவும் ஜீவனுமாகச் சொல்லப்படுகிறது அது மூன்றாகுணங்களுக்கும் வேறான புருஷனென்றும் சொல்லப்பட்டது. ஓ! பிராம்மணர்களில் சிறந்தவரே! அதனீடுமிருந்தும் மூன்றாகுணங்களுள்ள அவ்யக்தமானது உண்டாயிற்று. அவ்யக்தமும் வபக்தமானபதார்த்தங்களில் இருப்பதுமான அது அழிவற்றபிரகிருதியென்று சொல்லப்படுகிறது. அந்தப்பிரகிருதியை எங்களுக்குக் காரணமாகஅறியும். (பிரகிருதியடன்கூடிக்) காரியகாரணரூபமானஅவர் எங்களால் பூஜிக்கப்படுகிறார். எவர் தெய்வகர்மத்திலும் பிதிருகர்மத்திலும் கல்பிக்கப்பட்டிருக்கிறாரோ அவரைக்காட்டி-ஒம்வேறானவனும் மேலானவனுமான பித்ருதேவதையும் தெய்வமுமில்லை. அவர் எங்களுக்கு ஆத்மாவாக அறியத்தகவர். ஆகையால், அவரைப் பூஜிக்கின்றோம் ஓ! பிராம்மணரே! அவரால உலகங்களோக்காக்கிறதுஇந்தமரியாதையானது பிரவித்தி செய்யப்பட்டது தேவகர்மாவும் பித்ருகர்மாவும் செய்யவேண்டிய வையென்பது அவருடையஆஜ்ஞை. பிரம்மா, ஸ்தானு, மனு, தங்கி, ப்ரார்த்தா, தர்மா, யமா, மாசி, அங்கிரஸ், அத்ரி, புலஸ்தியர், புலஹர், சந்தி, வவிஷ்டர், பரமேஷ்டி, ஸுமிர்யன், சந்திரன், காந்தமார், குரோநர், விக்ரோநர் என்று 3இருபத்தொருவர் உண்டானார்கள். அவர்கள், ஸ்ருஷ்டிகார்த்தர்களாகக் கருதப்பட்டார்கள். பிராம்மணர்களில் சிறந்த அவர்கள் அவருடையதெய்வகர்மத்தையும் பித்ருகர்மத்தையும் எப்

கூந்து

ஸ்ரீ ஷ்ரீ ஹரபாரதம்.

பொழுதும் உண்மையாகத் தெரிந்துகொண்டு<sup>1</sup> அந்தத்தேவருடைய ஸுதநமானமர்யாதையைப்பூஜித்துப் பிறகு தங்களால்டையப்பட்ட பயண்களையும் அறிகின்றார்கள். வீவர்க்கத்திலிருப்பவர்களையெல்லாம் வணங்குகின்றதேகிள் அவர்களுடையு, பிரஸாதத்தால் அவரால் கொடுக்கப்பட்டபயணியுடையகதியை அடைகின்றார்கள். எவர்கள்  
<sup>2</sup> பதினீந்துகலைகளையும்விட்டுப் <sup>3</sup> பதினேழுகுணங்களும் கர்மங்களுமற்றவர்களாகின்றார்களோ அவர்கள் முக்தங்களென்பது உறுதி. ஓ! பிராம்மணரே! முத்தியஸூடந்தவர்களுக்குக் கதியானது சேஷத்ரஜஞ் னென்கிறசிதாத்மாவென்று கல்பிக்கப்பட்டது. அவன் எல்லாருக்கும் கதியாகவும் நிர்க்குணங்கவுமே சொல்லப்படுகிறான். நாங்கள் இருவரும் அவனிடமிருந்துவந்தவர்களென்று ஞானயோகத்தால் தெரிகிறது. இவ்விதம் அறிந்துகொண்டு ஸுதநங்களுன் அந்தஆத்மாவைப்பூஜிக்கிறோம். அநேகம்சரீரததைஆஸ்ரயித்துவரை வேதங்களும் ஆஸ்ரமங்களும் இப்பொழுது பக்தியுடன் நன்றாகப்பூஜிக்கின்றன. அவரும் இவ்வகளுக்குக் கதியைக் கொடுக்கின்றார் உலகத்தில் எவர்கள் அவரையே தியானம்செய்துகொண்டு (மற்றதை நினைப்பதில்லையென்கிற) ஏகாந்தியாயிருப்பதை நன்றாகப்பற்றினார்களோ அவர்கள் அவரையும் அடைவார்களென்பது அவர்களுக்கு அதிகமாயுள்ளது. ஓ! நாரதரே! இவ்விதம் ரகஸ்யமான விஷயமானது நம்முடைய பக்தியினாலும் அன்பினாலும் உமக்குச் சொல்லப்பட்டது. ஓ! பிரம்மரிஷியே! நீரும் எங்களிடம் பக்தியுடன் கேட்டார் என்று சொன்னார்.

மூந்நாற்றுநாற்பத்துமூன்றுவது அத்யாயம்.

மே மா சூதர் மம். (தோடர்ச்சி)

— + + # # + + —

(நாரத் ஸ்வேதத்வீபந்தேநதும், பாந்தாத்தா  
சால்தீரத்தீன் வரலாறும்.)

புருஷர்களில்சிறந்தவரான அந்தநாரதர், புருஷோத்தமரானநாரயனர் இவ்விதம் சொல்லக்கேட்டுப் புருஷர்ரேஷ்டரும் உலகங்களுடையநன்மைக்குஇருப்பிடமுமான ‘நாராயணரோக்கி’, ‘உலகங்களுக்குநாதராயிருப்பவரே! தமக்குத்தாமே காரணமானவரே! நீர்

1 பிராணன், பாத்தை, ஆகாயம், வாயு, தேயு, அப்பு, பிருதிலி, மனம், அன்னம், வீர்யம், தவம், மந்திரம், கர்மம், லோகங்கள், நாமம்.

2 பிராணைந்து, இந்திரியம் பாத்து, மனம், புத்தி.

இந்தலூகத்தில் தாமருடைய கிருகத்தில் நான்குவிதமாக உத்தம ஜன்மத்தெடுத்தது உலகங்களின்நன்மைக்கே ஆகுச இப்பொழுது, நான் உமக்கு ஆதியானகாரணத்திக்கபே பார்ப்பதற்குா் போகிறேன். என்னுல் வேதங்களை நன்கூதுஅத்தியானம்செப்பாப்பட்டன ; தவம்செய் யப்பட்டது ; இதற்குமுன் அஸ்தியம் சொல்லப்படவில்லை. எப்பொழுதும் குருக்கஞ்சைய பூஜையை செய்கிறேன் ; பிறநூடைய ராஹ ஸ்யத்தை வெளிப்படுத்தின்தில்லை என்னுல் சாஸ்திரபாடி (நை கால் வயிறு குறி) நான்கும் காக்கப்பட்டன. எப்பொழுதும் ரத்துருவினி டத்திலும் மித்திரணிடத்திலும் ஸமமாயிருக்கிறீன் ஆதிதீவரான அந்தப் பூரமாத்மாவையும் எப்பொழுதும் ஒரேபாவேணபோடு அடைந்து எப்பொழுதும் வரிக்கிறேன் இந்த விசேஷங்களாலே மிகவும் சுத்தமானமனமுடையவனுன் நான் என் அளவற்றவரான ஈசரைப் பார்க்கமாட்டேன் ?' என்றுசொன்னார். பிரம்மபுத்திரான் நாரதருடைய அந்தவாசத்தைபச சாஸ்ரவதமானதர்மங்களைக் காக்கிறவரான அந்தநாராயனார் கேட்டு விதிப்படி கர்மங்களால் நாதரை நன்றாகப் பூஜித்து அவரை, 'போம்' என்று சொன்னார் பிறகு, அனுப்பப்பட்ட பிரம்மபுத்திரான் அந்தநாரதர் ஸாநாநனரான அந்தரிஷ்டியப் பூஜித்து உத்தமமான யோகத்திலிருந்துகொண்டு ஆகாயத்தில் கிளம்பினார் ; பிறகு, சிக்கிரமாக மகாமேருவின்மேல் இறங்கினார். அந்தமுனிவர் அந்தப்பார்வதத்தின் கொடுமுடியில் எநாந்தஸ்தலத்தை அடைந்து ஒரு முகூர்த்தகாலம் இருந்தார். (பின்) வடமேற்காகப்பார்த்துப் பாற்கடலின் வடதிக்கிலிருப்பதும் ஆச்சரியகரமும் (சாஸ்திரத்தில்) சொல்லப்பட்ட ரூபத்தையுடையதுமான ஒருதீவைக் கண்டார். விசாலமான அந்தத் தீவானது ஸ்வேதமெங்கிற பெயரால் பிரவித்திபெற்றது. மகாமேருவி லிருந்தும் முப்பத்தீராயிரம் யோஜனைகளுக்கு உயிரத்திலிருப்பதாகக் கவிகளால் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அங்கேஇருக்கிற அந்தப்புருஷர்கள் இந்திரியங்களில்லாதவர்களும் ஆகாரமில்லாதவர்களும் சலனமற் றவர்களும் மிகவும் நல்லகந்தமுள்ளவர்களுமாயிருக்கிறார்கள். வெள்ளிறமுடையவர்களும், ஸ்கலபாவங்களுமற்றவர்களும், பாவங்களோ செய்தவர்களான மனிதர்களுடைய கண்களைக் கவர்கின்றவர்களும், வஜ்ரம்போன்ற எலும்புகளுள்ள சரீரமுடையவர்களும், ஸமமான அளவுடையரமுள்ளவர்களும், திவ்யமான அவயவசெலாந்தர்யமுடையவர்களும், சிறந்தவலிழுமயுடையவர்களும், குடைபோன்றவழிவழுள்ள தலைகளையுடையவர்களும், மேகங்களுடைய கூட்டங்களின் தொனி போன்றதொனியுடையவர்களும், நான்கு கைகளையுடையவர்களும்,

தாமரையிதழ்போன்றபாதங்களுடையவர்களும், வெண்மையான அறுபதுபற்களும், எட்டுத்தெற்றிப்பற்களுமுடையவர்களும், ஐகத்துக்களைமுகமாயுடையவரும் ஸஹியனுக்கு நிகரான காந்தியுடையவரும் தம்மிடமிருந்தும் உண்டானஜனத்தையூடியவருமான தேவைர நாவி னல் சூவபார்க்கின்றவர்களுமான அந்தப்புருஷர்களைப் பார்த்தார் எவரிடமிருந்து எல்லாஉல்லங்களும் உண்டாயினவோ, எவருடைய சரீரங்களும் ஸஹியமங்களோ (வியாகரணமுதலான) அங்கங்களோடு கூடியவேதங்களும் தர்மங்களும் சாந்தியன்ன முனிவர்களும் எல்லாத் தேவர்களும் அவருடைய பிரயாஸையில்லாத ஸ்ருஷ்டி-மென்றுநினைத் தார்" என்று ரொன்றோ

யுதிஷ்டிரர், "ஓ! பரதவம்சத்தில் சிறந்தவரோ! இந்திரியமில்லாத வர்களும் ஆகாரமில்லாதவர்களும் சலணமில்லாதவர்களும் மிகவும் நல்லகந்தமுடைவர்களுமான அந்தப் புருஷர்கள் எப்படி ஜனித்தனர்? அவர்களுடைய உத்தமமானகதியானது எப்படிப்பட்டது? இங்கு முக்தர்களுக்குள்ள வரங்களைமன்றோ ப்ரேவைதத்வீபவாலீகளுக்குள்ளது? ஆகையால், என்னுடைய ஸந்தேகத்தை நிவிருத்திசெய்யும். எனக்கு அதிகமான ஊக்கம் உண்டாயிருக்கிறது. நீரோ எல்லாக் கதைகளுமிருக்கிறதோட்டம் நாங்களும் உம்மையீ அடுத்தவர்கள்" என்றுசொல்ல, பிழ்சார் சொல்லலானார். "ஓ! அரசனே! இது விரிவானதை; பிதாவின் முன்னிலையில் நான் கேட்டேன். உளக்குச் சொல்லத்தங்க இது கதைகளின் ஸாரமாகக்கருதப்பட்டது. முனிவர்களில் சிறந்தவரான நாரதர் சந்தனுவுக்குச் சொன்னார். அந்த நாரதர் முன்காலத்தில் அரசர் கேட்டமையால் சொல்லினார். அப்பொழுது நான் நேரில்கேட்டேன். (முன்காலத்தில்) இந்திரனுக்குநன் பனும் பிரவித்திபெற்றவனும் ஹரியான நாராயணரிடம்பக்தியுள்ள வனும் தர்மசீலனும் பிதாவினிடம் நித்தியம்பக்தியுடையவனும் எப்பொழுதும் சோம்பலில்லாதவனுமான உபரிசருணன்கிறஅரசன் பூமிக்கு அதிபதியாக இருந்தான். முன்காலத்தில் அவன் நாராயண ருடையவரத்தினால் ஸாம்ராஜ்யத்தை அடைந்தான். அவன் முன்பு ஸஹியனுடைய முகத்திறிருந்து வெளிவந்தான பாஞ்சராத்ரவிதி யை அனுசரித்துத் தேவர்களுக்கெல்லாம், ஈசரான நாராயணரையும் அந்த மீதியால் பிதாமஹர்களையும் பித்ருக்களுடைய மிச்சத்தால் வேதியர்களையும் (மிச்சமுள்ளதை) விபாகம்செய்து அடுத்தவர்களையும் ஆராதித்தான். பூஜையின்மிச்சமான அன்னத்தைப் புஜிப்பவனும் ஸத்யத்தைப் பெரிதாகக்கொண்டவனும் எல்லாப்பிராணிகள் விஷயத்தி

ஊம்ஹிம்ஸைசெய்யாதவனுமான அவன் தேவர்களுக்கெல்லாம்தேவ  
ரும் ஆதிம்த்தியாந்தரஹிதரும் உலகங்களைப்படைத்தவரும் விகார  
மற்றவருமான ஜனர்த்தனரைக்குறித்து முன்றாகரணங்களாலும் பக்தி  
செய்தான். நாராயணரிடம்பக்தியைச் செய்பவனும் சத்துருக்களைத்  
துன்பம் செய்பவனுமான அவனுக்குர சேவர்களுக்கெல்லாம் அரச  
னீண்டேவேந்திரன் தன்னேடு ஒரே ஆளனத்தையும் படுக்கையையும்  
அளித்தான். அவனால் தன்னுடையராஜ்யம், தனம், மனைவி, வாக  
னம் ஆகியன்றாம் பகவாணச்சேர்ந்தனவென்று எப்பொழுதும் அர்  
ப்பணம்செய்யப்பட்டன. ஓ! அரசனே! அவன் காம்யங்களும் ணா  
மிஸ்திகங்களும் யஜஞ்சதைச்சேர்ந்தவைகளுமான எல்லாக்கர்மங்களை  
யும் பாஞ்சராத்ரவிதியை அனுசரித்துச் செய்தான். மஹாத்மாவான  
அவனுடையகிருகத்தில் பாஞ்சராத்ரத்தையறிந்தபெரியோர்கள் பக  
வானுக்குநிவேதிக்கப்பட்ட சிறந்ததான் அன்னத்தை முந்தினபோஜ  
னமாயிருக்கும்படியே புஜித்தனர். தர்மத்துடன் அரசு சொலுத்துகிற  
வனும் சத்துருக்களைவதைக்கின்றவனுமான அவன் பொய்யாவார்த்  
தையைச் சொன்னதில்லை மனமும் தோஷமுன்னாகவில்லை. சரீ  
ரத்தாலும் அவன் ஓர் அனுவளவும் பாவத்தைச் செய்ததில்லை. 1 சித்ர  
சிகண்டிகளென்று பிரவித்திபெற்ற ஏழுமுனிவர்களால் ஒரேவிதமான  
அபிப்பிராயத்துடன் சொல்லப்பட்டதும் உத்தமமும் நான்கு  
வேதங்களையும் ஒத்ததுமான சாஸ்திரமானது மேருவெங்கிறமகாபர்  
வதத்தில் செய்யப்பெற்றது. உத்தமமானதும் உலகதர்மங்களையுடை  
யுதுநான அந்தச்சாஸ்திரமானது ஏழுமுகங்களால் வெளியிடப்பட்ட  
து. மாசி, அத்ரி, அங்கிரஸ், புலஸ்தியர், புலஹர், க்ரது, மிக்க  
தேஜஸையுடையவைஷ்டர்னன்கிற அவர்களே சித்ரசிகண்டிகள். அவ  
ர்த்தளமுவரும் உலகத்திற்குக் காரணபுருஷர்கள். பிரம்மபுத்திரரான  
மனு எட்டாவது பிரகிருதி. அவர்களால் உலகம் தரிக்கப்படுகிறது.  
அவர்களிடமிருந்து சாஸ்திரமானது வெளிவந்தது. ஒருவழிப்பட்ட  
மனமுடையவர்களும் அடக்கமுள்ளவர்களும் (தியானம்தாரணையுமா  
தியென்கிற) ஸம்புமத்தில் பற்றாளவர்களும் சென்றதும் நிகழ்கிற  
தும் வருவதுமானபதார்த்தங்களையறிந்தவர்களும் ஸத்தியம் தர்மம்  
இவைகளையேபீமுக்கியமார்க்கமாகவுடையவர்களுமான அந்தமுனிவர்  
கள் இந்தர்ரேயஸையும் இந்தப்பிரம்மத்தையும் உத்தமமான இந்த  
நன்மையையும் உலகங்களையும் மனத்தால்சிந்தித்துப் பிறகு சாஸ்திர  
தையைச் செய்தார்கள். அதில் நூர்மார்த்தகாமங்களும் பிறகு மோகங்

1 விசித்திரமானமயில்தோக்குள்ளவர்கள்.

மும் தேவலோகத்திலும் பூலோகத்திலும் நில்த்திருக்கிற அனைவிதமானமரியாதைகளுமே சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அவர்களெல்லோரும் பிரகாசிப்பவரும் பாவங்களைப்போக்குகிறவரும் பிரபுவுமான நாராயணரை மற்றாகிட்டினோடு ஆயிராகிடைவவருஷம் தவத்தால் ஆராதித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அப்பொழுது, ஸரஸ்வதிதேவியான வள் உலகங்களுடையநன்மையைவிரும்பி நாராயணரால் கட்டளையிடப்பட்டு அந்தனல்லாரிஷிகளிடத்திலும் பிரவேசித்தாள். பிறகு, தவத்தையறிந்தவர்களானபிராம்மணர்களாலே முதல் ஸ்ரூஷ்டியில்லன்டான இந்தஸரஸ்வதி சப்தத்திலும் அர்த்தத்திலும் ஹேதுவிலும் நன்றாகப்ரவிருத்திக்கச்செய்யபட்டாள். முதலிலேயே, அந்தச்சரஸ் திரமானது அந்தமுனிவர்களாலே ஒங்காரத்தின் ஸ்வரத்தால் கொரவிக்கப்பெற்றுக் கருணைபொருந்தினவரான இந்தநாராயணரிருக்கிற இடத்தில்<sup>1</sup> சொல்லப்பட்டது. அதனால், பகவானுன்புருஷாத்தமர் பிரஸாதத்தையடைந்து சுட்டிச்சொல்லப்படாத சரீரத்தையடைந்த வரும் பார்க்கத்தகாதவருமாகி அந்தமுனிவர்களையெல்லாம்நோக்கி, 'வேதியர்களே ! தர்மமநடத்தற்குக்காரணமானவையும் பிரவிருத்தியிலும்நிவிருத்தியிலும்காரணமாகப்போகின்றவையும் ரிக், யஜாஸ், ஸாமம், அதர்வணமன்னும் வேதங்களோடுகூடினவையும் உலகச் செய்கைகளைனத்துக்கும்ஹிதமும் உத்தமமுமான நூற்றிரம் ஸ்ரோகங்கள் செய்யப்பட்டனவல்லவா ? (என்னுடைய) அருளில் உண்டானபிரம்மாவும் கோபதிலுண்டான ருத்ரரும் என்னால் பிரமாணமாகச்செய்யப்பட்டதுபோலவே, பிரதான புருஷர்களான நீங்களும் பிரமாணம். ஓ ! பிரம்மவாதிகளே ! ஸுரியனும் சந்திரனும் வாயுவும் பூமியும் அப்பும் அக்ணியும் எல்லாநகூத்திரக்கூட்டங்களும் பூதங்களும் தங்கள்தங்கள் அதிகாரத்திலிருக்கின்றன. எல்லாரும்பிரமாணமாயிருப்பதுபோல, உத்தமமான அந்தச்சாஸ்திரமும் பிரமாணமாகும் இது 'என்னுடைய கட்டளை. பிரம்மாவின்புத்திரரானவையம்புவமான தாமாகவே அதிலிருந்தும் தர்மங்களை 'ஞடுத்துச்சொல்லுவார். சுக்ரரும் பிரஹஸ்பதியும் உண்டாகும்பொழுது ஆவர்கள் உங்களுடையபுத்திகளாலெடுக்கப்பட்ட சாஸ்திரத்தைச் சொல்லுவார்கள், பிராம்மணப்ரேஷ்டர்களே ! ஸ்வாயம்புவமனுவினால்சொல்லப்பட்ட தர்மங்களும் சுக்கிரரால் செய்யப்பட்டசாஸ்திரமும் பிரகஸ்பதியின் மதமும் உலகங்களில்பரவும்பொழுது வஸாவென்கிற அரசன் உங்களால் செய்யப்பட்ட இந்தச்சாஸ்திரத்தைப் ' பிரஹஸ்பதியினிட

மிருந்து அடைவான். அவன் என்னுடைய தியானத்தில் பற்றினின்று என்னுடைய பக்தனுமாவான்; அந்தச்சாஸ்திரத்தைக்காண்டே உலகங்களில் எல்லாக்கிரியைகளையும் செய்வான். இது உங்களுடைய சாஸ்திரங்களுள்ளே உத்தமமென்று பெபயருடைய சாஸ்திரமன்றோ? இது அர்த்தத்திற்கு நலமாயும் தாழைத்திற்கு நலமாயும் ரகஸ்யமாயுமுள்ளது. இது உத்தமமானது இதைப்பிரவிருத்திக்கச் செய்வதினாலே யே பிரஜைகளையுடையவர்களாவீர்கள். அந்த வஸ-வானவன் ராஜ ஸ்ரீயும் பெருமையுமுள்ளவனாவான். அந்த அரசன் மரித்தகாலத்தில் ஸ்ரீதனமான இந்தசீ சாஸ்திரமானது முழுதும் மறைந்துவிடும். இது என்னில் உங்களுக்குச் சொல்லப்பட்டது<sup>1</sup> என்று சொன்னார். இவ் வளவு வார்த்தையைச் சொல்லிவிட்டுக் காணமுடியாதவராயிருந்த புருஷோத்தமரானவர் அந்த முனிவர்களையெல்லாம் விட்டுவிட்டு ஏதோ ஒருதிக்கில் சென்றுவிட்டார். பிறகு, உலகங்களுக்குத் தந்தைகளும் உலகங்களுடைய எல்லாக்காரியங்களையும் விசாரிக்கிறவர்களுமான அவர்கள் தர்மத்திற்குக் காரணமும் ஸ்ரீதனமுமான அந்தச்சாஸ்திரத்தைப் பிரவிருத்திக்கச் செய்தனர். முந்தினதான (அந்த) க்ருதயுகத் தில் அங்கிரவின் புத்திரரான பிரஹஸ்பதி உண்டானவுடன் எல்லா உலகங்களையும் தரிப்பவர்களும் எல்லாத்தர்மங்களையும் நடக்கும்படி செய்பவர்களுமான அவர்கள் அவரிடம் அங்கங்களோடும் உபநிஷத் துக்களோடும் கூடின சாஸ்திரத்தை ஸ்தாபனம் செய்துவிட்டுத் தவத் தில் உறுதியுடன் இஷ்டமான தேசத்திற்குச் சென்றார்கள்.

<sup>1</sup> முந்நாற்றுநாற்பத்துநான்காவது அத்யாயம்.

மேர்க்குதர்மம். (தோடீச்சி.)

(உபரிசரவஸ-யாழ்வுஞ்சேயத்தும் ஏதைமுதலியோரி நாராயணருடைய மகிமையைப் படித்துப்பதிக்குச் சோல்லியதும்.)

பிறகு, சென்றதான் மஹாகல்பத்தில் அங்கிரஸாக்குப்புத்திரருண்டாகித் தேவர்களுக்குப் புரோகிதரானபொழுது தேவர்கள் ஸகத்தையடைந்தார்கள். பிரஹஸ்த், பிரம்ம, மஹத்னன்கிற சொற்கள் ஒரே அர்த்தத்தையுடையவைகள். ஓ! அரசனே! சுணங்களாலே இந்தப் பெயர்களையுடையவரும் வித்வானுமாயிருப்பவர் பிரகஸ்பதி. அவருக்குச் சிறந்தவனுண் உபரிசரவஸ-வேண்கிற அரசன் சிவ்யனுயிருந்தான்.

குறசு

## ஸ்ரீ மஹாபுராதம்.

அவன் அப்பொழுது சித்ரசிகண்டிகளிடமிருந்து உண்டான சாஸ்தி ரத்தை நன்றாக, அத்தியயனம் செய்தான். அந்தவஸூ முதலில் தெய்வ கர்மத்தால் பூஜித்துக்கொண்டு இதிரன் ஸ்வர்க்காதைக்காப்பது போலப் பூமியைப் பரிபாலனம் செய்தான். மாசுத்மாவான அவன் அப்பவ மேதமெங்கிற பெரிய யாகத்தைச் செய்யத்தொடங்கினான். அந்த யாகத்தில் உபாத்தியாயர்ன் பிருஹஸ்பதியானவர் ஹோதாவானா. அந்தயாகத்தில் ஏகதர் த்விதர் த்ரிதரென்ற பிரம்மாவின்புத்திரர்களான மூன்றமூற்றிலிகளும் ஸபபயோர்களானார்கள். தனுஷர், ரைப்யர், அர்வாவஸூ, பராவஸூ, மேதாதிதி, தாண்டியர், மஹர்பாக்கியவா ணாசாந்திமுனிவர், வேதசிரஸ், காலீஹாத்திரருக்குப், பிளாவீகக், கருதப்பட்டவரும் முனிஸ்ரேஷ்டருமான கபிலர், முதல்வரான கடர், வைசம்பாயனருக்கு மூத்தவரான தைத்திரி, கண்வர், தேவஹாத்ரர் ஆகிய இந்தப் <sup>1</sup>பதினறவரும் ஸபபயோர்களாகச் சொல்லப்பட்டார்கள். ஒ! அரசனே! பெரிதான அந்த யாகத்தில் எல்லாஸாமக்ரிக ஞம் நன்றாகச் சேர்ந்திருந்தன. அதில் பசுவதமானது ஏற்படவில்லை. இவ்விதமிருந்த அந்த அரசன், ஹிமஸையில்லாதவனும் சுசியும் பெருந்தன்மையுள்ளவனும் வேண்டுதலில்லாதவனும் (நல்ல) கர்மங்களால் துதிக்கப்பட்டவனுமானான். அதில் வனப்பிரதேசத்திலுண்டான பதார்த்தங்கள் ஹவிர்ப்பாகங்களாக அமைக்கப்பட்டன. அப்பொழுது, தேவதேவரும் புராதனருமான பகவான் அவனிடம் பிரீதியடைந்து பிரத்யஷஷமாக அவனுக்குத் தரிசனம் அளித்தனர். அவர், மற்ற ஒருவராலும் பர்க்கமுடியாதவராய்த் தாயாகவே <sup>2</sup>புரோடாசமான பாகந்தை ஆக்ராணம் செய்துகிரகித்தார். தேவரான ஹரியானவர் ஒருவராலும் பார்க்கப்படாமல் பாதத்தைக் கிரகித்தார்.<sup>3</sup> அதனால், பிருஹஸ்பதியானவர் கோபத்தையடைந்தவரும் வேகமுடையவருமாகி ஸ்ரூங்கென்கிற யாகபாத்திரத்தைத் தூக்கி ஆகாயத்தில் எறிந்து ஸ்ரூக்குக் கீழேவிழுந்தவுடன் ரோஷத்தால் கண்ணீரச் சொரிந்தார். உப்பிசரணை நோக்கி, ‘அரசனே! என்னால் எடுக்கப்பட்ட இந்தப்பாகமானது, தேவால் எனக்குப்பிரத்தியஷஷமாகி நோல் கிரஹிக்கத்தக்கது. ஸந்தேஹமில்லை. இந்தயாகத்தில் என்னால் கையிலெலுக்கப்பட்டயஜ்ஞபாரங்கள் தேவர்களாலே பிரத்தியஷஷமாகவே கிறகிக்கப்பட்டனவல்லவா? எதற்காக இந்த யாகத்திலை ஹரியானவர் என் கண்ணுக்குத் தோன்றவில்லை’ என்றும் சொன்னார். அப்பொழுது, மகானை

1 முன்னுள்ள மூவரும் சோந்து பதினறவர்.

2 யாவினால் செய்யப்பட்ட ஹவிஸ்.

வஸாவென்கிற அந்தஅரசனும் ஸபையோரனைவரும் மிகவும் கோபம் கொண்டு அந்தமுனிவரைச் சமாதானம் செய்தார்கள் வஸாராஜன், 'இப்பொழுது இந்தயாகத்தில் மூலம் புரோடாசத்தினுடையு எவ் வளவுபாகமானது ஹோழும்செய்யப்பட்டதோ' அவ்வளவும் என்னை திரில் தேவதேவரானபகவான்கிரதித்துக்கொண்டார் ; ஸந்தேகமில்லை' என்று இவ்விதம்சொன்னபொழுது, குருவானவர் (திருப்பவும்) கோபத்துடன், 'அரசனே ! இந்தயாகத்தில நான் இனி யஜிக்கமாட்டேன். உன்னால் அவமானம்செய்யப்பட்டேன். உன்னால் பசவானது தடுக்கப்பட்டது. மாவினுல்லண்டாகும்பசவானது செய்யப்பட்டது. நீ எங்கானும் தேவரைப் பார்க்கிறானாலோ நான் ஏன் பாராமலிருப்பேன்?' என்றுசொன்னார். வஸாவானவன், 'பசுஹிம்ஸையானது யஜார்வேதமுதலானமந்திரத்தால் தடுக்கப்பட்டது. ஹிம்ஸையை நான் தடுக்கவில்லை. ஏகாந்திகளுக்கபால நான் ஹரிஷ்யபீபார்க்கவே போகிறேன். ஆகையால், குருவானார் என்னைக் கோபிக்கலாகாது' என்று சொன்னான். (உடனே) பிருஹஸ்பதியானவர் கோபத்துடன் இவ்விதம்சொல்லுகின்றவஸாவையும் ரித்விக்குக்களையும் தடுத்து, 'நமக்கு ஏன் கார்மா?' என்றுசொன்னார். அப்பொழுது, ஏகதார், த்விதார், த்ரிதார் என்கிறமஹாமுனிவர்கள் பரபரப்பிலலாமல் அவரைநோக்கிச் சொல்லலானார்கள். 'புத்திர ! நீ கோபத்தை அடையலாகாது. நீ நாங்கள்சொல்லும்வார்த்தையைக் கேள். நீ இப்பொழுது ரோஷத்தைச் செய்வது கிருதயுகத்திற்குரியதாமமில்லை எவருக்கு இந்தப்பாகமானது எடுக்கப்பட்டதோ அந்தத்தேவர் ரோஷத்திற்குவிஷயமில்லாதவர். ஒ ! பிருஹஸ்பதியே ! அவர் உன்னாலும் எங்களாலும் பார்ப்பதற்குமுடியாதவர். எவனுக்கு அவர் அருள்செய்கிறாரோ அவன் அவரைப்பார்ப்பதற்குத் தக்கவன். நாங்களோ பிரம்மாவின்மானஸபுத்திரர்களாகச் சொல்லப்பட்டவர்கள். நாங்கள் ஒருஸமயம் மோகங்குத்திற்காக உத்தரத்திக்கையடைந்தோம் ; ஒருகாலால்நிற்கிறவர்களும் ஸாதியிள்ளவர்களுமாகி நாலாயிரம்வருஷங்கள் உத்தமயானதவத்தைச் செய்து உடைபோலானேம் 'வரிக்கத்தக்கவரும் வரங்களையளிப்புவரும் தேவர்களுக்குத்தேவரும் ஸஞ்சனரும் தேவருமானநாராயணரை நாம் எப்படி பார்ப்போம்?' என்று மிகவும்கடிமையானதவத்தை நாங்கள் செய்த இடம் மஹாமேருவுக்குவடக்கே பாற்கடலின்கரையை அடுத்திருக்கிறது. ஒ ! விபுவே ! பிறகு, விரதத்தினுடைய அவபிருத்தில் ஸ்நேஹத்துடன்கூடியதும் கம்பீரமுருன வாக்கினை உண்டானதும் மிகவும்

ஸந்தோஷத்தைச்செய்கிறதுமான அசரீவாக்கானது, 'ஓ! வேதியர்களே! நீங்கள், தெளிந்தமனத்துடன் தவத்தை நன்றாகச்செய்தீர்கள். ஓ! பஞ்சர்களே! நீங்கள் பார்க்கவிடுப்பமுள்ளவர்களாயிருக்கிறீர்கள். அந்தப்பிரபுவை எவ்விதம் பார்ப்போர்கள்? பூற்கடலின்வடபாகத்தில் பெரியகாந்தியுள்ள ஸ்வேதத்வீபமானது இருக்கிறது. அங்குள்ளமனி தர்கள் சந்திரனுக்குநிகர்னகாந்தியுள்ளவர்களும், நாராயணரைப்பரமாகக்கொண்டவர்களுமாயிருக்கின்றனர். அந்தப்பக்தர்கள் புருஷோத்தமரை ஏகாந்தபாவணையுடன் அடைந்தவர்கள். அவர்கள் ஆயிரம்கிரணங்களுள்ளவரும் ஸஞ்சனருமானதேவரிடம் பிரவேசிக்கிறார்கள். ஸ்வேதத்வீபத்தில் வரீக்கின்ற அந்தப்புருஷர்கள் <sup>1</sup> இந்திரிய, மில்லாதவர்களும் ஆஹாரமில்லாதவர்களும் சலனமில்லாதவர்களும் நல்லகந்தமுடையவர்களும் ஏகாந்திகளுமாயிருக்கின்றார்கள். ஓ! முனிவர்களே!, அங்கே செல்லுங்கள் அங்கே என்னுடையஆத்மாவானது பிரகாசிக்கிறது' என்றுசொல்லிற்று. பிறகு, நாங்களைல்லோரும் அசரீயான அந்தவார்த்தையைக்கேட்டுச் சொல்லப்பட்ட மார்க்கத்தினாலே அந்தத்தேசத்தை அடைந்தோம். அவரிடம் சித்தமுடையவர்களும் அவரைப்பார்க்க விருப்பமுள்ளவர்களுமாகப்போன நாங்களைல்லோரும் ஸ்வேதமென்கிற பெரியத்வீபத்தை அடைந்து உடனேஅதனுடையஞியினால் மோகத்தையடையும்ரதி செய்யப்பட்டோம். அதனால், அப்பொழுது எங்களுடையநேத்திரங்களின்விஷயமானது கெடுக்கப்பட்டதாயிற்று. அந்தத்வீபத்தினாலியினால் கெடுக்கப்பட்டதிருஷ்டியையுடையநாங்கள் புருஷரான<sup>1</sup> (பகவாணைப்) பார்க்கவில்லை. பிறகு, தவம்செய்யாதவனால் சீக்கிரமாகப்பார்க்கமுடியாதென்கிற விசேஷங்களைமானது' தெய்வபோகத்தால் எங்களுக்கு உண்டாயிற்று. பிறகு, நாங்கள் நாறுவருஷம் அந்த ஸமயத்திற்குரிய நிபரிய தவத்தைச்செய்து விரதத்தின்முடிவில் வெளுப்புவர்ணமுடையவர்களும் சந்திரனுக்குநிழ்ராயிருப்பவர்களும் எல்லால்கூணங்களும்பொருந்தியவர்களும் எப்பொழுதும்அஞ்சலி செய்பவர்களும் ஜபத்தைஜபிப்பவர்களும் வெடக்கூக்குயும்கிழக்கையும் நோக்குபவர்களும் சுபர்களுமானமனிதர்களைப் பார்த்தோம். 'அந்த மகாத்மாக்களாலே மானஸமென்கிற அந்தஜபமானது ஜபிக்கப்படுகிறது. அதனால், அவர்கள் ஒருமுகமானமனத்தையுடையவர்களாயிருப்பதால் ஹரியானவர் பிரதியடைந்தவராகிறார். ஓ! முனிசிரேஷ்

1 'அநிந்தரியா:' என்பது மூலம்; "ஸ்தாவதைஸம்பந்தமில்லாதவர்கள்' என்பது பழையவை.

ட்னே! யுகாந்தகாலத்துஸுமிர்யனுடைய ஒளிப்பால ஓவ்வொருமனித ஹக்கும் காந்தியானது உண்டாயிற்று. அந்தத்வீபமானது தேஜஸா கருக்கிருப்பிடுமென்று நாங்கள் நினைத்தோம். அவ்விடத்தில் ஒரு வனும் அதிகனில்லை. எல்லோரும் ஸமான தேஜஸாடையவர்கள். ஓ! பிருஹஸ்பதியே! மற்படியும் ஒரேகாலத்திலுதிதத ஆயிரம்ஸுமிர்யாக்கிருடைய காந்தியைச் சீக்கிரமாகப் பாத்தோம் உடனே, அந்தமனிதர்கள் சேர்த்தவர்களும் அனுஷிபந்தமுடையவர்களும் ஸந்தோஷமுள்ளவர்களும் நமஸ்காரமென்றே சொல்லுகிறவர்களுமாகி விரைவாக ஒடினார்கள். பிறகு, அவர்கள் பேசுகிறதினால் உண்டான் ஒலியைக் கீட்டோம் அந்தத்தேவாருக்கு அந்தப்புருஷர்களாலே பூஜைக்குரியபொருள் கொண்டுவேகப்படுகிறது. நாங்களோ அவருடைய தேஜவினாலே விரைவாகச் சித்தங்கவரப்பட்டவர்களும் நேத்திரமுதலான இந்திரியங்களின் பலம்குறைந்தவர்களுமாகி ஒன்றையும் பார்க்கவில்லை சிவைஷயோடுகூடின அஷாரங்களையுடையதும் ஆகாயமுழுமையும் நிரப்பியதும் உண்ணமாகச் சொல்லப்பட்டதும் விஸ்தாரமுமான ஒருசபந்ததை நாங்கள் கேட்டோம். ‘ஓ! செந்தாம்பைக்கண்ணு! உனக்கு ஜயம். உலகங்களைப்படைத்தவனே! உனக்கு நமஸ்காரம் இந்திரியங்களுக்கு ஈசனே! ஓ! மஹாபுருஷ! எல்லாருக்கும்முன்னுண்டானவனே! உனக்கு நமஸ்காரம்’ என்று சிவைஷயுடன்கூடின அஷாரங்களையுடைய சபதமானது எங்களால் கேட்கப்பட்டது. இந்தஸமயத்தில் கந்தங்களைபெல்லாம் வுஹிபதும் சுசியுமான வாயுவானது திவயமானபுஷ்பங்களையும் அப்படியே கர்மாக்களுக்குரிய ஒவ்வதிகளையும் கொண்டுவந்தது. <sup>1</sup>இந்துகாலங்களையுமறிந்தவர்களும் ஏகாந்திகளும் பரமபக்தியுள்ளவர்களுமான அந்தமனுஷ்யர்களால் அப்பொழுது ஹரியானவர் மனத்தினுலும் வாக்கினுலும் செய்கையினுலும் பூஜிக்ஷபபட்டார். அவர்கள் வார்த்தைசொல்லியபடியே அவ்விடத்தில் பாவான் வந்தாளன்றது நிச்சயம். நாங்கள் அவருடையமாயையினால் மோகத்தையடைஞ்சு அவரைப் பார்க்கவில்லை. ஓ! ஆங்கிரஸர்களில் சிறந்தவனே! வாயுவும் நின்று பூஜையும் செய்யப்பட்டபிறகு, நாங்கள் கவலையால் மன்க்கலக்கமடைந்தோம். சுத்தமான ஜம்மத்தையுடைய அந்த அநேகமாயிரம் மனிதர்களில் ஒருவரும் எங்களைக் கண்ணாலாவது மனத்தினுலாவது மதிக்கவில்லை ஸ்வஸ்தர்களும் ஒரேபாவனையை அடைந்தவர்களும் பிரம்மபாவனையை அனுஷ்டிக்கிறவர்களுமான அந்தமுனிக்கூட்டத்

குசா

## ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

தார்களும் எங்களை நினைக்கவில்லை. பிறகு, தவத்தால் மிகவும் சிரமத்தை அடைந்தவர்களும் மிகவும் இளைத்தவர்களுமான எங்களேநாக்கி ஆவ் விடத்தில் ஆகாயத்திலிருக்கிறதும், சரீரமில்லாததுமான ஒருஷுதமா எது சொல்லத்தோட்டங்கிற்று. ‘வெளுத்தவர்களும் எல்லா இந்திரியங்களுமில்லாதவர்களுமான புருஷர்களை நீங்கள் பார்த்தீர்கள். நீங்கள் பார்த்த இந்தப் பிராம்மணப்ரேஷ்டர்கள் தேவேசன்ன பகவானீப் பார்த்திருக்கிறார்கள். ஓ! முனிவர்களே! ‘எல்லோரும் இவ்விடம் விட்டு விரைவில் வந்தபடி செல்லுங்கள். பக்தனுகாதவனுலே அந்தத் தேவர் எவ்விதத்தாலும் பார்க்கமுடியாதவர். ‘பிரபைக்ணின்மண்டலத்தால் பார்க்கமுடியாதவரான்’ அந்தப்பகவான் நெடுங்காலம் ஏதாந்தியாயிருப்பவர்களால் இஷ்டப்படி பார்க்கக்கூடியவராவார். ஓ! பிராம்மணப்ரேஷ்டர்களே! உங்களால் பெரியகாரியமானது செய்யத்தக்கதாயிருக்கிறது. வேதியர்களே! இதற்குப்பிறகு, கிருதயுகம்சென்று மாறுதலையும் அடைந்து வைவஸ்வதமன்வந்தரத்தில் மீண்டும் திரேதாயுகம்வரும்பொழுது தேவர்களுடைய காரியவித்திக்காக நீங்கள் ஸகாயர்களாவீர்கள்’ என்று பிறகு, ஆசசரியமும் அமிருதத்திற்கு நிகரானதுமான அந்த வார்த்தையைக்கீட்டு அவருடையபிரஸாதத்தால் சீகாத்தில் இஷ்டமானதேசத்தை அடைந்தோம். இவ்விதம் நல்லதவத்தைச் செய்தும் ஹவ்யகவ்யங்களைச் செய்தும் நாங்கள் அந்தத்தேவரைப் பார்க்கவில்லை. நீ எப்படி பார்ப்பதற்குத் தக்கவனுகிறோம்? நாராயணரானவர் ஹவ்யகவ்யங்களைப்புஜிப்பதும் எல்லாவற்றையும் ஸ்ருஷ்டிப்பதுமான மஹத்தான் பூதம்; ஆதியந்தமற்றவரும் அவ்யக்தரும் தேவர்களாலும் அஸூரர்களாலும் ஆராதிக்கப்பட்டவருமாயிருக்கிறார்’ என்றனர். இவ்விதம் ஏதாருடைய வார்த்தையாலும் த்விதத்ரிதர்களுடைய ஸம்மதத்தாலும் ஸபையோர்களாலும் ஸமாதானம்செய்யப்பட்டுக் கம்பிராமான புத்தியுள்ள பிருகஸ்பதியானவர் பிறகு யஜ்ஞத்தை நிறைவேற்றினார்; தெய்வுத்தையும் நன்றாகப் பூஜித்தார். வஸுவென்கிற அரசனும் யாகத்தைநிறைவேற்றிப் பிரஜையைப் பரிபாலித்துவந்தான். பிறகு, பிநாம்மணர்களுடைய சாபத்தால் ஆகாயத்திலிருந்து, நழுவிப் பூமியில் விழுந்தான். ஓ! ராஜஸ்ரேஷ்டனே! வைத்யத்தையும் தர்மத்தையும் பரகதியாகவுடையவனும் எப்பொழுதும் தர்மத்தில் அன்புள்ளவனுமான அந்த அரசன் பூமியினிடத்தையடைந்து நாராயணரைப் பரமாகக்கொண்டு நாராயணமான திரத்தையே ஜபித்து அவருடைய, அருளாலேயே திரும்பவும் கிளம் பீப் பூப்பிரதேசத்திலிருந்தும் பிரம்மாவுக்கு, அடுத்தஸ்தானத்தை

அடைந்து மேலானகதியை அடைந்தானென்பது நிரசபம்” என்று சொன்னார்.

முந்ணற்றுநற்பத்தைந்தாவது அத்யாயம்:

மோக்ஷதாமம் (தோடாசி.)

—:0:—

(உபரிசாவஸா சாபழம் விமோசனம் பேற்றுது.)

புதிவஷ்டிரார், “மகாணனவஸாவென்கிறாரசன் பகவானிடத்தில் பத்தியில்ளவுனுயிருந்தபொழுது எதற்காக நழுவிப் பூமியின்புதரில் பிரவேசித்தான்?” என்றுகீட்க, பீஷ்மர் சொல்லத்தொடங்கினார்

“ஓ! பாரத! இந்தவிஷயத்திலும் ரிஷிகளுக்கும் தேவர் களுக்குமுண்டான ஸம்வாதரூபமான இந்தப்பழைபசரித்திரத் தைச சொல்லுகிறார்கள். இது கர்மாவுக்குரிய பூமியாகும் ஸ்வர்க்கமானது போகத்தின்பொருட்டு உண்டாக்கப்பட்டது. ஆனாயால், இந்திரனைவன் பூமியைஅடைந்து யாகத்திற்குத் தீவிரமாக்கிசெய்து கொண்டான். ஸவநீயபசவினுடைபகாலானது வந்தபொழுது, பிருஹஸ்பதியானவர், ‘இப்பொழுது பசவுக்காக மாவைக் கொண்டுவரலாம்’ என்றுசொன்னார். அதைக்கேட்டித்தேவர்களோல்லாரும் மாம் ஸத்திலாசையுள்ளவர்களாகி ப்ராம்மணப்ரேரஷ்டரான பிருஹஸ்பதியையும் மற்ற ப்ராம்மணப்ரேரஷ்டர்களையும் நோக்கி, ‘அஜத்தால் யாகம் செய்யவேண்டும் அந்த அஜமும் வெள்ளாடென்று அறிய வேண்டும். மற்றவை பசவல்லவென்பது முறை’ என்று இந்தவார்த்தையைத் தனித்தனியே சொன்னார்கள். ரிஷிகள், ‘யாகங்களில் தான் மங்களால் பூஜிக்கவேண்டுமென்று வேதவிதியிருங்கிறது. அஜமென்று பெயருடையவை தான்யங்களே. நீங்கள் வெள்ளாட்டைக்கொல்லுதல் தகுதியன்று; ஓ! தேவர்களே! எதில் பசவானது வதைக்கப்படுகிறதோ அது ஸத்துக்களுடையதற்மாதாது. இது சிறந்ததான கிருத யுகம். பசவானது எப்படி வதைக்கப்படலாம்?’ என்றுசொன்னார்கள். • தேவர்களோடு அந்தமுனிவர்கள் விவாதம்பண்ணிக்கொண்டிருக்கையில் அந்தவழியில்வந்தவுனும் அரசர்களில்சிறந்தவனும் ஆகாயத்தில்சஞ்சரிப்பவனும் ஸ்ரீபொருந்தியவனும் பலமுடைய ஆயிரம்வாக னங்களுள்ளவனுமான வஸாவானவன் அந்தஇடத்திற்கு வந்தான். வேகமாகவருகிறவனும் ஆகாயத்தைப்படைந்தவனுமான அந்தவஸா

1 யாத்தக்குறியுதி.

வைப்பார்த்து, அந்தப்பிராம்மணர்கள் தேவர்களோக்கி, ‘யாக சிலனும் தான்களுக்குப்பதியும் ‘சிறந்தவனும் எல்லாப்பிராணி களுடையங்கையிலும்பிரியமுள்ளவற்றுவான் இவன்’ ஸந்தேஹத் தை நிவர்த்திசெய்வான் மஹானூன் இந்தாவுஸ்வானவன் ஒருவித த்திலும் ‘தவறுதலானவார்த்ததயைசொல்லமாட்டான்’ என்று சொன்னார்கள். இவைதிம் ‘அந்தத்தேவர்களும் முனிவர்களும் ஸங்கேதத்தைச்செய்துகொண்டு, எல்லாரும்சேர்ந்து வஸாவென்கிற அரசனுடையஸ்டீபம் வந்து, ‘ஓ! அரசனே! அஜத்தினாலா, அல்லது தான்யங்களாலா எதனால் யாகம்செய்பவேண்டும்? எங்களுடைய இந்தஸந்தேகத்தை நிவிருத்திசெய்ப் பாங்கள் உன்னைப் பிரமாணிப்பு ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறோம்’ என்றுகீட்டார்கள். அந்தவஸா அவர்களோக்கி அஞ்சலிசெய்துகொண்டு, ‘ஓ! பிராம்மணர்ரேஷ்டர்களே! யாருக்கு எந்தப்பங்கம் ஸம்மதம்? ஸத்தியத்தைச்சொல்லுங்கள்’ என்றுகேட்டான். ரிஷிகள், ‘ஓ! அரசனே! தான்யங்களால்யாகம் செய்யவேண்டுமென்பதே எங்களுடையபங்கம். தேவர்களுக்கோ பசுவினுஸ்யாரம்செய்கிறபங்கமே ஸம்மதம் ஓ! அரசனே! எங்களுக்குச் சொல்’ என்றுசொன்னார்கள் அப்பொழுது, வஸா, தேவர்களுடைய அபிப்பிராயத்தையறிந்து அவர்களுடையபங்கத்தைப்பற்றி, ‘சாகமென்கிற அஜத்தினாலே யாகம்செய்யவேண்டும்’ என்கிறவார்த்தையைச் சொன்னான். அதனால், ஸுர்யனுக்குநிகரான காந்தியண்டைய அந்தமுனிவர்களோல்லாரும் கோபத்தையடைந்து விமானத்திலிருப்பவனும் தேவாரங்குத்தின்விஷயத்தைச் சொல்லுகிறவனுமான வஸாவோக்கி, ‘தேவர்களுடையபங்கத்தை நீ கொண்ட காரணத்தால் ஆகாயத்திலிருந்து விழுக்கடவாய் ஆரசனே! இதுமுதல் உன்னுடைய ஆகாயகமனமானது கெட்டுப்போகட்டும். அரசனே! வேதங்களுக்கும் ஸுமத்திரங்களுக்கும் மாருக நீசொல்லியிருந்தால் எங்களுடையசாபமாகிற அடியால் நீ பூமிழைப்பிளங்குகொண்டு விழுவாய். நாங்கள் விபோதமானவார்த்தையைச் சொல்லியிருந்தால் அவ்விடத்தில் விழுக்கோய்’ என்றுசொன்னார்கள் ‘ஓ! அரசனே! அப்பொழுது, உடனே, அந்தசசாபத்தினால் அந்தக்கணத்திலேயே உபரிசரனென்கிறஅரசன் விரைவில் பூமிழின்துவாரத்தையடைந்து கீழேயிருப்பவனானான். அவ்விடமிருந்தும் அப்பொழுது நாராயணருடைய ஆஜ்ஞாயினால் நினைவு விலகாமலிருந்தது. தேவர்களோல் லோரும் சேர்ந்துகொண்டு வஸாவினுடையசாபமோசனத்தைக்

குறித்து ஜாக்ரதையோடு ஆலோசனைசெய்தார்கள். அது அரசு னுடையட்டணீயமன்றே? 'மாத்மாவான அந்த அரசன் நம்முடைய நிமித்தத்தில் சாபத்தையடைந்தான் ஒ! தேவர்களே! நாம் சேர்ந்து இவனுக்குப் பிரதிப்புகாரம் செய்யவேண்டும்' என்று ஸிர்வரர்களான அந்தத்தேவர்கள் புத்தியினால் ஆலோசித்து விரைவில்லிச்ச பித்தையடைந்து ஸந்தோஷமுள்ள மனத்துடன் அப்பொழுது அரசு னன உபரிசரனைக்கி, 'ஓ! அரசர்களில் உத்தமனே! நீ பிராம் மணர்களுக்கு அனுகூலரான தேவருக்குப்பந்தன். அந்தஹரியான வர் தேவர்களுக்கும் அஸூரர்களுக்கும் குருவாயிருப்பவர். அவர் ஒன் னுடைய் விஷயத்தில் மனத்திலே மிக்கஸந்தோஷத்தையடைந்து சாபமோசன்தைச் செய்வார். மஹாத்மாக்களான பிராம்மணர்களுக்கும் மரியாதை செய்யவேண்டும் அவர்களுடைய தவமானது அவர்களுக்கும் பலிக்கவேசெய்யும் நீ சீங்கிரமாக ஆகாயத்திலிருந்தும் பூப்பிரதேசத்தில் விழுந்ததனால், நன்மையைவிரும்புகிறவன் 'வேதத் திற்கும் ஸுத்திரங்களுக்கும் விரோதமாகச் சொல்லக்கூடாது எங்களுடையபகுத்தின் நிமித்தத்தினால் இப்படிப்பட்ட துண்டாதை அடைந்தாய். ஒ! ராஜஸ்ரேஷ்டனே! நாங்கள் உனக்கு ஒருவரத்தைக் கொடுக்கிறோம். குற்றமில்லாதவனே! வர்வனாவு காலம் நீ சாபதோஷத்தினால் பூமியின் துவாரத்தை அடைந்திருப்பாயோ அவ்வனவு காலம் நீ யாகங்களில் மனம்பற்றியவர்களான வேதியர்களால் நன்றாக ஆகுதிசெய்யப்பட்ட வலோர்த்தாரை யென்கிற ஆஜ்யதாரரையை எங்களுடைய அனுக்கிரகத்தால் அடைவாய். எங்களுடைய அனுக்கிரகத்தால் உன்னை ப்ரமாணது அடையாமாட்டாது ஒ! ராஜஸ்ரேஷ்டனே! பூமியின் துவாரத்தில் வலோர்த்தாரரையை அருந்துவதனுலும் விருத்தி செய்யப்பட்ட பலத்தினாலும் பசியும் தாகமும் உண்டாரா. எங்களுடையவரத்தினால் அந்தப் பகவான் பிரதியடைந்து பிரம்மலோகத்தை அடையும்படி 'செய்வார்' என்றனர். இவ்விதம் அந்தத்தேவர்களைல் லாரும் அரசனுக்குவரத்தையளித்து அப்பொழுது முனிவர்களுடைய வசனத்தினால் மாவினுலேயே யாகத்தை நிறைவேற்றிவிட்டு இருப்பிடம் சேர்ந்தார்கள் தவத்தையே தனமாக்குவதைய முனிவர்களைவரும் தகூரினையைப்பெற்றுக்கொண்டு தாங்கள் ஆர்ப்பங்களை அடைந்தார்கள். இந்திரனும் வஸுவையே நினைத்துக்கொண்டு அமராவதியை அடைந்தான். வஸுவும் அப்பொழுது பெரியபொய்சொன்னதன்பயனுக்குப் புதரை அடைந்தான் ஒ! பாரத! பிறகு, வஸுவாவன் விவுவக்லேநருக்குப் பூஜையைச் செய்தான், எப்பொழுதும் நாராயணரு

டையவாக்கிலிருந்து வெளியான மந்திரத்தையும் ஜபித்தான். ஓ! பலை வரைச்சிகிடிப்பவனே! அப்பொழுதும், பூமியின் துவாரத்தை அடைந்திருந்தும் ஐந்துகாலங்களிலும் ஐந்துயூஜ்ஞங்களால் தேவர்களுக்குப் பதியான் ஹரியைப் பூஜித்தான். பிறகு, பகவானும் பாவங்களைப்போக்குபவருமான நாராயணர் அந்யபக்தனும் தம்மையே பரததியாகவுடையவனும் மனத்தை ஜயித்தவனுமான அவனுடைய பக்தியினால்ஸந்தோஷத்தை அடைந்தார். அப்பொழுது, வரத்தையரிப்பவரும் பகவானுமானவிட்டனுவானவர் தமதருகிலிருப்பவரும் மிக்கவேகமுள்ளவரும் பக்ஷிகளுட்சிறந்தவருமான வைந்தேயரை நோக்கித் தம்மிருப்பத்தைச் சொல்லலானார். ‘ஓ! மிக்கபாக்ஷமுள்ளபக்ஷிராஜனே! என்வார்த்தையால் பார்க்கலாம். ஸம்ராட்டும் தர்மாத்மாவும் கடுமைப்பானவிரதமுள்ளவனுமான வஸாவென்னும் அரசன் பிராம்மணர்களுடைய பெரியகோபத்தாலே பூமியினுள் பிரவேசித்துவிட்டான் அந்தப்ராம்மணப்ரேஷ்டர்களும் கொரவிக்கப்பட்டார்கள். பக்ஷிராஜனே! நீபோ. ஓ! கருடனே! இப்பொழுது, எனதாஜ்ஞாயினாலே, பூமியின்புதரில் மறைந்திருப்பவனும் கீழேஸஞ்சரிப்பவனுமான ராஜர்ஸ்ரேஷ்டனை ஆகாயத்தில் ஸஞ்சரிப்பவனுகச் செய். தாமஸியாதே, என்று சொன்னார். பிறகு, வைந்தேயர் சிறகுகளைதறி வாயுவுக்கு நிகரான வேகத்துடன் வஸாவானவன் மௌனமாகவலவிக்கிற அந்தப்பூமியினுடைய துவாரத்தில் பிரவேசித்தார் அவர் விரைவில் அவனை அங்கிருந்து உயரத்தாக்கி வேகமாக ஆகாயத்தில் கிளம்பி அங்கே அவனை விட்டுவிட்டார். அந்தமுகூர்த்தத்தில் அரசன் மீண்டும் உடைரி சரணனேன். அரசரிற்கிறந்த அவன் சரீரத்தோடு ப்ரம்மலோகத்தையும் அடைந்தான். குந்திபுத்ரனே! இவ்விதம் மகாத்மாவான அவனும் தேவர்களின் கட்டளைப்படி பொய்சொன்னதற்காக ப்ராம்மணசாபத்தால் அதோகதியை அடைந்தான். அவன் எல்லாச்சரீரங்களிலும் வலவிப்பவரும் ஈப்ரவர்க்குமான ஹரியைமாத்திரம் உபாலித்துவந்தான்; அதனால், விரைவில் சாபத்தினின்றும் விடுபட்டான். பிரம்மலோகத்தையும் அடைந்தான். இதையெல்லாம் உனக்குச் சொன்னேன். அரசனே! மனிதர்களுண்டான்தையும் நாரதமுனிவர் ஸ்வேதத்வீபத்தையணைந்ததையும் உனக்கு முழுதும் சொல்லுவேன். ஒரேமன்த்துடன் கேட்கக்கடவாய்.

முங்னாற்மூற்பத்தாருவது அத்யாயம்.

மேராக்ஷதர்மம் (தோட்சிசி),

—०.—

(நாதரீஷாயணைத் துதித்தது.)

பகவானை நாரதமுனிவர் சிறந்ததான் ஸ்ரேவதத்வீஷதைய கைந்து வெண்ணிடமுள்ளவர்களும் சந்திரன்போன்றகாந்தியுள்ள வர்களுமான அந்தமனிதார்களையே கண்டார் ; அவர்களைத் தலையால் வணங்கிப் பூஜித்தார் அவர்களாலும் மனத்தால் பூஜிக்கப்பெற்றுப் பகவானைப்பார்க்கவிரும்பி மந்திரத்தை முக்கியமாக ஜபித்துக்கொண்டு ஸில்லாஸ்ரீமங்களையும் அடைந்திருந்தார் அந்தவேதியர் ஒருவழிப் பட்டமனமுடையவரும் மேலேதூக்கப்பட்ட நைகளையடையவரும் ஸமாதியுள்ளவருமாயிருந்து எல்லாமாடும் நிர்க்குணமாயும் குணஸ் வருபமாயுமிருக்கிற பகவானைக்குறித்துத் துதிக்கலாறுர் .

‘ஓம். १தேவதேவசரே ! २நிஷ்டநியரே ! ३லோக ஸாக்ஷியே ! ४சேஷதரஜஞ்சரே ! ५புருஷோத்தமரே ! அநந்தரே ! புருஷரே ! ६மஹாபுருஷரே ! ७புருஷோத்தமரே ! ८க்ரிகுணரே ! ९ப்ரதா நரே ! १०அம்ருதரே ! ११அம்ருதாக்யரே ! १२அநந்தாக்யரே ! १३வ்யோ மரே ! १४அம்ருதாத்மாவே ! १५ஸநாதநரே ! १६ஸதஸத்வப்யக்தாவ்யக்

பிழ்வரும் நாமங்களில் விஷ்ணுஸஹஸ்ராமத்தில் வந்துள்ளவற்றின் அர்த்தவிசேஷங்களை அங்கே கண்டுகொள்க.

- 1 இந்திரிபங்களால் விளையாடும் ஓவனுக்கு அந்தர்யாமி.
- 2 வியாபகராயிருப்பதால் செய்கையில்லாதவர்.
- 3 உதாவலீணமான ஞானரூபமாதலால் உலகங்களுக்கு ஸாக்ஷி.
- 4 ‘ஸ்தாலஸ-உக்ஷமசரீரங்களை அறிகின்ற ஓவஸ்வரூபர்’ எனிலுமாம்.
- 5 சரீரீவேப்ரவர்களைக் காட்டிலும் சிறந்தவர்.
- 6 ஸ்தாலசரீரஸமஷ்டிகளில் சயனித்திருப்பவர்.
- 7 அண்ணமயன் மூதலரன் புருஷர்களுக்கெல்லாம் உத்தமர்.
- 8 ஸித்வரஜஸ்தமீக்ருணங்களுள்ளவர்.
- 9 மூன்று குணங்கள் சேர்ந்த வடிவமானவர்.
- 10 அம்ருதரூபமாயிருப்பவர்.
- 11 தேவாக்லேவிகிற பெயர்பெற்றவர்.
- 12 ஆதிசேஷனை அந்தனைன்னும் பெயருள்ளவர்.
- 13 அவ்யாக்ருத ஆசாசாநுபர்.
- 14 அழிவற்றரூபமுள்ளவர்.
- 15 அநாதியாயிருப்பவர்.
- 16 கார்யகாரணரூபமாகி க்ரகிக்கடியவரும் கூடாதவருமாயிருப்பவர்.

கூடுகிட ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

தரே! <sup>1</sup>ருததாமரே! <sup>2</sup>ஆதிதேவரே! <sup>3</sup>வஸப்ரதரே! ப்ரஜா  
பதியே! <sup>4</sup>ஸப்ரஜாபதியே! <sup>5</sup>வாஸ்பதியே! <sup>6</sup>மஹாப்ரஜாபதியே!  
<sup>7</sup>ஹர்ஜஸ்பதியே! <sup>8</sup>வாசஸ்பதியே! <sup>9</sup>ஐகத்பதியே! <sup>10</sup>மநஸ்பதியே!  
<sup>11</sup>திவஸ்பதியே! <sup>12</sup>மருத்பதியே! <sup>13</sup>ஸ்ரீலபதியே! <sup>14</sup>ப்ருதிவீபதி  
யே! <sup>15</sup>திக்பதியே! <sup>16</sup>பூர்வநிவாஸீரே! <sup>17</sup>குஹ்யரே! <sup>18</sup>ப்ரம்மபோ  
ஹிதரே! <sup>19</sup>ப்ரம்மகாயிகரே! <sup>20</sup>ராஜிகரே! <sup>21</sup>முஹாராஜிகரே! <sup>22</sup>சா  
துர்மஹாராஜிகரே! <sup>23</sup>ஆபாஸாரரே! <sup>24</sup>மந்திரபாஸாரரே! <sup>25</sup>ஸப்த  
மஹாபாகரே! <sup>26</sup>ஸப்தமஹாஸ்வரரே! <sup>27</sup>யாம்யரே! <sup>28</sup>மஹாயாம்யரே!

- 1 விகாரமில்லாத பிரகாசமுன்னவர்.
- 2 'நாராயண' என்பது பீஷ்மாவுனர்.
- 3 காமபலனைக் தொடுபைவர்.
- 4 தகூஞ்முதலான ஸ்ருஷ்டி கர்த்தர்களின் வடிவமானவர்.
- 5 மோகூக்குருவான ஸனகாதிஸ்வரூபர்.
- 6 அரசுமுதலான வஞ்சலரூபர்.
- 7 நான்முகராயிருபைவர்.
- 8 ப்ரம்மமுதலான ஓவர்ச்சுக்குப பதியாயிருபைவர்.
- 9 தேவகுருவாயிருபைவர்.
- 10 உலகங்களுக்குப் பதியான இந்திரா.
- 11 ஸுத்ராத்மாவாயிருபைவா.
- 12 ஸுரியரூபர்
- 13 பிராணவாயுரூபர்.
- 14 வருணரூபர்.
- 15 ஆசராயிருபைவர்.
- 16 திச்பாலராயிருபைவர்.
- 17 மஹாபாளயத்தில் உலகங்களுக்கு ஆதாரமாயிருபைவா.
- 18 வெளியிடக்கூடாதவர்.
- 19 பரமமாவுக்கு வேதங்களை உடதேசித்தவர். [னவைடாயிருபைவர்]
- 20 ப்ராய்மண சரீரதால் நிறைவேந்றக்கூடிய யாகம் அத்யனமுதலா
- 21 ராஜாரியமான பாலன முதலியவையாயிருபைவர்.
- 22 மஹாராஜிகமென்னும் தேவக்கூட்டமாயிருபைவர்.
- 23 சாதுர்மஹாராஜிகமென்கிற தேவக்கூட்டமாயிருபைவர்.
- 24 ஆபாஸாரரென்கிற தேவக்கூட்டமாயிருபைவா.
- 25 மஹாபாஸாரரென்கிற தேவக்கூட்டமாயிருபைவா.
- 26 காயத்ரீமுதலான ஏழு மந்திரங்களை 'அடாபணம் செய்யக்கூடிய'  
பெரிய ஏழுயஜ்ஞபாகங்களையுடையவர்.
- 27 பெரிய ஏழுஸாமஸ்வரங்களையுடையவர்.
- 28 யமகணஸ்வரூபர்.
- 29 சித்திரதுபதன்முதலானவராயிருபைவர்.

<sup>1</sup>ஸம்ஜஞாஸம்ஜஞரே! <sup>2</sup>துவிதரே! <sup>3</sup>மஹாதுவிதரே! <sup>4</sup>ப்ரமர்த்த  
நரே! <sup>5</sup>பரிநிர்மிதரே! <sup>6</sup>அபரிநிர்மிதரே! <sup>7</sup>வசவர்த்திந்! <sup>8</sup>அபரிநிதி  
தரே! <sup>9</sup>அபரிதரே! <sup>10</sup>வசவர்த்திந்! <sup>11</sup>அவசவர்த்திந்! <sup>12</sup>யஜ்  
ஞரே! <sup>13</sup>மஹாயஜஞரே! <sup>14</sup>அஸம்பஜஞரே! <sup>15</sup>யஜஞஸம்பவரே!  
<sup>16</sup>யஜஞயோநிமிடு! <sup>17</sup>யஜஞராப்பரே! <sup>18</sup>யஜஞஞந்முசயரே! <sup>19</sup>யஜஞஸ்து  
தரே! <sup>20</sup>யஜஞபாகஞரே! <sup>21</sup>பஞ்சயஜஞரே! <sup>22</sup>?பஞ்சகாலார்த்ருபதி  
யே! <sup>23</sup>பாஞ்சராத்ரிகரே! <sup>24</sup>வைகுண்டபோ! <sup>25</sup>ஆபராஜிதரே! <sup>26</sup>மான

- 1 ஸம்ஜஞயெண்ணும் பெயருடையவர்
- 2 துவிதசென்கிற தேவகணஸ்வரூபர்
- 3 பஹாதுவிதரென்கிற தேவக்கூட்டமாயிருப்பவர்
- 4 மிருத்யுருபாயுன்னவர்.
- 5 மிருத்புஷ்க்குஸஹாயமாவற்றுத்தப்பட்ட கார்மாகாதிஸவுரூபர்.
- 6 காமய்சோகமுதவியவற்றிற்குள்திரான சும் ஆரோக்யமுதவியனவா  
மிருப்பவீர்.
- 7 சமமுதலானவற்றின்வசத்திலிருப்பவர்.
- 8 சமமுதவியவெயுன்னவராயிருப்பதால் நிதிக்காடாதவர்.
- 9 எல்லாஜூதிகளின்றுங்களி லும் அடங்காதவர்.
- 10 சினக்ஷக்குஉள்பட்டவா.
- 11 சித்திக்கின்றவர்.
- 12 அக்னிஹோத்ரமுதவியனவாயிருப்பவர்.
- 13 ப்ரம்மயஞ்ஞமுதவியனவாயிருப்பவா.
- 14 யஜஞத்திற்குள்திரானகர்மமாயிருப்பவர்
- 15 யஜஞத்திலேற்பட்ட ரிதவிசமுதலானவராயிருப்பவர்.
- 16 யஜஞத்திற்குக்காடுணமான வேதஸ்வரூபர்.
- 17 யஜஞத்தைக் கர்ப்பத்திலுடைப அக்னியாயிருப்பவர்
- 18 யஜஞாங்கத்தின் உபாஸன ஸ்வரூபா.
- 19 யஜஞத்தில் துக்கிக்கப்பட்டவர்.
- 20 யஜஞத்தில் பாகத்தைக் கிரகிபபவர்
- 21 பஞ்சயஜஞஸ்வரூபர்.
- 22 புகலீவு, மாதம், ருது, அயனம், வருஷமின்கிற ஜீந்த ஸலங்களுக்  
கும், துதிவிட்டானை: காத்து, கரணம், கிரிஷப, அதிர்வட்சியன்கிற  
ஜீந்துர்த்தாக்களுக்கும் பிதியாயுள்ளவர்.
- 23 பாஞ்சராத்ரமென்கிற ஆகமதால் அறியக்கூடியபர்
- 24 மடங்குதலில்லாதவர்; அல்லது, விகுண்ணடயிச்சுதர்
- 25 பிரால் ஜூயிக்கபபடாதவர்.
- 26 மனத்தை உபாதியாகவுடையவர்.

## குருசூ ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

வலிகரே ! <sup>१</sup>நாவமிகரே ! <sup>२</sup>நாமநாமிகரே ! <sup>३</sup>ப்ரஸ்வாமியே ! <sup>४</sup>ஸாஸ்நாதரே ! ஹம்ஸரே ! புரமஹம்ஸரே ! <sup>७</sup>மஹாஹம்ஸரே ! <sup>८</sup>பரமஜனேபரே ! <sup>९</sup>பரமயாஜ்ஞிகரே ! <sup>१०</sup>ஸாங்க்யயோகரே ! <sup>११</sup>ஸாங்க்யமுர்த்தியே ! <sup>१२</sup>அம்ருதேசயரே ! <sup>१३</sup>ஹிரண்யேசயரே ! <sup>१४</sup>வேதேசயரே ! <sup>१५</sup>தேவேசயரே ! <sup>१६</sup>குசேசயரே ! <sup>१७</sup>பிரம்பேசயரே ! <sup>१८</sup>பத்மேசயரே ! <sup>१९</sup>விப்ரவேஸ்வரரே ! <sup>२०</sup>விஷ்வக்ஷேநரே ! உமக்ஞு நமஸ்காராடி. நீர் <sup>२१</sup>ஜகதந்வயர். நீர் <sup>२२</sup>ஜகத்ப்ரக்ருதி. உமக்ஞு அக்ஞி வாய். வீட்வையின்முகத்திலிருந்தும்உண்டான அக்ஞியும் ஆஹாதியும் நீர். ஸாரதியென்கிற அக்ஞியும் நீர். வஷ்ட்காரம் நீர் ஒங்காரம் நீர். தவம் நீர் மன்மும் நீர். பூர்ணமான அங்கங்களையுடைய ரந்திரன் நீர். -நீர் <sup>२३</sup>சகஷ்தாராஜ்யம். நீர் ஸ மர்பன். நீர் திக்கஜம். <sup>२४</sup>திங்பாநுவே ! <sup>२५</sup>விதிக்பாநுவே ! <sup>२६</sup>ஹயசிரஸே ! நீர்

- 1 புதிரய்துறியக்கூடியவர்.
- 2 ஒவ்வொருங்கமத்தினுலும் அறிவிக்கப்பட்டவர்
- 3 பானென்னும் பிரம்மாவுக்ஞ ஸ்வாமியாயிருப்பவர்.
- 4 வேதவுததமுடித்தவர்.
- 5 முன்றுதண்டமுடைய யதியாயிருப்பவர்.
- 6 ஒருதண்டமுள்ள யதியாயிருப்பவர்
- 7 தண்டமுதலானவையில்லாதமஹாஹஸரென்கிறயதியாயிருப்பவர்.
- 8 பரமமானதேயபரப்மஸ்வராநுபர்.
- 9 மஹாயாகம்செய்கின்ற தீக்ஷிதாயிருப்பவர்.
- 10 ஸாங்கியயோகஸவராநுபா.
- 11 ஸாங்கியமான அதாவது கல்பிதப்பிரபஞ்சநிங்கினஸ்வராபமுடையவர்.
- 12 அமிருதங்களென்கிற ஓவாகளிடம் சயனிததிருப்பவர்.
- 13 ஹிரண்யமென்கிற ஹ்ருதயத்தில் சயனிததிருப்பவர்.
- 14 வேதத்தில் சயனிததிருப்பவர்.
- 15 இந்திரியங்களில் சயனிததிருப்பவர்.
- 16 குசமென்கிறஸமுத்திரஜலத்தில் சயனிததிருப்பவர்.
- 17 வேதத்தில் சயனிததிருப்பவர்.
- 18 பிரம்மாண்டமாகிற பத்மத்தில் சயனிததிருப்பவர்
- 19 எல்லாருக்ஞம் ஈப்ரவராயிருப்பவர்.
- 20 பக்தஸைபாதுகாக்க எங்கும் செல்லுந்தன்மையுள்ளஸேஜையுள்ளவர்
- 21 ஜகத்தில் ஸத்தாருபாக ஸம்பந்திததவர்.
- 22 ஜகத்திற்கு உபாதானசாரணம்.
- 23 யாகத்தில் (பத்தினியின்) நேத்திரத்தால் பார்க்கப்பட்டு அதனால் சுத்தியடைந்த நேய்.
- 24 திசைகளைப் பிரகாசிககச்செய்கிறவர்.
- 25 விதிக்ஞக்ஞைப் பிரகாசிக்கச்செப்பவர்.
- 26 ஹயக்ரீவர்.

ப்ரதமத்ரிஸூபர்ணர் ; <sup>2</sup> வர்ஷதார் <sup>3</sup> பிரஞ்சாக்னியே ; <sup>4</sup> த்ரினைக்கே  
தரே ! <sup>5</sup> ஒட்டங்கநிதாந்தே ! <sup>6</sup> பிராக்ஜோதிவை ! <sup>7</sup> ஜயேஷ்டஸாமகரே !  
<sup>8</sup> ஸாமிக்வரத்தரரே ! (நீர்) <sup>9</sup> அதர்வசிரஸ். <sup>10</sup> பஞ்சமஹாதங்பரே !  
<sup>11</sup> பேங்பாசார்யரே ! <sup>12</sup> வாலகில்யரே ! <sup>13</sup> வைகாந்ஸரே ! <sup>14</sup> அபக்நியோ  
கரே ! <sup>15</sup> அபக்நிவரதரே ! <sup>16</sup> அபக்நபரிஸங்க்யாநரே ! <sup>17</sup> யாதியே !  
<sup>18</sup> யுகமத்யரே ! <sup>19</sup> யுகநிதநரே ! <sup>20</sup> ஆகண்டலரே ! <sup>21</sup> ப்ராசீநகர்ப்பரே !  
<sup>22</sup> கெளசிகரே ! <sup>23</sup> புருஷ்டுதரே ! <sup>24</sup> புருஹமதரே ! <sup>25</sup> விப்ரவகிருத  
தே ! <sup>26</sup> விப்ரவஜிததே ! <sup>27</sup> விப்ரவரூபரே ! <sup>28</sup> அநந்தகதியே ! <sup>29</sup> அநந்த

- 1 முந்தினதான த்ரிஸூபர்ணமந்திரத்தால் சொல்லப்பட்ட ஆதித்துர்.
- 2 பிராம்மணர்முதலான ஜாதிகளைத் தரிப்பவர்.
- 3 கார்ஹுபத்யம், ஆஹவனீயம், தக்ஷிணம், ஸப்யம், ஆவஸ்த்யம் என்கிற  
ஜங்கு அக்னிகளாயிருப்பவர்.
- 4 நாசிகேதமனகிற அக்னியை மூன்றுதரம் சயனயடையத்தால் த்ரினை  
கேதெரன்று பெயருள்ளவர்.
- 5 ஆறு அங்கங்களுள்ள வேதஸ்வரூபர்.
- 6 பிராக்ஜோதிவைமனகிற ஸாமரூபர்.
- 7 ஜயேஷ்டமென்கிற ஸாமத்தைக் கானம்செய்பவர்.
- 8 ஸாமகர்களுடைய விரதத்தைத் தரிப்பவர்.
- 9 அதர்வசிரஸென்கிற உடனிவைத்தின் ஸ்வரூபர்.
- 10 சௌரம, சாக்தம், காணுபத்யம், சைவம், வைஷ்ணவம் என்கிற  
ஜங்குபெரிய ஆகமங்களால் தெரிவிக்கப்பட்டவர்.
- 11 நுரையை அருந்தகின்ற முனிவர்களுக்கு ஆசார்யராயிருப்பவர் .
- 12 வாலகில்யரென்கிற முனிவராயிருப்பவர்.
- 13 வைகானஸ்வதமுடையவர்
- 14 கெடுக்பபடாத யோகமுடையவர்.
- 15 கெடுக்பபடாத வரதமுள்ளவர்.
- 16 கெடுக்பபடாத விசாரமுடையவா.
- 17 யுகத்தின் ஆதிபாயிருப்பவர்.
- 18 யுகத்தின் மத்தியமாயிருப்பவர்.
- 19 யுகத்தின் முடிவாயிருப்பவர்.
- 20 இந்திரயைருப்பவர்.
- 21 பிராசீனகர்ப்பரென்கிற முனிஸ்வரூபர்.
- 22 கெளசிகமுனிரூபர்.
- 23 வெகுவாகத் துதிக்கப்பட்டவர்.
- 24 வெகுவாக (யாகத்தில்) கூபமிடபபட்டவர்.
- 25 எல்லாவற்றையும் செய்தவர்.
- 26 எல்லாவற்றையும் ஜயித்தவர்.
- 27 எல்லாரூபமாயுமிருபாயுவர்.
- 28 அனவற்ற கதியுடையவர்.
- 29 அனவற்ற சரியுமுடையவா.

கூடுதல்

ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

போகரே ! १ அநந்தரே ! २ அநாதியே ! ३ அமத்யரே ! , ४ அவ்யக்த  
மத்யரே ! ५ அவ்யக்தநிதநரே ! ६ வரதாவாஸரே ! ७ ஸமுத்ராதி  
வாஸரே ! ८ யசோவாஸரே ! ९ தபோவாஸரே ! १० தமர்வாஸரே !  
११ ஸங்கம்யாவாஸரே ! १२ வித்யாவாஸரே ! १३ கீர்த்யாவாஸரே ! १४ ஸ்ரீவா  
ஸரே ! , १५ ஸர்வாவாஸரே ! வாஸாதேவரே ! १६ ஸர்வச்சந்தகரே !  
१७ ஹரிஹயரே ! १८ ஹரிமேதரே ! १९ மஹாயஜஞ்ஜபாகஹராரே ! २० வர  
ப்ரதரே ! २१ ஸாகப்ரதரே ! २२ தனப்ரதரே ! २३ ஹரிமேதரே ! २४ யமரே !  
२५ நியமரே ! २६ மஹாநியமரே ! २७ க்ருச்ரரே ! २८ அதிக்ருச்ரரே !

- 1 அளவற்றவர்.
- 2 ஆதியற்றவர்.
- 3 மததியமற்றவா.
- 4 ஸ்பஷ்டமில்லாத மத்தியத்தையுடையவர்.
- 5 அவ்யக்தமான முடிவையுடையவர்.
- 6 வரதங்களுக்கு இருபபிடமாயுள்ளவர்.
- 7 ஸமுத்திரத்தை இருபபிடமாகவுடையவர்.
- 8 யசஸ்மக்கு (தனக்குத் தெரியாத புகழுக்கு) இருபபிடமானவர்.
- 9 தவத்திற்கிருபபிடமானவர்.
- 10 அடக்கத்திற்கிருபபிடமானவர்.
- 11 ஸங்கமிக்கு இருபபிடமானவா.
- 12 வித்தைக்கு ஓருபபிடமானவர்.
- 13 கீர்த்திக்கு (தனக்குத் தெரிந்த புகழுக்கு) இருபபிடமானவர்.
- 14 ஸ்ரீதேவிக்கு இருபபிடமானவர்.
- 15 எல்லாவற்றிற்கும் ஆதாரமானவர்.
- 16 எல்லை\_ருபபை இஷ்டத்தையுமனிப்பவர்.
- 17 ராமாவதாரத்தில் வானரனை அப்பவமாகவுடையவர்.
- 18 அர்வமேதஸ்வரூபர்.
19. மஹாயஜஞ்ஜமாகிற யோகத்தில் ஹவிர்ப்பாகமாயிருக்கிற ஸ்வஸ்வ  
ரூபத்தைக் கிரஹிப்பவா.
- 20 வாத்தையனிப்பவர்.
- 21 ஸாகத்தையனிப்பவர்.
- 22 தனத்தைபனிப்பவர்,
- 23 ஹரியனிடத்தில் புச்தியையுடைய பக்தஸ்வரூபர்.
- 24 யமமென்கிற யோகாங்கஸ்வரூபர்.
- 25 நியமமென்கிற யோகாங்கஸ்வரூப.
- 26 பெரிதான நியமரூபர்.
- 27 க்ருச்ரமென்கிற வரதஸ்வரூபர்:
- 28 அதிக்ருச்ரூபா.

## சூர்ய பர்வம்.

கடநுகூ

१ மஹாக்ருச்சரே ! २ ஸர்வக்ருச்சரே ! ३ நியமதரே ! ४ நிவ்ருத்தப்ர  
 மரே ! ५ நிவ்ருத்திதார்மபரவரகதரே ! ६ ப்ரவசநகதரே ! ७ ப்ருச்சி  
 கர்ப்பப்ரவ்ருத்தரே ! ८ ப்ரவ்ருத்த வேதவிக்ரியரே ! ९ அஜரே !  
 १० ஸர்வகதியே ! ११ ஸர்வதாசியே ! १२ நக்ராஹ்யரே ! १३ அசந்தயரே ! १४ அச  
 லரே ! १५ மஹாவிஷ்ணுதியே ! १६ மஹாத்மயசரீரே ! १७ பவித்ரரே ! १८ மஹா  
 பவித்ரரே ! १९ ஹிரண்யமயரே ! २० ப்ருஹத்தே ! २१ அப்ரதர்க்கரே ! २२ அனி  
 ஜஞ்சேயரே ! २३ ப்ரம்மாக்ரியரே ! २४ ப்ரஜாஸர்க்ககாரே ! २५ ப்ரஜாநிதநகரே !  
 २६ மஹாமாயாதரரே ! २७ வித்யாதரரே ! २८ யோகதரரே ! २९ சித்ரசிகண்

---

- 1 மஹாக்ருச்சரூபர்.
- 2 எல்லாக்ருச்சரமாயுமிருப்பவர்.
- 3 வரதங்களைத் தரிப்பவர்.
- 4 பரம்மமில்லாதவர்.
- 5 சிறந்த நிவ்ருத்திதார்மங்களையடைந்தவர்.
- 6 வேதாற்யயனத்தையடைந்த பரம்மசாரி.
- 7 (வேதத்தைக்கார்ப்பத்திலுடையவாகி) ப்ருப்ளிகர்ப்பாகிப் பிழ  
விருத்தித்தவர்.
- 8 வேதகர்மத்தை நடத்திவருகிறவர்.
- 9 ஐனனமற்றவர்.
- 10 எல்லாக்கதிப்புருள்ளவர்; அல்லது, எல்லாருக்கும் கதியாயிருப்பவர்.
- 11 எல்லாவற்றையும் பாடபவர்.
- 12 கர்மேந்திரியங்களால் காலுரிக்கமுடியாதவர்.
- 13 கூத்யமற்றவர்.
- 14 சலணமற்றவர். [வர்]
- 15 ஆகாயமுதவியவைகளின் ஸ்ருஷ்டிரூபமான பெரியஜூப்ரவர்யமுனை...!
- 16 மஹியைபொருந்திய விராட்சரீரமுடையவர்.
- 17 சுக்ரியமென்கிற ஆரண்யகமந்த்ரஸ்வரூபா.
- 18 பாவமானீஸௌக்தமுதலான மந்திரஸ்வரூபா.
- 19 மண்டலப்ராம்மணமுதலிய மந்திரஸ்வரூபா.
- 20 வேதஸ்வரூப்.
- 21 புத்தியால் ஒகிக்கமுடியாதவர்.
- 22 (ரூபமுதலானைவைஇல்லாததினால்) அறியமுடியாதவா:
- 23 கார்யகாரணயஹாகாரணங்களுள் சிறந்தவா.
- 24 பிரஜூகளின் ஸ்ருஷ்டியைச் செய்கின்றவர்.
- 25 பிரஜூகளின்நாசத்தைச் செய்கின்றவர்.
- 26 பெரிதானமாயையைத் தரிப்பவர்.
- 27 வித்தையைத் தரிப்பவர்.
- 28 யோகத்தைத் தரிப்பவர்.
- 29 விசித்ரமான கொண்டைகளையடையவர்.

தியே! १வரப்ரதரே! २புரோடாசபாகஹரரே! ३கதாத்வரரே! சிங்க  
த்ருஷ்ணரே! ५சிங்கஸ்ம்சயரே! ६ஸர்வேதாவ்ருத்தரே! ७நிவ்ருத்தஸ்புரே!  
८ப்ராதுமணாருபரே! ९ப்ராம்மணபரியரே! १०விப்ரவழுர்த்தியே! ११மஹா  
ழுர்த்தியே! १२பாந்தவரே! १३பக்தவத்ஸலரே! १४ப்ரம்மணபதேவரே!  
பக்தனுண்நான் உம்மைத் தரிசிக்கவிரும்புகிறேன். १५நிர்வகல்பகஜ்ஞா  
னத்தின்பொருடு உமக்கு நமஸ்காரம்; நமஸ்காரம்' என்று துதித்  
தார்.

முங்காற்றுநாற்பத்தேழாவது அத்யியம்.

மேரா குழுதர்யம். (ஹோட்டிசி.)

—:0:—

(நாராயணீ நாதருக்குக் காட்சியளித்துத் தாமிசேயெதல்ஸ்ருஷ்டி.  
முதலியவற்றைச் சேல்லியது.)

இவ்விதம், ரகஸ்யமும் உண்மையுமானாமங்களால் துதிக்கப்  
பட்டவரும் எல்லாமறிந்தவரும் எல்லாவற்றையும்படைப்பவருள்கிறந்  
தவரும் எல்லாழுர்த்திகளின்ஸ்வரூபாரும் ப்ரபுவும் ஹரியுமான அந்தப்  
பகவான் கிறந்த அந்தருபததை நாரதமுனிவருக்குக் காட்டினார். ஓரிடத்  
த்தில் சந்திரனைக்காட்டி ஒம் மிகவும் சுத்தமானருபமுடையவரும் ஓரிடத்  
த்தில் சந்திரனைக்காட்டி ஒம் விசேஷத்தோடுகூடியவரும் ஓரிடத்  
தில் அக்னியினிறமுடையவரும் ஓரிடத்தில் ஆதித்யனுக்குங்கரானருப

- 1 ப்ரசீவத்மானஸ்தானத்தை அளிப்பவர்.
- 2 புரோடாசததின்பாகத்தைக் கிரகிப்பவர்.
- 3 யாகத்தையடைந்தவர்.
- 4 ஆஸ்தை அறுத்தவா.
- 5 ஸபசமயத்தவர்.
- 6 எங்குமிருப்பவர்.
- 7 விலகினஸ்வரூபத்தையுடையவர்.
- 8 பிராம்மணருபராயிருப்பவர்.
- 9 பிராம்மணர்களிடம் பிரியமுள்ளவர்.
- 10 ஜகத்தைச் சரீரமாகவுடையவர்.
- 11 பெரிதான சரீரமுடையவர்.
- 12 பந்துவாயிருப்பவர்.
- 13 பக்தர்களிடம் அண்புள்ளவர்.
- 14 பிராம்மணர்களுக்கு ஹிதமானபேர்.
- 15 'ஏதாந்தஃசாய என்பது' மூலம்.

முடையவரும் ஓரிடத்தில் கிளியின் இறகுக்குநிரானவரும் ஓரிடத் தில் படிகத்துக்குநிகரானவரும் ஓரிடத்தில் மைம்மலீக்குநிகரானகாங் தியுடையவரும் ஓரிடத்தில் பொன்னிறமுடையவரும் ஓரிடத்தில் பவளக்கொடிக்கு நிகராவாம்மாழைடையவரும் ஓரிடத்தில் வெண்ணிறமுடையவரும் ஓரிடத்தில் சௌவர்வாத்துக்குநிகரானவர்மாழைடையவரும் ஓரிடத்தில், வைகீயார்த்துக்கொப்பர்வாரும் ஓரிடத்தில் நீலவெளிர்யத்துக்கொப்பன்வரும் ஓரிடத்தில் இந்திரநீலத்துக்கொப்பானவரும் ஓரிடத்தில் மாரிலின்கமுத்துக்குநிகரானவர்மாழைடையவரும் ஓரிடத்தில் முத்துமாலைக்கொப்பானவரும் ரூபங்கலாலே பலவிதமாக இந்தவர்னங்களைத்துரித்திருக்கிறவரும் அநாதீம ஆயிரங்கண்களுடையவரும் பூதொருந்தியவரும் <sup>1</sup> உயிரம்தலைக்குறைடையவரும் ஆயிரம்பாதங்களுடையவரும் ஆயிரம்உதாக்களும்கைகளுமாழைடையவரும் ஓரிடத்தில் இவ்விதமென்றுவினாம்பாலைத்தவரும் ப்ரடவும் வாயின்லே ப்ரணவத்தையும் அதனுடல்சீர்ந்தகாயத்தீமந்தி துதையும் உசாரிபபவரும் மற்றமுகங்களாலே பலவிழ்மானநான்குவெதங்களையும் சொல்லுகிறவரும் பாங்களை ஹரியபவரும் இந்திரியவசமுன்வவரும் தேவருமான நாராயணர் உடனிலத்ததைக் கானம்செய்தார். அப்பொழுது, யஜஞக்களுக்குப்பதியானதேவேசர் வேநி, கமண்டலு, தாபங்கள், சிறந்த (ஐப) மணிகள், சுசங்கள், மாண்தோல, தண்டம் இவற்றையும் ஜவலிக்கின்ற அக்னிபையும் கைகளால் துரித்துக்கொண்டிருந்தார். தெளிவாண்மையுள்ளவரும் வேதியாரிசிறந்தவருமானநாரதர் ப்ரஸன்னரான அந்தப்பரமேப்பவரரை மென்னத்துடன் வணங்கிமல்கரித்தார். தலையாலவணங்கின அந்தநாரதரை தோக்கித் தேவர்களுக்கெல்லாம் ஆதியும் விஹாரமற்றவருமானபகவான், ‘ஏகதார், தஷிதார், தரிதார்என்னும்மகாமுனிவர்களும் என்னுடைய தர்சனத்தில் விருப்பத்துடன் இந்ததிடத்தை அடைந்தார்கள்.’ அவர்களும் என்னைப்பார்க்கவில்லை ‘ஏகாந்திரனிற்சிறந்தவசீனத்தவிர என்னை’ ஒருவனும் பார்க்கமாட்டான். நீடியும் எகாந்திகளில்லைத்துமன், ஒ! டிராம்மன! சிறந்தவைகளான என்னுடைய இந்தசசார்ந்தன் தர்மாருடையகிருகத்தில் உண்டாயின, நீ எப்பொழுதும் அவைகளைப் பஜி. வந்தபடி போ. ஒ! அந்தனை! இப்பொழுது நீ விருப்புகிறவரத்தை என்னிடமிருந்து கேட்டுக்கொள். விப்பவருபனும் விஹாரமற்றவனுமானநான் இப்பொழுது இவ்விடத்தில் உனதுவிஷயத்தில் அருளுள்ளவனுயிருக்கிறேன்’ என்று சொன்னார்.

நாரதர், ஒ ! தேவே ! பகவானுணரீ என்னெல்பார்க்கப்பட்ட மையால் இப்பெருமூது என்னுடைய<sup>1</sup> தவம், யமம், நியமம் இவற்றின் பயன் உடனே அடைப்பட்டது. ஒ ! பகவானே ! அதுதியும் எல்லா வற்றையும்பார்த்தவர்களில் சிறந்தவரும் , எல்லாமூர்த்தியுமின்னவரும் மரானும் பிரடிவுமானாரீ பார்க்கப்பட்டலரென்பதே எனக்கு மேலானவரம் , என்றாரீன்னே (பகவான்) , இவ்விதம் தரிசனம் கொடுத்துவிட்டு ப்ரம்மபுத்ரராணாரதரை நோக்கி மறுபடிடும் ஒரு வார்த்தை சொல்லானார். 'நாரத ! போ தாமவஸ்யாதே. இந்திரியங்க களும் ஆஹாரமுமில்லாதவர்களும் சந்திரனுக்குரியான்காந்தியுள்ள வர்களுமான என்னுடைய இந்தப்பகுதிகள் ஒருமுகமாக, என்னிடத் தியானஞ்செய்வார்கள் இவர்களுக்கு விச்நம் உண்டாகவேண்டாம். மகாபாக்யவான்களான இந்தவீத்தர்கள் முன்தாலத்தில் ஏகாந்திக ஸாயிருந்தார்கள் ; தமஸூகளாலும் ரஜஸூகளாலும் விடபட்டு என்ன அடையப்போகிறார்கள் ஸங்கேதமில்லை. நேத்திரத்தால்பார்க்கமுடியாதவரும் ந்வக்கினைப்பரிசிக்கமுடியாதவரும் (முக்கினை) முகரமுடியாதவரும் கந்தமும்ரஸமுமில்லாதவரும் ஸத்வம்ரஜஸ்தமஸன்கிற சூணங்களடைபாதவரும் எங்கும்வியாபித்தவரும் ஸாக்ஷியும் உலகத்துக்கு ஆத்மாவென்று சொல்லப்படுகிறவரும் பிராணிவர்க்கங்களுடைய சரீரங்கள் நசிக்கையிலும் நசியாதவரும் ஜனனமில்லாதவரும் நாசமில்லாதவரும் எந்நானுமிருப்பவரும் நிர்க்குணரும் நிவஷகளரும் இருபத்துநான்குத்தவங்களைக்காட்டி லும் பிரவைத்தமான இருபத்தைந்தாமவரும் புருஷரும் கிரியையில்லாதவரும் ஞானத்தார் பார்க்கக்கூடியவராகச் சொல்லப்படுகிறவரும் இவ்வுலகில் பிராம்மண ஸ்ரேஷ்டர்கள் தம்மைஅடைந்து முக்தர்களாக்காரணரும் ஸநாதனரும் பரமாத்மாவுமான அந்தவாஸாதேவர் அறியத்தக்கவர். ஒ ! நாரத ! சுபகர்மங்களாலும் , அசுபகர்மங்களாலும் ஒருபோதும் பற்றப்படாத இந்தத்தீவருடையவியாபகத்தன்மையையும் மனிமையையும் பார். ஸத்வம்ரஜஸ்தமஸன்னுமிவைகளைக் குணங்களாகச் சொல்லுகிறார்கள். இவைகள் எல்லாசசரீரங்களிலுமிருக்கின்றன ; ஸஞ்சரிக்கவுன்செய்கின்றன. இந்தக்குணங்களை சேஷத்ரஜஞ்ஜன் , அனுபவிக்கிறான். இவைகளால் அவன் அனுபவிக்கப்படுகிறார்சில்லை அவன் நிர்க்குணனும் குணங்களைப்புஜிக்கிறவனும் குணங்களைப்படைக்கிறவனும் குணங்களை அதிகரித்தவனுமாயிருப்பான். ஒ ! தேவரிஷ்டியே ! ஜகத்துக்கு ஆதாரமானப்ருதிவியானது அப்பில் ஸ்யத்தை அடைகிறது. அப்புதேய

விலும் தேயு வாயுவிலும் வாயு ஆகாபத்திலும் ஆகாயும் மனத்திலும் ஸியிக்கின்றன. பரமபூதமான அந்தமனமும் அவடித்தத்திலை வியிக்கி றது. ஒ! பிராம்மண! அவ்பத்திமானது கிரியையற்றானான புருஷனிடம் வியிக்கிறது. ஸாதனானான அந்தபொருஷனும்கு மேலானவன் இல்லை. ஸாதனரும் புருஷருமான அந்தவாஸாதீவா ஒருவாராத் தவிர உலகத்தில் சாசரமும் நித்யபூமான பூசானது இல்லையன்றோ? மகாபலமுள்ள வாஸதேவர் எல்லாப்ராணிகளுக்கும் ஆக்மாவன்றோ? புருதவியும் வாயுவும் ஆகாயமும் அப்பும் கேட்யுவாகிய பெரிய ஸ்வரூபரிள்ளி இவைகள் சோந்து சீர்வென்று பெயரிடப்பட்டன. ஒ! பிராம்மண! அதில் பிரவேசித்திருப்பவரும் சிறந்த பராக்ரமமுள்ள வருமான அவர் பார்க்கத்தக்கரைவரலர் பிரடவானவர் சரீரத்தைச் சேஷ்டிக்கசெய்து உண்டானவராகவே ஆகிறோ. தாதுக்ஞடைய சேசுக்கையின்றி ஒரிடத்திலும் சீர்பானது உண்டாகிறதில்லை ஒ! பிராம்மண! தவிரவும், ஜீவனிலலாவிட்டால் வாயுக்கள் சேஷ்டிக்கும் படி செய்கிறதில்லை. அந்தஜீவன் சீருஷனும் பரடவுமான ஸங்கர்ஷண ராகச சொல்லப்படுகிறோன் அவர் தமிழ்மைடைய (தீபானமுதலான) கர்மத்தினாலே (ஜீவன்முக்தரான) ஸநத்துமாராயிருப்பதை அனைந்தார். அந்தஸங்கர்வணரிடமிருந்தும் பிரானயத்தில் எல்லாப்ராணிகளுடைய வைத்துக்கும் ஆதாரமும் எல்லாப்ராணிகளுடைய மனமுமாயிருக்கிற பரத்யுமனர் (உண்டாலுரென்று) சொல்லப்படுகிறோ. அவரிடமிருந்தும் கர்த்தாவும் காரணமும் காரியமாயிருப்பவர் உண்டானார். அவரிடமிருந்து சராசரமான ஜகமணிததும் உண்டாகிறது. அவர் அநிருத்தா அவர் சசானர். அவர் எல்லாக்கர்மங்களிலும் அதிகாரி. பகவானும் சேஷ்டரஜஞரும் நிர்க்குணான ஸ்வரூபமூடைய வருமான வாஸதேவரே பிரபுவான ஸங்கர்ஷணரென்கிற ஜீவனை அறியத்தக்கவர். ஸங்கர்ஷணரிடமிருந்து உண்டான பரத்யுமனர் மனமாகச சொல்லப்படுகிறோ. பரத்யுமனரிடமிருந்துமுண்டான அநிருத்தார் அகங்காரம்; அவர் ஈர்வரர். ஒ! நாரத! அசந்தரமான ஜீவனும் சந்தரமென்கிற பிரகிருதியும் காரணமும் காரியமும் சராசரான எல்லாஜகத்தும் என்னிடமிருந்து உண்டாகின்றன இவ்வுலகில் எவர்கள் என்னுடைய பக்தர்களோ அவர்கள் என்னிடம் பிரவேசித்து முக்தர்களாகின்றார்கள். நானே பூரணனும் கிரியையற்றவனும் இருபத்தைந்தாம வனும் நிர்க்குணனும் நிவஷனனும் (ஸாகதுக்கமுதலிய) தவந்தவமற்ற வனும் ஒன்றையும் எனிதென்று கருதாதவனுமாக அறியத்தக்கவன்.

நீ என்னை ஸுபமுள்ளவருக நினைக்கவேண்டாம். ' ஜகத்துக்ருக்குருவும் சுசனுமான நான் விரும்பினால் ஒருஷ்ணத்தில் மறைந்துவிடுவேன். நாரத! , எல்லாப் பூதகுணங்களுடனுங்கூடினவருக நீ , இப்பொழுது பார்ப்பது என்னால் பட்டக்கப்பட்டமாயை., நான் இவ்விதமிருப்பதாக நீ நினைக்கவேண்டா. என்னால் உன்கு இந்த நான்து, மூர்த்திகளும் நன்கு சொல்லப்பட்டன. 'நானன்றே ஜீவனென்று பெயருள்ளவன் ? என்னிடம் ஜீவன் <sup>1</sup>கற்பிக்கப்பட்டவன். ஆஃயால், இப்பொழுது உனக்கு, 'ஜீவன் என்னால் பார்க்கப்பட்டான்' என்னும்புத்தி வேண்டா. ஓ ! பிராம்மன ! நான் எங்கும் வியாபித்தவன் ; பிராணிவர்க்கங்களுக்கு அந்தராத்மா. பிராணிவர்க்கங்களுடைய சரீரங்கள் ஏசித்த பொழுது நான் நசியாமலிருக்கிறேன். வித்தர்களும் மதாபாக்யமுள்ள வர்களுமான அந்த மனிதர்கள் ஏகாந்திகளாகிறார்கள். ஓ ! முனிவ ! தமஸாலும் ரஜஸாலும் விடுபட்டு என்னிடம் பிரவேசிக்கப்போகிறார்கள். நாரத ! நான் கார்த்தாவும் காரணமும் காரியமுமாயிருப்பவன். தேவனை நான் கண்ணால் பார்க்கத்தக்கவனல்லேன் ; த்வக்கால் பரிசுக்கத்தக்கவனல்லேன் ; (மூக்கால்) முகரத்தக்கவனுமல்லேன் ; கந்தமும் ரஸமுமில்லாதவன் ஸத்வம்ரஜஸ்தமஸ் என்னும் அந்தக்குணங்கள் என்னிடம் இல்லை எங்கும் பிழைந்தவனும் ஸாக்ஷியுமான நான் உலகத்துக்கு ஆத்மாவென்று சொல்லப்படுகிறேன் ஹிரண்யகர்ப்பரும் உலகங்களுக்கு ஆதியும் நான்கு முகங்களுடையவரும் சொல்லமுடியாதமூர்த்தியை அடைந்தவரும் ஸாதனருமான ப்ரம்மதேவர் என்னுடைய பலகாரியங்களை விசாரிக்கிறவர் குரோதத்திலிருந்துண்டானவரும் தேவருமரனருத்ரர் என்னுடைய நெற்றியின்வழியே வெளிவந்தார். ' என்னுடைய வலப்பக்கத்தை அடுத்திருக்கிற பதி மௌரு ருத்ரர்களையும் பார். இடப்பக்கத்தை அடுத்திருக்கிற பன்றி ரண்டு ஆதித்யர்களையும் பார். என்னுடைய முன்னிலையில் தேவர்களிற் கிறந்த எட்டு வஸாக்களையும் பார். என்னுடைய பின்பாகத்தில் நாஸத்யனென்றும் தஸ்ரனென்றும் சொல்லப்படும் வைத்தியர்களையும் பார். ஸ்ருஷ்டிக்கர்த்தர்களையும் பார். ஸப்தவிஷிகளையும் பார். வேதங்களையும் அநேகமான யாகங்களையும் அமிருதத்தையும் ஒஷதிகளையும் பார். தவங்களையும் நியமங்களையும் வெவ்வேறு விதமான யமங்களையும் எட்டுவிதமான ஐப்ரவர்யமும் மூர்த்திகளித்து ஓரிடத்திலிருப்பதையும் பார். ஸம்பத்தையும் லக்ஷ்மீதேவியையும் கீர்த்தியையும் கோருபமான பூமியையும் வேதங்களுக்கு மாதாவும் என்னிடமிருப்பவருமான ஸரஸ்

<sup>1</sup> 'ஸமாஹிதः' என்பது மூலம்; 'என்' அதினன்' என்றும் கொள்ளலாம்.

வதியென்கிற காயத்தேவியையும்பார். நாரத! ஜோதிகளுள்ளமிகச்சிற ந்ததும் (ஆகாயத்திலைதூசரிப்பதுமான) தருவநசாத்துத்தையும் பார். சிறந்தவனே! மூர்த்திகரித்தமேகங்களையும் ஸமுத்திரங்களையும் தடாகங்களையும் நதிகளையும் சரீரம்பெற்றான்குபிக்குரகவாங்களையும் பார். சரீரமிலாமல் என்னிடமிருஷ்கிற இந்தமுன்றுகுவாங்களையும்பார். ஒ! முனியே! தேவகாரிபததைக்காட்டிலும் இத்தாராபியானது சிறந்தது. தேவர்களுக்குப்பித்திருங்களுக்கும் ஆதிபானநாவால்லோரிதா நான் ஹயக்ரீவனுகி வடமேற்குஸமுத்திரத்தில் (இருந்துகொண்டு) ரன்குலோமா மம்செய்யப்பட்டவையும் ஸ்ராத்தையுடன் கூடி வாலவாயமான ஹவ்பத்தையும் கவயத்தையும் புஜிக்கிறேன். ஆகியில் என்னுல் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டப்ரம்மாவானவர் யஜந்துபனேன என்னை நாம் பூஜித்தார் அதனால், நான் பிரீதியடைந்து கலபத்தின்ஆகியிலை அவாருக்குத் தீர்ந்த வரங்களையும் எனக்குப் புத்ரராயிருக்கும்தன்மையையும் உலகங்களுக்கு யஜமானராயிருக்குந்தன்மையையும் அகந்தாரத்தால். சொப்யப்பட்டபெயரையும் கொடுத்தேன் ‘உர்மால செய்யடாரட்டவரைய ரையை ஒருவனும் ரீராமாட்டான் நீரூப வரதாதவிரும்புகிறவர் களுக்கு வரதாத அளிப்பவராவீர் தபோதன்றே! மிக்கபாக்யமுள்ள வரே! கடுமைபானவிரதமுடையவரே’ தேவகாவாங்களுக்கும் அஸூரகவாங்களுக்கும் ரித்திகளுக்கும் பித்ருக்களுக்கும் பலவரையான பிராணிகளுக்கும் நீர் எப்பொழுதும் உராவிந்ததுக்கவராவீர். ஒ! பிரம்மாவே! தேவகாரியங்களினிமித்தம் அவதாரத்தைஅடைந்தான் ஏப்பொழுதும் உம்மாலே புத்திரன்போல உபதேசிக்கவுட். (கார்யங்களில்) எவ்வும்தக்கவன்’ என்றும்சொன்னேன் நான் அவர்க்கு தேஜஸாவுள்ளிரம்மாவுக்கு இந்தநல்லவரங்களையும் மத்தவரங்களையும் கொடுத்து இப்படியே ருத்ரருக்கும் மனுவுக்கும் அவர்க்குதேஜஸாவுள்ள இந்திரனுக்கும் வரங்களைக்கொடுத்துவிட்டு பிரீதியடைந்து நிவருத்தியைப் பற்றினவருளேன். <sup>2</sup> ஸ்ரகநுபமானநில்லுத்திபானது எல்லாத்தர்மங்களிலும் சிறந்ததாகக் கருதப்பட்டது. ஆகையால், நிவருத்தியைஅடைந்தவனும் எல்லா அங்கங்களிலும்ஸாநத்தையடைந்தவாலுமாக ஸஞ்சரிக்கவேண்டும் வித்தையை ஸகாயமாக வடையவுடும் ஸஞ்சயமான்டத்திலிருப்பவனும் ஸநாதனனுமான என்ன ஸாங்கியசாஸ்திரத்தின் நிசசயத்தையே உறுதியாகவு

1 குதிரைத்தலையளவன்.

2 ‘எல்லாத்தர்மங்களுடையபரம்மானநிவருத்தியம் மோக்ஷமாகக் கருப்பட்டது’ என்றும் கொள்ளலாம்

கூகூ

## ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

டையதுசார்யங்கள் கவிலாகச சொல்லுகிறார்கள். ஒ ! பிராம்மன ! பகவானுன இந்க ஹிரண்யகர்ப்பங் வேதத்தில் துதிக்கப்பட்டிருக்கிறார். அராதியாட்ட-ஹிரண்யகர்ப்பனுனான் யோகசாஸ்திரங்களில் போநக்திபாடி சொல்லப்பட்டுள்ள இந்தச சாப்ரவதனுனான் சீதாத்தைப்படித்துக்கொண்டு, ஸ்வர்க்கத்தில் இருக்கிறேன். பிறகு, ஆயிரம்புருங்களுடையபுருஷவில் திரும்பவும் உலகத்தை ஸ்மூறார்ப்பேன். திரும்பவும் சராசரங்களான பிராண்களையும் உலகத்தை யும் என்னிடமிருங்கசெய்துகொண்டு ஒருவனாக வித்தையுடன்லீல செய்வேன். பிறகு, எல்லாத்தையும் படைப்பேன் இவைகளில் நான்காவதுமூர்த்தியானது ஆழிவற்றீரங்களைப் படைத்தது. அவர் ஸங்கர்ஷனாராகச சொல்லப்பட்டார். அவரும் பிரத்யும்னரைப் படைத்தார். பிரத்யும்ன ரிடமிருந்தும் அநிருத்தனைநான் உண்டானேன்; என்னுடையஸ்ருஷ்டி அடிக்கடி உண்டாகிறது. அநிருத்த ரிடமிருந்தும் அவருடையநாரீகமலவரியாக ப்ரம்மா உண்டானார் பிரம்மாவினிடமிருந்தும் ஸ்தாவரங்களும் ஜங்கமங்களுமான எல்லாப் பிராணிகளும் உண்டாயின ஆநாயக்திமிருந்தும் ஆதித்யனுக்கு, உதயமும் அஸ்தமனமும் ஏற்படுவதுபோலேக் கற்பங்களின் ஆதிகளில் அடிக்கடி இவ்வுலகில் இந்தஸ்ருஷ்டி உண்டாகிறதை அறி. அளவற்ற காந்தியுள்ளவேனே ! திரும்பவும் நாசத்தையடையும்பொழுது காலமானது பலாத்காரமாக (உலகத்தைத்) திருப்பகிறது' என்றுசொன்னார்.

முந்நாற்றுநாற்பத்தேட்டாவது அத்யாயம்.

ஓ மா குதர்மம். (தோட்டிச்சி.)

(நாராயணர் தாதுவாங்களை நாதருக்குச் சொல்லியது.)

நாரதர், ஐஞ்சூதானபரவானெனாக்கி, ‘ஓ ! மகாப்ரடவே ! மிகவும்நோரமானாகார்ணவத்தில் சராசரங்கள் நாசத்தையடைந்த பொழுது எந்தாந்தபபொறுப்பகளில் காணப்படுகிறீர்?’ என்றுவினவ, பகவான் சொல்லானார்.

‘ஓ ! நாரதமாழுனியே ! (என்னுடைய) அவதாரங்களை உள்ள படி கேள். மதஸ்யம், சூர்யம், வராஹம், நரவளிம்மம், வாமனன், பரசுராமன், தாசுரதிராமன், பலராமன், <sup>1</sup>புத்தன், கல்கினன்று பத்து

1. ‘க்ருஷ்ணः கல்கி’ என்பது வேறுபாடம்,

## சூந்திப்புவம்.

குருள்

அவதாரங்கள். நான் முதலில் மீண்மாகஅவதரித்துப் பெரியகடலில் முழுகுகின்ற உலகங்களை வெளிப்படுத்திப் பிரஜைகளை நிலைநிறுத்து வேண். பிராம்மஸ்பர்சேஷன்! ஹெமஸ்டபர்வதத்துக்கொடுப்பாகக் கருதப்பட்ட இரண்டாவதான கூர்மாவதாரத்துசெய்து அமிருதத்துக்காக மந்தரகிரியைத் தரிப்பேன். ஒ! வித்வானே! பிறகு, நான் வராஹரூபத்தைத் தரித்துக்கொண்டு கோஷமானஸமுத்திரத்தில் முழு கிணதும் பாரத்தால்கிழறுந்ததும் பிராணிகளால் விராமிக்கப்பட்ட எல்லா அங்கங்களையுமுடிடபதும் ஸமுத்திரத்தை பாகலையாகவுடையதும் மறைந்ததுமானதுமியை எல்லாபரிராணிகளுடைய நன்மாமத்காக வூர் மீண்டும் பலத்தினேலை தன்னிழைவிலெநாடுவந்து போர்ப்பேன். பலத்தால்கார்வங்கொண்ட ஹிரண்யாஷனென்கிற அஸூரனீன் கொல்லப்போகிறேன். திரும்பவும் நரலீம்மாவதாரதாந்தாடித்து பாகத்தைக்கெடுக்கின்ற ஹிரண்யபக்சிபுலைவுகிற அஸூரனாம் தேவாநாரியத்துக்காகக் கொல்வேன் தேவர்கள், அஸூரர்கள், ராசுளர்கள் முதலிய எல்லாராலும் கொல்லப்பூடியாதவனும் பலாகாதுமுடைய புத்ரனுமான பலியென்கிற பெரிப்புஸான் உண்டாவான். அவன் இந்திரனையும் அவன்ரஜபத்திலிருந்து நழுவசெய்வான். அனால் முவுகமும் அபகரிக்கப்பட்டு இந்திரனும் விளகியிருக்கும்பொழுது, காப்யாரிடமிருந்து அதிதியினிடத்தில் பண்ணிரண்டாவதுபுத்திர ஞபை பிறப்பேன் பீரம்பூராரிபாகி யாகசாலையாபுதைந்து உதூமர்களானவேதியர்கள்துதிக்க (அவனுடைய) பாநகதைத் துதிப்பேன். (அங்கு) கேட்டுப் பலியானவன் பிரதியடைவான் (பிறகு அவன்,) ‘ப்ரம்மசாரியே! எதை விரும்புகிறீர்? ரொல்லுர்’ என்றுகேட்க, ஒரு பெரியவரத்தை யாசிப்பேன் ‘மூன்றாணி அனவாளவுடலை கொடுக்க வேண்டும்’ என்று (அந்த) மகாஸூரனை யாசிப்பேன். அவன் மந்திரிகளால் தடுக்கப்பட்டும் என்னிடம் மிசும்பிரதியுடன் கொடுப்பான். பிறகு, தாண்ஜலமானது என்கையில்விழுந்தவுடன் உரன்று அயிகளுக்குள்ளடங்கிய ராஜயத்தை அவர்க்குப்பாக்கமமுன்ன இந்திரதுக்கு அளிப்பேன். ஒ! நாரத! தேவர்களை அவரவர் அதிகாரங்களில் நிலைக்கசெய்வேன். எல்லாத்தேவர்களாலும் கொல்லப்பூடியாதவனும் பலவான்களுள்ளிறந்தவனுமான். பலிபெரன்கிற அஸூரனையும் பாதாளத்தில் வெளிக்கச்செய்வேன். திரேதாயுகத்தில் பிரசுமநரிஷ்யின் குலத்தைவகிக்கின்ற பாசராமஞ்ச அவதரிப்பேன். ஸெனைகளும் வாகனங்களும் நிறைந்த சஷ்டியை ஜாதியையும் நாசம்செய்வேன். திரேதாயுகத்துக்கும் துவாபராகத்துக்கும் ஸந்தினர்ப்புப்பொழுது

தசரதபுத்ரனைராமனுகிப் பூமண்டலாதிபதியாலேன். ஸ்ரூஷ்டிகர்த் தரின் புத்ரர்களும் ரிஷிகளுமான எக்தரும் த்விதரும் த்ரிதருடைய சாபத்தால் தம்லருவமிழுந்து வானரத்தன்மையை அடைவார் ஒ! பிராம்மண! அவர்களுடையவம்சத்தில் மிக்கபலசாலிகளும் பெரிய வீரத்தன்மையுள்ளவர்களும் இந்திரனுக்கு நிகரானபராக்ரமமுள்ளவர்களுமாகப்பிறக்கும்வானர்கள் எனக்குத் தேவகாரியங்கிமித்தம் துணையாவார்கள். அந்தஸ்ரூபாயத்தால் ராக்ஷஸராஜ்ஞம் பயங்கரனும் புலஸ்தியவம்சத்தைக் கெடுப்பவனும் கொடியவளும் உலகத்துக்குத் துண்பஞ்செய்ப்பவனுமானராவனானையும் பரிவாரத்துடன் கொல்லுவேன. அவனுடையராஜபத்தைக் கிரமபடித் விடீஷனானுக்குக் கொடுப்பேன். நான் அபோததியில் வெளிக்கின்ற எல்லாரையும் அழிவற்றலோகத்தை அடையச் செய்வேன் த்வாபரடித்துக்கும் கலியுகத்துக்கும், ஸந்தியானது முடியும்பொழுது (என்னுடைய) அவதாரமானது மதுராபட்டணத்தில் கம்ஶனுக்நாச உண்டாகும். நான் அந்த அவதாரத்தில் தேவரங்டகர்தான் அநேகம் அஸ்ரார்களைக்கொன்று குசஸ்தலியென்கிறத்வாரகாநகரத்தை இருப்பிடமாகச் செய்வேன். அந்தநகரத்தில்வெளித்துக்கொண்டு அதிதிக்கு அடிஷ்டத்தைச் செய்கிற பூமிபுத்ரனுன நரகன், முரன், பிடனென்கிற அஸ்ரார்களைக் கொல்லுவேன். மிக்கபொருளுள்ளதும் அழுகுள்ளதுமான ப்ராக்ஜோதிஷநகரத்திலுள்ள அஸ்ரப்ரேஷ்டர்களைக் கொண்று அதன்செல்வங்களைக் குசஸ்தலிக்குக் கொண்டுவருவேன். தவிரவும், ஒன்னுக்கப்பிறந்த ந்ருகனென்பவனைத் திருப்பவும் (சாபத்தினின்று) விடுவிப்பேன். அந்தஅவதாரத்தில் பேரனுன அரிருத்தனுக்காகச் சோணித்துபுரமென்கிற பாணுஸ்ரானுடையநகரத்தையடைந்து பெரும்போர்புரிவேன் (அபபொழுதும்,) பாணுஸ்ரானுக்கு நன்றையைசெய்வதில் பற்றிவள்ளவர்களும் (என்னுடன்பொருக்கு) முயன்றவர்களும் தேவர்களும் உலகங்களால் வணங்கட்டப்பட்டவர்களுமான சங்கரையும் ஸ்த்ரமண்யரையும் ஜயிப்பேன் பிறகு, பலியின்புத்ரனும் ஆயிரங்கத்தகளுள்ளவனுமான பாணனைஜயித்து உடனே ஸெலாபமென்கிறநகரத்திலவெளிப்பவர்களெல்லாரையும் கொல்லுவேன், ஒ! பிராம்மனப்ரேஷ்ட! காக்கமஹரிஷியின்தேஜ்ஞால், சூழப்பட்டவளும் (உலகத்தில்) பிரவித்திபெற்றவனுமான காலயவனனுடையவதமும் என்னாலேயே நடக்கும். கம்ஸனையும் கேசியையும் குருரனை அரிஷ்டனென்கிற மகாஸ்ரனையும் மிக்கவீஷ்பமுள்ளசாணாரணையும் பெரிய பலமுள்ளமுஷ்டிகளையும் பூரவர்பணையும் பேதனுகளையும் காளைவடிவா

மெடுத்த . அந்தனையும் கொலவேன் யழுணையின் பெரியமடு விலை காரீயன்வசஞ்செய்து அதன்பிறகு கோசுலங்களில் இந்திரன் வர்ஷிக்க (அப்பொழுது) பசுக்களின் கோசுலங்களுக்காக ஏழூரத்திரி (கோவர்த்தனமென்கிற) பூரியமலையையும் தரிசீபேன் ஒ ! பிராம்மன ! பிறகு, முழுமுனின்றபொழுது பர்வதத்தின் உச்சியிலிருந்துகொண்டு உடனே இந்திரனுடைகூட ஸம்வாதம் செய்திவன். பெனாண் ட்ரகவாஸாதேவனையும் சீக்கிரம் எல்லாத்திரவியத்தையும் அபகரித்துக் கொலவேன் கூவரஜத்தில் பலவானும் எல்லா அரசர்களுக்கும் விரோதத்தைச் செய்கிறவனும் செழியபுற்றவனுமான ஜூராஸந்தனன் நும் அஸூரன் அரசனுவான் என்னுடைய புத்தியின் ஆலோசனையின் ஒல் அவனுடையவதம் உண்டாகும் தர்மபுத்திரருடைய யாகத்தில் சிகபாலனைக் கொல்லிவன் துர்பொதனனுடைய சூறாத்தினுலும் புதிவ்டிரருடைய சூறாத்தினுலும் பூரியில பலசாலிகளான் எல்லா அரசர்களும் (புத்தத்திற்காக) சேர்ந்திருந்தாயில எனக்கு இந்திர புத்ரனுன அர்ஜனை தெருவனேன நல்ல ஸகாயனுவான் (அப்பொழுது,) அதிவ்டிரரைத் தம்பிகளோடு அவருடைய ராஜபத்தில் ஸ்தாபிப்பேன். நார்வரஸ்வருபர்களான நரநாராயணர்களென்கிற இரண்டுரிமீகளும் லோககார்யத்துக்காக முயறசிசெய்துகொண்டு சந்தரியங்கூட்டத்தை வரிக்கிறார்கள்' என்று ஒலகத்துஜனங்கள் சொல்லுவார்கள். எல்லா அரசர்களும் ஆயுதங்களால கொல்லப்பட்டு ஸ்வர்க்கத்தை அடைவார்கள். சிறந்தவனே ! இவ்டப்படி பூரியின்பாரத்தை இறக்கிவிட்டு ஆக்மினானத்தை ஆப்ராயித்து ஸாத்வதர்களில முக்கியமானவர்களெல் லோருக்கும் துவாரகைக்கும் தோரமான பிரனயத்தைச் செய்வேன். ஆக்மாநீஸாகசெய்து த்வாரகையை ஸமூத்ரத்தில் முழுகச் செய்வேன். பிராம்மணபரீஷ்ட ! பிறகு, <sup>1</sup>கலியுகத்தின் ஆதியில் காஷாயவஸ்திரதாரியும் முண்டனஞ்செய்துகொண்டவனும் சுத்தமானதந்தங்களுடைப்பவனும் சுத்தோதனனென்பவனுக்குப் புத்ரனுமான புத்தனுகி (தல்குதிற்காக) வருங்கத்தை ஆடுத்தும் என்னி டம்பயத்தோடு கூடிய மகத்தீரத்தரகனுடன் தாமராஜனை அவன் கிருகத்தில் வெளித்துக்கொண்டும் ஜனங்களை மோகிக்கக்செய்வேன். நான் புத்தனுயிருக்கையில் ருத்ரர்கள் சுத்தாகரிடத்தில் புஜிப்பார்கள். மனிதர்களெல்லோரும் காஷாயந்தரித்துப் புத்தர்களாவார்கள். பிராம்மணர்கள் அத்யயனஞ்செய்யாதவர்களும் யாகமில்லாதவர்களுமாவார்கள். : அக்னிலேநத்தாங்கள் நாசமடையும். சுருவின் ஆரா

தனமும் நசித்துவிடும். பிதாவின் (வார்த்தையைப்) புத்ரர்களினும் பத்திகளும் கேட்கமாட்டார்கள். ஜெயஷ்டர்களின் (வாந்தைகளைக்) கனிஷ்டர்களும் (பிதாமஹங்களின் வார்த்தைகளைப்) பொத்ரர்களும் (பதியின்வார்த்தைகளைப்) பத்திகளும் கேட்கமாட்டார்கள். கீழ்மார்கள் மேலோர்களும் (மேலோர்கள் கீழ்மார்களும்) ஆவார்கள் கலியானது பூர்ணமாகையில் உலைபெல்லாம் இவ்விதம் வேதமும் ஸ்மிருதியுமற்றாகும் அசுத்தமாகத்<sup>1</sup> ஸ்ரமத்தின் ஸங்கரமும் ஏற்படும் அவர்களுடைய ஸ்ரீபத்திலிருந்து தூர்முணைந்தவர்களும் தேவதைகளையும் பரபரம்மத்தையும் அறிந்தவர்களுடன் மனிதர்கள் அசுத்தர்களும் பொய்வழுக்குறுக்கின்றவாகனுமாவார்கள் தூர்மம், நஷ்டமானவர்களிடமிருந்து கேடபவர்கள் பாவத்தை நிசரயமாகச் செய்யும்பொழுது (நஷ்டதர்மத்தைச் சொல்லுகிறவர்களுக்குச்) சமமானவர்களே. ஆகையால், நன்மையை விரும்புகிறவர்கள் அவர்களோடு தேசுத்தாதி விருத்திக்காக மூன்று நான் உபாஸமிருக்கவேண்டும். பிறகு, கலியுகத்தின் முடிவில் பிராம்மணனும் பசசைநிறமும் பொன்னிறமுமுடையவனும் விஷ்ணுயச்சென்கிற பிராம்மணனுக்குப்பட்டு வரும் யாகனுபமான கடிவாளமுள்ளவனும் (எல்லாருக்கும்) புரோஹிதனுமான கல்கியாக அவதரிப்பேன். உயர்ந்த மூக்குள்ள அந்த அப்ரவும் ஆசேவனமென்கிற (விஷ்ணுயச்சஸ்வவிக்கிற) அந்தம்ராமத்தில் இருக்கும். பிராம்மணர்களோல்லீலாரும் அப்ரவமுள்ளவர்களாயிருப்பார்கள் நானும் அந்தப்பிராம்மணர்களுடன் தேர்ந்து ஓங்கு முள்ளமிலேசசர்களையும் பாஷண்டாகளையுமே நாசந்தெய்வேன். கலியில், அப்பொழுது (என்னுடைய) மாபையினுலேயே பாஷண்டமதும் நசிக்கும் அந்தப்பிரயைத்தில் நான் முடிவுவரை பாஷண்டர்களைக்கொன்றுவிட்டு<sup>2</sup> அதன் பிறகு எப்பொழுதும் யாகங்களில் பற்றுள்ளவனுவேன் தவிரவும், குந்தியின்புத்திரராண தர்மபுத்ரர் ராஜ்யத்தை ஆளும்பொழுது நான்கு சர்வங்களுடைய நான் அளவற்றகர்மங்களைச்செய்து பிரம்மதேவரால் பூஜிக்கப்பட்ட என்னுடைய லோகங்களை அடைவேன் ஒ ! பிராம்மணப்ரேஷ்ட ! <sup>3</sup> உழும்ஸம்,

1 நஷ்டதர்மத்தைச் சொல்லுகிறவனுக்கும், கேட்கிறவனுக்கும் பாவம் ஸமமென்பது.

2 ‘யாஜ்ஞவல்க்கயः’ என்பது மூலம்; ‘யஜ்ஞவல்கரின் வமசுத்தில் உதித்தவனும்’ என்றும் கொள்ளலாம்.

3 இது, முன்சொல்லப்படவில்லை. இங்கே பலராமாவதர்ம் சொல்லப்படவில்லை.

நாதஸ்யம், கூர்டம், வரி ஹம், நாவீஹம், வாணன், பரசுராமன், தாசு ரதிரங்கன், சூர்யதணன், கலகியென்றவை என்னுடைய அவதாரங்கள் 1 வேதமும் 2 பெருத்தியும் நஷ்டத்தையடைக்க பீர்முது திரும்ப வாம். என்னால் கோல்டுவராபா 3 ன முதலைக்குத்துக்கில (எல் ஸ்லாரும்) வேதமும் சுருதிபுராவாங்காநாத பெரும்பாட்டுப்பார்வ. சென்றநவைவார்வன் அவதாரங்கள் உன்னால் பூராவா பாரிலை கொடுப்பாவது கேட்கப்பட்டிருந்தின்றனவா? கோல்டுவராவாவை சிறந்தலை கருமான என்னுடையபரலஅவதாரங்கள் உலகாபிபங்கிலை கொட்டு விட்டு மறுபடியும் எனதுபிரகிருதியை அடைக்கான ஒருநாதான புத்தியள்ளாநி 4 இப்பொழுது இவைவிடக்கிலைக்கித்து இப்படிப்பாட்ட இந்த என்னுடையத்சாமானது குன் பிரப்பான்தாதும் அதைப்படவிலை ஒ! பிராம்மன! சிறந்தலைனை! ஏதங்காநா என்குடியாதும் நடந்ததும் நடப்பதுமான இந்தவிதையாவாது பங்கிழாது எனக்கு என்னால் முழுதும் சொல்லப்பட்டது' என்றசொன்னார். புதுவரும் எல்லாமூர்த்திகளையும் தபிபைவரும் விகாரமாற்றவாருளன அந்தப்பகு வான் இவ்வளவுவார்த்தையையும் ரோல்விட்டிரு திரும்பவும் அவ்விடத்திலேயே அந்தாத்தானாரூர மிக்குத்தணிஸ்தாராநாரத்திரும் இந்தமான அனுங்ரத்தை அதைந்து நரநாராபவாரகுள்ளுது பிப்பதற்காகப் பத்திராபாமத்தை அதைந்தார அபார! நான்குடிவைக்கு ஞான்கூடியதும் ஸாங்கியபோகங்கஞ்ஞான்கூடியதும் அதனால் 5 (ஐந்துதினங்காலசொல்லப்பட்டதால்) பஞ்சராத்ரமேன்று சொல்லப்பட்டதும் நாராயணருடையவாக்கினால் வென்மிப்பாட்டது மான இந்தமேஹாபநிதைத்தை நாரதர் திரும்பவும் பிரம்மாவின் கிருகத்தில் கேட்டுக்கொள்கூடிய உடதேசித்தார்' என்று சொன்னார்.

யதிஷ்டரர், "புத்திமானுண அந்தப்பகுவானுடையபகிளை ஆச சரியமாயிருக்கிறது பிரம்மாவனவர் இதை அறியாதவரா? நாத ரிடமிருந்து கேட்டனாரே அந்தக்கிருந்துகிறத்தவரும் பிராமலை ரும் எல்லாமறிந்தவருமாயிருந்தும் அந்தப்பிரம்மா அவைற்றப்பார்ம முள்ளவிவ்தனுவின்தாமகின்றவையை என் அறிபவிலீலீ<sup>6</sup>" என்றாமுடக, பேஷ்மர் சொல்லவானார். "ஓ! ராஜப்போகஷ்டனே! ஆயிரம்பீசாகல்வாங்களும் நூற்றாலைகளும் ஸ்ருஷ்டிகளும் பிரனாபங்களும் சென்று

1 கர்மகாண்டப்; அல்லது மூன்றுக்குலைகள்.

2 கர்மட், உபாஸுநம், ஞானம் ஆகிய மூன்றுகாண்டங்கள்; அல்லது வேதார்த்தவிசாரம்.

3 என்குவேதங்களுக்கும் என்குஞான்; ஸாங்கியபோகங்களுக்குஞான்.

விட்டனவல்லவர்? ஓ! அரசனே! ஸ்ருஷ்டியின் ஆதியில் ஸங்கஸ்தால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டவரும் பிரஜகருடைய ஸ்ருஷ்டி. நீயூசுசெப்கிற வரும் பிரபுவுமானப்பரம்மதேவர் பரமாத்மாவும் நியந்தாவும் தமக்குக் காரணரும் தேவப்ரோக்டருமான நாராயணரை நாரதரைக்காட்டி இம் மிகவும் ஆதிகமாக அறிகிறோ ஆனால், பிரம்மலோகத்தில்வாந்திருந்த மற்றவித்தர்களின்கூட்டங்களுக்கு வேதத்திற்குநிகரான் அந்தப்பிரா ணத்தைக் கேட்கசெய்தார். பிரம்மாவானார் ஆத்மாவையறிந்த வர்களும் ஆத்மத்யானமுடையவர்களுமான இருபத்தெண்ணேயிரம் முனிவர்களை உள்ளபடி கேட்டித்தார். இவ்விதம் நாரதமுனிவரால் சொல்லப்பட்ட இது முன்காத்தில் ஆதிதயஞல் அடைப்பட்டது. உலகங்களுக்குத் தாபத்தைசெய்கின்றஸ்ரீயனுக்கு அறுபத்தாறு பிரம்வருஷம் முன்செல்லவேண்டியவர்களாகப் படைக்கப்பட்டவர்களும் ஆத்மாவனையுடையவர்களுமான எல்லாருக்கும் ஆதிதயன் உபதேசித்தான். ஓயனே! ஸ-மிர்யண்ததொடர்ந்து செல்லுகிறவர்களும் மகாத்மாக்களுமான அந்த முனிவர்களாலே மேருவில்கூடன தேவர்களுக்குச் சிறந்ததானிது சொல்லப்பட்டது ஓ! ராஜஸ்ரேஷ்டனே! பிறகு, முனிசிகாமணியாகிய அவரித்தொன்கிற பிராம்மணர் தேவர்களிடமிருந்துகேட்டுப் பிதாவுக்குரை சொன்னா ஐயா! ஏந்தனுவென்கிற பிதாவும் எனக்குரையான்னர் ஓ! பாரத! அவரிடமிருந்து நான் கேட்டு உனக்கும் ரொன்னேன். தேவர்களானாலும் முனிவர்களானாலும், இந்தப்புராணத்தைக் கேட்டவர்களெல்லாரும் எங்கும் பரமாத்மாவைப் பூஜித்தவர்களாவார்கள் ஓ! அரசனே! ரிஷியால் சொல்லப்பட்டதும் பரம்பரையாகவாந்ததுமான இந்தக்கதையை வாஸ-தேவரிடம்பக்தியில்லாதவனுக்கு நீ ஒருவிதத்தாலும் சொல்லக்கூடாது அரசனே! உத்தமமான இந்தசுரித்திரத்தை எவன் எப்பொழுதும் பக்தியுடன் சொல்லுவாரேனு அந்தானிதன் அப்பொழுதே சுத்தனும் ஸமாதியுள்ளவனுமாகி விரைவில் நிலைபெற்றவிட்டு நூலோகத்தையும் அடைவான் அரசனே! என்னிடமிருந்து ஸ்ரேகட்ட வெவ்வேறுன அநேகசரித்திரங்களுள் இது ஸாரமாக எடுக்கப்பட்டது ஐ! அரசே! தேவாஸ-ர்கள்ளே (கடலை) கடைந்து அமிருதமெடுக்கப்பட்டது போல முன்காலத்தில் வேதியர்களால் இந்தக்கதையாகிறது அமிருதம் எடுக்கப்பட்டது. ஒரேமுடிவானதியானத்துடன் ஏகாந்தத்தில் நன்

1 ‘ஸ-மிர்யனுக்குமுன் செல்லுப்படிப்படக்கப்பட்ட அறுபத்தாறுயிரம் ரிஷிகள்’ என்பது வேறுபாடம்.

2 ‘பித்ருங்’ என்பது மீலும்; ‘பித்ருதேவதைகளுக்கு’ என்பர் சிலர்.

ருக்கிருந்து இதை எப்பொழுதும் படிக்கிறவனும் கேட்கிறவனுமான ஹனிதன் பெரியச்சேவேதத்வீபத்தையடைந்து சந்திரன்போன்ற காந்தி யுள்ளவருகி, ஆயிரம்கிரணங்களுள்ள ஸ்வயம்பிரகாசரானாராயனாரை அடைவான். இதில் ஸந்தேகமில்லை ரோகியானவன் இந்தக்கதையை ஆதிமுதல்கேட்டால் ரோகத்திலிருந்தும் விடுபடுவான். ஆறியவேண் டிமென்றுவிரும்புகிறவன் விரும்பியவற்றை அறிவான். பக்தனுக்குரியகதியை அடைவான். வேந்தனே! உன்னனும் புருஷோத்தமரானபகவான் எப்பொழுதும் பூஜிக்கப்படத்தக்கவர். அவர்கா, ஸகல ஜகத்துக்கும் தாயும் தந்தையும் குருவுமாயிருக்கிறவர் கைவன்மையுள்ள யுதிஷ்டிர! பிராம்மணர்களுக்கு, ஹதரானதேவரும் ஸநாதனரும் மகாடுத்திமானும் பகவானுமானஜனார்த்தனர் உன்னிடம் ப்ரதியடையக்கடவர்'' என்று சொன்னார் ஜனமேஜயமாராஜீர! தர்மராஜரும் அவருடைய ஸ்கோதரர்களைவரும் சிறந்த இந்தக்கதையைக்கேட்டு நாராயணரையே கதியாகக்கொண்டார்கள் பாரதரே! ‘பகவானை அந்தப்புருஷரே ஜயமுள்ளவர்’ என்று எப்பொழுதும் இந்தஜபத்தைச் செய்துகொண்டு ஸரஸ்வதியினஸாரமான புராணத்தைப் படித்தார்கள். எங்களுக்குக்குருவும் சிறந்தவரும் சிறந்ததும்ஜபிப்பதற்கு உரியதுமான இதைச் சொன்னவருமான கிருஷ்ணத்வைபாயனரென் கிறமுனிவர் நாராயணரத்துதித்துக்கொண்டு எப்பொழுதும் அமிருதத்துக்கிருப்பிடமான பாற்கடலை ஆகாயமார்க்கமாக அடைந்து தேவர்களுக்கெல்லாம் ஈசரானபகவானைப் பூஜித்துவிட்டு மறுமடியும் தமதாஸ்ரமத்திற்கு வருவார். பீஷ்மர், “நாரதரால் சொல்லப்பட்ட இந்தச்சரித்திரமுழுதும் உனக்கு என்னை கொலலப்பட்டது. பரம்பரையாகவந்த இது முன்காலத்தில் என்னுடைய பிதாவினால் எனக்குச் சொல்லப்பட்டது” என்று சொன்னார்” என்றார் வைசப்பாயனரால் சொல்லப்பட்ட இந்த எல்லாசசரித்திரமும் உங்களுக்குச் சொல்லப்பட்டது. அந்தச்சரித்திரத்தைக்கேட்டு ஜனமேஜயர் விதிப்படி நன்றாக அனுஷ்டித்தார். நீங்களெல்லோரும் தவஞ்செய்தவர்களும் விரதத்தை அனுஷ்டித்தவர்களுமாயிருப்பவர்கள். நெமிசாரண்யவாஸிகளான நீங்களெல்லோரும் வேதவிததுக்களும் முக்கியர்களுமாயிருக்கிறீர்கள். செனனகருடைய மதுஸ்தரத்தையடைந்த பிராம்மனேத்தமர்களான நீங்களெல்லாரும் நன்றாக உராமஞ்செய்யபபட்டயாகங்களால் சார்வதரானபரமேப்பவரைப் பூஜியுங்கள். பரம்பரையாகவந்த இது என்னுடைய பிதாவால் முன்கூலத்தில் எனக்குச் சொல்லப்பட்டது” என்று சொன்னார்.

கூடு

## ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

முந்நாற்றுங்பத்தோன்பதாவது அத்யாயம்.

. ரே மா கஷ தர் மம். (தோடர்ச்சி)

(ப்ரம்மாமதலியோர் தவம்புரிந்ததும் நாராயணர் வாய்மித்ததும்.)

சௌனகர், “ஸுதூதிபுதரரே! யஜஞ்சகளில் முந்தினபாகத் தைக்கிரஹிப்பவரும் பிரபுவும் வேதவேதாங்கங்கிலோ அறிந்தவரும் பகவானுமான அந்தத்தேவர் எப்படி எப்பொழுதும் யஜஞ்சகளைச் செய்கிறவராகிறோ? சேஷமமுள்ளவரும் பகவானுடைய அம்சமும் பிரபுவுமான அவர் எப்படி நிவ்ருத்திதீமத்தையும் அடைந்தார்?, பகவீனான அந்தப்ரபுவே எப்படி நிவ்ருத்திதீமங்களைச் செய்தார். தேவர்கள் எப்படி பிரவ்ருத்திதீமங்களில் பாகத்துக்கு உரியவர்களாகச் செய்யப்பட்டார்கள்? (விஷயத்திலிருந்தும்) திரும்பின புத்தியுள்ளவர்கள் எப்படி ஸிவ்ருத்திதீமங்களையுடையவர்களாகச் செய்யப்பட்டார்கள். வெகுநாளாயிருப்பதும் ரஹஸ்யமுமான எங்களுடைய இந்தச்சங்கீதகத்தை நிவிருத்திசெய்யும். தர்மத்தைத்தருகின்ற நாராயணருடைய கதைகளை நீர் கேட்டிருக்கிறீர்” என்றுகேட்க, ஸுதூதிபுதர் சொல்லத்தொடங்கினார்.

“ஓ! உத்தமரானசௌனகரே? புத்திமானை வ்யாஸருடைய சிவ்யரிடம் ஜனமேஜயர்கேட்டதும் புராணததைச்சேர்ந்ததுமான அதை உமக்குச் சொல்லுவேன். தேகிகளுக்கு அந்தராத்மாவான பகவானுடைய மாஹாத்மியத்தைக்கேட்டு மிக்கஅறிவையுடைய ஜனமேஜயர் வைசம்பாயனரானோக்கி, “பிராம்மணரே! பிரம்மாமுதல் தேவர்கள், அஸீரர்கள், மானவர்கள் வரையிலுள்ள இந்த உலகங்கள் எல்லாம் அபிவிருத்தியின்பொருட்டுச் சொல்லப்பட்ட கர்மங்களிலே பற்றினவைகளாகக் காணப்படுகின்றன. மோக்ஷமோ உம்மால் சாந்தமும் பர்மமாயிருக்கிறஸாகமாகச் சொல்லப்பட்டது. எவர்கள் இம் மையில் புண்ணியபாவமற்றவர்களாகி முக்தர்களாகின்றார்களோ அவர்கள் ஆயிரம்கிரணங்களுள்ள ஸுமர்யாந்தர்யாமியான தேவரை அடைகின்றார்களென்று கேட்டோம். எல்லாத்தேவர்களும் (அந்த மோக்ஷத்தர்மததைச்செய்ய அரிதென்று) விட்டுஇஷ்ட்டு ஹவ்யகவ்யங்களை அருந்துகிறவர்களானார்கள். அப்படிப்பட்ட ஸுதானமான மோக்ஷத்தர்மமானது அனுஷ்டிக்க அரியது. மேலும், தம்காலத்தின் அளவை நினைத்தும் (ஸ்ருஷ்டமுதலான) பிரஹிருத்தியை ‘அடைந்தவர்களான பிரம்மா, ருத்ரர், வலாஸ்ராணக்கொள்ளவரும் பிரபுவமான இந்தி

ரன், ஸலம்யன், சந்திரன், வாயு, அக்னினி, வருணன், ஆகாயம், பிரதீகி, மற்றுமுள்ளேவக்கள் ஆகிய இவர்கள் தமக்கு ஏற்பட்ட நாசத்தை அறியவில்லையா? அதனால்தான் அவர்கள் நிலையுள்ளதும் நாசமில்லாததும் கெடுத்தில்லாததுமான மோஷ்மார்க்கத்தை அடையவில்லையா? கிரியையுள்ளவர்களுக்குக் காலத்தின்பரிமாணமென்கிற இது பெரிதான தோட்டம். வேதியரே! என்னுடைய இருதயத்தில் முளையடிக்கப்பட்ட போலிருக்கிற இந்தஸுக்தேகத்தை இதிஹாஸத் தைச்சொல்லி நிவருத்திசெய்யும். இதைக்கேட்பதில் எனக்குப் பெரியகுதூஹலம் உண்டாயிருக்கிறது. ஒ! பிராம்மனரே! தேவர் கள் யாகங்களில் ஏன் பாகத்தூதமகிழ்கிப்பவர்களாகச் சொல்லப்பட்டார்கள்? ஒ! பிராம்மனரே! எதற்காகத் தேவர்கள் யாகத்தில் பூஜிக்கப்படுகிறார்கள்? ஒ! பிராம்மனப்ரேஷ்டரே! எவர்கள் யாகங்களில் பாகத்தைக் கிரஹிக்கின்றார்களோ அவர்கள் பெரிய மாகங்களாலே (யாரைப்) பூஜித்து யாருக்குப் பாகத்தைக் கொடுக்கின்றார்கள்?" என்றுகேட்க, வைசம்பாயனர் சொல்லத்தொடங்கினார்.

“ ஒ! அரசரே! ஆசரியம். உம்மால் மிகவும் ரஹஸ்யமானகேள் வியானது கேட்கப்பட்டது. இந்தக்கேள்வியானது தவம் செய்யாத வனும் வேதத்தையறியாதவனும் புராணங்களை அறியாதவனுமாயிருப் பவனுல் ருஜாவாகச்சொல்லமுடியாது. ஸந்தோட்டம். முன்காலத்தில் கிருஷ்ணத்வைபாயனரும் வேதங்களைப்பிரித்தவரும் மாமுனிவரும் எனக்குக்குருவுமான வ்யாஸரிடம் நான்கேட்டதை உமக்குச் சொல்லுகிறேன். எல்லோரும் சேர்ந்தவர்களும் அடக்கமுள்ளவர்களும் சுத்தர்களும் ஆசாரமுள்ளவர்களும் கோபத்தைவன்றவர்களும் இந்திரியங்களை ஜயித்தவர்களுமான ஸமந்து, ஜைமினி, பலமானவிரதமுடைய பைலர், நான்காவதுசிவ்யனானான், ஐந்தாமவராகக் கருதப்பட்டசகர் ஆகிய இந்த ஐந்து சிவ்யர்களுக்கும் நான்கு வேதங்களையும் ஐந்தாம் வேதமான பாரதத்தையும் அழகுள்ளதும் வித்தர்களாலும் சாரணர்களாலும் ஸெவிக்கப்பட்டதும் பர்வதங்களில் சிறந்ததுமான மஹாமேருவில் அத்தியயனம் செய்வித்தார். வேதங்களை அடியாஸம் செய்துகொண்டிருக்கிற எங்களுக்கு ஒருஸமயம் நீர்கேட்டதான் இந்த ஸந்தேகம் உண்டாயிற்று. அவர் எங்களுக்கு நன்றாகச் சொல்லினார். ஒ! பாரதரே! உமக்கு இப்பொழுது சொல்லவேண்டிய விதயமானது அவரிடமிருந்து நான் கேட்டது. \* எல்லாருடைய அங்குள்ள இருளையும் நிவிருத்திக்கிறவரும் பராசரருக்குப்புத்திரரும் காந்திபொருந்தியவருமான வ்யாஸர் சிவ்யர்

குள்ள

## ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

கஞ்சைய வார்த்தையைக்கேட்டு, பிறகு, ஒருவார்த்தை சொல்ல வானார். ‘ஓ ! மிகச்சிறந்தவர்களே ! நிகழ்ந்ததையும் நிகழ்கின்றதையும் நிகழ்வதையும் அறியவேண்டுமென்று என்னை மிகப்பெரிதும் கடுமையுள்ளதுமான தவமானது செய்யப்பட்டது. பாற்கடலின்கரையில் தவம்செய்தவனும் இந்தியங்களை அடக்கினவனுமான எனக்கு நாராயணருடைய அனுக்ரஹத்தால் விரும்பியது மூன்றாலங்களிலுமுள்ள பதார்த்தங்களை அறிகிறதான் இந்தானானமானது உண்டாயிற்று. ஆகையினால், உத்தமமான ஸந்தேகத்தை நியாயத்தை அனுஸரித்துச் சொல்லவேன் ; கேளுங்கள் கல்பத்தின் ஆதியில் நடந்தபடி நான் நூனக்கண்ணால் பார்த்துன். ஸாங்கியத்தையும், யோகத்தையும் அறிந்தஜனங்களால் பரமாத்மாவென்று சொல்லப்படுகிற அவர் தம் முடைய காமத்தினால் மஹாபுருஷரென்கிற பெயரை அடைகிறார். அவரிடமிருந்தும் அவ்பக்தமுண்டாயிற்று. பண்டிதர்கள் அந்த அவ்யக்தபுருஷரீனைப் பிரதானமாகச் சொல்லுகிறார்கள். அவ்பக்தனான ஸ்ரீவாண்டமிருந்தும் உலகஸ்ருஷ்டிக்ராக வ்யக்தமுண்டாயிற்று. வ்யக்தமாயிருப்பதையடைந்து பிதாமஹரை உண்டுபண்ணின அந்த அனிருத்தரோ உலகங்களில் மகானை ஆத்மாவென்று சொல்லப்படுகிறார் அகங்காரமென்று சொல்லப்படுகிற அவர் எல்லாத் தேஜஸ்வின்ஸ்வரூபமுாயுள்ளவர். பிருதிவி, வாயு, ஆகாயம், ஆபி, ஐந்தாவதான தேயுவென்கிற ஐந்துவிதமான மகாபூதங்கள் அஹங்காரத்தாலுண்டுபண்ணப்பட்டன மகாபூதங்களைப் படைத்துவிட்டுப் பிறகே அந்தக்குணங்களைப்படைத்தார். சர்வமுடையவர்கள் பூதங்களிலிருந்தும் உண்டானார்கள். அவர்களைத் தெரிந்துகொள். மர்சி, அங்கிரஸ், அத்ரி, புலஸ்தியர், புலஹர், கிரது, மகாத்மாவான வலிஷ்டர், ஸ்வாயம்புவாமனு ஆகிய எண்மரும் உலகங்கள் நிலைத்திருப்புதற்குப் பிரதானமான் காரணங்கள். உலகங்களுக்குப் பிதாமஹரான பிரம்மாவினவர் உலகங்களின்வித்திக்காக வேதாங்கங்களோடும் யஜ்ஞங்களோடும் யஜ்ஞாங்கங்களோடுங்குடின வேதங்களைச் சிருஷ்டித்தார். எட்டுப்பிரகிருதிகளிடமிருந்தும் இந்த சௌல்லா ஜகத்துமுண்டாயிற்று. கோபஸ்வரூபரானாருத்ரர் உண்டானார் அவர், வீவறுப்தின் மரைத் தாம் சிருஷ்டித்தார். இந்தப்பத்திலேரு ருத்திரர்களும் விகாரபுருஷர்களாகக் கருதப்பட்டார்கள். உலகங்களின் வித்திக்காக உண்டான அந்த ருத்ரர்களும் தேவரிஷ்டிகளான எல்லாப்பிரகிருதிகளும் பிரம்மாவினிடம்சென்று, ‘ஓ ! பகவானே ! ஸமர்த்தரான உம்மாலே நாங்கள் ஸ்ருஷ்டிக்காரர்ப்பட்டோம்.’ ஓ ! பிதாமஹரே ! யார் எந்த

அதிகாரத்திலிருக்கவேண்டும்? உம்மால் நியமிக்கப்பட்டகார்யத்தைப் பொர்க்கிறதென்கிற அதிகாரத்தை அஹங்காரத்தையுடைய ஒருவன் எப்படி பரிசாலிக்கலாம்? அதிகாரத்தில்விடையறாதைப்பார்க்கிறவனுக்குப் பலத்தைக்கொடும்' என்று சொன்னார்கள். இவ்விதம் சொல்லப்பட்ட மகாதேவரான் பிரம்மாவானவர் அந்தத்தேவர்களை நோக்கி, 'ஓ! தேவர்களே!, நான் உங்களால் ஏன்குதெரிவிக்கப்பட்டேன். உங்களுக்கு மங்களமுண்டாகட்டும். ' உலகங்களுடையஎல்லாவியவ ஹாரத்தினுடையஅதிகாரமும் எப்படி செய்யத்தக்கது? உங்களுக்கும் எனக்கும் எங்படி பலக்குறைவு உண்டாகாமலிருக்கும்?' என்கிற இந்துச்சிந்தையானது உங்களுக்குண்டானதுபோல எனக்கு முண்டாயிற்று. (ஆகையால்,) இப்பொழுது நாம்னல்லாரும் உலகங்களுக்குஸாக்கியும் அவயக்தருமான மஹாடிருஷிரைச சரணமடை வோம் எது நன்மையோ அதை நமக்கு அவர் சொல்லுவார்' என்று சொன்னார். பிறகு, அந்தரிஷ்டிகளும் தேவர்களும் பிரம்மாவுடன் உலகங்களின் ஹிதத்தைவிரும்பிய பாரகடலின்வடகரைய அடைந்தார்கள். அவர்கள் வேதத்தில்விதிக்கப்பட்டதும் பிரம்மாவினுல்சொல்லப்பட்டதுமான தவத்தைச செய்தார்கள் மஹாநியமமென்கிற அந்தத்தவத்தினனுஷ்டானமானது மிகவும் கடிமையுள்ளது. எல்லோரும் மேல்நோக்கினபார்வையும் பாறைவுமுடையவர்களும் ஒழிறக்காலால்நிற்கிறவர்களும் கட்டைபோலானவர்களும் ஸமாதியுடையவர்களுமாகி ஒருவழிபபட்டமனத்தையுடையவர்களானார்கள். அவர்கள் ஆயிரம் தேவவருஷங்கள் மிகவும்கடிமையானதவத்தைச் செய்து, 'ஓ! ஓ! பிரம்மாவுடன்கூடின தேவர்களே! தவத்தையேதன மாகவுடைய முனிவர்களே! உங்களெல்லாரையும், 'ங்வரவா' என்ற பிரப்னத்தினுல் பூஜித்துச் சிறந்தங்குருவார்த்தை சொல்லுகிறேன். உங்களுடைய காரியத்தை நான் அறிந்தேன். 'அதுவும் உலகங்களுக்குப் பெரியங்களையும் பிரவிருத்திமார்க்கத்துக்குரியதுமானது. (ஆகையால்,) உங்களுக்குப் பலத்தின்விருத்தியானது செய்யத்தக்கது' ஓ! தேவர்களே! என்னுடையஆராதனத்திலவிருப்பத்தால் நீங்கள் மிக்க தவத்தைச் செய்திர்கள். ஓ! பெரியபலமுடையவர்களே! இந்தத்தவத்தின் உத்தமமானபயனை அனுபவிப்பீர்கள். உலகங்களுக்கெல்லாம் குருவும் பிதாமஹருமான இந்தப்பிரம்மாவும் தேவர்களிற்கிறந்தவர்களான நீங்களும் ஸமாதியுடன் ஆராதியுங்கள். எல்லோரும் எந்நாளும் யஜ்ஞங்களில் எனக்குப் பூகங்களை ஏற்படுத்துங்கள். ஓ! சப்ரவர்களே! ஆபடொழுது, அதிகாரத்திற்குத்தக்கடியு சேஷமத்தைச்

சொல்லுவேன்’ என்னும் வேதவேதாங்கங்கள்ளுல் அலங்கரிக்கப்பட்ட இன்பமானவசனத்தைச் செவியுறரூர்கள். தேவர்களுக்கும் தேவரான பகவானுடைய ‘இந்தவார்த்தையைக்கேட்டு உடனே அந்தனல்லாத் தேவர்களும் பிரம்மாவும் அந்தமகாமுனிவர்களும் உடல்புள்ளித்து வேதத்தில்காணப்பட்டவிதிப்படி விஷ்ணுவைத்தேவதையாகவுடைய யாகத்தைச் செய்தார்கள். அந்தஸ்தத்திரமென்கிறயூகத்தில் எப்பொழுதும் பிரம்மாவானவர் தாமே பாகத்தைக் கல்பித்தார். தேவர்களும் தேவரிஷிகளும் பகவானைக்குறித்துத் <sup>1</sup> தங்கள்தங்கள் யாகங்களைக் கல்பித்தார்கள். கிருதயுகத்திலுள்ளதர்மங்களையுடைய அந்தப்பாகங்கள் மிகவும் கௌரவிக்கப்பெற்று ஆதித்யத்துக்கு நிகரான் நிறமுடைய வரும் தமஸைக்கு அப்புறபட்டவருமான அந்தப்புருஷரைப் பெரிய வரும் எங்கும் வியாபித்தவரும் பிரகாசிக்கின்றவரும் நியமனம் செய்கிறவரும் வரமளிப்பவரும் பிரபுவுமாகத் தெரிவிக்கின்றன. அதன்பீற்கு வர்த்தையளிப்பவரும் தேவருமான மஹேஸ்வரர் சரீரமில்லாதவரும் ஆகாயத்திலிருப்பவருமாகி (யாகத்தில்) இருக்கிறவர்களான அந்தத்தேவர்களைல்லாம் நோக்கிப் பின்வருமாறு, சொல்லலானார். ‘யாரால் எந்தப்பாகமானது கல்பிக்கப்பட்டதோ அது அப்படியே என்னை அடைந்தது. ப்ரதியடைந்தவனை நான் இப்பொழுது ஆணிருத்திலிருப்பமான பயணை அளிக்கிறேன். ஒ! தேவர்களே! இது உங்களுக்கு என்னுடைய அனுகரகத்தாலும்பொன, அடையாளம். நீங்கள் பூர்ணமான சிறந்ததகூவினைகளையுடைய யாகங்களாலேயுக்கேற்றாறும் (என்னைப்) பூஜித்துப் பிரவிருத்திக்குரிய பயணை அடையுங்கள். , ஒ! தேவர்களே! எல்லா உலகங்களிலும் எந்தமனிதர்கள். யஜஞங்களால் ஆராதிப்பார்களோ அவர்கள் உங்களுக்கு வேதத்திலேற்படுத்தப்பட்ட பாகங்களைக் கல்பிப்பார்கள். இந்தப் பெரியயாகத்தில், அவன் எந்தப்படி எனக்குடி பாகத்தைக் கல்பிப்பானே, அவன் அந்தப்படியே யாகத்தில் பாகத்திற்கு யோக்யனாக வேதந்திலுள்ள விதிவாக்கியத்தில் என்னை செய்யப்பட்டிருக்கிறான். நீங்கள் யஜஞபாகத்தின் பயனுக்குயோக்யர்களும் ‘என்னைல் அதிகாரத்தில்’ நியமிக்கப்பட்டவர்களும் உலகத்தில் எல்லாவிஷயங்களையும் பார்க்கிறவர்களுமாகி உலகங்களை விருத்திசெய்யுங்கள்; ‘பிரவிருத்தியின் பயனை கௌரவிக்கப்பட்டு நடக்கப்போகின்ற கர்மாக்களாலே விருத்திசெய்யப்பட்ட பலத்தையுடையவர்களாகி உலகங்களைத் தரிப்

1 தாங்கள் கல்பிக்கவேண்டியதைக்கூப்பித்தார்களென்றுகருத்து. [யது.

2 செய்தபடிதான்பெறுதல், அல்லது, ஒன்றுக்கநேரமடிங்கதிமாகவுடை

பீர்கள். நீங்கள் மனிதர்களாலே எல்லாயாகங்களிலும் ஆராதிக்கப்பெற்று, அதனால் என்னைச் சிந்திப்பீர்கள். இதுதான் எனக்கு நீங்கள் செய்கிறீட்டை. இதற்காகவே வேதங்களும் ஒஷ்டிகளோடு யஜங்களும் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டன. பூமியில் நன்றாகச் செய்யப்பட்ட இந்தயாகங்களாலே தேவர்கள் டிதியை அடைவார்கள். ஓ! தேவர் களில் சிறந்தவர்களோ! உங்களுக்குப் பிரவிருத்தியின் குணத்தால் கல்பிக்கப்பட்ட இந்த மீமப்பானது இவ்வுலகத்தில் கல்பததின்முடிவு வரையில் என்னால் செய்யப்பட்டது. ஓ! ஸப்ரவாஸ்தீ! அதிகாரத்திற்குத் தக்கப்படி உலகங்களின் ஹிதத்தை ஆலோசியுங்கள் மர்சி, அங்கிரங், அத்ரி, புலஸ்தியர், புலஹர், நூது, வஸிஷ்டர் என்ற இந்த எழுவரும் மனத்தினால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டார்கள் இவர்கள் வேதவித்துக்களும் முக்கியர்களான வேதாசாரியர்களுமாகச் சுல்பிக்கப்பட்டார்கள். பிரவிருத்தித்தமுடையவர்களாகி ஸ்ருஷ்டிக்கர்த்தர்ஸ்தானத்திலும் கல்பிக்கப்பட்டார்கள். அநிருத்தரென்றுசொல்லப்பட்ட இவர்களியையோடு கூடினவர்களுக்கு மார்க்கமும் வியர்த்தமானவரும். ஸநாதனரும் பிரஜைகளின் ஸ்ருஷ்டியைச் செய்கிறவருமா பிரபுவுமாயுள்ளவர். ஸநர், ஸநத்ஸாஜாதர், ஸநகர், ஸநந்தனர், ஸநத்ஸுமாரர், கபி லர், ஏழாமவரான ஸநாதனர் ஆகிய இந்த எழுநிவிகளும் பிரம்பாஷி னுடையுமானஸபுத்திரர்களாகச் சொல்லப்பட்டார்கள். அவர்கள், தானுகங்களான ஞானத்தையுடையவர்களாகி நிவிருத்திதாமத்தை அடைந்தார்கள். அவர்கள் யோகத்தை அறிந்தவர்களும் பூங்கியர்களும் ஸாங்கியசாஸ்திரத்தில் வல்லவர்களும் தர்மசாஸ்திரங்களில் ஆசாரியர்களும் மோகந்தர்மத்தைப் பிரவிருத்திக்கச் செய்கிறவர்களுமானவர்கள். அவ்யக்தத்திலிருந்தும் முதலில் மூன்று குணங்களை யிடையவனும் மரானுமான நான் வெளியில் வந்தமையால் அவ்யக்தத்தைக்காட்டிலும் மிகவும் மேலான சேஷ்டத்திரஜனங்களென்று எண்ணப்பட்டேன் அப்படிப்பட்ட நான் கிரியையுள்ளவர்களுக்கு மற்றும் திரும்புதலில்லாத மார்க்கமாயுள்ளவன் எந்த ஜந்துவானது பிரவிருத்தியிலோ நிவிருத்தியிலோ எந்தனந்தக்கர்மத்தில் எப்படி படைக்கப்பட்டதோ அது ஸ்வாதீனமில்லாமல். அப்படியே அதன் அதன் பயனை அனுபவிக்கிறது. ஜந்துதினுற்பத்தியைச் செய்கிறவரும் பிரபுவுமான இந்தப்பிரம்மாவானவர் உலகங்களுக்குக் குருவாயிருக்கிறவர். இவர் உங்களுக்கு மாதாவும் பிதாவும் பிதாமஹருமானவர். இவர் என்னால் உபதேசிக்கப்பட்டு ஸ்லாப்பிராணிகளுக்கும் வரமளிப்பவராவார், இவருடைய நெற்றியிலிருந்துமுண்டானவரும் இவருக்குப்

புத்திரருமான ருத்ரராணவர் பிரம்மாவிலூல் உபதேசிக்கப்பட்டு எல்லாப் பிராணிகளையும் தூரிக்கின்ற பிரபுவாஹர். செல்லுங்கள்! விதிப்பாடு உங்கள் அதிகாரங்களைப் பாருங்கள். எல்லா உலகங்களிலும் எல்லாக் கிரியைகளும் நடக்கட்டும். தாமவலிக்கவேண்டாம். ஒ! தேவர்ரேஷ்டர்களே! பிராணிகளுக்குக் கர்மங்களையும் கதிகளையும் இகத்தில் ஆயுள்வரையறையைப்படும் கொடுங்கள். கிருதயுக்கூண்கிற சிறந்த இந்தக்காலமானது நடக்கிறது. இந்தயுகத்தில் பாகத்தில் பசுக்களை ஹரிம்வலிக்கக்கூடாது அது வேறுவிதமாக மாறுகிறதில்லை. ஒ! தேவர்களே! இந்தயுகத்தில் தர்மமானது நான்குபாதங்களோடு பூர்ணமாகவே இருக்கிறது பிறகு, திரைதாயுகர் வரும் அதில் (வேதம்) மூன்றுபு பிரியும் யாகத்தில் பசுக்கள் கொல்லப்பட்டு மரணத்தையடையும் தர்மத்திற்கு நான்காவது பாதம் குறைந்து போம். பிறகு, தவாபரமென்கிற (புண்ணியபாபங்கள் ஸமமாகக்) கலந்தகாலமானது வரும். அந்தயுகத்தில் தர்மமும் இரண்டு பாதம் குறைந்ததாகும். பிறகு, கவிபுருஷனை முன்னிட்ட கவியுகம் வந்த வுடன், தர்மமானது எங்கேயாவது ஓரிடத்தில் ஒருபாகத்துடனிருப்பதாகும்' என்று சொன்னார் தேவர்களும் தேவரிஷிகளும், இவ்விதம் சொல்லுகிறவரும் குருவுமான பகவானோக்கி, 'ஓ! பகவானே! தர்மமானது ஒருபாதத்துடனிருந்து எங்கேயாவது ஓரிடத்தில் ஒதுங்கினகாலத்தில் நாங்கள் என்னசெய்யவேண்டும்? அதை எங்களுக்குச் சொல்லும்' என்று கேட்டார்கள் ஸ்ரீபகவான், 'எந்த இடத்தில் நல்ல ஆராத்தையடையக்குருக்கள் பூஜிக்கப்படுகிறார்களோ எந்தவிடத்தில் தர்மமாவது குறையாமலிருக்கிறதோ அவ்விடத்தில் நீங்கள் வசிக்கவேண்டும் தேவர்ரேஷ்டர்களே! எந்தவிடத்தில் வேதங்களும் யஜ்ஞங்களும் தவமும் ஸத்யமும் இந்திரியங்கிரகமும் அஹிம்ஶையும் தர்மததுட்டன் சேர்ந்துநடக்குமோ அந்த இடத்தை நீங்கள் அடையுங்கள் அதர்மமானது உங்களைப் பாதத்தால் ஸ்பரிசிக்காமல்லிருக்கட்டும்' என்று சொன்னார் அந்தப்படி பகவானுலே உபதேசிக்கப்பட்ட ரிஷிஸமூகங்களோடு கூடி அந்தத்தேவர்கள் பகவானுக்கு நமஸ்காரம் செய்துவிட்டு இஷ்டமான இடங்களை அடைந்தார்கள். தேவர்கள் சென்றபிறகு, பிரம்மாஔருவர்மாததிரம் 'அனிருத்தசரீரத்திலிருக்கிற அந்தப்பகவானைப் பார்க்கவிருப்பமுடையவராயிருந்தார். (அப்பொழுது,) தேவராணவர் பெரிய அப்பவசிரஸைச் செய்துகொண்டு ஸாங்கமான வேதங்களை ஆவிருத்தி செய்கிறவரும் கமண்டலுவையும் தரிதண்ட்த்தையும் தூரிக்கிறவருமாகி அவருக்குத்

தரிசனம்கொடுத்தார். பிறகு அஸ்வத்தின்சிரஸையடையவரும் அளவற்றேதழைடையவருமான ஆவரைப் பார்த்து உலகங்களுக்குக் கார்த்தாவும் பிரபுவுமானபிரம்மாவூனவர் உலகங்களுடையங்களுமையை விரும்பி வரத்தையளிக்கின்றவரான அவரைத் தலையால் வணக்கி அஞ்சலிசெய்துகொண்டு முன்னே நின்றார். அப்பொழுது பகவான் அஞ்சல்ப்பிரம்மாவை ஆவிங்கனம் செய்துகொண்டு ஒருவார்த்தைசொல்லி னர். ‘நீர் விதிப்படி’ உலகங்களின் காரியங்களுடையங்களைக்கீல்கிழமையும் விசாரியும். நீர் எல்லாப்பிராணிகளையும் தரிக்கிறவர். நீர் பிரபு. நீர் ஜகத்திற்குக் குரு. ஆகையால், நான் உம்மிடம் பாரத்தைவைத்து விட்டு உடனே ஸங்கோஷத்தையடைவேன். தேவர்களுக்குவேண் தியக்காரியமான்து உமக்கு ஸாத்யமில்லாததாகிறபொழுது நான்<sup>1</sup> ஆத்மஜஞானத்தைக்கொடுத்துக்கொண்டு அவதாரத்தை அடைவேன்’ என்று சொன்னார். இவ்விதம்சொல்லிவிட்டுப் பகவான் அவ்விடத்திலேயே மறைந்தார். அவரால்உபதேசிக்கப்பட்டப்ரம்மர்வும் சீக்கிரமாகத் தம் உலகத்தை அடைந்தார். இவ்விதம் மஹாபாக்கியவானும் ஸநாதனருமான அந்தப்பத்மநாபர் எப்பொழுதும் யாகங்களில் முதற் (பாகத்தை) கிரஹிக்கிறவரும் யாகங்களைத் தரிப்பவருமாகச் சொல்லப் பட்டார். அக்ஷியமானதர்மத்தையடையவர்களுக்கு ஸாதனமான நிவிருத்திதர்மத்தையுமடைந்தார்; உலகத்தினுடையவிசித்திரத்தன்மையைச்செய்து பிரவிருத்திதர்மங்களையும் செய்தார். பிரஜைகளுக்கு அவர் ஆதி; அவர் மத்தியம்; அவர் முடிவு; அவர் தரிப்பவர்; அவரே தரிக்குத்தக்கவர்; அவரே கார்த்தா; அவரே கார்யம்; யுகத்தின்முடிவில் உலகங்களைத் தம்மிடமொடுக்கிக்கொண்டு நித்திரைசெய்து யுகத்தின் ஆதியில் விழித்து ஜகத்தைப் பலவிதமாய் ஸ்ருஷ்டித்தார். நிர்க்குணரும் மகாத்மாவும் உற்பத்தியில்லாதவரும் விப்பவரும் எல்லாத்தேவர்களுக்கும் ஸ்தானமும் மகாபூதங்களுக்கு ஆதிபதியும் ருத்ராக்களுக்குப்பதியும் அழ்வினிதேவர்களுக்குப்பதியும் வஸாக்களுக்குப்பதியும் வாயுக்களுக்குப்பதியும் ஆதித்யர்களுக்குப்பதியும் வேதங்களுக்கும் யஜ்ஞங்களுக்கும்பதியும் வேதாங்கங்களுக்குப்பதியும் எப்பொழுதும் ஸமுத்திரத்தில் வளிப்பவரும் (பாவங்களை) ஹரிப்பவரும் தர்ப்பைபோன்ற கோசங்களையடையவரும் சாந்தியடையவரும் எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் மீமாஷ்டர்மத்தை உபதேசிப்பவரும் தவங்களுக்கும் தேஜஸ்களுக்கும் யசஸ்களுக்கும்பதியும் எப்பொழு

<sup>1</sup> ‘அமானுஷகரிமத்தால் என்னைத் தெரிந்துகொள்ளும்படிசெய்து கொண்டு’ என்றுகருத்து.

தும் வாக்குக்களுக்குப்பதியும் நதிகளுக்குப்பதியும் ஜடைகளுள்ள வரும் ஒருகொம்புள்ள வராகமானவரும் புத்திமானும் /ஸ்ரீமார்யாபரும் அப்ரவத்தீண்சிரம்போன்ற சிரத்தையுடையவரும் எப்பொழுதும் (வாஸ்தேவர், ஸங்கர்ஷணர், பிரத்யும்நர், அநிருத்தர் என்கிற) நான்கு மூர்த்திகளைத்தரிப்பவரும் ஸாசுக்ஷ்மாயிருப்பவரும் ஞானத்தால் பார்க்கக்கூடியவருடி ஜனையற்றவரும் நாசமற்றவருமான அந்தத்தேவருக்கு நமஸ்காரம் செய்யுங்கள். அந்தவற்ற அந்தத்தேவர் எங்கும் கமனமுள்ளவராக ஸஞ்சரிக்கிறோர். அந்த இந்தப் பாபரம்மம்; சாஸ்திரஞானமாகிறநேத்திரத்தால் பார்க்கத்தக்கவர். இவ்விதமான இது முன்காலத்தில் என்னுல் ஞானநேத்திரத்தால் கணப்பட்டது; நீங்கள் கேட்டமையால் நான் அவ்ற்றைல்லாம் உள்ளபடி சொன்னேன். ஓ! சிஷ்யர்களே! நான் சொல்வதைச் செய்யுங்கள். ஈப்பவரான ஹரியை உபாஸியுங்கள். வேதங்களிலுள்ளசப்தங்களால் துதியுங்கள். விதிப்படி பூஜியுங்கள்' என்று சொன்னார். இவ்விதம் புத்திமானை அந்தவேதவ்யாஸர், அவருடையசிஷ்யர்களான நாங்கள் சிறந்ததர்மத்தையுணர்ந்த புத்திரான சுகர்தூகை எல்லோருக்கும் சொன்னார். அரசரே! எங்களுடைய உபாத்தியாயரான அவரும் எங்களோடு நான்குவேதங்களிலுமிருந்துண்டான ரிக்குகளாலே அந்தஹரியைத் துதித்தார். நீர்என்னிடம்கேட்ட இவற்றைங்லாம் உமக்குச் சொன்னேன். ஓ! அரசரே! இந்தப்படி முன்காலத்தில் துவைபாயனரென்கிறகுருவானவர் எனக்குச் சொன்னார். எந்த மனிதன் ஓவ்வொருநாளும் பகவானைக்குறித்து நமஸ்காரம் செய்து விட்டுப் புத்தியை நன்றாகச்செலுத்தி இதைக்கேட்பாடே, எவன் படிப்பாடே ஆவர்கள் நோயில்லாதவர்களும் புத்திமான்களும் பல மும் ரூபமுழுடையவர்களுமாவார். நோயாளி நோயினின்றும் ஸ்திடுபடுவான். கட்டப்பட்டவன் கட்டினின்றும் விடுபடுவான். விஷய ஸாகத்தைவிரும்புகிறவன் விஷயஸாகத்தையும், நீண்டஆயுணையும் அண்டவான். பிராம்மணன் எல்லாவேதங்களையுமறிந்தவனுவான். கூத்திரியன் விஜயமுள்ளவனுவான். வைப்பியன் அதிகமானலாபமுடையவனுவான். சூத்திரன் ஸாகத்தை அடைவான். புத்திரனில்லாதவன் புத்திரனை அடைவான், கண்ணிகையும் இஷ்டங்களுக்கணவனை அடைவாள். கர்ப்பம்சிக்கினவள் (அதிலிருந்தும்) விடுபடுவாள். (அந்தக்) கர்ப்பினி புத்திரனைப் பெறுவாள். மலடியானவள் புத்திர பெளத்திரர்களுடைய அபிவிருத்திக்குக்காரணமான குழந்தையை அடைவாள். எவன் இதை வழியில்செல்லும்போது சொல்லுகிறோடே

அவன் கேத்தோடு மார்க்கத்தில் செல்லுவான். எவன் எந்தப் பொருளைவிரும்புகிறோம் அவன் அதை நிச்சயமாக அடைவான். மகாத்மாவான்புருதோத்தமரிடம் ரிஷிகளும் தேவர்களும் வந்ததையும் அவருடையூபதேசத்தையும் இந்தப்பக்தர்கள் கேட்டுப் பரமஸாகத்தை அடைவார். “இது வ்யாஸமகரிஷியின்உறுதியுணவார்த்தை” என்றார்.

முஞ்சூற்றைம்பதாவது அத்யாயம்.

மோக்ஷதர்மம். (தோடர்ச்சி.)

(கிருஷ்ணன் தமதுமகியையையும் தமதுநாமங்களின் அர்த்தவிசேஷத்தையும் அர்ஜுனனுக்குச் சோல்லியது.)

ஐன்மேஜயர், “பகவானே! வ்யாஸராணவர் சிவ்யர்களோடு வேதத்திலுண்டான பலவிதமான வந்தநாமங்களாலே மதுஸ்தான ரைத் துதித்தாரோ பிரம்மாவுக்குப்பதிபான ஹரியினுடைய அந்தநாமங்களுடையஅர்த்தத்தின்விவரணத்தைக் கேட்கவிரும்புகிறேன். எனக்குச் சொல்லவேண்டும். அதைக்கேட்டுக் களங்கமற்றசரத்ரால் சந்திரன்போலப் பரிசுத்தனுவேன்” என்றுகேட்க, வைசம்பாயனர் சொல்லத்தொடங்கினார்.

“ஓ! அரசரே! பிரஸ்னமானமனத்துடன் பிரபுவான ஹரியானுவர்குணங்களாலும் கர்மானினுமுண்டான தம்முடைய நாமங்களுடையஅர்த்தவிஸ்தாரத்தை அர்ஜுனனுக்குச் சொன்னபடி (சொல்லுகிறேன்;) கேளும். ஓ! அரசரே! பகைவீரர்களைக்கூல்லுகிறவனே அர்ஜுனன், மஹாத்மாவான அந்தவாஸாதேவருடைய முன்சொல்லப்பட்டநாமங்களைக்கொண்டு அவரைநோக்கி, ‘ஓ! பகவானே! சென்றவைகளுக்கும் (இப்பொழுது) இருப்பவைகளுக்கும் தலைவரே! வைகலப்ராணிகளையும் படைக்கின்றவரும் அழிவில்லாதவரும் உலகங்களுக்குஸ்தானமும் ஜகத்திற்கு நாதரும் உலகங்களுக்கு அபயத்தையளிப்பவருமாயிருப்பவரே! ஓ! தேவரே! மகரிஷிகளால் புராணங்களிலும் வேதங்களிலும் உம்முடையகர்மங்களாலுண்டானவீகளும் ரஹஸ்யங்களுமானநாமங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. ஓ! கேசவரே! அவைகளுடையஅர்த்தவிவரணத்தை உம்மிகுமிருந்து நூன் கேட்கவிரும்புகிறேன். ஓ! பிரபுவே! உம்மைத்தவிர வேற்றாவரோ லும் இந்தநாமங்களுடையஅர்த்த

விஸ்தாரத்தைச் சொல்லியிலாது<sup>१</sup> என்றுகேட்க, பூர்ப்பகவான் சொல்லலானார். ‘ஓ! அர்ஜுன! ரிக்ஷேதத்திலும் யஜார்வதத்திலும் ஸாமவேதத்திலும் அதர்வவேதத்திலும் புராணத்திலும் உபநிஷத்திலும் சோதிசாஸ்திரத்திலும் ஸாங்கியசாஸ்திரத்திலும் யோகசாஸ்திரத்திலும் ஆயுர்வேதத்திலும் மற்றிணிகளால் என்னுடைய அநேகநர்மங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அவ்வகளில் சில நாமங்கள் குணத்தாலுண்டானவைகள்; சில கர்மத்தினுலேற்பட்டவைகள். ஓ! பாபமற்றவனே! நீ பரிசுத்தனகே என்னுல்சொல்லப்படும் கர்மத்தாலேற்பட்டநாமங்களுடைய அர்த்தவில்தாரத்தைக் கேள். குழந்தாய்! முன் நீ என்னுடையபாதியாகக் கருதப்பட்டவன்; எவ்ருடைய அருளிலிருந்து பிரம்மாவும் கோபத்திலிருந்து ருத்ரரும் உண்டானார்களோ, எவர் ஸ்தாவரஜங்கமம் எல்லாவற்றிற்கும் காரணமே தேவர்களுள்ளே மிகுந்தயசஸ்தையவரும் பரமாத்மாவும் எல்லாமும் நிர்க்குணமும் குணஸ்வரூபமாயிருக்கிற அந்தநாராயண்ருக்கு நமஸ்காரம். ஓ! பலவான்களில் சிறந்தவனே! பதி ணெட்டுக் குணங்களையுடைய ஸத்வகுணமான அது என்னுடைய பரமானஸ்வரூபம்; அது ஆகாயமும் பூமியுமாயிருந்து உலகங்களைத் தரிக்கின்றதும் கர்மங்களின் பயனுண ஸ்வர்க்கமுதலானஸ்வரூபமும் பாதிக்கப்படாத சித்ரூபமும் அழிவற்றதும் ஜயிக்கமுடியாததும் உலகங்களுக்கு ஆத்மாவாகச் சொல்லப்பட்டதுமாயிருக்கிறது. அதிலிருந்தும் ஸ்ரூஷ்டிப்ரளயமுதலான எல்லாவிசூரங்களும் உண்டாகின்றன. தவமும் யஜ்ஞமும் யாகம்செய்பவரும் புராணபுரஷ்டரும் விராட்டும் உலகங்களுடையஉற்பத்திநாசங்களுக்குக்காரணனருமாயிருப்பவர் அநிருத்தரென்று சொல்லப்பட்டார். பிரம்மானின் ராத்ரியினுடைய முடிவானது உண்டானபொழுது ஆளவற்றபாக்ரமமுள்ள அந்தஅநிருத்தருடைய அருளால் கஷ்ணமாத்திரத்தில் ஸமர்யன்க்குச்சயமான கமலமானது உண்டாயிற்று. அதில் பிரழ்மாவானவர் உண்டானார். அவர் அவருடைய அருளிலிருந்து முண்டானவரே. பகவின்முடிவில் கோபுத்தாஸ் வியாபிக்கப்பட்டதேவரான அநிருத்தருடையநெற்றியிலிருந்தும் ஸம்ஹாடுத்தைச் செய்கின்றார்ப் புத்ராக உண்டானார். இவர்களினருவரும் தேவர்

<sup>१</sup> பரிதி, மிகுதியானபிரகாசம், விருத்தி, ஸாலபனையிருத்தல், ஸாகம், கிருபணைத்தனமில்லாமை, பரபரப்பில்லாமை, ஸந்தோஷம், ப்ரரத்தை, பொறுமை, தைரியம், கொல்லாமை, சுசியாயிருத்தல், குரோதமில்லாமை, குசவாயிருத்தல், ஸமமாயிருத்தல், உண்மையுலைரத்தல், அஸுமையயில்லாமை.

களில்சிறந்தவர்கள். ஓருவரும் அருளிலும் கோபத்திலுமிருந்து உண்டானவர்கள்; அவரால்கற்பிக்கப்பட்ட மார்க்கத்தையுடையவர்களாகி ஸ்ருஷ்டிஸ்மீறாத்தொழில்களைச் செய்கிறவர்கள். எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் வரத்தையளிக்கின்ற அவர்கள் இந்தவிஷயத்தில் நிமித்தமாத்திரமாயிருக்கிறவர்கள். ஓ! பாண்டிபுத்திரனே! யுகந்தோறும் கபர்த்தபெண் னும்ஜைடையையுடையவரும் முண்டனமுடையவரும் மயானமாகிற கிருகத்திலிருப்பவரும் உக்ரமான விரதங்களை ஆசரிப்பவரும் யோகமுள்ளவரும் திரிபுரங்களை அழித்தவரும் தகூண் யாகத்தை அழிப்பனரும் பகனென்கிறவெள்யனுடைய நேத்திரத்தைக் கவர்ந்தவருமான ருத்ரானவர் நாராயணஸ்வரூபராக அறியத்தக்கவர். ஓ! குந்தீபுத்திரனே! தேவர்களுக்கெல்லாம்தேவரான அந்த மேஹஸ்வரர் பூஜிக்கப்பட்டால் தேவரும் பிரபுவுமானநாராயணர் நன்கு பூஜிக்கப்பட்டவராவர். ஓ! பாண்டிபுத்திரா! நான் எல்லா உலகங்களுக்கும், ஆத்மாவாயிருக்கிறேன். ஆகையால் நான் முதலிலே ருத்ராயிருக்கும் என்னையே பூஜிக்கிறேன். நான் எல்லாருக்கும் சிகங்களும் வரங்களையளிப்பவனும் சிவஞபனுமான என்னைப் பூஜியாமலிருந்தால் ஒருவரும் பூஜிக்கமாட்டாரென்று என்னால் ஆத்மமுஜையானது செய்யப்பட்டது. என்னால் செய்யப்பட்டபிரமாணத்தையன்றே உலகமானது நன்கு அனுஸரித்துவருகிறது? பிரமாணங்கள் கெளரவிக்கத்தக்கவைகள். ஆகையால், அவரை நான் பூஜிக்கிறேன். எவன் அவரை அறிகிறானே அவன் என்னை அறிகிறான். எவன் அவரை அனுஸரிக்கிறானே அவன் என்னை அனுஸரிக்கிறான். ஓ! குந்தீபுத்ரனே! ஒரேவஸ்துவானது, ருத்ராகவும் நாராயணாகவும் இரண்டாகச்செய்யப்பட்டு உலகத்தில் சரீரத்திலிருந்துகொண்டு எல்லாக்காரியங்களின்கிமித்தமாகவும்ஸஞ்சரிக்கிறது. ஓ! பாண்டிபுத்திரனே! எனக்கு ஒருவனுலும் வரமானது ஆளிக்கத்தக்கத்தில்லையென்று மனத்தில் ஆலோசித்து நான் அனுதியும் ஈப்பவராகும் ருத்திரருமான என்னையே நானுகவே புத்திரனுக்காக ஆராதித்தேன். விஷானுவானவர் தம்மைத்தழிர ஒரு தெய்வத்தையும் வணங்குகிறதில்லையென்று நினைத்தே நான் ருத்ரரை வணங்குகிறேன். பிரம்மா, ருத்ரர், இந்திரன் இவர்களுடன்கூடியதேவர்களும் முனிவர்களும், தேவர்களில்சிறந்தவரும் தேவரும் ஹரியுமானநாராயணரைப் பூஜிக்கின்றார்கள். ஓ! பாரத! முக்காலத்திலுமூள்ள எல்லாருக்குமேவிஷ அனுவானவர் தலைவரும் எந்நானும்ஸேவிக்கத்தக்கவரும் பூஜிக்கத்தக்கவருமாயிருக்கிறார். ஓ! குந்தீபுத்திரா! ஹவிஶையளிப்பவரான

குதாக்கு

## ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

விஷ்ணுவை நமஸ்கரிப்பாயாக, சரணத்தையளிப்பவரானவிஷ்ணுவை வணங்கு, வரத்தையளிப்பவரா வணங்கு. ஹஷ்பகவுயங்களையருந்துகிறவரை வணங்கு. <sup>1</sup> நான்குவிதமானஜனங்களும் என்னுடையபக்தாகள். அவாகளில் சேவுற்றுவதைகளை உபாஸ்யாதவாகளானவுகாந்திகள் சிறந்தவர்கள். விருப்பத்தைவிட்டுக் கர்மங்களைச் செய்கிறவர்களான அவர்களுக்கு நானே கதி மற்றழுன்றுவகையான பக்தர்களும் பயணிஞரும்புகிறவர்களாகத் தருதப்பட்டார்கள். அவர்களெல்லோரும் நசிக்கின்ற தர்மத்தையுடையவர்கள். ஞானி யோ சிறந்தமுக்தியை அடைவான். ஞானத்துடன்கூடின அனுஷ்டானமுடையவர்கள் பிரம்மவையோ ஈஸ்வரரையேர் மற்றத்தேவர்களையோ ஸேவித்தவர்களானாலும் என்னையே பயனுக அடைவார்கள். ஒ! பார்த்த! பக்தனைப்பற்றிய இந்தவிசேஷமானது உனக்குச் சொல்லப்பட்டது. ஒ! குந்திபுத்திர! நீயும் நானும் நரநாராயணர்களாகக் கருதப்பட்டவர்கள். பூபாரத்தைத் தொலைப்புதற்காக மனுஷியசரீரத்தில் பிரவேசித்தோம். ஒ! பாரத! ஆத்மாவைப்பற்றிய யோகங்களையறிகின்றவனும் நிவிருத்திருபமான (தர்மத்திற்கும்) அபிவிருத்தியைச் செய்கிற (தர்மத்திற்கும்) காரணனும் ஸநாதனனுமான நானென்றாலும் நர்களுக்குப் பிரவீத்தமான ஸ்தானம். அப்புக்கள் நரனிடமிருந்துமுண்டாயின. (ஆகையால்) அப்புக்கள் நாரங்களென்று சொல்லப்பட்டன. முன் அவைகள் எனக்கு ஸ்தானமாயின. ஆகையால் நான் நாராயணனுகிறேன். நான் எல்லாமுமாகி ஸமர்யன்கிரணங்களால்மறைப்பதுபோல மறைக்கிறேன். அதனாலும் எல்லாம்பிராணிகளுக்கும் வாஸஸ்தானமாயிருப்பதனாலும் வாஸா<sup>2</sup>தவனுகிறேன். ஒ! பாரத! குந்திபுத்ர! எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் லயஸ்தானமாயிருப்பதாலும் உற்பத்திஸ்தானமாயிருப்பதாலும் என்னால் ஆமியும் ஆகாயமும் வியாபிக்கப்பட்டமையாலும் எனக்கு அதிகமான காந்தியிருப்பதாலும் பூதங்களில்பிரவேசித்து அந்தஜகத்தாயிருப்பதாலும் வங்கும் வியாபித்தலாலும் விஷ்ணுவென்று சோலைப்படுகிறேன். இந்திரியங்களையடக்குவதால் ஸித்திரையையும் தேவலோகத்தையும் பூலோகத்தையும் அந்தாரிக்ஷத்தையும் அடையவிருப்பமுள்ள வர்கள் என்னை விரும்புகிறார்கள். ஆகையால், நான் தாமோதரனு

<sup>1</sup> பீடையடைந்தவன், ஞானத்தைவிரும்புகிறவன், பொருளை விரும்புகிறவன், ஞானி.

<sup>2</sup> தாம=இந்திரியங்கரகம், உத்=ஐயர்வு, ரு=அடைவது; இந்திரியங்கரகத்தினால் அவரைஅடைத்து ஏயர்வுவயடைவதால் தாமோதர் என்பது

கிறேன். அண்ணமும் வேதங்களும் ஜலமும் அமிருதமும் ப்ருச்னி என்று சொல்லப்படுகின்றன. இவைகள் எப்பொழுதும் என்னுடையகர்ப்பத்திலிருப்பதால் நான் ப்ருச்னிகர்ப்பன்கிறேன். ரிஷி கள் என்னன்டாக

உம் தஸிதராலும்

கிணற்றில் தள்ளப்பட்டதீர்தரைக் காப்பாற்றும்' என்று சொன்னார்கள். பிறகு பிரம்மாவின் முந்தினபுத்திரரும் ரிஷிகளில் சிறந்தவருமானத்ரீதர், 'பிருச்னிகர்ப்பா' என்றுசப்தித்ததால் கிணற்றிலிருந்தும் கரையேறினார். உலகங்களைத்தபிக்கச்செய்கிறஸமர்யன் அக்னி சந்திரன் இவர்களுடையகிரணங்கள் பிரகாசிக்கின்றன. இவைகள் என்னுடையகேசங்களாகச் சொல்லப்படுகின்றன. ஆகையால் எல்லா முன்றந்தபிரம்மணர்ரேஷ்டர்கள் என்னைக் கேசவனுகச் சொல்லுகின்றார்கள். மகாத்மாவானங்கள் அவர்களே தம்முடையபத்னியினிடம் கர்ப்போத்தப்தி செய்யப்பட்டது. பிறகு ஒருஸமயம் உசத்தியரில் வாதபொழுது பிருகஸ்பதியானவர் தேவர்களுடைய ஆஜ்ஞாயி ஞீலை புத்திமானுன அந்தஉசத்தியருடைய அந்தப்பத்னியை அடைந்தார். ஓ! சுந்திபுத்ரா' அப்பொழுது சேர்க்கையின்பொருட்டு வந்தவரும் ரிஷிகளில் சிறந்தவருமான அவர்களோக்கிப் பஞ்சபூதங்களின் சூணல்வருபமானகர்ப்பமானது, 'ஓ! வரமளிப்பவரே! நான் முன்னோமே வந்திருக்கிறேன். ஆகையால் என்மாதாவை வருத்தப்படுத்தாதீர்' என்றுசொல்லிற்று. இதை ப்ருஹஸ்பதிகேட்டுக் கோடித்து, 'சேர்க்கையின்பொருட்டுவந்தனன்னை நீதுத்தமையால் என்சாபத்தால்குருட்டுவாய். இதில் ஸந்தேகமில்லை' என்று சாபமும்தொடுத்தார். உடனே அந்தக்கர்ப்பம் ரிஷிர்ரேஷ்டரானப்ருகஸ்பதியின்சாபத்தால் நெடுநருள்ள நேத்திரதோஷத்தை அடைந்தது. ஆது முன்காலத்தில் தீர்க்கதமல்லன்கிறபெயர்கொண்ட ரிஷிபாயிற்று. அப்பொழுது அவர் அனுதியானநான்குவேதங்களையும் ஸாங்கீதாபாங்கமாக அத்யயனம்செப்து ரகஸ்யமானன்னுடைய இந்தநாமத்தை விதிப்படி கிரமமாக, 'கேசவா' என்று அடிக்கடி ஜபித்தார். அதனால் அவர் நேத்திரங்களை அடைந்தவரானார். மேலும் சிறந்த நேத்திரங்களை யுடையவருமானார். ஓ! அர்ஜானை! 'கேசவ' என்கிறனை னுடைய நாமமானது இவ்விதம் எல்லாத்தேவர்களுக்கும் மகாதமாக்களான ரிஷிகளுக்கும் வரத்தையளிக்கின்றது. ஸோமனுடன் சேர்ந்த அக்னியானவன் ஒரேகாரணத்தைபடைந்து (எல்லாத்தேவர்களுக்கும் மகாத்மாக்களான ரிஷிகளுக்கும்) முகமாகச் செய்யப்பட்டான். ஆகையால், சராசரமான எல்லாஜத்தும் அக்னிஸோமர்களுடையஸ்வருபம்.

கூது

ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

புராணத்திலும், ‘அக்னியும் ஸோமனும் ஒரேகாரணத்தையுடையவர்கள். தேவர்களும் அக்னியைமுகமாகவுடையவர்கள்’ என்றும், ‘ஒரேகார்ப்பத்தில் பிறந்ததனால் ஒருவரையொருவர் வந்தேர்ஷிக்கச் செய்கிறவர்களும் உலகங்களைத் தரிக்கிறவர்களுமாயிருக்கிறார்கள்’ என்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறார்கள்” என்றுசொன்னார்.

முந்நாற்றைம்பத்தோராவது அத்யாயம்.

மோக்ஷதார்மம் (தோடரிச்சி.)

—\*—  
கிருஷ்ணன் உலகத்தின்படைப்புமறையையும் பிராம்மணர்  
மகிமயையும் அர்ஜானனுக்குச் சோல்லியது.)

அர்ஜானன், ‘வீரானமதுஸுதனே! முன் அக்னியும் ஸோமனும் எப்படி ஒரேஇடத்திலிருந்து பிறந்தவர்களாகச் சொல்லப்பட்டார்கள்? எனக்கு இந்தச்சங்தேகமுண்டாயிருக்கிறது. அதை நிவிருத்திசெய்யும்’ என்றுவினவ, ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் சொல்லத் தொடங்கினார்.

‘ஓ! பாண்டிபுத்திரனே! மிகவும்ஸந்தோஷம். என்னுடைய தேஜஸின்உத்பத்தியாகிற பழமையான கதையை உனக்குச் சொல்லப் போகிறேன். ஓ! குந்திபுத்ரனைஅரசனே! ஒருமனத்துடன் கேட்பாய்க. பிரளயகாலத்தில் ஆயிர்மசதுர்யுகம்முடிந்தபின் எல்லாப் பிராணிகளுக்கும்பிரளயமுண்டாகியும் சாசாரமான அவைவிளங்காமல் போயும் பிருதிவிதேயுவாயுஇவையில்லாமல் அந்தகாராஇருளில் உலகம் ஜலத்தால் ஒரேஸமுத்திரமாகியும், ‘இது எனது’ என்று பூதங்களின்பெயர் அறியப்பட்டாததாக இரண்டற்றவஸ்துவானது நிலைபெற்றும் ராத்ரியில்லாமலும் பகவில்லாமலும் <sup>1</sup> ஸத்தில்லாமலும் <sup>2</sup> அஸத்தில்லாமலும் வெளிப்படையில்லாமலும் மறைவில்லாமலுமிருப்பதான இந்நிலைமையில் நாராயணரது (ஃஸ்வர்யமுதலிய) குணங்களுக்கிடமும் மூப்பும்இறப்புமில்லாததும் ஞானேந்திரியங்களுக்குப்புலப்படாததும் (கர்மேந்திரியங்களால்) பற்றமுடியாததும் உற்புத்தியில்லாததும் ஸத்யமும் கத்திமுதலியவற்றால் கிளவுமுடியாததும் இரண்டற்றதும் பிரவிருத்திகளின் விசேஷங்களில்லாததும் வைரமற்றதும் குறைவற்றும் சரீரமின்றி (ஞானமில்லாதவரையில்) ஜரைநாசமற்று

1 ப்ரதானம்.

2 குண்யம்.

எங்கும்வியாபித்து அன்தியாய் எல்லாவற்றையும் செப்கிறதமலோக்கு மேலானதுபடி பிரம்மத்தினிடமிருந்து புருஷர் உண்டானார். பிரம்மத்தைக்காரணமாகவடையவரும் புருஷருமான இந்திப்பிரம்மாவினுடைய அவதார்காலத்தில் அழிவற்றவரான ஹரியானவர் இருந்தார். இந்தவிஷயத்தில், ‘பக்ணிருந்தத்தில்லை. ராத்ரியமிருந்தத்தில்லை. <sup>1</sup> ஸத்து மிருந்தத்தில்லை. <sup>2</sup> அஸத்துமிருந்தத்தில்லை. எல்லாஸ்வரூபமுமாயிருக்கிற தமதே ஸ்ரூஷ்டிக்கு மூன்னிருந்தத்து’ என்று வேதவசனமுமிருக்கிறது. அது விஸ்வரூபனுடைய ராத்ரியன்றே? இவ்விதம் இதனுடையஅர்த்தமானது, வீவரிக்கப்படுகிறது. தமவிலிருந்துமுண்டான வரும் ப்ரம்மத்தைக்காரணமாகவடையவரும் புருஷருமான பிரம்மாவினுடைய அவதாரமுண்டானபொழுது அந்தப்புருஷர் பிரஜைகளைஸ்ருஷ்டிக்கவிரும்பி நேத்திரங்களிலிருந்தும் அக்னியையும் ஸோமனையும் ஸ்ரூஷ்டித்தார். பிறகு பூதங்களுடையஸ்ரூஷ்டிகள் செய்யப்பட்டுப் பிரஜைகள் கிரமவசத்தால் பிராம்மணஜாதியையும் கஷ்த்ரியஜாதியையும் அடைந்தன. 3 ஸோமனைன்பவன் பிராம்மணஜாதி. பிராம்மணஜாதி பிராம்மனர்கள். அக்னியென்பவன் கஷ்த்ரியஜாதி.. கஷ்த்ரியஜாதியைக்காட்டி ஒம் பிராம்மணஜாதி மிகவும் பலமுடையது. இந்தப் பிராம்மணஜாதியானது உலகங்களுக்குப் பிரத்யக்ஷமானகுணங்களையுடையது. அது எப்படியென்றால், பிராம்மனர்களுக்குமேலான பிராணியானது இதற்குமுன் உண்டானதில்லை ‘எவன் பிராம்மணன்முகத்தில் ஆஹாதிசெய்கிறுனே அவன் ஜ்வலிக்கிற அக்னியில் ஹோமம் செய்கிறவன்’ என்றெண்ணிச் சொல்லுகிறேன். பிராணிகளைகிலைக்கச்செய்து மூவுலகமும் பிராம்மணஜாதியால்தரிக்கப்படுமென்று ப்ரம்மாவினால் பிராணிகளுடைய ஸ்ரூஷ்டியானது செய்யப்பட்டது. (இதற்குமாந்திரவசனமும் இருக்கிறது. அதன்பொருளாவது, ‘ஓ! அக்னியே! நீ எல்லாயஜங்களிலும் 4 ஹோதாவாயுள்ளவன்; தேவர்களுக்கும் மனிதர்களுக்கும் உலகத்திற்கும் நன்மைசெய்கிறவன்’ என்பது. இந்தவிஷயத்தில், ‘ஓ! அக்னியே! நீ எல்லாயாகங்களுக்கும் ஹோதா’ என்றும், ‘நீ தேவர்களுக்கும் மனுஷர்ங்களுக்கும் உலகத்திற்கும் ஹிதமாயிருப்பவன்’ என்றும் ஸ்பஷ்டமான வீவதவிசனமும் இருக்கிறது. <sup>3</sup> அக்னியன்றே யஜங்களுக்கு ஹோதாவும் கர்த்தாவு

<sup>1</sup> மூர்த்தம்.

<sup>2</sup> அமூர்த்தம்.

3 ஸோமனைன்பவன் ப்ரம்மம். ப்ரம்மமே ப்ராம்மணர்கள்.

4 ‘அக்னியை ஹோதாவுகத்துகித்தால் அக்னியைவிட ஹோதாவான பிராம்மணன் மேலானவனை அறிவிக்கப்பட்டது’ என்பதுபழையவுரை.

மாயிருப்பவன்? அந்தஅக்ணி பிராம்மணஜாக்ட. மநதாங்களின்றி ஹோமம்தில்லை. புருஷனில்லாமல் ஹவிஸாக்சுரியமர்திழங்களுடைய ஆலோசனைஇல்லை. தேவர்கள் மனிதர்கள் ரிஷிகள் இவர்க்குக்குப் பூஜையானது ஏற்பட்டிருக்கிறது. புருஷன், 'இதனால் நீ ஹோமம் செய்யக்கடவாய்' என்றுவவப்பெற்றவன். மனிதர்களுக்குமே ஹோமம் செய்வித்தலில் அதிகாரம் பெற்றவர்கள் செய்விப்பார்கள். ஹோமம் செய்வித்தலானது பிராம்மணனுக்கே விதிக்கட்டிருக்கிறது; இரு பிறப்பினர்களாயிருந்தும் கூத்ரியனுக்கும் வைச்சபனுக்கும் விதிக் கப்படனில்லை. ஆகையால் அக்ணிஸ்வரூபர்களானபிராம்மணர்களே யஜ்ஞங்களை வகிக்கிறார்கள். அந்தயஜ்ஞங்கள் தேவர்களைத் திருப்தியடையச் செய்கின்றன. தேவர்கள் பூமியை 'விருத்திசெய்விக்கிறார்கள். எந்தவித்வான் பிராம்மணன்முகத்தில் ஆஹாதிபைச் செய்கின்றன அவன் ஜ்வலிக்கிறதான் அக்ணியில் ஹோமம் செய்கிறவனை ந்று சதபதமென்கிற சுக்லயஜார்வேதபாகத்திலும் பிராம்மணன் முகத்தில் ஹோமம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இவ்வித்மிருந்தாலும் அக்ணிரூபர்களும் வித்வான்களுமானபிராம்மணர்கள் அக்ணியைஆராதிக்கின்றார்கள். அக்ணியானவன் விஷ்ணுரூபங்கை எல்லாப்பிராணிகளிடத்திலும்பிரவேசித்துப் பிராணங்களைத் தரிக்கிறான். மேலும் இந்த விஷயத்தில் ஸநத்குமாரால்சொல்லப்பட்டசுலோகங்களிருக்கின்றன. (அவற்றின்பொருளாவது,) 'முன்காலத்தில் எல்லாவற்றிற்கும் ஆதியும் சலனமற்றவருமான பிரம்மாவானவர் ஜகத்தைஸ்ருஷ்டத்தார். <sup>2</sup> பிரம்மாவைக்காரணமாகவுடையதேவர்கள் வேதகோஷங்களால் தேவுலோகத்தில் வலிக்கின்றார்கள். பிராம்மணர்களுடையஸத்யவசனமும் கர்மமும் ஶ்ரத்தையும் தவழும் <sup>3</sup> உறிகள் (வெண்ணையைத்) தாங்குவது போலப் பூமியையும் ஸ்வர்க்கத்தையும் வாக்குக்குஅமிருதமான வேதத்தையும் தரிக்கின்றன. ஸத்யத்திற்குமேலானதர்மமில்லை. மாதாவுக்கு ஸமமானகுருவுமில்லை. இகபரங்களிலுள்ளான்மையையுண்டுபண் னுவதில், பிராம்மணர்களுக்குமேல்பட்டது இல்லை. , எந்தாரசர்களுடைய ராஜ்யத்தில் பிராம்மணர்கள் <sup>4</sup>விருத்தியால் இழிவானவர்களாயிருக்கின்றார்களோ ஆவர்களுடையதேசத்தில் ஏர்து(மழையில்லாமையால் கலப்பையை) இழுக்கிறதில்லை; வாஹனங்கள் (தன்யமில்லாததால் வண்டிகளை) இழுக்கிறதில்லை; செக்கானஞ்சு ஆடுகிறதில்லை.' அவர்கள் தானத்தில் இல்லாமையடைந்தவர்களும் திருடர்களுமாகின்றார்கள்.

1 செழிப்படைய.

2 அல்லது வேதத்தை,

3 வேறு பாடம்.

4 'ஜீவநோயமற்ற' என்றும்கொள்ளலாம்.

அந்தப்பிராம்மணர்களும் புராணம் இதற்காலையிலேவென்று பிரமாணமானதால் நாராயணருடையமுகத்திலிருந்துமுண்டானவர்களும் ஸர்வஸ்வரூபர்களும் எல்லாவற்றிற்கும் கார்த்தாக்களும் எல்லாத்தன்மையுமுடையவர்களுமாயிருக்கின்றார்கள். வியவற்றார்முடிவிலோ வரத்தையளிப்பவரும் தேவர்களீருக்குத்தேவருமான அந்தநாராயணருடையவாக்கின்மொன்ஸமயத்தில் முதலில் பிராம்மணர்களுண்டானார்கள். பிராம்மணர்களிடமிருந்தும் மற்றவர்களுண்டாயின. இவ்விதமிருத்தலால் வேதமழுமானபிராம்மணர்கள் தேவர்களையும் அஸூரர்களையும் காட்டி ஒரு சிறந்தவர்கள். தேவர்களும் அஸூரர்களும் மகரிஷிகளுமான பிராணிவிசேஷங்கள் பிரம்மாவான என்னுலேயே முன்காலத்திலுண்டுபண்ணப்பட்டன ; ஸ்தாபிக்கவும்பட்டன ; நிகரவிக்கவும்பட்டன. அந்தப்ராம்மணர்களுடைய மஹிமையைக்கீலன். இந்திரனுணவன் அஹல்யையச்சேர்ந்தகாரணத்தினால் கௌதமரிடமிருந்து பச்சையானமீசையுடையவனுயிருக்கும்தன்மையு அடைந்தானன்றோ? கௌதமர்நிமித்தமாக இந்திரன் அண்டமில்லாதவனுகிப்பிறகு அஜத்தின்விருஷ்ணத்தையும் அடைந்தான். அப்புவினீதேவர்களுக்குரியஸோமக்கிரகத்தைத்தடுப்பதற்கு வஜ்ராயுதத்தைஒங்கின இந்திரனுடையகைகள் ச்யவனரால் ஸ்தம்பணஞ்செய்யப்பட்டன. யாகத்தையழித்ததால் கோபங்கொண்டவனுணதகூங்களை திரும்பவும் சரீரத்தைத் தவத்தில்விநியோகித்து நெற்றியில் ருத்ரரைப்போல மூன்று நேத்திரங்களுடையஆகிருதியானது உண்டுபண்ணப்பட்டது. திரிபூரர்களைக்கொல்லுவதற்காகத் தீக்கூஷபெற்றவரானருத்ரருடையஜடைகள் சுக்கிராசாரியால் தலையிலிருந்தும் அறுத்து அக்னியில்போடப்பட்டன. அதிலிருந்தும் ஸர்ப்பங்களுண்டாயின. அந்தஸர்ப்பங்களால்பிரிடிக்கப்பட்டதுவருடையகழுத்துக் கறுத்தவர்களதையடைந்தது. முன் ஸ்வாயம்புவமன்வந்தாத்திலும் அவர் நாராயணருடையகாத்தினால்கட்டுண்டால் கறுத்தகழுத்தையுடையவரானார். அமிருதத்தினுற்பத்திகாலத்தில் வாயுவினால்சேர்க்கப்பட்டவிஷத்தைப்பீஷ்வி க்கிரவரானார். ‘வீஷபானஞ்செய்தார்’ என்கிறநிமித்தமாகுவே பிரம்மாவினால் சந்திரகலையானது (சிரத்தில்) வைக்கப்பட்டது. அங்கிரவின்புத்திசீரானபிரிருக்கஸ்பதி ஸ்வானம்செய்கையில் ஜலம் தெளியவில்லை. உடனே பிருஹஸ்பதி ஜலங்கிஷயமாகக் கோபித்தார். ‘நான் ஸ்வானம்பண்ணுகையில் கலங்கித் தெளியாமலிருந்தமையால் இது முதல் சிறுமீன், பெருமீன், மகாம், ஆமைமுதலானஜூந்துக்களாலும் தவளைகளாலும் வியாபிக்கப்பட்டுக் கலங்கக்கடவீர்கள்’ என்று சபித

தார். அதுமுதல் ஜலங்கள் ஜலஜந்துக்களால் நிரம்பினவாயின. துவஷ்டானின்புத்திராணனிப்பிரவரூபன் தேவர்களுக்குப் புரோஹித னனுன். அஸூரர்களுக்குமருக்கும்பூர்வாகவும் தேவர்களுக்குப் பிரதயக்கூகவும் அஸூரர்களுக்கு மறைவாகவும் ஹவிர்பீபாகத்தையளி த்தான். அப்பொழுது அஸூரர்கள் ஹிரண்யகசிபுவை முன்னிட்டுக் கொண்டு விப்பவரூபனுக்குமாதாவான்ஸோதாரியினிடம், ‘ஓ! சகோ தரியே! துவஷ்டாவுக்குப்பிறந்தவனும் உன்னுடையபுத்திரனும் மூன் ருசிரமுடையவனும் தேவர்களுக்குப்புரோஹிதனுமான இந்தவிஸ்வரூபன் தேவர்களுக்குப் பிரதயக்கூகப் பாகத்தையளித்தான்; எங்களுக்கு மறைவாக அளித்தான். அதனால் தேவர்கள் விருத்தியடை கின்றார்கள். நாங்கள் கூத்தைத்துடைகின்றோம். ஆக்கயால் நீ இவ் கீத் தேவர்களினின் ரும்ஹிலக்கி, எங்கள் பக்ஷத்தைச்சாரும்படிசெய் யவேண்டும்’ என்னும் வரத்தைப் பிரார்த்தித்தார்கள். உடனே தாயா னவள் நந்தன்வனத்தையடைந்த விப்பவரூபனோக்கி, ‘புத்திரா! நீ ஏன் ‘சத்ருவின்பக்ஷத்தைவிருத்திசெய்கிறோய்? மாதுலர்களுடைய பக்ஷத்தை நாசம்செய்கிறோய்; இவ்விதம் நீ செய்யக்கூடாது’ என்று சொன்னார். அந்தவிஸ்வரூபனும் தாயின்வார்த்தையைத் தடுக்கலாகா தென்றெண்ணிக் கெளரவித்து ஹிரண்யகசிபுவை அடுத்தான். ஹிரண்யகசிபு பிரம்மாவின்புத்திரானவஸிஷ்டரிடமிருந்தும், ‘நீ வேலேரூரு வனை ஹோதாவாகவரித்ததனால் யாகத்தைமுடிக்காதவனுக்கேவ அபூர் வமரகங்டானபிராணியிடமிருந்தும் மரணத்தைஅடைவாய்’ என்று சாபத்தை அடைந்தான். அவருடையசாபத்தால் ஹிரண்யகசிபு மரணத்தை அடைந்தான். பிறகு விஸ்வரூபன் மாதாவின்பக்ஷத்தை விருத்திசெய்துகொண்டு மிகவும்தவமுடையவனுனேன். அவனுடைய விரதங்களைப் பங்கம்செய்வதற்காக இந்திரன் அழுபொருந்திய அதேகாலுப்ஸரஸாகளை ஏவினான். அவர்களைப்பார்த்து அவனுடைய மனமானது கலங்கியது. (அவன்) அந்தஅப்ஸரஸாகளிடம் விரை விள்பற்றுள்ளவனுனேன். அவன் பற்றுள்ளவனுமிருப்பதை அப்ஸரஸாகள் அறிந்து, ‘நாங்கள் வந்தபடி போகிறோம்’ என்று சொன்னார்கள். அப்பொழுது விஸ்வரூபன் அவர்களோக்கி, ‘எங்கேபோகி நீர்கள்? என்னுடன் இருக்கலாம். நன்மையுண்டாகும்’ என்று சொன்னான். அவர்களும் அவனோக்கி, ‘தேவஸ்தீர்களும் அப்ஸரஸாகளுமான நாங்கள் தேவனும் வரமளிப்பவனும் ஸமர்த்தனு மானானின்திரைனே முன் வரித்திருக்கிறோம்’ என்று சொன்னார்கள். பிறகு விஸ்வரூபன் அவர்களோக்கி, ‘இப்பொழுதே இந்திரனும்

தேவர்களும் இல்லாமற்போவார்கள்' என்று சொன்னான்; உடனே மந்திரங்களை ஒபித்தான். அந்தமந்திரங்களாலே திரிசிரஸ் விருத்தி யடைந்தான். ஒருமுகத்தினாலே' எல்லா உலகங்களிலும் விதிப்படி கிரியைசெய்கின்ற வேதியர்களாலே யாகங்களிலே நன்றாக ஹோமம் செய்யப்பட்ட ஸோமத்தையும் ஒருமுகத்தால் அன்னத்தையும் ஒரு முகத்தால் இந்திரனுடன் கூடின தேவர்களையும் பானம் செய்தான். பிறகு இந்திரன், விருத்தியடைகிறவனும் ஸோமபானத்தால் புஷ்டி செய்யப்பட்ட எல்லா அவயவங்களையுமுடையவனுமான அவணைப்பார் த்துத் தேவர்களுடன்) கவலையடைந்தான். இந்திரனைச் சேர்ந்த அந்தத் தேவர்கள் பிரம்மாவை அடைந்தார்கள். அவர்கள் அவரை நோக்கி, 'ஷிர்வஞ்சாலை' எல்லா யாகங்களிலும் நன்றாக ஹோமம் செய்யப்பட்ட ஸோமமானது பானம் செய்யப்படுகிறது. நாங்கள் பாகமில் லாதவர்களானேய. அஸ்ரார்களுடையபகுதி விருத்தியடைகிறது. நாங்கள் குறைந்து போகிறோம். ஆகையால் உடனே எங்களுக்கு கேஷமத்தைச் செய்யவேண்டும்' என்று சொன்னார்கள். அவர்களை நோக்கிப் பிரம்மா, 'பிருகுவம்சத்திலுதித்தத்தீசரிஷியானவர் தவஞ் செய்து கொண்டிருக்கிறார். அவர் சரீரத்தைவிடும்படி அவரிடம் வரத்தைக் கேள்கள். அவருடைய எலும்புகளால் வஜ்ராயுதம் செய்யுங்கள்' என்று சொன்னார். பிறகு தேவர்கள் பகவான் ததீசமகரிஷியானவர் தவம் செய்யகிறவிடம் வந்தார்கள். இந்திரன் முதலான தேவர்கள் அவரை அடைந்து, 'ஓ! பகவானே! கேஷமமா? தவம் இடையூறில்லாமல் நூக்கிறதா?' என்று கேட்டார்கள். ததீசரும் அவர்களை நோக்கி, 'உங்களுக்குநல்வரவா? என்ன செய்யவேண்டும்? சொல்லலாம். எதைச் சொல்லுவீர்களோ அதைச் செய்வேன்' என்று சொன்னார். அவர்கள் அவனுப்பார்த்து, 'உலகத்தின் நன்மைக்காகப் பகவானுன நீர் சரீரத்தை விடவேண்டும்' என்று சொன்னார்கள். இவ்விதம் சொல்லப் பட்டததீசர் 'ஆயிரம் வருஷம் என்னால் இந்திரனுடைய பதமுடையப் படுமானால் சரீரத்தைவிடுவேன்' என்று அவர்களுக்குச் சொன்னார். அப்பொழுது இந்திரன், 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்று சொல்லித் தன் முடைய ஸ்தானத்தைக் கொடுத்து விட்டுத் தபஸியானான். ததீசர் இந்திரனாலும் அவ்வளவுக்கு முன்னமே இந்திரனுடன் கூடின தேவர்கள், 'தேகத்தைவிடுவதற்கு இதுகாலம்' என்று வந்தார்கள். அப்படியே வருத்தமில்லாத மனமுடைய வரும் ஸாக்துக்கங்களில் ஸமமான வரும் மகாயோகியழானததீசரானவர் உடனே புத்தியில் பரமாத்மாவைத்தியானித்துக்கொண்டு சரீரத்தைவிட்டார். இந்த விஷயத்தில்

ததீசர் இந்திரனுனர், (அவருடைய) எலும்புகள்ளால் (வஜ்ராயுதம்) செய்யப்பட்டதென்று சுருதியுமிருக்கிறது. அவருடையபரமத்மாவில்லை ஸமயத்தில் பிரம்மாவானவர் அந்தனை எலும்புகளை டுத்து வஜ்ராயுதத் தைச்செய்தார். பின்கூடுமுடியாததும் அனுகமுடியாததும் பிராம்மண ஞாடையள் எலும்புகளாலுண்டானதும் விஷ்ணுவினால்பிரவேசிக்கப்பட்டதுமான அந்தவஜ்ராயுதத்தால் இந்திரன் விஶ்வரூபனைக்கொன்றுன். 'பஜ்ஞபசவானான் நுடையசிரவைக் கொய்க்கிறேன்' என்று சொல்லிக் கொண்டு தச்சனால் அவனுடையதலையையும் வெட்டி நேண். அதற்குப் பிறகு விஶ்வரூபனுடையசரீரத்தைக்கடைந்து துவக்டாவின்புத்திர ஞாலேஉண்டுபண்ணப்பட்டவனை, விருத்திரனென்கிற் சத்துருவை இந்திரன் கொன்றுன். அநதிரண்டுவிதமானபிரம்மஹத்தியும் உண்டானபொழுது இந்திரன் பயத்தால் தேவாஜ்யததைத்திட்டு மானவரைல் ஜிலத்திலுண்டாகிக் குளிர்ச்சியாயிருக்கிற தாமரைக்கொடி யையும், அடைந்தான். அதிலும் தன் நுடைய சிப்ரவரியத்தின் யோகத்தால் அனுமாத்திரமாகித் தாமரைத்தண்டில் புகுந்தான். பிறகு பிரம்மஹத்தினிமித்தமாக மூவுலகங்களுக்கும்நாதனும் இந்திராணிவல்லபனுமான இந்திரன் ஒளித்தபொழுது ஜகத்து ஏப்ரவனில் லாததாயிற்று. தேவர்களை ரஜஸாம் தமஸாம் வந்தடைந்தன. மஹரிஷிகஞ்சைய மந்திரங்கள் பிரவிருத்திக்கவில்லை. ராச்சிஸர்கள் கிளம்பிவிட்டார்கள். வேதமும் குறைவுபட்டது. இந்திரனில்லாமல் பலாற்றவைகளான உலகங்கள் லேசாக ஆக்ரமிக்கக்கூடியவைகளாயின. பிறகு தேவர்களும் முனிவர்களும் ஆயுவென்கிற அரசனுடைய புத்திரனான நஹாஷனின்பவனைத் தேவராஜ்யத்தில் அபிஷேகம் செய்தார்கள். நகுஷன் நெற்றியில்ஜ்வலிக்கூரவைகளும் எல்லாத் தேஜஸாக்களையும் அபகரிக்கின்றவைகளுமான சிங்றா துஜோதிசாக எால் ஸ்வர்க்கத்தைப் பரிபாவித்துவந்தான். பிறகு உலகங்கள் ஸ்வபாவத்தைஅடைந்தன. கவலையற்றவைகளும் ஸந்தோஷமடைந்தவைகளுமாயின. பிறகு நஹாஷன், 'இந்திராணியைத்தவிர இந்திரனுடையபோக்யவஸ்துக்களெல்லாம் என்னை ஆடைந்தன' என்று சொன்னான். அவன் 'இவ்விதம் சொல்லிவிட்டு இந்திராணியின் ஸமீயம்சென்றுன். பிருஹஸ்பதியின்' கிருகத்திரிசிருப்பவளான் அவனை நோக்கி, 'அழகானவளே! நான் தேவர்களுக்கு இந்திரன். என்னை நீ அடைவாயாக' என்று சொன்னான். அவனை நோக்கி இந்திராணியானவள், 'நீர் இயற்கையாகவேதர்மத்திலன்டுள்ளவுரும்' சந்திரவம்சத்திலுண்டானவருமாயிருக்கிறீர். ஆகையால் பிறங்மனைவியை விரும்புதல்

தகாது' என்று விடைகூறினார். பிறகு நஹாஷன், 'நான் இந்திரனுடைய பதத்திலிருக்கிறேன். நான் இந்திரனுடையாஜ் பதத்தில் சிறந்தவள்ளதுக்களை ஆண்கிறவன். இதில் ஓர் அதர்ம முமில்லை. நீ 'இந்திரனுல் அனுபவிக்கப்பட்டவள்' என்று 'அவனுக்குச்சொன்னான். அவன் அவனைநோக்கி, 'எனக்கு ஒருவிரதம் மூடிவுபெறும்விருக்கிறது; சில்தினங்களுக்குள்ளே அதனுடைய மூடிவில் உம்மை அடைவிலேன்' என்று சொன்னான். இந்திராணி இவ்விதம்சொல்ல அவன் சென்றுவிட்டான். பிறகு இந்திராணி யானவள் துத்தக்சோகநங்களால்வருத்தமுற்றவளாகவும் பதியைப்பார்ப்புதிலாவதுள்ளவளாகவும் நஹாஷனிடமிருந்தும் பயத்தால் பற்றப்பட்டவளாகவும் பிரூஹஸ்பதியிடம் சென்றான். அந்தப்பிரூஹஸ்பதியும் மிக்கவருத்தமுற்றவளான அவனைப் பார்த்தவுடனே தியானம் செய்து பதியின்காரியத்தில் பற்றுள்ளவளாக அறிந்து, 'இந்தவிரதத் தோடு தவத்தைச்செய்து வரத்தை அளிப்பவளான உப்ஸ்ராதியென் கிறதேவியை அழை. அப்பொழுது அவன் உனக்கு இந்திரனைக் காண்பிப்பாள்' என்று சொன்னார். உடனே அவன் பெரிதான நியமத்திலிருந்துகொண்டு வரமளிப்பவளான உபஸராதிதேவியை மந்திரங்களால் அழைத்தாள். அந்தஉபஸ்ராதி சசியின்ஸமீபம் வந்தாள். அவனை நோக்கி, 'இதோ இருக்கிறேன்' என்று சொல்லி, 'நீ அழைத்தபடி வந்துவிட்டேன். உனக்கு என்ன இஷ்டத்தைச்செய்ய வேண்டும்?' என்றும் கேட்டாள். சசி, 'அவனைத் தலையால் வணங்கி, 'ஓ! புகவதி! என்னுடையபர்த்தாவைக் காண்பிக்கக்கடவாய். நீ ஸத்யமாயும் ஸத்துக்களுக்குமாதாவாயும் இருப்பவள்' என்று சொன்னாள். அவன் இவனை மானஸவரஸாக்கு அழைத்துக்கொண்டுபோனார்; அவ்விடத்தில் 'தாமரைத்தன்டிலிருக்கின்ற இந்திரனைக் காண்பித்தாள். அப்பொழுது இந்திரன் இளைத்தவரும் சோர்வடைந்த வரும் தனதுமனைவியுமான அந்தச்சசியைப்பார்த்து, 'ஆ! ஆ! கானை மல்போன்னைத்தீடு (என்னுடைய) பத்னியானவள் துக்கத்தால் வருந்திக்கொண்டு வந்தடைந்தாளென்கிற இந்தத்துக்கம் எனக்குவந்தும்' என்று கவலைகொண்டான். அவனைநோக்கி இந்திரன், 'எவ்விதம் இருக்கிறுய்?' என்று கேட்டான். அவன், 'நஹாஷன் என்னைப் பத்னியாகச்செய்துகொள்வதற்கு அழைக்கிறேன். என்னால் அவனுக்குக் காலமும் குறிக்கப்பட்டிருக்கிறது' என்று சொன்னாள். இந்திரன் அவனுக்கு, 'நீ போ. நுஹாஷனைநோக்கி, 'நீர் ரிஷிகளால் வகிக்கப்பட்ட புதிதானவர்ஹனத்திலேறிவந்து என்னை விவாஹம்

செய்யும்' என்றும், இந்திரனுக்குப் பெரியவெள்ளும் மனத்திற்குப் பிரியமானவெட்டுளும் அவனுலேறப்பட்டவைகளுமான ஶாகணங்களிருக்கின்றன. ஸீர் வேறுவாகனத்தினால் என்னை அடைவதற்கு யோக்கியராகிறீர்' என்றும் 'சொல்' என்று சொன்னான். இவ்விதம் சொல்லப்பட்டு அவன் ஸந்தோஷமடைந்து சென்றிருக்கிறான். இந்திரனும் திரும்பவும் தாமரைத்தண்டினால் சென்றான். பிறகு நகுவின் அந்த இந்திராணிவந்ததைப் பார்த்து, 'நீ எனக்குக்குறிப்பிட்ட அந்தக்காலமானது பூர்ணமாகிவிட்டது' என்று சொன்னான். அவனை நோக்கி இந்திராணி இந்திரன்சொன்னபடி சொன்னான்.<sup>1</sup> அவன் மஹாரிஷிகளால்வகிக்கப்பட்ட வாகனத்திலேறிக்கொண்டு இந்திராணியின்ஸமீபம் சென்றான். அப்பொழுது மித்ரனுக்கும் வருணனுக்கும் கும்பத்தில்பிறந்தவரும் ரிஷிகளில்சிறந்தவருபான அகஸ்தியமுனிவர் நஹாவுலே "அந்தமஹாருமனிவர்கள் அவமதிக்கப்பட்டதைப்பார்த்தார். அது தாங்குவதற்குவருத்தமுள்ளதென்று அனினைத்துத் தாழமும்கிரகிக்க அவனுல் பாதங்களால் பரிசுக்கவும்பட்டார். உடனே அவர் நகுவினை நோக்கி, 'கெட்டகாரியத்தில்முயலுகின்றவனே! பாடி! பூமியில் விழுக்கடவாய். எதுவரை பூமியும் மலைகளுமிருக்குமோ அதுவரை ஸர்பபமாயிருக்கக்கடவாய்' என்று சொன்னார். மகாருமனிவர்சொல்லும் பொழுதே அவன் அந்தவாகனத்திலிருந்தும் விழுந்தான். பிறகு முவலகமும் இந்திரனற்றதாயிற்று. அப்பொழுது தேவர்களும் முனிவர்களும் இந்திரனுக்காகப் பகவானுணவிச்னுவைச் சரணமடைந்தார்கள்.' அவரை நோக்கி, 'ஓ! பகவானே! பிரம்மஹத்தியால்துவமதிக்கப்பட்ட இந்திரனீராக்கவேண்டும்' என்று சொன்னார்கள். அப்பொழுது 'வரத்தையளிப்பவரான அவர் அவர்களை நோக்கி, 'இந்திரன் விச்னுவைத்தேவதையாகவுடைய அசுவமேதயாகத்தைச் செய்யட்டும். அதனால் 'ஸ்வர்க்கஸ்தானத்தை அடைவான்' என்று சொன்னார். பிறகு தேவர்களும் முனிவர்களும் இந்திரனைக்காணுமையால் இந்திராணியை நோக்கி, 'ஓ! ஸீஸாபாக்யவதி!' செல். இந்திரனை அழைத்துவா' என்று சொன்னார்கள். அவள் அந்த ஸரவிசிருக்கிற இந்திரனை, அழைத்தாள். இந்திரனும் அந்தஸ்யாஸிவிருந்து வெளியில்வந்து ஸரஸ்வதீநதியை அடைந்தான்.' பிரகஸ்பதியும் இந்திரனுக்காக அப்ரவமேதமென்கிறமஹாயாகத்தை நடத்தி வரு. அந்தயாகத்தில் கறுப்பும் வெளுப்புமான யாகாப்ரவத்தையிட்டு அதையே 'வாகனமாகச் செய்து பிருஹஸ்பதியானவர் தேவர்களுக்கு

குப்பதியான்இந்திரனே<sup>1</sup> ஸ்வர்க்கஸ்தானத்தை அடையும்படிசெய்தார். பிறகு அந்தத்தீவராஜன் பாவமற்றவனுகித் தேவர்களும் ரிஷிகளும் துதிக்க ஸ்வர்க்கத்திலிருப்பவனுணன். பிரம்மஹத்தியை ஸ்திரீகள் விருக்ஷங்கள் மலைகள் பூமி ஆகிய இவைகள் நான்குஸ்தானங்களிலும் பிரித்துக்கொடுத்தான். அது ஸ்திரீகளிடம் ரஜஸாகவும் விருக்ஷங்களில் பிசினைகவும் மலைகளில் பரஸாகவும் பூமியில் உவராகவுமிருக்கிறது. அவைகள் தொடத்தக்கவைகளால்ல. ஆகையினாலேதான் ஹனி ஸானது லவணமின்றிப் பாகம்செய்யப்படுகின்றது. இவ்விதம் இந்திரன் பிராம்மனர்களுடைய தேஜஸின்பெருமையால் விருத்திசெய்யப்பட்டுச் சூத்துருவதம்செய்து தன்ஸ்தானத்தை அடைவிக்கப்பட்டான். நஹாஷனுடையசாபங்கிவிருத்திக்காகத் தேவர்களும் ரிஷிகளும்பிரார்த்தித்தால் அகஸ்தியர், ‘ஸ்ரீமானுனதர்மாஜன் பிராதாக்களோடு உன்வம்சத்தில் பிறப்பான். அவனுக்குத்தம்பியானபிமீனீரீ கிரகிப்பாய். அப்பொழுது தர்மபுத்திரன் உன்னுடையவினைக்களுக்குவிடைசொல்லி உன்னையும் அவனையும் விடுதல் அடையச்செய்வான்’ என்று சொன்னான். முன் காலத்தில் பரதவாஜமஹரிஷியானவர் ஆகாயகங்கையை அடைந்து ஸ்நானம்செய்தார்; முன்று அடிகளைவக்கிறவரானவில்லை அடிக்கப்பட்டார். (அப்பொழுது) அவர் பரதவாஜராலே அடையாளத்தோடுகூடியகையால் மார்பிலடிக்கப்பட்டு அடையாளத்தோடுகூடியமார்பையுடையவரானார். அக்னி பிருகுமஹரிஷியினைச்சபிக்கப்பட்டு எல்லாவற்றையும்புஜிப்பவனுணன். அதிதியானவர், ‘இதைப்புஜித்துவிட்டுத் தேவர்கள் அஸாரர்களைக் கொல்லுவார்கள்’ என்று தேவர்களுக்கு அன்னத்தைப் பாகம்செய்தாள். புதனுணவன் விரதானுஷ்டானத்தின்முடிவில் அவ்விடம் வந்தான். அதிதியினிடம், ‘பிஶக்ஷி கொடு’ என்று பாசிக்கவும்செய்தான். அப்பொழுது அதிதியானவர், ‘இது முதலில் தேவர்களால் அருந்தத்தக்கது. மற்றவனுல்முந்தி அருந்தத்தக்கதில்லை’ என்றுசொல்லிப் பிஶக்ஷிகளோடுக்கவில்லை. \*உடனே பிஶக்ஷிகாடாததால் கோபங்கோண்டவனும் பிராம்மனைநூழானபுதன், ‘அதிதியின்உத்ரத்தில் பிடை உண்டாகுப்போகிறது’ என்று அவளைச்சபித்தான். அண்டமென்று பெயருள்ள ஸ்ரீமார்யனுடைய இருண்டாவதுஜீன்மத்தில் மாதாவான அதிதியினுடைய<sup>1</sup> அண்டமீனீது பேதிக்கப்பட்டது. <sup>2</sup>மார்த்தாண்ட னென்கிற அந்தஆதித்யன் சிராத்ததேவனுணன். தக்ஷி நூக்கு அறுபது கண்ணிகைகள் இருந்தார்கள். அவர்களில் பதின்மூவரத் தக்ஷின் கஸ்

<sup>1</sup> கருப்பை.

<sup>2</sup> மார்த்தாண்ட + அண்ட = மார்த்தாண்ட.

குகூ

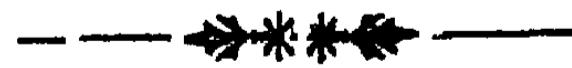
## ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

யபருக்குக் கொடுத்தான்; பதின்மூர்த் தர்ம்ருக்குக் கொடுத்தான்; பதின்மூர் மனுவுக்குக் கொடுத்தான்; இருபத்தெழுவரைச் சந்திர வூக்குக் கொடுத்தான். ஒரேதன்மையுள்ளவர்களும் நகூலத்திரமென் கிறபெயர்கொண்டவர்களுமான அவர்களில் ரோஹிணியிடம் சந்திரன் மிகவும் அதிகமான பீதியுடையவனையிருந்தான். அதனால் மற்ற அந்தப் பத்திரிகள் பொறுமைகளை பிதாவின்ஸீபூமிசென்று, ‘ஓ!’ பகவானே! நாங்கள் ஒரேதன்மையுள்ள பிரபாவழுதையவர்களாயிருக்க, சந்திரன் ரோஹிணியை மிகவும் அதிகமாக விரும்புகிறோன்’ என்று இந்தவிஷயத்தைச் சொன்னார்கள். அவன், ‘ஈடியமானது இவனை அடையட்டும்’ என்றுசொன்னான். தகூரினுடையசாப்ததாலூ ஸோமா ராஜாவுக்கு ஈடியமும் உண்டாயிற்று. ஈடியத்தினால்வியாபிக்கப்பட்ட அவன் தகூரினை அடைந்தான். தகூரினும் அவனைதோக்கி, ‘நீ ஒரு தன்மையாயில்லை’ என்றுசொன்னான். அப்பொழுது ரிஷிகள் சந்திரனைநோக்கி, ‘�டியரோகத்தால் குறைந்துபோகிறோய். மேற்குத்திக்கில் ஸமுத்திரத்தில் ஹிரண்யஸரவேண் இரும்தீர்த்தம் இருக்கின்றது. அவ்விடம்சென்று சரீரத்தை ஸ்நானம்செய்வி’ என்றுசொன்னார்கள். உடனே சந்திரன் சென்றான். அவ்விடத்திலுள்ள ஹிரண்யஸரவீன் தீர்த்தத்தையடைந்து சரீரத்தை முழுகச் செய்தான். ஸ்நானஞ்செய்து தன்னைப் பாவத்திலிருந்தும் விடுவித்துக்கொண்டான். அந்தத்தீர்த்தத்தால் சந்திரன் விசேஷகாந்தியடைந்ததுமுதல் அந்தத் தீர்த்தமானது பிரபாஸதீர்த்தமென்கிறபெயரால் கியாதிபெற்றதாயிற்று. இந்தச்சாபத்தால் இப்பொழுதும் சந்திரன் அமாவராஸ்யையினிடையில் ஈடியத்தை அடைகிறான். பெளர்ணிமையில் மாத்திரம் பூர்த்தியடைந்து மேகரேகைபோல அடையாளமுடைய சரீரத்தைக்காண்பிக்கிறான்; மேகத்திற்குகிகரானவர்ன்ததை அடைந்தான். அவனுடைய முழுல்போன்ற அடையாளமானது நிர்மலமாகிவிட்டது. ஸ்தாலசிரவேண்கிற மகாமுனிவர் மேருவி இடையாசான திக்கின்கோண்தில் தவம்புரிந்தார். அப்பொழுது தவம்செய்கிற அவருடையசரீரத்தை எல்லாக்கந்ததையும் வகிக்கிறவனும் ஈசியுமானவாயு வீசிக் கொண்டு பரிசுத்தான். தவத்தால் தாபத்தையடைந்த சரீரமுடையவரும் இளைத்தவருமான அவர் ஓயுவீசுவதால் மனத்தில் சந்தோஷத்தை அடைந்தார். அவ்விடத்தில் வர்யுவின் வீசுதலால் செய்யப்பட்ட ஸ்தோஷத்தையுடைய அவருக்கு விருக்கிங்கள் புஷ்பசௌபயைக் காண்பித்தனவென்று அவர் அவைகளை, ‘நீங்கள் எல்லாக்கால மும் புஷ்பங்களும் புஷ்பங்களுமுடையவர்களாகமாட்டார்கள்’ என்று

சபித்தாராம்.' முன்காலீத்தில் நாராயணர் உலகங்களின் நன்மைக்கா கட்படபாரமுகிரன்கிற மகரிஷியானார். மேருவில்தவம்செய்கிறவரான அவர் சமுத்திரத்தைஅழைக்க ஆது வரவில்லை. அதனால் கோபமுடை ந்த அவர் தம்முடையசரீரத்தின் உஷ்ணத்தால் ஸ்முத்திரத்தை அசை வற்றஜலமுடையதாகச் செய்தார். வேர்வையின்பெருக்குக்குச்சமா னமாக இந்தஸமுத்திரத்திற்கு வெண்த்தன்மைபையும் உண்டுபண்ணி னார். 'அருந்தத்தகாததசவாய். உன்னுடையஇந்தஜலம் படாராமுக மென்றுபெயருடைய அக்னியினால் பானம்செய்யப்பட்டு அதற்கு மதுரமாகும்' என்றும்சொல்லினார். அப்படிப்பட்டி�ந்தஜலம் ஸ்முத்திரத்திலிருந்தும் இப்பொழுதும்கூடத் தொடர்ந்ததாயிருக்கிற படபாமுகமென்னும்பெயருடைய அக்னியினால் பானம்செய்யப்படுகிறது. உமையானவள் தகூணிடம்கோபத்தால் திரும்பவும் ஹிமவானுக்குப் புத்ரியானார். இமயமலையினுடையபுத்ரியான உமைன்கிறகன்னி கையை ருத்ராவிரும்பினார். பிரகுமஹரிஷியும் ஹிமவானை அடைந்து, 'இந்தக்கண்ணிகையை எனக்குக் கொடு' என்று கேட்டார். அவரைநோக்கி ஹிமவான், 'ருத்திரானவர் என்புத்ரியினால் விரும்பப்பட்ட நாயகராயிருக்கிறார்' என்றுசொன்னான். (அப்பொழுது) பிரகுவானவர் அவனைநோக்கி, 'கண்ணியைவரிப்பதில் விருப்பமுள்ளான் உன்னால் மறுக்கப்பட்டமையால் நீ ரத்தினங்களுக்கு இருப்பிடமாகமாட்டாய்' என்றுசொன்னார். இதுவரையில் இந்த முனிவசனம் நிலைத்திருக்கிறது. ஆகையால் பிராம்மணர்களுடையமஹிதம் இல்லையிருக்கிறது. கஷ்தரியஜாதியும் பிராம்மணர்களுடைய அருளால் சாஸ்வதமும் அழிவற்றுமாயிருக்கிறபூமியைப் பதனியாக அடைந்து அனுபவித்தது. அப்படிப்பட்ட இந்தப்பிரம்மக்ஷத்திரஜாதின் அக்னிலோமஸ்வரூபம். அதனால் இந்தஜகத்துத் தரிக்கப்படுகிறது.

முந்நாற்றைம்பத்திரண்டாவது அத்யாயம்.

போக்ஷதர்மம். (தோடரிச்சி.)



(கிருஷ்ணர் தமீநாமங்களின்ஆரித்தவிசேஷங்களையும் ருத்ராங்கும்நாராயணருக்கும்போர்நான்தையும் அரிஜானனுக்குச் சோல்லியது.)

நாமங்களுடையஅர்த்தவிஸ்தாரத்தைச் சொல்லப்போகிறேன். ஒருமுகமானமனமுடையவனுகக் கேட்கக்கூடவாய். 'ஸ்ரீராமனும்

<sup>1</sup> 'அக்னி' என்பது பழையதானார்.

சந்திரனும் கிரணங்களை நூபெயர்கொண்ட \* என்னுடைய கேசங்களாலே உலகத்தை அடிக்கடி விழிக்கச்செய்கிறவர்களும், தசிக்கச்செய்கிறவர்களுமாகித் தனித்தனி கிளம்புகிறார்கள். போதிப்பதனுலும் தபிக்கச்செய்வதனுலும் உலகத்திற்குச் சந்தோஷமேற்படும். ஓ! பாண்டிபுத்திரனே! அக்னியினுலும் ஸூமனுலும்செய்யப்பட்ட இந்தக்கர்மங்களால் ஈசானும் வரமளிப்பவனும் உல்கங்களை உண்டு பண்ணுகிறவனுமானநான் ஹ்ருஷ்டீக்சனுகிறேன். நான் கிருகங்களில்நடக்கின்றயாகங்களில், ‘இலோபஹாரத’ என்கிறமந்திரத்தினுல்லழகுக்கப்பட்டுப் பாகத்தை ஹரிக்கிறேன்; அதனுலும் என்னுடையநிறம் சிரேஷ்டமான ஹரிதவர்ணமானதனுலும் நான் ‘ஹரி’ என்று கருதப்பட்டேன். ‘தாம்’ என்றால் உலகங்களின்ஸாரம். <sup>1</sup> விசாரிக்கப்பட்டது ரிதம், ஆதலால் (விசாரித்த)உடனே நான் பிராம்மணர்களாலே, ‘ரிததாமா’ என்றுசொல்லப்பட்டேன். முன்காலத்தில் ஜலத்தில்முழுகின்றும் ஜலத்தின்குசையை அடைந்ததுமான (கோவெந்ற) பூமியை (அவிந்தம்) அடைந்தேன். அதனால் நான் தேவர்களால், ‘கோவிந்தன்’ என்னும்சொல்லால் துதிக்கப்பட்டேன். ‘சிபி விஷ்டன்’ என்கிறநாமாவில், ‘சிபி’ என்றால் ரோமங்களில்லாதவன். (அதனால் அவயவமற்றவன். ஆதலால்) அவனால் எல்லாம் (ஆவிஷ்டம்) பிரவேசிக்கப்பட்டதுபற்றி, ‘சிபிவிஷ்டன்’ என்று கருதப்பட்டேன். யாஸ்கரென்கிறமுனிவர் அநேகயாகங்களில் ஜாகாருகராகி, ‘சிபிவிஷ்ட’ என்றுகானக்செய்தார். இந்தக்காரணத்தால் நான் ரகஸ்யமான இந்தநாமத்தைத் தரிக்கிறேன். கம்பிரமான புத்தியையுடையயாஸ்கருனிவர் என்னை, ‘சிபிவிஷ்ட’ என்று துதிசெய்து என்னுடைய அனுக்ரத்தால் பாதாளத்தில்லறந்ததான் நிருக்தமென்கிறகிருந்தத்தை அடைந்தார். எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் கேத்திரஜ்ஞனான் ஒருபொழுதும் ஜனித்தவனுமில்லை; ஜனிக்கிறவனுமில்லை; ஜனிப்பவனுமில்லை. அதனால் அஜனென்றுகருதப்பட்டேன். குந்தியின்புத்திரா! என்னால் அற்பமாகவும் அமங்களமாகவும் ஒருபோதும் முன் சொல்லப்படவில்லை. பிரம்மாவின்புத்திரியானான் னுடையஸரஸ்வதீதேவியானவள் தவ்ருதவள்; உண்மையுள்ளவள். (அப்படிஸுத்யத்தைக்காரத்தவநைதலாலும் பிரத்யக்ஷமானபிருதிவிஅப்புதேயுகிய)<sup>2</sup> ஸத்தும் (அப்ரத்தியக்ஷமானவாயுஆகாயம் ஆகிய) அஸ்த்தும் என்னால் என்னிடத்

<sup>1</sup> ஸத்தியம்.

<sup>2</sup> ‘ஸத் + த்யத் = ‘ஸத்யம்’, என்று, பிரித்துப் பொருள்கூறுவது பழையங்கார.

தில் பிரம்மாவுக்கிருப்பிடமானாடிகமலீதேசத்தில் பிரவேசிக்கச் செய்யப்பட்டதனாலும் என்னை முனிவர்கள் ஸத்யங்க அறிகின் ரூர்கள். நான் ஸத்வகுணத்திலிருந்தும் முன் நழுவாதவன். ஸத்வத்தை என்னால்செய்யப்பட்டதாக அறிவாய்: தனஞ்சய! முன் ஜன்மத்திலுள்ள ஸத்வமீனது, இந்தஜன்மத்திலும் என்னிடமிருக்கும். அதனாலும் ஸத்வகுணத்தால் நிஷ்காமகர்மமுள்ளவனும் களங்க மற்றவனுமாயிருப்பதனாலும் ஸாத்வதமென்கிற பாஞ்சராத்ரசாஸ்தி தத்தாலுண்டானானத்தினால் பிரம்மவித்துக்களால் பார்க்கப்பட்ட வனென்பதனாலும் நான் ஸாத்வதன். ஓ! பார்த்த! அர்ஜான! நான் இரும்பினால்செய்யப்பட்ட பெரியகலப்புக்கொழுவாகிப் பூமியைக் கீற்கிறேன். (அப்படி காஷணம் செய்வதாலும்) என்னுடையவர்னம் கிருஷ்ணமாயுள்ளதனாலும் நான் கிருஷ்ணன். என்னால் அப்புக்களுடன்பூமியும் வாயுவுடன் ஆகாயமும் தேஜஸ்டன்வாயுவும் சேர்க்கப்பட்டன. (அந்தவிஷயத்தில் எனக்குக் குண்டமென்கிற யடங்குதல் வி=இல்லாததால்) நான் வைகுண்டனான். சாந்தமான ப்ரம்மமும் மேலானது. இந்தத்தர்மமும் பரமாகச் சொல்லப்படுகிறது. நான் அவைகளிலிருந்து முன்நழுவாதவன். அந்தக்கர்மத்தினால் நான் அச்சதன். எங்கும்வியாபித்த பிருதிவிஆகாயமிரண்டும் பிரசித்தமானவை. அவைகளைச்சேர்த்துத் தரித்ததினிமித்தம் ருஜாவாய்<sup>1</sup> அதோக்ஷிஜனாகச் சொல்லுகிறார்கள். அப்படிச்சொல்லப்பட்டன என்னை வேதங்களை அறிந்தவர்களும் வேதங்களின் அர்த்தங்களை, விசாரிக்கிறவர்களுமாயிருப்பவர்கள் பிராக்வம்ச(மூன்கிறயாகசாலையின்ஸ்தலவிசேஷ)த்தில் கானம்செய்கிறார்கள். அதனாலும் நான் அதோக்ஷிஜனாகக் கருதப்பட்டேன். ஒரே அபிப்பிராயமாக, ‘பிரபுவானாராய்னரைத்தவிர உலகத்தில் வேறு 3 அதோக்ஷிஜனில்லை’

<sup>1</sup> ‘வி’ என்பதற்கு வாயுவும் தேஜஸம் ஜலமும் பொருள்; ‘கு’ என்பதற்குப் பூமியென்பதை பொருள்; ‘ட’ என்பதற்கு ஆகாயமென்பது பொருள். அவற்றைச்சேர்த்தவர் வைகுண்டர். ‘குண்ட’ என்பதற்குத்திறமையின்மை என்பதும், ‘வி’ என்பதற்கு இல்லை என்பதும் பொருள். அவற்றைச்சேர்ப்பதில்திறமையின்மை இல்லாததால் வைகுண்டர்கள் ஏன்றுமாம்.

<sup>2</sup> ‘அதாக்கீழிருப்பதான பிருதிவீ. அக்=வியாபித்திருப்பதான ஆகாயம். ஸஞ்ஜ்=சேர்த்துத்தரிப்பவன். இதில் ஸங்தியால் கூரம் மறைகிறது. ஸகரம் தூகரமாகிறது.

<sup>3</sup> ‘அ=உலகங்களுக்கு லயஸ்தானம்; தோகு=இருப்பிடம்; ஜ=உற்பத்திகாரணம். உலகைங்களின் லயத்திற்கும் ஸதிதிக்கும் உத்பத்திக்கும்ஸ்தானமானதால், அதோக்ஷஜன்’ என்பது பழையவை.

என்கிறசப்தமானது பரமரிஷிகளாலே சொல்லப்பட்டது.<sup>1</sup> உலகத்தில் அக்னிழ்வாலாருபனை என்னைச் சேர்ந்தகிருதமானது ஸ்ரீபிராணிகளுடைய பிராணன்களைத் தரிக்கின்றது. அதனால் ஜாக்ரதையுள்ளவேத வித்துக்களால் நான், ‘கிருதார்ச்சிஸ்’ என்று சொல்லப்பட்டேன். பித்தமென்றும் சிலேஷ்மமென்றும், வாதமென்றும் பிரஸித்தமான மூன்றுதாதுக்களும் கர்மத்தாலுடன்டானவைகளென்று கருதப்பட்டன. இவை ஸங்காதமென்று சொல்லப்படுகின்றன. இவைகளால் ஐந்துவானது தரிக்கப்படுகிறது. இவைகள் குறைந்தால் குறைவடைகிறது. அதனால் ஆயுர்வேதத்தையறிந்தவர்கள் என்கிற மூன்றுதாதுக்களையுமடைமையால், திரிதாதுவாகச் சொல்லுகின்றார்கள். ஒ! பாரத! ‘வ்ருத்தம்’ என்பது உலகங்களில் நிகண்டுப்தங்களுடைய விவரணத்தில், ‘பூஜ்யமானதர்மம்’ என்று பிரஸித்தமாயிருக்கிறது. என்னை உத்தமமானவிருத்தமாக அறிவாய். கபிளன்றால் வராஹம் என்றும் விருத்தன்றால் ப்ர்ரேஷ்டமென்றும் தர்மம் என்றும் சொல்லப்படுகின்றன. அதனால் கப்பயபரென்னும் ஸ்ருத்திகர்த்தர் என்னை, ‘விருத்தாகடி’ என்று சொன்னார். வேதியர்களும் தேவர்களும் என்னுடைய ஆதியையும் மத்யத்தையும் முடிவையும் ஒருபோதும் அறிகிற தில்லை. (ஆகையால்) ஆதியும் மத்தியமும் முடிவுமற்றவனும் ஈஸ்வரனும் உலகங்களுக்கு ஸாக்ஷியுமானநான் <sup>1</sup> விபுவாகச்சொல்லப்பட்டேன். ஒ! தனிச்சய! சுசியானவைகளும் கேட்பதற்கிணிமீயுள்ளவைகளுமான வார்த்தைகளை நான் இவ்வுலகில் கேட்கின்றேன். பாவங்களைக் (காதாலும்) கேட்கிறதில்லை. அதனால் நான் சுசியாவஸ் (என்றுசொல்லப்படுகிறேன்.) தேவர்களை விருத்தியடையச்செய்கின்றவனைநான் முன்காலத்தில் ஒருகொம்புடைய வராஹமாகி இந்தப் பூமியை எடுத்தேன். அதனால் நான், ‘ஏகப்ரஞ்சன்’ என்று சொல்லப்படுகிறேன். வராஹருபத்தைத்தரித்தவனை நான் அப்படியே இருந்தேன். உயர்ந்தவைகளானதோள், நாவிகை, தெற்றுப்பல் இம் மூன்றையுமடையசரீரத்தினுடையபரிமாணத்தால் நான், ‘தநிககுத்’ என்று பிரஸித்திபெற்றேன். ஞானத்தை, விசரிக்கின்றவர்களால் கபிலவர்ணமான என்னுடையஸ்வரூபமானது, ‘விரிஞ்சன்’ (விசேஷமாகத் தத்துவங்களை லயங்க்கெய்கிறவன்) என்றுசொல்லப்பட்டது. சேதனன்மூலமாய் எல்லாலுலகங்களையும்செய்கின்ற அந்த, ‘விரிஞ்சி’ என்கிற ப்ரம்மாவும் நானே. உறுதியானங்கீசயத்தையடைய ஸாங்கியர்களான ஆசாரியர்கள் வித்தையுபினுடையஸ்வராயமுள்ளவனும்

<sup>1</sup> எங்கும் வியாபித்தவன்.

ஆதித்யமண்டலத்திலிருப்பவனும் ஸநாதினனுமானங்கைக் 'கபில ஞகச் சொல்லுகின்றார்கள். வேதத்தில் துதிக்கப்பெற்றவரும் எப்பொழுதும்யோகிகளால்பூஜிக்கப்படுகிறவரும் விபுவும் காந்தியுள்ள வருமானத்தின்யகர்ப்பரும் நானே. வேதத்தையறிந்தஜனங்கள் இருபத்தோராயிரம் கணக்குள்ள ரிக்குவேதமாக என்கைச் சொல்லுகிறார்கள்; ஆயிரம்சரைகைகளுடன்கூடிய ஸாமாஷகவும் சொல்லுகிறார்கள். என்னை ஆரண்பகமென்கிற உபநிஷத்தில்கானம்செய்கின்றவர்களும் வேதியர்களுமான என்னுடையபக்தர்கள் மிகவும் அரியவர்கள். (தவி ரவும்) நூற்றூருசூக்ககளுள்ளதும் அத்வரியுகாண்டமென்னப்படுவதுயான யஜ்ஞார்வேதத்தில் நான் அந்தயஜ்ஞார்வேதமாக ஸ்மரிக்கப்பட்டேன். அப்படியே அதர்வீவீதத்தை அறிந்தவர்களானவேதியர்கள் கீர்த்துகல்பங்களுள்ளதும் கிருத்தியைகளென்கிற கிரந்தங்களால் விவரணம் செய்யப்பட்டதுமான அதர்வேதமாக என்கைச் சொல்லுகின்றார்கள். சாகைகளுடையபேதங்களும் சாகைகளிலுள்ளகாணங்களும் ஸ்வரமும் வர்ணமும் உச்சாரணமும் ஆகியவஸ்லாம் என்னை செய்யப்பட்டவைகளென்று அறியக்கடவாய். ஓ! பார்த்தனே! வரத்தையளிக்கின்றவரும் அப்ரவசிரமுள்ளவரும்<sup>1</sup> கிரமத்தின்பிரிவையும் அக்ஷரங்களின்பிரிவையும் அறிந்தவரும் வடகோணத்திலிருப்பவருமான அவர் நானே. <sup>2</sup>வாமதேவராலுபதேசிக்கப்பட்ட மார்க்கத்தை யுடையவிரும் மஹாத்மாவுமான பாஞ்சாலமுனிவரால் என்னுடைய அனுக்ரத்தால் அனுதியான அந்தப்பூதத்தினிடமிருந்தும் கிழமானது அடையப்பட்டது. பாப்ரவ்யகோத்திரத்தில்பிறந்ததுவர் முதலில் கிரமத்தின்கரையை அடைந்தவராகவிளங்கினார். பிறகு <sup>3</sup>காலவரென்வர் நாராயணரிடமிருந்து வரத்தையடைந்து திறந்ததான்யோகத்துதயும்பெற்றுக் கிரமத்தைஉடன்டுபண்ணி வேதசிகைக்கையையும் உண்டுபண்ணிக் கிரமத்தின்கரையை அடைந்தவரானார். பிறகு <sup>4</sup>புண்டரீக்னெண்பவனும் பிரதாபமுடையபிரம்மதத்தனென்கிற ஆரசனும் ஜனனமரணங்களாலும்போன்றானதுக்கத்தை அடிக்கடிநினைத்துநினைத்து <sup>5</sup> ஏழுண்மங்களில் முக்கியஜன்மத்தையடைந்து யோகஸம்பத்தை

<sup>1</sup> 'இரண்டுபத்தைச்சொல்லித் திரும்பவும் முந்தியபத்தைவிட்டுப் பின்தியபத்தூடன் அடுத்தபத்தைச்சீர்த்துச் சொல்லவது.

<sup>2</sup> வேறுபாடம்.

[ப்பில் தெரிகிறது.

<sup>3</sup> 'காலவருக்குப் பாப்ரவ்யகோத்திரம்' என்று இங்கிலிங்மொழிபெயர்

<sup>4</sup> 'கண்டரீகன்' என்பது வேறுபாடம்.

<sup>5</sup> 'எழுண்மத்திலுள்ள ஜனனமரணதுக்கங்களை அடிக்கடி நினைத்துநினைத்து' என்பது பழையவறை.

யடைந்தார்கள். ஓ! பார்த்தனே! முன்காலத்தில் நான் ஒருகாரணத் திற்காகத் தர்மருக்குப் பிரவித்தனுணபுத்திரனுடேன். ஓ! கெளவூர் ரேஷ்டு! அதனால் நான் தர்மஜனாக்கருதப்பட்டேன். முன்காலத்தில் நரநாராயணர்கள் அழிவற்றதர்மமயமான வாக்னத்திலேறிக் கொண்டு கந்தமாதனமென்கிற பர்வதத்திலே நஸ்புரிந்தார்கள். அந்த ஸமயத்தில் தக்ஷனுடையயாகமானது நடந்தது. ஓ! பாரத! தக்ஷன் ருத்ரருக்குப் பாகத்தை அழைக்கவில்லை. அப்பொழுது தத்சியின் வசனத்தால்(ருத்ரர்)தக்ஷயஜ்ஞத்தை அழித்தார்; கோபத்தால் அடிக்கடி ஜ்வலிக்கிறக்குலத்தை ஏவினார். அந்தச்சுல்மானது விழ்தாரமான தக்ஷனுடையயாகத்தைச் சாம்பலாகச்செய்துவிட்டுப் பதரிகாப்ரமத் திலிருக்கிறங்களுடையஸ்மீபத்தில் வேகமாகவந்தது. 'ஓ! பார்த்த! (அது) மிக்கவேகத்துடன் நாராயணருடையமர்பில்விழுந்தது. அப்பொழுது நாராயணருடையகேசங்கள் அந்தச்சுலத்தின்தேஜஸால் வியாபிக்கப்பட்டு <sup>1</sup> முஞ்சத்தின்கிறமுடையவைகளாயின. அதனால் நான் முஞ்சகேசமுள்ளவன். அந்தச்சுலமும் மஹாத்மாவானநாராயணரால் ஹாங்காரத்தால் விலக்கப்பட்டது. நாராயணரால் திருப்பப்பட்டது சங்கரருடைய கரத்தை அடைந்தது. பிறகு ருத்ரர்தவமுள்ளவர்களன அந்தரிஷ்களிடம் ஒடினார். அப்பொழுது எல்லாஸ்வருபமுமான அந்த நாராயணர் மிகவும்படபடப்படைய இவரைக் கையால் கழுத்தில் பிடித்தார். அதனால் அவருக்கு (கீரியகண்டமுடையவரென்கிற) சிதிகண்டத்தன்மை உண்டாயிற்று. பிறகு ருத்திரரை அடிப்பதற்காக நரர் தப்பத்தின் உட்குச்சியை எடுத்து மந்திரங்களோடு விரைவாகச் சேர்த்தார். அது பெரியகோடாவீ ஆயிற்று. அப்பொழுது அந்தநராயால் வேகமாய்ஏறியப்பட அது முறிந்துவிட்டது. பரசமுறிந்த அந்தக்காரணத்தால் நான், 'கண்டபரசு' என்று கருதப்பட்டேன். ருத்திரருக்கு உச்சேஷணமென்கிற பாகத்தைத் திரும்பவும் அளித்தார்கள். இந்தவிஷயத்தில் சுருதியு மிருங்கிறது. வேதங்களால் திரும்பவும், 'அப்படியே ருத்ரானவர் <sup>2</sup> உச்சேஷணபாகத்தையுடையவர். எல்லாராலும் அடையமுடியாத ஸ்வருபத்தையுடைய உச்சேஷணபாகத்தால் உச்சேஷணகாலத்தில் அவருக்கு ஹோமம் செய்யவேண்டும்' என்றுசொல்லப்பட்டார்' என்றுசொன்னார்.

அர்ஜுனன், 'ஓ! விருஷ்ணிகுலத்திலுதித்தவரே! அப்பொழுது மூவுலகங்களையும்நாசம்செய்கின்ற அந்தயுத்தத்தில் யார் ஜயத்

<sup>1</sup> தர்ப்பை.

<sup>2</sup> மிகுந்தபாகம்.

தை அடைந்தார்? ஒ! ஜினுர்த்தனரே! இதை எனக்குச் சொல்லும்' என்றுவினவு, பூர்க்கிருஷ்ணபகவான் சொல்லத்தொடங்கினார். 'மிகுந்த முயற்சியுள்ளவர்களும் ருத்திராயணருபர்களுமான் அவர்களுடையதுத்தத்தில் எல்லால்லகங்களும் முழுமையும் அப்பொழுது விரைவில் வருத்தத்தையளிடந்தன். அக்னியானவன் யாகங்களில் சுத்தமும் நன்றாக ஆற்றாதிசெய்யப்பட்டதுமான ஹவிஸைகி கிரகிக்க வில்லை. ஆத்யபாவனையுள்ளரிஷிகளுக்கு வேதங்கள் தோன்றவில்லை. அப்பொழுது ரஜஸாம் தமஸாமே தேவர்களையடைந்தன. பூமியானது மிகவுக்கவித்தது. ஆகாயம் பிளந்தது. (ஸ்ரீரங்முதலான) நீதஜூஸ்கள் விளக்கவில்லை. பிரம்மாவும், ஆஸனத்திலிருந்து நழுவி னார். கடலும் வற்றிற்று. இமய்மலையும் சிதறிற்று. ஒ! பாண்டு புத்திர! இவ்விதம் நிமித்தங்களுண்டானபொழுது பிரம்மாவானவர் தேவகணங்களாலும் மஹாத்மாக்களானரிஷிகளாலும் சூழப்பெற்று யுத்தம் நடக்கின்ற இடத்தை விரைவில் அடைந்தார்.<sup>1</sup> விழவஹார விஷயத்தைஅடைந்தவரான அந்தநான்முகர் அஞ்சலியைச்செப்பு கூகாண்டு ருத்ரரோக்கி, 'ஓ! விஸ்வேசரே! உலகங்களுக்கு மங்களமுண்டாகட்டும். உலகத்தினுடையநன்மையில் விநூப்பத்தால் ஆயுதங்களை விட்டுவிடும். அக்ஷீரமும் அவ்யக்தமும் நியந்தாவும் உலகத்தைப்படைப்பதும் சலனமற்றதும் கர்த்தாவும் த்வங்த்வமற்றதும் கர்த்தாவன்றென்று சொல்லப்படுவதும் வயக்தமாயிருக்குந்தன் மையைஅடைந்ததுமான ப்ரம்மத்தினுடைய சுபமானார் அம்சமானது ஈர்மருடையகுலத்தை வகிக்கிறவர்களும் தேவஸ்ரேஷ்டர்களும் பெரியதவ்தோடுகூடினவர்களும் பெரிய வீரதமுள்ளவர்களுமான நரநாராயணர்களாக அவதரித்திருக்கிறது. ஒருக்காரணத்தினிமித்தம் நான் அவருடையஅருளால் உண்டானேன். சீயா! ஸநாதனரான சீரும் முன்ஸ்ருஷ்டியில் அவருடையக்ரோதத்தில் உண்டானவர். ஒ! வரத்தையளிப்பவனே! என்னேடும் தேவர்களோடும் மஹரிஷிகளோடும் சீக்கிரமாக அவருக்கு அருள்வரச்செய்யும். உலகங்களுக்குச் சாந்தியானது உண்டாகட்டும். தாமஸிக்கவேண்டாம்' என்று சொன்னார். இவ்விதம் பிரம்மாவினால்சொல்லப்பட்ட ருத்ரர் கோபாக்னியைவிலக்கினிட்டு உடனே தேவரும் பிரபுவுமான நார்யணரை அருள்ளவராகச்செய்தார்;<sup>2</sup> ஆதியாயிருப்பவரும் வரிக்கத்தக்கவரும்

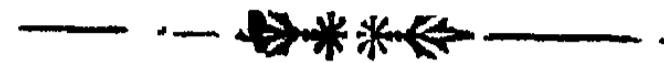
<sup>1</sup> வேறுபாடம்.

<sup>2</sup> 'நிருக்தங்களால்மாத்திரம் அறியத்தக்கவரான' என்பது இங்கிலிஷ் மொழிபெயர்ப்பு.

வரத்தையளிப்பவருமான ஹரியைச்சரணமாகவுமடைந்தார். அப்பொழுது உடனே வரத்தையளிப்பவரும் தேவரும் குரோத்ததஜயித் தவரும் இந்திரியங்களை ஜயித்தவருமான ஹரியானவர் அவ்விடத்தில் ருத்தீரரூடன் சேர்ந்து பரீதியடைந்தவரானார். ரிஷிகளாலும் பிரம்மானினாலும் தேவர்களாலும் மிகவும் பூஜிக்கப்பட்டு உலகத்திற்குப்பிரபுவான அந்தஹரியானவர் தேவரீன ஈசானரோக்கி, ‘என்ன உம்மை அறிகிறோலே அவன் என்னை அறிகிறேன். எவன் உம்மை அனுஸரிக்கிறோலே அவன் என்னை அனுஸரிக்கிறேன். நம்மிருவருக்கும் சிறிதும் பேதமில்லை. உமக்கு வேறுவிதமானபுத்து உண்டாக வேண்டாம். இதுமுதல் எனக்குச் சூலத்தாலுண்டான இந்தஅடையாளமானது ஸ்ரீவத்ஸமாகக்கடவுத்து. என்னுடையகரீத்தால் அடையாளம்செய்யப்பட்டதீரும் ஸ்ரீகண்டராவீர்’ என்றுசொன்னார். அப்பொழுது, இவ்விதம் ருத்ரரூம் நாராயணரூம் ஒருவருக்கொருவர் அடையாளத்தை உண்டுபண்ணிக்கொண்டார்கள். நரநாராயணரிஷிகள் சேர்ந்து ருத்ரரூடன் நிகரற்றஸ்தீகத்தையும்செய்து தேவர்களை அனுப்பிவிட்டு ஜாகரூகர்களாகித் தவத்தைச் செய்தார்கள். ஓ! பார்த்தனே! இவ்விதம் யுத்தத்தில் நாராயணரூடையஜயமானது உனக்குச் சொல்லப்பட்டது. ஓ! பாரத! ரகஸ்யமானநாமங்களும் விளக்கமாகச் சொல்லப்பட்டன. சொல்லப்பட்ட அவைகள் இவ்வுலகில் ரிஷிகளால் சொல்லப்பட்டவைகள். ஓ! குந்தீபுத்திரனே! இவ்விதம் நான் அநேகவிதமானரூபங்களுடன் பூமியிலும் பிரம்மலோகத்திலும் அனுதியானகோலோகத்திலும் ஸஞ்சரிக்கின்றேன். என்னால் நீ யுத்தத்தில் ரக்ஷிக்கப்பெற்றுப் பெரியஜயத்தை அடைந்தாய். இப்பொழுது யுத்தம்நடக்கையில் உனக்குமுன்னேபோகின்றவரைத் தேவதீவரும் ஜடாதாரியமானருத்திராக அறி. குரோதத்திலுண்டானமூயால் அவரை என்னால் உனக்குமுன்னே காலங்கச் செய்யப்பட்டார். முன் அவரால் கொல்லப்பட்டவர்களானசத்துருக்க்களை நீ கொன்றாய். அறிபுவரிதானபிரபாவழுமடையவரும் தேவர்களுக்கெல்லாம்தேவரும் உமாபதியும் உலங்களுக்கீசரும் பாவங்களை ஹரிப்பவரும் நாசமற்றவருமான ஆந்தத்தேவரை நீ பரிசுத்தனைகி ‘வணங்கக்கடவாய். ஓ! தனஞ்சய! அவர் கோபத்தாலுண்டானவரைன்று’ முன், யலமுறை உனக்குச் சொல்லியிருக்கிறேன். அங்குமடையபெருமையையும் நீ முன்னமே கேட்டிருக்கிறேய்’ என்றுசொன்னார்” என்றார்.

முந்நாற்றைம்பத்துமுன்றுவீதி அத்யாயம்.

மோக்ஷதர்மும் (தோடர்ச்சி.)



(நாரதீ ஸ்வேதத்வீபத்தீவீருந்துதிரும்பிப் பதரிகாஸ்ரமம் வந்ததும் அங்கு நரநாராயணருடன் ஸம்பாஷித்ததும்.)

சௌனகர், ‘ஓ! ஸுருதிபுத்திரரே! எல்லாமுனிவர்களும் கேட்டு மிக்க ஆச்சரியத்தைப்படைந்த மிகப்பெரியகதையை நீர் விரிவாகச்சொன்னீர். ஓ!, ஸுருதிபுத்தரரே! எல்லா ஆஸ்ரமங்களின் அனுஷ்டானமும் எல்லா த்தீர்த்தங்களிலும் ஸ்நானமும் நாராயணருடைய கதையானதுப்யனளிப்பதுபோலீ பயணிக்கிறதில்லை. நாராயண ரைப்பற்றியதும் பரிசுத்தமும் எல்லாப்பாவங்களிலிருந்தும் விடுவிப்பதுமான இந்தக்கதையை ஆதிமுதல்கீட்டுப் பரிசுத்தமான அங்கங்களுடையவர்களாலேனும். தேவரும் எல்லா உலகங்களாலும் நமஸ்கரிக்கப்பட்டவருமானபகவான் பிரம்மாமுதலான எல்லாத்தேவர்களாலும் மற்றமஹரிஷிகளாலும் பார்க்கமுடியாதவர். ஓ! ஸுருதிபுத்திரரே! (அப்படியிருக்க) நாரதரானவர் தேவரும் ஹரியுமானநாராயண ரைப் பார்த்தாரென்பது அந்தத்தேவருடையஸம்மதத்தாலென்பது நிச்சயம். நாரதரானவர் அநிருத்தசரீரத்திலிருக்கிறஜகந்நாதரைப் பார்த்தாரென்பதற்கும் தேவர்களிற்கிறந்தவர்களான நரநாராயணர்களைப்பார்ப்பதற்குத் திரும்பச்சென்றுரென்பதற்கும் என்னகாரணம்? “ஆதை எனக்குச்சொல்லும்” என்றுகேட்க, ஸுருதிபுத்திரர் சொல்லத்தொடங்கினார்.

‘ஓ! சௌனகரே! பரிக்கித்தின்குமாரர்ன ஜனீமஜயருடைய அந்தயாகம் நடந்துவிரும்பொழுது விதிப்படிசெய்யப்பட்டகர்மாக்களுடையமத்யங்களில் அரசர்களில் சிறந்தவரானஜனமேஜயர் தேவதங்களுக்குநிதியும் ஷமர்த்தரும் தமது பிதாமஹருக்குப்பிதாமஹரும் கிருஷ்ணத்வெபாயணரென்றுபெயருள்ளவருமான வ்யாஸமுனிவரை நோக்கி, ‘சுவேதத்வீபத்திலிருந்தும் திரும்பினவரும் பகவானுடைய வாக்கியுத்தைத்தியானம்செய்யப்பவரும் தேவரிஷியுமானநாரதரால் இதற்குமேல் ஏன்னசெய்யப்பட்டது? அவர் யதரிகாஸ்ரமம் வந்து அந்தமுனிவர்களையும் அடைந்து எவ்வளவுகாலம் வசித்தார்? எந்தக்கதையைக்கேட்டார்? ஓ! தவங்களுக்குநிதியான பிராம்மணரே! வகைக்கணக்குள்ள, விரிவானபூரதமென்றும் இதிஹாஸத்திலிருந்தும் மிகவும்ஹத்தமமான ஞானக்கிரஸமுத்திரத்தைப் புத்தியாகிற

மத்தால் கடைந்து தயிரிலிருந்து வெண்ணெய்பொலவும் மலயாசலத் திலிருந்து சந்தனம்போலவும் வேதங்களிலிருந்து பூபநிஷத்துப் போலவும் ஓஷ்டிகளிலிருந்து அமிருதம்போலவும் கீக்கப்பட்டதும் நாராயணருடைய சரித்திரத்தைப்பற்றியதுமான இந்திக்கதாமிருதமானது உம்மால் சொல்லப்பட்டது. பகவாதும் தேவருமான அந்தசர் எல்லாப்பொனிகளுக்கும் ஆத்மாவர்னவர். ஓ! பிராம்மணசிரேஷ்டரே! எதில் கல்பத்தின்முடிவில் பிரம்மாமுதலான் எல்லாத்தேவர்களும் ரிஷிகளும் கந்தர்வர்களும் சாசரமான எல்லாஉலகமும் பிரவேசிக்கின்றனவோ அந்தநாராயணருபமான தேஷ்மானது பார்க்கமுடியாததாயுள்ளது. அதைக்காட்டிலும் இவ்விடத்திலும் ஸ்வர்க்கத்திலும் பரிசுத்தமும் மேலானதுமான வஸ்துஇல்லையென்று நினைக்கிறேன். எல்லா ஆப்ரமங்களின் அனுஷ்டானமும் எல்லாத்தீர்த்தங்களிலும் ஸ்நானமும் நாராயணருடைய கதைபோலப் பயனை அளிக்கிறதில்லை. எல்லாவற்றிற்கும் ஈஸ்வரான ஹரியிலுடையதும் இம்மையில் எல்லாப்பாவங்களையும் நாசம்செய்கின்றது மான இந்தச்சரித்திரத்தை ஆதிமுதல்கேட்டு இப்பொழுது எல்லாவிதத்தாலும் பரிசுத்தர்களாலேனும். வாஸ்தேவரை ஸஹாயமாக்க கொண்டு உத்தமமானஜயத்தைஅடைந்தவரும் எனக்குப்பிரசிதாமஹருமானதனஞ்சயர் அந்தயுத்தத்தில் செய்தது ஆச்சரியமன்று. ஏனென்றால், மூவுலகங்களுக்கும் நாயகரான அந்தவிஷ்ணுவானவர் ஸஹாயத்தைச்செய்கின்ற ஸகாவானமையால் இவருக்கு முன்றுலகங்களிலும் அடையமுடியாதது ஒன்றுமில்லையென்று நினைக்கிறேன். ஓ! பிராம்மணரே! என்னுடைய முன்னோர்களுடைய நன்மைக்கும் ஸ்ரேயஸ்ரக்கும் ஜனூர்த்தனரே துணியாயிருந்தமையால் அவர்களே சிறந்தவர்கள். அவர்கள் உலகங்களால்பூஜி க்கப்பட்டவரும் தவத்தாலும் பார்க்கமுடியாதவரும் பூநிவத்ஸம்னஞ்சிற மறுவை அடையாளமாகவுடையவருமான பகவானை நேரில்பார்த்தார்கள். ஜலத்தில்சயனித்தவரும் ஜனனமற்றவரும் வியாபகரும் தேவருமான ஹரியைப்பார்த்த பிரம்மபுத்திரரான அந்தநாரதர் அவர்களைக் காட்டிலும் மிகவும் சிறந்தவர். ஸ்ரேவதத்வீபம்சென்று ஹரியை நேரில் தரிசித்தவரும் நாசமற்றவருமான அந்தநாரதமூனிஷரை அல்பதேஜஸ்ரடையவராக நான் நினைக்கவில்லை. அப்பொழுது அநிருத்தசரீரத்திலிருக்கிறதேவரை நாரதர் தரிசித்தது தேவருடையஅருளைப் பற்றியதென்பது வெளிப்படை. திரும்பவும் நாரதர் நரநாராயணர்களைப் பார்ப்பதற்குப் பதரிகாவனத்திலுள்ள ஆப்ரமத்தையடைந்தா

ரென்பது என்னகாரணம்? ஸ்வேதத்வீபத்திலிருந்து திரும்பினவரும் பிரம்மபுத்ரரூபான நாரதர் பதரிகாஸ்ரமம்வந்து அந்தரிஷ்டிகளையும் டைந்து 'எவ்வளவுகாலம் வளித்தார்?' என்னகேள்விகளைக் கேட்டார்? பெரியமாத்மாவான அந்தமுனிவர் ஸ்வேதத்வீபத்திலிருந்து திரும்பிவந்தபோது மஹாத்மாக்களான நரநாராயணமுனிவர்கள் என்ன சொன்னார்கள்? அவற்றையில்லாம் உள்ளபடினங்க்குச் சொல்லக்கடவீர்' என்றுகேட்டார். அப்பொழுது வ்யாஸர் அவருடையஅந்தவார்த்தையைக்கேட்டு ஸமீபத்திலிருக்கிற வைசப்பாயனரென்கிறகிஷ்யருக்கு, 'என்னிடமிருந்து நீ கேட்டல்லாவற்றையும் இவனுக்குச் சொல்ல' என்று ஆஜ்ஞாநசெய்தார். வேதியர்களில்சிறந்தவரான அவரும் குருவினுடைய வசனத்தைஅங்கீகரித்து அப்பொழுதே புராதனமானசரித்திரத்தையெல்லாம் (அவருக்குச்)சொல்லத்தொடங்கினார்.

"எவருடைய அனுக்ரஹத்தால் நாராயணருடையஇந்தக்கதையைச் சொல்லப்போகிறேனே பகவானும் அளவற்றதேஜஸ்டையவருமான அந்தவ்யாஸருக்கு நமஸ்காரம். ஓ! அரசரே! பெரிதான ஸ்வேதத்வீபத்தையடைந்து விகாரமற்றவரானஹரியையும் பார்த்து விட்டுத் திரும்பினவரானநாரதர் பரமாத்மாவினால் சொல்லப்பட்ட அழியவிஷயத்தை மனத்தால்வறி துக்கொண்டு விரைவாக மேருவையடைந்தார். ஓ! அரசரே! தூரமானவழிசென்று திரும்பவும் கேஷமத்துடன்கூடினவராக இவ்விடம்வந்தமையால் பிறகு இவருக்கு முன்து தில் பெரிதானபயமுண்டாயிற்று. பிறகு மேருவிலிருந்தும் கந்தமாத்தணபர்வதத்தைக்குறித்துப் புறப்பட்டார். ஆகாயத்திலிருந்தும் வேகமாகப்புதரிகாவனத்தில் குதித்தார். பிறகு அவர் தேவர்களும் ஸநாதனர்தனாம் விஷிகளில்சிறந்தவர்களும் பெரிதானதவத்தை அனுஷ்டிக்கின்றவர்களும் ஆத்மநிஷ்டையுடையவர்களும் பெரியவிரதங்களையுடையவர்களும் உலகங்களையெல்லாம்பிரகாசிக்கச்செய்கிற ஸ்டிரீயனைக்காட்டிலும் அதிகமானதேஜஸ்டன்னவர்களும் பிரீவத்ஸ்மீன்கிறமறுவையுடையவர்களும் பூஜிக்கத்தக்கவர்களும் ஜடாமண்டலதாரிகளும் ஹம்ஸம்போன்றரேகைகளுள்ள புஜங்களுடையவர்களும் பாதங்களில் சக்ரரோதையையுடையாளமுடையவர்களும் விசாலமானமார்பையுடையவர்களும் சீண்டபுஜங்களுடையவர்களும் நான்குகைகளுடையவர்களும் அறுபதுபற்களுடையவர்களும் எட்டுத்தெற்றுப் பற்களுடையவர்களும் மேகக்கூட்டத்திற்கு நிகரானவிழியுடையவர்களும் அழகானமுகமுடையவர்களும் விசாலமானநெற்றியுடையவர்

களும் அழகானபுருவமும்' கபோலமும் நாவிகையுடையவர்களும் மான நானாராயணர்களைக் கண்டார். அந்தத்தே.

கள் குடைக்குதிகராயிருந்தன. இவ்விதலக்ஷணமுள்ளவர்களும் மகாபுருஷர்களை நுபெயர்ப்பெற்றவர்களுமான அவர்களை நோதர்பார்த்துச் சந்தோஷமுடையவரானார். பிறகு அவரும் 'அவர்களால் நன்றாகப் பூஜிக்கப்பட்டவரும், 'நல்வரவா' என்றுசொல்லி கேள்வம்விசரிக் கப்பட்டவருமாகி அந்தப்புருஷர்சேஷ்டர்களைப்பார்த்து, 'இந்தரிஷி ஸ்ரேஷ்டர்கள் ஸ்ரேவத்தவீபத்தில் என்னுல் பார்க்கப்பட்டவர்களும் எல்லாப்பிராணிகளாலும்நமஸ்கரிக்கப்பட்டவர்களுமான, ஸபையோர்களைப்போலவீ இருக்கிறார்கள்' என்று உள்ளத்தில் நிரீத்தார்; இவ்விதம் அந்தநாரதர் மனத்தினேல்சிந்தித்துப் பிரதக்ஷிணமும்செய்து அங்கு தர்ப்பத்தாலானதும் சுதநமுமான பிடத்தில் உட்கார்ந்தார். பிறகு தவங்களுக்கும் தேஜஸ்களுக்கும் யசஸ்களுக்குமிருப்பிடமும் சாந்திதரைந்திகளையுடையவர்களுமான அந்தரிஷிகள் மூன் பகற்கடனைப்படித்துவிட்டுப் பிறகு ஸாவதானத்துடன் பாத்யத்தாலும் அர்க்கியத்தாலும் நாரதரைப் பூஜித்தார்கள். அரசரே! அதிதிபூஜையையும் ஆன்னிகங்களையும்செய்து அவ்விருவர்களும் பிடங்களிலிருந்தார்கள். அவ்விடத்தில் (நாரதரும்நானாராயணர்களுமாகிய) அவர்கள் உட்கார்ந்திருக்கையில் அந்தத்தேசமானது ஆஜ்யத்தின்ஆஹாதியால் பெரியஜ்வாலையுடைய அக்கினிகளாலே யாகசாலைவிளீங்குவது போல விளங்கிறது. பிறகு அவ்விடத்தில் நாராயணரானவர் ஸாகமாகல்டக்ராந்திருப்பவரும் ஸ்ரமம்நீங்கினவரும் அதிதிபூஜைசெய்யப் பெற்றவரும் ஸாகத்துடனிருப்பவருமான நாரதரைநோக்கி, 'இப்பொழுது உம்மாலே 'ஸ்ரேவத்தவீபத்தில் பகவானும் ஸாதனரும் எங்களிருவருக்கும்பரமகாரணருமான அந்தப்பெரமாத்மீர காணப்பட்டாரா?' என்றுகேட்டார். நாரதர், 'என்னுல் விஸ்வலநுபத்தைத் தரிக்கிறவரும் விகாரமற்றவரும் ஸ்ரீமானுமானபுருஷர் பார்க்கப்பட்டார். எல்லால் கங்களும் ரிஷிகளும் தேவர்களும் அவரிடமிருக்கிறார்கள். ஸாதனர்களானாலங்களைப்பார்த்து இப்பொழுதும் அவரைப் பார்க்கிறேன்.' அவ்யக்தமானநூபத்தைத்தரிக்கிற அந்தஹ்ரிபானவர் எந்தலக்ஷணங்களுடனிருக்கிறாரோ வ்யக்தஸூபத்தைத்தளித்தின்ற நீங்களும் அந்தலக்ஷணங்களுடனிருக்கிறீர்கள். நீங்கள் அவ்விடத்தில் என்னுலே அந்தத்தேவருக்குப் பக்கத்தில் பார்க்கப்பட்டார்கள். இப்பொழுதுதான் பரமாத்மாவினால் அனுப்பப்பட்டு இங்கே வந்தேன். மூவுலகங்களிலும் தேஜஸ்வினாலும் யசஸ்வினாலும் ஸ்ரீயினாலும் தர்ம,

ருடைய புந்ர்களாணுங்களைத்தனிர ஜேறுயார் அவருக்கொப்பாவார்? அவரால் எனக்குத் தர்மமுழுதும் சொல்லப்பட்டது. கேஷ்டர் ஜ்ஞரென்றுபீயருடையவரும் சொல்லப்பட்டார். ‘இவ்வுலகில் இனி உண்டாகப்போகின்ற அவதாரங்களும் சொல்லப்பட்டன. அவ்விடத் தில் வெளுப்புவர்ணமுடையவர்களும் ஐந்து இந்திரியங்களுடைய செய்கையுமில்லாதவர்களும் ஞானிகளுமான் புருஷர்களிருக்கின்றார்கள். அவர்களெல்லாரும் புருஷோத்தமரிடம் பக்தியுள்ளவர்கள். அவர்கள் எப்பொழுதும் தேவரைப் பூஜிக்கின்றனர். அவரும் அவர்களுடன்கூட விளையாடுகிறார். பரமாத்மாவும் பிராம்மணர்களிடம் பிரியமுள்ளவருமானபகவான் பக்தர்களிடம் அன்புள்ளவரன்றே? பாகவதர்களிடம் பிரியமுள்ளவரும் எல்லாவற்றையும் பூஜிக்கிறவரும் எங்கும் நிறைந்தவரும் தேவரும் வகுமிக்குப்பதியும் பக்தர்களிடமன் புள்ளவருமான அவர் எப்பொழுதும் பூஜிக்கப்பட்டு ஸந்தோஷிக்கின்றார். ஸ்வேதத்தீபத்திற்குமேற்பட்டவரும் தேஜஸென்றுமிகவும் கியாதிபெற்றவரும் ஸ்வப்பிரகாசததால்வீளங்கும்படிசெய்யப்பட்டவரும் பெரிதானபுகழ்பெற்றவரும் மிகுந்தபலமும் காந்தியுமுடையவருமான அந்தப்பரமாத்மாவே தவத்துடன் கர்த்தாவும் உபாதானகாரணமும் கார்யமும் நிமித்தமும் ஆஜ்ஞாயைவிதிப்பவரும் தத்வமுமாக இருக்கிறார். ஆத்மத்தியானத்தையுடைய அவரால் மூன்றுலகங்களுக்கும் கேஷ்டமுண்டாயிற்று. சுபமான இநதச்சாந்தபுத்தியினுலே அவர் ஆத்மநிவீடையுடன்கூடினவிரதத்தை அடைந்தார். தேவர்களுக்கீசான பகவான் அனுஷ்டிக்காறிதானதவம் செய்கையில் அவ்விடத்தில் ஸ்ரீராமன் வெப்பத்தைச் செய்கிறதில்லை. சந்திரன் விளங்குகிறதில்லை. வாயு வீசுகிறதில்லை. உலகங்களுக்குக் கார்த்தாவான அந்தத்தேவர் ஸ்ரீமியில் ஸ்ட்டு அங்குலாயரமுள்ளவேதியிலிருந்து ஒருபாதத்தால்நிற்கிறவரும் மேலேதூக்கப்பட்டகைதளையுடையவரும் வடக்குமுகமானவரும் ஆங்கங்களோடுகூடியவேதங்களீ ஆவிருத்திசெய்பவருமாக அனுஷ்டிக்கமிகவும் அரிதானதவத்தைச் செய்தார். பிரம்மாவும் ரிஷிகளும் ஸாக்ஷாத்பசுபதியும் மற்றத்தேவூர்பேஷ்டர்களும் தைத்யர்களும் தானவர்களும் ராக்ஷஸர்களும் நாகர்களும் கருடர்களும் கந்தராவர்களும் வித்தர்களும் ராஜரிஷிகளும் எப்பொழுதும் விதியுடன்கொடுக்கின்ற மூவ்கவ்யமனைத்தும் அந்தத்தேவருடைய சரணங்களை அடைகின்றன. ஏகாந்தத்தையடைந்த புத்தியுடையவர்களால் செய்யப்பட்ட கிரியைகளையெல்லாம் தேவரானவர் தாமே கிரஸால் ஏற்கிறார். அவருக்கு ஸ்த்மானமுடையவர்களான மகாத்

மாக்களைக்காட்டி ஒம் மிகவும்பிரியமாயிருப்பவீன் மூன்று உலகங்களில் ஒம் வேறில்லை. அதனால் அவருடையஏகாந்தமானஸ்திபத்தையடைந்து அந்தப்பரம்பாத்மாவால்விடப்பட்டு இப்பொழுது இங்கேவந்தேன். இவ்விதம் பகவானும் தேவருமானவரியானவர் தாமீ எனக்குச் சொன்னார். ஆகையால் அவரையே மேலாண்கொண்டவனுகி உங்களுடன் எப்பொழுதும் இங்கேயிருப்பேன்' என்றுசொன்னார்.

முந்நாற்றைம்பத்துநான்காவது ஆத்யாயம்.

மோக்ஷத்தர்மம் (தோடர்ச்சி.)

—→\*←—

(நாநாராயணர்கள் பகவானுடையமகிணையைச் சோல்லியதும்  
நாதர் தவஞ்சேய்ததும்.)

நர்சும் நாராயணரும், 'பிரபுவானவர் உம்மால் நேரில்பார்க்கப் பட்டமையால் நீர் சிறந்தவர். அனுக்கிரகிக்கப்பட்டவருமாகிறீர். அவரை, பிரம்மாவாயிருந்தாலும் ஒருவரும் பார்த்தவரில்லை. அவ்யக்தத்திற்குக்காரணரும் புருஷோத்தமருமான பகவான் பார்ப்பதற்கரியவர். ஓ! நாதரே! எங்களுடையஇந்தவார்த்தை ஸத்தியமானது. இவருக்கு உலகத்தில் பக்தனைக்காட்டிலும் மிகவும்பிரியமாயுள்ளவன் ஒருவனுமில்லை. ஓ! பிராம்மணர்ரேஷ்டரே! ஆகையால் அவர் தாழாகவே தம்முடையஆத்மாவைக் காண்பித்தார். ஓ! பிராம்மணசிரேஷ்டரே! தவத்தைக்செய்கிறவரான அந்தப்பரமாத்மாவினுடையஸ்தானத்தை எங்களிருவரைத்தவிர ஒருவனும் அடைகிறதில்லை. அந்தஸ்தானத்துக்கு ஒன்றுசேர்ந்ததீழிரம்ஸ்ரயர்த்தனுக்குள்ள காந்தியானது விளங்குகின்றஅவரால் உண்டாகின்றது. ஓ! பொறுமையுடையவர்களிற்கிறந்தவரானவேதியரே! ப்ரம்மாவுக்கும் பதிங்கிறந்துக்கொடுக்கிறந்தத்தேவரிடமிருந்தும் பூமியினிடமுள்ளபொறுமையானது உண்டாகிறது. எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் ஹிதரான அந்தத்தேவரிடமிருந்தும் ரஸமானது உண்டாகிறது. அப்புக்கள் அந்தரஸத்துடன் கூடுகின்றன; ஒடுந்தன்மூடையூடைக்கின்றன; அவரிடமிருந்துதானே ரூபமென்கிறகுணத்தைவிலூபமாகவுடையதேயுவானது உண்டாயிற்று. அந்தத்தேயுவுடன் ஷார்யன் சேர்ந்து உலகத்தில் விளங்குகிறான். புருஷோத்தமரான அந்தத்தேவரிடமிருந்தும் ஸ்பரிசம் உண்டாயிற்று. அந்தஸ்பரிசத்துடன் வாயுவானது சேர்ந்து

உலகங்களில் நன்றாக விசுகிறது. எல்லால்லீகங்களுக்கும் ஈசவரரும் பிரபுவுமான அவரிடமிருந்தும் சப்தமுழுண்டாயிற்று. அந்தச்சப்தத் துடன் ஆகாயம் சேர்ந்து மறைக்கப்படாததாயிருக்கிறது. அந்தத் தேவரிடமிருந்தும் எல்லாப்பிராணிகளிடமுழுமுள்ளீ மனமானது உண்டாயிற்று. சந்திரன் அதனுடன் பிரகாசிக்கிறான். வித்தையைஸஹாய மாகஞ்சையவரும் ஹவ்யகவ்யங்களைப்புஜிப்பதற்குமான பகவா ஞுடைய ஸ்தானமானது ஸத்துஷ் பிராணிகளின்உற்பத்திக்குக்காரணமும் வேதமென்றுபெயருள்ளதுமாயிருக்கிறது. ஓ! பிராம்மணசிரேஷ்டரே! உலகத்தில் ஸாங்கமற்றவர்களும் புண்ணியபாபமற்றவர்களும் கோஷமகரமானமார்க்கத்தையடைகின்றவர்களுமானவர்களுக்கு இந்தல்கத்தைத்தரிப்பவனும் ஜ்வாலைகளின்பரம்பரையோடுகூடின வனும் மிக்கதேஜஸையுடையவனும் எல்லாஉலகத்திலுமுள்ள இரு ளைப்போக்குகின்றவனுமான ஆதித்யன் துவாரமாகச் சொல்லப்படுகிறுன். அவர்கள் ஆதித்யனால்தகிக்கப்பட்ட எல்லாஉறுப்புக்களையும் டையவர்களும் ஒருவராலும் ஓரிடத்திலும்காணமுடியாதவர்களும் பரமானுவாயிருப்பவர்களுமாகிப் பிறகு<sup>1</sup> அந்தத்தேவரை அடைகின்றார்கள். அவரிடமிருந்துமிடுபெட்டு அகிருத்தருடையசரீரத்திலிருக்கிறார்கள். பிறகு அதைவிட்டு மனமாகிப் பிரத்யும்னரை அடைகின்றார்கள். பிறகு வேதியர்களிற்கிறந்தவர்களான ஸாங்கியர்கள் பாகவதர்களுடன் பிரத்யும்னரிடமிருந்துவிடுபெட்டு ஸங்கர்ஷணரென்கிற ஜீவனை அடைகின்றார்கள். அவரைவிட்டு அந்தப்பிராம்மணப்ரேஷ்டர்கள் (வெத்வம்ரஜஸ்தமலென்னும்) முக்குணங்கள்விட்டவர்களாக கோத்ரஜங்குனும் நிர்க்குணமானஸ்வரூபமுடையவனுமான பரமாத்மாவைச் சீத்திரம் அடைகின்றார்கள். எல்லாவற்றிற்குமிருப்பிடமான வாஸாடேவஶைஉள்ளபேடி கோத்ரஜங்காக அறியும். நிலைத்தமனமுள்ளவர்களும் நியமமுள்ளவர்களும் இந்திரியங்களைஅடுக்கினவர்களும் ஒரேவிதமானபாவனைதூய அடைந்தவர்களுமான அவர்கள் வாஸாடேவரை அடைகின்றார்கள். ஓ! பிராம்மணப்ரேஷ்டரே! நாங்களும் தாமருடையகிருகத்தில் பிறந்து ரமணீயமாயும் விசாலமாயிமிருக்கிறபத ரிகையைஅடைந்து உக்கிரமீனதவத்தை மேற்கொண்டோம். ஓ! பிராம்மணரே! தேவர்களுக்குப் பிரியமும் மூன்றுல்கங்களிலுமிருப்பவைகளுமாக உண்டாகும் அந்தத்தேவருடைய அவதாங்க ஞக்குகோஷமமுண்டாகவேண்டும். ஓ! பிராம்மணப்ரேஷ்டரே! தபோதனரே! திரும்பவும் முன்போலத் தங்கள் விதியோடுகூடினவர்களும்

<sup>1</sup> ஆதித்தியமண்டலவாவியான நாராயணரை.

கந்தச

## ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

ஸ்ரேஷ்டமானஸரவுகிருச்சிரமன்கிற விரதத்தைநன்றாக்செய்திரவர் களுமானனங்களாலும் உமக்குலளவிதியுடன்கூடியவரும், ஸ்ரவ கிருச்சிரமன்கிறவிரதத்திலிருப்பவரும் பகவானுடன்சேர்ந்து எங்கற்பத்தைச்செய்தவருமானார் ஸ்ரேவதத்தீபத்தில் காணப்பட்டார். ஸ்தாவரஜங்கமங்களுடன்கூடின மூன்றுஷ்லைங்களிலும் நடந்ததும் நடக்கின்றதும் நடப்பதுமான சுபாசுபங்களெல்லாம் எங்களுக்கு நன்றாகத்தெரியும். ஒ! மகாமுனிவரே! தேவர்தனிக்குத்தேவரான அவர் உமக்கு எல்லாவற்றையும் சொன்னார்”என்றுசொன்னார்கள். உக்கிரமானதவத்திலிருப்பவர்களான அவர்களுடையஇந்தவார்த்தையைக் கேட்டு நாராயணரைப்பூரகத்தியாகவுடையவரானாரதர் அஞ்சலி செய்துகொண்டு நாராயணரைப்பற்றியபலமந்திரங்களே ‘விதிப்படி ஜபித்தார். மிக்கதேஜஸாள்ளவரும் பகவானுமான அந்தநாரதரிக்கிறநாராயணர்களுடையஆஸ்ரமத்தில் தேவவருஷத்தில் ஆயிரம்வருஷம் தேவர்களான அந்தநாராயணர்களேயே பூஜித்துக்கொண்டு வளித்தார்.

முந்நாற்றைம்பத்தைத்தாவது அத்யாயம்.

மோக்ஷதீர்மம். (தோடர்ச்சி.)



(நாராயணர் பிதிருகாரியம்மீகச்சிறந்ததேன்று நாரதருக்குச் சொல்லியது.)

பிறகு ஒருஸமயத்தில் பிரம்மாவின்புத்திரானாரதர் நியர்யப்படி தெய்வகர்மத்தைச்செய்துவிட்டுப் பிறகு பித்ருகர்மாலைவச்செய்தார். அப்பொழுது அவரைநோக்கித் தர்மனின்மூதந்புத்திரரும் பிரபுஷ்மான நாராயணர், ‘ஓ! பிராம்மணசிரேஷ்டரே! புத்திமான்களிற் சிறந்தவரே! உம்மால்செய்யப்பட்டதெய்வகர்மத்திலும் பித்ருகர்மத்திலும் எவர் ஆராதிக்கப்படுகிறார்? அதை, எனக்கு உண்மையாகச் சொல்லும். இது என்னகர்மம் செய்யப்படுகிறது? இதற்கு என்ன பயன் விரும்பப்படுகிறது?’ ‘என்று வினாவு’ நாரதர் சொல்லலானார். ‘மூன் உம்மாலே தெய்வகர்மாவானது இதெய்யத்தக்கழித்தன்றும் பராயும் ஆதியந்தமற்றவராயுமிருக்கிற’ பூமாத்மா தெய்வதமாக அறியத்தக்கவரென்றும் சொல்லப்பட்டது. ஆனாக்யால் அவரையே பாவனை செய்துகொண்டு விகாரமற்றவரானாராயணரை எந்நாளும் பூஜிக்கி

‘அந்தவார்த்தையையீடிய பாவித்துகொண்டு’ என்றுமாம்.

கிறேன். ஆவரிடமிருந்து முந்தி உலகீங்களுக்குப்பிதாமஹானபீரம்மா உண்டானார். பிரம்மாவும் பீதியடைந்து என்னுடையபிதாவை உண்டுபண்ணினார். நான் அவருடையஸங்கற்பத்தினுண்டானவனும் முன்னதாகஉண்டுபண்ணப்பட்டவனுமான புத்திரன். ஒ! ஸாதுவே! நாராயணருடைய பூஜீஸ்ரூபச்செய்தபிறகு நான் பித்ருக்களை ஆராதிக்கிறேன். இவ்விதம் பிதாவும் மாதீவும் பிதாமஹரும் உலைகங்களுக்குப்பதியுமாயிருக்கிற ஆந்தப்பகவானே நிதயம் பித்ருயஜ்ஞங்களில் என்னால் பூஜீக்கப்படுகிறார். ‘தேவர்களானபித்ருக்கள் புத்திரர்களைப் பூஜீத்தார்கள்’ என்றுவே றுவிதமான சுருதியுமிருக்கிறது. (அக்னி வீஷ்வாத்தார்கள் ‘என்கிறபுத்திரர்களுக்கு வேதாத்தியயனம்செப்பித்து விட்டு அஸாரர்களுடன் யுத்தத்திற்குப்போனதேவர்களுக்கு) வேதசுருதியானது நஷ்டமாகினிட்டது. திரும்பவும் அவர்கள் புத்திரர்களாலே அத்தியயனம்செய்விக்கப்பட்டார்கள். ஆகையால் மந்திரங்களைக்கொடுத்த அந்தப்புத்திரர்கள் ‘பிதாவாயிருக்கும். தன்மையை அடைந்தார்கள். புத்திரர்களும் பிதிருக்களும் ஒருவரைரூவர்பூஜீத்தார்களென்பது ஆத்மபாவனையுள்ள உங்களுக்குத் தேவர்களால் தெரிந்திருக்கும்; நிச்சயம். தர்ப்பங்களைப்போட்டுப் பிதிருக்களுக்குரியழன்றுபிண்டங்களைவத்துப் பூஜீக்கிறார்களே. முன்காலத்தில் அந்தப்பிதிருக்கள் எப்படி பிண்டமென்கிறபெயரை அடைந்தார்கள்?’ என்றுகேட்டார். நரநாராயணர்கள் சொல்லத்தொடங்கினார்கள். ‘முன்காலத்தில் ஸமுத்திரத்தை ஆடையாகவுடையதும் நஷ்டமானதுமான இந்தப்பூமியைக் கோவிந்தரானவர் வராகரூபத்தை அடைந்து சீக்கிரமாக உத்தரணம்செய்தார். ஒ! நாரதரே! பிரபுவானபுருஷாத்தமர் பூமியைத் தன்னிலையில் ஸ்தாபனம்செய்துவிட்டுப் பிறகு ஜலத்தி ஹள்ள சேற்றினால்பூசப்பட்ட அங்கங்களையுடையவரும் உலககாரபத்தின்பொருட்டு முயற்சித்தவருமாகி ஷார்யன்உச்சியையடந்து ஆந்திக்காலம்வந்தவுடன் தெற்றுப்பற்களில்பற்றிக்கொண்ட மூன்றுமண்ணடிகளைச் சீக்கிரமாகலதறிப் பூமியில் தர்ப்பங்களே விரித்து ஸ்தாபனம்செய்தார். அவர் அந்தப்பிண்டங்களில் தம்மைஉத்தேசித்து விதிப்படி பிதிருக்காமாவைச் செய்தார். தேவங்களுக்கீசரான பிரபுவானவுட் தம்முடைய விதியினாலேயே மூன்றுபிண்டங்களை ஸங்கல்பித்துத் தம்முடைய அங்கங்களின்உஷ்ணத்தாலுண்டானவைகளும் உள்ளே எண்ணெய்னாவைகளுமானதிலங்களை அபஸவ்யமாக இறைத்துத் தாமே கிழக்குமுகமாயிருந்து பிண்டத்தியாகத்தைச்செ

ய்தார்; பிறகு மரியாதைப்பீஸ்தாபனம் செயல்தூரகாக ஒருவார்த்தை யையும் சொன்னார். விருஷாகபிளன்சிறபகவான், 'உலகங்களைச் செய்து நானே பிதிருக்களைச் சிருஷ்டிக்க யத்தனித்தேன். உடனே பிதிருக்க ஞாயை சிறந்தகார்வங்களின் ஏற்பாடுகளைச் சிந்திக்கிறவனை என்னுடைய கோரப்பற்களிலிருந்தும் நன்றாக உழைப்பட்ட இந்தப்பிண்டங்கள் (எனக்குத்)தென் திக்குல் பூமியைப்பீடித்துக்கொண்டு அடைந்தன. ஆகையால் அவைகள் பிதிருக்களே. இந்த மூன்றும் சரீரமில்லாதவர்களும் பிண்டமூர்த்திகளைத் தரிக்கிறவர்களும் உலகத்தில்லன்னல்ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டவர்களும் ஸாதநர்களுடான பிதா, பிதாமஹர், பிரபிதாமஹரென்கிற பிதிருக்களாகட்டும். நானே இந்த மூன்றுபிண்டங்களிலுமிருக்கிறவனீக அறியத்தக்கவன். என்னைக்காட்டி மூம்அதிகாரியிருப்பவன் ஒருவனுமில்லை. வேறுவன் என்னல் பூஜித்தத்தக்கவனைவான்? உலகத்தில் நானே பிதா; நானே பிதாமஹன். காரணமானநானே இவ்வுலகத்தில் பிதாமஹருக்குப்பிதாவுமாயுள்ளவன்' என்றார். இவ்விதம் இந்தவார்த்தையைத் தேவர்களுக்குத்தேவரானவிருஷாகபியானவர் சொல்லிவிட்டு வராஹபுரவதத்தில் விஸ்தாரமானபிண்டங்களைவைத்து ஆத்மாவைப்பூஜித்து விட்டு அவ்விடத்திலே மறைந்தார். வேதியரே! சோபனமான புத்தியுடையவரே! இந்தநிமித்தமாகப் பிதிருக்கள் பிண்டமென்கிற பெயரை அடைந்து விருஷாகபியின்வசனப்படி எப்பொழுதும் பூஜையைப் பெறுகின்றார்கள். வெர்கள் பிதிருக்களையும் தேவர்களையும் குருக்களையும் அதிதிகளையும் கோக்களையும் பிராம்மணசி஦ேஷ்டர்களையும் மாதாவையும் பிதாவையும் மனத்தினுலும் செய்தையினுலும் வாக்கினுலும் பூஜிக்கின்றார்களோ அவர்கள் விவ்ஞாவையே பூஜிக்கிறார்கள். அந்தப் பகவானானாராயணர் எல்லாப்பிராணிகளுடைய சரீரங்களையுமடந்தவரும் உள்ளத்திற்சென்றவரும் எல்லாப்பிராணிகளிடத்திலும் ஸம்மானவரும் ஸாகதுக்கங்களுக்கீஸ்வரரும் பூஜிக்கப்படுகிறவரும் மஹாதமாவும் எல்லாஸ்வராயருமாயிருப்பவரென்று வேதம் சொல்லுகிறது' என்றுசொன்னார்கள்.

முந்நாற்றைம்பத்தாருவதே அத்யாயம்.

மோக்ஷதர்மூம் (தோடரிச்சி.)



(நாரதர் தமதாஸ்ரமம் சூன்றதும் வைசம்பாயனர் பகவானுடைய  
மகிழ்ச்சையெல்லீயதும்.)

நாரதானவர் நரநாராயணர்களால்சொல்லப்பட்ட இந்தவார்த்தையைக்கேட்டுத் தேவரிடத்தில்மிகவும்பக்தியடைந்து ஏகாந்தியா யிருக்கும்தன்மையைஅடைந்தார்; நரநாராயணர்களுடைய ஆஸ்ரமத்தில் ஆயிரம்வருஷம்வளித்துப் பகவானுடையசரித்திரத்தைக்கீட்டு விகாரமற்றவர்கள் ஹரியையும்தரிசித்து இமயமலையின் நடுவில் தேவர்களால்பூஜிக்கப்பட்ட தமதாஸ்ரமத்தை அடைந்தார். பிரஸித்தமான கீர்த்தியடைய நாரநாராயணர்களென்கிற அநதரிஷிகளும் அழகான அந்தஆஸ்ரமத்திலேயே உத்தமமான தவத்தைச் செய்துகொண்டிருந்தார்கள். அளவற்றபராக்ரமமுடையவரும் பாண்டவர்களுடையகுலத்தைத்தாங்குகிறவருமானால்ரும் இப்பொழுது ஆதிமுதல் இந்தக்கதையைக்கேட்டுப் பரிசுத்தமான ஆத்மாவையுடையவரானீர். ஒ! ராஜஸ்ரேஷ்டரே! எவன் கார்மத்தினுலோ மனத்தினுலோ வாக்கினுலோ அழிவற்றவரானவில்லை எனுவைப் பகைபபாலே அவனுக்கு இவ்வுலகமும் பரலோகமும் இல்லையேஇல்லை. எவன் தேவர்களிற்கிறநதவரும் தேவரும் (பாபங்களை) ஹரிப்பவருமானநாராயணரைத் துவேஷிப்பாலே அவனுடையபிதிருக்கள் அளவற்றவருஷங்கள் நாகத்தில் மூழுகுகின்றார்கள். ‘ஆத்மாவானது எந்தஜனத்திற்குத்தான் எப்படி துவேஷிக்கத்தக்கதாகும். ஒ! புருஷப்ரேஷ்டரே! ‘வில்லைவானவர் ஆத்மாவாக அறியத்தக்கவரி’ என்று சுருதி மொழிகின்றதன்றே? ஐயா! கந்தவதியின்புத்திரரும் எங்கள்குருவுமான ரிஷியராயனவர் பரமாத்மாவி னுடைய இந்தமகிழுமையைச்சொல்லினர். ஒ! களங்கமற்றவரே! இதை அவரிடமிருந்து நான்கீட்டேன். உமக்கும் சொன்னேன். ஒ! அரசரே! நாரதரோ ரசிஸ்யமானதும் சுருக்கமுள்ளதுமான இந்தத்தர்மத்தை ஜுத்தீதுக்குநாதரானநாராயணரிடமிருந்தும் நேரில் அடைந்தார். ஒ! ராஜஸ்ரேஷ்டரே! ஆப்படிப்பட்ட மகத்தான இந்தத்தர்மமானது முன் உமக்கு ஹரிகிணீதகளில் சுருக்கபானவிதியினால் இவ்விதம் அமைத்துச் சொல்லப்பட்டது. கிருஷ்ணத்வைபாயனரான வ்யாஸரைப் பிரபுவானநாராயணராக அறியக்கடவீர். புண்டரீகாக்ஷிரைத் தவிர வேறுளவன் மகாபாரதத்தைச் செய்கிறவனுவான். பிரபுவான

கங்கறு

## ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

அந்தநாராயணரைத்தவிரப்பெனிதமானதர்மங்களையும் ஏவன் சொல்லுவான், உம்மால் எப்படி செய்யவேண்டுமென்றுகிணக்கீப்பட்டதோ அப்படி உம்முக்கீடைய மஹாயாகமானது நடக்கட்டும். “அப்புமேத்த தைத்தொடங்கியீர்” உண்மையாகத் தர்மத்தைக்கேட்டுகிட்டமர்<sup>1</sup>. என்றுசொன்னார். பெரிதான இந்தச்சரித்திரத்தூக்கேட்டுப் பரிசுதித்தின் புத்திரான ஜனமேஜையகாராஜர் உடனே, யாக்த்தை முடிப்பதற்கு எல்லாக்கர்மங்களையும் ஆர்ப்பித்தார். ஓ! சௌனகரே! இவ்விடத்தில் நைமிசாரன்யவாஸிகளின் இடையில் கேட்கப்பட்டநான் இப்பொழுது நாராயணீயமென்கிற இந்திச்சரித்திரத்தை உமக்குச் சொன்னேன். முன்காலத்தில் நாரதால் ரிஷிகளும் பூரண்டுவர்களும் கிருஷ்ணனும் பிஷ்மரும் கேட்டுக்கொண்டிருக்கையில் பிருஹஸ்பதிக்குச் சொல்லப்பட்டவரும் பரமரிஷியும் ஜனங்களுக்கும் உலகங்களுக்கும்பதியும் பெரியழுமியைவகிப்பவரும் வேதத்தையும் விண்யத்தையும் முக்கியமாகக்கொண்டவரும் சமம்விரதமிவைகளுக்குஞ்சியியும் யமநியமங்களைப்பறாகக்கொண்டவரும் பிராம்மண சிரேஷ்டர்களுடன்கூடினவரும் தேவர்களுக்குஹிதருமான அந்தஹரியே உமக்குக் கதியாவார். அஸூரர்களுடையவதத்தைச்செய்கிறவரும் தவங்களுக்கிருப்பிடமும் மிகப்பெரியகீர்த்திகளுக்குப்பாத்திரமும் ஏகாந்திகளுக்கு மோக்ஷத்தைக்கொடுப்பவரும் சரணத்தைக்கொடுப்பவரும் அபயத்தைக்கொடுப்பவரும் ஸாகங்களுடையபாகுத்தைக்கொடுப்பவருமான ஹரியானவர் உங்களுக்குக் கதியைக்கொடுக்கிறவராகட்டும். மதுகைடபர்களைக்கொன்றவரும் கிருதயுததர்மத்தைஅறிந்து (அனுஷ்டிப்ப) வர்களுக்குக் கதியைக்கொடுப்பவரும் அபயத்தைக்கொடுப்பவரும் யாகத்தில்பாகத்தைக்கிரகிப்பவருமான அவர் உமக்குச் சரணமாகட்டும். (ஸத்வமுதலான) முக்குணங்களையடையவரும் (உண்மையில்) நிர்க்குணரும் (வாஸாதேவர்முதலான), நான்குஸ்வரூபங்களைத் தரிப்பவரும் (குளம்வெட்டுதல்முதலான) பூர்த்தம்யாகமிவைகளுடையபயன்களின் பாகத்தை ‘அளிப்பவரும் எப்பொழுதும் ஜயிக்கப்படாதவரும்’ சுவிக்கின்றவைகளை அதிக்கிரமித்தவர்மானப்கவான் மனஸ்விகளும் புண்ணியசாவிகளுமான ரிஷிகளுக்குக் கதியைச் செய்யட்டும். “ஷலத்திலுள்ளான நாராயணரும் அந்தரிஷியான வாஸாதேவர்வீணங்கினமையால் உலகங்

1 ‘ஹரா’ என்பது மூலம்; ‘கொள்பவர்’ என்றும் கொள்ளலாம்.

2 ‘ஸவிலோத்பவா’ என்பது மூலம்; அங்குத்தமூர்த்தி; சதுரமுகப்பம்மா என்பர் சிலர்.

களுக்குவர்க்கியும் ஜனனமறவரும் அனுதியானபுருஷரும் ஸ்ரீராம்பேரன்ங்கிறமுடையவரும் ஈர்வரரும் அநேகங்தமானகதியுமான அந்தவ்ரஸ்ரீதவரை ஒரேபுத்தியுடன் நமஸ்கரியுந்கள். அவரோ, உலகங்களுக்காரணம்; மோக்ஷத்திற்குஸ்தங்கள் ஒ ! உதாரோ ! ஸ்ரீக்ஷ்மமும் பரமானங்கானமும் சலிபாதஸ்தானமும் ஸநாதனமுனான அப்படிப்பட்ட இந்தவாஸ்ரீதவரென்கிறப்ரய்மானது புத்தியால் மனத்தைஅடக்கி ஸாங்கியர்களாலும் யோகிகளாலும் வரிக்கப்பட்டது” என்றுசொன்னார்.

முந்நாற்றைப்பத்தேழாவுது அத்யாயம்.

மோக்ஷதூரீம் (தோடரிச்சி.)

—————→\*←————

(நாராயணர் ப்ரம்மாவைப் படைத்ததும் யதுகூடபார்களைக் கோன்று வேதத்தை மீட்டதும்.)

சௌனகர், “பகவானை அந்தப்பரமாத்மாவினுடையமாகாத மியத்தையும் தர்மருடையகிருகத்தில் நரநாராயணஸ்வரூபானஜன் மத்தையும் மகாவராஹத்தால்ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட பிண்டங்களின் பழுமையானங்கற்பத்தியையும் கேட்டோம். ஓ ! களங்கமற்றபிராம் மணரோ ! பிரவிருத்தியிலும் நிவிருத்தியிலும் யார் எப்படி கல்பிக்கப்பட்டாரென்பதையும் நாங்கள் கேட்டோம். ஈசானதிக்கில் பெரிய கட்டில் ஹவ்யகவ்யங்களைப்புஜிக்கிறவரான விஷ்ணுவையும் கேட்டோம். முன் நீர் பெரிய<sup>1</sup> அசுவத்தின்சிரமுடையருபத்தையும் அது பரமானஸ்தானத்திலிருப்பவரும் பகவாலுமானபிம்மாவினால் பார்க்கப்பட்டதையும் சிசான்னீர். ஓ ! புத்திமான்களில்சிறந்தவரோ ! உலகங்களைத் தரிக்கிறவரான ஹரியினுலே மகாங்களாலும்முன்பார்க்கப்படாததும் பிரபாவமுடையதுமான அந்தரூபமானது ஏன் உண்டு பண்ணப்பட்டது? ஓ ! முனிவரோ ! தேவர்களில்பரேஷ்டரும் ஆசசரியகரரும் அளவற்றபராக்கிரமமுடையவரும் பரிசுத்தருமான அந்த ஹயக்ரிவரைப் பிரம்யாவானவர் பார்த்து என்னசெய்தார்? ஓ ! உத்தமீனபுத்தியிடையவரோ ! எங்களுடையஇந்தஸ்சயத்தை (நினிருத்திசெய்யும்.) ப்ரஞ்மத்தினிடமிருந்துண்டானதும்<sup>2</sup> மஹாபுருஷனைப்பற்றியதுமானபுராணத்தைச் சொல்லும். ஓ ! பிராம்மணரோ ! உம்மால் நாங்கள் பரிசுத்தம்செய்யப்பட்டோம். பரிசுத்தமான அந்

1 வேறுபாடம்.

2 ஹயக்ரிவரானவர்.

தக்கதைகளைச் சொல்லும் ”என்றுகேட்க, ஸுபுதுத்திரர் சொல்லத்தோடங்கினார். “ஓ! (சௌனகரே!) பரிகஷித்தின்புத்திரான். ஜனமேஜபமகாரஜருக்குப் பகவானுனவ்யாஸர் (வைசம்பீயன்றமூலமாய்ச்) சொல்லியதும் வேதத்திற்குநிகரானதுமான அந்தஸ்லாபபுராணத்தையும் உமக்குச் சொல்லுவேன். ஜாமேஜயராஜர் அசுவத்தின்சிரத்தையுடையவரும் தேவநிமான ஹரிமேதவினுடையமூர்த்தியைக் கேட்டுச் சந்தேகமுற்று வைசம்பாயனரை. நோக்கி, “பிரம்மாவால் பார்க்கப்பட்ட அசுவத்தின் சிரத்தைத்தரிக்கின்றதேவருடையஅந்தச்சரீரமானது எதற்காகத் தேவரால் கூல்பிக்கப்பட்டதாயிற்று?” என்கிற இதைக் கேட்டார். வைசம்பாயனர் சொல்லத்தோடங்கினார். “ஓ! அசரே! இந்தலலகத்தில் தேஹபந்த்ததுடன்கூடியன்லாம் ஈப்பவராடையஇச்சையாலுண்டான சிந்துபூதங்களாலும் வியாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஈப்பவரோ உலகங்களைப்படைப்பவரும் பிரபுவும் விராட்டும் பிராணிகளுக்கு அந்தராதமாவும் வரங்களையளிப்பவரும் ஸகுணரும் நிர்க்குணருமான நாராயணர். ஓ! ராஜஸ்ரேஷ்டரே! வ்யக்தமானபூதங்களின் ப்ரளயத்தைக் கேளும். முன்காலத்தில் ஒன்றுயிருக்கிறவைமுத்திரஜலத்தில் பிரதிவியானது வியத்தையடைந்தபிறகு ஜலமும் தேயுவாகித் தேயுவும் வாயுவில் வியித்து வாயுவும் ஆகாயத்தில்லூடுகீ ஆகாயமும்மனத்தையடைந்து மனமும்மஹத்தவத்திலொடுக்கி மஹத்தவமும் பிரகிருதியில்லூடங்கிப் பிரகிருதியும் புருஷனை அடைந்து புருஷனும் எங்கும் வியாபித்தவனையிருக்க எல்லாம்தமஸாகவே ஆயிற்று. ஒன்றும் இபுங்கவில்லை. தமஸிவிருந்தும் (காரணமான) ப்ரம்மமுண்டாயிற்று. தமஸைமூலமாகவுடையதும் ஸத்யமானஸ்வரூபத்தையுடையதும் (ஸகஸ்பிரபஞ்சமுமாயிருக்கிற) எல்லாநாமாருபங்களையும் முடியோகக்கீண்டதுமான அந்தஅதிவிஷ்டானமானது புருஷரூபமானசரீரத்தை அடைந்தது. (புருஷரூபமானசரீரத்தைப்படைந்த) அவர் அநிருத்தரென்று சொல்லப்பட்டார். அவரைப் பிரதானமாகச் செல்லுகிறார்கள், ஓ! ராஜஸ்ரேஷ்டரே! அந்தப்பிரதானத்தை (ஸத்வமுதஸன) முக்குணங்களையுடைய அவ்யக்தமென்று அறியவேண்டும். பிரபுவானஹரியுானவர் வித்தையைஹாயமாகக்கொண்டு தேவானவிஷ்வத்தேவனராயிருக்கிறார். பிராணிகளுக்குஆதிகர்த்தாவுட் பிரபுவும் அறியமுடியாதவருமான அந்தஹரியானவர் நித்தீரயின்ஸ்வரூபமான யோகத்தை அடைந்து பலகுணங்களினின்றமுண்டாகும் பலவிதமான உலகத்

<sup>1</sup> ‘பகுத்தறிவ இல்லையாயிற்று’ என்பது பழையவரை.

தின்ஸ்ருஷ்டியை நினைத்து ஜலத்திலே<sup>1</sup> சுயனம்செய்துகொண்டார். ஸ்ருஷ்டியைசிந்திக்கிற அவர் மஹத்தான் ஆத்மகுணத்தை நினைத்தார். அதிலிருந்தும் அஹங்காரமுண்டாயிற்று. அப்பொழுது அழகாண்கான்குமுகங்களையுடையவரும் <sup>2</sup> ஹிரண்யகர்ப்பரும் எல்லீ உலகங்களுக்கும் பிதாமஹரும் தாமரைப்பூக்கள்போன்ற கண்களுள்ள வரும் பகவாதுமான் பிரம்மாவீனவர் (அகங்காரரூபமான) அதிருத்தரிடமிருந்தும் (நாடி) கமலத்திலுண்டானார். பிறகு காந்திமானும் ஸநாதநரும் ஆச்சரியமானவரும் ஸத்குணமுள்ளவரும் மேலானஸ்தானத்திலிருப்பவரும் பிரபுவுமான அவர் உலகங்களைப் பூரணம்செய்யப் பிராணிகளின் கூட்டங்களைப் படைத்துக்கொண்டு ஆபிரம்தம்களையுடைய தாமரைப்புஷ்பத்திலிருப்பவராகக் காணப்பட்டார். முன்னமே ஸார்யகிரணத்திற்குநிகரானபத்மத்தின்தளத்தில் நாராயணரால்செய்யப்பட்டவைகளும் சிறந்தகுணமுடையவைகளுமான இரண்டுஜலத்திலிகளிருந்தன. பகவாதும் ஆதியந்தமற்றவருமான் அச்சதானவர் அவைகளைப்பார்த்தார். அவைகளில் ஒரு பின்துவானது தேங்கிறமுடையதும் அழகானகாந்தியுடையதுமாயிற்று. அப்பொழுது அது நாராயணருடைய ஆஜ்ஞாயினால் தமோகுணம்நிறைந்த மதுவென்கிற அஸாரனையிற்று. கடினமான மற்றப்பின்துவானது கைடபனையிற்று. அவன் ரேஜாகுணம் நிறைந்தவன். பர்ரேஷ்டர்களும் தமோகுணரேஜாகுணங்களையுடையவர்களும் பலவான்களுமான அவர்கள் கதாயுதபாணிகளாகிப் பத்மத்தின்தண்ணுடையனுஸரித்து ஒடினார்கள். அவர்கள் தாமரைமலரிலிருக்கிற வரும் அளவற்றகாந்தியுடையவரும் முதலில் அழகான உருவமுள்ள நான்குவேதங்களைபும் <sup>2</sup> ஸ்ருஷ்டிக்கிறவருமான பிரம்மாவைக் கண்டார்கள், பிறகு அஸாரஸ்ரேஷ்டர்கள் சரீரத்தோடுகூடிய அந்தவேதங்களைப்பார்த்து உடனே ப்ரம்மாபார்த்துக்கொண்டிருக்கையில்சீக்கிரமாக வேதங்களைக் கவர்ந்துகொண்டார்கள். பிறகு அஸாரஸ்ரேஷ்டர்களான அவர்கள் ஸநாதனமானவேதங்களைக் கவர்ந்துகொண்டு விரைவாக ஈசானத்தில் சமுத்திரத்தின்வழியாகப் பாதாளத்தை அடைந்தார்கள். பிறகு வேதங்கள் அப்கரிக்கப்பட்டபொழுது பிரம்மாவானவர் கழுக்கத்தையூங்தார். பிறகு வேதமிழுந்தவரானபிரம்மா ஈசானரான நாராயணரைநீக்கி, ‘வேதங்கள் எனக்குச் சிறந்தனேத்திரம். வேதங்கள் எனக்குச் சிறந்தபலம். வேதங்கள் எனக்கு மேலான ஸ்தானம். வேதங்கள் எனக்கு ஸ்ரேஷ்டமானப்ரம்மம். என் னுடைய

<sup>1</sup> ஸாவரணத்தை உதாரத்திலுடையவர்.

<sup>2</sup> வெளியிடுபவர்.

வேதங்களெல்லாம் அஸ்திர்களால் இங்கிருந்தும் பலாத்காரமாக அபகரிக்கப்பட்டன. என்னுடையலகங்கள் வேதமில்லாமல் கெய் யப்பட்டு இருள்ளடைந்தவைகளையிருத்தின்றன. வேதங்களில்லாமல் நான்<sup>1</sup> எப்படி உலகங்களுடைய உத்தமமானஸ்ருஷ்டியைச் செய் வேன். ஆ! கஷ்டம். என்னுடைய வேதங்களின்நாசத்தா இண்டான தும்பெரிதும் கடுமையானதும் சோகத்திற்குச் சிறந்தகாரணமுமான துக்கமானது உண்டாகி மனத்தை வருத்துகிறது. சோகஸாகரத் தில்முழுகினவனுணைன்னை இதினீண்றும் இப்போது யார் கரை பேற்றுவார்? யார் நஷ்டமான அந்தவேதங்களைக் கொண்டுவருவார்? யாருக்கு என்னிடம் பிரியமுண்டாகும்?<sup>2</sup> என்றவார்த்தையைச் சொன்னார். ஓ! புத்திமான்களிற்கிறந்தவரான ராஜப்ரேஷ்டரே! இவ்விதம் சொல்லுகிறவரானபிரம்மா ஹரியினுடையஸ்தோத்திரத்தைச் கெப்யநினைத்தார். பிறகு பிரபுவனப்ரம்மதேவர் அஞ்சவி பந்தத்தோடு ப்ரமானஸ்தோத்திரத்தைச் சொல்லினார். ‘ப்ரணவரூபமாயிருப்பவரே! வேதங்களின் அபிப்பிராயத்திற்கு விஷயமாயிருப்பவரே! உமக்கு நமஸ்காரம். எனக்குமுன்னிருப்பவரே! உமக்கு நமஸ்காரம். உலகங்களுக்குஆதியிலிருப்பவரே! உலகங்களிற்கிறந்தவரே! ஸாங்கியபோகங்களுக்கு நிதியாயிருப்பவரே! ஓ! பிரபுவே! ஸ்தாலஸ்முக்கியங்கள்யாவற்றையும்செய்தவரே! சிந்திக்கமுடியாதவரே! கேஷமமானமார்க்கத்தையடைந்தவரே! எல்லாவற்றையும்புஜிக்கிறவரே! எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் அந்தராத்மாவே! கருஷில் ஜனியாதவரே! கான் உலகங்களுக்கு ஸ்தானமும் தாமேண்டானவருமானங்முடைய அருளிலுண்டானவன். எனக்கு உம்மிடமிருந்து பிராம்மணர்களால்பூஜிக்கப்பட்ட மானஸமென்கிற முதல்ஜூன்மம் உண்டாயிற்று. (பிறகு) எனக்குச் சாக்ஷீஷ்மென்கிற புதான மானாதிரண்டாவதுஜன்மம் உண்டாயிற்று. உம்முடைய அருளாலே எனக்கு வாசிகமென்கிற பெரிதான மூன்றுவதுஜன்மமுண்டாயிற்று. ஓ! பிரபுவே! உம்மிடமிருந்து எனக்கு ஸ்ரோத்ரஜமென்கிற நான்காவதுஜன்மமுண்டாயிற்று உம்மிடமிருந்து, எனக்கு<sup>2</sup> நாஸ்த்யமென்கிற சிரீந்தர்வதுஜன்மம் சொல்லப்படுகிறது. உம்மிடமிருந்தும் ஏனக்கு அண்டஜமென்கிற ஆருவதுஜன்மமும் ஏற்றட்டது. ஓ! பிரபுவே! இதுவோ பத்மஜன்மமென்கிற ஏழாவதுஜன்மம். ஓ! முன்றுகுணங்களுமில்லாதவரே! ஸ்ருஷ்டதோறும் முதன்மையானவறும் தாமரைப்

<sup>1</sup> ‘உலகங்களுக்குப் பிரகாசத்தைச் செய்கிறவர்’ என்பது பழையவரா.

<sup>2</sup> நாவிகையிலுண்டானது.

புதிபங்கள்போன்ற கணக்ஞடையவலும் பிரதானத்தின்குணத்தால் கல்பித்துப்பட்டவலுமானான் உம்முடையபுத்திரன். நன்குபடைப் பவரே! நீர் ஸ்ப்வராரும் பிராணிக்ஞடைய பிரகிருதியுமாயிருப்பவர். வயதைதுதிக்ரமித்திருப்பவரே! உம்மால் நான் வேதங்களைத்திரமாகவுடையவனுகள்ருஷ்டுக்கப்பட்டேன். என்னுடையநேத்திரமான அங்கேவேதங்கள் அடுக்கிக்கப்பட்டன. குருடனைகிவிட்டேன். விழித் துப் பாரும். என்னுடையநேத்திரங்களைக் கொடும். நான் உமக்குப் பிரியன். நீர் எனக்குப் பிரியர்' என்றுசொன்னார். இவ்விதம்துதிக்கப் பட்டவரும், பகவானுடு எங்கும் முகமுடையவருமான அவர் கித்திரை யைவிட்டார். பிறகு உடனே பிரபுவானவர் வேதங்களின்காரியத்திற் காக முயற்சியுள்ளவராய் ஈப்பவரத்தன்மையாலுண்டான பிரவிருத்தி யினாலே அழகானநாவிகைகளையுடையசரீரத்தோடு சந்திரனுக்குங்கரானகாந்தியுடையவராகி வேதங்களுக்கிருப்பிடமும் சுத்தமுமாயிருக்கிற ஹயக்ரீவர்நுபத்தைத்தரித்து இரண்டாவதுசரீரத்தை அடைந்தார். (அப்பினிமுதலான) நகூத்திரங்களுடைய மற்றத்தார்க்களுடையும்கூடினஸ்வர்க்கமானது அவருக்குச் சிரமாயிற்று. அவருடையகே சங்கள் நீண்டவைகளும் ஸ்ரீராமனுடைய கிரணங்களுக்குச்சமமான காந்தியுடையவைகளுமாயின. ஆகாயமும் பாதாளமும் காதுகளும் பிராணிகளைத்தரிக்கின்றபூமியானது நெற்றியும் பரிசுத்தமானகங்கையும் ஸரஸ்வதியும் பெரியகாந்தியுள்ளபுருவங்களுமாயின. சந்திரனும் ஸ்ரீராமனும் அவருக்கு நேத்திரங்களாயின. ஸந்தியாகாலம் நாவிகையாகத் திருத்துப்பட்டது. தவிரவும் ஓங்காரமானது ஸம்ஸ்காரமாகவும் மீன்னல், நாவாகவும் நிர்மாணங்களையுடையகாளராத்ரியானது அவருக்குக் கழுத்தாயிற்று. இவ்விதம் அநேக்லூர்த்திகளால்குழப்பட்ட ஹயக்ரீவர்நுபத்தைச்செய்துகொண்டு மறைந்தார். ஜ்கத்திற்கெல்லாம் ஈசாரான அந்தப்பிரபு பாதாளத்தில் பிரவேசித்தார். பாதாளத்தில் பிரவேசித்தவரை அவர் சிறந்ததான யோகத்தையடைந்து வேதசிஸ்தூபில்வீற்பட்ட ஸ்வரத்தை நன்றாகக்கிரகித்துக்கொண்டு (ஸாமாவயவமான) உத்திரவுத்தை உண்டுபண்ணினார். அந்த ஸ்வரமானது எங்கும் எதிரெஷியுள்ளதும் குளிர்ந்ததும் எல்லாப்பூதங்களுடனும் உண்டானதுமாகி ஜலத்தினுட்சென்றது. அப்பொழுது அந்த அஸ்ரார்கள் வேதங்களை ஈங்கேதத்தால்கட்டிப் பாதாளத்தில்

வைத்துவிட்டுச் சுப்தமுண்டானவிடத்தைக்குறித்து வேகமாகப் புறப்பட்டார்கள். அரசரே! அந்த ஸமயத்தில் தேவீஸ் ஹயக்ரீவ ரூபத்தைத்தரிஷ்பவருமான ஹரியினுவர் பாதாளத்தையடைந்த எல்லாவேதங்களையும் கிரகித்துத் திரும்பவும் பிரம்மானினிடம் கொடுத்தார். ஹயக்ரீவரானவர் வேதங்களை ஸ்தாட்டிருசெய்துவிட்டுப் பிறகு ஈசான்யஸ்முத்திரத்தில் தமது ஸ்வ்பாவங்கிலையை அடைந்தார். அதனால் ஹயக்ரீவர் வேதங்களுக்கிருப்பிடமுயரனார். பிறகு மதுகைடபர்களென்கிற அந்த அஸாரர்கள் ஒன்றையுங்காணமல் எந்தஇடத்தில் வேதங்கள் வைக்கப்பட்டனவோ அவ்விடங் மீண்டும் வேகத்துடன் வந்தார்கள்; அந்தஸ்தானம் சுன்யமாயிருப்பதையும் பூர்த்தார்கள். பலசாலிகளில்சிறந்தவர்களான அவர்கள் உடனே மிக்க வேகத்துடன் அப்பொழுதே திரும்பவும் பாதாளத்திலிருந்து சீக்கிரமாக மேலேவந்தார்கள். உற்பத்தியைச் செய்தவரும், பிரபுவும், வெண்ணிறமுடையவரும், சந்திரன்போலச் சுத்தமானகாந்தியுடையவரும், அநிருத்தசரீரத்திலிருப்பவரும், அளவற்றபராக்ரமமுடையவரும், மீண்டும் தமமுடையஅளவுக்குத் தக்கபடி செய்யப்பட்டதும் ஜலத்தின்மேலமைக்கப்பட்டதும் ஸர்ப்பத்தின் உடலால்நிறைந்ததும் ஜ்வாலைகளின்பரம்பரையால் சூழப்பட்டதுமான சயனத்தில் யோக நித்திரையை அடைந்தவருமான அந்தப்புருஷரையே பார்த்தார்கள். அந்த அஸாரத்தலைவர்கள் களங்கமற்றஸத்வகுணமுள்ளவரும் அழகான காந்தியுடையவருமான அவரைப் பார்த்துவிட்டு அட்டலாஸம்செய்தார்கள். ரேஜாகுணமும்தோகுணமும் நிரங்பினு அவர்கள், 'வெண்ணிறமுள்ள இந்தப்புருஷனே அவன்; நித்திரையை அடைந்து படுத்திருக்கிறேன். இவனுலேதான் பாதாளத்திலிருந்து வேதங்கள் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கும். நிச்சயம். இவன் யாரைச் சேர்ந்துவன்? இவன் மார்? ஏன் 'போகத்துடன் தூங்குகிறேன்?' என்றுசொல்லினார். அவர்கள் இவ்விதவாரத்தையைச் சொல்லிக்கொண்டு ஹரியை எழுப்பினார்கள். அப்பொழுது புருஷேஷ்தமரானவர் விழித்துக்கொண்டு அவர்களைப்பார்த்து அந்தஅஸாரஸ்ரேஷ்டர்கள் யுத்தத்தில்விருப்பமுள்ளவர்களாயிருத்தலே அறிந்து யுத்தத்தில் மனத்தைச் செலுத்தினார். பிறகு அவர்களுக்கும் நாராயணருக்கும் யுத்தமானது நடந்தது. அப்பொழுது மதுஸுதன் ராஜஸாலும் தமஸாலும் வியாபிக்கப்பட்டசரீரத்தையுடைய அந்தமதுகைடபர்களிலிருவரையும் பிரம்மாவுக்குமரியாதைசெய்வதற்காகத் தொன்றார். 'அப்பொழுது

<sup>1</sup> ஸர்ப்பத்தினுடல்; ஸங்கம்.

புருஷோத்தமரானவர் அவர்களுடைய வதத்தினுலும் வேதங்களைக் கொண்டுவந்தத்தினுலும் பிரம்மாவினுடையசோகத்தைச் சீக்கிரம் விலக்கினர், பிறகு ஹரியினுல்வரிக்கட்பட்டவரும் வேதங்களாலுபசரிக்கப்பட்டவருமான்<sup>1</sup> அந்தப்பிரம்மாவானவர் உடனே ஸ்தாவரஜங்கமங்களான எல்லால்லகங்களைச் சும் பட்டத்தார். தேவரான ஹரியானவர் பிரம்மாவுக்குச் சீறந்திதும் உலகங்களுடையஸ்ருஷ்டிக்குஉசிதமுமான மதியை அளித்துவிட்டுத் தாம் எங்கிருந்துவந்தாரோ அங்கேயே மறைந்தார்.. ஹரியானவர் ஹபக்ரீவவடிவங்கொண்டு அந்தஅஸார் களைக்கொண்டுவிட்டுத் திரும்பவும் பிரவிருத்திதர்மத்தின்பொருட்டு அந்தஹிருத்தசரீரத்தையே தரித்தார். இவ்விதம் மஹாபாக்கியவானை இந்தஹரியானவர் ஹயக்ரீவரானார். வரதத்தையளிப்பதும் ஈஸ்வரரைச்சேர்ந்ததுமான இந்தருபமானது புராணத்தில்சொல்லப்பட்டுப் பிரவித்தமாயிருக்கிறது. எந்தப்பிராம்மணன் இந்தச்சரித்திரத்தை எந்நாலும் கேட்டு (மனத்தில்) தரிப்பானே<sup>2</sup> அவுனுடைய அத்தியயனமானது ஒருநாளும் நாசத்தையடையாது. பாஞ்சாலதேசத்தரசன் கடுமையானதவத்தினால் தேவரான ஹயக்ரீவரை ஆராதித்து<sup>3</sup> அந்தத்தேவரால் மார்க்கமுபதேசிக்கப்பட்டுக் கிரமத்தை அடைந்தான். ஓ! அரசரே! நீரன்னைக்கேட்டமையால் ஹயக்ரீவரைப் பற்றியசரித்திரமாகிற வேதத்திற்குகிகான இந்தப்புராணம் உமக்குச் சொல்லப்பட்டது. தேவரானவர் ஒருகாரியத்தைச் செய்வதுனிமித்தம் எந்தளந்தச்சரீரத்தை எடுப்பதற்கு விரும்புவாரோ. அந்தஅந்தச்சரீரத்தைத்<sup>2</sup> தாம் தம்மையே தம்மாலேயே வேறுபடுத்தித்கொண்டு எடுத்துக்கொள்ளுகிறோர். ஸ்ரீமானுயிருக்கிறஅவர் வேதங்களுக்கிறுப்பிடம்.<sup>4</sup> அவரே தவத்திற்கும் இருப்பிடம். யோகமும் ஸாங்கியமும் மேல்னபிரம்மமும்<sup>5</sup> ஹவிளாம் பயனையளிக்கிறபிரபுவும் அவரே. வேதங்கள் நாராயணரையே தாத்பரியவிஷயங்களையுடையவைகள் யஜங்கள் நாராயணங்வருபம். தவமும் நாராயணரைப் பயனுடையது. மோக்ஷமும் நாராயணரைப் பயனுடையது. கர்மானின்பயனும் நாராயணரைப் பயனுடையது. மறுபடித்திரும்புதலில்லாத மோக்ஷத்தர்மமும் நாராயணரையே பயனுக்குவடையது, பிரவிருத்தியைக்காரணமாகவுடையதர்மமும் நாராயணங்வருபமோயுள்ளது. பூமியினிருக்கிற மிகவும்

<sup>1</sup> வேறுபாடும்.

<sup>2</sup> தாம்னப்தால்கர்த்துவமவழே. தம்மையேன்பதால் உபாதானமும் வழே. தம்மாலேயேன்பதால் தனைக்காலவியும் அவரே. <sup>3</sup> கர்மம்.

சிரேஷ்டமானகந்தமும் நாராயணஸ்வரூபமாகக் கருதப்பட்டது. அரசரோ! அப்பினுடையகுணமானரளங்களும் நாராயணஸ்வரூபம். ஜோதிகளுடையசிரேஷ்டமானரூபமும் நாராயணஸ்வரூபமாகக் கருதப்பட்டது. வாய்வின்குணமானஸ்பரிசமும் நாராயணஸ்வரூபமாகக் கருதப்பட்டது. ஆகாயத்திலுண்டானாசுப்தமும் நாராயணஸ்வரூபமாகவேவாயிருக்கிறது. பிரகாசமீல்லாதசூழ்ந்தனீர் வகைணமாகவுடையமனமும் அவரிடமிருந்தும் உண்டாயிற்று. (ஆதித்யன்முதவிய) ஜோதிஸௌகர்ணக்கெல்லாம் ஆதாரமானகாலமும் நாராயணரைக்காரணமாகவுடையது. சீர்த்தியும் காந்தியும், ஓக்ஷமியும் தேவதைகளும் நாராயணரை ஆதாரமாகவுடையவர்கள். ஸாங்கியழானது, நாராயணரை விஷயமாகவுடையது. யோகமானது நாராயணஸ்வரூபமாயுள்ளது. பூர்வவாஸனையும் காமங்களும் அதிருஷ்டமும் எவைகளுக்குக் காரணமோ அவைகளுக்குப் புருஷன் காரணன்றே? பிரதானமும் காரணம். இந்தலகத்தில் உபாதானமும் கர்த்தாவும் தனித்தனியான<sup>1</sup>காரணமும் பலவிதமானசேஷ்டையும் ஐந்தாவதானதெய்வமும் என்று ஐந்துகாரணங்களாகக் கணக்கிடப்பட்டவான் ஹரியே எல்லாவற்றிலும் ஆதாரமாயுள்ளவர். எங்கும் பிரவிருத்திக்கின்ற ஹேதுக்களாலே தத்வத்தை அறியவிரும்புகிறவர்களுக்கு மகாயோகியும் பாபங்களைப்பகரிப்பவரும் பிரபுவமான நாராயணர் ஒருவரேத்தவம். உலகங்களோடுகூடியபிரம்மாமுதவிபவர்கள், மதுராத்மாக்தளானரிஷிகள், ஸாங்கியர்கள், யோகிகள், ஆத்மாவையறிந்தயதிகள் ஆகியஇவர்களுடையஅபிப்பிராயத்தைக் கேசவர் அறி கிறார். அவர்கள் அவருடையஅபிப்பிராயத்தை அறிகிறதில்லை. எல்லா உலகங்களிலும், எவர்கள் தெய்வகர்மத்தையும் பிதிருகர்மத்தையும் செய்கிறார்களோ, தாங்களைக் கொடுக்கின்றார்களோ,<sup>2</sup> பெரிதுவத்தைக் கொடுக்கின்றார்களோ அவர்களைல்லோருக்கும் ஈப்பவரத்தன்மையை அடைந்தஹரியே ஆதாரமாயிருப்பவர். எல்லாப்பிராணிகளிடத்திலும் வளிப்பதால் அவர்வாஸாதேவரென்று சொல்லப்படுகிறார். சித்யரும் பரமரும் மஹரிஷியுமாயிருக்கிறதுவர் பெரியஃப்வரியமுடையவரும்<sup>2</sup> குணவாலும் குணமென்றுபெயருடையவருமாகக் காலமானது 'எப்படி ருதுவில் ருதுவுடன்கூடிக் குளாந்தனுடைய சேர்க்கையை அடைகிறதோ அப்படி' சீக்கிரமாகக் குணங்களோடு

<sup>1</sup> அஸாதாரணமானகாரணம்.

<sup>2</sup> 'குணவர்ஜிதாக்ய' என்பது வேறுபாடம்; 'குஜவர்ஜிதர்' என்று பெயருள்ளவர்' என்பது பொருள்.

சேர்க்கையை அடைகிறார். இவ்வுலகத்தில் மகாத்மாவான் அவருடைய கதியை அறிக்கிறவர்கள் இலர். ஒருவரும் அவருடையவரவையும் பார்க்கிறதில்லை. ஞானத்தையேயெழிவுமாகவுடையவர்களும் சித்தத்தை அடக்கினவர்களுமானமகாவிஷிகள் நித்யரும் ‘குணங்களால்சிறந்த வருமான புருஷரைப் பொருக்கின்றார்கள்’ என்றுசொன்னார்.

முந்நாற்றைம்பத்தெட்டாவது அத்யாயம்.

**மேரங்கி தர்மம் (தோடர்ச்சி.)**

—→\*←—

(காந்திதர்மத்தின்வரலாறு.)

ஜீனமேஜையர், “ஆ! ஆ! பகவானைஹரியானவர் ஏகாந்திகளான எல்லோரையும் சந்தோஷிக்கச்செய்கிறார்; விதிப்படி” செய்யப்பட்டபூஜையையும் தாமே சிரஸால் ஏற்றுக்கொள்ளுகிறார்., உலகத்தில் வாஸனை கசித்தவர்களும் புண்ணியபாபமற்றவர்களுமாயிருக்கிற ஆவர்களுக்குக் குருபரம்பரையாகவந்தஞானமானது உம்மால் சொல்லப்பட்டது. அவர்கள் நான்காவதான வாஸாதேவரூபான மோகங்கிறதில் புருஷோத்தமரான வாஸாதேவரையே அடைகிறார்கள்.  
2 ஏகாந்திகளான புருஷர்கள் பரமபதத்தை அடைகிறார்கள். ஏகாந்திகள் 3முன் றுவிதமானகதிகளை அடையாமல் விகாரமற்றவரான ஹரியை அடைகின்றமையால் இந்தஏகாந்ததர்மமானது சிறந்ததும் ஓராயணாக்குப்பிரியமுமாயுள்ளதென்பது நிச்சயம். எந்தவேதத்தியர்கள் உபநிஷத்துக்களோடு வேதங்களையும் நன்றாகஅறிந்து விதிப்படி பஷ்டிக்கிறார்களோ, எவர்கள் யதிதர்மத்துடனிருக்கிறார்களோ அவர்களைக்காட்டிலும் ஏகாந்திகளானமனிதர்களுக்கு உயர்ந்ததான கதியுண்டென்று நினைக்கிறேன். ஓ! ஸமர்த்தரே! இந்தத்தர்மத்தைச்சொன்னவர் ஸபார்? தேவனு? ரிஷியா? ஏகாந்திகளுடைய அனுஷ்டானம் எப்படிப்பட்டது? எப்பொழுது உண்டுபண்ணப்பட்டது? , என்னுடைய இந்தஸந்தேகத்தை நிவிருத்தி செய்யும். எனக்கு மிக்குதூஹலமுண்டாயிருக்கிறது” என்றுவினவ், வைசம்பாயனர் சௌல்லத்தெரிடங்கிறார். “கெள்ரவர்களுக்கும்பாண்டவர்களுக்கும்நேரிட்டயுத்தத்தில் சேனைகள் ஆயத்தமாயிருக்கையில்

1 ‘குணங்களுக்குமேற்பட்டவரும்’ எனினுமாம்.

2 ‘நிஷ்காமர்களானபக்தர்கள்’ என்பது பழையனர. [வரை.

3 ‘ஸங்கர்ஷணப்ரத்யுமனானிருத்தர்களை உபாவியாமல்’ என்பது பழைய

கநுதி

## ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

அர்ஜுனன் மனத்தில் வருத்தமடைந்தபொழுது பகவானுக்கிருஷ்ணனுடேல் நேரில்சால்லப்பட்ட கதியில்லாதஞானத்துமூம். கதியடன்கூடினுடையில்லாதமும் என்றால் உமக்கு முன்னமே சொல்லப்பட்டன. அறியவரிதாயிருக்கிற இந்தத்தர்மமோ மனத்தைவசம் செய்யாதவர்களால் அறியமுடியாததாயிருக்கிறது. ஸாமவேதத்தோடொப்பானதிது முன்னமே கிருதயுகத்தில் செய்யப்பட்டது. ‘ஓ! அரசரே! ஈசாராணநாராயணரால் தம்மாலேயே தரிக்கப்படுகிறது. ஓ! மகாராஜரே! <sup>2</sup> இதற்காகவே தர்மபுத்திரர் மஹாபாக்கியவானை நாரதரை ரிஷிகளுக்குகடுவில் கிருஷ்ணதும் பிழ்மாரும் கேட்டுக் கொண்டிருக்கும்பொழுதுப்பர்ணம்செய்தார். ஓ! ராஜ்யரஷ்டரே! குருவானவ்யாஸர் நான்கேட்டுக்கொண்டிருக்கையில் சொல்லினர். அவ்விடத்தில் நாரதர் சொன்னபடி சொல்லுகிறேன். அதைக் கேளும். ‘ஓ! பூபாலரே! பிரம்மாவுக்கு நாராயணர் முகமாக மானஸ ஜன்மமுண்டர்னோபாது நாராயணரே அந்தத்தர்மத்தினுடே தெய்வகர்மாவையும் பித்ருகர்மாவையும் செய்தார். பேனபர்களென் னுமரிஷிகளும் அந்தத்தர்மத்தை அடைந்தார்கள். பேனபுரகளிடமிருந்தும் வைகானஸர்கள் அந்தத்தர்மத்தை அடைந்தார்கள்; வைகானஸர்களிடமிருந்து சந்திரன் அடைந்தான். பிறகு அது திரும்பவும் மறைந்துவிட்டது. ஓ! அரசரே! பிரம்மாவுக்குச் சாக்ஷியாகிமன்கிற இரண்டாவதுஜன்மம் ஏற்பட்டபொழுது ஸௌமனியமிருந்து அந்தப்பிதாமஹர் இந்தத்தர்மத்தைக் கேட்டார். ஓ! அரசரே! அப்பொழுது நாராயணஸ்வரூபராணபிதாமஹர் அதை குத்திருக்குக் கொடுத்தார். அரசரே! பிறகு முன்கிருதயுகத்தில் யோகத்தினிருந்தருத்திரர் வாலகில்யர்களென்கிற எல்லாரிஷிகளுக்கும் இந்தத்தர்மத்தைக் கற்பித்தார். திரும்பவும் அந்தத்தீவுடைய மாணிப்பினுடே மறைந்துவிட்டது. அரசரே! வாக்கிவிருந்தும் பிரம்மாவிழுடைய மூன்றாவது பெரியஜன்மமானது, உண்டானபொழுது இந்தத்தர்மமானது நாராயணரிடமிருந்தே உண்டாயிற்று. <sup>1</sup> அதை வைப்பார்ணரென்கிறரிஷியானவர், நாராயணரிடமிருந்தும் அடைந்தார். வைப்பார்ணரானவர் இந்தலத்தமானதர்மத்தை நன்றாக்க்கிசெய்யப்பட்ட தவத்தோடும் பொறிகளினடக்கத்தோடும் விரதத்தோடும் மூன்றுதரமனுஷ்டித்ததலுல் இந்தவிரதம் இவ்விலகில் திரிவெளபார்ணமெ

<sup>1</sup> வேறுபாடம்.

<sup>2</sup> அறியமுடியாததாய் நாராயணராலேயே, தரிக்கப்படுவதால் அந்தநாராயணரானகிருஷ்ணனுடேபூப் பியங்கம் செய்தாரென்ற காக்க.

ன்றுசொல்லப்படுகிறது. ரிக்குவேதத்தினிபாடத்தில் படிக்கப்பட்ட இந்தவிரதம் அனுஷ்டிக்க அரிதானது. ஒ! அரசரே! ஸபர்னிரீ மிருந்தும் ஸாதநமும் பிரஸித்தமுரீன் இந்தத்தர்மணின் து உலகங்க ஞக்கு ஆயுளாயிருக்கிறவாயுனினால் அடையப்பட்டது; வாயுனினைமீ பத்திலிருந்தும் விகளைத்தால் என்னுகின்ற ரிஷிகளால் அடையப்பட்டது. அவர்களிடமிருந்தும் உத்தமமான அந்தத்தர்மத்தை ஸமுத்திர ராஜன் அடைந்தான். பிறகு அந்தத்தர்மமானது திரும்பவும் நாராயணரால்கிரகிக்கப்பட்டு மறைந்துவிட்டது. புருஷர்ஷீஷ்டரே! திரும்பவும் காதிலிருந்து ஒஹாத்மாவானபிரம்மானின் ஸ்ரூஷ்டியானது உண்டாயிற்று. அந்தவிஷயத்தைப்பற்றிச் சொல்லுகிறேன். என்னிட மிருந்து கேந்தும். ஹரியும் தேவருமானநாராயணர் தாமே ஜகத்தைப் படைக்கனன்னி ஜகத்தின்ஸ்ரூஷ்டியைச்செய்கிறவரும் ஸமர்த்தருமானபுருஷரச் சிந்தித்தார். உடனே சிந்திக்கிறவரான அவருடைய காதுகளிலிருந்தும் புருஷரும் பிழைகளுடையஸ்ரூஷ்டியைச் செய்கிறவருமானபிரம்மாவானவர் வந்தார். அவரை நோக்கி ஜகத்பதியான நாராயணர், 'புத்திரா! முகத்திலிருந்தும் பாதத்திலிருந்தும் எல்லாப் பிரஜைகளையும் ஸ்ரூஷ்டிசெய். நல்லவிரதமுடையவனே! உனக்கு பர்ரேயஸையும் பலத்தையும்<sup>1</sup> பராக்கிரமத்தையும் செய்வேன். ஸாத்வதமென்றுபெயருடையதர்மத்தையும் என்னிடமிருந்து பெற்றுக்கொள். அந்தத்தர்மத்தைக்கொண்டு ஸ்ரூஷ்டிக்கப்பட்டகிருதயுகத்தை விதிப்படி கிலைக்கச்செய்' என்றுசொன்னார். அப்பொழுது பிரம்மாவானவர் ஹரி மேதஸானதேவருக்கு நமஸ்காரம்செய்தார். அவர் உபநிஷத்துடும் சுருகீகத்துடனும் ஆரண்யகத்துடனும்<sup>2</sup> சௌரந்ததும் நாராயணர் முகத்தால் வெளிவந்ததும் சிறந்ததுமானதர்மத்தையும் கிரகித்தார். அப்பொழுதீ வரத்தையளிக்கின்றதேவரானவர் அளவற்றதேஜஸை யுடையபிரம்மாவுக்குக் கிருதயுகத்திற்குரியதர்மமுள்ளதும் டானில் விருப்பமில்லாதகர்மமென்று பெயர்கொண்டதுமான அந்தத்தர்மத்தை உபதேசம்செய்துவிட்டுப் பிறகு அந்தக்கூணமே எதில் அவயக்தமான சுத்தப்ரம்மானது கிலைபுள்ளதாயிருக்கிறதோ அஜ்ஞானத்தின் அக்கரையான அந்தப்பதத்தை அடைந்தார். பிறகு உலகங்க ஞக்குப்பிதாலுஹரான அந்தப்பிரம்மாவானவர் ஸ்தர்வரஜங்கமங்களான எல்லாலுகங்களையும் படைத்தார். உடனே அப்பொழுது முதலில் சுபமானகிருதயுகமானது நடந்துவந்தது. அதில் ஸாத்வத

<sup>1</sup> 897 - ம்பெக்கம் 33 - வூதவரியிற்காண்க.

<sup>2</sup> பலத்தைச்செலுத்துகின்ற திற்மை.

மென்கிறதர்மமானது உலீக்கின்களில் பரவி நிலைத்திருந்தது. உலகங்களைப்படைத்த ப்ரம்மாவானவர் முதன்மையான அந்தத்தர்மத்தினுடேயே தேவர்களுக்குள்ளாரும் ஹரியும் பிரபுவுமான நாராயணரைப் பூஜித்தார். பிறகு அப்பொழுதே உலகங்களுடைய நன்மையின் விருப்பத்தால் தர்மம் நிலைத்திருப்புக்கற்காக ஸ்வாரோசிஷமனுவுக்கு அத்யயனம் செய்வீத்தார். ஒ! அரசரே! பிறகு ஜாக்கிரதையுடையவரும் எல்லாஉலகங்களுக்கும் பதியும் விபுவுமானஸ்வாரோசிஷர் தமதுபுத்திரான சங்கபதரூக்குக் கற்பித்தார். பாரதரே! பிறகு சங்கபதரும் தம்முடையஞ்சாலூபுத்திரனும் திக்குக்களைக்காப்பவனுமான ஸ்தர்மாவுக்குப் போதித்தார். பிறகு திரேதாயுகம்வந்தபோது திரும்பவும் 'அந்தத்தர்மமானது' மறைந்துவிட்டது. ஒ! ராஜஸ்ரேஷ்டரே! முன்காலத்தில் நாவிகையிலிருந்தும் பிரம்மாவினுடையஜன்மம் ஏற்பட்டபொழுது உடனே தேவரும் ஹரியும் பிரடிவும் தாமரைமலர்கள் போன்றகண்களையுடையவருமான நாராயணர் தாமாகவே பிரம்மாபார்த்தாக்கொண்டிருக்கையில் இந்தத்தர்மத்தைச் சொன்னார். அரசரே! அவரிடமிருந்தும் பகவானுள்ள ஸந்த்குமார் அத்தியயனம்செய்தார். ஒ! கெளரவப்ரேஷ்டரே! கிருதயுகத்தின் ஆதியில் ஸந்த்குமாரிடமிருந்தும் வீரனைரன்கிறஸ்ருஷ்டிகார்த்தர் இந்தத்தர்மத்தை அத்யயனம்செய்தார். வீரன்றும் இதை அத்தியயனம்செய்து ஈரப்பிரென்கிறமுனிவருக்குக் கொடுத்தார். ஈப்பிர் புத்திரரும் சுத்தரும் ஸ்லவிரதமுடையவரும் நல்லமேதையுடையவருமான 'குஷ்ணபாலரூக்கும் தர்மவானையிசூலருக்கும் கொடுத்தார். பிறகும் நாராயணருடையமுகத்தால் வெளிவந்ததர்மமானது முறைந்துவிட்டது. திரும்பவும் அண்டஜங்களும் ஜன்மமுண்டானபொழுது ஹரியைத்தப்த்திகீரணமாகிவுடைய பிரம்மாவுக்கு மீண்டும் இந்தத்தர்மமானது நாராயணருடைய முகத்தால் வெளிவந்தது. ஒ! அரசரே! பிரம்மாவினால் கிரகிக்கப்பட்டு விதிப்படி அனுஷ்டிக்கவும்பட்டது. அரசரே! பிரஹிஷத்துக்களென்றுபெயர்கொண்டமுனிவர்களும் ஒதுவிக்கப்பட்டார்கள். அதுபர்ஹிஷத்துக்களிடமிருந்தும் ஸாமவேதத்தின் முடிவை ஆடைந்தவரும் ஜ்யேஷ்டன்று, எங்கும்புகழ்பெற்றவருமான ஜருவீதியரை ஆடைந்தது. ஹரியானவர் ஜ்யேஷ்டரின்ஸாமத்தால் வரிக்கப்பட்டார். ஜ்யேஷ்டரிடமிருந்து அவிகம்பண்கிற அரசனிடம் வந்தது. ஒ! ஸமரத்தரானஅரசரே! பிறகு இந்தத்தர்மமானது மறைந்து

‘திக்பாலகானகுஷ்ணபவர்க்கு’ என்பது வேறுபாடம்.

விட்டது. ஓ! அரசே! ஹரியினிடமிருந்தும் பிரம்மாவினுடைய பத்மஜைமென்கிற இந்தவழாவதுண்மூண்டானபொழுது இந்தத் தர்மமானது நாராயணராலே தாமாகவே யுகத்தினுதியில் சுத்தரும் உலகங்களைத்தவிப்பவருமான பிதாமஹருக்குச் சொல்லப்பட்டது. பிதாமஹரும் இந்தத்தார்யுத்தை முன்காலத்தில் தகைஞுக்குச் சொன்னார். ஓ! ராஜஸ்ரோஷ்டரே! பிறகு தகைஞ்புத்திரர்களில் முத்தவனுண்மூதியனிடும் கொடுத்தான். ஜீயங்டனுண் அந்த ஆதித்யனிடமிருந்து பிறகு விவஸ்வான் கிரகித்தான். பிறகு திரேதாயுகத்தின், ஆதியில் விவஸ்வான் மனுவுக்குக் கொடுத்தான். மனுவும் உலகங்களுடைய ஸிர்வரியத்திற்காகுப் புத்திரனுண் இக்ஷவாகுவுக்குக்கொடுத்தான். இக்ஷவாகுவினால் சொல்லப்பட்டு உலகங்களில்பரவி நிலைத்திருக்கின்றது. அரசே! பிரளயத்தில் திரும்பவும் நாராயணரை அடையப்போகிறது. ஓ! ராஜஸ்ரோஷ்டரே! பகவத்தீதயில் சுருக்கமானவிதியுடன் கற்பிக்கப்பட்ட யதிதர்மத்தையும் முன் உமக்குச் சொல்லியிருக்கிறேன். ஓ! அரசே! இந்தத்தர்மமானது ஜகந்நாதரான நாராயணரிடமிருந்தும் நாரதராலே நேரி ளேயே ரகஸ்யத்துடனும் சுருக்கத்துடனும் நன்றாக அடையப்பட்டது. ஓ! அரசே! இவ்விதம் பெரிதும் ஆதியிலுண்டானதும் எப்பொழுதும் இருப்பதும் அறியவரியதும் செய்யவரியதுமான இந்தத்தர்மானது ஸாத்வதர்களால் எப்பொழுதும் தரிக்கப்படுகின்றது. தர்மத்தின் ஞானத்துடன் நன்றாக அனுஷ்டிக்கப்பட்டதும் அழிம்ஸைபுன்கிறதர்மத்துடன்கூடினதுமான இநதக்கர்மத்தினால் ஈரவரர்னவரியானவர் பீதியடைகிறார். கேஷத்ரங்களும் மம்மையற்றவரும் கிஷ்களருமானஹரியே ஒருபிரிவானபாகத்தையுடையவராகவும் சிலவிடத்தில் இரண்டுபிரிவையுடையவராகவும் மூன்றுபிரிவையுடையவராகவும் நான்குபிரிவையுடையவராகவும் கணக்கிடப்பட்டுக்காணப்படுகிறார். அரசே! பஞ்சபூதங்களுடைய குணங்களையும் அதிக்கிடுமித்தல்லீவனும் கீந்து இந்திரியங்களையும் ஏவுகின்றபிரீஷித்தமானமானமும் ஹரியே. ஸ்ரீமானுனஅவர் உலகங்களுக்கிருப்பிடம். அவர் உல்கங்களின் ஸ்ரீஷ்டியைச்செய்பவர்; அகர்த்தாவும் கர்த்தாவும் காரியமும் காரணமுமாயிருப்பவர். வேந்தரே! விகாரமற்றவரான அந்தப்புருஷர் எப்படி விரும்புகிறாரே அப்படி விளையாடுகிறார். ஓ! ராஜஸ்ரோஷ்டரே! மனைவசமில்லாதவர்களால் அறியமுடியாத இந்த வகாந்திதர்மமானது என்னால் குருவின் அருளால் உமக்குச் சொல்லப்பட்டது. அரசே! வகாந்திகளான புருஷர்கள் அதே

கார்கள்கிடைப்பது அரிது. 'ஓ! குருந்தனரே! ஹிம்லைசெய்யாத வர்களும் ஆத்மஜங்கானமுடையவர்களும் எல்லாப்பிரணிகளுடைய நன்மையிலும் பற்றுள்ளவர்களுபான் ஏகாந்திகளால் உலகமானது வியாபிக்கப்படுமானால் (அப்பொழுது) பயனில்விருப்பத்தோடு செய்யப்பட்ட கர்மங்கள் இல்லாத கிருதயுகப்பட்டியானது உண்டாகும். ஓ! அரசரே! இவ்விதம் பகவானும் எனக்குக்குருவும் தர்மங்களை யுணர்ந்தவரும் வேதியர்களில் சிறந்தவருடூன் அந்தவ்யாஸமுனிவர் முனிவர்களுடையஸன்னிதியில் கிருஷ்ணனும்பிழ்மரும் கேட்டுக் கொண்டிருக்கும்போது தர்மாஜருக்குச் சொன்னார். மன்னரே! அவருக்கும் முன்காலத்தில் மிகவும்பெரியதவழுடையவரானாராதர் தேவரும் பற்றம்மழும் வெண்ணிறமுள்ளவரும் சந்தி னுக்கு நிகரான காந்தியுடையவருமான அச்சதறைப்பற்றிச் சொன்னார். நாராயணரைப் பரகதியாயுடையவர்களான ஏகாந்திகள் எந்தவிடத்தில் சேருகின்றார்களோ அதுவே முக்தர்களுக்குரியதும் பறமும் 'கேவல முமாயிருக்கிறவதானமாகும்' என்றுசொன்னார். 'ஜனமேஜயர், 'இவ்விதம் பலவிதமாயும் அறிஞர்களால் அனுஷ்டிக்கப்பட்டதாயுமிருக்கிறதர்மத்தை மற்றவேதியர்கள் பலவிதமானவிரதங்களிலிருந்து ஏன் செய்வதில்லை?' என்றுகேட்க, வைசம்பாயனர், 'ஓ! பாதகுலத்தாசரே! தேகத்தில்கட்டுண்டலீவர்களில் ஸாத்விகி, ராஜஸி, தாமஸின்று மூன்றுபிரகிருதிகள் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டன. குருகுலத்தைவகிக்கின்ற அரசரே! லீவர்களில்பர்ரேஷ்டனை ஸத்வகுணமுடையபுருஷன் மோக்ஷத்திற்கு நிச்சயிக்கப்பட்டவனோன். <sup>2</sup> அவன் இவ்வுலகத்திலும் மோக்ஷத்திலும் புருஷரும் பிரம்மவித்துக்களில் சிறந்தவருமான நாராயணரைப் பரமாக அறிகிறோன். அதனால் அவன் ஸாத்விகளுக்கக் கருதப்பட்டான். நாராயணரைப் பரகதியாகவுடைய ஏகாந்தபக்தனுனவன் ஏப்பொழுதும் புருஷோத்தமரைச் சிந்தித்துக் கொண்டு இஷ்டத்தையுமடைகிறோன். புத்திமான்களும் மோக்ஷதர் மத்தோடுகூடினவர்களும் ஆசைரற்றவர்களுமான சிவபுதிகளுடைய யோகக்ஷேத்ரங்களை ஹரியானவர் வகிக்கின்றார். பிறக்கின்றவனுன் எந்தப்புருஷனை மதுஸுதனர் பார்க்கின்றாரோ அவன் ஸாத்விகளுக்கு அறியத்தக்கவன். அவன் மோக்ஷத்திற்கு நிச்சயிக்கப்பட்டவனுவான். ஏகாந்திகளால் அனுஷ்டிக்கப்பட்ட தர்மமானது ஸாங்கியயோ

<sup>1</sup> இரண்டற்றது.

<sup>2</sup> 'அவன் இவ்வுலகத்திலும் நாராயணரைப் பிரம்மவித்துக்களில்சிறந்த ஏருஷாகவும் மோக்ஷத்தில்பரமாகவும் அறிகிறோன்' என்றும் கொள்ளலாம்.

கங்களுக்கொப்பானது! ஆகையால் தீவர்கள் நாராயணரூபமான மோக்ஷத்தில்<sup>1</sup> பரக்தியை அடைகின்றார்கள். நாராயணரால்பார்க்கப் பட்டப்ருஷன் ஆத்மஞானியாவான். அரசரே! இவ்விதம் தன்னிட்ட தத்தால் ஆத்மஞானியாகான். ராஜஸி, தாமஸி, ஓன்கிறபிரகிருதிகள் ஒன்றேடொன்று கலந்தலுவகளாகக் கருதப்பட்டன. அரசரே! அவ் வர்துவமாகப்பிறங்கு, பிரவிருத்திதர்மங்களுடன் கூடினவனுமிருக்கிற புருஷனையோ ஹரியானவர் பார்க்கிறதில்லை பிறப்பவனுணவிவகை உலகங்களுக்குப்பிதாமஹரானப்ரம்மாவானவர் பார்க்கிறார். அவனுக்கு ரஜஸி என்றும் தமஸி என்றும் மனமானது வியாபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஒ! அரசர்களில்சிறந்தவரே! தேவர்களும் முனியாகளும் ஸதவத்தி விருப்பவர்களாயினும் ஸாக்ஷமீமானஸதவமில்லாதவர்களாயிருக்கிறார்கள். அதனால் “வைகாரிகர்களாகக்கருதப்பட்டார்கள்” என்று சொன்னார்.

ஜனமேஜயர், “வைகாரிகளுணபுருஷன் எப்படி புருஷாத்தமரைஅடைவான்? எல்லாவற்றையும் பார்த்தபடி சொல்லும். பிரவிருத்தியையும் கிரமமாகச்சொல்லும்” என்று வினவ வைசம்பாயனர், “மிகவும் ஸாக்ஷமனும் தத்வங்களோடுகூடினவனும் (அகாரங்காரமகாரமென்கிற) மூன்றுஅக்ஷரங்களோடுகூடினவனும் கிரியையற்றவனும் இருபத்தைந்தாமவனுமானபுருஷனைப் <sup>2</sup>புருஷன் அடைவான். இவ்விதம் ஸாங்கியமும் யோகமும் வேதத்தின்உபநிஷத்தும் பாஞ்சராத்ரமும் ஒன்றாகவும் இவைகள் ஒன்றுக்கொன்றுள்ளதனமாதவும் சொல்லப்படுகின்றன. ஏகாந்திகளுடையஇந்தத்தர்மமானது பரமானநாராயணரை விஷயமாகவுடையஸ்வரூபமுள்ளது. அரசரே! ஸமுத்திரத்திலிருந்தும் பெருகியஜலப்பிரவாகங்கள்<sup>3</sup>திரும்பவும் அதையே அடைகின்றதுபோலே இந்தஞானங்களாகிய பெரியஜலப்பிரவாகங்கள் திரும்பவும் நாராயணரையே அடைகின்றன. ஒ! யதுக்கங்களுக்குப் பந்துவாயுள்ளவரே! உமக்கு ஸாத்வதமென்கிற இந்தத்தர்மமானது சொல்லப்பட்டது. ஒ! பாரதரே! சக்தியிருந்தால் சீர் முறைப்படி இதைச் செய்யும். இவ்விதம் மஹாபாக்கியவானுணாந்தநாரதர் என்னுடைய குருவுக்கு 3ஸீவெதர்களுக்கும் யதிகங்குமுரிய அழிவற்ற ஏகாந்தக்தியைச் சொன்னார். வ்யாஸரும் பீதியுடன் புத்திமா

<sup>1</sup> ஆகங்காரிகஸ்ருஷ்டியிலுள்ளவர்கள்.

<sup>2</sup> பிரகிருதியிலிருந்துவிடுபட்டஜீவாத்மா.

<sup>3</sup> ‘கிருகளிதர்களுக்கும்’ என்பது பழையவரை; ‘வள்ளைவஸ்திரமுடையவர்’ என்பது.

கநங்க

## ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

ஞெதர்மபுத்திரருக்குச் சொன்னார். குருவினீடு மிருந்துபயனினான அப்படிப்பட்ட இந்தத்தர்மமே என்னுல் உமக்குச் சௌல்லப்பட்டது. ஒ ! அசர்களில்சிறந்தவரே ! இவ்விதம் இந்தத்தர்மமானது அனுஷ்டிக்கழியாததாயிருக்கிறது. உம்மைப்போலவே மற்றவர்களும் மோகத்தையடைந்து அனுஷ்டிக்கவில்லை, ஒ ! அரசரே ! கிருஷ்ணரே உலகங்களைச்சிருஷ்டிக்கிறவர்கும் மேதூரிக்கீசுசெய்கிறவர்கும் ஸம்ஹாரத்தைச் செய்கிறவர்கும் காரணருஷாயிருக்கிறார்” என்று சொன்னார்.

முந்நூற்றைம்பத்தோன்பதாவது அத்யாயம்.

மோகஷத்தர்மம் (தோட்சிசி.)

—————→\*←————

(‘‘யாஸரி விஷ்ணுவுக்தப்புத்ரானவரலாறு.’’)

ஐந்மேஜயர், “ஓ ! ஏரம்மரிஷியே ! உலகங்களில் ஸாங்கியம், யோகம், பாஞ்சாத்ரம், வேதத்தின்ஆரண்யகம்ளன்கிற இந்தச்சாஸ் திரங்கள் வழங்குகின்றன. ஓ ! முனிவரே ! இவைகள் ஒன்றைப்பற்றிய வையா ? பலவற்றைப்பற்றியவையா ? என்னுல்கேட்கப்பட்டநீர் சொல்லும். கிரமமாக இவைகளின்வரலாற்றையும் சொல்லும். விகாரத்தை அடைந்தவனைப்புருஷன் புருஷாத்தமரானபரமாத்மாவை எப்படி அடைவான் ?” என்றுகேட்டார். வைசம்பாயனர், “அதிகமாக அறிந்தவரும் சிறந்தவரும் மிகவும்லதாரரும் நல்லமனமுள்ள வரும் ஸத்யவதியானவள் பராசரரிடமிருந்தும் தலீபத்தின்மத்தியில் பெற்றபுத்திரரும் அஜ்ஞானமாகிற இருளை நாசாந்செய்திகிறவருமான அந்தவுயாஸமுனிவருக்கு நமஸ்காரம். பிதாமஹருக்குமுநதினநாராயணர் முதற்கொண்டு ஆரூமவரும் மஹரிஷிக்குரியுஸம்பத்தோடுகூடி வைரும் நாராயணருடைய அம்சத்தாலுண்டாற்றவரும், ஒரேபுத்திரரும் த்வைபாயனரும் வேதங்களுக்குப்பெரியநிதியமாகச் சொல்லப் படுகிறவரும் மஹாத்மாவும் ஜனனமற்றவரும் அனுதியுமான அந்தவ்யாஸரை ஆதிகாலங்களில் பெரியபீஸ்வரியுழுடையவரும் உதாரமானதேஜஸாள்ளவருமானநாராயணர், புத்திராக ஸ்ருஷ்டித்தார்” என்றுசொன்னார்.

<sup>1</sup> அதிகபாடமான அரைப்போகம் விடப்பட்டது.

<sup>2</sup> ஒருசொல் விடப்பட்டது

ஜனமேஜயர், “ஓ! பிரம்மணபிசீஷ்டரே! முன்பு ஓரே, வளிஷ்டருடையபுத்திரர் சக்தி. சக்தியின்புத்திரர் பராசரர். பராசரின்புத்திரர் கிருஷ்ணத்வைபதயனமுனிவர்’ என்று உற்பத்தி சொன்னீர். தீர்தாமே திருப்பவும் இவரை நாராயணருடையபுத்திராகச் சொல்லுகிறீர். அளவற்றதேஜஸையுடைய வ்யாஸருடையழுந்தினஜனம்மானது எப்படிப்பட்டது? ஓ! உத்தமீமானபுத்தியையுடையவரே! நாராயணரிடமிருந்துண்டான ஜனமத்தைச் சொல்லும்” என்றுகேட்க, வைசம்பாயனர் சொல்லலானார். “ஓ! அரசரே! வேதத்தின் அர்த்தத்தையுணர்ந்தவரும் தர்மத்தில்சிறந்தவரும் தவத்திற்கிருப்பிடமும் எனக்குக்குருவும் ஞானிஷ்டரும் இமயம்லையின்தாழ்வரையிலிருப்பவரும் பாரதமென்கிறசரித்திரத்தைச் செய்துவிட்டுத் தவத்தால் ப்ரமத்தையடைந்தவரும் புத்திசாலியுமானவ்யாஸருக்கு அப்பொழுது ஸாமந்து, ஜைமினி, மிகவும்பலமானவிரதமுடையபைலர், நாலாவதுசிஷ்யனானான், வ்யாஸபுத்திரான்சுகர் ஆகியநாங்கள் ஜாக்ரதையுடன் சுப்ரஸ்தைசெய்துகொண்டிருந்தோம். ஸாங்கமானவேதங்களையும் பாரதத்தின் அர்த்தங்களையும் முழுதும் ஆவிருத்திசெய்கின்றவரானவ்யாஸமுனிவர் இமயமலையின்தாழ்வரையில் உத்தமர்களான இந்தயீந்துசிஷ்யர்களாலே சூழப்பட்டுப் பூதங்களால் சூழப்பட்டசுப்பரவர்போல விளங்கினார். ஒருமனமுடையவரும் அடக்கமுடையவருமான அவரை நாங்கள் அடுத்து உபாஸித்தோம். பிறகு ஒருக்கதையின்மத்தியில் வேதியர்களிற்கிறந்தவரான அவரை நாங்கள் வேதார்த்தங்களையும் பாரதத்தின் அர்த்தங்களையும் அப்படிப்போலவே நாராயணரிடமிருந்துண்டான ஜனமத்தையும் கேட்டோம். தத்வத்தையுணர்ந்தஅவர் முந்தி வேதங்களின் அர்த்தங்களையும் பாரதத்தின் அர்த்தங்களையும் சொல்லி விட்டு நாராயணரிடமிருந்தும் உண்டான இந்தஜனமத்தையும் தீசால் அவதற்கு ஆரம்பித்தார். வ்யாஸர், ‘ஓ! வேதியர்களே! ஆதிகாலத்திலுண்டானதும் உத்தமமும் ரிஷியைப்பற்றியதும் என்னைத்வைத்தாலறியப்பட்டதுமான இந்தச்சிறந்தசரித்திரத்தைக் கேளுங்கள். ஏழாவதுப்ரம்மாவின்காலத்தில் பிரஜைக்ருடையஸ்ருஷ்டியானது உண்டானபொழுது மகாபோகியும் சுபாசுபங்களற்றவரும் அளவற்றாங்தியுடையவருமான நாராயணரானவர் முதலில் நாபியிலிருந்தும் பிரம்மாவைப் படைத்தார். பிறகு பிரம்மா ஆயிரப்பவித்தார். அப்பொழுது அந்தப் பிரம்மாவைநோக்கி நாராயணர், ‘ஓ! பிரம்மாவே! பிரஜைகளின்ஸ்ருஷ்டிகாரச்செய்கிறவரும் பிரபுவுமான

நீர் என்னுடையநாடியிலிருந்து உண்டானீர்: பண்டிதபுமார்களுடன் கூடின பலவிதமானபிரஜைகளை நீர் ஸ்ருஷ்டியும்' என்று சொன்னார்: இவ்விதம் சொல்லுங்பட்டவரான அந்தப்பிரம்மா பிரவிருத்தியில்லாதவரும் கவலையால் மனத்தில்வியாகுலத்தைஅடைந்த வருமாகி வரங்களையளிப்பவரும் தேவருட் ஸப்வரருமான் ஹரியை வணங்கி, 'ஓ! தேவர்களுக்கெல்லாமதிலைவரே! சிரதைகளைஸ்ருஷ்டிப் பதற்கு எனக்குச் சக்திஏது? உமக்கு நமஸ்காரம். ஓ! தேவரே! நான் பிரஜனங்களில்லாதவன். மேலே எது செய்யவேண்டியதோ அதைச் செய்யும்' என்று சொன்னார். இவ்விதம் சொல்லுப்பட்டவரும் தேவர்களுக்கிசூரும் புத்திமான்களில் சிறந்தவருமான அந்தப்பகுவான். உடனே மறைந்தவராகிப் பிறகு புத்தியை நினைத்தார். உடனே புத்தியானவள் ஸ்வரூபத்தோடு பிரபுவான ஹரியின்பக்கத்தில் நின்றார்கள். அப்பொழுது தாம் யோகமற்றவராயிருக்கிற ஹரியானவர் இந்தப் புத்தியை யோகத்தோடு சேர்ப்பித்தார். அந்தப்புத்தியானவள் கீர்வரியோகத்தோடிருப்பவரும் நடையுள்ளவருமாயிருக்கையில் பிரபுவும் விகாரமற்றவருமான அந்தத்தேவர் அவளைநோக்கி, 'உலகத்தின்படைப்பாகிறகாரியலித்தியின்பொருட்டுப் பிரம்மாவினிடம் பிரவேசிக்கக்கடவாய்' என்னும்வசனத்தைச் சொன்னார். உடனே ஸப்வரரால் கட்டளையிடப்பட்ட அந்தப்புத்தியானவள் சீக்கிரமாக அவரிடம் சென்றார்கள். பிறகு அந்தஹரியானவர் புத்தியோடுகூடின அந்தப்பிரமானுவை மீண்டும் பார்த்தார். திரும்பவும், 'பலவிதமான இந்தப்பிரஜைகளைஸ்ருஷ்டியும்' என்ற ஒருவர்த்தை சொன்னார். அந்தப்பிரம்மா, 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்று சொல்லிவிட்டு ஹரியினுடைய ஆஜ்ஞாயைச் சிரத்தால்வகித்தார். பகவானை அந்தநாராயணால் இவ்விதம் சொல்லிவிட்டு அந்தவிடத்திலேயே மறைந்தார். பிறகு ஒரு முகங்கூட்காலத்தில் தேவனை நூபையருடைய ஆகிருதியானது இவரையடைந்தது. அந்தஆகிருதியை அடைந்து அதனுடன்<sup>2</sup> ஒன்றுயிருக்குந்தன்மையை அடைந்தவரானார். அப்பொழுது உடனே இவருக்குத்திரும்பவும் வேறுபுத்தியானது உண்டாயிற்று. 'மேலான ஸ்தானத்திலிருக்கிறபிரம்மாவின்லே தைத்யர்கள், தானவர்கள். கந்தருவர்கள், ஶாக்ஷதர்கள் இவர்களுடையஸங்கங்களால் ஈழம்பிழிருக்கிற இந்த எல்லாப்பிரஜைகளும் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டன. இந்தப்பூமி

1 வேறுபாடம்.

2 'தேவசரீரத்தில் ஆத்மபாவத்தையடைந்தார்; அஹங்காரியானார்' என்றுகருத்து.

யரனவள் பாரத்தால்வியாபிக்கப்பட்டு இருக்கப்படத்தக்கவளானால். பாரில் பலசங்கிளான அநேகம்தைத்யர்களும் தானவர்களும் ராக்ஷஸ் தர்களுமுண்டாவார்கள்; தவத்தைச்செய்து உத்தமமானவரங்களையுமடைவார்கள். வரதானத்தால் கொழுத்தவர்களோன அவர்கள்<sup>1</sup> எல்லாரும் அவசியம் தேவூஸந்கங்களையும் தவத்தையேதனமாகவடைய முனிவர்களையும்<sup>2</sup> பிடிப்பார்கள். அப்பொழுது நான் இந்தப்பாரத்தை இறக்குதலானது நியாயமாகும். பிறகு பூமியில் கிரமமாக அநேக அவதாரங்களாலே துஷ்டர்களுடைய நிக்கிரகத்தினாலும் ஸாதுக்களுடையதுலுக்கிரகத்தினாலும் இரங்கத்தக்கவளரும் ஸத்யமானவளருமான இந்தப்பூமியானவள் நிலைத்திருப்பாள். பாரதானத்திலிருக்கிற ஸர்பப் ரூபஞ்சனன்னாலே இவள் தரிக்கப்படுகிறான்தே? என்னால் தரிக்கப்பட்டுச் சராசரமானல்லாஜகத்தையும் தரிக்கிறாள். ஆகையால் அவதாரத்தை அடைந்து பூமியினுடைய ரக்ஷணத்தைச் செய்வேன்’ என்று இவ்விதம் ஆலோசித்துப் பகவானை அந்தமதுஸ்தனர் அவதாரத்தின் உற்பத்தியின்பொருட்டு வராஹரூபம், நரஸிம்மரூபம், வாமனரூபம், அப்படிப்போலவே மனுஷரூபம் ஆகிய அநேகரூபங்களை, ‘இவைகளாலே நான் தேவசத்துருக்களான துஷ்டர்களைக்கொல்லவேண்டும்’ என்று ஸ்திருத்தார். பிறகு ஜகத்தைஸ்ருஷ்டித்த பகவான் திரும்ப, ‘போரி’ என்கிறசொல்லால் எதிரொலியிண்டாகச் செய்துகொண்டு ஸரஸ்வதியை உச்சாரித்தார். அப்பொழுது ஸரஸ்வதியின் ஸாரமானவரும் பிரபுவினுடைய வாக்கிலுண்டானவுரும் சென்றதும்நிகழ்கின்றதுமவருவதுமானவற்றை அறிகிறவரும் உண்மையுரைகிறவரும் பலமானவிரதமுடையவருமான அபாந்தரதம் ஸென்றிறபுத்திரர் உண்டானர். தேவர்களுக்கு ஆதியும் விகாரமற்ற வருமானபகவான் தலையால்வணங்கின அவரை நோக்கி, ‘புத்திசாலைகளில்கிறந்தவனே! நீ வேதத்தின் சரித்திரத்தில் <sup>2</sup> சுருதியைக்கொச்செய்ய வேண்டும். முனிவு! ஆகையால் கட்டளைப்படி என்னுடைய இந்த வாரத்தையைக்கொச்செய்ய என்றுசொன்னார். அப்பொழுது அவராலே ஸ்வாயம்புவமன்வந்தரத்தில் வேதங்கள் பிரிக்கப்பட்டன. அப்பொழுது பகவானை ஹரி இவருடைய அந்தச்செய்கையினால் ஸக்தோஷித்தார். (பிறகு அவற்றை நோக்கி,) ‘ஓ! புத்திரா! பிராம்மண! வேறுமன்வந்தரங்களிலும் நீநன்றாகச்செய்ததவத்தினாலும் யமத்தினாலும் நியமத்தினாலும் இவ்விதமே உலகங்குருக்குப்ரவர்த்தகனும் சலிக்காதவனும் எப்பொழுதும் (மற்றவர்களால்) அவமதிக்கமுடியாதவனுமாவாய். மீள

<sup>1</sup> வாக்கை.

<sup>2</sup> வேதச்சூருக்கம்.

வும் கலியுகமானதுவரும்பொது பாதகுலத்திலுண்டானவர்களும் மஹாத்மாக்களும் பாருவகில்பிசித்திபெற்றவர்களுமான கெளவேர்களென்கிறஅரசுக்கள் உண்டாவார்கள். ஓ! பிராம்மணர்களில்சிறந்த வனே! உன்னிடமிழிருந்துண்டான அவர்களுடையகுவத்தில் உன்னைத் தவிர (மற்றவர்களுக்கு) ஒருவரையொருவர்த்திருத்தில் உதற்காகக் கலகமானதுநோரிடும். அப்பொழுதும் தவத்துடன்கூடினால் வேதங்களை பூர்ணமாகப் பிரிக்கப்போகிறோய். கறுப்பான்கலியுகம் வந்தபொழுது கறுத்தநிறமுடையவனுவாய். தவத்துடன் நானைவிதமானதர்மங்களைச் செய்கிறவனும் ஞானத்தை உண்டுபண் ஞுகிறவுஞமாவாய். (ஆனாலும்) ராகத்திலிருந்தும் விடுபடமாட்டாய். உன்னுடையபுத்திரனே, முதேஹ் ஸ்வராந்தையானுக்ரகத்தால் ஆகைநீங்கிப் பரமாத்மாவாவான். இந்த வார்த்தை மாருது. பிதாமஹருடையமானஸபுத்திரரென்று பிராம்மணர்களால் சொல்லப்படுகிறவரும் உத்தமமான புத்தியுள்ளவரும் சிறந்தவரும் தவத்திற்குஇருப்பிடமானவரும் ஸ-பர்யானுக்குமேலான காந்தியுள்ளவருமான வலிஷ்டருடையகுலத்தில் அவரைக்காட்டி ஆம்மேலாண்மகிமையுள்ள பராசரரென்கிறமஹரிஷி உண்டாவார். வேதங்களுக்குதிதியும் மிகவும்சிறந்தவரும் பெரியதவழுமுடையவரும் தவத்திற்கிருப்பிடமுமான அவர் உனக்குப் பிதாவாவார். அந்தமுனி வரிடமிருந்தும் நீ பிதிருகன்னிகையிடம் கானீனபுத்திரனுக்கக் கார்ப்பத்தில் பிறப்பாய். சென்றதும் நிகழ்கின்றதும் வருவதுமான ஞானங்களுடையகதியை அறிவாய். முன்னேசென்றவையும் என்னைல் செய்யப்பட்டவையுமான ஆயிரம்யுகங்களின் மாறுதல்களைத் தவத்தினை நீ பார்ப்பாய். திரும்பவும் வரப்போகிற அநீகமாயிரம்யுகங்களுடைய மாறுதல்களையும் பார்ப்பாய். ஓ! முனிவனே! என்னுடையபஸ்மரணத்தினைலே ஆதியந்தமற்றவனும் சக்கரத்தைச் கையில்தரிப்புவனுமானதுண்ணையும் உலகத்தில் பார்ப்பாய். இந்தவார்த்தை மாருது. விசாலமானபுத்தியைடையவனே! உனக்கு நிதரற்றகீர்த்தியுமுன்டாரும். சனியின்சோதாறும் மகானுமான ஸ-பர்யாத்தினை மனுவரகப் பிறப்பான். புத்திரனே! என்னுடையஅருளால் அந்தமன்வந்தாத்திலும் நீயே மனுமுதலானவர்களுடையசங்கத்திற்கு முந்தின வனுவாய். ஸந்தீதகமில்லை, உலகத்திலிருப்பதெல்லாம் ஞன்னுடைய கார்யம். (என்னைத்தவிர) மற்றவன் (ஞன்னைச்செய்வதற்கு) மற்றொரு வனை அபேக்ஷிக்கிறேன். நான் இஷ்டப்படிசெய்கிறேன்' என்றார். ஈப்பவரானநாராயணர் ஸரஸ்வதி யினிடமுண்டான அயாந்தரதமரென் ஆம்ரிவியையோக்கி இவ்விதமானவர்த்தையைச் சொல்லிவிட்டுப்

பிறகு, ‘தார்ய்த்தை ஸாதி’ என்றும் சொன்னார். அப்படிப்பட்ட நான் தேவராணவில்லையின் அனுக்ரகத்தால் அவரிடமிருந்து அபாந் தரதமன்னங்கிற பெயருடையவனுடப் பிறக்கேன். டீண்டும் ஹரியினுடையஆஜ்ஞாயினுலே பிரஸித்தனும் வஸிஷ்டவம்சத்தின் புத்தி ரனுமாகப் பிறக்கேன். நான் நாராயணருடையஅருளால் நாராயணருடைய அம்சத்தாலுண்டான் என்னுடைய இந்தமுன்ஜன்மத் தைச் சொன்னேன். ஒ! புத்திமான்களில்சிறந்தவர்களே! என்னுல் முன்காலத்தில் சிறந்தஸமாதியினுலே மிகவும்பெரிதும் மிகவும்கடுமையுமானதவுமானது நிசய்யப்பட்டது. ஒ! புத்திரர்களே! நீங்கள் கேட்டவைகளான இந்தமுன்ஜன்மம் வரும்ஜன்மம்ளாவற்றையும் பக்தர்களானால்களுக்கு ஸ்ரீநக்தால் சொன்னேன்’ என்றுசொன்னார். ஒ! அரசரே! நீர்கேட்டபடி எங்கள்குருவும் கிளேசமில்லாத மனத்தையுடையவருமான வ்யாஸமுனிவருடைய இந்தமுன்ஜன்மமானது சொல்லப்பட்டது. பின்னும் கேள்வும். ராஜரிஷி யே! ஸாங்கியம், யோகம், பாஞ்சராத்திரம், வேதம், பாசுபதமென்கிற இந்தச் சாஸ்திரங்களை வெவ்வேறுமதங்களாகவே அறியக்கடவீர்., பரமரிஷி யான அந்தக்கபிலர் ஸாங்கியத்தைச் சொன்னவராகச் சொல்லப்படுகிறார். யோகத்தை அறிந்தவர் ஹரிண்யகர்ப்பர். அதற்குமுன்னரிந்தவன் ஒருவனுமில்லை. அந்த அபாந்தரதமரே வேதத்திற்கு ஆசாரியராகச் சொல்லப்படுகிறார். இவ்வுலகில் அந்தமுனிவரைச் சிலர் ப்ராசீனகர்ப்பராகச் சொல்லுகிறார்கள். உமைக்குப்பதியும் பூதங்களுக்குப்பதியும் பூஞ்செந்தரும் பிரம்மாவுக்குப்புத்திரரும் நிலையுள்ளமன்முடையவருமானசங்கரா இந்தப்பாசுபதமென்கிற சாஸ்திரத்தைச் சொன்னார். பாஞ்சராத்ரமுழுமையும் பகவான்னாராயணர் தாமே சொன்னார். ஒ! அரசர்களில்சிறந்தவரே! இந்தஸ்லாச்சாஸ்திரங்களிலும் வேதத்தையனுஸரித்தும் அனுபவத்தையனுஸரித்தும் பிரபுவானநாராயணரே, தாத்பரியமான அர்த்தமாகக் காணப்படுகிறார். ஒ! அரசரே! தமீராகுணம்பேலிட்டவர்கள் இவரை இவ்விதமாக அறிகிறதில்லை. அவரைத்தவிர மற்றொருவனும் இல்லை’ என்று சொல்லுகிற புத்திமான்களானவர்கள் ஸர்வஜ்ஞான அந்தநாராயணரையே சாஸ்திரங்களைச்செய்தவராகவும் சாஸ்திரங்களுடையதாத்பரியத்திற்குவிஷயமாகவும் சொல்லுகிறார்கள். ஸந்தேகமில்லாதஸ்லாரிடத்திலும் ஹரியானவர் எப்பொழுதும் வஸிக்கிறார். தர்க்கத்தின் பலத்தினுலே ஸந்தேகமுடையவர்களிடம் மாதவர் வஸிக்கிறதில்லை. ஒ! அரசரே! பாஞ்சராத்திரத்தை அறிந்தவர்களும் கிரமப்படியற்

காந்தி

## ஸ்ரீ மஹாபாரதம்

ஹள்ளவர்களும் ஏகாந்தபார்வனையை அடைஞ்சுவர்களுமானவர்கள் ஹரியை அடைகிறார்கள். ஓ! அரசரே! ஸாங்கியமும் போகமுமாகிய இரண்டும் ஸநாதநமானவை. எல்லா வேதங்களும் ஸநாதனமானவை. அவைகளெல்லாவற்றூ மூம் எல்லா முனிவர்களாலும், நாராயணரே அனுதியான இந்தங்களை உடைக்குத்தாகவும் சொல்லப்பட்டார். வேதத் தால்சொல்லப்பட்டு எல்லா உலகங்களிலும் நடக்கிற சுபாசுபமானங்கள் காக்கர்மாக்களும் ஸ்வர்க்கத்திலும் அந்தரிக்ஷத்திலும். பூமியிலும் ஜூலங்களிலும் மூன்றாவது மூன்றாவது அவரிடமிருந்து உண்டாயின வென்று அறியவேண்டும்” என்று சொன்னார்.

முந்நாற்றறபதால்து அத்யாயம்.

மோக்ஷத்தர்மம் (தோடர்ச்சி.)

— \* \* \* —

(பரமாத்மாவின்மகிமயைப்பற்றி பரம்மாவுக்கும்  
சிவனுக்கும் நடந்த ஸம்பாஷனை.)

ஐன்மேஜயர், “ஓ! பிராம்மணரே! புருஷர்கள் அநேகர்களா? அல்லது ஒருவனேதானு? இவ்வுலகில் எவன் ப்ரேரணைப்புருஷன்? இகத்தில் யார் காரணமாகச் சொல்லப்படுகிறார்?” என்று கேட்க, வைசம்பாயனர் சொல்லானார். “ஓ! குருவம்சத்தைவகிக் கிண்றவரே! உலகத்தில் ஸாங்கியர்கள் யோகிகள் இவர்களுடைய விசாரத்தில் புருஷர்கள் அநேகர்கள். புருஷனே ஒருவனுக்கு இவர்கள் அபிப்பிராயப்படுகிறதில்லை. எல்லாப்புருஷர்களுக்கும் காரணமானது ஒன்றாகச் சொல்லப்படுகிறது. குணங்களால் சிறந்தவனும், எல்லா மாயிருப்பவனுமான அந்தப்புருஷனே ஆத்மாவயபறிந்தவரும் தவத் துடன்கூடினவரும் அடங்கினவரும் (எல்லாராலும்) நமஸ்கரிக்கத் தக்கவரும் பரமரிசியும் குருவமான வ்யாஸரைவனங்கி விரிவாகச் சொல்லுகிறேன். ஓ! அரசரே! அவசியம்பூர்வுள்ளதும், ஸத்யமுமாக எல்லா வேதங்களிலும் பிரஸித்தமான இந்தங்<sup>1</sup> புருஷஸ்தாக்தமானது முனிசிகாமணியான வ்யாஸராலே! சிந்திக்கப்பட்டது. ஓ! பாரதரே! கயிலர் முதலான முனிவர்களாலே ஆத்மவிசாரத்தை ஆபராயித்துப் பொதுவாகவும் விசேஷமாகவும் சூஸ்திரங்கள் சொல்லப்பட்டன. வ்யாஸரானவர் சுருக்கமாக ஒரேபுருஷனென்பதைச் சொன்னார். அளவற்றுத்தழுவாள் அவருடைய அனுக்ரத்தால் அதை

<sup>1</sup> புருஷனுபராமதீனஷ் சொல்லுகிறவசனம்.

நான் உமக்குச் செவ்வையாகச் சொல்லுகிறேன். ஒ! அரசரே! இந்தவிஷயத்திலும் பிரம்மாவுடன் ருத்ரருக்குண்டான் ஸம்வாத ரூபமான் பழையஇந்தச் சரித்திரத்தைச் சொல்லுகிறார்கள். அரசரே! பாற்கடவின் நடுவில் ஸ்வர்ணத்திற்கு நிகூன் காந்தியிடைய வைஜயந்தமென்று பெயர்பெற்ற சிறந்ததான் ஒருமலை இருக்கிறது. அரசரே! வைஜயந்தமீன்னும் அவ்விடத்தில் பிரம்மதேவர் ஒருவாக ஆத்மாவின் கதியை விசாரித்துக்கொண்டு ப்ரம்மலோகத்திலுள்ள கிருகத்தைவிட்டு தித்தியம் வளிக்கிறார். புத்திமானை அந்த நான் முகர் அவ்விடத்திலிருக்கும்பொழுது ஒரு காலத்தில் (அவருடைய) நெற்றியிலுண்டான புத்திரரும் மஹாஸோகியும் மூன்று கண்களை டைய்வரும் பிரபுவுமான சங்கரி தற்செயலாக ஆகாயமார்க்கத்தில் வந்தார்; பிறகுஆகாயத்திலிருந்தும் மலையின்கொடுமுடியில் சீக்கிரமாக இறங்கி எதிரில்வந்து சந்தோஷத்துடன் பாதங்களில்நமஸ்கரித்தார். அப்பொழுது பாதங்களில் பணிந்த அவரைப்பார்த்துப் பிரபுவும் தனித்திருப்பவருமான பிரம்மாவானவர் இடக்கையில்லை தூக்கி ரூர். நீண்டகாலத்தின்பின்வந்த அந்தப்புத்திரரைநோக்கிப் பகவா னைவர், ‘ஓ! நீண்டபுஜங்களையிடையவரே! உமக்குநல்வரவா? பாக்கியத்தால் என்னுடைய ஸமீபம் வந்தீர். ஓ! புத்திரரே! உம்முடைய அத்தியயனத்திற்கும் தவத்திற்கும் எப்பொழுதும் கேஷமா? நீர் எப்பொழுதும் கடுமையானதவழுடையவராதலால் உம்மைத் திரும்பவும் கேட்கிறேன்’ என்றுசொன்றார். ருத்ரர், ‘ஓ! பகவானே! உம்முடைய அனுக்ரகத்தால் என்னுடைய வேதா த்தியயனத்திற்கும் தவத்திற்கும் எல்லாஜுகத்திற்கும் கேஷமே. ஏகுறைவேயில்லை. ஓ! பகவானே! என்னால் நீர் ப்ரம்மலோகத்திலுள்ளகிருகத்தின் வெகுகாலத்திற்குமுன் பார்க்கப்பட்டார். ஆகையால் நான் உம்முடைப்பாதத்தால் அடையப்பட்ட இந்துஸ்ரையை அடைந்தேன். தவிரவும் நீர் ஏகாந்தமாய்வசிப்பதால் எனக்கு (கேட்க) குதூஹல்பூண்டாகிறது. ஓ! பிதாமஹரே! இது அற்ப மானகாரணமாயிரதன்றே? சிறந்ததும் பசிதாகமற்றதும் தேவர்களாலும் அஸூரர்களாலும் வளிக்கப்பட்டதும் அளவற்றுளியுடைய முனிவர்களாலும் கங்கருவர்களாலும் அப்ஸூரஸூரகளாலும் எப்பொழுதும் நன்குவசிக்கப்பட்டதுமான் அந்தக்கிருகத்தைவிட்டுவிட்டு இந்தச்சிறந்ததானபருவதத்தைத் தனியே என்றுடைந்தீர்?’ என்றுகேட்டார். பிரம்மா, “வைஜயந்தம் என்கிற இந்தச்சிறந்தமலையில் நான் எப்பொழுதும் வசிக்கிறேன்.” இதில் ஒருமுகமானமனத்தால் விராட்

கங்கூ

## ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

புருஷரைத் தியானிக்கிறேன்' என்றுசொன்னார். ருதர், 'ஓ! பிரம்மாவே! ஸ்வயம்புவானம் மாலே அனேகம்புருஷர்கள் ஸ்ரூஷி டிக்கப்பட்பார்கள். ஓ! பிரம்மாவே! மற்றவர்களும் 'ஸ்ரூஷி டிக்கப்படுகிறீர்கள். அந்தனிராட்புருஷரோ (அநேகர்களில் ஒருவர்.. ஓ! பிரம்மாவே! உம்மால்தியானிக்கப்படுகிற ஒருவரான அந்தப்புருஷோத்தமீயார்? என்னுடைய இந்திலாந்தேகத்துத் தீலக்கும். எனக்குப் பெரியகுதாலும் உண்டாயிருக்கிறது' என்றுகீட்டார். பிரம்மா, 'புதரே! நோசொல்லிய அந்தப்புருஷர்கள் அனேகர்கள். இவ்விதமான இது பிரத்யக்ஷத்தினுடே அறியப்படுத்திவிடும். இவ்விதம் பார்க்கவேகுடாது. ஒருவரான விராட்புருஷருடைய ஆதாரத்தைச் சொல்லுவேன். அவர் அனேகம்புருஷர்களுக்கு' ஒரேகர்ணராகச் சொல்லப்படுகிறார். (அவரை அழிந்தவர்கள்) 'விராட்டும்<sup>1</sup> ஸ்ரூதராத்மாவும் 3காரணரும் 4நிர்க்குணரும் எப்பொழுதுமிருக்கிறவர்நுமான அந்தப்புருஷரை நிர்க்குணராகி அடைகின்றார்கள்.

— — —  
முஞ்ஞற்றுபத்தோராவது அத்யாயம்.

### மோக்ஷதர்மம் (தோடர்ச்சி.)

— — → \* \* ← —

(பரமாத்மாவின்மகிமையைப்பற்றி ப்ரம்மாவுக்கிழம் சீவனுக்குமிந்தந் த  
ஸ்ம்பாஷனத்தோடர்ச்சி.)

ஓ! 'புத்திரரே! கேளும். இந்தப்புருஷர் சாஸ்வதரும் 'அழி' வற்றவரும் குறைவற்றவரும் அறியமுடியாதவரும் எல்லாவற்றையும் அடைந்தவருமாக்க சொல்லப்படுகிறார். ஓ! சிரேஷ்டீரே! அவர் குணங்குளோடுகூடினாலும்மாலும் என்னைலும் மற்றவர்களாலும் பார்க்கமுடியாதவர். எல்லாமாயிருக்கிற அவர் நிர்க்குணர்களால் ஞானத்தி னாலே பார்க்கத்தக்கவராக நினைக்கப்படுகிறார். ஆய்ர் சாரீரமில்லாதவராகி எல்லாச்சரீரங்களிலும் வசிக்கிறார். அவர் சாரீரங்களில்வசிக்கிற வராயிருந்தாலும் கர்மங்களால் ஸம்பந்திக்கப்படுகிறதில்லை. அவர் எனக்கும் உமக்கும் தேவூபிமானிகளான மற்றவர்களுக்கும் ஆந்தர யாமி. எல்லாருக்கும் அவர் ஸாக்ஷியானவர்; ஒருவனுலும் ஓரிடத்திலும் அறியமுடியாதவர். எல்லாச்சிரங்களையுமுடையவரும் எல்லாப் புஜங்களையுமுடையவரும் எல்லாப்பாதங்களையும் கண்கூணையும் காலி

<sup>1</sup> அங்கிருத்தன். <sup>2</sup> பிரத்யம்னன். <sup>3</sup> ஸங்கர்ஷணன். <sup>4</sup> வாஸ-ஏதவன்.

கைகளையுடையவருமாயிருக்கிறார். அவர் ஒருவராகிச் சரீரங்களில் ஸாதத்துடன் யதீத்தையாக ஸஞ்சரிக்கிறார். சரீரங்களும் சுபாசுபமான அவற்றின்வாஸனையும் கீழ்த்திரங்கள். அவைகளை யோகத்தையேற்றாகக்கொண்ட அவர் அறிகின்றார். அதனால் அவர் கீழ்த்திரஜ்ஜுரைன்று ஜால்லப்படுகிறார். பிராணிகளுள் ஒன்றாலும் அவருடையவரவும் போக்கும் ஆறியமுடியா. ஸங்கியமார்க்கத்தினுலும் யோகத்தினுலும் கிரமப்படி அவருடையகதியை நானும் ஆலோசிக்கின்றேன். (ஒருவருக்கும்) எட்டாத மிகவும்மேலான அவருடையகதியைநான் ஆறியவில்லை. அனுதியானபுருஷரையும் அவர் ஒருவரூயிருக்குமதன்மையையும் அவருடையபெருந்தன்மையையும் அறிதைபடி சொல்லுகிறேன். அவர் ஒரேபேருஷராக நினைக்கப்பட்டிருக்கிறார். ஸநாதனரான அவர் ஒருவர்தாம் மஹாபுருஷரைக்கிறபெயரை வறுகிறார். உலகத்தில் ஒரேஅக்னியானது அநேகவிதமாகப் பிரகாசிக்கிறது. ஒரேஸூர்யன் பிரகாசத்திற்கு ஒரேகாரணமாயிருக்கிறான். ஒரேவாயு அநேகவிதமாக வீசுகிறது. ஒரேஸமுத்திரம் ஜலங்களுக்கெல்லாம் காரணமாயிருக்கிறது. அதுபோல் நிர்க்குணரான ஒரேபேருஷர் எல்லாருபழுமாயிருக்கிறார். நிர்க்குணரான அந்தப்புருஷரை முக்தர்கள் அடைகின்றார்கள். குணமயமான எல்லாவற்றையும் தள்ளிவிட்டுச் சுபாசுபமானகர்மத்தையும் தள்ளிவிட்டு ஸத்யத்தையும் மித்தையையும் தள்ளிவிட்டவன் இவ்விதம் நிர்க்குணருகிறான். சிந்திக்கமுடியாதவரும்<sup>1</sup> சேதனர்களில் ஸாபுக்கிமமான அநிருத்தர்முதலீயான்காயிருபபவருமான அவரை அறிந்து எவன் மிதவும் சாந்தனுகி ஸிஞ்சரிக்கிறானாலும் அவன் மங்களருபமானபுருஷனை அடைவான். சில<sup>2</sup> பண்டிதர்கள் பரமாத்மாவை ஒருவனுக்கு சொல்லுகிறார்கள். ஆத்மாவைவிசாரிக்கின்ற 3மற்றவர்களும் அப்படியே பிரத்யகாத்மாவை ஒரேஆத்மாவானபரமாதமாவாகக் கொல்லுகின்றார்கள். அவைகளில் பரமாத்மாவானவன் நித்யனும் நிர்க்குணருமாகத் கருதப்படுகிறான். அவனு நாராயணருக்குறியத்தக்கவன். அவன் ஸர்வாத்மாவானபுருஷன். அவன் ஜலத்தினால் தாமரையிலை பற்றப்படாததுபோல வினைப்பியன்களால் பற்றப்படுகிறதில்லை. 4கர்மத்தையேற்றாகுமாகக்கொண்டமற்றவன் பந்தமோக்ஷங்களோடு கூடுகிறான். அவன் 5பதினேழுடன்கூடியஸங்காதத்தோடும் கூடுகிறான்.

1 'பாவஸுக்கமம்' என்பது மூலம். 2 யோகிகள்.

3 ஸங்கியரிகள். , , , 4 கர்மங்களில்பற்றுள்ள.

5 பதினேழுத்தவங்களின்கூட்டமானுவிங்காரம்.

கந்சக

## ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

இவ்விதம் பலவிதமாயிருக்கிறபுருஷன் உமக்குக் கிரமமாகச் சொல் லப்பட்டான். ஐயா! எல்லாமானதும் (ஸ்ருஷ்டிஸ்திதிலும்ஹாராமான) உலகவியாபீரத்திற்குஸ்தானமும் ஆறியவேண்டியதும் மேலானதும் சாஸ்திரங்களால் அறிவிக்கக்கூடியதும் நினைக்கிறதும் நினைக்கப்படுவதும் புஜிப்பதும் புஜிக்கக்கூடியதும் முகருகிழுதும் முகரத்தக்கதும் ஸ்பரிசிக்கிறதும் ஸ்பரிசிக்கத்தக்கதும் பார்க்கிறதும் பார்க்கத்தீக்கதும் கேட்கிறதும் கேட்கத்தக்கதும் அறிகிறதும் அறியத்தக்கதும் வகுணமும் நிர்க்குணமும் பிரதானமும் அழிவற்றதும் அனுதியும் விகாரமற்றதுமானது பிரம்மம்என்று நன்குசொல்லப்பட்டிருக்கிறது. பிரம்மாவான எனக்கு முந்தியஸ்ருஷ்டியைச்செய்ததுதைப் பிராம்ம ணர்கள் அநிருத்தனைக்கூலுக்கிறார்கள். உலகத்தில் வேதத்தில் சொல்லப்பட்டதும் நல்லதும் இஷ்டமானபயனுடையதுமாயிருக்கிற கர்மந் திருக்கு அவருக்கு த்ருப்தியுண்டுபண்ணத்தக்கது. எல்லாத்தேவர்களும் மிகவும் ஶ்ரீதக்கமுடையமுனிவர்களும் பிராக்வம்சம்மன்கிறஸ்தா னத்தில் யஜ்ஞபாகத்திற்குரியஅவரை உபாவிக்கின்றார்கள். ஓ! புத்தி ரோ! முந்தியுண்டானவனும் பிரஜைகளுக்குசப்ரவரனும் பிரம்மாவுமான நான் அவரிடமிருந்து உண்டானவன். நீரும் என்னிடமிருந்து உண்டானீர் என்னிடமிருந்து சாசாரமானஉலகமும் உபநிஷத்துக்க ஞடன்கூடியஎல்லாவேதங்களும் உண்டாயின. நான்காகப்பிரிந்த அந்தப்புருஷர் எப்படி விரும்புகிறோ அப்படி <sup>2</sup>வினையாடுகிறோ. இவ்விதக் தேவரான அந்தப்பகவான் தம்ஹருவமான அறிவினால் அறிவித்தார். ஓ! புத்திரரோ! கேட்டவரானஉமக்கு ஸாங்கியசாஸ்திரத்திலும் யோகசாஸ்திரத்திலும் உள்ளபடி சொன்னேன் இது உண்மையாடுச் சொல்லப்பட்டது' என்று சொன்னார்.

முந்நாற்றுபத்திரண்டாவது அத்யாயம்.

மோகஷத்தர்மம் (தோடர்ச்சி.)

—————\*—————

(நாரதர், இந்திரனிடம் வந்ததும் அவன் அவரைக் கதை சொல்லசோல்லியதும்.)<sup>1</sup>

தர்மபத்திரர் பிள்ளைரோக்கி, “பிராமஹாரா உமமால் மோகஷத்தர்மத்தைக்கேர்ந்த சுபமான்தர்மங்கள் சொல்லப்பட்டன. பிரம்மசாரிமுதலான ஆஸ்ரமிகளுக்குரிய சிறந்ததர்மத்தை சீர் எனக்குச் சொல்லவேண்டும்” என்று கேட்க, பிள்ளைர் சொல்லானார்.

<sup>1</sup> அஹங்காரம்.

<sup>2</sup> லீலைசெய்கிறோர்.

“எல்லா ஆஸ்ரமங்களிலும் விதிக்கப்பட்டதர்மம் 1 ஸத்தியமூம்<sup>2</sup> வைத் தியமானபயுணியளிப்பதுமானதே. இவ்வுலகில் அநேகவழிகளையுடைய தர்மத்தின் அனுஷ்டானம், வீண்போகாது. ஒ! பரதச்சேஷ் டேன்! எவன் எவன் எந்த எந்தவிஷயத்தில் உறுதியை அடைகிறானே அவனவன் அதைஅதையே வெகுமதிக்கிறான். மற்றதை வெகுமதிப்பதில்லை. ஒ! அரசனே! முன்காலத்தில் நரீதமகரிஷி யால் இந்திரனுக்ருச்சொல்லப்பட்ட. இதக்கதையை நீ என்னிட மிருந்து கேள். அரசனே! வித்திபெற்றவரும் மூவுலகங்களுக்கும் ஸம்மதருமான நாராதமஹாமுனிவர் வாடுவானது தடையில்லாமல் ஸஞ்சரிப்பதுபோலக் கிரமமாக உடைக்களில் ஸஞ்சரித்தார். பெரிய வில்துடையவனே! அவர் ஒரு ஸமயம் தேவராஜு னுடைய அரண் மனையை அடைந்தார்; இந்திரனுல்பூஜிக்கப்பட்டு ஸமீபத்தைஅடைந்து உட்கார்ந்தார். அவகாசம்செய்துகொண்டு உட்கார்ந்திருக்கிற அவரைதோக்கிச் சுடிபதியான அவன், ‘ஓ! குற்றமற்றமகர்முனி வரே! ஏதாவது ஆச்சரியம் உம்மால் பார்க்கப்பட்டிருக்கிறதா? பிரம்ம ரிஷியே! சராசரங்களோடுகூடிய மூன்றுலகத்தையும் நீர் பார்த்திருக்கிறீர். வித்திபெற்றவரானநீர் குதுறவுத்துடன் எந்நானும் ஸாக்ஷி போல ஸஞ்சரிக்கிறீர். ஒ! தேவரிஷியே! உலகில் உமக்குத் தெரியாதது ஒன்றுமில்லை. (ஆகையால்) கேட்கப்பட்டதையோ அனுபவிக்கப்பட்டதையோ பார்க்கப்பட்டதையோ எனக்குச் சொல்லும் என்றுகேட்டான். மன்னவ! பேசுகிறவர்களில்சிறந்தவரானநராதர் அடுத்து உட்கார்ந்திருக்கிற அந்த இந்திரனுக்குவிரிவானகதையைச் சொன்னார். பிராம்மனேத்தமராகிய அவர் கேட்கப்பட்டபொழுது எந்தஷ்டையாகச் சொன்னுடோ அப்படி நீ என்னிடுமிருந்துகேள்.

மந்நாற்றறபத்துமுன்றுவது அத்யாயம்.

‘மோகஷத்தர்மம் (தோடர்ச்சி.)

—\*—

(ஒந்பொம்மணர்வீடுக்கு ஓர்அதீதீ வந்ததும் அவர் அவரை உபகித்ததும்.)

அரசனே! கங்காநதியின்தென்கரையில் மஹாபத்மமென்கிற சிறந்தபட்டணத்தில் நிலைபாயிருப்பவரும் அழகுடையவரும்<sup>3</sup> அத்ரி

<sup>1</sup> அவசியம் பயன்வரிக்குந்தன்மை.

<sup>2</sup> நெடுள்ளிருக்கிறபயன்.

<sup>3</sup> ‘ஸோமாங்வயே’ என்பது மூலம்.

வம்சத்தில்பிறந்தவரும் மண்ணதைஜயத்தவரும் பாக்கவகோத்ரமு  
டையவ்ரும் தர்மத்தைநித்யமாகக்கொண்டவரும் கோபத்தைவென்று  
வரும் எப்போழுதும் திருப்தியடையவரும் இந்திரியங்களை ஜயித்த  
வரும் தவத்திலும்தம்வேதத்திலும்பற்றுதலுள்ளவருடும் மெய்சூல்  
லுகிறவரும் ஸஜ்ஜனர்களுக்குஸம்மதமானவரும் நியாயமாகக்கிடை  
த்தனத்தோடும் தம்சீலத்தோடும்கூடினவருமான ஒருபிராம்மனர்  
இருந்தார். ஓ! அரசனே! ஞாதிகளாலும் ஸம்பந்திகளாலும் விரிவா  
யும் புத்திரபெளத்ர்களால் நிலைபெற்றதாயும் புகழ்பெற்றதாயுமிருக்  
கிற பெரியகுலத்தில் உயர்வானவீவனத்தை அடைந்த அவர் அநேகம்  
புதல்வர்களைப்பெற்று விரிவானகர்மத்திலிருக்கிறவரும் குலதர்மத்  
தையடுத்தவருமாகித் தர்மத்தைச்செய்வதில் நிலையுள்ளவராயிருந்  
தார். ஒருகால் அவர் வேதத்தில்சொல்லப்பட்டதும் சாஸ்திரத்தில்  
சொல்லப்பட்டதும் சிஷ்டர்களாலனுஷ்டிக்கப்பட்டதுமான மூன்று  
விதமானதர்மத்தையும் மனத்தால்ஆராய்ந்து, ‘எந்தக்கர்மத்தைச்  
செய்தால் “எனக்குச் சுபம் கிடைக்கும்? எது கர்மஸாத்தியம்? எது  
மேலானஸ்தானம்?’ என்று இவ்விதம் நித்தியமாக ஆராய்கிறவரா  
யிருந்தும் நிச்சயத்தை அடையவில்லை. இவ்விதம் அவர் ஆராய்ந்து  
கொண்டிருக்கும்போது, ஒருநாள் சிறந்ததர்மத்தையடைந்தவரும்  
மிகவும்ஸமாதியற்றவருமானாருபிராம்மனை அதிதி வந்தார். அவர்  
அவருக்கு (விசிறிவீசதல்முதலான) கிரியையுடன்கூடினவராதனத்  
தால்பூஜையைச்செய்தார். ஸ்ரமம்நீங்கினவரும் செவ்வையாகாடு  
கார்ந்திருக்கிறவருமான அவரை நோக்கிப் பின்வரும்வசனத்தைச்  
சொல்லவரினார்.

முந்நாற்றறபத்துநான்காவது அத்யாடும்.

மேஷாஷ்தர்மம். (தோடர்ச்சி.)

— \* \* —

(ப்ராமிமணர் மோகேஷாபாயத்தைக்கேட்க, அதிதி தமக்கும்  
அது ஸம்சயமாயிருப்பதாகச் சோல்லியது.)

‘ஓ! குற்றமற்றவரே! இந்தப்பூஜையைச்செய்து உம்முக்கிடய  
வாக்கின்மாதுரியத்தால் மீத்திரத்தன்ஸுமையூ அடைந்தநான் ஒன்று  
சொல்லுகிறேன். அதைக் கேளும். பிராம்மனப்ரேஷ்டரே! நானே  
குடும்பகாரியத்தைப் புத்திரனிடம் ஒப்பித்துவிட்டு மேலானமோகை

தர்மத்தைச் செய்யவேண்டும். வேதியரே! அதற்கு மார்க்கம் எதாகும்? நான் ஆத்மாவையடைந்து ஒருவனுக் கூத்மாவிலிருப்பைப் பார்க்கவிரும்புகிறவனுயிருந்தும் சாதாரணமானகுணங்களாலே கட்டப்பட்டு அஷ்டப் பார்க்கவில்லை. புத்திரப்பயணை ஆஸ்ரயித்துஇந்தனன் ஆடையப்ரியமான ஆசூல்லுவதற்குமுன்னே பரலோகத்திற்கு ஹிதம் பீனபாடுதேயத்தைத் தேடிக்கொள்ளனிரும்புகிறேன். ‘இந்தஉலகத்து ஹள்ளபண்டங்களில்<sup>1</sup> எதில் அக்கரையையடையவிரும்புகிறனனக்குத் தர்மமயமானாடும் (ஏற்படுமே?) என்கிற’ இந்தப்புத்து உண்டாயிற்று. உலகத்தில் சேர்த்துவக்கப்பட்டவைகளும் பிறகு மிரிந்துபோகும் படிசூப்யப்பட்டவைகளுமான பிராணிழூழுகங்களைப்பார்த்தும் பிரஜைக்கருக்குமீலே சலிக்கும்படிசெய்யப்பட்ட (ரோகங்களாகிற)தர்மராஜ ஆடையகோடி ச்சிலையின்வரிசையைப்பார்த்தும் (அன்னமுதலிய) போகங்களிலாசைகளால் பிறப்பிரார்த்திக்கின்ற<sup>2</sup> யதிகளையும் பார்த்தும் என்ஆடையமனம் (ஒன்றிலும்) பற்றவில்லை. ஓ! அதிதீயே! ஆகெயால் புத்தியின்பலத்தைப்பற்றிய தர்மத்தினுடே நீர் என்னைத் தர்மத்தில் ஆஜ்ஞாபிக்கவேண்டும்’ என்றுசொன்னார். மிகவும் அறிவுடையவரான அந்தஅதிதியானவர் தர்மமாகச்சொல்லுகிற அவருடையவர்த்தையைக் கேட்டு அவரைநோக்கி இனியசொற்களால் அழகாக மறுமொழிசொல்லலானார். ‘நானும் இந்தவிஷயத்தில் மயக்கமுடையவனுயிருக்கிறேன். எனக்கும் (இதைத் தெரிந்து கொள்ளவேண்டுமென்கிற) இந்தனன்னை இருக்கிறது. அநேகமார்ச்சங்களுள்ள 3ஸ்வர்க்கத்தின் விஷயத்தில் நல்லங்கீச்சயத்தை ஆடையவில்லை. சிலர் மோக்ஷத்தை ஸ்லாகிக்கின்றார்கள். சிலவேதியர்கள் யாகத்தின்பயணைப் புகழ்கின்றார்கள். சிலர் வானப்பிரஸ்தாபரமத்தை அடுத்திருக்கின்றார்கள். சிலர்கிருகஸ்தாப்ரமத்தை அடுத்திருக்கின்றார்கள். சிலர் ராஜதர்மத்தை . அடுத்திருக்கின்றார்கள். சிலர் தமது 4பயணை ஆஸ்ரயித்திருக்கின்றார்கள். சிலர் குருவின் (பணி விடைஆதளை) தர்மங்களை ஆஸ்ரயித்திருக்கின்றார்கள். சிலர் மீளானத்தை ஆஸ்ரயித்திருக்கிறார்கள். சிலர் மாதாபிதாக்களுடையசஸ் ரூஹஷ்ணயச்செய்து ஸ்வர்க்கத்தை அடைந்தார்கள். சிலர் அஹிம்ஸையினாலும் சிலர் வத்திபத்தினுலும் ஸ்வர்க்கத்தை அடைந்தார்கள். சிலர் யுத்தத்தில்லை திரங்குகின்று கொல்லப்பட்டு ஸ்வர்க்கத்தை

<sup>1</sup> எந்த ஆஸ்ரமத்தில்?

<sup>2</sup> வேறுபாடம்.

<sup>3</sup> மோக்ஷம் ஸ்வர்க்கம் இரண்டிக்கும் பொது.

<sup>4</sup> இத்திலுள்ளபயணை.

கந்தூ

## ஸ்ரீ மஹாபாரதம்

அடைந்தார்கள். சிலர் உஞ்சவிருத்திகளாகில் விததிபெற்று ஸ்வர்க்கமார்க்கத்தையடுத்தார்கள். சுபகர்மபூட்டையவர்களும், புத்திரான்களும் ஸங்கீதாழைமுள்ளமனமுடையவர்களும் இந்திரியீங்களை ஜூயித்தவர்களுமானசிலர் வேதாத்தியயனத்திற்குரிய விரதங்களில் பற்றுள்ளவர்களும் வேதாத்தியயனத்தில் முயன்றவுட்களுமாகி ஸ்வர்க்கத்தை அடைந்தார்கள் நேர்வழியிடையவர்களும் சத்தமனமுடையவர்களூமான சிலர் ருஜாத்தன்மையில்லாதஜனங்களால் உபத்திரவிக்கப்பட்டும் ருஜாத்தன்மையை விடாதவர்களாகி ஸ்வர்க்கத்தின்மேல் ஸ்தாபிக்கப்பட்டார்கள். இவ்விதம் ஸ்பஷ்டாங்கிருக்கிறதர்மமார்க்கங்களாலே பலவிதமானஜனங்களாலே காற்றினால் மேகத்தின்஧ாரிசை கலக்கப்படுவதுபோல என்னுடையபுத்தியும் கலக்கப்பட்டதாயிருக்கிறது.

முந்நாற்றறபத்தைந்தாவது அத்யாயம்.

மோகஷத்தர்மம் (தோடர்ச்சி.)

—————→\*←————

(அதிதி, ப்ராம்மணைப் பத்மனிடம் போகச்சோல்லியது)

ஓ! வேதியரே! ஆனாலும் நான் உமக்கு என்னுடையகுருவி னை எப்படிச் சொல்லப்பட்டதோ அப்படிக் கிரமமாக உபதேசத்தைச் செய்கிறேன். அர்த்தத்தின்தத்வத்தை என்னிடமிருந்து கேளும். கோமதீநதீரத்தில் நூழிசமென்கிறவனத்தில் முன்ஸ்ருவிடியில் தர்மம்யமானசக்கரமானது பிரவிருத்திக்கும்படிச் செய்யப்பட்டது<sup>1</sup>. அவ்விடத்தில் பெரிதான நாகச்சனை ஒன்றிருக்கிறது. ஓ! பிராம்மனசிரோஷ்டரே! அவ்விடத்தில் எல்லாத்தேவர்களாலும் யாகம் செய்யப்பட்டது. அந்தவிடத்தில் அரசர்களில்சிறந்தவனை மாந்தாதா இந்திரனை ஜூயித்தான். அவ்விடத்தில் தர்மபுத்தியடைய பெரிப்புருநாகன் வாஸஞ்செய்துகொண்டிருக்கிறான். ஓ! பிராம்மன ஸ்ரோஷ்டரே! பத்மநாபனென்கிறபெயருடையவனும் பத்மனென்றே பிரவித்திபெற்றவனும் கர்மம் உபாஸனம்ஞானமீமன்கிற மூன்றுவிதமானமார்க்கத்திலும் நினைவிபெற்றவனுமான அந்தமஹாநாகன் வாக்கினைலும் செய்கையினைலும் மனத்தினுள்ளும் யிராணிகளுக்குச் சந்தோஷத்தைச் செய்கின்றான். அவன் விஷமத்திலிருப்பவையும் ஸமநிலையிலிருப்பவையுமான நேத்திரமுதலானவுற்றை ஸாம்தானபேததண்டங்

<sup>1</sup> ‘நாகபுரம்’ என்பது வேறுபாடம்.

## சூர்சிப்பாவும்.

கங்கை

களால் நான்குவிதமீயிருக்கும்படி தயானத்தால் ரக்ஷிக்கிறோன். ஸீர் விதியினால் அவனிடம்கொன்று உமதுஇஷ்டத்தைக் கேட்கக் கடவீர். அவன் உமக்குச் சிறநதர்மத்தைக் கேட்கின்பான்; பொய்யைச் சொல்லமாட்டான். அநதாகன் எல்லா ஆதிதீகனையும் மூடுடியவனும் புத்திரி வீழ்சால்திரத்திலும்வல்லவனும் உவமையற்ற வீவகளும் விரும்பப்பட்டவைகளுமான எல்லா கருணாகளுமிபாருங் தியவனும் இயற்கையூல் எப்பொழுதும் ஜலம்போலத்தெளிவுள்ள வனும் எப்பொழுதும் அத்தியயனத்தில்பற்றுள்ளவனும் தவம்அடக்கம் மௌனசீலம் இவைகளுள்ளவனும் யாகசீலமுடையவனும் தானத்தைச்சீசய்கிறவனும் பொறுமையுள்ளவனும் மேலாணநடையிலகிலைத் திருப்பவனும் உண்மையானவீக்குடையவனும் ஆஸ்திரையயற்ற வனும் நல்லசீலமுடையவனும் இநதிரியங்களையடக்கினவனும் (தேவர்களுக்கும் பிராம்மணர்களுக்கும்கொடுத்து) மிச்சமான அன்னதைப் புசிப்பவனும் வார்த்தையால்லாருக்கும் அனுகூலமாயிருப்பவனும் ஹிதத்தாலும்ருஜாத்தன்மையினாலும் உயர்ந்தவனும் நன்மைதீமைகளையறிந்தவனும் ஒருவரோடும்வைரத்தைசெய்யாதவனும் பிராணிகளின் ஹிதத்தில்முயன்றவனும் கங்கையின்முனிவிலுள்ளஜலத்தில் குலக்கிரமயான வாஸத்தையுடையவனுமாயிருக்கிறோன்' என்றுசொன்னார்.

முந்நாற்றுபத்தாருவது அத்யாயம்.

மோக்ஷத்தர்மம். (தோடர்ஷி.)



(பிராம்மணர் நாகனிடம் சேஞ்றது.)

அந்தப்பிராம்மணர் அதிதியைநோக்கி, 'என்னால் கேட்கப்பட்ட இந்துமுடையவார்த்தையானது பெரியசமையைச்சுமப்பவனுக்குப் பெரியசுமைதாங்கிபோல மிகவும் களைப்பைக்குக்குறிறது. வழிநடந்து ஸ்ரயிப்புட்டவனுக்குச் சயனம்போலவும் நின்றுசிரமத்தையடைந்தவனுக்கு ஆவனம்போலவும் தாகழுள்ளவனுக்குத் தீர்த்தம்பேருவும் குசியால்வருந்துகிறவனுக்குப் பொஜுனம்போலவும் விரும்பியபொருள், வேண்டியகாலத்தில் கிடைத்துபோலவும் புத்திரனைவிரும்புகிறவனும் விருததனுமாயிருப்பவனுக்குப் புத்திரன் போலவும் மனத்தால்கிணக்கப்பட்டவனுள்ள பிரீதியுள்ளஸ்னேகித மூடையதர்சனம்போலவும் உம்கால் இந்தவார்த்தையானது சொல-

லப்பட்டது. அது என்னை மிகவும்ஸங்கீதாஷ்க்கச்செய்கிறது. மிகவும் அறிவையுண்டுபண் ஞாகிற வாத்தையினுலே எனக்கு இந்த உபதேசமானது செய்யப்பட்டது. அதை ஆகாயத்தில் செலுத்தப்பட்ட கண்ணையுடையவன்போல (தடையின்றி) பாக்கவுஞ்செய்கிறேன்; யோசிக்கவுஞ்செய்கிறேன். நீர் எனக்கு எவ்விதம் சொல்ளுகிறோ அவ்விதமே செய்வேன். ‘ஓ! ஸாதுவே! இந்தராதரி நீர் என்னுடன்கூட வளிக்கக்கடவீர். இதோ ஸார்யபகவான கிரணமடங்கினவனும் கீழ்நோக்கினவனுமாயிருக்கிறேன். ஆகையால் நீர் ஸாகமாகவளித்துச் சிரமபரிகாரம்செய்துகொண்டு நாளைக்காலையில் போகலாம்’ என்றுசொன்னார். ஓ! பகைவர்களைக்கால்பாடுனே! பிறகு அந்தஅதிதியானவர் அந்தவேதியரால ஆதித்யம் செய்யப்பட்டு அந்த ராதரி அவரோடு வளித்தார். அப்பொழுது தர்மத்தோடு கூடியத்துத்தைப்பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருப்பவர்களான அவர்களுக்கு ஸாகமாக அந்தராதரிமுழுவதும் பகலுக்கொப்பாகச் சென்று விட்டது. பிறகு விடியற்காலத்தில் அந்தஅதிதியானவர் தம்காரியத்தைவிரும்புகிறவரான அந்தவேதியரால் சக்திக்குத்தக்கபடி ழஜித்கப்பட்டார். பிறகு தர்மத்தைச்செய்கிறவரும் ஸாகிருதத்தில் ஒரே விதமானை ருதியுடையவரும் (செய்யவேண்டிய கர்மத்தில்திச்சயத்தைச்செய்தவருமான அந்தவேதியர் பந்துக்களால் அனுமதிசெய்யப்பட்டு உபதேசிக்கப்பட்டபடி ஸமயத்தில் ஸர்ப்பங்களிற்கிறந்தவனைபத்மனுடையகிருத்தை அடைந்தார்.

முந்நாற்றுபத்தேழாவது அத்யாயம்.

மோக்ஷதார்மம் (தோடர்ச்சிடி)

-----\*-----

(ப்ராம்யணி நாகனுக்குத் தம்வரவைத் தேவியிக்கும்படி தோல்லி மணல்தீடில் வளித்தது.)

அந்தவேதியர் விசித்திரமானவனங்களையும் புண்ணீயதீர்த்தங்களையும் தடாகங்களையும் குருமாக அடைந்து ஒருமூனிவனை அடைந்தார். பிறகு அந்தவேதியர் அந்தப்பிரீழ்மணரால்சொல்லப்பட்டபடி அந்தமூனிவரிடம் காகத்தைக்குறித்து நியாயமாக வினவினார். அவர்முறைப்படிகேட்டுச் சென்றார். அர்த்தத்தையுணர்ந்தாவர் நியாயப்

வேறுபாடம்.

படி நாகத்தின்கிருகத்தையடைந்து, ‘நான் வந்திருக்கிறேன்’ என்று, ‘போ’ என்கிறசப்தத்தால் அழகானவார்த்தையைச் சொன்னார். அவருடைய அந்தவார்த்தையைக்கேட்டு ரூபமுடையவுள்ளும் தர்மத்திலன்புடையவுளும் பதிவிரதைப்புமான நாகபத்தியரங்கள் வந்து அந்த வேதியரைக் கண்டாள். தர்மத்தில்பற்றுள்ள அவள் அவருக்கு விதிப்படி பூஜையைச் செய்தாள். ‘நாவரவா?’ என்று கேட்டுவிட்டு, ‘நான் என்ன செய்யவேண்டும்?’ என்றும் சொன்னாள். வேதியர் அவளை நோக்கி, ‘உன் ஒடையிலினியவார்த்தையாலே சிரமபரிகாரத்தையடைந்தவதும் பூஜீக்கப்பட்டவனுமானேன். பெண்ணே! உத்தம னும் தேவனுமான நாகனைப் பார்க்கவிரும்புகிறேன்.’ இதுதான் எனக்குப் பெரியகரியம். இதுதான் எனக்குப் பெரியவிருப்பம். இந்தப் பயனுக்காகத்தான் இப்பொழுது நான் நாகனுடைய ஆரீமத்தை அடைந்தேன்’ என்று சொன்னார். நாகபாரியை, ‘அந்தண்டே! பூஜ்யரான என்னுடையநாயகர் ஸ்ரீராமனுடையரத்தைவகிப்பதற்காக ஒருமாஸம் ஸிஞ்சரிக்கப்போயிருக்கிறார்; ‘ஏழட்டுநாட்களில் சந்தேகமின்றி வந்துவிடுவார். பூஜ்யரான என்னாயகர் பாடுதசம்சென்றிருப்பதை நீர் தெரித்துகொள்ளும். வேறு என்னசெய்யவேண்டும்? அதை எனக்குச் சொல்லுமா’ என்று சொன்னாள். பிராம்மணர், ‘ஓ! பதிவிரதையே! நான் இந்தநிச்சயத்தால் இவ்விடார் வந்தேன். தேவியே! அவன்வரவை திர்பார்த்துக்கொண்டு பெரிதான இந்த வனத்தில் வசிப்பேன். அவன்வந்தவுடனே ஞாபகமாக நான் இவ்விடம் வந்ததாகத் தெரிவிக்கவேண்டும். அவன்வந்தவுடன் நான்வந்த சீசய்தியை நீ அவனிடம் சொல்லவேண்டும். நானும் கோமதீநதியிலுடைப் பழகான இந்தமணல்திட்டில் ஆல்பமான ஆகாரத்தைச் செய்துகொண்டும் நீ சொன்னகாலம்வரையில் எதிர்பார்த்துக்கொண்டும் வீவிப்பேன்’ என்று சொன்னார். பிறகு வேதவித்தும் வேதியர்களில்சிறந்தவருமான அந்தவேதியர் அந்தநாககளைக்கையைப் பல முறைக்குமாதான நீதிக்குப்பதுவிட்டு. நதியின்மணல்திட்டையடைந்தார்.

முங்னற்றுப்பத்தேட்டாவது அத்யாயம்.

மோகந்தர்மம் (தோடரிச்சி.)



(நாகனைச்சேரிந்தவர்கள் போஜனம் செய்யும்படி ப்ராம்மணங்கித்ச  
சொல்லியதும் அவர் மறுத்துவும்!)

ஓ ! நரசிரேஷ்டனே ! பிறகு தவத்தையுடையவருடி ஆகார மில்லாமல்வளிப்பவருமான அந்தவேதியருக்காக அந்தநாகர்கள் துக்கத்தை அடைந்தார்கள். இந்தப்பத்மனைன்கிற நாகனுடையபந்துக்கரும் ஸ்ரோதரர்களும் புத்திரர்களும் பத்னியும் எல்லோரும் கூட்டுமாகச் சோந்துகொண்டு அந்தவேதியரிடம் சென்றார்கள். அவர்கள் மணல்திடிடில் ஏகாந்தத்தில் உறுதியான விரதமுடையவரும் நன்றாக உட்கார்ந்திருப்பவரும் ஆகாரமற்றவரும் மந்திரஜபத்தில்பற்றுள்ள வருமான அந்தப்பிராம்மணரைக் கண்டார்கள். அந்தப்பந்துக்களோல் லோரும் அந்தவேதியரையடைந்து அடிக்கடிபூஜித்து ஸீயமற அதிதி ஸத்காரத்திற்குரியவார்த்தையைச் சொல்லலானார்கள். ‘ஓ ! தபோதனரே ! இங்குவந்தலமக்கு இப்பொழுது ஆரூவதுதினமாய்விட்டது. தார்மத்திலன்புள்ளவரே ! ஆகாரத்தைக்குறித்து நின்றும் சொல்லவில்லை. எங்களைக்குறித்து வந்தவராயிருக்கிறீர். நாங்களும் உம்முடையஸ்மீபம் வந்திருக்கிறோம். உமக்குஇஷ்டமும் நிரங்கியதுமான அதிதிபூஜையை நாங்கள் செய்யவேண்டும். ஓ ! பிராம்மணர்களில்சிறந்தவரான பிராம்மணரே ! ஆகாரநிமித்தமாகக் கிழுங்கையோ கிணியையோ சுருகையோ ஜலத்தையோ அன்னத்தெயோ நீர் புஜிக்கவேண்டும். ஆகாரமில்லாமல் நீர் வனத்தில்வளிப்பதால் குழந்தைகள்முதல் முதியவர்கள் வரையுமூன்று இவர்களோல்லோரும் தர்மத்தின்ஸங்கரத்தாலே பிடிக்கப்படுகிறார்கள். நாகர்களானாங்களுள் ப்ரன்னலூத்திபண்ணினவனும் இந்தக்குலத்தில் தேவதைகளுக்கும் அதிதிகளுக்கும் பந்துகளுக்கும்முந்தி ஆகாரமஷ்டசய்தவனும் ஒருவனுமில்லை’ என்றுசொன்னார்கள். வேதியர் உங்களுடைய உபதேசத்தாலேயே நான் ஆகாரம்செய்தவன்பேர்னேன். நாக்குடைய வடிவைக்குறித்து இரண்டுக்குறையப் பத்துநாளுண்டு. ஏட்டுராத்ரி சென்றதன்பிறகும் நாகன்வராமவிருந்தால் அப்பொழுது ஆகாரத்தைச்செய்வேன். இந்தவிரதமானது அவனுடையவரவுக்காக ஏற்பட்டது. நீங்கள் வருத்தத்தையடையவேண்டாம். வந்தபடி போகலாம். அவனுடையவரவுக்காக இது எல்லாம் ஏற்பட்டது. இதை

இப்பொழுது நீங்கள் கெடுக்கவேண்டும்' என்று சொன்னாட்டு! அதனே! அந்த நாகர்கள் அந்தப் பிராம்மணரால் அதுமதிசெய்யப் பட்டும். பயணியடையாதவர்களாத் தங்கள் வீடுகளுக்குச் சென்றார்கள்.

முந்நாற்றுபத்தேன்பதாவது அத்யாயம்.

## மேஷ்வர்ம (தூட்டிச்சி.)

(நாகன்வெந்ததுமிடுவன்மனைவி அவனை ப்ராம்யணிடம்போகச்  
கோல்லியதும்:)

பிறகு பலதிதிகளையடையகாலமானது பூர்ணமானபொழுது பத்மனன்கிறாகண் தன்காரியத்தைச்செய்து ஸ-அர்யங்கல் அனுமதி கொடுக்கப்பெற்றுத் தன்வீட்டுக்கு வந்தான். அவன் முனைவி அவனைப் பாதப்ரச்சாலனமுதலான பணிவிடைகளாலே உபசரித்தாள். (ஆப்பொழுது) காகன் தன்ஸமீபத்தை அடைந்த அந்தப்பதிவிரதையை நோக்கி, ‘கல்யாணி! தீவ்வதைகளையும் அதிதிகளையும் பூஜித்துக் கொண்டிருக்கிறோயா? முன்சொல்லப்பட்டவிதியுடன் கர்மங்களில் முயற்சியுடையவளாயிருக்கிறோயா?’ \* \* \* பயனில்லாததானான் பிரிவினிமித்தம் பெண்புத்தியால் (மனம்) பெலிந்த வளர்கித் தர்மதீஸ் துவவிடாமலிருக்கிறோயா?’ என்று கேட்டான். நாடுபத்தியானவள், ‘சிஷ்யர்களுக்குக் குருசப்ரநஷ்டியும் வேதியர்களுக்கு வேதங்களை ஒதுவதும் தொண்டர்களுக்கு எழுமான இடையகட்டிலையைச்செய்வதும் அரசனுக்கு உலகங்களைக் காப்பதும் கூத்தியஜாதிக்கு எல்லாப்பிராணிகளையும் ஏஷ்டிப்பதும் இவ்வுலகத்தில் தர்மமாகச் சொல்லப்படுகின்றன. வைசியர்களுக்கு அதிதிட்டங்களையுடையயாகவிருத்தியானது சொல்லப்படுகிறது. ஓவதியன்கூத்ரியன் வைசியன்திவர்களுடைய பணிவிடையானது சூத்திரர்களின் கீரா, ஓ! நாகர்களிற்கிறங்கவரே! எல்லாப்பிராணிகளுடைய ஹிதத்தையும் விரும்புவது கிருகஸ்தனுக்குரியதர்மம். நியமமுள்ளதுக்காழுமும் எப்பிரும்புவது கிருகஸ்தனுக்குரியதர்மம். நியமமுள்ளதுக்காழுமும் எப்பொழுதும் கிருமப்படிவிரதானுஷ்டானமும் இக்திரியங்களுடையதர்மம் பொழுதும் கிருமப்படிவிரதானுஷ்டானமும் இக்திரியங்களுடையதர்மம் ஸம்பந்தத்தினாலுண்டான் வீசௌதர்மம். ‘நான் யாருடையவன்? என்கிருந்துவந்தவன்? யார்? இம்மையில் என்னைச்சேர்ந்தவன் யாராவன்?’ என்கிற இவ்விதமானபயனுள்ளபுத்தியுடன் எப்பொழுதும் மோக்காப்ரமமானஸிந்யாஸத்தில் வளிக்கவேண்டும். புத்தினிக்குப்

கந்துசு

## ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

பதினிரகாதர்மமானது பரமதாமமாகச் சோல்லப்படுகிறது. ஓ! நாகர் களிற்கிறங்கிறதவே? உம்முடைய உபதேசத்தால் அதை நான் உண்டையாக அறிவித்தேன். தர்மத்தையுணர்ந்தவளானநான், “நீர்தர்மத்தை நித்தியமாகக்கொண்டிருத்தலால் ஸ்ரீமார்க்கத்தை விட்டுவிட்டுக் கேட்டமார்க்கத்தை எப்படி அடைவேன்? ஸ்ரீ! மஹாபாக்ஷியமுன் வரே! தேவதைகள்விஷயத்தில் தர்டானுஷ்டாவமானது இறைக்கிற தில்லை. அதிதிகஞ்சையழையிலும் சோம்புவில்லாமல் எ.நானும் முயற்சித்துவருகிறேன். ஆனால் இவ்விடம் ஒருபிராம்மணர்வந்து ஏழுநட்டுநாள்கள்சென்றுவிட்டன. அந்தக்காரியத்தையும் என்னிடம் சொல்லவில்லை. உம்முடையதரிசனத்தை விரும்புகின்றூர். வங்கதப்பிராம்மணர் கோமதீநதியின்மணல்திட்டில் உம்மைப்பார்ப்பதில் விருப்பமுடையவராகி வேதத்தைஆயிருத்திசெய்துகொண்டு கடுமையானவிரதத்துடன் உட்கார்ந்திருக்கிறூர். நாகர்களிற்கிறங்கிறதவரே! அவர், ‘நாகப்பேஷ்டர்வந்தவுடன் என்னிடம் அவரை அனுப்பவேண்டும்’ என்று உறுதியாக என்னிடம் ஸமாதானம்சொன்னார். ஓ! மகாபுத்திமானே! நீர் இதைக்கேட்டு அவ்விடம் போகவேண்டும். ஓ! கண்ணச்செவியாயுடையவே? அவருக்குத்தரிசனம் கொடுப்பதற்கும் தக்கவராகிறீர்’ என்றுசொன்னாள்.

முந்நாற்றேமுபதாவது அத்யாயம்.

மோக்ஷதாரம் (தோடர்ச்சி.)

—————→\*←————

(நாகன் கோடித்ததும் அவள்மனைவி அவளை ஸமாதானத்து செய்து ப்ராம்மணரிடம்போகச் சோல்லியதும்.)

— ஸ்ரீஷ்டா, நாகன் மனையியை நேர்க்கி, ‘சுத்தமானபுன்சிரிப்புள்ள வளே! பிராம்மணரூபத்துடன்கூடின அவரைக் கீலவலும் மனுஷியரானவைதியராகவா அல்லது தேவராகவா டார்காக நீண்ட்கிறுய்? கீர்த்திபெற்றவளே! எந்தமனிதன் என்னைப் பாங்கவேண்டுமென்று விரும்பினால் (பார்க்கச்) சக்தனுவன்? காந்தி நடையவளே! தேவாஸாராகணங்களிலும் தேவரிஷ்டிகளிலும் பார்க்கருசிஃ; ஸ்ரீவாவன் ஆஜ்ஞா யைமுன்னிட்டு வார்த்தையைச் சொல்லுவான்? நாகர்களும் (அவர்களை) அடுத்தநாங்களும் மிக்கவீரியமுடையவர்களும் திவ்யகந்ததை யுடையவர்களும் வேகமுடையவர்களும் வணங்கத்தக்கவர்களும் வரத்தையளிக்கின்றவர்களுமாயுள்ளவர்கள், விசேஷமாக மனிதர்

களுக்குப் பார்க்கத்தாதவர்களென்று என் னுடையகருத்து என்று  
ஒசான்னென், நாகபத்தினியிட்டுவர், 'ஓ! வாயுவை அருங்குகிறவரே!  
உண்மீயால் இவர் தேவரல்லரென்று நினைக்கிறேன். சிகவும்கோப  
முடையவரே! அவரிடம் ஒன்றை அறிகிறேன். என்னவென்றால்  
~~ஏக்கிமானையிருக்கிறோர்.~~ வேறு தோகாரியத்தைவிரும்புகிற அவர்  
ஜாதகையடைய விருப்புமுடையதும் மழையில்விரியமுடையதுமா  
யிருக்கி சாதகபஷ்ணியானது மழையை எதிர்பார்ப்பதுபோல உப்  
முடையதரிசனத்தை எதிர்பார்க்கிறார்; உம் முடையதரிசனத்தைத்  
தவிர 'ஒருவிக்கிணுத்தையும் எதிர்பார்க்கமாட்டார். நல்லவம்சத்தில்  
பிறநதால்மைப்போன்ற ஒருவனும் உபேச்சிக்கமாட்டான் ஆகை  
யால் கூடப்பிறந்தகோபத்தைத்தள்ளிவிட்டு நீர் அவரைப்பார்க்க  
வேண்டும். அவருடைய ஆசையைக்கெடுப்பதால் இப்பொழுது ஆச  
மாவைத்தகித்துக்கொள்ளாதீர். ராஜானுவேலும் ராஜகுமாரனுவேலுப்  
ஆசையுடன்வந்தவாகளுடைய கண்ணீரைத் துடையாவிட்டால் பலு  
ணவுத்திசெய்தவர்களாகிறார்கள். ஒருவன் மெளனத்தால் ஞானபல  
லாபத்தையும் தானத்தால் பெரிப்புகழையும் ஸத்யவர்த்தையும்  
பேசுந்திறமையையும் அடைகிறுன்; பரலோகத்திலும் ஸ்ரூஜிக்கப்படு  
கிறுன். பூமிதானத்தால்<sup>2</sup> ஆஸ்ரமத்திற்குநிகரானகதியை அடைகிறுன்.  
நியாயமாகத்தனலாபத்தைப்பெற்றவன் பயனை அடைகிறுன். இஷ்ட  
மூர்ப்பாவத்துடன்கூடாததும் ஆத்மாவுக்குஹிதமுமான கிரியையைச்  
செய்து ஒருவனும் நரகத்தையடைகிறதில்லையென்று தர்பத்தை  
யுணர்ந்தவர்கள் சொல்லுகிறார்கள்' என்றுசொன்னார். சூகன், 'அப்ப  
மானங்களால் எனக்கு அஹங்காரமில்லை பதிவிரதைகே!

ஆனால் ஜாதினிதோஷத்தால் ஸங்கற்பத்தாலுண்டான மிக்ககோபமானது  
உன் சொல்லாகிறதியினுடைலே ஏரிக்கப்பட்டது. பதிவிரதைகே!

நான் கோபத்தைக்காட்டிலும் அதிகமான இருளைப் பார்க்கவில்லை. கோபத்  
தின்மிகுதியினால் நாகர்கள் நிந்தையை அடைகின்றன. பாதாப  
முடையவனும் அப்படியே இந்திரனுடன் சண்டைசெய்தவனுமான  
இராவணன் கேடுபத்தின்வசத்தையடைந்து யுத்தத்தில் ராமரால்  
கொல்லப்பட்டான். அந்தப்புரத்திலிருந்த கண்றை ஆபக்ரிக்கப்பட்ட  
தாக்கேட்டு அவழானத்தாலுண்டானகோபத்தால் மனவருத்தம்  
டைந்த காரத்தவீரியனுடைய புத்திரர்கள் பரசுராமரால் கொல்லப்  
பட்டார்கள். ஜமதக்கிணியின்புத்திரான பரசுராமரால் இந்திரனுக்கு

<sup>1</sup> 'மற்றது லக்ஷ்யமில்லை' என்பது கருத்து.

<sup>2</sup> ஆஸ்ரமங்களை எல்லாம் அனுஷ்டித்ததற்கு வண்டாகும் பூயன்.

கந்துகள்

## ஸ்ரீ மஹாபுராணம்.

நிரானவனும் மகாபலசாஸ்திரமான காந்ததங்கள்பன் கோபத்தால் யுத்தத்தில் கொல்லப்பட்டான். ஆகையால் உன்னுடைய இவ்விதமான வார்த்தைத்தூபக்தீகட்டுத் தவங்களுக்குச் சத்துருவும் ஸ்ரீயவாகூத்தி கெடுப்பதுமான இந்தக் கோபமானது என்னுல் அடுக்கப்படுத்திக் கீண்டகண்களையுடையவேலே! தர்மத்தின்கெடுத்துவில்லாதவுடே முன்று என்னையுடைய நீ எனக்கு மனைவியானதால் என்னை விடே, வியாக ஸ்ரலாகித்துக்கொள்ளுகிறேன். நான் எந்தவிடத்தில் அந்தப்பாம்மணர் இருக்கிறாரோ அவ்விடம் இப்பொழுதே போகிறேன். எல்லாவிதத்தாலும் என்னிடம் வார்த்தையைச் சொல்லி அவர் காரியத்தை நிறைவேற்றிக்கொண்டு போகட்டுமே' என்று சொன்னுன்.

முற்னாற்றே முபத்தே ராவது அத்யாயம்.

மோகந்தர்மம் (தோடர்ச்சி.)

(நாகன் ப்ராம்மணரைக்கண்டு பேசியது.)

நாகர்களுக்கதிபதியான அந்தப்பத்மன் இவ்விதம் சொல்லி விட்டு மனத்தால் அந்தப்பாம்மணரையே தியானம்செய்து விடும் அவர்காரியத்தை ஆலோசித்துக்கொண்டும் அவரைக்குறித்து அவ்விடம் சென்றுள்ளன. அரசனே! புத்திமானும் இயற்கையாகவே, தர்மத்தில் ஆவனுடையவனுமான அந்தநாகராஜன் அவரை அடைந்து, 'ஐயர்! கஷ்டிக்கவேண்டும். சொல்லுகிறேன்: கோபத்தையடையாதீர். இவ்விடத்தில் யார்நிமித்தம் எதற்காக வந்தீர்? ஒ! பிராம்மணரே! உம்முடையஸ்தீகத்தால் நேரில் உம்மையடைந்து பிரஸ்னஞ்சிசய்கிறேன். நீர் ஏகாந்தமான கோமதிநதிதீரத்தில் ஹாஸை உபாவிக்கிறீர்?' என்று மதுரமானவார்த்தையைச் சொன்னுள்ளன. பிராம்மணர், 'ஓ! ஃர்க்ஷஸ்ரௌஷ்டனே! நான் தர்மாரண்யனென்று பெயருள்ளவன். பத்மநாபன் என்கிறநாகனைப்பார்ப்பதற்கு இவ்விடம் வந்துள்ளுக்கிறேன். இதை அறியக்கடவாய். அவனிடத்தில் எனக்குக்காரியமிருக்கிறது. நான் அவனில்லர்திருக்கையில் ஆவனுடையுபந்துவினால், 'அவர் வெளியேபோயிருக்கிறார்' என்று கேட்டேன். அவனை, உழுவன் கூகத்துத்தை திர்பார்ப்பதுபோல் எதிர்பார்க்கிறேன். யோகத்துடன்கூடிய வனும் பிடைஇல்லாதவனுமானான் அவனுக்குக் கிழேசத்தைப் போக்குவதும் கேஷமத்தைச் செய்வதுமான அந்தவேதத்தை ஆவிருத்திசெய்கிறேன்' என்றுசொன்னார். 'நாகன், 'ஓ! மஹாபாக்ஷிய

## சூரிய பரம்.

கணுள

முள்ளவரே! ஆச்சரியம். நீர்நல்லைமுடியவரும் ஸாதுவும். ஸூரி கூரிட்டத்தில் அன்புள்ளவருமிருக்கிறீர். குற்றம் வூல்லத்தகாத வரானார். பிறவீ ஸ்நேகத்துடன் பூர்க்கிறீர். ஒ! பிராம்மணசிரோஷ்டே! நீர் அடையவிரும்பிய அந்தநாகன் நானே: இஷ்டப்படி கட சீசய்யும். நான் உமக்கு என்னசிரியத்தைச் செய்யவேண்டும்? நான் நிழவுந்திருப்பதை என்னுடையமீண்டியால் கேட்டேன். ஒ! பிராம்மலூரே! அதனால் உம்மைப்பார்க்க நானே வந்தேன். என்னை அடைந்தவரானாரிரும் இப்பொழுது கிருதார்த்தராகத் திரும்பிப்போ வீர். ஒ! பிராம்மணசிரோஷ்டே! நீர் நமபிக்கைவைத்து என்னை உம் முடியுகாரியத்தில் 'பிரானிருத்திக்கச்செய்யலாம். நீர் உம்முடைய ஜீவுள்க்யத்தைவிட்டுவிட்டு இவ்விடத்தில் என்னையே அனுஸரித் திருப்பதால் எங்களைல்லாப் பிசேஷமாகக் குணங்களால் விலைக்கு வாங்கிவிட்டார்' என்று சொன்னான். பிராம்மணர், 'ஓ! மஹாபாக்கிய முள்ளாகனே! அர்த்தங்களை அறியாதவனானான் உன் ஹுடையதரி சனத்தில்லிருப்பமுடையவனும் ஒருவிஷயத்தைக்கேட்க விருப்ப முடையவனுமாக வந்தேன். நான் விஷயங்களினின்றும் திருங்கித் தன்னிடமிருப்பவனும் ஜீவாத்மாவுக்கு அடையாகவே வென்றியல்தானமா யிருக்கி, பரமாத்மாவைத்தேடுகிறவனுமாகச் சலிப்பதும் இருப் பிடத்தைவிரும்புகிறதும் பெரிய அறிவையுடையதுமானசித்தத்தை அடைந்தவனுமிருக்கிறேன். அபடிப்பட்டசீயசஸாகளாகிறமத்திய கிரணங்களையுடையவைகளும் சந்திரக்கிரணங்களையுடையப்பரிசத்திற்கு நிகுரானவைகளும் உன்னால்பிரகாசிக்கச்செய்யபட்டவை ஞம் மனத் திற்கிணியவைகளுமான குணங்களாலேப்பிரகாசிக்கிறும். ஒடு காற்றை அருந்துகிறவனே! உன்னைப்பார்த்தநான் ஒருபார்ணம்செய்கிறேன். நீ நிவநந்த்திசெய்யவேண்டும். பிறகு காரியத்தைச் சொல்லுவேன். அந்தக்கேள்வியை நீ கேட்கக்கடவாய்.

— முந்நாற்றிறமுபத்திரண்டாவது அத்யாயம்.

பீமாகுத்தர்மம் (தோடர்ச்சி.)

→\*←

(நாகன் ஸ்ரீராமானிடக்குதுள்ளஅதிசயங்களை ப்ராம்மணருக்குச் சொல்லியது.)

முறைப்படி ஒரேஒருளையையுடைய சூரியனுடைய அந்தநாதத் தைவுறிப்பதற்குப் போகிறும். ஆவ்விடத்தில் நீ ஆச்சரியமான ஏதாவது ஒன்றைப்பொர்த்திருந்தால் அதைச் சொல்லுவேண்டும்' என்று

காந்தி

## ஸ்ரீ முத்துமாருதம்.

ஷாலல் நாகன் அவரை நேர்க்க, ‘ஸ்ரீயபசுவானாவர் அநேகதூச் சரியங்களுக்கு இருப்பிடம். அஷ்டல் மூன்று உலகங்களிலும் ஒப்புக்கொண்டியப்பட்ட எல்லாப்பிராணிகளும் பிரவிருத்திக்கின்றன. அவருடையஆயிரம்கிரணங்களிலும் நன்றாகவித்திவெற்றமுனிவர்கள் தீதவர்களுடன்கூடக் கிளைகளில் பக்ஷிகள்போல ஆப்ரயித்கொண்டுவளிக்கிறார்கள். அவரிடமிருந்து பூரியவாயுவானாகவிளம்பி அவருடையகிரணங்களை ஆப்ரயித்துக்கொண்டு :ஆகாயத்தில் விருத்தியடைகின்றது. அவரிடமிருக்கும் இதைக்காட்டிலும் மேலான ஆச்சரியம் என்ன இருக்கிறது? ஓ! பிராம்மணரிஷியே! பிரஜைகளுடையஹிதத்தைவிரும்பி அந்தவாயுவைப்பிரித்து வர்ஷாகாலங்களில் ஜூலத்தை வருஷிக்கிறார். இதைக்காட்டிலும் வேறு என்ன ஆச்சரியம் வேண்டும்? அவருடையமண்டலத்தின்மத்தியிலிருந்து கொண்டு அந்தர்யாமியானவர் பரமமானகாந்தியினாலே ஜ்வலித்துக்கொண்டு, உலகங்களைப் பார்க்கிறார். இதைக்காட்டிலும் வேறு என்ன ஆச்சரியம்வேண்டும்? அவருக்குப்பாதம்போன்ற சுக்கிரதென்றுபெயருடைய வெண்மையான கிரகமானது ஆகாயத்தில் மேகமாகி வருஷாகாலங்களில் ஜூலத்தை விடுகிறது. இதைக்காட்டிலும் மேலான ஆச்சரியம் என்ன இருக்கிறது? அவர் வர்ஷாகாலத்தில் பொழிந்தஜூலத்தைத் திரும்பவும் வெண்மையானகிரணத்தால் எட்டுமாதங்கள் இழுக்கிறார். இதற்குமேல் என்ன ஆச்சரியம் இருக்கிறது? அவருடையனிசேஷமானதேஜஸ்களில் ஆத்மாவானவர் நிலைத்திருக்கிறார். இந்தப்பூமியும் அவரிடமிருந்து சாரசரங்களோடுகூடிஷ்டிலைத்தரிக்கிறது. அவரிடத்தில் மிக்கபுஜபலத்தையுடையவரும் சாப்ஸ்வதரும் புருஷோத்தமரும் ஆதியந்தமற்றவருமானதேவர் இருக்கிறார். ஓ! வேதியரே! இதைக்காட்டிலும் மேலான ஆச்சரியம் என்ன இருக்கிறது? ஸ்ரீயனீஸ்ரயித்ததனால் நிர்மலமான ஆகாயத்தில் நான் பார்த்த ஆச்சரியங்களுக்கெல்லாம் ஆச்சரியமாயிருக்கிற இந்த ஒன்றையும் என்னிடமிருந்து செனும். முந்தேலத்தில் மாத்தியாந்நமையத்தில் ஆதித்தியர் உலகங்களைத்தப்பிக்கச்சூட்டியையில் எங்கும் வேறொருவனும்யன்போலப் பிரகாசிக்கிறவரானாருவர் காணப்பட்டார். அவர் தம்முடையதாந்தியாகிற தேஜஸினால் எல்லாவுலகங்களையும் ஒளிமழுங்கச்செய்து ஆகாயத்தைப்பிளக்கிறவர்போல ஆதிதயனுக்குநேரே வந்தார். தேஜஸ்களாகிறகிரணங்களால்வியாயித்து நிச்சயிக்குமுடியாதனுபத்தாலே இரண்டாவது ஆதிதயர்பேசல்வும்’ (வந்தார்.) அவர்வந்ததும்

ஆதித்தியர் கைகளைக் கொடுத்தார். எனிர்கொண்டு பூஜிக்கப்பட்ட வெளும் அரோர்த்திகிறவருமான ஆயா வலக்கையைக்கொடுத்தார். பிறகு அவர் ஆகாயத்தைப்பேசுத்துக்கொண்டே ஸமர்யமண்டலத்தில் பிரைவைசித்தார்.. அவருடையதேஜஸானது ஒன்றாகச் சேர்ந்துகொண்டு கூதைகாலத்தில் ஸமர்யமூடிற்று. அப்பொழுது அவர்களுடை "தேஜஸ்கள் சேர்ந்தைவில் எங்களுக்கு, 'இவர்களுள் தேரிவிருந்த ஸமர்யன்யார்? வந்தவர்யார்?' என்று ஸந்தேகம் உண்டாயிற்று. ஸந்தேகத்தை அடைந்தாங்கள் ஆதித்யரைகோக்கி, 'வேறுனஸாமுர் பன்போல ஆகாயத்தை ஆக்கிரமித்து அடைந்த இவர் யார்?' என்று கீழ்க்கொண்டு வந்தார்.

முந்நாற்றே முபத்துமுன்றுவது அத்யாயம்.

மோகஷதூர்மம் (தோடர்ச்சி.)

(எடுத்தியல் தனிடம் பிராவேசித்ததேஜஸின்வரலாற்றைச் சோல்லியது.)

ஆதித்யர், 'இவர் வாயுவுக்குமித்ரான அக்னிதேவால்லர்; அஸாரனும் அல்லா; நாகனும் அல்லர். உஞ்சவிருத்திவிரதத்தில் வித்திபெற்ற இந்தமுனிவர் ஸ்வர்க்கத்தை அடைந்தார். இந்தவேதியர் கூங்குகனிகளை ஆகாரமாகவுடையவரும் உதிர்ந்தசருகுகளை ஆகாரமாகவுடையவரும் ஜலத்தையருந்துகிறவரும் வாயுவைப் பகிளிப்பவருமாகி ஸமாதியடையும் இருந்தார். ஸ்வர்க்கமார்க்கத்தில், முபற்சி சூங்கி இவர் ஸ்வர்க்கத்தை அடைவதற்குக்காரணரான (அந்த) ஈப்பலர்களை ஹேத்தின்ஸம்ஹிதைகளால்துதித்தார். ஓ! நாசக்களே! இந்த தேவதியர் ஸங்கமற்றவரும் ஆசையற்றவரும் எந்தாளும் உஞ்சகிலக்கதை ஆகாரமாகவுடையவரும் ஸகலமான பிராணிகளுடையஹிதத்தி ஹம்முயற்சியுள்ளவருமானவர். தேவர்களும் கந்தர்வர்களும் ர்களும் கூர்ம் இப்படிப்பட்டவர்கள் அடைந்துத்தமத்தியை படைக் கூம்பத்தாகார்' என்றுசொன்னார். ஓ! பிராம்மண்ரே! அந்த ஸ்வர்யமண்டலத்தில் இவ்விதமான இந்தஆச்சரியமானது என்னுடைய பார்க்கப்பட்டது. பிராம்மணரே! அந்த மனுஷ்யர் மிகவும்நங்கு கூக விதித்தியையடைந்து ஹீத்தார்களுடையகதியை அடைந்தார். அவர் ஸ்வர்யனேடுசோந்துகொண்டு பூமியைச் சுற்றி வருகிறார்' என்றுசொன்னான்.

பொறுக்கிச்சேர்த்ததான்யம்.

முந்னாற்றே முபத்துநான்காவது அத்யாயம்  
மோகஷத்தர்மம் (தொடர்ச்சி.)

— \* \* —

(பிராம்மணர் நாகனிடம் விடைபேற்றுச் சேன்றது

விரதாமணர், 'ஓ! நாகனே! இது ஒச்சிரியம். இதில் விரதைக் கிள்ளை. மிகவும் பீரிதியடைந்தவனுக்கிழவன். 'வேறுவிஷயத்தே' அடுத்து நேரிட்டவாக்கியங்களால் மார்க்கத்தைக்கூட காண்பிக்கப்பட்டவனு வேட. நாகர்களிற்கிறந்தளாதுவே! உனக்கு கேஷமாழுண்டாகட்டும். போகிறேன். காரியங்களில்லவுவதிலும் செய்வித்தலிலும் என்னை நினைக்கவேண்டும்' என்றுசொன்னார். நாகன், 'மனத்திலுள்ளார்வாத் துதச்சொல்லாமல் நீர் இப்பொழுது எங்கேபுறப்பட்டார்? ஓ! பிராம்மீணரே! என்னகாரியத்திற்காக நீர் இவ்விடம் வந்தீர்? முதைச்சொல்லும்பங்கல்லவிரதமுடையபிராம்மணர்க்கேஷ்டரே! (கிறிது) சொல்லப்பட்டதும் (முழுதும்) சொல்லப்படாததுமானகாரியமானது செய்யப்பட்டிருக்கு என்னிடம்தெரிவித்து என்னுலனுமதிகொடுக்கப்போய்து பின்பு நீர் போகவேண்டும். ஓ! பிராம்மரிஷியே! சினேகமுள்ளாவு, ரானார் இப்பொழுது பிரயோஜனமில்லாமல் என்னைப்பார்த்துத்தள் விவிட்டு மரத்தினடியை அடைந்தவர்போலப் போகத்தக்கவர்லீர். ஓ! பிராம்மணர்க்கேஷ்டரே! <sup>1</sup> உம்மிடத்தில் நானும் என்னிடத்தில் நீரும் இருக்கிறோம். சந்தேகமில்லை. இந்த உலகமெல்லாம் உம்மைச்சீர்ந்தது. ஓ! குற்றமர்றவரே! என்றாலும் த்தில் உமக்கு என்ன ஆலோசனை? 'என்றுசொன்றுன். பிராம்மணர், 'பேரவிஷ்ணவீர் ஆம் ஆத்மாஸ்தவயறிந்தவனுமான நாகனே! இது இப்படியே. உள்ள படி எல்லாவிதத்தாலும் உன்னைவிடமேலானதேவர்கள் இல்லை. நானும் நீயும் எல்லாப்பிராணிகளும் எவரிடத்தில் எப்பொழுதும் அடைந்தங்களாயிருக்கிறோமோ அவரே நீ; அவரே நான்.' நான் யாரோ. அவரே நீயும். ஓ! நாகர்க்கேஷ்டனே! ஜா மதுப் புண்யஸமூகத்தில் சந்தேகமுண்டாயிருந்தது. ஓ! ஸாதுவே! நான் புரூஷார்த்தளாதனமான உஞ்சவ்ரதத்தை அனுவிஷ்யப்பான். ஓ! ஸாது ஜீய! இதே என்னுடையங்குதி. உத்தமமானகாரணமானது. கேள்வி பூர்ப்பட்டது. ஓ! நாகனே! விடைபெற்றுக்கொள்ளுகிறேன். உனக்கு மங்களமுண்டாகட்டும். கிருதார்த்தனானேன்' என்று சொன்னார்.

I 'உம்மிடத்தில் நான் அன்புடையவன்; என்னிடத்தில் நீர் அன்புடையவர்' என்பது பிழையவரை.

முங்கூற்றே முடிவு நெந்தாவது அத்யாய

மோகஷத்ர்மம் (தோடீச்சி.)



(பொம்மணருக்கும்நாகனுக்கும் நடந்தஸம்வாதமாகக்கூட  
உலகில்வந்தழறை.)

அரசனே! உறுதியைப்பட்டதவரான அதைப் பிராம்மணர் காகப்போக்கிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு ஸ்ரீகஷ்ணையவிழும்பு கிறவராக இட்டே, பிரதுவமசுத் திலுவ்னாணசபவணமகரிஷியை வூதித்தார். ஆனால் அதைபவாராவும் நூலையிருப்பட்டதே தாயத்து கேள்வி கிலைத்திருந்தார். அரசனே! ஆபொழுது இந்தக்குதையையும் சொன்னார். ராஜஸ்ரோஷ்டனே! சபவனராலும் ஜனகருடைய கிருகத்தில் மஹாத்மாவானாரதருக்குப் பரிசுத்தமானாலும் இந்தக்குதையானது சொல்லப்பட்டது ராஜஸ்ரோஷ்டனே! ரீகஞ்சப்பட்டவரும் கீரியங்களைளித்திலெய்யவருமானாரதராலும் இந்திரனு கையகிருகத்தில் சொல்லப்பட்டது. பரதஸ்ரோஷ்டனு, அரசனே! அதக்கேவராஜனுலும் முன்சாலந்தில் சுபமானாலும் இந்தக்குதையானது பிரசித்தங்களான எல்லாவேதியாகங்கும் சொல்லப்பட்டது. அரசனே! எனக்குப் பரசுராமநுடன் மிகவும்பயங்கரமானயுத்தீமானது கேரிட்டொழுது வஸாக்களாலே இந்தக்குதையானது எனக்கும் சொல்லப்பட்டது. தமதுதவகிப்பவர்களில் கிறந்தவனே! என்ன ஒரு ரீகட்கிறவுனுண்ணக்கு உத்தமபூர்வ பரிசுத்தமுடிய சம்மதத்தீர்ந்துவிலக்கதுமான இந்தக்குதையானது உள்ளபடி சொல்லப்பட்டது. ஓ! பாரத! நீ என்னிடம் எதைக் ரீகட்கிறோயா அதுவே மேலானுதாரம் அரசனே! அவர் ஆசையில்லாமல் தர்மமாறிறப்பிரூ ஷார்த்தித்தகச்செப்பவதில் தீராகஇருந்தார், உறுதியையாக்க தப்பிராம்மணர் நூகசிரோஷ்டனுலேபதீதசிக்கப்பட்ட தமதுகிருதது யத்தையைவரும் சம்பியமங்களைச்சகிக்கிறவரும் அற்பமன் உஞ்ச கிலங்கநாலும்கூர்த்தைப்பவருமாகி வனத்தின்மத்தியத்தை அடைந்தார்” என்றுகூன்னார்)

— மோகஷத்ர்மம் முற்றிறை.

சாந்திபர்வம் முற்றிறை

